

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

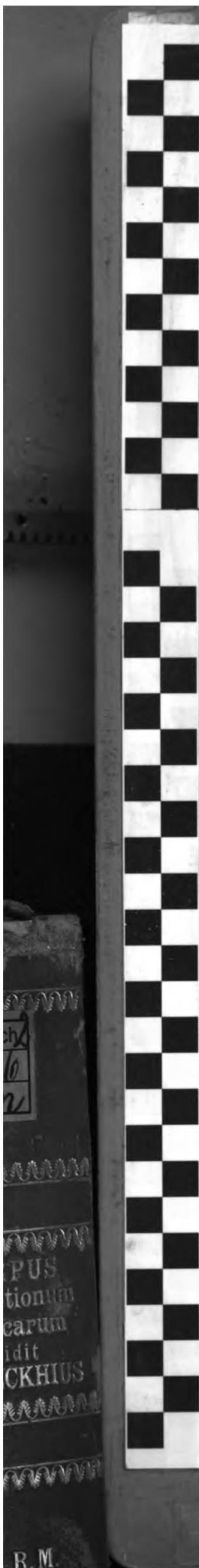
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

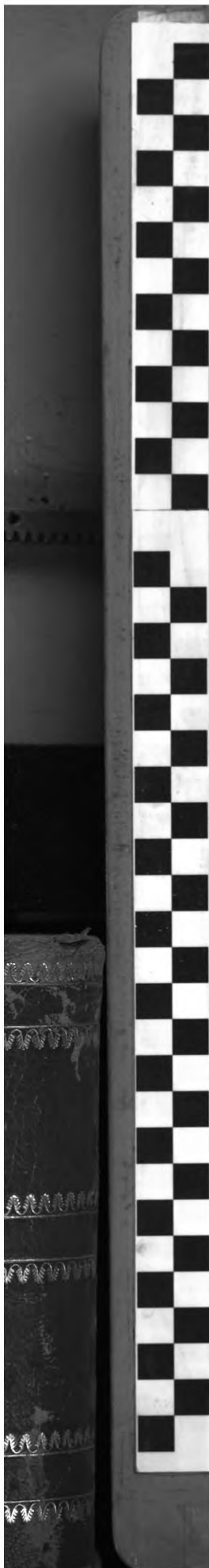
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

2 Arch. 46 m - 1, 1/6

CORPUS INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

AUCTORITATE ET IMPENSIS

ACADEMIAE LITTERARUM REGIAE BORUSSICAE

EDIDIT

AUGUSTUS BOECKHIUS

ACADEMIAE SOCIUS.

VOLUMEN PRIMUM.

- PARS I. TITULI ANTIQUISSIMA SCRIPTURAE FORMA INSIGNIORES.
PARS II. INSCRIPTIONES ATTICAE.
PARS III. INSCRIPTIONES MEGARICAE.
PARS IV. INSCRIPTIONES PELOPONNESIACAE.
PARS V. INSCRIPTIONES BOEOTICAE.
PARS VI. INSCRIPTIONES PHOCICAE, LOCRICAE, THESSALICAE.
-

BEROLINI EX OFFICINA ACADEMICA.

VENDIT G. REIMERI LIBRARIA.

MDCCCXXVIII.

FRIDERICO GUILIELMO III.

REGI BORUSSIARUM AUGUSTO

LITTERARUM ET ARTIUM STATORI

MUNIFICO SAPIENTI FELICI

PRINCIPI AC DOMINO SUO CLEMENTISSIMO

OPUS HOC PUBLICO INSTITUTUM SUMPTU

PIO DEVOTOQUE ANIMO CONSECRAVIT

EDITOR.

LIBRARY OF THE

OF THE

ROYAL

LIBRARY OF THE

LIBRARY OF THE

LIBRARY OF THE

LIBRARY

CORPUS
INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

VOLUMEN PRIMUM.

659:00

BIBLIOTHECA
REGIA
MONTACENSIS

MUSKOGEE COUNTY, MISSISSIPPI

100-104972-100-104973

PRAEFATIO EDITORIS.

Universum antiquarum litterarum orbem qui certarum quarundam disciplinarum ordine et compage in formam artis redacta complecti studuerunt, inter quos principem fere locum tenet vir de his litteris immortaliter meritus, Frid. Aug. Wolfius, meus olim praeceptor, eleganti de antiquitatis studiis commentatione edita; ii in doctrinarum illarum serie posuerunt etiam *epigraphicam*, quae Wolfio paenultima est in quattuor et viginti artibus philologicis, post numismaticam proxima ⁽¹⁾. Quae sententia tantum abest ut mihi probetur, ut in exordio operis epigraphici confitear, epigraphicam nullam esse peculiarem et suis finibus circumscriptam disciplinam. Nam si philologia antiquitatis classicae, quod philosophis quibusdam in Germania placere non miror plures ob causas, rudi constaret variarum rerum congerie inconditoque digitorum magis quam mentis et cogitationis labore, commoda foret talis divisio ab externa potissimum materie petita: sin ea est antiquitatis cognitio historica et philosopha, summasque notiones indagat veteribus populis natura insitas et singulis antiqui cultus partibus velut adspectabilibus imaginibus expressas, singularum eius disciplinarum constitutio ad notionum normam dirigenda erit, quarum cognitio finem in sese repositum habeat. At materiae epigraphicae, titulis dico lapidi vel aeri vel ligno vel suppellectili cuicunque inscriptis, quum nullae insint propriae ipsi et peculiare notiones, efficitur ut haec quae vulgo fertur ars nulla omnino disciplina sit a ceteris separata, neque ullum in sese finem habeat, sed aliarum serviat disciplinarum finibus. Quodsi quis haec studia paulo fuerit altius scrutatus, *rem philologicam* intelliget quattuor partibus contineri, prima *rerum publice gestarum et institutorum civilium* cognitione cum temporum et locorum notitia, altera *rerum privatarum* atque universae oeconomiae et commercii demonstratione; tertia *caerimoniarum et artium* caerimoniis inservientium divinaeque symbola exprimentium doctrina, quarta *scientiae* omnis historia, tam philosophiae cum mythologia quam ceterarum disciplinarum; qua parte non sine causa etiam litteraturae et linguarum studia comprehendo, quae, dum reliqua scientiae historia notiones intellectas exponit ipsas, separatim docent, quibus formis et stilorum et vocabulorum incluserint veteres, quae conceperunt intellectu ⁽²⁾. Sed ubi, cui parti epigraphice accedat, quaeris, inscriptionum notitiam, ut auctorum, ad historiam litterariam refero: quae quamquam non in enumerandis libris versari, sed formas stilorum et genera scribendi, quibus usi veteres sint, historica via explicare et demonstrare debet, ideoque ea tantum uberius explicare, in quibus maior quaedam formae perfectio compareat, tamen litterata antiquitatis monumenta omnia complectatur necesse est. Ceterum ut ex scriptoribus, sic ex inscriptionibus omnium philologiae partium hauritur materia; ita ut qui vel rerum gestarum memoriam, vel antiquitates civiles et ius, vel privatas res, vel religionum, artium, doctrinarum, litteraturae, linguarum studia, denique qui ullam antiquitatis partem colat, ei inter ceteros fontes adeundae inscriptiones sint, omnibus illae antiquariis disciplinis communes. Neve epigraphicam putes artem quandam titulorum tractandorum propriam esse; omnium antiquitatis fontium tractationem duae docent *formales doctrinae*, *hermeneutice* et *critice*, ad quarum normam sunt etiam inscriptiones interpretandae et iudicandae.

(1) Mus. der Alterthumswiss. T. I. F. I. p. 79. 145. Mitto Spohnium (Praef. Misc. erud. antiq.), qui de sola Archaeographia, quam finit, dicens octo huius partes constituit, Numismatographiam, Epigrammatographiam, Architectonographiam, Iconographiam, Glyptographiam, Toreumatographiam, Bibliographiam, Angiographiam. Profecto nimium ieta rudia sunt.

(2) Haec iam olim in oratione, quae in Friedemanni et Seebodii Miscell. critt. Vol. II. P. I. recusa est, et in commentationis de logistis et euthynis prologo significata, ne quis forte ea minus recte interpretetur, uberiore omnino egent explicatione, quam in scholis reddere soleo.

(19) Plutarch. Aristid. 26. Indutiarum quae vulgo dicuntur Cimoniarum exemplum in illis exhibitum memorat idem Cimon. 13. id vero ex inscriptione fluxisse, intelliges ex not. 2. p. IX. Praef. Novem operis libros citatos reperimus ap. Steph. Byz. et Harpocr.

nibus, reliqua ex tabulario Attico videtur ab illo petita esse ⁽¹⁾; ex Crateri autem vel similibus collectionibus, quae ex iisdem fluxerant fontibus, petierunt alii, ut opinor, qui Attica nobis decreta servarunt ⁽²⁾. Quae vero per barbaras aetates perdurarunt, iis colligendis saeculi decimi quinti priore parte primus operam navavit *Cyriacus Anconitanus*, vir diligens et verus maleque tanquam falsarius notatus ⁽³⁾: cui ad nostram usque aetatem plurimi successerunt docti, quorum catalogum repraesentabit unus ex indicibus. Per ingentem igitur librorum numerum sparsae materiae, cuius minimam partem ampliora Gruteri, Reinesii, Fabretti, aliorum opera ex Graecis Latinisque titulis mixta comprehendunt, in unum colligendae corpus superiori saeculo consilium cepérat *Scipio Maffei*, vir et cetera doctrina insignis et inscriptionum peritissimus, qui etsi etiam Latinos titulos edere constituerat, tamen Graecos separatim primo erat volumine complexurus ⁽⁴⁾, quam hos iucundum foret seiunctos a ceteris intueri etiam postea professus, quam senior confectus universum consilium et spem omnem abieciisset ⁽⁵⁾. Nec promisso stetit *Ios, Carcanius*, universalem meditatus inscriptionum collectionem ⁽⁶⁾; nec Graecarum adorationem susceptam perfecit *Ignat. M. Raponus*, vir a Graecae linguae cognitione ei rei, ut videtur, haud prorsus impar, qui tantum unam, quantum scio, de Graeco titulo commentationem edidit male Latine scriptam ⁽⁷⁾. Itaque aucta interim suppellectile quum Academiae litterarum regiae Borussiae classis historica et philologica opus Graecas inscriptiones omnes complectens adhuc videret desiderari, idque tum linguae Graecae, imprimis dialectorum cognitioni, tum publicae privataeque Graecorum vitae penitus noscendae magnam allaturum utilitatem intelligeret, quia illud neque unius viri industria commode perfici, nec pro ea, quae nunc est, rei litterariae condicione privato edi sumptu posse videbatur, ante annos plus quam duodecim constituit huic succurrere desiderio, atque inde ab eo tempore in eam rem impendit pecuniam, et universo quidem negotio aliquot ex sociis, Buttmannum, Schleiermacherum, Bekkerum praefecit, mihi vero operis adornandi provinciam demandavit; quam variis licet occupationibus districtus, grassante insuper in me invidia, quae me deterrevit ab incepto molestissimo possit, hucusque non deserui.

III. *Materia quomodo collecta sit.* In materia non solum ex maioribus inscriptionum corporibus, Gruteri, Reinesii, Sponii, Fabretti, Muratorii, Donii, Donati, aliorum, sed etiam ex diariis, museorum catalogis et descriptionibus, itinerariis, denique ex omnis generis libris conquirenda plurimum quidem ipse versatus sum; laboris tamen apographa conficiendi initio participes fuerunt *Bekkerus*, *Buttmannus*, *Nie-*

Potissimi de iis loci, quos antea nondum nominavi, sunt Steph. Byz. v. *Καλκεία*, *Καλκιδέριον*, *Τυρόδιζα*, *Καρήνη*, *Ἀργαία*, *Ἀμφίμανδος*, Harpocr. v. *Ἀνδρων*, *ναυτοδίκαι*, *Νύμφαιον*, *ἀγκυραῖται* (ubi vulgo Cratinus), Phot. v. *ναυτοδίκαι*, Phot. et Suid. v. *Νύμφαιον*, Polluc. VIII, 126. Schol. Aristoph. Av. 1073.

(1) Coniecturae huic iam olim a me propositae Oec. civ. Athen. T. I. p. 213. hoc addo, n. 143. in tributorum Atheniensibus a sociis pensorum descriptione nominari *Τυρόδιζαν*, cuius libro tertio meminerat Craterus, eundemque nono dixisse de tributo Nymphaei.

(2) Huc referenda videtur magna pars decretorum oratoribus insertorum, et maxime Demosthenae de corona orationi: quae ex tabulario Attico collecta et ex collectione inde facta postea Demostheni addita esse in commentatione de archontibus pseudonymis doceo. Nec minus ex tali collectione petita sunt decreta vitis X oratorum annexa. Sic nono libro Craterus dixerat de decreto contra Antiphontem (Harpocr. v. *Ἀνδρων*), quod ipsum in huius vita habemus apud personatum Plutarchum. Sed titulis, ut hoc in transcurso addam, alii quoque usi scriptores sunt, ut *Diyllus Atheniensis*, quae ex eo Plutarchus refert de Anyti decreto pro Herodoto decemque huic talentis donatis (de malign. Herod. c. 26.), videtur ex inscriptione petisse; ut *Isocrates* proxeniam et centum minarum donum ab Atheniensibus Pindaro datum (π. ἀντιδ. p. 87. ed. Orell.) ex decreto novit eiusmodi, qualia supersunt plurima lapidibus incisa. Etiam *Theopompus* meminit inscriptionis, quae foedus quod vocatur Cimonium continebat, quam tamen ille, utpote Ionicis litteris exaratam, iudicabat fictam. Vide Harpocr. v. *Ἀττικὸς γράμ-*

μασιν et Theonem loco ibi a Valesio citato. Cf. p. VII. not. 19. ubi easdem indutias servasse Craterum dixi: sed cum Theopompo subditicias iudicarat *Callisthenes* (Plutarch. Cimon. 13.). Theopompo addo *Tymaeum Siculum*, de quo Polybius XII, 12, 2. *Καὶ μὴν ὁ τὰς ὀπισθοδόμους στήλας καὶ τὰς ἐν ταῖς φλαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἱστῶν-ρηκὼς Τιμαίος ἐστίν.*

(3) Permulta, quae ille collegit, adhuc supersunt in lapidibus; alia marmora interim aut oblitterata sunt aut aedificiis inserta aut in calcem conversa. Quod ne fieret, in ipsa Italia Saec. XVI. curandum fuisse docet Bembi epistola XXIX. iussu Leonis X. Pontif. Max. ad Raphaellem Sanctium Urbinatem data (Gor. Inscr. Etrur. T. III. p. 49.).

(4) V. „Prospectus universalis collectionis Latinarum veterum ac Graecarum, ethnicarum et Christianarum Inscriptionum, quem nova Veronensis Societas totius Europae doctis reique antiquariae studiosis hominibus exhibet ac proponit“, a. 1732. folio volante Italice et Latine editus. Idem Gallice extat (Bibliothèque Italique T. XV. p. 84.), Latineque recusus est a. 1746. a Iul. Caes. Becellio in fine libelli Maffei de Graecorum siglis lapidariis p. 121 sqq. Cf. etiam Maffei Osservaz. letter. T. I. p. 243.

(5) Mus. Veron. Praef. p. VII.

(6) Vide Martini ad Ernesti Archaeol. p. 217.

(7) Ignatii M. Raponi Romani, Acad. litt. Volsce. Velitern. Soc. de epigrammate Graeco Romae in Caelimontanis Matthaeiorum hortis extante. Ad cl. virum Richard. Chandler, Anglum. Velitr. 1788. 4.

buhrius, *Schleiermacherus*, et doctis praeterea, qui apud nos studiis operam dabant, iuvenibus usus sum, quorum plures sibi nunc iam eruditione famam paraverunt, *Ed. Gerhardo*, qui postea Romae sedem posuit, studiis suis ad archaeologiam artium potissimum translatis, *Guil. Aug. Klützio*, qui de foedere Boeotico scripsit, *Car. Odofr. Müllero*, professore nunc Gottingensi, ut in universis antiquitatis studiis egregie spectato, ita inscriptionum in paucis perito, *Lud. Bischoffio*, gymnasii Vesaliensis nunc direttore, *Car. Steinharto*, scholae Portensi adiuncto, *Iul. Pflugio*, qui elegantem libellum de Theopompi vita edit, *Christ. Petersen*, Holsato, auctore commentationis de categoriis Stoicorum, *Car. Schmidtio*, Saxone, *Phil. Ant. Dethierio*, Agrippinensi, et duobus adolescentibus immatura morte absumptis, *Guil. Heindorfio*, *Lud. Frid. f. et Eduardo Margerie*, Rhenano. Quo certius vero de singulorum titulorum constaret editoribus, catalogum Graecarum inscriptionum, quem eximia cum diligentia confecit *Io. Franc. Seguerius* ⁽¹⁾, multo ante primas huius operis plagulas impressas non sine summa sua molestia transcribendum in nostrum usum curavit *Car. Bened. Hasius*, vir egregius et nobis imprimis favens, *Theod. Sypsomi*, Graeci, usus manu parum ut videtur fida: quapropter hoc apographum, de cuius integritate dubitamus, non eam, quae exspectabatur, utilitatem praebuit. Ceterum ubi quaeque inscriptio esset edita, in lemmate annotavi; sed neque omnes auctores nominari necessarium est, nec nihil latet vel diligentissimos; multos quidem reticui de industria; paucos libros, et maximam partem post plagulas iam impressas editos, in Addendis memoravi. Praeterea haud exiguum ineditarum inscriptionum numerum vel nova editarum exempla miserunt docti: illarum partem, dum non festino, alii interim suo ediderunt iure; alias nunc primum edo. Et de potioribus quidem schedis, sive ex bibliothecarum protractae recessibus sunt, sive exempla e lapidibus recens transcripta continent, in primo dicitur indice: nunc iis agam gratias, qui de nobis bene meruerunt. Ut igitur a collegis meis incipiam, *Imm. Bekkerus* a. 1815. Parisios missus Fourmonti transcripsit schedas inscriptionum omnes, exceptis aliquot ficticiis titulis, quos postea *Everettus* Americanus et alii miserunt; simul *Bekkerus* chartas Villoisoni excussit: *Niebuhrus* tum Italica quaedam nobiscum communicavit et alia ex codice qui Romae est Palatino, tum *Andr. Mustoxydis* Corcyraei schedas, Atticos quosdam titulos a *Cyriaco Pittaco* Atheniensi, et Peloponnesiacos a *Miltiade* transcriptos misit: *Guil. Uhdenius* Italicos aliquot ministravit. Ex meis olim auditoribus *F. G. Rinckius*, Badensis, marmorum Venetiis asservatorum, *Ed. Gerhardus*, *Theod. Panofka*, *Franc. Volg. Ullrichius* variarum inscriptionum apographa vel miserunt vel dederunt: *Frid. Osannus*, edita Sylloge de inscriptionibus meritis, partim ex Italia, Gallia, Britannia per litteras nos apographis aliquot impertiit, partim huc redux Elginianorum lapidum quae habebam apographa cum suis tum nondum editis contulit; cuius laudi eo minus detractum volo, quod ab eius rationibus discedere multis locis coactus sum, idem tamen quae ille bene constituit cupide amplexus: sed plurimum debeo *Odofr. Müllero*, qui et Parisiis atque in Batavia ac Britannia permulta mihi ex lapidibus et libris manuscriptis, maxime ex Sherardiano et Askewiano, quos nimis diu latuisse cognoram, meo rogatu apographa confecit, et Gottingae quoque, quae Berolini non poteram nancisci, in meum usum contulit vel transcripsit,

(1) Catalogus hic servatur in bibliotheca regia Parisiensi inter libros Seguerii manuscriptos (Chambre des titres n.37.). Septem sunt volumina, quorum indices excepto Vol. III. IV. non Seguerius, sed Parisiensis bibliothecae praefecti scripserunt. Primo volumine (fol. min.) continentur „Inscriptiones, quae in diversis Italiae urbibus reperiuntur”; his Graecae insunt paucae. Volumine altero, quaternis scripto, dicitur comprehendi „Index antiquarum inscriptionum, quae in diversis operibus reperiuntur”, sed insunt potius collectanea ex variis libris, et pauca ex iis ad Graecas pertinent inscriptiones. Neutro volumine usi sumus. Voluminibus tertio et quarto (fol. magn. a. 1749.) praescriptum est: „Inscriptionum antiquarum index absolutissimus, in quo Graecarum Latinarumque inscriptionum omnium, quae in editis libris reperi potuerunt, prima verba describuntur, operumque, in quibus referuntur, loca indicantur, Etruscarum et exoticarum indice ad calcem adiecto.” At Graecae inscriptiones continentur volumine quinto (fol. min.), cui titulus: „Πασιῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν πῖναξ”, ordine is alphabetico contextus, ultima manu non admota. Separatim scripti insunt tres indices: τῶν Χριστιανῶν ἐπιγραφῶν πῖναξ, „Inscriptiones, quae in antiquis auctoribus continentur”, „Inscriptiones, quae in

gemmis, in sigillis, in statuarum basibus, sub illustrium virorum capitibus etc. sculptae sunt.” Ex his eas partes, quae Graecos habent indices, transcribendas curavit Hasius noster, et diu cunctatus Sypsomus perfecit rem ante aliquot annos. Volumina sextum et septimum (4. mai.) continent „Repertorium auctorum, qui inscriptiones antiquas ediderunt usque ad a. 1770.” Insunt fragmenta Gallicae translationis prolegomenorum in opus hoc, et Latina prolegomena ipsa de historia operis, cuius maximam partem Seguerius confecit in itinere, quod cum Maffeo per Galliam, Germaniam, Britanniam, Italiam susceperat; additae sunt notitiae librorum inscriptiones continentium et de iisdem libris iudicia. Haec de voluminibus illis laboriosis rettulit nobis *Bekkerus*, simul additis variarum partium speciminibus; nunc de Seguerii opere conferri potest eius epistola ad Hagenbuchium in *Io. Casp. Orellii Inscr. Lat. Collect. T. I. p. 558 sqq.* Ceterum Nemausi quoque in bibliotheca publica inter Seguerii opera inedita dicitur collectio extare omnium Graecarum inscriptionum, quae usque ad a. 1770. editae sunt, itemque Latinarum et Etruscarum, notis instructarum criticis, duobus voluminibus sat amplis. Haec narrat peregrinator (*Dom. de Nostiz*) in diario itineris a. 1821. 1822. suscepti (*Lips. 1824.*).

et ut alii mihi inscriptiones mitterent curavit. Ex ceteris nostratibus *E. T. Langerus* itinerarium Io. Dornsuami mihi excutiendum concessit; *Conr. Heusingerus*, Iac. Frid. f. chartas paternas, quae ad illud itinerarium referuntur, exiguo pretio vendidit; aliquot inscriptiones nobiscum communicarunt *Creuzerus*, *Thierschius*, *Fr. Th. Welckerus*, cuius singulae epistolae novum quiddam mihi attulerunt, *Spikerus*, bibliothecae regiae Berolinensis praefectus, et *G. H. Bernsteinus*, uterque ex itinere Britannico redux, *Minutolius*, vir excellentissimus, Aegyptiaco itinere clarus, *Steinbücheli* Vindobonensis, *Stoephasius* Posnaniae habitans, *Weberus* apud Venetos negotiator, *Spangenbergius*, Cellis Hannoveranis supremi iudicii consiliarius, *C. F. A. Beierus*, professor Lipsiensis, qui schedas *Io. Benthyl* Smyrnaei, iuvenis mihi carissimi, antequam hic Berolinum concederet, benigne misit. Nuperrime demum sero, sed non minori studio, Cassellanorum marmorum exactissima exempla misit *Völkelius*. *Pighianas* et *Spanhemianas* bibliothecae regiae chartas ipse examinavi, et in his potissimum magnum ineditarum inscriptionum numerum repperi. Inter Batavos *Guil. van Heusde* chartas Horstianas et Lennepianas, in his Gallandi et Petri Burmanni Secundi schedas inedita quaedam continentes, *Reuvensius* decretum Aexonensium miserunt. *Münterus*, episcopus Seelandiae, varia, ex *Akerbladii* potissimum supellectile, nobis donavit; *Bröndstedius*, Regis Danorum apud Pontificem Maximum legatus, Ceos titulos misit nondum tum editos, et inscriptiones Musei Strangfordiani aliasque; *Birgerus Thorlacius* titulos aliquot Siciliae. Permulta debemus *Köhlero*, archaeologo Petropolitano longe doctissimo, cuius schedae variis temporibus sed maxima ex parte his ipsis diebus missae utinam maturius ad me pervenisent; nec nobis defuit *Petrus de Köppen* Bosporanorum titulorum ipsis suis autographis communicandis. Gallorum principes litteratores sedulo et libentissime me adiuverunt, initio *E. Q. Viscontus*, qui paulo post obiit, mox *Letronnius*, *Radolphus Rochettus*, *St. Martinus*, *Boissonadus*; Aegyptiaca haud pauca antequam ederentur *Iomardus* mihi concessit; titulos aliquot, qui non sine difficultate investigari poterant, *Alex. Humboldti*, viri meo praeconio superioris, opera adiutus comparavit *Hasius*; tabulas, quae musei Parisiensis inscriptiones omnes aeri incisas continent, *Claracus* Comes illustrissimus, eiusdem musei conservator, priusquam publici fierent iuris per *Hasium* ad me misit: quarum partem nunc continet Bouillonis pictoris opus de antiquis illius musei monumentis, quo tamen non usus sum, quod nec mature id ad me pervenit, nec meliora continet exempla, quam quae iam habebam. In Britannia vero *E. D. Clarkius* conciliavit mihi *Rosium*; hic permultos titulos in patria, mox Parisiis et in Italia a sese inspectos mecum communicavit; per eundem *Guil. Gellius* plura misit apographa, ut per Müllerum *Leakius* ⁽¹⁾ et *Beaufortus*; idem *Rosius* curavit, ut *T. S. Evansius* in nostrum usum eas conficeret schedas, quas Rosianas vocare soleo, Elginiana monumenta continentes; quarum varietatibus, nostra cum venia, usus interim Osannus est. Etiam *Guil. Hamiltonus*, Regis Britanniarum apud Regem Siciliarum legatus, rogante *Schölero*, professore Gedatensi, Neapoli confecit apographum tituli, quod optaveram. Inscriptiones Atticas duas ante paucos annos effossas misit *A. Sühele*, Helvetius Londini agens, qui eas ipse Athenis transcripsit ⁽²⁾. Quorum virorum eximiorum non possum quin praedicem et humanitatem et liberalitatem ab omni remotam invidia, quae pusillos invadit animos.

IV. *Quae exposita sint.* Quamquam vero universam Graecarum inscriptionum apparatus colligere constituimus, tamen nummorum titulos omisimus, quod hi una cum typis in operibus numismaticis plenissime collecti sunt nec separari apte a typis queunt nummorum potissimum decus constituentibus: ceterum praeter palaeographicam rationem nummis et nostris inscriptionibus non multa sunt communia; atque ipsa utrorumque utilitas, de qua quum olim ferventibus doctorum studiis disceptaretur, inscriptionum partes. Marq. Gudius, nummorum Ez. Spanhemius secutus est ⁽³⁾, eatenus videtur diversa esse, ut qui imperiorum tempora et principum seriem rite deducere, imagines et hominum et deorum cogno-

(1) Leakius inter principes titulorum investigatores numerandus inscriptiones praecipuas a sese repertas sparsit in variis potissimum collectionibus, quae ab aliis editae sunt, ita tamen, ut ipse illas notis instruxerit plerumque, sicut in Walpolii collectione, quae inscribitur *Travels*. Hinc accidit semel n. 4001. ut ex schedis Leakii editum a Walpolio titulum dixerim, quem dicere debebam a Leakio in Walpoliano opere editum. Nec multum in illo titulo, ubi de notis non dissero, interest inter utramque dictionem; sed ubi accuratior definitio opus fuit, hanc non neglexi.

(2) Neutram editam esse iuraveris: tamen altera in Corpore nostro Inscriptionum iam impressa est n. 465. Novum apographum ex lapide inter rudera ecclesiae combustae reperto petatum est: lectio non differt a nostra, nisi quod littera Y, quam supplevi, in hoc apographo comparet, et pro tribus versibus sunt quattuor, fortuito opinor. De altera dixi in Addendis ad n. 916. et ne haec quidem nova sit necne, licet diiudicare.

(3) Cf. Maffei epistolam: Sul paragone delle Iscrizioni con le Medaglie, in F. A. Zaccariae Instit. antiq. lapid. (Venet. 1793.) p. 487 sqq.

scere atque ex his de variis variarum civitatum religionibus coniecturam facere velit, in nummis, qui mores et instituta populorum, rerum publicarum formas et administrationem, denique civiles privatasque veterum res universas indagare, et linguae ac sermonis proprietates investigare constituerit, in inscriptionibus maius sit praesidium habiturus, quae praeterea nummis solent disertiores esse. Non aequè ab inscriptionibus excludi *gemmae, vasa, sigilla* possunt; ex quibus hinc inde per universum opus aliqua sparsa sunt, ex ceteris autem sub finem operis praebebimus delectum non tam de industria institutum quam sponte natum, iis potissimum omissis, quae repraesentare nisi additis imaginibus non sit operae pretium, quod imagines potiores, inscriptiones non ullius sunt momenti. Inscriptiones a *veteribus auctoribus* traditas ⁽¹⁾ omitti par est, quod hoc opus eo consilio suscipitur, ut monumentorum litteratorum paretur supplementum: tamen utilitatis causa aliquot ex illis insigniores, ut monumentum Adulitanum, recipiemus. Contra *fragmenta* titulorum ne ea quidem abieci, ex quibus nihil quidquam extrices, propterea quod haec quoque possunt aliquando insignem praestare usum, sicut titulus n. 1711. A. a nobis restitutus est e fragmento Cyriaci, quod ne Muratorius quidem relatu dignum existimaverat. Sed prorsus exclusimus titulos Graecis quidem litteris, non tamen *Graeco* compositos, in his aliquot, qui a nonnullis Graeci habentur, ut Gruterianum Bastae in Appulia tributum, ut monumentum in valle Phrygiae Doganlu repertum: quamquam de his in palaeographica commentatione mentionem faciam. Postremo Academia constituit, ne *figurarum imagines* cum inscriptionibus coniunctae in opere hoc litterario delinearentur, sed ut quantum opus est verbis describerentur: non enim commiscendi artium fines sunt, nec repetendis figuris pridem delineatis augenda librorum pretia: id quod statuit iam Maffei, utriusque rei, et figuratae antiquitatis et inscriptionum, iudex usu longo experientissimus ⁽²⁾. Immo quod imagines plerumque ex titulis, non tituli ex imaginibus intelliguntur, et ex figuris non multum ad explicandas inscriptiones peti potest, ne verbis quidem multis in imaginum utimur descriptione. Quodsi errori obnoxia est descriptio verbis reddenda, corrigi error debet; necdum video a me ita in hac re erratum esse, ut error sit in tituli interpretationem propagatus ⁽³⁾. Nec qui archaeologos vel principes, etiam Io. Winkelmannum et E. Q. Viscontum, perverse incisas tabulas edidisse norunt, quantum in ipsis erratur delineationibus, ignorant; sculptoresque et falluntur et fallunt. Ita A. Hirtio, collegae nostro, quum vas Ingenhemianum edebat ⁽⁴⁾, licet tabulam identidem corrigeret, accidit, ut muliebris figurae bovina cornua, quae in vasculo ipse consexi, a chalcographo mutarentur in caprina: ex qua re Hirtio mota lis est. Ita Pembrokiani anaglyphi Iovem aliter exhibet Bimardi, aliter Mülleri tabula ⁽⁵⁾: multumque distat anaglyphum Samothracium idem a Müllero et a Millingenio delineatum ⁽⁶⁾. Possem alia addere et insigniora, nisi in iis consistere vellem, quae nuperrime tractata sunt: hoc credet, opinor, aequus iudex et virum humanarum existimator modestus, in opere tam amplo et laborioso vix simul ad imagines recte delineandas et ad inscriptiones probe reddendas et explicandas ab uno posse homine satis attendi.

V. *De ordine instituto et operis partibus.*] Iam digerendae materiae quum triplex institui via queat, inscriptionibus aut pro argumentorum diversitate per *classes*, quas secuti priores sunt, aut secundum *aetatem*, aut *geographice* disponendis, etsi Maffei, quod tam Graecarum inscriptionum nondum tanta fuit moles, mixtam ex prima et altera rationem adoptaturus erat ⁽⁷⁾, tamen tertia sola, etiam in nummis recepta, Graecis titulis tot et per universum prope veterem terrarum orbem sparsis in ordinem redigendis ita ac-

(1) Ex Herodoto, Strabone, Pausania, Athenaeo, Dione Cassio, aliis, titulos receperunt priores docti; quae res, ut mihi videtur, nullam habet utilitatem. Ac ne certae quidem fidei omnes hae inscriptiones sunt, ut statim Reinesiana prima, quae Athenis posita fertur: *Θεός Ἀσίας καὶ Εὐρώπης καὶ Αἰθιοπίας, Θεὸς ἀγνώστου καὶ ξένου*. Talia hodie explosa repetere dedigneris: dedignabuntur, si sapient, posteri repetere inscriptionem Petrizzopulianam (n. 43.) et suppositicias Fourmonti, in quibus mihi desudandum fuit.

(2) Prospect. p. 135. ed. Beçell. „Icones, anaglypha, statuas huic operi nequaquam admiscebimus, vel saltem parcissime. Solent haec a typographis avidius arripi, atque ut librorum pretium augeatur, libentius quocunque intrudi; sed quum praesentis collectionis labor ab utilitatis scopo absit quam longissime, sataget ex adverso Societas nostra, ut volumina quam minori impendio poterit consent.

Figurae inscriptionibus adnexae describentur verbis, quum id ad titulorum intelligentiam conducat. Ceterum figurata antiquitas diversum genus a scripta constituit: non est cur modo unum et alterum in eadem collectione permisceantur.”

(3) Cf. Addenda ad n. 5.

(4) Die Brantschau, Zeichnung auf einem Griechischen Gefäß, Berol. 1825. 4.

(5) Vide ad n. 34. p. 52. α. et Böttig. Amalth. T. III. p. 43.

(6) Inscr. n. 40. Müller. in Böttig. Amalth. T. III. p. 35. Milling. Ancient unedited monuments (Lond. 1822.) P. II. n. 1.

(7) Prospect. p. 127 sq.

commodata est, ut ab ea initium disponendi peti possit: Latinorum alia est ratio, qui multas ob causas, quas exponere nihil attinet, per classes digerendi sunt. Sed ut de Graecis dicam, geographicus quidem ordo, quae civitate, dialecto, institutis inter se conveniunt, praestat composita, ut saepe ne explanatione quidem opus sit, quod alterum monumentum altero iuxta collocato illustratur tacite: diremptis eiusdem loci titulis impeditur intellectus, et in diversas terrarum plagas continuo vagatur interpres. Quodsi quis Atticas, Laconicas, Boeoticas inscriptiones, aut rursus Syriacas, Palmyrenas, Aegyptiacas, aut Ponticas aut Deliacas consideraverit, quanto omnes eiusdem terrae titulos componi praestet, facile intelliget: sin per aetates vel classes dirimentur, non ordinabuntur, sed confundentur. Deinde patria tituli ut plurimum est certa; classium et aetatum ratio ambigua: unde fit, ut apud Gruterum et Muratorium idem titulus saepius redeat. Sane haud pauci tituli ubi reperti sint, non constat: sed bona pars comparatis aliis ad certos locos a me revocata est, ad alios fortasse ac quos expectabas: ut ex Atticis exemi multos, qui Attici habiti erant, neque in Spartanis posui testamentum Epictetae, Therae vindictum. Nec, quando non constabat ubi repertus titulus esset, sed ad quam civitatem pertineret constabat, religioni duxi in huius eum civitatis titulis referre: quae si cui inconstantia videbitur, sciat in ordinanda huiusmodi materia inconstantiam iudicio temperatam praestare perfectae sed infructuosae constantiae. Ceterum ubi maior alicuius regionis inscriptionum habetur numerus, ut Atticae, Laconicae, Boeotiae, has disposui per classes, classes vero secundum tempora, vel ubi haec nos destituunt, ex argumentorum similitudine: at non easdem in omnibus partibus classes dedimus, a quibus nusquam recederetur, sed titulorum plurimorum in singulis terris repertorum indole spectata eas in quaque institimus classes, quae legentium commodo et eiusdem generis inscriptionibus coniungendis essent aptissimae, easque eo fere ordine dispositas, ut priores essent, quae antiquiorum et potiorum, posteriores, quae recentiorum et minus memorabilium titulorum maiorem continerent numerum. Ac ne classium multiplicaretur numerus, etiam capita aliquando constitui, quae classibus continerentur, ut in Atticis Agonistica et Gymnastica una comprehendere classe, sed hanc divisi per capita quattuor, certaminum musicorum, victoriarum gymnicarum, praefectorum agonisticorum titulos et gymnicos catalogos separans: sic quae iungenda ob materiae rationem erant, iuncta et simul distincta per suas species sunt. Ita quarta classe comprehendere archontes, prytanum catalogos, laminas iudicum: haec enim capita interiore quodam nexu reipublicae cohaerent: sed singulas classis particulas distinximus et temporum habita ratione et argumentorum, ita ut post archontes ponerem catalogos prytanum, qui veteris sunt reipublicae et iidem recentioris, deinde eos catalogos, qui abhorrent ab usitata Atticae reipublicae veteris forma (hade a n. 202.), postremo adderem laminas iudicum. Quibus in rebus me non sine consilio et cura versatum esse, intelligenti attenti. Omnibus tamen hominibus non potest satisfieri; itaque facile fero, si uni et alteri nostra improbatur dispositio, praesertim in classium ratione, quam reprehendi facilius quam institui ipse iam monui in prooemio Atticorum titulorum: at qui rerum Graecarum et antiquitatum, quas vocant, campum noscere et lustrare voluerit, eius usibus accommodatum nostrum ordinem esse non diffido; idque concessit etiam Odofr. Müllerus. Nec veritus sum titulos fortuito in uno lapide scriptos, ubi id ratio postulabat, disiungere, simul tamen qui coniuncti in eodem lapide sunt, significans, et in qua quisque lapidis parte exaratus sit, supra an infra, ad dextram an ad sinistram: quod vero alios aliter loqui video, moneo me dextrum vocare, quod adspectanti dextrum est, et sinistrum eodem modo; ut loquimur, ubi dextrorsum et sinistrorsum scribi dicimus. Utilitatis causa autem in operis exordio, neglecto geographico ordine, titulos antiquissima scripturae forma insigniores collocavimus: quodsi in reliqua compage similes redibunt, aut minus memorabilis eorum scriptura visa est, aut noluimus hos ab affinis separare aliis, aut sero eos accepimus: et ultima haec causa me excusabit simul, si quando extra ordinem interpono unum vel alterum titulum, id quod rarissime fiet. Illas igitur inscriptiones prima continet pars, secunda *Atticas*, tertia *Megaricas*, quarta *Peloponnesiacas*, quas per sectiones disposui, quinta *Boeoticas*, sexta *Phocicas*, *Locricas*, *Thessalicas*, in quibus primum consistit volumen. Tum quoniam Doridis et Aetoliae propriae diaeciae nullae supersunt inscriptiones, nisi quas meliori iure in Loeris posui, transibo ad *Acaruaniam*, *Epirum*, *Illyricum*; addamque titulos *insularum Ionii maris*. Interpositis deinceps inscriptionibus incertorum in Graecia locorum sequentur *Macedonicae*, *Thracicae* et terrarum in eo tractu septentrionalium. Post has *Aegaei maris insulas cum Rhodo Cretaque et Cypro*, dein *Cariam*, *Lydiam*, *Mysiam*, *Bithyniam*, *Phrygiam*, *Galatiam*, *Paphlagoniam*, *Pontum*, *Cappadociam* perlustrabimus; sequentur *Lycia*, *Pamphylia*, *Cilicia*, *Syria* *Palmyram usque*, et ex interioribus locis *Persepolis* ac siqua in *Persia* Graeca inscriptio reperta est. Hinc in Africam transgressi *Aegypti*, *Aethiopiae*, *Cyrenaicae* tituli

los proponemus: unde pervenimus in *Siciliam et ceteras eius regionis insulas*, inde in *Italiam*; desinamus in *Gallia, Britannia* barbarisque Europae terris. Quorum autem patria indagari nequit, eos titulos ut *incertorum locorum* post ceteros recensebimus. Accedent *Christianae* inscriptiones, non ea, quam Maffei pollicitus est, diligentia collectae, sed prout per mea studia licet: unam et alteram, quae in Christianis poni poterat, praecepi antea; neque omnino certi possunt fines constitui. Agmen claudent *subditiciae* non ita multae, postquam Fourmontianas in primae partis appendice occupavi. Singulis voluminibus *Addenda et Corrigenda* adiiciuntur; quae in hoc tomo auctiora reddita sunt, partim quod nova plura inscriptionum exempla accesserunt, partim quod God. Hermannus adversus Corpus Inscriptionum iniquo impetu composuit libellum, in quo quae de singulis titulis monita sunt, ea in Addendis potissimum percensui⁽¹⁾. Ultimum volumen *commentationem palaeographicam* continebit non nimium magnam, quae quum ex ipso debeat opere prodire, non potest nisi eo absoluto praestari, et varios *indices*, primum librorum et schedarum, quibus usus sum, alterum partium operis, tertium et praecipuum rerum verborumque, eumque per capita quaedam dispositum. Post editum opus autem Academia curabit, ut quotiens novae inscriptiones in lucem prolatae sufficientem praebuerint materiam, *Supplementa* concinnentur⁽²⁾.

VI. *De textu inscriptionum repraesentando et de varia lectione.*] His expositis de inscriptionum tractandarum ratione dicturus initium facio a *primitivorum textuum repraesentatione*. Quorum qui typis reddi nequebant, aereis sunt tabulis incisi, in prima potissimum parte: nam reliqui, etiam qui prius in aereis tabulis editi sunt, typis aequae bene exprimuntur, miraue est superstitio, quae tabulis eiusmodi unice habeat fidem: saepe enim delineationibus in aere factis longe praeferebuntur alia apographa, ut marmoris n. 165. partem pessime exhibet tabula Montefalconii⁽³⁾; et omnino nostrorum apographorum plurima pars tabulis aereis est certior et accuratior. Typos elegimus eos, quibus E. D. Clarkius in Marmoribus Cantabrigiensibus primus usus est et nunc utuntur Britanni, inscriptionum ductibus propiores; eosque, prout in quoque titulo diversae formae sunt, variavimus. Litterarum positum, qualis ex lapidibus traditus est, retinimus constanter, etiam ubi tituli litterae disparis sunt magnitudinis: et qui versus vel ductus maiore mensura exarati sint, indicatur quoque loco in varia lectione; nam variae mensurae litteris excepto uno et altero loco, ubi id sine sumptu fieri potuit, nolimus uti. *Diplomaticam* autem *fidem* in titulorum contextu maiusculis expresso unice secuti nullam in eum immisimus coniecturam⁽⁴⁾; sed in permultis titulis apographis usi pluribus, qua ratione scriptores recensentur, eadem ex variis exemplis

(1) Idem quae de universa nostra inscriptionum tractandarum ratione dixit, his tacite vel diserte occurrit in hac Praefatione, solam tamen spectans rem, nec curans quae cupide, superbe, invidiose iacta sunt; ceterum quae de singulis titulis occupavi in Praefatione, ea ubi posita sint, in Addendis quoque loco notatum reperies. Quidquid vero ab inscriptionibus alienius, persecutus sum commentatione *de logistis et euthynis* eiusque prologo et epilogo, Mus. Rheinae. iurisprud. philol. etc. T. I. p. 39-107. partis philol. et hist. Ita nihil fere eorum, quae adversarius disputavit, non examinavi.

(2) Sane resurgens Graecia spem incit fore, ut plures mox tituli proferantur, ideoque supplementa fortasse satis ampla brevi poterunt necessaria videri: non tamen, ideo differri operis editio debuit antequam Graeci rebellarent suscepti: quamquam, ut diversae sunt doctorum sententiae, dum alius moram aegre fert, alius dilationem optat. Quantum equidem intelligo, cunctando in tali re solet id effici, ut universum abiciatur consilium; sed collectio prius edita adiuvât studia eorum, qui posthac edant titulos recens repertos. Haec nimium aperta ne monuissem quidem, nisi his ipsis diebus et ab aliis et a Constantino Asopio, Ioniae universitatis quae Corcyrae est professore, auditore olim meo, nuncius esset allatus, Cyriacum Pittacum Atheniensem, cuius supra mentionem feci, magnum numerum ineditarum inscriptionum Atticarum congressisse; qua de re distinctio narratio extat in Ephemeride Graeca, cuius exemplum ab Asopio per Rotam, mercatorem Graecum Tergestinum, ad me missum non ad me pervenit. Nec possum nunc de ea re

uberius referre, quod Guilfordus Comes, Ioniae universitatis olim praefectus, cuius operam mihi sperabam utilissimam fore, diem supremum obiit, antequam litteras reciperet de hoc negotio a me ad ipsum datas. Sed talia monumenta recens inventa, quae primo volumini accedere debebant, poterunt vel in fine operis, quando in manus meas pervenerint, vel in praefatione voluminis secundi aut tertii edi.

(3) Idem dicendum de Claraci tabulis; vide Add. ad n. 165. et confer praeterea ad n. 160. n. 181. ne plura cumulem, quae facile congeri ex opere nostro possunt. Sed memineris eam Parisinorum lapidum conditionem esse, ut nemini hoc exprobrari queat, si falsas inde excuspat lectiones. Vide modo titulum apud nos n. 666. editum ex lapide, qualis nunc est, et antiquius eiusdem apographum in Addendis propositum.

(4) N. 76. quidem Fourmontiani apographi menda aliquot statim correxi; sed hoc non fecissem, nisi iam olim in Oec. reip. Ath. factum fuisset, ex quo libro repetitum exemplum traditam typothetae est. N. 32. autem peculiari ratione mihi agendum fuisse, docent notae et Addenda. Omnino summam mihi iniuriam faciet, qui me in textibus edendis audacem fuisse dicat: nihil usquam in hac re feci audacter, sed summa cum religione secutus sum tradita; quod non intelligunt, quibus libri a me in usum vocati non sunt ad manum.

composuimus textum, in quo quidquid habetur, id transcribentium nititur auctoritate diplomatica; sic quaecunque hic vel ille legere in marmore potuit, uno repraesentantur conspectu, neque unius oculis, sed omnium utimur. Atque ita scio peritissimum quemque, si meo loco condidisset opus, facturum fuisse; nec, quum haec res multo sit molestissima, fecissem, nisi recta suasisset ratio. Nam ex diversis apographis haud raro nullum praestat ceteris, nec textus ex ullo vel mediocriter bonus prodit, propterea quod inscriptiones plurimae lectu sunt ita difficiles, ut vel oculatissimum effugiant permulta; at compositis, quae hic et ille rectius vel plenius legit, cunctis bona oritur textus recensio diplomatica; cur igitur primum máncum exhibeam exemplum? Ineptus profecto forem, si decretum pro Septimio Severo n. 353. vel ex Pocockio vel ex Fourmonte solo dedissem vitiosissimum, quum id utroque collato, simul in usum vocatis Chandleri variis lectionibus, modice praestetur emendatum: idem valet de titulis permultis. Non ego in eo laudem quaesivi, ut foedum proponerem exemplum, quod deinde aliorum exemplorum ope emaculatum, sed ut ipso lectionum delectu emendandi mihi praeiperem materiam et longam praeciderem disputationem. „At ille delectus ex tuo pendet arbitrio”. Verum; immo in eo hinc inde summa emendationis versatur; sed deligo tantum tradita, et haec omnino deligenda sunt iudicio editoris, quoniam sine iudicio ne diplomatica quidem crisis potest peragi: quodsi quis omnia vellet apographa integra recudere, vereor ut emptoribus gratificaretur; qui tamen ea desideret, potest sibi ea ex varia lectione a nobis annotata componere. Nam ut lectori integrum sit iudicium, unde quidque petatum sit, *varia lectio* demonstrat. Haec vellem potuisset paucioribus verbis absolvi; sed ob scripturae continuitatem pluribus saepe verbis opus est: nec siglis in textu interpositis, quae variae lectionis sedem indicent, uti licet, quia his interponendis, quod in Gruteri Thesouro factum est, litterarum situs et tituli forma mutatur: neque ad latius vel sub textu in eadem pagina annotari omnibus locis varia lectio potuit, quod non suppetebat spatium, si titulum, quod praetuli ubicunque licebat, nolebam per plures distrahere paginas. Ceterum in variam lectionem contexendam plurimum contuli laboris, plus fortasse quam postulari potest: raro ubi fidelissima extant apographa, ex minus bonis non enotavi nisi potiora, quod optimo iure feci n. 160. Hoc per me licet stomachum moveat morosis, qui aliis volunt quasi baiulis uti, et commentariis absolutissimis praeferunt falsarum lectionum farraginem, ex qua futiles expiscentur coniecturas. Postremo quoniam de lacunosarum et mutilarum inscriptionum *supplementis* iudicari tuto nequit, nisi ex spatio, quod explent; ne textus his apponendus esset, supplementa uncis separata addidi, ubi opus videbatur, adstipulante potissimum Bekkero, quum de ea re deliberaretur ab Academiae sociis. Nec quidquam hoc damni affert lectori non somnoloso: immo si textum sine supplementis habere cupiveris, omissis his eum poteris transcribere, et habebis primitivum apographum prorsus genuinum. Sic qui in titulo n. 152. versabitur, restituet sibi illud apographum, quod in Oeconomia civitatis Atheniensis Tab. xiv. sine supplementis edidi, nisi quod in hac tabula vs. 2. O excidit tyothetae vitio: quod cuiusdam causa annotandum videtur. „At supplementis addendis lectoris occupatur iudicium”. Qui videat ipse, ut suum sibi constet iudicium: nobis licebit nostro consulere commodo, ut ex supplementorum congruentia eorum doceamus veritatem et persuadeamus invitis. Sed ea rubro appingi omnino praestitisset: devitandi tamen sumptus erant, nec quod Osannus et Rosius in paucis fecerunt inscriptionibus, identidem redeunte supplementorum necessitate fieri in maiori opere poterat. Uncis igitur utimur, ita quidem, ut *litterarum adhuc servatarum nulla suo moveatur loco, nec suppleatur in contextu primitivo quidquam, ubi nullus in exemplo tradito locus relictus sit. Quae vero in utroque versuum fine suppleta sunt*, nota plerumque, ubi quidem nulla potest ambiguitas oriri, *uno tantum unco a ceteris separari, et ubicunque post uncum [non infertur inversus], supplementa procedere usque ad finem versus; item ubi ante uncum [non positus est inversus], supplementum incipere ab ipso versus initio. Ubi autem integri versus supplentur, uncus addidi utrinque [- -]*. Aliquoties tamen in primitivo exemplo vel in textu minusculis repetito etiam versuum, qui non integri perierunt, finibus apposui uncum, ubi errare legentes possent.

VII. *Praemonenda de inscriptionum pertractatione.*] Sed ut textus repraesentandi et variae lectionis congerendae labor est molestissimus, ita titulorum *correctio et illustratio* plurimum acumen postulat et doctrinam subactam, vix ut ab uno omnia praestari queant. Quapropter, etsi opus non ita potuit inter plures dividi, ut alius aliam partem elaboraret, sed omnia complecti unum necessarium fuit; tamen de quibusdam rebus et cum Hirtio et Idelero et per epistolas cum Müllero et Welckero deliberavi, alias partes, antequam typis excuderentur, in conventibus academicis recitavi et ad deliberandum proposui,

aut privatim cum Buttmano communicavi⁽¹⁾. Bilinguism titulorum eos, qui Orientis litterarum cognitionem desiderant, explicabit *F. H. G. Gesenius*, idque iam praestitit in Atticis. Plagularum correctionem madidarum mecum et cum idoneo correctore susceperunt Buttmannus et Bekkerus, qui me inter nem madidarum mecum et cum idoneo correctore susceperunt Buttmannus et Bekkerus, qui me inter eam de hac vel illa admonuerunt re: potissimam vero emendandarum plagularum operam praestat *Frid. Sanderus*, eximiae doctrinae iuvenis, cuius aliquot recepi observationes. De ipsa quam institui titulorum tractatione praemoneo haec. Primum ut ad legendos titulos paratus accederes, ut plurimum continuo post variam lectionem addidi *notas palaeographicas* in difficilioribus quidem inscriptionibus, non eas prolixas, sed succinctas: quo simul aetas tituli, quantum ex his eam indicibus colligere licet, definitur, et iudicium lectoris palaeographicum formatur. Quam utilitatem non poterat tabula litterarum formas continens praestare, quae praeterea, quum etiam recentiores formas complecti debeat, non potuit cum ratione parti primae addi, et omnino palaeographicae commentationi reservanda est, nisi turbare ordinem rerum velis. Deinde ut commodè legi inscriptiones possent, *minusculis* repetitae sunt; in qua repetitione, prout quoque loco necessarium vel supervacaneum visum, litterae suppletæ aut correctæ modo uncis seclusae sunt modo non separatae a reliquo contextu. Addidi etiam *accentus* notationem licet in tot propriis vel ignotis nominibus ambiguam: in qua me aliquoties falsum esse non dubito: nec fortasse omnibus locis satis mihi constiti; et in operis progressu ultro aliquid mutavi, ut primum Demostheneae ratione, quae mihi videtur prisca fuisse, dedi *Ἀσκληπιός*, mox redii ad vulgare *Ἀσκληπιός*. Gravioris titulos, primae potissimum partis, iusta instruxi *interpretatione*, sed prolixitatem in titulis explicandis pridem perosus⁽²⁾ ne de his quidem tam disputavi fuse quam priorum interpretum longe plurimi. Sane, ut rite coniungantur sententiae, etiam nota subinde dicenda sunt; sed quae ex trivio petita apposuisse feror, aut a me non dicta sunt, aut tanta brevitate proposita, ut non sit intellectum esse ea reconditiora⁽³⁾. Et plures fortasse erunt, qui me reprehendant, quod in emendationibus commendandis et in interpretando nimium fui parvus; plurimasque res non ampliore disputatione confirmo, sed verbo significo. Nempe longum opus breveque aevum: neque illud tironibus scribitur, sed viris, qui quae priores docuerint, sciant. Quare etsi libros de singulis titulis scriptos, eosque sane quam prolixos, perlegi integros, omisi omnia ibi exposita, si hodie videbantur inutilia: quae si aliis videntur utilia, ut mei mihi iudicii veniam dent, iure videor postulare posse, qui quidem non nudius tertius in has involaverim litteras. Et plura quae desideres omisa a me sunt, quod absoluto opere conquiri ex indice possunt. Quodsi qua non additis argumentis propono, non ea temere iacio, sed habeo quibus ea confirmare possim, neque ea pro auctoritate pronuncio, sed peritiori nemini dubia etiam sine demonstratione esse iudico. Idem humani aliquid me hinc inde esse passum non diffiteor, modo imperfecta rerum minus vulgarium notitia deceptum, modo falsum in rerum disquisitione ipsa, modo calami magis quam cogitationis lapsu aliud ac volebam scribentem vocabulum, modo verba veteris alicuius scriptoris, dum alii argumento intentus sum, forte oblata non diligenter considerantem, denique omnibus cuiuscunque generis erroribus cum ceteris mortalibus obnoxium. Verum haud fugiet aequos iudices, quam plena errorum sit universa philologia, quam laboriosum susceperim opus, quam defatigetur editor tot minutis titulis digerendis et interpretandis, in quibus non ullus interior rerum nexus delectet mentem et subveniat iudicio, quam impedita titulorum magna ex parte valde mutilatorum tractatio sit, denique quam facile in rebus abstrusis et subtilibus labamur, ubi ne summa quidem animi variis rebus districti contentione caveris errorem. Quid quod ne is quidem, qui in singulis vel paucis inscriptionibus tractandis versetur, nihil committet vitiosi? Quo dignior venia is, qui universam comprehendere materiam constituerit, ut aliorum inserviret commodis, praesertim ubi otium cum muneribus publicis pro eo, quem occupet, loco partiatur. Nae ego ab hac quoque parte verum esse intellexi illud Callimacheum, *Μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ*.

(1) Temere omnino exprobratum Academiae est, quod non plures operi huic otium dicassent; et eae potissimum partes, quarum tractationem non intellexit vir in hoc genere non exercitatus, cum pluribus doctis a me communicatae sunt, et horum tulerunt calculos. Ita n. 1. 2. 3. 5. cum Buttmano, et n. 5. etiam cum Hirtio communicavi; de n. 8. multos cum Buttmano sermones contuli; n. 9. Hirtii usus consilio sum; n. 10. Buttmano, n. 11. classis historicae et philologicae proposui; de n. 12. 16. cum Buttmano deliberavi; n. 25. pluribus proposui, n. 29. 32. Buttmano. N. 43.

autequam adversus Petrizzopolim iudicarem, deliberavi cum Buttmano et Bekkero, qui mihi accesserunt. Universam praeterea de subditivis Fourmonti titulis commentationem, et prooemia de tabulis quaestorum Atticis ac magistratibus Spartanis, interpretationem titulorum n. 160. 1513. 1688. 1711. et alia plura cum sociis academicis communicavi.

(2) Oec. civ. Athen. T. II. p. 160.

(3) Vide Add. ad n. 1. 14.

Huc accedit, quod ut minus difficile est non errare, ubi taceas in difficillimis, ita qui, quod feci, etiam obscurissima tentanda aliqua ratione censuerit, fallatur aliquando tantum non necesse est. Et ex immensa rerum diversissimarum copia, quae inscriptionibus enucleandis adhibendae sunt, quidni lateant multae vel etiam, qui paratissimus accesserit? Ut ego Graecis titulis occupatus non mihi eam, quam vellem, Latinarum inscriptionum et Graecorum nummorum comparavi cognitionem. Sed haec et talia excusabunt ii, qui in hoc genere non sunt novicii: hi enim experiendo modestiores fiunt: nec vereor, ne quam modestiam ab aliis expeto, eam ipse migrarim. Non enim mihi videor in quemquam fuisse iniuriosus aut arrogans: sed quae de quoque dixi minus honorifice, non potest is aestimare, qui commentarios reprehensos nec legerit nec viderit, nec tulerit eam quam creant nauseam. Non licuit parcere Fourmont, non Petrisopulo; Biagium si multum tricasco nihil extricare dico⁽¹⁾, non durum, sed lene pronuncio iudicium; si Porsonum aliquid infeliciter coniecisse, Corsinum in titulo quodam explicando infausto successu versatum et imperfecta Graecae linguae cognitione instructum esse contendo⁽²⁾; non illis detraho laudem, quam egregiis sibi inventis pararunt; nec Chandleri merita detrecto, ubi eius me nugae mittere velle pronuncio⁽³⁾.

VIII. *De arte inscriptiones intelligendi et emendandi.* Nunc quamquam titulis propria nulla hermeneutica et critica ratio adhibenda est, sed observandae eadem, quae in ceteris scriptis interpretandis et iudicandis, leges sunt, tamen quaedam monenda videntur de via, qua ad obscuriorum inscriptionum perveniatur intellectum. Nam quum philologi negotium duabus rebus comprehendatur, sensu dictorum eruendo et iudicandis dictis, ex quibus alterum est hermeneutices, alterum critices iudicio insuper superstruentis emendationem, et quum utrumque sit quadripartitum, quod et intelligentia et crisis aut grammatica est aut historica, rursumque aut ad dicentis indolem aut ad praecepta artis et generis, cui opus quodque annumerandum, dirigitur⁽⁴⁾; ita titulis istae priores et interpretationis et iudicationis partes, quamvis ceteris non exclusis, potissimum sibi locum vindicant. Verum quum intelligi scripta nequeant nisi emendata, neque emendari possint nisi intellecta, nec crisis incipi potest nisi absoluta interpretatione, neque interpretatio nisi absoluta crisi. At haec inter se pugnant. Nimirum in hac ipsa repugnantia, quae in natura rei sita est, quum universi philologici negotii summa posita difficultas sit, tum haec mirum quantum augetur in titulorum tractatione, plerumque admodum corruptorum, laeocerum, mutilorum. Quare praestet sobrietatem et temperantiam in quavis re necessariam sagacitate, divinatione, poetica quadam ea, quae non adsint, repraesentandi facultate, denique nativo quodam et ingenito sensu veri opus est, ut e mutilis, disiectisque membris, quale corpus fuerit, e vestigiis properevanidis, quid olim fuerit scriptum, conicias, postremo, ut in ductum superstitum interpretatione possis iam occupare, quae crisis demum suppeditat, et dum crisi emendatrice iteris, assequaris id, quod desiderat intelligentia et interpretatio. Verum hoc praestari sine audacia nequit, quae temperata iudicio iusta vocabitur. Hanc equidem non defugio; ea tamen iis, qui neque idonea rerum notitia instructi sunt neque in hoc genere exercitati, nec critica pollent facultate, potest temeritas videri, et ne iusta quidem illa audacia non est erroribus obnoxia. Sed ut iis, quae dixi, praeditis ingenii dotibus sis, neque in alio ullo argumento philologico neque in titulis versari cum fructu poteris, nisi diuturna accesserit exercitatio et materiae, in qua occupatus sis, usus. Multas nosse inscriptiones oportet, qui explicare singulas velit; multis periculis tentanda ars, corroborandae vires, priusquam accedas ad difficiliora: nec si ob palaeographicam rationem, ut in ipso opere dixi, Crissaeum titulum primo posui loco, quicum auctor fuerim, ut in eo explicando studi lapidarii ponat titropinium. Multorum demum lectione animo imprimitur, quales plurimi fuerint tituli; unde de obscurioribus iudicare tutius liquet: multi simul considerandi et animo complectendi sunt, ut restituantur attus. Ita decreta Attica non possunt suppleri et emendari, nisi multa huiusmodi monumenta quotidianum triveris usum, et solitas inde didiceris formulas; ita tabulae quaestorum Atticorum, catalogi

(1) P. 7. 4. Nec prius ego sic iudicavi. Loquacitatem Biagii rugatoriam dicere. *Bidiculam* post me dixit Rosius Inscr. p. 238. obicit homo et lenissimus et minus quam ego breviloquens Andr. idemque p. 240. vix credibile esse nisi re perspecta censeat, tam absurde errare Chandlerum potuisse. At mihi talia iudicia iustissima exprobrat adversarius.

(2) P. 47. a. 40. a.

(3) P. 207. a. Qui legerit eam Chandleri interpretationem, vel ex Oec. civ. Ath. T. II. maxime p. 489. norit, non poterit non

(4) Vide quae exposui in commentatione de crisi carminum Pindaricorum, Act. Apud. Boruss. class. hist. et philol. 1822-1823. p. 261 sqq.

magistratum et Attici et Laconici, non possunt nisi coniuncti intelligi et restitui: vel viginti aut triginta inscriptiones aliquando inter se comparandae fuerunt, donec unam ex iis possem supplere. Unde natae aliquoties ampliores disputationes sunt, quibus universa materia sub uno poneretur conspectu, ut in tabulis quaestorum Atticorum, in munerum Atticorum catalogis ad n. 190. et 202., in titulis Laconicis et Boeoticis. Haud minore experientia opus est in fide apographorum aestimanda, ut quousque in mutanda lectione progredi liceat; quae vitia transcribentibus, quae lapicidis imputanda sint, recte diiudices. Qui quam foedatae Cyriaci schedae sint, quanta Pocockii incuria fuerit, non norit, audaciorem illorum apographis adhibitam coniecturam aegre feret; peritior in eorum mendis non haerebit, ubi quidem ex aliis titulis augurari licebit, quid in illorum lateat quisquillis. Sic quae in Pocockiano fragmento n. 90. tentavi, vera ea, satis scio, mira profecto forent, nisi et Pocockii incredibilis negligentia esset nota, et tamen vestigia remaneret solitarum in decretis formularum, quas meate tenere debet, qui ad talia accedat: singulas exemplis demonstrare et longum est et putidum, quum eae sint vulgatissimae. Sed ne de negligentibus solis dicam, fallunt etiam diligentissimum marmoris vitia, ut ductus sibi agnoscere videatur, qui non sunt in lapide: aliter longe legitur, si lapidis lectionem in museo positi secundat lumen, si is spongia irrigatur, si otiosus et securus lector est; aliter si Turcis instantibus et impediuntibus raptim transcribitur titulus male collocatus, aliquando etiam inversus⁽¹⁾. Innumera quidem certarum emendationum exempla depellent eam, quae nonnullos invasit, superstitionem, ut in apographis, quae doctiores confecerunt, nihil putent mutandum esse. Ita n. 73. vs. 12. quod POI in HOI mutavi, audax visum est; P enim a docto viro lectum, licet ab illo ut incertum notatum, tamen non posse in H commutari. Vix operae pretium est, fateor, adversus talia scribere defensionem: sed ut tamen uno et altero exemplo utar recens oblato, n. 73. c. in Addendis habetur inscriptio a viro doctissimo Bröndstedio in museo transcripta, in qua A. vs. 15. P pro H legitur, et B. vs. 9. P pro E. Et haec certa via emendata sunt. Quid quod in viri omnino docti apographo n. 916. inter Addenda edito litterae ΥΣΙΠΠΟΣΚΟΥ ΑΩΣΗ|ECTI certo mutandae sunt in HANACTOMΩΕΙ|HTI? Taedet cumulare alia: haec, ut iustius aestiment rationem nostram, conquirenda erunt iis, qui rei novitate percussi accusant me temeritatis, et satagunt ut viam monstrent editori, postquam ipsam confecit identidem. Nec tamen nego interesse multum, Graecae linguae peritus an imperitus, artifex delineandi gnarus an doctus indoctusve huius artis expertus tradiderit inscriptionem. Nam, ut in hoc consistam, artifices, ut Gropius et Gavus, verba quidem hinc inde praebant non Graeca, sed ductus ita referunt exacte, ut in eorum apographis vix quidquam mutare liceat, nisi ductibus vel separandis vel colligandis apponendisque lineolis, quae corrosae vetustate sint, quod imprimis in titulo Crissaeo tenendum. Aliorum titulorum, ut galeae Hieronis et tabulae Eleae, lectio ita certa est, ut nihil prorsus liceat mutare, nisi si scribentis menda corrigere vells. Nec sine aliqua epigraphica experientia de litterarum forma vel genuina vel depravata, de ductuum permutatione, de scripturae ratione, sitne titulus στερηδον exaratus necne (quamquam hoc oculi exercitati facile vident), et de ceteris rebus palaeographicis iudicari potest; plurimaque exercitatione opus, ut recte aestimes, titulus integer sit necne, et quantum et in qua parte abscissum vel corrosum sit: ut titulum n. 160. qui antea erat integer habitus, docui dimidiatum superesse. Hac igitur qui careat experientia, non solum titulos non potest tractare, sed ne intelligere quidem tractationem bonam: Immo isti, quae sunt rectissima, aegri videbuntur somnia esse. Tum quoniam grammatica et historica interpretatio et gravis in inscriptionibus princeps est, editor et linguae debet paulo esse peritior, et vero rerum, quae ad historiam pertinent, quarumcunque, publicarum, privatarum, sacrarum, profanarum: non solius enim linguae notitiam, sed harum quoque rerum intelligentiam scribentes expectabant a legentibus, quibus scribebantur; quae ubi ignorabis, ne integra quidem poteris interpretari, nedum restituas mutila: rerumque imperitis multa videntur fieri posse, quae non possunt, et non posse, quae possunt, multa incerta esse vel veri dissimilia, quae certa sunt aut probabilia, multa certa vel verisimilia, quae perito ne venient quidem in mentem. Ceterum res nec grammaticas omnes neque historicas, quibus titulos explicatos praebes, possunt aliunde hauriri, sed ex eo saepe solo, quem tractes, noscuntur, et vel ex corruptela heuretica quadam ratione debent exputari, quam mox uberius illustrabo. Quod maxime tenendum in orthographia titulorum ea scriptorum aetate, qua certus usus nondum confirmatus erat. Nam ut in

(1) Vide ad n. 1711. Quid quod ne optimis quidem auctoribus potest fides haberi, ubi ipsa ratio doceat contrarium? Ita nemo mihi persuadebit, titulum n. 10., longiorem dico, esse integrum, nec

posse ab initio addi T, licet illud Knightio narraverint plures, idemque affirmet Stuartus, testis eximius, Antt. Att. T. III. p. 58.

orthographia posthac quoque magnopere variatum est et saepissime a vulgari norma recessum, quemadmodum tales scripturae quales *Ολύμπιος, συμμάχια, ἐγγύς*, et antiquitus et in recentioribus inscriptionibus habentur; ita priscis temporibus etiam plura sibi indulserunt Graeci. Quis enim sine Deliaco lapide crediderit *ἀνυρός* scriptum esse, quis *Δεσχεύοντας, Δωνύστες* (*Δεσχεύοντας, Δωνύστω*) sine Tanagraeis? quis scripturam *Ἀπίστρων, Ἀσπασπιόδωρος* valde frequentatam esse putaverit sine tot inscriptionum testimonio? Per multa ex his vel perfectissimo grammatico discenda sunt; temerarique est hominis et sensu historico destituti negare, posse etiam *ἄπιδρος* pro *ἄπιδρος*, atque adeo *ἔδ' Ἐμῆς* pro *ἔδ' Ἐμῆς* scriptum esse: ex quibus alterum haud dubie comparet n. 1. alterum n. 12. statui sine superstitione potest, quum praesertim neutrum careat analogia (1). Neque ad exactissimam normam iudicanda inscriptionum oratio est: multa in his ex reconditiore usu peculiaris insunt, multa a communi recedunt usu vel sunt insolentia aut barbara. Nusquam nisi in titulis habetur *ταμίας* pro *ταμίας*; prorsus insolentia sunt *ἡγάζετο, ἐξηγάγετο* n. 162. 456. *ἐνεγέδην* (pro *ἐνεγέδην*) n. 1064. *ἀντίποι* n. 1106. *ἐπιόκειν* n. 1688. et locis ibi alatis, et sexcenta alia: ne dicam de barbaro *ἀνδραν* n. 1781. ubi plura similia contuli. Cuius generis formae ignotae sane non sunt sine ratione inferendae titulis, ut n. 11. nolim *ἀρχεω* pro *ἀρχεσθαι* accipi (2): sed ubi talem formam e fide apographorum vel vestigiis ductum et orationis conformatione patet scriptam esse nec locum nisi ea sumpta aut intelligi posse: aut emendari, recipienda ea erit sine cunctatione, sive lecta sive emendatione reponenda est. Sic n. 11. *τοῖ* et *ταῖ* pro *τοῦ, ταύ* legendum esse intelligit mens non occupata praeceptis opinionibus, quum primum ab aliquo hoc inventum fuerit: sic n. 1066. barbarum *αἰξόμμεν* est quidem emendando a me factum, sed aequae certum, ac si diserte scriptum litteris sit insignibus et optimae sit notae. Quid quod etiam *sententiae absonae* non solum ferendae sed emendatione inferendae sunt? Nam quum inscriptiones incorruptae offerant tales, ubi ex tituli ratione, e vestigiis litterarum, denique ex universo loci tenore iudicandum est, hoc vel illud minus bene dictum vel absurdum ibi fuisse scriptum, debet id restituere criticus, nihil reveritus hermeneutas quosdam qui, quum interpretis munus parum profunda aestimassent cogitatione, in ceteris praeceptis quibilibet rectionibus posuerunt etiam hoc, non debere scriptorē quidquam perversi, absurdi, falsi imputari. Eadem via etiam *historicae* res ignotae vel ex corruptis indagari locis queunt. *Asandrum Agathonis* f. e nullo, quod incolume superest, monumento novissus; sed eum pro *Hosachara Agathonis* f. n. 105. restituendum esse, succurrentibus litterarum vestigiis docet variarum rerum inter sese concentus, illic in hoc crisi genere permultum tribuendum est; quam crisin haud levissimam iure mihi videor novicio vocabulo appellare *combinatoriam*, quae non geometrica via nec mere syllogistica, sed colligendis, componendis, comparandis variis notitiis deducat ad novum quiddam, non illud ita demonstratum, ut nemo possit reluctari, sed ut, qui sese in argumentum penitus immerserit, evidens esse intelligat illud ipsum, quod non est demonstrabile. Denique ut paucis complectar potissima, in titulis obscurioribus et verba et sententiae *analytica via* investigandae sunt, ut mathematici *ignotis numeris* indagant. In quo necesse est aliquid sit *datum*, unde progrediatur investigatio: id vero datum aut scriptum diserte est aut evidenti coniectura restitutum, ut n. 9. *ὑπὸ τῶν ἐκτείνων* datum est, non diserta traditione, sed emendatione aliis locis ita firmata, ut sit certa. Quodsi ex datis non statim possunt cetera reperiri, tentandae sunt *hypotheses* et ex his tentatis alia est post aliam reicienda, quaecunque non suffecerit explicando titulo, donec ad aliquam perveneris, ex qua vel omnia vel plurima possint intelligi, et quae omnium vel plerarumque partium *concentum perfectum* praestet: nam veritatis documentum est concentus, falsa dissonant. Similis praestari nequit, res imperfecta relinquenda; si condimenta quidem fingi possunt, sed ea ipse incerta, *exempli causa* proponenda sunt haec incerta, quod certa assequi non licet. Neque vbro, uno conatu potest ad finem quasi dequiri in difficultioribus problematis *gradatim et appropinquando* ad verum pervenitur, alio post aliud momento ponendo, tollendo, mutando. Hac via, quae sola recta est, quantum potui ingressus sum: at postquam inveni verum vel probabile, hoc proposui paucis, non quia ratione ad id pervenissem, multis disserui. Ut tamen fieri solet, ratio mea non perspecta est, quod eam non designavi uberius; nunc coactus in duabus inscriptionibus de industria meam explicabo viam: quae si viris in critica inscriptionum versatis, illisque eius sobrietatis eiusque ingenii, quale in Letronio maxime admiror, probabitur aliquatenus, id quod ex illius honorifico iudicio (3) sperare licet, non me paenitebit operae titulis insumptae.

(1) De illo dixi §. ix. de hoc, vide Add. ad n. 12.

(2) Vide Add.

(3) Journ. des Sav. 1827. Aug. p. 481 sq.

IX. *Exempla tractandarum inscriptionum obscurissimarum a n. 1. et 9. petita.*] Tituli Crissaei n. 1. explicationem, quam mihi melius quam prioribus nescio quibus cessisse non gloriatus, sed verbis simplicibus professus sum, et aliis probavi pluribus et Schömanno, viro admodum temperanti minimeque cupido; nec qui simul vel post me in illa exerciti sunt, aut plus aut rectius assecuti videntur. Nam Rosius quidem meus ⁽¹⁾, qui de fide tituli non bene dubitavit, nihil inde exsculpsit, nisi vs. 1. haec: ἐγὼ μὲν ἔσομ' ἀφ' αὐτοῦ ἀσὶ; Dobraeus ⁽²⁾, vir in restituendis titulis eximie versatus, haec proposuit: 'Εγὼ μὲν (vel μνημ') ἀφ' αὐτοῦ ἀσὶ; Δεῖμνηστός μ' ἔθηκε ... [κρατῆρα] καὶ Κρασιδέα θυγάτηρ ἡδμόν, vel ἔσομ' ἀφ' αὐτοῦ, ἀσὶ μνηστον. ἀνέθηκε accedens ille in nonnullis ad mea proxime; God. Hermannus, postquam nostra sibi visus est convellisse, excogitavit lusum, quo derideret seria. Nunc accipe traditum textum.

ΙΙΙΙΑΜΟΤΙΘΤΑΜΟΙΙΙΙΥΜΟΙΙ
ΜΜΤΟΝΜΕΘΕΚΕΡΑΙΤΕΒΟΙΑΚΑΙΚ
ΟΜΘΜΟΙΙΙΑΖΙΙΑΝΘΑΙΘΙΜΑΤ

Hoc apographum quum confecerit Gropius, Graece parum doctus, sed delineandi peritus, consentaneum est ductus, quatenus fieri in corrosis lapidibus potest, esse diligenter redditos, licet verba vix sint Graeca; quare nullus ductus nisi extrema urgente necessitate prorsus est mutandus; sed possunt ductus separari et aliter componi, quod quomodo illi cohaereant, sine Graecae linguae cognitione non satis indicare potest; is qui delineat, concurrentibus hinc inde in lapide praesertim arroso litterarum diversarum ductibus; addique potest unus et alter, qui obscuratus sit, apex: veluti si M mutetur in M ⁽³⁾. Ita feci: qui si nonnulla dixi corrupta esse, dixi corruptionem, quae sic sanari posset, exceptis duabus, quas leniter mutavi, litteris. Post haec videndum, integer titulus sit an mutilus. Mutilum esse ipsa eius forma docet. Nam quum vs. 1. scriptura ad sinistram manum traiciatur in vs. 2. Βουστρεφόνδον, et similiter vs. 2. ad dextram in vs. 3.; tamen vs. 2. in sinistram longius productus est, vs. 3. autem reductus in dextro initio versus sinistram: quod ita institutum a scribente esse non est credibile. Accedit quod vs. 1. et 2. connecti non possunt nisi supplementis additis: quae erunt eo probabiliora, quo concinnior nascetur litterarum dispositio: id quod nostra praestat restitutio. Iam lectionis initio facto incidi primum in id, quod Rosius et Dobraeus praebent: ἐγὼ με --, sed statim me revocavi. Nam quarta littera M non est μ. Vs. 2. init. enim extat ΜΜΤΟΝ, in quo quum M non possit pro M haberi, propterea quod acscriptura a sinistra procedens postulabat ipsam formam, M et ad raram litterarum inversionem in hac potissimum littera minime provocare tuto libet, illud ipsum M pro mutilato est M habendum: quo statuto prodit μτων non Graecum: unde continuo conicias M in hoc titulo non esse μ, sed σ, et confirmatur hoc reliqui tituli lectione, quae praestari nequit nisi M statuas esse σ, ut in aliis antiquis titulis: atque omnino ubi ut hic est M, ibi solet μ esse M, non M. Quid quod Dobraeus quoque in voce Κρασιδέα M statuit σ esse? Quod debebat etiam initio tituli facere. Itaque pro ἐγὼ με iam est ἐγὼ σ legendum, conciditque lectio ἐγὼ με: μνημ' autem omnino legi nequit, quod deficit: praeterea si μ legatur, necesse est M mutari in M, quod durum in artificis delineandi periti apographo; quia ductus sunt contrarii. Potius hucusque habemus litteras σ τ α ρ α υ. Sequitur ΜΟΙΙΙΙ, Britannia ἐσομ', hic omittunt primum elementum; et dicās, Tupperi imprimis exemplo apud Rosium assumpto, id omnino esse ostendendum, quasi erasum. Et vero accipiunt pro σ (M), M pro μ (M). At alterum hoc, ut pro M habeatur, certe non licet. Potius si primum elementum oblitteratum fuit σ, quod omnino probabile est, hucusque habemus haec: σ τ α ρ α υ σ τ α ι μ primum elementum erasum putes, pro σ habemus σ τ α ι μ. Rosii exemplum et Tupperi manuscripto delictum atque insolentius istud A esse: itaque hanc lectionem resumptum videtur, nec multum discedit ab Hughesiano; vs. 4. litt. 2. quenti expositione tantum patens rationem habui, ut vs. 4. litt. 2. (a dextra) est T, litt. 8. H; pro litt. 12. est M, quod eodem redit, de iis dicerem, quum lineola tantum omisa sit; quod etiam in reliquo titulo aliquoties accidisse sumo et hoc ipso confirmaverim exemplo; vs. 3. litt. 1. T, 9. M est; litt. 14. pro A est Δ. Haec nihil mutant in nostra ratione, praesertim quum Δ hoc non videatur aequae cer-

(2) Diar. class. T. XXX. p. 415. ap. Ros. p. 415.

(3) Cf. quae dixi §. VIII. de iudicandis apographis.

solum t. Sed brevitas causa sumamus esse e; non multum enim interest. Quod sequitur, diserte est ἀφ' ἑσθ' etiam a Rosio et Dobraeo agnitus: omnes litterae apertae sunt, nec quidquam mutare licet, nisi quod 4 apponendo apice, si necessarium fuerit, potest in M (hoc est σ) mutari, ut sit ἀφ' ἑσθ' hoc est ἀφ' ἑσθ'. Nempe hinc discitur, quam rationem grammatici in litteris eiusdem organi concurrentibus retinuerunt, ut tenuem statuerent ante aspiratam, sicut in τίς, Σαφώ, Βάωχες, eandem nondum confirmata orthographia (1) etiam in diversi organi litteris non esse deviatam. Neque hoc mirum videri ulli potest, qui harum rerum habeat peritiam, contrarioque id exemplo illustrabo. Σαφώ pro Σαφώ est in nutamis; Ithacensis titulus habet ΣΑΦΦΟΥ; ΜΑΧΧΙΔΑΝ pro [B]ΑΚΧΙΔΑΝ videtur in Cordyraeo n. 1850 esse; Ἀφφίον, Ὀφφίανος pro Ἀφίον, Ὀφίανος, quae ex Latinis Ἀππίον et Ὀππίανος facta sunt, vide mus in titulis scripta: igitur ut in eiusdem organi litteris ante aspiratam modo tenuis est modo aspirata, ita in diversi organi litteris idem accidisse est consentaneum: sed in illis invaluit, ut tenuis usu confirma retur, in his ut aspirata; priscis temporibus neutrum erat firmum. Ceterum tota haec res ad orthogra phiam pertinet, non ad pronunciationem. Succedunt litterae αἰσ: in quibus aliquid ex αἰσ inesse, meo iam intellexerunt Rosius et Dobraeus, idque confirmatur eo, quod ἀφ' ἑσθ' αἰσ unitata est formula; sed quod E in prisca huius tituli scriptura et s et η et u esse potest, tituli que sermo dubitationi est obnoxius, aut αἰσ aut αἰσ aut αἰσ legi posse dixi rectissime, et singulas has formas demonstravi; praetuli tamen αἰσ vulgare, ut in re incerta, et notavi etiam E posse in voce hac u esse, licet pro εἰ verbo non scriptum E sit: quod nemo poterit refellere. Habemus igitur ἀφ' ἑσθ' αἰσ εἰ; nondum mutato apice ullo. Iam huc deducta re ponendae hypotheses sunt, ut quomodo illi formulae aptari priora possint, exputetur, et tentanda est divisio litterarum ἐϋστυμῶν in vocabula quaedam, exempli causa: ἐϋώ σ', ἔϋε, σρεῖ vel Res, omisso priori s tanquam eraso. At quis est illa ego? Nemo in titulis unquam ita loquitur, ut se aliquid alii facere dicat, nec dicat quis ipse sit. Hac igitur hypothese quam nihil efficitur, quaeri alia debet; sed ne vagi huc illuc discurramus, videndum est, apud alter versus ad aliquid deducatur. Et est ibi ἔϋε prorsus apertum, etiam a Dobraeo perspectum: unde intelligitur, non prima, sed tertia peni sona aliquid hic esse enunciatum: quod primo versui accommodari consentaneum est. Immo vs. 2. εἰ berte extat σ' ἔϋε: M enim εἰ est, non εἰ, nec σ illud prioribus εἰσ adiungi potest, quod τοῦ nulla est Graeca compositio. Sic patet compellari aliquem: εἰ δὲ τοῦ te posuit: neve te offendant compellatio haec, quae possit poetica videri: vocativus usus est etiam Sigeensis tituli auctor. Iam quaerendus est vocativus, ut habes eum, qui compelletur. Ille autem vocativus nequit quaeri nisi ante verba ἀφ' ἑσθ' αἰσ εἰ, quae debent intersecta inter allocationem et dictionem σ' ἔϋε iudicari; ac quoniam σ' non inci pit sententiam nisi emphatice dictum, quod manifeste hinc alienum, in litteris εἰσ nomen illius quaerendum, de quo hoc σ' ἔϋε pronunciatum sit. Primum quaero vocativum. Inter quem et inter σ' ἔϋε interpositum est ἀφ' ἑσθ' αἰσ εἰ; sed hoc fieri non potuit, nisi intersecta inter vocativum et ἀφ' ἑσθ' vocula σ', vel relativo εἰ, ἢ. Iam iam sine litterarum ἐϋστυμῶν non inest σ', neque η neque ε, diserte inest res. Quis vero unquam dixit εἰ ἀφ' ἑσθ' εἰ? Patet omnino ἀφ' ἑσθ' scribendum esse, non mutata littera 4, sed apponendo apice oblitterato (M), et vocativum praecessisse masculini. At ἐϋστυμῶν non desinit in vocativi terminationem. Sane non tantum statim offertur υἱ in medio illis litteris, id ipsum praestans quod volumus et quaerimus: inter υἱ vero et εἰ nihil quidquam desideratur; quid igitur facimus illis intermediis ΕΕ vel εε εε? Nempe εε spiritum asperum habet, cuius antiquissima forma est Εε; hunc, nisi Εε dubium omittas, addendis ductus Εε lineolis luerebimur. Sed si ΕΕ retineas, res etiam facilius expeditur. Quippe forma Εε diductius scripta, horizontalibus insuper lineolis in sinis stram prominentibus, ut prope n. 39. vs. 1. litt. 9. (sic fore Εε) itaque in media parte apertis, praebet delineanti speciem duarum litterarum ΕΕ: quod semel inceptum nemo nisi cupidus refellendi, non videt vs. 3. haberi. Tenuis iam haec: εἰ εἰ ἀφ' ἑσθ' αἰσ εἰ: genitivus nominis, quo parens filii designetur, praecesserit, necesse est. At quod solum superest εἰσ non continet in ipso fide terminatio nem genitivam, quam ora non potest terminatio genitivi esse, potest εἰ. Verum ut supra in εἰ, ita nunc in υἱ spiritus asper apponendus superest, qui laet in Εε, (ex quo addenda linea verticali fit Εε). Sic geni tivo relinquuntur solae litterae ΜΟΕ. Cuius autem filius potest perpetuo immortalis esse? Nullius nisi dei filius deus. Quis deus cultus Delphis, Crissae? Apollo. Denique cuius dei vel deae nomen potest in litteris ΜΟΕ quaeri? Lege εἰσ, ηἰσ, εἰσ, ηἰσ, εἰσ, ηἰσ: nihil extricabis. At nihil est faci lius, quam litterae 7, quae in Rosii exemplo etiam distinctior quam in Hughesiano inest, addere api-

(1) Cf. §. viii.

cem, ut sit T: habes iam *eros*; ex quo, quum mutuum titulum esse iam demonstratum sit, addito in dextro versus initio ↓ fiet *Aeros*, hoc est *Ἀηρός*. Iam tenes in Crissaeo titulo Delphicum detum Apollinem: *Ἀηρός υἱέ, ὁς ἀφ' ἑωυτοῦ αἰεὶ εἶ*: iam vides accedente illo σ' *ἔθηκε*, statuae Apollinis haec subscripta esse; quod ego non sumo, ut dixit aliquis, sed ex ipso titulo *heuretica et analytica via simplici*, sine ulla mutatione, additis tantum paucissimis apicibus, quos necessario addendos esse demonstravi, *eruo*. Ceterum etsi rem olim ita repperi, tamen eam tum non ita exposui, quod viam nimium longam contrahere interpretatione brevi volebam. Simul iam liquet, titulum esse soluta oratione scriptum. At mihi haec poetica prosa est. Sit licet: quae analysis demonstrat, vera sunt, sive bona sive mala⁽¹⁾; placuit auctori poetica dictio, neque eius aetate exulta fortasse ars soluta oratione scribendi ita erat, ut is devitaret epicam dictionem: id quod vs. 2. iterum statuendum esse docebit analysis.

Restat ut vs. 2. init. nomen eius indagetur, qui dicitur Apollinis statuam collocasse: ubi patet scriptum esse *νστων σ' ἔθηκε*, de quo iam satis dixi. Nomen dedicantis quaesivit hic etiam Dobraeus, sed vocem *Ἀεμνηστός*, quam quaerit in litteris AIEI MMTON, hae non continent; deinde dedit μ' *ἔθηκε*, non reputans M esse σ, non μ. Nomen dedicantis inest solis litteris MMTON, ex quibus M omnino nihil esse, nec posse pro M (μ) haberi, monitum iam supra est: debebat enim ipsum M esse: itaque addito apice debet M (σ) scribi, unde fit *νστων*. Sed neque haec litterarum compositio Graecae linguae convenit, nec M est v: debebat enim in hoc litterarum ad dextram cursu M esse. Igitur initio versus, ubi facile aliquid perit, addendus apex, ut ex M fiat M: sic habetur *σστων*, terminatio vocis legitima; cui, quum versum ab initio mutuum esse monstratum iam supra sit, ab initio addendum supplementum; et sponte offertur *Ἀρίστων*, duplici sigma, quod illustravi ad n. 25. et passim vidimus in aliis titulis: etiam n. 1756: *Ἀρίστωνος* agnosco in Naupactio titulo, hoc est in monumento hominum Crissae vicinorum. Utut de hoc nomine iudicabis, certum est dedicantis nomen desisse in *σστων*; exempli causa tamen retineo ipsum illud, quod est maxime probabile. Sed post haec *Ἀρίστων σ' ἔθηκε* subiectae sunt litterae *παρθεναίκα*. Hae in Graeca vocabula dividi nequeunt nisi aliqua admissa mutatione. Probabile autem est, tres illas ante ultimam litteras esse *καί*: ante quod est *βοι* non Graecum; neque in hae prisca scriptura λ exspectes esse A, sed L. At Graecum est *βοια*; et ex A, non mutato ullo ductu, sed sola lineola apponenda fit A. Quid vero fuerit *βοια* nisi nomen proprium aut integrum aut ab initio nondum expletum, adiungendum voci *Ἀρίστων*? Quapropter opus est conjunctiva particula inter *Ἀρίστων σ' ἔθηκε* et *βοι* posita, eaque statim post *ἔθηκε* debebat posita esse. Iam vero eo loco est PAI: adde minimum apicem, habebis P pro P; deme ex superiore curvatura minimam lineolam, habebis K: sic prodiit *Ἀρίστων σ' ἔθηκε καὶ τεβοια καὶ Κ*. Maliebre nomen est illud, quod post *ἔθηκε καὶ* habetur; at *τεβοια* non Graecum est nec *τεβοια* nec *τεβοια* nec si O putes w vel ou esse, lucreris quidem: ne reperiri potest aliud? Nam qui *τεβοια*, *Εγίβοια*, *Ηεγίβοια*, *Μέλλβοια* vel simile coniciet, nimium discedet a pictoris delineatione. Contra *βοια* est nomen Graecum, a masculino *Βοῖος*, quod non infrequens⁽²⁾. Sic analytica via reperta est haec lectio: *Ἀρίστων σ' ἔθηκε καὶ τεβοια καὶ Κ*. At hic iam grammatici exortant fluctus: Non ferri potest *καὶ τε*, quod omnes, qui Homerum legerunt, norunt esse et forte vel *ἐννοεῖται* (and *etwa*, *ja auch*); neque ad illius particulae vim illustrandam debebas ad disiunctum *καὶ τε* provocare (quod est *atque etiam*, *καὶ valente etiam* et *et atque*); neque hoc ipsum, ut tu dicis, Pausanias ex antiqui sermonis imitatione usurpat, sed est eo usus ut alii Graeci, nominatim Thucydides I. 9: *καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀμα ἐπὶ πλεον τῶν ἄλλων ἰσχυρῶν*. Thucydidem enim libenter imitatur Pausanias, notante Poppone: neque epicum *καὶ τε* locum habet in soluta oratione: neque ad Vigeri librum provocandum erat neque ad Handii libellum, qui naturam particulae *τε* non perspexit; postremo potest etiam *καὶ τε* *κατὰ τὴν ἀμα* legi. Mitto postremum, quod omnino non in censum venit, ac ne cum litteris quidem incongruit, quum M sit σ, non μ: non enim quid legi ex singulis litteris possit neglectis ceteris formisque ad arbitrium explicitis, quaeritur, sed quid componi cum reliquis in unum queat corpus: cetera, quae mihi obiecta sunt, removo. Et primum Pausanias non est Thucydidis imitator, quam Villosoni sententiam tribus verbis recte reiecit Siebelis⁽³⁾, reieci ipse in commentatione de stilo Pausaniae⁽⁴⁾.

(1) Cf. §. VIII.

(2) Athen. IX, p. 393, E. Antonin. Lib. Metam. 3, 5, 7, 11, 15. 16, 18, 19, 20, 21. Plin. H. N. Ind. lib. X. extr. et X, 3. Suid. v. Τερεανδρος. Boios Heraclides est apud Pausan. III, 22, 9. Haec affero propter Huschkium Analect. litt. p. 327 sq. In tituli inter-

pretatione ubi Athenaei locum attuli, pro p. 393. typotheta dedit p. 293.

(3) Praef. Pausan. p. XX.

(4) Prooem. Catal. Lect. Univ. Berol. hib. a. 1824-1825.

cuius enim stilus tantopere dissidet a Thucydideo, is fieri non potest ut Thucydideas captarit formulas: quodsi quid abrupti habet Pausanias, ex longe alio id fonte manat quam apud Thucydidem; ceterum hic durus est et austerus et vere Atticus, Pausanias mollis, fractus et prorsus Asianus. Quapropter recte Poppo (1), ubi de indice suo dicit, monet: „Idem index suppeditabit locos, in quibus Herodianus et Pausanias sua ex Thucydide hausisse *videri possunt*; horum tamen numerus non ita magnus est, ut inter imitatores eius referri possint.” Praeterea Pausaniam liquet non ex suae aetatis usu, sed ex antiquiore petisse illud καί—τε. Idem tribui Thucydidī, non erat quod dicerem: dixerat iam Handius, quem ego citavi: et molebam afferre Atticum, quod essent, qui eum usum Attidis abindicarent (2): multo minus ad illud ex primo Thucydidis libro exemplum mihi notissimum provocare tutum videbatur, ubi Bekkerus uncis inclusit voculam τε. Hoc igitur καί—τε disiunctum constat in soluta remansisse oratione; idque etiam in titulo Locrico n. 1759. agnoscō, ibi quoque ex antiquae dictionis aemulatione. Sed ipsum καί τε coniunctum etsi in prosa oratione non reperitur, tamen ferendum in hoc titulo est; ducit ad id iusta analysis, neque ex scriptoribus iudicandus titulorum sermo est, sed ex ipsis aestimandus titulis (3): noster vero hic ut poeticum ἀφ' ὧν αἰεὶ, ita adscivit καί τε, quod fortasse huius inscriptionis aetate ne fuit quidem poeticum, sed poesi et prosae initiis commune (4); non tamen reticui offensionem habere poeticum καί τε, et ideo disiuncti καί—τε usum comparavi, ut, si disiunctum a prosa non esset alienum, aestimares, quam facilis esset transitus etiam ad coniunctum audendum. Neque vero quod praecipitur inter utrumque discrimen verum est: utrumque nihil est nisi *atque etiam*; nec quidquam interest nisi vocabulorum collocatio, manente eadem significatione: quodsi disiungitur καί—τε, τε adhaeret proximo post καί vocabulo, ita ut in καὶ ἐλαίσυον τε similiter positum τε sit atque apud Latinos *que* in formula *in Italianque*; sin coniungitur καί τε, τε additur statim primae voculae, ut si Latine dicere audeas *etiamque*. Ita rectissime ex ipso Homero statuit Thierschius (5): sed quoniam notio haec *atque etiam* tum potissimum locum habet, ubi priora illustrantur nova sententia ex illis profliente, potest καί τε aliquando verti *atque ita* (6), vel cum gradatione *immo etiam*. Et cum hac particulae vi convenit hic locus. Non Aristo soltis dicavit statuam, sed, quod non solet quotidie fieri, simul filiae (de quibus posthac); itaque cum emphasi quādam simplicitati praeorum hominum congrua dicitur: „Aristo posuit, *atque etiam* Boea etc. (*immo etiam* Boea et ceterae filiae participes sunt donarii)”. Non diversum erit, si dixeris *atque itidem*, quod adieci. Sicut nostra satis defensa sunt. Contra nunquam καί τε est *forte etiam*. Quis enim credet, quod Hermannus praecipit, τε esse *dubitans* (nobis *etwa*, *wohl*, vel *ja* sine emphasi)? (7). Quod mihi, quatenus ex usu sermonis agnoscitur, vis voculae, videtur Handius rectissime refutasse; ex etymo vero, de quo non constat, defini eius vis nequit.

Vs. 3. Hermannus proposuit versus membrum: τὰς δὲ Σπάρτας. Nos vidimus duas priores lineas non esse metricas: quod minus probabiliter est tertiam esse metricam. Nec Σπάρτας inest in litteris: N non est in scriptura a dextra; sed M proorsus contrarios habens ductus; pro MIO (sic) in apographo est A2, illi non simile, si M pro A a me iam substitutum exceperis (8). Dobraeus vero coniunctis vs. 2. 3. litteris proponit: Κτάρθια Σπάρτας ἡδὺν, in duabus prioribus vocibus proxime accedens ad nostra, quibus cumma tum iniuria exprobratur audacia, quae prorsus nulla est. At illud ἡδὺν conciliari cum reliquis nequit, quae iam vidimus vs. 1. 2. scripta esse: statua enim Apollinis dicatur; non erater quia

(1) Thucyd. T. I. P. L. p. 376.

(2) Reisig. coniect. ad Aristoph. T. I. p. 212 sq. Poppo Obs. Thuc. p. 135 sq. Ego tamen concedo esse Atticum, docentibus Schaefero ad Dionys. de compos. verb. p. 191. Poppo ad Xenoph. Cyrop. I. 4, 17. Prorsus alieni vero sunt loci Xenoph. Cyrop. V, 5, 33. Oecon. 20, 12.

(3) Cf. §. VIII.

(4) Theognis non videtur praefereendus, poeta quidem, sed eius aetate, cui hic titulus tribui possit, qui καί τε habet vs. 138.

(5) Gramm. Gr. ed. III. p. 570. (ex Iliad. α. 521. ε. 159. 509.).

(6) Cum Handio (l. c. ad n. 1.) p. 18.

(7) Primum Hermannus ad Hom. Hymn. in Apoll. 390. docuit esse qui forte, quod non magis verum est quam quod καί τε docetur esse forte etiam: sed hoc explicare non est huius loci. Mox

idem de dubitandi vi in illa particula saepius dixit, ut in Animadv. ad Elmsleii Medeam et ad Sophocl. Trach. 1045. Hanc doctrinam secutus quidem est Stallbaum ad Plat. Phileb. §. 103. (cf. Append. ubi quae de particula καί τε Atticis usurpata dixerat, improbat), sed fassus ingenue, voculas *etwa*, *wohl*, non ubique satis aptas esse ad Graecae particulae vim explicandam. Credo et ipse. Nempe fraudem doctis fecerunt loci, ubi particula τε vel καί τε annectit sententiam, quae potest dubitanter pronuntiata videri: sed ex dubitatione in nexu sententiarum magis quam in ipsa particula sita est. Ipsi quin etiam gradationi, cui inservit καί τε, haud raro inhaeret dubitatio, quod siquid maius additur, id saepe magis dubium est, quam praegressum minus; et in talibus potissimum locis καί τε potest reddi forte etiam, salva sententia. Etiam apud nos non multum differunt dictiones *und sogar* et *und wohl auch*.

(8) Errorem Hermannii notavit iam Welckerus Append. ad Aeschyl. Trilog. p. 79.

colb. Deinde Κρασιδέα nolim coniunctim legas: ipse enim aspectus docet, vs. 3. in dextra aliquid intercidisse. Atque etiam θυγάτηρ singularis non est probabilis: annumerata, quam eruiamus, Boea plures iam sunt mulieres. Omnino post καί τε Βοία debet aliud nomen proprium addi a littera Κ incipiens, quo expleatur spatium vs. 3. in dextra vacuum: sed id quoniam certa ratione indagari nequit, *exempli causa* pono Κ[αλλικλεια. Sequitur τασιδεα. Suppleri possunt varia: Μνασιδέα, Τιμασιδέα, Πασιδέα, Κρασιδέα, Ἀγασιδέα. At reiiciendae Μνασιδέα et Τιμασιδέα; nam Τ non licet in Ν vel Μ mutare. Κρασιδέα Dobraei sane bonum est: sed rarior in nominibus propriis littera α in huiusmodi formis; ne Boeoti quidem dixerunt Κρασις, sed Κρεσις (Κρησις) (1). Tutissimum est scribere Πασιδέα vel Ἀγασιδέα, Τ mutato in Γ vel Γ: et ex his facilius est secunda mutatio; quae ne mutatio quidem dicenda est: facile enim accidit lapicidae, ut dum incidit litteram Γ, superior linea plus quam debebat produceretur in dextram. Utut est, muliebri nomen latet in ασιδέα desinens. At hae mulieres Aristoni iunctae alienae fuerint Aristoni an necessariae? Uxorem, sorores, filias expectamus; et huic de filiabus suspicione favet continuo additum Θ, ex θυγάτηρ vel θυγατρεις. At falleris, dicas: quum enim sequi iam debeat ΑΓΥ (υγα), sequitur ΑΝ. Verum hoc Ν in hac scripturae forma omnino nullam esse litteram modo paulo ante monuimus, id quod pro sua peritiā perspexit etiam Dobraeus: habes igitur notam falsae lectionis, amoliendae non mutandis ductibus, sed dissolvendis, addendis. Dissolvi autem Ν in IV vel AI potest: sic habebis aut Δια aut Δια aut Διδα (additis ductui Α paucis) aut Διγα (si Α statuas γ esse). Haec omnia nullum praestant usum, excepto Δια, ΑΙΥΘ: nam lineae I uno addito apice fit Γαμνα; unde prodit Διγα. Iam succedit II, quos ductus mutilos esse sponte patet. Supplendi hi quoque sunt, non mutandi; et facilia supplementa sunt: ΓΤ (θυγατρ). Iam quae proxima sunt ΑΖ falsitatis notam habent apertam: nam Ζ omnino nulla est Graeca littera, et Α certe non incorruptum: α enim septies in hoc titulo est Α. Nonne igitur licebit hos corruptos ductus aptare iam voci θυγατρεις, ut illi mutantur in ΜΞ? Neque Α in Μ mutare est audacis: tolle superius Α, ex Α remanebit Μ. Immo haec ne mutatio quidem est; saepe enim accidit, ut litterae Μ ductus exteriores, qui in altum convergunt, longius promineant in altum: unde nascebatur falsa species litterae Α obiecta transcribenti Cypriō: ut n. 23. interioribus litterae Α ductibus nimiam excurrentibus natum est Χ. Ζ vero in Ξ mutari etsi duriusculum videtur, tamen est iam necessarium: et docebo §. X. cum simili ductu confusum Ξ esse in titulo n. 39. Restat finis, cuius litterae sunt ασιδεα. Graecam non praebentes dictionem: mutandae igitur sunt, non tamen aliis inferendis ductibus eorum loco; quibus scripti (diserte sunt, sed dirimendo et componendo, fortasse etiam addendo. ΞΞ potest in Ξ componi: unde quo ad n. 4. monui, Ο mutari in Θ: vel Θ, Μ distrahi in ΙΜ, ΡΗ mutari in Θητα, Ν distrahi in ΙΑ vel VI. Hinc quae nascentur lectiones, longum est proponere: combinatoria, quam vocant mathematici, ratione exputavi omnes, sufficere dixisse, nullam ex illis lectionibus Graecas praebere voces, nisi eam, quae coniuncto ΞΞ in ΞΞ et dissimulo Μ in VI, non addita ulla diacritica nascitur ΟΥΙΘΜΟΞ, quae omnino omnium mutationum est insuper lenissima. Haec scriptura Graece legi potest, ὡς, ὡς, ὡς φίλοι, φίλοι, φίλοι. Ex his aliquid iam aptandum est reliquo tituli tenore, aut addito in fine versus supplemento: aut non addito: sed qui hunc versum ex prioribus aestimavit, ubi in sinistra non possunt multa perisse, non addet magnum supplementum; una vel altera littera potest sine audacia addi, non multae. Itaque (ferre scribi et legi poterit ὡς φίλοι vel ὡς φίλοι: ὡς φίλοι et ὡς φίλοι et quae praeterea finxeris, atque omnes dictiones ab ὡς vel ὡς incipientes non possunt loci tenori accommodari. Οὐ φίλοι, sc. ἔθνεα: ὡς φίλοι, sc. Aristo, Boea, ceterae; et alterum hoc supplementum minimum est: una tantum additur κινεσία. Utrum vero praestat ex sententiae ratione? Adhuc arbitror posterius. Si φίλοι scribitur ad Apollinem relatum, non solum remotius illud ὡς φίλοι ab eo est vocabulo, quocum coniungendum est, sed etiam vacuum, quum nemini non debeat Apollo carus esse: illud enim prorsus hinc alienum, quod ab invocantibus dicitur ὡς φίλοι Ἀπολλων (2); nempe hi affectu et commotione animi agitantur, ideoque intentius precantes addunt illud φίλοι, quod est affectus omnino carissimi, ut si dicas, ὡς φίλοι κάρη, ὡς φίλοι πάτερ; at nostro loco ipsum ὡς docet nullum inesse eiusmodi affectum. Affectum si voluisset auctor, dixisset initio: ὡς φίλοι καὶ Ἀπολλων vel simile. Contra ubi scripseris ὡς φίλοι, dilectos sese Apollini esse praedicant dedicantes, ut Διὶ φίλοι, Ἀργεὶ φίλοι sunt Ἰὼνι, Μάρτι dilecti, statum autem dei qui dedicant, eos consentaneum est beneficium ab eo expertos remunerari, quo ipso beneficio sese illi dilectos esse cognorant. Simplex sane hoc ὡς φίλοι est; epicum fortasse dixeris: at epicam dictionem bis iam in hoc titulo repperimus, ἀφθιτος αἰεὶ, καὶ τε: quibus exemplis addat hoc

(1) Vide Introd. Boeot. I, 5.

(2) Aeschyl. Sept. 145.

tertium, cui libeat. Quodsi cui displicuerit sententia: non nostrum est bonis sententiis ornare titulos, sed ex iis exsculpere, quae videantur inesse sive bona sive mala. Quo deducta re intelligitur, *analytica* vis, lente cauteque progrediendo, nullam prope mutationem ausum nisi ubi erroris notae apertae offerebantur, apicibus potissimum oblitteratis addendis ibi, ubi spatium suppetit, supplementis in fine versuum brevibus et simplicibus assumendis, *eruisse me sententiam tituli et verba*, non praecepta opinionis devitantes, quae offensionem habere vel in sententia vel in oratione possunt, sed *quaerentem quae dicta essent*. Quod ita perfecimus, ut concinant inter se singula: et hoc est summum veritatis documentum. Potest fortasse alio accedente apographo mutari aliquid in hac explicatione: sed summam assecuti sumus haud dubie, neque ex hoc, quod habemus, apographo recta via aliter statui de hoc titulo potest.

Aliud meae rationis exemplum proponam in titulo n. 9. *Βουτροφιδών* scripto. Consideremus primum externa. Quum sensus non constet integer, titulus est mutilus iudicandus, initio certe, quod hoc non est legitimum, et in superiorum versuum sinistra parte, ubi voces non coeunt: in dextra coeunt. Sed estne *στρογγύδων* exaratus an non? Chandleri exemplum litteras non ostendit per series dispositas; Bosius⁽¹⁾ in una tantum littera O pro O vs. 15. differt a Chandlerio, nec novum confecisse apographum videtur, sed Chandlerianum cum lapide contulisse. Utique est, praefenda diserta, quam secutus sum, Mülleri affirmatio adversus Chandlerum pronunciata: *Titulus litterarum ordinibus rectis scriptus*. Haec tenenda ad restitutionem sunt. Iam criticus et interpres ea quae supersunt cum cura examinare et in unum corpus et perfectum concentum componere debet: id quod feci. Tantum enim abest, ut quod dicitur, non consideram quae supersunt, ut ne minimum quidem neglexerim apicem, dum adversarius negligit tantum non omnia. Vs. 2-5. patet ΧΡΙΘ- -ΚΤΕΟ, per se obscurum: sed comparatis Atticarum legum fragmentis docui hoc esse *κρηθ[ων] ἐκτέων*: quod semel inventum negari aine cupiditate vel artis criticae contemptu et ignorance nequit, concinente praesertim exactissimae litterarum numero *στρογγύδων* dispositarum. Liquet praeterea vs. 9-11. αἱ - - τυπαι, 12. 13. διπαι, 14. 15. σχαι - - nec praeterea primo aspectu quidquam: ne enim vs. 14. 15. legat *τρισχαι* vel aliquid ex *τρισχονία*, quod cavendum esse monui, retinebit peritum forma F, quae non est ρ, sed debet aliquid singulare continere. His spectatis in promptu est cogitare de artis opere eiusque mensura, ob illa *τυπαι* et *σχαι*: sed ex duobus fragminibus nequit universum iudicari; considerata omnia et componenda sunt, ut propius accedas ad argumentum. Nihil est apertius, quam *κρηθ[ων] ἐκτέων*, alienum tamen ab operis mensura, sed congruum *impensa in opus factis*. Haec sententia modeste et dubitanter a me proposita expedit tituli interpretationem ita, ut concinant omnia. Nunc enim summas pecuniae scriptas esse conicias: et statim vs. 1. IC (a dextra ad sinistram currente scriptura ΔΙ) est *obolus cum semisse*, quod notum, vs. 11. 12. X. Δ sunt drachmae 1000 et 10: F autem vs. 13. superest ex F, hoc est vulgari forma F, *quinquaginta drachm.* Vs. 6-7. vero restitui iam potest *λαουργοῖς*, de operariis in *λαίε ἐργασίᾳ* occupatis⁽²⁾, quibus victus praebeatur (*κρηθ[ων] ἐκτέων*). Horum operae deinceps diversum additur opus αἱ [ἐκ]τυπαι, hoc est *opus anaglyphum*, quod levi est oppositum; et nota articulum αἱ [ἐκ]τυπαι, quod sunt certa illa, quae sunt in aedificio, *anaglypha*; in quo articulo nemo paulo peritior haerebit. Porro conveniunt *σχαι*[α], quibus utuntur in struendo aedificio tollendis lapidibus. Supersunt διπαι vs. 12, 13. Hos dixi esse *bipedes, apparatus fabrilis ex trabibus duabus rectis, quae in solo defixae supra coniunguntur*. „At inepti fuissent Attici”, ait adversarius, „si non quadrupedem potius apparatus adhibuissent”. Qui videtur de apparatu quodam ex asserculis et trabecula cogitasse, qui solet quadrupes esse: at hic nimium infirmus non praestat eum usum, quem bipedes nostri apparatus iuxta collocati multo validiores: et quum Hirtius, haud sordidus architecturae auctor, probaret meam sententiam, et hodie etiam bipes eiusmodi apparatus haud raro adhibeatur, non est, quod hac de re litigem cum critico. „At διπαι non est Graecum pro *διπόδες*; quod enim tu comparas *τρίπος τρίπου*, ex solo notum est poetico aenigmate Sphingis”. Verum si in illo est *τρίπον* et *τέτραπον* (omitto alia quae dialectorum scriptores enumerant), constat certa quadam aetate has formas vulgo usitatas fuisse, quae non potuerunt fingi a poetis: quidni igitur huius inscriptionis aetate usitatae fuerint? Ταῖς τρίπους fuit fortasse etiam n. 227. b. in recenti titulo: ut *Οιδίπου* et *Οιδίποδες* dicitur, ita *πολύπου* est apud Aristophanem, *πολύπων* apud Amipsiam⁽³⁾, τοὺς πολύπους dicit Aristoteles⁽⁴⁾, *πάλυπον* Atticum, *πάλυπον* Doricum, Ionicum, Aeolicum esse Eustathius docet⁽⁵⁾; postremo *τρί-*

(1) Inscr. tab. III. fig. 3. ad p. 22.

(2) Accuratius hanc defini ad n. 160. p. 285. a. *).

(3) Athen. VII. p. 316. b. ubi cf. Schweighauserum.

I.

(4) Hist. An. IV, 8, 12. licet idem etiam αἱ πολύποδες dicat.

(5) Ad Odys. ε, p. 1541. 18. Rom.

vides } et Ξ confundi; prope idem accidit vs. 3. ubi, quod statim notabo, pro nostro et Cockerelli Σ Gellius et Leakius habent Ξ (1). Etiam vs. 4. penultima littera (Υ) Gellio est Υ , Cockerello Υ , exiguo discrimine. Sed potissima varietas reperitur vs. 3. quo loco nostrum exemplum habet $\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega\Gamma$, quod dissolutis coniunctisque ductibus explicui $\alpha\mu\alpha\ \Sigma\omega\omega\tau$. Pro hoc enim Antiquitates Ionicae $\Omega\Omega\Upsilon\Gamma\Omega\Omega\Gamma$, Cockerellus $\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega\Gamma$, Gellius $\Omega\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega\Gamma$, Leakius $\Sigma\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega\Gamma$. Vides Gellium et Leakium non multum dissentire hoc loco; et Gellianum apographum ipsi Leakio acceptum refert Rosius: quare licet et hic et vs. 2. extr. exigua inter utrumque compareat diversitas, videtur tamen utrumque ex eodem manasse fonte. Contra Cockerelli exemplum est diversum, idque consentit fere cum nostro, quod Müllerus ab eodem accepit Leakio, nec dissidet ab hoc nisi vs. 3. in penultimis ductibus, et vs. 2. extr. in voce $\alpha\mu\alpha\ \theta\eta\kappa\alpha\upsilon$, quae in Mülleriano videtur fere ad Leakianum correcta esse. Iam vero quum vs. 3. in nullo quattuor apographorum habeatur $\Omega\Omega\Gamma$, quod dissolvi in $\omega\omega\tau$, perit nostra correctio $\Sigma\omega\omega$ et cum hac simul supplementum vs. 1. exempli causa appositum. Nec tamen quod alii voluerunt $\Lambda\mu\alpha$ vel $\beta\rho\alpha\chi\chi\iota\delta\omega$ (ex Cockerelli et Leakii apographis) inferendum est; nimium enim distant a vocibus his litterae, nec Σ potest Iota esse, quod in hoc titulo forma Γ utitur. Denique ita dissentiunt apographa, ut nulla queat certa emendandi via iniri; neodum tamen ulla causa est, quare metricum titulum non esse putemus, et constat saltem titulum fuisse eiusmodi, qualis est habitus, nec de eius argumento et consilio dubitare licet. Hoc unum mihi de vs. 3. nunc probabilis, legendum esse $\mu\alpha\sigma\omega\ \tau\omega\pi\acute{o}\lambda\lambda\eta\mu$, ut mulier haec una cum Hermesianacte dedicavit statuam. Nam ad $\mu\mu\alpha\epsilon\Omega$ prope accedunt lectiones Cockerelli certe et Gellii, $\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega$ et $\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega$, nec nimium discrepat Leakianum $\Sigma\Lambda\Upsilon\Delta\Omega\Omega$.

Dixi in fragmentis posse aliquando de ipso tituli consilio et argumento dubitari. Id quum sponte pateat, non utor singulari exemplo; sed iuvat docere, quomodo singulis compositis argumentum reperiri queat: quod in n. 17. efficiam, in quo haesit God. Hermannus. In dextram multa perisse, Fourmontus punctis plurimis apposis docet; idem de sinistrae partis vs. 1-5. et forma tituli et eadem puncta monstrant, quibus neglectis qui superstites ductus continuaverit, incautissime egerit. Supersunt vero haec: vs. 1. $\sigma\omega\omega\ \alpha\mu\alpha\ \theta\eta\kappa\epsilon$, 2. $\epsilon\gamma\gamma\epsilon\tau\alpha\ \iota\sigma\chi\upsilon\iota\ \lambda\omicron$, 3. $\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \delta\lambda\upsilon$, 4. $\sigma\omicron\iota\varsigma\ \epsilon\upsilon\ \alpha\epsilon\theta\lambda\omicron\iota\varsigma$, 4. $\tau\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\tau\alpha\ \tau\epsilon$, 6. $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon\ \eta\upsilon\lambda\epsilon\iota\ \nu\iota\kappa\eta\ \kappa\alpha\iota$, 7. $\alpha\mu\iota\beta\epsilon\sigma\tau\epsilon\iota\ \sigma\tau\alpha\tau\upsilon\iota$. Dedicatum igitur ab uno homine aliquid est; armorum, virium, certaminum, rei ter et quater factae, victoriae, hoplitae mentio fit. Quis non suspicetur, dedicasse aliquid ob victoriam hoplitodromum, qui ter et quater vicerit ludos? At potest etiam miles bello clarus aliquid dedicasse. Concedo: frequentiores tamen sunt tituli a ludorum victoribus positi: atque accedunt duae lectiones, quae ad ludorum victorem hoplitodromum deducunt: nam vs. 6. probabile est $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$, praetereus et praetereundo vincens, quod est cursōis, et vs. 3. $\Gamma\epsilon\iota\omicron\Gamma\epsilon$ vix in aliud mutaveris quam $\Gamma\epsilon\iota\omicron\Gamma\epsilon$, ut teneas Pelopem Olympicorum ludorum heroem. Concinunt inter sese omnia ita, ut aptius nihil excogitari possit. Iam quoniam ludi sacri et sancti sunt, vs. 4. scribo $\sigma\omicron\iota\varsigma\ \epsilon\upsilon\ \alpha\epsilon\theta\lambda\omicron\iota\varsigma$: $\sigma\iota\alpha$ enim non solum profana sunt, sed etiam sancta et veneranda; immo haec est primitiva vocis $\sigma\iota\alpha$, profanaque tantum eatenus dicuntur $\sigma\iota\alpha$, quatenus ea salva sanctitate et religione tractare licet. Certē $\tau\omicron\iota\varsigma\ \delta\alpha\mu\iota\sigma\iota\omega\iota\varsigma\ \epsilon\upsilon\ \alpha\epsilon\theta\lambda\omicron\iota\varsigma$ (2) scribi nequit: nam inter $\delta\lambda\upsilon$ et $\sigma\omicron\iota\varsigma$ perierunt multa; sex fortasse vel octo versus fuisse in hoc lapide scriptos tot spectatis lacunis multo est probabilius, quam pauciores: tres vero qui efficere conatus est nec tamen effecit, errat manifesto. Supersunt duae res, de quibus dubitatum est, $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$ esse vincens praetereundo s. cursu praetereus victor, et titulum esse Dorice scriptum, quod sumpsi in supplemento $\sigma\tau\alpha\tau\upsilon\iota$. De priore non putabam dubitaturum quatenus Graece doctum. Ut $\alpha\mu\iota\beta\epsilon\sigma\tau\epsilon\iota$, ita $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$ et $\pi\alpha\tau\epsilon\lambda\theta\epsilon\iota\upsilon$ et $\pi\alpha\tau\epsilon\lambda\theta\alpha\mu\epsilon\iota\upsilon$ dicitur victor quicumque; a cursus potissimum ludis omnium antiquissimis et vulgatissimis desumpta dictione: exemplis si opus est, suppeditavit ea Meierus. Apud Xenophontem (3) est: $\tau\alpha\chi\upsilon\ \mu\epsilon\upsilon\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\omicron\ \iota\sigma\tau\epsilon\ \alpha\phi\iota\kappa\epsilon\tau\omicron\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \eta\lambda\iota\zeta\iota$, $\tau\alpha\chi\upsilon\ \delta\epsilon\ \pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$, de rei equestris peritia: ubi recte Poppo explicat superavit, duce veteris grammatici explicatione $\epsilon\upsilon\eta\kappa\eta\sigma\epsilon\upsilon$. Non de victore quidem, sed tamen de eo qui quem praetereat cursu, una $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\chi\epsilon\sigma\tau\epsilon\iota$ et $\pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$ dicitur ab eodem Xenophonte (4): $\chi\omega\rho\epsilon\iota\ \alpha\iota\tau\omicron\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \pi\alpha\tau\epsilon\rho\chi\epsilon\tau\alpha\iota$. $\delta\ \delta\epsilon\ \kappa\alpha\lambda\lambda\iota\mu\alpha\chi\omicron\varsigma\ \omega\varsigma\ \epsilon\upsilon\gamma\alpha\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \pi\alpha\tau\epsilon\iota\omega\upsilon\tau\alpha$. Hinc ut $\phi\epsilon\upsilon\gamma\epsilon\iota$ et $\delta\iota\omega\kappa\epsilon\iota$, ita $\pi\alpha\tau\epsilon\lambda\theta\epsilon\iota\upsilon$ in iudiciali usurpatur sermone, et est hic quoque vincere, ut in loco insigni Demosthenis de corona (5): $\epsilon\tau\iota\ \tau\alpha\varsigma\ \alpha\iota\tau\iota\alpha\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \tau\alpha\varsigma\ \delta\iota\alpha\beta\omicron\lambda\alpha\varsigma$, $\alpha\iota\tau\eta\ \epsilon\kappa\ \tau\omicron\upsilon\ \pi\acute{\rho}\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\upsilon\ \delta\ \delta\iota\omega\kappa\omega\upsilon\ \iota\sigma\chi\upsilon\iota$, $\alpha\upsilon\kappa\ \epsilon\kappa\ \tau\omicron\upsilon\ \phi\epsilon\upsilon\gamma\omicron\upsilon\tau\iota\ \pi\alpha\tau\epsilon\lambda\theta\epsilon\iota\upsilon$, hoc est $\nu\iota\kappa\eta\sigma\alpha\iota$ interpretibus Harpocrate, Suida, Ulpiano, qui et ipse vidit a cur-

(1) Annoto ob n. 1. Vide §. IX.

(3) Cyrop. I, 4, 5.

(2) Ut apud Xenoph. Cyrop. I, 2, 12. $\delta\eta\mu\omicron\sigma\iota\omega\iota\varsigma\ \alpha\gamma\omega\upsilon\varsigma$. Sed poetae exemplum desidero.

(4) Anab. IV, 7, 11. 12.

(5) P. 227. 18.

sus ludis desumpta haec esse: praetereundo enim quod cursor in ludis vincit, ideo iam etiam reus dicitur praeterire, ubi vincit actorem. Accedit Aristophanes Equitibus ⁽¹⁾:

ἀλλ' εἰ μὲντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ.
ἦν δ' ἀναιδεία παρέλθης, ἡμέτερος δ' πυραμοῦς.

Doricam autem esse hanc Argivam inscriptionem ideo puto, quod ἀριστων ἐπλίτα[ν] omnino probabilius est quam ἀριστων ἐπλίτα[ς], et quod Πέλοπος dicitur Aeolica esse scriptura, quam Doricis immisceci expectes, in Peloponneso maxime, ubi mixtus cum Aeolismo Dorismus. Quapropter etiam νίκη interpretor ex Dorismo, εἴκα, et convenit dictio παριῶν νίκη. Vides igitur, quidquid in mea reprehenditur explicatione, reprehendi iniuria.

XI. *De titulis metricis.*] Post haec aliquid de metricis inscriptionibus addi commodum videtur, quod haud uno loco ambigitur, sitne titulus carmine an soluta oratione conceptus. Cui dubitationi locus relinquitur eo magis, quod unicuique scriptori, qui praesertim masculos praeferat numeros, imprudenti excidunt versiculi si non boni, certe qui pedum expleant mensuram: ex quo genere est illud Taciti, *Urbem Romam a principio reges habuere*; et nubem exemplorum ex diversissimis scriptis, ex ipso Novo Testamento, congesserunt homines prave curiosi ⁽²⁾. Quapropter quum quaererem, quibus iudiciis in brevibus titulis, quos haud raro metricos esse constat, fortuitus versus posset a meditato distingui, unum et simplex repperi praeceptum. Quippe in re dubia, ubi nihil conspicitur poetici coloris, nulla vox poetica, nulla forma insolita, nihil neque in structura neque in collocatione vocabulorum insolentius, denique nihil quod in soluta oratione non expectes, fortuitum dicimus versus: contra ubi verba ipsa vel formae vel structura et ordo vocabulorum poetica sunt, ubi in brevem, concisam, argutam dictionem contorta est sententia, omissis aliis verbis, quae expectes addi, nisi ea excludat metri necessitas, versus iudicamus meditatum; concludere enim sententias versibus quibusdam notioribus, maxime senario iambico, hexametro heroico, anapaestico paroemiaco ⁽³⁾, placuit veteribus. Sic n. 893. *Ναυσικρίτη Κρητιστοδύρου Σησσία* senarius est, etsi non ad tragicam normam exactissimus: sed hunc censeo fortuitum: non enim quidquam non prosarium est. At verba Olympio Phidiae Iovi subscripta,

Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖς μ' ἐποίησε,

debent pro versu meditato haberi, quod vulgo illa quidem aetate non additur υἱός; ne μὲ quidem extra versum additum fuisse a Phidia coniecerim. Multo magis n. 10.

Ταῦτοῦ λίθου εἴμ' ἀνδριάς καὶ τὸ σφέλας,

dictio epigrammaticae arguta, complexus verborum contortior et poeticus versus evincunt, licet haud satis bonum: quamquam et hiatum et ceteram versus formam idoneis defendi argumentis. Sic n. 1177.

Εἰρεὺς Καλλίμαχος Βρομίου ἰδρύσατο βωμόν,

et Βρομίου et omissus in voce βωμόν articulus evincit versus, una cum subscripto Διονύσου, quod separatim et insolentius adiectum est, quum non posset versui includi, nisi quid aliud omitteretur. Sed hi inscriptionum versus non postulandum est ut sint elegantissimi; sunt hi quoque, prorsus ut sermo et sententiae inscriptionum ⁽⁴⁾, ex sese, non ex absolutorum poetarum operibus aestimandi, quos quidem confecerit proximus quisque. Labentibus Graecorum litteris quot sint epigrammata heroica facta immistis heptametris et versibus elegiacis vel verbis prorsus dissoluto numero compositis, quis nescit? Immo iam Critias senarium iambicum inseruit elegis praeter regulam, et tamen facete et pulchre; iam Olymp. 101, 1. n. 85. tribus heroicis additur unus elegiacus: saepe etiam bonis poetae versiculis alius inseruit vocem numeros turbantem, quod accidit n. 954. 1064. Unde facile intelligas, non quidquid boni poetae ut plurimum caverunt in pangendis versibus, abesse a titulis: quorum qui modice peritus sit, non haerebit n. 5. in hiatu τῶν νυ ἐπάστατο, non n. 29. in hiatu et correptione longae τὰργεῖα ἀνέθεν, sed ex iis, quae

(1) Vs. 276.

(2) Huius studii, quo sunt qui non sine malignitate utantur, princeps videtur auctor fuisse Hieronymus peripateticus imprimis nobilis, qui ex multis Isocratis libris triginta fortasse versus elegit,

plerosque senarios, sed etiam anapaesta; et ille iam fecit malitiose (Cic. Orat. 56.).

(3) De hoc vide Addenda ad n. 16.

(4) Cf. §. VIII.

supra dixi, aestimabit utrum verus sit necne, atque utrum fortuitus an meditatus: unde aestimanti n. 29. videbitur senarius esse iambicus liberius factus; unde aestimans n. 32. statuet dactylicum heroicum, quod, si aliter legetur, dictio prosae non erit conveniens⁽¹⁾. Ceterum qui vel solos primae partis titulos examinarit, in *donariarum* potissimum inscriptionibus videbit receptam esse metricam formam, ex ea retentam aetate, qua soluta oratione non usi Graeci erant in re sollemniori ulla. Quodsi non universa oratio commode intrabat versum, certe partem metro concludi moris fuit: id quod n. 16. in galea Hieronis factum esse et in donario ab eiusdem Hieronis familiari dedicato, atque omnino saepius, et in commentario ad illum titulum et in Addendis docui apertissime.

XII. *Quomodo iudicandum, quid genuinum vel subdiciunt, sincerum vel effectatum sit.* Quamut in libris et nummis, ita in titulis fingendis fraudulentis homines occupati sint, attentione opus est, ne factum pro vero habeas, sed simul cautions, ne nimium suspicax damnes verissima. Simplicia sunt, quae de hac re praecipiat criticus: at iudicium ita est anceps, ut ne Scipio Maffei quidem, quo nemo unquam in inscriptionibus versatior fuit, ingentibus liber fuerit erroribus: quo magis sese ab hac crisi absterneant, qui nulla instructi sunt exercitatione diuturno titulorum usu comparata. Sunt autem illius iudicii duo fontes, alter internus, alter externus. Internis argumentis suppositiciū habendum monumentum, in quo vel rerum traditarum vel sermonis vel ductum vel materiae, cui titulus inscriptus, ratio non conveniat, iis hominibus, quibus illud necessario tribuendum foret, si esset genuinum, spectatis eorum moribus, conditione, patria, aetate, quod contrario modo comparatum est, potest ab internis argumentis genuinum haberi iudicium. Vero de hac re integritas tota pendet ex rerum et verborum idonea cognitione, tantoque erit firmitus iudicium, quanto perfectior haec cognitio. Augetur difficultas per se haud exigua, ubi voces et sententiae incertae et ambiguae possunt interpretando huc illuc torqueri. Externa autem indicia referuntur omnia ad *fidem traditionis*, titulum vere ex antiquitate derivatum esse persuadentis. Sin ob alterutra argumenta suspectus titulus, distinguenda varia sunt: aut enim numquam ille in lapide aut aere aut simili materia extitit, sed fictus in charta est, aut extitit vel etiam nunc extat. Quodsi eum numquam extitisse docueris, externo argumento constat eum fictum esse. At si extitit vel extat, monumentum potest antiquum esse, titulus recens additus et fictus; aut titulus verus, aliunde quippe petitus, sed monumentum fictum; aut fictum et monumentum et quod inscriptum; aut et monumentum antiquum est et titulus antiquus, sed aliunde hic illi impositus recentius. Quae omnia sunt singillatim diiudicanda. Verum ut redeam ad duo illa argumentorum genera, comparata utraque aut consentiunt aut dissentiunt. Si consentiunt et certa sunt, actum est: in consensu incertorum prout probabilia argumenta, probabile iudicium, quod aut retinendum aut caute pronuntiandum erit. Quid vero si interna et externa argumenta aut non prorsus aut omnino non consentiunt? si interna adest veritas, fidei obsunt externa documenta, vel externa fide suppetente desideratur aliquid ad internam veritatem? Raro me iudice accidet alterutrum. Si tibi tamen internae veritatis notae inesse titulo videantur, quem qui tradidit, eius suspecta fides est; quaerendum an ille fingi potuerit: si non potuit, interna sufficit veritas; sin potuit, quaeres an causa fuerit, quare fingeretur: si nulla fuit, probabilis est tituli auctoritas; si fuit, sitne illa interna veritatis nota tantum speciosa necne, erit in ambiguo relinquendum, nisi docere externis argumentis poteris fictum esse titulum quamvis speciosum. Nam si externa documenta hoc certo efficiunt, necesse est fallacia fuerint illa interna. At si tituli fides ab externis argumentis prorsus firmata est (quod tum iudicandum, ubi traditus fuerit ab iis, qui neque fallere ipsi velint neque ab aliis possint esse falsi), nec tamen is sive ob formas litterarum sive ob sermonem et res sententiasque iis, quos prae se fert, hominibus, terrae, et maxime aetati convenit; erit aut *antiquitus fictus*, aut genuinus quidem sed aliam aetatem *per affectationem* quasi mentiens, aut posteriori saeculo *instaurandae antiquioris inscriptionis causa* exaratus. Ceterum hic quoque augetur difficultas, ubi explicatio haud satis est certa. Haec fere potissima huius crisis capita iudico: sed ea quomodo aptanda inscriptionibus quibusque sint, non potest nisi in ipsarum doceri tractatione, ad quam remitto lectorem: sufficit igitur singulorum capitum succincte nominare exempla in hoc opere maximam partem pertractata: in quibus enumerandis non vereor eosdem titulos plus semel afferre, qui quidem pluribus capitibus illustrandis videantur idonei.

(1) Vide imprimis Addenda ad n. 29. 32. Aliis in titulis quare set de metrica compositione suspicionem movere, si metrum incogites de versibus, ut n. 1. 14. nulla causa idonea est. Nam ferri via analytica posset; quod non potest. quod n. 1. quaedam insunt poeticae dictiones, id tum tandem pos-

Ob interna argumenta ficticiae indicandae sunt Fourmonti inscriptiones in Appendice partis primae editae, nec sermone, nec ductibus, nec rebus, quae in iis perscriptae sunt, aetati, patriae, moribus, institutis hominum congruae, quibus tribuuntur: *conspiciantur externa*, quod earum auctoritas solo nititur Fourmonti, homine usquequaque suspecto: quod nisi constaret, deberent eae antiquitas fictae haberi. In Petrizzopuli titulo ob *explicationis ambiguitatem aucta difficultate* internis documentis confici non multum potest: nullas tamen illi inesse internas veritatis notas docent Addenda ad n. 43. Quod vero etiam ex materia monumenti internum dixi argumentum desumi posse, exemplo est Latina columnae Duilliae inscriptio marmoris incisa, quo C. Duillii aetate rarissime usi sunt Romani: quippe haec inscriptio Imperatorum aetate restituta est, laeso prisco titulo. *Externis argumentis a fide tradentis* petitis nullus titulus damnatur iustius quam n. 43. et in commentario et in Addendis; *neque obsunt interna*. De Fourmonti iam monui; contra absolvendus Cyriacus Anconitanus ⁽¹⁾: Internisque aequae atque externis documentis constat genuinas esse inscriptiones Naniam n. 3. Pisaurensem n. 24. *Ficti in sola charta* sunt iidem illi Fourmonti tituli et Petrizzopulianus. In monumento antiquo fictus est titulus Musei Borbonici, olim Puteolani: Τῆς Ἑλλάδος τὸ πρόπαιον ἐστὶν ἐν κατανισθέντων τῶν Καρυαίων: eiusdem generis multi sunt sub statu et protomis scripti. *Veri sunt tituli, sed aliunde petiti* et in lapides coniecti, in Kempianis plures, n. 372. 614. 652. 1105. b. ita ut haec Kempiana monumenta sint quidem ipsa falsa, sed contineant veras inscriptiones. In candelabro minime veteri, *in ficto proinde monumento fictam inscriptionem* novimus in Mediceis cimeliis ⁽²⁾. *Aliena inscriptio* ex libro petita imposita est sepulcro Homeri, quod vocatur, *antiqua antiquo monumento*, et sic permultae ex Anthologia et aliis vetustis libris coniectae in antiqua anaglypha sunt ⁽³⁾. Non defuere *causae dubitandi et externae et internae* in Pembrokianis n. 34. 38. ⁽⁴⁾ non dissentientes: at *incertissimae* quum sint, nihil est incautius pronunciandum. In *suspecta tradentis fide* interna nota veritatis genuinos esse evincit eos Fourmontianorum titulorum, quos Fourmontus, *ingere non potuit*, utpote nimium imperitus, sicut n. 76. 123. 157. alios sola eius fide nixos etsi *potuit ingere*, non tamen finxisse censendus est, quod *nulla causa fuit*, quare id faceret: contra in Appendicis partis primae inscriptionibus inaudita et in remotissimam antiquitatem recedentia proferendi studium causa fingenti erat. Pembrokianae n. 34. et 38. de quibus modo paulo ante dixi, *fingi sane potuerunt, potuitque causa fingendi* ea, quae haud rara est, *esse*, ut monumentis maior accederet auctoritas; nec certa traditur Pembrokianorum monumentorum fides esse: tamen quum externis argumentis titulorum horum falsitas monstrari nequeat, *ambigua* est suspicio, ut supra iam significavi. Porro titulos externa fide munitissimos, sed interna quadam, quam supra definii, falsi vel simulati specie laborantes quum in tres distinxerim classes, prima est *fictorum antiquitus*, qui seu vera seu falsa continentes posteriore aetate exarati sunt, ut prius extitisse viderentur. Tales olim fuere multi ⁽⁵⁾; tales habendi essent n. 43-69. nisi Petrizzopulum et Fourmontum satis teneremus convictos; tale est Delphicum quoddam apud Cyriacum ⁽⁶⁾ oraculum, Byzantina cusum aetate: alia, quae afferenda putes, exempla omitto de industria, utpote incerta. Alteram classem constituunt *affectati* tituli, nec prioris tributi aetati ab iis, qui eos composuerunt, neque omnino falsi, sed per lusum, vel ut antiquitatis quadam quasi robigine inducta maior iis accederet auctoritas, ea forma vel scripturae vel orationis vel utriusque facti, quae tum non fuit usitata. Ex quo genere sunt columnae Herodis, saeculi post Christum secundi; sed iam Praxiteles hunc secutus morem est ⁽⁷⁾, insigne exemplum accessit n. 25. circa Olymp. 102. scriptum. Huc probabiliter referas etiam n. 27. ex parte βουστροφῶν scriptum; de aliis modestam mihi dubitationem, ut de n. 10. ⁽⁸⁾ 20. 28. nec n. 23. scriptura βουστροφῶν currens aetatis illius usui, sed antiquitatis studio deberi videtur.

(1) Cf. §. II.

(2) Est de M. Agrippa Cos. III. quem honorat commune Macedonum. Cf. Maffei. crit. lapid. p. 79.

(3) Maffei. ib. p. 74 sqq.

(4) Vide p. 52. a. extr. p. 53. a. p. 54. b. extr.

(5) Vide ad Fourmontiana p. 63. Adde quod dixi supra §. II. p. IX. not. 2.

(6) P. XLII n. 263. et ap. Murat. T. III. p. MDCCCXVI.

(7) Vide ad n. 25.

(8) Longiorem titulum dico, ταύτου λίσου etc. Hunc per affectationem etiam diu post alterum (Νάξιοι Ἀπόλλωνι) additum

sibi videri scripsit nobis vir quidam praestantissimus, qui in artium studiis summa cum laude consenuit; et argumenta attulit haud contemnenda: quamquam evinci haec sententia meo iudicio non potest. Omnino de illo titulo plures adhuc dubitationes supersunt: illud tamen aegre concedam statuan Apollinis fuisse. Nam licet ἀνδρίας etiam de simulacro dei dictum reperiatur, tamen proprium de hoc est ἀγαλαμα; quo minus videtur verisimile, et Plutarchum et inscriptionis auctorem hoc monumentum eodem vocabulo ἀνδριάντα vocaturos fuisse, si Apollinem repraesentasset: praeterea si Apollinis illa fuisset statua, scriptum foret Νάξιοι Ἀπόλλωνι. Quamquam etiam de scriptura Ἀπόλλωνι, spectata varietate lectionis, dubitare licet: sed mihi tutius videtur acquiescere in fide Tourneforti.

Confidentius in n. 34. 39. simulatum esse priscum colorem pronunciaui; eandem de Sigeensi titulo n. 8. tuli sententiam, eamque una cum interpretatione mea in Addendis uberius defendi: in quo simul eius, quam supra dixi, rei exemplum habes, quantum hic quoque *augeatur difficultas, ubi de explicatione dubitetur*. Minus insigne specimen affectationis in sola dictionis simplicitate et colore antiquiore positae est n. 1759. Postremo tertia est classis titulorum falsi quadam specie interiore affectorum, sed omni fraudis suspicione liberandorum; eos dico, qui *instauratione* antiqui monumenti in priscorum successerunt locum, ut Megarici n. 1050. 1051. quibus non adnumeraverim Fourmontianos catalogos sacerdotum, magistratuum, aliorum, etsi priscos eiusmodi catalogos instauratos aliquando esse videbimus in titulis Halicarnassiis exemplo maxime memorabili. Nec poemata ex libris petita, quae quidem iam antiquitus coniecta in lapides sint, ut n. 511. 1724. vel sententiae ex scriptoribus excerptae, ut ex Bacchylide et Platone, recte sollicitabuntur, si et scripturae forma refert antiquitatem, et titulum aut idonei tradiderunt auctores aut monumentum continet nulla ex parte suspectum.

Scrib. Berolini d. x. m. Octobris a. MDCCCXXVII.

1 2 3 4

INSCRIPTIONES GRAECAE.

PARS PRIMA.

TITULI ANTIQUISSIMA SCRIPTURAE FORMA INSIGNIORES.

Ne eae inscriptiones, quibus remotae antiquitatis quasi robigo inhaerere videatur, per omnium aetatum monumenta sparsae laterent, commodum visum est potissimas ex eo genere uno conspectu coniunctas in ipso operis vestibulo poni: nisi quod unam et alteram, quae nonnisi paucarum litterarum vetustiore ductu notabilis esset, suo loco retinendam putavimus; quod in Diris Teiis et Marmore Nointeliano fecimus, in hoc etiam eam ob causam, ne ab affinibus dirimeretur titulis. Igitur hoc habes in catalogis defunctorum militaribus Atticis, ubi etiam aliud reperies sane vetustum marmor eadem de causa ibi relictum, ut plura minus tamen insignia. Rursum vero qui tituli recentiore aetate eo sunt litteraturae genere exarati, quod remotissimum imitaretur aevum, eos cum antiquis consociari recta postulabat ratio: igitur etiam illos hoc in capite posuimus, praesertim quum ne dignosci quidem in unaquaque inscriptione possit, sitne vere vetusta an speciem mentiatum antiquitatis: de qua re suis locis dicetur. In iis ipsis autem, quas vere vetustissimas dixeris, longe absrum ab eorum levitate, qui ex scripturae ratione uniuscuiusque inscriptionis tempus ita designari posse putent, ut alteram, altera vel vetustiore vel recentior esse intelligamus: qui non cogitant, quantopere secundum locorum varietatem et eorum hominum, a quibus illi tituli confecti sunt, consuetudinem subinde arbitriam vel temporibus antiquissimis scripturae distulerit genus. Enimvero istam iudicii perspicacitatem nonnisi ii sibi vindicatum eunt, qui recens in hoc studium involarunt; multo in illa re cautior fuit Scipio Maffei, qui quum multos in inscriptionibus versandis annos consumpsisset, fatetur in Crit. Lapid. III, 1, 2. communem quidem et a se saepe auditam sententiam esse, Graeci monumenti scriptura inspecta intelligi probe, ante Alexandrum an postea, Roma libera an Imperatorum aetate, secundo Christi saeculo an tertio, Iustiniano imperante an sequiori aevo marmor insculptum fuerit; sibi tamen identidem haec perpendenti ac monumenta varii generis perlustranti incertissima visa esse omnia fallacibusque regulis plena. Quod iudicium prudentissimum etiam in antiquissimarum inscriptionum aetatibus indagandis vim suam retinet. Equidem perpensis omnibus, si Atticas inscriptiones certiore normam ut plurimum sequentes exceperis, vix quidquam reperi firmum manere, ex quo perspicere certa ratione

INSCR. GR. VOL. I.

liceret, quae inscriptio inter aliquot supparis aetatis vel antiquior vel recentior esset. Nam primum si eas, quae *Βουστροφιδόν* scriptae sunt, putes antiquissimas esse, quis tandem spoponderit, neminem ea aetate, qua vulgaris versuum scribendorum ratio iam invaluerat, vetus scribendi genus sive retinuisse sive affectasse? Et profecto Sigeensis inscriptionis, licet *Βουστροφιδόν* scriptae, litterae eiusmodi sunt, ut aliae, exempli causa aeris Petiliensis inscriptio et columna Naniana, si litterarum ductus spectaveris, longe videantur antiquiores. Sed etiam illud iudicium, quod a litteris repetitur, multo magis est anceps, quam plurimi putarunt. Nam ut hoc uno exemplo defungar, litterae Sigma quae habentur formae M, Σ, Ξ, ne alias afferam, earum M vetustissimam, Ξ recentissimam merito dixeris: nihilominus Ξ extat in galea Hieronis Olymp. 76, 3. dicata, et Σ in marmore Nointeliano Olymp. 80. extr. inscripto. Eadem autem aut similis inconstantia quum in aliis litterisprehendatur; nisi alia argumenta accesserint, valde ambigua aetatum definitio est. Sed haec res non nunc uberius a nobis exponetur: quae enim de variarum uniuscuiusque elementi formarum aetate vere dici possunt, reservanda sunt commentariis palaeographicis, qui in fine operis, non in principio ponendi sunt: hoc loco tantum iis occurrere constitutum erat, qui nimium sibi confidentes faciunt intelligendo, ut nihil intelligant. Quod autem tertium superest aetatis indicium ex sermonis indole, ne id quidem incorruptum est, quum tanta apud Graecos fuerit dialectorum discrepantia, ut quid in Peloponneso vel in Sicilia antiquum vel recens fuerit, ex notiorum dialectorum cognitione diiudicari nequeat. Igitur deficientibus certis argumentis sequamur probabilem ordinem, atque ut in quoque monumento plurima conveniunt remotioris aetatis documenta vel certe vestigia, ordine deinceps has recenseamus inscriptiones: ita tamen, ut neque eas, quas praemisimus, reliquis omnibus antiquiores esse statuamus, nec, posse unam et alteram, quae minus antiquis ductibus scripta est, antiquiorem esse, negemus, sed magis litterarum aetatem quam monumentorum spectemus, et nonnullas etiam extra aetatis seriem ob rerum similitudinem coniungamus. Quod quomodo intelligendum sit, in singulis videbis. In fine autem huius partis titulos antiquissimam aetatem simulantes eos ponam, quibus varias ob causas plane diffido.

A

Titulus repertus prope ecclesiam quae dicitur *Agio Sarandi* in vicinia Crissae (Walpol. Mem. p. 339.), et a Gropio, Austria-
corum Athenis proxeno delineatus: eum basi statuæ inscriptum esse paulo post patebit. Primus edidit Hughes Itin.
T. I. p. 369. neminem doctorem, qui in hac inscriptione occupati erant, vel minimam potuisse partem explicare narrans.
Nobis spero melius cecisse.

ΙΙΙΙΑΜΟΤΙΘΓΑΜΟΙΙΙΙΥΙΜΟΙΙ
ΛΜΤΟΝΜΕΘΕΚΕΡΑΙΤΕΒΟΙΑΚΑΙΚ
ΟΝΟΜΟΙΙΙΑΖΙΙΑΝΘΑΙΘΙΜΑΤ

Inscriptio haec *Βουστροφῶδον* scripta incipit a dex-
tera, ut n. 27. et 43. et Fourmontianarum una et al-
tera: quae ratio scripturae ad orientalem a dextera
ad sinistram progrediendi modum, qui per priscos
Graeciae populos etiam ad Etruscos propagatus est,
proxime accedit. Igitur hunc titulum etiam aliis an-
tiquae litteraturae vestigiis insignem et dictionis ve-
tustae simplicitate conspicuum primo loco posui,
quum praesertim nihil insit, quod eum recentiore
aetate ad remotiorum temporum imitationem factum
esse suadeat. Litterarum formae plurimae sunt ve-
tustissimae, imprimis Sigma formā M: Gamma qui-
dem Γ videtur esse, sed haec forma, apud Atticos re-
cens, multo apud alios Graecos vetustior est, quod
vel ex num. 3. coniecere licet; item Iota formam I
habet, quum I vetustius haud dubie sit: sed etiam
I admodum antiquum est. Pro forma Υ, quae vs. 1.
apparet, ex vs. 3. coniecio V scribendum esse. Φ uti-
tur forma admodum antiqua, Etruscae simili. Ioni-
carum litterarum nulla inest; pro ου habetur Ο.
Spiritus asperi formam antiquissimam Θ plus se-
mel in hoc titulo fuisse mox docebo: sed quod vox
Φοῦα, litterā digamma assumptā, in eo deprehensa est
(Herb. Marsh Hor. Pelasg. P. 1. p. 74.), de cuius rei
veritate vel ante editum monumentum dubitabam
(Oec. civ. Ath. T. II, p. 393.), error est falso le-
gentium, vitioso apographo excusandus. Nec inest
digamma nec potest inesse, quum nullum compareat
vocabulum ea littera utens. Vs. 3. vides noviciam

formam Α, errore puta transcribentis. At litterarum
formis quamvis notis in explicando monumento pa-
rum profeceris, ea, quae fertur, lectione sententiam
nullam praebente, nisi et corrupta nonnulla et mu-
tilata esse intellexeris. Sed illis lenissimam adhibebo
medelam: de iis, quae plane perierunt, pauca prae-
moneo. Et vs. 1. quidem in dextera parte una certe
littera deest, neque opinor plures: vs. 2. autem in
sinistra nullum potest vocabulum constitui, nisi sup-
pletis aliquot elementis; nec vs. 2. 3. connecti sine
supplemento possunt. Quodsi vs. 2. init. tres sup-
pleveris litteras, huius latitudo primum versum in
sinistra quattuor excedet elementis; unde si scrip-
tura apte disposita erat, probabile fit totidem fere lit-
teris etiam in dextera hunc versum ultra primi men-
suram excurrisset: ut quinque in dextera litterae pe-
rierint. Accedit quod Κ in fine vs. 2. vix potest pro
ultima eius versus littera vel eam ob causam haberi,
quod vs. 1. illud Ε, quod supra Κ collocatum est, non
est primum, sed secundum elementum. Postremo
tertii versus in dextera initium probabiliter sub fine
secundi incipiebat, quod quadratarius eum incipiens
nondum poterat accurate scire, quousque is versus
excursurus esset: unde eo loco septem fere litteras
intercidisse existimo; tamen vs. 2. extr. et vs. 3. init.
quod perierit vocabulum, non potest quisquam certo
affirmare, quodque infra assumam, tantum exempli
causa proponam. Iam accipe titulum suppletum et
correctum.

ΙΙΙΙΑΜΟΤΙΘΓΑΜΟΘΕΙΒΕΜΟΤΙ
ΑΡΙΜΜΤΟΝΜΕΘΕΚΕΚΑΙΤΕΒΟΙΑΚΑΙΚΑΛΛΙΚ
ΙΟΝΟΜΟΘΕΜΕΤΑΝΘΑΙΘΙΜΑΤΑΙΑΚΑΝ

hoc est scriptura vulgari:

Αητοῦς υἱὲ, ὅς ἀφ' αὐτοῦ αἰεὶ εἶ.

Ἀγί]στων σ' ἔθηκε καὶ τε Βοία καὶ Κ[αλλί-
κ]α καὶ Ἀγασιδέα θυγατρὲς, ὡς φίλοι.

Dicam nunc de singulis. Vs. 1. Αητοῦς] Recte ita
suppletum esse nemo peritior dubitabit. Αητοῦς υἱὲς est
Delphicus prope Crissam Apollo, cuius statuæ Cris-

sae dicatae haec subscripta fuerunt. Est idem quod
Αητοῖδα s. Λατοῖδα. Possis opinari supplendum fuisse
Διὸς καὶ Αητοῦς υἱέ, ut passim, etiam in Homericis: sed
nimis amplum hoc complementum iudico: et Αη-
τοῦς υἱὲς haud raro Apollo dictus omisso Iove, ut in
Homericis in Mercurium hymno passim, et ipsam al-
locutionem Αητοῦς υἱέ praebet praeter alios Apollon.

Rhod. II, 213. Ceterum ne *Αατῶς* exspectes, nota epicam dictionem retentam esse, ut in proximo *ἄφθιτος αἰεὶ*. *ῥιέ*] Erravit in transcribendo Gropius, primo loco *Ξ* praebens pro spiritus nota *Θ*. Mox in *ὅς* *ΞΞ* fuit *Θ*, quod videtur paulo diductius et lineolis transversis in sinistrum exstantibus scriptum fuisse. Idem recurrit vs. 3. *ἄφθιτος*] Hoc scriptum est *ἄπθιτος*, quae ratio a grammaticis retenta est in litteris eiusdem organi concurrentibus, ut *τίρθης*, *Σαπφώ*, *Βάκχος*, sed antiquitus videtur latius patuisse. Nota est dictio *ἄφθιτος αἰεὶ*, nec addo exempla. *Αἰεὶ*] *ΑΙΕ* potest esse *αἰή* (v. intt. Greg. Cor. p. 348.), vel *αἰέ* (de quo Herodianus ap. Theognost. cod. Barocc. 50. notante Bekkero): sed quum constet *ε* simplici etiam *Ε* scriptum esse, praefero *αἰεὶ*; nec obest sequens *ΕΙ*, *εῖ*, quum verisimile sit in voce *εῖ* diphthongum prius scriptam esse quam in ceteris vocabulis, ut Attici *ΗΟΥΤΟΣ* et *ΟΥΚ* scripserunt, dum in plurimis vocibus diphthongum adhuc simplici *Ο* reddunt. Vs. 2. *Ἀρίστων σ' ἔθηκε*] Ex nomine, quod assumpsi, quae prima superest littera *Μ* non potest *Ν* esse; debebat enim *Μ* exarari, non *Μ*, quod proprium est scripturae a dextera ad sinistram: nec si *Ν* hoc loco statuas, Graecum ullum inde formatur vocabulum. Igitur *Μ* est, hoc est *Σ*, quod in huiusmodi nominibus haud raro duplicatum reperitur: scriptum erat *ΑΡΙΣΣΤΩΝ*. Plura de hoc usu collegi ad num. 25. In voce *ἔθηκε* littera *Θ* aliam ac vs. 1. formam habet: utraque cernitur etiam vs. 3. quae diversitas sitne quadratario an transcribenti tribuenda, in medio relinquo. Mox *ΠΑΙ* mutavi in *ΚΑΙ*, quod certum est. Offendaris quidem Homericο *καί τε* in soluta oratione: attamen antiqui sermonis affectator Pausanias pro simplici *καί* aliquoties diiunctum certe *καί τε* sibi indulgit, ut VIII, 21, 2. *καί*

ἐς Εἰλαῖθυσιν τε. Adde Hand. Partic. Gr. I. p. 18. Nec male h. l. *καί τε* positum, maiore vi praeditum quam *καὶ* nudum (cf. Viger. p. 520. ed. Herm. sec.): *atque itidem filiae Boea etc.* *Βοῖος* nomen est satis notum: v. Athen. IX, p. 293. E. et Antonin. Lib. Metam. hinc inde: a quo femininum *Βοία*. *Ἀγασινθία*] Supplevi primam litteram, et *Τ* mutavi in *Γ*. In voce *θύγατρης* haereas: mihi certa est. Septem in vulgato apographo elementa sunt, ex quibus illud exsculpsi vocabulum, mutatis quinque: nec tamen temere. Nam secundum ductum *Ν* omnino corruptum esse, ipsa forma docet: si *Ν* esset, debebat scribi *Μ*. Ego uno apice apponendo mutavi in *Γ*: sic prodit *θύγα*. Deinde *ΙΙ* superest ex *ΓΤ*: habes *θύγατρ*. Quod sequitur elementum corruptum esse liquet: nam forma est eiusmodi, quae nihil plane significet: non enim posse Sigma esse, inde intelligis, quod Sigma in hoc titulo est *Μ*. Sed in promptu est neque audacis *Ξ* substituere. Superest *Α*, forma admodum recens: corripo *Μ*, sublato angulo superimposito *Λ*: sic natum *θύγατρης*, quod bonae Graecitatis est pro vulgari et Attico *θυγατέρες*. *Ὡς φίλοι*] *ΞΞ* ut vs. 1. coniungendum in notam spiritus *Θ*: vide supra. Post *Φ* quod est *Π*, nihil esse vel scripturae ratio docet: si *Ν* esset, debebat *Μ* scribi. Immo ut paulo ante *Γ* in *Ν* coaluit, ita hic *Π* dirimendum in *VI*, hoc est *ΛΙ* sive *ΛΙ*. Vitio originem dedit Lambda reclinatum, quod et alibi observavi: v. num. 33. Sic habes *φίλο*. Iam in fine addidi *Ι*, *φίλοι*. Possis et *φίλον*; sed prius praestat. *Απολλινι dilectos* sese dicunt, qui ei statuam dedicarunt, utpote beneficium ab eo experti. Sic *Δὲ φίλοι*, *Ἀρεῖ φίλοι*. De *Καλλικλείῃ* nihil addo: hoc enim nomen nonnisi exempli causa a me illatum esse, supra monui: nisi quod certum est et mulieris nomen et a littera *Κ* incipiens desiderari.

2.

Argis in fundamentis turris occidentalis Larissae arcis primus repperit Fourmontus, in cuius schedis bis haec inscriptio extat; edidit ex exemplo apud Bakerum Gell. Argol. descr. tab. VII. qui denuo vidit, item Dodwell. Itin. T. II. p. 221. Quae exemplaria quum inter se differrent, ex singulis quae optima viderentur elegi, pro fundamento ponens Fourmontianam delineationem, qualis a Bekkero nobis reddita est; quacum Dodwellus in plurimis consentit. In quibus autem locis a nostro quisque exemplo discedat, suis locis annotabimus. Ceterum nihil de coniectura intulimus in nostrum hoc exemplar.

ΙΕΜΙΝ...ΛΙΙΙΟΡΟ
ΟΤΡΑΜΜΑ
ΠΟΤΑΜΟΝ
ΚΑΙΜΘΕΝΕΛΑΜΒΟΥΝΑΜΙΟ
ΚΑΙΙΠΟΜΕΔΟΝ
ΚΑΙΔΑΡΟΝΒΟΑΡΧΕΜΙΤΑ
ΚΑΙΔΑΡΑΜΤΟΜ
ΚΑΙΒΟΡΘΑΙΟΡΑΜ
ΚΑΙΚΙΕΤΟΜΘΟΜΙΝΤΟΝΟΜ
ΚΑΙΑΡΙΜΤΟΜΑΧΟΜ
ΚΑΙΝΙΟΜΔΑΜ

Formae litterarum satis antiquae sunt. *Α* dedi ex Fourmontio: nec multum Dodwelli forma differt *Α*; apud Gellium ut videtur minus diligenter expressum est. Gamma vs. 8. est *Γ*: Delta Latinum *Δ*.

Theta apud Fourmontum *Θ* est; quod supra dedimus, Gellius utroque, Dodwellus primo certe loco exhibent. Lambda videtur *Λ* et *Ι* esse, quae formae eodem redeunt, ut *Ε* et *Ε*. Pro elemento *Μ* est *Μ*:

eandem tamen formam Fourmontus ubivis habet, ubi M dedimus; Dodwellus modo M modo M praebet: Gellius prope ubivis M. Sed distinguenda haec erant: M enim Sigma est, ubi M est M̃, ut in hac inscriptione: illamque litterae Sigma formam pro antiquissima habeo. Π̃ habet ductum Γ vs. 5. nam quod vs. 3. ex Fourmonto dedi Π, errori eius viri tribuendum. P̃ rotundum praebet Gellius omnibus locis, nec minus Fourmontus in plurimis, ut vs. 1. 2. mox vs. 6. primo loco Fourmontus acutum praebet, sed in omnibus deinceps vocabulis rotundum; Dodwellus acutum praetulit. Equidem rotundatum praeferrem cum forma D consentiens, nisi insolentior forma ob id ipsum, quod insolentior est, maiorem haberet fidem: etsi nec quadratarii nec transcribentes videntur in hoc constantes fuisse; certe illi quoque, prout casus ferebat, modo magis rotundum modo acutius illud elementum exarasse videntur vel remotioribus temporibus: neque inde potest certum aetatis indicium peti. Y vs. 4. vulgata formam sequitur. Ionicae litterae non insunt; spiritus nota est Θ. Vs. 5. memorabilis est sonus Π non duplicatus: qui usus remotae antiquitatis est. Cf. num. 11. 16. et aliquatenus n. 12. Sic et in Latina columnae Duiliae inscriptione. Ipsum monumentum quid contineat, vix quisquam dixerit; nisi quod index nominum est, nec vulgarium, sed heroicorum: tot enim insunt heroum Argivorum nomina, ut inde colligam, etiam ea, quae ignota sunt, ex heroum esse genealogia petita. Cave tamen ea putes heroicis temporibus exarata vel paulo post: si Olympiadem 40 — 60. attingere hanc inscriptionem dixeris, satis prospectum eius antiquitati fuerit: quamquam in his originum Graecae scripturae tenebris nihil licet definire. Iam ut ad singula perveniam, de vs. 1. nihil dicam, nisi apud Gellium esse solum MIN, omissis reliquis: I omittunt Fourm. et Dodw. ego addidi ex Gellio. Vs. 2. pro littera P Gell. habet P. Reliqua inde a vs. 3. ita explico:

Ποτάμων,
καὶ Σθενέλας ὁ Ὑνασίου,
5 καὶ Ἱππομέδων,
καὶ Θάρων ὁ Ἀρκεσίλα,
καὶ Ἀδραστος,
καὶ Βορδαγόρας,
καὶ Κλεῖτος ὁ Σίντωνος,
10 καὶ Ἀριστόμαχος,
καὶ [N. i]ώνδας.

Vs. 5. ΠΟΤΑ omittit Gell. et MOM unius litterae spatio in dexteram remotius habet. Dodw. AMOM, ut fere Fourm. ex quo solo ΠΟΤ addidi. Vs. 4 sqq. omnia nomina particula καὶ coniuncta sunt, quod antiquae est prolixitatis et simplicitatis. Vs. 4. tamen KAI omittit Gell. lacuna paulo ampliore relicta: nam prima eius versus littera super sexta sequentis versus est. In voce Σθενέλας primum et ultimum M ex Gellio duxi; Fourm. Dodw. M. Littera M est ex Dodwello; reliqui M praebent. Quae post eam vocem sunt, omisit Fourm. Ex Dodwello addidi BO, pro quo Gell. male BQ. Uterque etiam Ὑνασίου, ut

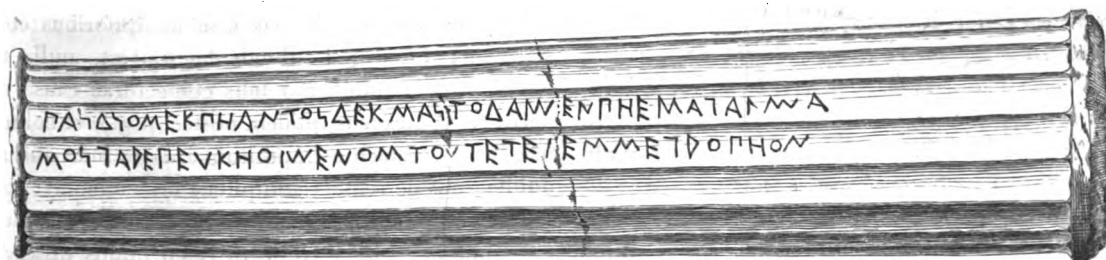
ego lego, offert: sed in secundi elementi sede Gell. N pro M; quarto loco Dodw. M, idemque quinto I pro Gelliano C, quod superest ex O, terminationem eu continente. Praeterea in voce Σθενέλας littera λ in omnibus tribus apographis differt: Fourm. E, Gell. M, Dodw. E: ex quibus ultimum proxime ad eam, quam in hoc monumento inesse statuo, formam L et T accedit. Posterior vs. 6. conspici videtur. Haud dubie in illo loco, ubi tanta est lectionis diversitas, corrosus lapis est. *Stheneli* nomen inter Argivos heroes saepius redit: huius nominis alia forma est Σθενέλας, qua denominatione heros Asianus venit Iliad. π, 586. Hinc contractum Σθενέλας. Ὑνασίον nomen non mihi aliunde cognitum. Vs. 5. alterum I Fourm. male omittit; septima littera apud Gellium est M, minus recte: sed ex eodem in fine M pro M dedi. *Hippomedontis* nomen inter Septem adversus Thebas notum est: tamen num hic ipse significetur dubites: nec potest ex contextu quidquam de huius et reliquorum ratione statui. Vs. 6. vocola καὶ apud Gellium ita obscurata est, ut primae litterae vix vestigium supersit, pro tertia legatur Y. Ubi vero ΘAPON lego, pro primo elemento Fourm. et Dodw. habent Λ, pro ultimo ille M, hic M: ego Gellii vestigiis insistens in primo ductu videor mihi litterae Θ reliquias agnoscere. Itaque Θάρων posui, qui Dorismo minus pingui Θήρων est. Hoc nomen celebre fecit Agrigentinorum tyrannus, qui quum originem ab Argia Adrasti filia duceret (v. nos Explicat. ad Pind. Olymp. II.), non dissimile veri, etiam inter Argivos heroes nomen illud olim auditum esse: quamquam etiam in Boeotia reperitur (Pausan. VI, 14, 5.): sed Thersander Argiae f. Adrastidis post Thebas expugnatas eius terrae rex fuit (Pausan. IX, 5, 7.): unde commune Boeotis et Argivis nomen fieri potuit. Accedit affine Therae nomen, qui Thersandri pronepos. Ille autem in nostra inscriptione Thero patre utitur *Arcesilao*; sequitur enim ὁ Ἀρκεσίλα. Pro nota spiritus Gell. E; et vitiose omnes X pro K (nisi Ἀρχεσίλαον pro Ἀρχελάω esse dixeris, ut ἀρχεσίμολπος); dein M solus Gellius recte delineatum praebet: reliqui M. Paenultima littera apud Fourm. Dodw. est K: Gell. recte T, quae vetus forma litterae λ. Sequitur vs. 7. *Adrastus*, quo apud Argivos nihil illustrius. K abest ap. Gell. Pro M Fourm. bis M, male: verum praestant Gell. Dodw. Dein vs. 8. K omittit Gell. relicta tamen ut antea in eadem voce lacuna; idem pro B male P. Mox pro N Dodw. M, Fourm. N, quod ne pro Ñ habeas, obest formae species nimium recens. In fine Fourm. perperam M: reliqua ex fide apographorum dedi, ut omnibus in locis. Sic prodit καὶ Βορδαγόρας. *Orthagorae* nomen Sicyonis Argis vicinae tyrannus illustravit, quem vix dubito ab heroe Adrastide nomen derivasse: Sicyone enim Adrastum aliquando imperasse notum est vel ex Pindaro. Βορδαγόρας forma est Dorica. Aeoles ante ρ praefigere β, ut βρόδον, βράκος, nemo nescit (cf. intt. Gregor. Corinth. p. 572. Lips.): sed idem a Doribus, et maxime a Spartanis etiam in aliis vocibus fit, tum in iis, quae vulgo digamma habent,

ut βαίκατι (βαίκατι, εἰκοσι), tum in nonnullis, in quibus digamma obtinuisse aliunde non constat. Sic pro ἀγός (ἡγεμῶν) dictum βαγός a Laconibus, et βαλκιώτης Cretensibus est ἡλικιώτης (Hesych.). Adde intt. Gregor. p. 551. Itaque Dores Βορθαγόραν dixerunt, qui vulgo Ὀρθαγόρας; ut quae vox communi dialecto sonat ὀρθαγορίσκος sive mavis ὀρθαγορίσκος, Laconibus fuit βορθαγορίσκος. Athen. IV, p. 140. B. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθῆνοι χοῖροι, ἀλλ' ὀρθαγορίσκοι etc. Hesych. βορθαγορίσκια χοῖρεία κρέα. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθάκειοι. Λάκωνες. Ubi cf. intt. Sic digamma inseruerunt Argivi, ova, ὦα, dicentes ὦβρα (Hesych.). Haec de illo usu sufficient: plura per me licet affundant, qui alienis et inutilibus rebus colligendis satagentes speciem eruditionis in variarum rerum congerie quaerunt, quam eruditio iudicium adhibens respuit. Vs. 9. vocis, quam elementis KIETOM ex Gellio reddidi, secundus ductus Fourmonto est Ϟ, Dodwello ϙ: in fine Fourm. ut solet M. Ego in secunda littera l retinui, quod in dexteram exiguum spatium relictum habet. Repone L vel Ϟ. Iam quum E antiquitus etiam pro diphthongo ei sit, habes Clitum: sequitur EO et nomen patris. In cuius primo elemento Fourm. et Dodw. M praebent, ut dubites sitne Minton an Sinton: hoc prae-

tuli, utpote quod a verbo σίνεσθαι possit derivari, unde σίντης et σίντωρ, quum prioris vocis Graecum etymon nullum videam. Pro secundo Ϟ Gell. Ϟ. In fine Fourm. M. Vs. 10. Gellius voculam KAI duarum litterarum spatio in laevum exstantem offert; quam recte, nescio. Sequitur vox Ἀριστόμαχος: sed primum A perperam omittunt Fourm. et Dodw. neque utriusque consensum curo, qui in ultimo versu iudem Gellii lectioni obesse videtur: uroque enim loco haec sua se probabilitate commendat, nec dubito Dodwellum Fourmonti usum esse apographo, qui et in eadem pagina et alibi Fourmontianas se chartas inspexisse prodat. Pro ΠΙΣ, quod statuo, Fourm. Dodw. DEM; in fine Fourm. M. Aristomachus Adraستي frater, Talai filius est (Apollod. I, 9, 13.). Non opus afferre Aristomachum Argivorum tyrannum Arato Achaeorum duci aequalem (Pausan. II, 8, 5.). Vs. 11. KAI habent Dodw. et Fourm. sed Gell. KA, idque ita reductum, ut sub AP sit. Deinde Fourm. et Dodw. et lacunam et l omittunt: post O Gell. habet M pro Ϟ, Gell. P pro D; in fine Fourm. M. Equidem acquiesco in Gellianis, nisi quod Ϟ, quod quarto a fine loco apud omnes est, muto in Ϟ. Sic oritur terminatio Dorica et Aeolica ὠνδας, quae aliqua ratione a principio supplenda est.

3.

Inscriptio columnae Nanianae, striatae, marmoris Parii, in canaliculis eius exarata. Monumentum ex insula Melo in Museum Nanianum illatum est. Primus edidit Hier. F. Zanetti: Due antichissime Greche iscrizioni spiegate e indirizzate a S. E. il Signor Giacomo Nani, Venet. 1755. 4. cuius explicatio longe ineptissima est. Rectiorem viam monstravit Corsinus: Spiegazione di due antichissime iscrizioni Greche, indirizzata al reverendissimo Padre Anton. Francesco Vezzosi, Rom. 1756. 4. Subsecutus a. 1757. est Clem. Grubissichius, Venetiis edita commentatione: Nova spiegazione della colonna Naniana, in qua Corsinianae interpretationis ignarus absurda prorsus commenta profert. Explicuit dein Thom. Perellius in Donati Nov. Miscell. Lucens. (ed. prima 1773. et in alt. ed. 1775. initio, et in tertia fine anni 1775.). Antea etiam interpretati erant Xav. Matthaeius Exercitt. per satur. p. 47. et Sim. Magistrius editor Danielis secundum Septuaginta ex Tetraplis Origenis (Rom. 1772.). Adde Lanzi Saggio di lingua Etrusca T. I. p. 95. Donatus Supplem. Thes. Murat. T. I, p. 70. 2. vulgaribus litteris expressam ac male et lectam et explicatam edidit, sed postea T. II, p. 480. aeri incisam litteris permagnis, in plures lineas divisam; similiterque delineatam sed minore mensura et vitiatam dedit Rich. Payne Knight: Analytical Essay on the Greek Alphabet tab. I. n. 2. Italicorum interpretum omnium sententias complexus est Clem. Biagi Mon. Gr. et Lat. Mus. Nan. Praeloq. §. II. (cf. p. XXIII.) et p. 3—36. Aeri incisa sine notis est in collect. antiqq. Mus. Nan. n. 8. Nuperrime tractavit Welcker. Epigr. Spicileg. alter. n. 21. p. 5 sq. Hoc quod dedimus exemplum ex consentientibus Itolorum apographis minoribus, cum maiori Donati a Io. Bapt. Schiopalaliba misso collatis, accurate sed forma paulo ampliore quam apud illos, exprimendum curavimus.

Scriptura huius monumenti a laeva ad dexteram currit, versibus a superiore columna deorsum descendentibus: nam eam partem, in qua incipit scriptura, superiorem esse docet minor ibi columnellae ambitus, scapo in altitudinem leniter decre-

scente. Litterarum plurimarum formas vix alibi antiquioresprehenderis, nisi quod Δ vulgare est, et Lambda non λ, sed Ϟ vs. 1. Nam in secundo versu, ubi l pro λ est, transversa linea perit fracturâ, quam eo loco columna passa est in duo fragmina

discissa. Gamma, quod satis memorabile, retinet formam Γ , quam in scriptura a dextera ad laevam habuerat. Pro Υ est \mathbf{V} ; \mathbf{M} est Sigma (notavit Villosion. Anecd. T. II. p. 166.), et $\mathbf{M}\tilde{\mathbf{U}}$ \mathbf{M} uno insuper apice auctum: quae formae vetustissimae. Sed imprimis insignis est litterae Iota forma \mathbf{I} , quae etiam in aere Petiliensi reperitur, et tum in nummis aliquot urbium Magnae Graeciae, tum in nummo Gortyniorum, in quo $\mathbf{I}\mathbf{N}\mathbf{V}\mathbf{T}\mathbf{I}\mathbf{O}\mathbf{I}$, hoc est *Gortyni* (v. Payne Knight de alphab. p. 114.), derivata ex Oriente: neque enim dissimile Iod Hebraeorum eâ, qua nunc habetur, formâ; et quam Io. Swintonus (Inscriptt. Cit. Oxon. 1750. 4.) Samaritanam Phoeniciamque formam \mathbf{Z} ex nummis protulit, ea inversa ($\mathbf{\Sigma}$), si paululum mutaveris situm ($\mathbf{\Psi}$), non magno pere abludit. Quae cum orientali ductu similitudo non tam inde repetenda, quod Melum olim tenuisse Phoenices dicuntur (Steph. Byz. v. $\mathbf{M}\tilde{\mathbf{\eta}}\mathbf{\lambda}\mathbf{o}\mathbf{s}$, Fest. v. *Melos*, Plinio H. N. VI, 12, 23. collato), quam a communi litterarum ex Oriente origine. Similes formae sunt in vasculis et Magnae Graeciae et Corinthiis (vide num. 5. 7.), item in Corcyraeo fragmento (num. 20.), et in galea Olympica (num. 30.), atque in fragmento Phliasio (num. 37.). Ionicae litteraturae nullum inest vestigium; duo autem insunt maxime insignia, $\mathbf{K}\mathbf{\Sigma}$ pro $\mathbf{\Xi}$, pro quo apud Atticos constanter $\mathbf{X}\mathbf{\Sigma}$, et $\mathbf{\Gamma}\mathbf{H}$ ac $\mathbf{K}\mathbf{H}$ pro $\mathbf{\Phi}$ et \mathbf{X} , quae in nostra inscriptione ut genuinâ agnoscit etiam Rich. Payne Knight p. 10. immerito ob haec ipsa fidem huius tituli impugnante Thierschio nostro Act. philol. Monac. T. II. F. III. p. 407. Nam si externa testimonia spectes, nullius inscriptionis veritas potest certior esse, quae a. 1755. ex insula Melo allata a plurimis doctis in Museo Naniano conspecta sit, et adeo reconditas litteras ostendat, ut initio ne legi quidem potuerint. Olim autem pro aspirata tenuem addita spiritus nota ut apud Romanos scriptam esse, diserte tradunt grammatici et Graeci et Latini. Graecos attulit Villosion. Anecd. T. II. p. 161. quos emendatius apponam ex Bekkeri Anecdotis T. II. Scholiastes Dionys. Thrac. p. 780. de veteribus: Πάλιν ἂν ἤθελον γράψαι λέξιν ἔχουσαν τὴν ἐκφωνήσιν τοῦ $\mathbf{\Theta}$, ἔγραφον ἀντὶ τοῦ $\mathbf{\Theta}$ τὸ $\mathbf{\tau}$, καὶ πρὸς τοῦτο ἐτίθεσαν τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς δασείας, ἐνδεικνύμενοι ὅτι τοῦτο οὐκ ἔστι $\mathbf{\tau}$ ἀλλὰ $\mathbf{\Theta}$ τῇ ἐκφωνήσει. ἀντὶ δὲ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ $\mathbf{\phi}$ ἔγραφον τὸ $\mathbf{\pi}$, προστιθέντες, ὡς προεῖρηται, τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς δασείας. ἀντὶ δὲ τῆς τοῦ $\mathbf{\chi}$ ἐκφωνήσεως τὸ $\mathbf{\kappa}$ ἔγραφον, τὸ σημεῖον τῆς δασείας προστιθέντες. [ἦν δὲ] τὸ παλαιὸν σύμβολον τῆς δασείας τὸ παρ' ἡμῶν νῦν \mathbf{H} . Alter p. 781. Εὐρηνται δὲ οὐχ ὑφ' ἐνὸς ἅπαντα (τὰ γράμματα). ὕστερον γὰρ ἐπενοήθησαν τὰ δασεῖα καὶ τὰ διπλᾶ. πρὶν γὰρ ταῦτα ἐπινοήθησαν, τοῖς ἐναντίοις ἐχρῶντο, οἷον εἰ ἠθέλησαν $\mathbf{\chi}$ ποιῆσαι, ἐποίουν $\mathbf{\kappa}$ καὶ $\mathbf{\epsilon}$ (voluit \mathbf{H} hic et in sequentibus). εἰ δὲ $\mathbf{\Theta}$, ἐποίουν $\mathbf{\tau\epsilon}$ · εἰ δὲ $\mathbf{\phi}$, πάλιν ὁμοίως $\mathbf{\pi}$ καὶ δασεῖαν, ὡς νῦν Ῥωμαῖοι. Priscianus p. 542. lib. I. cap. de numero litterarum: Sicut etiam apud veteres Graecorum pro $\mathbf{\Phi}$, $\mathbf{\Pi}$ et \mathbf{H} ; unde nunc quoque in Graecis nominibus antiquam scripturam servamus, pro $\mathbf{\Phi}$, \mathbf{P} et \mathbf{H} ponentes, ut Orpheus, Phaëthon. Idem: Adspiratio quoque ante omnes vocales poni potest, post consonantes vero quattuor tantummodo, more antiquo-

rum Graecorum, \mathbf{C} , \mathbf{T} , \mathbf{P} , \mathbf{R} . Similia Marius Victorinus p. 2469. Disertiora idem p. 2459. *Graeci sequebantur sonum tantummodo litterarum $\mathbf{\Theta}$, $\mathbf{\phi}$, $\mathbf{\chi}$, priusquam a Simonide invenirentur; exprimebant iuxta $\mathbf{\tau}$ et iuxta $\mathbf{\pi}$ et $\mathbf{\kappa}$ adspirationis notam \mathbf{H} ponendo.* Quae, etsi Simonidem male immistum videmus, in univsum tamen immerito impugnavit Grubissichius. Sed ea ratio quum mature oblitterata sit, vel multis annis ante Simonidem, qua de re suo loco in commentariis palaeographicis dicetur; non mirum est nullum praeter Naniam columellam exemplum extare: nisi forte, ne de Apotheosi Homeri dicam, in qua olim falsa lectio $\mathbf{KHPONO}\mathbf{\Sigma}$ p. $\mathbf{XPONO}\mathbf{\Sigma}$ ferebatur, Plinii locus huc pertinet H. N. VII, 58. *Gentium consensus tacitus primus omnium conspiravit, ut Ionum litteris uterentur. Veteres Graecas fuisse easdem paene, quae nunc sunt Latinae, indicio erit Delphica tabula antiqui aeris, quae est hodie in Palatio, dono principum Minervae dicata in bibliotheca, cum inscriptione tali, Ναυσικράτης Τισαμενοῦ Ἀθηναῖος Κόρη καὶ Ἀθηνᾶ (scr. Ἀθηναίᾳ) ἀνέθηκεν; nam Plinii verba si premenda sunt, haec ita scripta fuerant: ΜΑΥΣΙΚΡΑΤΕΣ ΤΙΣΑΜΕΝΟ ΑΘΗΜΑΙΟΣ ΚΟΡΕΙ ΚΑΙ ΑΘΗΜΑΙΑΙ ΑΜΕΤΗΚΕΝ.* Cf. Chishull. Ant. Asiat. p. 12. ne alios addam. \mathbf{ATHE} ($\mathbf{\Lambda}\mathbf{\Theta}\mathbf{\eta}\mathbf{\nu}\mathbf{\alpha}\mathbf{\iota}\mathbf{\omega}\mathbf{\nu}$) ex Atticis nummis idem affert Ant. Asiat. p. 8. errore hoc haud dubie; ego certe non nisi \mathbf{AOE} in iis reperio. In Naniana tamen columna ille usus resedit, etsi tum $\mathbf{\Theta}$, $\mathbf{\Phi}$, \mathbf{X} iam bene nota fuisse non dubium videtur: quae aliis locis citius, aliis serius in communem usum recepta esse existimo. Sed quum $\mathbf{\Theta}$, $\mathbf{\Phi}$, \mathbf{X} in hoc titulo non usurparentur, pro $\mathbf{\Xi}$ non poterat $\mathbf{X}\mathbf{\Sigma}$ scribi, ut vulgo; debebat igitur $\mathbf{K}\mathbf{\Sigma}$, quae scriptura in Dorica insula haud dubie retenta est ex veteri Aeolismo Doribus quoque usitato, de quo v. ad num. 17. ubi $\mathbf{\Gamma}\mathbf{\Sigma}$ pro $\mathbf{\Psi}$ extare probabiliter conieci. Postremo, ut palaeographicae disputationi finem imponam, \mathbf{OT} iam inest nostro titulo, sed in voce $\mathbf{o\tilde{\tau}\tau\omicron\varsigma}$, in qua id vel ante Euclidem etiam Athenis receptum fuisse diu est ex quo monui (Oec. civ. Ath. T. II. p. 201. 323.). Quae quum ita sint, summae antiquitatis specie illustris haec inscriptio habenda; nec video quo iure suspiceris, recentiore aliqua aetate ad prioris imitationem litteris esse antiquioribus consignatam: quod etsi subinde factum est, nulla tamen in hoc monumento talis coniecturae causa reperitur. Welckerus quidem noster (p. 9.), si columnae huic Hecataeum impositum fuerit, inde aliquid dubitationis de remota antiquitate oriri annotat: ipse tamen non definit, Hecataeum an infantem sustinuerit columna; mihi vero de ea re eo minus disserere opus, quod a Welckeri explicatione plane discedo. Nec vero magis quisquam Perellio assentietur, inscriptionem hanc primae Olympiadis aetatem haud paucis fortasse annis antecedere et Troiani belli tempus proxime attingere fabulanti. Vetus sane Graecorum in insula Melo habitatio, quo Lacones coloniam duxerint post quinquaginta fere a reditu Heraclidarum annos, quae ratio Mülleri est Orchom. p. 476. coll. p. 316. 318. Confer. de Spartana in

Melo colonia Conon. Narrat. c. 36. Plutarch. de virt. mulier. p. 273. T. VIII. ed. Tub. Herodot. VIII, 48. Thucyd. V, 84. et 112. ubi vel septingentos illi ante Olympiadem 91. annos tribuit, Xenoph. H. Gr. II, 2, 3. Sed Dores tum inculti, opinor, nec quisquam illo saeculo columnam Parii marmoris striatam cum inscriptione posuerit. Equidem ut Argivum heroum indicem, ita columnam Nanianam, quae partim antiquiores, partim recentiores litteras offert, Solonis vel Pisistrati aetati assignaverim. Columella striata est, et Zanetto affirmante eleganter elaborata; igitur Biagijs de striatarum columnarum antiquitate disserere huius inscriptionis causa instituit; sed multum trizando nihil extricat, qui quidem recentiorum auctorum partim levissimorum vestigijs insistent perperam insuper argumentetur. Sufficit annotasse, strias esse eiusmodi, ut in externum binae communem angulum desinant, nulla interposita plana superficie; quod genus in Doriis columnis, quae ceteris antiquiores sunt, receptum est. Et mature striatas columnas in usu fuisse docent antiquissima, quae supersunt, Dorici operis templa.

Sed ut perveniam ad interpretationem, declinat iis, quae plane nugatoria sunt, in singulis verbis nonnisi potissimas interpretum sententias afferam, meamque argumentis confirmabo. Vs. 1. ΠΑΙΔΙΟΣ] Varie, quis deus sit, dubitatur. Corsinus et qui eum sequuntur, Bacchum intelligunt, causa ex vs. 2. petita, ubi eius nutritorem Silenum agnoscunt: sed quum in secundi versus interpretatione erraverit Corsinus, non opus est eius de Baccho opinionem refutare. Welckerus Dianam sive Hecaten intelligit, quae Έκφαντῶ dicta fuerit, quod ut Iliithia homines φάωδε ἐκφαίνε (Iliad. τ, 103.), collatis etiam aliis multis Dianae epithetis maxime hieraticis: putatque dedicatum Iliithyiae donarium hac inscriptione significari. Provocat autem ad inscr. n. 24. ubi in simili columna Phersis mulier Dianae ob filium ut videtur donarium offert. Sed utrumque monumentum magnopere differt; nam in Melia columna nec mulieris nec infantis mentio extat. Nec puto Welckerum ad novum vocabulum fingendum fuisse proclivem futurum, si vocem ΕΚΦΑΝΤΟΙ putasset alia ratione expediri posse: quam quum satis infra expediverim, nolo plura adversus viri amicissimi coniecturam proferre. Nempe longe simplicissimum est Apollinem intelligi, Doriensium ἀρχηγέτην (cf. nos Explicatt. ad Pind. p. 288.), cuius cultus ut in Theram et Cyrenas, ita in Melum propagatus erat, maxime Amyclis, unde Melios Lacones profectos esse Müllerus docet. Et de Apolline etiam Perellius cogitabat, cultum eius Melium ex nummo apud Harduinum demonstrans, in quo adscriptum ΜΗΛΙΩΝ. Sequitur: ΕΚΦΑΝΤΟΙΔΕΞΑΙΤΟΔΑΜΕΝΦΕΣΑΓΓΑΛΜΑ] Primus Corsinus explicuit Έκφάντῳ, ut dativus esset, vertens: accipe ab Ecphanto. Quod quum Corsinus dictionis poeticae parum peritus Graecum esse non evicisset, Matthaeius, Perellius, alii, nuper etiam Welckerus hanc improbarunt interpretationem; et Welckerus quidem Έκφαντοῖ vocativum ab ignoto

Dianae nomine Έκφαντῶ statuit; alii de Dorico genitivo Έκφάντοι ἄγαλμα cogitarunt, in his ipse Villosionus Anecd. T. II, p. 120. Sed sciunt periti talem genitivum nusquam extare: dicunt Dores Μοῖσα, λέγουσα, δίδω, οἱ pro ου posito; sed in genitivo illo hoc non receptum est. Itaque etiam illa explicatio damanda, ex qua iunctum volebant Διὸς ἐκφάντοι p. ἐκφάντου; quamquam hoc vel alijs de causis absurdum. Verum est Έκφάντῳ, accipe ab Ecphanto: Ecphantus igitur est qui hoc dicavit donarium. Ecphantus Musaei vatis pater dictus (Suid. v. Μουσῶος indeque Eudoc. p. 303.); alius Ecphantus Pythagoreus non ignotus: Ecphantum Thasium memorat Demosth. de cor. p. 474. 26. Δέχεσθαι τινι autem esse accipere ab aliquo hodie vix exemplis eget. V. Porson. ad Eurip. Hecub. p. 45. ed. Lips. et ibi Schäfer. Pindar. Pyth. IV, 21. et ibi Herm. item Pyth. XII, 5. Dissen. in Explicatt. ad Pind. p. 522. P. II. Vol. II. nostr. ed. et Fragm. Thren. 4. in nostr. ed. p. 623. Usus est ex Homero derivatus, apud quem haec structura aliquoties obvia. In voce ἀμενφὲς insolens est N, quum vel N ante Φ mutari in M soleat: sed v. num. 11. 30. Postremo ἄγαλμα quid sit explicandum. Et primum quidem ἄγάλματα maxime deorum signa dici, sive columnis, qui antiquissimus mos fuit, sive iustis simulacris, etiam anaglyphis expressa, docuit Siebelis Praef. Pausan. ed. mai. p. XLI sq. Non minus tamen quodvis opus ornatus, praesertim diis dedicatum, quo illi laetarentur, ἄγαλμα vocatum est. Ita de equestri ornamento, ne diis quidem dicato ap. Hom. Iliad. δ, 144. pertinentque huc notata grammaticorum, Etym. M. Suid. Zonar. Tim. Lex. Plat. p. 5. qui ἄγαλμα dicit esse πᾶν ἀνάθημα, ubi v. Ruhnk. idemque fere Lex. Seg. p. 334. 20. et Lex. technol. ap. Tittmann. ad Zonar. p. 29. affirmat. Diserta exempla tripodum inscriptiones praebent apud Herodot. V, 60. 61.

Σκαιὸς πυγμαχέων με ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τὴν περικαλλὲς ἄγαλμα.

et alterum:

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι
μουναρχέων ἀνέθηκε τὴν περικαλλὲς ἄγαλμα.

Alio in tripode ap. Pausan. X, 7, 5. Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκε τῷ Ἡρακλεῖ

Νικήσας τὸδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀέθλοις.

Adde inscriptionem in cornu Amaltheae positam ap. Pausan. VI, 19, 3. et alias. Igitur ex hac voce non liquet ullam columnae statuam impositam fuisse: potuit vel sola columna, dei in templum dicata ἄγαλμα hoc esse. Sed de hac re paulo post dicam: transeo nunc ad vs. 2. ΣΟΙΓΑΡΕΠΕΥΧΟΜΕΝΟΣ] Ne quis putet monumentum hoc post votum, cui numen satisfecerit, gratiarum referendarum causa dicatum esse, notet praesens ἐπευχόμενος: proprium in pluribus inscriptionibus suo loco edendis est εὐξάμενος ἀνέθηκε, i. e. votum susceptum, postquam deus addixit, solvit is, qui donarium offert. Igitur si modo de voto hoc epigramma loquitur, dum dicatur haec columna sive donarium, votum facit donator. Sed dubito annon de voto sit. Ἐπύχεσθαι multo usitatus est de sup-

plicando: possumus autem deo etiam sine voto supplicare. Immo verò hoc secundo versu de consecrando et dicando monumento plane non dicitur, sed de *perficiendo*, ut paulo post monstro. Dum artifex perficit donarium, deo supplicat, aut universim ut felicem vitae cursum, aut ut certum quoddam, quo indiget, beneficium deus ipsi praestet. Quodsi vel sic votum fieri dixeris, certe concedes in ipso id opere faciendo suscipi. ΤΟΥΤΕΤΕΛΕΣΣΕΓΡΟΦΩΝ] Corsinus legens τὸν τε τέλεσσε τροφόν, vertit fere ita: *Tuum perfecit altorem*; nam ab Ecphanto statuaria Baccho dicatum esse signum Sileni, qui Bacchum educasse perhibetur. Vide, ne plura, fragmentum Pindari Dithyr. 15. p. 585. nostrae edit. Sed τὸν τε non est *tuum*; neque hoc legitur, sed τοῦτ', et Lanzio testante et fidelissimo apud Donatum apographo. Nec si τροφόν putaveris *alumnus* esse, ulla potest apta sententia extundi: postremo ne ΤΡΟΦΟΝ quidem legitur, sed ΓΡΟΦΟΝ, affirmante etiam Villosino l. c. Nam diserte Γ est in marmore, sine ulla obliterati ductus notatione: hoc autem γ est, ut vs. 1. in voce ἀγαλμα. Et τοῦτο (τὸ ἀγαλμα) quidem commodissimum est. In primo versu τὸδε dicendum erat; sed nominato iam donario, redeunte ad idem oratione, accuratus Graecitatis usus postulat τοῦτο. Corsiniana vero vocis τροφόν explicatio quum falsa esse intelligeretur, alii alia proposuerunt: ex quibus quod Sim. Magistrus proposuit τρόπων, id et grammaticae et metricae et palaeographicae rationes damnant. Cogitarunt igitur de nomine proprio Τρόφων vel Γρόφων. Trophonis nomen aliunde quidem notum non est; habet tamen analogiam; ut ἱερὸς Ἰέρων, γλαυκὸς Γλαύκων, σιμὸς Σίμων, sic τροφὸς Τρόφων: et succurrit insuper Τροφώνιος. Igitur non opus erat ad Τρῆφονem confugere, de quo Perellius cogitabat; ut taceam O non nunc posse pro Y esse, quod V ipsum semel atque iterum usurpatum sit. At quid de illo nomine dicimus? Nempe non legitur ΤΡΟΦΟΝ, sed distincte ΓΡΟΦΟΝ: igitur nomen etiam insolentius Γρόφων admittendum erit. Ut tamen ipsum hoc admittamus, duo tum viri nominati erunt, quorum alterum artificem, alterum statueris donatorem operis. Ex quibus si Ecphantum donatorem, Grophonem artificem ponimus, artifex erit ὁ ἐπευχόμενος, quum potius is, qui supplicans votumve faciens donat, sit ὁ ἐπευχόμενος. Rursum si Ecphantum dixeris artificem, incommode deum precatur donator, ut ab Ecphanto accipiat donarium: neque enim ab artifice accipit deus, sed a dedicante. Praeterea in hac interpretatione, ex qua donator Gropho est, τελεῖν erit *dedicare*: quod Lanzius ex Phavorino firmare studet, cui ἐτέλεσεν est παρῆνχε: notatque Welckerus τελεῖν de donis esse Homericum: quum enim et ipse Trophonem donatorem statuatur et vs. 1. Ἐκφαντοῖ legat, hic quoque in voce τελεῖν Lanzii sequitur interpretationem. Concedam sane τελεῖν ita dici posse: nec tamen id in huiusmodi donariis usitatum video, neque ulla excogitari causa potest, quare poeta receptum verbum ἀνέθηκε, quod in hac re proprium est totidemque syllabas morasque habet, nunc devi-

taverit. Igitur et Lanzii et Welckeri sententiam relinquo, quum praesertim in huius viri explicatione etiam ad ignotam Ecphanto confugiendum sit. Neque duo posse propria nomina, alterum artificis, alterum donantis statui, satis demonstratum videtur. Superest ut dicas, alterum nomen esse votentis, alterum eius, qui pro eo votum exsolverit. Tum igitur Gropho fuerit is, qui voverit; pro eo Ecphantus, filius fortasse pro defuncto patre, votum solverit (cf. Pausan. VIII, 4, 2.). Sed hoc quoque sperno: non enim in hac sententia ἐπευχόμενος ἐτέλεσσε, sed εὐχόμενος ἀνέθηκε scriptum fuisset: quamquam ne ἀνέθηκε quidem commode dici poterat de votente, qui non ipse posuisset monumentum: is enim qui votum exsolvit, ἀνατίθησιν. Ut in epigrammate alio (ap. Pausan. l. c.):

Σὸν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα,
τεθρίπτω μὲν ἄπαξ, μουνυκέλητι δὲ δῖς,
δῶρ' Ἰέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο παῖς δ' ἀνέθηκεν
Δεινομένης πατρὸς μνήμα Συρακοσίου.

Profligatis igitur his sententiis alia via incedamus. Ecphantum esse donatorem satis constat; quum autem duo nomina propria statui nequeant, qui donavit Ecphantus, de eodem debet ἐτέλεσσε dictum accipi, quod vel ex adiecto ἐπευχόμενος patet: qui enim dedicavit, is etiam fuit ὁ ἐπευχόμενος. Sed ἐτέλεσεν est *perfecit*: ut in Onatae epigrammate (ap. Pausan. l. c. et V, 25. extr.):

Τίος μὲν γε Μίκωνος Ὀνατῆς ἐξετέλεσεν
Νάσω ἐν Αἰγίνῃ δώματα ναυετῶν.

Igitur donator fuit is, qui opus fecit. Quo deducta re una vox ΓΡΟΦΟΝ superest: in qua non dubito operae ipsius genus designatum esse, ut si dicas ἐτέλεσε γράφων, γλύφων, ἐπασκῶν vel tale quid. In quo primum quaeritur, opus ipsum quale fuerit, sine qua re, qualis opera fuerit, non poterit definiri. Putant igitur columnae statuam impositam fuisse vel tripodem. Sane columna eiusmodi est, quae imponendae alicui rei inserviret: neque enim altior est quam IV pedes et septem uncias; imus circuitus est pedum II et unciarum IX, summus totidem pedum et quattuor unciarum, cum XVI canaliculis: in superiore parte haud dubie abacus fuit, cui varia imponi poterant. Quid tamen si nihil a donante impositum erat? Ipsa certe columna est etiam ἀγαλμα, et potuit artifex in templi usum solam hanc columnam dicare, quae rei cuicunque divino cultui necessariae imponendae inserviret, phialae, turibulo, vasi qualicunque. Dedicabantur enim ipsae solae columnae, immo sola columnae faciendae opera, ut in Branchidis (v. in Milesiis) inscriptio est, in qua quidam . . . ἐργασίαν ἀνέθηκε τοῦ κίονος. Igitur solam columellam diligenter elaboratam ἀμειψὲς ἀγαλμα istud esse coniecristis: quod ubi statues, poterit ultimum verbum operae genus definiens apte explicari. Constat γράφειν initio nihil fuisse nisi ξύειν. ξέειν, *radere, incidere*: de quo passim grammatici. Hesych. γράφαι· ξύσαι, χαράξαι, ἀμύξαι. Schol. Theocr. VI, 82. γράφαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. Adde Etym. M. p. 412. 51. p. 239. 25. aliosque grammaticos

complures. Hinc γραπτός, h. e. ἀμύξιος, κατάξυστος apud Homerum: v. Hesych. v. et intt. indeque etiam γραβδός vel γράβδους esse putatur λαμπὰς κατεσχισμένη καὶ κατεξεσμένη: v. Albert. ad Hesych. l. c. Etym. M. p. 239. 28. Bekker. Anecd. T. II. p. 789. Adde Wolf. Prol. Hom. p. XLV. Quamquam autem primitiva illa vocis vis usu ad scribendi notionem restricta sit, non negaveris in una alteraque terra posse illam catenus retentam esse, ut verbum hoc striarum in columna excavandarum et poliendarum opus designaret. Igitur si pro ea incerta voce substitueris γράφων, commodissimam habebis sententiam: *Iove gnate, ab Ecphanto accipe hocce sine reprehensione elaboratum donarium: tibi enim supplicans hoc perfecit scalpendo.* In duplici enim participio nulla est difficultas, quum utriusque diversa ratio sit: perfecit scalpendo, dum tibi supplicat, h. e. inter opus perficiendum ad te supplices preces dirigens. Praeterea γράφω, γλάφω, γλύφω, affinium notionum affinia vocabula sunt: potestque γράφω pro γλάφω usurpatum esse, variante in litteris ρ et λ dialectorum ratione,

ut κλίβανος κρίβανος. Γλάφω vero pro excavando vulgatum notumque est. Attamen si quis malit statuam \ impositam fuisse, certe picta statua fuerit: ut vis verbi γράφειν ad pingendi pertineat operam, qua perficitur statua: et in hac interpretatione premenda verbi ἐτέλεσσε notio erit. Statuas vero olim pictas esse, imprimis antiquioribus temporibus, satis notum est. Postremo pro γράφων ex Dorismo Melio dictum est γρόφων. Aeoles enim et Dores α mutant in ο, non modo in derivatis compositisque vocibus, sed etiam in simplicibus, ut μαλάχη μολόχη. Vide intt. Gregor. Cor. p. 455. Ita Heracleae, quae ab eadem a qua Melii matre Sparta originem ducebat, pro καθάρως dictum καθάρως (Tab. Heracl. I. 55.), et ipsum γράφω hanc esse mutationem passum, docet vox ἀντίγροφος p. ἀντίγραφος (Tab. Heracl. I, 36.). Adde glossam Hesychii: γρομφεῖς οἱ ζωγράφοι, h. e. γραφεῖς, unde γροφεῖς, γρομφεῖς. Igitur ita lege:

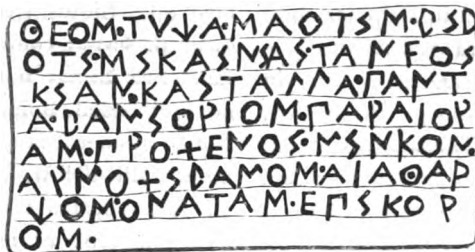
Παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμειψὲς ἄγαλμα·

σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

Simile epigramma extat ap. Polluc. IV, 92.

4. α

In tessera aerea reperta in Brutiis prope Petiliam (Policastro) a. 1785. asservata olim Velitris in Museo Borgiano, quod nunc Neapoli est. Edidit et interpretatus est Io. Phil. Siebenkees: Expositio tabulae hospitalis ex aere antiquissimae in Museo Borgiano Velitris asservatae, Rom. 1789. 4. Heerenius Bibl. litt. et art. Gotting. P. V. quae commentatio recusa est in eiusdem Operibus T. III. p. 171 sqq. epimetro aucta, in quo variae doctorum sententiae iudicantur; Bartholemius in epistola ad Adlerum, Oeuvres diverses T. II. p. 412-417. Lanzi Saggio di lingua Etrusca T. I. p. 108. ubi tab. IV. aeri incisa est, ut apud plurimos interpretum; Clem. Biagi diss. de Graeca tessera hospitali vetustissima; Schow de chart. papyr. Velitr. p. 114 sqq. Ignarra de Phratriis p. 158-166. Aeri incisam tabellam dedit Rich. Payne Knight de Alphabeto tab. I. n. 1. Praeterea de ea dixerunt P. Fabricius in Diatribe ad illustranda aliquot bibliographiae antiquariae capita p. 238. Fea ad Winkelmann. H. A. T. I, p. 258. et in Misc. critt. p. XXIV. Welckerus ad Zoeg. Abh. p. 35. Et ex hoc quidem, qui etiam litteras de hac inscriptione ad me misit, didici Eckhelium de ea ad Zoegam scripsisse a. 1786. quum singulari esset folio emissa. Edita exempla consentiunt omnia, si minutiores exceperis discrepantias: meum ex optimis expressum est.

Litteras esse vetustissimas facile intelligis. Sigma est M, ut in prioribus inscriptionibus et in nummis Magnae Graeciae, et M̃ proinde forma M̃ utitur. Δ rudi ductu exprimitur litterae D Romanorum et Volscorum nummorumque Zancleaeorum proximo. Iota est 4, de quo ad num. 5. dixi: sed I est Gamma: quam formam Rich. Payne Knight l. c. p. 4. primitivam iudicat; qua de re suum cuique iudicium sit. Lambda est N; V notat Y litteram. O vulgare habes; X̃ est V, ut apud Etruscos et in aere Eleo n. 11. item n. 13. 25. et in Orchomenii tituli numeris. V. Oec. civ. Ath. T. II. p. 577. Inest etiam Digamma. Ionicae autem litteraturae nullum reperimus vestigium: ne-

INSCR. GR. VOL. I.

que enim longarum vocalium nec duplicium consonarum formae comparent, si Italicam, etiam in nummis conspicuam formam + pro 3̃ exceperis: sed hoc vel ante Simonidem et Epicharmum hinc inde in usu fuisse, non dubito. Spiritus asper vs. 6. omisus est, nisi ex dialecti ratione Ἀρμοξίδαμος dictum est, ut ἄραρεν, ἄρμενα. Et hoc magis probo. Scripturam plane Graecam esse animadvertit iam Eckhelius, falsique sunt, qui Etrusca admixta crediderunt. Graeca urbs fuit Petilia, cuius etiam nummi Graeci supersint: condita autem ferebatur a Thessalico heroe Philoctete (Strab. VI, p. 390. A. B. Virgil. Aen. III, 402. c. Serv. cf. de Philoctete Italiam petente

B

Tzetz. ad Lycophr. 911.). Interpunctionis tamen genus, singulis punctis frequenter interpositis, accedit ad Etruscum Romanumque morem, quod non mirandum in Italico monumento: Graeciae proprie dictae civitates ea aetate ternis potissimum punctis utebantur. Aetatem tituli in quintum sextumve ante Christum saeculum definit Bartholemius, caute et prudenter. Nam accurati nihil in his rebus proponi potest; si per Olympiades descripto tempore definire aetatem velis, inter Olymp. 40 - 60. circiter posuerim.

Lectio quum certa sit, in explicatione maxime haesitatum est: nisi quod Nic. Ignarra etiam lectionem aliter ac reliqui instituit. Qui Siebenkeesii perita interpretatione frustra derisa Θεὸν initio positam Iunonem Laciniam esse affirmat, in vicinia cultam; sed in illa formula, toties occurrente in monumentorum exordio, numquam certus aliquis deus, semper numinis notio universa intelligitur. Tum vero verba ita proponit et interpretatur: Θεὸς τύχασα ὅτις δίδωσι Σικανίαν τὴν Φοικίαν καὶ τὰλλα πάντα· δαμωρίους παραίρους πρόξενον μίννον ἄρμωξι. δᾶμος ἀκάθαρτος ὃν ἅτας ἐπιχώρους: *Dea flagellatura est, quisquis domicilium Sicaniæ, et quaecunque alia suppeditat. Contrerraneos praevaricatores proxeni denuncient harmostis. Populus quum sit pollutus, noxas locales luet.* Nae in hoc commento, quod Martorellio dignum erat, non agnosco Mazochianum alumnum, qui etsi in historia et mythologia iudicanda aetatis potius quam ingenii vitio multa peccavit, tamen in primis fuit Italorum philologis. Sed missis his videamus singula, ut difficultates, in quibus iure haeserunt interpretes, quantum fieri potest, removeamus. ΘΕΟΣΤΥΧΑ] Θεὸς Τύχα est apprecatio boni eventus, ut apud Latinos *Quod felix faustumque sit*, pro vulgari ἀγαθὴ τύχη. Bis reperitur, quantum memini, Θεὸς τύχαν ἀγαθάν, semel in Delphica apud Cyriacum et Muratorium (p. DLVI. 1.), iterum Aeolice scriptum Θεὸς τούχαν (immo τούχαν) ἀγαθάν in decreto Orchomeniorum Boeotorum pro Archedico; his item brevius Θεὸς τύχαν, in Thebana pro Noba, ex correctione, et in Corcyraeo monumento ap. Montfauc. nisi in hoc Θεὸς τύχαν verum putes: de quo dubito. Et vir doctus Raoul-Rochette Diss. archaeol. p. 72 sq. in Aetiliensi quoque aere Τύχα esse putat p. Τύχαν, ex dialecto Italica omissio N. Sed nihil eiusmodi in tali accusativo reperiri spondeo. Itaque Τύχα retinendum est. Dicitur Θεὸς Τύχαν sc. δόμῃ: dici tamen etiam potest: Θεὸς, Τύχα sc. παρῆεν. Immo si quis tenax esse velit, in Thebana inscriptione pro Noba poterit ipsum Θεὸς Τύχα reperire: hoc enim diserte legitur: sed quum lacuna sequatur, in promptu est Τύχαν scribere. Rursum aliud praescriptum est in Cretensi Hierapytniorum cum Priansii foedere: Θεὸς ἀγαθός (ut videtur), ἀγαθὰ Τύχα καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Item aliud habes in inscriptione Attica agonistica aetatis Antoninorum apud Murat. T. II. p. DC. 3. et alios, in qua supra scriptum ΘΕΟΙΣ ΤΥΧΗ: ubi Τύχη dativus an nominativus sit nescio. Ceterum cave putes *deum* et

fortunam esse coniungendos in unum: *Dea Fortuna*; reliquis eiusmodi formulis collatis dirimo, *Deus, Fortuna adsint*, omissio καὶ. ΣΩΤΙΣ] Tyche est Σώτειρα (Pind. Olymp. XII. init.), hoc nomine Himeræe culta, ut ad Pindarum conieci: igitur putes Σαῶτις esse attributum Fortunae, additum ut in Cretensi titulo iungitur ἀγαθὰ Τύχα καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ; sic cum Bartholemio verteris *Fortuna Servatrix*. Δία Σωτήρα nemo ignorat: is autem est Σαώτης, qui idem ac Σωτήρ, apud Thespienses (Pausan. IX, 36. extr.); item Dionysus Σαώτης hinc inde cultus, apud Lernam et Trözenios (Pausan. II, 37, 2. 31, 8.). Σαῶτις, hinc derivatum, est pro σώτειρα. Sed vana haec de Fortuna Servatrice suspicio: desideratur enim subiectum ad verbum δίδωσι, quod quidem statim initio ponendum fuisse et recta ratio docet, et exemplis confirmari posset, si opus foret. Certe quae in fine sunt δαμωργὸς Παραγόρας etc. non esse subiectum verbi δίδωσι, et nominum numerus monstrat et praeposita magistratuum vocabula δαμωργὸς et πρόξενος, quorum positus ipse significat nonnisi confirmationis causa ea addita esse cum magistratuum ipsorum propriis nominibus. Quodsi cum Bartholemio putes ipsum Θεὸς Τύχα Σαῶτις esse subiectum verbi δίδωσι, ne dicam ipsa, quae inde prodeat, sententia quam absona sit, notabo tantum τὴν articulum appositum esse, qui *suam* domum privatum aliquem dare significet. Eodem vero argumento concidit Lanzii coniectura, qui *Sontinos* Lucaniae (Plin. H. N. II, 5.) putat hospitii ius alicui dedisse. In quo sensu nemo dixerit τὴν οἰκίαν, praesertim addito καὶ τὰλλα πάντα: debebat οἰκίαν esse sine articulo. Contortum etiam etymon est Σαῶτις, Σῶτις, Σῶντις, vel Σαῶτις, Σάοντις, Σῶντις: dicendum praeterea erat ἃ πόλεις τῶν Σωντίνων, vel ὁ δᾶμος: hic enim publicus veterum stilus. Igitur Σαῶτις privatum hominis nomen est. Siquis virum praeferat, poterit Doricum Φίντις p. Φιντίας conferre, ut Σαῶτις idem sit ac Σωτίας. Sed Σωτίας nomen ignotum: Σωτίωνα tantum novi. Praestat, opinor, muliebre nomen intelligere. Notum nomen Σώτας; hinc Σῶτις vel Σαῶτις femininum. ΣΙΚΑΙΝΙΑ] Est nomen eius, cui datur. Si vir fuit, vocatus est *Sicaenias*, si mulier, *Sicaenia*. Ego praefero, ut mulieri det mulier: sed unicuique suum esto iudicium. ΤΑΝΦΟΙΚΙΑΝΚΑΙΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ] Dixi paulo ante, τὴν οἰκίαν esse *suam*, quam possidet, *domum*. Οἰκία vocem digamma habentem fuisse satis constat. V. Oec. civ. Ath. T. II. p. 392 sq. Plane arbitraria est Bartholemii interpretatio: „ὁσπῆτιον, la maison, ou l'hospice public, où l'on recevoit les étrangers, auxquels on accorderoit l'hospitalité.” Quod inauditum est. Sequuntur nomina demiurgi Paragorae, et proxenorum quinque, Minconis, Armodami, Agatharchi, Onatae, Epicuri, auctoritatis publicae causa apposita. In nominibus propriis nihil magnopere notabile est: Μίνκων est pro Μύκων, videturque idem esse quod Μίκων, nomen notum patris Onatae Aeginetae (v. Pausan.). Onatas est Aegineta statuarius, alius philosophus Pythagoricus: sed de priore nemo cogitabit: nec video cur cogitandum

de altero sit. Epicurus me iudice Dorice vocatus est Ἐπίκωρος, nec prius O pro OY accipio: similiter statuo de voce δαμιουργός. Sic βουλή βωλά, et alia multa: maxime autem huc pertinet κούρος κώρος, et ex vocibus ab ἔργω descendentes vel in vulgata dialecto servatum est γεωργός, λεωργός: quamquam haec non plane similia sunt, quod ex γῆ et λείος (sequor enim etymon ab Hermanno ad Soph. Antig. 1261. propositum), longa vocali in ē transposita ad Atticum normam orta sunt. De δημιουργία magistratus notione in universum dixit Schneiderus ad Aristot. Polit. IV, 3, 4. V, 8, 3. et in Lex. Gr. Quod nomen quatenus etiam Athenis usitatum sit, non nunc exponam, nisi quod ibi non certum quendam magistratum nec sollemni quemquam appellatione significat. Hesychius Doribus proprium vult, v. δημιουργός: καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες τὰ δημόσια πράττοντες, ut reliqua omittam; similiter Eustath. ad Odys. β, p. 1825. Exemplo sunt Corinthii, qui ut in colonias suas, exempli causa Potidaeam, miserunt ἐπιδημιουργούς (Thucyd. I, 56.), additos indigenis magistratus, ita videntur domi δημιουργούς habuisse: nam quod Schol. Thucyd. dicit, Ὅνομα ἀρχῆς ὁ ἐπιδημιουργός παρὰ Κορινθίοις, haud dubie falsum est. Argivis praeterea demiurgos tribuit Etym. M. cum Zonara. Non tamen iis soli Dorienses usi sunt; Peloponnesiis universis δημιουργούς, primo loco positos ut archontes, tribuit Philippi epistola ap. Dem. de cor. p. 280. Sic principes magistratus sunt apud Eleos et Arcades Mantinenses, quantum colligas ex Thucyd. V, 47. et Achacorum, in quorum foedere recentiore aetate claro prisca potissimum instituta retenta cernuntur, decemviri sunt δημιουργοὶ s. δαμιουργοί (Polyb. XXIV, 5. Liv. XXXII, 22. XXXVIII, 30.). Idem magistratus nominatur in Aegiensi titulo ap. Cyriac. Eundem diuinitatis etiam Delphis obtinuisse (Lucian. Phalar. II, 2.), etsi hoc dubium. Sed certum est de Thessalis, auctore Etym. M. δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρὰ τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλη. Cf. Zonar. v. δημιουργοί. Iam vero Petilia Thessalicae originis est, si non a Philoctete, certe a Meliboeensibus: et hinc credo δαμιουργός Petiliae primus et eponymus magistratus: quamquam etiam Crotone, ex vicina Achaeorum colonia, petitum nomen esse potuit. Iam vero proxenos Petiliae quinque esse videmus, ut Spartae quinque sunt Ephori. De quibus quae Valckenarius alique dixerunt, non repetimus: universam rem tractabit Ullrichius, qui de ea scribere incepit. Est autem duplex proxenorum genus accurate distinguendum, alterum universis Graecis commune, alterum proprium, quantum scimus, Spartanorum. Unaquaeque enim civitas in alienis civitatibus potioribus habuit suum curatorem (nos consulem dicimus) ex eius reipublicae civibus, in qua alienae civitatis commodis consuleret, delectum et constitutum, ac praerogativis auctum ab ea, cuius res curaret. Quorum mentione plenae inscriptiones, pleni auctores. Hoc instituto Graecis communi utebantur etiam Spartani. Ita ex Atheniensibus Miltiades

Cimonis f. Lacedaemoniorum proxenus est (Andocid. de pace p. 91. ed. Reisk.), qui honor hereditario iure in Cimonem filium transiit; item Callias Hipponici (Xenoph. H. Gr. V, 4, 22. VI, 3, 4.), ut pater eius; sic apud Eleos Xenias (Pausan. III, 8.), Argis Alciphron (Thucyd. V, 59.), Plataeis Laco Aïmnesti (Thucyd. III, 52.). Nec desunt horum proxenorum in inscriptionibus Laconicis exempla licet rariora. Hi vero non modo magistratus sed ne cives quidem eius reipublicae fuerunt, quorum erant proxeni: in peregrinis censiti sunt, civibus tamen dignitate proximi. Rursum etiam aliae civitates suos Spartae proxenos habuerunt cives Spartanos, sed eos privatos, neque a republica Spartanorum, sed ab iis designatos, quarum erant proxeni; ut Byzantii Clearchum (Xenoph. H. Gr. I, 1, 35.). Alterum autem genus proxenorum publicum est Spartae; qui magistratus ex civibus Spartanis a regibus nominabantur (Herodot. VI, 37.). Talem vero proxenorum magistratum non dubito Petiliae fuisse, sive a vicinis Spartanorum coloniis acceptum, sive etiam in aliis praeter Spartam rebus publicis institutus erat antiquitus.

Universa igitur inscriptio haec est: Θεός, Τύχαι· Σαῶντις δίδωμι Σικανίαν τὰν Φοικίαν καὶ τὰλλα πάντα. Δαμιουργός Παραγόρας· Πρόξενος Μίνκων, Ἀρμόξιδάμος, Ἀγάθαρχος, Ὀνατῆς, Ἐπίκωρος. Deus, Fortuna adsint. Sotis dat Sicaeniae domum suam et reliqua omnia. Demiurgus Paragoras; Proxeni Mincon, Armoxidamus, Agatharchus, Onatas, Epicurus. Quae verba etsi aperta sunt, tamen dubitatum de argumento est. Tesseram hospitalem dixerunt plurimi, nulla sane causa. Nam quid proxenis et demiurgo rei esse possit in privato hospitio condendo, nemo explicare poterit: privatam enim hospitium sine ulla publica auctoritate factum esse certum iudico. Nec, si inter mulieres agitur, de hospitio apte cogitaveris: equidem certe nihil de muliercularum hospitiiis usquam legi. Ac quis tandem pro hac sententia, ξενίαν ποιεῖσθαι πρὸς τινα, ut in Siculo est tessera hospitali, dixerit τὴν οἰκίαν δίδοναι τινὶ καὶ τὰλλα πάντα? Itaque Villosionus in epistola ad Cardin. Borgiam, quum tesserae hospitali verba non convenire intelligeret, syngrapham venditionis hanc tabellam esse coniecit: sed recte Heerenius notat, venditionis contractum non tam perfunctorie scribi: addendum certe pretium pactum debebat; nec facile venditur universa res, in qua ipsa quoque pecunia censetur, licet universam rem locare usitatum fuerit, certe pupillorum (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 157 sq.). Postremo δίδοναι non est vendere, sed dare. Quare nihil, quod verbis non insit, inferens pro certo affirmo, quod et aliis in mentem venit, rem quae agitur esse donationem: hoc enim est δίδοναι. Et quum universa res donetur, patet donationem esse per testamentum. Similiter concepta est donatio sacerdotibus facta, in lamella aerea, quae et ipsa in Brutiis reperta est, ap. Ignarr. de Phratr. p. 160. Ἀναρίζει Κολλύρα ταῖς προπόλοις τὰς Θεῶ τὴν τῶς χρυσέως, τὴν ἔλαβε Μελίτα καὶ οὐκ ἀποδίδωμι: reliqua

non sunt edita. Vides hic quoque mulierem donare pecuniam, quam mutuata mulieri erat. Exemplum testamenti mulieris notum praebet monumentum de Epictetae testamento, quod in Theracis posui. Quodsi quis dubitet, licuisse ea aetate testamentum condere, cogitet Athenis iam Solonem testandi ius concessisse: attamen in Doriensibus rebuspublicis haud paucis eatenus tantum videtur licuisse testari, quatenus heres ab intestato nullus esset. Et Saotini quoque, quum nullum ab intestato heredem haberet, Sicaeniae sua tradidisse arbitror. Iam vero tale testamentum et publice scriptum et propositum in tabula fuisse quis miretur? Nempe consentaneum est, esse id in tabularium relatum. Ni fallor, similis testamenti verba supersunt in titulo Corcyraeo supra allato: ex quo, quum plane intelligi vix possit, afferō tantum ea, quae huc pertinere videantur: Θεοῖς (Θεός) τύχαν· Ἀριστόδαμος δίδωμι Πολυτίμῳ αἷ κα πάσχη (πάσχη), τὰν γὰν. Ut vero ratum et testatum esset hoc testamentum, factum est apud magistratus: in quibus ea sola difficultas superest, quod cur proxeni subscripti sint, non perspicimus. Προξενῆσαι et προξενικὸν dici de sequestris opera et mercede notum est: sed in primitivo πρόξενος non usquam seque-

stris notio inest, quae derivatis inhaesit ex proxeni negotio: igitur hanc vocem nego *testamenti adiutores testesque* significare posse: nec si quis de venditione cogitans *sequestres* intelligi dixerit, concedam. Qui vero privatos exterarum civitatum proxenos hoc loco appellari putet, quid hi sibi velint, perito aegre probaverit. Igitur proxeni magistratus sunt: quibus praeter publici hospitii curam facile potuit accessorium aliquod munus in testamentis donationibusque scribendis tribui. Id si aliunde non notum est (neque enim de illo proxenorum magistratu praeter Herodoti locum quidquam tenemus), discendum ex hoc titulo erit. Potest tamen causa excogitari, quare id proxenis tributum sit. Nam in Doricis civitatibus, quarum institutis Petiliensia similia fuisse credibile est, peregrinum potuisse heredem institui, nemo iudicabit: proxenis autem quum munus peregrinos excipiendi mandatum esset, potuit simul mandari, ut in testamentis scribendis adessent caverentque ne qua peregrinus heres institueretur. Sed nolo coniecturis indulgere: tamen donationem testamentariam hac nos in tabula tenere mihi quidem firmum stat, etiamsi proxenorum ratio certa via expediri non potest.

5.

Inscriptio vasculi in Magna Graecia reperti, apud Hamiltonum, T. I. tab. 23. operis Tischbeiniani. In eam commentatus est Raph. Fiorillo Dissertatione de inscriptione Graeca vasculi Graeci ex Museo Equitis de Hamilton, Gotting. 1804. 4. De characteribus vasi inscriptis Hamiltonus p. 86. promittit sese litteras Comitissae Rezzonici Parmensis secundo operis volumini inserturum esse: sed id promissum tantum in Britannico textu posuit; in Gallico p. 87. omissum est: nec repperi usquam illam epistolam.

Δ Σ Μ Γ Ε Γ Β Ι Σ Δ Ο Μ Τ Ο Υ Ο Ν Ν Υ Ε Π Α Μ Α Τ Ο Χ Ε Ε Ν

Obscurissima sane inscriptio, de qua quae Fiorillo scripsit, ea plane omitto, quod ille ne litterarum formas quidem intellexit. Sunt hae prioris inscriptionis ductibus simillimae: 4 est Iota, M Sigma. Nec dubito esse versum heroicum hexametrum, in quo me Buttmanni iudicium confirmat: caesura est ante τοιον. Litterae sunt hae: ΔΙ ΣΠΕΠΥΛ (vel Γ) ΙΡ (vel Δ) ΟΣΤΟΙΟΝΝΥΕΠΑΣΑΤΟ ΧΕΕΝ. In imagine supra posita duo viri nudi, pallium ex sinistro brachio suspensum habentes, dextera gladium exserentes, aggrediuntur hominem supplicem inter eos constitutum, qui inermis et nudus est, nisi quod ex utroque humero pallium dependens tergum tegit. Putatur Dolon esse Eumedis f. Troianus, quem Diomedes et Ulysses exploratoremprehendunt et occidunt (Iliad. x.), etsi hi tres omnes apud Homerum armis bene muniti sunt (vs. 254 sqq. et 332 sqq.). Stilus est satis elegans, neque antiquissimae notae, qualis in litteris

cernitur. Inscriptio ipsa, ut nunc comparata est, non potest explicari: et fortasse ipse artifex ex antiquiore illam opere, cuius argumentum cultiore stilo exprimebat, vitiatam transtulit. Buttmannus coniicit δῖς πεπτοικώς. Nec tamen aptum illud δῖς videtur: certe si Homerum contuleris, etiam melius poterat τρῖς dici, vel etiam τετράκις (v. vs. 341-455.). Equidem in hoc titulo plane nihil me videre fateor: siquid tamen proponendum est, etsi apud Homerum solus Diomedes Dolonem interfecisse dicitur, istud δῖς, quod in hac imagine et ille et Ulysses dstricto Troianum ense invadunt, ad duplex vulnus adactum retulerim. Iam si sequeretur πεπληγώς, certe sententia aliqua inesset: sed obest metrum, nisi portentosam finxeris formam πεπληγώς, etiam producta paenultima. Quamquam dialectorum tam mirificae sunt varietates, ut si tale quid clare scriptum appareret, deberet ferri. Si tamen hoc loco tuleris, scribendum erit ΠΕΠΛΕΥΝΟΜ. In

sine quod legitur, plane non Graecum est: conieceris OXEMA, ὄχημα. Etenim Achilles currum Doloni promiserat Hector (Iliad. κ, 319 sqq.). Sic prodiret irrisio versu concepta, sed frigidior:

Δὲς πεπληγὼς τοῖόν νυ ἐπάσας ὄχημα,
Bis percussus talem nactus est currum. Quae ut mihi ipsi non placent, sic etiam aliis non magno-
pere arrisura esse arbitror.

6.

Sub signo aereo Musei Naniani. Titulum primus edidit Scip. Maffei Veron. illustr. P. III. p. 261. (a. 1732.), dein Zanettus et Corsinus (ll. cc. num. 3.). Illustravit Passerius: Osservazioni sopra l'avorio fossile e sopra alcuni monumenti Greci e Latini (Venet. 1759.) p. XXIV. Una cum signo edidit Paciaudius Monum. Pelop. T. II. p. 50. Inscriptionem, ut apud reliquos est, aeri incisam praebet Lanzi Sagg. di ling. Etrusc. T. I. tab. 1. cf. p. 103. item Collectio Antiq. Mus. Nan. n. 29. ubi iterum extat, una cum signi imagine, n. 276.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΜ ΑΝΕΘΕ ΚΕ

Statua, quae quantum ex Hirtio nostro comperi, hodie in Museo Naniano non iam extat, unius palmi altitudine, ex aere fusa, stilum Graecorum priscum refert, Aegyptiacis idolis haud ita dispar; est ea nudi iuvenilis viri, brachiis corpori appressis, sinistro pede paululum ante dexterum posito: caput quasi circulo redimitum, capillis invenuste nimiumque concinne compositis et in tergo figura quadrata colligatis: in vertice foramen videtur esse; unde patet telamonem fuisse, credo lychnuchum; cui vero dedicata et ubi reperta fuerit, non constat. Quod opus quum artis antiquissimae sit, non video quid obstat, quominus qui id dicavit, Polycrates Samiorum tyrannus esse dicatur, qui ab Olymp. fere 53, 3. usque ad Olymp. 64, 1. imperium tenuit (v. Panofka Sam. p. 29 sqq.). Accedit quod nudum nomen Πολυκράτης, sine patris patriaeque appellatione, probabile reddit virum, qui dedicavit, fuisse celebrem et omnibus notum. Quodsi hoc donarium pro Polycratis opibus tenuius videatur,

cogites opus hoc nihil esse nisi lychnuchum, et potuisse unā plura eaque magnificentiora dona dedicata esse, imprimis vero lucernam, quae imposita erat, ex auro vel argento potuisse insigniter factam esse. Sitne hoc signum a Samio artifice elaboratum nec ne, dubitari potest: si tamen qui donavit, Samius Polycrates fuit, Samii id operis esse probabile est; rudisque artis vestigia, quae in illo signo haud sane magnifico agnoscuntur, non aliena sunt a Samia illa artificum secta, praesertim in donario, in quo recepta quaedam imaginum species de industria retinebatur. De Samiis artificibus v. Panofka Sam. p. 51 sqq. et de Polycrate harum rerum studioso p. 35. Inscriptionis prior vox in dextero latere plinthis est, cui statua insistit; alterius vocis tres priores syllabae in fronte basis sunt, ultima syllaba in sinistro latere, sic: Πολυκράτης | ἀνέθη | κε. De litteris non est quod dicam, nisi quod Sigma est M: quamobrem hac inscriptione utitur Vilhois. Anecd. T. II. p. 166. Cf. eundem p. 124.

7. i

In vase fictili reperto in sepulcro rupi inciso prope Corinthum. Primus edidit D'Agincourt: Recueil de Fragmens de Sculpture antique en terre cuite, tab. XXXVI. qui id p. 93 sqq. merito valde antiquum iudicat. Inscriptiones ibi male expressas rectius ex Dodwelli schedis descripsit Raoul-Rochette Epist. ad Aberdeen. tab. III. cf. p. 83. 127 sq. Postremo accuratam vasculi imitationem cum ipsis figuris praebuit Dodwellus Itin. T. II. p. 196. duobus exemplis, altero minori, maiori altero eam partem, quae litteras scriptas habet, exhibens: nam nomina nonnisi in operculo posita sunt.

Α(ΑΜΒΜΡΟΜ
ΑΓΚΑ
ΔΟΡΞΜΑΧΟΜ
ΜΑΚΙΜ
ΑΜΔΡΥΤΑΜ
ΓΑΦΟΜ
ΦΕΙΟΜ
ΘΒΡΜΑΜΔΡΟΜ

Dedi litteras, quales Raoul-Rochette maiore et accuratiores quam apud Dodwellum modulo delineavit, nisi quod Θ ea forma proposui, quam Dodwellus diserte repraesentat. Memorabile est Gamma ita factum, ut in nummis Siciliae et Magnae Graeciae, Regii ac Gelae et Agrigenti (cf. Raoul-Rochette Epist. ad Aberd. p. 83.), accedens ad Latinam formam C, quae olim etiam pro littera G fuit (Villois. Anecd. T. II. p. 167.): Δ est vulgare; Lambda tale, quale vidimus in prioribus titulis (num. 3. 4.), idemque in nummis Cauloniae et Lai cerni ex Eckhel. D. N. Prolegg. p. C. notat Raoul-Rochette. Sigma hic quoque M est; Φ et E singulares quidem nec tamen magnopere notabiles figuras habent, et E quidem eiusdem formae vides num. 20.; Iota affine est formae num. 3. tractatae, sed proxime accedit ad formam num. 20. obviam. Praeterea in sexta voce habes Koppa, quod et in titulis infra edendis et in nummis Corinthi eiusque coloniarum aliarumque civitatum, ut Crotonis, comparet: sed in hoc vasculo in secunda quartaque voce quum simul K reperiatur, me iudice quod Koppa habetur, fuerit potius Φ . Quamquam in uno Attico titulo militari, quem vide in Atticis, et Koppa et Kappa habes. Nomina figuris adscripta haec sunt: Ἀγαμέμνων, Ἀλκὰ, Δορίμαχος, Σάκις, Ἀνδρῦτας, Πάφω, Φύλων, Θέρσανδρος: praeter figuras humanas varia insunt ornamenta, aves, quadrupedes, eaeque ferae et monstrosae, etiam sphinges. Ea vero pars, in qua nomina inscripta sunt, in sinistra ostendit Thersandrum, qui aprum ingentem ense petit: sub apro Philo cernitur; eandem feram sa-

gitta percussurus est Papho, appropinquante Andryta, qui hasta et clypeo munitus est. Sacis et Alce, inter quas Dorimachus interpositus est, mulieres sunt. In dextera parte post omnes est Agamemnon, qui pro sceptro caduceum gerit. Ex quibus soli Agamemnon et Thersander noti sunt. Primas agere videtur Thersander Sisyphi filius (Pausan. II, 4, 3.); cuius adiutores sunt reliqui: patet enim insigne aliquod Corinthiorum heroum facinus describi, qualis Erymanthii et Calydonii apri strages fuit. Agamemnon haud dubie ideo additus est, quod apud hunc tum summum Corinthi imperium (Iliad. β , 570. Pausan. II, 4, 2.). Nam Sisyphi filio coaetaneus in fabulis Agamemnon, ut etiam Ulysses Sisyphi est filius habitus. Quamquam cum hoc non magnopere convenit Glauci Lycii eius, qui ad Troiam pugnavit, genealogia, qui quidem Sisyphi abnepos sit. Ceterum Comm. ad Pind. p. 217. Thersandrum cum Ornytionem et Almo Glauci filios dicens falsus sum: debebam enim Sisyphi filios et Glauci vetustioris fratres dicere. Qui Glaucus filium habuit Bellerophontem, Corinthi sub Proeti summo imperio olim dominum (Pausan. I. c.); post Bellerophontem igitur ad patrum Thersandrum Corinthi dominium transiisse statueris, aut ad huius fratrem maiorem Ornytionem, a quo regia stirps ad Aleten usque descendebat (v. Pausan.): etsi Proetus tanto ante Agamemnonem intervallo imperavit, ut illi aequalis Bellerophontes vix posset successorem Agamemnoni coaetaneum habere. Sed in talibus non consentiunt fabulae.

8.

Marmor altum pedes VIII, digitos VII, latum ped. I, digitos VI et paulo plus, crassum ultra X digitos; quod tribus a Sigeo promontorio miliaribus, quo loco olim oppidum Sigeum stetit, repperit Sherardus: in summo lapide medio foramen incisum est digitos plus quam duos altum, tres digitos latum, in quo patet imaginem, quae imposita erat, infixam fuisse. Ingens illud saxum Graeculis villae pauperulae, quam Turcis primum Jeni-hissari, mox Gaurkioi nominasse placuit, sedili olim fuit ante templi fores otiantibus: ex quo inscriptiones Graecas transcripserunt Homerus Graecus, interpres, cui id negotii Sherardus mandaverat, et Sam. Lisle ac deinceps Bern. Mould Britanni; ex his vero apographis edidit Edm. Chishull Antt. Asiat. p. 4. et commentario instruxit usque ad p. 48. plenissimo. Sed ante hoc opus a. 1728. publicatum Sigeensis haec inscriptio eodem edente prodierat Londini 1721. fol. et Lugd. Bat. 1727. 8. Chishulliana commentatio recusa est ap. Murat. Thes. Inscr. T. IV. p. MMCIII sqq. cum exemplo aeri inciso. Maioribus litteris nec tamen verae magnitudinis semissem aequantibus edidit Hesselius Append. Praef. ad Inscr. Gud. C. XXVII. ex schedis Dukeri Hocheppedianis vel Horstianis: sed in eo apographo ductus nimis ad regulam facti sunt, quam ut id plane fidum haberi queat. Ex Revetti deinde delineatione dedit Chandlerus Inscr. P. I. p. 3. quem secuti sumus. Partim ex Chishullo partim ex Chandlero plures descriptam dederunt, ut Shuckford Harm. sacr. et prof. scr. in Hist. Mundi T. I. p. 260. ed. Angl. (p. 174. in tp. Germ.), editor Grammaticae Marchicae Graecae, Benedictini in Nov. Tract. Dipl. T. I. p. 626. qui tamen solam sistunt inferiorem, et de ea p. 629 sqq. disputant; Maffei Crit. lapid. p. 63. et Donatus in Praef. ad illum librum, Thes. Inscr. Noviss. T. I. p. XV. Lanzi Saggio di ling. Etr. T. I. tab. 1. cf. p. 104 sqq. D'Hancarvill. Rech. sur l'orig. l'esprit et les progr. des arts T. II. tab. 20. Rich. Payne Knight de Alphab. tab. II. Minusculis extat ap. Lechevalier Voy. de la Troade T. III. p. 297. cf. T. II. p. 104 sqq. Conferri potest Corsin. Not. Gr. Prolegg. p. XV sqq., item Villois. Anecd. T. II. p. 122. et Placentin. de Sigl. Graec. p. 13. ut alios omittam. Dixit de ea etiam Bentleius in epistola Gallica impressa in Act. Soc. Traiect. Vol. II. n. 1. Mich. Maittaire in Dissertatiuncula in Sig. Inscr. Miscellaneis Graecorum aliquot Scriptorum carminibus inserta p. 180 sqq. et Wasse in Epistola inserta Bibliothecae litter. Londini 1724. 4. no. X. Nostra aetate lapis ad Elginum pervenit (v. Viscont. duas Commentt. de collect. Elgin. n. 53.); nunc est in Museo Britannico n. 199. sed valde detritus. In Angliam quomodo semotus sit, exponitur in Walpol. Mem. p. 97 sq.

ΘΑΝΔΙΚΟ
ΧΟΜΤΙΜΕ
ΡΑΤΕΣΤΟ
ΗΥΚΟΡ
ΙΟΚΡΗΤΗΡ
ΚΟΚΑΙΔΑ
ΡΗΤΟΙΟΝ:Κ
ΑΙΟΜΟΜΟΙΑ
ΝΟΙΗΝΙΟΝ
ΕΔΥΚΕΛ
ΕΥΝ

ΡΑΜΟΔΙΚΟ:ΕΙΜΙ:ΤΟΗ
ΟΧΟΡΟΤ:ΣΟΤΑΡΧΟΜΕ
ΜΕΣΙΟ:ΚΑΟ:ΚΡΑΤΕΡΑ
ΜΘΗΙΑ:ΜΟΤΑΤΙΠΑΧ
ΟΜ:ΕΛΓΡΑΜΕΙΟΝ:Ε
ΥΑΙΙ:ΑΜΕΜ:ΑΧΟΔ
ΕΥΣΙ:ΕΑΜΔΕΤΙΠΑΤ
ΟΜ:ΕΜΙΑΔΕΜΟ
ΙΛΕΙΕΣ:ΚΑΙΜΕΡΟ
ΑΧ:ΟΠΟΙΗ:ΜΕΣΙ
ΗΑΕΛΦΟΙ

In titulo hoc celeberrimo si post tot doctorum occupationes summam superesse difficultatem dixerō, minus me eruditū displiciturū arbitror, quam si ipsius monumenti auctoritatem elevavero. Attamen ut hoc faciam, res ipsa me cogit: sed invitus nec temere confugi ad sententiam de hac inscriptione concipiendam, qua illius venerationi plurimum detrahitur. Et primum quidem, quum duplex hoc lapide titulus contineatur; qui factum sit, ut idem argumentum in eodem marmore bis perscriptum fuerit, porro sitne alter titulus altero vetustior, atque uter vetustior sit, quaerendum est. Quodsi Chishullum audimus, inferior inscriptio superiore plenior, primitiva est; quae quum in prytaneo Sigei iamdudum posita esset, prytanum aliquem vel alium, cui id lege licuerit, refinxisse partem inscriptionis, ut ille ait, ad Simonideas litteras ostentandas (p. 17.), quae nuper admissae fuerint. Nec contemnenda, quae pro hac sententia afferuntur, argumenta sunt ex scripturae ratione petita. Nam superior inscriptio Ionicis, inferior iis litteris perscripta est, quibus ante receptas Ionicas utebantur: illic, quae in hac sex prioribus versibus comprehenduntur, in undecim dilatata sunt: illius lineae litteraeque vagae, ductus enormes, graciles, levissimeque in extrema lapidis superficie superinductae potius quam incisae (p. 43.); inferioris litterae iuste exaratae. Quae argumenta plane invicta sunt; nisi quod dici potest, Ionicis litteris scriptum superiorem titulum eadem quidem, qua inferiorem, aetate incisum esse, sed casui magis quam consilio originem debere, ideoque inferiore inscriptione iam perfecta, levius inscriptum esse: de quo infra iterum dicam. Ceterum litterarum, quas in superiore titulo vides, formae, si Ionicas exceperis, non ita sunt recentes, sed potuerunt simul cum iis, quae inferius habentur, insculptae esse. Igitur etiam Bentleius, cuius ceteras rationes ex tempore fusas nec satis consideratas minime probo, negavit se intelligere, cur inferior titulus antiquior habendus sit: immo neminem tam inepte facere potuisse, ut immenso superiori spatio relicto primitivam inscriptionem infimo prope loco poneret; ubi sane nec legi commode, et pulveris sordiumque aggestu obliterari poterat. Nam quod Chishullus respondet, cippum hunc novem pedes altum basi trium minimum pedum suffultum fuisse, ut ea monumenti pars legentium staturam et praetereuntium oculos aequaret; mihi quidem prorsus incredibile videtur. Quis enim tantae altitudinis basin imagini ferendae inservientem, hypobathro insuper suffulserit? Quapropter nihil fere Bentleianae rationi opponi potest, nisi lapicidae errore inferiorem inscriptionem eo quo est loco positam esse: ut superior deinceps possit addita esse, aut eodem fere tempore, aut paulo post, aut etiam multis elapsis saeculis. Cur autem superior addita est, et a quonam? A prytanum aliquo vel alio ea potestate praedito, respondet Chishullus, ad ostentandas Simonideas litteras. Quod ut concedamus

(quanquam subabsurdum est, nec potuit nisi ab inepto homine fieri), tamen non intelligitur, cur ille plures voces plane immutaverit, et in ista sua repetitione ultimam inscriptionis partem prorsus omiserit. Priorem difficultatem ut removeret, hoc Chishullus commentum excogitavit: post erectum monumentum mutatam Sigei urbis ditionem esse, quippe Periandri arbitrio ereptam Mytilenaeis et ad Athenienses translatam, tenentibus id oppidum postea Pisistratidis (Herodot. V, 94 sq.): igitur ex Lesbica magis, hoc est Aeolica inferioris inscriptionis forma, transposita verba in magis Atticam esse. Sed haec vana sunt. Sane Sigeum primum Mytilenaeorum fuit usque ad aetatem Pittaci et Alcae: quo tempore Athenienses id iis eripuerunt, et a Periandro ipsis addictum retinuerunt. Mox necesse est Mytilenaei id recuperaverint: sed iterum iis eripuit Pisistratus, deditque filio Hegesistrato; et tenuit posthac Hippas. Ita recte statuit Valckenarius ad Herod. l. c. collata Strabonis narratione XIII. p. 600. ed. Cas. At nihil haec huc faciunt, quod quae de utriusque inscriptionis dialecto Chishullus contendit, plane falsa sunt. Inferior enim non Aeolica est sed Attica, nec superior Attica sed plane Ionica. Nec, quod ille statuit, superior clarioribus verbis enunciat, quae inferior insolentibus; sed neutra est altera disertior, nisi quod in superiore verbum *ἔδωκεν* grammaticae rationi magis consentaneum est quam inferioris *ἔδωκα*. Alterum autem scrupulum Chishullus in curis secundis (p. 43.) sic eximere tentavit: superiorem titulum incisum esse, quum ex Phanodici rogatu refecta post aliquod tempus statua esset: merito igitur *μνημα* et *ἐὰν δὲ τι πάσχω κ. τ. λ.* omissa esse, quippe quod Phanodici precibus, quae his verbis insunt, iam esset satisfactum. At hinc nihilo magis intelligitur, cur *mutilatis potissimum verbis* reliqua inscriptionis pars repetita fuerit. Itaque quum Chishulli disputatio nulla ex parte satisfaciat, aliud quaerendum est. Etenim quum absonum sit inferiorem inscriptionem, quae sane potior est, ulla praeter lapicidae oscitantiam causa infra adscriptam esse, nec intelligi possit, quare quisquam praeter ipsum, qui inferiorem posuit, hanc aliis verbis et mutilam quidem repetiverit: probabile mihi hoc unum videtur, post incisam inferiorem inscriptionem additam superiorem esse, ne nimium inconcinna lapidis videretur adornatio. Tali autem casui fortuito quum inscriptionis deberetur repetitio, potuit auctor ultimam partem omittendam ducere, quod vel prioribus repetitis satisfactum consilio esset. Iam vero, ne novus hic titulus suis careret dotibus, atque ut aliquam diversitatis speciem prae se ferret, pro Attica inferioris dialecto et scriptura placuit Ionica, et in ipsis verbis variatum est: quae variatio ex nulla fere alia re explicari commode potest. Ceterum additicia huiusmodi opera quum soleant perfunctorie elaborari, nihil mirum est superiorem inscriptionem leviter incisam esse. Sed ad hoc post inscriptiones explicatas redibo: quo lectorem ablego. Quodsi

quis dicat idem etiam post Phanodicum fieri potuisse; non tantum puto iuris cuiquam in alieno monumento fuisse, ut quod liberet adderet. Neque enim a Sigeensibus hoc monumentum positum est, sed a Phanodico, ut paulo post demonstrabo. Accedit quod, cur alius praeter hunc Ionica dialecto usus sit, nemo facile docuerit. Phanodicus quidem postquam Attica dialecto in inferiore titulo usus est, in additicia elegit Ionicam, ut duplex dialectus non sine causa usurpata videretur, Ionica pro Phanodici (nam Proconnesii Iones sunt), Attica pro Sigeensium persona et omnium Graecorum, quibus ea sermonis species coeperat communis esse; sicut post Alexandrum Sigeenses tituli, qui supersunt, communem offerunt dialectum. Sed Sigeensibus nulla ratione Ionismus convenit, nec si Sigeensis aliquis superiorem inscriptionem exarandam curasset, alia credo nisi vel Aeolica vel Attica dictione esset usus, quod antiquitus Sigeenses Aeoles sunt, ab Atheniensibus posthac in dicionem redacti. Attamen ea aetate, qua Sigeensem lapidem vulgo perscriptum putant, Solonis et septem Sapientum, mihi non credibile in varianda scriptura et dialecto ita, ut dixi, lusisse monumenti auctorem: quae prima causa est, quam obrem Phanodicum illum, qui hoc monumentum posuit, multo post vixisse arbitrer, ea quidem aetate, qua Atticismus, ut paulo ante significavi, plurimis Graecorum erat communis factus, prisca vero scriptura Attica pridem exoleverat et Simonidea sive Ionica vulgo erat recepta. Sed alia accedit ratio, quam §. 1. exponam: nunc hoc solum occupo, priscam in hoc lapide scripturam meo iudicio antiquitatis affectationi, non saeculi cultui deberi; id quod, si uterque titulus eodem fere tempore et ab eodem positus est, statuendum necessario: ipsaque verborum simplicitas quaesita magis quam nativa videtur. ✓

His praemissis accedo ad palaeographica et dialecti rationem, ad quam in superioribus provocare necessarium fuit. Est autem uterque titulus *Βουστροφηδὸν* scriptus, incipiente scriptura a sinistra, quae ratio recentioris videtur *Βουστροφηδὸν* esse (cf. ad num. 1.). Sed id genus scripturae non ideo nunc electum esse, quod id. ea aetate esset usitatum, ipsa superior inscriptio potest documento esse: nam quo tempore Ionica litteratura usitata fuit, certe *Βουστροφηδὸν* non scribebatur nisi antiquitatis affectandae causa: quod etiam de n. 39. dictum esto. Nec quod utraque pars *Βουστροφηδὸν* exarata est, iis favet, qui Ionicam putant recentiore esse: nam si quis posteriore aetate repetere titulum novo scripturae genere voluisset, quidni vulgarem versuum ducendorum ordinem elegisset? Igitur utramque partem simul exaratam iudico, utramque affectatam: quum praesertim ne probabile quidem sit, simpliciorum, hoc est vetustiorum Graecorum aetate quemquam concinnitatis causa idem argumentum bis perscripsisse diverso litteraturae genere. Chishulli quidem argumenta nihil moror, Solonis aetati hoc monumentum adiudicantis, quod huius *ἄζονες* erant

Βουστροφηδὸν scripti (Harpocr. Suid. v. ὁ κάτωθεν νόμος, Phot. Lex. p. 237.), vel quod ea scripturae forma in arca Cypseli cernebatur (Pausan. V, 17.). Iam vero litteras inferioris tituli quod Chishullus Aeolicum magis usum referre putat, saeculi illius ignorantiae condonandum est, quo pauciores ex omni genere inscriptiones erutae erant; sunt litterae plane Atticae, quales partim in aliis ante Euclidem titulis partim num. 9. continentur, nec formae admodum insolentes sunt. Iota est vulgare: Gamma et Lambda (Λ, λ) Atticas ante Euclidem figuras praesentant: Α (Α), Δ obliquatum, Θ decussatum, vetusta sunt, item Μ et Ν. Υ vulgaris formae est, Σ mediae, qualis in Atticis antiquioribus; sed hoc omnibus locis in sinistram versum est (Σ), quum in scriptura a sinistra ad dexteram progrediente debuerit potius ad dexteram verti (Σ): in quo cum Benteio quadratarii agnoscerem imperitiam, nisi idem in eadem littera aes Eleum vs. 1. et Inscr. 28. item in littera Gamma columna Naniana offerret. Χ est +, ut in Attica num. 9. Diphthongus ΕΙ his duabus litteris scribitur constanter, praeter infinitivum *μελεδαίνειν*: quod ipsum Attico mori convenit. Nam Attici simili inconstantia diphthongum modo ΕΙ, modo Ε scripserunt; unde ipsum Ε est τὸ Εἴ vocatum: maxime autem in terminationibus, et in iis formis, in quibus sonus magis ad Ε simplex accederet, retinuerunt Ε pro ΕΙ: in quibus vero formis sonus simplici Ε affinis sit, cernitur ex dialectis; quo pertinet Aeolica infinitivi terminatio *μελεδαίνειν*. Sic ΧΕΡΟΣ etiam Attici; nec post Euclidem desierunt talia. Vide Oec. civ. Ath. T. II. p. 202. 261. 293. et saepius. Distinctio in inferiore titulo fit modo binis modo ternis punctis: sed prius videtur transcribentium incuriae tribuendum: ternis autem punctis etiam Attici ante Euclidem vulgo interpunxerunt; binis vel post Euclidem. Ceterum interpunctionis ratio vaga est atque inconstans. Iam vero in superiore distinguitur binis punctis; Φ et Υ formas habent etiam vetustiores quam in altera: Ρ est modo rotundatum modo angulare; prius vel sic, ut ad cursivae scripturae modum incurvatum sit, quod festinanti et currenti scalptoris stilo tribuo. Idem dicendum de figura litterae Sigma utrinque arcuata in formam cursivi Zeta, quae species affinis videtur angulari Σ et Ζ. Pro ου est Ο; contra pro ει habes Ε in ΕΜΙ, quod cave Aeolicum putes; est vulgare εἰμι, ut in Deliaci basi et in Attico vasculo num. 35. Etiam in Συκεῦσιν Ε videtur vices diphthongi sustinere. Ut vero in inferiore inscriptione scriptura prorsus Attica illa prisca, in superiore Ionica est, ita et dialectum comparatam esse supra monui: poetici nihil video, nec versus sunt, de quibus somniat Chishullus p. 31. In inferiore sunt Attica haec: τοῦ Ἐρμοκράτους, crasis κἀγώ, κρατήρ, Στρυγίης, crases κἀπίστατον et ἀδελφοί, de quibus formis suo loco dicam, quantum necesse est. Contra in superiore vides Ionica τοῦρμωκράτεος, κρητήρ, ὑποκρητήριον, πρυτανήιον: nec quidquam in alterutra alieni admistum, nisi in inferiore dixeris vocem

μελεδαίνειν esse Ionicam, et in superiore ex vulgari Sigeensium dialecto pro nomine loci Σίγειον insolentiorē esse formam positam. Sed de his et aliis nonnullis rebus deinceps dicetur. Transeo enim ad singula, in quibus inferioris tituli verba praemitto, superioris additicii subiicio.

§. 1. Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκονησίου] *Phanodici sumi, Hermocratis f. Proconnesii*. In superiore est: Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκονησίου: nam *EMI* esse εἰμὶ, supra monitum. Exiguū discrimen est, quod Proconnesi insulae nomen illic simplex, hic duplex *N* habet. Duplex est magis ex more. Strab. XIII, p. 425. (ed. Par. 1587.) καλοῦνται δ' Ἑκατόνησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ *N* γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται καὶ Ἀλόννησος. Usus autem ille maxime metro debetur: v. intpp. ad Greg. p. 60. ubi quae in aliquot libris reperitur scriptura Πελοπόννησος (cf. p. 78.), ei nihil tribuo. Attamen vide ne Προκόννησος, quod in inferiore titulo habes, Atticorum fuerit: certe Ἀλόννησος ante Bekkerum constanter scriptum erat apud Demosthenem, etiam in ea, quae de Haloneso, oratione si non Demosthenea certe Attica. Forma τοῦ Ἑρμοκράτους terminatione docente Ionica est: crasis in vocis initio Ionibus non inusitata, ut τῶγαλμα, τῶληθές; et manifesto Ionismum demonstrat spiritus omissio. Nam ut τὸ ἱμάτιον, τὰ ἱμάτια, vulgo sonant *Θοιμάτιον, Θαιμάτια*: ita nisi Ionicum esset, debebat scribi *Θούρμωκράτους*; sed Iones ut in compositione dicunt κατὰπερ, κατιστάναι, ita in crasi lenem recipiunt, ut οἱ ἄλλοι ὦλλοι, ὁ ἄριστος ὦριστος. In quibus exemplis etsi spiritus asper prioris est syllabae, tamen compositionis analogia eius, quam dixi, docet ab Ionibus etiam ob sequentem spiritum asperum in crasi tenuem non potuisse in aspiratam mutari. Verba ipsa non Phanodici sunt, sed operis ipsius, quod loquens inducitur, hoc est imaginis supra positae; quod pervulgatum. Vide epigrammata in Hipparcho sive dialogo de lucro p. 229. A. Plat. Phaëdr. p. 264. D. et locis ibi ab Heindorfio allatis, Herodot. V, 58. Pausan. V, 20. VI, 8. item in basi Deliacae et saepius in titulis et epigrammatis. Igitur non nominativus Φανοδίκος positus est, sed secundus casus Φανοδίκου, nempe *imago* s. *simulacrum*: in quo genitivo quum Bentleius immerito offendisset, Chishullus p. 44. sufficientia protulit exempla, Βασιλέως Μιθραδάτη et Βασιλέως Νικομήδου ex Deliacis inscriptionibus; adde indidem Βασιλέως Φιλίππου Μακεδόνης: alibi quoque Chishullo notante extat Μητροδώρου τοῦ Ἐφεσίου (v. Inscr. statuar. Romanas). Ita et nummi. Imposita igitur imago fuit, negante licet Bentleio, cuius mira commenta in fine paucis tangemus: nec tamen statua fuit, qua voce Chishullus passim utitur, sed protome sive thorax, qualis Hermarum est, cui infigendo inserviebat lapidis in summa parte foramen. Eam vero imaginem Chishullus in prytaneo Sigeensi stetisse arbitratur, idoneis adversus Bentleii dubitationem exemplis demonstrans in prytaneis signa etiam hominum po-

sita esse, ut Sapphonis in prytaneo Syracusano (Cic. Verr. act. II. lib. IV, 57.), Autolyçi pancratiastae et aliorum Athenis (Pausan. I, 18, 3.). Attamen id signum cum inscriptionibus ornando prytaneo inseruisse non ex ipso hoc monumento patet, sed ea res colligitur tantum inde, quod dona, quae hac imagine remunerati Sigeenses essent, ibi collocata erant. At sive in prytaneo sive alio publico loco posita imago fuit, pro donis haud ita magnificis, aereis haud dubie, imaginis honorem publice decretum esse vetustissima praesertim aetate, nemo credet antiquitatis peritus: quod non fugit Bentleium. Athenis quidem, in civitate artibus florentissima, post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primo Cononi urbis restitutori statua posita est: nam quae de Pindari statua fabula circumfertur, eam satis convici in ed. Pind. Vol. II. P. II. p. 18 sq. Nec Soloni constat superstiti statuam positam esse. Plataeis ad pedes Minervae Arimnesti imago fuit, in Marathoniam et Plataeensi pugna ducis (Pausan. IX, 4.); sed etiamsi concedimus a Plataeensibus eam positam esse, tamen magnus ille vir fuit, nec eius simulacrum ante Phidiae aetatem dedicatum est. Quis igitur Sigei Solonis aetate pro cratere et basi accolere imaginem cuiquam decretam putaverit, eique ne civi quidem, sed peregrino? Vides absurdum esse Sigeo, oppido cum Athenis nullo modo comparando, tantam tribuere liberalitatem. Superest, ut Phanodicus ipse imaginem suam dedicaverit, vel ut hoc monumentum sepulchrale sit a propinquis curatum. Ac sane defunctorum monumentis ut anaglyphā, ita etiam statuae et protomae impositae sunt, hae recentioribus potissimum temporibus: unde etiam busta vocatae protomae sunt. Exemplo est Titii Gemelli monumentum Massiliae, suo loco edendum: interim v. Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 582 sq. Sed nostri monumenti stilus non sepulchralis est. Igitur vivus Phanodicus imaginem suam Sigei posuit, permittentibus Sigeensibus, quod prytanibus ob dona oblata gratus et dilectus erat: nam sine magistratuum decreto nemini licuisse imaginem in publico loco ponere et res ipsa docet et frequens de talibus decretis in inscriptionibus mentio. Vide modo Attica. Quid quod inepta fuisset precatio, εἰν δὲ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σίγειῃς, si Sigeenses Phanodici imaginem ponendam curassent? Attamen ne sic quidem antiquum hoc monumentum esse concedo. Nam qua aetate respublicae nemini nisi iis, qui de civitate ita essent meriti, ut sine illis ne civitas quidem superfuisset, imagines posuerunt ipsae, ea aetate vix cuiquam, qui modicis donis prytanes demulsisset, ut ipse sibi imaginem poneret, concessum est: nec quod Hieronicis licuit ibi, ubi vicissent, suas statuas dicare, aut quod iis domi imagines positae sunt, potest huc advocari. Immo simplici illa aetate nulla civitas immodicam hanc latura arrogantiam erat, ut, quod hodie reges faciunt, privatus imaginem suam publico donaret, vel ea publice ponenda vanam sibi gloriolam quaereret: neque tum tam inanis homi-

num ambitio fuit; diis reservabantur publicae imagines, divina simulacra religiosae privatorum mentes dedicabant. Themistoclis quidem parvam imaginem ab ipso, ut videtur, templo Dianae Aristobulae illatam scimus, quod ille templum condiderat (Plutarch. Themistocl. 22.): sed hoc donarium fuit deae dedicatum, quae ipsi optima in bellis Persicis suppeditasset consilia; nec sine offensione illi vel illius templi exstructio fuit. Denique Themistocles non est cum Phanodico comparandus: tempusque Soloneo multo est recentius. Nolo pro mea sententia afferre, quantam Phidiae et Pericli invidiam attulerit, quod eorum imagines in Minervae clypeo agnoscerentur (Plutarch. Pericl. 32.); quod Pisistrato arrogantiae crimen attulit, si Baccho imaginem suam mutuatus est (Athen. XII, p. 533. C.): haec enim a nostra re alieniora. Sed iconicae imagines sero in communem usum receptae sunt; quae de re operae pretium est legere, quae accurate disputavit Hirtius noster in Comment. Acad. Boruss. hist. et philol. a. 1814-1815. imprimis p. 6. ubi quae de foeda Hipponactis imagine a Bupallo et Anthermo elaborata ex historiae fide narrantur, nemo nobis obesse censebit. Theodorus quidem Samius ipse se ex aere fudit, auctore Plinio XXXIV, 19, 22. at ea imago non statua fuit, sed exiguum haud dubie sigillum, quale est Polycratis donarium num. 6. tractatum: talia tum privato usui facta frequenter esse non nego. Contra non valde antiquus artifex videtur Chirisophus Cretensis, qui statuam suam ex lapide factam Tegeae apposuit Apollinis signo a se elaborato (Pausan. VIII, 53, 3.). Postremo si signum Phanodici marmoreum fuit, de quo vix dubites, nova inde oritur difficultas, de qua infra dicam. Quae quum ita sint, recens iudico Sigeense hoc monumentum, quod si tam antiquum esset quam vulgo habitum est, universam artis sculptoriae historiam, qualis nunc constituta est, funditus everteret, illamque artem multo tum latius patuisse demonstraret, quam rebus accuratius perpensis statuere licet. In qua sententia etiam Theoph. Welckerum, virum in artis historia eximie peritum, litteris ad me datis me confirmasse scias. Igitur duplicem hunc titulum, ipsa repetitione suspectum, ad illa tempora relego, quae labentibus Graecorum moribus et insana irrupente ambitione fora, stoas, curias imaginibus privatorum impleverunt, inscriptionesque has in earum refero classem, quae falsam antiquitatis speciem prae se ferunt, qualis est Delphica num. 25. ex temporis certâ notâ prorsus convicta, cum columnis Herodis, aliisque pluribus, eamque hoc, quo posui loco, nonnisi ductuum priscurum et pristinae auctoritatis causa retineo. Post haec si de Phanodico ipso quaesiveris, unus hoc nomine vir insignis est, Deliacorum scriptor (Schol. Apollon. Rhod. I, 211. 419. Diog. L. I, 31. 82. 83. Serv. ad Virg. Aen. VII. ex emendatione Vossii Hist. Gr. p. 400.), cuius aetas, patria, pater ignotus. Sed Scholiis Apollonii Rhodii, in quibus ad eum provocatur, nullum constat scriptoris nomen contineri,

qui infra Augusteum et Tiberianum saeculum descendat; neque dissimile vero, ea illum aetate vixisse, qua in antiquitate, in rebus civitatum divinis et humanis, denique in philosophorum, poetarum, aliorum virorum clarorum vitis illustrandis Graeci imprimis versati sunt, inde ab Aristotele usque ad Aristarcheos: propius tamen accesserit ad Aristotelis aevum, ut Duris Samius, et credo etiam Satyrus, quibuscum commemoratur; etsi huius aetas itidem incerta est. Et Phanodicus quidem Diogene Laertio auctore nonnulla de Biantae et peculiari sententia de tripode, qui a septem Sapientibus ad Delphicum deum delatus esse fertur, memoriae prodiderat, non in *Deliacis*, opinor, sed in alio libro vel *de tripode* vel *de septem Sapientibus*: ut eum intelligas non imperitum illius aetatis fuisse, quam Sigeensis tituli scriptura et dictionis simplicitas mentitur. Eundem hominem pium et antiquarum rerum studiosum fuisse argumenta, quae tractavit, suadent. Qualis ingenii viro convenit hoc monumentum. Itaque etsi incerta haec coniectura est, siquis hunc ipsum horum titulorum auctorem esse posse credat, equidem non reluctabor. Etenim non modo illis temporibus sed multo prius antiquitatis specie fucatos titulos dedicatorios esse, ad Inscr. 25. demonstravi.

§. 2. *Καὶ γὰρ κρατῆρα καπίστατον καὶ ἡθμόν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνημα Σιγενεῦσι*] *Et ego craterem et basin et colum in Prytaneum dedi memoriae causa Sigeensibus.* In superiore: *Κρατῆρα δὲ καὶ ὑποκρατήριον καὶ ἡθμόν ἐς πρυτανήϊον ἔδωκεν Συκεεῦσιν.* In inferiore Chish. Hessel. **KΔOKA**: Revettius tandem in lapide vidit esse **EΔOKA**. In additicia vocis **HOMON** altera littera est **O**, ut nescias fueritne **Θ** an **⊗**: sed prius probabilius. Etiam **Θ** autem satis antiquam esse formam, docet num. 4. *Ἡθμόν* in primitiva scriptura vides aspiratum, ut Schol. Apollon. Rhod. I, 1294. *Ἡθμός* δασύνεται: cui praecepto Bentleius opponit vocem *ἀπηθέω*, non cogitans ex Ionismo in compositis haud paucis retineri tenuem, ut *ἀπηλιώτης*, *ἀντήλιος*, *λευκίππος*. In additicia distingui nequit, sitne *Ἡθμός* an *ἡθμός* pronunciatum: prius statuit Bentleius, sed inconsiderate, qui quidem videatur putasse, si aspiranda vox esset, spiritum etiam in Ionica scriptura apponi debuisse. Mox *Σιγενεῦσι* in inferiore non dubito errori lapididae imputare, qui quum in secunda syllaba deberet **EI** scribere, aberrans ad tertiam occupavit **EY**, dein errore animadverso etiam tertiae syllabae litteras **EY** recte addiderit. Nam quum paulo post recte *Σιγεύς* scriptum sit, intelligis illud *ev* non posse nisi quadratarii negligentiae tribui. Cave igitur putes prius **EY** esse pro **EF**, assumpto Aeolico digamma, de quo Chishullus cogitabat: quod statui non poterit, nisi forte utramque formam de industria adhibitam a grammatico dixeris, ut ostentaret utramque. Sed in additicia vide ne scriptura *Συκεεῦσι* non casu sed consilio illata ex loci vulgari et plebeia dialecto sit. Hactenus de grammaticis formis. De structura Bentleius bene monuit, inferioris

lectionem ἔδωκα valde ridiculam esse: nam coepit opus ipsum loqui; nunc homo Phanodicus loquitur. Quae personarum confusio, in additio titulo posthac evitata, videtur simplicitatis affectationi deberi, nec male a Chishullo defenditur Pausaniae et hodierno quoque usu, quo imago ipsius hominis nomine appellatur: ut ille in Atticis cap. 18. ἀνδριάντες ἄλλοι τε καὶ Αὐτόλυκος ὁ παγκρατιαστής, pro genitivo Αὐτολύκου, quo usu nihil apud Pausaniam frequentius. Sed nihil est quod ad Ennii provocatur epitaphium, in quo nulla personae mutatio:

Adspicite, o cives, senis Enni imagini' formam:

Hic vostrum panxit maxima facta patrum.

Nemo me lacrimis decoret, nec funera fletu

Faxit. Cur? voluto vivo' per ora virum.

Iam ut ad donariorum vocabula perveniam, etsi vox ἐπικρητηρίδιος in Atticis legebatur demiopratis, Atticisque poetis κρητήρ non insolens (Aristoph. Acharn. 935.), quod etiam Pindarus Doricae maxime dialecto addictus retinuit, tamen κρατήρ vulgaris Atticorum forma est, docentibus et scriptoribus et inscriptionibus. Igitur hanc prae se fert inferior titulus; κρητήρ Ionicum poetis et Herodoto usitatum habetur in superiore. Rursum crateris basis ibi ἐπίστατον, hic vocatur ὑποκρητήριον: utroque designatur fulcrum, cui crater imponatur, basis craterae in inscriptione Latina ap. Gruter. p. XLVIII. Ὑποκρητήριον vox est Ionibus usitata: igitur crateris fulcrum Herodotus I, 25. ὑποκρητηρίδιον vocat; licet etiam in Aeginetica inscriptione extet βάθρον ὑποκρατήριον: quippe ea vox Ionibus non magis propria erat quam ἐπικρητηρίδιος. Non tamen ea ita pervulgata erat, ut doctis memorabilis ne videretur; unde Plutarchus de orac. def. dicit: περιβόητος τοῦ κρατήρος ἔδρα καὶ βάσις, ἣν Ἡρόδοτος ὑποκρητηρίδιον ὠνόμασεν (cap. 14.). Hinc eam devitant alii, ut Pausanias X, 16. vocat ὑπόθημα τοῦ κρατήρος, et ἔδραν τῷ κρατήρι, et de eodem vase est ap. Athen. V, p. 210. B. Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπομνήματι ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, „Γλαύκου, φησί, τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου· οὗ δ' Ἡρόδοτος μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν.” Et Atticis quidem, ut in huiusmodi rebus aliud alibi vocabulum frequentius auditur, videtur certe usitatus fuisse ἐπίστατον, ὑπόστατον, ἐπιστάτης, ὑποστάτης. Acta Quaestorum Olymp. 95, 3. ὑπόστατον χρυσοῦν ἄσταθμον· κρατήρ ὑπάργυρος etc. Pollux X, 46. (coll. 79.) ex demiopratis Atticis: λουτήριον καὶ ὑπόστατον, pro quo ὑποστάτην dixit Pausan. X, 26, 2. Haec de ὑποστάτῳ et ὑποστάτῃ; sed iidem Attici eodem sensu ἐπίστατον sive ἐπιστάτην dixerint. Non provoco ad titulum de templi Poliadis exstructione vs. 43. ubi ἐπίστατον basin columnae interpretabatur Schneiderus, quum ibi potius ἐπιστάται operis et templi curatores sint: sed Aristophanes Av. vs. 436. rem conficit, licet ibi, quid sit ὁ ἐπιστάτης sive τὸ ἐπίστατον, dubitetur. Tria enim Scholiastae proponunt, *Vulcanum ex luto fictum*, qui quasi Lar familiaris sit, quod praefert cum Kustero Chishullus p. 45. et docte illustrat; *trabem vel as-*

serem ad caminum, unde ex clavis vasa culinaria suspendantur, quod Brunckio probabile videtur; *postremo basin sive tripodem, in quo ollae et lebetes igni apponantur*, quod Bentleius ad hanc inscriptionem verum iudicat. Rectissime. Nihil enim in illo loco hac significatione aptius: nam Upupa iubet arma suspendi εἰς τὸν ἱπνὸν εἰς ὡ πλησίον τοῦ πιστάτου, hoc est in camino non *prope trabem*, ex qua suspenduntur vasa, sed *in ipsa trabe* prope tripodem ibidem suspensum, ut etiam nunc mulierculae tripodes ibi suspendunt. Nec de ea verbi potestate dubitare sinunt Scholia, licet et ceteras veras statuam. Certe femininum ἐπιστάτῃ disertè ibi dicitur χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρειαν; et rursum, οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι λέβητα ὑποκαίόμενον. Postremo de Ἡμῶν crateri adiuncto, sufficit attulisse eandem, de qua supra, Aegineticam inscriptionem, in fine, et Polluc. X, 108. ἐν μέντοι τοῖς δημοπράταις καὶ Ἡμῶς τις ἐπικρητηρίδιος πέπραται, ὅς ἴσως τοῖς περὶ τὸν οἶνον μᾶλλον προσήκει. Ceterum universa haec duplex scriptura et accuratus in utraque verborum delectus non Solonis aevum sapit, sed eruditionem grammaticam saeculo Ptolemaeorum florentem, eamque, ut mihi videtur, satis ludibundam.

§. 3. Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ᾧ Σιγείῃς] *Siquid vero patiar, curate me, o Sigeenses.* Certa est lectio Hesselii et Chandleri MELEDAINEN: MEO, atque ita etiam Mould, nisi quod pro littera M lacunam habet: Homerus idem refert, nisi quod puncta (:) omittit et pro M habet P. Lisle praebebat MELEDA·INEN·EO, quod et Chishullum induxit, ut ineptam de hiatu Aeolico disputationem p. 15. contexeret, et Bentleium, ut longissime a vera lectione aberraret. MELEDAINEN non sine causa supra dixi esse μελεδαίνειν secundum priscam scripturam Atticam: vox ipsa maxime poetica et Ionica est, unde apud Theognidem Herodotumque et Hippocratem legitur: attamen plura huiusmodi vocabula certe in prisca remanserant Attica dialecto. Iam quia μέλειν et μέλεσθαι genitivum personae regit, putes legendum μελεδαίνειν μέο pro μου, ex Ionismo: sed respuit hanc formam inferioris tituli indoles. Igitur cum Chandlero lege μελεδαίνειν με, et ΟΣΙΓΕΙΕΣ iunge. Nempe ΣΙΓΕΙΕΣ non accusativus est Σιγείῃς, sed vocativus Atticus Σιγείῃς, ut ἱππῆς, in quo Iota non admittendum esse notum est. Est autem priscæ Athidis, ad cuius normam hic titulus compositus est. Sic prodit μελεδαίνειν με, ᾧ Σιγείῃς, infinitivo, ut solet, imperativam vim habente: cui explicationi si quis putet interpunctionem ante με positam obesse, cogitet aliam nostram, aliam veterum in distinguenda oratione rationem esse. Μελεδαίνειν cum accusativo haud insolens est. Theocr. X, 52. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγγχεῦντα. Inde credo ὁ μελεδαινόμενος, *qui curatur*, passim apud Hippocratem, de morb. mulier. ed. Genev. (1657.) p. 616 sq. μελεδαινομένη ἐν τάχει ὑγιαίνει, item p. 696. Neque alia credo structura intelligenda est ap. Herodot. VIII, 115. τοὺς δὲ καὶ νοσέοντας αὐτέων κατέλιπε, ἐπιτάσσω τῇσι πόλιν, ἵνα ἐκάστοτε γίνοντο ἐλαύνων, μελεδαίνειν τε

καὶ τρέφειν (sc. αὐτούς). Quod superest, hic rursum imago ipsa loquitur, sed ita, quasi homo sit: ἐὰν δέ τι πάσχω, siquid mihi acciderit, μελεδαίνειν με, cures me. Sed cura haec potest duplex esse: aut enim vult, ut siquis imaginem laedat, ne id Sigeenses inultum transmittant; aut ut, si detrimentum passa imago fuerit, eam reficiant Sigeenses, nec dilabi patiantur. Et quamquam μελεδαίνειν utrumque significat, tamen medica significatio huic verbo propria praefenda videtur, ut imago quasi homo medica manu curanda dicatur: quod quum auctor dicere vellet, videtur medicum elegerisse vocabulum. Hoc vero ut simplici vetustatis sermoni non magnopere convenit, ita simplicitatis affectationi plane congruum est.

§. 4. Καὶ μὲν ἐποίησεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί] *Et fecit me Aesopus et fratres.* Ἐποίησεν mirum est; non quod ποίω dictum pro ποιέω: hoc enim omnibus Graecis, etiam Atticis, usitatum est: sed quod *Et* est pro *E*. Boeoticum est ἐποίησεν, cui nullus in hac inscriptione locus: igitur vitium quadratarii esse iudico pro ΕΠΟΙΕΣΕΝ: oscitantius enim hanc inscriptionem exaratam esse vel diversa scriptura vocis Σιγείης vs. 6. et 9. docet. Nec mirum errasse aliquoties quadratarium, si, ut ego existimo, hic titulus ea aetate inscriptus est, qua prisca litteraturae ratio pridem exoleverat: turbabatur enim lapicida insolentibus formis. Ἀδελφοὶ p. οἱ ἀδελφοὶ crasis Attica est nunc satis nota, ut ἀνὴρ, τάνδρως, τάνδρῃ, ἀνδρωπός: quam qui nuper plebeiam dixit, non videtur satis de dialectorum ratione cogitasse. Scio quidem de illo ἀνὴρ adhuc dubitari, nec Buttmannus noster Gram. mai. p. 120. rem transactam putat: immo haud contemnenda obiecit Theoph. Schneider de dial. Sophocl. p. 47 sqq. sed tamen probabilis ille usus est. Idem in voce ΗΑΙΣΟΠΟΣ obtinere videtur, si Αἴσωπος scribendum est, non Αἴσωπος: α enim longum fit in ea crasi. Sed in nulla huiusmodi inscriptione nomini artificis articulus praefigitur: itaque pro Aesopo arbitror *Haesopum* esse sine articulo, ut multa nomina asperum modo omittunt modo assumunt. Aesopum hunc fabularum auctorem esse plurimis persuasit Chishullus, uno dubitante Benteio, serione an ioco de illo ille cogitaverit. Et profecto subit mirari, potuisse quemquam Aesopum fabulatorem intelligere, cuius si Sigei in publico loco opus superfuisset, in tanta illius fama hominumque studiis credibile non est oblivioni traditum esse, exercuisse illum sculptoriam fratresque opificii adiutores habuisse. Nam quum, quae de illo traduntur, magnam partem fabulosa sint, hoc unum, quod certo auctore constitisset, putas ab antiquis neglectum esse? Vidit has difficultates Chishullus; fratresque amoliturus ἀδελφούς non consanguineos, sed *fabriles socios* interpretatur: quod nemo Graece doctus feret. Idem ad Plutarchi Convivium septem Sapientum provocans, ioci illud et dicteriorum plenum, verbis quibusdam Anacharsidis Aesopi artem oblique stringi putat; sed ipse de ea re ita dixit, ut eum huic

argumento prope nihil tribuere videas. Et hoc bene fecit. Nam ibi (cap. 12.) Diocle de domo verba fieri a convivis postulante, quae omnibus hominibus communis sit, quum Aesopus Scythen Anacharsin eximendum ridens dixisset, quippe qui pro domo plastro uteretur, Anacharsis domos docet non haec lutea et lignea tecta esse, sed eos, qui intus sunt: nempe Aesopum ita dicere, quasi cochleam putet non id, quod in testa habitet, animal esse, sed testam ipsam, nec suae ipsius meminisse vulpeculae, quae quum apud iudicem cum pardo, uter magis varius esset, certamen iniisset, non externam speciem, sed interna spectanda esse contendisset. Σὺ δὲ, ait, τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόνων ἔργα περὶ νοστεῖς, οἶκον ἡγούμενος οὐ τὰ ἐντὸς ἐκάστου καὶ οἰκεία, καὶ παῖδας καὶ γάμους καὶ φίλους καὶ θεράποντας, οὐκ ἔστιν ἐν μυρμηκιᾷ τις ἢ νεοττίᾳ νοῦν ἔχουσι καὶ σωφρονοῦσι κοινωνῇ τῶν ὑπαρχόντων, χρηστὸν οἶκον οἰκεῖ καὶ μακάριον: in quibus illa, quae Chishullus affert, verba nihil edicunt nisi hoc: Aesopum fabrorum et lapicidarum opera, hoc est aedificia, circumire et in iis domos sibi invenire videri, quas potius familiae constituent. Aesopi nomen quum satis frequens fuerit (v. Fabric. B. Gr. T. I. p. 621. ed. Harl.), quidni artificem ignotum, haud dubie Proconnesium, statuamus Aesopum vocatum esse? Ceterum plures, opificii socios, in uno signo elaborando operam posuisse, Benteium immerito offendit. Chishullus quidem quod p. 47. attulit exemplum ex Pausan. IX, 11. petiit, melius praeterisset; sed idem recte notat, duos unius operis artifices non semel memorare Pausaniam: nobis sufficit attulisse Bupalum et Anthemum Hipponactis imaginem fingentes, Hypatodorum et Aristogitonem num. 25. harum inscriptionum coniunctos; et in statuariorum titulis inter Romanos a me positos Aristeam et Papiam, Critonem et Nicolaum, Phidiam et Ammonium Phidiae filios: unde quam usitatum fuerit, ut plures uno in signo elaborarent, satis patet.

Aperi sententiam meam de hoc marmore, quod Chishullus, ut illi maiorem venerationem conciliaret, ex Troiae ruderibus eo tempore sublatum putat, quo Archaeanax Mytilenaeus e materia inde petita Sigeum condidisse a Strabone refertur; aliorum in hac re, ut ipse significat, narrationem sequente. Equidem Troiam dubito ex marmoribus candore admirabili insignibus, qualis ille lapis ab ipso p. 41. esse dicitur, exstructam fuisse; illud scio, nullum marmor praestantius fuisse Proconnesio. Praeter Plin. H. N. XXXVI, 6. XXXVII, 10. Vitruv. II, 8. auctor est Strabo, ubi de Proconneso insula (lib. XIII.): Ἐν δὲ τῇ παράπλῳ τῇ ἀπὸ Παρίου εἰς Πριάπον ἦτε παλαιὰ Προκόννησός ἐστι καὶ ἡ νῦν Προκόννησος, πέλιν ἔχουσα καὶ μέταλλον μέγα λευκοῦ λίθου σφόδρα ἐπαινούμενον· τὰ γοῦν κάλλιστα τῶν ταύτῃ πόλεων ἔργα, ἐν δὲ τούτοις πρῶτον τὰ ἐν Κυζίκῳ ταύτης ἐστὶ τῆς λίθου. Illic mihi non dubium est Aesopum et fratres officinam habuisse, ut fere iis locis, ubi materia elegans suppetit, haud pauci habitant artifices: atque inde Sigeum nave advectum est hoc

monumentum, quum in Proconneso elaboratum esset. Simul inde concedes verisimile fieri, signum hoc fuisse marmoreum, ut basis est: quod ipsum alio etiam argumento constat. Nam si ex aere fustum esset, quorsum illae tam intentae preces: *ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγείης?* Vides materiam fuisse eiusmodi, quae laedi facile potuerit. Sed marmoris scalpendi ars Solonis aetate vix coepta erat: qua Plinio auctore (XXXVI, 4, 1.) Dipoenus et Scyllis circa Olymp. 50. primi inclaru- runt: quod si idem paulo post ex Chiorum marmo- riariorum aetatibus artis eius originem cum Olympia- dum initio coepisse colligit, Hirtius noster (Amalth. T. I. p. 238.) recte monuit, non opus esse ob eos artifices, ut marmoris scalpendi artem ultra Olymp. 40. repetamus. Atqui si Solonis aetate Aesopus fratresque ex marmore Proconnesio tantum non primi iconicas imagines fecissent, num probabile est horum nomina in artis historia neglecta esse? Iam vero, si monumentum hoc Proconneso in insula perfectum statuis, ea quidem, quam ad §. 1. signifi- cavi, aetate: Phanodicus, qui tum Sigei potissi- mum vixerit, quum imaginem Sigeum delatam in- viseret, inscriptionemque a quadratario Proconnesio in sua urbe hoc monumentum elaborante infimo loco positam conspiceret, videtur tum ab alia manu superiorem inscriptionem addendam curasse: aliam enim in superiore, aliam in inferiore fabricam agnosci, non magis quam Chishullus nego.

Sed Chishullum si in his titulis explicandis non usquequaque felicem fuisse dixerim, infelicior tamen fuit Bentleii perfunctoria opera iisdem im- pensa: cuius errores et Chishullus oppresso viri nomine in appendice castigavit et nos aliquoties notavimus. Quem virum omnium criticorum longe principem quo magis suspicio, eo magis eum do- leo a vero plane aberrasse. Etenim ille ternis, quae Phanodicus dedicavit, donariis singulas putat in- scriptiones impositas fuisse, superiorem uni, alteri inferiorem, tertio similem: ex quibus has duas, quae supersunt, in hunc esse lapidem transcriptas, aut ut publice expositae Phanodici liberalitatem latius propagarent, aut ne vasculis detritis et in aliam formam fusis donatoris deleteretur memoria: scripturae varietatem diversae, cui singuli artifices assuevissent, scribendi rationi tribuendam esse; Ae- sopum autem binosque fratres singulos singula vasa elaborasse. Iam primo vasculo inscriptum fuisse:

Φανοδίκου εἰμί et reliqua superioris inscriptionis, ad quem genitivum intelligendum esse δῶρον. Alteri autem inscriptum fuisse: Φανοδίκου εἰμί τοῦ Ἐγμονα- τους τοῦ Προκοννησίου καὶ γῶ; quod καὶ γῶ ad praece- dentia pertineat: *Etiam ego* (ut alterum vas) *Pha- nodici donum sum*. Proinde in inferiore inscriptione pro prima persona ΕΔΟΚΑ, vel ut Chishullus lege- bat ΚΔΟΚΑ, reponendam esse tertiam ΕΔΩΚΕ. Postremo in eadem putat certo legendum esse: *ἐὰν δέ τι πάσχω, μελέδα, ἢ ἐνδῶ, Σιγείης*, hoc est: *si quid patiar, remedium* (erunt), *ubi opus habeam, Sigeen- ses*; quod de reficiendo vase intelligit. Quae com- menta Bentleiano ingenio sanequam indigna tribus verbis refutari possunt. Nam primum ex vasculis in lapidem tam ingentem transcriptas duas has in- scriptiones esse, omisa praeterea tertia, minime probabile est nec ullo potest exemplo illustrari: nec consentaneum est, singulis donariis omnia reli- qua, quae dedicata sint a Phanodico, dona inscripta esse; sed unicuique separatim imponendum erat, *hoc ipsum dedicasse Phanodicum*, praeterea nihil quidquam. Inscriptionum autem forma et littera- turae genus certe non ex quadratarii arbitrio pen- debat, sed quomodo quaeque inscribenda essent, mandabatur quadratariis: ut proinde ex horum con- suetudine differentia scripturae explicari nequeat. Deinde εἰκὼν quidem omitti potest, non item δῶρον, quod ubi omissum fuerit, nemo facile supplebit: et ubi in inferiore titulo vocem καὶ γῶ prioribus adiunxeris, exspectes deinceps κρατῆρα δέ: ac dura correctio est ἔδωκε. Postremo μελέδα s. μελέδη, quod Bentleius idem ac μελέτη esse statuebat, vocem ni- hili esse, scite demonstravit Chishullus p. 46. simul si ἢ ἐνδῶ legendum esset, debuisse HIN scribi, re- ctissime observans: debebat praeterea Σιγείῃσι da- tivus esse, ut taceam quam hae ridiculae vasculi preces sint: *Ubi opus habeam*, hoc est, *quo loco fractum sim, ibi me reficite, Sigeenses*; quod certe multo ineptius, quam quae ex nostra interpreta- tione imago pronunciat. Sed Bentleium excusatum velim: magis culpanda intempestiva Christoph. Saxii industria, qui festinatas summi viri litteras, quas ille libris suis destitutus corrente fuderat calamo, in publicam protraxerit lucem, quum tamen ipsum Bentleium hoc noluisse partim ex ipsa epistola pa- teat, partim inde possit colligi, quod a Chishullo petitus tacuit.

9.

Fragmentum tituli βουττροφῆδον et στοιχηδὸν scripti, ab editore Chandlero (Inscr. II, 28. p. 54.) Athenis in muro repertum: idem simile sed minutum viderat Athenis parieti infixum in platea non longe a monasterio Capucinorum. Chandlerus quum id Societati, qui *Dilettanti* dicuntur, dedisset, haec Museo Britannico donavit, ubi Spat. XV, n. 81.* extat. Aliud apographum misit Müllerus, in quo nonnulla quidem elementa vel desiderantur vel mutila sunt, quae tempus edax cor- rupisse videtur: sed litterarum ordinem et alia nonnulla ex Mülleri exemplo restitui.

Hoc est ex nostra restitutione:

IT:]OI
ME]KP
MO]ΘI
HE]KT
JM]OΞ 5
E]OVP
Z]IOI
...Δ
E]IOH
K]TYΓ 10
+.IO
ΔI.:Δ
IOΓI
.PI:Σ+
AJIMIO 15
...:M

Litterae sunt fere eadem quae in Sigeensi lapide: pro Σ tamen Müllerus Ξ habet, et pro Μ Chandlerus M. Ypsilon est V; sed Müllerus praebet Υ. Pro X vs. 14. est +, ut in Sigeensi; eo tamen loco Müllerus lacunam habet. Idem + vides vs. 11. ubi Müllerus I. Si + certum est, de quo non dubito, vs. 2. X est in K mutandum, etsi illud uterque legit. Vs. 12. Δ est vulgare: igitur vs. 6. P, pro quo Müllerus D, est P̄. Item vs. 2. rotundum P apud Chandlerum est: pro quo Müllerus L, quasi reliquum ex P. Rursum angulare est vs. 14. at lineola apud Chandlerum superinducta suadet non esse P, sed aliud. Vs. 6. ου est OV; in quo verbo, incertum. Interpunctio binis punctis (:) constituitur; sed vs. 12. est ::, quod non credo verum esse. Versus videntur brevissimi fuisse, ut in alia quoque perantiqua Attica, et in Herodis Attici columnis priscam formam aemulantibus, ubi quae dixi vide: in hac nostra versus, ut arbitror, quinque litteras non excedunt: immo usque ad vs. 13. quaternis fere elementis constitui videntur, et deinceps, ut passim variat numerus, in quina accrescere. Ceterum lapidis figura cum inscriptionis formâ considerata persuadet, ad vs. 13. usque in dextera parte nihil perisse: neque enim supra quintum vs. 14. elementum in tota illa columna vestigia videntur litterarum cerni, etsi ea pars marmoris superest; et litterae integram atque accurate concinnam columnam constituunt. Contra in sinistra pauca perierint necesse est. Argumentum tituli obscurum est. Nisi magnopere fallor, fragmentum est rationum, quibus expensae in magno aliquo aedificio exstruendo factae continebantur: ex quo genere fuit templum Iovis Olympii a Pistrato inchoatum. Enumerantur variae impensae, interpositis numeris, qui magna ex parte obscurati sunt. Vs. 2. 3. agnosco κριθ[ων]; praecesserat ni fallimur τιμή, ante quod erat OI, hoc est 1½ obol. quod superest ex summa antegressi nominis: ibi vero O addidi ex Müllerii apographo. Iam vs. 4. 5.

in promptu est supplere [He]κτέω[v]. Sic habes κριθων έκτέων. Lex Regis archontis ap. Athen. VI, p. 235. C. τοὺς δὲ παρασίτους ἐκ τῆς βοουκολίας ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἐαυτῶν ἑαστον έκτέα κριθων. Et: τὸν δ' έκτέα παρέχειν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθων. Ob quem locum cave ne fragmentum hoc nostrum ex Solonis legibus superesse putes: cetera enim non conveniunt, licet Solonis κύβεις, ex quibus esse haec debebant, βουστροφηδὸν scripti fuerint et eas continuerint numerorum notas, quas in hoc fragmento fuisse iudico. OYPIOI superest ex nomine eorum, quibus quotidianus victus datus erat: expletur lacuna voce λειουργοῖς, [LE]OYPAOI[Σ], qui marmora poliunt, quae est λεία ἐργασία in titulo de templo Poliadis. Victum opificibus subinde praebere docet exemplum ap. Polyb. V, 89. Dari autem quotidiano victui choenix solet (cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 99.): itaque octonis quotidie singuli videntur έκτεῖς dati: hinc κριθων έκτέων. Vs. 4. Müllerus KI. Vs. 8. latent numeri. Vs. 9. Chandlerus IOTI: dedi Müllerianum IOII, hoc est HOI. Coniicio οἱ έκτυποι, id est τὰ έκτυπα, ut ὁ πρότυπος et τὸ πρότυπον: intellige anaglypha ectypa. Articulus in reliquis omissus hic imprimis aptus est. Vs. 10. Müllerus IYΓ. Vs. 11. 12. +.AI: superest ex numeris. + est mille, A fuit Δ, decem, pro quo Müllerus solum \ habet. Ibidem Chandlerus :: dedit pro :: Sequitur δίποι, quod haud dubie est a recto δίπους, δίπος, ut τρίπος τρίπου. Est igitur bipes. Coniicio significari apparatus fabrilis compositum ex duabus trabibus rectis, quae in solo defixae supra coniunguntur alia trabe: ut binis vel pluribus huiusmodi instrumentis iuxta positis imponi possint asseres, quibus fabri insistant. Vs. 14. in TΦ, pro quibus Müllerus nihil nisi P, latet summa, quae nescio quanta fuerit: in promptu tamen est corrigere P, 50 drachm. nam T integri elementi spatium occupare non constat. Quod sequitur I, videtur: fuisse. Postremo apparent

σχοινί[a], *funes*. F superest ex numero, fuitque, opinor, † (drachma): Chandlerus tamen E. Cogitabam etiam de τρισχοινία, ab adiectivo τρισχοινος: sed nunc id repudio. Nec χοινίκα libenter admiserim, licet supra ἐκτεῖς sint. Ceterum etsi haec ex

parte incerta sunt, tamen nihil molitus sum, quod non lacunis explendis ad amussim conveniret; et quod in tali fragmento supplendo potissimum est, singula ex eodem genere petita congruunt.

40.

In insula Delo, in hasi quadrata marmorea praegrandi, prope templum Apollinis. Primus ligneo typo edidit Tournefort Itin. T. I. epist. VII. p. 360. quem secutus sum, minutissimis quibusdam ex Stuarto correctis; dein ex Tourneforti delineatione Montfauc. Palaeogr. Gr. II. p. 121. minus accurate, itemque ex Tournefortianis Chishull. Antt. As. p. 16. coll. p. 43. Gébelin Monde primit. p. 176. Shuckford. de Harm. sacr. et prof. script. T. I. p. 171. ed. Germ. Nov. tract. diplom. T. I. p. 633. ubi p. 626. aeri incisa inscriptio; Davies. Misc. crit. p. 125. Lanzi Sagg. di ling. Etrusc. T. I. p. 102. coll. tab. 1. Stuart Antt. Att. T. III. p. 57 sq. ubi aeri incisa, D'Hancarville Recherch. sur les arts T. II. tab. 23. R. Payne Knight in tabulis operis de Alph. Graec. I, fig. 3. coll. p. 72. Ad interpretationem cf. praeterea Bentleium Act. Traj. T. II. p. 16. Anonymum Misc. Obs. Vol. III. p. 200. Dorvillium ibid. Vol. VII. p. 24 sqq. Diarii classici Brit. T. I. p. 95–100. Welckeri Spicil. Epigr. II, p. 11 sqq. Adde Corsin. Not. Gr. Prolegg. p. XVII. Nuperrime interpretatus est Rosius amicus noster Mus. crit. Cantabr. Fasc. VII, p. 390 sqq. In altero latere est:

ΟΛΥΡΤΟΜΘΟΕΜΙΝΔΡΙΑΣΚΑΙΤΟΣΦΕΛΑΣ

In altero:

ΝΑΞΙΟΙΑΠΟΛΛΩΝΙ

Posterior inscriptio edita est ap. Wheler. p. 57. Tournefort. p. 359. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 39. tab. XVI. (cf. p. 6.). Stuart. l. c. p. 58. Riedesel Bemerk. auf einer Reise durch die Lev. p. 60. in qua omnes Ξ habent praeter Stuartum, qui I: utroque composito verum Ξ reperis. Whel. ΑΠΟΛΛ, Le Roy ΑΠΟΛΛΩΝΙ; verum dederunt Tournefort. Stuart. nisi quod hic in littera Ω desinit, litterae N non nisi primam lineolam addens, apposito signo fracturae lapidis. Ried. ΑΠΟΛΛΙΝΙ. Prior titulus easdem fere elementorum formas monstrat quas Sigeensis inferior: Sigma tamen rotundum est, ut apud Latinos et in titulo Attico Archedemi Pheraei (cf. Villos. Anecd. T. II. p. 167.), si Tourneforti apographo et Knightiano fides est; Stuartus enim λ praebet: Lambda porro non λ, sed ρ est. Ου designatur simplici O; nec ε plenum scriptum est, sed pro eo E. In altera inscriptione ductus prorsus iidem sunt qui Athenis post Euclidem: quod in tanto praesertim Atheniensium cum Delo commercio consentaneum est: haec vero recentiore tempore addita non immerito censetur. Nec dubito statuam, quae imposita ei basi erat, esse eandem, quam palma aerea a Nicia celebri, quum theoriae dux esset, Apollini dedicata strage sua deiecit. Plutarch. Nic. c. 3. ὁ δὲ φοίνιξ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀνακλασθεὶς ἐνέπεσε τῷ Ναξίῳ ἀνδριάντι τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνέτρεψε. Nam ut in illa statua, ita in hac Naxii commemorantur: utraque magna dicitur, ea, cui haec inscriptio imposita, ab iis qui fragmenta viderunt: postremo ἀνδριάντα vocat et Plutarchus et titulus, non ἄγαλμα: unde colligo non dei Apollinis statuam fuisse, sed nescio cuius: non tamen credibile mihi, fuisse hominis tum viventis, sed alius. Niciae vero archetheoria quum videatur

Olymp. 90, 3. assignanda (v. Oec. civ. Ath. T. II. p. 230.), nisi antiquior titulus vestutatem ementitur, positus ante illam erat: sed postquam palmae a Nicia donatae ruina statuam Naxiam afflixit, haec haud dubie restituta Naxiis curantibus est et recentiore typo inscriptum Νάξιοι Ἀπόλλωνι, si modo integer hic titulus est nec potius fragmentum hexametri heroici: certe lapidis in eo loco partem perisse, ex Stuarti delineatione colligo. Quodsi Wheleri hospiti fides habenda fuerit, colossus tribus demum ante Wheleri adventum annis ex basi deiectus est: quod etsi a Tourneforto non confirmatur, tamen fragmina statuæ duo iuxta basin repperit ipse Whelerus. Iam ut ad explicationem antiquioris inscriptionis perveniam, septimum elementum M in N dissolvendum est, ut factum video in exemplo Montfauc. sed de coniectura. Quo facto quae sententia verborum sit, inquirō. Igitur ut Harduinum et Montfauconium mittam, qui priores voces male legerunt, Chishullus initio agnoscit verba οὐ αὐτοῦ λίθου, statuitque dici: *Non eiusdem lapidis esse statuam et basin*. Et sunt inscriptiones, in quibus basis et opus impositum diversae materiae esse dicantur; nam apte dicitur: *Lucius Apollini statuam aeneam dicavit et basin marmoream*. Sed ineptum est inscribere: *Non eiusdem lapidis est basis et statua*: qua in re nihil quidquam notabile. Quod Bentleius pro sua perspicacitate intelligens legendum addito T docet: Τοῦ αὐτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας, *Ex eodem lapide sum statua et basis*: quo simul evitatur vitium orationis, quod in sua interpretatione Chishullus admisit duplex, ut et οὐ pro οὐκ inferret et αὐτῇ p. τοῦ αὐτῇ; et id effectum est, ut apta esset sententia: magna enim laus in ἀνδριάντι μονολίθῳ (Marini Inscr. Alb. p. 10.). Adversus hanc autem sententiam, quae etiam Dawesio, Anonymo (in Obs. Misc. Vol. III.),

Lanzio et nuper Rob. Walpolio (Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 537.) placuit, Chishullus hoc attulit, Whelero et Sponio ac Tourneforto auctoribus basin nullo fracturae indice perfecte esse quadratam, ut continua basi statua esse non potuerit. At nec certa illa testimonia videntur, atque ut certa sint, quum in restituendo opere statuae pars basi adhaerens, quod pedes ibi laesi essent, resecta esse possit, ex ea quae nunc est lapidis forma de pristino operis statu coniectura capi nequit. Idem Chishullus etiam hoc aliquando excogitaverat, quum opus restitutum non iam *μονέλιθον* esset, verborum, quae olim inscripta fuissent, *τοῦ αὐτοῦ* primam litteram deletam esse, ut non eiusdem lapidis basis et statua esse diceretur: *οὐ αὐτῷ λίθου*: verum tum non **T** esset erasum, sed **OY** praepositum: *οὐ τοῦ αὐτοῦ*. Igitur **T** potius casu perisse tot saeculorum decursu videtur; nec me movent, qui Knightio narraverunt litteras plane easdem esse, quales ipse repraesentat, **OAFYTO**: illi enim quod viderunt, potuerunt affirmare, non quod non viderunt; illis igitur non credo **T** non perisse, credo **Y** post **F** non a recentiore manu, ut Dawesius putabat, insertum esse. Enimvero Bentleium esse verum assecutum, colligitur vel inde, quod nisi **T** addas, nihil ex hac inscriptione sani extricari potest. Nollem enim Raoul-Rochette Epist. ad Aberd. p. 51. ingeniosam dixisset istam explanationem, in *Diar. class. T. I.* propositam, ex qua *ὁ αὐτὸς λίθος* idem esse dicitur quod *ὁ αὐτὸς λίθος*: Sigma enim haud raro omitti, ut *ἰππότης*, *ἰππότας*, *ἰππότα*, ex Aeolismo; sicut in vitiosis aliquot versibus Sigma abiiciendum est, ut metro prospiceretur (quod apud Graecos nunquam non vitiosum habitum); sicut veteres Latini abiecerunt in quibusdam vocibus **S** finale. Nam si modo operae pretium est adversus talia disputare, multum interest inter formam *ἰππότα* et *αὐτὸς λίθος*; nec si in malis versibus **Σ** scriptum, ne metrum laboret, pronuntiando omittendum erit, id poterit in scriptura omitti, ubi et metri et vocabuli ratio, ut pronuncietur, postulet. Arateo exemplo Diosem. 270. *Κρωζῆ πολύφωνος κορώνη* nemo peritus abutetur: sive enim ibi *πολύφωνα* cum libro scripto legendum, sive gravius latet ulcus, illud certum est vitiosum *πολύφωνος* non esse ab Arato, qui, quum *λακέρυζα* sibi optime cognitum scribere posset, cur scriberet *πολύφωνος* cum metri dispendio? Istiusmodi ferculis qui delectetur, poterit etiam Dorvillii et Knightii ratiunculis frui, ex quibus ille legit *ὁ αὐτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδρίας*, ut articulus *ὁ* ad nominativum *ἀνδρίας* pertineat: hic vero, quod in Prolegg. ad Hom. §. LXXXVI. retractavit, **OAFYTO** censebat esse pro **OAFAYTOY**, *ὁ αὐτοῦ*; ut *Ἀφιδης* cessit in *Ἄιδης*: rursum autem *αὐτοῦ* dicebat esse pro *ὁ αὐτοῦ* per crasin, ut integra dictio esset haec: *ὁ ὁ αὐτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδρίας*, priore articulo ad *ἀνδρίας* pertinente. Velim scire quo pertineat alter. Attamen duae supersunt etiam post Bentleium difficultates, articuli in voce *ἀνδρίας* omissio et digamma in voce **AFYTO**. Priorem ut depellas, dixeris legendum

INSCR. GR. VOL. I.

esse *ἀνδρίας*, per crasin: nam spiritum fuisse littera **H** designandum, certa ratione dici nequit, quod nullum eius rei in hoc titulo exemplum cernitur. Sed reiicio hoc remedium; nam quum initio versus crasis *τοῦ αὐτοῦ* non scriptura (*ταῦτοῦ*) significata sit, sed legenti relicta; debebat etiam hoc loco certe **OANΔPIΑΣ** scribi, non **ANΔPIΑΣ**. Unde simul eluditur ea cuiusdam astutia, qua *ὁ ἀνδρίας* crasi mistum in *ἀνδρίας* dixit, deinde Aeolice omisum spiritum esse. Immo priorem articulum omisum esse concedendum; ut tragici duo nomina componunt, prius sine articulo, alterum eodem instructum: idonea exempla Welckero notante collegit Döderlinus noster Spec. ed. Sophocl. p. 50. Nec sine ratione hoc in titulo nostro factum est: loquitur statua, quae ubi sese designat, non opus habet suo nomini addere articulum; a loquente diversa basis debet articulo instrui. Nos plane similiter dicere possumus: *Von Einem Steine bin ich Bild, und das Gestell*. Sed in voce **AFYTO**, si abesset **Y**, diceret digamma eius loco positum esse: nunc quum utrumque habeatur, Knightius (Prolegg. ad Hom.) et Rosio nunciante Porsonus quadratarium, utrum poneret ambigentem, posuisse utrumque iudicarunt. Quod quum probabile non sit, assentiente etiam Buttmano coniicio in voce *αὐτὸς* aliisque ante **T** sonum **AY** paulo crassiorem fuisse, litterā **Y** cum spiritu maiore proferendā, ut hodierni fere Graeci faciunt, hoc est *afflos*: igitur **AFY** scriptum esse: ut in voce *Ἀγίστων* ante **T** duplicatus sibilus est, **APIΣΣΤΩΝ**. Vide ad inscr. 25. Nempe ut ante **T** mediae in tenues mutantur duriores, ita ibidem **Σ** et **Y** (*ν*, *ω*) duriores accipiunt sonum. Spiritus autem vehementia litterā digamma optime exprimitur; neque ideo **AFY** disyllabum fit. Idem factum in *δεινός*, *δρεινός*, etsi dispar exemplum, quod digamma consonae additum est. Tamen in hac, de qua dicimus, voce, **AYFTO** melius scripturum fuisse quadratarium, notat Buttmannus, cui haud invitus accedo: sed **AFYTO** pro hoc ipso scribere quadratarium potuisse mihi persuasum est.

Aeolicam hanc inscriptionem esse Dawesius (Misc. crit. p. 127. App. p. 327.) pronuntiavit: qui non cogitasse videtur, Iones Naxios in Delo Ionica Atticaque nulla plane ex causa Aeolicam potuisse inscriptionem ponere: nec senarios Aeolicos facere moris fuit. Neque quidquam inesse video, quod a formis Ionicae Atticaeque orationi communibus recedat: **EMI** enim non *ἡμὶ* est, sed ex Attica scriptura *εἰμὶ* (v. ad Inscr. Sig.). Digamma autem ex prisca ratione retentum est, quae quum apud recentiores Iones et Atticos exoleverit, mansit sane apud Dores et Aeoles: sed hoc loco ut id Aeolicum dicam, eo minus adducor, quod non peculiarem sonum efficit, sed tantum soni **Y** asperitatem auget: magis enim me offenderet **FOIKOΣ** vel simile. Quid quod, ne de Homero dicam, ipsis Ionibus digamma tribuit Trypho? Vide ad num. 11. Postremo senarium esse Bentleius et Dawesius rectissime perspexerunt; et ille quidem nihil plane mutandum vidit,

D

quum hic temere plura tentaverit. Τοῦ αὐτοῦ crasin patitur, εἰμὶ autem apostrophum: sexcenties enim in titulis vocalis apostropho abiicienda scripta extat. Sic ad vulgarem normam scriptus versus hic est:

Ταύτου λίθου εἰμὶ ἀνδρῶν καὶ τὸ σφέλας.

Si de incisionibus quaesiveris, versus est ex illo genere, de quo Porsonus dixit Praef. Hecub. p. XXIX. ed. Lips. et plane geminum est hoc exemplum:

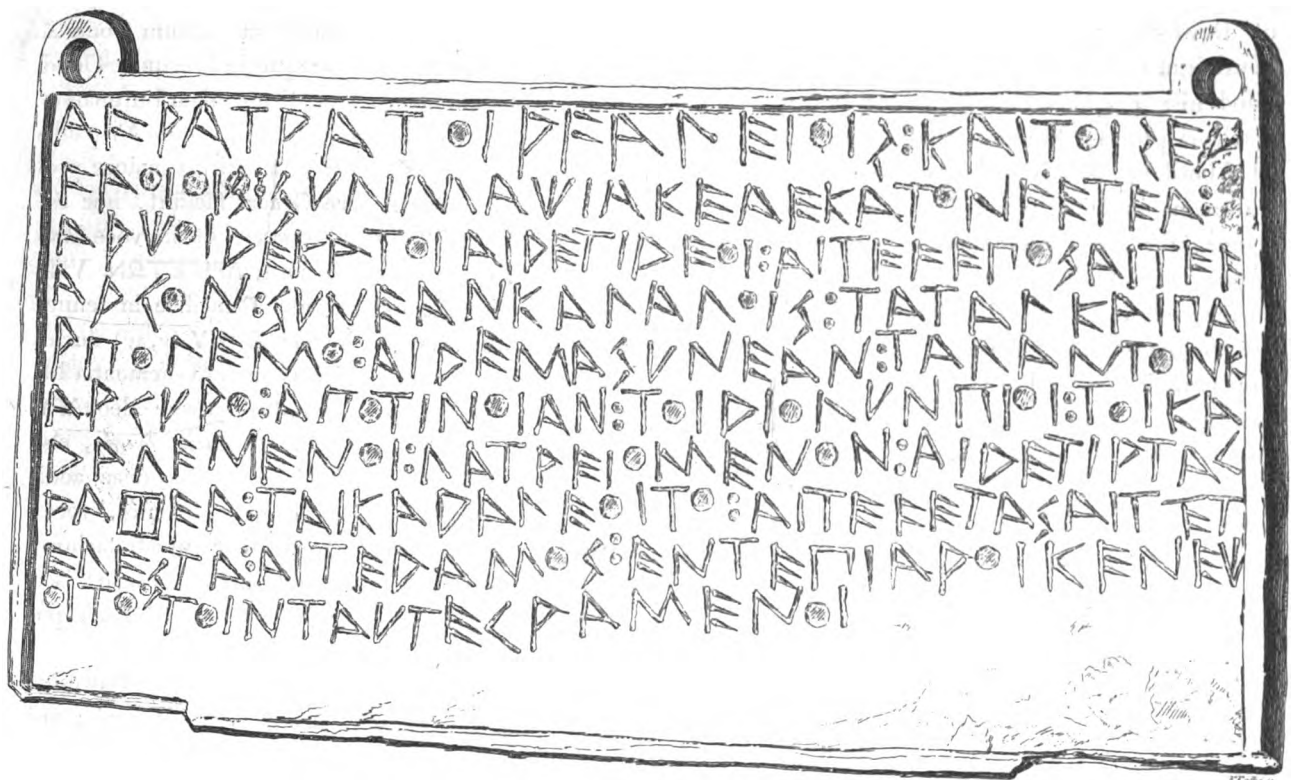
Κλῆσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη.

Hiatus in voce λίθου a scenicis evitatus sequitur licentiam arsis trochaicae et iambicae a lyricis admissam, raram quidem illam nec tamen sine exem-

plis certis. Vide nos Metr. Pind. p. 102. et imprimis nott. critt. ad Olymp. VIII, 2. p. 383. Senarium donario inscriptum, eumque simili utentem licentia v. num. 29. Denique carmine conceptum Deliacum titulum esse, potest vel τὸ σφέλας, vocabulum fere poeticum, et liberior articuli omissio docere. Non tamen hanc de versus forma sententiam persuasi Rosio; qui quae ex litteris meis Museo critico Cantabrigiensi (p. 393.) inseruit, ea operarum vitio commistis transpositisque integris lineis ita perturbata sunt, ut intelligi nequeant.

11.º

Lamina aerea, modulo formae qua infra: Olympiae effossam reportavit a. 1813. G. Gell. Singularem charta accuratissime edidit Rich. Payne Knight: mihi, si bene memini, Creuzerus misit. Recusa est Diar. class. T. XI. p. 348 sqq. cum notis non optimis, meliore forma et commentario Knightii ipsius instructa T. XIII. p. 113. item Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 536. cum notis Rob. Walpolii. Excerpta ex commentatione Boissonadi de eadem extant in Daunou Exposé des travaux de la classe d'histoire et de litt. anc. (7. Jul. 1815.) p. 50-33. ubi p. 112. maiusculis vulgatis expressa est. Amplior eiusdem commentarius extat Diar. class. Vol. XX. p. 285-306. Alia alius explicatio mihi quidem non placens excusa ibidem est Vol. XXII. p. 352 sq. Praeterea v. Gell. Diar. class. Vol. XXIV. p. 401 sq. Adde quae ipse dixi Oec. civ. Ath. T. II. p. 390-392.

Titulus hic pretiosissimus, quo edendo Knightius optime meritus est, me iudice ceteris ex eo genere longe praeferendus, non stilo exaratus est, sed rectae lineae scalpro sive cuneo incisae sunt, rotundae formae typo incusae, eoque duplici, altero forma O, altero puncta: unde scripturae species singularis est. O est paulo minus, et antiquissimae et recenti aetati commune; ex antiquissimis vide num. 3. A et Δ antiquo more obliqua sunt; Gamma <, unde nata rotunda forma C num. 7. Cui illa potestate par est, quod in nostra hac inscriptione rotundae formae evitantur; quapropter etiam pro Θ habetur Π, quod Knightius in commentario suo perperam dixit Θ esse. Lambda paululum variat, accedit tamen ad

vulgarem formam, ut M et N: Sigma vs. 1. est ζ, mox ς (de illo v. ad Sig.). Pro Y antiquius obtinet V, et pro X item vetustius Ψ, de quo dixi ad num. 4. Ionicarum litterarum nulla inest; contra frequens digamma in iis, quibus proprium est, vocibus. Et diphthongus plene scripta: duplices consonae simplici littera signatae omnes sunt, more antiquissimo. Interpunctio : vaga est: de ea dixi ad Sig. Vitia nulla videntur inesse; nam quod vs. 2. *συνμαχία* et vs. 6. *Ὀλυμπία* scriptum reperitur, usus est antiquus (vide num. 3. et 30.), idem tamen ille in recentiorum aetatum titulis passim obviat. Vs. 9. primum Sigma omissum erat; addidit deinde sculptor; ibidem punctum singulare

fortuitum est: sed vs. 2. litterae 7. 8. primum fuerunt Ol, repetitae ex priori Ol: quod quum inter incidendum animadvertisset opifex, ipse correxit statim super incuso Σ. Ceterum ex iis, quae dixi, vides litteras partim antiquissimas partim magis novas esse, ut certe ob litterarum formam cur titulus a Knightio Olymp. 40. circiter assignetur, non intelligas: stili tamen et orationis color admodum priscus videtur. Sed in hoc quantum dialecti rationi tribuendum esset, non satis perpenderunt interpretes, qui uno hunc titulum ore Doricum dixerunt; quum autem Dorica apud Thucydidem foedera (V, 77. et 79.) formas multo minus insolentes offerant, Knightius huic insistens argumento duobus ante Olymp. 90. saeculis scriptam hanc tabulam putat. Cui quamquam non plane obsum, nolim tamen quisquam ex Dorismi comparatione monumenti aetatem constituat: quum re accuratius considerata non Dorice id, sed Aeolice compositum esse liqueat. Foedus est Eleorum et Arcadum Heraeensium: igitur ex horum sermone, qualis in hac formula dialectus sit, erit diiudicandum. Iam vero, licet Dorismus in Peloponneso invaluerit potissimum, tamen neque Elei neque Arcades Dorae fuerunt nec in iis censiti sunt, sed inter mixtam illam ex antiquis Graeciae incolis maxime variis gentem Aeolicam referuntur, cuius sermo pro nationum et terrarum discrimine fuit diversissimus: igitur alius prorsus Eleorum et Arcadum affinium Aeolismus, alius Boeotorum, alius Thessalorum; quem vero grammatici Aeolismum dicunt, eius indolem ex Lesbia maxime et Asiaticorum Aeolum sermone poesi celebrato constituerunt: qua de re pluribus dicendi non hic est locus. Sed qui in Peloponneso resedit Arcadum et Eleorum Aeolismus Dorismo, qui ne ab initio quidem ab Aeolica dialecto plane abhorrebat, aliquatenus similis est, quod Dorae quoque ab antiquis in Peloponneso colonis multa receperunt: attamen non Dorice, sed plane Aeolice et Arcades et Elei locuti sunt. Instar omnium est Strabo VIII. init. integer legendus; ego haec tantum apponam: Οὕτω δὲ τοῦ Αἰολικοῦ ἔθνους ἐπικρατοῦντος ἐν τοῖς ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερον ἦσαν, εἴτ' ἐμίχθησαν. Ἰώνων μὲν ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιάλῳ κατασχόντων, τῶν δ' Ἡρακλειδῶν τοὺς Δωριέας καταγαγόντων, ὅφ' ὧν τὰ τε Μέγαρα ὤκισθη καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεων. οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν Αἰολικῶν ἔθνους· ἐλείφθη δ' ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν. ὅσοι μὲν οὖν ἦττον τοῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις, τοῖς μὲν ὀρεινοῖς τελείως οὔσι καὶ οὐκ ἐμπεπτωκόσιν εἰς τὸν κληρὸν, τοῖς δ' ἱεροῖς νομισθεῖσι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ καθ' αὐτοὺς εἰρήνην ἄγουσι πολὺν χρόνον, ἄλλως τε καὶ τοῦ Αἰολικοῦ γένους οὔσι καὶ δεδεγμένοις τὴν Ὀξύλῳ συγκατελθούσαν στρατιὰν περὶ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, οὗτοι Αἰολιστὶ διελέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι μικτῇ τινὶ ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἦττον αἰολίζοντες· σχεδὸν δ' ἐτι καὶ νῦν κατὰ πόλεις ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται· δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβῆσθαι ἐπι-

κράτειαν. Igitur in hoc titulo Eleam Arcadicamque Aeolismi speciem tenemus: quem et in aliis multis rebus, de quibus singillatim monemus, et in omisso spiritu cernere licet: ille enim non scriptura tantum omissus videtur, sed etiam oratione. Sic vs. 1. α articulus, et vs. 2. ἑκατον, item vs. 1. Ἡραίοις: eodem pertinet ἐπιάρῳ vs. 9. et ἐνταῦτ' vs. 10. Digamma non affero, quum Doribus et Aeolibus commune sit: attamen ῥάτρα vs. 1. vix fuerit Doricum. Quae quum ita sint, ex dialecti indole tempus inscriptionis accuratius definire non licet: constat tamen satis esse antiquam, quod recentioribus temporibus Graeci omnes magis magisque ei orationis formae assueverunt, quae a communi intelligentia minus recederet: neque mihi errare videor, si monumentum inter Olymp. 40-60. posuerim. Quae aetate quae rerum Eleorum et Heraeensium condicio fuerit, paucis moneo. Etenim Elei civitatem quidem constituebant, non tamen una urbe comprehensam: post Persica demum, Olymp. 77, 2. ex pagis multis (ἐκ πολλῶν δήμων) contracta Eleorum urbs est (Strab. VIII, p. 233. Diodor. XI, 54.); puto tamen in iis pagis iam olim principem fuisse Elidem, quam moenibus munitam addendis proximis paganis auxisse iam Oxylus ferebatur (Pausan. V, 4. 1.). Sic Athenae a Theseo demum sublati oppidorum singulorum prytaneis magnae factae sunt: fuit tamen iamdudum Cecropia Athenarum arx et locus potissimus. Idem dicendum de Heraeensibus, quorum urbs a Cleombroto vel Cleonymo ex novem vicis condita fertur (Strab. VIII, p. 232.): cui rei non obest, quod Heraeensium conditorem heroem Heraeum Pausanias (VIII, 26, 1.) dicit: nam etsi haec narratio fabulosa est, patet tamen inde, Heraeensium civitatem perantiquam fuisse; nec tamen de urbe illa verba capienda sunt. Recte Pausanias non Heraeae, sed Ἡραεῦσι, civitati, conditorem illum fabulosum assignat. Attamen inter novem Heraeensium pagos haud dubie potissimus pridem locus Heraea fuit arce instructa. Arx Heraea fuit Olymp. 101, 2. et manifesto nihil nisi arx, cum subiecto credo pago: illud satis liquet ex Diod. XV, 40. Sed paulo post condita urbs Heraea, quae ut olim (Thucyd. V, 67.), ita tum a Lacedaemoniorum partibus stetisse videtur, quemadmodum Arcadica Orchomenus (Diod. XV, 62.); et occupant arcem Phigalenses exules, Lacedaemoniorum socii, eo quo dixi anno. Conditor urbis Straboni dicitur Cleombrotus vel Cleonymus: intellige Cleombrotum Spartanorum regem, qui Leuctrica pugna (Olymp. 102, 2.) periit; Cleonymo autem substitue Cleomenem, qui rex factus Spartaee est Olymp. 102, 3. (v. Diod. XV, 60.). Ceterum multa, quae in hoc foedere constituitur, Iovi Olympio cedit: igitur ea aetate dixeris Eleos Olympiam tenuisse. Sed hoc non necessarium: potest summo illi in ea regione deo multa pendi, etiamsi Elei tum Olympiam non tenuerint, ut nec Heraeenses tenent. Non dubito tamen Eleos tum summum Olympiae imperium habuisse. Ab Olymp. 1.

usque ad Olymp. 26. Elei Olympico et templo et certamini praefuere sine controversia (Strab. VIII, p. 245.), nisi quod Olymp. 8. Phidon Argivus a Pisatis adductus ludos celebravit, ut auctor est Pausanias: sed post Olymp. 26. Pisatas eorum sacrorum curam recuperasse Strabo refert, quae tamen mox ad Eleos redierit. Contra Pausanias (VI, 22, 2.) solam Olymp. 34. a Pisatis duce rege Pantaleonte Omphalionis f. actam narrat; Olymp. 48. autem, Pisatis imperante Damophonte. Pantaleontis f. Elei incursionem in horum fecerunt dicionem, precibus tamen et iurisiurandi religione victi recesserunt: mox Pyrrho Damophontis fratre imperium tenente Pisatae, et qui praeterea desciverant in Triphylia Macistii ac Scilluntii, et ex reliquis subditis Dyspontii ab Eleis subacti et deleti sunt. Quo tempore, crescente Eleorum potentia, probabile est Heraeenses sese Eleis adiunxisse, qui priore loco in foedere nominantur, ut potiores: unde circa Olymp. 50. hoc esse foedus pactum mihi probabile fit. Eius verba mea sententia sic constituenda sunt: Ἄ γράτρα τοῖς Φαλείοις καὶ τοῖς Ἡρακείοις. συμμαχία κ' ἑκατον ἑτέα· ἄρχοι δὲ καὶ τοῖς αἰ δὲ τι θεοί, αἵτε ῥέπος αἵτε ῥάργον, συνείαν κ' ἀλλάλοις, τὰ τ' ἄλλ καὶ παρ πολέμου· αἰ δὲ μὰ συνείαν, τάλαντον κ' ἀργύρῳ ἀποτίνοισαν τῷ Δι' Ὀλυμπῷ τῷ καταδελμένῳ λατρεῖόμενον. αἰ δὲ τις τὰ γράφει τὰ καταλείπειτο, αἵτε ῥέτας αἵτε τελέστα αἵτε δαμός ἐντ', ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ νταῦτ' ἐγγραμμένῳ. Hoc est: Ἡ ῥήτρα τοῖς Ἡλείοις καὶ τοῖς Ἡρακείοις. συμμαχία ἂν εἴη ἑκατὸν ἑτῆ· ἄρχοι δ' ἂν τότε· εἰ δὲ τι θεοί, εἵτε ἔπος εἵτε ἔργον, συνείαν ἂν ἀλλήλοις, τὰ τε ἄλλα καὶ περὶ πολέμου· εἰ δὲ μὴ συνείαν, τάλαντον ἂν ἀργυρίου ἀποτίνοισαν τῷ Δι' Ὀλυμπῷ τῷ καταδελμένῳ λατρεῖόμενον. εἰ δὲ τις τὰ γράμματα τάδε καταδελόιτο, εἵτε ἑτῆς εἵτε τελεστής εἵτε δαμός ἐστι, τῷ ἐπιέρῳ ἂν ἐνέχοιτο τῷ ἐνταῦθα γεγραμμένῳ. *Pactum Eleis et Heraeensibus. Societas sit centum annos: eam autem incipiat hic ipse: siquid vero opus sit vel dicto vel facto, coniuncti sint inter se et cetera et de bello: sin non coniuncti sint, talentum argenti pendant Iovi Olympio violato donandum. At si quis litteras hasce laedat, sive civis socialis sive magistratus sive pagus est, multa sacra tenetor hic scripta.*

§. 1. Ἄ γράτρα τοῖς Φαλείοις καὶ τοῖς Ἡρακείοις] Asper quum nulli voci appositus deprehendatur, nolim omissionem scribae imputare, sed Aeolismo tribuo. Aeoles enim, ψιλῶται dicti, dixerunt ἡμέρα, ἑσπέρα (vel ῥεσπέρα), ἄγιος etc. (cf. intt. Gregor. p. 578. 637.), et credibile parti Aeolum recte tribui, quod universim pronunciat Grammaticus Vaticanus p. 689. ed. Greg. Lips. ὡσαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα. Hinc ἄ signavi, non ἁ. Γράτρα autem prorsus Aeolicum: sic ῥῆξις apud Alcaeam. Trypho πάθ. λέξ. §. 11. Mus. crit. Cant. T. I. p. 34. προστίθεται δὲ καὶ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσιν, οἷον ἄναξ ῥάναξ, Ἑλένα Φελένα. προστιθέασιν καὶ (l. δὲ) τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις· ἀπαξ δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ ῥῆξις εἴρηται. Hinc Aeolibus βράκος, βρόδον, βρήτωρ: hinc ῥῆγος frigus, et alia. Cf. Priscian. I, p. 13. Gregor. et intt. p. 572. Πήτρα primitiva significatione est pactum, conventio, foedus.

Συνθήκην exponit Hesych. v. ubi v. intt. Tabulae Heracleenses: κατὰς ῥήτρας καὶ κατὰν συνθήκην. Est ille usus Odys. ξ. 393. Xenoph. Anab. VI, 4, 28. Aelian. V. H. II, 7. X, 18. H. A. XV, 25. Sed proprie non huc pertinent Xenoph. Cyrop. I, 6. decretum ap. Demosth. de cor. p. 255. 21. Tyrtaeus ap. Plutarch. Lycurg. 6. ubi magis legis s. decreti sententiæque notio obtinet. Attamen ipsa legis vis in eo vocabulo ex pacti potestate nata est, quod in legem conveniunt partes civitatis, legemque quasi paciscuntur: hinc Lycurgi leges ῥῆτραι dictae, non, ut ferunt, quod Apollinis responso debentur. Plura de vocis huius Doricae potissimum et Aeolicae notatione v. apud Boissonadum. Rhetram hanc ipsam olim Olympiae positam fuisse, ipse locus docet, ubi reperta est; ipsa quoque multa Olympio Iovi competit, morisque fuit aeri inscripta foedera ibi proponere. Thuc. V, 47. in foedere Atheniensium, Argivorum, Mantinensium, Eleorum: καταθέντων δὲ καὶ Ὀλυμπίᾳ στήλην χαλκὴν κοινῇ Ὀλυμπίᾳ τοῖς νυνί Pausan. V, 23, 3. de formula pacis Athenienses inter et Lacedaemonios: ἔστι δὲ πρὸ τοῦ Διὸς τούτου στήλη χαλκὴ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων συνθήκας ἔχουσα εἰρήνης ἐς τριάκοντα ἔτων ἀριθμόν. In τοῖς P finale pro Σ est: quod Laconibus frequentatum et aliunde constat et ex decreto adversus Timotheum Milesium. Attamen idem Aeolicum esse testatur Eustathius; et de Eleorum usu auctor Strabo VIII, p. 308. ubi de Eretriensibus: Ἐποίκους δ' ἔσχον ἀπ' Ἡλίδος, ἀπ' οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ῥ πολλῶν χρησάμενοι, οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμώδηνται. Plato Cratyl. p. 434. C. οἶσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μὲν φάμεν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληρότης. Ex hoc Eleorum usu emendandus Pausanias V, 15, 4. τὸν μὲν δὲ παρὰ Ἡλείοις Θέρμιον (Ἀπόλλωνα) καὶ αὐτῷ μοι παρίστατο εἰκάζειν, ὡς κατὰ Ἀτθίδα γλῶσσαν εἴη Θέσμιος, ut pro Θέρμιον corrigit Buttmannus. Hinc ap. Hesych. Θέρμα, ἄδεια καὶ ἐκχειρία, h. e. Θέσμα, quod interpretes non viderunt. Nec dissimile veri, etiam Aetolorum Θέρμιον s. Θέρμα ab eadem esse voce (cf. Müller. Dor. T. I, p. 252.): Aetoli enim Eleorum cognati; et Apollinis quoque in eo loco templum fuit. Ceterum non constans, ut fit in talibus, usus in nostro titulo: sed semel tantum in voce τοῖς est ante digamma, et infra τῖς ante T: sed ante idem est ἀλλάλοις, et τοῖς ante Ἡρακείοις. Digamma fuisse in voce ἄλις, docent nummi, in quibus FA et FAΛΕΙΩΝ (Rich. Payne Knight Alph. Gr. p. 12 sq. Eckhel. D. N. T. II. p. 266.). In alterius populi nomine, quod legebatur EYFAOIOIS, cogitarunt omnes de Eύαίσις, incolis pagi Argolici Euae (Pausan. II, 38, 6.), qui est in finibus Arcadiae: quod quum mihi non esset probabile, Euam, quam Steph. Byz. dicit πάλιν Ἀρκαδίας, ab illo pago putabam esse diversam, et hanc, quae Elidi propior fuerit, significari. Sed nunc hoc quoque repudio: Argolica et Arcadica Eua haud dubie eadem est, eaque et ignobilis et nimium ab Elide dissita. Nec pro Eύαίσις facile potuit Eύαίσις dici: denique quod de Oec. civ. Athen. T. II. p. 391. de nummo inscripto EYAEIΩN AXAIΩN ex amici

relatione tradidi, non dubito falsum esse: nummus ille, de quo Münsterus, non ΕΥΑΕΙΩΝ, sed ΦΑΕΙΩΝ ΑΧΑΙΩΝ ostendet: quae autem numismata ΕΥΑ praebent, ea huc non pertinere dudum alii docuerunt. Sed omnem de Eua quaestionem removel perita Gellii admonitio in Diar. class. T. XXIV. p. 402. ultimam primi versus litteram non Y, sed P esse: hoc vero si non tam rectum est quam in reliquis, cogites sculptorem in spatii angustia primum huius litterae ductum propius ad praecedens E admovisse ideoque obliquum fecisse. Attamen vs. 4. littera secunda similis est. Sic fit Ἡραεῖος. De Heraea praeter ea, quae supra dixi, v. intt. Steph. Byz. v. Cellar. N. O. A. T. I. p. 990 sq. Mannert. Geogr. T. VIII. p. 554. Ea civitas haud ignobilis etiam Damarati Olympica victoria nobilitata est (v. Pausan. V, 8, 3. VI, 10, 2.) Olymp. 65. ipso huius foederis saeculo. Nomen gentile Ἡραεῖος ap. Thuc. Polyb. et aliquoties ap. Pausan. item Ἡραεὺς, omisso I, ut Νικαεὺς, notante Stephano: quae mutatio diphthongi AI in A licet Aeolibus tribuatur (Gregor. p. 596.), tamen nolim hoc premere. Sed ut Ἡραεῖς, ita et Ἡραεῖοι commode dicebantur: pro quo Aeolicum est Ἡραεῖοι, ut ἐποίω, μάγοις, ὄνοις (Greg. p. 605. et intt.). Accedit spiritus mutatio et digamma: Ἡραεῖοι.

§. 2. Συμμαχία κ' εἰς ἑκατὸν ῥέτα· ἄρχοι δὲ κα τοῖ] Enclitica κ', hoc est κα Dorice et Aeolice, ut patet ex scriptoribus (Thucyd. V, 77. 79.) et inscriptionibus, toties cum optativo in hoc titulo reddit, ut dubitari non possit, optativum addito κα s. ἄν usurpatum esse pro imperativo sive huius vim tenente infinitivo: συμμαχίαν εἶναι. Ea est p. εἴη ex hoc Aeolismi genere, ut mox συνέαν p. συνεῖν s. συνέσαν, assumpta in hoc terminatione αν, ut mox in ἀποτίνοαν. Nam quod εἰα pro ἦν accepit Boissonadus, usum hunc ex Hesychio confirmans, syntaxis vix tulerit. ῥέτος etiam ap. Hom. et Pind. est, et in titulis Heracl. atque Orchom. Centum annorum inductionis ex scriptoribus notissimae. Sed obscurissima merito haec visa sunt: ΑΡΧΟΙΔΕΚΑΤΟΙ, de quibus quae Knightius p. 114. dixit, non veniunt in censum, neque ea interpretatio, ex qua κα τῷ pro κατὰ τῷ esse dicitur. Praeterea putatur legendum ἀρχῶ Δεκάτω, facta societas sub archonte Decato; et nomina propria eiusmodi a numeris ordinalibus ducta collegit Boissonadus. Sed dativus insolens est; debebantque duo archontes designari, alter Eleorum, alter Heraeensium. Rursum si nominativum statuas ἀρχοὶ (s. Aeolice ἄρχοι) δέκατοι, hoc est, per decem archontum decennialium imperium; ut largiar potuisse ea aetate decennales in illis civitatibus archontes esse, et quum foedus pangeretur, novum magistratum tum ipsum imperium accepisse, tamen nec nominativus aptam structuram habet, nec δέκατοι dici debebat sed δέκα; et inanis ac vacua est universa dictio, quum tempus foederis iam satis definitum sit. Sed praeter annorum numerum solet initium designari, a quo computandum tempus constitutum sit, idque ita, ut annus quidam vel dies definitus ipse dicatur ἀρχεῖν, vel ἀρχεῖν τοῦ χρόνου. Thuc. IV, 118. καὶ ὡμολόγησαν ἐν

τῷ δήμῳ τὴν ἐκεχειρίαν εἶναι ἐναυτὸν· ἀρχεῖν δὲ τήνδε τὴν ἡμέραν, τετράδα ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐλαφβολιῶνος μηνός. V, 19. ἀρχεῖ δὲ τῶν σπονδῶν Ἐφορος Πλειστόλας, Ἀρτεμισίου μηνός τετάρτη φθίνοντος, ἐν δὲ Ἀθήναις ἀρχῶν Ἀλκαῖος, Ἐλαφβολιῶνος μηνός ἕκτη φθίνοντος. In pactione Orchomenia §. 3. ἀρχὴ τῷ χρόνῳ ὁ ἐνίαυτος ὁ μετὰ θύναρχον ἀρχόντα ἔρχομενίους. Paulo aliter in formula indutiarum in titulo Attico antiquissimo: ἀρχεῖν δὲ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν τοῦ Μεταγεινιῶνος μηνός etc. et in locatione Aexonensium: χρόνος ἀρχεῖ τῆς μισθώσεως τοῦ Δημητρίου καρποῦ Εὐβουλος ἀρχῶν. Decretum ap. Andoc. de myst. p. 47. ἀρχεῖ χρόνος τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἡ βουλὴ οἱ πενταπόσιοι λαχόντες τῷ κυάμῳ, ὅτε Κλεογένης πρῶτος ἐγραμμάτευε. Iam ad illam normam ommissa, quia non opus, voce τῷ χρόνῳ dictum videtur in nostra inscriptione, initium centum illorum annorum esse hunc ipsum annum. In quo si anni ipsius accuratorem definitionem desideres; cogites, neque aliter constituendo verborum sensu accuratorem posse temporis notationem elici, neque hanc veteres in his actis curasse. Confer modo foedus ap. Thuc. V, 79. Nempe annus designabatur in tabulis aerarii, ubi, quo anno foedus convenisset, notatum erat: ut proinde non opus esse putaverint, ut in ipso inscriberetur foedere. Quibus perpensis scripsi: ἀρχοὶ δὲ κα τοῖ, hoc est: initium autem sit hic ipse annus, ῥέτος τοῖ. Confidenter pronuncio cum Bekkero nostro, quocum una hanc interpretationem repperi, τοῖ in hoc Aeolismo idem esse quod Atticis τόδε vel τοῖδ', ex τὸ formatum, ut ex τοῦτο τουτοῖ: quod quamquam aliunde demonstrari nequit, ex ipso tamen hoc monumento certo colligitur, propterea quod neque hic locus neque §. 4. ubi ταῖ statuo esse τὰδε vel ταῖδ', expediri potest, nisi aut vocabula quasi fidiculis extorta pro simplici dictione huic titulo tribuere, aut illam quam dixi formam agnoscere velis. Nec vacua est haec formula, Incipiat vero foedus ab hoc anno: potuit enim etiam insequens annus pro primo centum illorum annorum computari: nunc illa addita hoc constitutum est, ipsum, qui agatur, annum primum ex illis centum esse. Ceterum τοῖ et ταῖ, non τοῖ, ταῖ, dictum esse ab Aeolibus non statuerimus.

§. 3. Αἱ δὲ τι θεοί, αἶτε ῥέπος αἶτε ῥάργον, συνέαν κ' ἀλλήλοισι, τὰ τ' ἀλλ καὶ παρ πολέμῳ· αἱ δὲ μὰ συνέαν, τάλαντον κ' ἀργύρῳ ἀποτίνοαν τῷ Δι' Ὀλυντίῳ τῷ καδαλημένῳ λατρεῖόμενον] Αἱ et αἶτε ubivis obvium non solum Doricum est sed et Aeolicum, ut apud Sapphonem. De formula cf. foedus ap. Thuc. V, 79. αἱ δὲ ποι στρατιᾶς δὲ κοινῆς, vel si malis θεοί cum Boissonado. ῥέπος et ῥάργον ut hic ita apud Homerum et Pindarum digamma habent, retentum etiam in Germanicis linguis, Wort, Werk: nam nostrum Wort est Graecum ῥέπος, quod olim opinor ῥέπος fuit, Romanis verbum. A autem in ῥάργον vetustissimae dialecti est, hoc est Aeolicae: etiam Athenis Ἀργάδεις sunt ab ἔργῳ dicti; et in nonnullis Germaniae regionibus dicitur Work, ante P proclivi mutatione litterae E in A, quod ex Graeci etiam verbi formatione notum. ἄλλ p. ἄλλα apocope est prorsus insolens et diversa paululum ab iis, quas Doriensibus tribuit Trypho §. 28. Huius-

modi formae prisci erant sermonis; nullus vero Aeolico in Graecia magis priscus. Πολέμῳ autem scripsi, non πολέμου: illud esse Aeolum, colligas ex Gregor. de Aeol. dial. §. VIII. LI. ubi quod de accusativo plurali dixit, debet etiam ad genitivum hunc accommodari. Insolens etiam πᾶρ, ubi περὶ communis usus postulat. Μὰ est reconditionis Dorismi (Theocr. III, 27.), qui fere ad Aeolismum accedit. Mox ἄργυρος Atticis argenti vis non signati nec elaborati; signatum est ἀργύριον: potest tamen in hac dialecto etiam de nummis ἄργυρος dictum esse; quamquam quid vetat quominus in ea aetate eaque regione de argenti pondere non percussi cogitemus? Ipsa multa non magna: nam ea aetate rarum, in Peloponneso praesertim, aurum et argentum; necdum urbani erant Elei et Heraeenses, sed rustici vitam agebant simplicem et a luxu alienam. Ita Lepreatis talentum argenti Iovi Olympio pendendum imperatur ab Eleis (Thucyd. V, 31.). Ἀποτίνοιν p. ἀποτίνοιν ad normam aoristi flexum est, ut συνέαν p. συνείεν: τύψειαν Aeoles dixisse notatur etiam a grammaticis (Gregor. §. XXVI.): unde facilis transitus ad ἀποτίνοιν. Δὲ cave putes esse pro disyllabo Δῦ: monosyllabum est etiam num. 16. et aliquoties apud Pindarum. Mox in ΤΟΙΚΑΔΑΛΕ ΜΕΝΟΙ ΛΑΤΡΕΙΟΜΕΝΟΝ est difficultas. Paenitet afferre Knightianum λατρεϊμένων, sc. ἕνεκα, quod vertit ad sacros usus; quo posito reliqua explicat τοῖ κα δαλημένοι: neque ille genitivus aptus est, neque illo recepto verba bene ordinata sunt. Manifesto λατρεϊόμενον pertinet ad τάλαντον. Λατρεύειν est venerationem et officium praestare, etiam donis et sacrificiis numini: hinc est de multa Iovi pendenda, si altera civitas cum altera consilia vel res gerendas non communicasset. Pro eu est ei assumptum, λατρεϊόμενον. Iam ubi hoc cum voce τάλαντον iunxeris, non potest τοῖ κα δαλημένοι legi, quod perperam interpositum ceteris foret; igitur dativus τῷ κ. τ. λ. statuendus est ad Δὲ Ολυμπίῳ, quod postea vidi etiam Boissonado placere. Iuppiter enim huius foederis fideiussor; igitur si foederis condiciones negliguntur, Iuppiter fallitur. Sed potentiale κα, etsi solet participio addi, non satis hic commodum est, nec §. 4. κα δαλέοιτο legi potest: nam ut εἴ κε cum optativo omnino rarius est (reperitur tamen apud poetas et scriptores aliquoties, etiam in inscriptionibus, ut in donatione Corcyraeae); ita in hoc titulo, in quo certus quidam et constans usus, αἰ cum optativo sine κα ponitur: αἰ δέ τι δέοι, εἰ δέ μὰ συνέαν. Igitur §. 4. καδδαλέοιτο requiritur: atque inde colligi potest etiam §. 3. scribendum esse τῷ καδδαλημένῳ. Et in participio hoc quidem etiam Walpolius voluit compositum ex κατά, licet is τοῖ καδδαλημένοι retineat. Iam vero etsi καδδ. legi in utroque loco potest, quod duplices consonae in hoc titulo simplici littera omnes designatae sunt: recte tamen Walpolius καδδαλημένοι simplici Δ retinet, syncopen hanc duobus confirmans exemplis. Sed utrumque exemplum falsum est; nam in Inscr. Sigeensi, cuius initium Ἐπιμνηνιεύοντος Νυμφίου, vs. 4. κατὴν Σελευκίδα p. κατὰ τὴν merus error lapicidae est, quum

illud decretum vulgari dialecto scriptum sit: in testamento Epictetae autem, quod in Theraeis vide, nusquam KA est p. κατὰ, ut Walpolius perhibet, sed κατὰ ibi semper et saepissime reperies, κα autem nonnisi pro ἄν. Certiora exempla sunt καβαίνων et κάπετον, illud Alcmanis ap. Hephaest. p. 44. hoc Pindari Olymp. VIII, 39. His confisus retinui καδαλ. Ceterum haec syncope, duplicata tamen consona, Aeolibus tribuitur a Tryphone §. 23. In eodem participio, si id pro perfecto habueris, omissa erit reduplicatio, per arsin, quam vocant grammatici. Hoc quoque prisci sermonis est, etiam Homericum: igitur et Ionicum dicunt, ut est apud Phavorinum et Gregor. p. 461. ac Gramm. Paris. p. 676. (ed. Greg. Lips.) et Doricum, ut Greg. p. 221. Trypho vero §. 21. πάθος Διολικὸν esse pronunciat: quamquam haec verba omisit Lascaris. Sed Buttmanno monente καδαλήμενος potius praesens est Aeolicum, ut φιλήμενος et alia: v. Sturz. ad Maittair. de dial. p. 207. Hoc igitur dedi. De passiva significatione verbi καταδηλῆσθαι immerito dubitatum est, quod vulgo medium esset: certe perfectum δεδηλῆσθαι passivum ex Herodoto et Euripide annotavit iam Schneiderus in Lexico.

§. 4. Αἰ δέ τι τὰ γράφεια ταῖ καδαλέοιτο, αἶτε τέτας αἶτε τελέστα αἶτε δᾶμός ἐντ', ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ νταῦτ' ἐγραμμένῳ] Nunc non de foederis, sed de tabulae laesione dicitur; de foedere erat §. 3. Siquis autem scriptum hoc violaverit, eadem quae in foedere laeso multa constituitur, ut in diris Teiorum: ἐν τήπαρῃ ἔχεσθαι ὅς ἂν τὰς στήλας, ἐν ᾗσιν ἡπάρῃ γέγραπται, ἡ κατάξει ἡ φοινικία ἐκκόψει ἡ ἀφανέα ποιήσει etc. Initium explicabat Knightius: εἰ δέ τις τὰ γραφεῖα τη: in quo nemo vim optativi commodam iudicabit; nec quisquam Graecorum unquam ita loqui potuit. Simplex et unice apta ratio est, ut dicatur τὰ γράμματα τάδε: igitur γράφεια dūm est ex quo statui esse γράμματα, ut τὸ γράφος dictum sit, sicut τὸ τρύφος; idem vidit Vincentius ap. Knight. Superest ταῖ, quod debet τάδε esse, ut in formula Amphictyonica apud Aeschinem, de qua paulo post. Conf. §. 2. Nam ne τᾶ legam, obest quod paulo post ἐνταῦτα dicitur: τᾶ enim debebat p. τῆδε s. ἐνταῦθα esse; et ne hoc quidem plane aptum est. Schneiderus Lex. v. καταδηλῆσθαι male hinc citat τὰ γραφέντα: nam in lectione nihil est incerti, ne in littera Π quidem, quam quum Knightius putaret Θ esse, finxit Θ in hoc vocabulo commutatum cum Φ esse, ut in Θλᾶν φλᾶν, Θῆρ φῆρ: sed Φ cur quadratam nunc formam induerit, supra docui. Τῆ pro τῆς est etiam Laconum. V. Hesych. v. Designantur deinceps, qui, si laeserint tabulam, eadem qua supra multa teneantur: de quibus quae Knightius proposuit, taedet referre. Apertum est non alios designari posse, quam qui foedere obstricti sint: si quis alius tabulam violasset, puniendus erat ex legibus illis, quae de violatis actis publicis monumentisque obtinebant. Igitur nonnisi de Eleis et Heraeensibus explicari ea verba possunt, et excludendi sunt peregrini, etiam μέτοικοι, quibus nulla pars rei-

publicae. Haec ob aliorum prava commenta moneo. Primo loco est *féras*, cum digamma, ut apud Homerum: is est *civis*, sed privatus (*ιδιώτης*), oppositus deinceps magistratui. Hesychius: *ἔται· ἑταῖροι, συνήδεις, πολῖται, δημόται, φίλοι, ἐπίκυροι*, ubi v. intt. Cf. paulo post v. *έτας, έταισιν*, ac rursum v. *έται· οι πολῖται*. Idem: *ξυνέται· συμπολίται*, et *ῶ έτα· πολῖτα*. Sic est ap. Aeschyl. Suppl. 250. et in foedere Argivorum et Atheniensium ap. Thuc. V, 79. Huic opponitur, ut dixi, *τελέστα*, quod Aeolicum p. *τελεστής* (cf. Gregor. p. 693.), licet in *féras* non omisum sit Σ, inconstantia usus. Notum est *τοὺς τὰ τέλη έχοντας* esse magistratus universim; peculiariter autem *τοὺς τὰ τέλη έχοντας* Eleorum habes in foedere ap. Thuc. V, 47. Hi sunt *τελεσταί*. Superest quid sit *δαμος*. Etenim praeter privatos et magistratus dixeris universam civitatem, aut Eleam aut Heraeensem, posse tabulam revellere et confringere, ne foederis memoria supersit: hoc igitur voce *δαμος* significari. Sed tum dicendum potius *πόλις* erat, ut in diris Amphictyonum ap. Aesch. c. Ctesiph. p. 502. Reisk. *εἴ τις τὰδε παραβαίνει ἢ πόλις ἢ ιδιώτης ἢ ἔθνος* (cf. Polyb. VI, 13, 5.): praeterea quod civitas facit, per magistratus geritur; igitur *πόλεως* notio inest iam in voce *τελέστα*. Vera explicatio ex accuratiorum rerum notitia petenda erat. Nam quum neque Elei neque Heraeenses ea aetate in unam essent urbem congregati, sed *δήμοις* s. *κύμαις* seiunctis continerentur, potuit sane accidere, ut unus vel alter pagus a foedere alienior fieret, quod laesum se a foederatis putaret: quod ne accideret, etiam adversus *δήμους* aliquid constitutum est. *Δᾶμον* igitur intellige *pagum*: de illis autem pagis supra dixi, ubi ipsum *δήμων* nomen ex Strabone attuli. Litteras *έντ'* interpunctionem secuti interpretes sequentibus adiunxerunt; sed interpunctionis vis in veteribus decretis

ea potissimum est, ut certa vocabula a reliquis clarius separentur, nulla structurae habita ratione. Ita num. 33. habes, *τῶν Ἀθηνέων ἄθλον· εἰμί*. Sic nunc post *δαμος* interpunctum est; neque inde colligas *έντ'* ad seqq. pertinere. Nam quod statuitur *έντεπάρῳ* p. *έν τῷ έπ.*, quis tulerit Graece doctus? In quarta enim littera E non potest inesse *ω* per crasin admistum, neque *ω* apostropho abiectum esse. Nec opus praepositione *έν*: *ένέχεσθαι τινι* aequè usitatum est atque *ένέχεσθαι έν τινι*, ut dicitur *ένοχος εἶναι τινι*, non *έν τινι*. Demosth. de cor. trierarch. p. 1231. 15. *τοῖς έσχατοῖς ἐπιτιμίαις ένέζεται*. Lysias c. Philocr. p. 832. 23. *εἰ αἱ μέν τὰ τῶν ιδιωτῶν ἀπολλύμενα τοῖς κλέπταις συνεδότες τοῖς αἰτοῖς ένέχουσιν*. Et ubivis. Itaque *έντ'* est *έστί*, quod ut Doribus tribuitur (Greg. p. 280.), ita multo magis Aeolicum fuit. Pro *ίρος* Aeoles *ίρος* dixisse notantur (Greg. p. 589. et intt.), et recte: sed ille Aeolismus Asianus et Lesbius est. Dores dixerunt *ιαρός*, quod Peloponnesiaco Aeolismo fuit *ίαρος*. Hinc *έπίαρος* p. *έφίερος*, ut in Cumaeo marmore *κατειρῶν* p. *καθιερῶν*, et *κατειρῶσις*: in quibus ei nihil nisi *ι*. *Έφίερος* est adiectivum *de rebus numini oblati*; hinc placenta *έφίερος* dicta ap. Polluc. VI, 76. ubi varia lectio *έφίερις* vel pravi accentus causa spernenda est. *Τὸ έφίερον* autem s. *έπιαρον* nunc est *multa deo solvenda*: aliud enim alibi pro re nata in illo adiectivo, ubi substantivi loco usurpatur, intelligendum est. Ne conferas *τὰ έφιερῖα*; aliud est enim *ίερὸν*, aliud *ίερῖον*. *Αὔτις* p. *αὔτις*, ut Ionum et Dorum, ita Aeolum est *ψιλωτῶν*: sic igitur nunc habes etiam *ένταῦτ'*: accedit synaloephe *τῷ ένταῦτ'*, re-tenta tamen littera *ι* contra receptam hodie regulam, quae in Aeolismo haud dubie non obtinebat. Postremo *έγραμμένῳ*, ut *έγνωκῶς*, *έγλυμμένος*, *έκτῆσθαι*. Ipsum *έγραπται* est ap. Oppian. Cyneg. III, 472. *κατὰ δ' έγραπται*.

12.ο

Ex Fourmonti schedis, ubi notatur „*Έν τῷ χωρίῳ τοῦ κουρσελας in Attica.*” Ipse in Prooemio *Lectio-num Univers. Berol. aestiva-rum a. 1824.* edidi nuperrime.

ΝΙΗΕΛΟΗΚΕΘΡΙΕΣΤΕΚΡΙΡΣΤΕΘ
ΣΑΝΛ ΡΟΘΠΕΡΜΕΥ

Corruptae huius, ut Fourmontianarum plurimae sunt, eoque minus suspectae inscriptionis litteras vides satis antiquas esse; Sigma est Σ, ut in antiquissimis Atticis ceterisque, quae ob hanc ipsam litteram continua hac serie a me compositae sunt; pro M est Μ; unde etiam N haud dubie Μ fuit. E obliquum est, ut solet in vetustissimis; et P uno loco excepto, ubi Fourmontus quidem rotundum praebet, angulare; item A sine dextero crure. Θ, ut Fourmontus titulum dedit, et O vocalis est et Theta: quod quum verum esse non possit, aut Θ vocalem O designat, ut ex iis, quos deinceps posui, et ex

Attico militari titulo nummisque aliquot Crotonis et Cauloniae (v. D'Hancarv. Recherch. T. I. tab. II. Eckhel. D. N. T. I. Prolegg. p. CI.) verisimile fit, ac tum pro Θ, ubi Theta est, debuit Θ vel ⊗ esse, sicut est in illo Attico; aut Theta fuit Θ, et ubi vocalis requiritur, scribendum O. Vs. 1. litt. 6. pro Θ haud dubie vocalis reponenda est. Sed titulum hunc quum initio putarem fragmentum tantum carminis esse, non ita arbitrabar memorabilem esse; mox eius ratione penitus perspecta, quantivis eum intellexi pretii esse: animadverti enim integrum esse hexametrum heroicum, miramque iam de eo rem

narrabo. Est enim versus ab Hipparcho Pisistrati f. Hermae inscriptus, quo significatur, eo, ubi Herma positus erat, loco mediam viam esse inter Thriam pagum et Athenarum urbem. Verba sunt dialogi de lucri cupidine, quem Simoni Socratico tribui p. 228. C. (Cf. Aelian. V. H. VIII, 2.) de Hipparcho Pisistratide: Ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν, καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύων αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι, ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἐκάστων. καῖπειτα ὑπὸ σοφίας τῆς αὐτοῦ, ἦν ἔμαθε καὶ ἦν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεζόμενος ἂ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν· ἵνα πρῶτον μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζοιεν οἱ πολῖται αὐτοῦ, τότε Γνωθὶ σαυτὸν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὰλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἰππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγούντο, ἔπειτα παριόντες ἄνω καὶ κάτω καὶ ἀναγιγνώσκοντες, καὶ γεῦμα λαβόντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, φοιτῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι. ἔστων δὲ δύο τῷπιγράμματα· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἔστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ, Μνῆμα τόδ' Ἰππάρχου, στεῖχε δίκαια φρονῶν, φησὶν. ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾗ λέγει, Μνῆμα τόδ' Ἰππάρχου, μὴ φίλον ἐξαπάτα. Vides Hipparchum medio viarum ex urbe in pagos singulos ducentium intervallo posuisse Hermas cum inscriptionibus binis, altera in sinistro, altera in dextero latere: in dextero autem erat pentameter; unde colligitur in sinistro fuisse hexametrum, ut integrum compleretur elegiacum distichum. Nam nisi hexameter praemissus esset, singulares fuissent pentametri: qui etsi in priscis inscriptionibus non sine exemplo sunt (Pausan. V, 27.), tamen cultissimorum poetarum sodali Hipparcho non magnopere conveniunt. Accedit, quod ipsis illis quae recitavimus verbis ἐλεγεῖον vocatur unumquodque Hipparcheorum carmen: ἐλεγεῖον autem constat distichum elegiacum dici. Versu autem sinistrae partis, de quo dialogi auctor ut de priore dicit prius, idem scriptor docet id ipsum comprehensum esse, quod supra dixi, *hoc loco mediam esse viam inter pagum et urbem*; quippe Hermen dicere, sese esse ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου: quae ipsa fere verba hoc huius inscriptionis versu heroico contineri mox patebit. Erat vero Athenis porta Thriasia celeberrima: quo magis consentaneum est, Hipparchum in via Thriam ducente posuisse Hermen. Intervalla ipsa ab ara duodecim deorum, quae pro Romano miliario aureo fuerit, computata esse, optime monuit Müllerus in eximia de situ Athenarum commentatione inserta Encyclop. univers. Sc. et Art. T. VI. p. 237. collato Herodoto II, 7. et titulo Attico Chandl. P. II. n. 25. Atqui illa ara a Pisistrato Hippiae f. (Thuc. VI, 54.) condita erat, et circiter Olymp. 65, 1. iam erat exstructa, ut colligi ex Herodoto VI, 108. potest; eo igitur fere tempore illos Hermas posuit

Hipparchus, qui ab Olymp. 63, 1. cum fratribus Athenarum imperium tenuit (Corsin. F. A. T. III. p. 118.), Olymp. 66, 3. caesus. Hinc tituli aetas inter Olymp. 63, 1. et Olymp. 66. definitur, propius tamen, ut videtur, accedens ad Olymp. 63. Nam quum ara duodecim deorum conderetur, tum etiam hos Hermas factos esse, vel certe modico intervallo post, omnino est probabile.

Accipe nunc correctiones. Initio tenuia quidem sed tamen sufficientia vestigia video formulae ἐν μέσῳ, quam dialogi auctor suppeditat. ΕΣ superest intemeratum; sequitur ΘΗ, ex quibus litteris prior fuit Ο sive Θ: ex altera prior pars addi debet, ut sit ΟΙ. Praecedit Η, quod fuit Μ; Fourmontus enim talia ubique confudit. Habes ΜΕΣΟΙ: in quo etsi metrum postulat, ut Sigma geminetur, hoc tamen scriptura non exprimebatur, sed legentibus relinquebatur, quum μέσος vulgo simplici scriberetur sibilo; neque opus in hac quidem voce est, ut ad vetustum morem provocemus, de quo num. 2. et 11. diximus. Praecesserat ΕΜ, ex quo nihil superest nisi Ν: quod quomodo inter duas illas litteras dispertiendum sit, in ea, qua Fourmontus litterarum ductus delineare solitus est, incuria dici non potest. Sed post ἐν μέσῳ et ante vocem Θρήης restat fere hoc: ΨΕ. In illo Ψ dele horizontalem virgulam, et ex isto Ψ, quod signum nihili est, inferiore lineola deprompta et cum Ι composita fac Λ, Gamma. Sic prodiit γε non incommodum huic loco. In secunda linea si quintum elementum est Ρ, de quo non dubito; quartum necesse est vocalis sit. Nempe L superest ex Ε: nec me movet obliqua lineola sursum inclinata, quae in lapide, credo, deorsum ferebatur. Ita tenemus allocutionem ἄνερ: in qua si quis haeserit, videat epigramma Ithacense a me alibi restitutum, in quo eadem plane allocutio. In fine patet ΗΕΡΜΕΣ: Γ enim in Η mutandum vel, quod etiam probabilius, in Β. Nec tamen Herma videtur ipse loquens inductus esse, ut collegeris ex dialogo de lucro. Potuit in aliis ex hoc genere ipse loqui; in aliis aliter institutum erat, quod metrum nunc hoc nunc illud suadebat: nam quum pagorum nomina non mediocrem versiculo difficultatem obiicerent, non est credibile illas inscriptiones omnes ad unum conformatas modulum fuisse. Inter voces ἄνερ et Ἑρμῆς interpositum ΘΘ, in quo nihil quaerere licet nisi articulum vel pronomen ὃδε sine articulo passim obvium: spiritum asperum Η sive Β si requisiveris, cogites eum ex antiquissimis iam temporibus in articulo potissimum omitti: v. num. 16. Coniicias igitur ΟΔ: sed vide, ne in elisione ut tenuis, ita etiam media ante asperum a nonnullis in aspiratam mutata sit; quod vulgo fit in verborum declinatione: ἀμείβω, ἡμείφθην. Quod etsi demonstrare grammatici auctoritate non possum, tamen video Thierschium in Corrigendis ad Pindari editionem et interpretationem Germanicam T. II. p. 349 sqq. hoc ipsum postulare, qui velit πενταετηρίδ' ὅπως, Ἑλλάδ' εὐρήσεις et alia similiter scribi: atque unum certe exemplum etsi non Atticum est

οὐθέν, οὐθέν. Nec tamen id audeo pro regula ponere; a nonnullis id factum esse si statuas, vix poteris temeritatis accusari. Iam accipe versiculum:

ΕΜΜΕΣΘΙΑΕΘΡΙΑΣΤΕΚΑΙΑΣΤΕΘ
ΣΑΜΕΡΟΘΘΕΡΜΕΣ

Ἐν μέσῳ γε Θρήνης τε καὶ ἄστρεος, ἀνερ, ὅς' Ἐρμῆς.
In altero latere erat pentameter eiusmodi, quales auctor dialogi affert; ita ut in utroque viator compellatus fuerit.

13.

Geraniae, quae est Messeniae vel secundum alios Laconicae. Ex schedis Fourmonti.

ΘΙΑΡΟΛΙΝΑΡΟΠΝΟΛΙΗΙΑΡ
ΑΡΙΛΛΤΟΔΑΜΟΛ

Scripturae causa notabile hoc fragmentum, ob formam aspiratae Ψ (v. ad num. 4.) et duplex Sigma (v. ad num. 25.). Sententia obscura est; potest *ἱαροῦσι* legi, *consecrant*; sed nulla inde videtur structura elici posse, quod subiectum, quantum video, singulare est. Potius septima vs. 1. littera Ι in interpunctionem: mutanda, item littera 16. Deinde litt. 17. Η corrigenda; debet enim Θ esse. In fine videtur nihil nisi ΟΣ deficere. Igitur lego: ἱαρός: *Χαροπῖνος*: ἱαρός: ἱ. Ἀριστοδάμος. Charopini nomen

notum, non item Charopni. Quid vero *ἱαρός* s. *ειρός* hoc loco sit, vix certo dixeris; potest de sacrorum ministro esse (Eurip. Iph. A. 675. Ion. 1224.), potest de servo sacro (*ἱεροδούλῳ*). Posterius praefero. Sic hic titulus index fuerit *ἱεροδούλων* deo alicui dedicatum, qui *ἱεραὶ* dici in titulis solent. Nomina tamen non servilia sunt; sed potuerunt illi viri olim liberi esse, et belli casu in servitutem redacti numique donati esse.

14.

Argis in templo D. Basilii. Ex schedis Fourmonti.

Λ ΛΟΥΡΙΑΙ
... ΕΟΝΠΕΔΑΦΟΦΟΘΙ
... Α... ΡΟΣΠΕΡΙΚΕ...
... ΙΚΡΑΤΕΥΔΑΜΟΤ.ΚΕ.
... ΑΘΟΝ
... ΤΟΝ

Antiquam esse inscriptionem docent formae, etsi non omnes plane vetustae sunt. Memorabiles formae Σ, item D, et P peculiari ductu vs. 3. obvia, quae est pro notiore R: attamen vs. 4. vides vulgare P. Vocalis O videtur Θ esse, ut num. 12. 17. 18. 19. 37. et in Attica inscriptione militari in Archaeologia Britannica, quam in Atticis vide. Lambda est Λ, prope ut in Polycratea, et num. 17. 18. 19. item in eodem, quem dixi, Attico titulo. Interpretatio mutili huius fragmenti nulla fere reddi potest, nisi quod catalogus nominum est. Vs. 2. *έων* exitus nominis proprii est, ut *Κλέων*. Deinde sequitur ΠΕΔΑΦΟΦΟΘΙ, vox maxime memorabilis, sed, ut solet in Fourmontianis, corruptior: litt. 7. 8. ΦΘ mutandae

in ΙΚ. Sunt enim *πεδάφοικοι*, hoc est *μέτοικοι*. Idem quippe corruptum extat in alia Argiva inscriptione nominum indicem continente num. 19. *Οἶκος* enim digamma habet, quod notum (cf. num. 4.): et *μετά* Aeolibus maxime, sed etiam Doriensibus nonnullis sonat *πεδά*: igitur *μέτοικος* his est *πεδάφοικος*. Sequuntur iam horum inquilinorum nomina, ex quibus Α...ΡΟΣ restitui certa via non potest; videtur tamen nomen in *α[νδ]ρος* desinens fuisse: deinde erat *Περικλῆς* vel *Περικλείτος*; mox nomen in *ικράτης* desinens, ut *Ἰφικράτης*. Abstineo me a reliquis: nam in proximis etsi *Δαμοτ* apertum est, potest tamen vel *δαμόται* (*δημόται*) fuisse, vel nomen muliebri *Δαμοτική*, vel *Δαμότας*. Vs. 5. prius Θ fuit Theta.

Ex schedis Fourmonti, inter Spartanas inscriptiones, cum lemmate: „Fehassae, prope molendinum.”

.. ANTOTEDFPOFFTO
.. AMANOOITILEFO ..
'Z EΘEKEMEPEPAITIM
DEDOFAZAPKALON
O E' . ΛΛΚΑΘΑΙΡΟΝ
.. V. ΡΟΥΙ . Ρ . ΦΟΡΟΜΚ
ΑΓΓΑΕΥΛΛ . ΥΙΨΟ

Mira inscriptio neque intellectum admittens ob lacunas et transcribentis vitia. Litterae partim priscae sunt, ut Θ et Δ; item Μ: Μ et Lambda vulgaris sunt. Forma ζ non potest Ξ esse; nimium enim recens haec forma, neque in ceteris Ionicarum litterarum vestigium reperitur: unde coniicio in illa figura formam litterae Sigma latere, quae est num. 41. satis antiqua. Littera quinta vs. 4. haud dubie digamma est. Vs. 6. apparet ΟΥ, sed sitne diphthongus nec ne, diiudicare non licet: magis tamen eo inclino, ut ne diphthongus sit. Ceterum fragmentum versuum esse docent ea, quae perspicere queunt. Vs. 1. lege: ... άντου εδῆδορε ύόν, ... *anti comedit filium*. Έδῆδοα p. εδῆδοκα s. εδῆδα (unde Homericum passivum est εδῆδομαι); accedit digamma εδῆδορα, ut vs. 4. unde patet prius duorum Ε post

EDEDO esse in F mutandum. Nota est forma ύός omisso I; adspiratio autem neglecta est, ut in aliis perantiquis titulis (v. ad num. 43.). Vs. 2. superest: ... αμα νόω, τί λέγω. Vs. 3. lego: ός εδῆκέ με φῆρα. φῆρα i. q. Σῆρα: Ψ fuit Φ, de quo non potest dubitari. Vs. 4. εδῆδορας ἀρκαλον: ἀρκαλος Dorice p. ἀρκηλος, de quo vocabulo v. Aelian. H. A. VII, 17. Etiam ursorum catulos ἀρκίλους dici ex Eustathio annotant Lexicographi; et Hesychius habet: ἀρκηλα· ώόν. Κρήτες τήν ύστρηρα, intellige bestiolam. Vs. 5. agnosco ἀλλά καθαίρων, credo de lustratione sive expiatione. Vs. 6. vide ne ύδροφόρον vel ύδροφόρων lateat: Μ certe in Ν mutandum. Inscriptionem aut oraculum aut mysticam et teleticam formulam continuisse iudico, quo et reliqua et maxime illud καθαίρων et ύδροφόρου mentio deducunt.

16.

In galea aerea a. 1817. inter rudera Olympiae reperta, apud Rossium tribunum militarem Britannicum, Anglica reipublicae in Zacyntho proxenum. Primus edidit Bröndstedius Danus, peregrinator celeberrimus: *Sopra una iscrizione Greca scolpita in un antico elmo di bronzo rinvenuto nelle rovine di Olimpia nel Peloponneso*; Napoli, nella stamperia della società filomatica, 1820. 4. deinde in epistola ad Münsterum in Diario Germanico matutino 1820. *Kunstblatt* N. 65. Primi editoris sententiam firmare studuit Sicklerus *Diar. matut.* 1821. *Kunstblatt* N. 2. Titulum male exhibet Pouquevillius *Itin.* T. IV. p. 300. (a. 1820.) cui eam galeam emptum obtulerat rusticus; pravoque usus exemplo de eo dixit Boissonadus *Diar. class.* Vol. XIX. p. 301. Meam interpretationem, quum primum id monumentum editum est, aestate a. 1820. cum amicis communicatam, et per epistolas cum Thierschio nostro, hic ipse mihi plane consentiens exposuit in *Diar. mat.* *Kunstblatt* N. 26. a. 1821. interim inserueram *Commentariis Pindaricis* Vol. II. P. II. p. 225 sqq. Paulum differt Hermannii explicatio a C. I. Silligio exposita in Böttigeri *Amalth.* T. II. p. 231 sqq. quam ille vir eximius eodem fere, quo ego in hac re versabar, tempore discipulis suis videtur tradidisse; eam mihi non probari dixi iam in *Prooem. Ind. lect. Univ. Berol. hibern.* 1822–1823. p. 4. Meam adoptavit etiam Welckerus *Spicil. epigr. alt.* n. 27. de hac inscriptione disserens. Litterae ipsae accuratissime expressae sunt neque ullam correctionem admittunt: quapropter de iis, quae docti coniecerunt, dicere supersedeo.

ΘΙΑΡΟΝ Ο ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΒΡΑΚΟΣΙΟΙ
ΤΟΙ ΔΙ ΤΥΡΑΝΑΡΟ ΚΥΜΑΣ

Litterarum formae non nimium vetustae sunt; imprimis Ξ memorabile est in tantae antiquitatis titulo: vetusta notabis V, R, et Θ spiritum, Δ obliquum, litteram simplicem R pro duplici vs. 4. (v. ad 2.), et in eadem voce apostropho usum, ut n. 12. 17. 22. notabis etiam O articulum sine nota aspira-

tionis. Galeam ipsam Bröndstedius putabat partem fuisse operis Onatae a Dinomene Hieronis f. Olympiae dicati, de quo Pausan. VIII, 42, 2. Sed id opus Dinomenes suo inscripto nomine post patris dedicaverat fata, hoc est post Olymp. 78, 2. quo anno Diodoro auctore obiit Hiero: et notatae in

eo epigrammate omnes Hieronis Olympicae victoriae erant, quarum ultima Olymp. 78. contigerat: de quibus exposui in Comm. Pind. l. c. p. 101. Contra haec galea verbis apertissimis testantibus ab Hierone ipso ob victoriam Cumanam dedicata est; qua pugna a Pindaro Pyth. I. celebrata Tyrrhenos afflixerat Syracusarum tyrannus Olymp. 76, 3. auctore Diodoro XI, 51. quo pertinet aliquatenus etiam Strabonis locus V. p. 379. C sq. Nempe verba Dorice composita haec sunt: Ἰάγων ὁ Δεινομένης καὶ τοὶ Συρακόσιοι τῷ Διὶ Τυρρανῶν ἀπὸ Κύμας, Hiero Dinomenis f. et Syracusii Iovi Tyrrhena haec arma a Cumis dedicarunt: nam ἀνέ-Θηκαν omitti tot docent inscriptionum exempla, ut exemplo non opus sit. Moris autem fuit apud Graecos diis et maxime Iovi Olympio ex manubiis galeas, clypeos et talia dedicare: igitur Hiero devictis apud Cumas Etruscis Iovi Olympio haud dubie statim post victoriam galeas Tuscas ex praeda sumptas cum brevi hoc titulo misit et in thesauro aliquo reposuit: galeas inquam plures; plures enim fuisse inde intelligas, quod et aliae duae nullo titulo insignitae simul repertae sunt: huic uni, quae loco maxime conspicuo posita inter ceteras est, titulus inscriptus erat, ut unde essent omnes eodem loco sitae, constaret. Neque obero, siquis, ut Welckerus, plura ex eadem pugna spolia simul dedicata et hac inscriptione comprehensa putaverit: attamen quum saepe unus tantum clypeus, vel una πανοπλία dedicata deprehendatur (Pausan. VI, 19, 9. et 3.), liquet in his donariis non tam muneris magnificentiam spectatam esse, quam rei memoriam apto aliquo dono servandam. Igitur quum Hieronis frater Gelo ob maximam victoriam de Carthaginiensibus Olymp. 75, 1. reportatam cum Iovis signo sane permagno ternos tantum linteos thoraces dedicasset (Pausan. VI, 19, 4.), putabam etiam Hieronem tribus contentum galeis dedicandis fuisse: quemadmodum in alio thesauro tres disci dedicati erant (Pausan. VI, 19, 5.); ut coniicias numerum hunc vulgo receptum fuisse. Neque obest, quod octo quoque spolia dicata videmus (Epigr. anathem. Anthol. 129.): neque enim morem eiusmodi omnes omni tempore observant. Utut est, epi-

gramma uni tantum galeae imponebatur, ut in πανοπλία a Myonensibus dicata soli clypeo (Pausan. V, 19, 3.). Ubi repositae galeae vel spolia fuerint, nihil attinet exquirere: nec tamen absimile vero, collocatas has res in Geloorum thesauro fuisse (Pausan. VI, 19, 10.). De verbis ipsis non est quod multis dicam: Ἰάγων est Doricum, ut iagós: Συρακόσιοι germana est etiam Atticorum forma, ut monui in Praef. ad Simon. Socr. p. XXXI. Cf. Bekker. ad Thucyd. III, 86. Δι monosyllabum notum est ex Pindaro. In voce TVRAN male de Thuriis cogitatum est: Τυρανῶν est pro Τυρρανῶν; ut Pindarus itidem Dorice Τυρσανός dixit, non Τυρρήνωνός vel Τυρσηνούς: apostrophum supra iam defensum versus causa positum iudico. Et enim dedicantium nomina extra versum posita sunt, reliqua vero constituunt anapaesticum paroemiacum:

— — — — —

τῷ Διὶ Τυρρανῶν ἀπὸ Κύμας.

Similia exempla, ubi aliquot voces extra versum positas sequitur versus, Pausanias praebet X, 7. 3. V, 27, 1. Adde infra num. 22. Vides autem spolia ipsa Tyrrhena dici: nec credo ex Tyrrhena tantum praeda facta ab Hieronis artificibus esse. Nam quod Hermannus Τυραν per apocopen p. Τυρρανῶν esse putat idque vertendum censet ex aere Etrusco, plane contortum est, quum alterum sua se simplicitate commendat: equidem neque ad apocopen facile confugiendum iudico, nec genitivum Τυρρανῶν concedo esse ex aere Etrusco: nec quemquam Graecorum arbitror hoc potuisse intelligere, si pro genitivo positum ab Hierone esset. Itaque valeat aes Etruscum, ex quo facta haec galea a Graeco artifice sit. Quodsi Dodwell. Itin. T. II. p. 327. plurimas galearum Olympiae repertarum docet ita tenues esse, ut militares non fuisse videantur; dubium est, num Rossiana galea ex eodem sit genere: atque ut sit, potuerunt hae galeae corio intus munitae esse, ut bellico usui sufficerent. Ita linte thoraces satis leves fuerunt, iique tamen militares. Alias galeas cum inscriptionibus vide num. 29. 30. 31. ex quibus postrema et credo etiam altera non militares, sed voti causa fabricatae sunt: de prima infra accuratius dicam.

17.

Argis in D. Demetrii, ex schedis Fourmonti.

... ΟΟΝΑΝΕΘΕΚΕ . . .
 . ΝΤΕΑΙΗΤΥΙΤΟ . . .
 ... ΕΙΘΙΣΤΟΙΣΔΑΝ . . .
 . . ΟΣΙΟΙΣΕΝΑΕΘΙΟ . . .
 . . ΙΣΤΕΤΡΑΚΙΤΕ . . .
 ΠΑΡΙΟΝΝΙΚΕΚ . . .
 \ ΡΙΣΤΟΝΟΓΗΤΑ . . .

Litterae hic quoque maximam partem priscae sunt, D, T, Θ, Μ, fortasse V (vs. 3.), etsi vs. 2. est Υ: item +, et nescio an Θ pro Ο: sed Sigma est Ξ, nisi quod vs. 2. Σ habes, pro quo haud dubie

Ξ fuit. Ceterum ex hoc apographo putes in titulo fuisse Σ: sed mihi certum est Fourmonto hoc debere, et in lapide fuisse Ξ. Versus fuisse heroicos, numerorum, quae supersunt, membra docent: ni

E 2

fallor, basi impositi erant, in qua arma ab hoplitodromo numinè dicata cernebantur: is autem hoplitodromus vicerat et alios ludos et Olympia. Sic Arcesilai currus, quo Pythia vicerat, in thesauro dedicatus fuit, docente Pindaro Pyth. V. Vs. 1. est: ὄων ἀνέθηκε; vs. 2. ἔντεα agnosco: quae vox convenit hoplitodromo, ut Pind. Olymp. IV, 24. χαλκίοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον. Deinde sequitur ἰσχύι λο.... Post ἔντεα aut finis fuit versus, aut incisio, quae tetrapodia bucolica dicitur: eo enim deducit hiatus. Ceterum ἰσχύς quoque convenit hoplitodromo, qui praeter pedum velocitatem debet etiam robur corporis ad arma gestanda habere. Vs. 3. vix dubito latere Πέλοψ, quae Aeolica dicitur scriptura et pronuntiatio p. Πέλοψ esse. Gregor. Corinth. de dial. Aeol. §. XXXIX. Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ πσ προφέρουσι, ξένος κσένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ πσ, Πέλοψ, Πέλοψ. Idem tradit Gramm. Meerman. de Aeol. dial. §. XIV. In quo si quaeris quid inter πσ et ψ intersit, respondeo Atticis ψ et ξ non fuisse πσ et κσ, sed φσ et χσ, sono minus tenui: id quod exempla inscriptionum commonstrant. Cf. Buttm. Gr. Gr. mai. p. 87. 88. Sed in Peloponneso Aeolismus ante Dores regnabat: igitur nihil mirum si ex illo haec scriptura remansit apud Argivos et alios: unde etiam ΔΕΚΣΑΙ in Melia inscriptione (num. 3.); nam Melii Laconum coloni sunt. Quodsi Pelopis nomen non immerito hoc loco agnosco, vicit ille hoplitodro-

mus in Pelopis certamine Olympio; id si statuas, non potest titulus ante Olymp. 66. conceptus esse: cursus armatus enim Olymp. 65. demum receptus Olympiae est (Pausan. V, 8, 3.), et vicit tum Damiratus Heraeensis: nec dubito decem circiter Olympiadibus recentiorem hunc titulum esse. Sequitur vs. 3. τοῖς δ' αὖ, de aliis ludis, et vs. 4. ὁσίοις ἐν ἀέθλοις, de certaminibus sacris, ut Pind. Olymp. XIII, 15. ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις: ὅσια enim non nunc credo ἱεροῖς opponi, sed esse *sancta, veneranda*. Vs. 5. de tribus et rursum de quattuor victoriis sermo est, τρεῖς τετράκι τε, ut Pind. Nem. VII. extr. τρεῖς τετράκι τ' ἀμπολεῖν. Simile habes apud eundem Olymp. VII, 80. de ludorum victoriis: τῶν ἀνδρῶν Διαγόρας ἑσπεφανώσατο δῖς, κλεινὰ τ' ἐν Ἴσθμῳ τετράκις εὐτυχέων. Vs. 6. lego: παριὼν νίκη κ.... Qui cursu vincit, παρέρχεται, praeterit victos. Νίκη non substantivum est, quod in Dorico hoc epigrammate (nam in fine Doricum est ἐπλίταν) debebat νίκα esse, sed est Doricum imperfectum p. ἐνίκα: v. Theocr. VI. extr. Pind. Nem. V, 5. et nota imperfectum in hoc verbo ex usu positum esse. Vide quae Dissenius in Explicatt. ad Nem. V, 5. in nostra editione monuit. Vs. ult. est ἄριστον ἐπλίταν, qua dictione cum ceteris composita vix dubitabis de ἐπλιτοδρόμῳ dici. Ceterum in versuum finibus tot videntur litterae perisse, ut nexus indagari et supplementa inveniri nequeant.

18.

Ex schedis Fourmonti, cum lemme „Κουτσοπόδη super puteum”, inter Argivas inscriptiones.

ΕΡΑΙΑΝΤΟ ΤΟΥΦΙΚΑ . . .
 ΡΡΑΙΙ ΤΙΑΑ ΒΒΒΒΒ . . .
 ΑΡΑ ΚΥΤΑΒΘΣ ΒΥΑΡ . . .
 ΓΟΙΑΕ ΑΚΙΤΟΙΑΣ Ι . . .
 ΠΑΛΙΕΥΣ ΑΥΥΚΑ . . .
 ΟΦΕΗΟΚΕΙΔΑΣ ΚΤΕ . . .
 ΔΑΜΟΙΤΑΔΑΙ ΒΑΡΙΣΤ . . .
 . . Ε . ΝΥΣΙ . . ΒΡ . Γ . . .
 ΚΙ

In hac quoque inscriptione litterae aliquot satis antiquae sunt, ut Δ, Θ, Ι, Ρ angulare: Ξ, non Σ fuisse puto. Ο vocalis puncto instructa est. Fragmentum est tabulae, quae pecuniarum a variis hominibus collatarum rationes comprehendebat, sed pluribus refertum vitiis. Quaterna puncta modo distinctionem notant, modo videntur evanidae litterae loco a Fourmonti posita esse. Vs. 1. extr. τοῦ φικα... legeris, ab εἴκοσι, quod Doribus est εἴκατι, quae nota res: quodsi verum sit, ου diphthongus plene in hoc titulo scripta fuerit: sed diffido huic lectioni. Vs. 2. init. legendum fortasse ΡΡΔΙΙ,

562. ita tamen ut pro Η notae Ρ inscripto fuerit clausum Θ. Ibidem quina Θ non possunt vera esse; quantum certe debebat minor esse numerus, aut primum maior, ut Ρ. Ex vs. 3. nihil potui sani exsculpere. Vs. 4. vide ne sit τοῖδε: deinde certum est Ἀλκιοῖδας. Vs. 5. agnosco ραιεύς: nomen suppleendum ab initio ex litteris antegressis. Vs. 6. apertum est Ὀφελλοκλείδας: sequebatur nomen a Κλε... incipiens; qui duo homines videntur gentilicia denominatione Δαμοιτάδαι dici. Post quod vocabulum vs. 7. Θ est centum, et deinde nomen Ἀριστ... Mitto reliqua.

19.

Ex schedis Fourmonti, cum lemmate „Prope Koutzopodam”. Vide num. 18.

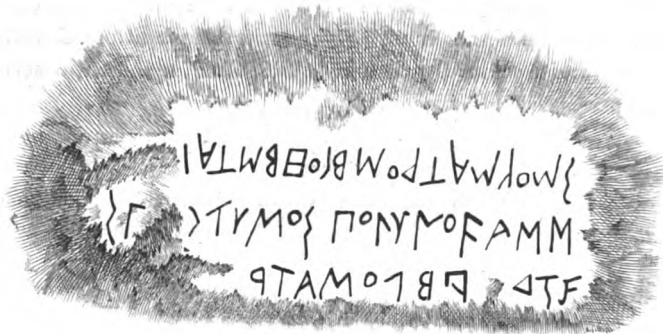
Τ ΙΛ Ι Τ
 Α ΙΛ ΙΙ Λ Α
 ΙΙΙ . Σ ΙΙΙΛ ΣΑΝ . ΤΙ
 ΙΣ ΙΣ ΑΡ ΤΙ
 ΝΥΜΑΧΟΣ ΞΥΣΙΜΑΧΟΣ ΞΥΚΟΦΡΟΝ
 ΚΕΠΙΛΕΝΕΣ ΘΧΙΠΟΝ
 ΕΓΓΥΜΑΧΟΣ ΚΑΘΕΣΤΡΑΤΟΣ ΕΛΥΤΙΜΟΙΡΑ
 ΤΕΣ ΠΕΡΑΦΟΙΚΟΙ ΛΑΝΘΙΝΟ
 ΣΕΘΣΡΑΝΘΑΙΕΣ ΣΠΚΕΙΡΑΣΤΕΥΚΙΛ
 ΕΣ ΘΘΕΗΘΝ ΚΑΡΗΣΤΡΑΤΟΣ ΒΑΤΕΘΙΚΡ
 Ν ΚΑΝΘΙΑΣ ΚΡΕΘΝ
 ΑΤΕΣ ΎΘΡΑΙΣ ΠΙΚΤΕΛΣ
 ΛΥΗ

De litteris huius tituli foedissime habiti piget dicere; sunt eadem quae n. 18. sed transcribentis imperitia hinc inde vitatae, ut pro Γ et R aliquoties est Π et Ρ: nec Σ puto in titulo fuisse sed Ξ. Ο vocalis nunc Ο nunc Θ est; item Θ etiam Theta est: sed sine lapide quid verum sit diiudicari non potest. Catalogus est nominum Argivus, ut num. 14. Vs. 5. 6. est Λυσίμαχος, Λυκόφρων, Ἐπιγένης, vs. 7. fortasse Καλλίμαχος: dein Κλέστρατος: sed corrigendum

ΚΕ, a Fourmontio deformatum, ut solet. Quod sequitur sitne Αὐτίμοιρας insolens, an Ἀντιμοίρας an Αὐτιμοίρας, nescio. Vs. 8. memorabilis omnino vox πεδάφοικοι, μέτοικοι, de qua dixi ad num. 14. Ρ in ea voce vel Δ vel Δ fuit. Sequuntur igitur μετοίκων nomina, in quibus Πανθάλης, Σωκλείδας (Π enim in Ο mutandum), Λευκί[ρ] . . . , vs. 10. Ὀφελίων (alterum Θ fuit Φ), Καλλίστρατος, Κανθίας, Κλέων etc.

20.

Fragmentum Corcyrae repertum. Nobis misit Creuzerus.

Hoc monumentum etsi antiquiores formas offert, quam ea, quae praecedunt, huc reieci de industria, ut cum aliis fragmentis coniungerem. Versuum ratio mirifica est: qui enim supremo loco positus apparet, *inverso titulo* (cf. num. 21.) a sinistra legendus est; alter item a sinistra; tertius a dextera. Sintne coniungendae lineae necne, versusne sint an soluta oratione composita verba, nescio. Litterae hae sunt. Sigma antiquissima utitur forma Μ; Μῦ est Μ, Ν autem Ν; Iota fere idem quod num. 7. conf. ad num. 3. Ε exprimitur forma ad Β proxime accedente, ut num. 7. in vase Corinthio: Corinthiorum quippe coloni Corcyraei sunt. Lambda a vulgari forma non multum discedit; Gamma videtur in supremo versu, septimo a fine loco conspici, accedens ad formam C num. 7. vel < num. 11.

certe media est inter has et Ι, quam speciem num. 4. habet. Spiritus asper est Θ. Diphthongus ου semel in terminatione ut videtur casus scribitur ΟΥ, non Ο: quod parum abest quin recentioris aetatis vestigium esse putem: certe hoc nondum in ullo vere prisco titulo repperi. Et ob hanc quoque causam recte me fecisse arbitror, quod hoc fragmentum licet vetustissimis litteris insigne non in primis posui titulis. Superiorem versum ita lego: . . . ἰμου ματρὸς ἐγὼ ἔστα[κα]; ex altero haec legi possunt: τυμοι πολυνο (πολύνου, genit. a πολύνους) εασσ.... ubi digamma notabis. Fortasse forma fuit a voce ἄστυ; haec enim digamma habet, et duplex Σ congruit iis, quae ad num. 25. dixi. In tertio versu ultima littera Ρ debet Ο esse: certum est enim legendum esse: . πελοσατο, hoc est [ᾱ]πελούσατο.

21.

Ex schedis Fourmonti, ubi lemma: „Super murum monasterii S. Nicolai τοῦ Βωμοῦ prope S. Georgium siti”, prope Phliuntem.

ΔΛΔΛΛΑΜΑ 41ΕΚ
10104WΘΒ141

Superior versus a sinistra legendus est, et apertae sunt litterae *αμαρ*, ac deinde *εκ*. Inferior *inverso titulo*, quod num. 20. faciendum fuit, procedit iam a dextera, etsi Σ quinto loco apparens,

si Sigma est, debebat potius inversum esse: sed in hac littera pro versuum cursu varianda non accuratos veteres fuisse docui ad Inscr. Sig. Verba explicet qui possit.

22.

In Lycabetto Atticae inventum fragmentum; misit Mustoxydes, cum lemmate: „ἐν τῇ οἰκίᾳ Σ. Παροῦσα”, Athenis. Ibi vidit etiam Fourmontus, in cuius schedis mutilatum extat: cum Fourmontiano apographo consentit aliud a Rosio transmissum.

ΑΡΧΕΜΕΟΣ: ΤΟΔΕΣΤΕΣΕΝ
ΟΒΡΥΛΛΗΕΣΤΕΤΕ:
ΔΟΙΑΛΛΑΘΟΚΑΙ

Scriptura est *Βουστροφιδόν*, a sinistra incipiens: litterae sunt antiquae, nisi quod X iam est pro antiquiore apud Atticos +. Prima linea soluta oratione scripta erat, *Ἀρχέμεως τόδ' ἔστησεν*, deinde sequebantur versus: confer quae dixi ad num. 16. Sed vs. 2. in dextera et vs. 3. in sinistra nonnulla perierunt. Quae supersunt, accipe:

ἔστησ' ἐγγὺς ὁδῷ ἀγαθοῦ καὶ

Fourmontus lin. 1. quinque ultimas litteras omisit, et ibidem pro ternis punctis binas habet; lin. 2. omisit interpunctionem et Sigma, quod post Ε sub primae lineae littera Δ est. Ceterum nota ENΓΥΣ p. ΕΓΓΥΣ, quae ratio scripturae haud rara.

23.

In loco Hieraca in Attica, ex schedis Fourmonti; hinc titulum Bekkerus dedit, cuius apographum imitari quam Benedictinorum praetuli. Editus est in Nov. tract. diplom. T. I. p. 626. unde habet Gêbelin (*Monde primitif*) et Ianzi *Saggio di ling. Etr.* T. I. p. 103. conf. tab. 1.

WMEOEKEL
ON4AOKTSLA
EZE

Ridicula est Benedictinorum explicatio, de monogrammate somniantium: *Ἵλλος μ' ἀνέθηκεν*, *Ἀριστοκύδης ἐνόησεν*: tamen eos secuti sunt Lanzius et Heynius *Antiq. Aufs.* T. I. p. 93. nisi quod *Ἀριστοκλῆς* legunt, quod et ipsum una cum altero a Benedictinis propositum erat; secutus est etiam Raoul-Rochette *Epist.* ad Aberd. p. 40. 52. Suprema linea a dextera legenda est, altera a sinistra, rursum tertia a dextera. Primam autem lineam cave inverso titulo legendam putes, ut Fourmontus videtur arbitratus esse, qui illam lineam pro ima habuit, ita ut duae reliquae inversae appareant: po-

tius prima et duae quae succedunt lineae ex eadem parte consideranti legendae sunt; sunt tamen litterae paulo reclinatior in primo versu, id quod etiam in tertii versus litteris E videre licet: nempe uterque a dextera progreditur, ideoque in hac re conspirat. Accedit quod, si superior linea inverso esset titulo legenda, ultimum N falsa plane forma scriptum foret. Iam ubi tenueris omnes litteras ex eadem esse parte considerandas, intelliges scripturam fuisse *Βουστροφιδόν*, et primum versum, qui a sinistra progrediens nomen dedicantis continebat, perisse, exempli causa: *Θουκυδίδης τόδε*. Iam sequi-

tur ἀνέθηκεν, cuius duo prima elementa Fourmontus more suo ita deformavit, ut monogrammatibus vel certe litterarum coniunctarum speciem praeberent: tu corriges MA, deletis reliquis ductibus. Novam deinde quadratarius ab artificis nomine lineam orditur; sunt autem haec ita legenda: Ἀριστοκλῆς ἐποίησεν. Lambda, quod Attico usu λ fuit, corruptum est; penultimus autem ductus plane absonus dividendus in E et Γ est. Ex littera E una tantum lineola superest, ex littera Γ autem una lineola perpendicularis; ea vero lineola, quae duas reliquas coniungit, a Fourmonto est. *Aristocles* statuarius *Cydoniates* floruit ante Olymp. 70–75. circiter; vixit enim priusquam, Anaxilao Regii tyranno imperante, Zancle a Messeniis nomen Messanae inde-retur (Pausan. V, 25, 6.), quod illa, qua dixi, aetate factum est: contra Heynius Opusc. acad. T. V. p. 353. 378. et antiq. Aufs. T. I. p. 93. hunc Aristoclem male ante Olymp. 28. ponit, deceptus ingenti Pausaniae (IV, 23.) errore Anaxilai imperium huic tempori tribuentis. Ne multa, vide Bentleium Opusc. p. 233 sqq. et Morisani ad Inscriptiones Reginas, Anaxilai res fuse tractantes: nobis sufficit notasse Anaxilaum Olymp. 76, 1. post undeviginti annorum regnum diem supremum obisse. Eiusdem aetatis est *Aristocles Sicyonius*, Canachi vetustioris frater (Pausan. VI, 3, 4. 9, 1.): vetustior enim hic Canachus est, de quo conf. Müllerum Morgenbl. Kunstbl. N. 16. a. 1821. In nostra inscriptione de neutro horum cogitandum, sed de alio paulo recentiore, ut videtur, eoque si non Atheniensi, certe Atticae incola; quo ducit ipse locus, ubi titulus repertus est. *Cleoetae* Athenis opus fuit vir galeatus, unguibus argenteis, multa cum arte fabricatum (Pausan. I, 24, 3.): ei statuae subscriptum erat epigramma, quo se Aristoclis filium dicit (Pausan. VI, 20, 7.):

Ὅς τὴν ἱππάφειν [ἐν] Ὀλυμπίᾳ εὗρατο πρῶτος,
τέυξέ με Κλειότας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

Hunc igitur Cleoetam et patrem Aristoclem non dubito Atticae incolas fuisse, et eiusdem familiae esse tituli huius Aristoclem: et Cleoetas, ni magnopere fallor, Phidiae fuit adiutor, qui eum Olympiam adduxit, quum Iovis Olympii simulacrum elaboraturus esset: qua occasione Olympiae videtur ἱππάφειν excogitasse. Nam quod Heynius Opusc. acad. T. V. p. 378. hunc Cleoetam inter antiquiores artifices rettulit ob ipsum locum Pausaniae I, 24. error est manifestus; etenim Pausanias opus eius Atticum inter τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα recenset, opponitque τοῖς ἐς ἀρχαιότητα ἤκουσιν: rursus quod ab eo, qui Atticam statuam fecit, distinguit ἱππαφέσεως inventorem, quem Aristomenis filium dicit, magnae est negligentiae; nam Pausanias illud de ἱππαφέσει epigramma ipsi illi Atticae statuae (ἀνδριάντι τῷ Ἀθήνησιν) inscriptum fuisse observat. Post hunc ἱππαφέσειν emendavit *Aristides*, credo Polycleti discipulus, qui in re ad curulia certamina spectante, in bigis et quadrigis faciendis eminuit (Plin. XXXIV, 19. init. et sect. 12.): quod accurate convenit cum eo, quod Cleoetae tribui, aevo. Iam huius Cleoetae pater potest in nostra inscriptione intelligendus esse; sed nihil obest quominus eiusdem filius nominetur, qui opus fecerat Olympiae positum, de quo Pausan. V, 24, 1. τοῦτο ἀνέθηκε μὲν Γυνῶνις (vel ut cod. Par. Γυνῶνις) Θεσσαλός, ἐποίησε δὲ Ἀριστοκλῆς μαθητὴς τε καὶ υἱὸς Κλειότας: ubi vides Pausaniam ex simili nostrae inscriptione et dedicantis et artificis nomen hausisse. Quae quum ita sint, titulum hunc circa Olymp. 75–85. posuerim; si tamen Θ verum est, nec potius forma pro eo decussata fuit, eum ad Olymp. 85. propius quam ad Olymp. 75. admoverim.

24.

Fragmentum columnae, ex Peloponneso, ut fertur, vel certe finitimis locis a. 1783. Anconam delatum: ubi qui emit marmorearius, cum impolitis saxis sub dio in via ad portum publica locavit coenique et aëris maritimi edacitate litteras consumi viginti per annos passus est, donec id Hannibal Oliverius Pisaurum in Museum suum deferret. Disputarunt de ea inscriptione Corsinus litteris ad Oliverium datis et in Paciaudi Mon. Peloponnes. T. I. p. 80 sqq. editis, ubi p. 78. aeri incisa est, ac nuperrime Welckerus Epigr. Spicil. alt. p. 7 sq.

Ionicae quidem litterae H et Ω assumptae sunt, merito tamen scripturae species Corsino p. 81. vestusta visa est, etsi ipse p. 87. nihil definit nisi ante

Olymp. 100. exaratum titulum esse: etiam Vilhoisenus Anecd. T. II. p. 162. 168. 169. 171. eum perantiquum censet. Quantum ex Paciaudiano typo valde

obscurum coniecere licet, A vetustum est, media linea deorsum inclinata; P modo rotundum modo angulare; litterae E transversae lineae deorsum vergunt; M̄ nunc M nunc M, Φ autem potissimum O, quae antiqua forma, Etruscae congrua; Lambda est Λ, et Gamma Λ in duobus prioribus versibus, sed in tertio Γ, cuius rei sane mirae causa reddetur infra.

Versus sunt mista dialecto scripti, assumptis Doricis pauculis Aeolicisve formis ad usitatum in distichis Ionismum variandum, ut solet vel in vetustissimis epigrammatis, sicut in eo quod Onatas pluribus suis operibus imposuit: sed in illis versibus explicandis Corsinus infelicissime versatus est, ubicunque difficultas offertur, caecutiens et in alienis rebus corradendis occupatus, de apto sensu et Graeci sermonis puritate parum sollicitus. Recte tamen quattuor priores voces legit: Ἀρτεμι, σοὶ τόδ' ἄγαλμα; vocis σοὶ littera Ω mutanda in O; in voce ἄγαλμα E ex Λ natum: nempe qui de exeso lapide haec transcribebat, legendo falsus est. Ἀγαλμα, quod in Naniana columna incertae potestatis est, hic haud dubie imaginem designat; rectissime enim Welckerus iudicat, filii matrisque nominibus vs. 2. positus statuam infantis recens nati a puerpera ex voto dicatam Dianae Ilithyiae significari, ut in Sapphus epigrammate Aristoteli puellae recens natae imaginem Dianae consecrat. Sed in fine Corsinus supplet εὐεσίων ἀνέθηκε: omittit enim I, P mutat in Y, quod Villosino, cuius iudicium subinde vacillat, persuasit; et εὐεσίων Corsiniana Graecitate valet sponte, alacri et cupido libenterque animo; denique apostropho in τόδ' admissa et in ἄγαλμα neglecto, ultimā huius vocis insuper productā putat iam se hexametrum restituisse, quo fruuntur qui quid versus sit nesciunt. Equidem in fine eorum, quae ex primo versu supersunt, vestigia aperta agnosco τῶν ὠδίνων; ante illa apparet ΙΕΡΕΣΙ, hoc est ἱερῇσι, unde iam dativum ὠδίσιν infuisse patet. Expectabas quidem ΙΕΡΗΣΙ: sed E antiquitus pro EI, ac proinde etiam pro HI scriptum esse constat; quod etiam in Ionica litteratura passim retentum docent Dirae Teiorum, in quibus haud semel ΚΕΝΟΣ p. κείνος. ΑΥΤΕΣΙ pro αὐτήσι est etiam n. 71. b. vs. 31. ubi tamen alia res. Ὠδίσιν aequae poeticum esse atque ὠδίνεσσιν, ex poetis constat, nec dubito ἱερὰς ὠδίνας dici posse; nam partus sacra res et reverenda. Sic et alia ἱερὰ dicuntur, quae non putes sacra esse, ut ἱερὸς ὕπνος. Ex ἱερῇσι ultima vocalis apostropho abiiciebatur inter legendum, ut bis antea. Iam vero ille dativus excludit verbum ἀνέθηκεν, quod toties omittitur in dedicatoriis formulis; supplendum aliquid aliud. Distichon fere hoc fuit:

Ἀρτεμι, σοὶ τόδ' ἄγαλμ' ἱερῇσ' ὠδίσιν [ἀμοιβήν]

Ἀσφαλίου μήτηρ Φέρισις, [Ἐρ]ω θυγάτηρ.

Diana, tibi hanc statuam sacri partus remunerationem dedit Asphalium mater Phersis, Eri filia. Φέρισις Welckero notante idem nomen quod Θέρισις in Anytes epigrammate Anthol. Epitymb. 649. cui affinia Θερίτις, Θέριανδρος, Θερίλοχος: sic φῆρ θῆρ, φλᾶν θλᾶν et alia. Nomen patris incertum; potest tamen fuisse Ἐρος, quae vox eadem atque Ἐρως. Hoc nomen statuebat iam Corsinus.

Post hoc distichon vacuum unam striam vides: quod non potest sine causa factum esse: nec vestigia scripturae in ea ulla sunt; et sequitur hexameter, qui, si in vacua stria versus aliquis perisset, debebat potius pentameter esse. Neque tamen post tertium versum, qui hexameter est, quarti ullum comparet vestigium: igitur tertius versus suo destitutus epodo est. Quod noli inelegantibus aliquot inscriptionum exemplis defendere; alia causa est, quam tribus verbis designo. Una illa stria vacua relicta significat, versum tertium a disticho plane separandum esse; est alterum a priore seiunctum epigramma. Prius est dedicantis, posterius artificis, illud disticho, hoc uno hexametro constans. Sic in Dinomenis donario (ap. Pausan. VIII, 42, 2.) aliud est dedicantis, aliud Onatae artificis epigramma. Atque hinc explicanda scripturae diversitas: in dedicantis epigrammate Gamma est Λ, in artificis Γ. Sed ipsum hunc hexametrum Corsinus lepidissime legit:

τοῦ Παρίου ποίημα καλὸν Διάεο ἔργον:

Diaum Parium artificem fingens, quod nomen ne Graecum quidem in nulla dialecto genitivum Διάεο habere potest; et his idem dicitur, ποίημα, ἔργον: et litterae plane aliud praebent atque ἔργον. Initio apertum sane τῷ Παρίῳ ποίημα: in postrema voce Ω transcribenti debetur, et corrigendum O. Scio quidem in Herculanensi inscriptione statuarii Apollonii Archiae f. quam vide in Italicis statuariorum titulis, circumferri ΕΠΩΗΣΕ: sed hoc me non movet, ut in Oliveriana columna elegans epigramma hoc foedatum vitio relinquam. Ποίηματα etiam Onatae opera dicuntur in simili epigrammate apud Pausan. V, 25, 5. In fine vero manifesto est φεύγων, exul, ante quod quae supersunt ΙΑΕ, vix aliam admittunt restitutionem nisi ΝΑΕ, νάε, quae reconditior et scriptura et mensura pro vulgari ναίε; vide ad Fragm. Pind. p. 623. n. 97. In Peloponneso, ubi exul vixit, fecit hoc donarium Parium artifex: et fecisse se id dicit ibi, ubi exul habitabat: ut etiam Onatas cum patria habitationem indicat in epigrammatis (Pausan. V, 25. extr. VIII, 42, 2.), νάσω ἐν Αἰγίνῃ δώματα ναϊετάων. Ex nomine artificis una restat littera K; non sine causa suppleo Κολώτew, et integrum versum sic lego:

τῷ Παρίῳ ποίημα Κολώτew, οὗ νάε φεύγων,

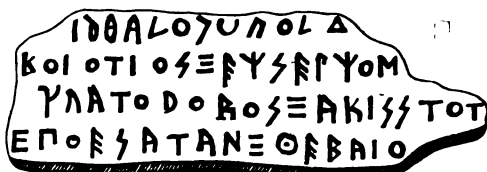
hoc est: Parii hoc Colotae opus ibi factum ubi habitabat exul. Concinna brevitate plurimae notiones in unum metrum constrictae sunt; nec qui Graece sciat, desideret ποιηθέν. Spatium autem si quis angustius pro tanto supplemento esse putet, etsi incertum est an in columna tam angustum vere sit, sufficit tamen notasse litteras in hoc versu paulo arctiores apparere. Restat ut de artifice dicam, quem ibi, unde deportata inscriptio fertur, artem factitasse docebo; Elide opinor. Philosophos fecisse dicitur ap. Plin. XXXIV, 19, 27. Colotes, qui cum Phidia Iovem Olympicum fecerat. Eodem XXXV, 34. auctore Minervam Elide fecit Colotes Phidiae discipulus et in faciendo Iove Olympio adiutor. Is fuit Parius. Refert Pausan. V, 20. Olympiae in templo Iunonis fuisse mensam ex auro et ebore factam,

in qua victoribus coronae proponebantur: Κολώτου δέ ἐστιν ἔργον· εἶναι δέ φασιν ἐξ Ἡρακλέους τὸν Κολώνην· οἱ δὲ πολυπραγμονήσαντες σπουδῇ τὰ ἐς τοὺς πλάστας Πάριον ἀποφαίνουσιν ὄντα αὐτὸν, μαθητὴν Πασιτέλους· Πασιτέλῃ δὲ αὐτοδίδαχθῆναι (sic enim legendum). Esse hunc eundem, de quo Plinius, multa mihi persuadent. Primum enim, ut ille Plinianus, Olympiae artem exercuit; et finxit ex ebore et auro: hinc adiutorem eum Phidias delegit, qui Iovem Olympium ex ebore et auro fecit; neque eum recentiore aetate vixisse ex ipso colligitur Pausania: tenuis enim de eo fama superfuit iis tantum nota, qui veterum artificum res studiose scrutati erant; nec credibile illam mensam, quae in Iunonis templo posita erat, opus fuisse novicium: denique eius ma-

gister Pasiteles αὐτοδίδακτος et ipse in remotiora nos tempora deducit. Quapropter non dubito a vero aberrare Heynium Opusc. T. V. p. 390. qui Coloten Parium a Phidiae adiutore distinguit: quodsi Plinius Parium Phidiae discipulum vocat, videtur id inde collegisse, quod Phidiae socius fuit; Pasitelem autem Colotae magistrum eum fuisse, qui sub L. Lucullo floruit, vix cuiquam Heynius persuaserit, recteque alii illum multo antiquiorem statuerunt. Postremo si tot concurrentibus indiciis hoc tribuendum est, ut Parium Coloten Phidiae aetate in Peloponneso exulem artem facitasse et in nostro titulo inscriptum fuisse putemus, titulus hic circa Olymp. 84. videtur ponendus esse.

25.

Inscriptio Delphis inventa. Edidit Dodwellus Itin. T. II. p. 509. ipse primus explicui in Prooem. Lect. Univ. Berol. hibern. 1821-1822.

Quemadmodum nostris temporibus invaluit, ut monumenta, quo iis praeae gravitatis fucus et quaedam quasi robigo induceretur, barbaris litterarum formis foedaremus; ita Graecis quoque in monumentis speciem antiquitatis affectare placuit. Quod nemo mirabitur in ea aetate, qua Herodes Atticus columnas Triopicas ad viam Appiam praeae litteris distinxit; quippe istud saeculum affectata plura quam nativa tulit: tamen idem illud etiam optimis factum temporibus est. Rem in Praxitelis operibus in Attico Cereris templo collocatis declarat Pausan. I, 2, 4. Γέγραπται, inquit, ἐπὶ τῷ τοίχῳ γράμμασιν Ἀττικοῖς, ἔργα εἶναι Πραξιτέλους: nam Ἀττικὰ γράμματα sunt ἀρχαῖα, prisca illa, quibus ante Euclidem archontem (Olymp. 94, 2.) Athenienses publice erant usi: iisdem igitur etiam Praxitelis aetate Olymp. 104. circiter florentis in illo titulo locum datum videmus; idque de industria notavit Pausanias, quod praeae litteras ea aetate non exspectes. Aliud exemplum sed minus manifestum idem praeae V, 22, 2. ubi de donario Apolloniatum Olympico: ταῦτά ἐστιν ἔργα μὲν Λυκίου τοῦ Μύρωνος, Ἀπολλωνιάται δὲ ἀνέθηκαν οἱ ἐν τῷ Ἴονίῳ. καὶ δὴ καὶ ἐλεγείων γράμμασιν ἐστὶν ἀρχαίοις (ita enim legendum pro vulgato ἀρχαῖον) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ·

Μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ

Ἴονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκροσεκόμας.

οἱ γὰρ τέρμαθ' ἐλόντες Ἀθανίδος ἐνθάδε ταῦτα ἔστασαν σὺν τοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

Secundo versu non cum Friedemann nostro de vers. eleg. p. 310. scribendum ᾤκισεν Ἴονίῳ Φοῖβος
INSCR. GR. VOL. I.

ἀκροσ. sed fuit FOIKIΣ: quod ipsum pertinet ad ἀρχαῖα γράμματα, licet non ad Attica. Illud autem opus, vel illa opera, fecit Lycius Myronis f. qui vix potest ante Olymp. 90. poni: quo tempore magno opere dubito Apolloniates praeae litteris vulgo usos esse. Eiusdem rei exemplo meo iudicio Sigeensis titulus est, de quo supra exposui: de aliis deinceps dicam: nunc consisto in Delphica inscriptione circa Olymp. 102. praeae litteris exarata, cuius verba haec sunt: ...ἰόθαλος ὁ Ποτα.... Βοιώτιος: ἐξ Ἐρχομενοῦ· Ἰππατόδωρος: Ἀριστογείτων ἐποησάταν: Θηβαίῳ. Scriptura prorsus antiqua est; devitatae vocales H et Ω, item Ξ: spiritus H tamen omissus est, ut in titulo Hieronis aliisque, etiam in Atticis ante Euclidem passim: Ψ idem quod Φ, hoc est χ, de quo v. ad num. 4. Antiqua etiam Β angulare, Λ, R. hoc quoque angulare, D, Σ, item litterae Γ forma rotundior, ut num. 31. aliaque, in quibus scripturae forma proxime ad Etruscum accedit; de quibus rebus quum toties monuerim, taedet explicatius dicere. Omnino nihil novicium est, si θ vs. ι. et litterae Π formas perversiores exceperis: sed haec videntur aut transcribentis aut quadratarii deberi incuriae. Osannus quidem Syllog. p. 6. miratur me fugisse, litterae Sigma formam cum reliquo alphabeto, in quo formae R et D, loco vulgarium P et Δ, antiquitatem multo remotiorem spirantes compareant, ita non congruere, ut hinc argumentis, quibus lapidis antiquitatem impugnavi, novum idque firmissimum addere potuissem. Quod mirari desinet, ubi istud
F

argumentum viderit nullum esse. Neque enim R et D tantum cum S vel M (nam M, quod Osannus apponit, nunquam Sigma est), sed etiam cum S componitur, ut omnino S et S non diversae species sunt, sed tantum eatenus differunt quatenus P rotundum et angulare. Ne plura, D, formam Latino R similem, et S coniunctas habes num. 14. S et R angulare num. 34. 38. et in marmore Attico Nointeliano, quod vide in Atticis militariibus. Immo, quod etiam maius est, D et R et E componuntur: ita D et E num. 17. R et E num. 16. 18. 19. postremo D, R, E in Attica inscriptione militari antiquissima, quam cum Nointeliana edam. Sed ut hinc redeam, in hac inscriptione interpunctionis loco tres lineolae usurpatae sunt, nisi tria haec puncta fuerunt (:), quod antiquissimum fere distinctionis genus est: certe lineolas pro interpunctione scriptas esse nondum vidi, nisi in Attico Demosthenae aetatis titulo (Oec. civ. Ath. T. II. p. 251.), sed dubitationi obnoxias. Praeterea duo insunt memorabilia, Ἐρχομενοῦ p. Ὁρχομενοῦ, quod ex inscriptionibus et nummis nunc iam notum (v. Oec. civ. Ath. T. II. p. 383 seq.); et quod in Aristogitonis nomine Σ ante T duplicatum est. Sed hoc quoque haud rarum est; [API]ΣΣΤΩΝ conspicitur num. 1. ΑΡΙΣΣΤΟΔΑΜΟΣ num. 13. ΤΕΛΕΣΣΤΑΣ (ΤΕΛΕΞΕΤΑΣ) in Attico militari titulo, quem modo memoravi, ΑΣΣΤΕΑΣ in vase Neapolitano suo loco memorando; in Attica inscriptione de viro Olynthio Mus. Brit. 169. est ΑΣΣΚΛΗΓΙΟΔΩΡΟΣ, ut in plumbo Corcyraeo ΑΣΣΚΛΗΓΙΟΔΩ... in Deliacā ΜΟΣΣΧΙΩΝ, in Italicis statuariorum titulis ΑΣΣΤΡΑΓΑΛΟΣ ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, utraque ratione brevissimo spatio coniuncta: nempe talia passim etiam in recentibus titulis ex antiqua scriptura remansere, sed sine constantia. Quod nisi fallor, haec scriptura pinguiorem designabat sonum, non multum abundentem a nostro sch, quod in nonnullis Germaniae terris etiam pro S ante T pronunciatur, ut *ist* sonet *ischt*. Sic fere Ἀγίστωνα nonnulli pronunciaverint, et pro Moschione *Mosch-chionem*. Et vide ne pinguior ille sonus Doricum *San* fuerit potissimum.

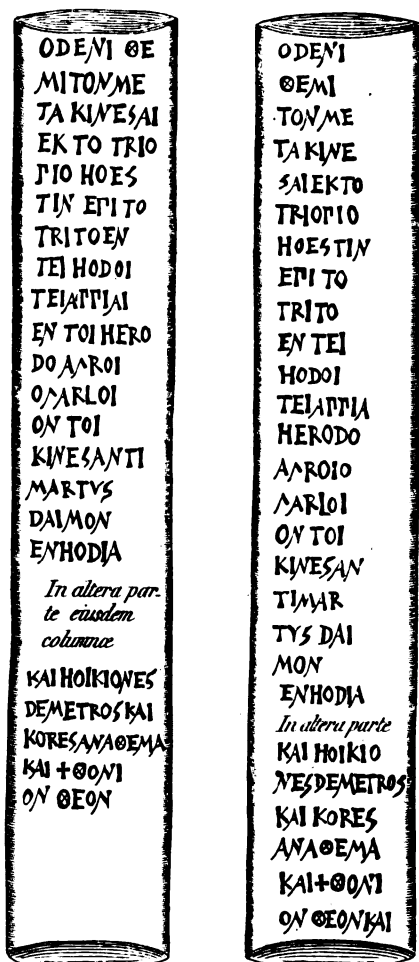
Iam ut de ipso argumento dicamus, haec inscriptio statuæ aereae, Pythii credo victoris, subscripta legebatur: is fuit *Boeotius vir ex urbe Orchomeno*; sed ipsius patrisque nomina ita mutilata sunt, ut restitui non posse videantur: pater fortasse *Polanor* dictus; Centauri certe nomen *Polenor* est ap. Pausan. V, 5, 5. ubi tamen liber Parisinus Πυλάνωρ.

Addiderunt sua nomina artifices, qui statuam communi perfecerant opera: Ἱππατόδωρος, Ἀριστογείτων ἐπεσάταν Θηβαίω: in quo praeter Doricae dialecti insolentiam notabis dualem de industria adhibitum et καὶ omissum, item vocabulorum collocationem minus suetam, qua priorum hominum simplicitatem aemulari artifices illi studebant. Similiter et eandem ob causam scripsit Pausan. VI, 19, 1. τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλυχος ἐποίησεν Αἰγινήτης: et in apotheosi Homeri, anaglypho notissimo, legimus: Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου ἐποίησε Πριηνεύς. Hypatodorus floruit Olymp. 102. simul cum Polycle, Cephisodoto, Leochare insignis statuarius (Plin. H. N. XXXIV, 19.): una cum eo operatum esse Aristogitonem docet Pausan. X, 10, 2. ubi de Delphicis Argivorum donariis, ex aere factis haud dubie: Οὗτοι μὲν δὲ Ἱππατοδῶρου καὶ Ἀριστογείτωνος εἰσιν ἔργα, καὶ ἐποίησαν σφᾶς, ὡς αὐτοὶ Ἀργεῖοι λέγουσιν, ἀπὸ τῆς νίκης, ἣν τινα ἐν Οἰνῇ τῇ Ἀργείᾳ αὐτοὶ τε καὶ Ἀθηναίων ἐπικούροι Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. Hypatodori aeream Minervam apud Alipherenses Arcadiae ob magnitudinem artemque idem laudat VIII, 26, 4. Thebanum utrumque fuisse ex hac demum inscriptione innotescit: in qua quod Aristogitonis nomen agnoscimus, adeo certum est, ut nihil addendum iudicemus: illud notabile, quod Hypatodori nomen et in hoc titulo et apud Pausaniam, qui Delphico itidem titulo innixus est sub illis donariis posito, priore collocatur loco: unde Hypatodorum Aristogitonis vel magistrum vel patrem fuisse colligas: credo vero patrem fuisse. Quippe ap. Cyriac. n. 224. in Thebana inscriptione habetur Ἱππατόδωρος Ἀριστείδας; quem recentiorum Hypatodorum cum patre Aristide ex eadem putaverim familia fuisse, ex qua vetustus ille fuit Hypatodorus. Iam vero quum illius recentioris Hypatodori pater Aristides fuerit, probabile fiet etiam Aristogitonem eiusdem fuisse familiae ideoque fortasse filium Hypatodori artis socii: ita enim in familiis variari nomina solent, ut ab Aristide Aristogiton vel ex Aristogitone Aristides denominetur (v. Oec. civ. Athen. T. II. p. 235.). Postremo licet de pugna apud Oenoen nihil mihi certi cognitum sit, tamen Hypatodori aetas definita tituli quoque huius aetatem demonstrat: illud addo, non potuisse post Olymp. 104, 1. a Thebanis artificibus Orchomenii viri statuam confectam esse, quod eo anno Orchomeniorum civitas ab ipsis Thebanis funditus sublata est. V. Oec. civ. Ath. T. II. p. 371.

26.

In duabus columnis ex marmore Carystio, in via Appia tertio ab urbe lapide positis et apud sepulcrum Metellae repertis. Translatae erant in hortos Farnesianos, posthac migrarunt Neapolin: unde Parisios delatas audio, ex qua tamen urbe redierunt. Primus transcripsit Smetius fol. V, 3. ex quo dedit Gruterus p. XXVII. 1. Scripturae formam olim studiose explicuerunt duumviri Ios. Scaliger ad Euseb. p. 102 sqq. ubi versus male divisi, et Cl. Salmasius in libro, cui index: Duarum inscriptionum veterum Herodis Attici Rhetoris et Regillae coniugis honori positarum explicatio, cum notis ad Dosiadae aras etc. Paris. 1619. 4. passim et dedit opera p. 29–57. Quae de consecratione templi in agro Herodis commentatio recusa est in Crenii Museo philolog. sec. Sed illi haeserunt tum in rebus hodie pervulgatis. Ex Grutero dedit Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 135. (cf. p. 140 sq.) et perversissime inde Murat. T. I. p. XCIX. 2. ob quod vapulat Hagenbuchio Diatr. p. 14 sqq. et Saxio Act. litt. Soc. Traiectin. T. II, p. 267 sq. Ante Murat. dederat Chishullus Inscr. Sig. §. 5. Ant. As. p. 10. male divisus versibus, et inde iterum Murat. T. IV. ad p. MMCIV. Praeterea habent Shuckford. Harm. sacr. et prof. script. T. I. p. 176. ed. German. Lanzi Saggio di ling. Etr. T. I. p. 114 sq. cum specimine scripturae tab. IV. et particulam ex iis depromptam

vides in Nov. tract. dipl. T. I. p. 626. (cf. p. 634 sq.). Minusculis repetiit Viscontus Inscr. Triop. p. 6. Mitto alios, qui de his inscriptionibus passim apta aut inepta protulerunt. Nos Smetii fere exemplum expressimus, ex quo manarunt cetera, ex Lanzio paululum attenuatâ caudarum curvaturâ, quae manifesto erat nimia.

Scriptura est prisca Attica, quod primus Salmasius vidit, quum Scaliger dixisset Ionicam; nec quidquam ab regula deflectit, quam Herodes Atticus, vir rerum antiquarum peritissimus, tenebat optime: caudas litterarum A, Λ, M, Ν apud Smetium nimium incurvas, non esse in columnis potest ex Lanzii nota perspicui, qui lapidum scripturam magis etiam quam in suo specimine quadratam et distinctam esse observat: ceterum omnes litterae iustas formas habent: Σ proxime accedit ad formam basis Deliacae; + est Χ, ut in vetustissimis Atticis. Asper H accuratissime positus est; pro OΥ est O: utrumque autem adeo diligenter observatur, ut vel negatio ου scribatur hic O, et asper etiam in media voce ENHODIA expressus sit, strictissimam normam sequente viro critico. Etenim, ut omnino nullum fere usum ab omnibus constanter servatum in his rebus esse, Corpus hoc inscriptionum edocet eos, qui palaeographicae adhaerent superstitioni;

sic etiam, etsi vel ante Euclidem et aliquot Olympiadibus post in negandi vocula OΥ vulgo apud Athenienses non O scriptum est, tamen pro eodem aliquando O positum esse vel Marmor Sandwicense persuadere potest Olymp. 101. exaratum, in quo OK habetur; ut OΥ in dubio Leucadico titulo; et sic Philoxenus Cytherius, qui fere Euclidis Attici archontis aetate floruit, O pro ου scripsit ad Dionysium. Suid. v. Φιλόξενος: Μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν καὶ ἀξιοῦντος διὰ γραμμάτων ἐλθεῖν, Φιλόξενος ἀντιγράφειν μὲν οὐκ ἔγνω, λαβὼν δὲ βιβλίον τὸ O (olim fuit α, pro quo Scaliger ad Euseb. p. 107. legebat ου, notans ου esse nomen litterae O, quae nota res) στοιχεῖον ἔγραψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῷ, διὰ τούτου δηλώσας, ὅτι τὴν παράκλησιν διωδεῖται. Eadem fere sunt in Appendice Proverb. Vatic. ubi diserte O. Eodem pertinent versus Ausonii Epist. XXV.

*Una fuit tantum, qua respondere Lacones,
littera: et irato regi placuere negantes.*

Sciens omitto Hesychii glossam Boeoticam ὁ πίττομαι p. ου πείθομαι (ubi v. intt.): haec enim ad sermonem, non ad scripturam pertinet. Iam ut de voce ENHODIA dicam, invitum me cogit Osannus Syll. p. 72 sq. ut paulo enucleatius disseram. Qui veteres et recentiores grammaticos, in quibus sunt Matthiae et Buttmannus, refutaturus, collatis, ut ait, quotquot extant, Atticae antiquitatis monumentis pronunciat spiritum asperum intermedium Atticis inusitatum fuisse; et reprehendit Herodem, in cuius columnis ENHODIA sit, quippe in quibus scripturae antiquatae vestigia cum recentioris dialecti idiomatis sine ullo discrimine confusa sint. Sed, mihi crede, nihil neque in oratione neque in litteris novicii inest, quas ille antiquitatis studiosissimus rhetor magis calluit quam potest nostrum quisquam. Nam in E recto pro inclinato nemo haerebit. Ceterum universa res eo redit: ut grammatici, si quasdam voces exceperis, in quibus spiritus intermedium pro sibilo Doricus est, spiritum intermedium sine dialecti discrimine admittunt (vide locos ap. Villos. Prolegg. Hom. p. II. quem iam Osannus attulit), sic in inscriptionibus nulla dialecti differentia assumptum eum esse, sed tamen raro, quod et initio vocum scribi asper mature desitus est, et in mediis vocibus minus distincte auditus eamque ob causam in scriptura etiam frequentius omissus est. Interim Herodes se tuebitur inscriptione Attica de templi Poliadi exstruktionem ante Euclidem exarata, in qua sine controversia ΤΡΙΗΜΙΡΟΔΙΟΞ: qua sola ad rem rectius diiudicandam opus erat. Neque obsunt voces ἀντήλιος, λεύκιππος et similes ab Osanno in suam sententiam allatae, quas spiritus neglectionem ex Ionismo retinuisse, et notatum iam dudum est et probant diversae formae Atticae ἐφάμιλλος, ἐφήμερος et innumerae. Neque vero in Doriensibus titulis et in ipsis Magnae Graeciae inscriptionibus constantior inter-

medii spiritus usus, quum in tabulis Heracleensibus haud raro sit omissus: in quibus quod spiritus nota \vdash pro H adhibita est, in eo discrimen aliquod quaerit Osannus. At quid notae diversitas ad pronuntiationem? Sed eam ipsam notam, ut hoc in transcurso moneam, non in solis Magnae Graeciae monumentis (ut in Heracleensibus tabulis, in vasculis et aliis et Paestanis, nummisque) reperiri adversus Mazochium docet Osannus: et testem affert tabulam aheneam Lacedaemone consignatam apud Maffei. Mus. Veron. p. ccccxixiv. in qua itidem \vdash sit spiritus asper. Tu scias istam, quae Lacedaemone consignata fertur, tabulam esse ipsam Heracleensem ex binis unam. Postremo quod in Lithostroto Praenestino est ENHYΔΡΙΣ, largiar potuisse ex Italico usu derivatum esse, modo concedas pronuntiatum illis temporibus ibi esse H: unde frequens in Latinis titulis scriptura *Euhodus*, *Enhodia*, *Epanhodus*, *Proshodus*; quorum exemplorum nubem congerere poterunt, qui indices The-saurorum consulunt: et in manuscriptis quoque *exhedra* et talia reperiuntur. Herodem quidem iis, quae supra dixi, satis defensum arbitror. Idem hoc quoque antiqui moris studio dedit, quod paucissima singulis versibus elementa continentur; id quod priscos Atticos fecisse, vidimus num. 9. Quae scriptura, ut hic in columnis usurpata est, ita a columnarum similitudine meruit denominationem *κινηδόν*. Quodsi eam potissimum scripturam admodum raram, qua series litterarum singularum alterius infra alteram positarum deducitur, *κινηδόν* appellare docti solent, hoc quoque recte fieri concedo: sed frequentior fuit prior illa scripturae forma vere *κινηδόν*. Plane falsus autem eorum loquendi usus, qui vulgatam scripturae speciem ita adornatam, ut uniuscuiusque versus litterae singulae accurate sub singulis prioris versus elementis positae sint, *κινηδόν* appellant; quod potius *στοιχῆδόν* dicendum.

Tib. Cl. Herodes Atticus, patria Atheniensis Marathonius, cuius ingenii monumentum inter oratores Graecos superest, qualis fuerit, ex vita a Philostrato scripta plane perspicitur. Is Hadriano Principe natus usque ad Commodum perduravit, sub M. Antonino Pio a. 143. consul ordinarius, vir eloquentia, eruditione, nobilitate, opulentia, liberalitate, morum singulari indole in paucis tum insignis. Qui quum sese totus antiquis scriptoribus dedisset (*προσέκειτο πᾶσι τοῖς παλαιῖς*, ait Philostratus vit. Soph. II, 1, 14.), ne criticam quidem neglexit: *τοὺς δὲ κριτικούς τῶν λόγων*, refert Philostratus, *Θεαγένης τε τῷ Κνιδίῳ καὶ Μουνατίῳ τῷ ἐκ Τραλλέων συνεγένετο*. Eum igitur consentaneum est in titulis sanctissimis condendis priscae litteraturae robiginem affectasse: quod unum fugit Scaligerum, has formas in Italia diutius perdurasse opinantem. Cave tamen Chishullo p. 10. credas, qui Hadriani Sophistae verba, *Πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα* (ap. Philostr. II, 10, 2.), ad has columnas rettulit: non pertinent ea ad Herodem, sed ad ipsius Hadriani laudem, qui

Tyrium se iterum ex Phoenicia in Graeciam litteras attulisse iactabat. Sed quaesitum est, quomodo Herodis aequales legere haec obsoleta potuissent: quid enim non quaerunt otiosi homines, in tenuissimis haerentes rebus, dum maioribus impares sunt? Et Biagius (de tessera hosp. Petil.), ut huic difficultati mederetur, vulgaribus litteris conscriptam interpretationem appositam fuisse commentus est: qui nescio cur non etiam Latinam translationem postulaverit, quae admodum poterat utilis esse. Nos in huiusmodi lusu, qui aequalibus haud dubie placuit, explicatione non opus esse intelligimus: nec magis Gothicis litteris, quibus apud nos subinde tituli concipiuntur, interpretationes appositas videmus. Nunc accipe columnae utriusque inscriptionem.

Καὶ οἱ κίονες Δήμητρος καὶ Κόρης ἀνάθημα καὶ χρο-nίων Θεῶν. καὶ § οὐδενὶ Θεμιτὸν μετακινήσαι ἐκ τοῦ Τρι-πίου, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ τρίτου ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππία ἐν τῷ Ἡρώ-δου ἀγρῷ· οὐ γὰρ λωῖον τῷ κινήσαντι. μάρτυς δαίμων ἐνό-δια. Etiam columnae Cereris ac Liberae sunt dona-rium et inferorum deorum. Et § nemini fas demovere ex Triopio, quod est ad tertium ad viam Appiam lapi-dem: neque enim utilius moventi. Testis dea vialis.

Vides me, quam Smetius alteram columnae partem dixit, priorem ponere: quod non omnes fugisset interpretes, si verba et sententiam accurate examinassent. Quattuor enim de his inscriptionibus possunt sententiae proponi: aut enim columnae utriusque et maior et brevior inscriptio per se est absoluta, aut maiorem continuat minor, aut minorem maior, aut desunt aliae, quibus hae continuentur, columnae: utcunque statueris, quod de alterutra statuas columna, de utraque concedendum est. Eadem est enim utriusque inscriptio, nisi quod in altera litterae IENTOI post vs. 12. vitiose omissae sunt, et quod in eadem in fine καὶ additum, de quo statim dicam. Iam ex quattuor illis sententiis ut de ultima primum dicam, Smetius ob ipsum hoc καὶ coniecit alias desiderari columnas. Sed id minime probabile est; nam tum, quum duae hae columnae eodem reperirentur loco, tantum has duas inter se convenientes et praeterea nullam dissimilem inventam esse, si plures dissimiles fuissent, quis credet? Igitur nullis aliis hae columnae videntur continuatae esse. Neque maiorem inscriptionem continuat minor, ut vulgo putant: nam ineptum est testes vocari *deam Hecaten et columnas*; in quo etiam μάρτυρες p. μάρτυς exspectaretur. Superest aut ut longior continuet brevior, aut ut seiuncta utraque sit. Posterius ideo non probabile, quod et in fine minoris aliquid desideratur et initio prioris: quod eo deducit, ut brevior longiori praemittenda utriusque defectus compleatur. Nempe initio longioris inscriptionis μετακινήσαι non habet obiectum, quod subintelligi commode non potest; praemitte minorem, et obiectum erunt οἱ κίονες. Iam vero in altera columna in fine minoris est καί: unde Viscontus p. 6. non male coniecit addendum Πηγύλλης: verum neque in illa columna quidquam deesse iam Smetii potest auctoritas docere, qui si oblitteratarum litte-

rarum vestigia deprehendisset, non coniecisset alias perisse columnas; neque in altera columna quidquam periit, in qua tamen et ipsa debebat καὶ Πηγύλλης positum esse, si hoc in priore positum erat. Contra καὶ, quod in altera est, facile potuit in priore omitti, quod tantundem est additum sit necne. Quodsi quis putet, minorem inscriptionem non posse pro priore haberi, quod brevior sit, respondeo quadratarium de industria dedicationis formulam a formula prohibendi seiunxisse, ideoque brevior factam esse priorem inscriptionem. Denique ipsa res postulat, ut dedicatio prior sit imprecatione et lege, quae vetet, ne dedicata amoveantur. Brevioris autem inscriptionis initium fit a καὶ, quod *alia quoque* dedicata Cereri et Liberæ et inferis diis erant. *Etiā columnæ, inquit, illis dedicatæ sunt, ut reliquum Triopium, de quo statim dicam: neve quisquam eas amoveto.* Nempe ad introitum Triopii, ni fallor, positæ ex adverso hæc columnæ erant. De singulis minoris inscriptionis verbis non est quod multis dicamus. Χθόνιοι Θεοὶ ipsæ sunt Ceres et Proserpina, quod in vulgus notum; sed Hecate quoque, quæ in fine alterius inscriptionis memoratur, et Pluto et Erinyes et Aegyptiaci aliquot dii χθονίους comprehenduntur, quod ex Artemidoro notavit iam Salmasius p. 15 sq. Ridicula Montfauconii ratio, qui καταχθονίων legebat, + putans esse κατά, χ ipsum autem omissum esse.

Ut multa Herodes in Graecia liberalitatis suae monumenta condidit, sic in defunctis venerandis prope nimius fuit; qui et Elpinices filiae mortem tulit gravissime et alumnorum mortuorum memoriam multis consignavit lapidibus, ex quibus aliquot edemus in Atticis. Quippe placuit illi *ludere in suis marmoribus, ἐμπαίζειν τοῖς ἐαυτοῦ λιθάρτοις*, ut ipse dicit ap. Philostr. II, 1, 10. Impensissime tamen coluit manes uxoris, Anniae Regillae, feminae nobilissimae. Quae quum duos prius filios totidemque filias enixa, octavo esset mense gravida, iussu Herodis ferebatur ab huius liberto Alcimedonte verberata esse et ex abortu obisse. Quapropter Herodes ab illius fratre App. Annio Brada caedis postulatus est, sed absolutus. Etenim neque Herodes tale quid adversus Regillam iusserat, et defunctam luctu erat gravissimo persecutus: nam et theatrum ei dicaverat et mundum eius in Eleusinio suspenderat, totiusque domus facie immutata oecorum picturas atro colore vel pullatis aulaeis induxerat Lesbioque lapide, donec amicorum cedens diceriis nimium dimitteret luctum (Philostr. ib. 8.). Quae res post consulatum Braduae ordinarium, qui a. 160. accidit, gestae sunt, aliquot ut videtur annorum intervallo. Neque dissimile vero, Herodem post accusationem luctus signa etiam auxisse. In his fuit dedicatio Triopii, cuius in maiore columnarum titulo mentio fit: id in agro Herodis fuisse idem titulus docet: videtur autem ille ager ex Regillae hereditate fuisse, si, quod Viscontus p. 5. non male conicit, ad eum pertinet inscriptio bilinguis, cuius Graeca satis affectata haec sunt: Ἀν-

νία Πηγύλλα, τὸ φῶς τῆς οἰκίας, τίνος ταῦτα τὰ χωρία γέγοναν. Ad idem Triopium referuntur duo tituli carmine concepti, alter dedicationem septi Triopici, alter consecrationem imaginis Regillae in Cereris et Faustinae ad Triopium continentes: quos vide in Romanis. Ex quibus collatis constat et Minervam et Nemesin Rhamnusiam ibi venerationem habuisse; nempe Nemesin veneratus est Herodes, quo magis innocens videretur, qui eam coleret deam, quae, si ipse caedis Regillae auctor fuisset, prima eum ultura erat: ut Triopas eius vindictam expertus esse dicitur vs. 36. carminis de consecratione septi. Praeterea Ceres antiqua et nova, Faustina ut videtur minor, culta est in Triopio. Nam ad inferos potissimum deos, inter quos Ceres et Proserpina maxime insignes, Triopica pertinuit religio in Τριόπιῳ τεμένει ab Herode instituta ob ipsum Regillae funus. Hinc in minore inscriptione: καὶ οἱ κίονες Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ χθονίων Θεῶν: *etiam columnæ Cereris et Liberæ sunt et inferorum deorum*, nempe ut reliquum Triopium. Etiam Triopae ipsius nomen ad Cerealia sacra deducit. Argis enim Cereris Pelasgiae fanum a Pelasgo Triopae f. nomen duxisse fertur (Pausan. II, 22, 2.): Heliades Triopas, quum in Dotio Thessaliae campo Cereris lucum violasset, profugus inde in Cnidio Cariae promontorio condidit Triopium; etsi alii Triopam Phorbantis f. Argivum, vel Triopam Abantis f. (Schol. Theocr. XVII, 69.) eius conditorem ferebant, ab alio ad alium haec sacra transferentibus gentiliciis fabulis (v. Prideaux ad Marm. Oxon. p. 373. ed. Maill. et imprimis Steph. Byz. v. Τριόπιον, Diod. V, 57, 61. Callim. in Cerer. 25.). Neve te male habeat Triopam Heliaden violatorem potius Cereris fuisse (cf. Iacobs. Anthol. Annot. Vol. II. P. II. p. 369.), haud dubie fabulae sinxerant, Triopam ex Thessalia expulsum Triopio Cariae sacro Cereali Cereris placasse iram. Nam etsi Neptunus, Apollo, Nymphae in eo Cariae sacro venerationem habuerunt (Herodot. I, 144. Schol. Theocr. XVII, 69.), tamen dubium non est illud quoque sacrum potissimum Cereale fuisse: neque enim ad aliud licet referre locum Callimachi in Cerer. 32. Ita iam olim iudicavi ad Schol. Pindar. p. 314 sq. et in eadem sententia fuerunt fere Iacobsius (l. c.) et apud eum Eichstadius; nec opus de Salmasio et Viscontio dicere, quorum illi sententias examinarunt. Accedit quod ipse Herodeus titulus de consecratione septi vs. 36. Triopae Cereris violatoris mentionem faciens, eundem tamen vocat Δηῶν, *Cerealem*: ut videas illum agnovisse, Triopam Heliaden s. Aeoliden Erysichthonis patrem, qui Cererem violaverat, fuisse eiusdem cultorem: ubi vero fuerit nisi in Triopio Cariae? Quae quum ita sint, Herodem iudico inferorum deorum cultum ad Triopii Carici exemplum instituisse. Quidni tamen patrium Eleusiniarum sacrum praetulit? Nescio; nisi quod Chishullus p. 12. aptam ministrat sententiam. Nam Herodes Atticus in criticis a Theagene Cnidio institutus erat, cui Triopia sacra patria fuerunt: a quo illorum et no-

titia et religione imbutus, illa credo instituto suo celebrare voluit. Sed de his satis dictum. Mox λαίων antique p. ἀγαθόν. Δαίμων ἐνοδία est Hecate Diana, triviorum praeses et inde viarum in via autem ad introitum Triopii hae columnae videntur positae esse. Hesych. Ἐνοδία, Ἀρτεμις, ubi v. intt. ne plura addam in re nota.

27.

Eleusine, ex schedis Fourmonti.

ΑΗΟΙΑΥΞΘΑΙΟΜΞΔ
 ΙΚ ΑΔΕΘΕΝΑΛΚΙΦΡΟΝ
 ΟΝΔΕΔΡΟΜΟΝΡΟΙΕΞΕΝ
 ΤΟΝΔΕΜΕΤΡΟΣΤΕΧΑΡΙΝ
 ΑΝΥΓΕΓΙΟ

Prima linea a dextera incipit, altera a sinistra et sic reliquae: mista igitur scriptura ex βουστροφιδόν antiquissimo et vulgari ratione. Litterae sunt omnes antiquae. Versus fuerunt manifesto, qui ultima linea intacta relicta sic restituendi videntur:

Δήμω Ἀθηναίων ἀνέθηκεν ἐὼν Ἑκάληθεν
 Ἀλκίφρων· [ὁ δὲ τ]όνδε δρόμον ποίησεν [ἄρισ]τον,
 Δήμητρος τε χάριν [καί].....

Pro ὁ δὲ poteram etiam ὅς conicere, et pro ἄριστον coniectabam ἄμεμπτον: sed litterarum dispositio videtur talis fuisse, ut lineae utrinque aequabiliter crescerent; quo posito ea, quae statui, probabiliora sunt. Vide, quid velim, hoc exemplo maiusculis vulgatis expresso:

ΞΕΘΕΝΑΝΟΙΑΝΘΑΙΟΜΞΔ
 ΝΕΟΝΗΕΚΑΛΕΘΕΝΑΛΚΙΦΡΟΝ
 ΗΟΔΕΤ]ΟΝΔΕΔΡΟΜΟΝΡΟΙΕΞΕΝ
 ΑΡΙΣ]ΤΟΝΔΕΜΕΤΡΟΣΤΕΧΑΡΙΝ

Lin. 2. pagi nomen latere docet terminatio ηθεν: nullus vero pagus inferri potest nisi Ἑκάλη. Ex E obliquo superest una transversa lineola: deinde habes K, quod ipsum et sequens A quum latius scriptum esset, speciem lacunae offerebat, quae nulla est: inde factum, ut Fourmontus integrae litterae spatium reliquerit, non tamen signo lacunae notato. Post A quod est Δ, erat in lapide λ. Eleusine septimo magnorum Mysteriorum die gymnicum celebrabatur certamen antiquissimum, de quo locos

collegit Meursius Eleusin. c. 28. et in illo certamine ob fruges inventas, ob quas hordeum pro praemio fuit, stadium dicitur primum institutum fuisse: v. Schol. Pind. Olymp. IX, 150. a me editum p. 228. Et stadio ibi iam ante Olymp. 79. vicebant Corinthii Oligaethidae auctore Pindaro Olymp. XIII. extr. adde Explicationes nostras p. 192. Non igitur dubium Eleusine antiquitus stadium (δρόμον) exstructum fuisse. Sed haec inscriptio stadii Eleusinii recens et splendidius adornati dedicatio esse videtur. Quae quando facta sit, ignoramus: mihi tamen probabile non antiquam narrari rem, sed ut Herodes Atticus Panathenaicum, ita Alciphron quidam Eleusinium magnificentius instaurasse videtur ea aetate, qua Graecorum in gymnicos ludos studia creverant in immensum, hoc est ab Hadriano inde potissimum. Tum igitur, ut in duobus praegressis titulis, ex antiquitatis affectatione assumpta haec litterarum forma fuerit, primis lineis etiam βουστροφιδόν scriptis. Alciphronis nomen nihil nos docet: eo nomine plures noti sunt, ut Alciphron Argivus ap. Thucyd. et Magnes Maeandrius ap. Suid. et Athen. Atheniensis nullus in historia celebris Alciphron. Sophista, cuius epistolae supersunt, potest Atheniensis fuisse, immo fuit me iudice, aut certe vixit Athenis; potest et ille, quem M. Antoninus X, 31. nominat: sed nihil de iis constat.

28.

Merendae (Myrrhendae, Myrrhinunte) in ecclesia, in Attica. Ex schedis Fourmonti.

ΖΕΜΑΦΑΔΖΙΚ'ΕΖΑΖ
 ΚΟΡΡΚΕΚΟΚΙ ΜΑΙ
 ΑΡΕΥΑΝΤΙΑΔΙ
 ΠΑΡΑΘΕΟΝΤΟΥΤΟ
 Λ... Μ. ΜΑ

quod cum priore linea non bene convenit. Nec scio quomodo huic medear malo, nisi ut dicam permulta in dextera parte perisse: ita ut Phrasicles sepulcrum fecisse dictus fuerit, puella autem dicatur id nacta esse. Sic lin. 1. legerim: Σῆμα Φρασικλῆς ἀσ..... et lin. 2. κόρη κεκοῖσμαι. Lin. 3. fuit ἀγεράν, Dorice: licet lin. 1. sit σῆμα, non σῆμα: in his enim formis confundi dialectus solet. Lin. 4. est παρὰ θεῶν τοῦτο vel τοῦτου aut simile. Θεῶν est monosyllabum, ut solet.

In galea aerea eleganter fabricata, quam a. 1795. prope Olympiam in Alpheo repperit Britannus Morrit. Aes ex cupri quinque vel sex portionibus unaque plumbi candidi temperatum; galea ipsa clavis tropaeo affixa erat; litterae, ut galeae pars superfunde impressae, altero rotundae lineae, altero rectae; et eodem quidem typo circulus integer et dimidiatus: ita factum, ut littera posset et D et P et Φ videri. Galeam possidet Rich. Payne Knight; scriptura edita est in Diar. Class. T. I. p. 328 sq. Cf. Walpol. Travels p. 588. n. 53. Welcker. Epigr. Spicil. alt. p. 11.

Præterea quarto loco anapaestus est, ut apud comicos. Ceterum Corinthiorum aeris fundendi et cudi peritissimorum celebres fuerunt galeae (Herodot. IV, 180.); nec probabile est aliam ac Corinthiam galeam pro spoliis, quae de Corinthiis reportata essent, fuisse dedicatam. Sed quum apud Pausaniam VI, 19, 4. Megarensium thesaurus Olympiae exstructus esse dicatur pro victoria de Corinthiis reportata, quod ipsum testabatur clypeus super fastigio affixus, eiusque victoriae socii Megarensibus Argivi fuerint, coniicit Welckerus noster galeam hanc spoliū esse ficticiū, quippe quod ea victoria ante Olympiadum acciderat initium, quum Athenis essent archontes perpetui. Cui accedo eatenus, ut negem titulum hunc, quod fuit qui diceret, septimo ante Christum saeculo scriptum esse: spoliū tamen ficticiū non ausim pronūciare. Sero enim illum Megarensium thesaurum conditum esse, et operis ratio docet et Pausanias significat verbis lacunosis: τὸν δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ Θεσαυρὸν ἔτεσιν ὕστερον ... τῆς μάχης ἐποίησαν οἱ Μεγαρεῖς: tum igitur, quum thesaurum dedicarent Megarenses, potuerunt etiam Argivi spoliū inferre sive ex illa remotae aetatis pugna captum et domi servatum, sive alia

deinceps occasione de Corinthiis reportatum. Atque id quando factum fuerit, potest probabiliter definiri. Nam Pausanias postquam thesaurum diu post illam pugnam conditum a Megarensibus esse dixit, donaria ibi posita tamen ex multo eos tempore habuisse censet, quae quidem Dontas Dipoeni et Scyllidis discipulus Lacedaemonius fecisset: τὰ δὲ ἀναθήματα ἐκ παλαιοῦ σφᾶς ἔχειν εἰκός, ἃ γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος Δόντας Διποίου καὶ Σκύλλιδος μαθητῆς ἐποίησε. Dipoenum et Scyllidem circa Olymp. 50. vixisse, et ex Plinio constat et potest ex pluribus in artis historia indiciis colligi: igitur Dontas floruerit circa Olymp. 60. et ponitur fere hac aetate etiam ab artium scriptoribus. Iam vero Pausanias, ut opera illa antiquiora haberet, videtur eo inductus esse,

quod Dipoenum et Scyllidem perperam Daedali Attici, qui in Creta vixisse aliquamdiu fertur, discipulos esse putavit (II, 15, 1. coll. III, 17, 6.); ut proinde Megarenses vel ante victoriam de Corinthiis illa donaria habuisse statuatur. Quod quum vanum sit, vana est etiam de illorum operum antiquitate suspicio. Et omnino Pausanias in temporibus computandis plus semel falsus est. Potius qua aetate Dontas donaria fecit, ea conditus thesaurus est: tum probabile etiam Argivorum hoc donarium illatum esse. Igitur inscriptionem circa Olymp. 60. posuerim: quamquam res non plane certa, quod etiam alia occasione captum hoc spoliū esse de Corinthiis potuit, non in sola illa Megarensium et Argivorum victoria.

30.

In alius cassidis in Alpheo repertae dextera parte. Misit Rosius.

ΙΕ ΝΟΜΟΝΥΝΡΖΟ

Ζηγὸς Ὀλυμπίου. Galea fuit votiva.

31.

In parva galea votiva prope Olympiam reperta, apud Leakium. Ed. Walpol. Travels p. 597. n. 62.

ΥΦΘΣΕΟΓΑΜΣΟΙΟΘ

Litterae tres ultimae dubitationi obnoxiae sunt. Κοῖός (vel Κῳός) μα πῆγε φυ... Prima vox non ethnica denominatio videtur ab insula Co, sed proprium nomen. Μα p. με plane novum, ut κα p. κε apud Ae-

les et Dores. Tertia a fine littera manifesto Θ est. Ethnicum latet fortasse in ultimis litteris, ut positum fuerit, sicut num. 25. ubi v. nott.

32.

In lebeate abeneo septem pollices alto et sedecim in diametrum habente, ex sepulcro Cumarum Magnae Graeciae urbis; in Museo Knightiano. Inscriptio Diar. Class. T. I. p. 329. edita litteras habet similes atque num. 29. sed parum accurate ibi descriptas; eae acuto scalpro incisae perfecte conservatae sunt, ut nullus coniecturae locus relictus sit.

ΕΠΙΤΥΙΣΟΝΟΜΑΣΤΟΤΟΦΕΙΡΙΛΕΟΑΘΛΟΝΕΘΕΦΕΝ

Litteras credo esse has: Π, Ν, Μ, Φ Koppa (non Φ) et Θ (non Θ), item non D sed P, brevior tamen inferiore lineola et arcu latiore; et de Φ ac D id ipsum patet ex editoris explicatione: Ἐπιτύϊς Ὀνομάστου τοῦ Κεϊρίλου ἄθλον ἔθηκεν. Itaque pro Φ, Θ, D, quae in Diar. class. sunt, dedi ea, quae dixi. Quum autem in eodem sepulcro aliud vas eiusdem generis ibidem nunc extans inventum sit, idque maius, in cuius operculo viri quattuor nudi currentes, dum quintus in medio stans iudicis videtur munere fungi, rudi omnes et prisca fabrica: editor ambo haec vasa victoris stadiodromi praemia fuisse colligit, et prius quidem datum esse a mu-

liere, cuius nomen Epithyis fuerit, viduā Onomasti Cirilae f. quae id in funeralibus mariti praemium proposuerit; et esse ea vasa una cum victore humata. Quodsi doctus ille vidisset, hexametro heroico conceptam hanc inscriptionem esse, paulo aliter iudicaturus fuisset. Qui quo iure primum T pro Θ positum putet, non video, quum Θ bis scriptum in titulo sit: igitur certe Epityis nomen fuerit. Attamen ante nomen potest ἔπ' aut ἔπι fuisse: tum Τύϊς potius nomen erit, vel si ἔπ' esse statuas, Ἴτυϊς, quod simile est aliis nominibus, qualia *Ity* et *Itylus*. Mox manifestum est ὀνόμαστο ex nota dialecto p. ὠνόμαστο: deinde τὸ Κεϊρίλεω ἄθλον ἔθηκεν.

Iam ubi nomen eius, qui hoc loco memoratur, Epi-tyis fuisset, nescio cur insolentius *ὀνόμαστο* positum esset; poterat enim sine detrimento versus *ὄνομ' ἐστὶ* scribi: quapropter *Tyin* vel *Ityin* nominatum puto. Ex quibus illud delegi, etsi hoc quoque statui potest; in quo nomine quod complendi versiculi causa ab initio aliquid addendum fuit, quale est *ἐπι*, eam ob causam *ὀνόμαστο* verbum electum est. Lege igitur:

Ἐπὶ Τύϊς ὀνόμαστο· τὸ Κεῖρῖλῳ ἄθλον ἔθηκεν.

Nominatus erat Tyis; Cirilai praemium certaminis posuit. Recte opinor haec vasa praemia victoriarum visa sunt: moris enim fuit lebetes et aerea vasa praemia vincentibus dare; v. Dissen. Explicatt. ad Pind. p. 486. et nos ibid. p. 175. Videtur autem athlotheta in Italicis his ludis, et aliquando etiam aliis locis (v. ad num. 33.), hoc iuris habuisse, ut ipse aut se aut nomen suum in vasculo *ἐπάθλῳ* repraesentaret: hinc in altero illo vase praeter cursores ipse athlotheta in media stat parte: et in hac inscriptione nomen suum et munus proficitur, *Tyis vocatus sum: in Cirilai ludis athlotheta fui.* Quae vasa ex diversis fortasse ludis reportata victoris sepulcro illata sunt, ut vasculum victori Athenis datum num. 33. Victor autem ille cursor Cumis sepultus probabiliter Cumanus fuit: nec tamen ideo vasa Cumana sunt: apportaverat illa ex iis, ubi vicerat, locis. Igitur quaeritur, ubi fuerit ille qui *Κεῖρῖλῳ ἄθλον ἔθηκε*: de viro enim agi athlotheta non dubito; nec post ea quae dixi, de vidua Onomasti Cirilae f. quisquam cogitabit. De iis igitur ludis accipe coniecturam meam. Heroibus passim sunt ludi funebres habiti, maxime cursus certamina, ut in funere Peliae, Thoantis Lemni regis, Patrocli, aliis: qui mos vel ad Romanos milites transiit in funebribus sollemnibus apud tumulum decurrentes. Sic et Nemea et Isthmia dicuntur ab initio fune-

ralia sollemnia fuisse. *Κεῖρῖλῳ* igitur heroem statuo alicuius Italicae urbis, quae Graeca colonia fuerit. Neque ut eam quaeramus, longe abeundum: in eadem, qua Cumae, ora prope Pandosiam in Bruttis, haud longe a Lucanorum finibus sunt Cerillae, Straboni *Κηρίλλοι*, de quibus vide Cellar. Geogr. ant. T. I. p. 730. Ut vero unaquaeque prope urbs ab heroe cognomini, ut ipsae in ea regione Baiae a Baio denominatae feruntur, ita probabile est *Κηρίλλους* a *Κηρίλλῳ* heroe nomen habuisse secundum fabulas: *Κηρίλλος* autem idem qui *Κεῖρῖλῳ*. Nam *η* et *ει* variant in dialectis, ut Boeoti *Εὐμήλον* dicunt *Εὐμείλον* et cetera ad eundem modum: quod genus Aeolismi potuit etiam in ea Italiae ora non inusitatum esse. Sic ex *Κηρίλλῳ* fit *Κεῖρῖλῳ*. *Κεῖρῖλῳ* autem idem atque *Κεῖρῖλας*, pro quo *Κεῖρῖλῳ* notissima forma. Sic *Χαρίλαος* et *Χαρίλλος* Spartanorum rex idem est. Huic igitur Cerillo s. Cirilao ludos Cerillis celebratos iudico, ex quibus stadii praemium lebetem Cumanus ille victor rettulerit. Postremo ne quis in producta prima syllaba voculae *ἐπι* haereat, notus est Homeri usus:

ἐπίτονος βέβλητο, βόος ῥινόιο τετευχώς:

neve putes in composito tantum id licuisse, etiam in simplici haec productio praepositione non est inusitata, ut *Iliad.* γ, 358. et saepius:

διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινήs ἀβριμον ἔγχος.

Τύϊς autem ultimam producit, ut *ὄρνις*. Igitur ut tribus verbis omnia complectar, quum Cerillis ludi agerentur in honorem Cirilai, athlotheta fuit Tyis; is praemium victoriae ex more lebetem proposuit, suo et nomine et munere inscripto: eum vero lebetem Cumanus cursor praemium accepit victoriae, et in ipsius sepulcro cum corpore condiderunt propinqui.

33.

In vasculo Athenis ante portas Hippades reperto, quod describit Fauvel. Mag. encycl. a. XVIII. (1815.) T. V. p. 363. et Dodwell. Itin. T. I. p. 457. ex quo scripturam delineatam dedi. Etiam Clarkium Itin. Vol. VII. in Praefatione inscriptionem hanc cum notis Knightii et Blomfieldi praeuisse lego: sed in ea, qua ego usus sum, Clarkii editione quaternis excusa non reperitur. Habet praeterea Walpol. Mem. p. 453. iterumque de ea disputat in altero libro *Travels* p. 597. n. 63. Vas ipsum nuperrime edidit Millingen.

ΙΜΕ:ΗΟΝΟΑΗΘΕΗΘΑΗΟΤ

Ἐπὶ τῶν Ἀθηνέων ἄθλον εἰμί. De scriptura EMI vide ad Sig. Inscr. et ad basin Deliacam. *Ἀθηνέων* mihi non persuadeo esse *Ἀθηναίων*, quod plurimis placuit. Reperiuntur sane talia in aliquot inscriptionibus Atticis, ut *Ἀλκμεωνίδης* in Marm. Sandwic. et in catalogo militari funebri; non tamen hoc sine causa fit. Nempe ubi ex usu corripiebatur diphthongus *αι*, transibat etiam in *ε*, quod fit in voce *Ἀλκμαίων*. Timocles comicus ap. Athen. VI. p. 223. c.

ὁ νοσῶν δὲ μανικῶs Ἀλκμαίων' ἐσκεψάτο.

INSCR. GR. VOL. I.

Epigramma apud Sueton. Ner. c. 39.

Νέρων, Ὁρέστηs, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι.

At in voce *Ἀθηναίων* factum esse ut penultima corripieretur, vix crediderim, nec ullum potest eius rei argumentum afferri, etsi supersunt multa in aliis vocibus eius correptionis exempla, ex quibus aliquot collegi in Plat. Min. p. 191. Quae vero de permutatione vocalium AI et E satis nota afferuntur, non sunt sine iudicio antiquae huic Atticae inscriptioni adhibenda: in quibus illud miratus

G

sum apud doctos fidem invenisse, quod in Oropio titulo aliquot ante Christum saeculis scripto dicitur esse KE APΓYPON KE ETEPA AΣHMA: secus esse accuratum me eius inscriptionis apographum docuit, in quo constanter est καὶ saepissime rediens. Et quid lucrabimur genitivo Ἀθηναίων? Si est *Atheniensium*, nihil profecto: aequè bene, immo melius Ἀθηναίων dici potuit. Si Ἀθηναίων dices festum designare, debebat esse Παναθηναίων: nisi quis hoc vasculum putaverit Thesei aetatem superare. Apage igitur has sordes: Ἀθηναίων est Ionicum, sive mavis vetustissimum Atticum. Vasculum ipsum fictile unius pedis et dimidii altitudinem habet; in altera parte cernitur Minerva stilo antiquo delineata, clypeum habens, in quo delphinus: quo designatur Ἰππία: in altera est biga et auriga bigae insidens: inscriptio ex superiore parte descendit deorsum. Manifesto est praemium in ludis Atticis victori curuli propositum, quod illi oleo Panathenaico plenum dabatur: igitur eo optime usus est Dissenius meus ad explicandum Pindarum Nem. X, 34. ubi plura vide p. 468. Idem coniecit etiam vasculum ap.

Walpol. Mem. p. 322. ab Aberdeeno Athenis re-
pertum illorum ludorum praemium fuisse: insunt
duo equi et inscriptio Κέλῃτι Δαμοκλίδας, quippe
quam victor appingi curaverit. His haec addo.
Constantinopoli olim fuit vas fictile, cuius inscrip-
tio suo a me loco reponetur: Ἀγασίας ἀρχων τῶν
Ἀθηνῶν ἀδελφῶν: unde conicias Byzantii aliquo tem-
pore, quum id Athenienses obtinerent, Atticos lu-
dos celebratos esse et fictile vas praemium datum;
inscriptus autem athlotheta est, qui praemium pro-
posuit, ut num. 32. Aliud fictile vas Atticum ap.
Dodwell. l. c. Victoriae et Iovis nomina cum figu-
ris offert; hoc quoque, quo Cimonis cineres con-
ditos fuisse quidam finxit, victoris praemium fuit,
haud dubie in Atticis Olympieis, de quibus v.
Corsini Diss. agon. I, 13. Postremo Athenis in
gymnasio monumentum fuit cum inscriptione ἐπὶ
Θέωνος ἀρχοντος etc. (v. Att. Agonist.): ibi quoque
insculptum vas olearium cum oleae fronde. Plura
de more oleum in Panathenaeis dandi v. ap. Corsin.
F. A. T. I. p. 30.

34.

In anaglypho marmoreo ex Peloponneso, ut dicitur, allato, Wiltoni prope Sarisberium in Museo Pembrokiano. Edidit Ios. de Bimard la Bastie, qui delineationem a Montfauconio acceperat, et commentatus est Thes. Murat. T. I. p. 35-48. Inde petierunt Benedictini Nov. tract. dipl. T. I. p. 626. (cf. p. 631.). Habeo etiam ex schedis Spikeri et Mülleri, qui Wiltoni transcripserunt. Eae consentiunt cum apographo Bimardiano, nisi quod inter Δῖ et ἐπὶ interpunctionem praeberunt, quam recepi, et alia nonnulla, quae ex his correxi: de quibus statim dicitur.

ΜΑΝΘΕΟΣ: ΑΙΘΟΥ: ΕΥ
:ΙΓΕ:ΙΙΔ:ΙΕΤΡΙΔΑ Χ
ΝΙΚΕΙ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ:
ΣΟΔΙΑΠ

Litterarum formae prope omnes satis antiquae sunt, A et Δ obliqua, E ut plurimum caudatum (neque enim in hac re plane constabat usus), Σ, R angulare secundum Bimardum et Spikerum (Müllerus P); Lambda est prope orientale, ut in altera Pembrokiana num. 38. quod quum in his duabus inscriptionibus solis reperiat, videtur loci, ubi ambae inventae sint, consuetudini tribuendum: nisi utrumque titulum fictum ab eodem homine dices. Contra M est vulgare; N in Bimardiano exemplo variat, quum vs. 1. vetustum sit (ubi tamen Spikerus M), sed vs. 3. Bimardus vulgarem praebeat formam: at etiam hic nunc ex Mülleri delineatione N ad vetustiore formam adduxi propius: neque in exiguo, quod superest, discrimine haeserit peritior

quisquam. Θ est omnibus locis, etsi in prima voce Müllerus Θ, reluctantibus Bimardi et Spikeri apographis; ultimo loco pro Bimardiano O dedi Θ ex Spik. Müll. Y est vulgare: X incurvatum ex Bimardi exemplo retinui. Ceterum Bimardus litterarum fines sive apices nimium praecisos praebebat: quod ex reliquis exemplis correxi. Quae quum ita sint, in litteris nihil invenio, quod cum scripturae βου-
στροφηδὲν antiquitate non conveniat: nam ipsum etiam M satis antiquum esse docet num. 16. ubi vel N vulgare est: Y autem in optimis inter pri-
scos titulis habes. Sed OY bis, idque in terminatione obvium, quod nonnisi num. 20. in titulo obscuro habes, haud caret offensione: quod Athenienses aliquot demum post centesimam Olympia-

dibus receperunt, ne tum quidem, postquam Ionica litteratura apud ipsos invaluerat, omisso O pro ου: nisi quod in certis vocibus, ut in οὔτος, antiquius est OY. Nec Lacones Euclidea fere aetate OY scripsisse, probabile reddit decretum adversus Timotheum Milesium, etiamsi non genuinum est, certe antiquum. Nihil moror nummum Macedonicum argenteum cum inscriptione ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (Eckhel. D. N. T. II. p. 83. ex Mem. Acad. Inscr. T. XXIV. p. 48.), qui Alexandro Amyntae f. tribuitur, Pindari aequali: nam largiar in Macedonicis nummis OY potuisse prius receptum esse, quod Macedonibus Graecae linguae minus assuetis succurrendum erat: quod potest etiam Archelai nummis OY habentibus (Eckhel. p. 85.) accommodari: etsi in plurimis illius Alexandri et Archelai nummis O est pro OY. Porro in nostro titulo pro η in voce νίκη est α: sed hoc etiam Athenis aliquot post Euclidem saeculis haud rarum: nec quisquam Benedictinis, malis sermonis iudiciis, crediderit legendum νίκαι a recto νίκας: quod vocabulum reliquae tituli dialecto prorsus vulgari non convenit. Interpunctio est etiam in fine versus, in num. 4. 11. immo num. 8. vel initio versus reperitur, quod magis mirere. In nostro vero titulo singulae voces punctis divisae sunt; quae nimia cura potest videri eius aetatis esse, quae grammaticarum rationum non ignara fuerit. Utut est, si marmor hoc, ut tradit Iac. Kennedy (Description of the Antiquities and Curiosities in Wiltonhouse, Sarisber. 1769. 4. Praefat. p. XXVI.), ex Peloponneso allatum erat, de quo cur dubitem non habeo; quis tandem ea aetate, cui id Bimardus assignat, Pindari et aequalium, in Peloponneso arbitrabitur titulum vulgari sermone conceptum esse? Aeolice tum ibi vel Dorice et loquebantur et titulos soluta oratione scriptos componebant: vix Olymp. 100. communi usi dialecto fuerint, quae a Philippi fere et Alexandri Macedonum tempore vulgata est. Sed in hoc titulo nihil quidquam vetustae vel Doricae vel Aeolicae orationis vides: omnia vulgaria. Quod si cum insolito litterarum OY usu composuerim, prorsus ita iudico, novicium hunc titulum esse, simulatamque ut num. 25. et in aliis antiquitatem: in vetusto certe ΑΙΘΟ, ΝΙΚΑΙ, ΠΕΝΤΑΕΘΛΟ, alia expectaveris. Anaglyphum quidem stili vetustissimi est, qui Müllero iudice fuit ante Phidiam: repraesentatur autem, sculpturâ non admodum altâ, ad sinistram Iuppiter barbatus, cuius caput aliquo videtur ornamento redimitum, non tamen diademate tam distincto, quale est in Bimardiano aere; dextera manus solio, cui insidet, applicita est; in sinistrâ porrectâ aquila sedet, columbae tamen quam alitum reginae similior: ante Iovem tripus, imposito receptaculo, ut videtur, suffimentorum: iuxta tripodem ahenum adstat, in quo manus lavat athleta imberbis nudus, utpote sacra mox Iovi facturus: in medio spatii superiore extat inscriptio. Quae rudius in Bimardiano exemplo expressa accurate delineavit Müllerus. Cui ut concedam stilum esse

priscum eumque purissimum: tamen vide ne ipsum quoque anaglyphum ad antiquioris exemplaris formam recentiore aetate factum fuerit.

Nondum attigi eam, ad quam nunc pervenio, Maffei suspicionem, quam Villosino Anecd. T. II. p. 169. persuasit, fraudulenta manu suppositum hoc marmor esse. Ad quam quum Villosinus nihil attulerit novi, sufficit Maffei apposuisse verba Mus. Veron. p. CCCCX. repetita a Donato Praef. Thes. Inscr. T. I. p. XIX. „Recenti admodum foetura,” inquit, ea epigraphe „in lucem prodit; ficticia siquidem et commenticia est. Parisiis degebam, quum doctissimo P. Montfauconio accidit, ut chartam monumentum illud exhibentem ianuae suae repagulo insertam summo mane deprehenderet. Quisnam obtulisset, numquam rescire potuit. Adnotatum erat, in Anglia lapidem adservari; sed quo in loco, et apud quem, vel a quo id requiri posset, minime indicabatur. Londini, Oxonii, Cantabrigiae ego quidem qui de illo audierit, inveni neminem. Montfauconius, quae sua humanitas erat, scriptam βουστροφιδὸν depictamque chartam ostendit mihi: dedi statim operam, ut illi de lusu et de figmento constaret; nam litterarum formae aspectu vario dissidebant a se ipsis, et discordabant. Litterae in tabula typis data aliquanto aptius comparent, sed Α tamen et Δ nullius ferme alphabeti sunt. Puncta ad versuum finem nec Sigea nec Parisiensis (Nointeliana) habent, nec vetustissimae aliae. Figurae, prisci operis larvam imperite omnino inducere occultum luserem voluisse, patefaciebant. Quicumque priscis anaglyphis assueverit, Iovem ridet prope imberbem capite inusitate ornato, et avem in vola manus sive supra digitos habentem: ridet vas in medio miro fulcimento innixum, et hominem nudum in conspectu Iovis manus, ut videtur, abluentem. Inscriptionis haec est locutio: Μάνθεος Αἰδοῦ εὐχαριστεῖ Διὶ ἐπὶ νίκη πεντάθλου παῖδος. Mantheus inauditum nomen est. Mantian Diodorus habet et Demosthenes; Mantin Parisiensis tabula: quae quum παντρία procrearit nomina, ὁ litteram assumere numquam possunt. Prisca Graecorum nomina voces fuere significatione praeditae: quid autem significabit Μάνθεος? Quod subsequitur pariter nomen umquam videre non memini. Εὐχαριστεῖ Διὶ ἐπὶ νίκη, non donum dat, ut cl. Bimardio visum, sed gratias agit pro victoria, procul dubio valet: eo autem sensu ab antiquis ac probatis auctoribus adhibitum non fuisse verbum Bimardius fatetur ipse et ex veteribus grammaticis scile adnotat. Πεντάθλου παῖδος reddit Bimardius pro victoria quinquertio puerili; reddenda potius videntur, pro filii victoria in quinquertio: ita ut Manthei filius victor in pentathlo fuerit. At quatenam haec aut Graece aut Latine loquendi formula νίκη πεντάθλου παῖδος? victoria pentathli pueri?” Sed paucis dilui hae criminationes possunt. Festinantem illum peregrinatorem, qui Montfauconio inscienti obtulit monumenti delineationem, satis tuentur, qui id monumentum Wiltoni asservatum viderunt, Iac. Kennedy (lib. cit. ibid. et p. 105.), Dallaway (Anecdotes of the arts in England, Lond. 1800. p. 268. et in

translatione Millini: Les beaux-arts en Angleterre T. I. p. 303.), qui etiam suspicionem de veritate inscriptionis tetigit, Spikerus, Müllerus. In litteris vero nihil reprehendi potest; ut editae in tabula sunt, ita Spikerus et Müllerus suis apographis repraesentant, eatenus consentientes, quatenus consentiri potest in veteris lapidis lectione. Nec formae inter se dissident magis quam solent: A et Δ formas habent aliunde satis notas: A saepius tale vidimus, Δ potissimum num. 8. 16. Interpunctionem in fine versus defendi iam supra. In anaglypho quae Maffeiio displicent; partim male delineata apud Bimardum sunt: iustiore barbam, non tam distinctum diadema, sed quiddam laureae similis Müllerii charta offert. Quidni vero manus laet ad sacra accessurus? In tripodibus autem Müllerus, qui ipse binas de tripodibus dissertationes edidit, nihil vidit suspecti: et in eius iudicio stilum antiquissimum dicentis acquiesco; is enim vidit opus, Maffei non vidit. De hoc uno mihi non constat, numne aliquid instauratum et emendatum in anaglypho sit: adrasum enim lapidem esse Müllerus notat. In Graecitate quae Maffei arguit, etsi Villosino idonea visa sunt, quibus demonstraretur verba ne Graeca quidem esse, tamen ea nullius plane momenti iudico. Beatum dixerim, qui omnia norit Peloponnesiaca nomina; sed ex uno Pausania tot possunt Peloponnesiorum nomina colligi, quorum nullum queat aptum etymon ex ea, quam novimus, Graecae linguae conformatione reddi, ut in Μανθέου et Αἰῶου nomine explicando non haerendum sit. Attamen si de etymo quaeris, Αἰῶος cohaeret cum voce αἰῶω, unde adiectivum αἰῶός, a quo proprium Αἰῶος, ut ὀνομαστός Ὀνόμαστος: Μανθέος autem ex syncope Peloponnesiis valde usitata (v. ad num. 11.) videtur esse pro Μανίθεος, Μηνίθεος. Vocem εὐχαριστεῖν paulo post explicabo et defendam. Neque, ut Maffei vult, ἐπὶ νίκη πεντάθλου παιδός est pro filii victoria in quinquertio, nec Graeca illa formula vituperio obnoxia est. Victor ipse εὐχαριστεῖ, athleta puer imberbis, qui sacra factururus repraesentatur: si pater pro filio hoc donarium obtulisset, dici debebat ἐπὶ νίκη υἱῷ παιδός πεντάθλου, et addendum filii nomen erat. Accuratissime Graecum est νίκη πεντάθλου παιδός: qui enim in eo ludo certant, sunt πένταθλοι παῖδες: igitur qui vincit, vincit πένταθλος παῖς, estque victoria πεντάθλου παιδός. Quapropter quum vana omnia Maffei argumenta sint, ex illius quidem rationibus non est, quod ei, qui hoc marmor primus protulit, sive Pembrokio sive quisquis fuit, falsarii inuramus notam. Si quid tamen est, quare de veritate tituli dubitandum, ex adraso lapide argumentum petendum et ex suspitione de altero Pembrokiano simili, quae non improbabilis est (v. ad num. 58. extr.), postremo ex sublesta fide unius et alterius Pembrokiani monumenti (v. exemplum in Smyrnaeis, ubi de imagine Ammonii): sed demonstrari recta via nihil potest.

Sententia haec est: *Mantheus Aethi f. gratificatur Iovi pro victoria quinquertionis pueri, quum*

quippe Mantheus inter pueros vicisset quinquertiones. Satis dixi de reliquis; superest ut de verbo εὐχαριστεῖν exponam. De cuius potestate quum dubitatum sit, accuratius vocis significationes distinguam. Harum ea, quae ex Atticismi usu maxime probatur, est χάριν δίδοναι, gratificari; altera est gratias vel habere vel referre (haec enim non accurate distincta in illo vocabulo sunt), quam grammatici non probant: tertia est gratias agere verbis, quantum constat, inde a Polybio; et quartam addere licet gratias vel referre vel agere et referre gratificando. Quae notiones quomodo in una coniunctae sint, nihil attinet exponere. De prima et secunda grammatici, Phrynichus: εὐχαριστεῖν οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν (significatu gratias habendi et referendi), ἀλλὰ χάριν εἰδέναι, ubi multa annotat Lobeckius, quorum partem sciens omitto. Herodianus p. 441. εὐχάριστος ὁ ἐπὶ χάρις, οὐχ ὁ ἐπιδιδούς τὴν χάριν (gratiam referens). οὐδὲ γὰρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. Pollux V, 140. φιλόδωρος δὲ καὶ εὐχάριστος (libenter gratificans, munificus). ἐπὶ γὰρ τούτῳ τάττεται τὸ νόμα, καὶ εὐχαριστεῖν ἐπὶ τῷ δίδοναι χάριν (gratificari, χαρίζεσθαι), οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. Quod Bimardo observante confirmat Harpocratio p. 95. Blancard. ubi notat oppositum ἀχαριστεῖν Antiphontem dixisse pro μὴ χαρίζεσθαι. Nec tamen altera illa significatio gratias habendi vel referendi aut non antiqua aut non Attica est: hac vi εὐχαριστεῖν dixere Chersonesitae ap. Demosth. de cor. p. 257. 2. et εὐχαριστίαν (gratum animum et beneficii memorem) diu ante Polybium (VIII. 14, 8.) Byzantii et Perinthii ap. Demosth. ib. p. 256. 19. neque Atticis hoc prorsus incognitum fuisse docet adiectivum εὐχάριστος. Nam ap. Xenoph. Cyrop. VIII, 3, 49. hominem dicit aliquis εὐχαριστότατον, ὅτι εὗρε τοὺς ἐπαινουμένους ὑπὸ τίνος ἀντεπαυῶντας τοὺτους προθύμως, τοῖς χαριζομένοις πειρωμένοις ἀντιχαρίζεσθαι: quid est enim τὸ ἀντιχαρίζεσθαι nisi gratias referre? Igitur εὐχάριστος est qui gratias refert, alia vi atque ap. Herodot. I, 52. extr. et Xenoph. Cyrop. II, 2, 1. ubi est idem quod εὐχάριστος, gratiosus, acceptus, iucundus. Tertia potestas gratias verbis agendi est apud Polybium in formulis εὐχαριστεῖν ἐπὶ τινι et περὶ τίνος XVI, 25, 1. XVIII, 26, 4. XXX, 11. 1. et apud alios, de quibus v. Lobeck. l. c. Quarta gratias referendi simul et agendi gratificando cernitur in donis et sacrificiis, quae diis offeruntur: in quibus et aguntur gratiae et referuntur diis, gratificando iis ea, quae ipsis accepta sunt. Hinc εὐχαριστήρια θύειν τοῖς θεοῖς τῆς εὐροίας ap. Polyb. V, 14, 8. θυσιάαι εὐχαριστήριαι ap. Dionys. Archaeol. X, p. 643. Nec scio quo iure haec vocabuli vis possit novicia haberi, quum eius notio elementa prope omnia iam in antiquiore vocis usu deprehendantur, una excepta gratiarum verbis agendarum notione. Sed pro re nata etiam excludi alterutra notio potest, vel agendi vel referendi gratias. Et docebo nunc in nostra inscriptione εὐχαριστεῖν continere notiones gratificandi et gratias referendi, quas antiquas fuisse demonstravimus, coniunctas, exclusa notione gratiarum verbis agenda-

rum, quae novicia putatur. Primum autem teneas, inscriptionem non ideo appositam esse, ut actio in anaglypho repraesentata explicaretur, quasi dicitur: Hic designatus est Mantheus, qui Iovi εὐχαριστέῃ: sed anaglyphum donarium Manthei esse dicitur; hoc vult inscriptio, nec quidquam aliud. Attamen etiamsi priorem, quam reieci, sententiam adoptaveris, de gratiis agendis nihil inest; non enim agens gratias repraesentatur Mantheus, sed referens oblato sacrificio Iovi grato. Sed, ut dixi, aliud vult titulus, *donarium hoc*, non in donario repraesentatum sacrificium, a *Mantheo oblatum esse*: in quo exclusa prorsus gratiarum verbis agenda- rum notio est. Poterit igitur εὐχαριστέῃ esse *gratias refert*, eo usu, quem antiquum esse docuimus, aut *gratificatur, dono dat* (χαρίζεται), quae verbi vis a grammaticis maxime probata hoc quoque loco a Bimardo praelata est. At inanis est inter has notiones hoc certe in loco distinguendi subtilitas. Nam gratias deo dum Mantheus refert, simul eidem gratificatur; ac dum gratificatur et donum offert pro victoria, simul refert gratiam: concurrunt notiones, neque ipsa re nec cogitatione diversae sunt; quae ipsa causa est, cur eodem exprimantur vocabulo. Ceterum huius verbi εὐχαριστέῃ usus, pro quo solet ἀνέθηκε vel ἀνέθηκε χαριστήριον (Gruter. p. LXXV. 7.) vel aliud simile dici, non praesenti sed aoristo usurpato, in nulla alia deprehenditur inscriptione: quo argumento uti poterit, qui titulum censeat subditiciu[m] esse. Equidem dubitare quam certum iudicium pronunciare in re tam ambigua praefero.

De aetate tituli quae ex scripturae stilo collegit Bimardus, inutilia et pravis suffulta argumentis sunt; sed recte idem docuit, de Olympica vi-

ctoria cogitari non posse; quippe nunquam Olympiae pueri pentathli prodierunt, nisi Olymp. 38. victore tum Eutelida Lacedaemonio (Pausan. V, 9. VI, 15.). Igitur Nemeaeam censet victoriam Mantheo contigisse, quod ex quattuor sacris ludis praeter Olympica nonnisi haec Iovi sacra sunt: at non cogitavit, plurimos alios in Graecia ludos Iovi celebratos esse, Athenis Olympica, Lycaea in Arcadia, Pellanae Achaicae Iovialia (Δῖα): et licet marmor ex Peloponneso allatum dicatur, quis spondeat puerum in Peloponneso vicisse, non extra Peloponnesum? Potuit enim domi in Peloponneso pro victoria alibi parta Iovi donarium dicare. Concedam tamen Nemeaeam victoriam fuisse. At longa de Nemeadam initio et de tempore, quo in Nemeis pentathli pueri primum admissi sint, disputatione nihil proficit Bimardus, nisi quod hoc Pindari aetate factum est, qui Nem. VII. Sogenem Aeginetam, puerum pentathlum celebrat, ubi v. Schol. init. Retractavit hanc de Nemeadam computo quaestionem Corsinus Diss. agon. ubi p. 53. ed. Florent. Manthei victoriam fortasse Olymp. 79, 4. accidisse coniicit. Sed fallaces eius quoque rationes sunt. Certior Hermannii sententia, quam ab illo mecum communicatam Disenius Explicatt. Pindar. p. 416. proposuit. Secundum illum igitur puero- rum pentathlorum certamen Nemeae institutum Nem. 53. est, et Nemeade insequenti vicit Sogenes; ac Nem. 55. est Olymp. 79, 2. ut Sogenes vicerit Olymp. 79, 4. Igitur si modo Nemeae victor Mantheus fuit, nec primus vicit, quod nemo affirmare ausit; non vicit ante Olymp. 80, 2. Sed per me licet quinquagesimus, sexagesimus, septuagesimus victor fuerit.

35.

Ex schedis Fourmonti, ubi lemma: „ἡ Γουδένη in ecclesia τῆς Παναγίας prope fontem,” inter Laconicas.

ΖΑΔΙΥΔ ΤΥΔΔ
Α?

Prior vox videtur esse Εὐγενίδας, et praemisso per crasim καὶ, Κεὺγενίδας. Fragmentum est.

36.

In basi quattuor pedes alta, flavo colore picta, marginibus rubris, Athenis prope portam Dipylon eruta, haec vox in binis lateribus scripta est litteris tres pollices altis (ed. Fauvel. Magaz. encycl. a. XVIII. T. V. p. 362.):

ΘΕΝΙΡΟΞ

Σωσίνεω, genitivus a recto Σωσίνεως.

37.

Ex schedis Fourmonti; in ecclesia S. Nicolai τοῦ Βημοῦ, prope Phliuntem; fragmentum.

ΔΕΕΤΛΟΤΟΒΜΟΤΣΑΤΕΕΔ

Δέξεται τὸν ὄρκον. Nota Ξ, quod Ionico vulgo alphabeto tribuitur; id alia forma expressum habuimus iam in aere Petiliensi. De forma litterae Iota vide ad num. 3. O est vocalis: vide ad num. 14.

Pro priore M lege N; nisi malis τοὺς ὄρκους; tum M scribendum erit, ubi nunc M et N legitur. Φ fuit Koppa, sive hac ipsa forma, sive quod magis credo Q aut Φ.

38.

In ara rotunda Bacchica, anaglyphis priscae fabricae pompam Bacchicam exhibentibus insigni, Wiltoni in Museo Pembrokiano. Exhibet Murator. T. IV. Append. p. MCMLXXXIX. 5. sed minus recte; meliora apographa sunt ap. Iac. Kennedy Descript. of the Antiquities and Curiosities in Wiltonhouse p. 5. et in Archaeol. Britann. T. I. p. 155. Ex his adhibito simul Spikeri et Mülleri apographis hoc nostrum factum est.

ΜΕΛΠΟΜΕΝ: ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΑΓΛΑΟΜΟΡΦΟΝ:
ΒΑΚΧΕΥΤΟΡΑΙΑΝ ΘΟΚΑΡΕΝΟΝ

Litterae omnino vetustae sunt: N modo ad vulgarem formam, modo ad vetustam magis accedit: omnibus tamen locis dexter apex sinistro paulo est brevior, contra quam in apographis ap. Kennedy et in Archaeol. In iisdem est Θ; sed Spikerus Θ, Müllerus O; de Muratorio taceo, cuius nulla in his rebus fides; transversam lineam esse vix crediderim. Lambda dedi ex Mülleri et Spikeri apographis, de qua forma vide num. 34. Sigma illi simile est apud Kennedy et in Archaeol. Brit. Spikerus id ut ego paulo distinctius dedit. Ξ dedi forma I, quam diserte offerunt Kennedy et Pegge auctor dissertationis in Archaeol. Brit. et Müllerus; Muratorius Ξ, Spikerus Ξ, sed lineis horizontalibus media infimaque propioribus: quod praetulissem, nisi plurimorum obesset consensus: qui mihi probabile reddit in huius inscriptionis alphabeto I fuisse Ξ, ut pro Ζῆτα scriptum fuerit Z, quae forma alias recentior est. Sic V fuit olim pro X, deinde pro Ψ. Sed nihil est quod Pegge coniicit ante Simonidem I fuisse Ξ; in vulgaribus alphabetis I vel ante Simonidem Ζῆτα erat, et Ξ aut ΧΣ aut ΚΣ aut alio signo designabatur; siquidem probabile est Ξ non inventum esse a Simonide, sed ex reconditiori alphabeto petatum. Sic Ξ est num. 37. et + in aere Petiliensi et nummis. Ceterum in nummis I pro ξ admodum recens est. Vide Eckhel. Prolegg. T. I. p. CI. Ἡτα vocalem in voce ξανθοκάρηνον Spikeri praebet apographum; reliqui uno consensu E, quod convenit scripturae O pro Ω in prima voce. Universus titulus uno versu continuo aram cingit: interpunctiones Müllerus nullas, Muratorius et Spikerus inter voces

binas quasque habent; Kennedy et Pegge eas praebent, quas reddidi. De aetate nihil definio; prisca sane inscriptio videri potest et visa est Villosion Anecd. T. II. p. 169. Pegge eam circa Olymp. 50. ponit, sed fallaci vel potius nullo argumento. Verba sunt aperta: Μέλπωμεν Διόνυσον ἀγλαόμορφον, βακχεύτορα ξανθοκάρηνον, ex poeta petita, non tamen ex lyrico Doriensi, qui ξανθοκάρηνον scripsisset: ceterum numeri et verba poeticae dictionis sunt. Quodsi ex scriptore excerptus titulus est, etsi antiquum esse concedo, non tamen valde vetustum dixerim. Ludicrum extat et satis noviciū carmen, hymnus in Bacchum, in Anthologia ed. Iacobs. pr. T. III. p. 217. et in alt. T. II. p. 185. ubi quidquid in hac inscriptione inest, reperitur, vs. 1. 2. 3. 5. 15.

Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην,
ἀβροκόμην, ἀγροῖκον, αἰοῖμον, ἀγλαόμορφον,
βοιωτὸν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην,
διογενῆ, δίγονον, διδυραμβογενῆ, Διόνυσον,
ξυστοβάλον, ξυνόν, ξενοδῶτην, ξανθοκάρηνον.

Sed qui illa epitheta collegit sequioris aetatis scriptor, habet omnia ex antiquioribus poetis ad Nonnum usque: igitur dubitari non potest, etiam hunc titulum ex poeta ductum esse, fortasse antiquiore, unde illa epitheta hauserit Bacchici hymni auctor. Non tamen reticebo fuisse, quum mihi in hac inscriptione id accideret, quod Maffei in altera Pembrokiana, ut mihi ex Bacchico isto hymno fraude conficta videretur. In quo cuique suum relinquo iudicium, quum eiusmodi suspiciones vix possint ad liquidum perducere. Satis est ad eas digitum intendisse.

39.

Ad viam sacram Branchidarum (Geronta s. Jeronda) prope Miletum, in statua mulieris solio insidentis capite truncata, eaque stili antiquissimi, in dextero sellae latere. Misit Rosius et ex Leakii schedis Müllerus. Statua cum inscriptione edita in *Ioniarum Antiquitatum* ed. recent. T. I.

ΜΒΣΙΑΝΑΞΕΘΜ
 ΥΕΥΘΘΕΥΑΞΑΞ
 ΛΙΜΔΖΩΩΤΩΤ
 ΙΜΩΤΩ

Mülleri repraesentavi apographum accuratissimum, nisi quod ex Rosii apographo cetera vitioso lin. 1. litt. 2. dedi Θ pro Ω, et indidem apposui litt. 8. apicem superius extantem litterae Ξ, litt. 9. apicem formae Θ in dexteram procurrentem, lin. 2. litt. 1. in littera Ξ verticalis lineolae fines utrinque prominentes, lin. 3. litt. ult. alteram lineolam verticalem brevissimam. Forma elementorum vetus est, sed scriptura Ionica, quae Simonidea dicitur; vocales insunt Η (Θ) et Ω, et composita consona Ξ: βουστροφηδὸν tamen tum, quum Ionicae litterae vulgo usitatae essent, vix arbitror ex communi usu scripsisse Graecos, et videtur mihi haec scribendi ratio tam hic quam in Sig. Inscr. ex antiquioris temporis consuetudine de industria assumpta esse. Ceterum titulus potest Simonideam attingere aetatem; etiam Ξ tum iam notum fuisse docet Hieronis inscriptio: in nostro titulo id bis cernitur accurate expressum, minus distincte in tertia linea. Litterae a nobis repraesentatae in Ion. Antiqq. ita lapidis explent planum, ut a sinistra parte nullus supplementis locus relictus videatur; igitur haec dixeris verba esse: Μησιάνᾳξ ἡμέας ἀνέθηκεν ἅμα Σὺν τῶ- πάλλωνι. Nam lin. 3. ΙΜ fuit Μ: ΙΝ esse non potest; tum enim ΙΝ scribi debebat. Et Τ post ΩΩ debet in ΙΤ mutari, ne Ι desit: τῶπάλλωνι est crasis Ionica. Attamen verborum collocatio solutae orationi non est congrua; sunt fragmina versuum, ipsis docentibus numeria. Igitur in sinistra parte desunt

aliquot singulis versibus elementa. Pro insolito Μησιάνᾳξ non dubito fuisse Ἐρμησιάνᾳξ; cetera non licet exquirere; exempli causa tamen hunc apponam lusum, quo spatia prope aequabiliter explentur:

[Σὺν πᾶσι Ἐρ]μησιάνᾳξ ἡμέας ἀνέθηκεν
 [αὐτὸς ἀδελφεῖ] ἅμα Σὺν τῶπάλλωνι.

Sed ubi ea, quae supplenda iudico, scripta fuerint, difficile dictu: tamen aut falso in Ion. Antiqq. ea quae supersunt, integrum usque ad sinistrum marginem spatium occupant, aut quae perierunt, in alio scripta lapide erant. Quid si illi statuae alia a tergo iuncta erat, vultu averso, ut aversae illius latus sinistrum dextero adversae contiguum esset? Tum in illo incipiebat inscriptio, in hoc transiens: quae quum ad utramque statuum pertineret, in communi latere inscribatur, non in fronte alterutrius. Quid quod ἡμέας ad plures imagines pertinet? Neque enim crediderim ἡμέας spectare ad plures plane disiunctas statuas, quae in illa via sunt. Dicas quidem in femore statuae ibidem positae (v. Miles. Inscr.) esse inscriptionem, quae litteris βουστροφηδὸν scriptis exarata et ipsa erat, ex qua superest dictio τοὺς ἀνδριάντας: unde pateat, uni statuae inscriptum esse titulum ad plures pertinentem; sed quis ibi non plures statuas in una basi compositas fuisse spondeat? Utut est, titulum esse integrum non mihi persuadeo.

40.

Inter figuras Agamemnonis, Talthybii caduceum tenentis, et Epei, in anaglypho candidi marmoris, quod in rudibus antiquissimis in septentrionali insulae Samothracis parte repertum est, ex collectione Choiseuliana (Catal. Dubois. num. 108.) nunc in Museo regio Parisino (Catal. Clarac. num. 608.). Transcripsit Müllerus.

ΝΩΥΜΕΜΑΤΑ
 ΤΑΓΘΥΒΙΟΞ
 ΕΠΕ

Anaglyphi stilus est longe vetustissimus; litterae sunt mediocriter antiquae. In voce Ἀγαμέμνων Ω non plane perspicuum est, ut possit etiam Ο esse; in voce Ταλθύβιος Α mihi dubium; ni fallor,

fuit Α, ita tamen, ut media linea non horizontalis, sed obliqua esset. Ceterum situs litterarum non in omnibus vocibus rectus est, sed in prima et altera plus minus arcuatus.

41.

Carthaeae in insula Ceo, in marmore XXII pedes longo et prope IV pedes alto, in parte orientali moenium hodierni oppidi (Poles).
Edita inscriptio in *Ἑρμῆς λογίω* 1819. p. 56. Misit Bröndstedius.

ΟΡΑΝΟΣ
ΕΝΚΑΙΡΟΣ
ΣΤΕΝΗΡΕΙΟΣ
ΕΥΔΗΜΟΣ

Sunt mera nomina Οὐρανός, Ἐγκαίρος, Στενήρειος, Εὐδήμος. Litterae sunt Ionicae, nec admodum vetustae.

42.

Geraniae in Peloponneso, ex schedis Fourmonti.

ΧΝΟΑΔΑΞ

Χνοάδας. Vide ne pro ζ fuerit ζ. Est nomen proprium.

43.

Edidit Demetrius Petrizzopulus in libro: *Saggio storico sulle prime età dell' Isola di Leucadia nell' Ionio, Florent. 1814. 8. tab. II.*
Monumentum, ut ait p. 41. ipse possidet.

ΕΜΟΤΟΑΙΑ
ΡΕΙΘΑΑΤΟ
ΔΟΠΙΡΑΟ
ΟΑΡΑΕΙΜΕΑ
ΥΟΛΛΟΙΑΓ
ΟΤΑΙΡΟΛΕΙ
ΑΜΟΥΟΟΜ
ΤΕΙΜΜΑΤΕ
ΕΑΤΑΙΤΙ
ΜΤΟΙΛΕΥΑΤΗ

Diu me vexavit hic titulus et ipse obscurus et viri, qui eum publici iuris fecit, fide ambiguus: quem ego hominem quum omnium mortalium deprehenderim impudentissime mendacem, difficile dictu est utrum fabularum partem finxerit, ut huic

titulo, qui vere repertus fuerit, explicando sufficere videretur, an hunc quoque ipsum ut reliqua ementitus sit. Habet quidem haec inscriptio, quae se commendat, eruditionis speciem, quae Petrizzopuli superare insignem imperitiam videatur, qui homo, ut hoc uno utar exemplo, *Observationes et coniecturas in numismata quaedam, πάρεργον Laurentii Begeri*, p. 50. dicat numismata Papergorum illustrare (alcune antiche medaglie de' Papergi): sed elevata semel auctoris fide non audeo, quod iste protulit, genuinum habere. Et is quidem inscriptionem a. 1753. apud rudera moenium veteris Leucadis, prope locum Calterimi, repertam esse p. 41. affirmat; lapisne sit an aes, et quae eius mensura sit, non indicat; ipse eam minutissima hac, quam dedi, forma repraesentat. Eadem ubi interim latuerit, non dicitur; a. 1766. tamen eius interpretatione valde exercitum esse ingenium Odoardi Worthley-Montague, quo ille tempore ex Arabico itinere redux in insula Leucadia esset aliquot dies commoratus. Quod si alius diceret, crederem; at Leucadio isti viro doctissimo nihil quidquam credi posse, post irritum aliquot dierum laborem sero intellexi. Equidem pro mea simplicitate eo usque, quo Petrizzopuli illius, posse cuiusquam

hominis impudentiam progredi, non arbitrabar: igitur quum res prope incredibilis sit, erit argumentis suis demonstranda. Etenim is hanc inscriptionem temporibus bellum Troianum antecedentibus vindicans haec habet de Nerico oppido ex Homericis noto p. 18. „*Era condotta questa colonia da Feronte, che fondato aveva il tempio di Apollo, sopra un altissimo e incavato dirupo di Leucadia, ed in un sito dell' istmo contiguo all' Acarnania (chiamata da Omero costa d'Epiro) avea fabbricato la città di Niricos, da lui così detta dal nome di sua madre. Di ciò l'Iscrizione alla Tavola II. con la maniera propria di quei tempi, ce ne ha conservate le memorie. Cagionerà forse un qualche dubbio il volersi ivi trovar Niricos, mentre non è individuata dal monumento. Schefferio con una tale denominazione ricorda la città edificata in quella circostanza. Ciò afferma dunque questo erudito o sull' appoggio di antiche notizie, oppure conosciute già le posteriori epoche delle fondazioni, e degli autori delle altre due città che comprendeva Leucadia, ed ha dovuto perciò dedurre, che Niricos, di cui non conoscevasi il nome, fosse la città da Feronte fabbricata.*” Et p. 22. „*Narra lo stesso Schefferio, che Feronte era il Capitano dei Leucadii, e da questi co' principali dell' Acarnania popolò la città di Niricos, ove stabilì la sede del governo di quelle regioni.*” p. 23. autem: „*Schefferio aggiunge inoltre, che Egilope e Crocileo, fratelli venuti da Corinto in Leucadia dopo Dolmone successore di Feronte, edificarono non lungi dalla spiaggia dell' Acarnania il primo la città di Egilope, il secondo quella di Crocilea, che vollero soggette al governo di Niricos.*” Quae inesse dicit Io. Schefferi libro, cui index: *De perantiquis Corinthiis διαγγραφοις*, Upsalae 1653. 4. Harum autem rerum auctoritates quum in veteribus scriptoribus nusquam repperissem, coepi Schefferi librum, ad quem saepius redit Petrizzopulus, studiosae quaerere: quem quum nusquam invenire possem, librorum Schefferi indicem, eius Lectionibus academicis seu Miscellaneis (Hamburg. 1675. 8.) additum consului: sed ibi quoque eius libri ne minimum quidem vestigium repperi, licet is non ita minutus ex Petrizzopuli auctoritate sit, ut mature potuerit perire: certe p. 36. eius operis pag. 62. assert, ut inde mendacia sua confirmet. Denique et ipse et amici, qui me in hac re adiuverunt, nihil quidquam de tali repperimus Io. Schefferi libro. Rursum p. 28. Petrizzopulus haec posuit: „*Il chiarissimo Gottlieb Wernsdorf dovendo scribere su i governi degli antichi popoli, cominciò dal notare, che il secolo di Licurgo è stato un secolo, in cui il desiderio della libertà animava i Greci ad istituire governi repubblicani. In questo lavoro, che suppone nell' autore una non ordinaria erudizione, ci fa sapere, che verso que' tempi in varie città della Grecia stabilirono governi aristocratici, così ha avuto luogo in quelle delle colonie, che cadatuna vi indica, e tra queste, dice, che tale fu il governo dei Nericù e degli Ellomeni di Leucadia, ove era il tempio Pitico.*” Haec ex libro Gottl. Wernsdorfii, qui inscriptus: *De Lycurgi epochis spe-*

INSCR. GR. VOL. I.

cimen, p. 88. 1741. Norimberga in 8vo. Frustra quaevisi librum hunc absurdo titulo insignitum: nec quisquam litteratorum, qui Wernsdorfii vitam et libros recensent, aut qui de Lycurgo scriptos commentarios enumerant, de eo libro quidquam: sed mendacii impudentiam prorsus convincit accurata Io. Christ. Wernsdorfii narratio de vita et studiis ac moribus fratris, quae editioni Himerii praemissa est, in qua ille liber non potuit omitti, si scriptus erat. Nam quod p. 16. Wernsdorfius Vitebergae aliquot dissertationes varii argumenti iis fere annis emisisse dicitur, vix potest huc trahi: ne dicam, quam incredibile sit Wernsdorfium illa, quae ei tribuuntur, de Nerico et Ellomeno, locis obscurissimis tradidisse. Praeterea homo nequissimus plurimas fabellas profert ex libro: *Norden en Grèce ses lettres et observations*, Copenhagen 1752. 8vo. maxime ex epist. XXV. ad quam identidem redit; unde pauca tantum depromam, ut p. 33. ex eius epistolae p. 159. „*Narrano alcuni eruditi, che il primo Magistrato di Leucadia era l'Arconte, denotato Λευκαδάργων;*” p. 54. „*L'erudito Norden, colla scorta di molte antiche notizie, fissa la fondazione della contemplata città (Ellomeno) all' anno II. dell' Olimpiade XXIV. sotto il Leucadarche Ellimene, da cui prese la denominazione di Ellomeno.*” Et ex eodem ibidem: „*Convienne supporre in oltre, che dopo una tal epoca, più che in ogni altra, si coltivavano in Leucadia le scienze, le lettere e le arti. Cleonate poeta Epico, ed Eucliro statuario, che fiorirono l'uno nel VII Secolo prima dell' Era volgare, l'altro verso il VI, ebbero culla in quelle contrade.*” Euchir potius Corintho tribuitur; de quo Pausanias et Plinius. Indidem p. 38. „*Si trova in Norden, fondato sopra un numero di antiche autorità, che nell' ultimo anno della XXXV. Olimpiade, per rivelazione di Teocarete, Sacerdote di Dodona, il Leucadarche Damilo in caccia all' Acarnania fondò la città di Leucas, o Leucade, dalla denominazione del sito Leucateo, ove era il tempio di Apollo.*” Eius Damyli etiam nummum profert tab. I, n. 5. qui quidem ipsis litteris monstrantibus multo est recentior: sigma enim lunatum est. Paulo post p. 44. „*Non molto al di sotto di questo piano si è trovato all' intorno i resti de' gradi formati da pietre quadrilunghe, e delle ampie volte, il che offri degli indizj a Norden per notare che là fosse stato quel teatro che costruì l'Ateniese Baticle, uno de' più celebri artisti della Grecia.*” Et p. 49. de pugna Salaminia: „*Aggiunge Norden che i Leucadii, diretti dal loro capitano Batio nella suddetta battaglia, erano destinati contro la parte degli Indiani*” etc. Quae mendacia alter hic Malelas fucavit auctoritate libri, qui nullus unquam fuit, et tribuit celebri navigatori ex classe Danica, qui Graeciam non attigit. Nec magis mihi contigit reperire librum p. 55. citatum: *Chardin des mémoires conservés sur le saut de Leucade et le temple d'Apollon*, Amsterdam 1709. 4to. cuius titulus ipse etiam infelicius compositus est quam libri Nordeniani: ac quum apud Herodotum IX, 58. Hippomachus Leucadius Graecorum, qui a Persarum partibus sta-

bant, vates fuisse dicatur, istius commenticii Chardin ope ridiculam Petrizzopulus composuit historiolam, p. 52. „Assicura Erodoto che nella famosa battaglia di Platea, la quale coprì di tanta gloria i Greci, e con cui aveano deciso di liberarsi per sempre dall'invasione dei Persiani, i Leucadii con gli Anactorii avevano nell'esercito Greco ottocento cittadini (Herodot. IX, 28.), diretti i primi da Ippomaco che alla coltura dello spirito combinava il credito dell'esperienza. Si raccoglie da Chardin che questi era molto istruito nelle lettere e teneva pubblica scuola in Leucadia. Ebbe un figlio di nome Xanto, che riuscì nella Poesia lirica, scrisse un Inno intorno al culto d'Apollo Leucadio, e alle feste e giuochi che ivi si celebravano." Xanthus lyricus Stesichoro antiquior est ap. Athen. XII, p. 513. A. et Aelian. V. H. IV, 26. sed hoc nihil ad rem. Nec dubito quin homo audacissimus confinxerit librum portentosi tituli: *Prisca fasta Ditionis Venetae Insulis spectantia, Aristotele suisque Scholiastis collecta a Blasio Zane e colonia Cretensi Presbytero ac in D. Basilii ordinem accito, Venetiis 1697. 8vo.* ex quo, postquam de aristocratica Leucadiorum lege, qua fundos ne qui venderent cautum erat, paucis dixit, haec narrantur p. 60. „Nota il Padre Zane, appoggiato agli Scolasti del precitato Autore (Aristotele), che l'annullazione di questa legge seguì nella XCIV. Olimpiade, sostenuta dal Toparca Pitodemo, che indi per l'osservanza delle forme democratiche nel governo, fece prestar solenne giuramento a tutti i cittadini entro il tempio di Diana." Item p. 67. „Riferisce il P. Zane, che avendo trovato nel Monastero di Chico nell'isola di Cipro le opere di Aristotele manoscritte in pergamena, nel Trattato della Politica, ove era inserito un assai erudito commento di un Grammatico di Costantinopoli, avea letto, che l'escavo dell'istmo di Leucadia seguì per una risoluzione degli stessi abitatori nell'anno secondo dell'Olimpiade XCIII, essendo Preside dell'Assemblea generale Eutifrone, a motivo di poter stabilire, in caso di ogni attacco, nell'isola con più sicurezza il centro delle loro forze." Sed satis iam est rerum plane novarum, quae in isto reperiuntur opusculo: reliquas enim transcribere tædet. Denique istorum, qui ibi laudantur, librorum nullus non modo hic, sed ne in Gottingensi quidem bibliotheca reperiri potuit; neque illius bibliothecae praefecti ullam istorum deprehenderunt notitiam.

Iam quae de Leucadis originibus vere dici possunt, sunt fere haec. Primum enim Leucadios constat Corinthiorum esse colonos. Herodot. VIII, 45. de iis: ἔθνος ἑόντες οὗτοι Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου. Thuc. I, 30. πλεῖσταντες εἰς Λευκάδα τὴν Κορινθίων ἀποικίαν. Plutarch. Timol. 15. εἰς Λευκάδα καταχθεὶς πόλιν ἀποικισμένην ὑπὸ Κορινθίων. Scymnus Orb. Descr. vs. 463. post Acarnaniam:

Κεῖνται δὲ καὶ νῆσοι κατὰ ταύτην πλείονες,

Λευκὰς μὲν ἐν πρώτοις Κορινθίων κτίσις.

Corinthiorum et Corcyraeorum communem coloniam Leucadem esse Themistocles iudicabat (Plut.

Themistocl. 24.). Unde Leucade instituta optimatum imperio convenientia, quae diu retenta sunt (Arist. Polit. II, 2, 4.). Fuit autem olim Leucadia peninsula, isthmo continua Acarnaniae: et ad eam vetustum oppidum Nericus, Odys. ω, 376. ubi cf. Eustath. Adde eundem ad Dionys. Perieg. p. 90. Geogr. min. ne Strabonem, Plinium, alios advoceamus. Nolo enim nunc perquirere, an idem oppidum sit Neritus; quod solet Ithacae tribui, nec tamen male a Petrizzopulo cap. II. idem ac Leucadicum habetur. Sed Corinthii a Cypselo eiusque filio missi, qui Ambraciam et Anactorium condiderunt, isthmo perfosso Nericum oppidum transulerunt ad fretum, et novo oppido Leucadis nomen indiderunt a Leucate scopulo: mille autem Leucade colonis positus, Corinthii veteres incolae Acarnanes partim ceciderunt partim eiecerunt: unde perpetua inter Leucadios Corinthios Acarnanesque simultas et infestatio, Acarnanibus vel hanc ob causam Atheniensium partes sequentibus. Strab. X, p. 693. Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γαργάσου ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν καὶ μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἡ τε Ἀμβρακία συνωκίσθη καὶ τὸ Ἀνακτόριον, καὶ τῆς χερσονήσου διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα, καὶ μετενέγκαντες τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὅς ἦν ποτὲ μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρα ζευκτὸς, μετωνόμασαν Λευκάδα, ἐπώνυμον δοκῶ μοι τοῦ Λευκάτα· πέτρα γάρ ἐστι λευκὴ τὴν χρῶαν προκειμένη τῆς Λευκάδος εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τοῦνομα λαβεῖν. Est quidem in eo difficultas, quod Thucydidi Leucas adhuc peninsula est; sed bene mihi hanc expedisse videtur Mannert. Geogr. T. VIII. p. 73 sqq. Si plures de Leucade locos desideras, v. nott. ad Scylac. p. 13. T. I. Geogr. min. et Cellar. N. O. A. T. I. p. 892 sqq. Nos unum addimus Scylacis locum, ubi de Leucade: Αὕτη ἡ πόλις τοπρὶν καὶ Ἐπιλευκάδιος (sic legendum videtur p. ἐπὶ Λευκαδιστῶν) ὠνομάζετο· Ἀκαρνᾶνες δὲ στασιάζοντες ἔλαβον ἐκ Κορίνθου ἐποίκους χιλίους· οἱ δὲ ἐποίκοι ἀποκτείναντες τούτους τὴν χώραν αὐτοὶ ἔχουσιν. αὕτη δ' ἐστὶ νῦν νῆσος τὸν ἰσθμὸν ἀποτεταφρευμένη. Cypseli autem filius, qui in his rebus nominatur, in illo quidem Strabonis loco, quem adscripsimus, Γάργασος audit; sed apud Scymnum appellatur Γόργος, vs. 452.

Μετὰ τοὺς Μολοττοὺς δ' Ἀμβρακία Κορινθίων ἀποικός ἐστίν· ὤκισεν δ' ὁ Κυψέλου αὐτὴν πρότερον παῖς Γόργος.

Apud Strab. VII. sub fin. Ambracia est Τόλγου τοῦ Κυψέλου κτίσμα: sed rectius Epitome (Geogr. min. T. II. p. 101.) Γόργον praebebat. Τόργος est apud Antonin. Liber. c. 4. Τόργον τὸν ἀδελφὸν (immo υἱόν) Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμούς λαὸν ἐποίκον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου. Postremo idem est Gorgias Periadri frater (Plutarch. Conviv. S. Sup. c. 17.); idem an alius sit Gordius vel Gordias pater Psammetichi (ap. Aristot. Polit. V, 9, 22. ed. Schn. Ψαμμήτιχος ὁ Γορδίου), dubium videtur. Utcumque autem ille nominatus est, Nericum Acarnanibus ereptam et Leucadem conditam circiter Olymp. 30-40. patet.

Venio nunc ad inscriptionem ipsam, quam Petrizzopulus ita vertit: „Pherontis (imago sum) Mnesicratis fil. Corinthii; ex voto in Leucate Apollinis templum dicavi, et matris nomine urbem condidi.” At nihil inest de imagine; et verborum *ex voto* nullum reperio vestigium: nam quae vs. 3. extr. et vs. 4. habentur, non possunt ita explicari: quo minus initio est probabile visum, a Petrizzopulo fabricatum esse hunc titulum, qui ne ipse quidem eius verba videretur intellexisse. Sed quum ambiguus haeream, quid de hac inscriptione iudicandum sit, tentabo eam ita explicare, ut explicanda erit, si genuina est: nec tamen, quibus difficultatibus interpretatio prematur, celabo. Et primum ut a scriptura incipiam, quae *Βουστραφνδὸν* est et a dextera incipit, convenit ea quidem antiquissimae rationi, quam supra vidimus num. 1. sed potest a falsario ex Fourmontianis expressa esse; plura autem insunt Fourmontianis similia, quae suo notabo loco. Pro K est Q, ut in antiquis Corinthiorum aliorumque nummis et aliquot inscriptionibus; litterarum L, M, N, Γ, P, V formae antiquae sunt: Sigma formam Ξ habere videtur, ut in Hieronis votiva galea (num. 17.): sed potest hoc transcribentis incuriae tribui, quum praesertim vs. 9. Sigma inversum ζ cernatur. Ionicarum litterarum nullum est vestigium, nec consonarum aspiratarum: vs. 7. 8. comparet OO et EE pro Ω et H, more Fourmontianarum inscriptionum. Postremo dialecti ratio adeo est singularis, ut nescias falsarii vel astutiae vel imperitiae, an Leucadiorum ruditati vetustae tribuenda sit. Quodsi antiqua est inscriptio, sic mihi videtur interpretanda: Παῖρ ὁ τοῦ Μενεσιγράτους τοῦ Κορινθίου, καὶ οὐκ Ἀκαρεῖν, ἱερὸν τ' Ἀπόλλωνος καὶ πόλειν ὁμωνομάτειν ματῆρος κείτης τὰν ἐν τῷ Λευκάτῳ, Filius Menesicratis Corinthii, ac non Acarnan, templum Apollinis et urbem cognominem matris condidi in Leucato. Statuendum tum erit, Cypselidas in condenda urbe Leucade usos esse Menesicratis filio, Leucadios autem aliquo tempore post posuisse hoc monumentum, in ipso isthmo vel freto constitutum, ut suum in Leucade ius tuerentur auctoritate eius, quem loquentem faciunt, Leucadis conditoris: qui quum sese Corinthii viri filium, non Acarnanem esse testaretur, Corinthiis vindicaret ius coloniae, Acarnanibus eriperet. Nam ipsum conditorem posuisse talem inscriptionem, nequitiam mihi persuadeo, quum praesertim ab initio Leucadiis Corinthiis immixti Acarnanes fuerint: libentius concesserim, aut paulo post oppidi incunabula positam esse, aut post aliquot saecula. Quodsi id, quod ultimo loco dixi, praetuleris, poterit inscriptio a Leucadiis ipsis ficta esse, assumpto vetustissimo scribendi genere. Talia enim ausos Graecos esse videbimus ad Fourmontiana. Magis tamen eo inclino, ut a Petrizzopulo fictam inscriptionem putem. Sed transeo ad singula.

ΓΑΙΠΟΤΟΜΕΝΕΣΙΩΠΑΤΟΣ] Παῖρ erit pro παῖς, ut apud Lacones. Sed τοῦ articulus offendit; dicitur enim vulgo Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου, non τοῦ Σωφρονίσκου: interim τοῦ defendi potest, tum exemplis

scriptorum, tum si articulo insigniebatur vox Μενεσιγράτους, quod in ea potissima vis inest. In articulo ὁ spiritus negligitur, ut vs. 4. et 7. in vocibus ἱερὸν et ὁμωνομάτειν: sed hoc quoque defendi potest: vide modo inscriptionem Petiliensem (n. 4.), nisi in ea alteram sententiam praetuleris ibi propositam, item Hieronis galeam et aes Eleum (num. 16. 11.), quamquam in hoc id ex dialecti ratione fieri comieoi. Menesicratis nomen est inauditum: dicitur Menecrates. Petrizzopulus quidem statuit Mnesicratem esse; ad modum Fourmontianorum nominum Μενήμων, Δυσιστόμαχος etc. sed in Dorica hac inscriptione antiquissima cur non potius Μνασιγράτους vel certe Μενασικράτους expectetur? Praeterea quis non potius pro terminatione ους malit εος vel εως? Desideres etiam Cypseliden potius quam Mnesicratis vel Menesicratis filium, quod Cypselidarum colonia Leucas; et in nostra interpretatione nomen viri ipsius deesse aegre feras. Sed Cypselidarum nomina poterant tyrannorum odio devitari (vide simile quiddam narratum ap. Pausan. V, 2, 4. de Cypselo et Corinthiis); et nomen viri dicas de industria omissum; voluisse enim eos, qui hoc monumentum multis post Leucadem conditam annis posuerint, ipsius conditoris induere personam, quasi is vivus ac videns loqueretur: qui nomen suum tum notum omittere potuerit, neque aliud voluerit significare nisi se esse Corinthii viri prolem: „Ego, qui hanc urbem condidi, Menesicratis Corinthii filius sum, non Acarnan.” Ita ego iudico de sententia inscriptionis, si genuina sit. Contra editor Phaerontis in ea nomen invenit, idque genitivo casu expressum: quod absurdum est. Si Phaeron esset notus, dixeris ΓΑΙΠΟ esse p. Φαίρω, ut Γ sit pro Φ (cf. ad vs. 3.), et N omissum. Latinis certe Plato est qui Graecis Πλάτων: ac sane Diores N a Latinis in imperativo danto omissum, omiserunt et ipsi dicentes δόντω (v. inscript. Corcyr. coll. Maittair. de dial. p. 227. ed. princ. Intt. Greg. Cor. p. 175. ed. Lips.). Idem dicas factum esse in voce Φαίρων, Φαίρωνος: atque sic Φαίρω hoc loco esset nominativus. Contra si pro genitivo habeas cum Petrizzopulo, articulus quidem τοῦ bene habebit, sed nulla inerit structura: nam εἰμι non potest suppleri. Attamen non improbabile est, ita accipientem haec Petrizzopulum finxisse verba ex Sigeensis inscriptionis inferioris initio: Φανοδίκου εἰμι τοῦ Ἐρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου. ΤΟΦΟΡΕΙΤΙΩΑ ΟΥΑΚΑΡΕΙΝ] EI, pro quo passim in antiquioribus inscriptionibus habetur E, non offendit: vide num. 1. et 11. Sed Κορείτιος p. Κορινθίος mirum est: ei pro εν habes in ἡνεγκα, ἡνεικα, et in τιθεῖς τιθέντος, non item pro ιν, neque ante T vel Θ. Ipsum etiam T pro Θ insolens est: putatur quidem olim pro aspirata tenuis in usu fuisse sine aspirationis nota H (Barthel. Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XXIII, p. 420. Villos. Anecd. T. II. p. 121.): necdum tamen praeter Fourmontiana ullum exemplum prolatura vidi. Si tamen quid huic titulo tribuendum est, placet Bekkeri ratio, qui Κορείτιος assumpto Dorico τ pro σ a voce Κόρινθος ita forma-

tum iudicat, ut Προβάλινθος Προβαλίστιος. Mox in 9A ductus litterae A propius accedit ad vetustam formam quam in reliquis locis. Suppleo autem 9A[1]. Ἀκαρεῖν erit Ἀκαρνάν, omisso N, et A mutato in EI, ut Boeoti H mutant in EI. Est tamen sine exemplo. Haec autem verba Petrizzopulum vertere *ex voto*, supra vidimus: itaque eum ipsum haec non intellexisse censeas, et genuinam putes esse inscriptionem. Mox vs. 5. 77 mutavi in TM: nisi prius 7 Petrizzopulus voluit γ esse, ut scribitur ΗΙΕΡΟΛΧΡΕΜΑ ΤΟΝ, ἱερῶν χρημάτων: tum debemus ἱερόν γ' Ἀπόλλωνος legere. Templum hoc fuisse in promontorio Leucate notissimum est. ΠΟΛΕΙΝΟΜΟΟΝΟΜΑ ΤΕΙΝ] EI diphthongus in his vocibus plane nova est: ὁμωνομάτις pro ὁμώνυμος aequè incertum: sed talia fraudem non evincunt; nam plurimas nos veteris dialecti varietates ignorare vel ex Inscr. 11. patet. OO pro Ω, ut deinde vs. 8. EE pro H, nondum usquam repertum est nisi in Fourmontianis: Homericum δέελον Iliad. κ, 466. ita est singulare, ut peculiaris videatur ratio subesse; neque alia exempla Villosionus novit Anecd. T. II. p. 124 sqq. ΜΑΤΕΕΡΟΣ autem, simile Fourmontiano ΜΑΤΕΡ, eo magis offendit, quod notus sermo nonnisi ματέρος praebet. Verum ut concedamus, etiam ματῆρος dictum esse, ut μνηστῆρος, et fuisse olim aliam formam ματήρ, ματῆρος: nemo tamen quidquam tradi-

dit de scriptura litterae Ἥτα duplici E expressa, ne Stephanus quidem Dionysii Thracis scholiastes, quo Villosionus hac in re abutitur; Latina vero exempla a Villosiono l. c. prolata et in Prolegg. ad Hom. p. V. VI. cum reliqua disputatione repetita, de quibus conferri etiam Raoul-Rochette Epist. ad Aberd. p. 58. potest, nihil plane conficiunt. Mox κείτιστα pro ἔκτισα plane novum est: habet tamen analogiam verbi κέῖμαι. Forma structurae fere eadem quae in Sig. Inscr. infra: καὶ γὰρ κρατῆρα καπίστατον καὶ ἡθμὸν ἐς πρυτανήϊον ἔδωκα etc. Vs. 9. 10. EM in EV mutandum: nisi falsarium delusit usus eiusmodi, qualis est in TOMMEN, τὸν μὲν. Τῷ Λευκάτῳ plane ignota dictio: adiectivum est ὁ Λευκάτης, ut ὁ Λευκάτης Ἀπόλλων ap. Strab. X. l. c. τὸν Λεύκατον vel τὸ Λεύκατον non novimus. Videtur autem verbis ἐν τῷ Λευκάτῳ vel *isthmus* vel *peninsula* designari: nam in *promontorio* Leucate non fuit oppidum Leucas. Etiam obscurius est, quid sibi velit illud πόλιν ὁμώνυμον μητρός. De Nerico oppido explicat Petrizzopulus; id qui condiderit, eius matri idem nomen fuisse quod oppido inditum est. Sed has nugae esse vidimus. Leucadis urbis peninsula Leucas sive Leucadia cognominis est (vide de nominis varietate Cellar. l. c.): igitur *terra Leucadia mater* urbis dici videatur.

APPENDIX PARTIS PRIMAE.

INSCRIPTIONES FOURMONTI SPURIAE.

Quamvis, quas hucusque ex Fourmonti chartis edidimus, inscriptiones (2. 12. 13. 14. 15. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 27. 28. 35. 37. 42.), quaeque infra magno numero inde a secunda huius operis parte proferentur, haud incertae sint fidei, et partim iam olim a Cyriaco Anconitano, partim a Chandlero, Dodwello, aliis pluribus denuo reperiae: tamen ancipitem taedique plenum laborem in aliquot Fourmontianis titulis mihi relictum esse praecepta vacuus opinione intellexi, ut quid de eorum auctoritate statuendum esset, uberius exponerem. Ii sunt non pauciores viginti sex: tres a Bartholemio editi, inter se simillimi (44-46.); aliquot minores partim editi partim inediti, ex quibus qui publici iuris facti sunt, aequae atque illi Bartholemiani sunt priscae habiti (47-56.), clypeorum inscriptiones a Fourmontio editae, et aliae haud disparis generis (57-60.); catalogi magistratuum ex Messeniaci belli primi aetate, a Fourmontio editi (61-63.); postremo catalogi varii generis, maxime agonistici, praeter unum inediti (64-69.). De quibus priusquam singillatim dicam, de Fourmonti collectione, ingenio, moribus, quae opus visa sunt, praemoneto.

Mich. Fourmontus, frater Stephani eius, qui primus in Gallia Sinicis litteris insigniorem dedit operam et orientalium linguarum peritia excelluisse dicitur, cum fratris filio a. 1729. et 1730. magnam Graeciae partem, Atticam, Megaridem, Peloponnesum, insulas aliquot, in his Lesbium, Chium, Aegina adiit, ut locorum situm indagaret inscriptionesque colligeret: quarum partem ipse diligentius, partem fratris filius pari incuria atque imperitia in chartas coniecit (Ste-Croix Mag. encyclop. Ann. II. T. V. p. 76.). Sed de numero inscriptionum varia traduntur. Nam Fourmontus ipse (Hist. Acad. Inscr. T. VII. p. 358.) plus quam tria millia ineditarum a se collecta praedicat; contra Ste-Croix tot fere solas Peloponnesiacas memorat, quarum tamen vix quarta supersit pars: „*De trois mille cinq cents inscriptions découvertes par Fourmont, dans le Péloponnèse, à peine en existe-t-il le quart dans ses papiers, et aucune n'offre ce qu'il annonce avec tant d'emphase et d'assurance.*” Nos etsi Graecas omnes Fourmontianas Imm. Bekkeri potissimum felici diligentia transcriptas habemus, de numero plane iudicare non possumus, quod eodem nunciente aliae situ corruptae et deperditae sunt, aliae sunt Latinae aut Hebraicae, quae quot sint ignoramus, alias bis et ter Fourmontus posuit, ut solent qui inscriptiones colligunt: attamen numerus multo, quam qui praedicatur, minor est, nec verisimile videtur

permultas aut perisse aut Latinas Hebraicasque esse. Ut de singulis terris urbibusve dicam, eorum titulorum, qui a minore Fourmontio collecti sunt, hic extat computus a Bekkero mecum communicatus: „*Mémoire des inscriptions que M. Fourmont le neveu a mis au net par les ordres de Monseigneur le Comte de Maurepas et qu'il a remis à sa Grandeur depuis 20 mois.*

<i>Les inscriptions de la ville de Sparte et de ses environs se montent au nombre de</i>	300
<i>celles de Patras à</i>	93
<i>celles de Castri ou Hermione à</i>	47
<i>celles d'Argos à</i>	47
<i>celles de Paros à</i>	6
<i>celles de Garitena ou l'ancienne Gortys à</i>	7
<i>celles d'Athènes et de ses environs à</i>	500

Le total des inscriptions rendues à la cour se monte à 1000

Je ne compte pas dans ce nombre plus de 300 médailles, dont j'ai dessiné les légendes et plus de 200 morceaux tant géographiques que topographiques que veues de villes, temples et bâtimens publics. Tous sont finis à l'exception du géographique et du topographique. Il me reste encore 200 inscriptions entre les mains et plus de 300 autres morceaux; tous ces travaux pourroient finir en moins de 4 mois, si je ne manquois point de secours.” Cum quibus verbis ut ea componam, quae maior Fourmontus in narratione de itinere (Hist. Ac. Inscr. T. VII.) tradidit, Athenis collectas 700, Cephisiae et Menidae, vel in posteriore loco solo 68 praedicat (p. 348.): sed Atticae universae cum Salaminis, si Christianas pauculas exceperis, vix numero quadringentae in schedis supersunt. Laconicarum numerum a minore et maiore Fourmontio, ab hoc p. 357. traditum, etsi accuratus computus institui a nobis nequit, tamen vero proximum iudico. Patrenses maior Fourmontus tantum octoginta memorat (p. 354.), quum fratris filius plures dicat; Graecae ethnicae licet nonnisi tres habeantur, tamen Fourmontis in hac re fides non deneganda est, quod constat haud paucas esse Latinas et Hebraicas; nec mentiri licebat in Patrensisibus, quae adiutore et conscio Bonneto, proxeno Patrensi, collectae erant. Hermionenses, quas quadraginta septem minor Fourmontus dicit, reperio in schedis Graecas ethnicas quadraginta quattuor, totidemque Argivas, ex quibus quinque inter antiquissimas edidi: ut videas in utrisque verum minorem Fourmontum reperiri. Gortynias tantum duas habeo, sed plures Tegeaticas; Parias quattuor. Praeterea Megaricae supersunt undetriginta, et variarum Peloponnesi regionum et paucarum insularum paucae. Inter has Fourmontus (l. c. T. VII.

p. 351.) in Aegina satis pulchras sese narrat inscriptiones apud templum Iovis Panhellenii repperisse; ego tres tantum invenio Aegineticas. Etiam Phliunte et Asinae perantiquas transcriptas inscriptiones perhibet (ibid.), aliasque Sicyone s. Basilicae (p. 353.): sed Asinaea et Sicyonia Graeca ethnica nulla superest; Phliasiae paucae sane praeae, quas num. 21. 37. edidimus, aliae recentiores, una num. 46. quam ficticiam pronuncio. Coronensium inscriptionum, quas memorat (p. 354.), unam habemus, sed non ex domo Agae, ubi sese plures transcripsisse testatur: idem quae de titulis in urbe Messene (στὰς Μαυροματιῶς) repertis dicit, vera invenio (vide eum p. 355.): etiam Calamatae transcripti supersunt, inter quos tamen unum antiquissimum spurium iudico. Contra inscriptionum montis Parthenii, ubi Fourmontus urbes Cyphanta, Belbinam, alias se vidisse narrat (p. 354.), nullam inveni. Taceo de aliis, quarum infra fiet mentio.

Et ex tanto quidem inscriptionum numero, vana, ut videtur, iactatione etiam magis aucto, aliquot, quae summam antiquitatem simulant, in Actis Academiae Inscriptionum, in Novo tractatu diplomatico et apud Caylusium editae, variam sunt fortunam expertae, quum ab aliis summam nactae venerationem sint, ab aliis reiectae. Ex iis, qui de illarum inscriptionum fide plane non dubitarunt, memorasse sufficiet Barthesium, Benedictinos operis diplomatici editores, Mazochium, Winckelmannum, Castellum Turris Mutiae principem (Inscript. Sic. Prolegg.), D'Hancarville (Recherches sur les arts de la Grèce, T. II. p. 185 sqq.) earum vel patronum, sed adeo superstitiosum, ut nemo illius librum sine summo taedio legere possit, porro Caylusium, Paciaudium (Monum. Pelop. T. II. p. 257.) inania multa adversus eos disputantem, qui iam tum de Fourmonti fide suspicionem moverant, Heynium (antiq. Aufs. P. I. p. 84-94.), Hugium (Erfindung der Buchstabenschrift p. 56-82.) Fourmontiana solerter et explicantem et defendentem; Lanzium, Villoisonum (Anecd. T. II. hinc inde), Larcherium (ad Herodot. ed. nov. T. I. p. 306. T. IV. p. 410.), Ste Croix (Gouv. fédér. p. 31. Magaz. encyclop. l. c. p. 76.), qui licet vanum, stolidum, male fidum hominem Fourmontum fuisse concedat, tamen negat falsarium esse: immo ipse Valckenarius, cuius iudicio plurimum tribuendum videtur, Amyclaeos sacerdotum catalogos (num. 44. 45.) ut genuinos agnoscit (ad Theocrit. Adonias. p. 275. A.). Cautius Wolfius (Prolegg. in Hom. p. LIX.) Amyclaeam inscriptionem ante Homerum compositam esse cupide a nonnullis perhiberi pronunciat; fictamne an veram iudicet, non pronunciat. Sed magna vi adversus Fourmontum coortus est Richardus Payne Knight in libro: *An analytical Essay on the Greek Alphabet* (Londin. 1791. 4.) p. 111-130. Porsoni nactus assensum, cuius censura his excusa est (Monthly Review Ian. et April. 1794. et in Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 489 sqq.): fidemque earum inscriptionum sublestissimam esse inter Gallos so-

lus, quantum memini, concessit Boissonadus (ad Gregor. Corinth. p. 496. Lips. adde ad Eunap. T. I. p. 300.). Mox quum illustrissimus comes Aberdeenus (in Walpol. Mem. p. 446 sqq.) Knightii probasset iudicium, popularis sui causam suscepit elegantis et copiosae eruditionis vir mihique et operi nostro imprimis favens, Raoul-Rochette: *Deux lettres à Mylord Comte d'Aberdeen sur l'authenticité des Inscriptions de Fourmont*, Paris 1819. 4. eique in plurimis assentitur Letronnius, cuius accuratam doctrinam magnopere suspicio, in eius libri censura (Journ. des Savans 1819. Dec. p. 707-719. 1820. Jan. p. 47-51. Mart. p. 170-174.): suam tamen causam non reliquit Aberdeenus, secunda de Fourmonti fraudibus commentatione edita eaque et festivitatis et iudicii plena (in Walpol. Travels p. 498-503.). Post quae ne intempestiva modestia meum omittam iudicium, privatis litteris ante annos nescio quot ad Rochettum datis et ab hoc p. 13. ex parte editis haec ego scripsi: „Quodsi iam quaeris, quid de antiquissimis, qui feruntur, titulis censeam, insanum dixerim, qui eos Troiano bello priores cum Bartholemio, Lanzio aliisque putet: neque tamen eos a Fourmonti, sed ab ipsis Spartanis circa primum a Christo nato saeculum confictos arbitror;” a Knightii tamen aliorumque sententia me non plane abhorre, ipse deinceps significavi, licet Knightium mirifice argutum et Fourmonti nimium infensum dixerim. In quibus verbis si quis acerbiter reprehendat, cogitet in privatis litteris non ponderari verba festinanter effusa. Et Knightii quidem etsi eruditionem veneror et permulta ab eo optime annotata ultro concedo; tamen molesta quadam eum subtilitate laborare plurimi concedent: idem et invidiosius adversus Academicos Parisienses disputavit, et Fourmonti plura obiecit, quae dilui facili opera possunt: quod ut post Rochettum uberius explicare supervacaneum erat; ita si quis ea, quae deinceps disputavi, cum Knightianis contulerit, me quoque Fourmontum a Knightii criminationibus hinc inde absolvisse intelliget. Barthesium vero et Lanzium doctos fuisse quis neget? neque ego illos dixi insanos: sed hodie qui illorum criticis iudiciis credulus insistat, postquam rector longe harum rerum via a subtilioribus ingeniis, et maxime a F. A. Wolfio monstrata est, is mihi non multum aliter agere videatur, ac si quis chemicus post Lavoisierium eiusque successores ad Theophrasti Paracelsi placita redire praetulerit: eum pro insano facetum dic; mollius vocabulum erit, res eadem. Ceterum, quae ego in istis litteris scripsi, pertinent ad Amyclaeos titulos num. 44. 45. qui soli inter Spartanos aetatem Troicis priorem ementuntur; eos igitur erat quum a Spartanis confictos putarem, sed a Fourmonti male transcriptos aut fraude interpolatos: pauca enim iis insunt, quae ne recentioribus quidem Spartanis tribui queant, in quibus potissimum Schwa istud sive E est; quod in aliis vocibus, ut in Ἀριστομαχο, in marmore S fuisse arbitrabar (Ἀριστομαχο, v. ad num. 45.), in alias deinceps ad earum similitudi-

nem a Fourmonto illatum. Quodsi contra monitum est, facilius credi posse, Spartanos antiqua eiusmodi monumenta litteris magis noviciis instaurasse, quod in columna Duilia factum constat, quam eosdem illa ipsa plane finxisse: quo consilio fingi potuerint, non mihi videtur dictu adeo arduum esse. Prudenter Tacitus (Hist. II, 4.) in templo Paphiae Veneris Titum dicit spectasse opulentiam donaue regum, *quaeque alia laetum antiquitatibus Graecorum genus incertae vetustati affingit*: nempe tantum Graecis antiquarum rerum studium fuit, ut ingentem fabularum fingerent numerum, quibus vetustioris memoriae defectum supplerent; unde tot monumenta, tot genealogiae natae sunt, tot provenerunt heroes commentitii, quos qui vere vixisse credat, eum superstitiosum iudico. Sed ut ad inscriptiones redeam, aetate belli Troiani scripturae apud Graecos usum certe rarissimum fuisse, non potest dubium videri: neque ex aetate ante Olympiadum initium, ex quo Olympici victores inscribi coepti sunt, multorum superest titulorum memoria. Quo pertinet discus Iphiti (ap. Pausan. V, 20. Plutarch. Lycurg. 1.), quanquam ei inscripta *ἐκ χειρὶ* potuit etiam post Olympiadum numeratarum principium exarata esse; pertinent fortasse prima initia variarum *ἀναγραφῶν* sive catalogorum, de quibus dixit Müller. Dor. T. I. p. 130. Sed ullam inscriptionem, quae ad fabulosas pertineat personas, nego ex ea, quam isti heroes referant, aetate esse posse: quod apertum est. Non ego commoror in iis, quae de litteratis apud Graeciae habitatores monumentis ante Cadmum, hoc est ea aetate, ex qua nulla plane traditio superesse poterat, Diodori (V, 57.) potissimum figmento inductus Rochettus (p. 65 sqq.) disputavit; non de ipso Cadmo dico, quem numquam fuisse haud temere mihi persuasi; non ad argumenta de litterarum origine et propagatione ex fabulosâ Pelasgicarum migrationum historiâ petita (Knight. p. 119-123. et Rochett. p. 67-87.) descendam, quibus si quidquam, certe nihil aliud confici potest, nisi Pelasgos, quum in Italiam transirent, secum Etruscum vel Latinum alphabetum attulisse. Haec igitur omnia ut omittam, quae Graecae inscriptiones fabulosam aetatem simulantes a certis auctoribus visae sunt, ut Thebis in Ismenio tripodibus impositae, quae Amphitryoni, Scaeo, Laodamanti tribuuntur (Herodot. V, 59.), ut inscriptio thalami Alcmenae (Pausan. IX, 11. cf. Hermann. ad Orph. p. 786.) vel eidem aetati assignata Herculeae (Aristot. mirab. auscult. 145.), eae, quum fabulosos heroes spectent, cum Wolfio (Prolegg. Hom. p. LV sqq.) debent pro fictis haberi; fictae autem erant, ut *laeta antiquitatibus gens* eademque credula monumentis suis remotae vetustatis auctoritatem conciliaret. Quo pertineret etiam columna lapidea in Oratione de Neaera (p. 1370. extr.) memorata, si ea oratoris sententia esset, ut a Theseo positam diceret; sed hoc ille noluit, etsi nuper ita intellectus est: pertineret huc etiam titulus de Coroebo apud Pausaniam (I, 43.), si is, ut Rochetto (p. 66.)

videtur, ad annum ante Christum 1678. referretur; sed illum nulli certae aetati assignari notavit iam Letronnius (l. c. 1820. p. 50 sq.), nec facile intelligo, quomodo quisquam carmini elegiaco tantam tribuere antiquitatem possit, quum ante Callinum elegiacum distichum aut nondum aut nuperrime inventum fuerit. Aliud exemplum fictae inscriptionis praebet Pausanias (VIII, 14, 4.), ubi de Pheneatis: *καὶ μοι καὶ γράμματα οἱ Φεναῖται παρέχοντο ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος γεγραμμένα τῷ Βάδρῳ, τοῦ Ὀδυσσεύς δὴ τι πρόσταγμα τοῖς ποιμαίνουσι τὰς ἵππους*: ubi vel Pausanias cetera satis credulus adiecto illo δὴ Pheneatarum ridet vanitatem. Optimoque iure Müllerus (Aeginet. p. 39.) monumenta de divisione Peloponnesi post reditum Heraclidarum, ut tradebatur, factâ, quae *saxis sculpta et aere prisco* ostentabant Messenii (Tacit. Ann. IV, 44.), recentiore aetate composita iudicat: immo dubitari potest, an *τελετὴ τῶν μεγάλων Θεῶν*, quam Aristomenes Messenius circa Olymp. 28. tabulis plumbi albi consignatam in urna defodisse fertur, post Leuctricam pugnam Ithomae reperta (Pausan. IV, 26, 4.), non antiqua fuerit, sed pia fraude conficta. Mitto tabulas aheneas ab Acusilai patre inventas (Suid. v. Ἀκουσίλαος): quae narratio ambiguae certe fidei est. Iam vero Spartani, quorum antiquitas illitteratissima fuerat, quo pauciora prisca monumenta habuerunt, eo potuerunt ad fingenda procliviores esse: ideoque quum mihi nondum certum esset, etiam num. 44. 45. a Fourmonto compositos esse, nec tamen eos viderem tam antiquos esse posse, quam, si genuini essent, haberi deberent, Spartanos conieci ipsos illa duo monumenta recentiore aetate composuisse. Unde quidem vides me iudicium meum de Fourmonti ipsius fraudibus non temere et incaute festinavisse. Idem tamen Fourmonti audaciam satis agnoscens, reliquas inscriptiones, quas hac appendice coniunxi, spectans in Oeconomia reipublicae Atheniensis (T. II. p. 215.) significavi, mea quoque sententia Fourmontum, ut diligens in inscriptionibus colligendis fuerit, non modo imperitum fuisse hominem, sed famam suam flagitiis impudentium mendaciorum, falsi, et antiquorum monumentorum devastationis petulantis contaminasse: quae verba illustrissimi Comitissae (in Walpol. Trav. p. 496.) effugerunt notitiam: iterumque in Explicationibus ad Pindarum (P. II. T. II. p. 152. extr.) catalogis magistratuum Spartanorum fidem me denegare non reticui. Nunc vero, post Phliasiam potissimum inscriptionem (num. 46.) cum Amyclaeis accuratius compositam et labefactam Petrizzopuli fidem, cuius titulus (num. 43.) poterat Fourmontianis succurrere, etiam num. 44. 45. non a Spartanis sed a Fourmonto ipso compositos esse, non modo concedo sed confidenter affirmo. Ne tamen cupidius egisse videar, ubi necessarium iudicavero, de utraque re disseram, Fourmontusne monumentum quodque finxerit an Spartani: denique omnibus his titulis sub uno conspectu positiss spero prudentibus perspicuum futurum, solum Fourmontum esse falsi incusandum.

In qua sententia Buttmanni quoque et Bekkeri consensus me confirmavit.

Nunc de Fourmonti ingenio disputaturus, quoniam non accusator sed iudex esse constitui, exordiar ab iis, quibus Fourmontus defendi queat. Non dico laudes ei in parentatione (Hist. Acad. T. XVIII. p. 446.) tributas, ubi in lingua et historia Graeca mediocriter eruditus audit (fuit autem non mediocriter imperitus), praeterea in commercio hominum nequitiam versatus, idem laboriosus, morum libertate et austeritate ad rusticitatem proxime accedens, et multo minus excultus quam honestus; ut colligi queat, potuisse eum per imperitiam pravas inscriptionibus lectiones inferre, non fingere falsa (Roch. p. 3.). Nimirum in huiusmodi laudatione quantum amicorum benevolentiae et decori publico, quantum iustae morum aestimationi tribuendum sit, vix potest diiudicari: et quae ipse Fourmontus (Hist. Acad. T. VII. p. 347.) de morum via narravit, qua sibi Athenis animos hominum conciliavisset, non illam referunt simplicitatem, sed clericum nobis talem, quales tum haud pauci fuerunt, monstrare videntur, astutum, tectum, simulatorem. Nec cum amico quodam, ut Fourmontum absolvam, Graecum *Anagnosten* culpabo, cuius opera Spartanarum inscriptionum pars collecta erat, eumque dicam Fourmonti confictos obtulisse titulos: una tantum re excusari Fourmontus potest, nimia ipsius imperitia, quam eius schedae in Latinis potissimum interpretationibus, ridiculorum errorum magno numero refertis, Bekkero et Rochetto (p. 132.) testantibus offerunt. Unde etsi horum, quibus diffido, titulorum fidei nullum momentum accedit, quippe qui, quum ex solis nominibus coacervatis compositi sint, fingi ab imperitissimo quoque potuerint, eiusdemque, quae Fourmonti fuit, ignorantiae tot offerant documenta: tamen sunt nonnulla, quae eius non tam nequitiae quam inscitiae tribuenda videantur. Ex quo genere duo tetigi in Oecon. reip. Ath. (T. II. p. 215.). Etenim quum Fourmontus (Hist. Ac. T. VII. p. 348.) decreta sese Amphictyonum de ordinandis civitatum tributis repperisse dixisset, eaque frustra in illius schedis quaesivisset Ste Croix, hic ipse de Fourmonti hac in re et in aliis fide dubitavit (des anc. gouvern. féd. p. 31.); licet Fourmontum acta Amphictyonum Deliacorum, hoc est Marmor Sandwicense et aliud a me (l. c. num. XV.) editum intellexisse, et pro tanta sua imperitia haec pro decretis Amphictyonum de tributis ordinandis habuisse, facile potuerit perspicere. Similiter quod acta quaedam Attica ante Euclidem scripta partim integra partim mutila transcripserat, in quibus numeri decadici cernebantur, quales in Solonis legibus scriptos fuisse constat; inde ad inanem videtur Solonis legum edendarum promissionem ibidem propositam deductus esse: qua fraudem fecit Wesselingio (Praef. ad Petit. L. A. p. VII. cf. Wolfii Mus. der Alterthumswiss. T. I. F. III. p. 579.). Et ea quidem in re cum inscitia coniunxit vanitatem,

quum tenuia fragmenta pro integris vendicaret tabulis; nec tamen imperitus homo tantum sibi confidere potuit, ut ipsas Solonis leges, Petiti fortasse ope, sibi fingendas sumeret. Etiam alia in Fourmonti narratione falso suspecta sunt; ut quod Eleusine inscriptiones *Βουστροφῶνδον* exaratas a sese inventas dicit (p. 349.): certe una ex eo genere superest (num. 27.). Magis mirifica sunt haec eius verba: „*Ensuite, s'estant transporté a Palaeochori, autrefois Rhus (in Megaride), que ces voyageurs (Spon et Wheeler) ont pareillement décrit; il y trouva encore des Inscriptions qui leur avoient échappé, entr'autres une faite à l'occasion de ces tonnerres qui se firent entendre aux Perses, lorsqu'ils voulurent descendre dans la plaine quelque temps avant la bataille de Platée. Le prestre Grec à la prière duquel on crût que ces tonnerres avoient grondé, et la patrie des troupes, pour lesquels il prioit, y sont désignez; deux choses, sur lesquelles les auteurs ont gardé un profond silence.*” Sed haec quoque narratio quantumvis absurda, quo nitatur, habet; manifesto enim pertinet ad epigramma Simonidis Megaricum ab Helladio pontifice instauratum, quod ante aliquot annos edidi (Ind. Lect. Univ. Berol. aestiv. 1818.): ubi etsi nihil de tonitribus legitur, tamen qui Fourmonti de catalogis Spartanis commenta legerit, eum de istis somniare potuisse concedet. Similiter quae de Laurio, Panormo aliisque Atticae locis a sese ope inscriptionum indagatis iactat (p. 350. extr.), stulta magis quam fraudulenta videntur. Neque tamen omnia, quae rideas, Fourmonti imperitiae tribui possunt. Ut enim unum et alterum iactationis documentum removearis; ut numquam Fourmontus praedicaverit, duo millia hominum Amyclis a sese fodiendo adhibita esse, quod ei Knightium iniuria obiecisset Rochettus (p. 9.) docet: tamen tum in narratione de itinere tum in altera commentatione (Mem. Acad. T. XV.) tot supersunt vanitatis ventosissimae indicia, ut Fourmontum haud verear mendacissimum pronunciare, neque usquam verum, sed suas laudes inventis suis mirifice augendis quaerentem. De qua re ut facilius ipse iudicare posses, potissima sub uno conspectu posui. Statim in priori scripto (p. 344.) de Lesbo haec habentur: „*M. Fourmont y recueillit une vingtaine d'Inscriptions singulières, la plupart antérieures à la puissance des Romains, d'autres de leur temps, et d'autres concernant les Perses; toutes de conséquence, en ce qu'elles sont la preuve de faits importants citez par quelques auteurs, ou parce qu'elles nous apprennent des choses dont ils n'ont fait aucune mention.*” Harum neque in Fourmonti schedis extat ulla, nec quae de Persis dicit, facile credet quisquam: neque ullus in Lesbo tales inscriptiones vidit. Item (p. 352. extr.) Argis inter fodiendum titulos *Βουστροφῶνδον* exaratos sese repperisse praedicat, eosque in arcis Larissae turri: et verum est partim Larissae partim in vicinia satis antiquas eum inscriptiones (num. 2. 14. 17. 18. 19.) collegisse, sed nullam *Βουστροφῶνδον* scriptam. Ad Asopi

vero rivulum templum deorum Titaniae et ibidem aram ipsi Titani cum inscriptione *Βουστροφρόν* ducta inventa perhibet. Sed maxime indulsit mendaciis in Messeniis et Spartanis rebus. Quid est enim mendacium, si hoc non est, quod p. 356. legitur: *À son retour à Calamata, on lui parla de vieux caractères gravez sur des rochers, que personne, dit-on, n'avoit encore pû lire: d'où il comprit que c'étoient des Inscriptions en Boustrophédon, c'en estoient effectivement, et des Epitaphes de Rois et de Reines de Messène, qui lui fourniront un ample sujet de Dissertation.*" quod repetit T. XV. (p. 397.) ubi Epitaphia regum et reginarum Messeniae primae aetatis vocat. Ibidem (p. 395.) Andaniae et Messenae satis amplam se inscriptionum collectionem perfecisse praedicat: sed paucas tantum Messenae reperisse videtur. In Spartanorum vero regione licet sat multos invenerit titulos, permulta tamen in narratione de itinere (p. 358.) prodita fidem superant; neque, sicut commentum de Solonis legibus, excusaverim hoc longe impudentissimum de Agidis legibus: „*Et des Loix d'Agis dont personne n'avoit encore entendu parler, sont un morceau des plus précieux.*" Crevisse autem successu hominis audacia videtur: nam in commentatione de catalogis Spartanis (Mem. Acad. T. XV.) tot iam insunt nova et inaudita, vix ut oculis confidas. Nam ut hoc loco ea omittam, quae ad num. 48. et 55. de titulis posui, in quibus *Ἰκτευκράτει* et *Ποιμείτορες* legi narratur; p. 418 sq. Pythios sigillum suum omnibus alicuius momenti decretis imposuisse narrat; id docere inscriptiones plus LX easque varii generis: in qua re absurda neque ullius tituli auctoritate comprobata ita sibi placet, ut eam p. 400. etiam amplificaverit: „*Cette marque se trouvant dans un grand nombre d'Inscriptions, avec les noms des Rois, des Pythii et des Officiers des tribunaux que l'on voit sur ces deux Marbres-ci (num. 61 sq.) pour ordonner les hécatombes aux Prêtres, pour une naturalisation ou lettres de naturalité, pour admettre le culte d'un dieu, en un mot pour des affaires de consequence, et jamais ailleurs.*" quae omnia ficta sunt. Ibidem p. 410.: „*On sait par les auteurs que plus anciennement leur tribunal (γερόντων) étoit appelé τέλη* (immo τέλη omnes magistratus, non soli Senatores, quod ex Meursio, non tamen hoc docente, per incuriam traxisse Fourmontus videtur: v. Misc. Lac. II, 4.), et nous avons des Inscriptions en Boustrophédon, dans lesquelles ils sont nommez *τελαῖοι* ou *τελαῖοι*." addit Phoenicium etymon, ne *Φοινικῶ ψεύδει* desint etiam *λήροι Φοινικικοί*. Mox (p. 412.) sex tribus a Cragio (Rep. Lac. I, 6.) fictas, Aegidarum, Limnatarum, Cynosurensium, Messoatarum, Pitannatarum, et quos nominare oblitus est, Heraclidarum in inscriptionibus bene designatas perhibet: sed quattuor tantum ex his nomina in Fourmontianis inscriptionibus separatim posita invenio, *Λιμναίων*, *Πιτανάτου* alicuius et *Μεσοάτου*, et *Κυνουρέων*; ac *Λιμναῖς* et *Κυνουρεῖς* sane *φυλαὶ* dicuntur in titulis M. Aurelii Damarchi et Tib. Claudii Harmonici: Aegidae et Heraclidae

INSCR. GR. VOL. I.

nusquam memorantur, ex quibus illi, licet ab Herodoto *φυλῆς* denominatione appellentur, tantum obam constituisse videntur, hi *ἑλλέων* nomine perfecto tribus erant, sed ex antiquiore divisione, ex qua tres Dorum tribus fuerunt, Hyllensium, Dymanum, Pamphylium (v. Explicat. ad Pindar. p. 234.): quacum non confundenda est recentior eaque mere geographica *φυλῶν* distributio. Sed fortasse istud de *φυλαῖς* commentum somniculosae imperitiae tribuere malueris: illud tamen apertum est, quum nonnisi vestigia illarum, quas putabat, tribuum in suis repperisset inscriptionibus, Fourmontus ita locutum esse, quasi universum illud sex tribuum systema ficticium in illis titulis occurreret. Idem paulo post (p. 417.), ubi de sex Lacedaemoniorum harmostis, qui numerus ex solis suspectis titulis innotuit, quaedam posuit; tempore Amyclaeae inscriptionis num. 61. hoc est Theopompi aetate, septimum Thyrae Argolicae harmosten fuisse, ex inscriptionibus nusquam extantibus narrat; nec verisimile est ex temporibus adeo remotis tam accuratam notitiam rerum, quas tabulis inscribi tum haud dubie non curabant, servatam esse, sed finxit talia Fourmontus ad eam, quam imbiberat, historiae notionem; harmostasque tum omnino nullos esse peregrinis impositos, sed crescente demum Spartanorum potentia in exteris civitates mitti coepisse, multo videtur probabilius. Similiter in simili re iudicat Müllerus Dor. T. I. p. 94 sq. Fraudulenta sint an nugatoria nescio, quae Müllerero referente Fourmontus in schedis scripsit: Unius horae quarta parte ab Eurotae et rivuli alicuius confluentibus Spartam inter et Amyclas in octagono templo admodum memorabiles se vidisse inscriptiones de tributis Laconicae, de *Βαγῶ* Lacedaemoniorum, qui nonnisi in suspectis Fourmonti titulis, in nullo certae auctoritatis nominatur, de nescio quibus quos vocat *les Heuertiens*, quod nomen se non intelligere fatetur; in iis perscriptum fuisse, quot verveces ovesque exercitus comedisset, quantumque absumpsisset pecuniarum, unde hae collectae essent (fuisse autem partim ex Arcadia contributas), qui peregrini argentum ipsis pro lana mutuum dedissent. Praeterea quum anaglypha ex Fourmonti schedis ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. II. tab. 51. edita eaque, ut ait, in templo Ongae reperta humanarum victimarum signa offerant, discerpta hominum membra, brachia, manus, femora, pedes, ossa cum cultris aliisque carnificinae instrumentis: nunc postquam eadem illa Lauagetiae sacerdotis et Anthusae hypostathiae s. ornatricis monumenta ab Aberdeeno in Britanniam allata et aere accurate expressa sunt (Walpol. Mem. p. 448.), non alias res quam pateram, facem, cistulas, concham, speculum, pectinem, ampullas, pyxides conspicimus, et inter ea unum pedem: nec mihi satisfacere Rochettus (p. 31 sq.) in hac quoque re Fourmontum absolvens videtur, sed probabilius habeo, Fourmontum haec adeo moesta et horrenda miraculi causa finxisse, quam in delineatione monumentorum vel Amyclis vel domi facta

I

errasse. In qua re quis isti non acclamaverit: *Abi dierecte, carnufex*. Non dicam de Apollinis Amyclaei et Lycurgi templis, quae etsi hodie non extant, tamen rudera quaedam interim dilapsa potuerunt pro iis venditari; nec Sclavochorium, ubi Fourmontus Amyclas ponit, in harum, ut plurimi putant, locositum sit, an potius in Brysearum, quam Leakii sententiam esse audio, nunc examinabo: sed templum Ongae manifesto commentitium est. De quo accipe, quae Fourmontus scripsit (Mem. Acad. T. XV. p. 402.). Quingentis a templo Amyclaeo passibus, inquit, inter oleas morosque dumetum aliquod operarius monstraverat, ubi eodem auctore, qui ex moro in eum locum prospexerat, esset ecclesia: sed rubis recisis pro ecclesia quasi antrum quoddam visum est, intus sedecim pedes longum, decem latum: pavimentum ex uno lapide, unumquodque latus ex saxis singulis; hanc molem unum tegebat saxum, sed duo alia insuper alterum alteri imposita tecto formando erant, eaque superius decrescentia: rudia omnia et nigra saxa. Porta lapidi antico incisa, quattuor tantum pedum altitudine; universum aedificium superstructum fundamento ternorum graduum, quibus ad portam escenditur; gradus singuli ex integris lapidibus 1' 4" altis: reliqua saxa quinque pedes crassa. Postremo remotis muscis in frontispicio patuit titulus, qui templum docebat OAAI dedicatum esse ab *Eurota* rege Laconum, qui in hac inscriptione IKETEPKEPA-TEES audiant. Haec summa est narrationis Fourmontianae: in qua quae ad inscriptionem omnino ridiculam pertinent, ea ad num. 48. et 55. posui: aedificium autem ipsum non aliud videtur esse, quam quod num. 56. ex Fourmontianis chartis dedi, licet in hoc quattuor saxa tectum constituent ianuamque universam lapidis antiqui altitudinem occupet, postremo alia ibi inscriptio imposita cernatur: nempe mentiendi facile tibi ipse obloquere: et potest altera inscriptio a maiore, altera a minore Fourmonto ficta esse. Utut est, giganteum istud opus nec Fourmonti nec temporis iniuria deleverit: nec tamen id post Fourmontum quisquam vidit, donec Aberdeenus (l. c. p. 448.) doceret, exiguum et semirutum intelligi Christianorum aediculam, quam non posse unquam templum, quale Fourmontus descripsit, fuisse adversus Rochetti dubitationes (p. 29 sq.) etiam Letronnio improbatas Aberdeenus postea exposuit. Huius verba haec sunt (in Walpol. Travels p. 493.): „*This building is a small Greek chapel, possibly two hundred years old. It is constructed like other edifices of the same description, of common masonry, composed of small stones and cement; but from being apparently deserted at present, as well as from having been slightly built at first, it is probable that it may not stand a hundred years longer. The interior dimensions may, perhaps, be nearly correct, and the door not much more than four feet high, as stated by him; but this practice is not uncommon in Greece, and is adopted by the Christian inhabitants in order to prevent the Mussul-*

mans from turning their horses into the churches or houses.” Accedit quod minor Fourmontus, patruo moribus par vel similis, Lauagetæ et Anthusæ monumenta Caylusio affirmavit in templo Ongae reperta esse in utroque latere introitus sanctuarii, ubi in antiquis delubris stetisset sacerdos (Caylus. l. c. p. 154.), Aberdeenus autem eadem in illa ipsa aedicula in fronte altaris ita posita invenit. Post quae non opus est Avramiotti, medici Graeci Argis habitantis, auctoritatem infringere, qui in libro, *Alcuni cenni critici sul Viaggio in Grecia, che compone la prima parte dell' Itinerario da Parigi a Gerusalemme* (Patav. 1816. p. 31.), Chateaubriando lepide exprobrat, quod de Amyclaeis Fourmonti inscriptionibus dubitans non viderit templum Ongae, idque plane ut Fourmontus describit: eum enim hominem, quem Rochettus (p. 124 sqq.) oculatum testem perhibuerat, nonnisi Fourmonto narrationem suam debere, sive ex Actis Academiae sive ex Bartholemii Anacharside in Graecia notissimo desumptam, ante nos Letronnius et Aberdeenus notarunt (Journ. des Sav. 1819. p. 714. Walpol. Travels p. 495 sq.).

Postremo Fourmontus qualis fuerit, epistolae ipsius potissimum docent: in quibus ubi de vastatis a sese Vandolica feritate Graeciae urbibus gloriatur, sive haec vera sunt sive falsa, non potest aut nequissimi aut mendacis hominis notam effugere; si vera partim, partim ficta sunt, utriusque probri macula haerebit. Nam in iis, quae Ste-Croix (Mag. encycl. l. c. p. 76-78.), Dodwellus (Itin. T. II. p. 407 sq.), Ambros. Firminus Didot (ap. Pouquevill. Itin. T. V. p. 133 sqq.) ex ipsius epistolis excerpserunt, Spartam iactat se funditus eversum; non cineribus regum suam pietatem pepercisse; Agesilai cineres esse ventis traditos; Lysandri sepulcrum se intrasse, Orestis perfossurum esse; Mantineam, Stymphalum, Pallantium, Tegeam et praecipue Olympiam, quo nunquam accessit, et Nemeam mereri, ut eas plane deleat; Spartam esse quintam Peloponnesi urbem, quam everterit; non se pepercisse Argis, Phliunti, aliis; Hermionen et Trözenem eidem sorti occubuisse: nunc se in diruendo inde a fundamentis Apollinis Amyclaei templo, nunc a sex inde hebdomadibus in ultima et interneciva Spartae destructione occupatum esse. De quibus flagitiis barbarus impensissime laetatur et exultat, neque alia via iter suum posse illustre reddi quasi aliquis Herostratus praedicat; et in litterarum subscriptione Fourmontum se Σπαρτιατικόν nominat, credo ut Mummius a Corintho deleta Achaicus vocatus est. Tantum nebulonem, qui, ut vel sibi vel patriae gloriam quaereret, vel imperitiam suam scelere tegeret, talia aut committere aut etiam ementiri potuerit, quis non credat eadem temeritate falsas inscriptiones fingere potuisse, quum praesertim lapides aliquot litteratos terrae sese etiam altius immersisse iactet, quam antea conditi fuerint, atque ita succedentibus peregrinatoribus de ipsius inventis iudicandi facultatem exemptam pu-

taverit? Concedendum tamen, in his quoque epistolis plurima mendacia inesse, ex quibus obiter unum et insigne addam de columna a sese Spartae reperta, quae occasione legationis a Iudaeis ad Spartanos missae posita esset (Maccab. I, 12. Meurs. Misc. Lac. I, 7.). De ea nihil quidquam in Fourmonti schedis reperio. Sed ne ii quidem, qui Fourmontum ab immanium vastationum crimine absolvere conantur, Firminus Didot et Pouquevillius (T. V. p. 133 sqq. coll. T. IV. p. 127.), fracta ab eo vel sepulta marmora negant, et sua ipsorum defensione nihil aliud effecerunt, nisi ut pro barbaro et nequissimo homine videretur mendacissimus, nec tamen barbariei crimine plane vacuus. Neque vero omittam, et Stuartum et Villosionum (hic enim est quem Ste-Croix tecto nomine significat) in Graecia edoctos oblitterata a Fourmontio marmora testari, adeoque constantem de hac re famam mansisse, eam ut Dodwellus (T. II. p. 405.) Misithrae communem et pervulgatam esse affirmet: nisi, quod Aberdeenus (Walpol. Trav. p. 499.) coniicit, ille qui et ipsi et Dodwello haec narravit, non popularium traditionem secutus est, sed famam propagavit ex ipsius Fourmonti epistolis dispersam. Utrumcunque verum iudices, certe ex tot genuinis titulis, quos Spartae Fourmontus transcripsit, paucissimi post eum ab aliis reperti sunt; et qui in Walpolii Itineribus (Travels p. 583. n. 49.) ex Aberdeeni schedis editus est, ibi extat mutilus, quum in Fourmonti chartis sit integer: ut eum et hunc et alios fregisse vel oblitterasse probabile fiat.

Hi igitur quum Fourmonti mores fuerint usquequaque improbi, homo imperitus genuinarum inscriptionum a sese collectarum bona germana parum agnoscens, ut vanitati suae satisfaceret, potuit monumenta fingere, quae si nemo posthac reperiret, ab ipso deleta putarentur; gloriae enim cupido perversa, mala mens, malus animus, postremo libido mentiendi quidni istum eo egerint? Neque illud, quod aliquis putet, Fourmontum a suspitione liberat, quod non ipse omnia, quae spuria iudico, in lucem protulit, sed nonnulla in schedis scripta reliquit: nempe eum haec paulatim proferre voluisse probabile est; immo tum, quum haec edere inciperet, nondum confecerat omnia, quae effingere constituerat. Unde Messeniorum regum et reginarum epitaphia et tot alia desiderantur, quae omnia situ et carie in schedis deleta esse non verisimile est. Quodsi ab isto has inscriptiones posse fictas esse demonstratum est: et potuisse vel ab imperitissimo fingi, supra monuimus: superest, ut ipsas spectemus. Et plurima quidem singularum reservo tractationi, quae in unum locum colligi a prudenti lectore, si opus esse iudicet, possunt; in eaque re ita optima utar fide, ut Fourmontiana ipsa, quantum possum, defendam: hoc loco pauca praemoneto. Et primum quidem exterior monumentorum condicio de eorum veritate suspicionem movet: plurima enim tam integra sunt, quantum pauca

quae supersunt, neque ex remota ista quam simulant aetate quidquam adeo incolume perdurasse probabile est, quum praeter Fourmontiana ne ullum quidem aliud illius temporis scriptum monumentum manserit. Accedit clypeorum forma insolita iam a Knightio reprehensa, quae vix potest clypeo in nummis Boeotio defendi cum Rochetto (p. 124.). Quod vocabula magistratus designantia et primos catalogorum versus maioribus litteris exaratos videmus, Knightius iniuria reprehendit, quum talia haud raro in inscriptionibus reperiantur: sed reliqua scriptura in horum titulorum plurimis est eiusmodi, quae quantum iudicare ex certis monumentis licet, tam remotae aetati tribui nullo modo queat: ac si quis uni et alteri formae rationibus ambiguis maiorem antiquitatem assignare non dubitet, certe mirari subibit, Spartanos potissimum, prisci moris tenacissimos, primos novissimo scripturae genere uti coepisse. In plerisque autem harum inscriptionum magnus cernitur ligaturum ductuum numerus, quorum nullum non modo in vetustissimis, sed ne in iis quidem inscriptionibus, quae florentibus Graecorum rebus exaratae sunt, exemplum deprehendimus: quos lusus si quis brevitatis studio Spartanis proprio tribuere velit, videat ne Spartanis illitteratissimis et paucissima vel loquentibus, imprimis iis, qui bello priori Messeniaco vixerunt, non conveniat tam prolixorum catalogorum confectio et magistratuum aliorumque nominum non gravissimorum consignatio, quum ne leges quidem, nisi paucissimas, tum scriptas apud Spartanos esse constet: certe qui Lycurgi instituta litteris concepta antiquitus fuisse putent, pauci hodie reperientur. Nihil saltem nisi regum et regiarum familiarum catalogos (Plutarch. Agesil. 19.), oraculorum a regibus custoditorum tabulas (Plutarch. adv. Colot. 17. coll. Herodot. VI, 57.) et quattuor rhetras antiquissimas ex prisca aetate commemoratas video (cf. Müller. Dor. T. I. p. 134 sq.), in quibus rhetris ipsis inerat *μη χρηστὰς νόμους ἐγγράφαις*. Denique hae inscriptiones prope omnes sermone et argumento mirificae et singulares sunt, eaeque nec inter se satis convenientes nec cum Spartana dialecto, nec congruae priscae orationis proprietati, sed in terminationibus potissimum formis portentosis refertae: haud pauca etiam insunt ne Graeca quidem: ac si unum et alterum defendi queat, tamen tot singularium rerum concursus malam hominis fidem satis coarguit. Postremo res ipsae partim cum Spartanorum rebus aliunde cognitae dissentiunt, partim ex Meursio et Cragio, ex falsis quin etiam dubiisve lectionibus sine iudicio petitae sunt. Igitur si me audis, conclamatum est; me inquam, qui non gloriolae captandae causa neque ingenii ostentandi in convincendis his monumentis versatus sim, sed ut Fourmontum absolvere possem non optaverim minus, quam iudex aequus et bonus reum malet innocentem quam noxium inveniri.

Ex ruderibus templi Apollinis Amyclaei petiit esse titulum, qui sine loci notitia in Fourmontianis transcriptus extat, Bartholemius censet, qui edidit Mem. Acad. Inscr. T. XXIII. tab. I. ad p. 421. et explicuit. Ex Bartholemio dedit D'Hancarvill. Rech. T. II. tab. 25. Knightius tab. III. et vulgaribus litteris hanc et sequentem inscriptionem repetiit Lanzius Sagg. di ling. Etr. T. I. p. 95 sqq. cum observationibus nonnullis maximam partem ex Bartholemio ductis, et cum speciminibus scripturae tab. I.

ΟΥΔΟΤΑ ΝΟΤ ΙΑΑΝΟΘ ΙΑΘ ΖΕ ΑΞΤΑΜ
 ΝΟΘ ΚΑΙ ΕΤ ΜΑΤΕΡΟΝ
 ΑΚΑΚΑΛΙΣ ΑΚΡΑΤΟΝ ΜΑΤΕΕΡ Δ
 ΑΔΥΟΘ ΝΟΔΝΖΘΟ ΑΤΟΑΞΞΑ
 ΑΞΞΤΑΜ ΖΟΞΖΔΙΔ ΞΞΝΟΜΝΜΑ
 ΔΙΙΙ ΛΝΑΘΟ ΛΔΣΙΟΝ ΚΟΝΑΔ
 ΖΑΞ ΑΞΝΜΑ ΑΞΞΜΑ ΔΟΔ
 ΙΛΕΟΘ ΜΑΤΕΕΡ ΙΙΙΙ ΛΝΑΘΟ . . . ΣΙΟΝ
 ΑΔΥΟΘ
 ΙΙΔΔΔ ΑΞΞΤΑΜ . . . ΑΖΘΑ ΑΖ . . . Δ
 ΙΑΣΙΣ ΙΑΣΟΝ ΚΑΙ Π . . ΟΕΕ ΑΚΑΣΤΟΝ
 ΙΑΔΥΟΘ
 ΞΤΑΜ ΝΟΔΑΛΑΑ ΑΞΞΜΑ ΔΟΔ
 ΞΑ ΔΙΙ ΚΑΛΙΣΤΟ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ ΚΟΝΑΔ
 Π ΑΞΞΤΑΜ ΝΟΜΑΔΕΧΑΑ ΑΞ
 ΚΛΙΟ ΑΡΙΟΝΟΘ ΚΟΝΑΔ
 ΔΔΔ ΑΞΞΤΑΜ ΥΟΤΖΑΔΔΑ ΞΞΟΑΙΔΔΑΧ
 ΑΚΑΚΑΛΛΙΣ ΘΕΟΚΛΕΟΘ ΚΟΝΑΔ
 ΑΞΞΤΑΜ ΖΟΝΟΙΑΞΤΖΑ ΑΖΞΑΜΟΜΑ Δ
 ΔΔΔΔΓΙΙΙΙ ΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΚΟΥΑΔ
 ΙΙΠΔΔΔΔ ΑΞΞΤΑΜ ΥΟΔΟΔ ΝΔΟΠ . . ΝΟΘΧ
 ΠΡΟΚΡΙΣ ΠΟΛΥΜΕΣΤΟΔΟΘ ΚΟΥΑΔ
 ΙΙΔΔΔ ΑΞΞΤΑΜ ΝΟΧΔΑΜΕΔΟΠ ΔΙΖΑ
 ΠΟΛΥΔΟΡΑ

Ματρες και κουραι του Απολλωνος και ετ[εα τον] ματε-
 ρον Ακακαλις Ακρατου ματεερ Δ Αεεροπα Οκσυλου κουρα
 Αμυμονεε Διαλκεος ματεερ ΔΙΙΙ Γναθο Λασιου κουρα
 Λαοδαμееα Αμυκλα βασιλεος ματεερ ΙΙΙΙ Γναθο Λασιου
 κουρα Α[αρι]σα Αδδα[νος] ματεερ ΔΔΔΙΙ Ιασις Ιασου
 και Π . . οεε Ακαστου κουραι Λαοδαμееα Αργαλου ματεερ
 ΔΙΙ Καλιστο Θεοπομπου κουρα εα Αρχεδαμου μα-
 τεερ Π Κλιο Αριονος κουρα Καλλιροεε Αδραστου ματεερ
 ΔΔΔ Ακακαλλις Θεοκλεος κουρα Δαμονασσα Αστε-
 ριονος ματεερ ΔΔΔΔΓΙΙΙΙ Ανατο Αριστοβουλου κουρα

ΧΘον[ια] Πολυδορου ματεερ ΔΔΔΔΓΙΙ Προκρις Πολυ-
 μεστορος κουρα Ασια Πολεμαρχου ματεερ ΔΔΔΙΙ Πο-
 λυδορα

Vs. 3. 4. Acacallidi Lanzius annos tribuit ΔΑ,
 et legit ΕΕΡΟΓΑ, male: debebat enim ΔΙ esse.
 Vs. 10. ex meo supplemento reposui Larissam
 Azanis f. Notus est Azan Arcadis f.; in eadem
 autem Pelasgica stirpe Larissae nomen occurrit, quo
 ipsius Pelasgi filia appellata. Vs. 14. nota Ε in-
 versum. Scriptura est βουστροφηδόν exarata, inci-

piens a dextera, ut num. 1. sed tertio versu post indicem tituli novus ordo incipit a sinistra, quod licet inconcinnum sit, non tamen audeo reprehendere, qui versuum rationem in veteribus inscriptionibus variari mirifice videam (num. 20. 21. 27.). Rursum vs. 5. nova series a dextera incipit, quae ex versuum ordine debuerit a sinistra progredi; itidemque deinceps novi articuli omnes a dextera ordiuntur, etiam ubi ordo versuum contrariam suadebat rationem, ut vs. 10. 13. In litterarum formis exigua discrimina non premenda sunt, ut quod K formas paululum diversas habet, ac modo V modo Y est, et Π pro Γ vs. 21. Rotandum tamen K adhuc in nullo lapideo titulo vidi; quamquam C pro K in foedere Graeco in hortis Caesaris scriptum fuisse Scavrus tradit p. 2253. Litterae Theta forma Θ, formae litterae O rotundae composita, vix ulla ratione defendi potest, quum illa conveniat formis Θ, C (pro O, Σ), quae non nisi in noviciis post Alexandrum M. titulis, immo ut arbitror non ante saeculum Christi aetatem proxime antecedens inveniuntur: nec conferri potest Θ pro Φ cum O coniunctum num. 11. cuius rei peculiaris in illo aere ratio est. Formam S pro Σ Knightius (p. 114.) per errorem ex nummo Gortynio depromptam iudicabat, in quo esset Iota (v. ad num. 3.); sed eundem litterae Sigma ductum vel simillimos et nummi (v. Rochettum p. 21 sq.) et plura marmora offerunt. Neque tamen quod haec litterae Σ forma legitima est, et primum in nummis lapidibusque iis inventa, qui post Fourmontum demum in communem notitiam prolati sint, inde pro inscriptionum Fourmontianarum fide potest argumentum desumi: Fourmontus enim ex ipsius titulis genuinis (n. 12. 13. 14. 21. 22. 23. 27. 28. 35.) hanc formam cognoverat. In consonis modo duplicatis modo non duplicatis mira inconstantia est: Απυλλωνος, Ακακαλις, Καλιστο, Καλλιροε, Ακακαλλις, Δαμονασσα; vetustior ratio est non duplicandi (vide ad num. 2.): nunc utraque ratio commista est. Aspiratae consonae insunt X et Θ. Pro compositis Z et Ξ habetur ΔΣ et ΚΣ: posterius veteris est Dorismi et Aeolismi, de quo dixi ad num. 3. 17. ΔΣ pro Z nondum repperi, quod Z longe antiquioris quam Ξ et Ψ usus est, nec tamen impugnari ΔΣ potest aut dialecti causa ΣΔ postulari. Ceterum digamma peritissimus quisque aegre desiderabit: prisci enim Lacones et remotissima aetate Graeci universi non ἔτος dicebant sed ῥέτος, neque opinor Δαμόνασσαν, sed Δαμοῤάσσαν: ἔτος enim et ἄναξ certum digamma habent, Homero, Pindaro, aliis auctoribus: quo pertinet etiam βάννας (ἄναξ), βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις ap. Hesych. Quid quod vel in Romanae aetatis inscriptione Laconica de C. Iulio Seimede huius uxor audit Μεμμία Εὐρυβάνασσα? At quanta tandem in longis vocalibus huius tituli inconstantia est! Etenim Ω et Η non insunt, sed pro illo O, contra pro hoc semper EE, quod nusquam videmus, nisi in suspecto num. 43. ubi vide quae dixi. Quodsi EE pro Η est, debebat certe

etiam OO pro Ω esse: sed neutrum in probis titulis Graecis inveneris, nec Latinorum usus ad Graecum pertinet. Rochettus quidem (p. 57 sqq.) adversus Knightium duplicatas has vocalium formas quattuor exemplis defendit, non tamen ullum EE vel OO afferre potuit, sed tantum Η: at haec quoque vix idonea sunt. Primum habet ex nummis Aspendiis (ap. Hunter. Numm. vet. descr. p. 46 sq.), quorum unum ipse (tab. I. fig. 6.) repraesentat: in iis inest barbara forma, non Graeca ΕΣΤΦΕΔΙΥ, ex sermone indigenarum: in qua voce cur Η pro simplici Ι positum iudicetur, nulla videtur causa esse; neque enim illius sermonis notitia ulla superest. Alterum exemplum petit ex Posidoniae nummo (tab. I. fig. 7.), quae etiam Phistulis dicta: in eo quum sit ΜΗΛΛΑ, Φίς, nullam ego rationem video, unde hoc monosyllabum esse intelligatur. Nam si alibi simplici Ι scribitur haec syllaba, possunt olim duae fuisse syllabae, quae deinde coaluerunt. Tertium vero et quartum est ex Lilybaetanis et Menarum nummis (ap. Mionnet. Descr. T. I. p. 250. et Torremuzz. Sic. vet. num. T. XLIX. 9.), ΛΙΑΥΒΑΙΤΑΝ et ΜΕΝΑΙΙΝΩΝ: sed ne in his quidem Η est pro Ι, sed prius Ι pars est diphthongi αι ex primitivis Αιλύβαιον, Μεναι retentae, ut gentilicia fuerint Αιλυβαίτης, Μεναιῖνος, quemadmodum Ἀχαιῖκος et alia haud pauca, de quibus v. Osann. Syllog. p. 111. Vides igitur nihil pro isto EE posse proferri. Praeterea pro Αεεροπα Graecitas postulabat Αεροπα, et contra Πολυμεεστορος pro Πολυμεστ. Obiter arguo dialecti intolerabiles varietates: modo enim Dorica habemus Αεεροπα, Δαμονασσα, κουρα, ματηρ, modo vulgata Αμυμονεε, Καλλιροε: nec Πολυμεστ. sive Πολυμεεστ. esse debebat, sed Πολυμαστορος. Ad quae excusanda quae Barthelmius disputavit, ea refellam num. 45. Reconditioris autem usus nihil quidquam inest nisi Λαοδαμεια (Λαοδάμη p. Λαοδάμεια), et Ἀρχεδαμος p. Ἀρχίδαμος, quamquam hoc admodum notum: Κλει p. Κλειω nonnisi orthographicum est. Illud vero credulitatem meam plane superat, quod ΟΥ scribitur constanter; quippe ΟΥ, quod in antiquissimis indubitatae fidei et certae lectionis titulis non reperitur, maxime offendit in terminationibus (v. ad num. 34.): nec κουρα Laconicum est, sed κόρα vel κώρα. Quibus in unum collectis certum fit titulum non esse priscum: superest ut aut a Fourmonto aut a recentioribus Spartanis confictus sit. Neque vero Spartani ipsi vel Imperatorum Romanorum aetate dialecti suae, quam nondum plane exuerant, adeo potuerunt imperiti esse, ut tanta vitia tantamque committerent sive inconstantiam sive negligentiam; quae ne transcribenti quidem tribui potest. Igitur Fourmonti videtur in hoc titulo fingendo fraus grassata esse: quam in rem praeterea vide quae ad num. 45. 46. disputavi ad hanc quoque inscriptionem spectantia.

Iam ut ad argumentum accedam, ex nomine Amyclae regis Spartanisque Argali, Theopompi, Polydori nominibus, item ex similitudine tituli Amyclaei num. 45. Barthelmius merito collegit, de

Amyclaei Apollinis sacerdotio in hac inscriptione agi. Igitur muliebre Amyclaei Apollinis sacerdotium fuerit: de quo aliunde non constat. Nam inscriptiones num. 51. 53. 54. suspectae sunt, genuinae vero de Lauageta et Anthusa ipsi Fourmonto non ad Apollinis ministras, sed Ongae pertinere visae sunt; quod etsi falsum est, eodem tamen iure, quo ad Apollinis, possunt ad Bacchi sacerdotes referri, quemadmodum Aberdeenus (in Walpol. Mem.) recte notavit. Sane Apollini Amyclaeo mulieres Spartae in domo cui nomen *χρῶνι* vestem texunt (Pausan. III, 16.): sed vestium confectio mulieribus propria non docet sacerdotes quoque muliebres fuisse. Nec *ματέρες* possunt hae mulieres vestis confectrices appellari, ut contra D'Hancarvillium monuit iam Rochettus (p. 42.). Sunt Spartae Leucippidum, Hilairae et Phoebe, sacerdotes virgines, et ipsae Leucippides dictae (Pausan. III, 16. init.), sunt aliae Dionysiades (ib. 13, 5.): sed quid hae ad Apollinis Amyclaei sacerdotes? Attamen mares huic sacerdotes fuisse exclusis mulieribus, non potest certo affirmari: cupidiusque id ex Pausaniae silentio Aberdeenus collegit. Sed ut ad ipsas *μητέρων* et *κουρῶν* denominationes perveniam, recte Bartholemius *μητέρα sacerdotem* interpretatur; *κόρη* putatur Camilla s. *κανηφόρος* esse: *μήτηρ* illa nupta fuisse coniicitur (Barthel. p. 411.). Haec omnino nova sunt, nec possunt idoneis exemplis illustrari. Nam quod in Phliasia inscriptione *πατήρ* et *κόρος* simili sensu reperitur (n. 46.), non potest in censum venire: si enim ulla Fourmontianarum inscriptio commenticia est, est ista Phliasia. Mithrae sacerdotem Salmasius (ad Lamprid. p. 117.) ex D. Hieronymo et Eupapio, qui *πατέρα τῆς Μιθριακῆς τελετῆς* dixit, *patrem* vocatum esse collegit; ibique notante Rochetto Boissonadus Eupapii interpretes trium meminit inscriptionum Latinarum, in quibus *pater hierophanta*, *pater propheta*, *pater sacerdos* (Marin. Fratr. Arval. p. 341. et 529. Inscr. Alb. p. 19.), et alibi (ap. Reines. p. 362.) est *Mater sacrorum*: sed haec omnia admodum recentia sunt nec satis similia dictioni *ματέρες καὶ κοῦραι τοῦ Ἀπόλλωνος*. *Filiam* etiam Romae sacerdotem dictam esse colligitur ex inscriptione hac: DINDIA. MACOLNIA. FILEA (Lanzi Sagg. di ling. Etr. T. I. p. 161.): sed haec mera Visconti coniectura est neque ea magnopere probabilis. Nec sinas te induci, ut credas Spartae sacerdotes esse *κόρας* dictas, quod Pausanias (l. c.) Leucippides sacerdotes *κόρας παρθένας* appellat, hoc est, *innuptas puellas*: haec enim Pausaniae dictio est, non Lacorum. Verum assecutus esse Knightius videtur, qui non quidem, ut ait, ex D'Hancarvillio p. 252. alia proferente, sed de suo (v. Rochett. p. 42. Letronn. l. c. 1819. p. 717.) in Galliae aliquot coenobiis memorat monachas vocatas esse *Les mères et les filles du bon Dieu*: eam formulam sibi familiarem Graece expressisse Fourmontum. Harum igitur matrum anni designantur, per quos sacerdotium gesserint:

dein quibus usae sint puellis ministrantibus, in unaquaque additur; inter quas Gnatho Lasii f. duabus ministra fuit, et Larissa Azanis f. temporis successu duas Camillas habuit. Complectitur autem hoc fragmentum annos 234: et annis quidem viginti tribus post initium temporis in hac tabula consignati sacerdos fit Amyclae regis filia; ut videas ipsam tabulam ab Amyclae aetate incipere. Ea vero Amyclae filia est Laodamia, de qua Pausanias X, 9, 3. *Ἐφεξῆς δὲ Τεγεατῶν ἀναδήματα ἀπὸ Λακεδαιμονίων Ἀπόλλων τέ ἐστι καὶ Νίκη καὶ οἱ ἐπιχώριοι τῶν ἡρώων, Καλλιστώ τε ἡ Λυκάονος καὶ Ἀρκᾶς ὁ ἐπώνυμος τῆς γῆς καὶ οἱ τοῦ Ἀρκάδος παῖδες Ἑλάτος καὶ Ἀφείδας καὶ Ἀζάν· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Τρίφυλος· τούτῳ δὲ ἦν οὐκ Ἐρατὼ Τριφύλῳ μήτηρ, ἀλλὰ Λαοδάμεια ἡ Ἀμύκλα τοῦ ἐν Λακεδαίμονι βασιλεύσαντος*. Vides Laodamiam ex Arcade Triphylum enixam dici: haec enim Pausaniae mens est: alia Arcadis uxor Erato, mater Azanis ex Arcade (Pausan. VIII, 4, 2.); huius Azanis filia Larissa succedit Laodamiae. Hanc sequitur alia Laodamia Argali f. Argalus autem Amyclae filius est (Pausan. III, 1, 3. conf. Meurs. Regn. Lac. II. III.). Continuo additae sunt filiae *Theopompi*, *Archidami*, mox etiam *Polydori*. Sunt haec regum Spartae Doricorum nomina; quae nomina in hac inscriptione ita proponuntur, ut iam ante Dores Amyclis usitata fuerint: quae res mirifica, immo absurda. Nimirum Fourmontus haec regum nomina ex Meursii commentario de regno Laconico desumpsit (v. c. XVII.), unde una cum Polydoro etiam Polemarchum postea memoratum hausit (cap. X.), eaque temporibus Doricam invasionem antecedentibus intulit. Quod nisi statueris, debet dici, vs. 14. interruptam esse seriem, et inde a Theopompi filia in belli primi Messeniaci tempora transiliri; hinc Theopompi filiam memorari et deinde Archidami filiam eius, qui Theopompo natus est et Pausania teste ante patrem obiit. Sed nulla usquam lacunae nota est, nec quidquam in titulo significatur, ex quo omissas intermedii temporis sacerdotes esse pateat; ac ne sic quidem temporum constabit probabilis ratio, quum Polydori filia Sacerdos annis post Theopompi filiam Camillam octoginta quattuor ponatur, et post tantum temporis intervallum etiam per quadraginta septem annos sacerdotio fungatur, licet Polydorus Theopompi collega fuerit. Potior igitur prior ratio, ex qua haec nomina temporis Doricum imperium antecedenti tribuuntur: atque hinc factum est, ut quum Amyclae nomini apposita sit regiae dignitatis nota, haec in Theopompo et ceteris omissa sit: non enim reges cognomines, sed alios intelligi auctor voluit. Vides opinor etiam ipsa nomina fraudem aperire: nam post Amyclae prolem quis non Tyndaridas potius et Atridas quam vacua haec et ex Doricorum regum denominationibus petita nomina expectet? Transeo ad alterum titulum; quo explicato ea proponam, quae de utroque dicenda supererunt.

45.

Ex ruderibus templi Apollinis Amyclaei, fragmentis hic illic disiectis, sed congruentibus. Ampliore forma primi ediderunt Benedictini cum explicatione insula Nov. tract. dipl. T. I. p. 615-626. contractiore dein Bartholomaeus cum num. 44. tab. II. qui etiam explicuit. Dedit D'Hancarvill. Rech. T. II. tab. 26. Knightius tab. IV. et eodem quo num. 44. modo Lanzius, loco ibi citato. Transcripsit etiam Bekkerus, cuius apographum cum Benedictinorum exemplo ut plurimum consentit.

. . . ΔΑΜΑ ΔΤ ΑΙΔΑΜΕ Μ
 ΤΕΕΡ ΕΚΑΛΙΓΡΚΗ. . . . ΤΟ ΚΑΛΙΜΑΚΟ
 ΔΑΜΙΔΑ ΔΤ ΑΙΔΑΤΜ ΑΞΕΤΑΜ
 ΜΑΤΕΕΡ Κ ΚΑΑΔΕΑΙΣ ΤΟ ΚΑΑΔΕΑΔ
 ΔΑΞΟ ΔΤ ΑΝΔΜΑ ΔΑ ΑΞΕΤΑΜ
 ΛΕΔ ΜΑΤΕΕΡ ΝΕΑΜΑΜΑ ΤΑ
 ΜΑΔΑΜΑ ΔΑ ΑΞΕΤΑΤ ΔΠΠ
 ΤΑ ΑΑΙΣΕΤΑΝΔΕΡΑ ΤΑ ΑΑΙΣΕΤΑ ΜΑΚΔΜ
 ΑΑΑΜΤΕΖΙΑΑ ΔΤ ΖΙΑΑΜ Α) ΑΞΕΤΑ
 ΜΑΤΕΕΡ ΚΕΑΓΑΙΑ ΤΟ ΚΑΛΙΚΕΑΤΑ
 ΟΑΑΜΙΔΑ ΔΤ ΑΝΔΜΑ ΔΑ ΔΑΔΑ
 ΚΟΑ ΛΑΜΔΜΟΝΑ ΤΟ ΛΕΚΕΡΑ ΜΑΤΕΕΡ Κ
 ΔΑ ΑΞΕΤΑΜ ΔΑΤΕΚΕΖ ΔΤ ΖΙΑΔΑΖ
 ΛΕΚΔΛΑ ΤΑ ΛΕΚΙΔ ΜΑΤΕΕΡ ΝΒ
 Α ΑΞΕΤΑΜ ΔΑΔΑΙΔΑ ΔΤ ΑΝΔΜΕΚΕΖ
 ΓΕΣΟΡΙΣ ΤΑ ΑΓΚΙΔΑΜΑ ΜΑΤΕΕΡ Λ
 ΔΑ ΑΞΕΤΑΜ ΔΒΕΜΑ ΕΞΟΤΑΝΕΜΟΔΕΤ
 ΓΑΛΟΚΣΑ ΤΟ ΠΙΣΑΝΔΡΑ ΜΑΤΕΕΡ ΚΔ
 ΝΟΧ ΝΔΑΔΜΑΤΖΙΑΑ ΝΟΤΑΙ ΔΒΝΔΠ
 Α ΔΑ Κ ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ Μ ΝΑΖΑΝΔΣ
 ΝΟΧΑΜΟΤΖΙΑΑ ΝΟΤ ΖΙΑΔΑΖ Α ΑΑΟΧ
 ΚΟΑ Κ ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ ΜΕΛΑΝΙΓΓΟΝ ΚΟΑ Κ
 Δ ΑΑΟΧ ΝΟΑΔΜ ΑΖΙΠ ΝΟΤ ΑΞΕΠΑΑΜ
 ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ ΠΙΣΑΝΔΡΟΥ ΚΟΑ Δ
 Δ ΑΑΔΑ ΥΠΠΙΝΑ ΔΕ Μ ΥΟΤ ΑΤΖΑΚΙΖΕΔΕΜ
 ΑΓΑΙΑ ΤΟΥ ΛΥΖΙΣΤΑΤΑΝ ΚΟΑ ΚΑ

Est hoc Bartholemii exemplum, a quo Benedictinorum apographum, si minutissima quaedam omitto, in his discedit: vs. 2. extr. post Καλιμακο additur Σ (Καλιμακος). Vs. 3. littera nona Α omititur. Vs. 4. extr. ultimae tres litterae omissae. Vs. 6. litt. 11. pro Ε habetur Κ, et litt. 14. Α pro Δ, recte. Vs. 10. extr. pro Καλικερατο est ΚΑΙ.ΡΚΕ

ΠΑΤΔ. Vs. 12. ultimum Κ omittunt; sed Bekkerus habet. Vs. 18. pro Πισανδρο est Πισανδρο, quod non sperno. Vs. 21. extr. in voce Αριστομανου primae litterae obscuriores sunt. Vs. 25. Benedictini ΜΕΕ ΔΕΣΙΤΑ. Cum Benedictinis, ut dixi, Bekkerus consentit, nisi quod litterae Κ ductus hinc inde paululum differt, vs. 12. Κ illud, de quo antea dixi,

Bekkerus retinet, et vs. 15. litt. 5. M pro N habet. Tantaе autem illae inter Benedictinos et Barthelēmium varietates vix aliunde natae esse possunt nisi ex diversis Fourmonti ipsius apographis; Barthelēmium enim contra schedarum fidem illas suas lectiones suo exemplo intulisse, vix mihi persuadeo: nec Benedictinorum apographum auctoritate destitutum esse Bekkeriani consensus docet. Ex utroque optimis delectis contextum hoc est:

§. 1. ... μθ'. Εναλια το Αμοκελ[α μα]τεερ ε'. Καλιπακσ... το Καλιμακο ματεερ νγ'. Ακία το Καλιμακο ματεερ κ'. Καραδερίς το Καραδερο ματεερ κδ'. Αμομονα το Δεροσσο ματεερ νε'. Αμομονα το ..λιπο ματεερ μ'. το Αριστοανδερ Χ το Αριστομακο ματεερ λα'. Μακρίς το Αριτετμακο ματεερ κε'. Απαία το Καλικερατο κορα να'. Αμομονα το Καλιμακο κορα λ'. Αμομονα το Σεκεπρο ματεερ κ'. Σαλαμς το Σεκεπρο ματεερ κα' (Lanzius κδ'). Σεκολα το Σεκιλο ματεερ νβ'. Σεκενομα το Αλκιδοκο ματεερ α'. Πεσοπισ το Αγκιδαμο ματεερ γ'. Περομενα το Σερμεβο ματεερ κδ'. Πολοκτο το Πισανδρο ματεερ κδ'.

§. 2. Πολυβοια του Αριστανδρου κορα κ'. Μελανιππα του Μνασωνος κορα α'. Σαλαμς του Αριστομακου κορα κ'. Μελανιππα του Μελανιππου κορα κ'. Μαρπεσα του Πισανδρου κορα β'. Μελανιππα του Πισανδρου κορα ς'. Μεδεστικαστα του Μελανιππου κορα β'. Απαία του Λυσιστρατου κορα κα'.

Titulus βουστροφηδὸν scriptus, initio a dextera sumpto: litterarum forma fere ut num. 44. mediae est antiquitatis. De minutis ductuum varietatibus non dicam, ut B non omnibus locis idem est nec K. A et P in versibus a dextera progredientibus parum distincta sunt: O ut plurimum triangulare est, in secunda parte etiam rhomboides aut circulo affinius; Δ est vulgare vel vulgari proximum: denique A, P, O, Δ saepe similia sunt. Γ lin. 16. in voce Αγκιδαμο vulgare est; etsi potius Αγκιδαμο (Αρχιδαμο) scribendum. Θ lin. 1. 24. quadratum excuso, quod in hac inscriptione omnia rectis lineis incisa sunt. Ceterum haec aspirata in solis numeris assumpta est; pro consonis aspiratis tenues K, Γ habes, quod sine exemplo est in genuinis inscriptionibus, sed num. 43. in suspecta cernitur, ubi v. not. Nam ex dialecto formas Καλλίμαχος, Ἀριστόμαχος in Καλλίματος, Ἀριστόματος mutatas esse, ut δέχομαι δέκομαι, non mihi persuadeo. Nonnulla quidem eiusmodi collegit Osannus Syllog. p. 197. sed potissima ex his ipsis Fourmontianis petita sunt: solum, quod addi potest, ex nummis Lysimachi ap. Mionnet. Descr. T. I. p. 444. 445. petitur, in quibus dicitur ΛΥΣΙΜΑΚΟΥ esse. Quam causam amplio. Compositae consonae non insunt; pro ξ habes κσ, quod non reprehendendum esse docui. Pro Ω est O, pro H autem EE, ut num. 44. ubi vide nos: sed pro Μαρπεσα vitiose scriptum Μαρπεσα. Pro duplici consona §. 1. constanter simplex ponitur, ut Καλιμακος et alia; contra §. 2. novo scripturae genere incipiente duplicatur consona, ubi debet. Praeterea quibus §§. 1. et 2. differunt, sunt fere haec. Primum §. 2. Υ suis locis scribitur, sed §. 1. pro

eodem est O: quod, etsi Ypsilon recentioris originis esse alphabeti historia docet, tamen similitudine quincuncis V (Υ) et triangularis O μικροῦ (▽) vix bene defenderis cum priore interprete. Erit igitur statuendum, O non scripturā, sed pronunciationis diversitate pro Υ esse, ut μύλη mola, ὄνυμα ὄνομα (cf. Villosion. Anecd. T. II. p. 169 sqq. et p. 301.), aut pro υ fuisse ου pronunciatum, ut apud Boeotos et in certis vocibus etiam apud Lacones (Müller. Dor. T. II. p. 518.), pro ου autem vetusto usu esse o scriptum, ut Ἀμούκλας audierit Ἀμούκλας. Deinde §. 1. diphthongus ου nusquam scripta est, sed o aut pro ου aut pro ω, quod discerni non potest, quoniam Καλιμακο potest et Καλλιμάχου et Doricum Καλλιμάχου esse, et sic in ceteris: contra §. 2. ου etiam in huiusmodi terminationibus comparet, et semel in voce κούρα, quum ceteris locis κόρα (sive mavis κώρα) sit. Sed OΥ sero in scriptura receptum esse, monui ad num. 44. itaque §. 2. ac proinde universus hic titulus vel hanc ob causam non potest priscus haberi. Porro hoc inter utramque partem discrimen est, quod in sola priore inter duas consonas frequenter inseritur E, cui Schwa Semiticum comparavit Barthelēmius: quod si tantum in vocibus ΣΤ continentibus inter Σ et Τ fieret, dicerem Fourmontum ΣΣ, quod in marmore fuisset, male ΣΕ legisse (v. ad num. 25.); sed et diversa exempla sat multa insunt, nec potest duplex pro simplici Σ in hoc lapide scriptum esse, ubi ne legitima quidem consonarum duplicatio in Καλλίμαχος et talibus observata est. Iam vero istius E insolenter inserti nullum usquam in titulis exemplum reperio nisi in his Fourmontianis et suspecto Petrizzopuli num. 43. neque ex Graeco sermone multa afferri possunt, quibus miram rem defendas. Neque enim prorsus similia sunt στελεγγίς et στελεγγίς, ικτῆρ et ικέτης, τελαμών ac τλάω, quod contulit Viscontus Mus. Pio-Clem. T. II. p. 43. τέμενος ac τέμνω, a quo illud deducitur ap. Etym. M. qui τέμενος pro τέμνος esse dicit; et alia eius generis. Ne unum quidem exemplum praeter Fourmontiana affert Villosionus Anecd. T. II. p. 124 sq. et quae Rochettus p. 47. Graeca comparavit, suspecta sunt. Nam παρακαλαθεῖς p. παρακληθεῖς in Decreto adversus Timotheum Milesium prava est lectio, quod ex librorum collatione apud Knight. p. 132. facile intelligas, nec si vera esset, posset conferri, quum praesens extet παρακαλέω: ἀνισχαράτης autem an pro ἀνισχάρτης dictum sit, in etymi ambiguitate incertum est. Idem Latina quaedam paulo meliora attulit, ex quibus tamen eximendum castris p. castris in columna Duilia, in qua potius castreis est: supersunt auceta (aucta), sinisterum, arbiterio, uragum (orcum) apud Festum; cereo p. creio apud Varronem L. L. V, 8. Sed apud Fourmontum E sine etymi ratione promiscue inseritur: in his Latinis vocibus etymi ratio observata cernitur. Nam ut de urago nunc taceam, augeo facit augetum s. aucetum (c enim et g apud priscos Romanos scriptura non distinguebantur), ut deleo de-

letum, quam legitimam ab initio secundae coniugationis formationem fuisse facile demonstrari potest: *sinisterum*, *arbiterio* est a primitivis *sinister*, *arbiter*; postremo *cereo* et ipsum primitivum est, quocum cohaeret *cerus* (v. Scalig. ad Varron. T. II. p. 151. ed. Bip. Forcellin. Lex. v. *cerus*): inde per syncopen factum *creo*. Sed in Fourmontianis nullam eiusmodi analogiam video; immo quo quis melius Graece sciat, eo magis probabit Porsoni iudicium, Fourmontianis istis monstros Graecae linguae analogiam everti pronunciantis. A Latinis quidem in vocibus Graecis ante liquidam, ubi E illud etiam in ceteris exemplis potissimum comparet, aliquoties V inseritur, ut *Ἡρακλῆς Hercules*, *Ἀλκμήνη Alcumena*, *Ἀσκληπίος Aesculapius* (quod postremum contulit Viscontus l. c. T. VII. p. 98. simul de Fourmonti fide dubitans): sed singularibus huiusmodi formis quis constantem in Fourmontianis usum excusaverit? Igitur recte, opinor, E istud Fourmontiano Hebraismi studio tribuit Knightius; certe Fourmontus nomina Graeca amat ex Hebraicis Phoeniciisve derivare, ut *Thyrea*, *Thalamae*, *Calanae*, et ipsum *τέλος* talis illi originis videntur (v. Mem. Ac. T. XV. p. 397. 411.): meritoque Knightius coniecit Fourmontum absurdo de communi Laconum et Iudaeorum origine commento addictum fuisse: unde, ut supra rettuli, decretum Spartanum occasione legationis Iudaicae factum a se esse visum ementitus est. In utraque vero parte numeri sunt litterales, non ut num. 44. decadici: ε'. νγ'. κ'. κδ'. νς'. μ'. λα'. κε'. να'. λ'. κ'. κα'. νβ'. α'. γ'. κδ'. β'. θ': quod tituli antiquitati non magnopere favet, quum in vetustissima quaque inscriptione sola decadica numerorum consignatio recepta inveniatur, qua etiam Solon in legum erat tabulis usus. Mirum autem in numerando assumptas esse litteras, quas in verbis exprimendis dissimulatas videmus: nam aspiratae consonae in verborum scriptura nullae comparent; sed in numeris habetur Θ, et numeri omnino eo ordine decurrunt, ut etiam Z numeri septenarii notam esse intelligas, quum tamen num. 44. qui titulus eiusdem et loci et aetatis habendus, Z nondum in usum receptum sit. Quae res ut mihi dubitationem movet, ita poterit ab aliis sic defendi, ut numerales notae vel ante completum alphabetum Graecum ex Oriente ad Graecos translatae esse putentur: quamquam mihi hoc non probabile est. De Graecitate pauca moneo. Primum per universam inscriptionem offendit articulus τοῦ. Graeci dicere solent *Λύσανδρος ὁ Ἀριστοκρίτου*, vel *Λύσανδρος Ἀριστοκρίτου*: rara admodum ratio *Λύσανδρος τοῦ Ἀριστοκρίτου*, ut ap. Pausan. V, 3. extr. *Ἀλκιδῶκος τοῦ Σκοπίου*: quae tamen in hoc titulo constanter oblinet, atque eo insolentior est, quod remotissimae vel ante Homerum aetati tribuitur, licet constet ipsa Homericæ aetate articuli usum fuisse rarissimum. Excusavi istud τοῦ num. 43. sed peculiari de causa. *Ἀριστετανδερ* Latinus nominativus est, frequentissimus in Fourmontianis: quem hoc loco non incusabo, quum *Ἀριστετανδερο* legendum vi-

INSCR. GR. VOL. I.

deatur. Neque impugno formae *Καλικερατο*, *Καλλικράτου*, terminationem a Knightio reprehensam, in qua defendenda doleo quod Rochettus (p. 51 sqq.) miscet diversissima falsisque Deliaci lapidis et aeris Petiliensis explicationibus utitur: sufficit ad *ἐτεροκλισίαν* provocasse satis notam. *Σωκράται* enim dicitur vel Atticis (v. praeter alios Anecd. Bekk. T. III. p. 1191.); *Σωκράτου* Aeolibus tribuitur apud Gramm. Meerm. p. 662. ed. Greg. Lips. nec rara talia in inscriptionibus sunt, ut *Σωκράτου* est in Aegyptiaca insulae Bacchi inscriptione, in Attica *ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥ ΘΟΡΙΚΙΟΥ*, nisi ibi Σ periit, in alia Attica Elginiana *ΕΥΦΑΝΟΥ*, item *ΣΩΚΡΑΤΟΥ*, nisi in his quoque dixeris Σ delevisse tempus; certa sunt *MENEKPA TOY*, *KALLIKPA TOY*, *EYKPA TOY* in Didymaeis titulis, *MENEKPA TOY* in Suniensi Theomnesti titulo, *KALLISTHENOY* in alio Attico, *ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ* in Chandleriana, *KALLIKPA TOY* in Attica de metallis inscriptione, *ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟ* in locatione theatri Piraeensis; in Spartana de Tib. Cl. Montano est *KALLIKPA TOY*, et similia passim: *Εὐκράτη* bis erat in Orat. adv. Neaer. p. 1355. 12. 17. quod tamen recte mutavit Bekkerus. *Εὐμένου* ex nummo Syracusano ap. Mionnet. T. I. p. 303. a Rochetto allatum est.

De nominum ratione pauca sufficient. Vs. 2. male Lanzius *Καλίππα*: nam *κσ* et quae deinceps perierunt, ad idem illud vocabulum, quod ignoramus, pertinent. Ibid. pro *Καλιμακο* Benedictini *Καλιμακος*, qui soli potuerunt sibi persuadere, esse hoc pro *Καλλιμαχοῦς* genitivo a recto *Καλλιμαχῆς*. Vs. 3. *Ἀκία* Lanzio videtur esse *Ἀξία*: Bartholemios *AXIA* vel *ΠAXIA* et *AKPAIA* coniecit. Sequitur vs. 4. *Χάραδρις τοῦ Χαράδρου* interprete Bartholemio: *Ἀμομονα* est *Ἀμυμώνα*. *Δεροσσο* exponitur *Δρόσσω* vel *Δρύσσω*, a *Δρόσσης*, *Δρύσσης*, ut *Ὀδρύσσης*. Mox *.. λπο* est *Φιλίππου*, *Καλίππου* aut simile. Paulo post *K* inversum habetur pro *καί*, quod in titulis recentioribus solo *K* ut plurimum paulum immutato significatur; id vero nunc inversum esse dicitur, ne pro numerali haberetur nota: igitur ista femina Aristandri et Aristomachi filia est, alterius natura, alterius adoptione; vel *K* inversum in *TO* mutandum, ut Aristander sit Aristomachi filius, etsi avus in hoc titulo alibi non notatur; aut post *Ἀριστετανδερ* omissa est integra linea. *Ἀριτετ[ο]μανο* omissio *O* vitium quadratarum habetur. Dein ubi ego cum Bartholemio *Ἀπαία*, hoc est *Ἀφαία*, Lanzius legit *Ἀγρία*: *Ἀφαία* in Aegina Dianae nomen (Müller. Aegin. p. 163 sqq.). *Σεκεπρο* est *Σκέφρου* (cf. Pausan. VIII, 53.): male Knightius *Σεκεπας* legebat (p. 117.), quem sequitur Rochettus (p. 50 sq.). Deinde *Σεκολα* p. *Σκύλλα*: pro *Σεκίλο* Bartholemios corrigit *Σεκολο*, hoc est *Σκύλλου* a recte *Σκύλλης*, quod idem ac *Σκύλλης*, notum artificis nomen, esse ex Clem. Alex. Protr. p. 31. colligit. Vanum sane commentum: *Σκύλλου* potest a recto *Σκύλλος* esse: si a nominativo *Σκύλλης* vel potius *Σκύλλης* esset, scribi debebat *Σεκολο* (*Σκύλλεω*) ut *Δροσσο*, vel *Σεκολα* (*Σκύλλα*), vel potius *Σεκολίος* (*Σκύλλιος*, *Σκύλλιδος*). Paulo post

K

Σκενομα, quod Rochettus p. 51. non recte pro genitivo habet, mirum est nomen, magisque mirum varia lectio praebet Σκενομα: melius foret Εκενομα, hoc est Ἐχενόμα. In Ἀλκιδόκῃ succurrit Ἀλκιδόκος τοῦ Σκοπίου ap. Pausan. V, 3 extr. Πεσοπις est Ψῶφίς, nomen mulieris apud Pausan. Περομενα est Πρώμνα (Pausan. VIII, 14, 6.). Ubi vero Σερμεβο dedi, Bartholemius in fractura duo elementa perisse statuens corrigit Σε[ερ]αμεβο, Σεράμβου: Serambus viri nomen apud Pausan. VI, 10. Max. Tyr. Diss. IV. Πολοκσο est Πολυξώ, muliebre nomen ap. Pausan. Pro Πισανδρο Barthel. Πισανδρο habet: sed illud prisco tueare Laconismo et Aeolismo Eleorum et Eretriensium, qui vel in media voce P pro Σ pronuntiabant (v. ad 11.). Πισ. autem pro Πεισ. non offendet. §. 2. Πολυβοια est Aristandri filia, a Polyboea Hyacinthi sorore denominata, quae Apollineo cultui coniuncta in basi signi Amyclaei picta erat (Pausan. III, 19, 4.): ita quidem statues, ubi titulum genuinum esse putaveris. Medesicastae ut Priami filiae nomen notum ex Homero, Apollodoro, Pausania. Sub finem rursus est Ἀφαία, Dianae cognominis. Numerus annorum, si omnes, quae enumerantur mulieres, altera alteri successerunt, est 623.

Postremo ut de praecedentis et huius inscriptionis argumento dicam, quum Fourmontus (Hist. Ac. T. VII. p. 358.) catalogum sese sacerdotum Apollinis Amyclaei repperisse dixisset, in quo sacerdotiorum anni inde ab Amycla rege Lacedaemoniorum templique origine usque ad Romanorum imperium consignati essent, quod Freretus quoque ib. Mem. p. 297. refert; Bartholemius hos ipsos duos titulos intelligi perspexit. Hic p. 403 sqq. Amyclam, a quo prior catalogus initium capere dicitur, annis ante bellum Troianum fere ducentis et Amyclarum oppidum et templum Apollinis condidisse ex vulgari fama credit; et hac altera quidem inscriptione illarum sacerdotum recensum continuari iudicat, scriptura tamen non aequali conceptum, sed discrimina ea ostendente, quae aliquot saeculorum intervallo nasci debuerint; priorem vero inscriptionem (num. 44.) eiusdem catalogi praecedentem constituere partem: in utraque ob ipsam saeculorum successionem Sacerdotes et Camillas non eodem modo referri, quum in priore solarum matrum anni notati sint, Camillarumque sive puellarum nomina nuda addantur, in posteriore vero utraque suos annos consignatos habeant parique sint dignitate, ita ut modo mater modo puella per aliquot annos sit sacerdotio functa, quod mutatis caerimoniis alio tempore nupta mulier, alio virgo sacerdos constituta fuerit. Sed quoniam in priore numeri decadici sint, nec semper observatus Dorismus, sed pro eo vulgaria insint, ut Ἀμυμώνη, in altera autem litterales numerorum notae sint et constans Dorismus; priorem videri ante Dorum in Laconica habitationem scriptam, temporibus Lelegum vel Achaeorum, alteram posthac, imperantibus Doriensibus: utramque inde ab Amyclae ae-

tate (a. 200. ante Troica) usque ad sexti ante Christum saeculi initium ponendam esse; priorem tamen non ea, in qua versetur, aetate scriptam esse. Nam quum priori insit OY, quod in posteriore in fine demum comparet, item X aspirata, quae in posteriore nusquam scripta est, et quum in illa nullum sit scripturae discrimen, in altera progressu aetatum scribendi ratio sensim novata deprehendatur, atque in priore O constanter rotundum sit, in posteriore ex angulari paulatim rotundetur, ibique Y iam scribatur, quod in huius §. 1. deficiat et §. 2. demum redeat; colligit inde titulum priorem (num. 44.) non esse nisi ex antiquo exemplari mutatis nonnullis litteris transcriptum (ut est columnae Duiliae inscriptio). Reliqua vero patet illum iis aetatibus tribuere, quibus sacerdotes illae munere functae essent, usque ad sextum ante Christum saeculum, hoc est sex saeculis ab initio sexti retro computatis: et sexti ante Christum saeculi initio videtur etiam priorem titulum ex alio antiquiori exemplo transcriptum putasse, licet hoc non diserte pronunciaverit. Adversus quae viri docti placita monere sufficit, de titulis tam antiquis vix cogitari posse, nec sexto ante Christum saeculo OY scriptum esse: Amyclam, ut Eurotam et Lacedaemonem, non vixisse unquam, sed esse haec nomina hominum ex urbibus et flumine ficta: quo minus credibile est historicum catalogum Amyclae regis nomine insignitum tam antiquum extitisse, ut ex eo iam sexto ante Christum saeculo titulus num. 44. transcriptus esse potuerit. De Lelegum et Achaeorum ante Dore sermonem iudicare ut impeditum est, ita qui Graecae linguae origines altius rimatus fuerit, vix sibi persuadebit, Spartae ante Dore Ionicas formas, qualis Ἀμυμώνη est, usitatas fuisse. Nam ne de Lelegibus dicam fabulosis magis quam veris, Achaei Aeoles fuerunt, et Aeolica dialectus universae Peloponneso communis olim fuit (v. ad num. 11.): quodsi in Peloponneso Ionicae formae usquam auditae sunt, Ἀργιαλῶ eae tribuendae sunt, donec ibi Iones ab Achacis expulsi habitabant. Quamquam mollis ille Ionismus neque in Ἀργιαλῶ neque in Attica, sed in Ionia potius Asiana excultus videtur, Lydorum et aliarum gentium in ea parte terrarum habitantium mollitie eo deducente etiam advenas severiores, caelique natura hos ipsos mitioribus sonis assuefaciente. Licet igitur Pausanias (II, 37.) Argivos ante Dorum imperium simili atque Athenienses sermone usos contendat, praeter Ἀργιαλῶν et vix hunc universae Peloponneso Aeolica ante Dore dialectus tribuenda est, et Ionicae linguae in Fourmontiana inscriptione usus fraudis praebet indicium. Accedit nominum paucitas, quae in his titulis, ut in ceteris suspectis Fourmontianis, exiguum fingentis eruditionem prodere videatur. Postremo qui finxit, eum quidem concedo catalogum sacerdotum fingere voluisse; qualis fuit Hellanici Lesbii index ἱερείων τῆς Ἡρας: illud nego, titulo num. 45. continuari priorem num. 44. Nam uterque titulus ab eadem fere

Amyclae aetate procedit, non solum num. 44. sed etiam num. 45. ubi statim post initium Ἐναλία τοῦ Ἀμύκλα in conspectum procedit: quod Barthelimum non vidisse mireris. Nullus enim post Amyclam Lacedaemonis f. Amyclarum conditorem (Meurs. Regn. Lac. 2.) alius Amyclas fuit, neque alius facile fingi antiquitus poterat, postquam ab illo conditas Amyclas esse fictum erat: solius enim huius urbis causa heros ille compositus erat. Unus ante eum est Amyclas Lelegis f. aequae commenticius (Meurs. Regn. Lac. 1.). Quo argumento quum universa concidat Barthelimum ratio, superest ut aut diversorum sacerdotiorum his duabus inscriptioni-

bus recensu continetur, aut eundem catalogum his et vario modo finxerit qui finxit. Ceterum num. 45. sane ita compositus est, ut §. 2. sero addita videri deberet, scriptura autem eius §. similis est ei, quae num. 44. observata est: igitur num. 44. recentiore quam num. 45. litteraturam ostendit. Sed nihilominus num. 44. antiquiorem sequitur numerorum scribendorum rationem decadicam, num. 45. recentiore. Quae omnia male composita sunt: nec potuerunt tam male a Spartanis componi, potuerunt a Fourmonto. Cf. etiam ad num. 46. extr.

46.

Ex fundamentis ecclesiae S. Nicolai Templi, alias ἁγίου Νικολάου τοῦ Βωμοῦ, ad S. Georgium prope Phliuntem. Ed. Barthelimum Mem. Acad. T. XXIII. ad p. 421. tab. III. et explicuit p. 409-411. minusculis habet Lanzius l. c. p. 98. Hoc exemplum est Barthelimum, quod tamen ad Bekkeri apographum correxi.

ΜΑ ΑΞΞΤΑΓ ΔΑΔ ΔΖΑΜΔΘΔ
 ΑΚΕΔΝΤΔΖ ΤΕΕΜΕΝΔ ΤΔ ΓΕΛΕΔ
 ΜΑΑΞΞΤΑΓ ΖΟΜΔΟΜΕΝΕΜΔ ΖΞΞΤΑΑΞΖΙΔΑΖ
 ΑΚΕΔΝΤΔΖ ΒΚΞΑΤΔ ΤΔ ΤΕΕΜΕΝΔ
 ΑΞΞΤΑΓ ΔΞΑΞΓΕΔ Δ ΖΔΙΑΞΤΑΜΞΞ
 ΑΝΑΚΕΔΝΤΔΖ ΚΕΛΕΔ ΤΔ ΔΗΤΕΓΑΝΔ ΤΔ ΒΚΞΑΤΔ
 ΖΔΑΔΖ ΔΤΑΑΞΓΑ ΖΞΞΑΓΑΔ

Lege: ΑΘαμας ο Εολας πατερ ανακεοντος Τεεμενο [το] Πεγεο. Καλικερατες ο Μενεμοσος πατερ ανακεοντος Εοκερατο το Τεεμενο. Γεεματεριος ο Λεπερεο πατερ ανακεοντος Καλικλεο το Εοστεπανο το Εοκερατο. Λαπαεες ο Περατο κορος.

In voce Ἀθάμας Θ est, inconstanter, quum pro Φ sit Π: tam inconstans vix fuerit prisca aetas. Tertiae vocis Εολας duae priores litterae in monogrammum contractae sunt; Εολας est Εὐλάου: male Lanzius το Εολας pro ὁ Εολ. legebat. Spiritum omissum non culpabo, quippe qui in genuinis passim et maxime num. 11. in antiquissima inscriptione Peloponnesiaca non compareat. Τήμενος, notum Argivi regis Dorici nomen, hoc loco alius herois est: Temenus Phegei f. Psophidis in Arcadia rex intelligendus (Pausan. VIII, 24, 4.). Eius patris nomen latet in Πεγεο, quod Πεγεος esse debebat: neglexit Fourmontus duplex E, et per ἑτεροκλισίαν ipsi tanto-

pere adamatam flexit Φηγέω: nomen ipsum ex Pausania duxerat, quo eum et hic et in aliis titulis fabricandis usum esse, potest ex iis colligi, quae ipse Mem. Acad. T. XV. p. 395 sq. dicit. Ζ est Gamma, fere ut num. 11. Barthelimum hanc litteram paulo aliter delineans Lambda esse statuebat, legebatque Πελέο p. Πηλέως. Sequitur Καλλικράτης filius Μενεμοσος, hoc est Barthelimum interprete Μνήμωνος, analogia postulante Μνήμονος: praeterea recepta hic scribendi forma Μενεεμωσος scribi postulabat, vel potius Dorice et Aeolice Μενάμωσος. Confer num. 43. Quodsi vocem Μενήμων a verbo μένω deducere praetuleris, rursum debebat Μενεεμωσος scriptum esse. Dein cum monogrammo et ligatura est Εοκερατο, Εὐκράτου p. Εὐκράτους, quam terminationem defendi ad num. 45. Sequitur portentosa forma Γεεματεριος, vel ex Bekkeri lectione Γεεματεριος, etiam monstrosius: prorsus ut ματερος apud Petrizzopulum

num. 43. Non usquam Γημήτριος p. Δημήτριος reperitur, nisi in Fourmonti tabulis infra propositis, licet non obsit analogia: sed usus aliud voluit. Et quidni certe Γαμάτριος scriptum est? Haec sola, opinor, vox prudentibus posset fraudem aperire, etiamsi cetera meliora essent. Αεπερεο est Αεπρέου a recto Αέπερος, qui notus ex Pausania Eliacus heros. Mox in Καλικλεο monogramma est mirificum continens litteras ΑΛΙΚ, vel ut Barthelémus Καλικλεο legens statuit, ΑΛΙΚΕ; heterocliton Καλλικλέου ferri potest (cf. ad num. 45.). Εοστεπανο (Εύστεφάνου) recte legit Lanzius; Barthel. male Εοστεγανο. Sequitur Εύκράτου et Λαφάης, quod nomen sane Argivum et Phliasium; Laphaes enim Argivus tyrannus, et Phliasius artifex (Pausan. II, 21, 9. II, 10. VII, 26.). Is est Perati filius (Πέρατος est ap. Pausan. II, 5.), ὁ Πέρατος: nam Δ est ὁ, pro quo quod apud Barthelémium est Α, id ex Bekkeri apographo correxi. Est is κόρος, ut κόραι sunt in Amyclaeis. In universo titulo πατήρ non patrem naturalem designat, neque genitivus praecedens hinc suspensus est, sed sacerdos significatur, ut in Amyclaeis appellatione matris: hinc in fine κόρος, *Camillus*. Ἀνακέντος autem Barthelémus explicat ἀνακῶς ἔχοντος, ἐπιμελουμένου, et intelligit de sacrorum ministro patri sive summo sacerdoti aggregato; Lanzius imperite ἀναχέντος legit et exponit *simul libante*. Sed neque Barthelémii commentum ferri potest, nec probem si quis dicat ἀνακέντος esse *defuncto*, ex Hesych. ἀνακῆσαι, ἡσυχάσαι, quae glossa suspecta; (licet alia succurrat, ἀνηκέσαι, ἀναπαῦσαι, non tamen plane similis): debebat etiam ἀνακῆσαντος esse. Ne multa, ipse verborum tenor docet ἀνακέντος esse βασιλεύοντος, a nomine ἄναξ, ἄνακας: etsi ea forma plane incognita est, debebatque digamma

praefixum habere. Sic primus sacerdos *Athamas Eulai f. regnante Temeno Phegei f. munere fungitur*; qui rex Psophidis Alcmaeoni Amphiarai f. aequalis habetur: sequitur *Callicrates regnante Eucrate Temeni f. et deinceps Callicle Eustephani f. Eucratis nep. regnante succedit Demetrius*. Intelligitur Eucratis filium Eustephani ante imperium defunctum esse, avoque successisse Eustephani filium Calliclem: hinc in solo Callicle praeter patrem avus nominatus est. Quae ut apte composita sunt, ita quomodo Psophidiorum regum memoria in Phliasio monumento una cum sacerdotibus tradatur, nemo facile explicuerit. Postremo qui hanc inscriptionem monogrammatibus et ligatis litteris deformem et recentissimis similem Epigonorum aetati tribuerit, cum eo non disputabo: quae inconcinna, inconstantia, barbara insunt, denique solis Fourmontianis propria, ea in ipsa explicatione notavi, possuntque huic quoque titulo ex parte accommodari, quae ad num. 44. 45. diximus: novum est OO pro Ω, nusquam nisi in Fourmontianis infra afferendis et in Petrizzopuli lapide (num. 43.) obvium, quocum scribendi genere non confundendum illud, ex quo OO non pro Ω est, sed Ω sive ω ipsum. Quodsi, quantopere Phliasius hic titulus et in ceteris rebus et in litterarum formis, etiam in K lunato (vide ad num. 44.), cum Amyclaeis consentiat, diligenter considero; neque hunc a Phliasiiis, neque Amyclaeos a Spartanis confictos esse posse intelligo, sed ex eadem omnes Fourmonti fabrica prodisse: neque enim Phliasii et Spartani eodem litteraturae genere, eoque a recepta et ex probis monumentis cognita scribendi forma tantopere discedente, facile fuerint usi.

47.

Ara marmoris nigri in Apollinis Amyclaei templo; aeri incisam dederunt Caylus Rec. d'Ant. T. I. P. I. tab. 20. fig. 3. Raoul-Rochett. Epist. ad Aberd. tab. 3. fig. 5. Consentit apographum Bekkeri. Dedi ex Caylusio.

Ἀπόλλωνι. Litterae tales quales num. 45. 46. A inversum praestaret; ceterum praeter O triangulare nihil inest suspecti: sed ipsa haec forma mihi persuadet fictam esse aram, quam vano pror-

sus iudicio octavo vel nono ante Christum saeculo vindicabat Caylus: qua aetate an aris inscriptae dedicationes sint merito ambigas.

48.

Ara lapidis nigri, duos pedes et semissem alta, in templo Ongae. Ediderunt Caylus l. c. fig. 4. Rochettus l. c. fig. 3. Dedi Rochetti apographum.

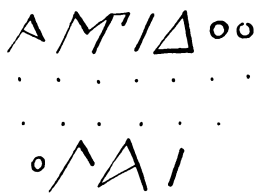

Κλεοδάμα Ὀγγα. Caylus ONAI habet: retinui tamen absurdius ONAEI, quod ex schedis petivisse Rochettus videtur. De commenticio Ongae templo dixi in Introd. Id deae ONAI dedicasse Eurotam regem Laconum, ex fastigii inscriptione perhibet Fourmontus Mem. Acad. T. XV. p. 403. in quo titulo Lacones audiant IKETEPKEPATEES, hoc est Ἰκευκρατεῖς: prius enim P est O triangulare. Cf. ad num. 55. ubi vanum hoc de Laconum illa denominatione commentum esse doceo post Knightium. De Spartana dea Ὀγγα nemo quidquam exaudivit, sed debetur ea Fourmontiano Phoeniciarum rerum studio, quas Spartanæ historiae immiscere tenta-

bat. Thebis Minerva Ὀγγα s. Ὀγκαία dicta, cuius cultus a Cadmo allatus perhibebatur; unde Ὀγγαίαι πύλαι Thebis etiam Ὀγκαῖαι et Ὀγκαῖδες (Steph. Byz. v. Ὀγκαῖαι, Apollod. III, 6, 6.). V. Hesych. v. Ὀγγας Ἀθηᾶς c. intt. item Aeschyl. Sept. c. Theb. 149. 472. 486. cum scholiis ad duos priores locos, Schol. Eurip. Phoen. 1068. ubi vide Valck. Schol. Pind. Olymp. II, 44. 48. Hinc etiam vicus Thebanus Ὀγκαί (Tzetz. ad Lycophr. 1225. Schol. Pind. l. c. 48. Hesych. v. Ὀγγα). Eadem dea etiam Ὀγγα appellata, Hesych. v. Ὀγγα, Pausan. VIII, 9, 2. ubi haud dubie Ὀγγα scribendum, quum in codd. Mosc. et Paris. sit Cόγγα.

49.

Amyclis in templo nigro Ongae; ex Fourmonti schedis Bekkerus.

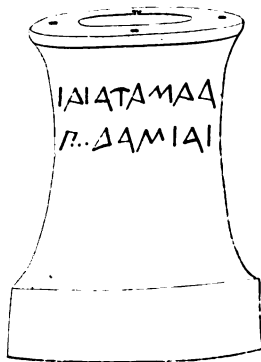

Λαμπίδω uxor est Archidami II. qui bello Peloponnesiaco incipiente regnavit (v. Meurs.): id tamen nominis Fourmontus frequentat in titulis infra positus, quos antiquiores esse voluit. Hic titulus vel ob Ongam ficticius iudicandus est, et ob ipsam ligaturam, si genuinus esset, ne Archidami II. quidem aetatem attingere posset. OO pro Ω esse Fourmontus voluit, ut passim infra, eo modo quo EE pro Η posuit: nec me movet Dodwellus, qui

Rochetto (p. 113.) narravit OO pro Ω in titulis valde antiquis sese vidisse. Nempe OO scio idem esse atque Ω vel potius ω, non tamen in antiquis sed in recentibus titulis: igitur si genuina foret inscriptio, esset recens, ex imperatorum aetate. Sed, ut dixi, Ὀγγα suspicionem movet, praesertim quum simplicis Gamma pro duplici usus satis ostendat, Fourmontum remotissimam huic inscriptioni aetatem tribuere voluisse.

50.

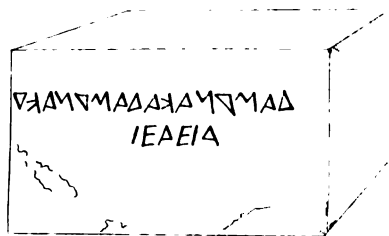
Ara nigri lapidis in templo Ongae, duorum pedum et semissis altitudine. Edidit Caylus l. c. fig. 5. cf. p. 65. Bekkerus praebet sine varietate.

An Δαματρία Π[ολυ]δαμία? Eiusdem haud dubie fabricae, ex qua priores prodierunt.

51.

Amyclis prope Apollinis templum, in basi. Ediderunt Benedictini Nov. tract. dipl. T. I. p. 626. Rochettus l. c. tab. 3. fig. 6. Habeo etiam a Bekkero. Rochetti exemplum repetii.

Δαμωνάκα Δαμωνάκου ιέρεια. Novi quidem nomen Ἀνάκου (v. ad num. 60.), Δαμώνανον et Δαμώνανον nondum repperi, sed Δαμώναντα et Δαμώνανσαν: praeterea digamma desidero. Si genuinum foret monumentum, deberet pro basi statuae haberi, ideoque non posset antiquum iudicari, quia statua-

rum mortalibus ponendarum haud dubie non prius Sparta mos fuit: quo magis patet commentitium esse, quum fabrica antiquissimam simulet scripturam praecedentibus titulis prorsus geminam. De Benedictinorum placitis taceo.

52.

In templo Apollinis Amyclaei, ex schedis Fourmonti Bekkerus. Meminit Bartholemius Mem. Acad. T. XXIII. p. 404.

ΔΑΜΩΝΑΚΑ ΔΑΜΩΝΑΚΟΥ ΙΕΡΕΙΑ

Δαμωνάκος Λοκωργος, hoc est Δαμώνανος Λυκούργου. Mirum profecto commentum priori simile; inest praeterea O triangulare pro Υ, ut in altero Amyclaeorum sacerdotum catalogo; nota etiam K lunatum eo absurdius, quum reliqua omnia rectis lineis exarata sint. Λυκούργον frequentat Fourmontus;

sed usitatae tantum duae formae sunt, Λυκούργος (Analect. II. p. 231.), et Λυκούργος (Iliad. ζ, 130. Pythia apud Herodot. I, 65. et Epigrammata in Analect.): ut vox ab ὄργῃ, non ab ἔργῳ formata videatur, quasi *Lupanimus*. At Fourmontus ut αἰνέομεν αἰνέομεν, sic Λυκούργος Λυκούργος est.

53.

In templo Apollinis Amyclaei, fragmentum, ut ait Fourmontus. Dedit Bekkerus, memoravit Barthel. l. c.

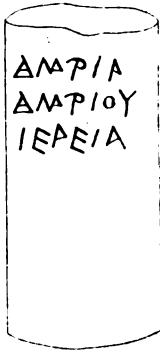
ΔΑΜΩΝΑΚΑ ΔΑΜΩΝΑΚΟΥ ΙΕΡΕΙΑ

[Δα]ματρία Μολο ιέρεια. Fabrica summam mentitur antiquitatem, licet nihil aliud nisi basi inscriptum titulum esse statui queat: cf. ad num. 51. Μολο est Μύλου. Cogitavit Fourmontus de Mylete

Lelegis f. Eurotae patre (Meurs. Regn. Lac. I.): debebat autem Μύλητος dici. Attamen Μύλου quoque defendi potest exemplis Choerobosci ap. Bekk. Anecd. T. III. p. 1399.

54.

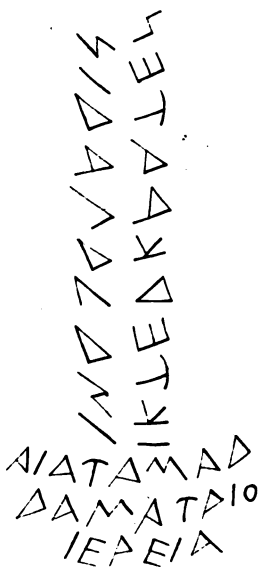
Amyclis in templo Apollinis, in columella, ex Bekkeri apographo et Rochetti exemplo (l. c. tab. 3. fig. 4.).

Δαματρία Δαματρίου ιέρεια. Poterat haec inscriptio genuina sed admodum recens haberi, nisi litterarum formae ex parte antiquitatem remotiorem simulant. Igitur pro antiqua eam venditare Fourmontus voluit; cui rei obsunt ligaturae et diphthongus ΟΥ. Demetria et Demetrio Fourmontum in fingendo pauperculum neque ulla nominum propriorum copia instructum immane quantum abusum esse infra videbimus: Demetria Demetrii filia statim redit in titulo, quem Fourmontus voluit antiquissimum videri, eaque ibi quoque sacerdos (num. 55.); ut intelligas hunc quoque num. 54. ab eodem quasi priscum confictum esse.

55.

Amyclis prope templum nigrum Ongae. Ex Fourmontianis Bekkerus.

pluribus, quas vel priusquam ab ipso confectae essent, videtur ementitus esse, quum in schedis nullum earum vestigium supersit. De his audi ipsum Mem. Acad. T. XV. p. 400. „Du tems de Sous et d'Echestratus (c'est assez haut) j'ai des Inscriptions en Boustrophédon, où ces Rois, où ces Pythii sont nommez avec les Officiers des tribunaux d'alors; un rond est au-dessous des noms de Pythii, et sur ce rond sont ces lettres ΙΚΤΕΟΚΡΑΤ abbreviation de ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΕΕΣ ou de ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΟΟΝ; mais au-dessous on lit ΠΟΙΜΕΙΤΟΡΕΣ (le Π pour le Φ), que l'on doit interpréter Φήμοι d'οὐ Εὐφήμοι, ces Prêtres qui prioient pour tout le peuple dans les sacrifices qu'il offroit aux Dieux; interprétation que l'on peut d'autant moins rejeter, qui est d'autant plus appuyée, que l'un de ces ΠΟΙΜΕΙΤΟΡΕΣ est dit l'être de Jupiter, l'autre de Junon, l'autre de Mars, l'autre d'Onga, l'autre de Clela, l'autre de Mercure etc. tous Dieux révérez par les anciens habitans de la Laconie." Mitto ista de ποιμήτορες mendacia; sed de Ἰκτευκρατεῖσι rectissime pridem iudicavit Knightius assentiente Porsono. Etenim Meursius Misc. Lac. III, 8. extr. Lacones universos putat Ἰκτευκρατεῖς vocatos, ex glossa Hesychii: Ἰκτευκρατεῖς, Λάκωνες: de qua merito dubitans Hemsterhusius, quum nihil usquam simile tradatur, corrigit ἰκτεν, κρατεῖ. Λάκωνες; ut ἰκτεν sit tene, coniunctum verbo ἰκταίνεσθαι (de quo Hesych. ἰκταίνοντο, ἡσθάνοντο), apprehensum aliquid et contactum sentire: Λάκωνες addi ad significandum idioma Laconicum. Paulo aliter Buttmannus potius ἰκτεῖς, κρατεῖς legendum putat, ut ἰκτω sit ab ἔχω, sicut τέκω τίκτω. Utut est, Laconicam glossam, qualem Hemsterhusius et Buttmannus statuunt, in Hesychianis latere vix dubites: ex qua ut Ἰκτευκρατεῖς inscriptionibus inferret, a Meursio

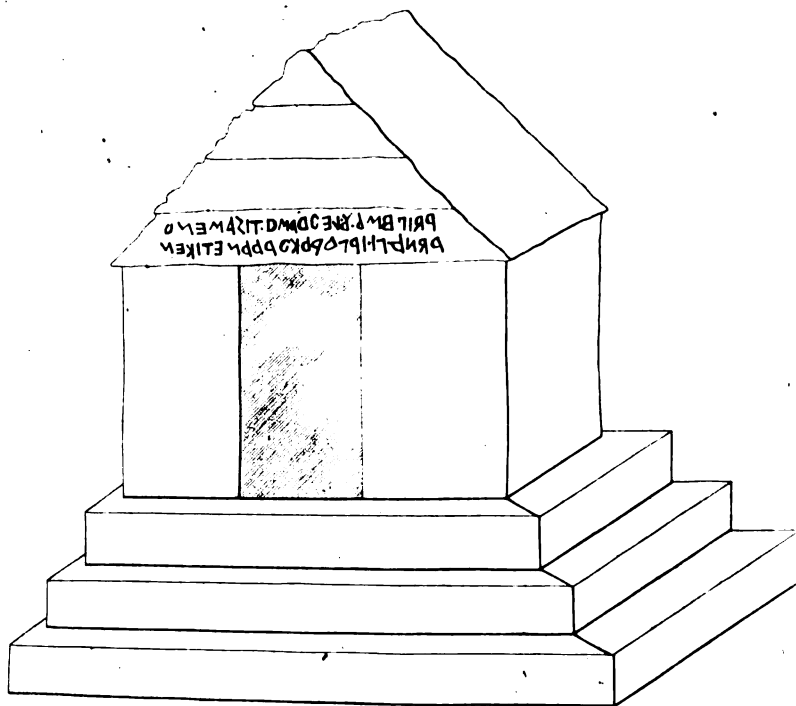
Infra: Δαματρία Δαματρίου ιέρεια, quae subscripta est dedicationi, sive temporis designandi causa, sive quod illa pro populo votum hoc susceperat, iudice Bartholemio Mem. Acad. T. XXIII. p. 404. qui hanc inscriptionem referens habet ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΕΕΣ et ΘΕΟ. In subscriptis Ο est vulgare, in superioribus triangulare et idem etiam pro Υ, ut in aliis Fourmontianae fabricae. Legendum enim Ἰκτευκρατεῖς vel potius Ἰκτευκρατεῖς, quos ter Fourmontus protulit, semel in dedicatione templi Ongae ficticii ficticia, quae in schedis ne extat quidem (vide ad num. 48.), eaque ab Eurota, ut fertur, factâ, qui numquam vixit, sed ex fluvii nomine vir evaluit: deinde in hac ipsa inscriptione; postremo in aliis

inductus Fourmontus est. Fourmonto tamen patrocinari populares docti conantur. Inter quos Rochettus (p. 32–37.) Fourmontum in templi Ongae inscriptione falsum esse statuens vult legi ΕΤΕΟΚΑΡΕΣ, Caresque Lelegibus affines inter priscos fuisse Laconicae incolas studet evincere. Sed et coniectura audax est, et argumenta pro istis Caribus tenuissimae non historiae sed fabularum auctoritati insistunt: nam ut, quod sentio, libere dicam adversus virum mihi carissimum, qui Lelegum aetate scriptos titulos extare posse credat, eum non mirabor, si a Iove vel Neptuno vel eius filio Polyphemo positam inscriptionem nobis offerat: denique, quum Fourmontus ter et saepius a se reperi-
tos suos Ἰκτεονκατῆς iacet, falsae lectionis suspicio prorsus remota est. Igitur omitto aliam correctionem nimium imperitam, quam proposuit Malte-

Brun (Nouv. Ann. des Voy. T. II. p. 187.). Aliam viam iniit Letronnius (Journ. des Sav. 1819. p. 715 sq.), qui nomen magistratus latere in ea voce putat; nam si ex Meursio sumpta vox esset, non alio loco Ἰκτερονκατῆς, alio Ἰκτεονκατ[ε]ς scripturum Fourmontum fuisse. At huic argumento noli confidere. Fourmontus in altera inscriptione dedit Ἰκτεονκατ. in altera Ἰκτεονκατ. (non Ἰκτερον. vide ad num. 48.): in hac istud suum E intrusit, ut fecit toties; cetera conspirant. Sed nimium immoror isti Fourmonti commento. Sequitur ΣΙΟ pro Σεῖ: σιῶ Laconicum est; omissum Iota defendas Aeolismo, ex quo τῷ Ὀμήρῳ dativus esse dicitur (Gregor. Cor. Aeol. §. XXX. Bekker. Anecd. T. III. p. 1187.). Nempe huiusmodi est harum inscriptionum ratio, ut pleraque una et altera auctoritate possint excusari, licet nullius color vere priscus sit.

56.

Ex chartis Fourmontianis transcripsit Müllerus, loco non notato: mihi videtur aedificium hoc templum Ongae esse, licet inscriptio non conveniat. Cf. Introd.

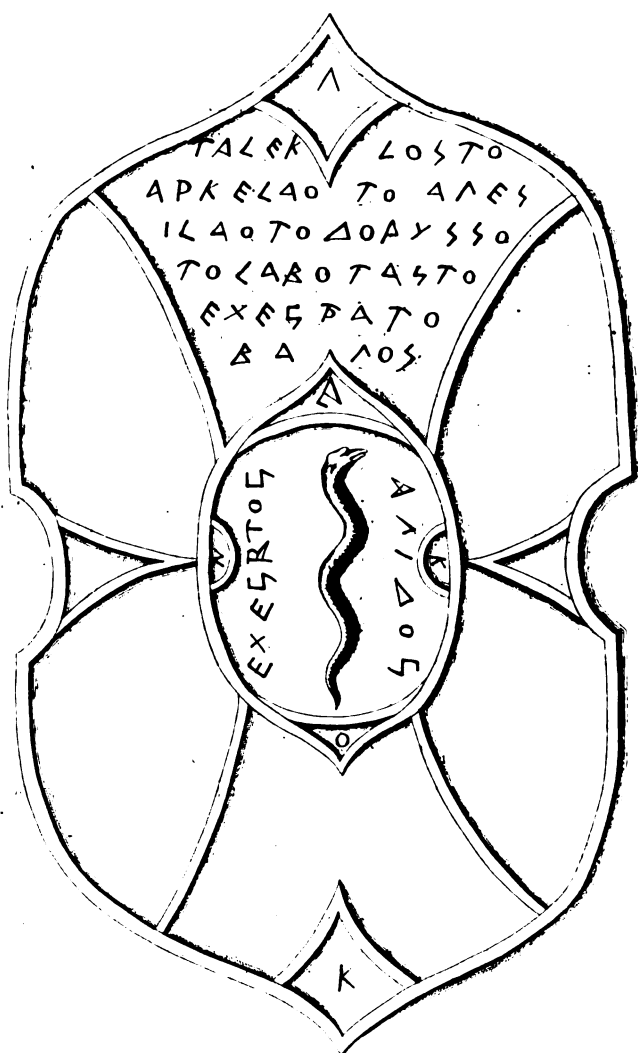

Mirus sane titulus totus a dextera scriptus, quod necdum usquam in Graecis vidimus: litterae modulo tam minuto expressae, ut ex earum forma nolim inscriptionis fidem impugnare. Quantum video, sic legendum: [X]αριδῆμα Κλεοδαμου Τισαμενου Δαματρί αγορα κορα ανεθηκεν. An Tisamenus est

Orestis filius? Αγορα quid sit nescio. Qui finxit, voluit fortasse Δάματρί αγοραία [καὶ] κόρα, ut Minerva Spartaе αγοραία fuit teste Pausania, ut αγοραῖαι sunt Iuppiter, Mercurius, Diana. In fine scriptum ανετικεν, de quo apud lectores sit iudicium.

57.

Clypeus anaglyphus in lapide glauco nigrescente 3' 8" alto, 2' 8" lato, 6" crasso; Amyclis in templo Apollinis, prope aram. Ex Fourmonti dissertatione editus est in Hist. Acad. Inscr. T. XVI. p. 102. ex eiusdem schedis petiit Bekkerus. Hunc et duos alios clypeos (num. 58. 59.) habes etiam ap. D'Hancarvill. sur l'orig. l'esprit et les progrès des arts de la Grèce T. II. tab. 19 sqq. et ap. Knight. l. c. tab. 5. 8. 11.

Clypeus utrinque excavatus, ut posset in utroque geri brachio: in medio alius clypeus similis cernitur, qui serpentem sive draconem, in clypeis passim usitatum, pro insigni habet. Cf. Welcker. Zeitschrift f. Gesch. u. Ausleg. d. alten Kunst T. I. P. III. p. 574. adde Plutarch. Lysandr. 29. Minorem hunc clypeum maioris ornamentum esse Fourmontus dicit. Maioris haec est inscriptio: ΤΑΛΕΚΛΟΣ ΑΡΚΕΛΑΟ ΤΟ ΑΓΕΣΙΛΑΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ ΒΑΓΟΣ ΑΚ (ΛΑΚΩΝ); minoris: ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΔΟΣ ΛΑΚΩΝ. Ultima vox ita exarata, ut supra sit Λα monogrammate expressum, reliquae litterae in ceteris lateribus separatae. In priore inscriptione Λαβώτα vel Λαβώταο (Λαβώτω enim Ionicum) aspectatur; Λαβώτας ut vitiosum Fourmontus oscitanū tribuit quadratario, qui ex aereo haec clypeo transcribens erraverit: nec multum aliter iudicat Larcher, ad Herodot. T. I. p. 306. Dixeris Fourmontum aut in fingendo errantem voluisse hoc modo errorem excusare, aut, quod magis probo, de industria immisisse vitium, quo lateret fraus. Mirum vero Λαβώτας ne esse quidem vitiosum; certe in Corcyraeo titulo de donatione Aristomenis et Psyllae haud semel comparet genitivus Ψύλλας ab eodem nomina-

tivo: quod si huic clypeo fidem addere videtur, nihilo eum magis ideo genuinum iudico, propterea quod Fourmontus casu aliquid admittere potuit, quod vitiosum videretur, licet non esset vitiosum.

Clypeos vero hos Fourmontus regum putat donaria ob victorias esse; quod non convenit clypeo Anaxidami (num. 58.) ex sepulcro surgenti: nec sepulcrales esse putaverim, ut nostrorum templorum clypei sunt; frustra provocaveris ad clypeum in monumento filiorum Oedipi apud Pausan. IX, 25, 2. Vulpeculas in Anaxidami clypeo insigne Messeniae perhibet Fourmontus; et convenit fabula de omine ap. Apollod. II, 8, 5. omnino memorabilis: ex ea tamen nihil colligi posse rectissime notat Müllerus noster de Ddriensibus T. I. p. 64. Clavam insigne Spartanorum offerunt nummi; sed in serpente haeremus. Constat quidem in clypeis serpentem promiscue reperiri; sed Spartanorum regum hoc fuisse proprium insigne, neque ex Menelai clypeo apud Pausaniam X, 26, 1. neque ex oraculi voce dubia et ambigua (Plutarch. Pyth. Orac. 24. Mirab. auscult. inter Aristotelica c. 23.), neque ex eodem illo apud Apollodorum omine collegerim, quod infirmasse Müllerum modo rettuli. In num-

mis quidem serpentem non conspicio, nisi circum diotam (Mionnet. Descr. de Méd. T.I. p. 216. 222.); quod a nostris clypeis alienum est. Iam vero draconem Proclidis, clavam Eurysthenidis tribuit Fourmontus, indeque insignium explicat varietatem: igitur Teleclum et Anaxidamum (n. 58.) esse Proclidas, Archidamum (n. 59.) Eurystheniden. Rideas hominis levitatem, ex arbitrio insignia interpretantem, deinde hinc praeter historiae fidem, utriusque familiae sit, constituentem. Contra academici Parisienses Teleclum et Archidamum, quorum diversa insignia, Eurysthenidas fuisse pronunciant, Anaxidamum Procliden: igitur alterutro insigni alternis usos esse reges Spartanos, nullo familiae discrimine. Sed Archidamus Agesilai f. Proclides est s. Eurypontides (vide ad num. 59.), ut Anaxidamus (Pausan. III, 7, 5.); Eurysthenides s. Agiades solus est Teleclus (Pausan. III, 2, 6.). Attamen ne sic quidem conveniunt insignia, quum Archidamus clavam habeat, Anaxidamus et Teleclus serpentem. Sed clava omnino in antiquioribus Spartanorum regum monumentis exspectari non potest, quam quidem Pisander Camirensis demum, circa Olymp. 33. cum cetero ferociore cultu Herculi tribuerit: nec tamen, quod ea clava in Archidami clypeo (num. 59.) longo post Pisandrum tempore primum comparet, in antiquioribus autem regibus serpens habetur, inde Fourmonti fidem

firmaverim. Ceterum genealogia vitio caret: ea in minore clypeo recedit usque ad *Agin*, cuius filius *Echestratus*; ab hoc ex ordine repetuntur *Labotes*, *Doryssus*, *Agesilaus*, *Archelaus*, *Teleclus*: cf. Pausan. III, 2.

In genere scribendi suspectum est monogramma, et ludibunda tum hic tum in ceteris clypeis litterarum per varios locos dispositio: *APKEAAO* habet *K* pro *X*, licet hoc usurpatum sit in Echestrati nomine; sed in alterutro transcribendo erratum dixeris. Litterae *Lambda* formam *Λ* non incusabo: sed ligaturae non conveniunt ei aetati, quae simulatur: Teleclus enim, quo regnante Amyclae, Pharis et Geronthrae Achaeis ereptae sunt, sub finem noni ante Christum saeculi decessisse fertur. Igitur hunc clypeum aut Spartani finxerunt aut Fourmontus: sed quum reliquos illi non possint finxisse, Fourmontus solus accusandus est. Accedit quod sermo habet, in quibus haereas. Primum enim articulus *το* (*τοῦ*) post nominativum non est ex usu: debbat aut omitti aut nominativo casu *ὁ* proferri. Herodot. VII, 204. *Λεωνίδης ὁ Ἀναξανδρίδew τοῦ Λέοντος τοῦ Εὐρυκρατίδew* etc. VI, 65. *Λευτυχίδη τῷ Μενάρως τοῦ Ἁγίως*. VIII, 131. *Λευτυχίδης ὁ Μενάρως τοῦ Ἡγησίλew τοῦ Ἱπποκρατίδew* etc. Deinde *Ἁγίδος* non est antiqui et Dorici usus, sed *Ἁγίως*, ut apud Pind. *Δείνιος*, *Ψαύμιος* etc. quae enim contraria olim circumferebantur, correctae ex libris sunt.

58.

Clypeus anaglyphus lapidis prope nigri, quinque pedes et semissem altus; lapidis latitudo est pedum sex et semissis, crassitudo unius pedis: Amyclis ibidem ubi num. 57. Ed. in Mem. Acad. T. XVI. p. 104. et apud eos quos ad num. 57. posui. Dedit etiam Bekkerus.

Clypeus quasi ex sepulcro surgit in basi posito; in uno latere est pilum; in sepulcro ipso tres sunt loculi, quorum medio maiori impositus clypeus ille, infra latior, utrinque sinuatus: insigne in eo sculptum est, serpens cum binis vulpeculis Messeniis iisque cadentibus, quae subactam designant Messeniam. Cf. ad num. 57. Sepulcro inscriptum: *Ανακσιδάμος Δευκσιδάμο το Ανακτανδρο το Ευρυκρατεο βαγός*. Sed secundum Pausaniam (III, 7.) Zeuxidamus et Anaxidamus sunt Eurypontidae, illiusque pater est Archidamus Theopompi f. (Paus. I. c. et IV, 15.): pro quo nobis haec inscriptio Agiaden Anaxandrum Eurycratis f. (Pausan. III, 2.) offert. Neque in Pausaniae solius auctoritate causa versatur: Herodotus quoque (VIII, 31. VII, 204.) Theopompum Nicandri f. Eurypontiden, Anaxandrum et Eurycratem Agiadas fuisse appositis stemmatis confirmat. Manifestum hoc fraudis indicium est, quod non diluunt academici, ubi provocant ad commentationem, qua De la Barre (Mem. Acad. T. VII. p. 262.) demonstraverit, Proclidarum genealogiam a veteribus varie traditam esse: neque enim magna illa varietas est, quae, si minimos quosdam Herodoti et Pausaniae dissensus exceperis, ad solum Lycurgum pertineat; debebatque primum monstrari, confusa Proclidarum et Eurysthenidarum, sive Eurypontidarum et Agiadarum stemmata esse, alterosque in alteram familiam translatos: quod in illa cura, qua *regum sibi succedentium* stemmata haud dubie confecta vel publice vel a familiis sunt, mihi quamvis non superstitioso non est credibile. Et video Müllerum quoque (Dor. I. p. 131 sqq.) de regum catalogis honorifice iudicare. Herodotus autem stemmata Laconicorum regum haud dubie eadem secutus est, quae Spartani, sive ea ab ipsis Spartanis sciscitatus erat, sive a Charone Lampasceno acceperat: quis vero illa stemmata antiquissimis inscriptionibus in Amyclaeo templo positae contraria fuisse crediderit? Vellem igitur Rochettus (p. 109 sqq.) maluisset de hac re uberius disserere, quam ad illam academici commentationem et ad D'Hancarvillium (Recherch. sur l'orig. des arts T. II. p. 211 sqq.) provocare, quem solvisse praedicat difficultatem, quae nec sublata apud D'Hancarvillium est nihil prorsus sani afferentem, nec tolli ullo modo potest. Vituperandus tamen Knightius (p. 128.), qui Fourmontianae inscriptionis dissensum ex Meursio (Regn. Lac. XI. XVII.) male inspecto natum contendit: quam opinionem qui examinare voluerit, miram Knightii et negligentiam et audaciam deprehendet: nihil enim apud Meursium quidquam, quod eo deducat, reperiet. Mihi Fourmontus potius de industria turbasse stemmata videtur, qui quanta horum fides sit ignorans, novo commento vellet suae inscriptioni maiorem auctoritatem conciliare sibi scriptorum correctorum laudem parare: quemadmodum ex clavis suis serpentibusque contrariam stemmatis antiquitus traditis sententiam de regum origine stabilire conatus est (vide ad num. 57.). Valeat igitur hic clypeus,

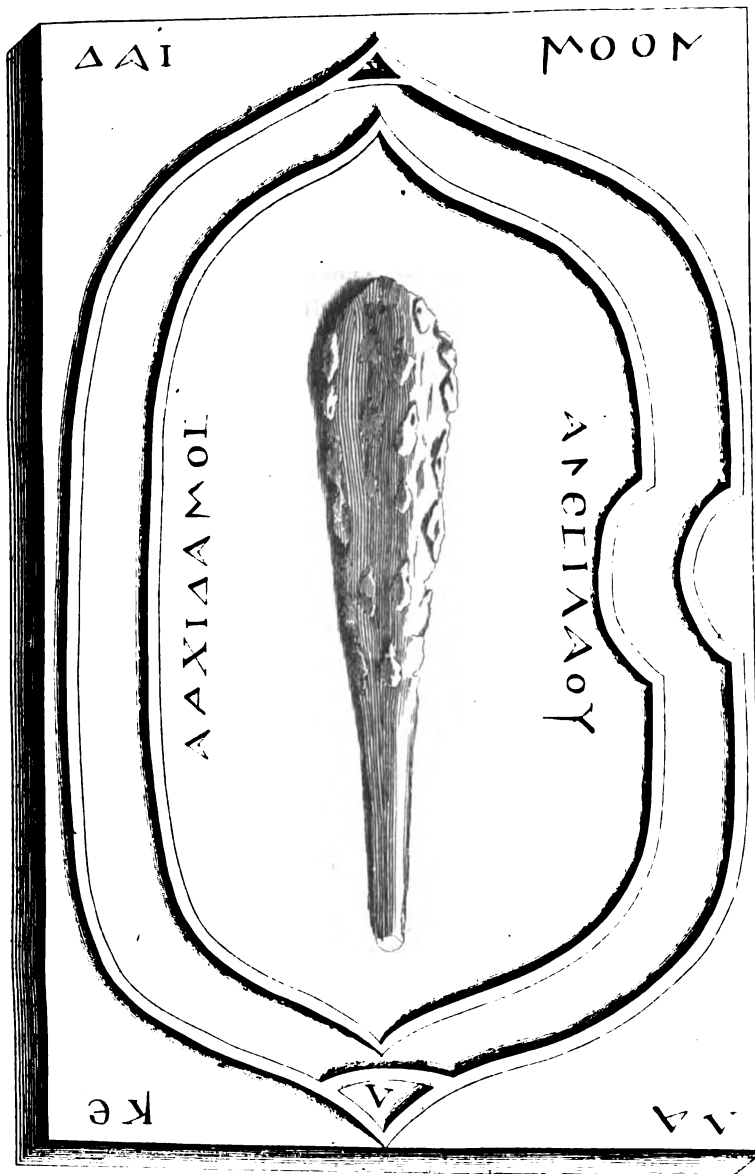
qui si genuinus esset, deberet fere ad Olymp. 28, 1. referri, quo anno Anaxidamus bellum Messeniacum alterum finivit, vel certe ad proximos post id tempus annos. Ceterum in scriptura nihil magnopere offendit; ΚΣ pro ΧΣ, quod Villosionus (Anecd. T. II. p. 121.) non recte cum scriptura Καλιμακος et talibus composuit, illustratum est ad num. 3. nec audienda infelix Knightii (p. 128.) crisis, qui ΔΕΥΓΣΙΔΑΜΟ postulat, quod vox descendat a ζεύγνυμι: numquam enim ΓΣ pro Ξ scriptum est, semper aut ΧΣ, aut ΚΣ, hoc raro et nonnisi a Doribus vel Aeolibus. Sed digamma desideratur in vocibus ab ἀναξ incipientibus (v. ad num. 44.): quod circa Olymp. 28. in Laconica omissum esse nemo mihi persuaserit; in hac vero inscriptione eo id minus omitti poterat, quum βαγός id habeat. Sed Fourmontus βαγόν ex Hesychio noverat; *Φαναξίδαμον* et *Φαναξάνδρον* ibi non invenerat. Ubi Hesychium dico, Meursii intellige Miscellanea Laconica, in quae Hesychii verba translata sunt: ex eo enim libro hausisse haec Fourmontum haud immerito iudicat Knightius (p. 123.), qui Hesychii glossam βαγός, βασιλεύς, insuper corruptam iudicans negat eam vocem posse digamma habere; ἄγω enim, quocum coniunctum ἀγέομαι, non habere digamma, sed ἄγνυμι. Qua in re etsi ille se peritum grammaticum probat, nec satis refutatus a Rochetto (p. 90 sqq.) videtur: tamen eius adversario concedo, βαγός esse Laconicum. Nam ut digamma in nonnullis vocibus fere constanter et a plerisque Graeciae gentibus positum est, ut in ἔπος, ἔργον, οἶκος, licet in hoc vocabulo tabulae Heracleenses id negligant: ita in aliis singularum civitatum peculiare est, quemadmodum in iisdem tabulis est ρῖδος, prorsus contra vulgarem usum, ibidemque ρέξ (vide Oec. civ. Ath. T. II. p. 393.), et in Argiva Laconicaque dialecto pronunciatum est Βαρδαγόρας, Βαρδαγορίσκος (v. ad num. 2.), licet ἑρθός vulgo non recipiat digamma. Sic etiam βαγός apud Lacones dictum, licet ἄγω et ἀγέομαι apud ceteros Graecos littera illa non instructa reperiantur: et succurrit alia Hesychii glossa a Rochetto notata, βάζον, κατάξιον, λάκωνες: quod et ipsum est ab ἄγω. Eodem pertinent βισχύν Laconicum apud Hesych. βαδὺ (ἡδύ) Eleum apud Pausan. V, 3. Sed Fourmontus sic excusando ex Scylla in Charybdi incidimus: iam enim in his remotissimae, quam prae se ferunt, antiquitatis documentis exspectes etiam Βάγω et Βαγεσίαν, ut Spartani scripserunt Εὐρυβάνασσαν (v. ad num. 44.): sed in tot ex eo genere nominibus ne semel quidem apud Fourmontum Β praefixum inveneris. Neve mihi antiquam Laconum vocem βουαγός obiicias, in qua digamma nullum sit, notes latere id in littera Υ, βοφαγός (βοαγός). Praeterea memorabilis scriptura Δευξίδαμος p. Ζευξίδαμος, ut Δεὺς p. Ζεύς (Hesych. v. et intpp.), Δανιλε in nummis Zancleis (Eckhel. D. N. T. I. p. 219.): quod Knightius in Spartano monumento admitti posse negans merito a Rochetto (p. 110 sqq.) vapulat. Postremo in Ευρυκρατεο duplex est offensio: I pro Υ, et terminationis ratio. Prius

etiam alibi in Fourmontianis redit (v. ad num. 63.), idque defendit Rochettus: certe in diphthongo est EI pro EY, ut in decreto contra Timotheum habetur in libris Ἐλευσινίας p. Ἐλευσινίας (vide Knight. p. 132.), et λατρεῖόμενον p. λατρεῖόμενον in Eleo aere vidimus (n. 11.): sed quod Y in diphthongo patitur, non potest ad simplicem vocalem accommodari. In decreto contra Timotheum est etiam MITO vel MYΘO p. μύθου, probante Knightio p. 134. sed ex causa non idonea (vide Porsonum in censura

Knightsiani libri p. 505.): nec lectio certa est. Iam vide an meliora sint exempla ad num. 63. proposita: equidem I pro Y Laconicum esse nec certo affirmaverim nec negarim prae fracte. Superest vocis terminatio, in qua Σ non potest abiectum iudicari: igitur si genuinam inscriptionem esse putes, O debet pro Ω esse, et legendum est Εὐρυκράτωρ, p. Εὐρυκράτου, ex heteroclesia ad num. 45. illustrata. Tamen vel sic residuebit Ionica forma a Spartano monumento aliena.

59.

Clypeus anaglyphus eodem quo priores loco, ex lapide glauco subnigro, 3' 8" alt. 2' 8" lat. 6" crass. Editus est cum prioribus. Bekkeri apographum Archidamum in dextra habet, alterum nomen in sinistra.

Clypeus hic quum in sola dextera parte excavatus sit, nisi inversus non potuit in sinistro brachio geri, ubi tamen clypei geruntur. Praeter hoc discrimen quum eiusdem et formae et materiae, cuius num. 57. sit, debeat hic multis saeculis post ad illius normam factus esse; quod parum est probabile: ac Telecli sub finem noni ante Christum saeculi viventis, et Archidami Agesilai f. quarto

saeculo florentis aetatibus clypeorum formam Spartae eandem fuisse, ne in illa quidem publicae disciplinae perpetuitate facile credideris. In medio clypeo Herculis clava conspicitur. Inscriptio haec est: Αρχιδαμος Αγεσιλαου ΑΚ, et circum Λακεδαιμον. ΑΚ Fourmonto est Λάκων, recte: sed ita scriptum antiquitus esse, ut singularum syllabarum initiis ponendis decurtata vocabula sint, quis docet? Quod

circum scriptum est, absurde interpretatur *Λακεδαιμονίων*: sed etiam *Λακεδαιμών* supervacaneum est additamentum. Archidamus Agesilai f. Proclides s. Eurypontides, post XXIII annorum regnum Olymp. 108, 3. periit in Italia (Meurs. Regn. Lac. c. XIX.). Non magnam igitur antiquitatem huic titulo tributam vides; sed diversissimae aetatis litterae mirifice mistae reperiuntur. Nam P, M, N, Ν (Gamma) prisca sunt; cetera sunt recentioris scripturae, A, Λ (Lambda), et imprimis Ε et Γ, quae ipsa inter se non conveniunt, quum formae Ε respondeat C: quamquam hoc non premam, quum eiusmodi inconstantia non sit sine exemplo, sed in recentibus inscriptionibus passim Ε et Ε coniuncta reperiantur. C et Ε Knightius (p. 114.) non ante Imperatorum posteriorum aetatem usitata fuisse immerito perhibet: eius enim vestigia usque ad Alexandri Magni aevum redeunt. Tum enim vixit Aeschrio (Näk. Choeril. p. 193.), apud quem prima Sigma lunati mentio: v. Tzetz. ad Hermogen. ap. Ruhnk. ad Longin. p. 135. et Näk. Choeril. p. 189. Primam dixi apud illum lunati Sigma mentionem esse: nam Euripidis, Agathonis, Xenophontis auctoritates ab Osanno nostro Syllog. p. 121 sq. productas reiicio. Xenophon enim de hac re ne verbum quidem; Euripides *βοστρύχῳ εἰλυμένῳ*, Agathon *Σκυδικῷ τόξῳ* comparant Sigma, neuter formam C, sed eam, quae in Sigeensi inscriptione superiore extat, uterque spectantes. Et prioribus quidem temporibus, quam mature nescio, C et Ε nonnisi in scriptura cursivae simili usitata fuisse videntur. In inscriptionibus, quarum usus peculiaris, usitata sunt inde ab aetate primorum Ptolemaeorum, non tamen in Graecia, sed in Aegypto; neque in lapide, sed in metallis, quod certam ob causam annoto: Ptolemaeo Aulete regnante et in lapide scripta atramento et incisa reperiuntur. V. Letronn. Recherch. pour servir à l'hist. de l'Égypte p. 147 sqq. Item in Asia est antiquior illorum usus quam in Graecia, ut alibi exponam. Decretum Gelensium in Sicilia, in quo C et Σ promiscue posita sunt, ante Gelam a Phintia tyranno eversam, hoc est ante annum 282. Christi natalibus priorem, exaratum esse contendit Castellus (cf. Inscript. Panormit. p. 237.) itemque Rochettus (Epist. p. 18 sq. coll. Hist. col. Gr. T. III. p. 249.), similiterque fere D'Hancarvillius (Rech. T. II. p. 195.): sed hoc incertum, quum Gelenses vel Ciceronis aetate memorentur. Nec maiorem antiquitatem nummi demonstrant; non dico illum Ptolemaei Philadelphi ap. D'Hancarvill. Rech. T. II. p. 193. tab. 19. a Rochetto citatum, in quo non Ε, sed E esse contra D'Hancarvillium notavit Letronnius (Rech. pour servir à l'hist. de l'Égypte p. 12.), sed Tarentinos, Agyrienses, alios: Etruscos, in quibus est Ε (Eckhel. D. N. T. I. p. 97.), non ouro, quod Etrusca scriptura ad rotundam formam magis accedit. Alios nummos memorat Paciaudius Mon. Pelop. T. II. p. 256-261. pro Fourmonto militans: sed neque ille nec Benedictini Nov. Tract. dipl. T. I. p. 684. remotiorem quam ego statuo,

formis C et Ε aetatem vindicare potuerunt: nec quidquam amplius Paciaudio demonstravit Villosion. Anecd. T. II. p. 162 sqq. licet ille lunatum Ε omnium esse antiquissimum pronunciet. Vel sic tamen Ε in hoc clypeo defendi posset, nisi cum aliarum litterarum formis magis priscis esset compositum. Quamquam nondum ulla inscriptio ex Graecia proprie dicta prolata est, in qua illa aetate usurpatum C vel Ε sit: nam Laconica inscriptio de Anthusa quo iure a Rochetto ante Romanos Imperatores facta iudicetur, non video; ornamentorum quidem stilus id nullo modo docet. Fourmontum autem nota Ε non solum in hoc Archidami clypeo repraesentare, sed idem et C vel in primi belli Messeniaci inscriptiones intulisse: quem si D'Hancarvillius et Rochettus C et Ε inscriptionibus fingendis eo minus adhibiturum fuisse arbitrantur, quod eius aetate illae formae vulgo recentiores habitae sint; eam cogites Fourmonti fuisse audaciam, ut fingeret res opinionibus receptis contrarias, quibus receptas convelleret sententias. Vide ad num. 58. Iam ut ad formam Γ pro Σ transeam, licet haec quoque valde antiqua habeatur, mihi tamen nondum contigit titulum ullum conspiciere, in quo multo ante primum saeculum Christi tempora antecedens compareat. Neque enim valde antiqua est inscriptio apud Clark. T. II. P. II. p. 593. cui insistitur: et quae Paciaudius l. c. T. I. p. 33 sq. pro antiquitate illius formae disputavit comprobata Villosiono l. c. nec plus quam dixi demonstrarent, si vera essent, nec omnia vera sunt: ut quae de Saxiis dicit, qui Vaxii potius sunt. Igitur in eorum nummis Γ est Digamma, ut in tabulis Heraclensisibus. Eckhelius quoque D. N. Prolegg. T. I. p. CII. antiquiorem huius formae auctoritatem quam ex M. Antonii triumviri aetate in nummis non invenit. Sed in duobus nummis Italicis ap. D'Hancarv. (Rech. T. II. p. 460 sq. tab. XXX. fig. 8. 9.) conspicitur Γ. In altero capiti pelle leonina tecto adscriptum KPO, et ΓΥ in aversa parte iuxta tripodem; in altero supra proram ΓΕΙΡ, et infra diotam in aversa parte K OTON: utrumque nummum D'Hancarvillius argumentis sane speciosis, ex Crotonis cum Sybari et Siri coniunctione antiquissima desumptis, inter annos ante Christum 736-723. ponit. Quod mihi eo minus persuadet, quum eorum laudet fabricam: et suspectam esse D'Hancarvillii fidem norunt, qui hominis vita qualis fuerit sciunt. Nummum quidem illum, in quo KPO et ΓΥ, apud Eckhelium, certissimum scriptorem, non reperio. Alter est apud Eckhel. T. I. p. 160. ubi tamen diserte KOT legitur: nec apud D'Hancarvillium est KPOTON: ut adeo omnis de Crotonis et Siris coniunctione disputatio ab hoc nummo aliena sit. Non dicam ipsum Eckhelium dubium iudicasse, an Sirinus hic nummus sit: nam idem alium Sirinum agnoscit, in quo item ΓΕΙ est, sed incertae hunc quoque aetatis; et hos Sirinos nummos non ultra triumvirum Antonium repetere ausus videtur (Prolegg. T. I. p. CII.). Superest alius nummus

Siciliensis ap. D'Hancarv. T. I. tab. 22. fig. 1. cum inscriptione Μεσσανίων sic scripta: **ΠΟΙΝΥΣΣΕΜ**: quem ille T. II. p. 466 sqq. circa Olymp. 30. factum putat. Sed hic error apertissimus est; Messenii enim non illa aetate, sed post Olymp. 70. quo tempore Anaxilaus vixit, Zanclen pervenerunt, constatque hodie, Pausaniam in Anaxilai aetate ita, ut D'Hancarvillius fecit, definienda lapsum esse turpissime: immo nihil obest, quominus illum nummum multo putemus recentiorum esse, in quo quidem ne una quidem littera vetusti quidquam offerat: nam O pro Ω nihil pro vetustate demonstrat, quum talis scriptura in nummis passim retenta deprehendatur. Postremo in illo nummo vere **CC** esse ambiguum iudico: apud Eckhelium nihil de hac in Messenae nummis forma reperies (T. II. p. 220 sqq. coll.

Prolegg. T. I. p. CX.): nec D'Hancarvillio temere confidendum esse supra monui. Et haec quidem de formis C et **CC**. Praeterea in hoc clypeo est OO: id si idem est atque Ω, non potest Archidami aetati tribui; sin duo O sunt pro uno Ω, est sine exemplo praeter Fourmontiana, comprobatur licet Villosino l. c. p. 124. Cf. notam nostram ad num. 49. Postremo in voce Ἀγεσίλαος laborat dialectus, non ob simplex E pro duplici sive H (certe Ἀγεσίλαος extat in huius ipsius regis nomine apud Plutarch. Cimon. 10. νίκας δ' Ἀγεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου: idem est in aliis epigrammatis, ut Anthol. ed. Iac. prior. T. IV. p. 285. ubi cf. Iacobs. sic et Ἀγεσίλαος apud Callimachum, et ἡγεσίλαος apud alios): sed terminatio offendit, quae Spartano usu haud dubie illa aetate ita formabatur, ut esset Ἀγησίλα vel Ἀγεσίλα.

60.

Amyclis prope templum Ongae. Ex schedis Fourmonti Bekkerus.

ΛΥΣΑΝΔΡΕΑΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
 ΤΟ ΔΑΜΑΧΟ ΤΟ ΔΑΜΠΙΟΥ ΤΟ
 ΤΟ ΛΥΣΑΝΔΡΟ ΤΟ ΔΑΜΑΧΟ ΤΟ
 ΚΕΟΔΑΜΟ ΤΟ ΛΥΚΕΟ ΡΟ
 ΤΟ ΣΙΟΠΟΜΠΟ ΒΑΓΟΣ

Λυσανδρὲς Λυσανδρὸς το Ἀνακὸ το Δαματρίου το
 το Λυσανδρὸ το Ἀνακὸ (vel Δαμαχὸ) το Κλεοδάμο το Λυ-
 κεοργὸ το Σιοπομπο Βαγὸς. Lysander Sparta rex quum
 nullus sit, βαγὸς nunc non rex est, ut num. 57. 58.
 sed dux, στρατηγός. Hesychio autem βαγὸς est et
 βασιλεὺς et στρατιώτης, pro quo scribendum στρατη-
 γὸς vel στρατηλάτης: etymon enim eo ducit, licet
 Larcherius ad Herodot. T. I. p. 306. hanc signi-
 ficationem neget. Hic autem dux Lysander deci-
 mus a Theopompo est, rege opinor, cuius flos in
 Olymp. 10. constitui potest: videtur enim stemma
 usque ad Theopompum deductum, quia is rex fue-
 rit, ceteri maiorum minus insignes: a quo aetati-
 bus satis largiter computatis Lysander hic incidet
 in belli Peloponnesiaci tempora; et quum βαγὸς
 dicatur, vix dubium est, quin celeberrimus intelli-
 gatur imperator, qui Athenas cepit et Olymp. 96, 3.
 apud Haliartum occubuit: excluditur certe Lysander
 minor, qui circiter Olymp. 134. vixit, unus ex illius
 posteris, Libyis filius (Pausan. III, 6, 4. Plutarch.
 Agid. 6.). Illum igitur celeberrimum hominem (quis
 enim illa aetate alium noverit ducem Lysandrum?)
 nunc edocemur Lysandri filium esse ex regia gente
 Eurypontidarum a Theopompo descendentem. Vide
 mihi fraudem et absurdissimam et impudentissimam:
 nam Lysander ille patrem habuit Aristocritum, testi-
 bus titulis ex illius ipsius aetate Atticis num. 150.
 151. 152. et Samio epigrammate, quod Lysandro ad-
 huc superstiti positum erat (ap. Pausan. VI, 3, 6.):
 idemque patris nomen Pausanias aliquoties praebet

ex libris correctus (V, 6, 4. III, 6, 4. III, 8. bis);
 olim enim apud illum praeter Ἀριστόκριτον etiam
 Ἀριστόκλειτος fuit, ut apud Plutarchum Lysandr. init.
 sed verum ex Anthologia docuit iam Palmerius
 Exercitt. p. 199. Nec Lysander fuit ex regia fa-
 milia, sed tantum Heraclides (Plutarch. c. 2.), aut
 secundum Phylarchum vel ex ignobili Mothacum
 aliqua gente (Athen. VI. p. 271. F.); utrumque ita
 concilio, ut ob virtutem in Hyllensium tribum ad-
 scitus sit. Sed Fourmontus alia plane confinxit,
 quibus corrigeret historiam (cf. ad num. 58.), Ly-
 sandri stemma ex commenticiis componens nomi-
 nibus, Anaci (quod nomen extat in Analect. Brunck.
 T. III. p. 184.), Demetrii, rursum aut Anaci aut
 Lamachi: obscura enim et ambigua vocis lectio:
 porro Cleodami, Lycurgi, quae nomina prope
 omnia nimium saepe recurrunt in Fourmontianis
 titulis et supra propositis et deinceps proferendis.
 Inauditae formae sunt et soli Fourmonto pro-
 priae Λυσάνδρη, Λυκέοργος (vide ad num. 52.); Σιό-
 πομπος est sane Laconicum: inconstans tamen Four-
 montus, qui in inscriptionibus multo antiquioribus
 etiam Θεόπομπον ponat. Postremo scripturae vide
 mistionem ridiculam: η exprimitur binis E, quod
 ne constat quidem unquam factum esse, et tamen
 insunt ligaturae usus recentissimi: articulus scribi-
 tur TO pro τοῦ, et tamen scriptum est Λυσανδρὸς,
 Δαματρίου vs. 1. 2. contra inde a vs. 3. constanter
 exaratum O pro ου in terminationibus, quasi dum
 nomina antiquiora referuntur, etiam scriptura de-

beat magis prisca fieri: rursum tamen vs. 2. *Ανακο* habes inter reliquas voces *ΟΥ* offerentes. Et ipsum *ΟΥ* ea aetate non magis videtur Laconibus usitatum fuisse quam Atticis: certe in decreto contra Timotheum ad illius aevi normam composito in terminationibus his *ο* legitur, non *ου*. Praeterea *Σ* et *Λ* prisca sunt, et tamen vs. 4. in vocis *Κλεοδαμο* ligatura comparet *Λ*: quod frustra excusaveris ea inconstantia, qua in duobus titulis Atticis paulo ante

Euclidem scriptis *Λ* et *Λ* commista videbimus: nam Attico alphabeto ad vulgarem scribendi normam paulatim inclinante talem aliquando confusionem natam esse nihil mirum. Si tamen idem de Laconica scriptura dicendo Fourmontum hac in re excusare volueris; tot in hoc titulo alia plane inepta supersunt, ut in nullo quam in hoc manifestior Fourmonti fraus sit.

61.

Prope templum Ongae effossa, ut fertur, inscriptio, a Fourmonto edita Mem. Acad. T. XV. p. 396. tab. II. Repetiit D'Hancarvill. T. II. tab. 23. Knight. tab. VI. Specimen scripturae ex Fourmonti commentatione petitum est in Nov. tract. dipl. T. I. p. 626. cf. p. 632.

Hic titulus et duo sequentes prorsus inter se convenientes simulant aetatem belli Messeniaci primi, quod ratione satis incerta ab Olymp. 9. usque ad Olymp. 14. computatur. Quae inscriptiones si genuinae essent, non eo possent sine positae esse, quem illis Fourmonti stupor tribuit; nihil enim continent nisi catalogos magistratuum, ex quo genere tot alii supersunt Graeci tituli et Spartani et Attici alique. Sed illo aevo Spartanos minime lit-

teratos annuos magistratus publice consignatos proposuisse, quis paulo peritior facile credet? Quid quod vel Athenis illi catalogi sero videntur lapidibus incisi esse? Certe nullus superest paulo vetustior. Antiquior enim aetas minime ambitiosa fuit; et inter omnes Graecos Spartani, licet reges suos videantur publice tabulis consignasse, tamen ab immani illa omnium magistratuum et ipsorum scribarum publice proponendorum vanitate maxime fue-

rint alieni. Quod argumentum tetigit iam Knightius (p. 124.), adversus quem quae Rochettus (p. 95 sqq.) docte disputavit, rem magis etiam confirmant, quippe quum ne epitaphia quidem cuiquam ponere nisi sacris feminis et viris bello caesis ex Lycurgeis institutis licuerit (Plutarch. Lycurg. 27.); quemadmodum trecentis annis post Olympiadum initium eorum, qui ad Thermopylas occiderant, nomina publice inscripta sunt (Pausan. III, 14.). Igitur hi catalogi non possunt prisci esse; nec a Spartanis recentiore aetate fictos esse, post ea quae deinceps dicemus, credere licet. In mediis his titulis anaglypha sunt, quae Fourmontus sigilla dicit, ineptissime de iis disputans: quis enim unquam in inscriptione sigillum expressum vidit? Negat igitur Rochettus (p. 107.) esse sigilla; rotae speciem appellat cum radiis, inscripto urbis nomine, ut in nummo Colonsi Messeniorum tali formae inscriptum ΚΟΛΩΝΑΩΝ, qui nummus post Fourmontum a. 1767. primum editus (Supplément au Recueil des médailles des peuples et des villes T. II. suppl. 3. p. 103. Eckhel. D. N. T. II. p. 276.), ut in Corcyraeis nummis Musei regii et Gosselliniani et ap. Eckhel. T. II. p. 178. in Etruscis ap. D'Hancarvill. Rech. T. II. p. 240. Lanz. Sagg. T. II. p. 30. et in nummo Luce-riae, quem Rochettus in fronte libri exhibet: quae monumenta quum Fourmontus cognita non haberit, ex eorum consensu fidem his titulis accedere iudicat. Sed nec certum est Fourmontum nihil huiusmodi in nummis vidisse, nec ista quae fert sigilla rotae formam habent, sed peculiaris sunt speciei, quae vix cuiquam praeter sigillum rei conferri queat.

Ex his igitur titulis duo priores (num. 61. 62.) antiquius spectant tempus, quam num. 63. nam in illis rex est Alcamenes, in hoc Alcamenis filius Polydorus: quo argumento in aetatibus definiendis Fourmontus p. 405. non utitur, sive eam rem oblitus est sive de industria reticuit, ut lectores eâ animadversâ de veritate inscriptionum eo minus dubitarent, quod ipsius commentis hoc quoque convenire viderent. Accedit Fourmonto iudice, quod num. 63. novi magistratus instituti reperiuntur, imprimis Hippagretae, quos post num. 61. 62. demum additos reipublicae coniicit. Num. 61. autem prior est altero num. 62. nam num. 61. inter Senatores perpetuum magistratum gerentes Brasidas Cleolai f. est decimus quartus, idemque num. 62. est primus: in intervallo igitur temporis, quod inter utrumque titulum effluxit, tredecim primi et nati maximi Senatores defuncti sunt: reliqui post Brasidam num. 61. positi conspiciuntur etiam num. 63. tribus exceptis, Charilao Lycurgi f. Cleodamo Lycurgi f. Cleodamo Demetrii f. qui et ipsi interim diem supremum obisse finguntur: quumque tot interim Senatores defuncti sint, priorem titulum Fourmontus statuit initio, posteriorem in fine regni Alcamenis positum esse: Alcamenes autem regnavit annos xxxvii, et annis post reditum Heraclidarum cccxxv obisse fertur. Fuit is ex familia

Agiadarum, quae prior Eurypontidis habetur, quasi Eurysthenes ante Proctem natus sit (Pausan. II, 2. init.): igitur Alcamenem exspectes priore inter reges loco nominandum fuisse; sed quum ei in utroque titulo Theopompus praepositus sit, Fourmontus (p. 405.) Theopompum iudicat ante Alcamenem esse imperium adeptum: inde eius nomen Alcameni praemitti. Iam vero inscriptionem num. 61. exaratam putat ad conservandam memoriam belli primi Messeniaci Theopompo et Alcamene regnantibus decreti (Pausan. IV, 4, 5.): alteram scriptam esse ob novum decretum de instaurando bello tum quum iidem reges Calamis in Messenia habitarent: tertiam post Alcamenis obitum, superstite tamen Theopompo, qui sane cum Polydoro Alcamenis f. adhuc imperium tenuit (Pausan. IV, 7, 3.), itidem belli memoriae conservandae conceptam putat. Nemo tamen post Fourmontum, qui haec omnia ineptissimis commentis fucata protulit, quomodo his catalogis bellorum decretorum memoriae consuli potuerit, hucusque intellexit aut posthac intelliget.

Magistratus num. 61. praeter reges sunt Γέροντες, Ἐφοροί, Πύθιοι, Λοχαγοί, Μωραγοί, Βειδιαῖοι, Ἀρμοστῆρες, Ἀγρόσυνοι, Ἐμπέλωροι, Βουαγόρ, Γραμματεὺς, in media parte Ἀνιοκαράτηρ. Senatores pro xxviii sunt xxix; scilicet unus est extra ordinem honorarius sive veteranus. Ecce commentum Fourmonto dignissimum, sine exemplo in Graecis rebuspublicis! Bidiaei in hoc titulo quattuor sunt, et totidem Pythii: ac Pythii sane quaterni Spartae fuerunt (Crag. Rep. Lac. II, 9.), sed Bidiaei quini (Crag. ibid.); et tot Fourmontus num. 62. 63. posuit. Excusandus igitur quaternarius Bidiaeorum numerus erat; sed quae Fourmontus ea de re profert, plane sunt nugatoria; variavit ille numerum de industria, ut fecit in Senatoribus. Ceterum Bidiaeos Valckenarium (ad Herodot. VI, 57.) male confudisse cum Νομοφύλαξι recte notatum est. Eius autem magistratus nomen Pausaniae (III, 11, 2. et 12, 4.) est Βιδιαῖοι: Fourmontus semper Βειδιαῖους scribit, quocum consentit Eustathii et Phavorini auctoritas; illi βειδοί dicuntur οἱ ἐνδοξοί, huic οἱ ἀρχοντες. Igitur Rochettus (p. 136.) Fourmontiana vel ideo genuina iudicat, quod non consentiant cum notis Pausaniae locis, consentiant cum Eustathio et Phavorino, quorum illum locos ignorasse probabile est. Sed ut taceam ΕΙ pro Ι saepe scribi, ut τειμή τιμή, quod vel Fourmontus scire potuit adeoque imitari; ante omnia notandum est Cragium dare Βειδιαῖους, non Βιδιαῖους, et ex eius potissimum libro haurire Fourmontum hanc scripturam potuisse. Rem prope conficiunt genuinae Fourmonti inscriptiones, ex quibus intelligere mihi videor, Spartanos ne Βιδιαῖους quidem dixisse, ut est apud Pausaniam, sed Βιδέους: quas inscriptiones neglexit Fourmontus, neque earum ullam usquam in suis commentationibus memorat: suae enim, hoc est, quas ipse fecerat, magis illi placebant. Sunt autem in Fourmontianis praeter unum locum, in quo ΔΕΟΣ ex ΒΙΔΕΟΣ mutilatum est, haec illius scripturae documenta:

ΒΙΔΕΟΙ ἐπὶ Δαμοστράτου, **ΒΙΔΕΟΙ** οἱ περὶ τὸν ἀξιολογώτατον Μ. Αὐ. Ἐλενον, **ΒΙΔΥΟΙ** (corrige **ΒΙΔΕΟΙ**) ἐπὶ Ζ....., **ΒΙΔΕΟΣ** ἐπὶ [πατρὸν]όμου Αυσίππου, **ΒΙΔΕΟΣ** ἐπὶ Αυσίππου, item πρέσβυς **ΒΙΔΕΩΝ** P. Aelius Alexandridas: neque usquam aliter. Porro in fictis istis inscriptionibus Ἀρμοστῆρες conspiciuntur, sex num. 61. pro sex tribubus Fourmontianis ex Cragio derivatis, ut in Introd. dixi: num. 62. sunt tantum quinque: sed decem habes in Pharaea, quod tum iam etiam in Messenia Harmostae fuerint, ut ait Fourmontus. Quae ne dubita a Fourmonto ad praeceptas esse opiniones composita. Nam primum domi Harmostas ordinarios fuisse, merito negat Knightius: extra ordinem singuli reipublicae constituendae Harmostae nominati sunt in ipsa urbe Sparta (cf. Crag. II, 13.): in eo tamen errat Knightius, quod domesticos Harmostas putat ἀρμοσύνους vocatos; qui solis feminis sunt praefecti. Iam vero qui cum Rochetto (p. 97.) neget illos num. 61. 62. Harmostas esse domesticos, velitque omnes subditarum esse urbium, cogitet an verisimile sit Spartanos Theopompi aetate subditarum urbium Harmostas habuisse: qui potius aucto Spartanorum extero imperio videntur primum constituti esse. Sed ut haec mittam, ipsa forma Ἀρμοστῆρες errore ridiculo ficta est (v. Knight. p. 124.). Hesychii glossa est: Ἀρμοστής (lege ἀρμοστής ex ed. Hagen.), ὁ πεμπόμενος ἐπιμελητής εἰς ὑπήκοον πόλιν. καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ (τῷ οὐδῷ) τῆς φλιᾶς τιθέμενοι ἀρμοστῆρες λέγονται. Patet quae de lapidibus adduntur, ad vulgatae Graecitatis vocem ἀρμοστής ἀρμοστήρος pertinere; haec autem ob soni aequalitatem addita esse glossae Laconicae ἀρμοστὰρ, quae vulgo sonat ἀρμοστής. Igitur pluralis est ἀρμοσταί, ut πολῖται πολῖται. Quod miror non vidisse Rochettum p. 96. Sed Cragius (II, 13.) ex Hesychio male intellecto ἀρμοστῆρας Harmostas dictos esse collegit: quem secutus est Fourmontus. Porro Harmosyni num. 61. 62. quini sunt, sed num. 63. in Pharaea recentiore decem; credo ut Messeniaca quoque feminae suos habebant Harmosynos: quae haud dubie habuerunt nullos, nisi etiam Helotides mulieres putas Harmosynos habuisse. Ἐμπέλωροι (ἀγορανόμοι Hesych.) num. 61. 62. iidem quini sunt; in Pharaea num. 63. nulli comparent: tum enim Spartanos occupata iam Messenia tanta abundasse annonae copia, ut rerum venalium curatoribus opus non esset: quod nemo fingere poterat nisi homo et historiae et rerum publicarum Graecarum prorsus imperitus. Ita etiam βουαγός, inventutis moderator, in solis est num. 61. 62. non in Pharaea, quod tum concilium magistratum nimio a Sparta intervallo afuerit domique officio fungi ille magistratus debuerit. At quid talibus commentis absurdus? Immo ne magistratus quidem fuit βουαγός, licet in genuinis Spartanorum titulis frequenter nominetur; puer fuit. Vide de eo Hesychium, et cf. Crag. II, 12. Meurs. Misc. Lac. II, 3. nec obsunt genuinae inscriptiones, in quibus ille βουαγός nominatur. Prope sigillum in omnibus tribus inscriptionibus est ἀνιοκαρτης; eum

INSCR. GR. VOL. I.

Fourmontus ait primum post reges exercitus praefectum esse, qui a magistratum concilio decreta haec de bello gerendo receperit; ab hoc lochagis et moragis imperia mandari. Videtur sibi illum aliquem magistrum equitum Romano more sinxisse, qui post regem tanquam dictatorem esset proximus: sed fuit potius praeceptor, qui rem equestrem edoceret equites. Fons est solus Hesychius: Ἡνιοχάρτης, διδάσκαλος ἵππικῆς τῶν νέων Λάκωνες. Sed incerta vox est et etymon ambiguum: si est ex ἡνίοχος et ἄρω, ut putant, debebat vulgato sermone ἡνιοχάρτης esse. Accedente Laconismo primum fiet ἀνιοχάρτης; et P finale assumpsit Fourmontus passim; quod non constanter assumpsit (Knight. p. 125.), potest excusari, ut in Eleo aere modo Σ modo P in terminationibus iisdem promiscue positum est. Sed quum ἄρω digamma habeat, scribendum erat HANIOXOFAPTAP vel HANIOXOBAPTAP: quod ignoravit Fourmontus; qui si spiritum simul omisit, excusari certis exemplis potest. In transcurso moneo etiam Laconibus non B, sed H esse spiritum: ubi pro spiritu est B, transiit is in digamma; quod neglexit Rochettus (p. 99 sq.). Postremo belli duces commemorantur Lochagi et Moragi, seni utrique in his titulis omnibus. Μόραι sane sex fuerunt: sed μώρας quis unquam vocavit? Scribit tamen Fourmontus μωραγοί. Quod defendit Rochettus Dissert. archaeol. p. 88. ut sit μόρα μῶρα, quemadmodum κόρος κῶρος. Sed haec conferri non possunt: κόρος Ionice est κοῦρος, Dorice κῶρος: at μόρα non transponitur in μῶρα, ideoque nec in μῶρα. Dicas esse factum ex μοῖρα μῶρα, ut Μοῦσα, Μοῖσα, Μῶσα: sed ne hoc quidem convenit, quum μοῦρα nulla sit, ut Μοῦσα. Praeterea morarum duces non sunt μωραγοί dicti sed πολέμαρχοι: sic constanter vocat auctor Xenophonteus Rep. Lac. c. XI sqq. sic Thucydides, Xenophon, Plutarchus: quos omnes pro Laconica voce usos vulgari esse quis credet Rochetto (l. c. p. 79.)? Et quorum fuerit ista vulgaris vox? An Atticorum? Attici enim sunt Thucydides et Xenophon. At horum aetate πολέμαρχος belli dux non fuit, ut aetate Marathoniae pugnae, sed archon sine bellico imperio. Quodsi illi scriptores Attico vocabulo uti voluissent, moragos debebant ταξίαρχους vocare. Nec Lochagi fuere Spartanis sex, sed in singulis moris aut quaterni aut quini (Crag. IV, 4.). Inter hos autem belli duces num. 61. 62. desiderantur Hippagretae, quos num. 63. demum additos narrat Fourmontus, quum Theopompo aetate fesso et aegroto (qualem tum fuisse ex ficticia Messeniaceorum bellorum historia Pausanias tradidit) corporis essent custodes apposit. Causa haec plane commenticia est: nec duo, ut in ista inscriptione, Hippagretae fuerunt, sed tres pro ternis equitum centuriis. Vide Xenophonti tributum libellum et Cragium II, 14. Neque tertii obitu defendi binarium numerum posse docui ad num. 69. Vides igitur turbata in his titulis omnia esse. Tot autem rebus pervertendis quis neget Fourmonti ingenium prorsus perversum suffecisse? Mihi quidem, qui ex

M

ipso historiae et titulorum horum dissensu pro eorum veritate argumentum petivit, tantum abest ut persuaserit, ut fraudis notas in his ternis titulis plane evictas esse putem. Nam, ut tamen paucula insuper addam, Fourmontus bellorum Messeniacorum res ex Pausania, potissimo earum auctore hausit, hoc est ex fido quidem narratore, sed non satis iudicioso: nulla autem re quam iudicio magis opus erat in tenui tam remotae historiae notitia: ipsi vero, quibus Pausanias usus est, fontes parum fuerunt limpidi. Nam in altero bello describendo potissimus ei auctor fuit Rhianus Benaëus poeta, Homerum aemulans; in priore Myro Priensis (IV, 6.), qui quarum rerum nonnisi exigua fama supererat, eas pragmatica rhetoricaque ratione ita proposuit, quasi illis gerendis ipse interfuisset: utriusque quanta fides fuerit, potest vel ex dissensu eorum de Aristomenis temporibus (l. c.) iudicari; Myronemque ipse Pausanias notat his verbis: Μύρωνά δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν ἔστιν οὐ προσημειωμένον, εἰ ψευδῆ τε καὶ οὐ πιθανὰ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥμισυ ἐν τῇδε τῇ Μεσσηνίᾳ συγγραφῇ. Nihilo tamen melius Pausanias ipse scripsit, sed rhetorem pragmaticum in universa eius Messeniacorum bellorum narratione agnosces, quae Romanensi fabulae quam historiae propior est, fucata insuper Hegesiae Magnetis, popularis sui stilo; quo nimium abutitur Pausanias. Illinc igitur quum sibi Fourmontus vagas quasdam et inconditas notiones impressisset, homo nullo antiquitatis sensu imbutus omnes sibi res etiam ineptius effinxit, et quasi de Galliarum ageretur regno, Pythios nobis imperii cancellarios et sigilli custodes proponit, provincias loquitur praesidesque provinciarum, mandata profert supremo exercitus duci sub sigillo cancellariorum a regibus data et per illum cum lochagis et moragis communicata, et id genus plura. Ea tamen somnia ita cum his conveniunt titulis, ut hi ipsi ex illis videantur somniis enati esse, quum praesertim his titulis illustrandis manifesta advocaverit mendacia, quae in Introductione a nobis notata sunt. Quodsi a Fourmonti explicatione recedens hos titulos nihil esse dixeris nisi magistratuum catalogos, rursum intelligi non poterit, cur duo ex iis non Spartaë, sed in Messenia positi sint: quod ex solis potest Fourmonti commentis cetera absurdissimis expediri. Denique quidquid pro harum inscriptionum fide Rochettus (Epist. p. 92 sqq.) dixit, redit fere eo, stultum futurum fuisse, qui eo fine, quem his monumentis Fourmontus tribuit, haec ipsa finxisset: at vero stultum fuisse Fourmontum, ex ipsius commentationibus satis superque patet.

Nomina horum trium catalogorum exponere supersedeo, quod facile et legi et corrigi possunt: haec tamen notabo. Num. 61. in Ephoris vs. 32. Βρασίδα est p. Βρασίδας, ex dialecto: inter Pythios quartus Polydorus Telecli f. Fourmonto est frater Alcamenis regis. Bidiaeorum secundus est Κλεόβουλος Λαμάχου, tertius Εὐφρων. Ἀνιοκαράτης videtur Theopompi regis frater esse, Nicander Nicandri f.

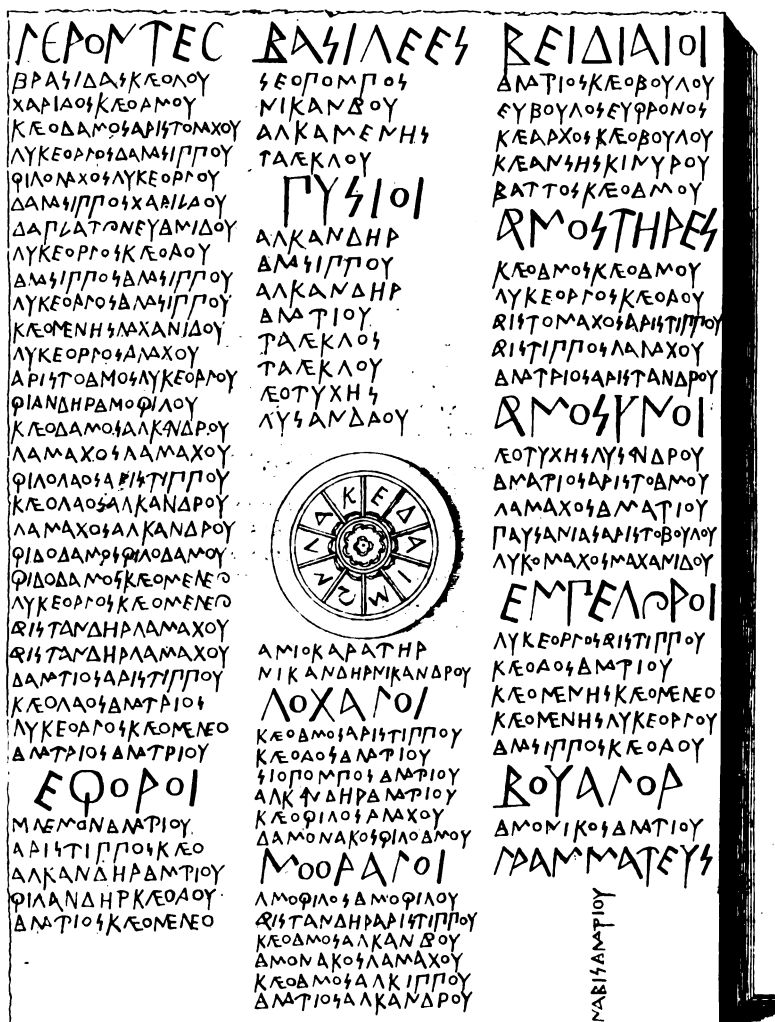
Inter Moragos paenultimus est Εὐδαμένου filius: quod nomen paulo insolentius. Ceterum universi hi catalogi ex paucissimis sunt nominibus ficti. In primo enim viri sunt LXXV, in secundo praeter eos, qui iam primo insunt, accedunt novi LVII, et in tertio novi XLVIII: in singulis autem quum patris quoque nomen accedat, sunt nomina CCCLX. Quae si lacunosa vocabula paucissima exceperis, composita sunt ex nominibus his LXIV, iisque toties repetitis, quoties numerus appositus significat. Sunt igitur: Alcamenes 4, Alcander 19, Alcidamus 2, Alcippus 6, Andromachus 2, Aristander 9, Aristippus 16, Aristobulus 2, Aristodamus 8, Aristomachus 6, Aristomenes 1, Battus 1, Brasidas 3, Callicles 2, Charidamus 1, Charilaus 8, Cleanthes 1, Clearchus 1, Cleobulus 3, Cleodamus 16, Cleolaus 13, Cleomenes 11, Cleophilus 1, Cinyras 1, Damasippus 11, Damonicus 7, Damonius 1, Damophilus 11, Demetrius 46, Doryssus 2, Eubulus 3, Eudamenus 1, Eudamidas 1, Euphron 4, Iamus 1, Labotas 1, Lamachus 18, Leo 6, Leonidas 4, Leotyches 3, Lycomachus 8, Lycostratus 1, Lycurgus 21, Lysander 5, Machanidas 7, Mnemon 2, Nicander 5, Nicocles 1, Nicodamus 1, Nicomachus 1, Pamphilus 1, Pausanias 1, Philander 4, Philocles 2, Philodamus 8, Philolaus 1, Philomachus 1, Plato 6, Plistarchus 2, Polemarchus 2, Polydorus 5, Teleclus 6, Theophilus 2, Theopompus 6. Inter haec Demetrii nomen, quod toties etiam in ceteris Fourmonti suspectis monumentis procedit, quadragies et sexies positum est: reliqua quoque nomina sunt pleraque vulgaria, in Fourmontianis istis frequentata et inter se simillima. Sane in eadem urbe et in nobilibus imprimis familiis nomina quaedam celebrata sunt: sed videat aliquis, an in ullo catalogo paulo ampliore tam quam in his frequens nomen repetitio sit. Praeterea dialectus multis in vocabulis laborat et vacillat: ex Latino sermone ficta sunt Ἀλκάνδης, Ἀριστάνδης, Πλάτω, Λέω etc. quae non ignorantia, sed per impudentiam miraculi causa Fourmontus ausus est: item Λυκέοργος, de quo supra monui. P pro Σ rarum est, ut in Ἀνιοκαράτης, Βουαγόρ. Suspecta inconstantia est in regis praesertim nomine et in monumento publico, Θεόπομπος num. 61. Σιόπομπος num. 63. et ex utroque mistum ac vix tolerabile Σεόπομπος num. 62. Defendit tamen haec Rochettus (p. 101.). Heterocliton idque Ionicum Κλεομένεω non est probabile; neque enim esse posse Κλεομένεω abiecto Σ, concedet qui Graece sciat. Pro Εὐδαμίδου, Λεωνίδου, Μαχανίδου, quis illa aetate non exspectet Εὐδαμίδα etc.? Quis non Μνάμων, et Χαρίλα (p. Χαριλάου)? Δαμώνακον nondum alibi inveni. Putes etiam Εὐβώλων p. Εὐβούλω scribendum fuisse, ut alia omittam. Postremo si palaeographiam spectes, non posse titulum num. 61. in quo nunc consistam, antiquum haberi, statim intelliges; sin fictus est, solus potest Fourmontus finxisse, quod Spartanis tanta ista rerum suarum imperitia minime convenit. Sunt autem in scriptura paucissima prisca, ut Α et fortasse Φ: Λ (Lambda), Ε, C et ligatae litterae recentis

usus sunt. De € et C dixi ad num. 59. Insunt praeterea vocalium notae H et Ω, quas etsi concedo ante Simonidem iam fuisse inventas (cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 387.), tamen iure dubites ita iam pervulgatas antiquitus fuisse, ut paulo post Olympiadum initium in media Peloponneso apud homines illitteratissimos publice fuerint conspicuae: neque ullum exemplum extat illarum litterarum in Graecis civitatibus ante Simonidem usurpatarum. Certe quae Rochettus, vir doctissimus (Dissert. archaeol. p. 88. Epist. ad Aberd. p. 115-119.) attulit ex nummis, nullo modo satisfaciunt: nummorum enim plurimorum aetas haud potest certa ratione definiri; interque eos sunt nonnisi duo, quibus potissimum insisti posse putaverim: sed ii ipsi nihil evincunt. Quippe H vocalis compareret in nummis Orrhesciorum Lesbo olim, nunc Macedoniae septimoque ante Christum saeculo tributis: quorum fabrica licet rudis sit (vide Rochetti Epist. tab. 1. fig. 1.), non tamen ii possunt aetati adeo remotae tribui; Graeca enim verba Graecam demonstrant eruditionem, quae vix ante Simonidem Macedoniam invaserit. In Crotonis autem nummo sane antiquo (ib. fig. 5.) falsum est comparere litteram Ω. Formae hae sunt: ΜΩΤΩΡΩ: ubi Ω et Ω dicitur Ω esse. Sed recte Mionnetus has formas

iudicat esse Ο μικρόν. Nam quum Κρότων dicatur, non Κρώτων, Ο binis lineolis auctum non potest aliud nisi Ο μικρόν esse; quo minus Ο una notatum lineola poterit pro Ω haberi. Nempe Ο μικρόν olim eandem quam Theta formam habuit, Θ (vide ad num. 12 sqq.); alia autem litterae Theta forma fuit Θ, quam et ipsam in illo nummo Ο μικρόν tributam videmus. Sic ista pro H et Ω priscis litteris argumenta vides dilabi. Accedit ΟΥ in hoc titulo obvium, quod recentioris itidem usus est: v. ad num. 34. Unum Βασιλες p. Βασιλεῖς s. Βασιλῆς antiquitatis praebet speciem. Prorsus autem ridicule in ternis his titulis scribae nomen obliquo cursu subnotatum est, modestiā scribae, ut ait Fourmontus: quasi ille tabulas suo signaverit nomine, qui mos non est inscriptionum (Knight. p. 126.). Recte igitur Rochettus (p. 106.) scribam ideo tantum appositum dicit, quod inter eos, qui officio fungebantur, est etiam ille: sed cur scriptura est obliqua? Respondetur, antiquo more id nomen esse κιονηδὸν exaratum. Cur igitur hoc solum? Sed ne κιονηδὸν quidem est: nam in columnari scriptura litterae non obliquae iacent, sed recto stant talo altera infra alteram. Quid multa? Scribae sane ista modestia est ex absurdo Fourmonti cerebello prognata.

62.

Calamis, quae nunc Calamata, in lapide indigena duro, tres pedes et semissem longo, duos pedes et quadrantem lato. Ed. Fourmontus l. c. tab. I. Specimen scripturae inde petittum habes in Nov. tract. dipl. T. I. p. 626. cf. p. 631 sq.

M 2

Plurima exposui ad num. 61. quibus paucula addenda sunt. In Ephoris rursum est Μνεμων (p. Μνάμων), sed alius patris filius ac num. 61. Alius Ephorus est Ἀλκάνδης Δαματρίου, eiusdem nominis cuius Pythiorum alter, qui etiam num. 61. inter Pythios est; idem nomen num. 62. lochagorum quarto tribuitur. Haec male composita sunt. Porro pro Alcandro Damophili (num. 61.) nunc Alcander Damasippi primus est Pythius, et tertius Teleclus Telecli pro Teleclo Aristippi. Miror nominum consensum. Ἀνιοκαράτης est idem qui num. 61. Omitto alia, et quae corrigenda sunt, iis qui sibi in hoc

agendo placeant relinquo. Dialectus ut plurimum eadem quae in priore est, nisi quod hic habentur βασιλέες, Σέοπομπος (v. ad num. 61.), Πύσιοι; nihilominus inter Lochagos rursum est Σιόπομπος. Memorabilis forma nec tamen reprehendenda Κλεάνδης (Κλεάνδης) in Bidiaeis. Vs. 8. nunc est Πλάτων, quum num. 61. sit Πλάτω. Scripturae forma plerumque novicia est eadem quae num. 61. sed pro C, E, M, N, antiquae nunc formae conspiciuntur E, S, M, N, eadem aetate et apud eundem populum simul diversissimis formis promiscue usurpatis. Quis talibus commentis patietur sibi fraudem fieri?

63.

Prope Pharas in Messenia, hodie *σὰ Λουρά*, hunc titulum inter rudera magnifica fodiendo sese repperisse perhibet Fourmontus, qui edidit l. c. tab. III. Repraesentat D'Hancarvill. Rech. T. II. p. 22. Knight. tab. VII. Specimen scripturae comparet in Nov. tract. dipl. l. c.

In Pythiorum nominibus primum videtur regis Theopompi filium designare; reliqui quoque regum nominibus gaudent: item ἀνιοκαράτης Theopompi regis videtur filius. Cetera nomina non persequor, ne-

que emendanda emendo, nisi quod Λυκοστράτης noto in Λυκόστρατος mutandum; Γαμάτριος aliquoties reperitur, ad modum Phliasiae inscriptionis num. 46.: rursum tamen etiam Δαμάτριος habetur. Νομοφύλακες

tantum duo sunt; at in genuinis Spartanis titulis multis plures prodeunt. In palaeographicis hic quoque titulus similia atque num. 61. 62. offert; habetur tamen λ pro Λ , item ς , M , N , et pro Ω est OO , de quo supra aliquoties dixi, quae non repeto. Singulare est ι pro u in $\Delta\sigma\rho\acute{\iota}\varsigma\sigma\omicron\varsigma$ et Νομοφύλακες : hoc etiam in genuinis Fourmonti Spartanis inscriptionibus inveni, sed quum in plurimis sit $\nu\omicron\mu\omicron\phi\acute{\iota}\lambda\alpha\varsigma$, videtur transcribentis errori tribuendum. In spuria num. 58. idem ι vidimus. Quod ut Laconicum defendit Rochettus Dissert. archaeol. p. 95. Epist. p. 104. plurima tamen, quae afferre possis, exempla sunt ambigua. Certe quae Salmasius ad Inscriptt. Herod. et Reg. p. 173. attulit, $\epsilon\pi\iota\pi\epsilon\acute{\iota}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ et $\pi\omicron\lambda\upsilon$ -

$\sigma\tau\acute{\alpha}\phi\iota\lambda\omicron\nu$, falsis nituntur lectionibus: Maittairius autem de dial. p. 401. A. conguessit diversissima, ut Μούσα Μούσα , quod nemo linguis iudicandis idoneus huc putabit pertinere. Nec aptum exemplum Zeus p. Zeus ex nummo Syracusano (apud Torremuzz. tab. numm. 5.), quippe diphthongum offerens. Sic superest unum $\alpha\acute{\iota}\sigma\iota\mu\omega\acute{\nu}\tau\epsilon\varsigma$ in lapide Cyziceno, qui non apte potest Spartano monumento conferri. Eustathius tamen ad Iliad. p. 1913. 32. $\Delta\acute{\upsilon}\phi\rho\omicron\varsigma$ $\delta\acute{\iota}\phi\rho\omicron\varsigma$, $\mu\acute{\upsilon}\sigma\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\upsilon}\sigma\omicron\varsigma$... $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\Delta\omega\rho\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\kappa\alpha\iota$ $\Lambda\iota\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\alpha}$: sed haec ex incerta etymologia magis quam ex accurata dialectorum notitia petita videntur. Postrémo adi dicta ad num. 58.

64.

Amyclis in Apollinis, ex schedis Fourmonti; misit Everettus Americanus.

ΤΑΠΟΛΙΣΤΑΤΟΟΝΛΑΚΕΔΙΜΟΝΙΟΝ
 ΟΟΝΠΡΕΣΒΕΥΣ

ΕΦΟΡΟΙ	ΔΜΑΡΙΟΣ ΑΙΤΑΝΒΟΥ	ΒΟΥΛΙΑΙΟΙ
ΧΑΙΔΑΜΟΣ	ΒΟΥΛΑΜΟΣ	ΧΑΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΟΛΑΟΥ	ΦΙΛΑΜΟΣ	ΑΛΚΑΒΟΥ
ΔΙΣΤΙΠΤΟΥ	ΧΑΙΔΑΜΟΥ	ΚΕΦΑΝΗΣ
ΛΑΜΑΧΟΥ	ΔΜΠΑΔΕΣ	ΔΜΑΡΙΟΣ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ	ΔΜΡΙΟΣ	ΚΕΦΑΝΗΣ
ΑΛΚΑΒΟΥ	ΧΑΙΔΑΜΟΥ	ΚΕΦΑΝΗΣ
ΔΜΑΡΙΟΣ	ΕΥΦΡΟΝ	ΑΙΤΑΝΒΟΥ
ΦΙΛΑΜΟΥ	ΔΜΑΡΙΟΥ	ΔΜΑΡΙΟΣ
	ΛΑΜΑΡΕΥΣ	ΔΙΣΤΙΠΤΟΥ
	ΚΕΦΑΝΗΣ	ΚΕΦΑΜΟΣ
	ΚΕΦΑΜΟΥ	
ΣΑΥΤΟΟΡ	ΣΑΥΤΑΙΟΙ	ΣΑΥΤΑ
ΑΝΑΚΣΙΜΑΔΗΣ		ΚΕΟΟ
ΑΝΔΟΚΕΟ		ΑΝΑΚΣΙΜΑΝΒΟΥ

ΚΕΦΕΝΗΣΑΝΔΟΚΕΟ	ΛΥΣΙΠΤΑΝΟΥΔΟΟΡΟΥΒΑΣΙΛΕΟ
ΑΝΔΟΛΑΟΑΝΔΟΚΕΙΔΟΥ	ΑΛΚΑΝΔΑΛΥΜΑΧΟΥ
ΔΜΑΡΙΟΣΒΡΑΧΙΔΟΥ	ΜΕΝΟΦΙΛΑΜΕΝΟΦΙΛΟΥ
ΦΙΛΟΜΑΧΟΣΠΟΛΥΔΟΟΡΟΥΒΑΣΙΛΕΟ	ΠΕΡΙΛΕΑΓΑΜΦΙΛΟΥ
ΚΕΦΑΜΟΣΑΥΚΑΔΟΝΟΣ	ΔΜΦΙΛΑΔΜΑΡΙΟΥ
ΛΥΣΙΜΑΧΟΣΛΥΣΙΠΤΟΥ	ΔΜΗΝΑΚΑΛΕΦΟΥΔΟΥ
ΑΝΔΟΜΑΧΟΣΚΕΟΝΟΣ	ΛΥΣΙΜΑΧΑΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
ΛΥΚΟΦΩΝΛΑΜΑΧΟΥ	ΑΛΚΑΝΔΗΑΔΜΟΦΙΛΟΥ
ΔΜΑΡΙΟΣΦΙΛΑΜΟΥ	ΚΕΦΟΥΛΑΑΛΚΙΠΤΟΥ
ΑΝΔΟΚΑΗΛΥΣΙΠΤΟΥ	ΛΥΣΙΜΑΧΑΑΛΚΑΝΒΟΥ
ΔΜΑΡΙΟΣΠΟΛΥΔΟΟΡΟΥ	ΚΕΦΟΥΛΑΔΑΜΟΝΑΚΟΥ
ΚΕΦΑΜΟΣΔΑΜΡΙΟΥ	ΛΥΣΙΠΤΑΝΟΥΔΟΟΡΟΥ
ΝΙΚΟΛΗΣΚΕΟΝΟΣ	ΦΙΛΑΝΔΑΦΙΛΑΝΒΟΥ
ΛΥΣΙΤΑΤΕΣΛΥΣΙΠΤΟΥ	ΔΜΟΝΑΚΑΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
ΒΑΤΤΟΣΒΑΤΤΟΥ	ΔΜΑΡΙΟΣΚΕΦΙΛΟΥ
ΑΝΔΟΜΑΧΟΣΚΕΦΕΝΕΟ	ΚΑΝΔΙΟΡΑΔΑΜΟΚΟΥ
ΛΥΚΑΝΔΗΑΒΑΤΤΟΥ	ΒΑΚΥΛΑΑΚΑΒΟΥ
ΚΕΦΑΜΟΣΠΤΟΣ	ΦΙΛΑΝΔΑΚΕΦΟΥΔΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΚΑΝΒΟΥ	ΧΙΟΝΑΡΙΣΤΙΠΤΟΥ
ΜΑΧΑΝΙΑΔΑΛΥΚΑΝΒΟΥ	ΛΥΣΙΜΑΧΑΚΕΑΝΒΟΥ
ΕΥΒΟΥΛΟΣΚΕΟΝΟΣ	ΔΜΟΝΑΚΑΛΥΚΑΝΒΟΥ
ΔΜΡΙΟΣΜΑΧΑΝΙΔΟΥ	ΚΕΦΟΥΛΑΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
ΑΛΚΑΝΔΗΑΛΥΣΙΠΤΟΥ	ΧΟΙΡΙΑΔΑΜΑΡΙΟΥ
ΕΡΕΝΔΟΟΝΑΛΚΙΠΤΟΥ	ΔΜΟΝΑΚΑΛΑΛΚΑΝΒΟΥ

Sex ab hoc inde numero titulos propono inter se simillimos. Primus ita legendus:

Τὰ πόλις τὰ τῶν Λακεδαιμονίων,
ὧν πρεσβεὺς Δαμάσιππος Ἀριστάνδρου.

Ἐφόροι

Χαρίδαμος Φιλολάου
Ἀριστίππος (sic leg.) Λαμάχου
Κλεόδαμος Ἀλκάνδρου (sic leg.)
Δαμάτριος Φιλοδάμου

Βουαγόρ

Φιλόδαμος Χαριδάμου
Ἄμπαιδες
Δαμάτριος Χαριλάου
Εὐφρων Δαμασίππου
Γραμματεὺς
Κλεοφάνης Κλεοδάμου

Βουλιαῖοι

Χαρίλαος Ἀλκάνδρου
[Κλεοφάνης delendus: v. num. 65.]
Δαμάτριος Κλεωνύμου (sic leg.)
Κλεοφάνης Ἀριστάνδρου
Δαμάτριος Ἀριστίππου
Κλεόδαμος Λαμάχου

Σαρσίτωρ

Ἀνακσιμάνδρη Ἀνδροκλέο

Σαρσίτα

Κλεὼ Ἀνακσιμάνδρου

Σαρσιταῖοι

Κλεομένης Ἀνδροκλέο
Ἀνδρόλαος Ἀνδροκλείδου
Δαμάσιππος Βρασιδίου
Φιλόμαχος Πολυδώρου Βασιλέο
Κλεόδαμος Λυκάονος
Λυσίμαχος Λυσίππου
Ἀνδρόμαχος Λέωνος (quidni Λέοντος?)
Λυκόφρων Λαμάχου
Δαμάτριος Φιλοδάμου
Ἀνδροκλῆς Λυσίππου
Δαμάτριος Πολυδώρου (non regis ut supra)
Κλεόδαμος Δαματρίου

Νικοκλῆς Λέωνος (immo Λέοντος)
Λυσίστρατος Λυσιστράτου
Βάττος Βάττου
Ἀνδρόμαχος Κλεομένεο
Λυσάνδρη Βάττου
Λέω Δαμασίππου (sic leg.)
Λέω Ἀλκάνδρου
Μαχανίδας Λυκάνδρου
Εὐβούλος Λέωνος (Λέοντος)
Δαμάτριος Μαχανίδου
Ἀλκάνδρη Λυσίππου
Σπένδων Ἀλκίππου

Λυσίππα Πολυδώρου Βασιλέο
Ἀλκάνδρα Λυ[σι]μάχου (vel Λυκομάχου)
Μενοφίλα Μενοφίλου (pro Μηνοφ. male)
Περιαλέα (Περίκλεια?) Παμφίλου
Δαμοφίλα Δαματρίου
Δαμώνασσα (sic leg.) Κλεοβούλου
Λυσιμάχα Λυσιμάχου
Ἀλκάνδρη Δαμοφίλου
Κλεοβούλα Ἀλκίππου
Λυσιμάχα Ἀλκάνδρου
Κλεοβούλα Δαμωνάκου (sic corr.)
Λυσίππα Πολυδώρου (idem nomen quod supra, sed
alius mulieris, non regiae: ridicule)
Φιλάνδρα Φιλάνδρου
Δαμωνάκα (sic leg.) Λυσιμάχου
Δαματρία Σεοφίλου (Σιοφίλου)
Κανδιόπα Δαμωνάκου (sic leg.)
Βακύλα (leg. Βακχύλα) Ἀλκάνδρου (sic leg.)
Φιλάνδρα Κλεοβούλου
Χιόνα Ἀριστίππου
Λυσιμάχα Κλεάνδρου
Δαμωνάκα (sic corr.) Λυσάνδρου
Κλεοβούλα Δαμοφίλου
Χοιρίλα Δαμασίππου
Δαμωνάκα (sic corr.) Ἀλκάνδρου

Agonistica haec inscriptio mentitur aetatem prioribus supparem Polydori regis, qui primo bello Messeniaco exeunte vixit; eius enim hic et filium et filiam habes. Reges tamen in hac et sequentibus non nominantur, nescio qua de causa. Supra scriptum τὰ πόλις τὰ τῶν Λακ. sine ullo nexu. Bene in genuinis est: ἡ πόλις ἡ Λακεδαιμονίων Κλαύδιον Κασσιανόν, vel ἡ πόλις Κλέωνα Σωσικράτους; sed in his falsis titulis, ubi nullus sequitur accusativus, in quo ver-

bum supplendum, ineptus est ille nominativus et prodit falsarium Fourmontum. Nec dicitur τὰ πόλις usquam: τοὶ et ται est p. οἱ et αἱ, non τὸ et τὰ p. ὁ et ἡ. Porro πρεσβεὺς nulla est forma (Schol. Aristoph. Ach. 95.), licet πρεσβῆς dicatur: incuriā hoc excidit Fourmonto, qui hac in parte genuinis suis Spartanis titulis usus est, in quibus tamen constanter πρέσβυς. Ipsa autem huius πρέσβευς mentio fraudem evincit planissime: qua de re iterum dicam,

ubi ad num. 68. pervenero, quod ibi adversus Fourmonti defensorem mihi dicendum video; quae ibi posui, conferas velim: nunc solum impugno Fourmontum. Etenim in sex his inscriptionibus quaterni tantum pro quinis Ephori sunt: patet igitur id nomen, quod post voces ὦν πρεσβευς conspicitur, primi in omnibus Ephori esse: quo annumerato sunt iam quini. Πρέσβυς enim princeps est collegii, docentibus genuinis Spartanorum inscriptionibus apud Cyriacum et Fourmontum, in quibus frequens formula ΩΝ ΠΡΕΣΒΥΣ, sed longe aliter atque in his commenticiis usurpata; praemisso magistratus nomine Ἐφοροι, vel Γέροντες, vel Νομοφύλακες. Ex una inscriptione bina exempla propono, quibus plura suppetunt genuina: Νομοφύλακες ἐπὶ Με. Σπαρτιατικοῦ (nempe πατρονόμου, ut alibi docebo), ΩΝ ΠΡΕΣΒΥΣ Δαμόνικος ἑτοῦ (ΠΟΥ) Εὐτύχου, Τιβέριος Κλαύδιος Δέκμος Σωτηρίας Εὐδαίτου, Καλλικράτης Εὐδαμίδα etc. Et dein: Ἐφοροι ἐπὶ Καλλικράτους τοῦ Ρούφου, ΩΝ ΠΡΕ. Γα. Ἰούλιος Αυσικράτης Χαριζένου, Πο. Με. Πρατόλας Δεξιμάχου, Ἀνέγκλητος Εὐπαρίστου, Λέων Φιλοθέου, Εὐτυχος Νύμφα. Vides in his magistratus nomen praecedere, eoque referri ΩΝ ΠΡ. hoc est ὦν πρεσβυς. Quod non curans Fourmontus ΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΣ praemisit nomini magistratus; igitur legendum ὦν πρεσβ. licet hoc absurdum sit: nam ad Λακεδαιμονίων non potest referri ΩΝ s. ὦν, quia ille non Laconum, sed Ephorum est princeps.

Βουαγὼν sequuntur ἄμπαδες bini; de his Meurs. Misc. Lac. II, 3. ex Hesychio: Ἄμπαδες οἱ τῶν παιδῶν ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωσι. Γραμματεὺς uno M scriptus, quasi antiquissima aetate, quum in reliquis vocibus duplicentur consonae. Dein sunt βουλαῖοι quinque: ii quidem ignoti sunt, nec Graeca vox est. Recentibus quidem temporibus Spartaе βουλευτὰς fuisse docent genuini tituli; extra ordinem Agidi regi Olymp. 90, 3. datos esse decem συμβούλους, ἀνεὺ ὧν μὴ κύριον εἶναι ἀπάγειν στρατιὰν ἐκ τῆς πόλεως, ex Thucyd. V, 62. Diod. XII, 78. 79. constat; sed ordinarios consiliarios regis praeter Pythios domi alios fuisse non est probabile, quum praesertim ei negotio sufficeret Senatus. Cur aliter iu-

dicetur nullam causam video: dissentit tamen Rochettus Dissert. archaeol. p. 85 sq. Epist. p. 137 sq. Dein vox βουλαῖος non est ad analogiam formata; fictum videtur vocabulum a Fourmonto, ut τελαιῖος finxit (γ. Introd.). Βουλαῖος Graece est consiliarius in deorum epithetis, ut Θεοὶ βουλαῖοι, quum alii tum Iuppiter; etiam in Spartana inscriptione mutila ΔΙΑ ΒΟΥΛΑΙΟΝ agnosco; semel homo quoque Θεῶν βουλαῖος audit in decreto Epidaurio pro Basso, sed eo versibus concepto, ut conicias hanc esse poeticam licentiam. De reliquis accipe quod censeo. Meursius Misc. Lac. II, 10. haec habet ex Hesych. Σαρσίτειος χορὸς· πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν· Λάκωνες: hoc est, ad molam agitans choream. An Spartaе, cuius cives musica incorrupta excultissimi erant, probabile est ad molam publice actos choros esse, vel a regis pueris puellisque? Nempe Spartani ad molam non meliores atque asini ad lyram; lyraque Spartanis etiam notior quam asinis mola. Non Spartani mola exercebantur, sed Helotes: igitur Σαρσίτειος χορὸς iste servilis potius et Heloticus iudicandus est. At Fourmontus nobis publicos Σαρσιτείου χοροῦ ludos effinxit, cui praessent magistratus honoratissimi, praessent chora-gus σαρσίτωρ, pro quo certe σάρσιτωρ (σάρσιτος) esse debebat, et praesul puella σαρσίτα: et σαρσιταῖους nobiles addit chorum agentes, xxiv masculos, totidemque puellas. Nomina ipsa multum laborant, ut ad ipsa brevissime significavi: Δαμονακος et Δαμονακα semper O habent, et ipsa haec nomina suspecta esse supra diximus; formae aliquot absurdissimae sunt, ut terminatio ἀνδρ p. ἀνδρος; Ἀνδροκλέο, Κλεομένεο, βασιλέο nulla potest ratione defendi. Nam quum in hac inscriptione O non sit pro Ω vel ΟΥ, non possunt illa heteroclesia excusari: abiectum igitur Σ erit, quod ridiculum est. Quamquam nec βασιλέω nec βασιλέου heteroclitia ferri possent. De palaeographicis non est quod dicam: nihil enim novi inest; igitur quae in prioribus dicta sunt, facile possunt huic titulo accommodari: illud certum est Polydori regis aetate non ita scripsisse Graecos.

Haec scripsi fretus vulgata apud Hesychium lectione πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν. Eam tamen amolitur Valckenarius ad Adonias. p. 283. et pro mola ad absurdum accedente restituit *libiam*, αὐλόν; σαρσίτειον autem exponit τὸν θαρσύνοντα, *mares animos in Martia bella exacuentem*, et non tam carmen embaterium intelligere videtur, quam chorum embaterio numero compositum: quamquam sententiam suam non satis diserte pronuntiavit (cf. Müller. Dor. T. II. p. 335.). At ipsa emendatio non est verisimilis: neque enim ubi de choro agebatur, librarius facile potuit de μύλῳ cogitare, sed multo facilius de αὐλῳ; itaque non probabile est pro expedito αὐλὸν quemquam scripsisse μύλον, mutato insuper accentu, quod non negligendum esse sciunt critici. Quidni vero rustica plebs et Helotica

post messem et triturationem Cereri duxerit chorum ad molae trusatilis numeros? Quippe quum ad molam cantarent μυλωθρὸν ψόδην, etiam chorum ad molam constituere in promptu erat. Accedit quod Myles a mola denominatus priscus fuit heros indigena (v. ad n. 53.), Helotes autem indigenae sunt: ut videas molam illis rem esse haud minimam visam. Postremo etymon vocis σαρσίτειος potest esse ex σάρειν vel δέρειν et σῖτος. Ceterum si haec inscriptio et similes maturius editae essent, prius arbitror Fourmonti fraudem perspecturos doctos fuisse. Et Villoisonus certe, quem p. 62. inter Fourmonti patronos nominavi, inspectis Fourmonti schedis sero mutata sententia, editas eius inscriptiones spurias iudicavit: quod ex illius epistola (I. A. L. Z. Int. Bl. n. 50. Iul. 1804.) et ipse sero intellexi.

ΤΑΓΩΛΙΣΤΑΤΟΝΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝ
 ΟΝΠΙΕΣΒΕΥΣ
 ΕΦΟΡΟΙ
 ΧΑΙΔΜΟΣ
 ΦΙΛΟΛΑΟΥ
 ΔΙΣΤΙΠΡΟΣ
 ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΚΕΟΔΜΟΣ
 ΑΛΚΑΝΔΟΥ
 ΔΑΡΙΟΣ
 ΦΙΛΟΔΜΟΥ
 ΧΑΙΔΡΟΑ
 ΚΕΟΦΑΝΗΣ
 ΔΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
 ΚΕΟΒΟΥΛΟΣ ΔΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
 ΑΛΚΑΝΔΗΡ ΔΙΣΤΟΔΜΟΥ
 ΚΕΟΔΜΟΣ ΧΑΙΛΑΟΥ
 ΔΑΡΙΟΣ ΔΙΣΤΑΝΔΡΟΥ
 ΛΑΜΑΧΟΣ ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΦΙΛΟΚΛΗ ΔΙΣΤΙΠΡΟΥ
 ΔΑΡΙΟΣ ΧΑΙΔΜΟΥ
 ΜΑΧΑΝΙΑΣ ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΔΙΣΤΑΔΗΡ ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΦΙΛΟΜΑΧΟΣ ΦΙΛΟΚΣΕΝΕΟ
 ΦΙΛΟΜΑΧΟΣ ΔΙΣΤΟΔΜΟΥ
 ΑΛΚΑΝΔΗΡΑΛΚΑΝΔΟΥ
 ΚΕΟΔΜΟΣ ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΑΝΑΚΑΝΔΗΡΚΕΟΜΕΝΕΟ
 ΚΕΟΜΕΝΗ ΚΕΟΦΥ...
 ΒΡΑΔΙΑΣ ΚΕΟΜΕΝΕΟ
 ΒΡΑΔΙΑΣ ΔΑΜΑΡΙΟΥ
 ΔΙΣΤΙΠΡΟΣ ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΔΑΡΙΟΣ ΧΑΙΔΜΟΥ
 ΛΑΜΑΧΟΣ ΔΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
 ΔΑΜΑΡΙΟΣ
 ΔΙΣΤΑΝΔΟΥ
 ΔΟΥΔΑΛΟΑ
 ΦΙΛΟΔΜΟΣ
 ΧΑΙΔΜΟΥ
 ΔΑΜΑΡΙΟΣ
 ΧΑΙΛΑΟΥ
 ΕΥΦΡΟΝ
 ΔΑΜΑΡΙΟΥ
 ΛΑΜΜΑΤΕΥΣ ΧΟΑΔΑ
 ΚΕΟΦΑΝΗΣ
 ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟ
 ΔΑΜΑΡΙΟΥ
 ΔΑΜΑΡΙΑ ΔΙΣΤΑΝΔΟΥ
 ΚΕΟΔΜΑ ΔΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
 ΚΕΟΒΟΥΛΑ ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΚΕΟΝΥΜΑ ΑΛΚΑΝΔΡΟΥ
 ΔΑΜΑΡΙΑ ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΕΛΑΙΡΑ ΜΑΧΙΔΟΥ
 ΚΕΟΜΑΧΑ ΜΑΧΑΝΙΔΟΥ
 ΦΟΙΒΑ ΚΕΟΔΜΟΥ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟ ΚΕΟΛΑΟΥ
 ΦΥΛΟΔΜΑΔΙΟΝΥΣΟΥ
 ΕΛΑΙΡΑ ΔΑΜΑΡΙΟΥ
 ΚΕΟΔΑΜΑΡΙΟΥ
 ΚΕΟΔΑΜΑΡΙΟΥ
 * ΛΑΜΠΙΔΟΟ ΔΜΟΚΣΕΝΟΥ
 ΦΙΛΑΝΔΡΑ ΔΑΜΑΡΙΟΥ
 * ΛΑΜΠΙΔΟΟ ΑΜΦΙΑΜΑΝΤΟ
 ΦΙΛΟΔΑΜΑΔΑΜΟΚΤΕΝΕΟ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟ ΔΜΟΦΙΛΟΥ
 ΑΛΚΑΝΔΡΑ ΑΛΚΑΜΕΝΕΟ
 ΠΟΛΥΔΟΟ ΑΦΙΛΟΔΜΟΥ

In secundo versu cur bina O bis scripta sint, nescio. Magistratus iidem qui num. 64. In βουλαίοις vel idem vitium est Ἀλκάνδρου p. Ἀλκάνδρου: mire profecto. Sequuntur χοραγὸς Κλεοφάνης Ἀριστομάχου, et χοραγὰ Λαμπίδω Δαματρίου: sed χοραγὰ Graeca vox nec est nec potest esse; dicitur ἡ χορηγός. Sequuntur pueri choreutae xx totidemque puellae, quum num. 64. fuerint xxiv. Nomina haec sunt:

Κλεόβουλος Ἀριστομάχου
 Ἀλκάνδης Ἀριστοδάμου
 Κλεόδαμος Χαριλάου

Δαματρία Ἀριστάνδρου
 Κλεοδάμα Ἀριστομάχου
 Κλεοβούλα Λαμάχου

Δαμάτριος Ἀριστάνδρου
 Λάμαχος Κλεοδάμου
 Φιλοκλῆς Ἀριστίππου
 Δαμάτριος Χαριδάμου
 Μαχανίδας Κλεοδάμου
 Ἀριστάνδης (sic leg.) Λαμάχου
 Φιλόμαχος Φιλοκσένεω
 Φιλόμαχος Ἀριστοδάμου
 Ἀλκάνδης Ἀλκάνδρου
 Κλεοδαμος Λαμάχου

Κλεωνύμα Ἀλκάνδρου
 Δαματρία Κλεοδάμου
 Ἐλαίρα Μαχίδου
 Κλεομάχα Μαχανίδου
 Φοίβα Κλεοδάμου
 Λαμπίδω Κλεολάου
 Φιλοδάμα Διονύσου (Διονυσίου)
 Ἐλαίρα Δαματρίου
 Κλεὼ Δαματίππου
 * Κλεὼ Δαματρίου

Ἀνασάνδρη Κλεομένης (prae-
vae formae)
Κλεομένης Κλεοφύ[λου]
Βρασίδας Κλεομένης (in-
pte)
Βρασίδας Δαματρίου
Ἀρίστιππος Κλεοδάμου
Δαμάτριος Χαριδάμου
Λάμαχος Ἀριστομάχου
Λαμπιδῶ Δαμοκσένου
Φιλάνδρα Δαματρίου
* Λαμπιδῶ Ἀμφιδάμαντο (de-
ficiente Σ, ridicule)
Φιλοδάμα Δαμοσθένεο
Λαμπιδῶ Δαμοφίλου
Ἀλκάνδρα Ἀλκαμένεο
Πολυδώρα Φιλοδάμου

Vitia grammatica vides plura: addo Φιλοκσέ-
νῳ p. Φιλοξένου, Ionica terminatione ut Βάττω: sed
col. II. vs. 14. est Δαμοκσένου. Elairae et Phoebes
nomina ex Pausania III, 16. petita sunt, ubi Leu-
cippides heroinae, Apollinis filiae, Ἰαίρα et Φοίβη:
eadem memorantur ab Apollodoro et Hygino. Quid
asterisci velint, nescio. Scriptura est eadem quae
num. 64.

66.

Amyclis in Apollinis, ex Fourmonti schedis Everettus.

ΔΓΟΛΙΣΑΤΟΟΝΛΑΚΕΔΑΙΜΟΜΙΟΟΝ
ΟΟΝΤΡΕΥΣΑΜΔΡΟΜΑΧΟΣ
ΛΑΜΑΧΟΥ

ΕΦΟΡΟΙ
ΚΡΙΝΑΣΑΜΔΡΟΜΑΧΟΥ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣΛΑΜΑΧΟΥ
ΔΑΙΜΑΙΤΟΣΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
ΕΥΒΥΜΟΣΔΑΜΟΦΙΛΟΥ

ΚΟΟΡΟΙ
ΕΥΚΥΑΣΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
ΛΕΥΚΙΠΡΟΣΔΑΜΟΜΑΧΟΥ
ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΑΜΔΡΟΥ
ΧΑΡΙΛΑΟΣΛΑΜΑΧΟΥ
ΧΑΡΙΔΑΜΟΣΔΑ.Τ.ΟΥ
ΧΑΡ. . . . ΔΑ. . .
ΔΑΜΟΜΑΧΟΣΔΑ.ΝΑΚ. .
ΔΑΜΑ. . . ΟΣΛΑ.ΧΟΥ
ΛΕΥΚΙΠΡ. . . Λ.ΚΙ. . . Υ
ΛΙΟΣΤΡΑ.ΟΣ. . .
ΛΑ.ΑΧΟΣΑΜΔΡΟ.ΧΟΥ
ΡΟΝΙ.ΟΣΔΑΜΑΤΡ.Υ
ΛΕΥΚΙΠΡΟΣ.ΥΚΙΠΡΟΥ
Λ.ΥΕΟΡΟΣΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
ΛΥΣΑΜΔ.Ρ.ΥΣΑΜΔ.Ρ.Υ
ΔΑΜΟΦ.Λ.ΣΛΥΣΑΜΔΡΟΥ
ΧΑΡΙΔΑΜΟΣΑΛΚΑΜΔΡΟΥ
ΑΛΚΥΔΑΜΑΣΑΛΚΙΔΑ.ΟΥ
ΑΛΚΙ. . . ΟΣΛΥΣΑ.Δ.Υ
ΦΙΛΟΔ.Μ. . . ΑΛΚΑΜΔΡΟΥ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤ.ΛΑΜΑΧΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΟΣΛΥΚΕΟ.ΡΟΥ
ΚΣΑΜΤΙΠΡΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΟΣΛΕΟΟΜΟΣ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΕΡΑΤΟΟΝΟΣ
ΧΑΡΙΛΑΟΣΚΛΕΟΛΑΟΥ
ΚΛΕΟΜΙΔΑΣΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
ΧΑΡΙΔΑΜΟΣΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
ΔΑΜΟΜΑΧΟΣΚΛΕΟΜΙΔΟΥ
ΛΥΚΟΜΑΧΟΣΛΥΚΟΜΑΧΟΥ

ΒΕΙΔΙΑΙΟΙ
ΔΑΜΟΦΙΛΟΣΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
ΔΑΜΟΜΑΧΟΣΜΟΡΜΙΟΥ
ΛΑΜΑΧΟΣΔΑΜΑΙΤΟΥ
ΛΑΒΟΟΤΑΣΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΛΕΥΚΙΠΡΟΣ. . . ΤΡΙΟΥ
ΜΟΜΟΜΟΙΤΟΙ
ΔΑΜΟΜΑΧΟΣΔΑΜΟΜΑΧΟΥ
ΛΕΥΚΙΠΡΟΣ. . . ΦΙΛΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΔΑΜΟΦΙΛΟΣΛΑΜΑΧΟΥ
ΚΛΕΟΔΑΜΟΣΛΑΜΑΧΟΥ
ΔΑΜΟΦΙΛΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΟΣΔΑΜΟΜΑΧΟΥ
ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
ΦΙΛΟΔΑΜΟΣΦΙΛΟΔΑΜΟΥ
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΔΑΜΟΦΙΛΟΣΑΛΚΑΝΔΡΟΥ
ΧΑΡΙΔΑΜΟΣΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
ΧΑΡΙΛΑΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΟΣΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
ΑΛΚΑΝΔΗΡΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΦΙΛΟΔΑΜΟΣΑΛΚΑΝΔΡΟΥ
ΦΙΛΟΛΑΟΣΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΛΥΣΙΛΙΑΧΟΥ
ΑΜΔΡΟΜΑΧΟΣΛΥΚΕΟΡΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣΛΑΜΑΧΟΥ
ΛΥΣΑΝΔΗΡΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
ΧΑΡΙΛΑΟΣΑΜΔΡΟΜΑΧΟΥ
ΦΙΛΟΚΛΗΣΛΕΟΜΙΔ.
ΛΑΜΑΧΟΣ
ΔΑΜ

Inscriptio prioribus plane similis, nisi quod sine ligaturis decurrit: aetatis notam continet nullam; haud dubie tamen Fourmontus aequae ac prioribus voluit antiquam videri. Praeter Ephoros et Bidiaeos iuventutis praesides inscripti sunt κῶροι xxxi; de iis vide Meurs. Misc. Lac. II, 4. ex Archyteis: in altera columna μονόμοιτοι comparent numero incerti. Horum sedes est ap. Meurs. II, 6. qui glossa Hesychii nititur: μονομοιτῶν, Εἰλώτων ἄρχοντας. Et haec quidem corrupta est varieque legitur; Four-

montus sequitur emendationem Meursii: μονόμοιτον, Εἰλώτων ἄρχοντα, quae nulla ex parte probabilis est. Nosti ὁμοίους Spartanorum; hinc vocati quidam μονόμοισι videntur, ut a δημιουργοῖς sunt μονοδαιμουργοί (vide Hesych.). Itaque corrigendum videtur: μονόμοισι, τῶν Εἰλώτων ἄρχοντες. Titulus hic pro agonistico videtur confictus esse, ut priores duo, et ni fallor pertinet ad κρυπτεῖαν, quam instituerint κῶροι: hinc Helotum quoque praefecti inscripti sunt.

Ephori

Ἀνδρόμαχος Λαμάχου
Κρινῆς Ἀνδρομάχου
Δαμόστρατος Λαμάχου
Δάμαχος (sic corr.) Χαριδάμου
Εὐθύμος Δαμοφίλου (nota Θ reliquae scripturae non congruum)

Κῶροι

Εὐκίας (?) Δαμοστράτου
Δαμάτριος Χαριδάμου
Λεύκιππος Δαμωνάκου (O pro Ω)
Δαμάτριος Ἀριστάνδρου
Χαρίλαος Λαμάχου
Χαριδάμος Δα[μ]α[τ]ρί[ου]
Χαρ.... ..δα....
Δαμώνανος Δα[μ]ωνάκ[ου] (O pro Ω)
Δαμά[τρι]ος Λα[μά]χου
Λεύκιπ[πος] Δ[ευ]κί[ππο]υ
...όστρα[τ]ος
Λά[μ]αχος Ἀνδρ[ο]μά[χου]
[Ἀνδ]ρόνι[κ]ος Δαματρ[ί]ου
Λεύκιππος [Λε]υκίππου (idem nomen quod κῶρου decimi)
Δ[υκ]έργος Δαματρίου
Λυσάνδ[η]ρ [Λ]υσάνδ[ρ]ος
Δαμόφ[ι]λος Λυσάνδρου
Χαριδάμος Ἀλκάνδρου
Ἀλκιδάμας (sic leg.) Ἀλκιδά[μ]ου
Ἀλκί[νο]ς Λυσά[ν]δ[ρ]ου
Φιλόδ[α]μος Ἀλκάνδρου
Δαμόστρατ[ος] Λαμάχου
Λυκέργος Λυκέ[ρ]γου
Κσάντιππος Λυκέ[ρ]γου
Λυκέργος Λέωνος (Λέοντος)
Κλεόδαμος Πλάτωνος
Χαρίλαος Κλεολάου
Κλεωνίδας (O pro Ω) Δαματρίου
Χαριδάμος Δαματρίου
Δαμώνανος Κλεωνίδου (bis O pro Ω: et debebat Κλεωνίδα Laconicum esse)
Λυκόμαχος Λυκομάχου

Bidiaei

Δαμόφιλος Δαμοφίλου
Δαμώνανος (O pro Ω, imperite) Γοργίου
Λάμαχος Δαμαίτου
Λαβώτας Δαμοστράτου
Λεύκιππος [Δαμα]τρίου

Μονόμοιτοι

Δαμώνανος Δαμωνάκου (bis O pro Ω)
Λεύκιππος φίλου
Λυκέργος Λυκέ[ρ]γου (inepte)
Δαμόφιλος Λαμάχου
Κλεόδαμος Λαμάχου
Δαμόφιλος Λυκέ[ρ]γου
Λυκέργος Δαμωνάκου (O pro Ω)
Δαμάτριος Δαματρίου
Φιλόδαμος Φιλοδάμου
Φιλόστρατος Λυκέ[ρ]γου
Ἀριστόδαμος Λυκέ[ρ]γου
Δαμόφιλος Ἀλκάνδρου
Χαριδάμος Χαριδάμου
Χαρίλαος Λυκέ[ρ]γου
Λυκέργος Χαριδάμου
Ἀλκάνδηρ Λυκέ[ρ]γου
Φιλόδαμος Ἀλκάνδρου
Φιλόλαος Φιλοστράτου
Δαμάτριος Λυσιμάχου
Ἀνδρόμαχος Λυκέ[ρ]γου
Ἀριστοκλῆς Λαμάχου
Λυσάνδηρ Λυσάνδρου
Χαρίλαος Ἀνδρομάχου
Φιλοκλῆς Λεωνίδ[ου] (O pro Ω)
Λάμαχος ...
Δαμ.....

ΤΑΓΟΝΙΣΤΑΤΟΥΝΛΑΚΕΔΙΜΟΝΙΟΥΝ
ΕΦΟΡΟΙ ΟΥΝΓΡΕΣΒΕΥΣΟΥΛΙΑΙΟΙ
ΛΕΑΝΔΡΑΜΑΧΟΥ ΤΕΡΑΝΔΗΚΛΕΟΔΟΥ ΑΛΚΙΑΜΑΣΣΕΟΦΙΛΟΥ
ΠΛΑΤΟΥΝΔΑΚΟΥΝΟΣ ΔΟΥΔΑΝΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑΤΟΥΝΟΣ
ΑΛΚΙΑΜΑΣΣΕΟΝΤΟΣ ΠΙΣΙΑΜΟΣ ΔΑΜΑΡΙΟΥ ΜΑΧΑΝΙΑΣΚΛΕΑΝΔΡΟΥ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΛΥΚΟΜΑΧΟΥ ΠΑΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΔΑΜΑΡΙΟΣΧΟΜΑΧΟΥ
ΥΑΛΚΑΔΟΥΡ ΜΑΧΑΔΟΟΛΚΛΕΟΔΟΥ ΥΑΛΚΑΔΑ
ΑΛΚΙΑΜΑΣΣΕΟΝΑΚΟΥ ΥΑΛΚΑΔΙΟΙ ΛΑΜ ΠΙΔΟΟΣΕΟΦΙΛΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΑΝΟΣ ΠΛΑΤΟΝΟΣ ΛΥΚΟΡΑΚΣΔΕΥΚΛΙΔΟΣΒΑΣΙΛΕΟ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΚΛΕΑΝΔΡΟΥ ΛΥΚΟΡΙΔΑΜΑΡΙΟΥ
ΠΛΑΤΟΝΑΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΕΥΔΑΜΙΔΕΥΔΑΜΙΔΟΥ
ΚΛΕΑΝΤΗΣΚΛΕΟ ΕΥΒΟΥΛΑ ΔΑΜΑΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΛΕΑΝΤΗΣΚΛΕΟ ΕΥΦΡΟΝΑΛΥΣΙΠΤΟΥ
ΛΕΟΝΙΔΑΣ ΛΕΟΝΙΔΟΥ ΔΑΜΑΡΙΑΑΛΚΑΝΔΟΥ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΛΥΣΙΠΤΟΥ ΛΥΣΙΠΤΑ ΛΥΣΙΠΤΟΥ
ΛΥΚΑΙΣΤΙΠΤΟΥ ΑΛΚΑΝΔΑΔΑΜΟΝΑΚΟΥ
ΜΑΧΑΝΙΑΣΔΑΜΑΡΙΟΥ ΧΡΥΣΙΠΤΑΛΕΟΝΙΔΟΥ
ΑΛΚΙΠΤΟΣΛΥΣΑΝΔΟΥ ΑΛΚΙΟΔΑΜΟΝΑΚΟΥ
ΛΥΚΟΜΕΔΗΣΔΑΜΑΡΙΟΥ ΑΛΚΑΜΟΝΑΔΑΜΑΡΙΟΥ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΑΛΚΙΠΤΟΥ ΝΑΥΣΙΚΛΑ ΕΥΦΡΟΝΟΣ
ΛΥΚΙΔΑΣ ΛΥΚΕΟΡΑΝΟΥ ΝΙΚΟΜΑΧΑ ΑΛΚΑΝΔΡΟΥ
ΛΥΚΕΟΡΑΝΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ ΔΑΜΟΝΑΚΑ ΔΑΜΟΝΑΧΟΥ
ΛΕΟΟΑΛΚΑΝΔΟΥ ΛΥΣΑΝΔΑ ΛΥΣΑΝΔΟΥ
ΛΕΟΟΛΥΣΑΝΔΟΥ ΑΛΚΙΠΤΑΔΑΜΟΝΑΚΟΥ
ΛΥΚΟΜΑΧΟΣΑΛΚΙΠΤΟΥ ΑΛΚΙΑΜΑ ΑΛΚΙΑΜΟΥ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΛΥΣΑΝΔΟΥ ΔΑΜΑΡΙΑΚΛΕΟΔΟΥ
ΔΑΜΑΡΙΟΣΔΑΜΑΡΙΟΥ ΔΑΜΑΡΙΑΑΛΚΙΠΤΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΛΧΙΜΑΧΑΛΕΑΝΔΟΥ
ΛΕΟΟΑΛΚΑΝΔΟΥ ΔΑΜΑΡΙΑΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΑΛΚΑΔΑΜΑΡΙΟΥ ΑΛΚΑΝΒΑΛΑΜΑΧΟΥ

Ineptissimum inscriptionis commentum, quod aetatem mentitur Zeuxidami regis, patris eius Anaxidami, qui Olymp. 28, 1. bellum Messeniācum alterum ad exitum perduxit. Vide inter *υαλκαδίους* col. II. vs. 1. Scriptura qualis priorum est, nec quidquam vere priscum conspicio; sed insanis nugis Fourmontus fucavit dialectum, in vocibus permultis ου reponeus pro ω, in aliis, ac partim in iisdem vocabulis retinens ω. Primo loco rursum prodit nota ista ex prioribus formula, sed immista pro ω diphthongo ου: τὰ πόλεις τὰ τοῦν Λακεδαιμονίου, οὐν πρεσβεῖς . . . sequuntur Ephori, Βουαγός, qui nunc Βουαγῶρ audit, in quo ω manifesto falsum, dein ignoti isti Βουλαῖοι et scriba: postremo ad modum tituli num. 64. choragus *υαλκαδούρ*, et puella praesul *υαλκάδα*, et

xxiv choreutae masculi cum totidem puellis, qui *υαλκαδίοι* audiunt. Fundus figmenti, qui priorum, Hesychius ap. Meurs. Misc. Lac. II, 10. *Υαλκάδαι, χοροὶ παίδων, Λάκωνες*. Choreutae igitur *Υαλκάδαι* dicendi erant, pro quibus Fourmonti imperitia dedit *υαλκαδίους*, contra analogiam: choragus ipsi est *υαλκαδούρ*, quod ex *υαλκάδαι* Graece formari non potest: nempe finxit barbaram formam *υαλκαδός* indeque aliam etiam deteriorem *υαλκαδῶρ*, ut *Βουαγῶρ*, tum intulit ου, *υαλκαδούρ*. Quot quaeso in una voce peccata! Dein praesulem mulierem dixit *υαλκάδαν* a masculo *υαλκαδός*, hoc quoque contra analogiam. Nunc accipe nomina vitiis absurdis scatentia et formis inter se maxime dissidentia.

Ephori	Buagus	Buliaci
Τερπάνδρ Κλεοδάμου	Ἰπσιδάμος (p. Ἰψίδαμος, cf. de i ad num. 63.) Δαματρίου	Ἀλκιδάμας Σεοφίλου (Σιοφίλου)
Λεάνδρ Λαμάχου		Δράκω Πλάτουνος (nimium inepte)
Πλάτουν Δράκουρος		Μαχανίδα Κλεάνδρου
Ἀλκιδάμας Λέοντος (alibi habet Λέωνος: quidni igitur nunc Λέωνος?)	Scriba	Δαμάτριος Ἰσχομάχου
Δαμάτριος Λυκομάχου	Μαχάων Κλεοδάμου	Λυσίμαχος Κλεομένεο (p. Κλεομένεος)
Ῥαλκιάδουρ		Ῥαλκιάδα
Ἀνακσίδαμος Δαμωνάκου (rursus O pro Ω)		Λαμπιδῶ Σεοφίλου (sic)
	Ῥαλκιάδιοι	
Λυκέοργος Πλάτωνος	Λυκορία Σδευκσιδάμου Βασιλέο!	
Δαμάτριος Λεάνδρου	Λυκορίς (?) Δαματρίου	
Πλάτων Λυσιμάχου (supra Πλάτουν, et Δράκω, et mox Λέω)	Εὐδαμίδα (qualis forma!) Εὐδαμίδου (potius Εὐδαμίδα esse debebat)	
Κλεάντης (sic) Λέω (Λέωνος p. Λέοντος)	Εὐβούλα Δαματρίου	
Ἀριστοκλῆς Λαμάχου	Εὐφρωνα (Εὐφρόνα) Λυσίππου	
Λεωνίδα Λεωνίδου (bis O pro Ω: in terminatione praestabat ἰδα)	Δαματρία Ἀλκάνδρου	
Δαμάτριος Λυσίππου	Λυσίππα Λυσίππου	
Λύκας Ἀριστίππου	Ἀλκάνδρα Δαμωνάκου (O pro Ω)	
Μαχανίδα Δαματρίου	Χρυσίππα Λεωνίδου (O pro Ω)	
Ἀλκιππος Λυσάνδρου	Ἀλκισία (p. Ἀλκιδία) Δαμωνάκου (ut supra)	
Λυκομέδης (sic) Δαματρίου	Ἀλκαμόνα (?) Δαματρίου	
Δαμάτριος Ἀλκίππου	Ναυσικάα (sic corr.) Εὐφρωνος!	
Λυκίδα Λυκέοργου	Νικομάχα Ἀλκάνδρου	
Λυκέοργος Ἀριστίππου	Δαμωνάκα Δαμωνάκου (O pro Ω)	
Λέω Ἀλκάνδρου	Λυσάνδρα Λυσάνδρου	
Λέω Λυσάνδρου	Ἀλκίππα Δαμωνάκου (ut supra)	
Λυκόμαχος Ἀλκίππου	Ἀλκιδάμα Ἀλκιδάμου	
Δαμάτριος Λυσάνδρου	Δαματρία Κλεολάου	
Δαμάτριος Δαματρίου	Δαματρία Ἀλκίππου	
Ἀριστόδαμος Χαριλάου	Ἀλκιμάχα Λεάνδρου	
Δαμάτριος Χαριλάου	Δαματρία Ἀριστίππου	
Λύκας Ἀλκίππου	Ἀλκὰ Δαματρίου	
Χαρίδαμος Χαριλάου	Κολότα (!) Ἀριστάνδρου	
Δαμωνάκος (O pro Ω) Ἀλκα....	Ἀλκάνδρα Λαμάχου	

68.

Amyclis in templo Ongas. Edidit Rochettus Epist. tab. IV. et interpretatus est p. 132 sqq. Miscrunt etiam Osannus et Everettus, cuius exemplum accurate factum secutus sum potissimum.

Tempus non definitum; quum tamen scriptura prioribus similis sit, patet eam fuisse fingentis mentem, ut hic quoque titulus ex bellorum Messeniarum aetate videretur derivatus. Litteraturae genus partim antiquum est, quo pertinent L, S, M, N, partim recens: inter ornamenta est ara sive puteal cum serpente Spartanorum insigni regum, in quo nihil vitupero (vide ad clypeos); sed reliqua, corcula maxime, novicii sunt usus. Praeter Ephoros et Bidiaeos inscripti sunt βουλαῖσι nunc sex, quum in prioribus quini sint: cuius varietatis cau-

sam nemo aperuerit, nisi Fourmonti est impudentia in fingendo ad quidvis ineptum proclivis: ante hos sunt ἱατροὶ sex totidemque ἐμπάσαντες. Nomina maxima ex parte eadem sunt quae in prioribus, formaeque nunc accedunt aliquot nugatoriae in ἀνδρῶν desinentes, quum hucusque nonnisi ἀνδρῶν in Fourmontianis viderimus. Nempe Fourmontus semper aliquid novi et mirifici comminisci studebat, neque ei sufficebat, formas in ἀνδρῶν finxisse, nisi addidisset quoque has in ἀνδρῶν desinentes. Nomina haec sunt.

Ephori

Δαμῶνας (O pro Ω) Ἀριστάνδρου
Λαμπρίδιος Δαμοφίλου
Σύμμαχος Δαμοφίλου
Χαρίλαος Λαμάχου
Φιλάνδριος Δαματρίου

Bidiaei

Λάμαχος Πλάτωνος
Δαμόφιλος Δαμοστράτου
Χαρίλαος Παμφίλου
Λαμπρίδιος Πλάτωνος
Ἀρίστιππος Λαμάχου

Ἰατροί
 Δαμόφιλος Λυσάνδρου
 Πλάτων Δαματρίου
 Λυσάνδρῳ Πλάτωνος
 Λυσάνδρῳ Δαμωνάκου (O pro Ω)
 Ἀλκιππος Δαμοφίλου
 Λαμπρίδιος Στεφάνου

Ἐμπάσαντες
 Δαμόφιλος Λαμπριδίου
 Δαμόφιλος Λαμάχου
 Δαμάτριος Λυσίππου
 Ἀριστάνδρῳ Λυκομάχου
 Λύσιππος Δαματρίου
 Ἀριστόμαχος Ἀριστομάχου

Βουλευταῖοι
 Δαμάτριος Λαμάχου
 Νικόμαχος Δαματρίου
 Λυσάνδρῳ Ἀριστοβούλου
 Δαμόφιλος Πλάτωνος
 Πλάτων Ἀριστομάχου
 Ἰαμος Δαμωνάκου (O pro Ω)

Scriba

Χαρίλαος Ἀριστάρχου

Ex paucissimis nominibus saepe repetitis totus hic catalogus confectus est; inter quae *Lampridii* nomen quater redit, quod in prioribus ne semel quidem occurrit: id tamen non negaverim Graecum esse, ut *Bassi* nomen Latinis non proprium est, sed antiquitus Doricum, unde Aeginae Bassidae. Accedit etymon a λαμπρός: et ap. Plutarch. Agesil. 1. Λαμπριδῶ est varia lectio p. Λαμπιδῶ. *Damonacus* quoque rursus comparet bis, et utroque loco littera O scriptus, ut per universos hos Fourmonti titulos: quae res vel sola poterat fraudem demonstrare; neque enim credibile est per omnes has inscriptiones quemquam locis omnibus O pro Ω legere potuisse: igitur patet hoc O constans ab imperito esse falsario profectum. Inter βουλευταῖους ultimus est Iamus Damonaci, ut inter lochagos num. 63. est Damonacus Iami. Inter Ἐμπάσαντας in voce Δαμόφιλος litterae Λ supra scriptum Α, quasi pro varia lectione.

Bis de hac inscriptione dixit Rochettus, Diss. Archaeol. p. 77 sqq. et in Epist. ad Aberd. p. 132 sqq. ubi de initio inscriptionis alia proposuit atque ego ad num. 64. Legit enim ὦν πρεσβεύς, et ὦν refert ad Λακεδαιμονίων, affertque exemplum, ut ait, plane geminum ex Cyriaco n. 260. πρεσβεύς autem, qui in Spartanis apud Fourmontum catalogis frequens reperitur, esse alibi principem, nunc vero peculiarem magistratum. Sed ad num. 64. satis mihi videor docuisse, unde formula illa ΩΝ ΠΡΕΣΒΕΥΣ nata sit; quodsi ὦν legere velis idque ad Λακεδαιμονίων referre, inauditam habebis dictionem, in qua praeterea certe ἄς, non ὦν dicendum erat; quamquam ne hoc quidem ferri poterat: nec nominativus ἂ πόλις ullum habet nexum, ususque sermonis pro ὦν πρεσβεύς desiderabat potius genitivum πρέσβews ὄντος. Notavi etiam supra, πρεσβεύς non esse Graecum, sed πρέσβυς: nec peculiarem esse magistratum, sed ephorum principem (πρύτανιν), inde liquet, quod Ephori deinceps nonnisi quattuor habentur. Rochettus quidem quintum statuebat defunctum; sed praeterquam quod defuncto substituitur alius suffectus, si sex has inscriptiones omnes vir doctus vidisset nonnisi quaternos habere Ephoros, non cogitasset de defuncto. Unde simul intelligis, ut hoc obiter observem, ne Hippagretis quidem binis num. 63. tertii obitu statuendo succurri posse. Postremo Cyriaci inscriptio nullo modo cum hac Fourmontiana convenit. Est haec: Γέροντες ἐπὶ TOT. ME. Πρατολάου τοῦ Δεξιμάχου, ὦν ΠΡΕΣΒΙΣ

(corrigere πρέσβυς) Νεικοκράτης etc. Continentur Senatotes sub Patronomo P. Memmio Pratolao Deximachi f. quorum princeps Nicocrates: corrige igitur Π ΜΕ. Idem Pratolaus alibi quoque in genuinis Spartanis inscriptionibus Patronomus audit, et in alia est Ephorus; pater eius fuit P. Memmius Deximachus Pratolai f. At quid huic Cyriaci titulo cum Fourmontiano commune? Potius Cyriaci inscriptio gemina iis exemplis, quae num. 64. retulimus, estque in ea πρέσβυς collegii princeps, ut in reliquis inscriptionibus Spartanis omnibus; ut in titulo de Tiberio Claudio Montano in fine: τοῦ πρέσβews τῆς συναρχίας τὸ Β; in alio de Tiberio Claudio Harmonico: διὰ συναρχίας ἧς πρέσβυς Ξενοκράτης: rursum alibi P. Aelius Alcandridas est πρέσβυς Βιδέων, cuius deinceps memorantur οἱ συναρχοντες; in alia inscriptione de Claudio Cassiano est: τοῦ πρέσβews τῶν Ἐφόρων. Igitur πρέσβυς semper est princeps collegii, non civitatis. Quodsi in M. Aurelii Damarchi titulo πρέσβυς τῆς Λιμναέων φυλῆς legitur, tribum cogites et ipsam collegium constituere.

Novi in hac inscriptione sunt Ἐμπάσαντες, coniuncti cum medicis (ιατροὺς enim recte agnovit Rochettus, nec ιαροὺς inferre debebat Boissonadus Class. Diar. Vol. XIX. p. 304.), item cum βουλευταῖοις, quos praeter Fourmontiana nusquam reperiri monui ad num. 64. De medicis locus est Xenoph. Rep. Lac. 13. ubi praeter alios τῶν ὁμοίων regis contubernales cum rege expeditivisse dicuntur μάντις καὶ ιατροὶ καὶ αὐληταί. Haec etiam ex vulgatis libellis cognita Fourmontio erant. Quos addidit Ἐμπάσαντας, ducti sunt ex Meursio Misc. Lac. II, 4. ubi annotatum ex Hesychio: Ἐμπασέντας, ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαιμονίᾳ. In promptu erat hoc mutare in Ἐμπάσαντες: Fourmontus tamen littera E alio quoque modo transposita vocavit etiam *Empesantes*; et derivata, ut videtur, voce ab Ἐμπάσσω, *chirurgos* interpretatus est ideoque coniunxit cum medicis: finxitque hunc titulum, ut eo contineri probatio (δοκιμασία) medicorum et chirurgorum, quos absurdus homo a medicis diversos Spartae fuisse putabat, videretur legentibus. Hoc disco ex ipsius verbis Mem. Ac. T. XV. p. 416. „Les Bidiæi n'ordonnoient pas seulement les combats de jeunes Spartiates et Lacédémoniens, ils avoient encore un emploi du moins aussi honorable; eux seuls, avant la création des Ephores, jugeoient de la capacité des Medecins et des Empesantes ou Chirurgiens; mais depuis les Ephores, les Bidiæi n'ont plus été les seuls juges, il a fallu

partager ce droit avec les Ephores: nous apprenons ceci d'un grand nombre (immo ex hac una) d'Inscriptions." Haec igitur Fourmonti ipsius explicatio est, eaque sola vera: quippe hunc in finem compositus a Fourmonto absurdus hic titulus est. Sed Rochettus glossam Hesychii cum huius interpretibus refert ad ἐμπασιν, hoc est ἔγκτησιν: ἐμπάσαντας igitur dicit esse magistratus praefectos curandis possessionibus sive acquisitionibus fundorum, quos reges auctore Xenophonteo libello c. 15. habebant ἐν πολλαῖς τῶν περιόικων πόλεων, putatque hos esse eosdem, qui inter regis bellicos contubernales omnium rerum necessariorum curatores fuerunt. Xenoph. Rep. Lac. c. 13. συσκηνοῦσι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς ἄνδρες τῶν ὁμοίων· οὗτοι τοῦτοις (regi et polemarchis) ἐπιμελοῦνται πάντων τῶν ἐπιτηδείων, ὡς μηδεμία ἀσχολία ἢ αὐτοῖς τῶν πολεμικῶν ἐπιμελεῖσθαι. Sed haec non satis apte cohaerent. Fundorum quidem curatores non possunt iidem esse ac qui in bellicis expeditionibus regem comitantur; haec enim

negotia prorsus diversa sunt. Ἐμπάσαντες autem Fourmontiani sex sunt, isti regis comites nonnisi tres, illius quidem regis, qui expeditisset: qui non expediterat, omnino nullos habebat: nihil enim de hoc dicitur; de solo in bellis comitatu narrat Xenophonteus scriptor. Atque ut concedam regum in subditorum Laconicorum oppidis possessionem fuisse non κτήσιν sed ἔγκτησιν, quomodo tandem eius curatores potuerunt ἐμπάσαντες dici? Num enim ἐμπάω verbum est? Non, sed ἐμπάομαι. Et ut illud fuerit, an magistratus nomen potest participium aoristi esse? Minime vero: nec quisquam afferet τοὺς χειροτονηθέντας ἐπὶ τῷ Θερικῷ et talia, quae plane diversa sunt. Valeant igitur illi magistratus sive chirurgi sive domus regiae dispensatores villicique. Postremo Rochettus hanc inscriptionem antiquiorem quam Olymp. 90, 3. iudicat, quod minor βουλευαίων numerus est quam Agidi datorum συμβούλων (v. ad num. 64.): ego quid de aetate eius commenticia iudicem, supra dixi.

69.

Amyclis in Apollinis. Ex Fourmonti schedis Bekkerus.

ΔΡΟΛΙΣΔΤΟΝΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝ
 ΝΠΡΑΕΒΕΥΣ
 ΠΛΑΤΟΝΑΛΚΙΔΑΜΟΥ

ΕΦΟΡΟΙ
 ΔΑΜΟΟΝ
 ΑΛΚΙΝΔΡΟΥ
 ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
 ΑΥΚΕΟΦΟΥ
 ΑΥΚΕΟΦΟΥ
 ΔΑΜΟΚΑΚΟΥ
 ΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
 ΧΑΡΙΔΑΜΟΥ

ΒΟΥΛΟΟΡ
 ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
 ΧΑΡΙΔΑΜΟΥ
 ΕΙΡΕΙΝΟΟΡ
 ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
 ΔΡΙΣΤΑΝΔΟΥ
 ΠΑΜΜΑΤΕΥΣ
 ΠΟΛΥΔΟΟΡΟΥ
 ΔΡΙΣΤΙΠΠΟΥ

ΒΕΙΔΙΔΙΟΙ
 ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΑΛΚΑΝΔΡΟΥ
 ΠΛΑΤΟΝ
 ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ
 ΑΥΣΑΝΔΕΙΑ
 ΔΑΜΟΝΑΚΟΥ
 ΛΑΜΑΧΟΥ
 ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ
 ΠΛΑΤΟΝ
 ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥ

ΛΑΜΑΧΑΛΑΜΑΧΟΥΤΟ
 ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥΛΥΝΑ
 ΔΑΜΑΤΡΙΔΑΛΑΜΑΧΟΥΤΟ
 ΦΙΛΑΝΔΡΟΥΛΥΝΑ
 ΑΛΚΑΝΔΑΑΛΚΑΝΔΡΟΥΤΟ
 ΑΥΣΑΝΔΡΟΥΛΥΝΑ
 ΑΛΚΙΠΠΙΔΑΜΑΤΡΙΟΥΤΟ
 ΠΛΑΤΟΝΟΥΛΥΝΑ
 ΑΥΣΑΝΔΑΔΑΜΟΝΑΚΟΥΤΟ
 ΑΥΚΕΟΦΟΥΛΥΝΑ
 ΜΑΚΡΟΒΙΑΔΑΚΡΟΒΙΟΥΤΟ
 ΛΑΜΑΧΟΥΛΥΝΑ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟΑΛΚΙΠ

ΤΙΘΕΙΜΙΔΙΑΙ
 ΧΑΡΙΔΑΜΑΧΑΡΙΔΟΥΤΟ
 ΔΑΜΟΝΑΚΟΥΛΥΝΑ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟΔΑΜΟΥΤΑΤΟΥΤΟ
 ΔΑΜΑΤΡΙΟΥΛΥΝΑ
 ΔΑΜΑΤΡΙΔΑΥΣΑΝΔΡΟΥΤΟ
 ΑΥΣΑΝΔΡΟΥΛΥΝΑ
 ΑΛΚΙΠΠΙΔΑΥΚΕΟΦΟΥΤΟ
 ΦΙΛΟΔΑΜΟΥΛΥΝΑ
 ΛΑΜΠΙΔΟΟΧΑΔΑΜΟΥΤΟ
 ΦΙΛΟΚΛΕΟΛΥΝΑ
 ΔΑΜΟΦΙΛΑΛΑΜΑΧΟΥΤΟ
 ΒΡΑΣΙΔΟΥΛΥΝΑ
 ΔΑΜΑΤΡΙΔΑ

Scriptura, ut solet in Fourmontianis, antiqua recentibus mista praebet. Nomina haec sunt, iisdem, quibus in prioribus, ineptiis fucata.

Ephori
 Πλάτων Ἀλκιδάμου
 Δάμων Ἀλκάνδρου

Βουαγώρ
 Δαμόφιλος Χαριδάμου

Bidiaei
 Λάμαχος Ἀλκάνδρου
 Πλάτων Δαμοφίλου

Δαμόφιλος Λυκεόργου (ut semper)
Λυκεόργος Δαμωνάκου (O pro Ω, ut
semper)
Χαρίδαμος Χαριλάου

Εἰρεῖνωρ
Δαμάτριος Ἀριστάνδρου
Scriba
Πολύδωρος Ἀριστίππου

Λυσάνδεις Δαμωνάκου (δεῖρ p. ρος,
O pro Ω)
Λάμαχος (sic leg.) Δαματρίου
Πλάτων Ἀριστοδάμου

Τι-Θεινιδίαι (Θ non convenit reliquae scripturae, ut num. 66.)

Λαμάχα Λαμάχου τοῦ Ἀριστοδάμου γυνά
Δαματρία Λαμάχου τοῦ Φιλάνδρου γυνά
Ἀλκάνδρα Ἀλκάνδρου τοῦ Λυσάνδρου γυνά
Ἀλκίππα Δαματρίου τοῦ Πλάτωνος γυνά
Λυσάνδρα Δαμωνάκου (O pro Ω) τοῦ Λυκεόργου γυνά
Μακροβία Μακροβίου τοῦ Λαμάχου γυνά
Λαμπιδὼ Ἀλκίπ[που]

Χαριδάμα Χαριλάου τοῦ Δαμωνάκου (O pro Ω) γυνά
Λαμπιδὼ Δαμοστράτου τοῦ Δαματρίου γυνά
Δαματρία Λυσάνδρου τοῦ Λυσάνδρου γυνά
Ἀλκίππα Λυκεόργου τοῦ Φιλοδάμου γυνά
Λαμπιδὼ Χα[ρι]δάμου τοῦ Φιλοκλέου (Φιλοκλέος) γυνά
Δαμοφίλα Λαμάχου τοῦ Βρατίδου γυνά
Δαματρία

Falsas formas nota Δαμωνακος littera O, Λυκεόργος, Φιλοκλέος, Βρατίδου per se bonum, sed non Laconicum in inscriptione vetustatem summam, ut priores, simulante: quae omnia in praecedentibus notavimus haud semel. In articulo τοῦ semper scriptum TO, licet in terminationibus sit OY: quo quid potest magis ridiculum et imperitum esse? Immo articulus plane abesse debebat: dicitur Λαμάχα Λαμάχου, Ἀριστοδάμου γυνά, vel ἁ Ἀριστοδάμου γυνά. Nunc apposito articulo qui Graece noverit construxerit Λαμάχου τοῦ Ἀριστοδάμου, *Lamachi Aristodemi filii*, quod tamen absonum. Titulus pertinet ad Laconica Τι-Θηνίδια, de quibus Meursius Misc. Lac. I, 11. In iis agebatur convivium (κοπὴς) ὑπὲρ τῶν παίδων. Κομίζουσι γὰρ, ait Polemo, αἱ τίτθαι τὰ ἄρρενα παῖδια κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ἀγρόν etc. Cui festo praeter Ephoros et Bidiaeos paedonomos scribamque praeficit Fourmontus Βουαγόν, qui ipsi male est Βουαγώρ littera Ω: alius magistratus ineptissime fictus est Εἰρεῖνωρ. Nempe εἰρένες sunt adolescentes viginti annorum, qui duobus abhinc annis exarserant ex pueris, potestate quadam in pueros instructi inter epulas et in militia, quod ex Plutarcho docet Meursius Misc. Lac. II, 3. Lacones tamen vocabant ἱρνας (Hesych. v. ἱρνες) aut ut arbitror Φίρνας. Igitur ille εἰρεῖνωρ debebat IPAN vel FIPAN scribi: sed Fourmontus Graecae grammaticae admodum imperitus finxit nominativum εἰρηνος, unde fecit Laconice εἰρηνορ, et, ut in Βουαγώρ fecit, iam etiam εἰρήνωρ, postremo assumpto ei ut in Ἀριστάνδεις aliisque, εἰρεῖνωρ. Idem Τι-Θηνιδίους praefecit mulieres, quas Τι-Θεινιδίαι vocat, illato hic quoque ei pro η: nec recte a festi nomine Τι-Θηνίδια mulieres possunt Τι-Θηνίδια dictae haberi. Igitur in hac inscriptione ut in quinque similibus, quas praemisi, fraus est plane manifesta. Attamen ut num. 61-63. ita in his quoque sex titulis (num. 64-69.) ex nominum repetitione frequentissima sublestam eorum fidem esse docebo. Nam num. 64. homines inscripti sunt LXIV, num. 65. accedunt novi XLII, num. 66. sunt LXVI, num. 67. LXII, num. 68. XXIX, num. 69. XXVII. Patribus annumerandis duplicatur numerus, accedentibusque num. 69. maritis XII, fiunt homi-

nes DLXXXII. Horum nomina, si pauca, quae mutilata sunt, exceperis, et muliebria a virilibus derivata ut par est omiseris, nonnisi ex cxviii vocabulis composita sunt. In his praeter muliebria, quae asteriscis binis notavi, plurima sunt eadem quae num. 61-63. nova sunt nonnisi LIII, quae singulis signavi asteriscis. Plurima praeterea inter se similia et affinia sunt, ut fingentis tenuem eruditionem facile agnoscas; quoties vero quodque repetitum sit, numeri apposti docent. Sunt igitur haec: *Alca 1, Alcamenes 1, **Alcamona 1, Alcander 28, *Alcidamas 3, Alcidamus 4, **Alcimacha 1, *Alcinous 1, Alcippus 12, **Alcithoa 1, *Amphidamas 1, *Anaxander 1, *Anaxidamus 1, *Anaximander 2, *Androcles 3, *Androclides 1, *Androlaus 1, *Andromachus 7, *Andronicus 1, Aristander 10, *Aristarchus 1, Aristippus 10, Aristobulus 1, *Aristocles 2, Aristodamus 6, Aristomachus 7, **Bacchyla 1, Battus 3, Brasidas 4, **Candiopa 1, Charidamus 17, Charilaus 15, **Chiona 1, **Choerila 1, **Chrysippa 1, *Cleander 2, Cleanthes 1, **Cleo 3, Cleobulus 7, Cleodamus 17, Cleolaus 3, **Cleomacha 1, Cleomenes 6, *Cleonidas 2, *Cleonymus 2, *Cleophanes 3, *Cleophylus 1, **Colota 1, *Crinas 1, *Damaetus 2, Damasippus 6, *Damon 1, Damonacus 26, **Damonassa 1, Damophilus 21, *Damosthenes 1, *Damostratus 5, *Damoxenus 1, Demetrius 62 (quid censes?), *Dionysius 1, *Draco 2, **Elaira (Hilaira) 2, Eubulus 2, *Eucyas 1, Eudamidas 2, Euphron 3, *Euthymus 1, *Hypsidamus 1, Iamus 1, *Ischomachus 1, Lamachus 32, **Lampido 9, Lampridius 4, *Leander 3, Leon 10, Leonidas 4, *Leucippus 6, *Lycander 2, *Lycan 1, *Lycas 2, *Lycidas 1, Lycomachus 5, *Lycomedes 1, *Lycophron 1, **Lycorias 1, **Lycoris 1, Lycurgus 22, Lysander 21, *Lysimachus 10, *Lysippus 11, *Lysistratus 2, Machanidas 6, *Machaon 1, *Machidas 1, *Macrobios 2, *Menophilus 2, **Nauticaa 1, Nicocles 1, Nicomachus 2, Pamphilus 2, **Periclea 1, Philander 5, Philocles 3, Philodamus 11, Philolaus 2, Philomachus 3, *Philostratus 2, *Philoxenus 1, **Phoebe 1, Plato 15, Polydorus 6, *Spendon 1, *Stephanus 1, *Symmachus 1, *Terpander 1, Theophilus 3, *Xanthippus 1, *Zeuxidamus 1.

PARS SECUNDA.

INSCRIPTIONES ATTICAE.

Magnus Atticorum titulorum numerus quum ex temporis ordine digeri nequeat, in classes eos disposui, quarum rationem reprehendere expeditius est quam instituere, propterea quod plurimae inscriptiones non uni possunt classi adscribi. Equidem initio a publicis rebus facto *prima* classe complexus sum acta publica Senatus et Populi, item pagorum et aliarum universitatum et societatum veteris potissimum reipublicae: una et altera inscriptio recentior est, quam tamen hoc loco ponere postulabat affinitas: nonnulla decreta argumenti causa aliis classibus adscripsi. In calce addidi breves aliquot prioris aetatis titulos honorarios, qui alibi commode inseri non posse videbantur. *Secunda* classis tabulas magistratum continet, partim valde antiquas, Quaestorum et Curatorum operum publicorum similiumque. *Tertiam* constituunt catalogi et inscriptiones militares, magna ex parte priscae aetatis. Inde a *quarta* plurima novicia sunt; in ea habes Archontes, Prytanum catalogos, laminas iudicum. *Quinta* comprehendit agonistica et gymnastica omnia, etiam decreta et donaria eius generis, quae a classe I. VIII. IX. separanda duxi, item magistratus agonisticos. *Sextam* in classem catalogorum variorum fragmenta

conicere placuit. *Septima* honores Imperatorum complectitur et aliquot eorundem decreta; addidi honores virorum et feminarum Caesarum domus. *Octava* classis habet decreta, Imperatorum aetate honoribus privatorum, magistratum, sacerdotum et sacrificulorum data, item statuarum eo aevo honoris causa dedicatarum inscriptiones, in quibus tamen una et altera potest antiquior esse: excepti agonistica omnia; sed ob rerum affinitatem addidi genealogias familiarum sacrarum. *Nonam* classem tenent donariorum tituli et operum publicorum maxime a privatis dedicati. *Decima* continet ordinem sacrarum, exceptis iis, quae in prima classe commodius ponebantur, item diras, terminos varios et supellectilem variam. *Undecimam* expleant privata monumenta, quae prope omnia sepulcralia sunt; pauca non epitaphia sunt, quae ob pagorum (*δημων*) mentionem huc conferre visum est: singulorum quoque nominum ibidem positorum pauca fortasse non sepulcris inscripta erant; neque tamen haec separari poterant. *Duodecima* classis ex fragmentis conflata est, quorum sententiam perspicere non potueram. In singulis vero classibus disponendis partim temporum ordinem secutus sum, partim alias inii rationes, quas exponere infructuosum est.

CLASSIS PRIMA.

ACTA SENATUS ET POPULI, UNIVERSITATUM ET COLLEGIORUM.

70.

Lapis parallelepipedus in pavimento casae prope Thesei templum repertus; a Chandlero missum Societas eorum, qui *Dilettanti* dicuntur, Museo Britannico a. 1781. donavit, ubi extat Spat. XV. n. 87. Tribus is lateribus inscriptus est: *a.* et *c.* sunt in latioribus spatiis, *b.* in angustiori; sed huius partis litterae paulo maiores sunt. Partes *b.* et *c.* edidit Chandler. Inscript. P. II. p. 54. XXVII. omnes misit Müllerus, item *a.* et *c.* Rosius, cuius apographum accuratissimum est. Ex cunctis hoc exemplum concinnavi, in quo quae uncis seclusi, addidi de coniectura.

<i>a.</i>	<i>b.</i>	<i>c.</i>
Γ Μ Μ Ι Α : Κ	Ο Ε [Π Ι Τ Α	Μ Ε Ν
Ο Ν : Τ Ο Ν Δ Ι	Ε Ι Ε Ρ Α Λ Ν	Ι Ε Λ Ο Σ
Ι Τ Ο Σ : Η	Ε Λ Θ Ε Ι : Κ Α	... Ν Ε Μ] Ε Ν : Ν Ε Μ Ε Ν Δ
5 Ι Π Ο Λ Ι Ε Ο Σ	Ι Τ Α Κ Ο Ι Ν	Ε ...] Μ Ε Χ Φ Ι Η Ε Ι
Λ Ε Ο Ν : Λ Ε Τ	Α] Τ Α Σ Κ Α Μ	Ι Ο Δ V Μ Ε Ν Ο : ...] Δ Ε Μ Ε
Ο Λ Ο Ν : Μ Ε [Τ Α Τ Ο Ν Σ	Β] Ο Ν Ι Δ Ο Ν	... Θ V
Κ Α Μ Β Ο Ν Ι Δ Ο Ν Κ Α Ι Τ	Σ Ο Ο : Κ Α Ι Α	... Μ Α
Ο Σ Μ Ε Τ Ο Ι Κ [Ο Σ Θ V Ε	Ρ Ο Δ Ο Σ Ο : Π	... Α Ι
Ν Ε Ν Α Λ Ο Ρ Α Ι Τ Ε Ι Σ Κ	Α Ρ Α Τ Ο Ν Ε	... Ο Υ Α Ι : Α
10 Α Μ Β Ο Ν Ι Δ Ο Ν	V Θ V Ν Ο Ν : Τ	... Θ Ο Ι Σ Θ
... Δ Ε Α Λ	Ο Κ Α Θ Ε Κ Ο	... Κ] Α Τ Α : Τ Α Δ Ε
... Ν Δ Ε : Ε	Ν : Τ Α V Τ Α Ε	... Λ Ε Ν Ι Ο Κ Ο Μ Α
... Ο Ρ : Σ	Π Ο Μ Ν V Ν Ι	... Τ Ο Δ Ε : Τ Ο Δ Ε Μ Α
... Ι Ο Ν : Κ	Ι] : Τ Ο Σ Τ Ρ [Ε	... Δ Ε Τ Ο Δ Ε Ρ Μ Α : Δ
15 ... Ο Ν Τ Α : Ε Π Ι	Σ Θ Ε Ο Σ : Η Ο	... Ο Σ : Η Ο Ρ Ο Ι Α Ν Δ
... Τ Β V Ν Ο Ι	Τ] Ι Α Ν Τ Ο [Ν	... Ο Τ Τ Ε Σ Θ Α Ι : Δ
Ε ... Ο ... Ε Ι : Τ Ε [... Τ	Κ Ο Ι Ν Ο Ν Ι	... Ι Α Ν : Δ Ι Δ Ο Ν Α
Α [Δ Ε] Φ Κ Ε Α : Α Π [Ο Δ Ο Σ Θ	Ε Α Ρ Ο Δ Ι Δ	Ι ...] Τ Ε Ι Ο Ι Σ : Κ Α Ι
Α] Ο Μ Α : Ε Π Ι Φ	Ο Σ Ι Ν Ρ Α [Ρ	Ρ Α Ν Α Θ] Ε Ν Α Ι Ο Ι Σ : Ν Ε Μ
20 Ι Σ Ι : Ε Μ Ρ V Θ Ι C [Ι Σ Β	Α] Τ Ο Ν Ε V Θ	Ε Ν] Ε Ν Α Λ Ο Ρ Α Ι : Τ Ε Ι Σ Κ
Ο [Ν] : Τ Α Δ Ε Κ Ρ Ε Α [Α Ρ Ο Δ	V Ν Ο [Ν : Ρ] Ρ Ο	Α Μ Β Ο Ν Ι Δ Ο Ν : Η Ο Σ Α
Ο Σ Θ Α Ι : Ο Μ Α Ι . . .		Σ Ε Σ : Η [Ε] Μ Ι Ν Ο
Ο : Ι [Κ] Α Τ Α Τ [Α Δ Ε		

INSCR. GR. Vol. I.

O

Varietas lectionis potissima haec est. *In a.* Rosius nihil vs. 1. nisi MIA, nec vs. 2. nisi TON, pro quo Müller. TOM. Vs. 4. Müller. TO.IEO, Ros. POLEO. Vs. 11. Ros. tantum ΔEA. Vs. 13. Ros. O.Σ, qui etiam vs. 14. omittit I. Vs. 16. Müller. TΞVNOI. Vs. 17. Rosius solum hoc: O.EI:TE. Idem vs. 18. omittit FK, et F vs. 19. item primum I vs. 20. Ibidem Müller. IKI habet. Vs. 22. Rosius ultimum I omittit, et vs. 23. prima O:I. *In b.* vs. 1. solus Müllerus habet, qui vs. 2. primum E omittit. Chandlerus vs. 2. sic: EI:ΕΓΑΛΛ. Vs. 7. Müller. I pro ultimo A. Vs. 13. Chandl. omittit I in fine. Vs. 16. Chandl. I pro T. Vs. 17. Chandl. ultimum I non habet; vs. 18. Müller. primam litteram omittit, et eandem vs. 19. Chandlerus, item idem vs. 21. duas postremas litteras. *In c.* vs. 1. omittitur Chandlero; Müllerus praebet AEM. Vs. 2. Ros. omittit I. Vs. 3. Ros. habet N: ΔEMENΔ, et vs. 4. omittit M. Ibidem pro F Chandl. Ros. E. Vs. 5. Δ est apud solum Rosium. Vs. 6. Ros. ON. Vs. 9. Y solus Müllerus praebet. Vs. 10. litteram O addidi ex Mülleri apographo. Vs. 11. Müller. Ros. nihil habent nisi ΔE. Vs. 12. LEN omittit Müllerus; Ros. habet LE. Pro I Chandl. Ros. habent T. Pro K apud Müllerum vacuum spatium relictum est. Vs. 17. primum I omittunt Müller. Ros. Vs. 18. Chandl. IEIOIS, Müll. EIOIS. Vs. 19. prima littera Chandlero est L; ultimam omittunt Ros. Müll. Vs. 20. EN solus praebet Rosius, item AMBON vs. 21. Vs. 22. Chandl. et Ros. non habent N; Ros. Müll. omittunt I. Sed ubicunque aliquid ab illis omissum dixi, spatia relicta sunt. Nam omnes litterae sunt στοιχηδόν positae. In primo fragmento ternis punctis distingui notat Chandl. Syll. p. 25. ubi litterarum quoque formas tales esse dicit, quales dedi, nisi quod litterae A transversa linea non horizontalis est, ut expressimus, sed a sinistra versus dexteram declinata. Pro R esse debet P.

Tituli hi prima Pericleae aetatis tempora facile attigerint: neque enim ad Solonis leges referendi sunt, quippe quae βουστροφηδόν scriptae fuerint, et ab initio quidem in lignis (v. Petit. Praef. Legg. Att.), et οἱ κύρβεις quidem triangulares pyramidum in formam (Poll. VIII, 128.): etsi aereos quoque axones Solonis novit Pollux. Plura dabunt Antiquitatum libri: nobis haec sufficiunt ad errorem removendum. Accuratiorem temporum definitionem ubi postules, ex collatis variorum titulorum ductibus colligo hos post Olymp. 80. scriptos esse, proximis insequentibus annis (Olymp. 81. vel 82.). Scambonidae demus est Leontidis; eosdem tamen antiquitus gentem fuisse forma patronymica docet, ut Butadae et Philaidae demi et gentes fuere: qua de re monui in commentatione de tribubus Ionicis. Dubites igitur hae inscriptiones ad Scambonidas gentem an pagum pertineant; utrique enim haud dubie sua sacra fuerunt. Et magis primum eo inclinabam, ut sanctiora gentis sacra spectari putarem, praesertim quum has, quae memorantur, religiones, etiam ad alios ac Scambonidas perti-

nuisse pateat: certe *inquilinorum* sacra his coniuncta erant. Nihil autem notius est, quam certas gentes peculiaribus praefuisse sacris, quae tamen pro universa curarent civitate, ut Ceryces, Eumolpidas, Butadas, alias complures. Tales igitur coniciebam Scambonidarum quoque caerimonias quamquam ignobiliores fuisse. Mox tamen, pluribus pagorum decretis collatis, his quoque titulis pagi Scambonidarum sacra perscripta esse mihi persuasi. Insunt autem mandata maxime de sacrorum administratione et bonorum societatis communium; data vero pluribus *curatoribus* videntur, inter quos etiam sacerdotes esse poterant. Ordo laterum incertus est; nisi quod c. putes prius esse atque a. quod in hoc iam etiam ad *inquilinos* perventum est, de quibus ultimo loco dictum esse probabile videtur. Sed omnino haec laterum fragmina non continuo cohaerent.

De singulis pauca dicam, initio a c. sumpto. Vs. 2. haud dubie τέλος latet; *reditus societatis, qui distribuendi sint*, dici videntur: τὸ τέλος...[νέμειν: νέμειν δ' ἐ μέχρη ἡλίου δυσμένου], quippe statuto quodam die. Etiam vs. 5. reiecto Δ, quod solus Ros. habet, legendum videtur ν]έμειν. Vs. 11. κατὰ τὰδε vides. Vs. 12. K a Müllerō non admissum est, sed vacuum spatium relictum: vide ne IOOOMA fuerit: ζώνω μά, ut ὠμά aliquoties habes col. a. Vs. 14. δὲ τὸ δέρμα apertum est: intellige *pellē victimae*. Noti sunt reditus sacerdotum ex pellibus victimarum; Athenis vel civitati inde accedebat τὸ δερματικόν, de quo alibi dixi. Vs. 15. ὅποιαν δὲ vel ὅποιαν δέ. Vs. 17-19. δίδοναιτείσις (festi nomen) καὶ Παναθηναίοις. Νέμειν ἐν ἀγορᾷ τῇ Σκαμβωνιδῶν ὅσα... Ἀγοραὶ dicuntur comitia universitatum, ut ἀγορὰ τῶν φυλετῶν, de quo infra dicam: sed in hac inscriptione haud dubie locus intelligendus est, ut ἀγορὰ τῶν δημοτῶν n. 102. adde n. 88. Hoc ut credam, persuadet col. a. vs. 9. Scambonidarum autem hoc forum videtur in vicinia templi Thesei fuisse, ubi hoc marmor repertum est.

Col. a. vs. 1. vide ne ταμία (dualis) fuerit, ut de duobus societatis quaestoribus agatur, sicut in decreto Plothensium n. 82. Vs. 4. Διὸς Πολέως fuisse coniecerim. Vs. 4. dixeris Λεών eponymum Leontidis latere, cuius sunt Scambonidae, quatenus pagum constituunt. Vs. 6-10. satis certa videntur: Μετὰ τῶν Σκαμβωνιδῶν (nolim μετὰ τοὺς Σκαμβωνιδας) καὶ τοὺς μετοίκους θύειν ἐν ἀγορᾷ τῇ Σκαμβωνιδῶν. Vs. 15. ἐπὶ dativum adiunctum habebat, qui designaret, qua occasione hostia immolanda esset, ut vs. 20. Vs. 16. videtur BON (βοῶν) legendum. Hinc deinceps de carnibus dicitur, quae crudae vendendae sint, vs. 18. 19. τ]ὰ [δὲ] κρέα ἀπ[ο]δοῦσαι ὠμά, quod patet collatis sequentibus. Nam vs. 19 sqq. dicitur de alia immolatione: ἐπὶ Ζ....ισι, ἐν Πυθίῳ[ις] β]α[ρ]ύ: nisi fuit ἐν Πυθίῳ [κρί]σ[ι]; et hinc *carnes* rursum venduntur: τὰ δὲ κρέα [ἀπο]δοῦσαι ὠμά. In fine vides κατὰ τὰδε, ut col. c. vs. 11.

Col. c. quindecim litteras lata est, col. a. quatuordecim, et aliquoties, ut videtur, tredecim: no-

tum est enim etiam στοιχηδόν scripta disparem passim litterarum numerum habere. Sed col. b. non nisi septem litterarum latitudinem ostendit. Huius verba haec sunt: ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἀνέλθῃ. καὶ τὰ κοινὰ τὰ Σκαμ[β]ωνιδῶν σωῶ, καὶ ἀποδώσω παρὰ τῶν εὐδύνων τὸ καδῆκον. ταῦτα ἐπομύν[αι] τοὺς τρεῖς Θεούς. ὁ[τ]ι ἂν τῶ[ν] κοινῶν [μ]ὴ ἀποδιδῶσιν παρὰ τῶν εὐδύνων[ν, π]ρο.... Usque ad καδῆκον est formula iurisiurandi a curatoribus postulandi. Vs. 2. corrigo HIERAAN. Nota σωῶ pro σώσω, ad quod analogiae causa cf. Buttm. Gr. Gr. mai. T. I. p. 403 sqq. neve formam plebeiam esse putes, formulae publicae et iuraturanda cogita an apud Graecos plebeio sermone scripta sint. Nempe in scriptoribus talia grammatici deleverunt; sed inscriptiones hi raro attigerunt. De εὐδύνων, apud quos rationes reddebantur, dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 204 sqq. Nec mirum rationibus teneri illos curatores qualescunque, quum vel sacerdotes et universae gentes iisdem obnoxiae fuerint. Aesch. c. Ctes. p. 405.

οἷον τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερεῖας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος, καὶ χωρὶς ἐκάστους κατὰ σῶμα τοὺς τὰ γέγραμμένον λαμβάνοντας καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς Θεοὺς εὐχομένους, καὶ οὐ μόνον ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ κοινῇ κατὰ γένῃ, Εὐμολπίδας καὶ Κήρυκας καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Cf. etiam n. 88. Post formulam additur: ταῦτα ἐπομύναι τοὺς τρεῖς Θεούς, haec iuranto per tres deos. Ἐπομύναι necessaria est correctio, ut spatia expleantur; male Chandl. ἐπομύνντι, sed τρεῖς Θεοὺς recte explicuit. Pollux VIII, 142. τρεῖς Θεοὺς ὁμύναι κελεύει Σόλων, Ἰκέσιον, Καθάρσιον, Ἐξακεστήριον: ubi v. intt. Inde ab ὁ,τι ἂν incipiunt ea, quae, si quis publicorum bonorum aliquid non reddat, fieri debeant. Plures curatores fuisse docet pluralis ἀποδιδῶσιν. Verba ipsa integritati prorsus restitui; nec refello prava Chandleri supplementa partim in textu partim in Addendis proposita. Nota vero asyndeton ὁ,τι ἂν p. ὁ,τι δ' ἂν: sed hoc in eiusmodi stilo legitimum est, ut paulo ante ταῦτα ἐπομύναι, item col. c. et a. aliquoties.

71.

Ingens tabula marmorea, olim in atrio domus Graeci cuiusdam, in urbe versus templum Thesei; nunc in Museo Britannico n. 309. Tria latera perscripta sunt; in medio angustiori b. Posteriores hunc edidit Chandlerus Inscr. II. p. 54. XXVI. Omnes tres misit Rosius. Latus c. maxime detritum est; quae legi poterant, versus finem posita sunt.

a.

EN . ME
 . . . YNM
 . . . INPAP
 5 ΦΟΒ[Ο]ΛΟΝΚΑΙ[ΑΥΤΟΙΣΙΚΑΙΤΟΙ
 ΣΙ]ΤΕΚΝΟΙΣ[ΙΝ . . .
 . . . Η]ΕΚΑΣΤ . . .
 . . . ΝΘΕ . . .
 . . . ΟΧΙΟΝ . . .
 10 . . . ΕΤΟΝΗ . . .
 . . . ΟΝΑΡΑΧ[Μ . . .
 . ΑΝΑ]ΛΟΜΑΤ . . .
 . . . ΝΕΗΟΤΟ . . .
 . . . ΣΛΑΜ[Β]ΑΝ . . .
 . . . ΑΣ . . .
 15 . . . ΝΟΝ . . . ΛΕΡ . . .
 . . . ΤΕΜΜΕΕ . . .
 . . . ΛΕΝΤΟΑ . . .
 . . . ΟΚΕΡΥΚΑΣΔΕΜΥ . . .
 . . . ΣΤΑΣ[ΗΕΚΑ]ΣΤΟΝ . . .
 20 . . . ΑΣ . ΑΜ . . . ΑΕ . . .
 . . . ΟΣΕΥ . . . ΕΣΟΑ[Ι
 . . . ΜΕΣΙΜ . ΕΝΔΕ . . .
 ΣΙΚΕΡΥΚΟΝ . . . ΕΥ . . .
 25 Τ]ΟΔΕ[ΗΙΕ]ΡΟΑΡΛΥΡΙ[ΟΤΟΜΕΝ . . .
 ΕΣΚ . . . Ν . . . ΑΘΕΝ[ΑΙ . . . ΚΑΤΑΘ
 Ε]ΣΟΑΙ . . . ΛΟ . . .
 ΕΣΤΟΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑ[ΣΤΑΜΙΕΟΝ
 ΤΟΕΜ ΡΟΛΕΙΤΟΔΕΑ . . . [ΤΟΙ
 Σ]ΗΙΕΡΟΡΟΠΟΙΟ[ΙΣΙΝΗΟΙΔΕΗΙΕΡ
 30 Ο]ΡΟΙΟΙΤΑΜΙΕΥΕΣ[ΘΟΝ
 . . . ΧΕΝΕΝΤΟΙ . . .
 . . . ΕΝΤΟ[ΙΠ]ΡΟ[ΝΕΙΟΙ
 . . . Σ[ΤΕ]ΦΑΝΟΣ . . . Κ . . .
 . . . ΣΤΑΣΗΕΚΑΣΤΟΜ
 35 ΤΟ]ΣΜΥΣΤΑΣΤΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙ . . .
 . . . ΝΟΣΕΝΤΕΙΑΥΛΕΙ
 Ρ]ΡΟΤΟΣΔΕΕΝΑΣΤΕ[Ι
 ΕΝΤΟΙΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ
 40 Τ]ΟΝΕΠΙΤΟΙΒΟΜΟΙΙΕΡΕΑΚΑΙ[ΤΟΝΙΕΡΕΑ
 Τ]ΟΝΘΕΟΙΝΚΑΙΤΟΝΙΕΡΕΑΤΟ[Ν
 Λ]ΑΝΒΑΝΕΚΑΣΤΟΝΤΟΤΟ
 ΕΚ]ΑΣΤΟΝ

02

b.

Α]ΔΕΝΗΑΚΟΣΙΑ[Τ
 Η]ΑΠΛΕΙΤΑΔΕ[Η
 Ε]ΚΟΣΙΑΔΙΠΛΕ
 Ι]ΣΠΟΝΔΑΣΕΙΝ
 Α]ΙΤΟΙΣΙΜΥΣΤΕ 5
 Ι]ΣΙΝΚΑΙΤΟΙΣ
 ΕΡΟ]ΠΤΕΙΣΙΝΚ
 Α]ΙΤΟΙΣΑΚΟΛ[Ο
 ΥΘ]ΟΙΣΙΝΚΑΙΔ
 ΟΛ]ΟΙΣΙΝΤΟΝΑΘ 10
 ΕΝΑΙΟΝΚΑΙ[ΑΘ
 ΕΝΑΙΟΙΣΙΝΗΑ
 Π]ΑΣΙΝΑΡΧΕΝΔ
 Ε]ΤΟΝΧΡΟΝΟΝΤ
 ΟΝΣΠΟΝΔΟΝΤΟ 15
 ΜΕΤΑΛΕΙΤΝ[ΙΟ
 ΝΟΣΜΕΝΟΣΑΠ[Ο
 ΑΡΧΟΜΕΝΙΑΣ
 Κ]ΑΙΤΟΝΒΟΕΔΡ
 Ο]ΜΙΟΝΑΚΑΙΤΟ 20
 ΠΥ]ΑΝΟΦΣΙΟΝΟ[Σ
 ΜΕΧΡΙΔΕΚΑΤΕ
 ΣΗΙΣΤΑΜΕΝΟ[Τ
 ΑΣΔΕΣΠΟΝΔΑΣ
 ΕΙΝΑΙΕΝΤΕΙ[Σ 25
 Ι]ΡΟΛΕΣΙΝΗΟ[Ι
 ΑΝΧΡΟΝΤΑΙ[ΤΟ
 Ι]ΗΙΕΡΟΙΚΑΙΑ
 ΘΕΝΑΙΟΙΣΙΝΕ
 ΚΕΙΕΝΤΕΙ[ΣΙΝ 30
 ΑΥΤΕΣΙΡΟΛΕ[Σ
 ΙΝΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣ[Μ
 ΕΙΠΟΣΙΜ[Υ]ΣΤΕ
 ΡΙΟΙΣΙΝΤ[Α]Σ[Σ
 ΠΟΝΔΑΣΕΙΝΑ[ΙΑ 35
 ΠΟΛΑΜΕΛΙΟΝΟ
 ΣΜΕΝΟΣΑΡΟΑ[Ρ
 Χ]ΟΜΕΝΙΑΣΚΑ[Ι
 ΤΟΝΑΝΘΕΣΤΕΡ
 ΙΟΝΑΚΑΙΤΟΕΛ 40
 ΑΦΕΒΟΛΙΟΝΟ[Σ
 ΜΕΧΡΙΔΕΚΑΤΕ
 ΣΗΙΣΤΑΜΕΝΟ

c.

A
ΕΚ.
ΟΛ ΝΔΕ
ΕΜΕ ΕΑΝΔΕ
5 Κ]ΑΤΑ[ΤΑΥΤΑΤΑ[Υ]ΤΑΕΑΝ
ΚΤΟΝ ΤΕΝΔΥΝΑ[ΜΙΝ
ΠΡΑΧΣΑ . . ΕΚΠΡΑΧΣ
ΕΑΔΟΙΤΟΝΟΦΛΟΝΤΑΜ
Τ]ΟΙΗΙΕΡΟΙΕΑΝΔΕ
10 . Ε . ΥΕΘΕΜΑΙ
Τ]ΕΝΕΛΟΟ[ΣΑ]Ν
 . ΗΥΣΤΕΡΟΝΗ[ΕΜΕΡΑ
 . Α]ΥΤΟΝΑΘΕΝΑΙΟΝΜΕ
 . Α]ΥΤΟΝΤΟΝΓΟΛΕΟΝΜ
15 . . . Α . ΘΑΙΕΑΝΜΕ
 . . Ε]ΠΙΧΟΡΙ
 ΝΤΑΗΕ
 . . ΕΕ . . . ΕΙΑ
ΕΝ]ΕΧΕΣΘ
20 Υ . . Λ

Col. b. Chandlerus summa imis miscuit: etenim octo primos versus in fine posuit, et octavum quidem in fine magis mutilatum, sed initio pleniorē habet, his eundem proferens. Uncis inclusa in omnibus partibus a me suppleta sunt; in reliquis paucae varietates annotandae sunt. Vs. 1-3. Ros. sic:

. ΕΝΕ . Κ
ΔΕΛΕ . ΕΑΔΕ
ΝΟΣΚΑΤΕΠΛ

Vs. 4. Chandl. omittit Ν. Vs. 6. Ros. sic: ..ΕΚΑΣΤΟΙ. Vs. 7. Ros. omittit Π. Vs. 9. Ros. ΟΙΣΙΝΚΑ, Chandl. .Ι..ΙΝΚΑΙ. Vs. 10. Chandl. ΑΣΙΝΤΟ. Vs. 11. Chandl. ΤΟΝ etc. et vs. 12. ΤΟΙΣΙΝ, vs. 13. ΑΣΑΓΑΡΧΕ, vs. 33. ΠΙΣ etc. Aetatem harum inscriptionum circa Olymp. 82-83. definiverim, licet litterae, maxime Φ et Σ, sane antiquas formas retineant: sed *col. a.* vs. 39 sqq. ab alia manu additi sunt, eaque, ut videtur, paulo recentiore: unde omissus spiritus asper. Omnes hi tituli ad mysteria pertinent, de quo me Rosius admonuit. *Col. b.* haec fere est:

.... τὰ μὲν ἀκούσι[α] ἀπλῆ, τὰ δὲ [ἐ]κούσια διπλ[ῆ]. σπονδὰς εἶν[αι] τοῖσι μίστ[η]σιν καὶ τοῖς ἐπόπτησιν, [καὶ] τοῖς ἀκολούθοις καὶ [δούλο]ισιν τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀθηναίοισιν [ἀπ]ασιν. ἀρχεῖν δὲ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν [τοῦ] Μεταγχιτνῶνος μηνὸς ἀπ[ὸ] ἀρχομηνίας, [καὶ] τὸν Βοηδρομιῶνα καὶ τοῦ [Πυ]ανοψιώνος μέχρι δεκάτ[ης] ἱσταμένου. [τ]ὰς δὲ σπονδὰς εἶναι ἐν τῇ[σιν] πόλεσιν, ὅ[τι] ἂν χρώνται [τῶ]ν ἱερῶν, καὶ Ἀθηναίοισιν ἐκεῖ ἐν τῇ[σιν] αὐτῇσι πόλε[σιν] τοῖς ἰδίοις [μ]είζοσι μ[ε]νστηρίοισιν. [τ]ὰς [σ]πονδὰς εἶναι ἀπὸ Γαμηλιῶνος μηνὸς ἀπὸ ἀρχομηνίας κα[ὶ] τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μέχρι δεκάτ[ης] ἱσταμένου

Non haec Solonis lex est, de qua erat qui cogitaret, sed Eleusinia ἐκχειρία, de qua Athenienses suo et eorum, qui his sacris uterentur, no-

mine convenerant cum hoste; hostes hos autem probabile mihi est Lacedaemonios fuisse, priusquam foedus tricennale pactum esset (Olymp. 83, 3.): neque enim cum minore aliqua civitate talia pacti Athenienses fuerint. In iis, quae ab initio perierunt, constitutum erat, quid ii, qui indutias sacras violassent, pendere tenerentur. Haud dubie autem vs. 1. ΜΕΝΑΚΟΣΙΑ legendum; etsi neutrum apographum addicit. Sancitur, *damna* (τὰ βλάβη) non voluntaria simplici, voluntaria duplici pretio reparanda esse. Commune hoc Atticum ius est. Demosth. in Mid. p. 527. extr. πρῶτον μὲν τοῖνυν οἱ περὶ τῆς βλάβης οὗτοι νόμοι πάντες, ἵν' ἐκ τούτων ἀρχώμαι, ἂν μὲν ἐκὼν τις βλάβῃ, διπλοῦν, ἂν δ' ἄκων, ἀπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Deinde quibus personis indutiae fiant, definitur, ut in foedere ap. Thuc. IV, 118. Atheniensium et Spartanorum: κήρυκι δὲ καὶ πρεσβεῖα καὶ ἀκολούθοις, ὁπόσοις ἂν δοκῇ ... σπονδὰς εἶναι ἰούσι καὶ ἀπιούσιν etc. Nostro loco sunt *mystae*, *epoptae* eorumque comites, denique omnes Athenienses Eleusinem confluentes. Ἀκολούθους ex Thucydide optime dedit Rosius: neve offenderis assumpto ΟΥ, cogites in certis quibusdam vocibus antiquum hunc usum esse, ut in οὔτος. Δούλους vs. 9. cum Rosio assumpsi, donec melius inveniretur. Ceterum nota singulos versus undenas litteras habere: tamen versu 18. tantum decem sunt, versu 32. tredecim, et aliquoties duodenae. Primo loco σπονδὰς dictum sine articulo; deinde τὰς σπονδὰς, quum iam definitae sint. Post haec determinantur tempora; et primum indutiae *magnorum mysteriorum* designantur, quae mense Boedromione celebrantur: hinc indutiae constituuntur inde a Metagitnionē usque ad decimam diem Pyanepsionis, qui proximus post Boedromionem mensis est; qua de re hodie ita constat, ut nihil addendum censeam. De formula ἀρχεῖν δὲ τὸν χρόνον vide ad Inscript. 11. §. 2. Vs. 15. praestat fortasse supplere ἀπὸ Μεταγχιτνῶνος, ut vs. 35. 36.

Vide Buttmann. ap. Ideler. de obs. astron. vett. p. 398. Iam singulare aliquid de indutiis maiorum mysteriorum additur: non ad solos in Attica degentes Athenienses eas spectare, sed iis comprehendendi etiam alias civitates, quae sacris his utantur; atque eos Atheniensium, qui in alienis illis civitatibus habitent, in suis his (hoc est Atticis) maioribus mysteriis itidem indutiarum beneficio frui. Vs. 26. in fine difficultas est. Ultima littera est O praecedente H; manifesto pronomen relativum supplendum est. Sed si HOSAI scribas, nimium excurrit versus, quod etsi versu 32. defendi potest, non audeo statuere. Igitur arbitror oī pro a dictum esse, πολίτας pro πόλεσιν, constructione ad sensum instituta: quae ratio apud Graecos patet latissime. Herodot. VII, 8. πρὶν ἢ ἔλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἳ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. Thucyd. VI, 80. ἄλλως τε καὶ ἀπὸ Πελοποννήσου παρεσομένης ὠφελείας, οἱ τῶνδε κρείσσοις εἰσὶ τοπαράπαν τὰ πολέμια. Odys. ψ, 318. ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαυστρυγόνην, οἱ νῆας τ' ὄλεσαν etc. Vs. 29. nota αὐτῇσι omisso i subscripto, quod in reliquis locis servatum est. Postrema pars fragmenti alteras indutias designat, minorum mysteriorum causa pactas, quae mense Anthesterione celebrabantur. Igitur indutiae fiunt inde a praecedente mense Gamelione et terminantur decima die Elaphebolionis, prorsus ut in magnis mysteriis. Cetera desunt.

De col. a. et col. c. latitudine non constat; litterarum positum ex Rosii apographo accurate designavi: sed col. a. vs. 24. 25. aliquid turbatum est, deficiente vs. 25. unius litterae spatio, si hunc versum ad priorem examinaveris. Omnibus vero consideratis col. a. in sinistro nihil fuisse videtur, quod ultra initium versus 28. in hac parte plenissimi excederet; in dextrum autem, in qua parte vs. 38. in superiore inscriptione plenissimus est, praeter ea, quae intra fines secundum hunc versum dimensos evanuerunt, septenas vel octonas litteras perisse, conicio ex supplementis vs. 25-30. necessariis, de quibus deinceps exponam. Agitur de pecuniis. Vs. 5. habes obolum; supple: ὀβ[ο]λὸν καὶ [αὐτοῖσι καὶ τοῖσι] τέκνοισιν. Fortasse est de theo-

rico Eleusiniarum causa dando: de theorico exposui Oec. civ. Ath. T. I. p. 232 sqq. Vs. 10. δραχμαe vestigium est, vs. 11. impensarum. Vs. 13. de pecunia accipienda, λαμβάνειν vel simile. Vs. 19. Ceryces memorantur: ἑκάστον apertum est, ut vs. 6. 34. Fortasse et hic et vs. 34. ἑκάστας ἑκάστον legendum, etsi quid ἑκάστας sit nescio. Vs. 21. lege ...εσθαι, finem infinitivi. Vs. 24. τοῦ δὲ ἱεροῦ ἀργυρίου satis certum est. Iam sequi debebat divisio τὸ μὲν-τὸ δέ, unde τὸ δέ vs. 28. superest. Altera pars dicitur deponenda esse: ἐς Ἀθηναί... καταθέσθαι, eaque (vs. 27.) ἐς τὸ τῆς Ἀθηναίης ταμείου (vel ἱερὸν) τὸ ἐν πόλει. Cave vero de opisthodomio cogites, qui tum nondum fuit. Altera pars (τὸ δὲ ἄ...) tradenda [τοῖς] ἱεροποιοῖσιν· οἱ δὲ ἱεροποιοὶ ταμειεύσθων αὐτό etc. Talem fere restitutionem suadet horum monumentorum stilus; neque in medio ταμειεύσθαι offensio est, quum et ταμειεύειν et ταμειεύσθαι de ταμίᾳ dicatur. Vs. 32. fuit haud dubie ἐν τῇ προνήῳ, vs. 33. τοὺς στεφάνους, de coronis in aerario vel templo suspendendis. Inde a vs. 33. coniciat aliquis versus fuisse breviores: sed non confido. Vs. 35. mystae Eleusinii commemorantur, et vs. 36. aliquid ab iis faciendum ἐν τῇ αὐλῇ, Eleusine haud dubie; illis opponi videntur οἱ πρῶτοι nescio qui, credo qui nondum mystarum gradum adepti sint; iis aliquid faciendum ἐν ἄστει, idque in Eleusinio, quippe eo quod Athenis est. Quae in fine scripta sunt, pertinent quantum video ad mercedem sacerdotibus dandam: τὸν ἐπὶ τῷ βωμῷ ἱερέα καὶ [τὸν ἱερέα τὸν] θεοῖν καὶ τὸν ἱερέα τὸν..... λαμβάνειν ἑκάστον etc. Ὁ ἐπὶ βωμῷ notus est; pro θεοῖν malim ταῖν θεοῖν: et potest τὸν in τοῖν mutari.

Col. c. maxime de iis dici videtur, qui pecuniam debeant. Vs. 5. fuit κατὰ ταῦτά ταῦτα: deinde nova incipiebat sententia ἐὰν δέ etc. Vs. 7. est de exigendis multis, vs. 8. παρὰδῶ τὸν ὄφλοντα; vs. 9. est τῷ ἱερῷ, ut videas haec quoque ad sacra pertinere. Vs. 11. τὴν ἐλθοῦσαν est de die; vs. 12. videtur τὴν] ὕστερον ἡμέραν fuisset. Vs. 13. 14. agitur de Atheniensibus et de civitatibus, ut col. b. Vs. 16. ἐπιχώριοι illis alienarum urbium civibus oppositi sunt. Vs. 19. ἐνέχεσθαι.. est de poena, cui qui obnoxii sint.

72.

Lapis in tres partes fractus, detritis litteris, Mus. Brit. n. 288. Ex schedis Rosianis.

K
I E M I K O T Y L Φ Ρ Υ
I H I E P E I Δ Δ
N Δ I Δ O N
5 - Λ Ε Ψ Ο Σ Η
I Σ T A M . N O . B < Ε Σ Ε
Ε Σ I T . . Ε
M I . Υ Ε T O N I K A I
Λ Α N A Π Λ Υ Μ Ι Ο Ι Σ Ι Α Θ Ε
10 I A Ρ Ο Ι N . K I P

Fragmentum decreti de sacrorum administratione. Vs. 2. est a voce τριμικρότυλος, vel ἡμικρότυλος; vs. 3. οἱ ἱερεῖς; vs. 6. [μηνός] ἱσταμένους; vs. 8. ταμειεύ-

τον, de Quaestoribus binis; vs. 9. τοῖσι Ἀθηναίοισι, ut videtur; vs. 10. in fine fortasse Σκισφοριῶν latet.

Mus. Brit. n. 288. Lapis olim Elginianus. Edidit Osannus Syll. I, 1. cf. I. A. L. Z. 1823. N. 26. Nos damus ex eiusdem schedis et Rosianis, et maxime ex his.

ΑΧΙ
ΟΝΤΡΙ
ΙΚΟΝΤΟΝΤ
ΠΙΣΚΟΡΟΣΑΥΤ
5 ΑΙΟΣΚΑΙΤΑΒΛΑ
ΡΟΡΑΡΧΟΝΚΑΘΑ
ΕΜΕΕΜΑΙΕΡΥΘΡ
ΜΜΕΔΕΤΟΧΣΟΤ
ΙΣΘΡΟΡ.ΙΣΤΙ
10 ΙΚΑΙΕΡΥΘΡΑ
ΕΕΝΑΝΤΙΟΝΦ...Ρ
ΙΕΤΑΙΡΟΙΕΡΥ.Ρ
ΡΥΘΡΑΙΟΣΤΟΝ
ΤΕΝΚΑΤΑΛΑΒΙ
15 ΤΟΝΔΕ.ΡΥΤ
ΚΑΙΕΝΔΕΗ
ΕΝΟΝ
ΘΑΓΕ
ΝΑ

Osannus ligno incisam inscriptionem dedit; accuratius tamen Rosianum apographum est, ex quo etiam intellexi formam litterae Α esse fere Α, sed transversa linea obliqua, non ut dedimus recta. In littera Ν altera pars ut plurimum brevior est, fere ut Ν. Ex Rosio addidi, quaecunque apud Osannum desunt. Vs. 3. Ros. in fine ΤΟΝΙΛ. Vs. 9. ultimum Ι omittitur a Ros. Vs. 12. prima littera ap. Ros. et in duplicibus Osanni schedis ab ipso mihi traditis est Ι, non quod praebet ipse Η. Ibidem Ρ in ΡΟΙ incertum esse Ros. notat. Vs. 13. et 14. ultima littera abest a Ros. Idem vs. 15. extr. ΡΥΤ, Os. ΡΥΤ.

Continetur hoc fragmento pactum Atheniensium et Erythraeorum Asiae, qui in subditorum (ὑπηκόων) condicionem illis sese dediderant: quo minus de Erythraeis Boeotis cogitari potest, qui Atheniensibus nunquam subditi fuerunt. De Ionibus Erythraeis Atheniensium subditis v. Thuc. III. 31. Qui quando in dicionem redacti sint, nescimus: plurimi tamen, ut alibi conieci (Oec. civ. Ath. T. I. p. 432.), inde ab Olymp. 79-80. paullatim videntur ex liberis sociis subditi facti esse; et Samio bello (Olymp. 84, 4.) iam omnes subditi sunt, qui belli Peloponnesiaci initio in hac condicione reperiuntur; nam utroque tempore praeter Chios et Lesbios nullos inveneris liberos socios: hi enim soli ut Peloponnesiacorum tempore certaminum, ita in Samiis rebus naves dederunt (Thuc. I, 116 sq. Diod. XII, 27.). Samios excipio, qui Olymp. 85, 1. demum tributarii facti sunt. Defecisse autem subditos Olymp. 92, 1. ex Thucydide (VIII, 14.) notavit Osannus: ut probabile sit, quod ipsae litterarum formae docent, vetustius hoc fragmentum esse. Et quod idem id Olympiadis 86. anno 4. prius statuit, quoniam eo anno Inscr. n. 74. scripta sit, in qua recentior forma Ξ compareat, quum in hac

habeatur Ξ; id argumentum et ipse plane firmum iudico. Accedit num. 137. quem doceo ad Olymp. 86, 3-4. pertinere: in quo item Ξ comparet. Hoc igitur decretum haud dubie bellum Peloponnesiacum aliquot Olympiadibus antecedit, nec facile potest nisi ante bellum Samium Olymp. 83. vel 84. poni. Pauca suppleri possunt:

συμμ]αχί[α
...τ]ον τρι
.... ικόντων τ
ἐ]πισκόπους αὐτ
5 ... αἰούς καὶ τὰ βλαβ....
φ]ρούραρχον, καθά[περ
εἰ δ]ὲ μὴ, εἶναι Ἐρυθρ[αίους] ---- μηδὲ -
... ὧ]μ μηδὲ τοξοτ[ῶν]
το]ῖς φρουρ[ο]ῖς τ.
10 Ἀθηναῖο]ι καὶ Ἐρυθρ[αῖοι]..
μηδ]ὲ ἐναντίον Ἐ[ρυθρ]αίων --- ἐάν δὲ -
ἀναγκά]ζεται, οἱ Ἐρυθρ[αῖοι]
Ἐ]ρυθραίους τὸν (vel τῶν)
... τὴν καταλαβ.
15 τὸν δὲ [π]ρύτ[αν]
δι]κάζειν δὲ ἡ[λκίαν] (vel ἡλκιστάς)
.... εὐον
κα]θάπερ
να

Vs. 2. videntur τριήρεις vel τριήραρχοι latere; vs. 3. cave νικίωνων suppleas: potius ἡκόντων vel tale quid. Ἐπισκόπους Athenienses subditis mittebant, ut Spartani harmostas: eorum meminerat Antiphon Or. de tributo Lindiorum. V. Schol. Aristoph. Av. 1023. et maxime Aristophanem ipsum, Harpocr. Suid. v. Civilis is magistratus est: praesidiariis praeerat φρούραρχος (vs. 6.). Praesidia subinde in urbibus subditis imposita esse notum est. Ceterum his verbis maxime ea continentur, quae ne Erythraei ab Atheniensium magistratibus et praesidiariis paterentur,

pacto cavendum erat: hinc illud vs. 7. εἰ δὲ μὴ, εἶ-
ναι Ἐρυθραίοις sc. δίκην vel tale quid. Pro ΕΜΑΙ
scribe ΕΜΑΙ, hoc est εἶναι: in hoc enim monu-
mento et iis, quae supparis aetatis sunt, pro ΕΙ
scribitur Ε, quod ipsum n. 74. tenes in voce ἐξεί-
ναι. Vs. 8. τοξοτῶν supplevi; praecesserat enim alius
genitivus, ex quo M superest, e. c. μηδὲ ὀπλιτῶν
μηδὲ τοξοτῶν. Vs. 11. aliquid memoratur, quod in-
vitis Erythraeis fieri non liceat: si quis autem co-
gatur tamen id facere vel pati, Erythraeis licet ac-
cusationem instituere. Vs. 12. ΠΟΙ mendosum est,
et P incertum; lego ΗΟΙ, qui articulus hoc loco
non alienus. Illas vero res omnes Athenis iudica-

tas esse, norunt periti: hinc vs. 15. Atticus pryta-
nis nominatur, haud dubie *epistates prytanium*, cui
res curanda sit. Hic enim simpliciter ὁ πρύτανις
dictus est. Postremo *Heliastae* de ea causa iudices
constituuntur. Ne vero exspectes τοὺς ἡλιαστὰς vel
τὴν ἡλιαίαν, nota non certum iudicium dici, sed iu-
dicium ex iuratis, qui *heliastae* dicuntur, *composi-
tum quaecunque*. Haec non temere a me ita com-
posita esse, qui Atticarum rerum notitiam imbibe-
rit, intelliget; multis verbis in tenui fragmento uti
taedet. Vox καδάπερ designat, eas res ita iudican-
das esse, ut alias nescio quas.

74.

Lapis Elgin. n. 282. Viscont. Mem. n. 39. Edidit Osannus Syll. I, 2. cf. I. A. L. Z. 1823. n. 26. Nos dedimus ex duplicibus
Rosii schedis, item ex apographis Osanni et Mülleri.

.....ΙΤΕΝΧΕΥΜΜΑΧΙΑΝ.....
...ΡΕΛΙΝ]ΟΝΚΛΕΑΝΔΡΟΣΧΕΝ.....
.....ΤΙΝΟΣΕΙΛΕΝΟΣΦΟΚΟ.....
.....ΕΡΑΦΞ]ΕΥΔΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΙΕΠΙΤΕΞΒΟΛΕΞΗ
5 ΕΙ]......ΔΕΞΠΡΟΤΟΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ
ΕΔΟΧΞΕΝΤΕΙΒΟ]ΛΕΙΚΑΙΤΟΙΔΕΜΟΙΑΘ[ΕΝΑΙΟΝ.....Ι
ΞΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕΧ]ΑΡΙΑΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥ[ΕΝ.....
.....ΕΡΕΞΤΑΤ]ΕΚΑΛΛΙ[.ΕΙΠΕΝ

ΧΕΥΜΜΑΧΙΑΝΕΝ]ΑΙΑΘΕΝΑΙΟΙΣΚΑΙΡΕΛΙΝΟΙΣΤΟΝΔΕΠΙ
10 ΧΟΡΙΟΝΗΟΡΚΟΝ]ΟΜΟΣΑΝΤΟΝΑΘΕΝΑ]ΙΟΙΚΑΙΡΕΛΙΝΟΙΞ
ΤΟΔΕΡΑΝΤΑΠΙΞ]ΤΑΚΑΙΑΔΟΛΑΚΑΙΗ[ΑΠΛΑΚΑΙΙΞΧΥΡΑΚΑΙ
ΑΒΛΑΒΕΑΡΑΘΕΝ]ΔΙΟΝΡΕΛΙΝΟΙΣΚΑ[ΙΑΡΟΡΕΛΙΝΟΝΑΘΕΝΑ
ΙΟΙΣΚΑΙΧΕΥΜΜΑΧΟΙΞΕΟΜΕΘΑΠΙΞ]ΤΟΙΚΑΙΑΔΟΛΟΙΚΑΙ
ΗΑΠΛΟΙΚΑΙΙΞΧΥΡΟΙΚΑΙΑΒΛΑΒΕΞ.....
15ΟΦΕΙΞΕΟΑΙ.....

Varietas lectionis. Vs. 2. primum O solus Os.
ultimum N solus Müller. praebent. Vs. 3. Müller.
ΞΙΝΟΣ: Ros. ΤΙΝΟΣ, Os. .ΙΝΟΣ. Ibidem Ros.
ΙΛΕΟΣ, non ΙΛΕΝΟΣ ut Os. Müller. Vs. 6. pri-
mum Ι solus Müll. Vs. 8. primum E omittit Os.
et sequens K sub A ponit, ac sic deinceps: omni-
noque litterarum loci in variis apographis diversi
sunt; neque lapis videtur accurate στοιχηδόν scrip-
tus esse. Post vs. 8. vacuum est, ab Os. negle-
ctum. Vs. 12. pro Ξ ap. Os. lacuna est, item vs. 13.
pro Π. Vs. 15. dedi ex Rosio. Müll. ΟΦΕΙΞ, Os.
ΟΦΕ.. et nihil praeterea.

Annum huius inscriptionis, quae ex foedere
Atheniensium et Reginorum superest, et argumen-
tum quale esset, intellexit iam Viscontus. Etenim
vetus inter Reginos et Athenienses amicitia fuit,
ex qua illi Olymp. 88, 2. Athenas legatos mise-
runt: qua de re Thucyd. III, 86. qui postquam
Reginos dixit propter cognationem socios *Leontino-
rum* fuisse, pergit: ἐς αὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ
τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι κατὰ τε παλαιὰν ξυμ-
μαχίαν καὶ ὅτι ἴωνες ἦσαν, πείθουσι τοὺς Ἀθηναίους πέμ-
ψαι σφίσι ναῦς: et mox naves missae Regium appu-
lerunt; cf. eundem VI, 50. 51. Illa autem vetus
amicitia hoc decreto Olymp. 86, 4. facto instaurat-
ur, et ad certam formulam adigitur. Hinc vs. 1.

fortasse ἀνανεοῦσθαι supplendum est, praesertim
quum non *ξυμμαχίαν* sequatur, sed τὴν *ξυμμαχίαν*,
ut de re iam definita. Latitudo scripturae fere ea
erat, quam supplementa nostra offerunt: eam de-
monstrat formularum ratio vs. 4-8. Ante vs. 9.
spatium vacuum est: igitur vs. 9. nova pars inci-
pit, in cuius initio quum certum sit supplemen-
tum nostrum *ξυμμαχίαν εἶναι*, patet tantum, quan-
tum posui, ad sinistram perisse, cetera ad dexte-
ram. Idem confirmatur vs. 5. 6. Nam v. 5. post
ἐγγραμμάτευν nihil suppleri potest, sed eius versus
reliqua pars vacua relicta erat, ut anni designatio
a ceteris formulis separaretur: iam vero decreti
ipsius formulae vs. 6. incipiebat. In quo versu
quum haud ambigua sit restitutio ΕΔΟΧΞΕΝΤΕΙ
ΒΟ, eadem inde scripturae latitudo prodit. Ad
hunc igitur modum restituenda erant, quae resti-
tui possunt:

.....τὴν ξυμμαχίαν.....
.....Ῥηγίνων, Κλέανδρος Ξεν.....
.....τίνου, Σιληνὸς Φώκου.....
.....ἐπ' Ἀψ]εύδους ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς,
5 ἥ].....θης πρῶτος ἐγγραμμάτευν·
Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Ἀθηναίων,
ς ἐπρυτάνευσ, Χ]αρίας ἐγγραμμάτευν,
.....ἐπεστάτ]ει, Καλλι[.εἶπεν·

10 Ξυμμαχίαν εἶναι Ἀθηναίους καὶ [Ῥηγίνοις· τὸν δ' ἐπι-
 χώριον ὄρκον] ὁμοσάντων Ἀθηναῖοι καὶ Ῥηγῖνοι. ἔσ-
 τω δὲ πάντα πιστὰ καὶ ἄδολα καὶ ἀπλὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ
 ἀβλαβῆ ἀπ' Ἀθηναίων Ῥηγίνοις καὶ ἀπὸ Ῥηγίνων
 Ἀθηνα-
 ίοις, καὶ ξύμμαχοι ἐσόμεθα πιστοὶ καὶ ἄδολοι καὶ
 ἀπλοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἀβλαβεῖς
 15 ὁφείλεσθαι

Ad intelligendam huius inscriptionis formam hoc tenendum est. Siqui cum Atheniensibus paciscerentur, debebant illi pacta primum rata habere; tum a populo Attico aut confirmabantur aut reiciebantur; quod de symbolis monstravit Schömannus in opere de re iudiciaria Atheniensium: cf. potissimum Or. de Halones. p. 78. ταῦτα δὲ (τὰ σύμβολα) κύρια ἔσεσθαι, οὐκ ἐπειδὴν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ παρ' ὑμῶν (apud nomothetas) κυρωθῇ, ὡς ὁ νόμος κελεύει, etc.: nam κυρῶν est de confirmandis decretis, non de iudicio. Idem in σπονδαῖς faciendis observatum esse docet exemplum ap. Thucyd. IV, 118. ubi primum Lacedaemoniorum decretum proponitur, deinde continuo additur: ἔδοξε τῷ δήμῳ, Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικίας ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε· τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθηναίων, ποιῆσθαι τὴν ἐνεχειρίαν, κατὰ ξυγχωροῦσι Λακεδαιμόνιοι etc. Ita quae vs. 1-3. supersunt, continent oblatam a Reginis condicionem; sed vs. 1. 2. noli admittere nuperum supplementum ξυμμαχίαν [τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ῥηγίνων, quo non expletur lacuna, quum praesertim articulus τῶν in utroque nomine rectius omittatur. ON videtur reliquum esse ex: πρέσβεις Ῥηγίνων, vel tali dictione. Sequuntur nomina legatorum, similiter fere concepta atque ap. Thuc. IV, 119. Κλέανδρος Ξεν...., alterumτίνου (velσίνου), tertium Σιληγὸς Φώκου. Usitatio forma est Ξεληγὸς. Quae Osannus de his nominibus scripsit, probari nequeunt.

Vs. 4. incipit decretum Atticum: initium tamen versus expleri non potest. *Apseudis* nomen perspexit Viscontus. Is Corsino Archon est Olymp. 86, 3-4. et 4. sed errasse Corsinum in archontum eius aetatis annis constituendis docui in Commemoratione prima de Sophoclis Antígona cap. 3. (in Actis Acad. Boruss. a. 1824.). *Apseudes* archon est ultimus ante Pythodorum (Olymp. 87, 1.), igitur archon anni Olymp. 86, 4. Initio solus annus decreti consignatus est, qui omitti in populiscitis aliis solet, et hic quoque verbis significatur a reliqua formula separatis, quod non sine causa factum est. Verba sunt: ἐπ' Ἀψεύδους ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ δὴς πρῶτος ἐγραμμάτευεν. Perit nomen primi scribae anni eius, et δὴς superest ex δημοτικῷ nomine, e. c. Κλέων Φιλαιίδης. Acta Quaestorum Olymp. 92, 3. (n. 147.) Ἀθηναῖοι ἀνῆλθωσαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ Κλεογένης Ἀλαιοῦς πρῶτος ἐγραμμάτευε. Acta Curatorum templi Poliadis aedificandi (n. 160.): ἐπὶ Διοκλέους ἀρχοντος, Κεκροπίδος πρυτανευούσης πρώτης, ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ Νικοφάνης Μαραθώνιος πρῶτος ἐγραμμάτευσεν. Cf. Andocid. de myst. p. 47. ἀρχεὶ χρόνος τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἡ βουλὴ οἱ πεντακίσιοι λα-

χόντες τῷ κυάμῳ, ὅτε Κλεογένης πρῶτος ἐγραμμάτευε. Sequuntur sollemnia decretorum praescripta, praesidens tribus, scriba κατὰ πρυτανείαν, epistates pryta-num, et qui apud populum rettulit. In epistatae nomine patris quoque vel pagi nomen additum fuisse spatii amplitudo docet. Vocem Καλλι.... explere non ausus sum; potest Καλλίας, Καλλικλῆς, Καλλιάρχης etc. esse. Quodsi Καλλίας scribatur, putaveris eundem esse, qui num. 76. rem ad populum rettulit: sed non confido. Supplementa ipsa ita certa sunt, ut iis quaevis alia excludantur. Cf. decretum ap. Thuc. IV, 118. cuius verba paulo ante approsui, item Inscr. 76. ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Κεκροπίς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευεν, Εὐπίε-δης ἐπεστάτει, Καλλίας εἶπεν, et quae comparavi Oec. civ. Ath. T. II. p. 199.

Quid decretum sit, interiecto spatio additur. Vs. 9. male Os. ab initio supplet σπονδαῖ etc. nam σπονδαῖς nullus locus in decernenda cum amicis societate. Ξυμμαχίαν praebuit vs. 1. Verba τὸν δ' ἐπιχώριον ὄρκον duxi ex Thucyd. V, 47. et 18. ὁμνύντων δὲ τὸν ἐπιχώριον ὄρκον ἕκαστοι, quae Osann. attulit. Ceterum hoc supplementum admodum incertum est. Vs. 11. πιστὰ praebuit Müllerus. Ibidem in fine Osann. supplet Η[ΕΤΑΙΡΟΙ, quos etiam in num. 73. intulit, male utroque loco. Dedi Η[ΑΓΛΑ, ut in formula iurisiurandi in Inscr. Hierapytn. vs. 16. ἀπλῶς καὶ ἀδόλως, et in iureiurando Latiorum: καὶ βοαθασιῶ ἀπλῶς καὶ ἀδόλως καὶ κατὰ γῶν καὶ κατὰ θάλασσαν. Iam vs. 13. ubi ξύμμαχοι nominati, redit πιστοί, ex quo ΠΙΞ superest: unde facile erat intelligere, easdem voces, ut fit in huiusmodi formulis, bis omnes ex ordine usurpatas esse. Iam primum supplevi ἔστω δὲ πάντα, quod verum esse non dubito. Ad πάντα addita sunt adiectiva πιστὰ καὶ ἄδολα καὶ ἀπλὰ, quod postremum modo tractavi: expletur lacuna assumptis verbis ex vs. 14. καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀβλαβῆ. Atque invicem vs. 13. 14. expletur, ubi ex priore sententia adsciveris verba καὶ ἄδολοι καὶ ἀπλοὶ post πιστοί. Sic omnia certa via restituta sunt. Ceterum vs. 12. primum Δ in Al mutandum esse vidit Osannus, qui Ἀθηναίων Ῥηγίνοις καὶ Ῥηγίνων Ἀθηναίους scribendum coniecit: equidem vel priusquam cetera restituissem, videram ἀπὸ vel ἐξ utriusque genitivo praemittendum esse. Ad formulas ipsas conferri haec possunt in foederibus ap. Thuc. V, 47. Ἐμμενὼ τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα δικαίως καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως, et 18. Ἐμμενὼ ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς ταῖςδε δικαίως καὶ ἀδόλως. Cf. etiam IV, 118. init. et V, 18. τὰς σπονδὰς ... ἀδόλους καὶ ἀβλαβεῖς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, idemque est V, 47. init. Ceterum nota ἀβλαβῆ esse sine noxa, innoxia, et ἀβλαβεῖς innoxios, non nocentes, paulo diversa notione. Ἰσχυροὶ non potentes sunt, sed certi et firmi, ut in altero locorum ab Osanno citatorum Xenoph. Cyrop. VIII, 7, 16. τίνι δ' ἂν βοηθήσας ἰσχυρότερον σύμμαχον ἀντιλάβοις; Post ἀβλαβεῖς Os. addit: καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ex locis Thucydidis. Sed hoc incertum est, etsi foederis Latiorum accedit auctoritas.

Marmor Elginianum Mus. Brit. Synops. n. 286. Primus vitiosius edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. p. 52. n. 42. deinde Osann. Syll. I, 3. Nos dedimus ex schedis Rosii duplicibus, item ex Osannianis et Müllerianis, raro assumpto Pocockio.

N]BOLENTENEΞ[ΞΑΡΕΟΓΑΛΛΟΕΡΙΜΕΛΕΞΘΑΙ
 Η]ΟΞΟΙΔΕΤΟΝΑΡΑ[ΙΤΕΘΕΝΤΟΝΦΟΡΟΝΜΕΑΝ
 ΑΛΕΛΡΑΦΑΤΑΙΟΦΕ[ΛΟΣΑΣΤΟΤΟΣΤΑΣΕΡΟΛΕΞΕ
 ΙΔΕΙΧΕΑΙΤΟΙΔΕΜ[ΟΙΤΟΙΑΘΕΝΑΙΟΝΕΑΝΔ
 5 ΕΤΙΣΤΟΜΠΟΛΕΟΝΑΑ[ΦΙΣΒΕΤΕΙΠΕΡΙΑΡΟΔ
 ΟΞΕΟΞΦΑΣΚΟΣΑΑΡ[ΟΔΕΔΟΚΕΝΑΙΧΕΥΝΑΛΕΞ
 ΘΑΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΕΞ[ΧΕΥΜΜΑΧΙΑΣΚΡΙΝΕΝ
 ΔΕΤΑΣΡΟΛΕΞΚΑΙΤ[ΟΞΑΘΕΝΑΙΟΞΛΡΑΦΕΞ
 ΘΑΙΔΕΜΕΕΧΞΕΝΑΙ[ΤΟΚΟΙΝΟΔΕΜΕΕΙΡΟΝ
 10 ΤΟΞΟΦΕΛΕΤΟΗΟΛΡ[ΑΦΟΜΕΝΟΞ.
 ΤΕΝΔΕΛΡΑΦΕΝΕΝΑ[ΙΑΘΕΝΕΞΙΝΕΝΤΟΙΛΑΜΕ
 ΙΟΝΙΕΑΝΔΕΤΙΞΑ[ΜΦΙΣΒΕΤΕΙΗΟΞΞΙΝΕΚ
 ΚΛΕΞΞΗΕΒΟΛΕΒΟ[ΛΕΥΕΤΟΕΙΕΞΙΕΚΚΛΕΞΞ
 ΕΞΑΛΟΝΤΟΝΔΕΗΟΙ[ΘΕΞΜΟΘΕΤΑΙΕΙΔΕΑΘΕ
 15 ΝΑΙΟΙΣΤΟΜΦΟΡΟΝ[ΑΡΟΔΕΔΟΚΑΣΙΑΝΔΡΑΣΔΕ
 ΚΑΤΕΞΜΕΝΥΞΕΟΞΕ[ΙΜΕΛΕΞΘΑΙΤΟΥΤΟΤΕΤΟ
 ΦΟΡΟΚΑΙΤΟΠΕΡΥΞ[ΙΟΡΑΝΤΟΞΤΕΝΔΕΒΟΛΕΝΡ
 Ρ]ΟΒΟΛΕΥΞΑΣΑΝΕΧ[ΚΛΕΞΙΑΝΡΟΙΕΝ.
 . . . ΠΕΡΙΤΕΙΗΥΣΤΕΡΑ[ΙΑΙΕΝΔΕΤΑΥΤΕΙΡΕ
 20 ΡΙΤ]ΕΞΗΑΙΡΕΞΕΟΞΧΡΕ[ΜΑΤΙΞΕΝ.

Lectionis varietates accipe has, omissis Pocockii sordibus. Vs. 1. ultimum Ξ ex Mülleri schedis dedi; Pocock. I: reliqui nihil. Ibidem primum B ex Pocock. et Müll. praefixum est. Vs. 2. ultimum A omittit Ros. Vs. 3. primum A ex Müller solo est; ultimum E omittunt Poc. Ros. Vs. 4. primum I ex Poc. addidi: quod reliquum est ex N. Vs. 5. primum E solus Müll. Ibidem paenultima littera ap. Müller. est Δ; reliqui A. Postremum A solus Müllerus. Vs. 6. vitiose Os. ΟΞΕΟΞΞ; reliqui ut edidi. Vs. 8. initio Müll. Os. ΑΞ: Poc. Ros. ΔΕ, recte. Vs. 9. tertia a fine littera Rosio est M: reliqui N. Vs. 10. extremo Müller. Os. ΟΑΡ: Poc. ΟΑΡ, Ros. ΟΑΡ. Vs. 15. init. ΝΑΙΟΙΞ Os. Ros. ΙΑΙΟΙΞ Müll. ΕΛΙΑΟΙΞ Poc. Vs. 16. init. ΚΑ Poc. Os. sed Müll. ΞΑ, Ros. <Α. Ibidem in fine ultimum ductum solus Müll. praebet; Ros. etiam E praecedens omittit. Vs. 18. Poc. omittit ultimum X.

Non me paenitet operae in eximio hoc fragmento collocatae, quod si initium exceperis, in iurisdictione de tributis subditarum civitatum versatur; sed ipsum initium docet, ex ampla lege de universa tributorum ratione haec sola superesse: immo quidquid tenemus, ad unam tantum exceptionem tributi soluti refertur. Talis autem lex generalis (neque enim eam ad singulas tantum aliquas civitates pertinere manifestum est) non potuit lata esse nisi quum tributa aut ab initio ordinarentur, aut novo modo instituerentur. Iam vero quum solum olim Pocockii exemplum editum esset, in quo vs. 1. est ΒΟΞΕΙΤΕΝΕΙ, quod in his haec, δώσει τὴν εἰκοστήν, latere arbitrabar, Oec. civ. Ath. T. I. p. 433. conieci decretum hoc ad tributa in vigesimam mutata pertinere: quae res accidit circa Olymp. 91, 2. (ib. T. I. p. 348.): nunc melioribus

exemplis potius antiquius id esse intelligo. Sed quominus id ad primitivam tributorum institutionem Aristidis et Cimonis aetate excogitatam referas, vel scripturae forma impedit: nec qui id ipsum voluit, quidquam demonstravit. Quippe Osannus vs. 7. supplet τὸ κοινὸν τῆς [Ἑλλάδος]: ex quo supplemento hoc decretum bello Peloponnesiaco prius esse coniicit, eius quippe aetatis, qua Atheniensium societas hoc nomine vocari potuerit. At nunquam quisquam id concilium τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος vocavit, licet eius Quaestores, ut ab Atticis discernentur, Ἑλληνοταμίαι appellati sint; nec certum illud supplementum est, ut putatur, sed certo falsum. Probabilius habeo, hoc fragmentum ex ea lege esse, qua tributa sociorum, Alcibiadis potissimum operâ aucta, nova ratione descripta et ordinata sint. Ea res acta ante Olymp. 89, 3., ut conicio Olymp. 89, 1-2. (Oec. civ. Ath. T. I. p. 431. 466.). Tum etiam causas de tributis apud populum vel in iudiciis actas esse ex Antiphonte docui (p. 444.): tum rem tributariam Atheniensibus maxime cordi fuisse, docent Aristophanis Vespae Olymp. 89, 2. editae, ubi vs. 690. memorantur homines ἐπαπειλοῦντες κἀναβοῶντες. Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. Et vs. 727. mille urbes habes, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν. Adde vs. 677.

In sinistra parte nihil perisse videtur, nisi in iis, quae supersunt, litterarum seriebus paucula elementa; in dextera plus quam dimidium desideratur. Latitudinem demonstrat vs. 5. ubi supplementum, quod dedi, certum est, nisi quod post περὶ vocula τῆς inseri potest: hoc admissio litterae erunt xxxiv, non assumpto xxxi. Item vs. 4. certus est numerus litterarum xxxi. Igitur restitutionem ita

tentavi, ut litterae in singulis versibus essent xxx-xxxiii, atque ita congruunt plurima. Verba ubivis simplicissima elegi, qualia sunt in his decretis: sed divinatione opus est, quam difficile cuivis probare. De sententia certus sum; singulas litteras et voces veras esse quis spoponderit? Accipe igitur, quae excogitavi.

- [τῇ-]
 ν Βουλὴν τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου ἐπιμελεῖσθαι.
 ὅσοι δὲ τῶν ἀπαίτηθέντων φόρων μὴ ἀν-
 αγεγράφεται, ὀφειλόμενος τούτους τὰς πόλεις ἐ-
 νδεῖξαι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων· ἐὰν δ-
 5 ἐ τις τῶν πόλεων ἀμφισβητῇ περὶ ἀποδ-
 ὄσεως, φάσκουσα ἀποδεδωκέναι, ξυνάγεσ-
 θαι τὸ κοινὸν τῆς [ἐ]μμάχιας, κρίνειν
 δὲ τὰς πόλεις καὶ τ[οὺς] Ἀθηναίους· γράφεσ-
 θαι δὲ μὴ ἐξεῖναι. [τοῦ] κοινοῦ δὲ μὴ εἰπόν-
 10 τος, ὀφειλέτω ὁ γραφόμενος.....
 τὴν δὲ γραφὴν εἶναι Ἀθήνησιν ἐν τῷ Γαμη-
 λιῶνι· ἐὰν δὲ τις ἀμφισβητῇ ὡς εἰσὶν ἐκ-
 κλήσεις, ἡ Βουλὴ Βουλευέτω, εἰ εἰς ἐκκλήσεις.
 ἐσαγόντων δὲ οἱ [θε]μοθέται. εἰ δὲ Ἀθη-
 15 ναίοις τὸν φόρον [ἀ]ποδεδῶκασιν, ἄνδρας δέ-
 κα τῆς μηνύσεως ἐπιμελεῖσθαι τούτου τε τοῦ
 φόρου καὶ τοῦ περυσίου παντός· τὴν δὲ Βουλὴν π-
 ροβουλεύσασαν ἐκκλήσιαν ποιεῖν.....
 ...περὶ τῇ ὑστεραίᾳ, ἐν δὲ ταύτῃ πέ-
 20 ρι τῆς αἰρέσεως χρηματίζειν.....

Vs. 2. ὅσοι δὲ incipit sententiam; verbum ad ὅσοι pertinens non potest non in ἀγεγράφεται vs. 3. latere. Hinc γεγράφεται non potest a medio γράφεισθαι (accusare) esse, ut erat qui putaret: nec ἐγγεγράφεται scribi potest, de debitoribus publicis: tum enim ὅσαι esse debebat (ἔσαι, αἱ πόλεις); immo quod Müllerus servavit primum A, id docet scribendum ἀναγεγράφεται. Tenes ἀναγραφὴν tributorum, cuius exemplum posui in Actis Quaestorum (n. 143.). Illi autem ἀναγεγραμμένοι φόροι non possunt debiti esse, de quibus potius ἐγγράφεισθαι dicendum erat: sunt igitur soluti. Nam illam ἀναγραφὴν pertinere ad tributa vel soluta vel non soluta, docet residuum ΟΦΕ vs. 3. Sed si tributa soluta ἀναγεγράφεται, quorsum vs. 3. istud ὀφείλειν? Nempe dictum erat, quae tributa pensa essent, ea publice inscribenda esse; quae vero non in iis tabulis scripta essent, haec quae deberent civitates, eas populo Attico indicandas esse. Vides ex ipso hoc fragmenti initio, non de sola iurisdictione agi, sed de universa tributorum ratione. Vs. 1. ne dubita dictum esse, qui magistratus curare deberet, ut tributa publice inscriberentur. Iam illa ΒΟΛΕΝΤΕΝΕΣ exple ut feci. Ξ, quod alii omittunt, Pocockio est I: scribe Χ[Ξ]. Noli autem credere Senatū quingentorum dici, fortasse annuum, τὴν ἐνιαυσίαν: tum enim dictum esset τὴν Βουλὴν τὴν αἰεὶ Βουλευούσαν. Sic nihil superest, nisi quod dedi. Et Areopagum probabile est illi rei praefectum esse, quod sanctissimi illius concilii maxima apud externos auctoritas et fides esset: neve putes illius tum exiguam dignitatem fuisse, possem, si huius hoc loci esset, demonstrare, circa

illud tempus redditas Areopago patrias praerogativas et maxime iudicia de caede esse. Ceterum ἐπιμελεῖσθαι de Areopago usitatum. Heraclides in Politicis: Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Βουλὴ πολλὰ ἐδύναντο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμελοῦντο. Lex ap. Andoc. de myst. p. 40. ἐπιμελεῖσθαι ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου τῶν νόμων, ὅπως ἂν αἱ ἀρχαὶ τοῖς κειμένοις νόμοις χρῶνται. Lex infra edita de ponderibus et mensuris (num. 123.): ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. Inscripta autem tributa sunt, postquam pensa erant; pensa, postquam exacta. Quae non inscripta sint, licet iam per magistratus postulata, ea debentur a civitatibus: hoc est illud quod supplevi, ὅσοι δὲ τῶν ἀπαίτηθέντων φόρων μὴ ἀνἀγεγράφεται etc. Antequam flagitarentur tributa, non debebantur: flagitata in Dionysiis magnis reddebantur plerumque (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 191.). ΙΔΕΙΧΣΑΙ superest ex ἐνδεῖξαι. Ἐνδεῖξαι quasi propria est debitorum publicorum: hinc vox ad civitates quoque debentes translata. Male nuper suppletum ἀποδεῖξαι. Sequitur: si qua civitas contendat et excipiat de solutione, affirmans sese pependisse tributum. Plane evidens supplementum vs. 5. ἐὰν δὲ τις τῶν πόλεων ἀμφισβητῇ περὶ ἀποδόσεως, nisi quod περὶ τῆς ἀποδόσεως vel τῆς ἀποδόσεως scribi potest. Post A alterum A prior pars fuit litterae M. Dicitur ἀμφισβητεῖν τινος; περὶ τινος, εἶναι ἢ μὴ εἶναι τι, et ὡς τί ἐστι; atque usitata est formula ἐὰν δὲ τις ἀμφισβητῇ. Lex ap. Demosth. Mid. ἐὰν δὲ τινες περὶ συμβολαίων ἰδίων πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι. Lex ap. Demosth. adv. Macart. ἐὰν δὲ ἐπιδεδικασμένου ἀμφισβητῇ τοῦ κλήρου. Demosth. adv. Phorm. p. 908. 5. ἐὰν δὲ τις γενέσθαι μὲν ὁμολογῇ, ἀμφισβητῇ δὲ ὡς πάντα πεποίηκε τὰ συγκείμενα. Ἀμφισβητεῖν τινος maxime est de vindicatione, περὶ τινος de controversia universim: nostro hoc loco utrumque dici poterat. Longissime ab universa legis ratione aberravit Osannus, pro ΤΙΣΤΟΜΠΟΛΕΟΝ scribens ΕΙΣΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝ, pro quo certe ΕΞ oportebat. Vs. 6. ΑΠ superest ex ἀποδεδωκέναι; sequebatur verbum apodosin incipiens, quod praedicatum esset accusativi τὸ κοινὸν τῆς [ἐ]μμάχιας: ex eo verbo superest ΘΑΙ vs. 7. Optimum est [ξυνάγεσθαι]; minus placuit [ἐ]γκαλεῖσθαι. Manifesto post exceptionem tributi soluti primum res ad commune sociorum concilium defertur, ne statim accusationi locus detur, de qua postea demum dicitur: eius autem concilii est non δικάζειν, sed κρίνειν, quod supplevi: nisi malis ἀνακρίνειν: hoc est rem praevia quaestione examinare, ut intelligatur, sitne accusationi locus necne, et quasi quodam praedicio aut absolvere urbem et cognoscere tributum esse solutum, aut accusationi locum dare: fere ut populus de προβολῇ praeiudicium fert. Qui vero κρίνουσι, sunt αἱ πόλεις καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, qui una τὸ κοινὸν constituunt. Ἀθηναίοις opponuntur αἱ πόλεις, ut num. 71. Nec dici poterat τὸν Ἀθηναίων δῆμον: non enim populus cognoscit rem, sed concilii synedri; de industria autem et civitates et Athenienses nominati sunt, ut utrorumque in ea re cognoscenda ius speciatim declararetur. Dum autem apud

commune sociorum concilium ea res agitur, aliquid aliud non licere vs. 9. dicitur: *Θαι δὲ μὴ ἐξεῖναι*. Quid igitur non licuerit? Nempe *γράφεισθαι*, *accusare in foro Attico*, ne invito concilio negotium faceretur innoxiae civitati: quis enim nescit *κλητῆρας νησιωτικούς* sociorum perniciem quaerentes? Supplementum hoc confirmat vs. 10. ubi HOAP superest ex *ὁ γράφόμενος*. Subiicitur enim, siquis tamen, antequam concilium potestatem accusandi dederit, accuset, *debere eum publico incertam pecuniae summam*: [τοῦ κοινοῦ δὲ μὴ εἰπόν]τος *ὀφειλέτω ὁ γράφόμενος* Putes supplendum fuisse: *ἐὰν δὲ τις γράφηται, μὴ ἐξόντος*: sed et maius spatium complementum hoc est, et in hac formula expectaverim potius *μὴ ἐξόν*. Non dubito dictum esse, quod dedi, ut intelligeretur, *γραφὴν* non esse nisi *concedente concilio*. Archonti nullus hic potest locus esse; itaque cave suppleas *ὁ ἀρχων*. Iam si accusationem admiserit concilium (quod in concinno hoc nec supervacanea admittente stilo non expressum est, quippe apertum), tum ubi accusanda civitas esset ac quando, videtur designatum esse: vs. 11. *τὴν δὲ γραφὴν εἶνα* etc. Haec formula sollemnis est. Lex ap. oratorem c. Theocr.: *ἐὰν τις τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ μὴ ἐκτίσας τὸ ὄφλημα τῇ πόλει ἐξαλειφθῇ, εἶναι κατ' αὐτοῦ τὰς γραφὰς πρὸς τοὺς Δεσμοδέτας τοῦ ἀγροφίου*. Ἀθήνησιν incertum est, quamquam hoc certum, rem Athenis agendam fuisse. Mensis incertus: *Γαμηλιῶν* Osanno fuisse videtur: quidni tamen fuerit *Ἐλαφηβολιῶν* vel *Θαργηλιῶν*? Sed retineo vocem *Γαμηλιῶν*, quod *Gamelion* hibernus mensis est, et hieme agebantur αἱ ἔμμηνοι δίκαι de mercatorum peregrinorum litibus: ut non dissimile veri sit, eodem tempore has de exterorum tributis *γραφὰς* institutas fuisse. Praeterea rem agendam fuisse anno insequenti docet vs. 17. Iam vero tributa reddenda erant mense *Elaphebolione*: igitur proximus anni insequentis mensis in *λιῶν* desinens est *Γαμηλιῶν*. Huc deducta causa, quoniam sequitur *ἐὰν δὲ τις ἀ....* patet exceptionem reae civitatis designari, eamque factam, antequam res in iudicium deduceretur (v. vs. 14.): eaque exceptio talis est, de qua Senatui deliberandum sit (vs. 13.). Sed nulla exceptio apud Senatū agi poterat, nisi quae ad ipsa reae civitatis et Attici populi pacta et utriusque iura pertineret: itaque haec exceptio haud dubie ea fuit, *rem ex pacto non ad forum Atticum referendam esse, sed esse ἐκκλητον δίκην*, de qua Hudtwalcker. *Diaetet.* p. 123 sqq. Quae quum institui nisi mutuo partium consensu non possit, Senatui de ea re deliberandum est, an provocationem ad exterum iudicium utpote pactis convenientem velit accipere: *Ἐὰν δὲ τις ἀμφισβητῇ, ὡς εἰσὶν ἐκκλησεις, ἡ βουλὴ βουλευέτω, εἰ εἰσὶ ἐκκλησεις*. Vide quam simpliciter omnia restituiam. Ei scripsi *El*, non *E*, de industria. Ἀμφισβητεῖν de *exceptione fori non competentis* habes apud Demosth. adv. Apatur. p. 899. 11. *ὅτι ἡμφισβήτησεν οὗτος μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτῶν*. Ἐκκλησεις rara vox, habetur tamen apud Hesych. v. Ἐφεσις: *ἐκκλησις*. Sequitur: *Ἐσαγόντων δὲ οἱ [Δεσμοδέται]*. Exceptione

omissa enim transitur ad id, cui *ἡγεμονία δικαστηρίου* competat, si res in Attico iudicio agatur. *Θεσμοδέτας* fuisse *ἡγεμόνας δικαστηρίου*, multis ex causis fit probabile. Hi enim et plurimis *γραφαῖς* praesunt, et maxime iis, quae adversus debitores publicos instituuntur, cuius rei exemplum habes in lege paulo ante proposita: deinde iisdem in pactorum cum exteris civitatibus confirmatione (apud *nomothetas*) aliquid negotii datum erat; atque insuper *δίκαις ταῖς ἀπὸ συμβόλων* praesunt: quae ipsae ad peregrinos pertinent. Pollux VIII, 88. *Καὶ τὰ σύμβολα πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δίκας τὰς (sic leg.) ἀπὸ συμβόλων εἰσαγούσι*. Cf. Schömann. de comitt. p. 284. Lepidum est supplementum nuper propositum: *ἐσαγόντων δὲ οἱ [ξύνμαχοι ἐς τὸν δῆμον]*. In sequentibus etsi diu haesi, vero tamen proxima repperisse mihi videor. Etenim nunc constituendum erat, quid agendum esset, si civitas pependisse tributum videretur, quid si non pependisse. Priore loco illud definitum esse, per se probabile est; atque non solum iudicii sententia, sed etiam prius concilii sociorum arbitrio potuit cognitum esse, redditum esse tributum. Accedit quod *ἡ μῆνυσις*, vs. 16. commemorata, haud facile potest nisi ad *redditum* tributum referri, non ad *debitum*, in quo quis *μηνύσει* locus esse possit, nemo docebit. Itaque vs. 15. sic fere supplendum est: *Εἰ δὲ ἀποδεδώκασιν Ἀθηναίους τὸν φόρον*. Sed spatia cogunt, ut verbum postponamus: *Εἰ δὲ Ἀθηναίους τὸν φόρον [ἀποδεδώκασιν]*. Generalem elegi dictionem; noli expectare tale quid: *si iudicium decreverit, redditum esse tributum*: nam non solum iudicium hoc decernere potuerat, sed etiam concilium sociorum, ut paulo ante monui. Quid igitur agendum erat, si pensum tributum esset? Nempe quaerendum erat, quis id interceptisset, quum solutum quidem esset, sed reipublicae non redditum. Igitur *μῆνυσις* (delatio) proponenda est; quae ut examinari et in iudicium deferri posset, *ζητῆται* creandi erant. Vide de *μηνύσει* Schömann. de Comitt. p. 221. et observa formulam Lycurgi ab hoc enotatam, *ἐγὼ τοίνυν ὑμῖν μηνύω τὸν ἀφανίζοντα ταῦτα πάντα, monstrare μῆνυσιν potissimum fuisse τῶν ἀφανιζομένων*: quale est interceptum tributum. Iam vero difficile erat eum potissimum indicare, *qui hoc ipsum, de quo ageretur, tributum interceptisset*: itaque nihil prudentius erat, quam ut *de universo superioris anni tributo* denunciationi locus daretur: nam si causa non ante *Gamelionem* agebatur, quum tributa *Elaphebolione* mense solverentur, patet tributum, de quo agebatur, esse anni superioris (τοῦ περυσίου). Ceterum de magistratibus eligendis dici, docet vs. 20. Qui quum solerent *deni* esse, probabile est vs. 16. supplendum esse *δέκα*: ibidem in fine *El* superesse videtur ex *ἐπιμελεῖσθαι*. *Μῆνυσιν* ipsam tenes vs. 16. Sic prodit fere talis restitutio: *Εἰ δὲ Ἀθηναίους τὸν φόρον [ἀποδεδώκασιν, ἀνδρας δέκα τῆς μηνύσεως ἐπιμελεῖσθαι τοῦτου τε τοῦ φόρου καὶ τοῦ περυσίου παντός]*. Ἄνδρας in tali re haud inusitatum est, ut n. 107. in decreto pro Spartoco Eumeli f. *χειροτονῆσαι πρέσβεις τρεῖς ἀνδρας*. Mox vs. 18. aper-

tum est προβουλευσασαν: praecessit igitur tale quid: τὴν δὲ βουλὴν. Quid autem facere senatus debeat, satis docent quae supersunt: nempe de electione (περὶ τῆς αἵρέσεως vs. 20.) illorum, quos dixi, magistratum verba sunt. Sed accipe primum formulam legis ap. Demosth. in Mid. p. 517. τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου τῇ ὑστεραίᾳ τῶν Πανδίων (ita enim scribendum videtur). ἐν δὲ ταύτῃ χρηματίζειν πρῶτον μὲν περὶ ἱερῶν etc. Anne vinco, sup-

plendum esse: [τὴν δὲ βουλὴν προβουλευσασαν ἐκκλησίαν ποιεῖν]..... περὶ τῇ ὑστεραίᾳ, ἐν δὲ ταύτῃ περὶ τῆς αἵρέσεως χρηματίζειν? Ante περί excidit nescio quid, fortasse αἵρέσεως: nec quorsum referatur τῇ ὑστεραίᾳ, scio; nisi ita intelligendum est: τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ προβουλεύσαι. Sed reliqua mihi non ambigua sunt; et ex voce ἐκκλησίαν superest EX, quod muta in EK. Obscurum enim X est, quod certe Pocockius omiserit. Abi nunc expeditus.

76.

In loco, cui nomen Κάββατος, in Attica; ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Edidi et interpretatus sum Oec. civ. Ath. T. II. p. 198 sqq. et Tab. II. num. 3. unde nunc repetii.

Ε Δ]ΟΧΞΕΝΤΕΙ ΒΟΛΕΙΚΑΙ ΤΟΙ ΔΕ ΜΟΙΚΕ ΚΡΟΠΙΣ ΕΡΡΥΤΑΝΕΥΕΜΝΕΞΙ Θ Ε Ο Ξ Ε Ε
Λ]Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ε Ε Υ Ρ Ε Ι Θ Ε Ξ Ε Ρ Ε Σ Τ Α Τ Ε Κ Α Λ Λ Ι Α Ξ Ε Ι Ρ Ε Α Ρ Ο Δ Ο Ν Α Ι Τ Ο Ι Ξ Θ Ε Ο Ι Ξ
Τ]Α Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Τ Α Ο Φ Ε Λ Ο Μ Ε Ν Α Ε Ρ Ε Ι Δ Ε Τ Ε Ι Α Θ Ε Ν Α Ι Α Ι Τ Α Τ Ρ Ι Ξ Χ Ι Λ Ι Α Τ Α Λ Α Ν Τ [Α
Α Ν Ε Ν Ε Ν Ε Λ Κ Τ Α Ι Ε Σ Ρ Ο Λ Ι Ν Η Α Ε Φ Ξ Ε Φ Ι Σ Τ Ο Ν Ο Μ Ι Σ Μ Α Τ Ο Σ Η Μ Ε Δ [Α] Ρ Ο Α Ρ Ο Δ Ι [Δ
5 Ο]Ν Α Ι Δ Ε Α Ρ Ο Τ Ο Ν Χ Ρ Ε Μ Α Τ Ο Ν Α Ε Ξ Α Ρ Ο Δ Ο Σ Ι Ν Ε Σ Τ Ι Ν Τ Ο Ι Ξ Θ Ε Ο Ι Ξ Ε Φ Ξ Ε Φ Ι Ξ Μ [Ε
Ν Α Τ Α Τ Ε Π Α Ρ Α Τ Ο Ι Ξ Ε Λ Λ Ε Ν Ο Τ Α Μ Ι Α Ι Ξ Ο Ν Τ Α Ν Υ Ν Κ Α Ι Τ Α Λ Λ Α Ξ Ε Τ Ι Τ Ο Υ Τ Ο Ν [Τ
Ο Ν] Χ Ρ Ε Μ Α Τ Ο Ν Κ Α Ι Τ Α Ε Κ Τ Ε Ξ Δ Ε Κ Α Τ Ε Ξ Ε Ρ Ε Ι Δ Α Ν Π Ρ Α Θ Ε Ι Λ Ο Λ Ι Ξ Α Ξ Θ Ο Ν Δ Ε Η [Ο
Ι Λ]Ο Λ Ι Σ Τ Α Ι Η Ο Σ Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Η Ο Ι Ν Ε Ρ Ν Υ Ν Τ Α Ο Φ Ε Λ Ο Μ Ε Ν Α Τ Ο Ι Ξ Θ Ε Ο Ι Ξ Α Κ Ρ [Ι
Ξ Ξ Υ Ν Α Λ Ο Λ Ε Ξ Δ [Ε] Τ Ο Λ Λ Ο Λ Ι Σ Τ Ο Ν Ε Β Ο Λ Ε Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Ε Σ Τ Ο Α Ρ Ο Δ Ο Ν Τ Ο Ν [Δ Ε Τ
10 Α Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Η Ο Ι Ρ Ρ Υ Τ Α Ν Ε Ξ Μ Ε Τ Α Τ Ε Ξ Β Ο Λ Ε Ξ Κ Α Ι Ε Χ Ξ Α Λ Ε Ι Φ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Ρ Ε Ι [Δ Α Ν
Α Ρ Ο Δ Ο Σ Ι Ν Ι Ε Τ Ε Ξ Α Ν Τ Ε Σ Τ Α Τ Ε Π Ι Ν Α Κ Ι Α Κ Α Ι Τ Α Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι Α Κ Α Ι Ε Α Μ Π [Ο Α Λ
Λ]Ο Θ Ι Ε Ι Λ Ε Λ Ρ Α Μ Μ Ε Ν Α Α Ρ Ο Φ Α Ι Ν Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ε Τ Α Λ Ε Λ Ρ Α Μ Μ Ε Ν Α Η Ο Ι Τ Ε Η Ι Ε Ρ [Ε Ι Ξ Κ
Α Ι Η Ο Ι Η Ι Ε Ρ Ο Ρ Ο Ι Ο Ι Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Ξ Α Λ Λ Ο Σ Ο Ι Δ Ε Ν Τ Α Μ Ι Α Ξ Δ Ε Α Ρ Ο Κ Υ Α Μ Ε Υ Ε [Ν Τ Ο
Υ Τ Ο Ν Τ Ο Ν Χ Ρ Ε Μ Α Τ Ο Ν Η Ο Τ Α Μ Π Ε Ρ Τ Α Ξ Α Λ Λ Α Ξ Α Ρ Χ Α Ξ Ε Κ Α Θ Α Ρ Ε Ρ Τ Ο Σ Τ Ο Ν Η Ι
15 Η Τ Ο Ν Τ Ε Ξ Α Θ Ε Ν Α Ι Α Ξ Η Ο Υ Τ Ο Ι Δ Ε Τ Α Μ Ι Ε Υ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Μ Ρ Ο Λ Ε Ι Ε Ν Τ Ο Ι Ο Γ Ι Ξ Θ [Ο Δ Ο
Μ Ο Ι Τ Α Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Η Ο Ξ Α Δ Υ Ν Α Τ Ο Ν Κ Α Ι Ο Ξ Ι Ο Ν Κ Α Ι Ξ Υ Ν Α Ν Ο Ι Λ Ο Ν
Τ Ο Ν Κ Α Ι Ξ Υ Λ Κ Λ Ε Ι Ο Ν Τ Ο Ν Τ Α Ξ Θ Υ Ρ Α Σ Τ Ο Ρ Ι Ξ Θ Ο Δ Ο Μ Ο Κ Α Ι Ξ Υ Ξ Ε Μ Α Ι Ν Ε Ξ Θ Ο
Ν Τ Ο Ι Ξ Τ Ο Ν Τ Ε Ξ Α Θ Ε Ν Α Ι Α Ξ Τ Α Μ Ι Α Ξ Π Α Ρ Α Δ Ε Τ Ο Ν Ν Υ Ν Τ Α Μ Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ι Ξ
Τ Α Τ Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Η Ι Ε Ρ Ο Ρ Ο Ι Ο Ν Τ Ο Ν Ε Ν Τ Ο Ι Ξ Η Ι Ε Ρ Ο Ρ Ο Ι Ξ Η Ο Ι Ν Υ Ν Δ Ι Α Χ Ε Ρ Ι Ξ Ο [Ξ Ι
20 Ν Α Ρ Α Ρ Ι Θ Μ Ε Ξ Α Ξ Θ Ο Ν Κ Α Ι Α Ρ Ο Ξ Θ Ε Ξ Α Ξ Θ Ο Ν Τ Α Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Ε Ν Α Ν Τ Ι Ο Ν Τ Ε Ξ Β Ο Λ [Ε
Ξ [Ε] Μ Ρ Ο Λ Ε Ι Κ Α Ι Π Α Ρ Α Δ Ε Χ Ξ Α Ξ Θ Ο Ν Η Ο Ι Τ Α Μ Ι Α Ι Η Ο Ι Λ Α Χ Ο Ν Τ Ε Ξ Π Α Ρ Α Τ Ο Ν Ν Υ [Ν
Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Ν Ξ Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Α Λ Ρ Α Φ Ξ Α Ν Τ Ο Ν Δ Ι Α Ι Α Π Α Ν Τ Α Κ Α Θ Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν Τ Ε
Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Τ Α Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Η Ο Ρ Ο Ξ Α Ξ Τ Ι Ν Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ι Κ Α Ι Ξ Υ Μ Π Α Ν Τ Ο Ν Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο
Ν Χ Ο Ρ Ι Σ Τ Ο Τ Ε Α Ρ Λ Υ Ρ Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Λ Ο Ι Ρ Ο Ν Α Ν Α Λ Ρ Α Φ Ο Ν Τ Ο Ν Η
25 Ο Ι Α Ι Ε Ι Τ Α Μ Ι Α Ι Ε Ξ Ξ Τ Ε Λ Ε Ν Κ Α Ι Λ Ο Λ Ο Ν Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ο Ν Τ Ο Ν Τ Ε Ο Ν Τ Ο Ν Χ Ρ Ε Μ Α Τ Ο Ν
Κ Α Ι Τ Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Ι Ο Ν Τ Ο Ν Τ Ο Ι Ξ Θ Ε Ο Ι Ξ Κ Α Ι Ε Α Ν Τ Ι Α [Ν] Α Ν Α Λ Ι Ξ Ε Κ Α Ι Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ε
Ν Ι Α Υ Τ Ο Ν Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ξ Λ Ο Λ Ι Σ Τ Α Ξ Κ Α Ι Ε Υ Θ Υ Ν Α Ξ Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Κ Ρ Α Ν Α Θ Ε Ν Α Ι
Ο] Ν Ε Ξ Ρ Α Ν Α Θ Ε Ν Α Ι Α Τ Ο Λ Λ Ο Λ Ο Ν Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ο Ν Κ Α Θ Α Ρ Ε Ρ Η Ο Ι Τ Α Τ Ε Ξ Α Θ Ε Ν Α Ι Α Ξ Τ [Α
Μ Ι] Ε Υ Ο Ν Τ Ε Ξ Τ Α Ξ Δ Ε Ξ Τ Ε Λ Α Ξ Ε Ν Α Ι Ξ Α Ν Α Λ Ρ Α Φ Ξ Ο Ξ Ι Τ Α Χ Ρ Ε Μ Α Τ Α Τ Α Η Ι Ε Ρ [Α Τ Ι
30 Θ Ε Ν] Τ Ο Ν Ε Μ Ρ Ο Λ Ε Ι Η Ο Ι Τ Α Μ Ι Α Ι Ε Ρ Ε Ι Δ Α Ν Δ Ε Α Ρ Ο Δ Ε Δ Ο Μ Ε Ν Α Ε Ι Τ Ο Ι Ξ Θ Ε Ο Ι Ξ [Τ Α
Χ Ρ] Ε Μ Α Τ Α Ξ Τ Ο Ν Ε Ο Ρ Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Α Τ Ε Ι Χ Ε Τ Ο Ι Ξ Ε Ρ Ι Ο Ξ Ι Χ Ρ Ε Ξ Θ Α Ι Χ Ρ Ε Μ Α Ξ [Ι Ν

Retinui Fourmonti lectionem omnibus fere locis, ubi uncus non apposui, nec litteras uncis seclusas mediis versibus interposui, nisi ubi lacunae signum erat, et E vs. 9. Tantum haec statim in textu mutavi, quae nunc indicabo. Vs. 2. in schedis erat ΚΑΛΛΙΑΞ, errore manifesto. Vs. 7. ap. Four. secunda in nostro exemplo littera, quae unco separata cernitur, est I: quod statim in N mutavi. Vs. 12. init. Fourm. ΟΟΙΕΙΔΕ etc. Vs. 13. Fourm. ΗΟΙΝΙΕΡΟΠ etc. Vs. 15. Fourm. ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΞ: ibid. extr. Fourm. Ο pro Θ, et vs. 16. init. litterae M praemisit T cum ea littera ligatum, et proximae litterae O inscripsit intus litteram A, ridicule. Vs. 17. extr. ΞΙΞΕΜΑΙΝΟΞΘΟ est in schedis. Vs. 20. extr. Four. ΒΟΙ pro ΒΟΛ, et vs. 27. ΔΙΔΟΝΤΟΞ, item vs. 13. init. habet ..ΥΤΟΝ. In-

scriptio haud dubie στοιχηδόν scripta erat; plurimi versus litteras habent LIV, sed LV vs. 3. 28. item vs. 1. ubi tamen paenultima littera tollenda est. Ita etiam vs. 18. ubi LV sunt, tollendum I ante ΕΡΙΞ in fine. Vs. 19. sunt LVI: unde vides, in voce ΗΙΕΡΟΡΟΙΞ tollendas esse litteras ΡΟ. Sed vs. 14. tantum LI sunt, item vs. 16. credo quod his duobus locis lapis exsectus esset, ut in muro firmiter figi posset. Postremo vs. 17. sunt LIII, sed duplicato sigma in συσ[σ]ημαινέσθω fiunt LIV. Haec scripsi, ne lapicidae imputares, qui Fourmonti errores sunt. Accipe nunc decretum integrum.

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Κεκροπὶς ἐπρυτάνευε, Μνησίθεος ἐγραμμάτευε, Εὐπίδης ἐπεττάτει, Καλλίας εἶπε· Ἀποδοῦναι τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα τὰ ὀφειλόμενα, ἐπειδὴ τῇ Ἀθηναίᾳ τὰ τρισχίλια τάλαντα ἀνενήνεγκται ἐς πόλιν, ἃ

ἐλφίστο, νομίματος ἡμεδαποῦ. ἀποδίδναι δὲ ἀπὸ τῶν χρημάτων, ἃ ἐς ἀπόδοσιν ἔστιν τοῖς θεοῖς ἐλφισμένα, τὰ τε παρὰ τοῖς Ἑλληνοταμίαις ὄντα νῦν καὶ τὰλλα ἃ ἔστι τούτων τῶν χρημάτων, καὶ τὰ ἐκ τῆς δεκάτης, ἐπειδὴν πραδῆ. λογισάσθων δὲ οἱ λογισταὶ ὡς τριάκοντα [ἡμερῶν] τὰ ὀφειλόμενα τοῖς θεοῖς· ἄχρις συναγωγῆς δὲ τῶν λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω. ἀποδόντων δὲ τὰ χρήματα οἱ πρυτάνεις μετὰ τῆς βουλῆς καὶ ἐξαλειφόντων ἐπειδὴν ἀποδῶσιν, ζητήσαντες τὰ τε πινάκια καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ ἐὰν που ἄλλοθι ἢ γεγραμμένα· ἀποφανόντων δὲ τὰ γεγραμμένα οἱ τε ἱερεῖς καὶ οἱ ἱεροποιοὶ καὶ εἴτις ἄλλος οἶδεν. ταμίαις δὲ ἀποκυαμεύειν τούτων τῶν χρημάτων, ὅταν περ τὰς ἄλλας ἀρχάς, καδ᾿ ἅπερ τοὺς τῶν ἱερῶν τῆς Ἀθηναίας. οὔτοι δὲ ταμιευόντων ἐμ πόλει ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τὰ τῶν θεῶν χρήματα, ὅσα δυνατόν καὶ ὅσιον, καὶ συνανοηγόντων καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας τοῦ ὀπισθοδόμου καὶ συσσημαίνεσθων τοῖς τῶν τῆς Ἀθηναίας ταμίαις. παρὰ δὲ τῶν νῦν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπιστᾶτων καὶ τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς, οἱ νῦν διαχειρίζουσιν, ἀπαριθμησάσθων καὶ ἀποστησάσθων τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς ἐμ πόλει καὶ παραδεξάσθων οἱ ταμίαι οἱ λαχόντες παρὰ τῶν νῦν ἀρχόντων, καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφάντων δίκαια πάντα, καδ᾿ ἕκαστόν τε τῶν θεῶν τὰ χρήματα ὅποσα ἔστιν ἕκαστῳ, καὶ συμπάντων κεφάλαιον, χωρὶς τό τε ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. καὶ τὸ λοιπὸν ἀναγραφόντων οἱ αἰεὶ ταμίαι ἐς στήλην, καὶ λόγον δίδόντων τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσίοντων τοῖς θεοῖς, καὶ ἐάν τι ἀναλίσκῃται κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν πρὸς τοὺς λογιστάς, καὶ εὐθύνας δίδόντων, καὶ ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια τὸν λόγον δίδόντων, καδ᾿ ἅπερ οἱ τὰ τῆς Ἀθηναίας ταμιευόντες. τὰς δὲ στήλας, ἐν αἷς ἀναγράφουσι τὰ χρήματα τὰ ἱερὰ, τιθέντων ἐμ πόλει οἱ ταμίαι. ἐπειδὴν δὲ ἀποδεδομένα ἢ τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα, ἐς τὸ νεώριον καὶ τὰ τεῖχῃ τοῖς περιούσι χρῆσθαι χρήμασιν.

Annus non notatus est, quippe ut aliunde notus et in actis in tabulario repositis designatus. Decretum est de restituenda pecunia aerariis templorum debita, postquam publico aerario iam satis prospectum sit colligendis ter mille talentis Atticis. Haec Olymp. 89, 3-90, 1. collecta esse Oec. civ. Ath. T. I. p. 477 sq. conieci, ut decretum hoc circiter Olymp. 90, 2. scriptum videatur. Hellenotamiae pecuniam ex tributis conflata asservabant: quae quum nondum in aerarium publicum in arcem delata esset, decretum erat ut in debita diis solvenda converteretur. Δεκάτην ex fundis publicis intelligendam esse notavi Oec. civ. Ath. T. I. p. 326. Πραδῆ est de vendendo publicanis decimae vectigali, non fructuum, qui in decimae loco dati essent. De logistis dixi ibid. p. 204 sqq. Sed ὡς τριάκοντα [ἡμερῶν] incertum est: primum enim ὡς non commodum, neque usui sermonis congruum est: deinde HOINEPNYN vocem HEMEPON duarum litterarum spatio excedit. Retinui tamen ἡμερῶν a Bekkero mihi ministratum, quod usitata triginta dierum dies negotiis gerendis: cf. Demosth. Mid. p. 529. 18. Aesch. c. Ctesiph. p. 400. De triginta logistis cogitari non potest; logistae enim decem sunt: quodsi annumeraveris euthynos et paredros, erunt quadraginta. De βουλῇ αὐτοκράτορι v. Oec. civ. Ath. T. II. p. 202. Πινάκια me iudice sunt *synggraphae mūtui*, diptychis s. codicillis inscriptae, γραμμα-

teia autem libri rationum, in quibus ut in catalogis singula, quae deberentur, capita relata sint. Καὶ ἐάν που ἄλλοθι, e. c. in columnis. De ἱεροποιοῖς dixi l. c. T. I. p. 231 sq. hoc loco intellige ἱεροποιοὺς singulorum templorum, non civitatis; paullo post dicuntur οἱ ἱεροποιοὶ οἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς. Mox ἀποκυαμεύειν est *fabarum sortitione creare*: simile est vocabulum ἀποκυβεύειν. Quaestores aerarii Minervae deni erant, ex Pentacosimedimnis (l. c. T. I. p. 175.): eodem igitur modo creantur etiam Quaestores deorum, deni, ex Pentacosimedimnis. De his Quaestoribus tum ipsum institutis dixi l. c. p. 173 sq. Scripsi autem καδ᾿ ἅπερ τοὺς τῶν ἱερῶν τῆς Ἀθηναίας, quum olim dedissem χρημάτων: nempe HIHTON in HIEPON mutandum est, χρημάτων autem ex prioribus suppleendum. Ὀπισθοδόμος est Parthenonis in arce, ubi aerarium fuisse docui l. c. T. I. p. 472 sq. quae enim in contrariam sententiam nuper disputata sunt, nullius sunt momenti. Συσσημαίνεσθαι non potest nisi ad fores aerarii sigillo obsignandas referri: de γραμματεῖοις enim consignandis nihil dictum est. Mox ἀποστησάσθων est: *sibi iubento appendi*. Prius Θ mutandum in T; mox corrigendum ΔΙΚΑΙΑ. Deinde etsi καδ᾿ ἕκαστόν τε τὸν θεὸν ferri potest, praetuli tamen τῶν θεῶν. Vs. 23. AN in ΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ videtur ipse lapicida bis posuisse. Panathenaea nec maiora nec minora speciatim intellige, sed Panathenaea generatim, quae ter in quadriennio minora sunt, semel maiora aut simpliciter aut cum minoribus coniuncta. Nam annuae sunt rationes, de quo dubitari non potest. Etenim quum constet, Quaestores Minervae ac proinde etiam hos Deorum Quaestores annuos fuisse, rationes etiam annuae esse debebant: idque apertum vel ex dictione praegressa κατὰ τὸν ἐνιαυτόν. Accedit ipsa formulae ratio: nam ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια non potest aliud significare, quam *ex quibusvis Panathenaeis ad quaevis*: quae quum quotannis redirent, si sola maiora intelligerentur, necessario dicendum erat ἐκ Παναθηναίων τῶν μεγάλων etc. ut perspiceretur, non numerari minora quotannis redeuntia, sed praeteriri haec atque usque ad magna Panathenaea differri rationes. Ceterum nota, quum in prioribus iam praeceptum fuerit, reddendas esse rationes, nunc *accuratius* definiri, ex Panathenaeis ad Panathenaea esse reddendas. De rationibus et de tabulis rationum publice proponendis dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 203 sqq. p. 211 sq. quantum satis est. In palaeographica huius decreti indole non commoror: tamen haec notanda sunt. Non iam ΧΕΥΝ scriptum est, sed ΣΥΝ; semper ΤΟΥΤΟ, non ΤΟΤΟ, quod ante Euclidem minus usitatum; ei modo E est modo EI, hoc tum in aliis vocibus tum in iis, in quibus Ionicum est ηῖ, ut γραμματεῖα, γραμματήια, etc. N ante liquidas in vocibus procliticis et aliis, quae cum sequente voce artiore nexu cohaerent, prope constanter mutatum, ut τῶν λογιστῶν, τὸν λόγον, ἐμ πόλει, ἐὰν που, ὅταν περ: sed vs. 26. est τῶν προσίοντων. Η (spiritum asperum) passim omissum vides, ut in aliis titulis.

Marm. Elgin. n. 179. Mus. Brit. Edidit Osannus Syll. I, 6. Ego habeo ex duplicibus Osanni schedis, item a Rosio et Müllero; et Rosius quoque his misit.

ΕΔΟΧΞΕΝΤΕΙΒΟ[ΛΕΙΚΑΙΤΟΙΔΕΜΟΙΗΙΠΡΟΘΟΝΤΙΞΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕ. ΕΛΡΑΜΜΑ
 ΤΕΥΕ[Ξ]ΜΙΚΥΘΟ[ΞΕΡΕΞΤΑΤΕ. ΕΙΡΕΕΡΕΙΔΕ. ΤΟΝΑΡΧΙΤ
 ΕΚΤΟΝΑΤΟΝΕΟ
 Τ]ΟΞΑΡΧΙΤΕΚΤ[ΟΝΑΞ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙΒΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙΔΕΜΟΙΤΟΙ
 5 ΑΘΕΝΑΙΟΝΜΙ[ΞΟΟΞΑΙ ΕΡΛΑ
 ΟΞΙΞΥΝΙΞΤΑΜ[ΕΝ ΤΟΥΤΟ
 ΞΙΑΞΗΟΑΡΧΙΤΕ[ΚΤΟΝ. ΤΟ
 ΝΤΟΜΕΝΚ[Α]ΤΕ[ΞΚΕΥΑΞΜΕΝΟΝ ΠΑΝ
 ΝΕΡΛΟΝΟΞΑΔ[Ε
 10 ΤΑΚΑΙΚΑΛΑ
 Κ . . ΑΜΠ

Varietas lectionis. Vs. 1. ultimum O solus Müll. Vs. 2. quintus locus ap. Müll. non vacuus est; ibidem Ros. non habet KY. Vs. 3. littera septima in duplicibus et Rosii et Osanni schedis est Γ, quod Os. in edito exemplo per errorem in Λ mutavit, indeque eruit ἀγωνοδότην vel ἀγωνοδότην: ego Τ restitui ex schedis Mülleri, ex qua littera illud Γ in ceteris schedis superest. Ibid. in fine Os. Ν.Ο, Ros. ΝΕΟ, Müll. ΝΕΟ. Vs. 4. Müller. ΙΟΞ, hoc est ΤΟΞ, quod restitui; ceteri primo loco nihil. Vs. 5. ultimum Ι omittit Müll. Vs. 6. ultimum Μ solus Müll. Vs. 7. ultimum Ε praebet Ros. Osannus habet Ι. Vs. 9. Osan. ΝΕΔ etc. Vs. 11. omittitur a Ros. Osannus habet litteras ΑΜ, pro quibus Müll. ΑΙ: duas reliquas addidi ex Müll.

Latitudinem scripturae ostendunt supplementa necessaria: in sinistra parte nihil deest. In nomine Smicythi supplevi Ξ ob lacunam, etsi etiam Μίκυθος dictum est. Smicythus scriba Quaestorum in actis quaestoriis huius aetatis (n. 138.) reperitur, et Smicythus Piraeensis est in locatione theatri Piraeensis (n. 102.); quem eundem esse Osannus suspicatur. Nec alium in hoc lapide agnoscit. Non obsum, quamquam qui in locatione Piraeensium nominatur, potest etiam alius ex eadem familia esse. Ceterum Osannus eum non recte pro scriba prytanum in nostro marmore habet: est nunc epistates prytanum: nam ἐγραμμάτευε ad priora pertinet. Cf. locos Oec. civ. Ath. T. II. p. 199. Nempe

epistates sorte ex prytanibus creatus potest homo minimae auctoritatis esse, ut idem alio tempore potuerit scribae munere fungi. Illa autem aetate epistates, qui ἐπιψηφίζει, est prytanis (posteriore tempore, inde ab Olymp. 109–111. ἐπιψηφίζει proëdrus ex tribu non praesidente, ut n. 90. monstrabo; interim de his rebus v. Schömann. de comitt. p. 83 sqq.): itaque si epistates Piraeensis est, Ἰπποδωντὶς ἐπρυτάνευε. Fragmentum hoc nullius quidem pretii est; quum tamen in his decretis ante Euclidem scriptis constituerim minutissima rimari, iuvat addere, quale id olim fuerit. Neutiquam enim ad rem scenicam refertur, quod ex architecti mentione et falsa lectione ἀγων[ο]Ψ collectum est, sed decretum fuit de facienda locatione operis publici, inchoati quidem sed non perfecti, haud dubie *templi*. Post sollemnia, quae supplevi, praescripta, protasis incipiebat ab ἐπειδή, ex cuius apodosi vs. 5. superest Ἀθηναίων, h. e. [δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῷ] Ἀθ. Ex protasi supersunt [τὸν ἀρχιτέκτονα τοῦ νεώ et τ]οὺς ἀρχιτέκτονας. Vs. 5. ex voce μισθῶσαι, locare, superest ΜΙ. Vs. 6. memorantur quidam συνιστάμενοι; *redemptorum societatem* intellige. Mox ἐργασίας ὁ ἀρχιτέκτων. Vs. 8. videtur fuisse [τούτῳ]ν vel [ἐργῶ]ν τὸ μὲν κ[α]τεσκευασμένον, *pars perfecta*. Vs. 9. fuit [τῶ]ν ἐργῶν· ὅσα δέ, credo *infecta*. Vs. 10. πάντα καὶ καλὰ est: significatur *bona omnia et pulchra* efficienda et praestanda esse. Fortasse pertinet ad aedem Poliadis, de qua n. 160.

Cantabrigiae in scala bibliothecae publicae. Edidit Clarkius *Greek Marbles* p. 52. Aliud exemplum dedit Müllerus.

Μ Μ Α Τ Ε Υ Ε
 ΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕ
 ΤΑ—ΛΑΧΕΞΕ
 ΞΕΝΑΕΛΙΟΛΟ
 5 ΕΧ ΝΑΛΙ
 ΝΑΘΕ

Primo versu scriba nomen suum et ἐγραμμάτευε maioribus litteris inscripsit, praeter morem aliunde cognitum: ni fallor, quae maioribus litteris supra scripta erant, annum designabant, archonte et primae prytaniae scriba commemoratis, deinde vs. 2. extr. eius prytaniae scriba, quo ministerium praestante decretum factum erat, redibat cum ceteris

eius generis formulis: v. n. 74. et 81. Vs. 2. superest prytaniae mentio: vs. 3. fuit [ἐπεσ]τάται, Δάχης εἶπε. Dedi ibi Mülleri lectionem; Clark. ΤΑΞ.Λ etc. Versum 4. ex utroque composui: ΑΕ deest ap. Müll. ΛΙΟΛΟ idem habet, sed Clark. pro eo ΛΔΟΛΟ. Vs. 5. Müll. omittit ΕΧ. Vs. 6. aut Ἀθηναίων fuit aut Παναθην.

79.

Marm. Elgin. Synops. Mus. Brit. n. 194. Viscont. Mem. n. 8. Ex schedis Rosii. Duos primos versus dedit Osann. Syll. I, 62. p. 173.

ΜΟΞ
ΙΔΟΞ
ΑΣΙΟΞ
ΤΡΑΤΗ
5 ΕΜΟ
ΕΜΟΞ
Q

Vs. 2. ...ίδος [πρυτανεύουσης. Vs. 3. fortasse de- videtur *δημος* memoratus esse; sed ne hoc quidem moticum nomen fuit, ut *Ἀναγυράσιος* etc. Vs. 5. 6. certum est.

80.

Athenis „in ecclesia τῆς σωτήρας Κατάκης,” ex schedis Fourmonti. Edidi Oec. civ. Ath. tab. I. n. 4. cf. T. II. p. 206 sqq.

. ΕΗΓΡΡ . ΑΞΔ ΛΧΜΕΙΙΝΟΞ .
ΚΑΙΤΟΣΤΟΧΕΟΤΑΣΤΟΣΤΕΑΣΤ .
ΕΞΟΒΟΖΟΣΤΟΕΝΙΑ . . ΟΑΡΟΤΟ . .
ΕΚΡΡΑΤΤΟΝΤΟΝΔΕΗΟΙΔΕΜΑΡ . .
5 ΕΞΤΟΙΕΧΕΙΑΡΧΙΚΟΝΛΡΜΜΑΤ . .
ΡΟΧΕΑΡΧΟΙΠΑΡΑΤΟΝΤΟΧΕΟΞ . .
ΟΔΙΔΟΞΙΕΚΡΡΑΤΤΟΝΚΑΙ
ΡΟΔΙΔΟΑΞΙΝΠΑΡΑΤΟΥΤΟΝΕΚ . .
ΗΕΑΕΙΒΟΙΕΥΟΞΑΞΦΟΝΑΥΤΟΝ .
10 ΝΑΡΕΤΟΑΡΑΥ . . . ΟΤΟΑΡΟΛΛΟΝ .
ΤΡΟΞΧΡΕΜΑΤΟΝΑΙΡΕΤΑΙΤΟ . .
ΝΤΟΙΝΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΟΝΗΟΤΤΕ .
ΑΡΧΟΙΚΑΙΗΟΙΠΡΥΤΑΝΕΞΗΟΑΙ .
ΟΝΤΑΔΕΤΑΜΙΑΜΕΤΑ . . ΕΙΞ . .
15 ΜΕΝΟΞΤΟΑΡΟΛΛΟΝΟ
ΤΑΘΕΡΑΡΕΥΕΤΑΙΚΑΙ ΕΥ .
ΝΕΙΧΡΕΜΑΤΙΞΕΝΔΕΑΥΤΟΙ .
ΚΑΘΕΤΑΙΠΡΟΤΟΙΚΗΙ

In ipso exemplo mutavi haec. Vs. 4. ultima littera Fourmonti P fere; vs. 13. pro HOI habet BOI. Vs. 16. O pro Θ. Vs. 12. in Oec. civ. Ath. omisum erat H.

τοῦ]ς ἰππέας [δὲ δρ]αχμὴν οσ...
.. καὶ τοὺς τοξότας τοὺς τε ἀστ[ικούς] καὶ τοὺς ξενικούς
τρ]εῖς ὀβολοὺς τοῦ ἐνια[υ]τοῦ ἀπὸ το.....
ἐκπρ[ατ]τόντων δὲ οἱ δήμαρχοι ...
5 ἐς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματ[εῖον] ...
τόξαρχοι παρὰ τῶν τοξοτ[ῶν] ...
ἀπ[ο]δοῦσι, ἐκπρ[ατ]τ.ν καὶ ...
ἀ]ποδιδάσιν, παρὰ τούτων ἐκ[πρ]αττ....
ἢ βουλῇ] ἢ αἰτ[η] βουλευούσα σφῶν αὐτῶν ...
10 δύο ἄ]νδρες τοῦ ἀργυρίου .. τοῦ Ἀπόλλων[ος]
Δήμη]τρος χρημάτων αἰρῆται
.. ντοιν παραδιδόντων αἱ τε ...
... αρχοι καὶ οἱ πρυτάνεις ὁ[ι] αἰεῖ
... ον· τ[ῶ] δὲ ταμία μετὰ
15 .. τέ]μενος τοῦ Ἀπόλλωνος
.. τα. θεραπεύεται καὶ
.. χρηματίζειν δὲ αὐτο[ύς] ..
.. καδῆται, πρῶτο[ν]

Uberius hoc fragmentum tractavi in Oec. civ. Ath. Agitur de stipendio equitum, quae drachma est (vs. 1.), item sagittariorum, tam indigenarum quam peregrinorum, qui tres oboli fuisse videntur: cf. Oec. civ. Ath. lib. II. cap. 11. et 22. Sed hoc sti-

pendium nunc potius exigi ab illis quam praeberi videtur; vs. 4. enim *demarchi* exigunt (a civibus), vs. 6. *toxarchi* a sagittariis (peregrinis tantum, opinor). Quae exactio quum non potuerit usitata esse, conieci de singulari aliqua stipendii priore anno soluti redditione agi: et quum apud Lysiam adv. Mantith. p. 547. viderem *κατάστασιν* equitum, qui sub Trigintavirorum imperio stipendia meruerant, archonte Euclide repetitam ab illis esse, haec mihi sententia oblata est, decreto hoc id ipsum constitutum esse, ut omnia stipendia, quae Trigintaviris imperantibus pensa essent, repeterentur ab iis, qui ea acceperant. Huc rettuli vs. 5. τοῦ ἐνιαυτοῦ etc. Quodsi hoc statueris, hoc decretum ante novas leges Ionicis litteris scriptas initio archontis Euclidis exaratum fuerit. Ceterum inde a vs. 9. de cura publicarum et sacrarum pecuniarum agitur: fortasse quod pecuniae illae exactae in deorum illorum aeraria qualicunque de causa reponerentur. Et manifesto agitur de duobus eius pecuniae Quaestoribus (vs. 10. 14.), qui a senatu ex ipsis senatoribus (vs. 9.) eligendi sint. Vs. 19. vox *καδῆται* pertinet ad conventum aliquem, e. c. *ἐὰν ὁ δῆμος καδῆται*, dictione sollemni; in eo igitur conventu primum nescio quam rem proponendam esse: quo pertinet vs. 17. vox *χρηματίζειν*, et vs. 18. *πρῶτον*. Sed manum de tabula.

Marm. Elgin. Mus. Brit. n. 196. Viscont. Mem. n. 31. Ed. Osanni Syll. I, 16. Ex schedis Rosii et Osanni.

[Ε Γ Ι Α Ρ Χ Ο]
[Ν Τ Ο Σ Κ Α Ι Ε Ρ Ι Τ Η Σ Β Ο]
[Λ Η Ξ Η Ι Ρ Ρ Ω Τ Ο Σ Ε Υ Δ Ρ]
Α Μ Ω] Ν Ε Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ [Ε Υ Ε
Ν Α Χ Ε] Ο Δ Ο Σ Ι Ο Ξ

Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Η Ι Β Ο Λ Η Ι Π Α Ν Δ Ι Ο Ν
Ι Ξ Ε Ρ Ρ Υ] Τ Α Ν Ε Υ Ε Ν Ε Υ Σ Ι Ο Ε [Ο
5 Ξ Ε Ρ Ε Σ Τ Α] Τ Ε Ε Υ Δ Ρ Α Μ Ω Ν Ε Γ Ρ
Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ε] Ν Α Χ Ε Ρ Δ Ο Σ Ι Ο Ξ .
. Ε Ι] Ρ Ε Ε Γ Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι .
. Ε . Ι Ο Ν

Primus versus maioribus litteris scriptus est: quod imprimis tenendum: id vero ex Rosii apographo cognovi. Primum N omittit Ros. Alter quoque versus litteras ceteris paulo maiores habere videtur. Post vs. 2. vacuum spatium est, quod non negligere Osannus debebat. Vs. 3. primam litteram quo loco posui, in eo habet Rosius: aliter Os. Vs. 5. Ros. ΕΥΑΡΑΜΩΝ. Vs. 7. pro primo Ε Os. lacunam habet. Inde a vs. 3. litterae στοιχηδὸν scriptae sunt.

Inscriptionem hanc primis post Euclidem annis scriptam esse non solum scripturae ratio, sed multo magis forma decreti monstrat, ei quae ante Euclidem habetur, simillima. Decretum est non Senatus et Populi, sed solius Senatus, quale est ap. auctorem vitt. X oratt. inter Plutarchea p. 225. ed. Tub. ἔδοξε τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπεστάτει, Ἄνδρων εἶπε: quod pertinet ad Olymp. 92, 2. Formularum rationem ab Osanno perturbatam docet nostra restitutio. Primo loco annus designatus erat, quod fit archonte et primae prytaniae scriba praemittendis: ἐπὶ ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ πρῶτος Εὐδράμων ἐγραμμάτευεν Ἀχέρδουσιος. Vide ad num. 74. In hoc autem decreto hoc singulare est, quod vox πρῶτος ante scribae nomen posita reperitur, demoticumque scribae nomen post verbum ἐγραμμάτευεν: res tamen certa est. Nam vs. 1. ex scribae Eudramonis nomine superest N, et eiusdem demoticum nomen vs. 2. comparet in ΟΔΟΞΙΟΞ, hoc est ΡΔΟΞΙΟΞ: pro quo male nuper restitutum est Θεοδόσιος. Quippe demoticum nomen postpositum eo more, quem num. 25. illustravi. Eadem ratio redit paulo post. Ceterum quod in anni designatione scriba idem qui in ipso decreto est, inde patet hoc decretum in prima prytania scriptum esse.

Post annum designatum formulae decreti vacuo spatio separatae apponuntur, ut num. 74. eaeque minoribus litteris, ut num. 78. Ipsas formulas ad amussim restitui: ἔδοξε τῇ βουλῇ Πανδίωνις ἐπρυτάνευεν, Εὐξίθεος ἐπεστάτει, Εὐδράμων ἐγραμμάτευεν Ἀχέρδουσιος, εἶπε. Male Acherdusium pro eo, qui εἶπε, dedit nobis nuperus interpretes: est demoticum nomen scribae Eudramonis; vide ad priores ver-

sus. Neque obest, quod Acherdus est Hippothontidis, non Pandionidis: neque enim ὁ γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν, qui sorte creatur, est φυλῆς τῆς πρυτανεύουσας φυλῆτος, sed debet ex alia tribu esse: quae causa est, cur in prytanum catalogis ille scriba numquam prytanibus additus sit, sed Aisitis: cuius rei rationem in Oec. civ. Ath. T. I. p. 200. desideravi. Contra ὁ γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν 8. τῆς βουλῆς, χειροτονία creatus, est in catalogis prytanibus accensitus, quippe qui semper ex φυλῇ τῇ πρυτανεύουσῃ fuerit, ideoque et ipse singulis prytaniis debuit a Senatu ex prytanibus eligi. Postremo scriba τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου est item, inter Aisitōs, quippe quum non sit φυλῆς τῆς πρυτανεύουσας φυλῆτος. Rem nondum, quantum sciam, satis annotatam exemplis demonstrabo. In decreto pro Philetaero (n. 122.) praesidet Leontis, sed ille γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν est Περίδοιδης Oeneidis (cf. Schömann. de comitt. p. 154.). In Actis Curatorum templi Poliadis (n. 160.) Cecropidis praesidentis scriba est Marathonius Leontidis; ap. Andoc. de myst. p. 47. et in Actis Quaestorum Olymp. 92, 3. (n. 147.) Aeantidi praesidenti scriba κατὰ πρυτανείαν est Cleogenes; ille vero Cleogenes Halaeensis fuit, demusque Halae non est Aeantidis. Num. 111. Antiochidis scriba est Cettius ex Leontide. In decreto pro L. Septimio Severo Imp. (v. Class. VII.) Pandionidis scriba est Marathonius; Marathon autem non est Pandionidis. Cf. etiam n. 121. Semel reperio scribam prytaniae ex eadem ex qua prytanes tribu, in decreto Archonte Dionysio scripto (n. 124.), ubi ille est Rhamnusius et tribus praesidens Aeantis: sed eius decreti aetate Rhamnus potius in aliqua ex novis tribubus censebatur. Denique nota hos scribas omnes non viles mercenarios sed senatores fuisse: v. ad num. 116. Iam ut ex catalogis Prytanum pauca addam, apud Chandl. P. II. LV, 2. γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν Acamantidi est Phylaeus Oeneidis, γραμματεὺς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Azeniensis Hippothontidis: ib. LV, 1. Pandionidi γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου est Λαμπρεὺς Erechtheidis: et sic omnia in illis catalogis ad eundem modum. Quae cur ita instituta fuerint, facile intelligi potest. Sed epistates et in senatu et in comitiis ante Euclidem et post eum usque ad id tempus, quod ad num. 77. significavi, semper est epistates prytanum,

non proëdrorum non contribulium: in hac autem Demosthenes adv. Eubulid. dixit; illi enim Hali-
 inscriptione praesidente Pandionide epistates est Eu-
 xitheus; Euxitheus igitur Pandionidis tribulis est: musii fuerunt Leontidis. Quod superest, hoc de-
 undē patet non eum ex ea esse familia, de qua creto Senatus civem aliquem laudavit; sed nihil re-
 liquum est praeter verbum *ἐπαινεῖσαι*.

82.

Parisiis in Museo regio, Catal. Clarac. n. 638. marmor olim Choiseulianum, Catal. Dubois. n. 213. Ex schedis Mülleri.

ΑΛ]Α Ι Λ
 ΔΗΜ]ΑΡΧΩ Ι Χ
 ΤΑ]ΜΙΑΙΝΕΣΤΑΔΙΕΤΟΞΙΕΡΑΡ
 ΕΞ]ΤΟΗΡΑΚΛΕΙΟΝΡΧΧ
 5 Ε]ΞΑΦΡΟΔΙΣΙΑΧΗΗ
 Ε]ΞΑΝΑΚΙΑΧΗΗ
 Ε]ΞΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΡ
 Ε]ΞΑΡΟΛΛΩΝΙΑΧΗ
 ΙΓΑΝΔΙΑΙΡΗ
 10 Μ]ΙΞΕΩΞΕΩΝΗΔΔΔΔΗΗΙC
 ΕΔ]ΟΞΕΝΠΛΩΘΕΙΕΝΞΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟ[ΞΕ
 ΙΡ]ΕΤΟΞΜΕΝΑΡΧΟΝΤΑΣΤΟΑΡΓΥΡΙΟ[ΤΟ
 . . ΧΡΕΩΞΚΥΑΜΕΥΕΝΟΞΟΕΚΑΣΤΗΗΑΡΧ
 ΗΑ]ΡΧΕΙΤΟΥΤΟΞΔΕΤΟΑΡΓΥΡΙΟΝΞΩ[ΝΡ
 15 ΑΡ]ΕΧΕΝΡΛΩΘΕΥΞΙΠΕΡΙΜΕΝΟΤΟΕΞ[ΤΙ
 Ψ]ΗΦΙΞΜΑΔΑΝΕΙΞΜΟΗΤΟΚΟΞΕΤΕΤΑΙ[ΜΕ
 Ν]ΟΞΚΑΤΑΤΟΨΗΦΙΞΜΑΔΑΝΕΙΞΟΝΤ[ΑΞΚ
 Α]ΙΞΕΡΑΤΤΟΝΤΑΞΟΞΟ[Ν]ΔΕΚΑΤΕΝ[ΑΝΤ
 Ι]ΝΔΑΝΕΙΞΕΤΑΙΔΑΝΕΙΞ[ΟΝ]ΤΑΞΟ[ΓΩ
 20 Ξ]ΑΝΡΛΕΙΞΤΟΝΤΟΚΟΝΔΙΔΩΙΟΞΑ[ΝΡΕΙ
 Θ]ΗΙΤΟΞΔΑΝΕΙΞΟΝΤΑΞ[Α]ΡΚΟΝΤΑ[ΡΟΤ
 Ι]ΜΑΤΙΗΕΓΓΥΗΤΗΙΑΡΟΔΕΤΟΤΟΚ[ΟΚ
 Α]ΙΤΩΜΜΙΞΕΩΞΕΩΝΑΝΤΙΟΤΟΑΝΤ[ΑΤΩ
 Ν]ΑΛΑΙΩΝΩΝΗΜΑΤΑΗΙΜΙΞΕΩΞΙΝΟ[ΝΗΘΕ
 25 Ν]ΤΑΟΥΕΝΤΑΙΕΡΑΤΑ[Τ]ΕΞΕΡΛΩΘΕΙ[ΞΚ
 Ο]ΙΝΑΧΑΙΤΑΞΑΘΗΝΑΙΟΞΥΠΕΡΡΛΩΘΕ
 Ω]ΝΤΟΚΟΙΝΟΚΑΙΤΑΞΕΤΑΞΕΡΕΝΤΕΤ[ΗΡΙ
 Δ]ΑΞΚΑΙΞΕΤΑΛΛΑΙΕΡΑΟΡΟΙΑΝΔ[ΕΔΕΗΓ
 Λ]ΩΘΕΑΞΑΡΑΝΤΑΞΕΤΕΛΕΝΑΡΓΥΡΙ[ΟΝΕΞΤΑ
 30 Ι]ΕΡΑΗΕΞΕΡΛΩΘΕΑΞΗΕΞΕΡΑΚΡΕΑ[ΞΗΕΞ
 Α]ΘΗΝΑΙΟΞΕΚΤΟΚΟΙΝΟΤΟΞΑΡΧΟΝΤΑΞ
 Ο]ΙΑΝΑΡΧΩΞΙΤΟΑΡΓΥΡΙΟΤΟΞΞΤ[ΗΝΑΤ
 Ε]ΛΕΙΑΝΤΕΛΕΝΥΠΕΡΤΩΝΔΗΜΟΤΩΝ[ΚΑΙ
 Ε]ΞΑΙΕΡΑΤΑΚΟΙΝΑΕΝΟΞΟΙΞΙΝΕ[ΞΤΙ
 35 Ω]ΝΤΑΙΓΛΩΘΞΟΙΝΟΝΠΑΡΕΧΕΝΗΔ[ΥΝΕ
 ΚΤΟΚ]ΑΙΝΟΞΕΜΕΝΤΑΛΛΑΑ[Ι]ΕΡΑΜΕΧ[ΡΙ
 ΟΙΤΟΙΞΠΑΡΟΞΙΓΛΙΟ
 ΑΙΔΑΞΚΑΛΩΙΚΑ[Ι
 ΡΟΚΑΙΟΝΤΙΚ
 40 ΑΗΜ.ΟΡΙ.

Lapis quum in murum Musei insereretur, in
 marginibus damnum fecit, ut plures Choiseuliano-
 rum: igitur Köhlerus Petropolitanus, qui de eo pro
 sua humanitate ad me litteras dedit, antequam in
 Museum delatum marmor esset aliquot litteras in-
 venit, quae nunc desunt. Nam vs. 1. legit ΑΛΑΙΑ,
 vs. 2. ΜΑΡΧΩΙΧ, vs. 3. ΑΜΙΑΙΝ, vs. 4. ΞΤΟ; vs. 35.
 initio ΤΑΥ pro ΤΑΙ habet, et in fine plenius ΗΔΥ.
 Ceterorum versuum varietates nullas mecum com-
 municavit. Decem priores versus maioribus lit-
 teris scripti sunt. Decretum hoc paulo post Eu-
 INSCR. GR. VOL. I.

clidem scriptum esse scripturae ratio probabile red-
 dit: pro Ξ vide ne in marmore Ξ sit. Litterae sunt
 στοιχηδόν scriptae: non tamen par in omnibus ver-
 sibus numerus, nisi initio, ubi quod vs. 1. una in
 fine littera desideratur, hoc inde factum, quod in
 medio versu post ΠΛΩΘΕΙΕΥΞ deficit Ι.

Πλωθειά demus est Aegeidis; δημότης dicitur
 Πλωθεύς et Πλωθειεύς (cf. Cors. F. A. T. I. p. 242.):
 utraque forma in hoc lapide habetur. Qui demus
 quas impensas in sacra erogaverit, priore parte
 contineri videtur; altera pars decretum sistit de re-

Q

dituum administratione et usu. Quae intelligere mihi videor, haec sunt:

... αλαια ...
 δημ[αρχ]ω Χ
 τα[μ]ίαιν ἐς τὰ δι' ἔτος ἱερὰ Π
 ἐς τὸ Ἡρακλεῖον ΠΧΧ
 5 ἐς Ἀφροδίσια ΧΗΗ
 ἐς Ἀνάκεια ΧΗΗ
 ἐς τὴν ἀτέλειαν Π
 ἐς Ἀπολλώνια ΧΗ
 .. Πάνδια [ΤΠ]Η
 10 Μ[ι]σθώσεων ΗΔΔΔΔΗΗΗΗΗ

Initio praecessisse videtur summa pecuniae, fortasse usurae capitum mutuo datorum (v. decretum); ex qua pecunia in certos usus ea data sint, quae enumerantur: deinde vs. 10. alia summa compareret, ex *locatis*, quae est 144 dr. 2½ obol. Ex priorē summa aliquid *demarcho* (1000 dr.), reliqua *binis quaestoribus* numerata sunt. Vs. 1. quid fuerit nescio: neque illud *αλαια* ex vs. 24. interpreter. Vs. 2. exspectabas τῇ δημ. et vs. 3. τοῖν ταμίαιν. Quae sequuntur omnia videntur Quaestoribus data. Vs. 4. memorabilis est numerus ΠΧΧ (7000 dr.), pro quo usitatius ΤΧ. Vs. 6. Ἀνάκεια sunt, quae vulgo Ἀνάκεια, in Dioscurorum honorem. Vs. 7. ἀτέλειαν ἱερῶν intellige, de quo v. decretum. Vs. 9. conieccheris ἐπὶ Πάνδια: sed miror, cur non ἐς Πάνδια dictum sit. Ibidem numerus necessario corruptus est; quod reposui (1 tal. 600 dr.), incertum est, sed probabile, licet vs. 4. alia numeri exprimendi ratio cernatur. Sequitur decretum:

Ἐδοξεν Πλωθείῃσι, Ἀριστότιμος εἶπε. Τοὺς μὲν ἄρχοντας τοῦ ἀργυρίου [τοῦ]. . . χρεως κυαμεύειν, ὅτου ἐκάστη ἢ ἀρχὴ ἄρχει. τούτους δὲ τὸ ἀργύριον σῶν παρ[έ]χειν Πλωθείσι· περὶ μὲν ὅτου ἔστι ψήφισμα δανεισμοῦ ἢ τόκος τεταγμέν[ος], κατὰ τὸ ψήφισμα δανείζοντ[ας καὶ] ἐς πράττοντας· ὅτου δὲ κατεν[αντί]ον δανείζεται, δανείζοντ[ας] ὅ[πως] ἂν πλείστον τόκον διδῶν ὅς ἂν πείθῃ τοὺς δανείζοντας [ἀ]ρκούντ[ι] ἀποτιμήματι ἢ ἐγγυητῇ. ἀπὸ δὲ τοῦ τόκου καὶ τῶν μισθώσεων, ἀντὶ ὅτου ἂν τὰ τῶν Ἀλαιοῶν ὠνήματα ἢ μίσθωσιν [ὠνηθέν]τα, δύνει τὰ ἱερὰ, τὰ [τ]ε ἐς Πλωθεί[ας καὶ] τὰ ἐς Ἀθηναίους ὑπὲρ Πλωθεί[ων] τοῦ κοινοῦ, καὶ τὰ ἐς τὰς πεντετηρίδας καὶ ἐς ἄλλα ἱερὰ. ὅποι ἂν δὲ δὴ Πλωθείας ἅπαντας τελεῖν ἀργυρίον ἐς τὰ ἱερὰ, ἢ ἐς Πλωθείας ἢ ἐς Ἐπακρέας ἢ ἐς Ἀθηναίους, ἐκ τοῦ κοινοῦ τοὺς ἀρχοντάς, οἱ ἂν ἀρχωσι τοῦ ἀργυρίου, ἐς τὴν ἀτέλειαν τελεῖν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν· [καὶ] ἐς τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ, ἐν ὅσοισιν ἐστιῶνται Πλωθείς, οἷον παρέχειν ἢ δ[ὲ] ἐκ τοῦ κοινοῦ, ἐς μὲν τὰ ἄλλα ἱερὰ μέχ[ρι] τοῖς παρούσι, πλ[έ]ον δὲ μή. Vs. 38. videtur διδασκάλῳ latere, et vs. 40. δημιουργοί, vel inde derivatum. Pro ἐς omnibus locis potest eis substitui.

Interpretationi pauca sufficient. Initio dicitur τοὺς μὲν ἄρχοντας, quod certi et noti sunt magistratus praefecti singulis pecuniae partibus (ὅσου ἐκάστη ἢ ἀρχὴ ἄρχει). Vox .. χρεως suppleri non potest; an legendum ἐπὶ χρέως? Κυαμεύειν est *sortitione* creare, ἀποκυαμεύειν num. 76. Σῶν παρέχειν, *tutum praestare*. Mox κατεναντίον, *alio modo atque ante dictum est*, hoc est μὴ κατὰ ψήφισμα etc. Πείθῃ incer-

tum videri potest, sed convenit sententiae. Ἀποτίμημα est *pignus*: v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 158. cf. locationem Piraeensium (n. 103.): τοὺς μισθωσαμένους ὑπὲρ Δ δραχμῶν καθιστάναι ἀποτίμημα τῆς μισθώσεως ἀξιοχρεῶν, τοὺς δὲ ἐντὸς Δ δραχμῶν ἐγγυητὴν ἀποδίδόμενον τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως. Paulo post impeditus est locus: τῶν μισθώσεων, ἀντὶ ὅτου ἂν τὰ τῶν Ἀλαιοῶν ὠνήματα ἢ μίσθωσιν [ὠνηθέν]τα. Dicitur de *locatis*; sententia igitur haec videtur: *Ex mercedibus, pro quacunque pecunia redempta fuerint, quae redemerint Halaeenses*. Nam Ἀλαιοῶν videtur ab Ἀλαεῖς esse: intellige *Halas Araphenides*, quas in Plotheae vicinia fuisse colligo: nam Halae illae haud procul ab Epacria absunt, ubi Plothea fuisse videtur. Μίσθωσιν est accusativus ab ὠνηθέντα pendens, ὠνεῖσθαι μίσθωσιν: additum est μίσθωσιν, ut de *conductione empti* dici intelligeretur, non de *ipso fundo empto*. Certe Ο... ΤΑ vix potest aliter restitui quam isto ὠνηθέντα: ego certe aliud non reperio. Pecunia vero ex usuris et locationibus suppetens in sacra facienda expenditur: ea sacra aut ad solos Plotheses pertinent (ἐς Πλωθείας), aut ad Athenienses etc. Πεντετηρίδας intellige Panathenaea maiora et alia eius generis sollemnia Attica. Mox vectigalia sacris faciendis a Plothesibus pendenda memorantur: a quibus ut *immunitatem* habeant, ex publico solvuntur ea vectigalia. Hinc vides, quae sit ἀτέλεια ἱερῶν, quam memorat Demosth. adv. Lept. §. 105. ed. F. A. Wolfii, in qua iure haesit editor Prolegg. p. LXXI. non tamen a vero plane aberrans. Neque vero, si singuli ei vectigali obnoxii sint, ex publico solvitur, sed si *omnes*. Ceterum ea vectigalia aut ad Plothesium, aut ad Ἐπακρέων, aut ad omnium Atheniensium sacra pertinent. Ἐπακρεῖς non possunt alii esse nisi *incolae Epacriae*. Atticae regio orientalis a Parnethe Brauronem usque *Διακρία* vocata est (v. Schömann. de comitt. Ath. p. 343.); cuius incolae sunt οἱ Διακρεῖς s. *Διακριοί*: altera forma notior, de priorē v. Hesych. v. et intpp. Ἐπακρεῖς vocat Herodotus (I, 59.). Ibi fuit Ἐπακρία s. Ἐπακρίς, ut etiam *Διακρία* est *Διακρίς* vocata (v. intpp. Hesych. l. c.): eam Ἐπακρίαν Strabo lib. IX. unam perhibet ex priscis Atticae duodecim urbibus fuisse. Adde Steph. Byz. v. Ἐπακρία, Lex. Seg. p. 253. Ἐπακρία γῆ, ἢ πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν ὀρέων, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπακρεῖς τινες ἦσαν Ἀθηναῖοι, et p. 259. Ἐπακρία, ὄνομα χώρας πλησίον τετραπόλεως κειμένης, hoc est prope Oenoen, Tricorythum, Probalinthum, Marathonem, a quibus demis prope absunt Halae Araphenides. Duodecim autem illae urbes quum fuerint Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelea, Eleusis, Aphidna, Thoricus, Brauron, Cytherus, Sphettus, Cephisia, Phalerus, accurate referente Strabone ex auctore certissimo Philochoro; patet turbare Etymologum has res, qui praeter Cecropiam duas Tetrapoles et tres Epacridas illum duodecim urbium numerum explevisse ex Lexico rhetorico scribit: Ἐπακρία χώρα Ἀθηναίους πάλαι κωμῆδον οἰκοῦντας πρῶτος Κέκροψ συναγαγὼν κατῴκησεν εἰς πόλεις δυοκαίδεκα· καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ'

ἐαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσε· δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλε-
σεν, ἐκ τεσσάρων πόλεων ἐκατέραν μοῖραν καταστήσας·
τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς ἐπακρίδας ὠνόμασε, καὶ ἡ προσε-
χὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς ἐπακρία
ἐκαλεῖτο: quae non recte tuetur interpres Philochori
p. 17. Attamen ex hoc quoque loco aliquid lucra-
mur. Etenim duas tetrapoles fuisse non dubito:
altera fuit ea, quae vulgo hoc nomine vocatur, al-
tera alio nomine in duodecim illis urbibus latet.
Ni fallor Phaleri nomine altera illa tetrapolis com-
prehenditur: certe Phalerenses cum Piracensibus,
Xypeteonibus, Thymaetadis τετράκωμοι dicti sunt
(Poll. IV, 105.): ad quos pertinet commune tem-
plum τετράκωμον Ἡρακλεῖον (Steph. Byz. v. Ἐχελίδα).
Similiter vero Epacria ex pluribus conflata vicis

erat, si Etymologo fides, ex tribus; atque in his
fuit Semachidarum demus. Steph. v. Σημαχίδα: Φι-
λόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Nec dubium,
inter eosdem fuisse Plotheam. Iam vero dissoluta
posthac duodecim urbium ratione populoque At-
tico in pagos s. demos diviso antiqua societas et
communio in sacris, quae fere aeterna fuerunt,
retenta est; atque inde etiam huius inscriptionis
aetate communia supersunt Ἐπακρέων sacra, Se-
machidarum, Plotheae, et unius praeterea vel plu-
rium pagorum. Unde simul Plotheae pagi locus
prope Semachidas in Epacria definitur. Paulo post
pro ὅσοισιν malim ὅσοις ἂν. Reliqua, quantum su-
persunt, satis aperta peritis iudico.

83.

Ed. Pocock. Inscr. P. I. c. 5. s. 4. n. 48. p. 53.

ΣΑΕΠΙΝΑΥΣΗΝΗΚΟΙ
ΡΑΜ ΒΟΥΛΑ

NH muta in INI: est ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος τευε, et aliquid de βουλῇ; potest scribi γραμματεὺς
Olymp. 100, 3. Vs. 2. est γραμματεὺς vel ἐγγραμμά- τῆς βουλῆς: sed nihil inde lucreris.

84.

Marm. Choiseul. n. 185. Catal. Mus. Par. (ed. Clarac.) n. 576. Athenis misit Fauvel. Transcripsit Müllerus.

..... ΕΝΕΞΙ..... Ν..... ΕΝ..... ΚΑ
... ΤΟ]ΔΗΜ[ΟΦΑΝ]ΟΚ[ΡΙΤΟ]ΤΗΝΕΥΕΡΓΕΞ[ΙΑΝ
ΑΝ]ΑΓΡ[ΑΨΑΙΕΝΣΤΗΛΕΙ]ΑΙΟΞΕΝΕΝΕΙΞ[ΑΚ
Ρ]ΟΡΟ[ΥΙΝ]Κ[ΑΛΕΞΑΙ]ΔΕΑΥΤΟΝΕΡΙΞΕΝ[Ι
5 Α]ΕΙΞΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΞΑΥΡΙΟΝ
ΝΕΦΑΛΟΞΕΙ: ΠΕΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑΠΕΡ[Τ
ΗΙΒΟΛΕΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΦΑΝΟΚΡΙΤΟΝ
ΤΟΝΠΑΡΙΑΝΟΝΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡ[ΓΕ
ΤΗΝΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΞΕΚΓΟΝΟΞΕΝΣΤΗΛΕ
10 Ι]ΛΙΘΙΝΕΙΚΑΙΣΤΗΞΑΙΕΝΑΚΡΟΡΟΛ[ΕΙ
Τ]ΟΓΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΛΗΣΕΡΙΜΕΙ[ΜΗΑ
Π]ΗΙΓΕΛΕΤΟΙΞΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΞΕΡΕΡ[ΙΤΩΝ
Ν]ΕΩΝΤΟΠΑΡΑΡΛΟΚΑΙΕΙΟΙΞΤΡ[ΑΤΗΓΟΙΜ
Η]ΕΡΙΘΟΝΤΟΕΑΛΩ[Ξ]ΑΝΑΝΑ[Ι]ΞΙ[ΤΗΓΟΙΩΞΕΝ
15 ΑΙΡΟΛΕΜΙΟΙΑΝΤΙΤΟΥΤΩΝΕΝΑΙ[ΑΥΤΩΙΤ
ΗΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΕΡΓΕΞ[ΙΑΝ
Κ]ΑΙΚΑΛΕΞΑΙΑΥΤΟΝΕΡΙΞΕΝΙΑΕΙΞΤΟΠ
ΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΞΑΥΡΙΟΝΜΕΙ[ΙΞΑ[ΙΔΕΤ
ΟΑΡΓΥΡΙΟΝΤΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝΤΟΞΑΡΟΔΕ
20 ΚΤΑΞΕΚΤΩΝΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑ
ΤΩΝΕΡΕΙΔΑΝΤΑΕΚΤΩΝΝΟΜΩΝΜΕΡ[ΙΞΩΞΙ

..... τοῦ]δήμου, Φαν]οκ[ρίτου]τὴν εὐεργεσίαν ἂν]α-
γρ[άψαι] ἐν στήλῃ] λιθίνῃ εἰς [ἀκρ]όπολ[ιν,] κ[αλέσαι] δὲ
αὐτὸν ἐπὶ ξέν[ια] εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὐρίον.

Κ]έφαλος εἶπε, τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ [τ]ῇ βουλῇ,
ἀναγράψαι δὲ Φανόκριτον τὸν Παριανὸν πρόξενον καὶ εὐε-
[γέ]την αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκγόνους ἐν στήλῃ] λιθίνῃ, καὶ στή-
σαι ἐν ἀκροπόλ[ει τ]ῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς· ἐπ[εῖ] εἰ [μὴ
ἀπ]ήγγειλε τοῖς στρατηγοῖς περὶ τῶν ν]εῶν τοῦ παράπλου,
καὶ εἰ οἱ στρ[ατηγοὶ μὴ] ἐπ[ύ]θοντο, ἐάλω[σ]αν ἂν α[ἰ]
σι[τηγοὶ,] ὡς εἶν[αι] πολεμί[ων]· ἀντὶ τούτων εἶναι [αὐτῶ] τὴν
προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσί[αν,] καὶ καλέσαι αὐτὸν ἐπὶ ξέ-
νια εἰς τὸ π]ρυτανεῖον εἰς αὐρίον. μερίστα[ι δὲ τ]ὸ ἀργύ-

ριον τὸ εἰρημένον τοὺς ἀποδέκτας ἐκ τῶν καταβαλλομένων
χρημάτων, ἐπειδὴν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερ[ίσωσιν].

Haec quoque inscriptio haud multo post Eu-
clidem tempore scripta est, quod et scriptura do-
cet et Cephali atque Apodectarum mentio: immo
eam ad Olymp. 100, 4. pertinere mox patebit. Pro
Ξ haud dubie Ξ est. Prior pars mutilata Senatus
προβούλευμα continet, pro Phanocrito Pariano, ex
urbe Pario, non Paro insula: qui quidem qua re
de Atheniensibus bene meruerit, Cephali sententia
docet, altera inscriptionis parte comprehensa, quae
in plurimis cum Senatus auctoritate consentit, sed

in ea re videtur ab illa discedere, quod etiam posteris Phanocriti voluit προξενίαν et εὐεργεσίαν decerni, quodque causam huius beneficii diserte exponi iubet. Vs. 3. ΑΙΟΞΕΝΕΝ mutandum in ΑΙΟΘΝΕΙ. Eis ἀκρόπολιν brevius dictum pro formula prolixiore: καὶ στήσαι ἐν ἀκροπόλει, ut alias dicitur. Iam additur Cephali sententia in concione proposita. De Cephalo, oratore clarissimo et iustissimo, v. Ruhnken. Hist. crit. orat. p. 126. ed. Reisk. Is Suida auctore γέγονεν ἐπὶ τῆς ἀναρχίας; igitur Aeschini c. Ctesiph. p. 583. dicitur ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος: vitam tamen longius produxit; Demosthenes eum Callistrato, Aristophonti, Thrasybulo componit (de cor. p. 301. 19.), qui omnes etiam post Anarchiam adhuc florebant, et Callistratus quidem Callicratis f. maxime circa Olymp. 100–104. (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 246.). Formula, τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βουλῇ (δοκεῖ), usitata. Decretum pro Stratone rege Sidoniorum (n. 87.): Μενέξενος εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Κηφισόδοτος. Decretum pro Zenodoto a Troezeniis commendato (n. 106.): Ἐδοξε τῷ δήμῳ, Ἰατροκλῆς Πυθίωνος εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθότι ἡ βουλὴ ἐψηφίσατο. Hinc explicandus Plato Gorg. p. 451. 15. καὶ εἰ ἐπανεῖροτο, ἡ περὶ τί, εἵποιμ' ἂν ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, ἡ λογιστικὴ ἔχει, quae nec Schol. satis accurate explicuit neque intellexerunt interpretes. De γραμματεῖ τῆς βουλῆς dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 200 seq. sed cf. ad num. 107. Mox scripsi ἀπήγγειλε, non ἀπήγγελε, quae forma apud Atticos suspecta: E pro ei habes paulo post in ENAI. Designatur autem, Phanocritum nunciasset hostilis classis adventum: qui si non nunciasset, captae essent αἱ σί'.... haud dubie σι-

τηγοὶ sc. νῆες. Ne multa, Phanocritus Parianus Olymp. 100, 4. classis Lacedaemoniae adventum, Pollide praefecto, nunciavit, atque ita effecit, ut Praetores Athenienses classe instructa commeatum servarent, cui Pollis insidiabatur. Diodor. XV, 34. τῶν δὲ ναυτικῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἐγένετο μεγάλη ναυμαχία, μεταξύ Νάξου καὶ Πάρου, διὰ ταύτας αἰτίας. Πάλλις ὁ τῶν Λακεδαιμονίων ναυάρχος, πυθόμενος σίτου πλῆθος ἐν ὀλκάσι παρακομίζεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐφῆδρυνε καὶ παρετήρει τὸν κατάπλου τῆς κομιζομένης ἀγορᾶς, διανοοῦμενος ἐπιδέσθαι ταῖς ὀλκάσιν. ἃ δὲ πυθόμενος ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐξέπεμψε στόλον παραφυλάξοντα τὴν σιτοπομπίαν, καὶ διέπεμψεν εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν κομιζομένην ἀγοράν. Insecuta est pugna Naxia, medio Boedromione (Plutarch. Camill. 19. de glor. Ath. 7.). Postremo pecuniam in Senatus sententia dictam (τὸ ἀργύριον τὸ εἰρημένον) debent μερίσαι οἱ ἀποδέκται ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρημάτων, ἐπειδὴν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερίσσωσιν. De Apodectis dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 171 sq. ubi notavi illos pecuniam receptam distribuisse variis Quaestoribus, qui eam expenderent: sed eorum loco mox Theorici praefecti hoc negotium administrarunt, ex quo Eubulus (circa Olymp. 104.) Theorico praepositus erat (v. ibid. p. 197.): atque inde quoque vides ante id tempus hoc decretum factum esse. Quid esset μερίσαι, ibidem docui (p. 186 sq.): intellige distributionem argenti ad certos usus. Igitur hanc illi pecuniam distribuunt ad usum hoc decreto imperatum tum, quum ea distribuunt, quae ex legibus in consuetam reipublicae administrationem distribuenda sint. Τὰ καταβαλλόμενα χρήματα sunt reditus publico soluti, καταβολαί. Cf. ibid. p. 362.

85.

Athenis, „in basilica S. Nicolai Borealis,” ex schedis Fourmonti.

ΕΞΟΥΚΕΚΡΟΠΑΛΛΑΟΣΑΘΗΝΑΙΩΝΝΟΜΑΙ
ΚΑΙ ΧΩΡΑΝΠΑΛΛΑΣΤΗΝΔΕΚΤΙΣΕΔΗΜΩΙΑ
ΟΥΔΕΣΣΩΣΙΒΙΟΚΑΙΙΥΡΦΑΜΕΙΠΙΟΝΑΘΙ.ΗΤ
ΦΥΛΗΝΚΕΚΡΟΠΙΔΟΝΕΡΓΩΙΕΔΡΑΣΕΑΓΑΘΑ

5 ΕΔΟΞΕΝΤΗΙΚΕΚΡΟΠΙΔΙΦΥΛΗΙΕΠΙΚΑΡΙΣΑΝΔ
ΤΗΙΚΥΡΙΑΙΑΓΛΡΑΙΚΡΥΒΔ.ΝΨΗΦΙΣΑΜΕΝΩΝΤΩ
ΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙ

ΟΝΗΤΩΡΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΜΕΛΙΤΟΥΣΕΙΠ...ΙΠΥΡΡ
ΓΕΓΕΝΗΤΑΤΕΡΙΤΗΜΦΥΛΙΝΚΑΙΤΑΚΟΙΝ...ΙΑΥΤΟ

10 ΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΠΟΠΕΤΑΚΟΣΙΩΝ.ΞΦΑΝΩΣΑ

Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει,
καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἐκτίσε δῆμῳ Ἀθηναίων,
οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ [Π]ύρ[ρ]α μεί[ζ]ονα θ[ε]ί[η]ν
φυλὴν Κεκροπιδῶν ἐργ[α]σθε ἀγαθὰ.

5 Ἐδοξεν τῇ Κεκροπιδί φυλῇ ἐπὶ Χαρισάνδ[ρου] ἀρχοντος,
τῇ κυρία ἀγ[ο]ρᾷ, κρύβδ[η]ν ψηφισαμένων τῶν φυλετῶν
ἐν ἀκροπόλει.

Ὁνήτωρ Κηφισοδώρου Μελιτ[ε]ύς εἶπ[εν]· Ἐπειδ[ὴ] Πύρ-
ρ[ης]..... ἀνὴρ ἀγαθός]

γεγέννητα[ι] περὶ τῇ φυλ[ῇ] καὶ τὰ κοινά, ἐπαινε-
σα[ι] αὐτὸν ἀρετῆς ἕνεκεν, καί]

10 χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ πε[ν]τακοσίων [στ]εφανῶσα[ι]
.....

Pertinet ad Olymp. 101, 1. Charisandro archonte. Decretum est tribus Cecropidis pro Sosisbio et Pyrrhe, ob merita de tribu. In versibus hoc memorabile, quod ternis heroicis unus additus est elegiacus: qui mos vulgo recentiorum aetatum fuisse putatur. Vs. 3. Pyrrhae nomen latet in vitiosa lectione ΙΥΡΦΑ: verum docet finis vs. 8. Cetera haud dubia sunt, ne θεῖον quidem, etsi θεῖον expectaveris: vs. 4. ΕΔΡΑΣΕ ultimam vocalem abiecit; sed moris fuit etiam ea scribere, quae in recitatione premebantur. Vs. 5. sequuntur sollempnia decretorum praescripta, in quibus inscriptio paulo latior fuit quam in versibus; sed etiam latior est

in ipsius decreti verbis. Τῇ κυρία ἀγορᾷ, in concione ordinaria, quae opponitur συγκλήτῳ. Ἀγορὰ dicebatur concio tribus, non ἐκκλησία. Aeschin. c. Ctesiph. p. 57. Reisk. ἐπὶ γὰρ Χαϊρώνδου ἀρχόντος Θασηλιῶνος μὲν δευτέρα φθίνοντος, ἐκκλησίας οὔσης, ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένους, ἀγορὰν ποιῆσαι τῶν φυλῶν etc. Κρύβδην ἐψηφίσαντο etiam tribules utpote in privilegio, quemadmodum fit in populi comitiis; in arce vero concio habetur, quia Cecropia arx Athenarum est et tribus Cecropis: hinc etiam vs. 1. Cecropis mentionem poeta iniecit. Vs. 8. 9. lacunae maiores sunt quam Fourmontus designavit: supplementa enim, quae ibi posui, prorsus necessaria sunt; et vs. 8. ex voce ἐπειδὴ superest II. Etiam quae in fine utriusque versus addidi, maxime probabilia sunt, et utriusque versus supplementa spatiis congruis composita vides: illud mirum, verbum στεφανῶσαι non ante χρυσῶ στεφάνῳ positum esse, quod longe usu-

tatissimum est: frustra tamen aliud tentaveris. Ceterum ea tantum decreti pars ad nos pervenit, quae de Pyrrhe est; sequebantur Sosibii laudes, quem poeta versus causa primo loco nominaverat. Sententiam dixit Onetor Cephisodori Melitensis. Novimus ex Demosthene Onetorem, cuius sororem Aphobus in matrimonium duxit; sed illa Philonidis Melitensis filia est; igitur ille Onetor Philonidis est filius, non Cephisodori (v. Demosth. in Aphob. I, p. 831. 8. in Aphob. ψευδομ. p. 858. 26. coll. p. 853. 1.) Attamen hi duo cognati et aequales sunt, credo patruales. Qui dixit, necessario Cecropidarum tribulis fuit: igitur Melite huius quoque marmoris auctoritate Cecropidis est, quod et aliae inscriptiones et Harpocration ac Suidas affirmant, quum eam Steph. Byz. Oeneidi tribuat. V. Cors. F. A. T. I. p. 238. Ἀπὸ πεντακοσίων, sc. δραχμῶν ἀργυρίου, ellipsi usitata.

86.

In ecclesia monasterii S. Ioannis Baptistae in Hymetto monte. Ex schedis Fourmonti.

Ε Δ Ο] Ε Ν Θ Η Ι [Β Ο Λ Η Ι Κ] Λ Ι ' Ι Ω Ι Δ [Η Μ
Ω Ι] Α Κ Α Ν [Α] Ν Τ [Ι Ε Ε] Ρ Υ Τ Α Ν Ε Υ [Ε . .
. . . Ι] Π Π Ο Ξ Ε Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ [Ε . . .
. . . Δ Η Ξ Ε [Ρ] Ε Σ Τ Α [Τ Ε] Κ Λ Ε Ι .
5 . Τ Ο Ι] Ξ [Φ] Α Ξ Η Λ Ι Τ Α Ι Ξ Τ Ο Υ [Η Φ Ι Ξ Μ Α
. Λ Ι Ο Τ Ι Λ Μ Μ Ε Ο
. Δ Ι Κ] Α Ι Ο Ν Γ Ε Ν Η [Τ Α Ι] . Ι
. Φ Α Ξ] Ι Λ Ι Τ [Ω] Ν Τ [Ω] Ν Λ Α Θ Η . . Η . .
. . . Ι Λ . Γ Ι Γ Ν Ε Ξ Ο Λ Ι Ρ
10 . Τ Ω Ι Δ Η] Μ Α Ρ Χ Ω Ι Κ Α Θ Α Π Ε Ι
. Λ Λ Λ Ο Ο Ι Μ Η Δ Ε Α Μ Σ Τ Ω
. Ι Α Π Ο Ξ Υ Μ Β Ο [Λ Ω] Ν [Κ Α Τ] Α
. Ξ Υ Μ Β Ο Λ Α Ξ Γ Ι Ο Ξ Φ Λ [Ξ Η
Λ Ι Τ Α Ξ Τ Α Ξ Δ Ε] Λ Ι Κ Α Ξ Ε Π Ι ' Τ Α Ξ
15 Λ Υ Ε Λ Ε Ν . . . Λ Ε . Τ .
Π Δ Α Ι Δ
Ι Λ Η Λ . Κ Α Τ Α Δ Ι Κ Α Ξ
Ο Ξ Ε Σ Τ Ω Ε
Ν Ι Τ Α Ε Ψ Η
20 Φ Ι Ξ Μ Ε Ν Α] Α Υ
Τ] Ι Ι Α Θ Ν Α Ι Α Ι Τ [Η Ι
. Μ Λ Ι Ο Ν
Ο Θ Η Ξ Β Ο Υ Λ Η Ξ
Ι Κ Λ Ι Κ Λ . . Ο
Ε Λ Ε Ξ Ι Τ Ο Υ Ξ Ω
25

Decretum nimis lacerum, in quo symbolorum inter Athenienses et Phaselitas pactorum et causarum ἀπὸ ξυμβόλων iudicandarum mentio fit. Est id bonae aetatis, haud multum post Euclidem, quod vel decreti forma declarat; pro Π reponere Γ. Litterae videntur στοιχηδὸν exaratae fuisse, etsi apographum nostrum eum ordinem non ubivis ostendit: ceterum hoc summa cum fide expressi, nisi quod vs. 5. omisi unam lineam verticalem ibi positam, ubi in nostro supplemento est M, et vs. 7. obliquam lineolam, pro qua K supplervi, cuius dexteriorum crus ea lineola constituebat: denique Fourm. supra vs. 1. eo loco, ubi ΒΟΛΗ supplervi, adscri-

ptum praebebat ipsum hoc ΒΟΛΗ, vel ex coniectura vel quod iterum inspecto lapide post ΘΗ sibi has litteras agnoscere videbatur. Quae intelligi probabiliter queunt, sunt paucissima: ex quibus quae ex coniectura dederim, unci docent.

ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,

Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε,

..... ἵππος ἐγραμμάτευε,

..... δὲς ἐπεστάτει, Κλε..... εἶπε·

5 τοῖς Φασηλίταις τὸ ψήφισμα

..... διότι.....

..... δίκαιον γένηται

Φασηλιτῶν, τῶν δ' Ἀθηναίων (vel Ἀθήνησι)

- γίνεσθαι
 10 . τῷ δημόχῳ, καθάπερ
 ἄλλοθι μηδαμοῦ τῷ...
 ἀπὸ ξυμβόλων κατα...
 ξυμβολὰς πρὸς Φαση-
 λίτας, τὰς δὲ δίκας
 15
 καταδίκας ..

 τὰ ἐψη-
 20 φισμένα
 τῇ Ἀθηναίᾳ τῇ

.....
 τῆς βουλῆς

Vs. 5. suppl. ἀποδοῦναι; vs. 11. notabile est ΜΗΔΕΑΜΟ pro μηδαμοῦ, item vs. 21. Ἀθηναίᾳ pro Ἀθηναῖ, ut in actis publicis ante Euclidem. Suspicor de decreto dici in arce prope statuam Minervae ponendo, fortasse προμάχου, sub dio: simile quiddam est ap. Thuc. V, 23. Vs. 24. vide ne γραμματεὺς τῆς βουλῆς fuerit; cf. ad num. 107. De Phaselitarum frequentibus apud Athenienses commerciis et litibus cf. Demosth. adv. Lacrit. παρὰ γρ. p. 924.

87.

Lapis Dawkinsianus, Oxonii, olim Athenis pone Parthenonem. Edidit Chandlerus Marm. Oxon. II, 24. et aeri incisum titulum dedit.

Ι ΑΘΙΝΑ Ι ΙΙ ΒΟΛΗ ΕΠΕΜΕ / [ΗΘΗ] ΟΡΩΣΩΣ
 Κ] ΑΛΛΙΣΤΑ ΠΟΡΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΡΕΣ
 ΒΕΙΣ ΩΣ ΒΑΣΙΛΕΑΟΥΣ ΟΔΗΜΟΣ ΕΠΕΜΥ
 ΕΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣΘΑΙ ΤΩ ΙΗΚΟΝΤΙ Π
 5 ΑΡΑΤΟΣ ΙΔΩΝΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΤΙ ΚΑΙ
 ΕΣΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΩΝ ΑΝΗΡΑΓΑΘ
 ΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΟΥ
 ΚΕΣΤΙΟΤΙ ΑΤΥΧΗΣΕΙ ΠΑΡΑ ΑΘΗΝΑΙΩ
 Ν ΩΝ ΑΝΔΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΔΕΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝ
 10 ΟΝΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΤΡΑΤΩ
 ΝΑΤΟΝ ΣΙΔΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ
 ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΣ ΤΟ ΔΕΥΗΦΙΣΜΑ ΤΟ ΔΕ ΑΝ
 ΑΓΡΑΥΑΤΩ ΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΒΟΛΗΣ
 ΕΣΤΗΛΗ ΙΛΙΘΙΝΗ ΙΔΕΚΑ ΗΜΕΡΩΝ ΚΑΙ
 15 ΚΑΤΑΘΕΤΩ ΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΕΞ ΔΕ ΤΗΝΑ
 ΝΑΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΕΣΤΗΛΗΣ ΔΟΥΝΑΙ ΤΟΥΣ
 ΤΑΜΙΑΣ ΤΩ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
 ΔΔΔ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΤΑΛΑΝΤΩΝ
 ΠΟΙΗΣΑΣΘΩ ΔΕ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ Η ΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ
 ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΟΝ ΣΙΔΩΝΙΩΝ, ὅπως ἂν ὁ δῆ-
 20 ΜΟΣ ὁ Ἀθηναίων εἰδῇ ἂν τι πέμπῃ ὁ Σι-
 δωνίων βασιλεὺς δεόμενος τῆς πόλεως, καὶ
 ὁ βασιλεὺς ὁ Σιδωνίων εἰδῇ ὅταν πέμπῃ
 τινὰ ὡς αὐτὸν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων. κα-
 λέσαι δὲ καὶ ἐπὶ ξενία τὸν ἵκοντα παρὰ
 25 τοῦ Σιδωνίων βασιλέως εἰς τὸ πρυτανεῖον
 εἰς αὐρίον.
 ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ Εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθά-
 περ Κηφισόδοτος, ὅποσοι δ' ἂν Σιδωνίων
 οἰκοῦντες εἰς Σιδῶνι καὶ πολιτευόμενοι ἐπι-
 δημῶσιν κατ' ἐμπορίαν Ἀθήνησι, μὴ ἐξεί-
 ναι αὐτοὺς μετοίκιον πράττεσθαι μηδὲ χο-
 35 ρηγὸν μηδὲνα καταστῆται μηδ' εἰσφορὰν
 μηδεμίαν ἐπιγράφειν.

Titulus accuratissime scriptus, litteris ex serie dispositis, elegantibus, dimidii pollicis mensura paulo minoribus: N dexterum crus ut plurimum paulo brevius habet. Duae sunt sententiae, quibus Stratonī Sidoniorum regi honores decernuntur, altera Cephisodoti, altera Menexeni: neque fere quidquam inest, quod perito possit obscurum

esse, si ab initio discesseris magnopere mutilato. Ἐστὶν γὰρ ἐν στήλῃ, ut postea εἰς Σιδῶνι p. ἐν Σιδ. Mox τοὺς ταμίας videri τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει notavi Oec. civ. Ath. T. I. p. 185. Sed quid est ἐκ τῶν δέκα ταλάντων? Non dubito Stratonem populo Attico decem talenta dono dedisse, quibus hos honores nactus est, non tamen ideo civitate dignatus,

quae longe fuit carior. *Symbola*, de quibus paulo post, non nunc pacta conventa sunt, sed hospitii signa s. tesserae. Menexeni sententiâ quae Sidoniis immunitas *μετοικίου, λειτουργιών* et *εἰσφορᾶς* conceditur, eam nota ad eos tantum pertinere, qui cives Sidonii sint ibique habitent, non qui Sidonis inquilini sint, vel qui cives inde pulsi aut sua sponte Sidoniam habitationem plane reliquerint.

Cephisodotus haud dubie orator est celeberrimus, Ceramensis, qui Olymp. 106, 2. Leptineae legis syndicus fuit, et videtur etiam antea clarus fuisse: cf. Ruhn. Hist. crit. or. p. 141. *Strato* Sidoniorum rex Olymp. 111, 4. ab Alexandro M. regno exutus est (Curt. IV, 1.): sed hic, nisi me coniectura fallit, non intelligendus est. Alius fuit *Strato* rex Sidoniorum, ob luxum et delicias celebratus, quibus cum *Nicocle* Salaminis regē certavit, isque Graecarum et puellarum et artium amantissimus; de eo ex Theopompi Philippicis et Anaximene Lampsaceno refert Athen. XII, p. 531. A sqq. et ex hoc Aelianus V. H. VII, 2. Huic homini quid magis convenit, quam ea, qua me iudice Athenienses affecit, liberalitas decem talentorum dono datorum? Atque hic *Strato*, quum de eo Theopompus in Philippicis egerit, Philippo fere aequalis vel coaetaneus fuerit: quod magis etiam ex *Nicoclis* aetate patet. Quippe *Nicoclem*, *Stratonis* aemulum,

esse ipsum *Isocratis* amicum, *Euagorae* f. satis demonstravit *Perizonius* (ad Aelian. V. H.), ubi etiam de eius artibus moribusque *Stratoneorum* similibus, et de viginti talentis *Isocrati* donatis exponitur: is Olymp. 101. patri successit, et occisus est ante Olymp. 107, 3. quo anno *Salaminium* regnum iam tenebat *Pnytagoras* (Diod. XVI, 46. et ibi Wess.). Iam vero *Sidoniis* ea ipsa tempestate (Olymp. 107.) imperavit *Tennes*, Olymp. 107, 2. occisus (Diod. XVI, 43.): igitur *Nicoclis* aequalis *Strato* necesse est prius regnaverit; nam quod *Tennem* et *Stratonem* eundem esse *Perizonius* putabat, refutavit *Wesselingius* (ad Diod. l. c.). Perit adtem hic *Strato*, ut *Nicocles*, violenta morte (vide Athen. et Aelian. ll. cc.), uxore latus eius transverberante, quum ipse imminentibus Persis, hostium pavidus exspectaret adventum (*Hieronym.* adv. Iovin. I, p. 49.): quod *Wesselingius* merito censet eo fere tempore accidisse, quo *Tachos* Aegyptius Persarum imperium detrectaverat, hoc est Olymp. 104, 3. vel paulo post. Quibus indicibus fretus titulum hunc ad Olymp. 101–103. rettulerim: et convenit *Cephisodoti* mentio, qui ea aetate multum Athenis valebat, si recte coniicio, ut in nostro hoc titulo ita ap. *Xenoph.* Hist. Gr. VI, 3, 2. VII, 1, 14. celebrem intelligendum oratorem esse. Posterius etiam *Ruhnkenio* l. c. placuit.

88.

Marmor Choiseulianum Catal. Dubois. n. 220. Mus. Paris. n. 539. Catal. Clarac. Ex schedis Domini de St-Martin et Mülleri. Ille in rudibus Halarum (*Axonidum*) repertum dicit prope *Zosterem*, qui etiam nunc *Ἀλκίης* dicitur.

ΕΥΘΗΜΩΝΕ[Ι]ΓΕΝΟΓΩΞΑ[ΝΞΩΑΙΩΞΙΑΙΠΡΟΣΟΔ
ΟΙΤΟΙΞΔΗΜΟΤΑΙΞΚΑΙ[ΤΟΝΛΟΓΟΝΚΑΛΩΞΔΙ
ΛΩΞΙΝΟΙΔΗΜΑΡΧΟΙΚΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙ ΔΕΔ
ΟΧΘΑΙΤΟΙΞΔΗΜΟΤΑΙΞ[ΔΙΔΟΝΑΙΤΗΣΠΡΟΣΟ
5 ΔΟΤΟΣΤΑΜΙΑΞΤΟΝΛΟΓΟΝΤΩΝΤΕΠΡΟΣΙΟΝΤΩ
Ν]ΚΑΙΤΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝΕΞΕΛΕΙΝΔΕΑΥΤΟΣΕΤΗ
Ν]ΚΙΒΤΟΝΚΑΤΑΤΟΝΜΗΝ[Α. ΕΑΝΔΕΟΙΝΥ
Ν]ΔΗΚΑΙΟΙΕΡΙΝΑΥΞΙΓΕΝΟΞΜΗΑΡΟΛΟΓΙΞ
ΩΝ]Τ[Α]ΙΕΘΕΛΟΝΤΑΙΕΜΒΑ[ΤΕΥΞΑΙ. ΚΑ
10 Τ]ΑΤΟΝΛΟΓΟΝΤΑΞΔΕΕ.Ι.
ΔΟΙ[Υ]ΞΤΕΡΩΙΕΤΕΙΠΡΟΤ.
ΩΝΟΞΜΗΝΟΞΕΚΤΟΝΕΚ[ΑΞΤΟ.
ΩΝΕΞΑΛΛΩΝΔΕΜΗΣΕΤΗΞΑΙΔΕΤΟΣΤΑΜΙΑΞΕΝ
Τ]ΗΙΑΓΟΡΑΙΑΝΑΓΡΑ[ΦΗΝ. ΚΑΤΑΤΟΥΗ
15 ΟΙΞΜΑΞΕΞΟΡΚΟΥΤΩ[ΔΕ. ΤΟΝΕ
Υ]ΘΥΝΟΝΚΑΙΤΟΣΕΡΑ[ΡΕΔΡΟΣΟΔΗΜΑΡΧΟΣΚΑ
Τ]ΑΤΟΥΗΦΙΞΜΑΤΟΕ[Ν. ΓΕ
ΓΡΑΜΜΕΝΟΝΕΑΝΔΕ. ΟΙΤ
Α]ΜΙΑΙΜΗΞΕΛΩΞ[ΙΤΗΝΚΙΒΤΟΝ.
. ΤΟ.Ξ.

Vs. 1. Müll. ΟΓΩΞ, Mart. ΟΠΩΞΑ. Vs. 2. primum O omittit Müllerus, item ultimum I. Vs. 3. primum ductum omittit idem, item ultima KA: Mart. initio habet ΛΟΞΚΝΟΔΗ etc. Vs. 4. primum O ex Mart. est. Vs. 5. init. Müll. ΙΤΟ.ΤΑ etc. idem ultimum O non habet. Vs. 8. init. Mart. ΔΗΚ.Ι; Müllerus ΑΗΚΑΙ: in fine Müll. omittit Ε, et vs. 9. extr. Α, vs. 10. extr. Ι. Vs. 11. init. Müll. ΑΙ: pro ΑΙ Mart. habet ΔΟΙ, sed notat ut incertum; in fine Müll. ΓΡΩ. Vs. 12. primum Ω deest ap. Müll. et sic alia in fine et initio sequentium versuum omittit, cuius rei causam vide num. 82. Vs. 13. pro ΜΗ Mart. ΜΙ. Vs. 14. pro primo Γ

Müll. Τ. Vs. 16. Mart. ΕΞΟΡΚΟΙΤΟ. Vs. 19. init. Müllerus ΚΑΙ: ibid. Mart. pro Λ habet Α. Ultimum versum omittit Müll. Titulus est *στοργηδόν* scriptus: pro Ξ vide ne Ξ sit. Pro ου vs. 16. videtur O esse, item vs. 5. in articulo et terminatione: sed vs. 15. etiam ΟΥ scriptum est.

Decreti fragmentum tenes, quo Halaeenses reddituum suorum rationem constituerunt: idque haud dubie Olymp. 103, 2. scriptum est. Sed in dextera parte haud pauca perierunt, licet qui ea, quae supersunt, obiter inspicat, paucas tantum litteras desiderari putaverit. Nec mihi contigit, litterarum certum numerum invenire: de sententia

tamen constare videtur. Qui dixit *Euthemon* est, quod nomen redit n. 89. in simili decreto. Is iubet, ut de redditibus rationem reddere magistratus pagi teneantur, et stato tempore repraesentent arcam, in qua pecunia. Haec formulis aliunde cognitis assumptis, ita fere expressa fuisse videntur vs. 1-6. Εὐθύμων εἶπεν· ὅπως ἂν σῶται ὥστε αἱ πρόσοδοι τοῖς δημόταις καὶ [τὸν λόγον καλῶς δι]δῶσιν οἱ δήμαρχοι καὶ [οἱ ταμίαι, δεδ]όχθαι τοῖς δημόταις· [διδόναι τῆς προσό]δου τοὺς ταμίαις τὸν λόγον, τῶν τε προσιόντων] καὶ τῶν ἀναλωμάτων· ἐξελεῖν δὲ αὐτοὺς τὴν] κίβωτόν κατὰ τὸν μῆν[α... Σῶται dedi fere ut n. 82. τῶν προσιόντων ductum ex n. 76.: ἐξελεῖν ex hac ipsa inscriptione vs. 19. *Mensis* quomodo designatus fuerit nescio. Ceterum οἱ δήμαρχοι non plures unius anni sunt, sed singuli plurium annorum. Quae sequuntur, manifesto adversus eos constituuntur, qui dicto non audientes fuerint: hinc vs. 9. τὸ ἐμβατεύειν, quod est de ineunda domo vel fundo, maxime oppignerato, ut possessionem eius sibi vindicet ὁ ἐμβατεύων. Probabile autem est, etiam prioris anni magistratus et eius ipsius, qui tum agebatur, rationibus reddendis obnoxios factos esse: sed ii poterant rationes detrectare, quod id non praedictum ante magistratum ineundum esset. Itaque commode suppleo: εἰάν δὲ οἱ νῦν] δὴ καὶ οἱ ἐπὶ Ναυσιγενέ[ρους μὴ ἀπολογίσω]νται ἐδελονταί, ἐμβα[τεύσαι etc. Nausigenes Archon Olymp. 103, 1. Nūn δὴ est *nunc ipsum*: post Ναυσιγενέους non opus est hoc loco ut addas ἀρχοντος.

Vs. 10 sqq. credo tale quid fuisse: *rationes posthac ante certum diem anni post magistratum gestum reddendas esse ex uniuscuiusque tabulis*. Vs. 10. coniicio: τὰς δὲ ἐπὶ.... vs. 11. τῷ ὑστέρῳ ἔπει τῆς (e. c. δεκάτης) τοῦ ἱῶνος μηνὸς ἐκ τῶν ἐκάστου .. γραμματείων, ἐξ ἄλλων δὲ μή. Vs. 13 sqq. constituitur, tabulas rationum in foro Halacensium (cf. ad num. 70.) publice proponendas esse; στή[σαι δὲ τοὺς ταμίαις ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναγραφῆναι, e. c. πάντων, κατὰ τὸ ψήφισμα. Et Euthynum eiusque paredros, apud quos rationes redduntur, iureiurando obstringito aliquis, haud dubie demarchus, non is qui eo anno fuit, cuius magistratus rationes reddunt, sed qui anno post: ἐξορκούτω [δὲ ὁ δημάρχος τὸν εὐ]θύνον καὶ τοὺς παρέδρους. De Euthynis et eorum paredris dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 204 sqq. Fortasse tamen hoc loco non publici civitatis magistratus sunt, sed ad eorum exemplar instituti demotici. De uno vero tantum Euthyno dicitur, hoc est, si publici civitatis intelliguntur, de eo ex pluribus, apud quem causa agitur. Ceterum de εὐθύναις magistratuum demoticorum cf. n. 70. Vs. 17. psephisma accuratius definitur. Coniecero: τὸ ἐν τῇ Ἀλαιῶν ἀγορᾷ γεγραμμένον, quo supplemento expletur lacuna. Dein post εἰάν δὲ aliquid desideratur: ante οἱ ταμίαι fuerit ἢ: εἰάν δὲ--- ἢ οἱ ταμίαι μὴ ἐξέλωσι τὴν κίβωτόν. Postremo quoniam initio etiam demarchorum rationes memoratae videntur, de his quoque in deperdita parte videtur dictum esse.

89.

Locus huius inscriptionis Fourmonto est „Philia in ecclesia destructa”. *Phylen* significet, ex cuius nominibus unum est *Phyla Castron*, an *Philaidas* (Philliati), nescio.

ΑΣΤΥΦΙΛΟΙΕΙΠΕΝΠΕΡΙΩΝΝΙΚΟ
Δ]ΕΝΟΣΚΟΓΕΙ[Δ]ΣΔΟΧΘΑΙΤΟΙΣΔΗ
ΜΟ]ΤΑΙΣΕΛ[Ν]ΓΙ[ΝΩ]ΝΤΑ[Ι]ΗΝΥΣΗΙ
ΣΤΙ.ΣΑΣ...ΛΟΟΤΛΣ.ΚΟΛΥ
5 Ο.ΥΠΕΤΡ...ΝΘΩ...ΚΕΥ
ΘΗΜΟΝΟΣΗΙ.ΛΑΛΛΕΟ...Χ
ΕΝΟΧΙΔ...ΣΕΝΔ...Α.ΑΥΤ
ΩΙΝΙ.Π.Λ...ΑΣΤΟΣΥΑ
ΜΙ.ΚΙ...ΗΙΛΠΟΤΟΚΩ[Ν
10 Κ\ΟΙΩΝΩΠ...ΗΩΝΣΥΝ...
ΕΟΛΕΤΩΝ...ΛΙΕ...ΗΙ...ΤΟΝΤΕ
ΑΘΩΦΙΛΥΙ...ΥΠΜΔ
ΟΝΧΙ.ΙΤΙ...ΜΗ
ΝΥΣΑ...ΛΕΡΩ...ΛΥ...Σ
15 ΑΙ.Ο.ΑΝ.ΟΤ...Μ...
...ΠΙΧ...Ο
...ΙΗΙ...
...Π.Τ...ΚΛ...Δ
...ΓΩ.ΚΩΝΟΠΗΣ[ΑΝ]ΤΟΛΟΙΠΟΝ[Μ
20 ΗΔΕ]ΝΤΟΙΩΤΟΝΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΓΙ
ΝΗΤ]ΑΙ...ΩΙΗΣΑ...ΘΑΙΔΕΙ...ΗΔΡ
...ΤΟ]ΗΔΡΩΑΡΧΟΝ[ΚΑΙΕ]ΙΚΟΣΤΙ[ΛΟ]ΓΟΝ
ΚΑΙΤ]ΟΣΤΑΧΙΑΣΚΑΙΤ[Ο]Σ...Ε...Σ
...ΙΕΕ...ΑΣ.Ω...ΩΝ
25 ΝΟ...ΝΕ.ΑΡ
ΝΔ...Σ...ΣΝ
ΜΙ...Ρ.ΡΑ
ΛΞ

Fragmentum decreti de retributibus pagi alicuius, fortasse Phylasiorum, simile fortasse praecedentis vel eius, quod num. 82. edidi. Initium fere tale est: Ἀστυφίλος εἶπεν· Περὶ ὧν Νικό[δημος] λέγει, δεδοχθαι τοῖς δημόταις· ἐὰν γίνωνται [μ]ηνύσεις τῆς ἀσ.... Vs. 5-6. comparet nomen *Euthemonis*, quod n. 88. vidimus, vs. 7-8. αὐτῷ, vs. 9. extr. ἀπὸ τόκων, vs. 11. δὲ τῶν, vs. 13. 14. μνηστα... (ut vs. 3.), vs. 19 sqq. ὅπως ἂν τοιοῦτον μὴδὲν τοιοῦτον ἐν τῷ δήμῳ

γίνεται; vs. 22. τὸν δήμαρχον καὶ εἰκοστολόγον καὶ τοὺς ταμίαις καὶ τοὺς Quae uncinis seclusi, in spatiis ibi a Fourmonto relictis iisque prorsus congruis addidi. Vs. 22. lacuna post ΙΚΟΣΤΙ aliter expleri nequit; praecedens I est in O mutandum. Ceterum demarchus et εἰκοστολόγος videtur idem esse; unde articulus omissus est. Εἰκοστή vix fuerit publica civitatis Atticae, sed pagi aliquod vectigal.

90.

Prope Athenas ad Ilissum, sub anaglypho, in quo duae feminae stantes et vir sedens seminudus. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 471.

ΠΡΟΞΕΝΙΑ]..ΧΑΡΕΙΧΑΡΗΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΙ

ΕΠΙΚΑΛΛΙ]ΣΤΡΑΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ Ε ΠΙΤΗ
Ξ.....ΙΔΟΞΕΡΗΝ ΠΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕ[ΥΟ
ΥΞΗΣ]...ΙΟΞΕ[ΩΚΛ]ΕΟΥΣ[Ε]ΞΟΙΟΕΓΡ[ΑΜ
5 ΜΑΤΕΥΕΝΤ]ΡΗΤΗ[Ι]ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ[ΤΩ
Ν ΠΡΟΕΔΡ]ΟΝ ΕΓΓ[Υ]ΗΦ[Ι]Ε[Ι]ΕΡ[Ι]ΛΑΥΚΕΤ[ΗΣ
.....ΝΕΔΟΞΕΝΤΩΙΒΟΥΛΗΙΑ[ΙΤ
ΩΙΔΗΜΩΙΑ]ΡΙΣΤΟΦΩ[ΝΕ]ΙΓΕΝΕΓΑΝΝΕ[Ξ
ΑΙ...ΟΧΑΡΗ]ΝΧΑΡΗΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤ[ΗΝ
10 ΑΝΔΡΑΓΑΘ]ΟΝ[Ο]ΤΙΠΟΡΟΥΜΟΞΗΝΤ[ΩΙΔ
ΗΜΩΙ]...ΥΠΗΡΗΤΕΙΝ[Κ]ΑΙΕΡΕΜΥ[ΕΝ...
.....Τ]ΟΝ ΦΑΥΤΟ[ΥΕ]ΙΣ ΜΕΘΩΝΙ[Ι]ΝΚΑ
ΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟ.Ν ΠΡΟΞΕΝΟΝΤΟΥΣ ΗΙΟ[ΥΤ
ΟΥΑΘΗΝΑΙ]ΩΝΚΑΙ[ΑΥΤ]ΟΝΚΑΙ[ΕΚΓ]Ο[ΝΟ
15 ΥΞΕΙΝΑΙΔΕ]ΑΥΤΩ[ΙΟΙ]ΚΙ[ΑΣ]Ε[ΓΚ]ΤΙ[ΣΙΝ
ΤΟΝ ΔΕΓΡΑ]ΜΜΑ[ΤΕΑ]ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ Α[ΝΑΓ
ΡΑΨΑΙΕ]ΙΣ ΤΗΛ[ΗΙΔ]ΕΚΛ[ΗΜΕΡΩΝ]Τ...
.....ΕΙΤΕΛΕΞ.ΝΤΟ.....

Προξενία]..σχάρει Χάρητος Ἀπολλωνιάτη.
Ἐπὶ Καλλι]στράτου ἀρχοντος, ἐπὶ τῇ-
ς.....ἰδὸς πέμπτης πρυτανείας[υο-
ύσης]...ἰος Σ[ωκλ]έους ἐξ Οἴου ἐργ[αμ-
5 μάτευεν, τ]ρίτῃ τῆς πρυτανείας· [τῷ-
ν προέδρ]ων ἐπεφύκειεν Γλαυκέτης
.....ν, ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ
ῶ δήμῳ· Ἀ]ριστοφῶν εἶπεν· Ἐπαινέ[σ-
αι...χάρε]ν Χάρητος Ἀπολλωνιάτην,
10 ἄνδρα ἀγαθόν, ὅτι πρόθυμος ἦν τῷ δ-
ήμῳ....ὕ]πηρετεῖν, καὶ ἐπεμψ[εν...
.....τ]ὸν ἑαυτοῦ εἰς Μεθώνην· κα-
ὶ εἶναι αὐτὸν πρόξενον τοῦ δήμου τ-
οῦ Ἀθηναίων, καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγό[υο
15 υς· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἐγκτη[σιν].
τὸν δὲ γρα]μματέα τῆς βουλῆς ἀναγ-
ράσαι ἐν στήλῃ δέκα [ἡμερῶν]τ...

Retenta in primitivo textu tradita lectione lacunas in mediis versibus a Dodwello signatas spatiis non mutatis supplavi, et supplementa utrinque addidi partim certa partim probabilia: unde simul, quae scripturae latitudo fuerit, patet. Litterae satis vetustae sunt, sed me iudice non secundum series dispositae: argumentum docet, ea aetate hoc decretum scriptum esse, quum Athenienses ex Macedonia nondum exclusi essent. Proxenia decernitur viro Apolloniatae, qui nescio quid Methonen miserit: Apolloniam Chalcidicam intellige, in cuius vicinia Methone. Methonen et Apolloniam delevit Philippus (Demosth. Philipp. III, p. 117. 20. cf. Inscr. gr. Vol. I.

Olynth. I. p. 11. 17.), illam Olymp. 106, 3. vel potius 4. (Diod. XVI, 31. 34.): igitur illo anno prior est haec inscriptio, archontisque nomen vs. 2. facile suppleri potest. Etenim nullum invenies, qui inferri possit, praeter Callistratum Olymp. 106, 2. Nam Phaenostatus Olymp. 99, 2. nimium vetustus est pro huius monumenti scriptura, in qua nullum plane veteris scripturae vestigium residet nisi ΟΙΟ vs. 4. Post Callistratum autem nullum extat archontis nomen terminatione στρατος instructum usque ad Leostatum Olymp. 119, 2. et Nicostratum Olymp. 121, 2. et ne hi quidem archontes eponymi fuerunt, sed ut Philippus in monumento Menandri Romano, tantum ab historicis doctis, Diodoro et Dionysio archontes vocantur, quod archontum loco fuerunt: publice tum, quum rei publicae praeerant, ἱερεῖς τῶν Σωτήρων dicti sunt. V. Plutarch. Demetr.

Vs. 1. est index argumenti, maioribus litteris scriptus. Is ita dispositus fuit, ut decreti ipsius latitudinem utrinque aliquantum excederet; eum explevi ad normam marmoris n. 91. Nomen Apolloniatae *Diochares* est vel simile: ab eius initio vix plures quam duas litteras perisse docet vs. 9. Sequuntur sollemnia decretorum praescripta, ex analogia aliorum psephismatum pro spatiis suppleta. In quibus annoto τὸν ἐπιψηφίζοντα debere pro prytane haberi, non ut in aliis huius fere formae decretis infra positus, pro non contribuli proëdro. Nam quod Schoemannus de Comitibus (p. 89 sqq. A. usque ad p. 82. B.) demonstravit, olim et in se-

natu et in populo ἐπιψήφισιν fuisse epistatae prytanum, sed inde ab Olymp. 118. proëdri non contribulis, id plane verum est, omnibusque decretis comprobatur, et ex iis omnium luculentissime num. 116.: debet tamen accuratius ita definiri, ut iam ab Olymp. 112. novum hoc institutum coeptum sit, et vetus non ante Olymp. 108, 2. desierit, sed mutatio illa circiter Olymp. 109–111. facta sit. Quippe Olymp. 108, 2. prytanis ἐπιψήφίζει, archonte Themistocle (v. Aesch. c. Ctesiph. p. 450 sqq. coll. Schöm. p. 92. A.). Sed iam ante Olymp. 118. in decreto archonte Nicodoro Olymp. 116, 3. scripto (n. 105.) ὁ ἐπιψήφίζων non est prytanis; immo ne Olymp. 112. quidem. Hoc colligo ex Aeschinis oratione c. Ctesiph. tum scripta, p. 385. καὶ ταῦτα ἕτεροί τινες τὰ ψήφισματα ἐπιψήφίζουσιν, οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι: quae vix de prytanibus intelligi possunt; tum ob ipsam rem, quod verisimile non est Aeschinem hoc dicere, eos prytanes quidem iure esse, non tamen proëdros prytanum (nimis enim hoc leve); tum ideo, quod orator pergit: ἀν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν. Nam si hic prytanum proëdros intelligeretur, non βουλευτῶν, sed πρυτάνεων dixisset. Igitur haec de proëdri non contribulibus capienda sunt, quibus eo magis conveniunt, quod hi non ut prytanum proëdri aliquo tempore ante comitia creantur in plures dies, sed in unum comitiorum vel senatus diem tumultuaria haud dubie sortitione constituuntur; ut facile aliquis in hanc unius diei proëdriam irrepere potuerit. Et vide Aeschinem statim post p. 387. proëdros hos distinguere a prytanibus: οὗθ' οἱ πρυτάνεις, ait, οὗθ' οἱ πρόεδροι οὗθ' ἡ προεδρεύουσα φυλή: quo in loco proëdri non possunt prytanum proëdri esse, quia hi iam prytanibus continentur. Quodsi dicas, ex prytanibus Aeschinem proëdros speciatim nominasse, ut quod reliqui prytanes non possent, id ne prytanum proëdros quidem efficere

posse diceret, gradationis figurâ usurpatâ: loci nexu accuratius considerato potius intelliges, hac ratione ibi non κλίμακα sed ἀντικλίμακα existere; veram autem inesse gradationem, ubi a prytanibus transitus factus sit ad proëdros non contribules et ab his ad tribum προεδρεύουσιν; quae et ipsa alia est atque ea, ex qua prytanes sunt. Ceterum ὁ ἐπιψήφίζων in hoc decreto est *Glaucetes*: Glaucetem Cephisiensem habes in Or. c. Neaer. p. 1358. 27. sed hic videtur alius esse. Ex demotico eius nomine solum N superest. Qui dixit, est *Aristophon*. Miror demum nomen non additum, quum, ut tertium omittam, certe duo tum Aristophontes clari fuerint, Azeniensis et Collytensis (vide Ruhnck. Hist. crit. or. p. 129 sqq. ed. Reisk.): Azeniensis saltem ultra Olymp. 106, 1. vitam produxit, Collytensis autem etiam longius. Dixit tamen aliquis, Azeniensem potuisse ante hoc decretum, medio fere anno Olymp. 106, 2. scriptum, fato functum esse. Postremo in ipsius decreti supplementis plura desidero, nec mihi satisfacio. Nam vs. 10. ἄνδρα ἀγαθὸν paulo concisius dictum est. Vs. 13. αὐτὸν ante πρόξενον incommodum est. Vs. 15. expectaveris γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν; sed hunc scrupulum eximit inscriptio num. 92. in qua itidem nonnisi de οἰκία. Vs. 16. desidero verba τόδε τὸ ψήφισμα, nisi forte pro eo in fine vs. 17. scriptum erat τὴν προξενίαν. Item post στήλη solet λιθίνη addi: sed hoc in nostro decreto non additum erat, quum ΕΚΑ manifesto supersit ex δέκα ἡμερῶν: v. num. 87. Omnino ubi considero, quantopere ea quae supplevi, et spatiis et iis, quae remansere, formularum usitatarum reliquiis complendis conveniant, vix dubito hoc decretum dictione paulo quam solet breviori conceptum fuisse. In fine coniicio fuisse ἐν ἀκροπόλει: cf. n. 89. et 87. in Cephali sententia. Deinde suppleverim τελεσ[ά]ντων, quod vide ne de ταμίαι dictum fuerit in hunc modum: τελεσάντων δὲ τὸ γινόμενον ἀνάλωμα οἱ ταμίαι etc.

91.

Athenis. Ed. Pococke Inscr. p. 55. n. 62.

... ΟΣΝΙΑΚΑΤΕΤΕΡΓΕΣΡΑ
Φ... Σ... ΙΣΩΙΛΥΚΟΥΑΥΤΩ
I... ΕΓΓΟΝΟΙΣΣΗΣΤΙΟ
ΣΑΤΡΑΒΟΥΑΣ
5 ΤΑΟΥΣΝΕΟΙ
ΤΟΕΑΦΟΝ
ΒΗΘΕΝΕ
ΕΓΚΕΠΕΙ
ΕΝΕΣΠΕΙΚ
10 ΗΝΥΣΑΣΤΟΥ
ΣΟΙΑΙ
ΕΓΕΤΗΝ
ΤΟΙΚΑΙ
ΟΝΜ. Φ.
15 ΝΣΙΝΛΗΙ
ΡΠΑΚΕΙ
ΕΡΑΡ
ΙΥΠΩΜΕΝ
ΝΤΙΙΛΥΟΙ
20 ΟΝΕΛΑΙ
ΛΕΠΑΣ
Ν. ΤΑΣ
ΣΕΝΤΟΝΑΣ
ΗΓΟΥΣ

Fragmentum decreti pessime habitum, non tamen id plane nullius usus. Etenim ex eius initio discimus usitatum fuisse, ut his decretis honorariis index argumenti praescriberetur: qua re usus sum in restituenda inscr. 90. Nam hoc apertum est vs. 1-3.

Προξενία καὶ εὐεργεσία

Φ...σ. ἰσὺ Λύκου, αὐτῷ

καὶ ἐγγόνοις, Σηστίας.

Ne dubita hanc προξενίαν et εὐεργεσίαν decretam esse ante Sestiorum excidium Charete dāce Olymp. 106, 4. (Diod. XVI, 34.): immo id ad Olymp. 106, 2. rettulerim. Nam vs. 3. archontis nomen latet: nomen proprium, quod praeponi solet, terminatur in: Pocockiano apographo litteris ΣΑΤΡΑΒΟΥ: ΑΣ fuit AP[XONTOΣ. Dele primum A, ut saepe integrae

litterae ap. Poc. vacant, operarum vitio illatae; habes ΣΤΡΑΒΟΥ, quod superest ex ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ. Etenim post indicem sequebatur anni designatio, ἐπὶ Καλλιστράτου ἀρχόντος, prorsus ut n. 91. ubi quae de archonte dixi, huic quoque inscriptioni accommodanda sunt. In reliquis sordibus vix est quod haereamus: attamen vs. 5. agnosco φύλην πρυτανεύουσιν. Fuit φύλης πρυτανεύουσιν Οἴνηδας: NE mutandum in ΗΣ. Vs. 6. ΤΟΕΑΦΩΝ est ΡΟΕΔΡΩΝ: h. e. τῶν προέδρων ἐπελήφισεν. Vs. 7. fuit scriba: ὁ δαῖνα ... ἦθεν (e. c. Ἀλκιπικῆθεν) ἐγραμμάτευεν. Vs. 8. ΕΓΚΕ fuit ΕΙΓΕ: ὁ δαῖνα ἔπει: ἐπὶ δὲ etc. Vs. 12. fuit πρόξενον καὶ εὐεργετήν, vs. 13. αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις; vs. 15. ἐν στήλῃ: IN muta in TH. Vs. 24. fuit τοὺς στρατηγούς.

92.

Athenis in regione monumenti Lysieratis. Ed. Dodwellus Itin. T. I. p. 379.

ΘΛΙΤΗΔ. [ΔΟ
ΚΕΙΤΗΙΒΟΥ[ΛΗΙ
ΟΚΑΙΘΥΣΝΑΥΚ [ΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑ
ΙΕΥ[ΕΡ]ΓΕΤΗΝ[Τ]Ο[ΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩ
5 ΝΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙ[ΕΚΓΟΝΟΥΣΕΙΝΑΙΔΕ
ΑΥΤΩΙΟΙΚΙΑΣΕ[ΓΚΤΗΣΙΝΑΝΑΓΕΓΡΑΦ
ΘΑΙΔΕΑΥΤΟΥΤΟ[ΟΝΟΜΑ Τ
ΗΝΒΟΥΛΗΝΤΗΝΑΕΙΒΟΥΛΕΟΥΣΑΝ
ΙΕΡΟΚΛΕΙΔΗΣΤ
10 ΗΘΕΝΕΙΠΕΝΤΑΜΙ[ΝΑΛΛΑΚΑΘΑΠΕΡΤΗ
ΒΟΥΛΗΙΑΝΑΓΡΑΨ[ΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣ
ΜΑΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤ[ΕΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣΕΝΑΚΡ
ΟΠΟΛΕΙΚΛΗΣΤΗΣ[ΑΙΔΕΚΑΗΜΕΡΩΝΕΙΣ
ΔΕΤΗΝΑΝΑΓΡΑΦΗ[ΝΤΗΣΣΤΗΛΗΣΔΟΥΝΑ
15 ΙΤΟΝ[Τ]ΑΜΙΑΝΤΟΥ[ΔΗΜΟΥΔΔΔΡΑΧΜΑΣΕ
ΚΤΩΝΚΑΤΑΨΗΦΙΣ[ΜΑΤΑΑΝΑΛΙΣΚΟΜΕΝ
ΩΝΤΩΙΔΗΜΩΙΕΠΛ[Ν
ΛΙ ΛΕ ΛΕ

Decretum hoc duobus prioribus simillimum restitui quantum fieri potuit; quae perierunt, in dextera parte interciderunt omnia, quod ex vs. 9. patet, ubi altera pars incipit ab initio integra. Initium non tento, nec versus tertii priorem partem. Vs. 8. ΤΗΝΑ nihil aliud esse potest quam τὴν αἰ. βουλευούσαν, etsi quid haec debeat facere, non patet. Vs. 10. altera sententia additur ab Hieroclidae dicta (v. num. 84. et ibi notata): Hieroclidis pater appellatus erat et nomen demoticum e. c. Βατῆ]θεν. Vs. 12 sqq. explevi ad normam aliarum inscriptionum, maxime num. 84. 87. spatii tamen, ut debet, ratione habita: vs. 13. ΚΛΗ in ΚΑΙ mutandum necessario. Vs. 14-17. restituti iam ab Osanno sunt Syll. p. 132. De formula ἐκ τῶν κατὰ ψήφισματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ vide n. 108. ad decretum Salaminium extr. Totum fragmentum, quantum intelligi potest, minusculis iam repraesento.

δο]κεῖ τῇ βουλῇ

. καὶ [πρόξενον κα-

ὶ εὐεργετήν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.

5 ν καὶ αὐτὸν καὶ [ἐκγόνους· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἐ[γκτησιν. ἀναγεγράφ-
θαι δὲ αὐτοῦ τὸ ὄνομα τ-
ὴν βουλὴν τὴν αἰεὶ βουλευούσαν.

Ἱεροκλείδης Τ

10 . ἦ]θεν εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βουλῇ, ἀναγράψ[αι δὲ τὸδε τὸ ψήφισ-
μα τὸν γραμματεῖα τῆς βουλῆς ἐν ἀκρ-
οπόλει, καὶ στήσ[αι δέκα ἡμερῶν. εἰς
δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦνα-

15 ι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔΔ δραχμὰς ἐ-
κ τῶν κατὰ ψήφισματα ἀναλισκομένων
τῷ δήμῳ, ἐπ[α]ν

De ταμίᾳ τοῦ δήμου v. Decretum III. post Vit. X. Oratt. in Plutarcho, et Oec. civ. Ath. T. I. p. 185. Idem magistratus est Salamine in civitate Atticorum cleruchorum: v. n. 108. extr. Vs. 17. ἐπ[α]ν incipiebat sententiam talem: ἐπ[α]ν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερίσι: v. n. 84. extr.

Lugduni Batavorum in Museo publico; ex Attico, et haud dubie ex pago Aexonensium, attulit Rotiers. Inscriptionis duo exempla ibi posita erant, alterum in templo Iuventae, alterum in Lesche. Litteris minusculis descriptum titulum Reuensis benignitati debebam; alia apographa duo aliunde acceperat Niebuhrius.

ΚΑΤΑΔΕΕΜΙΞΘΩΞΑΝΑΙΞΩΝΕΙΞΤΗΝΦΙΛΑΕΙΔΑ
 ΑΥΤΟΚΛΕΙΑΥΤΕΟΥΚΑΙΑΥΤΕΑΙΑΥΤΟΚΛΕΟΥΕΤΕΤ
 ΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΕΚΑΤΟΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΔΥΟΙΝΔΡ
 ΑΧΜΩΝΕΚΑΕΤΟΝΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕΦΩΤΕΚΑΙΦΥΤΕ
 5 ΥΟΝΤΑΚΑΙΑΛΛΟΝΤΡΟΦΟΝΟΝΑΝΒΟΥΛΩΝΤΑΙΤΗΝΔ
 ΕΜΙΞΘΩΞΙΝΑΡΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΥΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟΞΜΗ
 ΝΟΞΕΑΝΔΕΜΗΑΡΟΔΙΔΩΞΙΝΕΙΝΑΙΕΝΕΧΥΡΑΣΙΑΝΑΙ
 ΞΩΝΕΥΞΙΝΚΑΙΕΚΤΩΝΩΡΑΙΩΝΤΩΝΕΚΤΟΥΧΩΡΙΟΥΚΑΙ
 ΕΚΤΩΝΑΛΛΩΝΑΡΑΝΤΩΝΤΟΥΜΗΑΡΟΔΙΔΟΝΤΟΞΜΗ
 10 ΞΕΙΝΑΙΔΕΑΙΞΩΝΕΥΞΙΝΜΗΤΕΑΡΟΔΟΞΘΑΙΜΗΤΕΜΙΞ
 ΘΩΞΑΙΜΗΔΕΝΙΑΛΛΩΙΕΩΞΑΝΤΑΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤ
 ΗΞΕΛΘΕΙΕΑΝΔΕΡΟΛΕΜΙΟΙΕΞΕΙΡΓΩΞΙΗΔΙΑΦΘΕΙΡ
 ΩΞΙΤΙΕΙΝΑΙΑΙΞΩΝΕΥΞΙΝΤΩΝΓΕΝΟΜΕΝΩΝΕΝΤΩΙΧ
 ΩΡΙΩΙΤΑΗΜΙΞΕΑΕΡΕΙΔΑΝΔΕΤΑΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗ
 15 ΕΞΕΛΘΕΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΟΥΞΜΕΜΙΞΘΩΜΕΝΟΥΞΤΗΝΗΜ
 ΙΞΕΑΝΤΗΞΓΗΞΕΡΡΟΝΚΑΙΤΑΔΕΝΔΡΑΟΞΑΝΕΙΕΝΤΩΙΧ
 ΩΡΙΩΙΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΝΔΕΡΑΓΕΙΝΑΙΞΩΝΕΑΣΤΟΙΞΕΤΕΞ
 ΙΤΟΙΞΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙΞΠΕΝΤΕΧΡΟΝΟΞΑΡΧΕΙΤΗΞΜΙΞΘΩ
 ΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΡΡΟΥΕΥΒΟΥΛΟΞΑΡΧΩΝΤΟΥΔΕΞΥΛΙΝ
 20 ΟΥΟΜΕΤΕΥΒΟΥΛΟΝΤΗΝΔΕΜΙΞΘΩΞΙΝΑΝΑΓΡΑΨΑΝΤΑΞΕ
 ΙΞΤΗΛΑΣΛΙΘΙΝΑΣΤΟΥΞΤΑΜΙΑΞΤΟΥΞΕΓΙΔΗΜΟΞΘΕΝΟΥ
 ΞΔΗΜΑΡΧΟΥΞΕΤΗΞΑΙΤΗΝΜΕΝΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΗΞΗΒΗΞΕΝ
 ΔΟΝΤΗΝΔΕΝΤΕΙΛΕΞΧΕΙΚΑΙΟΡΟΥΞΕΓΙΤΩΙΧΩΡΙΩΙΜΗ
 ΛΑΤΤΟΝΗΤΡΙΠΟΔΑΞΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝΔΥΟΚΑΙΕΑΝΤΙΞΕΙΞ
 25 ΦΟΡΑΥΠΕΡΤΟΥΧΩΡΙΟΥΓΙΓΝΗΤΑΙΕΙΞΤΗΝΡΟΛΙΝΑΙΞΩΝΕ
 ΑΞΕΙΞΦΕΡΕΙΝΕΑΝΔΕΟΙΜΙΞΘΩΤΑΙΕΙΞΕΝΕΓΚΩΞΙΥΡΟΛΟ
 ΓΙΞΕΞΘΑΙΕΙΞΤΗΝΜΙΞΘΩΞΙΝΤΗΝΔΕΓΗΝΤΗΝΕΚΤΗΞΓΕΩ
 ΡΥΧΙΑΞΜΗΞΕΙΝΑΙΞΕΑΓΕΙΝΜΗΔΕΜΙΑΛΛΗΞΑΥΤΟΤΟΧ
 ΩΡΙΟΝΕΑΝΔΕΤΙΞΕΙΠΕΙΗΕΡΙΨΗΦΙΞΕΙΠΑΡΑΤΑΞΔΕΤΑΞΞ
 30 ΥΝΘΗΚΑΞΠΡΙΝΤΑΕΤΗΞΕΛΘΕΙΝΤΑΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΙΝ
 ΑΙΥΡΟΔΙΚΟΝΤΟΙΞΜΙΞΘΩΤΑΙΞΤΗΞΒΛΑΒΗΞΕΤΕΟΚΛΗΞ
 ΞΚΑΩΝΟΞΑΙΞΩΝΕΥΞΕΙΠΕΝΕΡΕΙΔΗΟΙΜΙΞΘΩΤΑΙΤΗΞΦΙΛ
 ΑΕΙΔΟΞΑΥΤΟΚΛΗΞΚΑΙΑΥΤΕΑΞΞΥΝΧΩΡΟΥΞΙΝΩΞΤΕΕΚΚΟ
 ΨΑΙΤΑΞΕΛΑΑΞΑΙΞΩΝΕΥΞΙΝΕΛΕΞΘΑΙΑΝΔΡΑΞΟΙΤΙΝΕΞ
 35 ΜΕΤΑΤΟΥΔΗΜΑΡΧΟΚΑΙΤΩΝΤΑΜΙΩΝΚΑΙΤΟΜΙΞΘΩΤΟΑΡ
 ΟΔΩΞΟΝΤΑΙΤΑΞΕΛΑΑΞΤΩΙΤΟΠΛΕΙΞΤΟΝΔΙΔΟΝΤΙΤΟΥΔΕ
 ΕΥΡΟΝΤΟΞΑΡΓΥΡΙΟΥΛΟΓΙΞΑΜΕΝΟΙΕΡΙΔΡΑΧΜΕΙΤΟΝΤΟ
 ΚΟΝΤΟΝΗΜΥΞΥΝΑΦΕΛΕΙΝΑΡΟΤΗΞΜΙΞΘΩΞΕΩΞΚΑΙΕΝΓ
 ΡΑΨΑΙΕΝΤΑΙΞΞΤΗΛΑΙΞΤΟΞΟΥΤΩΙΕΛΑΤΤΩΤΗΝΜΙΞΘΩΞΙΝ
 40 ΤΟΥΔΕΑΡΓΥΡΙΟΤΗΞΤΙΜΗΞΤΩΝΕΛΑΩΝΛΑΜΒΑΝΕΙΝΑΙΞΩΝ
 ΕΑΣΤΟΝΤΟΚΟΝΤΟΝΔΕΡΡΙΑΜΕΝΟΝΤΑΞΕΛΑΑΞΕΚΚΟΨΑΙΕ
 ΡΕΙΔΑΝΑΝΘΙΑΞΤΟΝΚΑΡΡΟΝΚΟΜΙΞΗΤΑΙΤΟΝΜΕΤΑΡΧΙΑ
 ΝΑΡΧΟΝΤΑΡΡΟΤΟΑΡΟΤΟΚΑΙΜΥΚΗΤΑΞΚΑΤΑΛΙΠΕΙΝΜΗ
 ΕΛΑΤΤΟΝΗΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΞΕΝΤΟΙΞΡΕΡΙΧΥΤΡΙΞΜΑΞΙΝΟ
 45 ΡΩΞΑΝΑΙΕΛΑΑΙΩΞΚΑΛΛΙΞΤΑΙΚΑΙΜΕΓΙΞΤΑΙΓΙΓΝΩΝΤΑΙ
 ΕΝΤΟΥΤΟΙΞΤΟΙΞΕΤΕΞΙΟΙΔΕΗΙΡΕΘΗΞΑΝΑΡΟΔΟΞΘΑΙΤΑ
 ΞΕΛΑΑΞΕΤΕΟΚΛΗΞΝΑΥΞΩΝΑΓΝΟΘΕΟΞ

Κα[τά] τὰδε ἐμισθώσαν Αἰζωνεῖς τὴν Φιλαεῖδα Αὐτοκλεῖ Αὐτέα Αὐτοκλέους τετταράκοντα ἔτη, ἑκατὸν πενήκοντα δὴ δὴν δραχμῶν ἕκαστον τὸν ἑναιυτὸν, ἐφ' ᾧτε καὶ φυτεύοντα καὶ ἄλλον τρόπον ὃν αὖ βούλονται. τὴν δὲ μισθώσῃ ἀποδιδόναι τοῦ ἑκατομβαῖωνος μηνός· εἰ δὲ μὴ ἀποδοῦσιν, εἶναι ἐνεχυρασίαν Αἰζωνεῦσιν καὶ ἐκ τῶν ὥραιων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀπάντων τοῦ μὴ ἀποδιδόντος. μὴ ἐξεῖναι δὲ Αἰζωνεῦσιν μήτε ἀποδοῦσθαι μήτε μισθῶσαι μηδενὶ ἄλλῳ, ἕως ἂν τὰ τετταρά-

κοντα ἔτη ἐξέλθῃ. εἰ δὲ πολέμῳ ἐξείργωσι ἢ διαφείρωσι τὴ εἶναι Αἰζωνεῦσιν τῶν γενομένων ἐν τῷ χωρίῳ τὰ ἡμίσεα. ἐπεὶ δὲ τὰ τετταράκοντα ἔτη ἐξέλθῃ παραδύναι τοὺς μεμισθωμένους τῆς ἡμισείας τῆς γῆς χέρσας καὶ τὰ δένδρα ὅσ' αὖ ἢ ἐν τῷ χωρίῳ ἀμπελοφυγόν δ' ἐπάγειν Αἰζωνέας τοῖς ἔτεσι τοῖς τελευταίοις πέντε. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώσεως τοῦ Δημητρίου καρποῦ Εὐβουλος ἄρχων, τοῦ δὲ Ξυλίνου ὁ μετ' Εὐβουλον. τὴν δὲ μισθώσιν ἀναγράφοντας εἰστέλλας λυδίας τοὺς ταμίαις τοὺς ἐπὶ Δι-

μοσθένους δημάρχου στήσαι τὴν μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἡθῆς ἐνδον, τὴν δ' ἐν τῇ λέσχῃ, καὶ ὄρους ἐπὶ τῷ χωρίῳ μὴ ἐλάττον ἢ τρίποδος ἐκατέρωθεν δύο. καὶ εἰάν τις εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ χωρίου γίγνηται εἰς τὴν πόλιν, Αἰζωνέας εἰσφέρειν, εἰάν δὲ αἱ μισθωταὶ εἰσενέγκωσι, ὑπαλογιῶ[σ]ται εἰς τὴν μίσθωσιν. τὴν δὲ γῆν τὴν ἐκ τῆς γεωργίας μὴ ἐξεῖναι ἐξάγειν μηδεμιᾶ[ν] ἀλλ' ἢ ἐς αὐτὸ τὸ χωρίον. εἰάν δὲ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ παρὰ τὰςδε τὰς συνθήκας, πρὶν τὰ ἔτη ἐξελεῖν τὰ τετταράκοντα, εἶναι ὑπόδικον τοῖς μισθωταῖς τῆς βλάβης.

Ἐπειὶ δὲ Σιδωνίος Αἰζωνέας εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ μισθωταὶ τῆς Φιλαίδος, Αὐτοκλῆς καὶ Αὐτέας συνχωροῦσιν ὥστε ἐκείναι τὰς ἐλάας Αἰζωνέωσιν, ἐλάσαι ἀνδρας, οἵτινες μετὰ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν ταμῶν καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδώσονται τὰς ἐλάας τῷ τὸ πλεῖστον δίδοντι· τοῦ δὲ εὐρόντος ἀργυρίου λογιζάμενοι ἐπὶ δραχμῶν τὸν τόκον, τὸν ἡμί[σ]υν ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς μισθώσεως καὶ ἐνγράψαι ἐν ταῖς στήλαις τοσούτῳ ἐλάττω τὴν μίσθωσιν, τοῦ δὲ ἀργυρίου τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν λαμβάνειν Αἰζωνέας τὸν τόκον. τὸν δὲ πριάμενον τὰς ἐλάας ἐκκλῆσαι, ἐπειδὴ Ἀνθίας τὸν καρπὸν κομίσεται τὸν μετ' Ἀρχίαν ἀρχοντα, πρὸ τοῦ ἀρέτου. καὶ μύκτης καταλιπεῖν μὴ ἐλάττον [π]αλ[α]στ[α]ίους ἐν τοῖς περὶ χυτρίσματι, ὅπως ἂν αἱ ἐλαὶ ὡς κάλλιστα καὶ μέγιστα γίγνηται ἐν τούτοις τοῖς ἔτεσι. ἡρέθησαν ἀποδοῦσαι τὰς ἐλάας Ἐπεικλῆς, Ναύων, Ἀγνόδεας.

Lectiones, excepto opinor vs. 44. omnes certae sunt; igitur quae corrigi debent, peccavit lapicida. Pro ΟΥ raro est Ο, ut vs. 35. ΤΟΥΔΗΜΑΡΧΟ, et ΤΟΜΙΞΘΩΤΟ, vs. 40. ΤΟΥΔΕΑΡΓΥΡΙΟ: hinc aliquis defenderit Fourmontium num. 60. Sed alia res est in monumento indubiae fidei, alia in suspecto tot aliis de causis. In interpretatione parcus nolo locationem Piraeensium aliaque huius generis nunc conferre, sed consistam in iis, quae maxime necessaria sunt. Inscriptio pertinet ad Olymp. 108, 4. archonte Eubulo, qui post Archiam fuit: locatur autem fundus, quam Φιλαΐδα dictam videmus. Quippe quum Philaidarum demus videatur is locus ad Hymettum esse, qui nunc Philliati audit (Stuart. Ant. Att. T. III. p. XVI.), eique pago vicina Aexone sit (vide Müllerum in Topogr. Att., Encyclop. Univ. Sc. et A. T. VI. p. 221 sq.), fundus aliquis in finibus Philaidarum Φιλαΐς vocatus fuerit: unde tamen quomodo formatum sit Φιλαΐδος, difficile dictu. Conducunt autem pater et filius in quadraginta annos. Nota ἐφ' ὥστε sine I subscripto, ut Dores dicunt ὥστε pro ὥστε, itidem abiecto I; dictio vero sane mirifica est pro hac: ἐφ' ὥστε φυτεύοντας ἔχειν etc. Minus accurate etiam φυτεύοντα (arboribus conserentem) singulari numero dictum est. Ubi hostes conductorem arceant vel aliquid perdant, cessat locatio, et pro annua, quae convenerat, mercede Aexonensibus competit dimidia fructuum pars (vs. 12 sq.). Vs. 17. ad verbum ἐπάγειν desideratur ἐξεῖναι; sed non videtur additum fuisse. Dimidium solum conductores tenentur vacuum (χέρον, h. e. ψιλὴν, μὴ πεφυτευμένην) reddere: vineto tendo autem, in altera fundi parte, ut videtur, quinque postremis annis vinitorem immittere Aexonensibus licet. Dictio-

nem χρόνος ἀρχαί illustravi ad num. 11. Εἰσθήλην (eis sthēlēn) non vitium est, sed concrevit eis cum casu suo, ut ΕΞΤΗΛΗ p. ἐν στήλῃ in decreto pro Stratone rege Sidoniorum (n. 87.): cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 178 adde inscriptionem Salaminiam Archonte Ergocle scriptam (n. 108.) vs. 34. Vs. 22. δημάρχους pro δημάρχου vitiose scriptum. Demarechi sunt anni, ut Archontes. Quaestores uni demo plures fuerunt; vide de his vs. 35. Binos habes Plothenium (n. 84.) et Scambonidarum (n. 70.); τοὺς τεμάς offert etiam Piraeensis de theatro inscriptio (n. 102.), et Halaeensis n. 88. et alia n. 89. Iuventae templum et Lesche fuerunt in ipso pago. Leschen intellige δημοτῶν: contra quas Proclus ad Hesiod. O. et D. p. 116. ed. Heins. commemorat cccix Atheniensium leschas, eae gentilitiae fuerunt. De ὄροις v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 142. Ii nunc ponuntur, ut constet cuius hic fundus sit et cui locatus. De εἰσφορᾷ, cui etiam fundi universitatum obnoxii fuerint, dixi ibid. T. II. p. 47. Vs. 29. εἴπῃ est de δημότῃ sententiam ferente, ἐπιψηφίσῃ de magistratu demi paganos in suffragium mittente. Iunge vero ὑπόδικον τῆς βλάβης.

Post pactum conventum concesserunt conductores, ut Aexonenses caederent oleas, ea lege, ut lignorum venditorum pretium Aexonensibus cederet, qui id mutuam darent: usuris autem eius pecuniae centesimis computatis (cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 135 sqq.), tantum de conductionis pretio remittendum conductoribus esse, quanta earum usurarum dimidia pars esset; ut, si mille drachmis venditae oleae essent, quoniam harum usurae centesimae cxx drachmae sunt, de mercede conductionis remissae essent lx drachmae: remissam vero summam locationis tabulis inscribendam esse; quod cur in hac quidem tabula non sit factum, haud iuvat inquirere. Pecunia pro oleis emptis soluta dicitur τὸ εὐρόν ἀργύριον, p. εὐρεθέν: cuius usus vestigia sunt ap. Xenoph. M. S. II, 5, 5. Aesch. in Timarch. p. 177. Caedendae oleae, postquam Anthias, pristinus conductor, fructus collegerit, sed non post arationem. Colliguntur autem fructus Octobri vel Novembri; post id tempus fere caedere illas oleas licebat, ita tamen ut ante arationem fieret, ne satio detrimentum caperet. Fructus ab Anthia colligendi dicuntur καρπὸς ὁ μετ' Ἀρχίαν ἀρχοντα, fructus qui superiore anno natus erat, et nunc Eubulo archonte colligitur: hinc etiam τοῦ ξυλίνου καρποῦ locatio ab anno post Eubulum demum incipit (vs. 19.). Locationem ipsam initio anni Olymp. 108, 4. ante auctōrium fieri patet, ut inde ab Hecatombaeone uti solo conductor potuerit, arboribus autem non item, quarum fructus Anthiae cedebant usque ad Eubulei anni finem. De olearum excidendarum ratione quae adduntur, paucis illustrabimus. Et primum quidem non, quod nuper quidam finxit, olearum cultura publica civitatis Atticae fuit, quae omnem olearum fructum ab agricolis redemerit oleoque sola mercatutam fecerit, ut reges nonnulli herba Nicotiana;

sed libera olearum cultura privatis concessa erat, publicaeque non erant oleae nisi sacrae, si modo sacra possunt publica dici, et eae, quae in fundis publicis essent: Hadrianus quid iusserit, in veteris reipublicae monumento illustrando non examinamus. Sed lege cautum antiquitus est, ne quae olea effoderetur et extirparetur, nisi paucae sacerorum causa et in funerum usum; quae extirpatio est τὸ ἐκπρεμνίζειν, τὸ ἐξορύττειν (Dem. adv. Macart. p. 1073. 1074.). At caedi oleas licebat; id quod fit ex nostro decreto, in quo ἐκκόπτειν dicitur: sed relinquendi stipites sunt. Huc pertinent, quae de μύκησι caventur. Μύκης, *fungus*, morbus est olearum. Theophrast. Hist. pl. IV, 14, 3. ed. Schn. ἡ δὲ ἐλαία πρὸς τῷ τοῦ σκώληκος ἔχειν. οἱ δὲ καὶ τὴν συκὴν διαφθείρουσιν ἐντίκτοντες, φύει καὶ ἥλον· οἱ δὲ μύκητα καλοῦσιν, ἐνίοι δὲ λοπάδα· τοῦτο δ' ἐστὶν οἶον ἥλοι αὐτῶν. Quae aliam lectionem secutus expressit Plinius H. N. XVII, 24. *Olea clavum etiam patitur, sive fungum placet dici vel patellam: haec est solis exustio* (ἡλίου καῦμα). Hesych. v. μύκης: καὶ ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐγγεννώμενος ἥλος. Nicander Fragm. Georg. IX. ἐχθρὰ δ' ἐλαίης Ῥοῆς τε πρίνου τε δρυὸς τ' ἀπὸ πῆματα κεῖται Οἰδαλέα, ξύγκολλα βάρη πνιγνόντα μύκητων. cf. Choeroboscum ap. Bekker. Anecd. T. III. p. 1399. Sed hi fungi alieni ab hoc pacto: μύκητες hoc loco stipites sive trunci sunt de caesa arbore in solo relictis; quippe hi rursum germinant et surculos agunt, ex quibus optima oleis propago. Sed nisi aliqua trunci pars super solo relinquitur, non aequae laeti surgunt surculi; igitur iubetur μύκητας καταλιπεῖν μὴ ἔλαττον ἢ [π]αλα- [α]στίαους. Sic correxi; absurda est lectio ταλαν- τίαους. *Palmi* altitudine trunci super terra relinquendi sunt: palmus est παλαιστή, sive meliore scriptura παλαστή, quam commendat Pollux, praebent Acta curatorum templi Poliadis (n. 160.), et hac mensura in olearum plantatione docenda haud raro utuntur Geoponicorum scriptores, ut IX, 10. et 11. Hodie quoque in arborum venditione, quanti super solo trunci relinquendi sint, ut germinare surculi possint, accurate cavetur. Illi igitur trunci

ob formae similitudinem μύκητες dicti sunt; atque ex illis, ut dixi, et nostra aetate instauratur olivetum et olim instauratum est. Nam etsi plantarium etiam taleis aliisque modis constitutum est, tamen Columella auctore (de arboribus cap. 17.) *melius truncis quam plantis olivetum constituitur*; aut ita, ut truncus integer maneat, aut ut discindatur. Utrumque modum docent Geoponica, in quibus qui nostrae inscriptioni μύκης audit, πρέμνον dicitur: πρέμνον enim, ut Hesychii verbis utar, πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον. Accipe iam Leontini verba de oleis plantandis Geop. IX, 11, 5. Οἱ δὲ τὰ γενναϊότατα τῶν παραφυάδων μετὰ τοῦ πρέμνου φυτεύουσιν· οἱ δὲ τὰ μέλλοντα λαμβάνεσθαι φυτὰ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους ἐτι ὄντα περικαθαίρουσι δρεπάνῳ καὶ περὶ ἐπιτολὴν τοῦ Ἀρκτούρου ἐντιθέασιν εἰς τοὺς βόθρους. Et paulo post: Τινὲς δὲ ἀπὸ πρέμνων φυτεύουσιν οὕτως συγκόψαντες αὐτὰ τὰ πρεμνὰ εἰς κορμούς· μείζονας ἐπιτιθέασιν τῷ βόθρῳ τοὺς κορμούς ἔχοντας τὸν φλοιὸν ἄνω καὶ προσχωσάντες τῇ γῇ μετὰ κόπρου ἐπὶ παλαιστὴν εὔσι. Quo pertinet etiam Xenophontis locus de olearum cultura Attica (Oecon. 19, 13.): ὁρᾷς δ', ἔφη, ὅτι πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστι. Postremo de περιχυτρίσμασιν, in quibus trunci relinquendi sunt, meam dico sententiam. Etenim oleae ubi primum plantantur, singulis singuli scrobes fodiuntur, de quibus v. Plin. XVII, 29. Columellam l. c. et de R. R. V, 9. ac Graecos Geoponicorum scriptores: eos Columella praecipiente quoquo versus pedes quattuor patere oportet. Quem scrobem conicio fictilis testae gyro ab Atticis cinctum esse, postquam plantata olea et terra expletus scrobs esset: ita fiebat, ut oleae dicio ab reliquo separaretur agro consito, atque intra eius περιχυτρίσματος spatium commode perfici possent, quae ad arboris curam necessaria essent, radicum circumfossura, aggestus stercoris (περιβολὴ τῆς κόπρου), musci, amurcae etc., terrae circumfusio (πρόσχωσις, πρέχωσις), postremo ablaqueatio (φιάλωσις) ad aquas recipiendas et irrigationem, quae omnia in oleae adultae cultura tum a ceteris scriptoribus tum a Sotione (Geop. IX, 9.) et Quintiliis (ib. 10.) praecipiantur.

94.

„Εν τῇ χωρίῳ τοῦ κουρταλας in Attica“, ex schedis Fourmonti.

ΕΠΙΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥΑΡΧ
ΕΥΘΥΔΕΜΟΥΔΗΜΑΡΧ
ΕΥΘΥΔΗΜΟΣΕΥΘΥΔΟ
ΚΛΕΑΡΙΞ ΡΟΚΛ
ΕΥΘΥΔΟΝ ΘΥΔΟ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΜΟΦΑ
ΑΙΝΙΑΔΗΣΚΑΛΙΟΥ
ΑΝΤΙΑΞΕΥΦΙΛΗΤΟΥ
ΑΙΝΙΑΔΗΣΚΑΛΙΟΥΦΑΝ
ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΗΣΑΝΤΙΔΕ

Fuit haud dubie Π, Θ, Ξ, ut dedi. Theophrastus Archon Olymp. 110, 1. item Olymp. 116, 4.

Fragmentum decreti nescio cuius pagi: vs. 2. habes Εὐθύδημου δημάρχου. Sequuntur nuda nomina, quum cetera perierint.

Εὐθύδημος Εὐθύδημου
Κλεάρισ[τος] Ἰε[ροκλ]έους
Εὐθυ... [Εὐ]θυ....
Δημοσθένης[ς]
Αἰνιάδης Καλ[λ]ίου
Ἀντίας Εὐφιλήτου
Αἰνιάδης Καλ[λ]ίου* * Dele hunc versum.
Ἀντικλείδης Ἀντι...

Credo vs. ult., deleto ΔΕ, ex superiore addendum esse ΦΑΝ: Ἀντιφάνους.

95.

„Athenis apud Nicolaum Βλασταροῦ," ex Fourmontianis. Secundus versus maioribus litteris scriptus.

Ι ΒΑΞ . . .
 ΜΟΚΡΑΤ . . .
 ΕΠΙΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΟΞ
 ΑΝΕΘΗΚ]ΕΝΞΕΤΕΦΑΝΩΘΕΙΞΑΥΡ[Ο ---
 ΑΡΕΤ]ΗΞΕΝΕΚΑΚΑΙΔΙΚ[ΑΙΟΞΥΝΗΞ

Nicocrates Archon Olymp. 111, 4. Videtur rettuleram, quod *ex decreto* populi coronata aliqua mulier videretur: et recte: posthac tamen vidi, vs. 4. fuisse verbum ἀνέθηκεν, iamque intellexi esse hoc monumentum ex eo genere, ex quo n. 128 sqq. Tamen toleretur hoc loco.

96.

Athenis, ex schedis Fourmonti a Bekkero transcriptis. Ed. Raoul-Rochette *Ant. Bosp.* p. 175 sq. et tab. XIV. 1.

[ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΞ ΕΠΙ ΤΗΣ]
 [. . . ΙΔΟΞ ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ ΙΩΝ]
 ΟΞ . . . ΔΕΚ[ΑΤΗΙ ΗΙΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΕΠΕΨΗ
 ΦΙΞΕΝ ΠΑΜΦΙΛΟΞ ΦΙ[Λ ΚΑΙ ΞΥΜ
 ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΔΗΜΑΔΗΣ ΔΗ[ΜΑΔΟΥΛΑΚΙ
 5 ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙ ΔΗ ΠΡΟΤΕΡΟ[Ν ΟΙ ΠΡΟ
 ΤΟΝ ΟΙΟΙ ΕΥΡΥΛΟΧΟΥΚΙ [ΚΑΙ
 ΑΚΕΞΑΝΔΡΟΞ ΦΙΛΟΙΟΝΤΕ[Ξ ΚΑΙ ΞΥΝΟΙ
 ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ ΠΟΛΛΑΚΑΙ ΜΕΓΑΛ[Α ΕΥΕΡΓΕ
 ΤΗΣ ΑΝΤΟΝ ΔΗΜΟΝΤΟΝ ΑΘ[ΗΝΑΙΩΝ
 10 ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΥΡΥΛΟΧΟΞ ΠΑΤ[ΡΙΚΗΝ Ε
 ΧΩΝ ΞΥΝΟΙΑΝ ΠΡΟΞ ΤΟΝ ΔΗ[ΜΟΝΤΟΝ
 ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΧΡΗ[ΞΙΜΟΞΩΝ
 ΚΑΙ ΚΟΙΝΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΟΙΞΙ [ΑΡΑΓΕΝΟ
 ΜΕΝΟΙΞ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΙΞ ΚΥΔ[ΩΝΙΑΝ
 15 ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΥΞ ΑΘΗΝΑΙΩΝ Λ[ΥΞΑ
 ΜΕΝΟΞ ΕΚ ΚΡΗΤΗΣ ΑΠΕΞ Τ[ΕΙΛΕΤΟΙΞ Ε
 ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΛΟΜΑΞ ΙΝ ΚΑΙ [ΑΙΤΙΟΞ Ε
 ΓΕΝΕΤΟ ΤΟΥΞ ΑΘΗΝΑΙΕΙ [ΤΩΝ ΠΟΛ
 ΕΜΙΩ]Ν ΕΙΞ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΞΥΝ

Forma decreti ea est, quae aetate Demosthenis et postea usitata fuit; qui populum in suffragium misit, fueritne ex prytanibus an ex proëdriis non contribulibus, non patet; formulae tamen eae fuerunt, quae in decretis Archonte Nicodoro Olymp. 116, 3. (n. 105.) et Archonte Dionysio (n. 124.) scriptis: in quibus ὁ ἐπιψηφίζων est ex proëdriis non contribulibus. Demades quum Olymp. 115, 2. perierit, ante illum annum hoc decretum scriptum est; sed probabiliter circa Olymp. 111. post pugnam Chaeronensem poni potest. Initio periit nomen Archontis, deinde φυλή πρυτανεύουσα, eius numerus in tribuum ordine annuo, mensis et dies mensis, postremo dies prytaniae. Ex die prytaniae superest ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ. Sequitur epistates proëdrorum *Pamphilus Phil.* . . . cuius nomini demi nomen additum erat decurtatum; tum Demadis nomen, qui

sententiam dixit. Is Demadis filius fuit (Or. περὶ δωδεκαετίας), non Demaei, ut est ap. Suid., Laciadum ex pago, quod ex Suida colligitur, ubi de eius filio, minore Demade, dicit: igitur ΛΑΚΙ appositum a me est, ex more eius aetatis decurtato demi nomine. Etenim, etsi non par ubivis litterarum numerus est, nec στοιχηδόν scriptum hoc decretum videtur, tamen plenum nomen ΛΑΚΙΑΔΗΣ nimis longum est. Eadem de causa vs. 2. post πρυτανείας non addi potest vox ἐκκλησία. Vs. 3. in prima voce pro Ξ Fourm. litteram praebet inter Σ et Ι mediam; sed Sigma certum est: idem ubivis Π; sed fortasse Γ fuit. Ceterum quae in formulis praescriptis restitui, certa esse intelliges collato decreto n. 105. Potest tamen etiam scriba additus insuper esse, ut in aliis huius generis decretis; cf. modo n. 90. 111. 124. Reliquorum supplementorum plu-

rima ministravit Rochettus, nisi quod vs. 5. καὶ οἱ προ- dedit, vs. 6. Κίμων τε καὶ, vs. 7. ὄντες καὶ χρή- σμοι, vs. 12. omisit ὧν, vs. 16. habet tantum ἀπέ- στειλεν, vs. 18. 19. autem dedit εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν: quorum plurima Graecitatis causa mutavi; vs. 7. autem εὔνοι dedi, quod hoc et usui horum decre- torum et spatio et sententiae unice convenit et ex seqq. commendatur: nam χρήσιμοι ibi vel ideo non aptum est, quod utilitatis civitati praestitae mentio non ibi participio exprimenda erat, quo eorum erga Athenienses animus qualis fuerit designatur, sed verbo, quod tenemus in voce εὐεργέτησαν. Vs. 18. 19. quod supplēvi, certum est. Demosth. de cor. p. 316. 4. εἴ τινας ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην. Adv. Nicostr. p. 1250. 1. τοῦ λυσάμενου ἐκ τῶν πολεμίων. Ceterum quos ille redemit, probabile est in bello cum Philippo, maxime in Chaeronensi pugna captos

et venditos esse: unde coniicias hoc decretum ad eius proelii tempus proxime accedere. Iam accipe verba vulgatis litteris expressa.

[Ἐπὶ ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς ἰδὸς τῆς πρυτανείας, ἰῶνος].. δεκάτη, ἡ ἡμέρα τῆς] πρυ- τανείας, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Πάμφιλος Φίλ..... καὶ συμ]προέδροι, Δημάδης Δη[μάδου Λακι.] εἶπεν· Ἐπειδὴ πρότερον οἱ πρό]γονοι οἱ Εὐρυλόχου Κ..... [καὶ] Ἀλέ- σανδρος φίλοι ὄντες καὶ εὔνοι τῇ πόλει πολλὰ καὶ μεγάλ[α εὐεργέ]τησαν τὸν δῆμον τὸν Ἀθ[ηναίων,] καὶ νῦν Εὐρυλό- χος πατ[ρικὴν ἐ]χων εὐνοίαν πρὸς τὸν δῆ[μον τὸν] Ἀθ- ναίων διατελεῖ χρή[σιμος ὧν] καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τοῖς πα- ραγενο]μένοις Ἀθηναίων εἰς Κυθ[ωνίαν,] καὶ πολλοὺς Ἀθ- ναίων λ[υσά]μενος, ἐκ Κρήτης ἀπέστ[ειλε τοῖς ἐ]αυτοῦ ἀνα- λ[ώ]μασιν, καὶ [αἴτιος ἐ]γένετο τοῦ σωθῆναι ἐκ [τῶν πο- λεμίων] εἰς τὴν ἰδίαν, συν.....

97.

Mus. Britann. n. 195. ex schedis Rosianis.

ΥΣΘΟΡΑ
ΚΑΘΙΥ
ΤΑΝΕΙΑ
ΟΙΕΝ
5 ΜΠΡΟΕ
ΚΙΔΗ
Ι.ΥΞ
ΞΑΧΑΡΝ
ΕΦΛΥΕΥ
10 ΦΛΥΞΤΡΟ
ΘΕΟΤΙΜΟ
ΚΑΙΠΡΟ
ΟΥΞΕΥΡ
ΑΜΙΛΛ
15 ΕΙΚΝΥΞ

Fragmentum ex eodem quo prius genere. Vs. 2. latet δεκάτη, vs. 3. πρυτανείας, vs. 4. videtur ἔδοξεν esse, sed exspectes potius ἐπεψήφισεν: etsi hoc po- test postpositum fuisse. Certe vs. 5. manifestum est καὶ συμπροέδροι. Iam sequuntur reliqua prae- scripta; vs. 7. demoticum nomen in μεὺς desinens,

vs. 8. aliquis Ἀχαρνεύς, deinde vs. 9. Φλυεύς, vs. 10. fortasse Ἀναφλύστιος. Deinde inferuntur ipsius de- creti verba, credo in *Theotimi* honorem scripti; vs. 12. fuit καὶ πρότερον in his plebiscitis honorariis vulgatissimum; vs. 14. fuit ὅπως ἂν ἐφάμλλον ἦ, for- mula aliunde cognita. - Vs. 15. est δείκνυσιν.

98.

Frustulum lapidis Attico caractere insigne; ex subterraneis Musei Britannici. Misit Müllerus.

ΙΖ
ΞΕΝΤΩ.Δ.Ν
ΦΙΞΘΑΙΤ.ΙΒ
ΟΚΕΣΤΟΝΔ.ΜΟΝ
5 ΑΝΤΟΞΡ.ΕΔ
ΠΡΟΕΔΡΕ.Ν
ΟΑΙΤΗΞΕ
ΙΤΗΙΒΟΥΛΗ
ΝΤΗΝ-
10 ΞΑ

Vs. 2. fortasse ἔδοξεν τῷ δήμῳ, vs. 3. ἐψηφίσθη τῇ βουλῇ, vs. 4. ἐς τὸν δῆμον, vs. 5. προεδρ. vs. 6. προε- δρεύοντ. vs. 7. fortasse δεδύχθαι vel tale quiddam

aliud, si vs. 8. praetuleris legendum δεδύχθαι τῇ βουλῇ.

Marmor Choiseulianum Catal. Dubois. n. 221. nunc in Museo regio Parisiensis, Catal. Clarac. n. 540. Ex schedis Müllerii.

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΙΑΝΕΘΕΣ ΑΝΜΗΤΡΙΘΕΝ ΠΙΗΓΗΣΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΛΟΓΕΑ
ΣΤΟΥΔΗΜΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΔΟΞΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΥΛΛΟΓΕΥΣΙΝ
ΕΠΕΙΔΗ ΑΥΣ ΕΚΛΗΞΕΙΡΗΝΙΠΡΟΤΥ
ΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΤΑΙΟΥΝ ΠΙΟΙΚΑΙΤΑΝ ΑΛΛΑΝΑΡΑΝΤΑΝ ΕΡΕΜΕΛΗΘΗΝΑΥΤΑΙ ΕΡΕΤΑΞΑΝΟΙΣ
ΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ
ΟΝΔΥΝΑΤΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΕΙΣΙΟΙ ΗΣ ΕΕΡΑΙΝΕΣΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΕΣΑΙ
ΧΡΥΣΩΝ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΡΕΤΗΣ ΕΡΕΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΕΤΟΝ ΟΥΣ ΕΥΝΑΡΧΟΝ
ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΡΕΤΗΣ ΕΡΕΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΕΤΟΝ ΟΥΣ ΕΥΝΑΡΧΟΝ
ΤΑΝΕΥΝΑΡΧΟΝΤΑΝ

Ο, Θ, Ω reliquis litteris minora sunt, ut passim, Π et Γ variant: pro Ξ credo Ξ in marmore fuisse. Monumentum in utroque latere magna parte multatum, quam olim latum fuerit, supplementa partim certa partim probabilia docent, maxime vs. 10. et in sinistra parte vs. 3. Annus est Hegesiae Archontis Olymp. 114, 1.

I. Ἀθηναῖοι ἀνέθεσαν μητρὶ θεῶν ἐπὶ Ἡγησί[ου ἀρχόντος τοὺς συλλογέας

τοῦ δήμου ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης....

II. Ἐδοξεν τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν· Ἐπειδὴ Εὐδύ[δημος

.....τὴν ἀρχὴν ἤρξε μετὰ τῶν συναρχόντων

καλῶς καὶ δικαίως, καὶ προθύμως ἐπεμελήθη πάντων ὧν αὐ-

τῷ ἐπέταξαν οἱ συναρχόντες, καὶ ἱεροποίησεν τῇ Ἀθηνῇ, δέδωχθαι τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν, ἐπαινέσαι κα-

ὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ : Χ : δραχμῶν ἀργυρίου ἀρετῆς τε ἕνεκα τῆς περὶ τοὺς] συναρχοντας

καὶ δικαιοσύνης

τῆς περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· ἀναγράφαι δὲ

τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ, καὶ στήσαι ὑπὸ τῷ ἀνάδημα τὸ κοινόν

[τῶν συναρχόντων.]

III. Ἐδοξεν τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν·

Ἐπειδὴ Λυσικλῆς Εἰρηνίππουτὴν ἀρχὴν ἤρξε μετὰ τῶν συν-

αρχόντων καλῶς καὶ δικαίως [καὶ ἱεροποίησεν τῷ Διὶ

τῷ Ὀλυμπίῳ, καὶ τῶν ἄλλων ἀπ[άντων ἐπεμελήθη, ὧν αὐτοὶ ἐπέταξαν οἱ σ-

υναρχόντες κατὰ τοὺς νόμους,]

.....[ὅσ-

ον δύναται, ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἐποίησε, ἐπαινέσαι αὐτὸν καὶ στεφανῶσαι

χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ : Χ : δραχμῶν ἀργυρίου, ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης

ἕνεκα τῆς περὶ τὸν δῆμον τὸν [Ἀθηναίων καὶ τῆς περὶ τοὺς συναρχον-

τας· ἀναγράφαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ καὶ στήσαι αὐτὸ ὑπὸ τῷ ἀ-

νάδημα τὸ κοινόν τῶν συναρχόντων.

II. et III. suppleta alterum ex altero sunt, ad sensum recte; verba ipsa dubia, quod non plane iisdem formulis concepta haec decreta sunt, sed similibus. In II. neminem paulo doctiorem offendet repetitio δέδωχθαι τοῖς τοῦ δήμου συλλ. Ibidem ΕΥΟΥΚΑΠΟΣ vitiosum est manifesto. In III. vs. 7. E ante ΚΑΤΑ Müllerus notavit incertum esse; ni fallor, ut vitiosum delevit ipse quadratarius. Vs. 1. 2. inscriptio est donarii a populo oblatis; neque enim ΙΟΙ potest quidquam esse nisi [Ἀθηναῖοι: et vs. 2. recte a me suppletum esse non dubito. Quippe adiectum ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης docet populum Magnae Matri ipsos dedicasse eos, quorum hoc monumentum est, *Populi Convocatores*, fortasse in pompa anaglypho expressa representatos. Hoc in

sine decretorum dicitur τὸ ἀνάθημα τὸ κοινὸν τῶν συν-
 αρχόντων, h. e. universi collegii Convocatorum Po-
 puli, ubi quod ipsorum donarium vocatur, quum
 supra Athenienses id dedicasse dicantur, exigui mo-
 menti est; potuerunt enim ipsi Populi Convocato-
 res donarium pro ipsis dedicandum collocare, post-
 quam populus iussit. Decreta ipsa patet non a
 populo facta, sed a collegio τῶν συλλογέων, eaque,
 ut in ipsis expressum est, iussu collegii donario
 communi subscripta sunt. Coronae usitati fere
 ponderis sunt (cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 29.), si
 auri pretium ad argentum ex ratione tum non inu-
 sitata 14:1 computaveris, et operarum mercedem
 detraxeris, vix LXX drachmarum auri: sumptum
 aut collegium praestitit aut populus, si populus
 forte collegio antea concesserat, ut publicis im-
 pensis unum et alterum collegiarum coronaret. De
 ipso magistratu, qui συλλογεῖς τοῦ δήμου vocantur,
 pauca tenemus. Attamen iidem videntur qui in
 Lex. rhet. Bekk. p. 304. memorati sunt: Συλλογεῖς,
 ἄρχοντες ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονητοί, οἵτινες ἀπεγράφοντο
 τὰς οὐσίας τῶν ἐλεγαρχικῶν: etsi ipse Oec. civ. Ath.
 T. II. p. 253. hoc dubitanter proposui, et Meierus
 meus (de bon. damn. p. 206.) etiam negat. Harpocr.
 v. Συλλογή: ὄνομα ἀρχῆς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ μετοικι-
 σμοῦ σαφέστατα δηλοῖ: quae decurtata habent Suid.

et Phot. In quibus verbis num συλλογῆς, vetus
 forma Attica, reponenda sit, quod Meiero placet,
 adhuc dubito, licet hoc habeant Harpocratonis co-
 dices quattuor apud Bekker. et codex Vratisl. ac
 Photius; similiter enim Hesychius: Εἰσαγωγή: ἀρχὴ
 Ἀθηνησὶ τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων, ubi nihil mu-
 tandum esse Ulpiano advocato interpretes notavit.
 Lex. Seg. p. 273. Κρυπτή ἀρχὴ τις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων
 πεμπόμενη εἰς τοὺς ὑπηκόους etc. Ex nostra inscri-
 ptione τοὺς τοῦ δήμου συλλογέας videmus in sacris po-
 tissimum faciendis occupatos esse, ut Minervae et
 Iovis Olympii; et ex Olympieis τὸ δεγματικὸν illi in
 aerarium referunt docentibus rationibus Olymp.
 111, 3. quas dedi in Actis Quaestorum n. 157.
 Itaque vide ne illi ad sacra quaedam, in quibus
 populus epularetur, convocaverint cives suos, in-
 deque nomen traxerint: optimatum bona autem,
 quae ut publicarentur, in indicem relata ab illis
 dicuntur, potuerunt post anarchiam in ipsum hunc
 epularum usum converti: quemadmodum bona pu-
 blicata haud raro populo viritim distributa sunt.
 Nihil enim illa aetate Attico populo ventre gratius
 fuit: nec magnam quam sibi hi συλλογεῖς parave-
 rant gratiam alii rei deberi censeo quam lautis epu-
 lis, quibus illi publico sumptu ex theoricis pecu-
 niis acceperissent populum.

100.

Merendae (Myrrhinunte) in ecclesia destructa. Ex schedis Fourmonti.

Ο
 Ι Κ Α Ι Σ Π Α Σ Α Ι Σ Α Ι Σ Ρ Ο
 Ι Ο Υ Σ [Ι] Μ Υ Ρ Ρ Ι Ν Ο Υ Σ Ι Ο Ι Ε Ι Ν
 Τ Ο Ι Κ Α Ι Τ Ω Ν Λ Ο Ι Γ Ω Ν Χ Ο
 5 . Φ Τ Ο Υ Σ Ι . [Γ] Ι [Μ] Ε Λ Η Ο Ε Ν Τ [Α Σ] Τ Ο .
 Ο Δ Ο Σ Ο Ω Σ Υ Ρ Ε Ρ Τ Ω Ν Δ Η Μ Ο Υ Σ
 . Τ Ρ Ε Σ Θ Ω Ι Ι Κ Α Ι Λ Ο Ο Ν Γ Α Ρ Α [Τ
 Ω] Ν Δ Η Μ Ο Τ Ω Ν Κ Α Θ Ο Ι Τ [Ι] Μ [Η] Ο [Η
 Σ Ε Τ Α Ι Α Χ Ι Ο Σ Τ Ο Ν Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ
 10 Η] Μ Α Τ Ο Ν Ο Ρ Ω Σ Α Χ Κ Α Ι Ο Σ Α Λ Λ Ο [Ι
 Ρ Α Ν Τ Ε Σ Φ Ι Λ Ο Τ Ι Μ Ω Ν Τ Α Ι Ε Ε
 Ξ Τ Ο Υ Σ Δ Η Μ Ο Τ Α Σ Ε Ι Δ Ο Τ [Ε] Σ Ο Τ
 Ι] Χ Α Ρ Ι Τ Α Σ Χ Γ Ο Λ Α Ψ Ο Ν Ι Α Ν Γ [Α
 Ρ] Α Τ Ω Ν Δ Κ [Μ] Ο Τ Ω Ν Α [Ξ] Ι Α [Σ] Τ Ω Ν [Ε
 15 Υ] Ε [Ρ] Γ Ε Τ Η Μ [Α] Τ Ω Ν Α Ν Α Ι [Ρ] Α Τ [Α Ι
 Δ] Ε Τ Ο Δ Ε Τ Ο Ψ Η [Φ] Ι Σ Μ Α Τ Ο Ν Δ Η [Μ
 Α Ρ Χ Ο Ν Ε Ν Σ Τ Η Δ Η Ι Λ Θ Ι Ν Η [Ι Κ
 Α] Ι Σ Τ Η Σ Α Ι Ε Ν Ι Ω Ι Μ Ε Ρ Ω Ι Τ Η Σ
 Α] Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ο Σ Τ Η Σ Κ Ο Λ Λ Ι Ν Ι Δ Ο
 20 Σ Ε Ι Σ Δ Ε Τ Η Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Η Ν Τ Η Σ
 Σ Τ Η Λ Η Σ Μ Ε Ρ Ι Σ Α Ι Τ Ο Ν [Τ] Α Ν Ι [Α
 Ν] Ι Σ Ι Δ Ι Ρ Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Α Ν Τ Ι Γ Ρ
 Α] Φ Ε Α Μ Ε Ι Σ Ι Α Ν Δ Δ Δ Δ Ρ Α [Χ Μ
 Α] Σ Α Ρ Ο Τ Η Σ Ρ Ο Σ Ο Δ Ο Υ
 25 Ο Ι Δ Ι Μ Ο Τ Α Ι

Vs. 1-7. etsi nonnulla perspicui possunt, ut
 . . . καῖς (scribe πατρικαῖς vel δημοτικαῖς, nempe But-
 tmanno iudice δυσίας) πάσαις, αἷς ποιῶσι Μυρρηνούσιοι,
 deinde fortasse εἶναι δὲ αὐτῶ, et καὶ τῶν λοιπῶν (for-
 tasse τὸν λοιπὸν χρόνον) . . . τοὺς ἐπιμεληθέντας . . . ὑπὲρ

τοῦ δήμου: tamen mihi quidem non contigit inte-
 gram inde elicere sententiam. Reliqua aperta sunt;
 in quibus quid in vacuis spatiis suppleverim, ex
 iis quae uncinis seclusi, quid emendaverim ex
 Fourmonti lectione vitiosa intelliges.

. παρὰ τ-
 ῶν δημοτῶν· καθότι τιμηθή-
 σεται ἀξίως τῶν εὐεργετ-
 10 ημάτων, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι
 πάντες φιλοτιμῶνται εἰ-
 ε τοὺς δημότας, εἰδότες ὅτ-
 ι χάριτας ἀπολήφονται πα-
 ρὰ τῶν δημοτῶν ἀξίας τῶν ε-
 15 νεργετημάτων. ἀναγράψαι
 δὲ τότε τὸ ψήφισμα τὸν δήμ-
 αρχον ἐν στήλῃ λιθίνῃ κ-
 αὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς
 Ἀρτέμιδος τῆς Κολαινίδας-
 20 σ· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς
 στήλης μερίσαι τὸν ταμίαν
 ν Φεῖδιππον καὶ τὸν ἀντιγρ-
 αφέα Μειδίαν ΔΔΔ δραχμ-
 ἀς ἀπὸ τῆς προσόδου.
 25 Οἱ δημόται.

Ultimus versus maioribus litteris scriptus est.
 Pro Σ coniicio Ξ fuisse. De Diana Colaenide
 Myrrhinunte v. Pausan. I, 31, 3. Schol. Aristoph.
 Av. 873. Quaestoris nomen vs. 22. videtur Φεῖδιπ-
 πος esse, ΙΣ in ΦΕ mutato, quae facillima correctio
 est. Ceterum notabile est etiam demorum Quae-
 storibus Contrarotulatores appositos fuisse.

Lapis in Piraeo effossus et ab Albano colono in casa prope Thesei templum olim asservatus; Societas, qui *Dilettanti* dicuntur, donavit Museo Britannico, ubi Spat. VI. n. 19. extat. Ed. Chandl. Inscr. II, 108. p. 72. cum Latina translatione. I saepe pro P est, marmorarii incuria, ut Chandlero videtur; quod si verum est, oblitus ille est rotundam lineam addere. Infra corona frondea sculpta est.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣΕΙ ΠΕΝΕΡΕΙΔΗ ΚΑΛΛΙ
ΔΑΜΑΣΚΑΛΛΙΜΕΔΟΝΤΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΗΣ ΑΝΗΡ
ΑΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΜΠΕΡΙ ΤΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝ
ΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΜ ΠΕΙΡΑΙΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟ
5 ΕΙ ΑΓΑΘΟΝ ΟΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΥΝΟΙΑΝ Ε
ΝΔΕΔΕΙΚΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΓΚΑΙΡΩΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΠΕ
ΙΡΑΙΕΥΣΙΝ ΕΡΑΙΝΕΣΑΙ ΚΑΛΛΙΔΑΜΑΝΤΑ ΚΑ
ΙΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΙΘΑΛΛΟΥΣ ΤΕ ΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣ
ΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ
10 ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩ
Ν ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΘΥΩΣΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΟΙΝ
ΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΝΕΜΕΙΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΑΜΑΝΤΙ ΜΕ
ΙΙ ΔΑΚΑΘΑ ΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥ
ΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΘΑΙ ΚΑΛΛΙΔΑΜΑΝΤΑ ΜΕ
15 ΤΑ ΠΕΙΡΑΙΕΩΝ ΕΝΑΡΑΣΙ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΠΛΗΝ
ΕΙ ΠΟΥ ΑΥΤΟΙΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣΙΝ ΝΟΜΙΜΟΝ ΕΣΤ
ΙΝ ΕΙΣΙ ΕΝΑΙ ΑΛΛΩΙ ΔΕ ΜΗ ΚΑΤΑΝΕΙΜΑΙ ΔΕ Α
ΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΡΙΑΚΑΔΑ ΗΝ ΑΥΤΟΣ ΒΟΥΛΗΤΑΙ
ΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥΤΩ ΙΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΩ
20 ΘΕΑΤΙΩ ΙΟΤΑΜΠΟΙΩΣΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΤΑ ΔΙΟΝ
ΥΣΙΑΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣΙ ΚΑΤΑΝΕΜ
ΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΓΕΤΩ ΑΥΤΟΝ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΘΑΠΕΙΤΟΥΣΙ ΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
Σ ΑΛΛΟΥΣ ΟΙΣ ΔΕ ΔΟΤΑΙ Η ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΠΑΙ ΑΠΕ
25 ΙΙΑΙΕΩΝ ΤΕΛΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΤΑ ΑΥΤΑ ΤΕΛΗ ΗΝ
ΤΩΙ ΔΗΜΩΙΑ ΠΕΡΑΓΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΚΑΙ ΜΗ
ΓΛΕΓΕΙΜ ΠΑΡΑΥΤΟΥ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟΝ ΤΟ ΕΓΗΤ
ΗΤΙΚΟΝ ΑΝΕΙΠΕΙΝ ΔΕ ΤΩΙ ΘΕΑΤΡΩΙ ΤΟΝ ΚΗ
ΡΥΚΑΤΡΑΓΩΓΙΩΝ ΤΩΙ ΑΓΩΝΙ ΟΤΙΣΤΕΦΑΝΟΥ
30 ΣΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΚΑΛΛΙΔΑΜΑΝΤΑ ΚΑΛΛΙΜΕΔΟ
ΝΤΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΗΣ ΑΝΗΡ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙ
ΑΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ
Ν ΔΗΜΟΝ ΤΟΜ ΠΕΙΡΑΙΕΩΝ ΟΡΩΣΑΝΕΙΔΩΣΙ ΠΑ
ΝΤΕΣ ΟΤΙ ΕΡΙΣΤΑΝΤΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΧΑΡΙΤΑ
35 ΣΑΞΙΑΣ ΑΡΟΔΙΔΟΝΑΙ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝ
ΟΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟΥ Η
ΦΙΣΜΑ ΕΝ ΣΤΗΛΗ ΙΛΙΘΙΝΗ ΚΑΙ ΣΤΗΣΑΙ ΕΝ Τ
ΩΙ ΕΡΩΤΗΣΕΣΤΙΑΣ

Διόδωρος Πειραιεύς εἶπεν· ἐπεὶ δὴ Καλλιδάμας Καλλιμέδοντος Χολλείδης ἀνὴρ ἀγαθός ἐστιμ περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πειραιέων, καὶ π[ο]εῖ ἀγαθὸν ὅ,τι δύναται, καὶ τὴν εὐνοίαν ἐνδέδεικται ἐπὶ τῶν καιρῶν· δεδόχθαι Πειραιεύσιν ἐπαινεῖσαι Καλλιδάμαντα καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πειραιέων· καὶ ὅταν θύωσι Πειραιεῖς ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς, νέμειν καὶ Καλλιδάμαντι μετ[ρ]ῖδα, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Πειραιεύσιν, καὶ συνεστιᾶσθαι Καλλιδάμαντα μετὰ Πειραιέων ἐν ᾧ πᾶσι τοῖς ἱεροῖς, πλὴν εἴ που αὐτοῖς Πειραιεύσιν νόμιμόν ἐστιν εἰσεῖναι, ἄλλῳ δὲ μὴ κατανεῖμαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τριακάδα ἢ ἂν αὐτὸς βούληται· εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἐν τῷ Θεάτρ[ω] ὅταν ποιῶσι Πειραιεῖς τὰ Διονύσια, οὗ καὶ αὐτοῖς Πειραιεύσι κατανέμεται, καὶ εἰσαγέτω αὐτὸν ὁ δῆμαρχος εἰς τὸ Θέατρον, καθάπερ [ε] τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄλλους οἷς δέδοται ἡ προεδρία πα[ρ]ὰ

Πει[ρ]αίεων· τελεῖν δὲ αὐτὸν τὰ αὐτὰ τέλη ἐν τῷ δῆμῳ ἅπερ ἂν καὶ Πειραιεῖς, καὶ μὴ ἐγλέγεμ παρ' αὐτοῦ τὸν δῆμαρχον τὸ ἐγ[κ]τητικόν· ἀνείπειν δ' ἐν τῷ Θεάτρῳ τὸν κήρυκα τραγῳδῶν τῷ ἀγῶνι, ὅτι στεφανοῦσι Πειραιεῖς Καλλιδάμαντα Καλλιμέδοντος Χολλείδην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πειραιέων, ὅπως ἂν εἰδῶσι πάντες, ὅτι ἐπίστανται Πειραιεῖς χάριτας ἀξίας ἀποδιδόναι τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰς αὐτούς· ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἑστίας.

Decretum hoc Piraeensium in honorem Callidamantis Callimedontis f. Chollidae scriptum est: ex eadem familia est Callimedon Callicratis f. Chollides in inscriptione metallica n. 162. cuius pater Callicrates fortasse Callidamantis frater fuit. Τριακάς est pars demi, ex hac sola inscriptione nota: quo magis notabilis locus. Τριακάς fere idem est

quod τριακοστή, ut in dierum nominibus: igitur τριακὰς est tricesima fere demi pars. Nam ex pri-
scis institutis quattuor Athenis tribus erant, qua-
rum quaeque ternis constituebatur phratriis; sin-
gulae phratricae tricenae continebant gentes; una-
quaeque gens habuit familias tricenae, quae τριακά-
δες dictae sunt. Ita intellige verba Pollucis paulo
obscuriora: ἐκάστου δὲ ἔθνους (φρατρίας) γένη τριάκοντα,
ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες (VIII, 111.).
In singulis gentibus (γένεσι) dicit tricenos viros fuisse;
et singulorum virorum familiae, quae tricenae in
singulis gentibus fuerunt, ob hunc ipsum numerum
sunt τριακάδες dictae, non gentes ipsae, quod aliquis
ex verbis Pollucis vel corruptis vel minus accurate
scriptis collegerit. Huc potissimum, non ad de-
moticas τριακάδας rettulerim glossam Hesychii: τρια-
κάς· ἡ τριακοστή τοῦ μηνός, καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν.
Hinc qui hereditatis in familia herciscunda expertes
fuerunt, sunt ἐξω τριακάδες. Hesychius: ἐξω τριακά-
δος· οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες παῖδες ἢ ἀγχιστεῖς κλήρου τε-
λευτήσαντός τινος, Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο (scr. ἐκαλοῦντο).
Constat autem δημοποιήτους phratriis et gentibus non

adscriptos fuisse, ideoque multo minus his gentili-
ciis τριακάτιν: igitur hi sunt ἀτριάκαστοι. Hesychius:
ἀτριάκαστοι, οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος Ἀθηναῖοι. Mitto
Siculam glossam: ἐτρίεκοφεν, εἰς τριακάδας ἐνέγραψεν.
Iam vero Clisthenes, quum novam conderet po-
puli divisionem, vetus institutum, quod exceptis
tribubus simul retentum est, pro exemplo ponens,
decem tribuum singulas in ternas τριτῦας divisit
ad phratriarum similitudinem, quae plane diver-
sae a Clistheneis τριτῦσι sunt: gentibus substi-
tuit demos, qui partim ex ipsis gentibus denomi-
nati sunt, licet diversi a gentibus cognominibus:
atque ut gentes continebant τριακάδας, ita etiam in
demis constitutae τριακάδες sunt a gentiliciis distin-
guendae. Et haec quidem de τριακάτιν: Casaubo-
num ad Athen. VII, p. 287. F. non est quod re-
fellam. De theatro Piraeensi actisque ibi tragoe-
diis satis dixi in Comm. de Dionysius (cap. 11.) in-
serta Actis Acad. Boruss. anni 1817. De ἐγκλητικῷ
cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 319. Vestae templum
hoc, de quo hic titulus, in Piraeo fuit. Cetera
aperta sunt.

102.

Ed. Chandler. Inscr. II, 109. p. 74. cum interpretatione Latina. Apud Societatem Dilectanti. Repetii Chandleri exemplum, ad-
didi supplementa, et litteras a Chandleri operis in fortuita spatia contractas probabilius disposui.

ΣΗΣ...ΙΑΣΜ...ΝΗΝΤΗΘΕΑΙΚ[Α
ΤΑΤ]ΑΓΑΤΡΙΑΕΑΝΔΕΜΗΓΟΗΣ·ΣΙΝΚΑΤΑΤΑΣΣΥΝΘΗ
ΚΑΣΤΑΣΠΕΡΙΤΟΘΕΑΤΡΟΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΑΙΜΕΝΠΕΙΡΑ
ΕΑΣΤΑΔΕΟΜΕΝΑΤΑΔΑΝΑΛΩΜΑΤΑΤΟΙΣΠΡΙΑΜΕΝΟΙ[Σ
5 ΕΙΝΑΙΕΠΙΤΙΜΗΤΑΣΔΕΑΙΡΕΙΣΘΑΙΠΕΙΡΑΕΑΣΟΤΑΝΠΑ
ΡΑΔΙΔΩΣΙΤΟΘΕΑΤΡΟΝΤΡΕΙΣΑΝΔΡΑΣΕΚΠΕΙΡΑΕΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΝΔΗΜΑΡΧΟΝΚΑΙΤΟΥΣΤΑΜΙΑΣΑΝΤΙ
ΓΡΑΦΑΤΩΝΣΥΝΘΗΚΩΝΕΙΣΣΤΗΛΗΝΑΙΘΙΝΗΝΚΑΙΣΤΗΣΑ
ΙΕΝΤΗΙΑΓΟΡΑΙΤΩΝΔΗΜΟΤΩΝΠΑΡΑΓΡΑΨΑΙΔΕΚΑΙΤΟ
10 ΟΝΟΜΑΠΑΡΩΙΑΝΚΕΙΝΤΑΙΑΙΣΥΝΘΗΚΑΙ·ΝΗΤΑΙΑΡ[Ι
ΣΤΟΦΑΝΗΣΣΜΙΚΥΘΟ·ΡΗ·ΜΕΛΗΣΙΑΣΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟ·ΧΗ
ΑΡΕΘΟΥΣΙΟΣΑΡΙΣΤΟΔΕ·ΡΗΛΗΞ·ΡΗ·ΟΙΝΟΦΩΝΕΥΦΙ
ΛΗΤΟΥΓΕΙΡΑΙΕΥΣ·ΧΗ
ΚΑΛΛΙΑΔΗΣΕΙΠΕΝΕΨΗΦΙΣΘΑΙΠΕΙΡΑΕΥΣΙΕΠΕΙΔΗΘΕΙΑΙΟΣ
15 ΦΙΛΟΤΙΜΕΙΤΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΔΗΜΟΤΑΣΚΑΙΝΥΝΚΑΙΕΝΤΩΙ
ΕΜΠΡΟΣΘΕΝΧΡΟΝΩΙΚΑΙΠΕΡΟΗΚΕΝΤΡΙΑΚΟΣΙΑΙΣΔΡΑ
Χ]ΜΑΙΣΠΛΕΩΝΕΥΡΕΙΝΤΟΘΕΑΤΡΟΝΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΑΥΤ
Ο]ΝΘΑΛΛΟΣΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑΚΑΙΔΙΚΑΙΟ
ΣΥΝΗΣΤΗΣΕΙΣΤΟΥΣΔΗΜΟΤΑΣΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΔΕ
20 ΚΑΙΤΟΥΣΠΡΙΑΜΕΝΟΥΣΤΟΘΕΑΤΡΟΝΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΝ
ΠΕΙΡΑΕΑΜΕΛΗΣΙΑΝΛΑΜΠΤΡΕΑΟΙΝΟΦΩΝΤΑ
ΠΕΙΡΑΙΕΑΑΡΕΘΟΥΣΙΟΝΡΗΛΗΚΑ

.... τὴν Θέα[ν] κ[ατὰ τ]ὰ πάτρια. εἰ δὲ μὴ ποι-
σωσιν κατὰ τὰς συνθήκας τὰς περὶ τὸ Θέατρον, οἰκοδο-
μῆσαι μὲν Πειραεὶας τὰ δεόμενα, τὰ δ' ἀναλώματα τοῖς
πριαμένοις εἶναι. ἐπιτιμητὰς δὲ αἰρεῖσθαι Πειραεὶας, ὅταν
παραδιδῶσι τὸ Θέατρον, τρεῖς ἄνδρας ἐκ Πειραέων. ἀναγρά-
ψαι δὲ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς ταμίας ἀντίγραφα τῶν συν-
θηκῶν εἰς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν
δημοτῶν, παραγράψαι δὲ καὶ τὸ ὄνομα παρ' ᾧ ἂν κείων-
ται αἱ συνθήκαι. ὧνται Ἀριστοφάνης Σμικύθου : ΡΗ :
Μελησίας Ἀριστοκράτου : ΧΗ : Ἀρεθούσιος Ἀριστό[λ]εω
Πήληξ : ΡΗ : Οἰνοφῶν Εὐφίλητου Πειραεὺς : ΧΗ

Καλλιάρχης εἶπεν· ἐψηφίσθαι Πειραεῦσι· Ἐπειδὴ Θεαῖος
φιλοτιμεῖται πρὸς τοὺς δημότας καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔμπρ-
σθεν χρόνῳ, καὶ πεπότηκεν τριακοσίαις δραχμαῖς πλέ[ο]ν
εὐρεῖν τὸ Θέατρον, στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρε-
τῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοὺς δημότας, στεφανῶ-
σαι δὲ καὶ τοὺς πριαμένους τὸ Θέατρον, Ἀριστοφάνην Πει-
ραεά, Μελησίαν Λαμπτρέα, Οἰνοφῶντα Πειραεά, Ἀρεθού-
σιον Πήληκα.

Prior pars reliqua est ex pacto, quod inter Pi-
raeensium pagum et subscriptos conductores Theaei
opera convenerat. Locant Piraeenses theatrum suum

(cf. n. 101.) redemptoribus, quorum est id sartum tectum tueri: redemptores demo solvunt quotannis drachmas 3300; ipsi vero, quod satis certum est, pretium a spectatoribus solitum exigunt. Talis conductor dictus est *θεατρώνης*, *θεατροπώλης*, *ἀρχιτέκτων*: cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 236. 330 sq. In hac vero inscriptione simpliciter *ῶνται* dicuntur. Vs. 1. conicio ΕΣΤΕ]ΓΑΣΜ[Ε]ΝΗΝΤΗΝΘΕΑΝ. *Ἐπιτιμῶνται* sunt *aestimatores*, qui opus exigant, et iudicent factane omnia ex syngrapha sint necne, qui etiam *δοκιμαστοὶ* dicuntur: ii igitur opus *exigunt* tum, quum *conductores* theatrum aedificatum tradent. Vs. 10. ad τὸ ὄνομα supple *ἐκείνου*. Sed illud nomen, quod adscribendum esse dicitur, non comparet: putes id in latere adscriptum fuisse (*παράγραφθαι*). In textu vulgaribus litteris expresso

praeter pauca, quae Chandlerus perperam reddidit, emendavi *Ἀριστόλεω* et *πλέον*: *Ἀριστέδω* nihil est: item vs. 10. P numero Π inscriptum dele, utpote vacuum et sensu cassum. In orthographiae ratione notabile est *Περαεὺς*, etsi etiam *Πειραιεὺς* simul habetur, deinde Ω minus, etsi hoc non constanter (cf. n. 99.). Pro Σ puto Ξ fuisse, et Θ pro Θ. Pro ου aliquoties habetur Ο, ut in *Θαλλῶ* (mire enim Osannus Syll. p. 137. ex hac inscriptione vocem *Θαλλοστέφανος* Lexicis addi iubet), *Σμικύθου*, *Ἀριστοκράτου*; de qua posteriore forma dixi ad n. 45. De aetate tituli iudicare non licet, nisi quod inter Olymp. 100–115. ponendus videtur: Smicythus si is est, qui Inscr. 77. comparet, poterit hic titulus ad Olymp. 100. propius admovendus videri: sed res sane ambigua.

103.

Olim apud Societatem, qui *Dilettanti* dicti, nunc in Museo Britannico n. 289. Ed. Chandler. Inscr. II. p. 74. n. 110. cum Latina translatione. Situm litterarum ut n. 102. mutavi: de qua re statim dicam. Olim paulo aliter edidi Oec. civ. Ath. Tab. VII. n. XVII. et interpretatus sum T. II. p. 336. et T. I. p. 329.

ΕΡΙΑΡΧΙΠΡΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΦΡΥΝΙΩΝΟΣΔΗΜΑΡΧΟΥ

K]ΑΤΑΤΑΔΕΜΙΣΘΟΥΣΙΝΠΕΙΡΑΙΕΙΣΠΑΡΑΛΙΑΝΚΑΙ ΑΛΜΥΡΙ[Δ
ΑΚΑΙΤΟΘΗΣΕΙΟΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΕΜΕΝΗΑΠΑΝΤΑΤΟΥΣΜΙΣΘΩΣ
ΑΜΕΝΟΥΣΥΠΕΡ:Δ:ΔΡΑΧΜΑΣΚΑΘΙΣΤΑΝΑΙΑΡΟΤΜΗΜΑΤΗΣΜΙ
5 ΣΘΩΣΕΩΣΑΞΙΟΧΡΕΩΝΤΟΥΣΔΕΕΝΤΟΣΔΔΡΑΧΜΑΝΕΓΓΥΝΤΙΝ
ΑΡΟΔΙΔΟΜΕΝΟΝΤΑΕΛΥΤΟΥΤΗΣΜΙΣΘΩΣΕΩΣΕΡΙΤΟΙΣΔΕΜ
ΙΣ]ΘΟΥΣΙΝΑΝΕΓΙΤΙΜΗΤΑΚΑΙΑΤΕΛΗΕΑΝΔΕΤΙΣΕΙΣΦΟΡΑΓ
ΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΩΝΧΩΡΙΩΝΤΟΥΤΙΜΗΜΑΤΟΣΤΟΥΣΔΗΜΟΤΑΣΕΙ
ΣΦΕΡΕΙΝΤΗΝΔΕΥΛΙΝΚΑΙΤΗΝΓΗΝΜΗΕΞΕΣΤΩΕΞΑΓΕΙΝΤΟΥ
10 ΣΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΥΣΜΗΤΕΕΚΤΟΥΘΗΣΕΙΟΥΜΗΤΕΕΚΤΩΝΑΛΛ
ΩΝΤΕΜΕΝΩΝΜΗΔΕΤΗΝΥΛΗΝΑΛΛΟΣΗΤΑΙΧΩΡΙΩΙΟΙΜΙΣ[ΘΩ
ΣΑΜΕΝΟΙΤΟΘΕΣΜΟΦΟΡΙΟΝΚΑΙΤΟΤΟΥΣΧΟΙΝΟΥΝΤΕΣΚΑΙ[Ο]Σ
ΑΛΛΑΕΝΝΟΜΙΑΤΗΝΜΙΣΘΩ[Σ]ΙΝΚΑΤΑΘΗΣΟΥΣΙΤΗΝΜΕΝΗΜΙΣ
ΕΑΝΕΝΤΩΙΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΙΤΗΝΔΕΗΜΙΣΕΑΝΕΝΤΩΙΡΟΣΙΔΕ
15 ΩΝΙΟΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙΠΑΡΑΛΙΑΝΚΑΙ ΑΛΜΥΡΙΑΚΑΚΑΙΤΟΘ
ΗΣΕΙΟΝΚΑΙΤΑΛΛΑ[ΤΕΜΕΝΗΑΠΑΝΤΑ]ΟΣΑΟΙΟΝΤΕΚΑΙΘΕΜΙΤΟΝ
ΕΣΤΙΝΕΡΓΑΣΙΜΑΡΟΕΙΝΚΑΤΑΤΑΔΕΕΡΓΑΣΟΝΤΑΙΤΑΜΕΝΕ
ΝΝΕΛΕΤΗΟΡΩΣΑΝΒΟΥΛΩΝΤΑΙΤΩΔΕΔΕΚΑΤΩΙΕΤΗΙΤΗΝΗ
ΜΙΣΕΑΝΑΡΟΥΝΚΑΙΜΗΡΛΕΙΑΟΡΩΣΑΝΤΩΙΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΩΙ
20 ΜΕΤΑΤΑΥΤΑΕ[ΝΗ]ΙΥΠΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙΑΡΟΤΗΣΕΚΤΗΣΕΡΙΔΕΚ
ΑΤΟΥΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΟΣΕΑΝΔΕΡΛΕΙΩΑΡΟΣΕΙΗΤΗΝΗΜΙΣΕ
ΑΝΤΩΝΔΗΜΟΤΩΝΕΣΤΩΟΚΑΡΡΟΣΟΡΛΕΙΩΝΤΗΝΟΙΚΙΑΝΓΙΝ
ΕΝΤΗΙ]ΗΛ[ΜΥΡ]ΙΑΙΣ[Τ]ΕΓΟΥΣΑΝΠΑΡΑΛΑΒΩΝΚΑΙΑΡΟΝΗΚΑΤΑ

Primus versus diductionibus litteris scriptus est: in secundo prima littera K, quam supplevimus, in sinistram partem ultra seriem extat, si Chandleriano apographo fides est. Litterae in singulis versibus sunt fere *χλι* aut *χλη*: unde colligere licet inscriptionem hanc vel *στοιχηδόν* exaratam esse vel certe litteris satis aequalibus: igitur eas ad hunc modum disposui, quum ap. Chandl. fortuita illarum dispositio esset. Vs. 18. litterae tantum *χλι* sunt; nempe Chandl. omisit I inter ΤΩ et ΔΕ, quod supplebis. Vs. 12. tamen *χλη* litterae minimum sunt: atque etiam vs. 23. idem erit numerus restituendus. Litteris Θ, Ξ, Σ, substitue Θ, Ξ, Ξ. Satis vetusta enim inscriptio est, Archonte Archippo exarata, hoc est aut Olymp. 114, 4. aut Olymp. 115, 3. quod diiudicari non potest. Dicas quidem Olymp. 114, 4. Piraeenses non potuisse Attico Archonte uti, quum Olymp. 114, 3. Mynychiae praesidium Macedonum impositum esset: sed ne Olymp. 115, 3. quidem illo erant praesidio

liberati; nec praesidiis imponendis civiles mutatae rationes sunt. Ceterum Chandleri apographum satis corruptum, quomodo emendandum sit, accipe.

Ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος, Φρυνίωνος δημάρχου.

K]ατὰ τὰδε μισθούσιν Πειραιεῖς Παράλιαν καὶ Ἀλμυρίδα καὶ τὸ Θησεῖον καὶ τὰλλα τεμένη ἅπαντα. τοὺς μισθω-

αμένους ὑπὲρ :Δ: δραχμὰς καθιστάναι ἀποτ[ί]μημα τῆς μ[ι]-

5 σθώσεως ἀξιόχρεων, τοὺς δὲ ἐντὸς Δ δραχμ[ῶ]ν ἐγγυ[η]τ[ή]ν

ἀποδιδόμενον τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως. ἐπὶ τοῖςδε μισθούσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελῆ· ἐὰν δὲ τις εἰσφορά γίνηται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας εἰσφέρειν. τὴν δὲ ὕλ[η]ν καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν τοῦ-

10 σ μισθωσαμένους, μήτε ἐκ τοῦ Θησείου μήτε ἐκ τῶν ἄλλων

τεμενῶν· μὴδὲ τὴν ὕλην ἄλλοσ[ε] τ[ῶ]ν χωρίω[ν] οἱ μισθω-

σάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχαινοῦντ[ο]ς
καὶ [δ]σ'
ἄλλα ἐννόμια. τὴν μίσθωσιν καταθήσουσι τὴν μὲν ἡμισ-
ῆαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισέαν ἐν τῷ Ποσιδε-
15 ῶνι. οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἀλμυρί[δ]α καὶ
τὸ Θη-
σεῖον καὶ ἄλλα [τεμένη πάντα], ὅσα οἶόντε καὶ Θεμίτον
ἔστιν ἐργάσμα ποιεῖν, κατὰ τὰδε ἐργάσσονται, τὰ μὲν ἐ-
ννέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῷ[ι] δὲ δεκάτῳ ἔτ[ε]ι τὴν ἡ-
μισέαν ἀροῦν καὶ μὴ πλείω, ὅπως ἂν τῷ μισθωσαμένῳ
20 μετὰ ταῦτα ἐ[ν]τ[ε]ι ὑπεργά[ζ]εσθαι ἀπὸ τῆς ἑκτης ἐπὶ δέκ-
α τοῦ Ἀνθεστηριῶνος. ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσῃ ἢ τὴν ἡμισέ-
αν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰ-
κίαν [τῇ]ν
ἐν τῇ Ἀ[λ]μυρί[δ]ι σ[τ]έγουσαν παραλαβὼν καὶ ἀ-
[σφαλ]ῇ κατὰ

Initio littera Δ in fine versus addita correxi
Ἀλμυρίδα: nam ἀλμύριον vox nulla est, et vs. 15. di-
serte tenes Ἀλμυρίδα, ubi Δ in A transiit. Nota-
tum hoc nunc in Schneideri Lexico est, allata
etiam glossa Hesychii; ἀλμυρίδες, ἀγριαί. καὶ τόπος
ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβα-
λον. Igitur non amplius de salinis cogito, sed de
solo salso, ex quo tamen fortasse etiam salem po-
tuerunt coquere. Hinc simul vs. 23. emendatur:
etenim ibi suppleto στέγουσαν, superest HA...IAI,
quod muto in ΑΛ[ΜΥΡ]ΙΔΙ, pro A ponens Δ, ut
vs. 15. Iam reposito vs. 22. extr. τὴν et addito vs. 23.
init. ENTHI explentur lacunae; licet Chandleri pri-
mum H sit septima littera, quam in sextum locum
referri debuisse manifestum est. Theseum intellige,
quod est inter longos muros, cetera τεμένη Iovis,
Minervae etc. etiam Thesmophorium. De ἀποτιμή-
ματι cf. ad n. 82. et de τιμήματι Oec. civ. Ath.
T. II. p. 22 sqq. Vs. 6. ad μισθώσεως supple ἀντὶ
vel ὑπέρ. Vs. 11. potissimam difficultatem obiicit:

nam ΑΛΛΟΣΗΤΑΙΧΩΡΙΩΙ nihil est. Coniicio de
arboribus dici hoc: non licere eas transponere ex
altero fundo in alterum, quod ita expressum iudico:
(ἐξάγειν) ἄλλοτε τῶν χωρίων; quae vero sequuntur
quum nullum locum habere commodum possint,
nisi prioribus addita, haec coniungo: μηδὲ τὴν ὕλην
ἄλλοτε τῶν χωρίων οἱ μισθωσάμενοι τὸ Θεσμοφόριον us-
que ad ἐννόμια: ita ut reliquorum quidem fundorum
conductoribus licuerit ex altero in alterum trans-
plantare arbores, non tamen eorum, qui excipiun-
tur; quod varias ob causas ita potuit constitutum
esse. Ceterum per anacoluthiam dictum fuerit οἱ
μισθωσάμενοι, quasi additum sit ἐξάγοντων: quam-
quā exspectes τοὺς μισθωσαμένους. Quod additur
καὶ τὸ τοῦ Σχαινοῦντος καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια, non mi-
nus obscurum est; Chandlerianis commentis et hic
et alibi omissis ne ea quidem afferam, quae ipse
olim tentavi: nam ea non satisfacere vel tum signi-
ficavi. Simplicissima correctio est τὸ τοῦ Σχαινοῦν-
τ[ο]ς, sc. χωρίον: Σχαινοῦς est locus iuncis abundans;
et si recte auguror, is locus pascuus fuit: quod
convenit sequentibus. Pro ὅσ' malim ὅσα; sed no-
lui litterarum numerum augere. Ἐννόμια nunc iam
non credo esse legitima, sed pascua, ἐν οἷς ἔστι νομή,
ut ἐννόμιον scriptura est in titulo Orchomenio, qua
de re suo loco dicam. Vs. 16. non ἅπαντα sed πάντα
dedi, ne numerum litterarum excederem: aliter
vs. 2. Mox illud ὅσα οἶόντε etc. pendet a voce τὰδε,
secundum ea quae fieri possunt quaeque fas est fieri.
Vs. 19. correxi πλείω, quod habes vs. 21. Vs. 20.
ἐντ[ε]ι unice verum est. Vs. 21. ΑΡΟΣΕΙ pro ΑΡΟΣΗ
fortasse ex antiqua scriptura retentum est, ut to-
ties num. 91. Vs. 23. στέγουσαν est sartam tectam:
ibidem ΑΡΟΝΗ vix aliud fuerit quam ΑΣΦΑΛΗ;
P muta in Σ, O in Φ, N in ΑΛ. Ego certe aliud
non reperio; quodque olim ΚΑΙΑΡΟΝ in καθαρόν
mutandum censui, id nunc reiicio.

104.

„Athenis in domo τοῦ Σταμάτης Σαμάργης,” ex schedis Fourmonti. Edidi Oec. civ. Ath. Tab. VII. n. XVIII. cf. T. II. p. 358 sqq.
nunc ex ipsis schedis iterum, adiectis tamen supplementis nostris.

Λ ΟΙΛ
ΗΓΑΡΑΔΩΣΙΣΝΟΥΣΔΕΜΙΣ[ΘΩΣΑΜΕΝΟΥ
ΣΚΛΙΤΟΥΣΕΝΓΗΤΑΣΑΦ[ΟΥΑΝΜΙΣΘΩΝΤΑΙΤΗΝΜΙ
ΣΩΣΙΝΑΡΟΔΙΔΩΝΑΙΚΑΙ[ΔΙΔΩΝΑΙΑΥΤΟΥΣΤΟ
5 ΜΕΓΑΛΙΤΟΝΜΕΡΟΣΤΗΣΜΙ[ΣΩΣΕΩΣΑΡΧΟΜΕΝ
ΟΥΤΟΥΕΝΙΑΥΤΟΥΤΟΔΕΔΕΥΤΕ[ΡΟΝΑΥΤΗΣΜΕ
ΡΟΣΤΟΥΓΑΜΗΛΙΩΝΟΥΜΗΝΟΣ[ΤΟΔΕΤΡΙΤΟΝΚΑΙΤ
ΕΝΕΥΤΑΙΟΝΤΟΓΟΑΡΓΗΛΙΩΝ[ΟΣΜΗΝΟΣΑΡΟ
ΔΙΔΩΝΑΙΔΕΤΩΙΤΑΜΙΑΙΚΑΙΤΩΙ. . . . [ΚΑΙΤΟΙΣ
10 ΓΕΙΜΕΝΙΤΑΙΣΤΗΣΦΥΛΗΣΕΑΝ[ΔΕ[ΤΗΝΜΙΣΘΩΣΙΝΜΗΑ
ΠΟΔΙΔΩΣΙΝΚΑΤΑΤΑΓΕΝΟΜΕΝΑ[ΕΝΤΑΙΣΣΥΝΟΗΚΑΙΣΕ
ΝΕΧΥΡΑΣΙΑΝΕΙΝΑΙΑΥΤ[Ο]Ν[ΚΑΙ]ΤΩΝ[ΕΓΓΥΗΤΩΝΤΩΙΤΑΜΙ
ΝΙΚΑΙΤΟΙΣΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙΣΤΗΣΔΙ[ΛΗΣΤΑΣΔΕΕΝΕΧΥΡ
ΑΣΙΑΣΕΚΤΩΝΤΟΥΜΙ[Σ]ΩΣΑΜΕΝΟ[Υ. ΚΑ
15 ΙΤΟΥΕΓΓΥΡΤΟΥΑΥΤΟΥΤΡΟΦΩΝ[ΚΑ]ΙΟ[ΥΣΙΑΣΕΙΝΑΙΕ
ΑΝΒΟΥΛΩΝΤΑΙΑΝΑΤΕΚΑΙΕ[ΚΤ]ΩΝ[Ν. ΕΚΤΙΝ
ΕΙΝΑΥΤΟΝΕΚΤΟΥΜΕΡΟΥΣΟ [ΜΕΜ
ΟΣΩΜΕΝΟΣΚΑΙΣΤΕΕΣ
ΓΟ[Ν]ΜΗΝΩΝΑΠΑΝΤΩΝ [ΑΝΑΓΡΑΨΑ
20 ΙΔΕ]ΤΩΝΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑΙ
.Ι.Α.Λ.ΣΙΚΗΤΑΙΚ
.ΜΕΤΡΟΝΟΣΟΝΕΚ[ΑΣΤΟΣ
. ΤΑΟΝΟΜΑΤΑ
. ΚΑΙΠΑΡΑ
25 Ν.

Decretum tribus (φυλῆς) Atticae de locandis fundis, Piraeensi simile, et eiusdem fere aetatis, sed et mutilatum magnopere et corruptum. Litterae non videntur totidem in singulis versibus fuisse. Mutatis nonnullis, quae olim statueram, vs. 2-17. ita lego:

..ή πα[ράδοσις, τοὺς δὲ μισ[θωσαμένους
καὶ τοὺς ἐγγυητάς, ἀφ' [οὗ ἂν μισθῶνται, τὴν μί-
σθωσιν ἀποδίδου· καὶ [διδόναι αὐτοὺς τὸ
5 μὲν πρῶτον μέρος τῆς μισθώσεως ἀρχομέν-
ου τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὸ δὲ δευτέρου αὐτῆς μέ-
ρος τοῦ Γαμηλιῶνος μηνός, [τὸ δὲ τρίτον καὶ τ-
ελευταῖον τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. ἀπο-
διδόναι δὲ τῷ ταμίᾳ καὶ τῷ καὶ τοῖς
10 ἐπιμεληταῖς τῆς φυλῆς· ἐὰν δὲ [τὴν μίσθωσιν μὴ ἀ-
ποδιδῶσιν κατὰ τὰ γεγραμμένα [ἐν ταῖς συνθήκαις, ἐ-
νεχυράσιαν εἶναι αὐτῶν καὶ τῶν [ἐγγυητῶν τῷ ταμί-
ᾳ καὶ τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς [φυλῆς· τὰς δὲ ἐνεχυρ-
ασίας ἐκ τῶν τοῦ μισθωσαμένου κα-
15 ἰ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ τροφῶν καὶ οὐσίας εἶναι, ἐ-
ὰν βούλωνται, ἀνατε[ί]. καὶ [ἐκ τῶν ἐκτί-
ναι αὐτὸν ἐκ τοῦ μέρους etc.

Vs. 5. pro πρῶτον olim dedi τρίτον, quod propius accedere ad litterarum ductus videtur; sed Fourmontus quidvis cum quovis confundit. Vs. 9. nomen magistratus nescio quod excidit. Vs. 10. initio ἐπιμεληταῖς correxerunt Meier. de bon. damn. p. 204. et Schömann, de comitt. p. 373. Idem sunt vs. 13. Vs. 11. γενόμενα nihil est; dedi igitur γεγραμμένα, et addidi ἐν ταῖς συνθήκαις, quam vocem n. 102. in simili re offert. Vs. 13. primum N haud dubie A fuit; τὸν ταμίαν restitui ex vs. 9. Vs. 15. αὐτοῦ est τοῦ μισθωσαμένου. Ibidem τροφαὶ videntur res ad victum necessariae esse. Vs. 16. ἀνατεῖ admodum incertum est; olim conieci ἅμα τε καὶ; sed debebat certe δὲ esse. Vs. 17. post μέρους fuerit ὅσον. Reliqua obscura sunt: vs. 18. est μεμισθωμένος, 19. τῶν μηνῶν ἀπάντων; cetera erant de inscribendo decreto: ἀναγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα εἰς στήλην etc. Videtur autem iussum esse, ut nomina conductorum adscriberentur et quantum quisque conduxisset, vs. 22. καὶ μέτρον ὅσον ἐκ[αστος αὐτῶν μεμισθῶται], et nomina etiam praedum vs. 24. τὰ ὀνόματα [τῶν ἐγγυητῶν]. Postremo vs. 24. fuit fortasse: ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΙ Τὸ ὄνομα, παρ' ᾧ ἂν κείωνται αἱ συνθήκαι. Cf. n. 102.

105.

Olim Athenis in arce, pavimento casae Turcae cuiusdam infixum marmor; nunc in Museo Britann. Synops. n. 802. Visconti Mem. n. 9. Edidit Chandlerus P. II. n. 11. p. 50. et Osannus Syll. I, 32. p. 112.

ΕΡΙΝΙΚΟΔΩΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΕΡΙΤΗΣΚΕΚΡΟΡΙΔΟΣ ΕΚΤΗ
ΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΓΑΜΗΛΙΩΝΟΣ
ΕΝΔΕΚΑΘΗΙΕΚΤΗΚΑΙ ΕΙΚΟ
5 ΣΤΗΙΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗ
ΣΙΑΤΩΜΠΡΟΕΔΡΩΝ ΕΠΕΨΗΦΙ
ΣΕΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΑΡΙΣΤΟ
ΔΗΜΟΥ ΟΙΝΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟ
ΙΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΟΥ
10 ΣΘΡΙΑΣ ΕΙΠΕΝ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ Τ
ΩΙΔΗΜΩΙ ΩΣ ΑΧΑΡΩΝΑ ΓΑΘΩΝ
ΟΣΜΑΚΕΔΟΝΑ ΕΡΑΙΝΕΣΑΙ ΟΤ
ΙΕΣΤΙΝ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΙΔΙΑΙ
ΤΕ ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΦ
15 ΙΚΝΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑ
ΝΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΕΙ ΠΕΡ
Ι ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ Κ
ΑΙ ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΜ
ΡΟΛΙΝ ΤΑΣ ΤΕΝΑΥΣ ΤΑΣ ΙΔΙΑ
20 ΣΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ ΠΑΡ
ΕΙΤΑΣ

Ἐπὶ Νικοδώρου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἑκτης πρυτανείας, Γαμηλιῶνος ἐνδεκάτῃ, ἑκτῇ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησίᾳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀριστοκράτης Ἀριστοδήμου Οἰν. καὶ συμπρόεδροι, Θρασυκλῆς Ναυσικράτους Θριάσι. εἶπεν· Δεδόχθαι τῷ δήμῳ, [Ἀ]σα[ν-δ]ρ[ο]ν Ἀγάθωνος Μακεδόνα ἐπαινεῖσαι, ὅτι ἐστὶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ἰδίᾳ τε περὶ Ἀθηναίους τοὺς ἀφικνουμένους εἰς τὴν χώραν τὴν αὐτοῦ καὶ κοινῇ περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ παραγενόμενος εἰς τὴν πόλιν τὰς τε ναῦς τὰς ἰδίας καὶ τοὺς στρατιώτας παρ[έ]

Decretum στοιχηδὸν scriptum, sed versibus imparibus, Olymp. 116, 3. Decreti forma (de qua conferri potest Schömann. de comitt. p. 135.) eadem fere quae num. 90. (Olymp. 106, 2.) et num. 96. ubi v. nott. nisi quod ὁ ἐπιλεψίζων non prytanis est,

sed proëdrus non contribulis (cf. ad num. 90.). Nam prytanes nunc sunt Leontidis; sed ὁ ἐπιλεψίζων est Οἰν. hoc est Οἰναῖος, ex demo qui Harpocrati Oinē vel potius Oinōn audit: huius vero nominis duo erant, alter Hippothontidis alter Aean- tidis (v. Corsin. F. A. T. I. p. 240.); utriusque civis Οἰναῖος dictus teste Harpocr. Male Viscontus siglam hanc Οἰν-θεν significare putabat. Qui dixit, Thriasius est, quod nomen decurtatum, ΘΡΙΑΣΙ, Θριάσι: Chandl. et Osann. ΘΡΙΑΣΙ; quippe lapis ibi detrimentum passus est, ut facile I pro I legere potuerint. Annus huius inscriptionis intercalaris est; quod nisi esset, non posset Gamelionis dies xi. sextae prytaniae diei xxvi. comparari. Si Metonis cyclum, qualis ab Idelero in libro de Chro-

nologia veterum descriptus est, sequimur, eo anno Gamelionis dies xi. est anni dies ccxviii. qui in sextae prytaniae diem xxvi. conveniet, si ea aetate anni intercalaris prytaniae octo priores dies xxxviii et xxxix habebant alternae. Ad hanc rationem corrige quae dixi Oec. civ. Ath. T. II. p. 195 sq. ubi in calculis subducendis falsus sum. Vs. 6. 7. Chandl. male ΕΓΕΨΗΦΙΣ-ΘΕΝ et ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΣ. Vs. 8. proëdri nomini additur καὶ συμπρόεδροι; articuli adiectio (καὶ οἱ συμπρόεδροι) recentioris usus est, ut in decreto, quod in honoribus Imperatorum posui. Ut hic, ita in omnibus titulis vetustioribus sine articulo καὶ συμπρόεδροι dicitur: vide n. 112. 122. 124. cf. etiam n. 111. 96. 97. Apud Ioseph. A. I. XIV, 16. in Attico decreto est οἱ συμπρόεδροι: sed in his rebus maior et sola inscriptionibus fides est. Postremo n. 9. plane omittitur illud καὶ συμπρόεδροι. In fine ΕΙΤΑΣ addidi ex Osanni apographo. Restat, ut de homine ipso dicam, quem *Hosocharam* s. *Osacharam* appellatum volunt Chandlerus, Osannus, Viscontus et auctor Synopsis Mus. Brit. Chandlerus et Osannus praebent ΩΣΑΧΑΡΑΝ. Sed illud nomen portentosum, quum tamen pater eius optimo nomine *Agatho* audiat, nullo modo ferri potest. Chandlerus: *Huius nomen dubitanter exscripsi, litteris quasi dedita opera fere deletis.* Ne dubita deletas de industria esse: quippe quo tempore huic homini honores decreti sunt, Cassandro Antipatri f. paruerunt Athenae; mox liberati per Antigoni filium Demetrium invisi huic viri nomen erasum est. Sed quodnam tandem illud nomen fuit? Non certe in APAN desinens; debebat enim aut APH aut APHN esse. Et schedae Osanni APΩN praebent, quod ipse notare oblitus videtur. Hoc muta in ΔPON, et veram tenebris terminationem; initio vero Ω muta in A, quemadmodum in fine variatur inter A et Ω. Sic habes ΑΣΑΧΔΡΟΝ: repone ΑΣΑΝΔΡΟΝ. Non ille Macedo privatus fuit, sed *dynastes*; habet ille *dicionem* (τὴν χώραν τὴν αὐτοῦ),

habet *proprias naves militesque*. Sed in ipsa Macedonia illo tempore eiusmodi reguli videntur nulli fuisse; igitur is alibi imperavit. Ne multa, *Asander Philotae* f. Macedo ab Alexandro Lydiae et Ioniae praefectus est: v. Arrian. Exped. Alex. I, 17, 8. Asander quidam porro a Perdicca Cariae praeficitur (Diod. XVIII, 3.), item ab Antipatro (Diod. XVIII, 39.): etsi apud Diodorum adhuc Cassander circumfertur; sed rem Arriano et Dexippo in auxilium vocatis confecit Wesseling. ad Diod. XVIII, 39, et XIX, 75. ubi reliqui quoque loci allati sunt, qui provinciam illam Asandro datam esse affirmant. Videtur autem hic Asander ipse ille Philotae filius esse. Iam vero iste Asiae dominus ex Diodori (XIX, 75.) calculis Olymp. 116, 4. bello pressus cum Antigono paciscitur, eique fratrem *Agathonem* obsidem dat. Nonne vides hunc esse Agathonem, quem haec inscriptio commemorat? Huius filius est *Asander* ex patruo denominatus; et illi patruus haud dubie partem provinciae (τὴν χώραν αὐτοῦ) mandaverat. Et haec quidem certa sunt, non probabilia. Etenim Asander Agathonis frater paucis post pacta cum Antigono diebus Agathonem e custodia surripit; ab Antigono armis petitus cum triginta navibus Oreum obsidet, et quum iam in eo esset ut plane perderetur, *auxilio Athenis adveniente* victor discedit. Vides Asandro Agathonis fratri auxilium Athenis adveniens: vide Agathonis filium cum navibus suis et militibus Athenis commorantem Archonte Nicodoro Olymp. 116, 3. quem vix dubium est patruo tum naves has et milites in auxilium adduxisse, postquam Athenis aliquantum substitit. Quae quum ita inter se conveniant omnia, et emendatio nostra satis firmata est, et marmoris huius fide constat res a Diodoro sub Olymp. 116, 4. traditas in priorem annum Olymp. 116, 3. transferendas esse. Ceterum quid de Asandri navibus et militibus in hoc decreto dictum fuerit, non licet coniectura assequi.

106.

Olim in Museo Kempiano, nunc Cantabrigiae ad scalam bibliothecae collegii S. Trinitatis, marmor pedalis et altitudinis et latitudinis. Ed. Ainsworth Monum. Kemp. p. 43. aeri incisum; ex lapide, sed vitiosius repetiit Chishull. Antt. As. p. 163 sq. Habet etiam Murat. T. II. p. MLXXXIX. 4. cum Lat. transl.

ΕΣ

ΙΗΝΟΔΟΤΟΝΒΑΥΚΙΔΕΩΣΕΡΕΙΔΗΤΡΟΙΗΝΙΟΙΓΕ
ΓΡΑΦΑΣΙΝΕΝΤΩΙΨΗΦΙΣΜΑΤΙΤΩΙΠΡΟΣΤΗΝΡΟ
ΛΙΝΟΤΙΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣΓΕΓΟΝΕΡΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝ
5 ΤΟΝΤΡΟΙΗΝΙΩΝΚΑΙΚΑΤΑΚΑΙΡΟΝΑΦΙΚΟΜΕΝΟΣ
ΕΒΟΗΘΗΣΕΚΑΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΥΤΟΙΣΕΙΣΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΤΗΣΡΟΛΕΩΣΚΑΙΤΗΝΕΞΑΓΩΓΗΝ
ΤΗΣΦΡΟΥΡΑΣΑΞΙΩΣΤΗΣΤΕΓΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΤΗΣ
ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΟΣΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΥΓΑΡΧΟΥΣΗΣ
10 ΤΗΡΟΛΕΙΠΡΟΣΤΡΟΙΗΝΙΟΥΣΚΑΛΕΣΑΙΔΕΑΥΤΟΝ
ΚΑΙΕΙΣΓΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΡΙΔΕΙΡΝΟΝ
ΕΔΟΞΕΤΩΙΔΗΜΩΙΙΑΤΡΟΚΛΗΣΡΥΘΙΩΝΟΣΕΙΓΡΕ
ΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΟΤΙΗΒΟΥΛΗΕΨΗΦΙΣΑΤΟΤΟΔΕ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΕΡΙΤΡΟΙΗΝΙΩΝΟΠΡΟΕΒΟΥΛΕΥ[ΣΕΝ
15 ΗΒΟΥΛΗΑΝΑΓΡΑΨΑΙΕΝΣΤΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΚΑΙΣΤΗ
ΣΑΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΡΟΛΛΩΝΟΣΕΡΙΜΕΛΗ[ΘΗΝΑΙ
ΔΕΤΗΣΑΝΑΓΡΑΦΗΣΤΟΥΣΕΞΕΤΑΣΤΑΣΤ[ΟΔΕ
ΑΝΑ]ΛΩΜΑΤΟΕΙΣΤΗΝΣΤΗΛΗΝΔΟΥΝΑΙΤΟ[ΝΤΑ
[ΜΙΑΝ]

.... Ζηνόδοτον Βαυκιδέως· ἐπειδὴ Τροζηνίοι γεγράφα-
σιν ἐν τῷ ψήφισματι τῷ πρὸς τὴν πόλιν, ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς
γέγονε περὶ τὸν δῆμον τὸν Τροζηνίων, καὶ κατὰ καιρὸν ἀφι-
κόμενος ἐβοήθησε καὶ συνηγωνίσατο αὐτοῖς εἰς τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐξαγωγήν τῆς φρουρᾶς ἀξίως τῆς
τε πατρίδος καὶ τῆς οἰκειότητος καὶ εὐνοίας τῆς ὑπαρχούσης
τῇ πόλει πρὸς Τροζηνίους. καλέσαι δὲ αὐτ[όν] καὶ εἰς πρυ-
τανεῖον ἐπὶ δεῖπνον.

Ἔδοξε τῷ δήμῳ· Ἰατροκλῆς Πυθίωνος εἴ[πε]· τὰ μὲν
ἄλλα καὶ ὅ,τι ἡ βουλὴ ἐψήφισατο, τὸ δὲ ψήφισμα τὸ περὶ
Τροζηνίων, ὃ προεβούλευ[σεν] ἡ βουλὴ, ἀναγράφαι ἐν στήλῃ
Λιδίῃ καὶ στή[σαι] ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐπιμελῆ-
[σθαι] δὲ τῆς ἀναγραφῆς τοὺς ἐξεταστὰς· ὅ, δὲ ἀνάλωμα
τὸ εἰς τὴν στήλην δοῦναι τὸν ταμίαν....

Troezenii mire hic Troezenii audiunt: absurde
enim Chishullus I in proximo I latere putat quasi per
ligaturam vel monogramma. Zenodotus Troezenios
adiuverat in liberanda urbe et pellendo alieno prae-
sidio: quod eius civitati quum nunciassent Troezenii,
civitas Iatroclis de sententia in concione populi
decernit, ut decretum Senatus de Zenodoto et
Troezenis, cuius extrema tantum verba aetatem tu-
lerunt, more solito columnae inscribatur. Sed
quando ille Zenodotus Troezenis opem tulerit, igno-
ratur: probabiliter tamen ad ea id tempora rettul-
eris, quibus cum Macedonibus varia fortuna dimi-
carunt Graeci: ut Zenodotus in Macedonico prae-

sidio expellendo Troezenios adiuverit, fortasse ad-
versus Cassandrum aut postea. Ipsum hoc monu-
mentum Chishullus putat Atticum esse: et conve-
nit vetus Atheniensium et Troezeniorum amicitia;
formulae praeterea plane Atticae sunt, maxime illa
vs. 11. de qua v. ad n. 84. Nomen quidem Βαυκι-
δῆς in Atticis nondum repperi: tamen Iatrocles At-
ticum nomen est (Aesch. de fals. leg. p. 204. 295.
Dem. de fals. leg. p. 403. 22.). Vs. 16. cur in
Apollinis templo ponendum decretum sit praeter mo-
rem Atheniensium, non intelligo, potestque haec
res de Attica origine dubitationem movere: sed po-
tuit tamen peculiaris ratio subesse. Vs. 17. ἐξετα-
στὰς non possunt ii esse, quos Aristot. Polit. VI.
cap. extr. cum Logistis componit; sunt potius qui
copiae recensum agunt, de quibus dixi Oec. civ.
Ath. T. I. p. 315. ubi nollem alios esse hos sta-
tuissem. Nam Zenodotus militum dux fuit: con-
sentaneum igitur militari magistratui traditam hanc
decreti inscribendi curam esse. Vs. 16. ἐπιμελῆσθαι
dedi: certatim correxerant alii ἐπιμελήσασθαι bar-
barum, Chishullus, Rochettus Antt. Bosp. p. 172.
Osannus Syll. p. 133. qui hoc decretum per in-
curiam Stratonicense dicit. Ceterum ex Chish. ad-
didi primas litteras ΕΣ, et vs. 18. primam litte-
ram Λ.

107.

Olim Athenis in arce: abduxit Elginus; nunc est in Museo Britannico, Synops. n. 281. Primus edidit Chandl. Inscr. II, 12. p. 51.
qui marmor in pavimento templi Turci in porticu pedibus admodum tritum repperit. Repetit Raoul-Rochette Antt. Bosp.
tab. XIII. et explicuit p. 212 sqq. postremo ex lapide dedit Osannus Syll. I, p. 119-135. cum notis. Nos textum ex Chandlero
et schedis Osanni constitutum damus, additis supplementis partim iam olim cum Rochetto privatim communicatis, partim
posthac excogitatis. Marmor est στοιχειδὸν scriptum.

[Textum vide in pag. seq.]

..... ἐν τῷ ἐμπορίῳ
..... εἰ τιμᾶσθαι τοῖς Ἀθην-
αίοις το, εἴαν τις βαδίζῃν...
..... εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἢ τὴν Σπαρτόκο-
5 [ἀστυλάν?] καὶ κατὰ γῆν καὶ [κατὰ θ-
άλατταν, ἔδωκε δὲ Σπάρτοκος, ἀ[φ]ικαμένους [τῆς Α-
θήνηθεν σιταγωγίας? ἀκούσας ὅτι ὁ δῆμος [ὁ Ἀθη-
ναίων ἡσ]θη τοῖς εὐτυχήμασι τοῖς
τοῦ βασιλέως Σπαρτόκου, δωρεὰν μυρίου[s] καὶ
10 διασχίλους πυρῶν μεθιδίμους, ἐπανγγέλλεται δ-
ὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν χρ[ε]ίαν παρέξεσθαι τῷ [δήμ-
ῳ, ἀγαθὸν ποιῶν πᾶν ὅ,τι αὐτὸν δύνῃται, καὶ ταῦτ' ἐπ-
ιτηδεύει· βουλόμενος διαφυλάττειν τὴν [εὐνο-
15 μαν· τὴν πρὸς τὸν δῆμον τὴν παραδεδομένην αὐτ-
ῷ παρὰ τῶν προγόνων· ὅπως αὐτὸν σὺν [φ]αίνεται [ὁ δῆ-
μος· χάριτος μεμνημένους πρὸς τοὺς εὐνοὺς [διὰ
τοῦ ἐμπροσθεν χρ]όνου διαμεμενηκότας αὐτῷ,
ἀγαθὴ τύχη, δεῖδδχθαι τῷ δήμῳ· ἐπ[αινε]σαι β-
20 ασιλέα Σπάρτοκον Εὐμήλου [καὶ στ-
εφανῶσαι χρυσέῳ στεφάνῳ [σταθ-
μὸν... ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἣν ἔχω[ν] διατε-
λεῖ πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον
Διονυσίων τῶν μεγάλων τραγωδαῖς ἐν τῷ [Θεάτρ-
ῳ· τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀ[ναγο-
25 ρεύσεως] ἐπιμελῆσθαι τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσε-
INSCR. GR. VOL. I.

1. στή[σαι] δ' αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῇ ἐν τῇ [ἀγορ-
ᾳ παρ]ὰ τοὺς προγόνους καὶ ἑτέραν ἐν ἀκροπόλ-
ει. ὅπως αὐτὸν δὲ καὶ εἰδῇ ὁ βασιλεὺς Σπάρτοκος τ-
ὰ ἐψήφισμένα τῷ δήμῳ, χειροτονῆσαι πρέ[σβε-
30 ρε]στὰς ἀνδρας ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, οἵτινες αἰ-
ρεθῆντες ἀπαροῦσιν καὶ τότε ψήφισμα ἀπ[ο]δω-
σουσιν, καὶ ἀπαγγελοῦσι τὴν εὐνοίαν ἣν [ἔχει
πρὸς αὐτὸν ὁ δῆμος, καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ὡ-
φελῆναι τῷ δήμῳ καὶ ὅ,τι αὐτὸν δύνῃται. δοῦναι δ'
35 ἐφ' ὅ,τι τῶν πρεσβειῶν ἐκάστῳ τὸ τεταγμέν-
ον. ὅπως αὐτὸν δὲ καὶ ὑπόμνημα ἢ τῆς οἰκειότητος
[s] καὶ τῶν δωρεῶν τῶν πρεσβειῶν αὐτῷ π-
[ρ]ὸς ταῖς ὑπαρχούσαις, τὸν γραμματέα τὸν [κατὰ
πρυτανείαν ἀναγράφαι τὸδε τὸ ψήφισμα [ἐν στ-
40 λῇ Λιδίῃ καὶ στή[σαι] ἐν ἀκροπόλει· τὸ [δ' ἀν-
άλωμα τὸ γινόμενον μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ [δι-
οικήσει.

Quum Osanni apographum ex marmore plane
detrito factum nimium mutilum et corruptum sit,
paucaestimae notari varietates possunt; reliquae
rectius omittuntur. Vs. 20. Chandl. ΧΡΥΣΕΩΙ: re-
cepi insolentius ΧΡΥΣΕΩΙ ex Osanni schedis.
Vs. 24. Chandl. ΟΙΚΗΣΕΩΣ: Os. ΟΙΗΣΕΩΣ: hinc
conflata est nostra lectio [Γ]ΟΙΗΣΕΩΣ. Dictionem
ἡ ποιήσις τοῦ στεφάνου apte Os. adstruit ex Demosth.

T

. ΕΝΤΩΙΕΜΠΟΡΙΩΙ
 ΕΙΤΙΜΑΞΘΑΙΤΟΥ[ΞΑΘΗΝ
 ΑΙΟΥΞ] ΤΟΕΑΝΤΙΕΒΑΔΙΞΕ[ΙΝ . . .
 ΕΙΞΕΤΗΝΧΩΡΑ]ΝΑΥΤΟΥΗΤΗΝΞΕΡΑΡΤΟΚΟ
 5 Υ]. ΙΚΑΙΚΑΤΑΓΗΝΚΑΙ[ΚΑΤΑΘ
 ΑΛΑΤΤΑΝΕΔΩΚΕΔΕΞΕΡΑΡΤ]ΟΚΟΞΑΙΙΚΟΜΕΝΗΞΕ[ΤΗΞ
 ΑΚ]ΟΥΞΑΞΟΤΙΟΔΗΜΟΞ[ΟΑΘΗ
 ΝΑΙΩΝ ΗΞ]ΘΗΤΟΙΞΕΥΤΥΧΗΜΑ[ΙΤΟΙΞ
 ΤΟΥΒΑΞΙΛΕΩΞΕΡΑΡΤΟΚ]ΟΥΔΩΡΕΑΝΜΥΡΙΟΥΞΚΑΙ
 10 ΔΙΞΧΙΛΙΟΥΞΕΡΥΡΩΝΜΕ]ΔΙΜΝΟΥΞΕΡΑΝΓΕΛΛΕ[ΤΑΙΔ
 ΕΚΑΙΕΙΞΤΟΛΟΙΡΟΝΧΡ]ΕΙΑΝΠΑΡΕΞΞΘΑΙΤΩ[ΙΔΗΜ
 ΩΙΑΓΑΘΟΝΡΟΙΩΝΠΑΝΟ]ΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙΚΑΙΤΑΥ[ΤΕΡ
 ΙΤΗΔΕΥΕΙΒΟΥΛΟΜΕΝ]ΟΞΔΙΑΦΥΛΑΤΤΕΙΝΤΗΝ[ΕΥΝΟ
 ΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΔΗΜ]ΟΝΤΗΝΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΗΝ[ΑΥΤ
 15 ΩΙΠΑΡΑΤΩΝΠΡΟΓΟΝ]ΩΝΟΡΩΞΑΝΟΥΝΚΑΙΝΗΤΑΙ[ΟΔΗ
 ΜΟΞΧΑΡΙΤΟΞΜΕΜΝΗ]ΜΕΝΟΞΠΡΟΣΤΟΥΞΕΥΝΟΥΞ[ΔΙΑ
 ΤΟΥΕΜΠΡΟΞΘΕΝΧΡ]ΟΝΟΥΔΙΑΜΕΜΕΝΗΚΟΤΑΞΑΥ[ΤΩΙ
 ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΔΕ]ΔΟΧΘΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΕΡ[ΑΙΝΕΞΑΙΒ
 ΑΞΙΛΕΑ]ΞΕΡΑΡΤΟΚΟΝΕΥΜΗΛΟΥ[ΚΑΙΞΤ
 20 ΕΦΑΝΩ]ΞΑΙΧΡΥΞΕΩΙΞΕΤΕΦΑΝΩΙΞΕΤΑΘ
 ΜΟΝ . . ΑΡΕΤΗΞ]ΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΞΗΝΕΧΩ[ΝΔΙΑΤΕ
 ΛΕΙΡΠΡΟΣΤΟΝ]ΔΗΜΟΝΚΑΙΑΝΕΙΡΕΙΝΤΟΝΞΕΤΕΦΑΝΟΝ
 ΔΙΟΝΥΞΙΩΝ]ΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΤΡΑΓΩΙΔΟΙΞΕΝΤΩΙ[ΘΕΑΤΡ
 ΩΙΤΗΞΔΕΡ]ΟΙΗΞΕΩΞΤΟΥΞΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΤΗΞΑ[ΝΑΓΟ
 25 ΡΕΥΞΕΩ]ΞΕΡΠΙΜΕΛΗΘΗΝΑΙΤΟΥΞΕΡΠΙΤΗΙΔΙΟ[ΙΚΗΞΕ
 ΙΞΤΗΞ]ΑΤΑΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΚΟΝΑΧΑΛΚΗΝΕΝΤΗ[ΙΑΓΟΡ
 ΑΙΠΑΡ]ΑΤΟΥΞΠΡΟΓΟΝΟΥΞΚΑΙΕΤΕΡΑ[ΝΕΝΑΚΡΟΡΟΛ
 ΕΙΩΡΩ]ΞΑΝΔΕΚΑΙΕΙΔΗΙΟΒΑΞΙΛΕΥΞΕΡΑΡΤ[ΟΚΟΞΤ
 ΑΕΨΗΦ]ΙΞΜΕΝΑΤΩΙΔΗΜΩΙΧΕΙΡΟΤΟΝΗΞΑΙΡΕΞΕΒΕ
 30 ΙΞΤΡ]ΕΞΑΝΔΡΑΞΕΞΑΘΗΝΑΙΩΝΑΡΑΝΤΩΝΟΙΤΙ[ΝΕΞΑΙ
 ΡΕΘΕ]ΝΤΕΞΑΡΑΡΟΥΞΙΝΚΑΙΤΟΤΕΨΗΦΙΞΜΑΑΡ[ΟΔΩ
 ΞΟΥΞΙΝΚΑΙΑΡΑΝΓΕΛΟΥΞΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΗΝ[ΕΧΕΙ
 ΠΡΟ]ΞΑΥΤΟΝΟΔΗΜΟΞΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΟΥΞΙΝΑΥ[ΤΟΝΩ
 ΦΕΛ]ΕΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΚΑΘΟΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙΔΟΥ[ΝΑΙΔ
 35 ΕΦΟ]ΔΙΑΤΩΝΠΡΕΞΒΕΙΩΝΕΚΑΞΤΩΙΤΟΤΕΤΑ[ΓΜΕΝ
 ΟΝ]ΟΡΩΞΑΝΔΕΚΑΙΥΡΟΜΝΗΜΑΗΤΗΞΟΙΚΕΙΟ[ΤΗΤΟ
 Ξ]ΚΑΙΤΩΝΔΩΡΕΙΩΝΤΩΝΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΩΝΑΥ[ΤΩΙΡ
 Ρ]ΟΞΤΑΙΞΥΡΑΡΧΟΥΞΑΙΞΕΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΟΝ[ΚΑΤΑ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΞΜΑ[ΕΝΞΤ
 40 ΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΚΑΙΞΕΤΗΞΑΙΕΝΑΚΡΟΡΟΛΕΙΤΟ[ΔΑΝ
 ΑΛΩΜΑΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΜΕΡΙΞΑΙΤΟΥΞΕΡΠΙΤΗΙ[ΔΙ
 ΟΙΚΗΞΕΙ

Mid. p. 520. 1. decreto pro Zenone Attico ap.
 Diog. L. VII, 11. etc. Idem saepius infra recurrit.
 Vs. 26. nota litteras ATA apud solum Chandl. ex-
 tare. Vs. 30. init. Os. ΙΞ p. ΕΞ. Vs. 39. alte-
 rum TO addidi ex Os. Situm litterarum Osanni
 apographum paulo accuratius repraesentat; nec ta-
 men ipse nec Rochettus quae forma tituli fuerit,
 intellexit. Nam vs. 39-41. probabile fit, ultra eo-
 rum fines in sinistra nihil perisse; id certum inde
 fit, quod vs. 1. in schedis Osanni diserte notatur
 octodecim litteras intercidisse. Nam quum ibi
 primum E apud Osannum desit, octodecim sup-
 pletis litteris ea ipsa, quam dixi, mensura con-
 gruit. Itaque in dextera parte supplenda erant
 omnia, quae ultra illam mensuram porrigerentur.
 Latitudinem ipsam certa supplementa docent: ad
 eam igitur etiam incerta dirigenda erant. Vs. 19. 20.

est fere medius inscriptionis locus: ibi, ut parieti
 firmitus infigi lapis posset, videtur utrinque vacuus
 relictus esse et retinaculis obtectus: itaque paucio-
 res ibi litterae sunt. Quod quum negligeretur, mi-
 ris supplementis ditata inscriptio est, ut expleren-
 tur spatia. Indidem patet initio paucos tantum ver-
 sus perisse. Ceterum supplementorum bona pars
 a Chandlero, Rochetto, Osanno occupata est; alia
 ipse perfecit; quae mihi non probantur aut quae
 aperte vitiosa in priorum supplementis sunt, non
 omnia affero.

Decretum hoc, post duodecim tribus instituta,
 honori Spartoci IV. Eumeli f. datum est, qui
 ab Olymp. 119, 1. usque ad Olymp. 124, 1. viginti
 annos Bospori rex fuit (v. Diod. XX, 100. et ibi
 Wess.): plura de eo videbimus in Bosporanis; hoc
 enim loco de Bospori regibus disputare alienissi-

mum est. Illos *Spartocos* vocatos esse, non *Spartacos*, ex monumentis hodie satis constat. Initio tituli Spartoci, credo etiam maiorum et propinquorum tyrannorum de Atheniensibus merita enumerata erant: et vs. 1. de *Emporio* dicitur, fortasse *Theudosia*, ubi Leuco, ex Spartoci parentibus, ut aliis quoque locis, Atheniensibus tricesimae immunitatem dederat. V. Demosth. Lept. §. 26. 27. et Wolf. ib. Vs. 2. Chandl. supplet *τιμᾶσθαι τοῦ* Ἀθηναίου, recte opinor. Vs. 3. cave scribas *βαδίζη*; excidit coniunctivum verbum, a quo pendet *βαδίζειν*. Vs. 4. Roch. supplevit *τὴν Σπαρτόκου χώραν* (cf. n. 105.): id paululum mutavi. Nota vero illud αὐτοῦ: patet de alio regulo agi, qui Atheniensibus in suam vel Spartoci dicionem euntibus praerogativam concesserit, de propinquo Spartoci haud dubie. Ea praerogativa ex parte quidem vs. 5. designata erat; certa sunt καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, a Chandl. inventa (qui *θάλασσαν*); praecessit credo *ἀστυλίαν*, quod frequentissime cum illa formula coniungitur. Iam vs. 6. aliquid de ipso Spartoco dictum est. Frumentum is Atheniensibus largitus erat: verbum *ἔδωκε* statim initio posui, et sic universam explevi lacunam; nam in seqq. nullus ei verbo locus relictus est. Praemittitur autem commode causa, cur id frumentum rex largitus sit. Nempe quum classis Atheniensium frumentaria advenisset, rex audivit ex illis hominibus, populum Atheniensem valde laetatum esse prosperis regis Spartoci eventibus: qui quales fuerint, nescimus; emendatio tamen haud ambigua est, licet verba non omnia certa sint. Vs. 6. habes *ἀφικομένης*, quod facili negotio restitui: mire Os. id *ΑΙΙΚΟΜΕΝΗΣ* mutavit in *Εὐμήλου*. Desideratur iam vocabulum *classem frumentariam* designans: id quum exputare non possem, exempli causa dedi *σιταγωγίας*, quamvis fortasse minus aptum. Cave tamen inferas *πρεσβείας*. Mox *ἀκούσας* ab Os. ministratum est, ὁ δὲ ἴσχυς ὁ Ἀθηναίων a Chandl. Suppleo ἡσ]θη ex usu: olim conieceram *εὐφράνθη* minus usitatum. Chandl. *habere προσετί]θη*. Donum ipsum quantum fuerit, Roch. perspexit: *μυριάς καὶ διαχίλιους μεδίμνους*, quo fere expletur spatium: nec scripserim *τρισχίλιους*, quod erat quum supplerem. Nempe *singulis tribubus millenos medimnos* dedit Spartocus. In ea, quae relinquitur, lacuna aut *σίτου* aut Chandlero *πυγῶν* suppleri potest: hoc praetuli; nam *πυγοὶ Ποντικοὶ* noti sunt, cf. Dinarch. c. Demosth. p. 33. et ubivis; ac *σίτου* nimis indefinitum foret. Proxima spatorum ratione accurate habita explevi. Vs. 10. Roch. *ἀτέλειαν παρέξουσθαι*: sed dicitur *ἀτέλειαν δίδοναι*, non *παρέχειν* (v. Dem. Lept. §. 26. 27. et ubivis): igitur Chandlerianum *χρεῖαν* adoptavi. Vs. 11. varie expletus est, nec liquet participium ibi praesens an infinitivus futuri scriptus fuerit. Chandl. proposuit *ποιῶν ἀγαθόν*, ut passim, e. c. num. 101. καὶ ποεῖ ἀγαθὸν ὅτι δύναται; Os. *ποιήσκειν*. Sed spatio neutrum convenit: igitur addidi *πάν* et scripsi *ἀγαθὸν ποιῶν πάν*. Mox *TAY* esse *ταῦτα* vix dubium est: sed solum *TAYT* adscivi, ut Δ pro

ΔΕ vs. 26. certum est et vs. 40. probabile. Lacunam ad amussim explevi Graecitate optima, καὶ ταῦτ' ἐπιτηδεύει, et haec impense agit etc. Deinde Roch. *τὴν εὐνοίαν τὴν* etc. melius quam Chandl. qui *φιλίαν*. Versus 15-17. infeliciter Os. tractavit: vs. 15. correxi [φ]αίνεται; *διαμεμενηκότας* integerrimum est, ac nupera correctio huius vocis sensu plane vacua. Ceterum vs. 15. *παρὰ τῶν προγόνων* partim ad Leuconem refertur (Demosth. adv. Lept. §. 25 sq. et ibi Wolf.), partim ad eius antecessores, quos ipsos in Athenienses beneficia contulisse Demosthenes refert, partim ad successores Leuconis, Satyrum, Gorgippum et fortasse Paerisadem I. ad quos statim redibo. Vs. 18. retinui Rochettiana *ἀγαθὴν πύχην* et vs. 18. 19. *βασιλέα*: quae si omiseris, litterarum dispositio minus concinna erit. Vs. 20. 21. *σταθμόν*, si sensum spectes, necessarium est: ipsum pondus incertum. Vs. 22. *Διονυσίων* dudum supplevit Köhlerus *Dörpt. Beiträge* 1814. P. I. p. 38. Paulo post notandi sunt οἱ ἐπὶ τῇ διοικήσει. Olim unus fuit ὁ ἐπὶ τῇ διοικήσει: nunc plures sunt, non ad tempus creati, quod nuper dictum est me dixisse, sed mutata administrationis forma unius negotiis ad plures translatis. Cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 185. His igitur mandatur coronae faciendae cura: quo minus mirum est iisdem etiam renunciandae coronae curam tradi. Nam quod Os. coniecit, ludos etiam curasse τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει, cave credas: Dionysia magna Archon curabat. Vs. 26. iam pridem ATA in AID mutavi. Ibid. Roch. recte ἐν τῇ ἀγορᾷ. Dinarch. c. Demosth. p. 34. ἡ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στήσαι Βηρισάδην (Bekker. Βηρισάδην) καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον etc. Hi sunt ipsi illi Spartoci parentes, certe *Satyrus* et *Gorgippus*, etiam aliunde cogniti: Berisades quoque non Thraciae ille regulus esse videtur, sed *Paerisades I.* rex Bospori (Olymp. 107, 4-117, 2.). Mox *ἀκροπόλει* Roch. rectissime. Vs. 30. sitne *TPEIΞ* an *TPEΞ* scribendum, dubium est: sed Chandleriani apographi causa retinui *TPEΞ*, quod ex prisca scriptura retentum est, ut fit subinde in hac voce; e. c. num. 151. vs. 21. *Tres* legati saepe missi sunt. Decretum Atticum Deliacum, Archonte Aristaechno: *χειροτονησάμενοι δὲ καὶ πρέσβεις ἤδη τρεῖς, οἵτινες* etc. Dein Os. *αἰρεθέντες*, bene; Roch. *ἐκπλέοντες*. Vs. 33. 34. Roch. *ἐπωφελεῖν*, Os. *ὠφελεῖν*. ὠφελεῖν cum dativo etsi rarum esse notat Eustathius ad Hom. p. 725. 55. alique, plura tamen ex Atticis poetis exempla contulit Matthiae Gr. Gr. p. 514. Vs. 35. non male Os. postulat *πρέσβειων*: de *ἐφοδίῳ* dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 255. Vs. 37. *δωρεῶν* sitne singularis forma an vitium quadratarii, in medio relinquo. Ex hoc autem loco Spartocum patet etiam prius alias ab Atheniensibus praerogativas accepisse: in quibus fortasse erat *ἀτέλεια* iam Leuconi data (v. Demosth. l. c.), qui ab Olymp. 96, 4. ad Olymp. 106, 4. regnavit: qua *ἀτελείᾳ* num etiam immunitatem decimae apud Chrysopolin constitutae nactus Leuco fuerit, ut Os. tradit, licebit dubitare, quum id vectigal certe non ultra pacem Antalcideam Ol. 98. pactam perdurare potuerit, ut iam olim monui

(l. c. p. 349.); immunitatem autem Leuconi ante hoc tempus datam fuisse non constet. Vs. 38. 39. habes τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν, de quo dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 200. Est is prytanum scriba; vide inscriptiones num. 81. allatas, quae ex parte Euclide priores sunt. Attamen ante Euclidem et paulo post non videtur hoc nomine vocatus esse: certe in nullo antiquiore titulo id nomen deprehendi, munusque inscribendorum decretorum in vetustioribus titulis datur potius τῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς: v. num. 84. 87. 90. 92. (etsi hic ex coniectura est). Igitur vide an scriba, qui ὁ κατὰ πρυτανείαν postea dictus est, olim sit γραμματεὺς τῆς βουλῆς et posthac demum γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν vocatus, ut ab alio recens addito Senatus scriba distingueretur. Ceterum τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν deinceps recurrentem in Atticis titulis videbimus, ut n. 112. 113. Decretum ipsum in arce ponendum esse decernitur; in Parthenone vel Opisthodomō Parthenonis iudice Osanno. Non credo. In

publico loco decreta ponenda erant, ut legi possent, non in templo vel loco clauso, qualem Opisthodomum fuisse constat parietibus undique firmatum, non apertum, quem Osannus commentus est. Lycurgi decreta si in arce ponenda esse decernitur πλησίον τῶν ἀναθημάτων (Decret. III. post vitt. X Oratt. Plutarch. T. VI. p. 279. ed. Tub.), intellige donaria non in templis posita, sed sub dio, statuas, tripodes etc. Foedus Lacedaemoniorum et Atheniensium sane παρ' Ἀθηνᾶ dicitur ponendum esse, ut apud Lacones παρ' Ἀπόλλωνι ἐν Ἀμυκλαίῳ (Thucyd. V, 23.): sed ibi res longe gravior agitur; immo potest vel ibi Ἀθηνᾶ πρόμαχος sub dio posita intelligi. Alia videntur pone Parthenonem posita fuisse, ubi inscriptio n. 87. reperta est. Cf. etiam ad n. 86. Postremo μερίται de distribuenda et dispensanda singulis pecunia in sumptus eroganda explicui Oec. civ. Ath. T. I. p. 185. neque fere aliud profert Os. licet in mea explanatione desideret nescio quid.

108.

In ecclesia principali vici Koluri in insula Salamine. Transcripsit L. B. de Stackelberg. Ex schedis D. de St-Martin edidit Raoul-Rochette Antt. Bosp. tab. XV. et p. 204 sqq. cum interpretatione. Aliquot inde locos memoraverat Köhlerus in libello periodico Dörptische Beiträge 1814. P. I. p. 43. 45. 62. et varias lectiones ex meliori, quam Rochetti, apographo petitas dedit in Antt. Bosp. p. 126-128. Ceterum Salaminios titulos omnes inter Atticos rettuli, quod Salamis optima aetate Atticae reipublicae demus est.

[Textum vide in pag. seq.]

Varietas lectionis. Vs. 1. Roch. ΑΣΤΕΙΕΟΣ ΑΛΑΜΕΩΣΕΝΑΝΔΡΟΝ: quod recepi, Köhleri est; ut omnibus locis, ubi Rochetti varietates afferam: sed ΑΕΑΝΔΡΟΝ in marmore obscurum esse Köhl. notat. Vs. 2. init. Köhl. ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙ etc. Roch. ΟΣΤΑΓΕΙΕΝΙ et ΝΕΠΕΙΚΛΑΣ p. ΜΕΤΕΙΚΑΔΑΣ, et in fine NA p. ΚΑΛΙ. Ex his initio versus et Rochetti ΟΣ et Köhleri ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙ recepi. Vs. 5. extr. Roch. ΕΒΟΥΟΣΕΙ. Vers. 6-11. dedi ex Köhl. nec annoto diversitatem lectionis Roch. nimium vitiosae; nisi quod vs. 10. ΟΠΛΑΟΝ habet, et vs. 11. extr. ΤΟΥΣΞΑΚΑΝ, sed post vs. 13. ubi eandem lineam iterum habet, ΤΟΥΣΞΑΝΩ. Et hoc inde recepi. Köhlerus pro ΤΟΥΣΞΑΝΩ habet ΤΑΚΑΝΩ. Post vs. 13. ap. Roch. repetita est lin. 11. sed cum diversis lectionibus: recte ea abest a Köhleri apographo. Vs. 15. extr. Roch. ΟΥΘΕΝΕ. ΟΝΟ, et vs. 16. init. ΠΩΚΑ etc. Ceterum vs. 16. in tabula xv. ap. Roch. excidit. Vs. 17. init. Köhl. ΟΙΚΟΔ. Roch. ΩΣΚΟΣΜΗΣ, et in fine ΤΗΣ. ΕΟΥΣ. Vs. 19. Roch. ΑΝΟΔΕΛΟΓΙΣΤΑΙ, Köhl. ΑΠΟΛΟΓΕΙΣΘΑΙ ΤΗΒΟΥΛΗΙ, quod non recipio; in fine Roch.: ΑΕΛΩΚΕΔ. Vs. 21. init. Roch. ΤΗΝΔΟΞ etc. Vs. 31. Roch. ΔΙΟΝΥΣΙΩΝΕΝΣΑΛΑΜΙΝ: Köhl. ΤΡΑΓΩΔΟΥΣ. Vs. 32. Köhl. (Dörpt. Beitr.) ΓΕΝΗΤΑΙ: Roch. ΓΙΝΗΤΑΙ. Vs. 39. init. Roch. ΑΝΦΙΑΤΩΝ, et extr. ΜΕΝΟΙ. Köhl. ΚΑΤΑΤΑΨΗΦ. Praeterea Köhlerus (Dörpt. Beitr. l. c. p. 44.) citat ex vs. 32.): ΠΡΩΤΟΝΓΕΝΗΤΑΙΚΑΙΑΙΑΝΤΕΙΟΙΣ-ΤΩΓΥΜΝΙΚΩΙΑΓΩΝΙ: sed haec, ut videtur, ex coniectura, vera tamen. Ibidem ex vs. 30. exhibet ΑΝΕΙΠΕΙΝ, recte.

Inscriptionem hanc Rochettus paucis annis ante Salaminios ab Atheniensibus propter belli Cas-

sandrei res expulsos ponendam putat; ego longe aliter censeo. Rem paucis absolvam. Salaminii, antequam ab Atheniensibus defecere, pars erant reipublicae Atticae et demum Atticum constituebant: sed tum, quum haec inscriptio exarata est, Salamis non est demus Atticae. Igitur hoc decretum post divisam ab Atheniensi civitate Salaminem scriptum est. Rursum vero postquam Salaminii ab Atheniensibus defecere, suam constituebant rempublicam liberam et ab Attica non modo divisam, sed illi infensam, donec illos Athenienses everterent et expellerent. At ne tum quidem, quum infensa Atheniensibus et ab iis libera Salamis esset, hoc decretum factum est: sed prorsus contra quidquid in hac inscriptione memoratur, plane Atticum refert morem; immo ipsi homines Attici sunt, non tamen demo Salaminii, licet in fine et saepius ὁ δῆμος ὁ Σαλαμινίων commemoretur, sed ex aliis demis, Leuconoenses, Piraeenses: archontes vero duo commemorantur, alter Atticus, alter Salaminus. Quae aliter explicari nequeunt, nisi ut hoc decretum statuamus esse Atheniensium cleruchorum post eversam Salaminiorum liberam civitatem ibi constitutorum: de qua re infra pluribus dicam. Iam vero Salamis ab Atheniensibus defecit Olymp. 115, 3. neque illis reddita videtur ante Olymp. 134. Nam quo tempore Antipater obiit, Nicanor Cassandri amicus Munychiam tenuit (Olymp. 115, 2.): tum Athenienses de Salamine, ut de Piraeo suo, solliciti erant, ne eam caperet Nicanor (Plutarch. Phoc. 32.). Et Salaminii paulo post (Diod. XVIII, 69. sub Olymp. 115, 3.) a Cassandro obsessi fortiter sese tuentur. Sed postea in bello cum Cassandro Salaminii urbem suam invitis Atheniensibus Mace-

ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΑΣ ΤΕΙΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ
 ΟΣ ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝΟΣ ΤΕΤΡΑΔΙ ΜΕΤΕΙΚΑ ΔΑΣΘΕΟΣ ΕΝΩΣΚΑΛΙ
 ΜΑ[Χ]ΟΥ ΛΕΥΚΟΝΟΣ ΕΥΣΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΕΥΤΩ ΟΠΙΟ
 ΠΕΙΤΑΙ ΕΥΣΧΕΙΡΟΘΟΝΗΘΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΤ[ΑΥΤΟΝ]
 5 ΤΟΝ ΕΠΙΠΑΤΟ ΚΛΕΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΑΣΤΕΟΥΣΙΑΣ ΕΒΟΥΘΥΤΗΣ[ΕΝ
 ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΚΑΘΗΚΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ ΤΟΥΣ ΑΛΕΙΦΟ
 ΜΕΝΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΣΥΝΕΤΕΛΕΣΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΜΑΙΑ ΚΑΙ ΥΠΕ
 ΔΕΞΑΤΟ ΠΑΝΤΑΣ ΑΝΑΛΩΣΑΣ ΕΙΣ ΤΑΥΤΑ ΟΥΚ ΟΜΙΓΟΝ ΠΡΟΣΕ
 ΔΑΠΑΝΗΣΕ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΟΜΕΡΙΣ ΘΕΝΑΥΤΩ ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΑΙΟΝ Ε[Κ
 10 ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΔΕ ΚΑΙ Ο ΠΑΛΟΝΤΩ ΚΑΙ ΑΝΕΓΡΑΨΕΝ ΤΟΥΣ
 ΝΕΝΙΚΗΚΟΤΑΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΞΑΝΩ[ΝΕΙ
 ΛΗΦΟΤΑΣ ΕΠΑΝΗΓΑΓΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΑΝΑΓΩΓΑ ΟΚΑΘΕΚ[ΑΣ
 ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΕΝΤΑΙΣ ΚΑΘΗΚΟΥΣΑΙΣ ΗΝΕΡΑΙΣ
 ΗΡΞΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΕΝΤΟΙΣ ΛΟΙΠΟΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΙ
 15 ΚΑΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΗΣ ΟΥΔΕ ΝΕΛΛΕΙ
 ΠΩΝ ΚΛΕΟΙΣ ΞΑΥΤΑ ΠΑΝΤΑ ΩΝ ΗΛΩΣΑΣ ΠΛΕΙΟΝ ΑΡΓΥΡΙΟΝ
 ΩΙΚΟΔΟΜΗΣΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ
 ΤΟ ΑΒΛΕΠΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΝΟΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΞΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
 ΑΠΟΔΕΛΟΓΙΣΤΑΙ ΤΕΙΒΟΥΛΕΙ ΚΑΙ ΤΩ ΙΔΗΜΩ ΙΔΕΔΩΚΕ ΔΕ[ΚΑΙ
 20 ΤΑΣ ΕΟΥΣΑΣ ΟΠΩΣ ΕΦΑΜΙΑΛΟΝ Η ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΩΜΕΝ[ΟΙΣ
 ΦΙΛΟΔΟΞΕΙΝ ΕΙΔΟΣΙΝ ΟΤΙ ΚΑΤΑ ΕΙΩΣΤΙ ΜΙΕΘΗΟΝΤΑΙ Τ[ΩΝ
 ΕΥΓΕΘΣΙΩΝ ΑΓΑΘΕΙΤΕΥΧΕΙ ΔΕ ΔΟΧΟΑΙ ΤΙΝ ΒΟΥΛΕΙ
 ΤΩΝ ΣΛΑΧΟΝΤΑΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΟΥΣΑΝ ΓΓ
 ΝΑΙΣΙΑΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ ΓΝΟΜΗΝ ΛΕΤΙΜΙ
 25 ΒΑΛΛΕΣΩ ΑΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΟΤΙ ΔΟΙΕΙΤΕ Θ
 ΛΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣ ΑΙ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΑ ΤΟΝ ΕΝΙΑΣ
 ΤΟΝ ΤΟΝ ΕΠΙΕΡΓΟ ΚΛΕΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΕΟΔΟΤΟΝ ΕΥΣΤΡΟ
 ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΣΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΩΣ ΑΙΑΥΤΟΝ ΧΡΥΣΤΗΣ ΤΕ ΦΑ
 ΝΟΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΟΝ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙ
 30 ΜΟΝΤΟΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΙΠΕΝ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ
 ΤΟΥ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΤΡΑΓΩΔΟΙΣ ΟΤΑΝ
 ΠΡΩΤΩΝ ΓΕΝΗΤΑΙ ΚΑΦΛΙΑΝΤΕΙ ΟΙΣ ΤΩ ΙΓΥΜΝΙΟΙ ΑΓΩΝΙ
 ΑΝΑΓΑΨΑΙ ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΥ ΔΗ
 ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗ ΛΑΣΑΙΟΙΝΑΣ ΥΟΚΑΙΣ ΤΗΣ ΑΙΜΙΑΝ ΝΕΝΟΥ
 35 ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΙΜΙΑΝ ΕΕΝΤΩ ΕΠΙΦΑΝΟΣ ΤΑΤΩ ΙΤΗΣ ΑΓΟ
 ΡΑΣ ΤΟ ΠΩΙΤΗΣ ΔΕ ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΘΩ ΣΓΟΥΣ ΤΕ ΦΑΝΟ[Υ
 ΝΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΤΗΦΟΝ ΕΠΙ ΜΕΛΗΘΗΝΑΙ ΤΟΥΣ
 ΤΩ ΙΜΕΛΙΤΑΣ ΜΕΡΙΣΑΙ ΔΕ ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ ΦΙΛΟΚΛΗΝ ΠΕΙΡΑΙ
 40 ΕΛΕΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΑΝΑΛΙΣΚΟΜΕΝΩΝ
 ΤΩ ΙΔΗΜΩ[Ι]

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ
 ΘΕΟΔΟΤΟΝ
 ΕΥΣΤΡΟΦΟΥ
 ΠΕΙΡΑΙΣΑ ΓΥΜΝΑΣΙ
 45 ΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΠΙΕΙ
 ΓΟΚΑΣΟΥΣ ΑΡ
 ΧΟΝΤΟΣ

doni tradunt: unde summa in Salaminios Athenien-
 sium ira. Pausan. I, 35, 2. Σαλαμινίους δὲ Ἀθηναῖοι....
 ἀναστάτους ἐποίησαν, καταγόντες ἐξελοκακῆσαι σφας ἐν
 τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Κάσσανδρον, καὶ τὴν πόλιν γνώμῃ τὸ
 πλέον Μακεδόσιν ἐνδοῦναι· καὶ Ἀσκητάδου τε κατέγνωσαν
 θάνατον, ὃς τότε ἤρπτο ἐς τὴν Σαλαμίνα στρατηγός, καὶ
 ἐς τὸν πάντα ἐπώμοσαν χρόνον Σαλαμινίους ἀπομνημονεύ-
 σαι προδοσίαν. Polyæn. Strat. IV, 11, 2. Κάσσανδρος
 ὁμοῦ μὲν ἐπολιόρκει Σαλαμίνα, ὁμοῦ δὲ καὶ Ἀθηναίους
 ἐναυμάχει, νικήσας τῇ ναυμαχίᾳ ὅσους μετ' Ἀθηναίων εἶλε
 Σαλαμινίους ἀνευ λύτρων ἀφῆκε. πυθόμενοι δὲ οἱ τὴν Σα-
 λαμίνα οἰκούντες προσεχώρησαν Κασσάνδρῳ πιστεύσαντες

αὐτοῦ τῇ φιλανθρωπίᾳ. Tum igitur Salaminii res suas
 ab Atheniensibus separatas constituerunt. Haec
 gesta sunt Olymp. 115, 3. quo anno Demetrius
 Phalerensis Athenis praefectus est; quod quum fie-
 ret, Salamina Cassander iam tenuit (Paus. I, 25, 5.).
 Reddita autem Salamis Atheniensibus est ab Arato,
 Olymp. 134. circiter (Pausan. II, 8, 5.); eo tempore,
 opinor, expulsi sunt, quod disertis verbis Pausanias
 testatur, veteres Salaminii; cleruchos autem in eo-
 rum locum missos esse vel me non monente pa-
 tet. Id enim semper ab Atheniensibus factum est,
 si quam civitatem delerent eamque terram sibi vin-

dicarent. Ceterum Salamina quidem etiam Demetrius Antigoni f. ceperat (Polyaen. Strat. IV, 7, 5. Plutarch. Demetr. 16.): sed redditam ab eo Atheniensibus esse non invenio. Quae quum ita sint, haec inscriptio non poterit commode ante Olymp. 134. scripta censerī: quodsi quis Atheniensibus prius redditam Salaminem putet, non tamen hanc inscriptionem ante Olymp. 123, 3. ponere poterit. Etenim Archon Atticus vs. 1. est Ergocles, cui nullus in Fastis locus ante illum annum assignari potest: nam pleni Fasti sunt usque ad illum annum, exceptis annis Olymp. 122, 1. 2. 4. at ii anni nullos habuerunt eponymos archontes, sed *ιερέας τῶν Σωτήρων*. Cf. ad n. 90. Verum primum verba inscriptionis emendatiora apponenda sunt; deinde singulis examinandis docebo, nec demi s. pagi Salaminiorum Attici, nec civitatis Salaminiorum liberae et ab Atheniensibus separatae hoc decretum esse, sed civitatis ex cleruchis Atticis in Salamine constitutae.

Ἐπὶ Ἑργοκλέους ἀρχοντος ἐν Ἀστει, ἐν Σαλαμῖνι [δ]ὲ Ἄνδρ[ω]νος, Μεταγεινιῶνος τετράδι μετ' εἰκάδας, Θεό[ξ]εν[ος] Καλ[λ]υμιά[χ]ου Λευκονοεύς εἶπεν· Ἐπειδὴ Θεόδο[τος] Εὐστρά[του] Πει[ρ]αιεύς χειρο[τ]οῦν γυμνασί-αρχος εἰς τὸν ἐν αὐτῶν τὸν ἐπὶ Ἑργοκλέους ἀρχοντος τάς τε [Θ]υσίας ἐβουθύησεν ἀπάσας τὰς καθηκούσας, καὶ ὑπεδέξατο τοὺς ἀλειφομένους πάντας, συνετέλεσεν δὲ καὶ τὰ Ἑρμια, καὶ ὑπεδέξατο πάντας, ἀναλώσας εἰς ταῦτα οὐκ ὀλίγον, προ[σε]δαπάνησε δὲ καὶ πρὸς τὸ μερισθῆναι αὐτῷ εἰς τὸ ἔλαιον ἐκ τῶν ἰδίων, ἀνέθηκεν δὲ καὶ ὄπλον, [ἐν] ᾧ καὶ ἀνέγραψεν τοὺς νενικηκότας τοὺς δρόμους, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς [ἐ]λαιον εἰληφότας· ἐπανήγαγεν δὲ καὶ τὰς ἐπαναγωγὰς καθ' ἑκάστον μῆνα, ποιούμενος ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡ[μέ]ραις· ἤρξεν δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐν ταῖς λοιποῖς δικαίως κα[τά] τοὺς νόμους, φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς οὐδὲν ἐλλείπων καὶ εἰς [τ]αῦτα πάντα [ἀ]ν[α]λώσας πλεῖον ἀργύριον· ὑποδόμησεν δὲ καὶ τὸν τοῖχον ἐκ τῶν ἰδίων τῆς ἀγορᾶς τὸν βλέποντα πρὸς νότον, καὶ περὶ τούτων πάντων ἀπο[λ]ελόγισται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, δέδωκε δὲ καὶ τὰς εὐ[θ]ύ[ν]ας· ὅπως ἐφάμ[λ]λον ἢ πᾶσι τοῖς βουλ[ο]μένοις φιλοδοξεῖν, εἰδόντι ὅτι κατα[ξ]ίως τιμ[η]θή[σ]ονται τῶν εὐ[ε]ργεσιῶν, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδύχθαι τῇ βουλῇ, τούτοις λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν [ἐκ]κλησίαν χρηματίζαι περὶ τούτων, γν[ώ]μην [δ]ὲ [συμ]βάλλ[ε]σ[θ]αι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δο[κ]εῖ τῇ βουλῇ, ἐπαινεῖσαι τὸν γυμνασιάρχοντα τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Ἑργοκλέους ἀρχοντος Θεόδοτος Εὐστρά[του] Πειραιεύς, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ κατὰ τὸν νόμον, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Σαλαμινίων, καὶ ἀνείπει[ν] τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι τραγωδοῖς, ὅταν πρῶτ[ος] γένηται, κα[ὶ] Ἀϊαντείῳ τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. ἀναγ[ρ]άφαι [δὲ] τότε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου εἰστήλας [λ]υ[θ]ίνας [δ]ύο, καὶ σῆσαι μίαν [μὲν] ἐν [γ]υμνασίῳ, μίαν [δὲ] ἐν τῷ ἐπιφαν[ε]στάτῳ τῆς ἀγορᾶς τόπῳ· τῆς δὲ ἀναγορεύσε[ως] [τ]οῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν στηλῶν ἐπιμελεσθῆναι τοὺς ἐπ[ι]μελητάς, μερίσαι δὲ τὸν ταμίαν Φιλοκλῆν Πειραιέα ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψήφισματα ἀναλίσκομένων τῷ δήμῳ.

Infra haec, quippe in corona:

Ὁ δῆμος ὁ Σαλαμινίων
Θεόδοτον
Εὐστράτου
Πειραιεύς γυμνασι-
αρχήσαντα [ἐ]πὶ Ἑ-
ργοκλέους ἀ-
ρχοντος.

Initio vides duos archontes, alterum Ergoclem (vide vs. 27. coll. 45. 5.) ἐν Ἀστει, hoc est Athenis, alterum ἐν Σαλαμῖνι: formula fere eadem quae in Marmore Sandwicensi init.: ἀπὸ Καλλίου ἀρχοντος μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος μηνὸς ἐπὶ Ἱπποδάμαντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένοους ἀρχοντος etc. Et Atticus archon aliquoties deinceps redit, Salaminius non item. Salaminii igitur Athenas ut principem suam urbem agnoscunt: unde vides decretum hoc non Salaminiorum ab Atheniensibus separatorum esse, sed Atheniensibus deditorum. Neque vero demi Salaminiorum Attici psephisma hoc est: nam demus archontem non habet sed demarchum. Praeterea demus non Senatu (βουλῇ) nec proëdri instructus est, quos haec inscriptio offert; neque demi Salaminis magistratus potest Piraeensis esse, ut gymnasiarchus et quaestor; neque in concione demotarum Salaminis potuit Leuconoënsis civis sententiam ferre. Quae omnia id docent, quod dixi, decretum hoc factum esse in Attica civitate Salaminiorum, quae post expulsos veteres Salaminios instituta est: *cives sunt Attici, in Atticis demis censiti, Leuconoenses, Piraeenses, in Salamine autem cleruchi*: ita auctoritate reipublicae Atheniensis, ut Atheniensium populus in Delo (v. Inscriptt.), constituunt civitatem Salaminiam, ipsique Salaminii audiunt, non ut demotae (demo enim Piraeenses, Leuconoenses etc. sunt), sed ut cleruchi. Cleruchos enim duplici civitate gavisos esse, Attica et eius urbis, in qua eorum fundi, docui Oec. civ. Ath. T. I. p. 456 sqq. ubi de cleruchiis egi. Et eius rei memorabile iam exemplum haec praebet inscriptio, alterumque plane geminum habes in decreto Atheniensium in Delo habitantium, quod Archonte Aristaechno scriptum est, ubi etiam βουλῇ et πρόεδροι οἱ λαχόντες comparent; Delique illi Athenienses ab Atticis demis denominantur in inscriptionibus, prorsus ut in hoc Salaminio titulo. Corrigo igitur me, qui in Commentatione de Dionys. c. 11. (in Actis Acad. Boruss.) putaverim decretum hoc esse demi Attici s. pagi Salaminiorum: qua de re tum aliter non licebat iudicare, quum ipsa decreti verba nondum essent edita. Ceterum Salaminia haec cleruchorum civitas omnia ad Atticum morem gerebat: hinc etiam de proëdri τοῖς λαχοῦσι dicitur etc. De formularum praescriptarum emendatione non est, quod dicam, quum omnia apertissima sint, licet veram lectionem ante Köhleriani apographi varietates editas assequi ipse non potuerim: igitur alia tum tentabam cum Rochetto privatim communicata, quae referre nihil attinet. Εἰκάδας fortasse in εἰκάδα mutan-

dum. Καλλιμάχου dedit Köhl. Pro Λευκονοεύς Roch. legebat Εὐκονοεύς: quod demi nomen Sponii errori debetur, etiam Corsino F. A. T. II. p. 229. erroris particeps factus. Nempe in Inscr. Att. Salamine reperta (vide Class. XI.) legendum: ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΑ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΕΥΚΟΝΟΕΩΣ ΓΥΝΗ: ubi vulgo ΕΥΚΟΝΟΕΩΣ. Nostro loco delete Σ scribendum ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ. Apud Suidam h. v. male scribitur Λευκονοεύς, et Λευκονοεύς in decreto I. et II. post Vit. X Oratt. in Plutarcheis; Λευκονοεύς et Λευκωνοεύς et Λακωνοεύς legebatur ap. Plutarch. Demetr. 25. quod nunc recte emendatum est. Λευκονοεύς olim erat in decreto I. vitarum X Oratt. Praeterea ap. Harpocr. extat Λευκονοεύς: sed verum Λευκονοεύς Demosthenes tribus locis praebet c. Aphob. I. adv. Lacrit. et in Polyclea; adde inscriptiones, alteram: Εὐχαρίδης Λυσισμάχου Λευκονοεύς, alteram: Φίλιππος Χαρίω... Λευκονοεύς. *Hermæa* a pueris celebrantur in gymnasiis, quod vel ex Platone notum. Vs. 10. ubi ΟΠΑΛΟΝ, Köhlerus olim emendavit ῥόπαλον: nunc rectius correxit ὄπλον, *clypeum*: cui nomina victorum et eorum inscripta sunt, qui in gymnasio exercitati erant: talis clypei inscriptionem v. in Agonisticis. Vs. 11. extr. ΞΑΝΩ[N est ἔλαιον: οἱ ἔλαιον εὐληφότες sunt ii, qui in gymnasio exercitati sunt. Ante illa, sed aliter lecta, in Köhl. apogr. est ΤΑ: quod si curaveris, dederis τὸ ἔλαιον: sed articulus videtur commodius abesse. Vs. 14. post ἤρξεν δὲ quod καὶ est, id malim abesse. Paulo ante ἐπαναγωγαὶ καὶ ἑκάστον μῆνα ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις videntur *navium deductiones Athenas* esse, ut Salaminii cum Atheniensibus convenirent, utpote Attici cives, vel *deductiones Athenis Salaminem*. Vs. 16. πλεῖον ἀργύριον videtur esse *plus pecuniae* quam ex legibus tenebatur. Ceterum nota Theodotum Me-

tagitnionem iam rationes reddidisse: nam ex Attico instituto triginta post abdicatum magistratum diebus rationes reddi debebant. Differre ἀπολογισμὸν et εὐδύναι docui Oec. civ. Ath. T. I. p. 205. In seqq. plurima expedit Rochettus, collato maxime decreto Deliacq Archonte Aristaechno scripto, ex quo haec addo: Δεδόχθαι τῇ βουλῇ τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζειν περὶ τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλουσιν τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ etc. De proëdri v. Schömann. de comitt. Vs. 34. noli corrigere Εἰςστήλας: v. ad n. 93. Quamquam in talibus rebus non magna huius apographi fides est, tamen aliquoties litterae omittuntur, ut I subscriptum vs. 9. 10., et vs. 31. in τραγωδοῖς, quum tamen id in aliis locis positum conspicitur; ut videatur etiam in illis versibus restituendum esse. In fine est formula: ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ. Eadem est n. 92. sed omisso τίς καὶ: ex quo titulo vides κατὰ ψηφίσματα non κατὰ τὰ ψηφίσματα dici; igitur non admisi Köhleri lectionem κατὰ τὰ ψ. Utraque dictio εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα et κατὰ ψηφίσματα aequae commoda est et sententiam eandem praebet: significatur enim *ea publicae pecuniae pars, quae impensis destinata erat non lege praescriptis, sed populiscito iussis*; quam nos *extraordinariam* vocamus. Induxit me olim (Oec. civ. Ath. T. I. p. 186.) decretum pro Lycurgo scriptum (Vit. X. Orr. Decr. III.), ut in Salaminio titulo vocem κατὰ delendam putarem; nam ibi in fine habetur: ἐκ τῶν εἰς τὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ. Sed nisi huic quoque formulae eandem, quam prioribus, sententiam tribuere malis, potius illud decretum corrigendum est et scribendum ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα.

„Fragmentum marmoris in sacello, ubi olim castellum Salaminis positum erat.” Ex schedis Fourmonti.

ΕΙΓΙΛΥΕΙΟΕΙΔΟΥΑΡΜΟΝΤΟΣΣΗΝΣΟΦΙΟΡΙΟΝΟΔΕΥΤΕΡΑ[Ι
ΣΙΝΟΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙΟΝΤΑΜΙΑΣΚΑΙΟΙΣΥΝΕΠΙΝΕΛΗΤ[ΑΙΚΑΛΩΣΚΑΙΠΡΟΟΥ
ΜΩΣΕΠΕΝΕΑΗΟΝΗΝΕΑΝΤΕΟΥΣ[ΙΩΝΤΩ]ΝΠ
ΠΕΡΙΥΟΝΟΙΝΟΝΤΩΝΟΙΑΣΟΤΩΝΚΑΙ
5 ΤΩΝΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΟΑΙΤΟΙΣΘΙΑΣ[ΩΤΑΙΣΕΠΑΙΝΕΣΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑΙΣΤΕ
ΦΑΝΑΣΑΝΚΑΖΤΟΝ[ΑΥ]ΤΩΝΟΑΛΛΟΥΣ[ΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑΚΑΙΔΙΚΑΙΟΥΣΥ
ΝΗΣΝΙΚΙΑΝΤΑΜΙΑΝ...ΣΙΑΝΕΠΙ[ΜΕΛΗΤΗΝ
ΝΑΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΛΗΝΓΡΟ
ΔΟΡΟΝΜΕΡΙΣΑΙ ΑΛ ΟΙ ΠΟ ΤΑΝ
10 ...ΥΑΣΕΙΣΑΝ
ΙΕΡΩΠΗΣ. ΕΝΔΙΔΟ

ΝΙΚΙΑΝ

Est decretum Thiasotarum, hoc est collegii sacri privati, quorum vetustissima memoria in lege Solonis ap. Petit. p. 524. ed. Wessel. Habebant ii etiam fundos (Aristot. person. Oec. II, 2. 3.). Eiusdem thiasi inscriptio est proxime sequens: alias alibi videbimus. Verba, quantum restitui possunt, haec fuerunt:

Ἐπὶ Αὐτοκράτορος ἀρχόντος, Σπυροφωρίωνος δευτέρου
ἵνος εἶπεν· Ἐπειδὴ ὁ ταμίας καὶ οἱ συνεπιμεληταὶ κα-
λῶς καὶ προθύ-
μως ἐπεμελήθησαν [τῶν] τε θυσιῶν τῶν π...
περὶ τὸ κοινὸν τῶν διασωτῶν, καὶ

5 τῶν ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τοῖς διασώταις, ἐπα-
 νέσαι αὐτοὺς καὶ στε-
 φανῶσαι ἕκαστον [αὐ]τῶν. Θαλλοῦ σ[τεφάνῳ] ἀρετῆς
 ἕνεκα καὶ δικαιοσύ-
 νης. Νικίαν ταμίαν, ... σίαν ἐπιμελητήν,

 να ἐπιμελητήν, Στρατοκλήν

Exciderunt aliquot curatorum nomina; ea infra coronis inscripta repetebantur, unde solum Νικίαν superest. Vs. 9. more solito dictum erat, pecuniam sumptui suppeditandam a Quaestore esse: hinc reliquum est μερίσαι; ... Δ[Ω]PON videtur ex Quaestoris nomine superesse. Archon Lysithides Atticus esse videtur eius aetatis, ubi Fasti lacunosi.

110.

In insula Salamine, in ecclesia τῆς Παναγίας vici Ampelaki. Ed. Chandler. Inscr. II, 127. p. 79. Confer praecedentem titulum. Sunt duae inscriptiones in eodem lapide.

ΤΟΥΣΔΕΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝΟΙΘΙΑ[Σ]ΩΤΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙ
 ΑΣΕΝΕΚΕΝΤΗΣ ΕΙΣΕΑΥΤΟΥΣ

ΦΙΛΙΣΤΙΔΗΝ Haec duo nomina in corona.

ΣΩΣΙΒΙΟΝ

5 ΤΟΥΣΔΕΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕΝΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΘΙΑΣΩΤΩΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
 ΚΑΙΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣΤΗΣΕΙΣΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΘΙΑΣΩΤΩΝ

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΦΩΝΤΑ

ΣΙΛΑΝΙΩΝΑ

ΚΥΧΡΑΙΟΝ

ΕΡΙΚΡΑΤΗΝ

ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

10

ΣΙΛΑΝΙΩΝΑ

ΓΥΡΡΙΝΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ

ΕΡΙΚΡΑΤΗΝ

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΝ

ΕΡΙΚΛΗΝ

Saepius redeunt iidem.

111.

Marmor Elginianum Mus. Brit. n. 178. Edidit Osannus Syll. I, 33. p. 115. Nos damus ex Rosianis et Osanni schedis, sed maxime ex prioribus.

ΕΡΙΚΑΞΟΜΑΧΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΕΡΙΤΗΞΑΝΤΙΟΧΙΔΟΞΕΝΔΕΚΑΤΗΞΕΡΡΥ
 ΤΑΝΕΙΑΞΕΤΗΙΔΥΟΝΥΞΙΟΞ. . ΟΧΙΝΟΥΚΗΤΤΙΟΞΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΟ[ΑΡ
 Γ]ΙΔΙΩΝΟΞΕΝΔΕ[Κ]ΑΤΕΙ ΕΝΔΕΚΑΤΕΙΤΗΣΕΡΡΥΤΑΝΕΙΑΞΕΚΚΛ[ΗΞΙ
 ΑΚΥΡ]ΙΑΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΡΕΨΗΦΙΞΕΝΛΕΩΝΘΕΑΙΟΥΤ[ΡΙ]ΚΟΡ[ΥΞΙ
 5 ΟΞΚΑΙΞΥΜΠΡ]ΟΕΔΡΟΙ. ΣΤΡΑΤΟΞΑΙΟΛΛΙΔΗΣΠΕΙΞΙΚΛ[ΗΞ
 ΟΞ. [ΑΝ]Ι[ΓΥ]ΡΑΞΙΟΞΑΝΤΙΔΩΡΟΞΦΙΛΑΙΔ[ΗΞ
 ΕΤΡΑΤΟΞΚΗΤΤΙΟΞΦΙΛΕΩ
 ΘΕΟΦΙΛΟΞΑΙΞΩΝΕΥΞ
 ΕΙΡΕΝΕΔΟΞΕΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚ]ΑΙΤΩΙΔΗΜ[ΩΙ

Varietas lectionis. Vs. 1. init. Os. ΠΙΚΑ. Ω-
 ΜΑΧΟΥ, Ros. Π...ΞΟΜΑΧΟΞ (etsi aliud de eo
 narrat Os.): hinc conficitur quod dedi. Vs. 2. pro
 ΤΑΝΕΙΑΞ Os. ΚΑ..... Deinde Os. ΔΥΟΝΥΞΙΟ.,
 Rosiana: Α.Ο.ΟΝΗ.ΟΞ; porro Os. ..ΟΧΙΜΟΥ,
 incertum tamen prius O esse notans, Rosiana ..ΧΙ
 ΝΟΥ. Litteras in hoc versu ex schedis Osanni dis-
 posui discrepantibus in hac re ab edito ipsius exem-
 plo. In voce ΚΗΤΤΙΟΞ addidi Η ex Ros. pro va-
 cuo Osanni spatio. Vs. 3. primum I solus Ros. re-
 liqua ex Rosianis dedr, etiam spatiis ad ea dispo-
 sitis. Os. ΕΝΔ..ΑΤ.Ι.ΞΕΝΔΕΚΑΤΗΙΤΗΣ etc. EI
 ex vetere formularum usu servavi. Vs. 4. init. Os.
 ΟΑ p. ΙΑ; reliqua ex Rosio sunt, nisi quod ex
 Osanno dedi Ξ vocis ἐπεψήφισεν, ubi Rosiana Ξ,
 et I ex Os. pro Ψ in voce Θεαίου adscivi. Ultima
 post ΘΕΑΙΟΥ omittit Ros. Vs. 5. init. Ros. ΟΕ-
 ΔΡΟΝ, non recte; dein Os. ΡΡΑΤΟΞ. Vs. 6. init.
 Os. ΟΔ, non sub ΡΟ sed sub ΟΙ; idem omittit
 proximum I. Ibid. Os. ΑΝΤΙΔΩΡΟ.ΦΙΛΑΙΔ: Ros.
 ΦΙΛΑΙΑ, reliqua ut edidi. Vs. 7. Os. ΚΝΙΤΙΟΞ
 ΑΙΛΙ. Vs. 8. Osanni schedae ΘΩΝΤΙΔΟΞ p. ΘΕΟ-

ΦΙΛΟΞ, et vs. 9. ΑΙΚΑΝΔΗΜ, pro quo Ros. ha-
 bet ΑΝΤΩΙΔΗΜ: pro Rosii ΑΝ recepi ex Os. ΑΙ;
 sed retinui ΤΩΙ.

Ἐπὶ Κλεομάχου ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ἐν-
 δεκάτης πρυ-

τανείας, ἥ Διονύσιος .. σκίνου Κήττιος ἐγραμμάτευεν,

Θ[αρ-

γ]ηλιῶνος ἐνδε[κ]άτῃ, ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας ἐκ-
 κλησί-

α κυρ]ία· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Λέων Θεαίου

Τ[ρι]κορ[ύσι-

5 ος καὶ συμπρ]όεδροι, στρατος Αἰθαλίδης,

Πεισικλῆς

..... Ἀναγυράσιος, Ἀντίδωρος

Φιλαΐδης,

..... στρατος Κήττιος, Φίλεω ..

.....

..... Θεόφιλος Αἰζωνεύς,

..... εἶπεν. ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ.

Fragmentum praescriptorum decreti omnino me-
 morabile, cuius rationem paucis explicabo, et pos-
 sem etiam paucioribus, nisi nuperus editor in brevi

titulo toties offendisset. Forma inscriptionis ea fuit, quam designavi; in sinistram nihil supplendum, quam quae apposui; reliqua in dextera perierunt. Archontem Osannus fingit *Callimachum*; deinde eum pseudeponymum praedicat: quasi pseudeponymis creandis proficiatur quidquam. Ego adhuc nullum pseudeponymum in inscriptionibus repperi; duosque alios ab eodem fictos suis locis exturbabo. Nam pseudeponymi, de quibus nemo Schömanno (de comitt. p. 137 sqq.) melius disputavit, partim erroribus doctorum debentur, partim ex decretis manuscriptis, maxime in oratione Demosthenis de corona, collecti sunt: qui quo errore nitantur, nondum liquet; illud tamen mihi certum est, numquam illos fuisse eponymos, neque eponymis suffectos. Nam eponymus anno designando inservit; suffectorum autem ex nomine numquam designatur annus; nec designari potuit: turbata enim omnia essent, et maxime delectus militaris; secundum τοὺς ἐπωνύμους τῶν ἡλικίων institutus. Et inscriptiones quidem quum istiusmodi erroribus non obnoxiae sint, patet nullos in iis pseudeponymos statui posse. Nostro loco AΞ muta in AE: archon est *Cleomachus*. Decretum scriptum post duodecim tribus Olymp. 118, 2. institutas: inde usque ad Olymp. 123, 1. nulli fuerunt archontes, sed ἱερεῖς τῶν Σωτήρων eponymi; Olymp. 123, 2. Diocles Archon est; postea deficiunt Fasti: igitur decretum hoc post Olymp. 123, 2. exaratum est. Idem ante Olymp. 145, 1. scriptum esse mox apparebit. Vs. 2. THl p. Hl error est lapicidae. Scriba est Κήτιος ex Leontide: v. ad num. 81. Mox Θαρρηλιῶνος legendum esse et vestigia litterarum docent et res ipsa: Thargelion enim undecimus mensis. Post Θαρρηλιῶνος ἐνδεκάτῃ perperam Os. inseruit IΞ, et quaerit an hoc sit ἱσταμένους: quasi ἐνδεκάτῃ ἱσταμένους dici possit. Deinde additur ἐκκλησία κυρία, nominativo casu, ut num. 105. 112. 113. 122. et βουλή n. 124. cf. etiam decretum Deliacum archonte Aristaechno scriptum et Atticum ap. Diog. L. in vita Zenonis (VII, 10.). De κυρία undecimo die v. Schöm. l. c. p. 45. Sequitur proëdrus ὁ ἐπιφηρίσας, Leon Theaei *Tricorysius*. Θεαῖος idem quod Θεαῖος: utraque forma utitur Pindarus; Θεαῖον habes num. 102. Proëdrus ὁ ἐπιφηρίσας est Aeantidis, ex non contribulibus, recte: v. ad num. 90. Vocem Τρικоруσίας ex certa emendatione restitui. Vs. 5. non οἱ συμπράεδροι scribendum erat, sed omittendum οἱ, ut spatia melius congruerent: v. ad num. 105. Additi hoc loco erant reliqui proëdri, quod nusquam alibi repperi; deinde vs. 9. sequebatur: ὁ δὲ ναὶ εἶπεν· ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Ii proëdri, contra quam Os. putat, debent omnes non contribules esse ex decem tribubus praeter Antiochidem prytania fungentem et Aeantidem, cuius civem proëdram iam antea nominatum videmus (cf. ad num. 90.). Iam primus est *Aethalides* ex emendatione mea aperta, quum nuperus editor demoticum nomen Αἰολλίδης finxisset: is est ex vulgari traditione *Leontidis*. Sequitur *Anagyrasius Erechtheidis*; proximus est *Philaidēs*

Aegeidis, dein *Cettius Leontidis*, postea Theophilus *Aexonensis Cecropidis*. Sunt omnes diversarum tribuum, nisi quod *Aethalides* ille et *Cettius* ex Leontide ambo sunt. Sed huic difficultati medebor. Ex proëdriis enim illis, qui detracto Aeantidis tribuli, epistata in comitiorum diem sorte creato, decem erunt, *primus*, ut dixi, est ille *Aethalides*, *alter Pisicles*, cuius demoticum nomen periit in lacuna vs. 6. *tertius Anagyrasius Erechtheidis*, *quartus Philaidēs Aegeidis*; *quintus*, et solus *quintus*, periit in lacuna vs. 7. *sextus* ibidem est *Cettius Leontidis*, cuius nomen partem lacunae vs. 7. explebat; vs. 8. *septimus* et *octavus* perierunt in lacuna; *nonus* est *Aexonensis Cecropidis*; *decimus* periit vs. 9. deinde sequebatur nomen τοῦ εἰπόντος. Quae cur iterum enumeraverim, accipe. Nempe quum duplex fuerit tribuum ordo, alter prytaniarum causa quotannis sorte constitutus, alter constans; intellexi hos proëdros non contribules ex constanti ordine describi, ita tamen, ut prima tribus sit pro tertia et sic deinceps. Constans autem ille ordo Corsino (F. A. T. I. p. 145 sqq.) docente hic fuit: *Erechtheis*, *Aegeis*, *Pandionis*, *Leontis*, *Acamantis*, *Oeneis*, *Cecropis*, *Hippothontis*, *Aeantis*, *Antiochis*. Quibus in nostro decreto considerando eximendae Antiochis, ex ordine sortitionis nunc prytaniā fungens, ideoque a proëdriis non contribulibus aliena, et Aeantis, ex qua est epistates non contribulis, in eum diem itidem sorte constitutus, Leon Tricorysius. Reliquae octo tribus prorsus congruunt cum ordine horum proëdrorum, inde a tertio:

1. <i>Erechtheis</i>	3. <i>Anagyrasius</i>
2. <i>Aegeis</i>	4. <i>Philaidēs</i>
3. <i>Pandionis</i>	5. <i>Deest</i>
4. <i>Leontis</i>	6. <i>Cettius</i>
5. <i>Acamantis</i>	7. <i>Deest</i>
6. <i>Oeneis</i>	8. <i>Deest</i>
7. <i>Cecropis</i>	9. <i>Aexonensis</i>
8. <i>Hippothontis</i>	10. <i>Deest</i>

Unde sequitur Erechtheidi ea aetate, qua hic titulus scriptus est, duas tribus antepositas fuisse: quum vero Ptolemaidem quintum, Attalidem ultimum locum tenuisse constet, sunt illae necessario *Demetrius* et *Antigonis*, quas Athenienses nimia adulatione primo loco posuerint. Ita intelligimus, inscriptionem hanc ante Olymp. 145, 1. exaratam esse, quo anno illarum tribuum superfuit neutra. *Aethalidae* vero, quorum civis primo loco positus est, tum non *Leontidis*, sed aut *Demetriadis* aut *Antigonidis* fuerunt, prout hanc vel illam primam fuisse statueris. Et *Demetriadem* quidem priorem ponunt Diod. XX, 46. et Plutarch. *Demetr.* 11. alii, ut Steph. Byz. v. Βερενικίδαι et Pollux VIII, 110. contrario utuntur ordine; sed Pollux Attalidem quoque Ptolemaidē perperam praeponit, ideoque minorem in hac re fidem mereri videtur. Postremo in Φίλεω incertum est Ω: male Os. Αἰλιανός, nomen Romanum ea aetate Athenis inauditum neque ante Traianum magnopere frequentatum.

„Athenis, apud Alexandrum Παναγιωτάκη,” ex schedis Fourmonti.

ΕΡΙ] . Λ ΧΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ[ΤΗΣ ΙΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΕ
ΙΑ]Σ ΠΙΑΡ . . . ΗΣΘΕΟΔΩΡΟΥ ΟΡΙΚ[ΙΟΣ ΕΓΡ
ΑΜ]ΜΑΤΕΟΣΙ . . . [ΙΩ]ΝΟΣ [Ε]Κ[Τ]ΕΙΜΕΤΕΙΚΑΔΑ[ΕΚΤΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙ ΤΗΣ ΠΡΥΤ
Ι[Ν]ΚΙΑΣΕ[ΚΚΛ]. ΙΣΙΑΕΜ ΠΕΙΡΑΙΕΙΤΩΝ ΓΙ[ΟΕΔΡΩΝ ΕΡΕΥΗΦΙΣΕΝ
5 ΦΙΛΩΝΟΣ ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝ[Γ]ΡΟΕΔΡΟΙ ΕΔΟΞΕΝ[ΤΩ]ΙΔΗΜΩΙ
ΣΟΥΝΙΕΥΣΕΙ ΠΕΝΥΠΕΡΩΝΑΡΑΓΓΕΛΛ[ΟΥΣΙΝΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΗΣ Ι
ΔΟΣΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΥΣΙΩΝΩΝΟΥΝΤΑΓ[ΡΟΤΩΝΕΚΚΛΗΣΙΩΝΩΣΤΩ]ΙΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΤΩΙΠΡΟΕΤΑΤΗ[ΙΩ]ΙΚΑΙΤΕΙΑΡΤΕΜ[ΙΔΙΤΗ]ΒΟΥΛΑΙΑΙΚΑΙΤΟΙΣ ΑΛ
ΔΟΙΣΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΝΗΝΑΓΑΘΕΙ[ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩ]ΙΔΗΜΩΙΤΑ
10 . ΙΕΝΑΓΑΘΑΔΕΧΕΣΘΑΙΤΑΓΕΓΟΝΟΤΑΙΞ[ΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΟΙΣΕΘΥΟΝΕΡΙΤΥ
Χ]Ι. ΙΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΙΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ[ΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΕ
Π]ΕΙΔΗΔΕΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΑΣΤΕΦΑ[ΣΙΑΣΕΘΥΣΑΝ
ΘΡΙΚΟΝΕΝ ΠΕΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ ΑΛΩ[ΣΚΑΙΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΩΣ ΕΡΕΜΕΛΗΘΗ
ΣΑΝΔΕΚΑΙΤΗΣΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΗΣΤΕΙ[ΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΩΝ
15 ΑΛΛΩΝΑΠΑΝΤΩΝΩΝΑ]ΥΤΟΙΣΠΡΟΣΕΙ[ΑΧΘΗΑΝΕΣΤΗΣΑΝΔΕΚΑΙΤΑ
ΑΓΑΛΜΑΤΑΤΟΥΔΗΜΟΥΟΡ[Α]ΙΝΕΣΑΙΤΟ[ΥΣΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣ ΙΔΟΣ
ΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩ[ΙΑΡΟ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΤΗΣΠΡΟΣΤΟΥΣΘΕΟΥΣΚΑΙ/[ΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣΤΗΣΕΙΣΤΗΝΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΑΘΗΝΑΙΩΝ]Ρ[ΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΣΜΑΤΟΝ
20 ΓΡΑΜ[Μ]ΑΤΕΑΤΟΝΚΑΤΑ[Γ]ΙΥ[ΤΑΝΕΙΑΝΕΝΣΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙ
ΕΝΤΩΙΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙΕΙ[ΣΔΕΤΗΝΠΟΙΗΣΙΝΤΟΥΣΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΤΗΝΑΝΑ
Θ]ΕΣΙΝΜΕΡΙΣΑΙΤ[ΟΥΣΕ]ΓΡ[ΤΗΙΔΙΟΙΚΗΣΕΙΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ

Spatia a Fourmontio non videntur accurate designata esse, neque haec inscriptio στοιχηδόν scripta erat. Latitudinem scripturae supplementa certa demonstrant, formaque tituli ea ipsa fuit, quam dedi: in qua hoc unum mireris, quod vs. 2. multo est brevior: res tamen haud ambigua est; reliquam partem spatii ob marmoris fortasse vitium lapicida vacuum reliquit. Verba fuerunt fere haec:

Ἐπὶ . λ χου ἄρχοντος, ἐπὶ [τῆς ἰδος
πρυτανε-
ίας, ἢ Ἄρ ἡς Θεοδώρου Θερίκῃος ἐγρ-
αμ]μάτευεν, . . . [ἰώ]νος [ἔ]κ[τ]ῃ μετ' εἰκάδα, [ἔ]κτῃ
καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτ-
ανείας, ἐ[κκλ]ησία ἐμ Πειραιεὶ τῶν πρ[οέδρων] ἐπε-
ψήφισεν
5 Φίλωνος Φρεάρριος καὶ συνπρόεδροι· ἔδοξεν [τῷ δήμῳ·

Σουνιεύς εἶπεν, ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλουσιν οἱ πρυτά-
νεις τῆς ἰ-
δος, ὑπὲρ τῶν [Θ]υσίων ὧν [ἔ]θυσον, τὰ πρὸ τῶν ἐκ-
κλησιῶν, ὡς τῷ Ἀπόλλω-
νι τῷ προστατῆρι[ω] καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ βουλαίᾳ
καὶ τοῖς ἄλ-
λοις θεοῖς πατρίων ἢν· ἀγαθῇ [τύχῃ, δεδοχθαι τῷ
δήμῳ· τὰ
10 μ]ὲν ἀγαθὰ δεχέσθαι τὰ γεγονότα [ἐν τοῖς ἱεροῖς
οἷς ἔθυσον ἐπὶ τύ-
χῃ καὶ σωτηρίᾳ τῆς βουλῆς καὶ [τοῦ δήμου τοῦ
Ἀθηναίων, ἐ-
π]εὶδὴ δὲ οἱ πρυτάνεις τὰς τε [Θυσίας] ἔθυσαν

 ἐν τῇ πρυτανείᾳ [κ]αλῶς καὶ μεγαλοπρε-
πῶς, ἐπεμελήθη-
σαν δὲ καὶ τῆς συλλογῆς τῆς τε [βουλῆς καὶ τοῦ
δήμου, καὶ τῶν

15 ἄλλων ἀπάντων ὧν [α]ὐτοῖς προσε[τάχθη, ἀνέστησαν
δὲ καὶ τὰ
ἀγάλματα τοῦ δήμου, [ἐ]π[α]νέσαι τοῖς πρυταῖς
τῆς ἰδος
καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ [ἀπὸ
εὐσεβείας
ἔνεκεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ [δικαιοσύνης τῆς εἰς
τὴν βουλὴν
καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· ἀναγράψαι δὲ τότε τὸ
ψήφισμα τὸν
20 γραμ[μ]ατέα τὸν κατὰ [π]ρυτανείαν ἐν στήλῃ λι-
θίνῃ καὶ στήσαι
ἐν τῷ πρυτανείῳ· εἰς δὲ τὴν ποίησιν τοῦ στεφάνου
καὶ τὴν ἀνά-
Θ]εσιν μερίσαι τ[οὺς] ἐπὶ [τῇ] διοίκησει τὸ γενόμενον
ἀνάλωμα.

Inscriptionis aetatem vel forma litterae Ξ vs. 5. docet eam esse, qua iam duodecim Athenis tribus institutae erant; idem patet ex similitudine inscriptionis num. 113. cuius aetatem suo loco definivi. Statim intellexi laudationem prytanum tribus alii cuius contineri, mox accedente num. 113. utrumque titulum uno conatu prope omnibus locis explevi. Initio fuit archon: non multum abest, quin *Cleomachus* esse putem, quem restitui num. 111. certe elementa conveniunt spatiis. Deinde φυλὴ πρυτανεύουσα scripta erat et eius numerus, et scriba: vs. 2. ΠΙ est ΗΙ; vs. 3. ΟΣΙ fuit ΥΕΝ. Sequitur mensis, cuius dies est sextus post vigesimum: igitur idem prytaniae quoque dies restituendus. ΕΚΤΕΙ certa est emendatio: et nota ΕΙ pro ΗΙ, ut vs. 9. et 13. ubi ΠΕΙΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ est ΤΕΙΠΡΥΤΑΝΕΙΑΙ. Ita et n. 113. et ubivis. Vs. 4. comitia dicuntur in Piraeo habita esse, haud dubie in theatro: cf. Lysiam c. Agorat. p. 464. 479. coll. commentatione

nostra de Dionysiis cap. 11. Ita decretum n. 113. etiam in theatro factum est, sed in urbe haud dubie, quod Piraeus non nominatus est. De nominativo ἐκκλησία v. ad n. 111. Vs. 6. suppletus est ex num. 113. vs. 13. qui miro casu, ubi noster hic deficit, sumit initium; ex tribus nomine vs. 7. superest ΔΟΣ. Renunciaverant prytanes apud populum de sacris a sese curatis; tum coronantur a populo in ipsorum prytania (quod per se manifestum est et hic et num. 113. ubi v. not.), proëdris non contribulibus ἐπιλήφισιν dantibus; non illud ex veteri more, ex quo non licebat quemquam ante rationes redditas et praeteritum magistratus annum coronare (v. Aesch. de cor.). Vs. 7. ΑΥΣΙΩΝ fuit θυσιῶν. Ante ΟΥΟΝ Fourm. omisit E, hoc est iam ἔθρον; sequitur ΤΑΓ, hoc est ΤΑΡ. Hoc docet num. 113. vs. 14. ubi habes ΥΟΝΤΑΓ etc. Reliqua indidem restitui. Pro τὰ expectes τῶν: sed τὰ certum est. Quippe ille accusativus absolutus est, hoc sensu: *quantum pertinet ad ea, quae ante comitia fiunt*. Ceterum de hac re, τῇ ἀπαγγελίᾳ τῶν ἱερῶν a prytanibus facta, confer Schömannum de comitt. p. 305. qui locus ex hoc decreto et num. 113. eximie illustratur et ex parte accuratius definiri potest. Post ἐκκλησιῶν addidi ὡς: tale quiddam enim postulat illud πάτριον ἦν vs. sq. Fiunt autem haec sacra Apollini προστατηρίῳ ex inscriptio-

nibus scriptoribusque satis noto, Dianae Βουλαία (v. num. 113.) consilia comitiorum adiuvant ceterisque diis, intellige Δία Βουλαίων, Ἀθηνᾶν Βουλαίαν, alios: v. Schömann. p. 305. 306. Vs. 10. restitutus est ex num. 113. vs. 17. et n. 117. vs. 3. Addidi ἔθρον ἐπὶ τύχῃ: ex τύχῃ superest l. l vs. 11. Vs. 11. omnia aperta: etiam Ἀθηναίων certum est, ex quo num. 113. superest .INA, ut ΟΥΔΗΜ ex τοῦ δήμου. Vs. 12. ΦΑ muta in ΘΥ: addidi ΣΙΑΣΕΘΥΣΑΝ, ex quo num. 113. vs. ult. reliquum habetur ΑΣΕΘ. Ceterum h. l. aoristus ponendus erat, non imperfectum. Vs. 15. supplementa prorsus certa sunt: prytanum est convocare Senatum et Populum: quod si negligunt, multantur: quod fecerunt, exigua sane laus est; dicitur tamen, quia si non fecissent, laudari non potuissent. Vs. 17. restitutus est ex num. 115. unde cave pro δικαιουσίνης, ex quo / superest, scribas φιλοτιμίας. Vs. 19 sqq. restitui usitatas formulas, easque, ne in remotiores annos redirem, ex num. 113. vs. 1-4.; et omnia concinunt accurate. De γραμματεῖ τῷ κατὰ πρυτανείαν, cuius disertia vestigia ostendit vs. 20. cf. ad n. 107. ubi etiam de ποιήσει τοῦ στεφάνου. Vs. 22. τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει dedi, non τόν, spatii causa: cf. ad n. 107. In prytaneo ponitur hoc decretum, quod ad prytanes pertinet.

113.

Olim Athenis in casa quadam prope gymnasium Ptolemaei: ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 372. Nunc est in Museo Britannico Synops. n. 181. inde edidit Osann. Syll. I, 40. p. 136. sed nihil praestitit. Nos dedimus ex schedis Osanni et Rosianis cum Dodwello collatis, et restituimus uncis seclusa, ut semper.

.....ΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΑΥΓΟΝΘΑΛΛΟΥΣΤΕΦΑ
ΝΩΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑ[Τ
ΟΝΚΑΤΑΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝΕΝΕΣΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙΚΑΙΣΤΗΣΑΙ[ΕΝ
ΤΩΙΠΡΥΤΑΝΕΙΩΙΕΙΣΔΕΤΗΝ]ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ[Κ]ΑΙΤΗΝΠΟΙ[ΗΣ
5 ΙΝΤΟΥΣΤΕΦΑΝΟΥΜΕΡΙΣΑΙΤΟΥΣΕΡ]ΙΤΕΙΔΙΟΙΚΗ[Σ]ΕΙΤΟΓΕ[ΝΟΜ
[ΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ]
ΕΡΙ.....ΑΡΧΟΝΤΟΣΤΟΥΜΕΤ]ΑΦΑΝΑΟΧΙΔΗΝΕΡΙΤΗΣ[Ρ.
.....ΙΔΟΣΔΩΔΕΚΑΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΠΡΟΚΛΗΣΕΡΕΙ...
.....ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ]ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΟΣΕΝΕΙΚΑΙΝΕ
10 ΑΙΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΕΚ]ΚΛΗΣΙΑΕΝΤΩΙΘΕΑΤΡΩΙ
ΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.....]ΤΟΣΚΡΑΤΗΤΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ
ΚΑΙΣΥΜΠΡΟΕΔΡΟΙΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙ] ΞΕΝΟΦΩΝΕΥΦΑΝΤ
ΟΥ.....ΕΙΡΕΝΥΠΕΡΩΝΑΓΑΓΓΕΛΛΟΥΣΙΝΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΡ
.....ΙΔΟΣΥΠΕΡΤΩΝΟΥΣΙΩΝΩΝΕΘ]ΥΟΝΤΑΠΡΟΤΩΝΕΚΚΛΗΣΙΩ
15 ΝΩΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΩΚΑΙΤ]ΕΙΑΡΤΕΜΙΔΙΤΕΙΒΟΥΛΑΙ[Α
ΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΘΕΟΙΣΓΑΤΡΙΟΝΗΝ]ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙ
ΤΩΙΔΗΜΩΙΤΑΜΕΝΑΓΑΘΑΔΕΧΕΘΑΙΤΑΓΕΓΟΝΟ]ΤΑΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΟΙΣ[ΕΟΥ
ΟΝΕΡΙΤΥΧΗΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΙΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤ]ΟΥΔΗΜ[ΟΥΤΟΥΑΘ]ΙΝΑ[ΙΩΝ
ΕΓΕΙΔΗΔΕΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΑΣΤΕΘΥΣ]Ι]ΑΣΕΘ[ΥΣΑΝ.....

Varietas lectionis. Vs. 1. Ros. ΓΟΝΙΟ etc. et in fine ΣΤΕΑ, Os. ΟΝΟ et in fine ΣΤΕΦ: Dodw. vss. 1-3. vitiosissimos habet. Vs. 4. init. Ros. ΝΑΙΓΡ etc. Os. ΝΑΓΡ, Dodw. ΑΝΑΓΡ; in fine Dodw. ΠΟΙΥ, quod ut nullius pretii non recepi. Vs. 5. spatium undecimum ap. Ros. vacuum est, licet Os. aliud de Rosianis tradat: Os. ibi Α, quod non admisi: Dodw. item Α, et reliqua vitiose. Vs. 7. litteram Ο solus Os. reliqui vacuum habent; Dodw. ΑΗΝ p. ΔΗΝ. Vs. 8. Ros. ΗΠΡΟ etc. Os. et Dodw. recte ΗΙ. Vs. 9. Os. male ΩΝΟΤΕΝΕΙΚΑΙΝΑ. Vs. 10. Dodw. ΚΛΗΣΙΑΣΕΝ etc. Vs. 11. init. Os. ΙΟΣ: Dodw.

hunc vs. valde vitiatum praebet. Vs. 13. Ros. ΟΥΣΙΝΙΟΙ, Os. ΟΥΣΙΝΩΙ, Dodw. ut edidi; in fine Os. Ι pro Γ, quod Ros. et Os. praebent. Vs. 14. ultimum Ω omittit Dodw. Vs. 16. ultimum Ι solus Os. habet. Vs. 17. pro Dodwelli et Rosii ultimo Σ Os. Τ, male. Vs. 18. Dodw. ΟΥΔΗΝ... ΙΓΑ, Os. ΟΥΛΗΜΙΝΑ, posterius recte; Ros. ΟΥΔΗΜΙΓΑ, prius recte. Vs. 19. solus Ros. quae dedi habet. Postremo post versum 18. exiguo spatio relicto, XIII versuum paucas litteras addit Dodwellus. Haec in lapide non esse et Rosii et Osanni apographum docet: nihilominus illa ex

Dodwello assuit Osannus, quasi Dodwellus lapidem tractasset integriorem. Sed alia illa inscriptio est, ex diverso plane genere, rettulique eam in Actis Quaestorum n. 156. Nam Dodwellum per errorem huic nostro decreto illud fragmentum addidisse inde patet, quod post vs. 19. ad complendum hoc decretum adsciscenda omnia sunt, quae num. 112. inde a versu 13. leguntur, quae eo ipso loco, ubi quaestoriam anagraphen ponit Dodwellus, olim erant exarata. Accipe nunc verba inscriptionis nostrae.

... καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν Θαλλοῦ στεφ[άνω·
ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα [τ-
ὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν
τῷ πρυτανείῳ. εἰς δὲ τὴν] ἀναγραφὴν καὶ τὴν ποιήσ-
5 ῳ τοῦ στεφάνου μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει τὸ
γε[νόμ-
[ενον ἀνάλωμα].
Ἐπὶ..... ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φανα[ρχ]ίδην ἐπὶ τῆς Π.-
..... ἰδος δωδεκάτης πρυτανείας, ἣ Προκλῆς Περι...
..... ἐγραμμάτευεν,] Σκίροφοριῶνος ἐνῆ καὶ νέ-
10 α, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ
τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν]τος Κράτητος Ἐλευ-
σίνιος
καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῷ δήμῳ·] Ξενοφῶν Εὐφάντ-
ου εἶπεν, ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλουσιν οἱ πρυ-
τάνεις τῆς Π-
..... ἰδος, ὑπὲρ τῶν θυσιῶν, ὧν ἔθ[υον, τὰ πρό
τῶν ἐκκλησιῶ-
15 ν, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ προστατηρίῳ καὶ τῇ Ἀρτέ-
μιδι τῇ βουλαί[α
καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς πατριὸν ἦν·] ἀγαθὴ τύχη,
δεδοχθαι
τῷ δήμῳ, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι τὰ γεγόνε[τα ἐν
τοῖς ἱεροῖς, οἷς [ἔδυ-
ον ἐπὶ τύχῃ καὶ σωτηρίᾳ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δή-
μου τοῦ Ἀθηναίων,
ἐπειδὴ δὲ οἱ πρυτάνεις τὰς τε θυσίας ἔθ[υσαν et re-
liqua ut num. 112. inde a vs. 13.

Formam inscriptionis eam fuisse quam proposui, docet vs. 7. Fere omnia in sinistra perierunt, nihil in dextera praeter paucas litteras. Inscriptio non στοιχῶδον scripta est, sed litterarum numerus versus finem crescit. Formas litterarum ex schedis Rosianis dedi, inter has Ξ, non Ξ, quod ob Os. noto, qui contra suarum ipsius schedarum fidem

intulit formam Ξ. Decreta duo sunt, ex quibus prius coronam uni viro decretam continet; altero prytanes coronantur: utrumque coniungitur, fere ut num. 99. 115. 117. In priori quae emendavi, aperta sunt; quod vs. 3. τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν et verba ἐν τῷ πρυτανείῳ restitui, necessarium fuit vel ideo, quod eadem in altero decreto fuisse docet num. 112.: a quo vero et ubi alterum scriptum, ab eodem et ibidem etiam prius exaratum est. Alterum decretum ex num. 112. ita restitutum dedi, ut nullus controversiae locus sit. Incipitur ab archontis designatione; unde simul tempus definitur, de quo mira leguntur in Sylloge. Etenim ibi ex mentione ἐνῆς καὶ νέας colligitur, hoc decretum ante institutas duodecim tribus scriptum esse, quod inde ex eo tempore (Olymp. 118, 2.) ἐνῆ καὶ νέα nulla fuerit, sed pro ea Δημητριάς: quasi per omnia saecula perduraverit Δημητριάδος nomen. Prorsus contra hic titulus post Olymp. 123, 2. scriptus est, ex quo tempore lacunosi Fasti sunt (cf. ad num. 111.). Nam archon, qui tituli annum praecesserat, est *Phanarchides*, qui in Festis nondum reperitur. O, quod solus Os. habet, fuit P: ipsius anni archon alii homonymus fuit; quamobrem additur τοῦ μετὰ Φαναρχίδην. Res nota tum ex Harpocr. v. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, tum ex inscriptt. Ut infra: Ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Παράμονον. Lapis Deliacus Atticus: ἐπὶ Διονυσίου τοῦ μετὰ Λυκίσκον ἄρχοντος. Vita Lysiae in Vitt. X Orr. (in Plutarchi Opp.): ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ, et: ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντος. Adde Athen. V. extr., Dionys. Halic. Archaeol. VII, p. 418. Sylb., Schol. Aristoph. Ran. Argum. Iam liquet vs. 8. *duodecimam* prytaniam restituendam esse. Prytania ipsa aut *Pandionidis* aut *Ptolemaidis* fuit: nam superest prima littera Π vs. 13. et sponte patet prytanes in sua ipsorum prytania laudatos esse, ultimo die: cf. ad num. 112. Ὁ ἐπιψήφίζων est *Eleusinius* Cecropidis, recte. Sed nota ἐνῆν καὶ νέαν Scirophorionis eo anno trigesimum diem fuisse, non undetrigesimum: si undetrigesimus fuisset, vs. 10. restituendum fuisset ἐνάτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας: quem numerum non recipit spatii angustia. Vs. 12. nota in spatio, quod vacuum reliqui, nihil perisse: cf. n. 122. 124. De ceteris v. ad n. 112.

114.

„Κερατρία” prope Athenas, ex schedis Fourmonti.

..... ΙΜ...Υ...Ι...Ν...ΟΙΔ...
ΜΗ]ΝΟΣΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣΟΓΔC[ΗΙ
... ΤΗΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣΚΑΛΑ...
... ΔΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΤΗΝ...
5 ... ΙΟΥΚΑΙΒΟΥΛΗΘΕΝΤΩΝΤΑΔ
... ΣΤΟΥΤΩΝΤΕΠΙΤΑΥΤΑΑΡΧΗ...
... ΟΝΤΙΔΕΟΦΙΛΩΝΤΩΝΗΜΩΝΕΠ...
... ΤΑΣΟΥΣΙΑΣΜΕΤΑ... ΟΥΣ...
... ΣΤΙΣΕΙΛΑΤ... Ν...
10 ... ΙΚΡΥΠΤΙ... ΕΙΝΟΜΕ...
... ΝΕΥΝΟΔCΙ... ΙΟΝ...
... ΛΕΣΟΝΤ... ΟΙΝ... ΙΕΣ... Ε...
... ΛΔΟΙΕΑΝΤΩΝΝΔΟΕ... Ε... Ε...

Vs. 2. est μηνὸς Μουνυχιῶνος ὀγδόη ... Vs. 4. de archonte dicitur prioris alicuius anni, non eo, qui ipso inscriptionis anno reipublicae praeerat; is enim ante mensis nomen scriptus erat. Ex terminatione ΔΟΥ archontis nomen restitui non potest: plurima enim eius formae nomina archontum sunt, ut statim inter eos, qui in Fastis desiderantur, Φαναρχίδης num. 113. Ceterum de sacris agebatur; nam vs. 8. fuit τὰς θυσίας. Vs. 5. extr. super ΑΔ in schedis litteris minoribus supra scriptum est ΟΥΔ, quasi pro varia lectione.

115.

Athenis. Edidit Pocockius Inscr. P. I. p. 56. n. 63. ad cuius exemplum accurate expressa inscriptio.

 ΣΦΕΙΩΣΑΣΙΙ		
 ΝΑΠΟΦΑΙΝΟΥΣΙΝΕΙΣΤΗΝΒΟ		
 ΝΙΙ..... ΙΟΣΑΙΚΑ. ΘΙΚΡΙΝΕΝΤΗΝΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ		
 ΙΙΝΟΥΔΕΤΩΝΚΑΙ..... ΛΩΙΙΤΩΤΑΘΗΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙΒΟΥΛΕΙΕ		
5	ΑΙΝΕΞΙΑΤΟΝΤΑΜΙΑΝΝΙΚΟΚΡΑΤΗΝΔΙΩΝΟΣΑΚΥΛΗΘΕΝΚΑΙΤΟΓΕΓΡΑΜΜΑΤΕΜΑ		
	ΤΙΞΑΕΝΗΝΟΝΗΕΦΩΝΤΟΣΤΕΙΟΡΑΣΙΟΝΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΑΤΗΝΠΩΣΙΝΥΣΘΕΟΝΣ.		
	ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΥΣΦΥΛΕΤΑΣΕΠΑΙΝΕΣΑΙΔΕΚΑΙΕΚΤΩΝΦΥΛΕΤΩΝΚΑΛΛΙΜΩ		
	ΤΗΝΚΡΑΔΥΤΕΑΕΠΑΙΝΕΣΑΙΔΕΚΑΙΤΟΝΚΗΡΥΚΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΚΛΗ		
	ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣΤΡΙΝΕΜΕΙΑ		
10	ΕΠΙΤΗΣΔΩ..... ΙΙΑΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΕΥΜΟΣΕΠΙΚΡΑΤΟΥΑΙΟΑΛΙΔΗΣΕΙΟΕΜ.. ΕΔΗΝΚΟΥΡΑ		
	ΤΗΣΒΟΥΛΕΤΕΙΝΛΑΧΩΝΤΩΝΕΝΑΥΤΟΝΤΟ. Ε.. ΥΒΟΥΛΟΥΑΡΚΟΝΤΟΣΔΙΑΤΕΤΕΛΕΚΕΝ		
	ΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΤΤΩΝΑΓΑΘΩΝΟΤΙΗΔΥΝΑΤΟΥΤΕΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑ		
	ΜΙΑΣΑΙΡΕΟΕΙΣΥΠΟΤΗΣΒΟΥΛΗΣΕΙΣΤΕΤΑΞΟΥΣΙΑΣΤΟΙΣΙ'.....		
15	ΣΙΝΜΕΜΕΡΙΚΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΚΑΙΑΥΤΟΣΣΥΝΕΠΙΜΕΛΩΤΑΦΩΣΤΑΤΩΝΠΑ		
	ΣΑΣΤΑΞΟΥΣΙΑΣΕΟΥΣΕΝΑΚΑΙΕΦΤΩΝΙΔΙΩΝΚΑΙΓΕΦΙΛΟΤΙΜΗΣΑΙΕΙΣΤΗΝΒΟΥΛΗΝ		
	ΚΑΙΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΟΙΚΩΝΟΜΗΚΕΝΑΠΟΛΕΛΟΓΙΣΤΑΙΤΗΙΒΟΥΛΕΙΟΡΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣ		
	ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙΒΟΥΛΕΙΕΠΑΙΝΕΣΑΙΝΙΚΟΚΡΑΤΗΝΔΙΩΝΟΣΑΓΚΥΛΗΘΕΝΕΥ		
	ΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΑΤΗΣΠΡΟΣΤΟΥΣΘΕΟΥΣΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΗΝΒΟΥΛΗΝ		
20	ΑΓΚΤΑΔΕΙΣ ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣΔΙΩΝΟΣ ΤΕΙΟΡΑΣΙΟ ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣΟΝΗΣΙΦΟΝΤΟΣ ΠΟΛΕΣΤΡΑΤΟΣΔΟΡΚΕΩΣ ΘΕΟΠΟΜΠΟΣΕΤΩΤΦΡΟΝΟΣ	ΑΛΑΙΕΙΣ ΕΤΘΕΤΜΑΧΟΣΕΤΩΤΥΧΡΑΤΟΥ ΜΗΣΙΛΟΧΟΣΜΝΑΣΙΠΠΟΥ ΠΕΔΙΟΚΛΗΣΞΕ. ΜΙΚΤΘΟΥ ΜΝΗΣΑΡΧΟΣΜΝΗΣΑΡΧΙΔΟΥ ΑΘΗΝΙΠΠΟΣΑΘΗΝΙΠΠΟΥ	ΙΩΝΙΔΑΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣΣΑΤΤΡΟΥ ΠΑΩΘΕΙΣ ΝΙΚΩΝΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΕΡΙΑΔΡΟΣΑΤΣΕΙΟΥ ΕΚΚΟΛΩΝΟΥ
25	ΑΝΕΝΟΤΕΛΗΣΑΝΤΙΔΩΡΟΥ ΕΡΧΙΕΙΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ. ΤΕΛΕΣΙΟΥ ΕΤΞΕΝΟΣΕΤΞΕΘΕΟΥ ΕΠΙΓΕΝΗΣΕΠΑΜΙΝΟΝΔΟΣ ΠΑΝΑΙΤΙΟΣΦΙΛΩΝΟΣ	ΕΠΙΧΑΡΙΔΗΣΑΤΣΙμαχου ΜΝΗΣΑΡΟΡΑΕΝΙΝΗΙΟΙΙΟΣ ΠΟΛΥΞΕΛΟΣ. ΚΑΕΙΝΝΙΠΠΟΥ αχΡΑΔΥΤΕΙΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΕΤΘΟΔΗΛΟΥ ΚΛΕΙΤΗΣΝΕΙΚΩΝΟΣ	ΑΤΣΗ'. ΗΣΑΤΣΙΚΛΕΟΥΣ ΕΣΤΙΑΙΘΟΕΝ ΑΡΧΙΑΣΚΡΙΤΩΝΟΣ Ι. ΙΔΑΝΤΙΑΛΗ ΔΗΜΟΚΛΗΣΔΗΜΟΚΛΕΟΥ ΕΡΙΚΕΕΙΣ
30	ΣΩΚΛΗΣΔΕΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΕΥΒΙΟΣΕΤΠΟΛΕΜΟΥ ΣΟΛΩΝΑΘΗΝΑΔΩΡΟΥ ΑΜΦΙΚΛΗΣΠΥΘΟΔΩΡΟΥ	ΑΡΙΣΤΕΩΝΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥ ΦΛΥΑΤΕΙΣ ΧΑΙΛΕΣΤΑΤΟΣΠΟΛΥΕΚΤΟΥ ΑΝΤΙΦΩΝΠΟΛΥΕΚΤΟΥ	ΑΝΤΙΔΩΡΟΣΔΙΟΚΛΕΟΥ ΑΓΑΟΚΛΗΣΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥ ΑΡΑΦΗΝΙΟΙ ΚΑΛΛΙΠΠΟΣΑΝΤΑΝΔΡΟΥ
35	ΑΤΣΙΚΡΑΤΗΣΕΤΦΙΛΑΝΤΟΥ ΕΥΦΙΛΑΝΤΟΣΑΤΣΙΚΡΑΤΟΥ . Λ. ΟΤΡΥΝΕΙΣ ΦΙΛΙΣΤΙΑΔΗΣΔΙΟΔΩΡΟΥ	ΑΜΝΙΚΡΑΤΗΣΑΜΝΙΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΑΤΑΔΑΙ ΜΕΝΑΙΧΜΟΣΑΡΙΣΤΟΥ ΔΙΟΤΙΜΟΣΜΕΛΑΝΟΙΟΥ	ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣΦΑΝΟΜΑΧΟΥ ΕΓΜΥΡΡΙΝΟΥΤΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΟΣΝΕΟΚΛΕΟΥ
40		ΕΤΑΙΤΗΣΔΙΝΙΟΥ	
	ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΤΟΝΤΑΜΙΑΝ ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΝ	ΟΔΗΜΟΣ ΤΟΥΤΣΠΡΥΤΑΝΕΙΣ	ΟΙΑΙΣΙΤΑΙ ΤΟΝΤΑΜΙΑΝ ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΝ
45		ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΝ ΚΟΛΑΥΤΕΑ	
	ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΑΝΕΣΘΕΝΗΝ	ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΤΟΝΚΗΡΥΚΑ ΕΥΚΛΗΝ	ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΤΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥΤΔΗΜΟΥ
50		Τ. ΝΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΣΙΚΛΗΝ	ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΝ

Vs. 2. est ἀποφαίνουσιν εἰς τὴν βουλὴν, vs. 5. τὴν πρυτανείαν; deinde a vs. 4. med. omnia facili opera restitui. Sunt autem haec:

..... ἀγαθὴ τύχη, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, ε-

5 παίνεσαι τὸν ταμίαν Νικοκράτην Δίωνος Ἀ[γ]κυλῆθεν καὶ τὸν γραμματέα Ἀντισθένην Ὀνησιφώντος Τειθράσιον εὐσεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς [καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τοὺς φυλέτας· ἐπαίνεσαι δὲ καὶ ἐκ τῶν φυλετῶν Καλλικράτην Κελλυτέα· ἐπαίνεσαι δὲ καὶ τὸν κήρυκα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Εὐκλῆ[ν Φιλοκλέους Τρινεμεῖα.

10 Ἐπὶ τῆς δω[δε]κάτης πρυτανείας, [Στ]μος Ἐπικράτου Αἰθαλίδης εἶπεν· [ἐπ]ειδὴ Νικοκρά-

της βοδλεύειν λαχὼν τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐ[π' Ε]ὐβούλου ἄρχοντος διατετέλεκεν
λέγων καὶ πράττων ἀγαθὸν ὅ,τι ἡδύνατο ὑπὲρ τε τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, καὶ τα-
μίας αἰρεθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰς τε τὰς θυσίας τοῖς
σιν μεμέρικεν τοῖς ἱεροποιοῖς, καὶ αὐτὸς συνεπιμε[με]ληται, ὡς τὰ τῶν πα-
[τρίων θεῶν etc. excidit enim integer versus; pergitur: πά-]
15 σας τὰς θυσίας ἔδυσεν, ἀνῆλωσε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ πεφιλοτίμηται εἰς τὴν βουλὴν,
καὶ ὑπὲρ πάντων, [ὧν] ὑπενόμηκεν, ἀπολελόγισται τῇ βουλῇ ὁρθῶς καὶ δικαίως·
ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ ἐπαινέσαι Νικοκράτην Δίωνος Ἀγκυλῆθεν εὐ-
σεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν βουλὴν.

Ἀγκυλεῖς,
Νικοκράτης Δίωνος.
Τειθράσιο[ι],
Ἀντισθένης Ὀνησιφῶντος,
Πολύ[υ]στρατος Δορκέως,
Θεόπομπος Εὐθύφρονος,
Ἀριστοτέλης? Ἀντιδώρου.
Ἐρχιεῖς,
Καλλίστρατος Τελέστου,
Εὐξενος Εὐξιδέου,
Ἐπιγένης Ἐπαμινώνδου,
Παναίτιος Φίλωνος,
Σωκλῆς Ἀριστοφίλου,
Εὐβίος Εὐπολέμου,
Σόλων Ἀθηνόδωρου,
Ἀμφικλῆς Πυθόδωρου,
Λυσικράτης Εὐφιλήτου,
Εὐφίλτος Λυσικράτου.
Ὀτρυνεῖς,
Φιλιστιάδης Διοδώρου,
.....
.....

Οἱ φυλέται
τὸν ταμίαν
Νικοκράτην

Οἱ φυλέται
τὸν γραμματέα
Ἀντισθένην

Ἀλαιοῖς,
Εὐθύμαχος Εὐθυκράτου,
Μ[υ]ησίλοχος Μνησίππου,
Πεδιοκλῆς Σμικύθου,
Μνήσαρχος Μνησαρχίδου,
Ἀθήνιππος Ἀθηνίππου,
Ἐπιχαρίδης Λυσι.....
Μνησαγόρας Μνησ.....
Πολύζηλος Κλενίππου.
[Κολλ]υτεῖς,
Καλλικράτης Εὐθυδήμου,
Κλεῖτος Νείκωνος,
Δίων Δίωνος,
Ἀριστέων Πολυκράτου.
Φ[η]γ[α]ί[ε]ς,
Χαιρέστρατος Πολυεύκτου,
Ἀντιφῶν Πολυεύκτου,
Ἀντικράτης Ἀντικλέους?
Φιλαῖδαι,
Μέναιχμος Ἀριστ[ί]του,
Διότιμος Μελανθίου,
Εὐ... της Δινίου.

Haec in coronis:

Ὁ δῆμος
τοὺς πρυτάνεις

Οἱ φυλέται
Καλλικράτην
Κολλυτέα

Οἱ φυλέται
τὸν κήρυκα
Εὐκλῆν
τὸν ὑπογραμματέα
... σικλῆν

Ἰωνίδαί,
Δημοσθένης Σατύρου.
Πλωθεῖς,
Νίκων Θεοδώρου,
Περῖανδρος Λυσίου.
Ἐκ Κολωνοῦ,
.....
Λυσικλῆς Λυσικλέους.
Ἐστιαῖοθεν,
Ἀρχίας Κρίτωνος.
Κυδαντίδαι,
Δημοκλῆς Δημοκλέου[ς].
Ἐρικεῖς,
Ἀντιδώρος Διοκλέου[ς],
Ἀγαθοκλῆς Ἀριστοφάνου.
Ἀραφῆνιοι,
Κάλλιππος Ἀντάνδρου,
Καλλισθένης Φανομάχου.
Ἐγ Μυρρίνου[ν]τ[ο]ς,
Ἀκάδημος Νεοκλέου[ς],
.....
.....

Οἱ αἰτίτοι
τὸν ταμίαν
Νικοκράτην

Οἱ φυλέται
τὸν γραμματέα
τοῦ δήμου
Νεοπτόλεμον

Memorable omnino fragmentum Senatus de-
cretorum, ex quibus prioris non superest nisi finis.
Tempus est duodecim tribuum, archonte *Eubulo*,
qui in Fastis desideratur, post Olymp. 123, 2. Co-
ronae suberant septem. Desideratur primum de-
cretum Populi, quo prytanes laudabantur Aegeidis
(ὁ δῆμος τοὺς πρυτάνεις): ii ex ordine pagorum sub-
scripti sunt, numero XLV; ut intelligas quinque no-
mina desiderari. Omnes pagi, qui nominantur, sunt
Aegeidis, nisi quod *Myrrhinus* alias Pandionidi ac-
censetur: sed is quoque hac aetate Aegeidis fuit.
Halas intellige *Araphenides*. Ceterum hinc disci-
mus *Ancylon* fuisse Aegeidis, consentiente Lex.
Seg. p. 338. (plura de Ancyle collegi Oec. civ.
Athen. T. II. p. 211.); item *Otrynenses*, *Colonom*,
sed *Colonom* recentiore tantum aetate (prius fuit

Antiochidis, non quod Lessingius Vit. Sophocl.
putabat, Hippothontidis: vide ad num. 172.); po-
stremo *Hestiaeam*. Praeterea desideratur decretum,
quo scriba *Populi*, et quo ὁ ὑπογραμματεὺς coro-
natus est. Sed ea, quae supersunt, psephismata,
Senatus sunt; in coronis tamen tantum de φυλέ-
ταις et αἰσίτοις, qui prytanibus iungi solent, dicitur:
credo quod *tribules et αἰσίτοις coronant* eos, quos *Se-
natus laudavit*. Ceterum utrumque decretum ad
Nicocratem pertinet, non tamen utrumque ad pry-
tanes Aegeidis, sed tantum prius. Alterum nonnisi
Nicocratem singillatim laudat in *duodecima prytania*:
prius ad Aegeidem pertinens, in *praegressa aliqua
prytania* factum, laudat omnes qui *tum prytanes*
fuerunt, sed speciatim *Nicocratem Ancylensem*, ex
Aegeidis prytania; deinde *Antisthenem Tithrasium*,

ex eadem Aegeide, scribam, intellige τῆς βουλῆς, qui semper ex φυλῇ τῇ πρυτανεύουσῃ (v. ad num. 81.), eumque ipsum prytanem (vide vs. 22.); praeterea Callicratem prytanem; postremo Praeconem Senatus et Populi, qui Aegeide praesidente est Trinemensis ex Cecropide; nempe hic non fuit ex φυλῇ τῇ πρυτανεύουσῃ, docentibus prytanum catalogis (Class. IV.). Civis Aethalides vs. 10. qui apud Senatum in duodecima prytania rettulit, fuit aut Leontidis aut Demetriadis vel Antigoniadis, si haec adhuc extabat (cf. ad n. 111.); fueritne ex tribu praesidente necne, non liquet, quod cuius tribus duodecima prytania fuerit, non additur; nec qui in Senatu dicit, necessario prytanis est. De emendationibus hoc moneo, qui universam inscriptionem contulerit, eum intel-

lecturum, me nomina Nicocratis, Antisthenis etc. ex certis locis duxisse. Reliqua nomina ex Graeco usu restitui, retentis tamen singularibus formis, ut Ἐπαμινώνδου, Ἀριστέων (p. Ἀριστίων), Ἐπικράτου, non tamen Δημοκλέους etc. quod ipsa inscriptio terminationem Δημοκλέους offert. In demi nomine Κολυτῆς Poc. varie peccavit; sed prope intemperatum extat vs. 46. ubi Callicrates; hinc vs. 8. et 28. restitutum est, ubi idem Callicrates. De formularum correctione non dicam; quaedam ex vs. 11. 12. emendaverat Osann. Syll. p. 125. nec tamen perfecit correctionem; idem p. 32. Smicythum vs. 22. restituit. Vs. 12. a me correctus est ex num. 117. vs. 1.

116.

Athenis; ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis dedit Murator. Thes. Inscr. T. II. p. CML.

ΤΑΜΙΑΣ	ΕΥΤΑΞΙΑΣ	ΕΥΤΑΞΙΑΣ
ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ	ΑΜΦΙΩΝ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΕΝΑΝ	ΣΟΣΙΒΙΟΥ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΑΡΟΥ	ΕΡΩΙΔΗΣ	ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΔΩ		

Haec erant tali decreto subscripta, qualia habes n. 115. Laudatus erat ταμίας Ἐπέραστος Μενάνδρου ex tribu praesidente credo, unde pagi nomen non additum; item Ἀμφίων Σωσιβίου Ἐρωιάδης, et Δημήτριος Δημητρίου Κηφεισεύς, hi εὐταξίας (ἐνεκα); ut in decreto loci incerti: Ὁ δῆμος Νίκιππον Δοριμάχου εὐταξίας ἐνεκα καὶ καλοκαγαθίας θεοῖς. Quid sit ΕΔΩ, nescio.

117.

Athenis repperit Mertrud a. 1816. in domo Stamataki-Hadgi. Ed. Pouquevillius Itin. T. IV. p. 105.

... ΗΝΥΠΕΡΤΕΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΙΣ ...
 ... ΚΑΙΓΕΓΟΝΕΝ...ΛΙΙ.ΑΣΙΤΟΙΣΘΥΜΑΣΙΚΑΙΕ ...
 ... ΓΑΜΕΝΑΓΑΘΑΔΕΧΕΣΘΑΙΤΑΓΕΓΟΝΟΤΑΕΝ ...
 ... ΟΥΚΑΙΠΑΙΔΩΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚΩΝΚΑΙΤΩΝΦΙΛΩΝ ...
 5 ... Ε...ΔΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝΚ...ΕΦΗΒΟΥΣ...
 ... ΤΗΙΠΡ...ΒΟΥΣΕΕΥΣΕΒ...ΠΑΡΟ
 ... ΑΤΟΥ...ΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝΩΕ...ΗΒΟΥΛΗΤΙΜ...
 ... ΩΝΑΝΘΣΣΤΗΡΙΟΥΕΙΚΑΡΙΕΥΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΠΡΟ...
 ... ΕΝΝΙΚΑΝΔΡΟΥΑΡΧΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΠΑΤΕΡΕΣΑΥΤΩΝΕΜ...
 10 ... ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝΠΕΠΟΙΗΣΘΑΙΑΥΤΩΝΤΗΝΚΑΘΗΚΟΥ...
 ... ΕΠΡΩΤΟΝΜΕΝΟΥΣΑΝΤΑΤΑΣΚΑΘΗΚΟΥΣΑΣ...
 ... ΦΗΒΩΝΣΩΤΗΡΙΑΣΕΝΤΕΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΔΙΑΤ...
 ... ΠΡΟΤΟΝΙΑΣΚΑΙΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝΑΡΧΗΝΣΕΜΝΟΤ...
 ... ΔΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣΠΕΡΙΤΗΣΤΩΝΕΦΗΒΩΝ...
 15 Τ...ΣΕΥΝΟΙΑΝΙΣΗΝΠΑΣΙΝΕΝΑΠΟΔΕΔΕΙΧΘΑΙ...
 ... ΔΕΥΜΑΤΩΝΤΑΙΣΤΕΤΩΝΦΙΛΟΣΟΦΩΝΚΑΙΡΗΤΟΡΩΝ...
 ... ΝΕΙΝΔΕΚΑΙΤΑΙΣΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝΑΕΙΓΕΝΟΜΕ...
 ... ΠΛΟΙΣΚΑΙΙΠΠΙΚΗΣΑΣΚΗΣΕΩΣΠΟΛΥΦΡΟΝΤΙΣ...
 ΑΠΟΔΕΙΞΕΣΙΝΚΑΙΕΠΙΤΩΝΙΕΡΩΝΑΓΩΝΩΝ...
 20 ... ΣΑΙΣΟΙΝΟΜΟΙΚΑΙΗΠΑΤΡΙΣΠΡΟΣΕΤΑ...
 ... ΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΙΑΥΤΟΥΣΜΗΤΕ.Κ...
 ... ΤΗΣΠΑΤΡΙΔΟΣΤΗΜΙΚΑΙΜΑ...
 ... ΑΥΤΟΝΠΑΡΕΣΧΗΣΘΑΙΔΙΟΛ...
 ... ΑΚΑΛΟΥΣΙΝΕΣΤΕΦΑΝΩ...
 25 ... ΤΟΙ...ΗΜΟΝΑΥΤΟΙΣ...
 ... ΙΓΡΑΦΙΝΤΗΝΔΕΗ...

Nohui quidquam in contextu supplere, quod ibi potissimum facio, ubi ea via, inscriptionis quae forma fuerit, monstratur, indeque emendatio aliquid proficit; sed in hac permulta perierunt, in dextera potissimum parte; nam in sinistram titulus non videtur latior quam vs. 19. fuisse. Quae exsculpsi haec sunt.

... ἦν ὑπὲρ τε τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἔχει] 15
 ... καὶ γέγονεν [ἐν] ἅπασιν τοῖς θύμασι καὶ ἐ-
 [ἀγαθῇ τύχῃ δεδῶχθαι τῷ δήμ-
 ω], ἵνα μὲν ἀγαθὰ δέχουσι τὰ γεγονότα ἐν [τοῖς
 ἱεροῖς οἷς ἔθυσον ἐπὶ τύχῃ καὶ σωτηρίᾳ τῆς βου-
 λῆς καὶ τοῦ δήμου, κ-
 αὶ αὐτοῦ καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν καὶ τῶν φίλων
 [ἐπαίνεσθαι δὲ]
 5 ε... δου Μαραθῶνιον, κ[αὶ αὐτὸν? καὶ τοὺς]
 ἐφήβους - - - - -
 τῇ πρ[ὸς τοὺς ἐφή]βους εὐσεβ[εῖα]
 παρὸ - - - - -
 α του συντελουμένῳ[ν]. ἔ[ὰν δὲ] ἡ βουλή
 τιμ - - - - -
 ὡν Ἀνθεστηρίου Εἰκαριεύς εἶπεν· ἐπειδὴ πρό[τε-
 ρον?] - - - - -
 ... ἐν Νικάνδρου ἄρχοντες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐμ
 10 .. Μαραθῶνιον, πεποιῆσθαι αὐτῶν τὴν καθήκου[σαν]
 - - - - -
 ε, πρῶτον μὲν θύσαντα τὰς καθηκούσας [θυ-
 σίας ὑπὲρ τῆς - - - - - καὶ τῶν
 ἐ]φήβων σωτηρίας, ἐν τε τοῖς λοιποῖς διατ[ελεῖ] ἀνὴρ
 ἀγαθός - - ἀξίως - - τῆς
 τε] προγονίας καὶ τῆς περὶ τὴν ἀρχὴν σεμνότη[τος]
 - - - - -
 ... διατεταγμένοις περὶ τῆς τῶν ἐφήβων - - - - -
 - - -

..... εὐνοίαν ἴσῃν πᾶσιν ἐναποδεδεῖχθαι - - - - -
 - - [ἐπι-
 τη]δευμάτων, ταῖς τε τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων
 - - - - -
 .. νειν δὲ καὶ ταῖς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αἰεὶ γενομέν[ους]
 - - - - - τῆς ἐν
 ὁ]πλοῖς καὶ ἱππικῆς ἀσκήσεως πολὺ φροντισ[α...]
 - - - - -
 ἀποδείξουσιν, καὶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀγώνων - - - - -
 20 ε, αἷς οἱ νόμοι καὶ ἡ πατρίς προσέτα[ξε] - - - - -
 - - - - -
 κ]αδυστερῆσαι αὐτοὺς, μήτε - - - - -
 τῆς πατρίδος - - - - -
 αὐτὸν παρεσχῆσθαι δόλ[ου] - - - - -
 .. παρ]ακαλοῦσιν ἑστεφανῶ[σθαι] - - - - -
 25 τὸν [δ]ῆμον αὐτοῖς etc.

Sunt duae sententiae, quarum altera incipit
 vs. 9. Utrâque laudantur plures ob sacra rite peracta
 (fere ut n. 112. 113. 115. et ex num. 112. et 113.
 restitui versus 2. et 3.) et epheborum curam bene
 gestam, quo pertinet etiam exercitationis militaris,
 philosophorum et rhetorum mentio: igitur vix du-
 bium est haec de *cosmetis* dicta esse. In secunda
 sententia oratio modo ad unum referri videtur
 (vs. 23.), modo ad plures: unde ego quoque vs. 12.
 semel ita supplevi, ut de uno dictum sit. Cete-
 rum si quis hoc decretum Imperatorum aetate scri-
 ptum putet, non obsum.

118.

Marmor Elginianum Synops. n. 192. Edidit Osann. Syll. p. 91. n. 13. Nos damus ex schedis Osanni, Mülleri, Rosii.

ΩΝ
 ΣΤΑΤΤ
 ΙΟΓΩΣΑΙ
 ΕΛΕΥΣΕΙΝΙ
 5 ΔΕΑΓΑΘΗΤΥΧ
 ΤΩΙΚΟΣΜΗΤΗΠΩΝ
 ΤΕΙΝΕΛΕΥΣΙΝΑΔΕΤΟΥ
 ΟΥΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΟΣΜΕ
 ΤΗΣΑΜΑΙΕΡΟΙΣΡΟΜΡ
 10 ΞΜΨΩΣΙΝΤΑΙΕΡΑΜΕ
 ΟΛΕΙΩΣΑΝΚΟΣΜC
 ΤΑΙΕΡΑΥΓΑΡΧΟ
 ΑΓΓΕΛΛΕΙΝ
 ΙΕΡΑΚ

Varietas lectionis. Vs. 1. Os. IN. Vs. 2. Os.
 Ros. TATT. Vs. 3. Os. ΟΓΩΣΑ, Ros. ΙΟΓΩΣΑΙ,
 Müll. ΤΟΓΩΣΔΙ, unde optima delegi. Vs. 4. Os.
 ΕΑΛΕΥΣΕΙΝΟ, Ros. ΕΛΕΥΣΙΝ. Vs. 6. Os. ΙΚΟΣ-
 ΜΗΤΡΟΤΩ, Ros. ΩΙΚΟΣΜΗΤΗΠΩΝ, Müll. ΤΩΙ
 ΚΟΣΜΗΤΗ. ΩΛ: hinc nostra facta sunt, ex qui-
 bus Rosii Π de industria recepi, ut videres fuisse
 IT. Vs. 7. primam litteram solus Müll. praebet;
 pro primo N Os. Müll. habent M: in fine Müll.
 ΤΟ, Os. Τ, Ros. ΤΟΥ. Vs. 8. ultimum E solus
 Os. Vs. 10. primae duae lineolae ex Ros. Vs. 11.
 ultimus ductus ex Ros. Vs. 12. Müll. omittit pri-
 mam et ultimam litteram. Vs. 13. pro ultimo N
 Müll. I, Ros. K. Vs. 14. pro ultimo K (Müll. Ros.)
 Os. N.

.....

 ε, ὅπως αἱ
 Ἐλευσεῖνι
 5 Ἐλευσινά]δε· ἀγαθῇ τύχῃ δεδῶχθαι τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ ...
 ... τῷ κοσμητῇ τῶν [ἐ]φήβων
 παραπέμπ]ειν Ἐλευσινάδε τοῦ[ς]
 τ]οῦ Βοηδρομιῶνος μ[ηνὸς]
 τῆς ἅμα ἱεροῖς πομπ[ῆς]
 10 .. ὅταν π]έμψωσιν τὰ ἱερά με
 ... τῇ π]όλει, ὡς ἂν κοσμ

 τὰ ἱερά ὑπαρχο
 ἀπ]αγγέλλειν
 ἱερά κ

Agitur, quantum video, de pompa Eleusinia
 mense Boedromione, quo magna mysteria celebrata
 sunt, per ephebos (περιπόλους) militari manu hono-
 ris et magnificentiae causa deducenda: hinc dedi
 παραπέμπειν coll. Aeschin. de fals. leg. p. 331. Vs. 13.
 ἀπαγγέλλειν supplevi, quod est de renunciatione re-
 rum factarum, ut de sacris num. 112. 113. Ceterum
 notanda duplex scriptura Ἐλευσεῖνι et Ἐλευσινάδε.

119.

Mus. Brit. Synops. n. 185. Ex schedis Fourmonti.

ΤΗΣΒΟ
Ο ΓΑΡΓΗΤ
ΝΔΕΚΑΑΓΟΡ ΚΥΝ
Δ Ρ Ο Σ Λ Ε Ω
5 ΟΧΟΚΑΙΤΟΙΣ
ΚΥΡΙΑΣΕΠΕΙΣ
ΤΗΙΔΕΚΑΘΗΚ
ΟΞΟΥΣΙΑΝ
ΕΣΤΙ

Quartus versus litteris maioribus scriptus est; figurae litterarum P et Ω, quas accurate exprimere non potui, non videntur antiquae esse. Est initium decreti, in quo vs. 8. *sacrificii* fit mentio: vs. 1. videtur τῆς βουλῆς esse, vs. 2. Γαργήτιος, vs. 3. ..δῖνα ἀγορὰ, fortasse tribuum (cf. n. 85. et not.), vs. 6. [ἀγορὰς] κυρίας: etiam vs. 3. ἀγορὰ κυρία legendum videtur. Vs. 6. ultimum Σ incertum est. Vs. 7. τῇ δεκάτῃ.

120.

Mus. Britann. n. 289. Ed. Osann. Syll. I, 61. p. 169. ex schedis G. H. Nöhdénii; praeterea apographo Rosiano usi sumus, quod in multis praestat.

ΙΑ

ΑΔ

ΕΡΕΠΙΔΗΟΤΑΜΙΑΕΤΩΝΞΑ[Ρ]ΑΓΙΑΞΙ[ΩΝΙΩΓΥΡΟΞ
ΚΑΙΟ]ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΞΘΕΟΦΑΝΗΞΚΑΙΟΙ[ΞΥΝΕΡΙΜΕΛΗ
ΤΑΙ]ΟΛΥΜΠΙΧΟΞ. ΙΗ[Ε]ΚΑΜΠΟΥΞΕΑΥΤΟ[Ξ
5 ΑΚΑΞΙΝΠΛΕΟΝΑΚΙΞ[ΟΤΙ]ΚΑΙΓ[Α]Ξ
..... ΚΑ]ΙΕΝΤΑΙΞ[ΕΓ]ΙΜΕΛΕ[Ι]ΑΙ[Ξ. ΥΞ
..... ΕΔΕΔΩΚ[ΑΞΙ]ΠΕΡΙ[ΤΟΝΕ] ΝΕΞΤ[Ω]Τ[ΑΚΑΙΡΟ
ΝΚΑΤΑΞ]ΤΑΘΕΝΤΕΞΔΕΚΑ Ι[ΥΠΟ]ΙΟΥ[Κ]Ο[ΙΝΟΥ
..... ΙΞ. ΚΑΚΙΞΕΙΝ Ι. ΑΥΤ[Ω]Ν[ΑΓΑΘΕΙΤ
10 ΥΧΕΙ]ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΟΙΞ[ΞΑΡΑ]ΓΑΞ[ΤΑΙΞΕΡΑΙΝΕΞ
ΑΙ]ΑΥΤΟΥΞΚΑΙΞΤΕ [ΦΑΝΩΞ] ΑΙΘ[ΑΛΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙΞ
ΝΞ]ΑΙΡΙΔΙ[Ω]ΙΟΤΑΝ[ΡΩΤΟΝ]ΟΥΩΞΙΝ[ΟΙΞΑΡΑΓΙΑΞ
Τ]ΑΙΚΑΙΑΝΑΓΟΡΕΥΕΙΝ[ΤΟΝΞΤ]ΥΩΝΤΑΟΝ[ΤΟ
Υ]ΞΙΕΡΟΠΟΙΟΥΞΑΕΙΚΑΙΕΚΑΣΤΗΝ[ΟΥΞΙΑΝΜΕΤΑ
15 ΤΑΙΕΡΑΞΑΝΔΕΜΗΑΝΑΓΟΡΕΥΞΩΞΙ[ΝΗΜΗΞΤΕΦ
Α]ΝΩΞΩΞΙΝΑΡΟΤΕΙΞΑΤΩΕΚΑΣΤΟΞΑ[ΥΤΩΝ]...
ΔΡΑΧΜΑΞΙΕΡΑΞΤΟΥΞΑΡ[Α]ΓΙ[ΔΟΞ]ΑΙΞ[ΑΝΑΥΤΟΙ
ΞΕ]ΦΑΜΙΑΛΟΝΗΙΤΟ[ΕΙΞΑ]ΥΤΟΥΞ[ΦΙΛΙ]ΤΙΜΕΙΞΘΑΙΞΕΡΙΞΤ
ΑΜ]ΕΝΟΙΞΟΤΙΤΙΜ[Η]ΟΥ. ΞΟΝΤΑΙΚΕΥΞΑΤΟ[ΝΕΥΕΡΓΕΞΙΩΝΤΩ
20 ΝΕΙ]ΕΑΥΤΟΥΞΚΑΙΞΙΣΤΟΛΟΙΡΟΝΦΙΛΟΤΙΜ[ΟΥΜΕΝΟΙΞΕΞΤΑΙ
ΑΥΤ]ΟΙΞΕΥΡΕΞΘΑΙΤΙΑΛΛΟΑΓΑΘΟΝ[ΑΡ]ΑΤ[ΟΥΚΟΙΝ
ΟΥΤ]ΩΝΞΑΡΑΓΙΑΞΤΩΝ. ΕΡΑΙΝΕΞΑΙΔΕ[ΚΑΙΞΤΕΦ
ΑΝ]ΩΞΑΙΚΑΙΤΗΝΠΡΟΕΡΑΝ[ΙΞ]ΤΩΙΑΝΟ[ΤΙΑΓΑΞΑ
ΞΕ]ΟΥΞΕΤΑΞΟΥΞΙΑΞΕΝΤΟΙΞΑΓΩΞΙΝΤΟΙΞΕ.....
25 Μ]ΕΝΟΙΞ ΑΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗ[ΦΙΣΜΑΞΝ
ΞΤΗ]ΞΙΛΙΟΙΝΗΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΞΙΣΤΟΞΑΡΑΓΕ
ΙΟΝΤΟ]ΔΕΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕΙΣΤΑΥΤΑΞΕΝΑ[ΛΩΜΑΔΟΥΝΑ
ΙΕΚΤ]ΟΥΚΟΙΝΟΥΤΟΝΤΑΜΙΑΝΙΩΓΥΡΟΝ
ΠΡΟ]ΕΡΑΝΙΞΤΡΙΑΞΕΛΕΥΚΟΙΞ Π
30 ΗΚΙΡΡΗ ΔΩΡ. Ν
..... Τ]ΑΜΙΑ[Ξ] ΕΥΡΟΥ. ΙΑ
..... Τ]Ω[Π]ΥΡΟΞ ΑΝΤ
..... ΓΡ]Α[ΜΜΑ]ΤΕΥ[Ξ]ΞΕ[ΟΦΑΝΗΞ

Varietas lectionis. Vs. 1. omittit Ros. Vs. 2. in lacuna Nöhd. M (pro P). Vs. 3. in fine Nöhd. ΕΑΥΤΩ. Rosius ΑΥΤΟ. Vs. 5. primum Π ex Nöhd. est. Vs. 5. extr. Ros. Π Ξ. Nöhd. ΓΕΝΤΕ. Vs. 6. Nöhd. pro ΛΕ. habet ΛΕΝ, et primam eius versus litteram omittit. Vs. 7. Ros. omittit primum Ε, et mox Κ; in fine habet ΝΕΞΤ. Τ. pro quo Nöhd. ΝΕΞΤΟΡΟΞ, cui nomini non confido. Vs. 8. pro ΤΞΞ Ros. Ι. et ubi Ros. ΙΟΥ. Ο, ibi Nöhd. ΝΙΟΥ. ΑΡΧΟ. Vs. 9. primum Ξ addidi ex Nöhd. item quae sunt post ΚΑΚΙΞΕΙΝ. Vs. 10. Nöhd. ΠΑΝ. Ρ. ΓΑΞ. Vs. 12. init. Nöhd. ΜΙΝΙΔΗΜΟΤΗΝΠ. Vs. 13. init. Nöhd. ΑΝ, Ros. ΑΙ. Vs. 14. pro ΚΑΙ Nöhd. ΞΑΙ. Vs. 16. Nöhd. ΑΡΟΤΕΛΕΙΤΩ. Vs. 17.

Ros. omittit ΔΡ, et post ΙΕΡΑΞ habet ΤΟΙΞΑΡΧΗΝ .. ΑΙΞ. Vs. 18. Nöhd. ΤΟΝ. Ρ. ΤΟΥ, et in fine omittit Ι. Vs. 19. Ros. ut dedi, nisi quod in fine ΞΟΝΤΗΚ: in quo Η mutavi in Α, quod eo loco Nöhd. habet, et ΕΥΞΑΤΟ licet corruptum addidi ex Nöhd. Quippe Nöhd. sic: ΟΤΙΤΗΝΝΟΥΞΟΝ ΙΑΤΡΕΥΞΑΤΟ. Vs. 21. extr. Nöhd. Γ pro Τ, quod Ros. praebet. Vs. 22. punctum post Ν omittit Nöhd. Vs. 23. init. Nöhd. ΩΞΑΝ et dēde pro Rosiano ΠΡΟΕΔΡΑΝ. ΩΙΔ habet ΠΡΟΕΡΑΝ. ΤΩΝΑΝΟ: et ipse vir peritissimus, diserte affirmat Δ abesse a marmore. Recepi igitur Noehdenii lectionem, nisi quod pro ΩΝ dedi Rosianum ΩΙ, quod ad verum propius accedit. Idem Nöhd. vs. 24. extr.

INSCR. GR. VOL. I.

X

ΤΟΙΞΔΡΟΜΟΙΞΕ: Ros. ΤΟΙΞΑΓΩ et nihil praeterea; nec quidquam hic ex Nöhd. recipere in contextum volui. Vs. 25. ante ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ idem non habet vacuum. Vs. 26. primam Nöhd. lineolam omittit. Vs. 29. Nöhd. ΕΛΕΥΜΟΙΞΕ. Vs. 30. idem imit. ΕΚΛΗΘΗ, et deinde ΔΩΡ. N; Ros. pro hoc ΔΩΡ solum. Vs. 31. extr. Nöhd. ΑΝ p. ΑΙ. Vs. 35. Ros. ΊΕΥ, Nöhd. ΤΕΥ. Locos litterarum eos retinui, quos praestat apographum Rosianum fidelissime factum, ex quo tamen nonnullas varietates non annotavi, quod in illis Nöhdenii lectio plane certa est, ut vs. 24. *Θυσίας*, vs. 26. *ἀναθεῖναι*, vs. 13. *ἀναγορεύειν*. Omnibus consideratis ita fere legendum videtur:

- Ἐπειδὴ ὁ ταμίης τῶν Σα[ρ]απιστῶν Ζώπυρος
καὶ ὁ γραμματεὺς Θεοφάνης καὶ οἱ [συνεπιμελη-
ταὶ] Ὀλύμπιχος [Μελ]άμπου, Σέ[λ]ευκος[ς].....
5 ... ἀκασιν πλεονάκεις, [ὅτι] καὶ π[α]σ.....
... καὶ ἐν ταῖς [ἐπ]ιμελείαις
..... δεδώκ[ασι] περὶ [τὸν] ἐνεστ[ῶ]ντα καιρό-
ν, κατασταθέντες δὲ καὶ [ὑπὸ] τοῦ [κ]οινού
..... πλεονάκεις αὐτ[ῶ]ν. [ἀγαθ]ή τ-
10 ὕλη, δεδόχθαι τοῖς [Σα]ραπ[ι]σ[τ]αῖς, ἐπαινέ-
σαι αὐτοὺς καὶ στε[φαν]ῶσαι [ἑ]αλλοῦ στεφάνῳ ἐ-
ν Σ[α]ραπείῃ, ὅταν π[ρ]ῶτον θύωσιν οἱ Σα[ρ]απισ-
ταί, καὶ ἀναγορεύειν [τὸν] στέφανον [το-
ῦ]ς ἱεροποιούς ἀεὶ κα[θ'] ἐκάστην [Θυσίαν] μετὰ
15 τὰ ἱερά· ἐὰν δὲ μὴ ἀναγορεύσωσιν ἢ μὴ στεφ-
ανώσωσιν, ἀποτείσάτω ἕκαστος ἑὶ τῶν ...
δραχμὰς ἱερὰς τοῦ Σα[ρ]απ[ι]δοῦ ὥς [ἂν] αὐτοῖ-
ς ἐφάμ[ι]λλον ἢ τὸ [εἰς] αὐτοῦ[ς] φιλοτιμεῖσθαι ἐπιστ-
αμένοις ὅτι τιμ[ῇ] θ[ε]οῦ ἰσούνται [ἀξίως] τῶν εὐεργε-
σιῶν τῶ-
20 ν εἰς αὐτοὺς, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν φιλοτιμουμένοις ἔσται
αὐτοῖς εὐρέσθαι τι ἄλλο ἀγαθὸν π[α]ρὰ τοῦ κοιν-
οῦ τῶν Σα[ρ]απιστῶν. ἐπαινέσαι δὲ [καὶ] στεφ-
ανῶσαι καὶ τὴν προερανίστρια, ὅτι ἀπάστα-
ς ἔθυσσε τὰς Θυσίας ἐν τοῖς ἀγῶσιν τοῖς ἐ.....
25 .. μ[ε]νοῖς. ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ φημισμα ἐν
στήλῃ λιθίνῃ καὶ ἀναθεῖναι εἰς τὸ [Σα]ραπε-
ῖον· τὸ δὲ γινόμενον εἰς ταῦτα [ἀ]νάλωμα δοῦνα-
ι ἐκ τοῦ κοινού τὸν ταμίαν Ζώπυρον.
προερανίστρια Σέλευκος Π....
30 .. κήπιη δώρ[ου]
..... που
τ[α]μίης

ΒΗΧΥΑΣΙΝ Ζώπυρος

καὶ ὁ γραμματεὺς Θεοφάνης

Dei origine tituli quum nihil traditum sit, nec certa patrae nota insit, venia mihi petenda est, quod eum in Atticis rettulerim. Quum enim eam parlem; quae incertorum locorum titulos complectitur, nimium augeri nollem, Elginiana vero longe plurima ex Attica deportata sint, non opinabar me piaculum facturum, si hanc inscriptionem Atticis rebus plane convenientem hic reponerem: formae quidem plane eadem sunt, quae in Atticis huiusmodi decretis. Aetatem tituli Osannus recte monuit non posse priorem Alexandrina esse, quae Sarapidis religio per Graeciam propagata est.

Sed Athenis Sarapidis cultum Ptolemaei Philadelphi aetate receptum esse constat. Pausan. I, 18, 4. ἐν-
τεῦθεν ἰοῦσιν ἐς τὰ κάτω τῆς πόλεως Σαράπιδος ἐστὶν ἱε-
ρόν, ὃν Ἀθηναῖοι παρὰ Πτολεμαίου Θεὸν εἰσηγάγοντο.
Quae verba intelligenda sunt de eponymo Attico, Philadelpho (Pausan. I, 5-7.), qui quum Athenien-
sibus adversus Antigonum Gonatam et Macedones auxilium ferret (ib. I, 7. et I, 1.), tum illum ibi honorem meruit: idem gymnasium ab ipso appel-
latum extruxit (ib. I, 17, 2.). Gonatas autem Ma-
cedoniae imperium obtinuit Olymp. 125, 3. Phi-
ladelphus obiit Olymp. 133, 2. in quorum intervallo annorum necesse est aut Demetrias aut Antigonis sublata et Ptolemais instituta sit, licet vulgo pu-
tetur, Ptolemaidem cum Attalide demum simul re-
ceptam esse, quod has in Antigonidis et Demetria-
dis locum successisse veteres narrant (Poll. VIII, 110. Steph. Byz. v. Βερενικίδαι). Sed Attalis Olymp. 144, 4. tandem instituta in sequentem annum est. Simul tum, quum Philadelphus Atheniensium sibi animos devinxit, *Berenicidarum* debet pagus consti-
tutus esse; vix ut credam hunc a Berenice Magae filia Euergetae I. uxore denominatum (Steph. v.), sed a Philadelphi matre. Illa igitur aetate et Athe-
nis et in Attica Delo Sarapis receptus. Ceterum *Sarapiastae* sunt ἐρανισταὶ s. *διασῶται* novi dei reli-
gionibus addicti; beneque Os. contulit *Collegium Sarapis Saloninum* (ap. Reines. Inscr. p. 771.) et τὴν ἱερὰν τάξιν τῶν παιανιστῶν ἐν Ῥώμῃ Διὸς Ἡλίου με-
γάλου Σαράπιδος ex Inscr. Rom. Non tamen illos Bosporano titulo inferre debebat, ubi ἀρχμερεὺς non τῶν Σα[ρ]απιστῶν sed τῶν Σεβαστῶν restituendus. Ha-
bet autem id collegium suos magistratus, quaestorem, scribam (cf. n. 126.); habet suos ἱεροποιούς; et quoniam mulieres quoque in eo collegio videntur fuisse, *ερανιστρίαι* praest *προερανίστρια*. Sed etiam *ludos* celebrant Sarapidi (vs. 24.); quo magis probabile est in celebri aliqua urbe, ut Athenis, institutum hoc collegium fuisse. Nam etsi etiam ignobiles loci subs habuerunt ludos, tamen novis diis vix ii nisi in celebrioribus urbibus institui po-
tuerunt.

Marmor quum valde corrosum sit, lectiones in finibus potissimum versuum ita incertae sunt, ut alius alia sibi agnoscere visus sit; litterae vero quum nimium inaequales sint, difficilis emendatio fuit; eaque nupero editori parum cessit. Maxima in sinistram latitudo videtur vs. 15. 17. esse; certe sic primus, qui paulo integrior est, versus, a quo decreti verba incipiebant (vs. 2.), suppleta voce *ἐπειδὴ* prorsus certâ accurate expletur. Sed vs. 7-13. in mediis versibus spatia pro supplementis quamvis certis nimia remanent: itaque non dubito ibi coronam scalptam fuisse, quae diduceret spatia: saepe enim in media scriptura coronae fuerunt. Litterarum forma ea est, quam dedi, Θ, Π, Ξ. Vs. 2-9. enumerata erant merita, ob quae ii, qui nominantur, coronarentur; sed pauca supersunt. Quaestor est *Zopyrus*, nomen in Atticis inscriptionibus haud infrequens: id vs. 2. excidissee docet

vs. 28. et maxime vs. 32. ubi quod nomen exaratum est, non potest non viri coronati esse. Scriba est *Theophanes*; hoc quoque nomen in Atticis titulis obvium habetur. Vs. 3. 4. supplevi συνεπιμεληται duce decreto Thiasotarum n. 109. et statim vs. 6. habes τὰς ἐπιμελείας. Ex illis alter est *Olympichus*; quo nomine Plothensis quidam ap. Demosth. vocatur: patris nomen videtur *Melampus* fuisse. Ex altero nomine superest ΕΕΑΥΤΟ: vs. 29. est ΕΕΛΕΥΚΟΙΞ, in quo idem nomen latere ex inscriptionis ratione vix dubium est; quid vero aliud fuerit nisi Ζέλευκος? Accedit quod in Deliaci inscriptione eius aetatis, qua Delum tenent Athenienses, Delique ab Atheniensibus plane non diversi sunt, *Sarapidi*, *Isidi*, *Anubidi*, *Harpocrati* sacerdos est *Seleucus* Andronici f. *Rhamnusius*, qui videri potest ex eadem esse familia *Sarapidis* cultui addicta; alius quoque in Deliacis inscriptionibus *Seleucus* Socratis f. *Isidi* votum facit. Quod demotica nomina non addita sunt, inde non colligitur non esse Atticos: nam illa saepe omittuntur. Vs. 5. init. fortasse ἀπηγγέλκασιν scribendum: in fine fuerit πᾶσαν vel πᾶσας; certe lectioni πέντε non confido. Vs. 7. Rosiano apographo accurate convenit usitata formula περὶ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν. Vs. 9. videtur πλεονάμει latere: ΙΞ. K facile potest in ΛΕ[O]N mutari. Vs. 11. extr. praetuli singularem στεφάνῳ, licet plures coronentur, ut vs. 13. Vs. 12. init. probabile visum Σαραπίῳ scribere, omisso articulo, quo non opus, licet vs. 25. sit εἰς τὸ [Σαρ.]; locus quidem, ubi coronandi essent, designatus videtur, ut passim est στεφανῶσαι ἐν τῷ θεάτρῳ etc. Vide Dem. et Aesch. de cor. etc. Vs. 13. στέφανον non potest ambiguum esse, quamquam dura mutatio ΥΩΝΤΑ in ΕΦΑΝ: tamen ΩΝ facile mutari in ΦΑ potest. Vs. 14. Θυσίαν addidi ob praecedens Θύωσιν: sententia ea videtur, posthac quoque post singula sacrificia identidem recitandam coronam esse. Vs. 17. ΑΙΞ valde ambiguum est: ex usitatarum formula-

rum ratione nihil eo loco aliud expectes, quam ὡς ἂν vel ὅπως ἂν. Addidi αὐτοῖς; coronati illi intelligendi videntur. Nam etsi πάντες vel οἱ ἄλλοι expectatur, tamen nunc de iis ipsis, qui coronati sunt, agi, docet dictio εὐρέσθαι τι ἄλλο ἀγαθόν vs. 21. Vs. 18 sqq. impeditissimi fuerunt, imposuitque editori prava lectio, ut vs. 19. legeret τὴν νοῦσον ἱατρῆυστο. ΕΥΣΑΤΟ non est in Ros. apographo: vs. 18. extr. I abest a Nöhd. Praeterea nota vs. 19. post OY non perisse integram litteram, sed Y esse priorem partem litterae H, in lacuna vero perisse I. Ne multa, vera vel vero proxima esse quae correxi, docent similes loci. N. 101. extr. ὅπως ἂν εἰδῶσι πάντες, ὅτι ἐπίστανται Πειραιεῖς χάριτας ἀξίας ἀποδοῦναι τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰς αὐτούς. N. 100. init. καθότι τιμῆσεται ἀξίως τῶν εὐεργετημάτων, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες φιλοτιμῶνται εἰς τοὺς δημότας, εἰδότες ὅτι χάριτας ἀπολαμβάνουσι παρὰ τῶν δημοτῶν ἀξίας τῶν εὐεργετημάτων. N. 108. med. ὅπως ἐφάμιλλον ἢ πᾶσι τοῖς βουλομένοις φιλοδοξεῖν, εἰδόντι ὅτι κατὰξίως τιμῆσονται τῶν εὐεργεσιῶν. Vs. 23. nihil mutavi nisi ΤΩΙ in ΤΡΙ. Nomen proëranistriae non ibi videtur positum esse, sed tantum in fine: nam O ultimum superfuerit ex ὅτι. Vs. 24. ἀγῶσιν vel ἀγῶσι non ambiguum est; δρόμοις scribi non potest. Ex seq. τοῖς ap. Nöhd. superest ΟΙΞ: post quod habet E. Vide ne fuerit ἐπιτετελεσμένοις. Vs. 28. finitum est decretum: quod formularum usus satis demonstrat. Igitur quae sequuntur, sunt nomina coronatorum, ut in aliis eius generis decretis; nec tamen ea eo ordine inscripta sunt, quo in ipso decreto, sed alio, ut num. 115. Primo loco est προερανίστρια .. ηκίπη, sub ea ταμίης Ζώπυρος: iuxta Seleucus, ex cuius patris nomine Γ et ΔΩΡ superesse videtur, e. c. Π[υθ]οδω[ρο]ς; reliqua in ea regione videntur Olympichi nomen continuisse, et ΕΥΡΟΥ finem vocis Μελάμπου; additum fuerit ἐπιμεληταί: cf. n. 109.

121.

Athenis in domo. Ed. Chandler. Inscr. II, 50. p. 59.

ΕΠΙΑΓΝΟΘΕΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΤΤΑΛΙΔΟΣ ΠΡΕΜΡΤΗΣ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ ΧΑΡΙΞΕΝΟΥ ΘΟΡΙΚΙΟΣ

Agnothei s. Hagnothei multi sunt; hic est *taveias*, ἤ: *Menecrates* scriba est, *Thoricius* ex Acaeponymus post Olymp. 144, 4. quo anno instituta mantide. Cf. ad n. 81. Attalis (Polyb. XVI, 25.). Vs. 1. deficit in fine πρ-

122.

Athenis, ex schedis Fourmonti.

ΕΡ] . . . ΣΟΝΙΚΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΕΩΝΤΙΔΟΣ[. . . ΤΗΣ
Γ]ΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Η ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ΒΙΟΝ ΕΛΟΥ ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ
ΕΓ]ΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ . . . Ν . . . ΙΩ[ΝΟΣ] ΕΑΤΕΙΟΝ ΔΟΣ[ΑΤΕΙΕΚΤΕΙ
Κ]ΑΓΔΕΚΑΤΕΙΤΗΣ[ΓΡ]ΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΥΡΙΑΕ[Ν
5 Τ]ΩΙΘΕΑΤΡΩΙ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΕΠΕΨΗΦΙ[Σ]ΕΝ ΕΡ . . . ΘΕ
Ν]ΗΣΕΥΟΥ ΚΛΕΟΥΣ ΠΡΟΒΑΛΙΣΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΡΟ[Ε]Λ[Ρ]Ο[Ι
ΕΔΟΞΕΝΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ
Α]ΡΧΙΑΣΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ ΦΗΓΑΙΕΥΣ ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ
ΦΙΛΕΤΑΙ ΡΟΣΟΤΟ[ΥΒΑΣΙ] ΙΕΩ[Σ] ΕΥΜΕΝΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΠΑΡΕ[Ι
10 Λ]ΗΦΩΣ ΤΗΝ Π[ΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗ]ΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΑΥΞΟΝ
 ΝΜΕ[ΓΟΛΛΑΙΣ] ΙΛΙΜΕΓΑΛΑΙΣ ΚΑΙ ΚΑΙΣΤΙΜ
 ΝΥ
 Γ

X 2

Ἐπ' ...σόνικου ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς [Α]ε[ο]ντίδος [...της
 πρυτανείας, ἥ Πανσανίας Βιο[τ]έλου Περιθοίδης
 ἐγγραμμάτευεν,ἰω[νος] ἐ[κ]τῇ [καὶ] δεκάτῃ, ἕκτῃ
 5 καὶ δεκάτῃ τῆς [πρ]υτανείας, ἐκκλησία κυρία ἐ[ν]
 τῇ Δεάτρω· τῶν προέδρων ἐπελήφισ[εν] Ἐρ[ατοσ]θέ-
 νης Εὐ[θ]υκλέους Προβαλίστιος καὶ συμπρόεδρ[ο]ς
 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ·
 Ἀρχίας Ἀνδρῶν κλειδῶν Φηγαίου εἶπεν· ἐπειδὴ
 Φιλέταρος ὁ τοῦ βασιλ[έ]ως Εὐμένους ἀδελφὸς παρ[ε]-
 10 λήφως τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν καὶ ἐπαύξ[ω]ν....
[πελλαῖς καὶ] μεγάλαις, καὶ.....

Novem priores versus secum a me communi-
 catos edidit Schömannus de comitt. p. 45. sed ii
 apud eum discrepant a schedis, quas nos edimus,
 vel quod ipse ei apographum minus accuratum
 misi, vel alia quacunque de causa. Nam vs. 1. extr.
 habet ... ΤΗΣ, vs. 4. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΚΥΡΙΑΣ: de no-
 minativo, quem habet Fourm. v. ad n. 111. Vs. 8.
 ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ Fourm. diserte, non ΑΝΔΡΟ-
 ΚΛΕΟΥΣ; et vs. 2. ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ est et ap. Fourm.
 et ap. Schöm. contra quam Osannus Syll. p. 117.
 narrat, qui in hoc titulo restituendo a vero plane
 aberravit. Non solum enim Demonicum archontem
 pseudonymum, qui ad Olymp. 105, 3. pertinet,
 intulit, quum tamen pseudonymi non possint in
 inscriptionibus statui (cf. ad n. 111.), nec facile
 intelligi queat, quomodo ille archon titulo post
 Olymp. 145. scripto obtrudi queat; verum etiam
 prytaniae numerum et diem, mensisque nomen et
 diem ita supplevit, quasi decem tribnum aetate hic
 titulus exaratus esset. Archon est eius aetatis, cuius
 Fasti vacui sunt, Olymp. 145, 4-155, 3. Sequitur
 prytania; sed numerus vs. 1. extr. periit: fuitque
 ille versus paulo longior, ut vs. 8. Vs. 2. Os. le-
 git Βιοτέλου, quod heterocliton retinui, ut Σωκράτου,
 Εὐρυκράτου etc. Leontidis scribe est Περιθοίδης ex
 Oeneide, recte: v. ad n. 81. Ex mensis nomine
 superest .. N ... ΙΩ: si N verum, fuit aut Πανεψιῶ-
 νος aut Μουνυχίωνος. Hoc posterius dedit Os. sed
 per errorem; voluit enim Gamelionem, ut ex eius
 nota patet: sed hoc quoque falsum est. Neque
 enim ullo indicio vel de mense vel de prytaniae
 numero constat; nisi quod certum est, quotus men-
 sis fuit, totam fuisse prytaniam, quod ea aetate
 menses et prytaniae prorsus congruunt. Ita etiam
 dies mensium et prytaniarum iidem sunt. Iam vero

vs. 4. ΑΓΔΕΚΑΤΕΙ manifesto est ΚΑΙΔΕΚΑΤΕΙ;
 igitur prytaniae dies est inter x. et xx. Sed versu
 tertio ex mensis die superest ΕΑΤΕΙ, hoc est ΕΚΤΕΙ:
 hinc uno conatu mensis et prytaniae dies restitui-
 tur ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ; cf. si tanti, n. 111. Itaque vs. 3.
 ex ΟΝΔΟΣ faciendum ΚΑΙΔΕΚ: nempe N fuit AI,
 ut sit ΑΙΔ; reliquae tres litterae plane mutandae.
 Proëdrus Osanno est Ἐρασθένης; rectius Schöm. p. 81.
 Ἐρατοσθένης: nam Fourm. lacunas iusto modo latio-
 res modo angustiores designavit, ut vs. 4. Proëdrus
 autem ille Probalisius est ex Pandionide, recte: v.
 Schöm. l. c. et nos ad n. 90.

Restat ut de *Philetaero* exponam: unde simul
 aetas tituli definitur. Dynastiae Pergamenae, de
 qua v. potissimum Strab. XIII, p. 624. Pausan. I, 8.
 (c. intt.) et 10., auctor est *Philetaerus* Eunuchus
 Paphlago, Lysimachi olim quaestor, qui per viginti
 annos arcem Pergamenam obtinuit, Olymp. 124,
 3-129, 3. Cf. de eo Appian. Syr. cap. 63. Is fra-
 tres habuit *Eumenem* maiorem, minorem *Attalum*:
 patruo successit Eumenis filius *Eumenes I.* qui Per-
 gamo et adiacentibus regionibus imperitavit annos
 xxii, fere usque ad Olymp. 135, 1. Hunc excep-
 pit patruelis *Attalus I. rex* primus nominatus post
 devictos Galatas, Attali f. heros Atheniensium epony-
 mus constitutus: qui regnum tenuit per annos xliii.
 usque ad Olymp. 145, 4. et filios reliquit quattuor,
Eumenem, Attalum, Philetaerum, Athenaeum (v.
 Strab.); ex quibus natu maximus *Eumenes II. rex*
 auxit urbem et imperium, et celebrem bibliotheca-
 m instituit, annosque imperavit secundum vete-
 rem lectionem Strabonis xlix, sed potius xxxix,
 usque ad Olymp. 155, 3. Eius fratres privati man-
 serant (v. Strab.): adde de Attalo et Philetaero
 fratribus Appian. Syr. cap. 5. ubi quae narrantur,
 pertinent ad Olymp. 146, 3. Successit tamen Eumeni
 frater *Attalus II.* qui fratris filio tutor constitutus
 erat, et Olymp. 160, 4. post xxi imperii annos suc-
 cessorem habuit *Attalum III.* Attali f. Hic regnum
 Romanis testamento reliquit, Olymp. 161, 4. Vides
 unum tantum fuisse *Eumenem regem*, Eumenem II.
 Huius frater est noster hic Philetaerus, de Athe-
 niensibus bene merendo patrem Attalum I. aemu-
 latus (παρελήφως τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν). Atque
 inde patet, hunc titulum ea, qua dixi, aetate scri-
 ptum esse, Olymp. 145, 4-155, 3.

123.

„Athenis, in domo abbatis Parthenii”, ex schedis Fourmonti. Edidi Oec. civ. Ath. tab. VIII. n. XIX. et supplevi atque illustravi
 T. II. p. 341-355.

[Textum vide pag. 166. 167. interpositum.]

Apographo denuo cum schedis Bekkeri col-
 lato vidi vs. 10. sub finem pro ΥΓΡΑ, quod olim,
 et recte quidem edidi, extare ibi ΥΓΑΡ, et vs. 19.
 non = sed = esse. Vs. 43. litterae B linea recta
 abest in schedis. Vs. 52. in schedis pro ΘΩΑΝ est
 ΘΩΣΑΝ: sed omisi Σ et olim et nunc omitto, quod
 id haud dubie ex priore versu in transcribendis
 schedis irrepsit. Vs. 54. addidi ex schedis =. Ini-
 tio desunt permulta, in fine nihil; plurima perie-

runt in dextera parte, quorum pleraque restitui:
 cum illis autem supplementis et emendationibus
 iterum et probabiliori forma recudi inscriptionem
 iussi l. c. p. 341. in tabula ibi infixā, quam repe-
 tere nolo. Forma litterarum non satis certa est;
 modo enim Π modo Π habetur, et Ξ ac Ξ; sed
 illud est probabilius: Zeta est Ζ, non Ι. Theta
 quale fuerit, non constat; retinui Θ, etsi hinc inde
 in schedis nobis traditis Θ est. Ligatas formas Ξ

vs. 30. Δ vs. 49. FN vs. 61. Fourmonti lusui tribuo, quem talia vel optima aetatis inscriptionibus, ut num. 76. et Actis quaestoriis num. 157. intulisse iam olim notavi: ὅς αὐτὸν ἄνδρα ἡδὺν de suo dedit, quod non nisi vs. 33. in πεντάμουνον verum videri possit et fortasse vs. 15. sed toties OY scriptum est, ut facile videas tria illa ὅς (vs. 15. 23. ubi in K mutandum est, et vs. 33.) expellenda esse. Iota subscriptum raro omissum in dativis etc. est; ut, ubi omissum reperitur, Fourm. id neglexisse videatur. Quae quum ita sint, nihil impedit, quominus hoc decretum ante Imperatorum aetatem scriptum putemus: quum autem Senatus Sexcentorum memoretur, non potest id Olymp. 118, 3. antiquius esse, nec Traiano recentius, quoniam Hadriano Imperatore Senatus Quingentorum revocatus est. Vide l. c. p. 342. Vs. 46. comparet ὁ στρατηγὸς ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλῶν, sed inde de aetate tituli nihil definierim. Neque enim mihi liquet, quando is ea, qua Imperatorum aetate praeditus est, potestate auctus sit, nec magna isti auctoritas in hac inscriptione tribuitur. Ni fallor, hic titulus eiusdem aetatis est ac n. 124. Vide ad §. 5.

§. 1. Vs. 1-7. Agitur de iis, quae faciendae sint, si falsae reperiantur mensurae: universum enim decretum in mensurarum et ponderum ratione versatur. Vs. 1. est ἐμ Περαιεῖ ἢ πόλει, et deinde fortasse ἢ ἐν Ἐλευσίῃ (§§. 5. 6. 9.); mox ἀναχθῆναι ὁ κεκτημένος τὸ μέτρον, et τοῦ ἀμφισβητήσαντος περὶ τοῦ μέτρου; vs. 4. οἱ ἄρχοντες ἐπὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, quae videtur Quaestorum publicorum esse. Vs. 5. nunc puto fuisse ἀποκηρυγμένον a verbo ἀποκηρύττειν (cf. vs. 28.): τὸν τῶν ἀποκηρυγμένων λόγον. Deinde est de servis puniendis, qui adulterina mensura usi essent, ut antea de liberis: ἐὰν δὲ οἰκέτης, μαστιγούσθω περὶ τῆς, fortasse ἀγορᾶς. Seqq. fere talia fuerint: τὸ δὲ μέτρον ἀφανίζεσθαι (sc. αἱ ἄρχοντες). ἐὰν δὲ οἱ ἄρχοντες μὴ συνεπισχύωσι τοῖς ἰδιώταις, ἐπανακαζέτω ἢ βουλὴ οἱ ἐξακόσιοι. De voce ἐπανακαζέτω cf. vs. 8. 12. Hoc loco finiri caput, docet spatium vs. 7. relictum.

§. 2. De conficiendis iustis mensuris et earum usu, vs. 7-18. Αἱ δὲ ἀρχαί, αἷς οἱ νόμοι προστάττουσι, πρὸς κατασκευασμένα σύμβολα σηκώματα ποιῆσθαι, πρὸς τε τὰ ὄγρᾶ καὶ τὰ ξηρὰ καὶ τὰ σταθμὰ, [ἐ]ν[α]γκά-ζετω[σαν] τοὺς πωλοῦντας τῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ [ἢ] ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἢ τοῖς κα[π]ηλείοις ἢ οἰκίσῃ ἢ ἐπ' οἰκημάτων, χρῆσθαι τοῖς μέτροις καὶ τοῖς σταθμοῖς τούτοις, μετροῦντας π[ᾶ]ντα τὰ ὄγρᾶ τῶν αὐτῶν μέτρων καὶ μ[η]κέτι ἐξέ-στω [μ]ηδεμιᾷ ἀρχῇ [ἢ] γ[υ]νάσασθαι μήτε μέτρα μήτε σταθμὰ [μ]ηδὲ μείζω μ[η]δὲ [ἐ]λάττω τούτων· ἐ[ὰ]ν δὲ τις ποιήσῃ τῶν ἀρχόντων, ἢ μὴ ἐπαναγκάσῃ [ταῖς] πωλοῦντας τοῦ- τοις π[ω]λεῖν, ὁ[φ]ειλέτω ἱεράς τῇ Δήμητρι [καὶ] τῇ Κόρη δραχμὰς χιλίας, καὶ ἐ[ξ]έ[σ]τω αὐτοῦ ἀπογραφὴ τῆς οὐ- σίας πρὸς τοῦτο τὸ ἀργύριον Ἀθηναίων τῷ βουλευμένῳ. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ἐπα[ν]ιστῶν [δ]εῖν καὶ ἐξετάζειν τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον, καὶ ἐπι-μελεῖσθαι τὴν βουλὴν τοὺς ἐξακόσιους τὴν αἰὲ βουλευού-σαν ἐν τῷ Ἐκατομβαιῶνι μηνί, ὅπως μηδεὶς τῶν π[ω]-λούντων τι ἢ ἀνομιμῶν ἀσυμβλήτῳ μέτρῳ [ἢ] σταθμῷ χρῆται, ἀλλὰ δ[ι]καιόις.

Sunt constitutiones de mensuris generatim, nisi quod speciatim praecipitur fluida omnia eadem mensura metienda esse: deinde singillatim de aridis §. 3. et de ponderandis §. 4. dicitur. Σύμβολα Suidae et Photio sunt σημεῖα, μέτρα: h. l. quum de signis, de quibus in fine demum agitur, dici non possit, intellige *mensuras normales* (§. 5.), ad quarum regulam adiguntur (σηκῶνται) mensurae omnes, quae h. l. sunt σηκώματα; qua voce et pondera et reliquae mensurae comprehenduntur (vs. 41.). Mensura non ad eam regulam probata est μέτρον ἀσύμ-βλητον. Mox ἐπ' οἰκημάτων incertum est: οἰκήματα sunt *tabernacula*. Nota etiam μηδεὶς non Atticum, sed inde ab Aristotelea aetate non inusitatum. Vs. 18. init. nulla lacuna est.

§. 3. De mensura fructuum delicatorum, vs. 18-29. Τοὺς δὲ πωλοῦντας Περσικὰς ξηρὰς καὶ ἀμυγ-δάλας καὶ Ἡρακλεωτικά [κα]ρύνα καὶ [κ]ύνους καὶ καστάναια [καὶ] κύνους Αἰγυπτ[ί]ου[ς] καὶ φοινικοβαλάνους, καὶ εἴ τινα ἄλλα τραγήματα μετὰ τούτων πωλεῖται, καὶ Θέρμους [καὶ] ἐλ[α]ίας καὶ πυρῆνες, πωλεῖν μέτρῳ χω-ροῦντι κ[α]ρ[υ]στὰ σιτηρὰ ἢ [μ]ε[τ]ρ[ῶ]ν τρία, πωλοῦντας τῇ χοίνικι ταύτῃ κορυστῇ, ἐκρύσει τὸ μ[ε]ν β[ά]θ[ρ]ος δα-κτύλων πέντε, τὸ δὲ πλάτος τοῦ χ[ε]ῖλ[ος] δακτύ-λου. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς πωλοῦντας τὰς τε ἀμυγδάλας τὰς χλωρὰς [κα]τὰ τὰς ἐλ[α]ίας τὰς προσφάτους καὶ τὰς [ἐ]σχαδάς, πωλεῖν χοίνικι κ[α]ρ[υ]στῇ δ[ι]πλασίονι [τ]ῆς π[ρ]ο-γεγε[α]μμένης, ἐκρύσει χεῖλος [τ]ριῶν ἡμιδακτυλίων. καὶ χρῆ-σθαι αὐτοὺς χοίνικι ξυλίναις. ἐὰν [δὲ] τις ἐτέρως πωλῇ ἢ [ἐ]τέρῳ ἀγγεῖω ἀμυγδάλας χλωρὰς [ἢ] ἐλ[α]ίας προσφάτους ἢ ἐσχαδάς, μὴ πωλεῖν ἐλαττον ἢ μέδιμον σιτηρόν. ἐὰν δ' ἐν ἐλάττονι πωλῇ ἀγγεῖω, ἢ ἀρχῇ ὅς ἢ ἂν ταῦτα τεταγμένα ἢ, τὰ τε ἐνόντα παραχρῆμα [ἀ]ποκηρυ[τ]τέτω καὶ τὴν [τι]μὴν εἰσαγέτω ἐπὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, καὶ τὸ ἀγγεῖον κατακοπτεσθω.

Exponam tantum maxime necessaria. Περσικὰ non mala Persica sunt, sed iuglandes regiae, καρύνα Περσικὰ, βάλλανοι Περσικὰ (cf. Amyntam ap. Athen. II, p. 67. A. Theophrastum ap. Athen. III, p. 86. E. et intt.), quae a Theophrasto ut hic cum amygdalis et nucibus (καρύοις) componuntur: adde Dioclem, Mnesitheum, Diphilum Siphnium ap. Athen. II, p. 53. D. p. 54. A. B. qui similiter Persicas iuglan- des cum amygdalis, Heracleoticis nucibus, casta- neis nominant. Deinde ad ἀμυγδάλας supple ξηρὰς, quibus mox χλωραὶ opponuntur (cf. Athen. II, p. 52. B. - p. 54. C.). Ἡρακλεωτικά κάρυα sunt nuces Avellanae (Athen. II, p. 53. D. et intt.). Κῶνοι non strobili pinus sunt h. l. sed nuces pineae, πιτύνα κάρυα, quae etiam κῶνοι πιτύνοι dicuntur (Athen. II, p. 57. B. C. et Casaub.): nam strobilos non par erat eadem mensura metiri, qua deinde οἱ πυρῆνες metiendi sunt. Sed πυρῆνες quoque nuces pineae sunt: igitur ita illos ab his distingui conieci, ut κῶ- νοι sint nuces pineae echinis circumvolutae, πυρῆνες degluptae. De fabis Aegyptiis multus est Athen. III, cap. 1-3. c. intt. Sunt fructus Nelumbii speciosi L. (v. Link. in Actis Acad. Boruss. a. 1818. 1819. Class. phys. p. 4.). Θέρμοι, fructus Lupini albi L. Μέτρον κορυστὸν est ἐπίμεστον, *cumulatum*; Hesych. [Continuatur p. 168.]

ΔΙΗΤΟΕΜΤΚΕΙΡΑΙΡΙΗΠΟ.....Ε - - - - -
 ΝΑΧΘΗΙΟΚ.ΕΚΤΗΜΕΝΟΣΤΟΜΕΤΡΟΝΕ - - - - -
 ΕΜΦΙΣΒΗΤΗΣΑΝΤΟΣΠΕΡΙΤΟΥΜΕΤΡΟΥ.....ΩΙ - - - - -
 ΑΡΧΟΝΤΕΣΕΠΙΤΗΝΔΗΜΟΣΙΑΝΤΡΑΠΕΖΑΝΤΟΤΗΙΩΙ - - - - -
 5 .ΟΚΗΡΥΞΙΜΩΝΛΟΓΟΝΕΑΝΔΕΟΙΚΕΤΗΣΜΑΣΤΙΓΟΥΣΩΠΕ...ΙΙ - - - - -
 ΑΦΑΝΙΖΕΤΩΣΑΝΕΑΝΔ.ΟΙΑΡΚΟΝΤΕΣΜΥΣΥΝΕΠΙΣΧΥΩΣΙΤΟΙΕ.ΙΔΙΩΤΑΙΣ - - - - -
 ΗΒΟΥΛΗΟΙΕΞΑΚΟΣΙΟΙ ΑΙΔΕΑΡΧΑΙΑΙΣΟΙΝΟΜΟΙΠΡΟΣΤΑΤΟΥΣΙΝΠΡΟΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΝ - - - - -
 ΣΥΜΒΟΛΑΣΗΚΩΜΑΤΑΠΟΙΣΑΜΕΝΑΙΠΡΟΣΤΕΤΑΥΓΡΑΚΑΙΤΑΞΙΠΡΑΚΑΙΤΑΣΤΑΘΜΑΝ.ΠΑΖΕΤΩ - - - - -
 ...ΟΠΩΛΟΥΝ.ΑΣΤΡΕΝΤΗΙΑΓΟΡΑΙΝΕΝΤΟΙΣΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΙΣΗΤΟΙΣΚΑΙΤΗΛΕΙΟΙΣΗΟΙΝΩΣΙΝΗΕΠΟ - - - - -
 10 ..ΡΗΣΘΑΙΤΟΙΣΜΕΤΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΤΑΘΜΟΙΣΤΟΥΤΟΙΣΜΕΤΡΟΥΝΤΑΣΠΕΝΤΑΓΑΥΓΑΡΤΟΙΑΥΤΩ - - - - -
 ..ΡΩΙΚΑΙΜΕ..ΕΤΙΕΞΕΣΤΩΝΚΔΕΜΙΑΙΑΡΧΗΙΓΓΗΣΑΣΘΑΙΜΗΤΕΜΕΤΡΑΜΗΤΕΣΤΑΘΜΙΑ - - - - -
 ...ΗΔΕΒΛΑ=ΤΤΩΤΟΥΤΩΝΕΩΝΔΕΤΙΣΠΟΙΗΣΗΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΗΜΗΕΠΑΝΑΓΚ.ΖΗ - - - - -
 ...ΤΟΙΣΠΟΛΕΙΝΟ.ΕΙΛΕΤΩΙΕΡΑΕΤΗΙΔΗΜΗΤΡΙΑΙΤΗΚΟΡΗΔΡΑΧΜΑΣΧΙΛΙΑΣΚΑΙΕΣΕ - - - - -
 ...ΤΟΥΑΠΟΓΡΑΦΗΤΗΣΟΥΣΙΑΣΠΡΟΣΤΟΥΤΟΥΤΟΑΡΓΥΡΙΟΝΑΘΗΝΑΙΩΝΤΩΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙΟΙ - - - - -
 15 ..ΚΤΥ...ΝΙΣΟΥΝ.Ε.ΙΚΑΙΕΞΕΤΑΖΕΙΝΤΑΜΕΤΡΑΚΑΙΤΑΣΤΑΘΜΑΚΑΙΕΙΣΤΟΝΛΟΙΠΟΝΧΡΟ - - - - -
 ..ΑΙΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙΤΗΝΒΟΥΛΗΝΤΟΥΣΕΞΑΚΟΣΙΟΥΣΤΗΝΑΕΙΒΟΥΛΕΟΥΣΑΝΕΝΤΩΙΕΚΑ - - - - -
 ...ΤΡΑΙΩΝΙΜΗΝΙΟΠΣΗΜΗΘΕΙΣΤΩΝΠΟΛΟΥΝΤΩΝΤΗΩΝΩΝΟΥΜΕΝΩΝΑΣΥΜΒΛΗΤΩΙΜΗΤΡΩ - - - - -
 ...ΡΕΣΤΑΘΜΩΙΧΡΗΤΩΙΑΛΛΑΛΙΚΛΙΟΙΣΤΟΥΣΔΕ.ΠΩΛΟΥΝΤΑΣΠΕΡΣΙΚΑΣΞΗΡΑΣΚΑΙΑΜΥ - - - - -
 .ΑΛΑΣΚΑΙΗΡΑΚΛΕΩΤΙΚΑΡΥΑΚΑΙΝΩΝΟΥΣΚΑΙΚΑΣΤΑΝΑΙΑΙ=ΑΙΚΥΑΜΟΥΣΑΙΓΥΠΤΟΥ - - - - -
 20 ..ΑΙΦΟΙΝΙΚΟΒΑΛΑΝΟΥΣΚΑΙΕΙΤΙΝΑΑΛΑΤΡΑΓΗΜΑΤΑΜΕΤΑΤΟΥΤΩΝΠΩΛΕΙΤΑΙΚΑΙΘΕΡΜΟΥΣ - - - - -
 .ΙΚΙΛΛΑΣΚΑΙΠΥΡΗΝΑΣΠΩΛΕΙΝΜΕΤΡΩΙΧΩΡΟΥΝΤΡΑΠΟΥΗΣΤΑΣΙΤΗΡΑΗΝΙΧ.ΙΝΙΚΙΑΤΡΙΑΠΩΛΟΥ - - - - -
 ΑΣΤΗΙΧΟΙΝΙΚΙΤ.ΑΥΤΗΚΟΥΣΤΗΙΕΧΟΥΣΗΙΤΟΜΕΝ..ΘΟΝΔΑΚΤΥΛΩΝΠΕΝΤΕΤΟΔΕΠΛΑΤΟΣΤΟ.Χ - - - - -
 ΟΥΖΔΑΚΤΥΛΟΥ.ΟΜΟΙΟΣΔΕΚΑΙΤΟΥΣΠΩΛΟΥΝΤΑΣΤΑΣΤΕΑΜΥΓΔΑΛΑΣΤΑΣΧΩΡΑΣΥΑΡΤΑΣΩ - - - - -
ΦΑΤΟΥΣΚΑΙΤΑΣΥΣΧΑΔΑΣΠΩΛΕΙΝΧΟΙΝΙΚΙΚ..ΥΣΤΗΙΔΥΠΛΑΣΙΟΝΙΕΙΕΥΛΙΝΑΙΣΕΑΝ - - - - -
 25ΧΕΙΛΟΣΓΡΙΩΝΗΜΙΔΑΚΤΥΛΙΩΝΚΑΙΧΡΗΣΘΑΙΑΥΤΟΥΣΧΟΙΝΙΕΙΕΥΛΙΝΑΙΣΕΑΝ - - - - -
ΛΗΙΓΕΡΩΙΑΓΓΕΙΩΙΑΜΥΓΔΑΛΑΣΧΩΡΑΣΙΕΛΜΑΣΠΡΟΣΦΑΤΟΥΣΗΙΣΧΑΛ - - - - -
ΟΝΗΜΕΔΙΜΝΟΝΣΙΤΗΡΟΝΕΑΝΔΕΝΕΛΑΤΤΟΝΙΓ...ΑΓΓΕΙΩΙΑΡΧΗΝΥΦΗΝΑΝΤ - - - - -
ΤΕΕΝΟΝΤΑΡΑΧΡΗΜΑΛΠΟΚΗΡΥΓΓΕΤΕΤΩΚΑΙΤΗΝ..ΜΗΝΕΙΣΑΓΕΤΩΕΠΙΤΗΝ - - - - -
ΓΖΑΝΚΑΙΤΟΑΓΓΕΙΟΝΚΑΤΑΚΟΠΤΕ..ΩΑΓΕΤΩΔΕΚΑΙΗΜΝΑΗΕΥΠΟΡΗΚΗΣΤΕ - - - - -
 30ΜΑΣΕΚΑΤΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΚΟΚΤΩΠΡΟΕΤΑΣΤΑΘΜΙΑΤΑΞΕΝΤΩΙΑΡΓΥΡΟΚΟΠΓΗ.ΑΙ - - - - -
 ..ΝΝΕ...ΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΡΑΧΜΑΣΔΕΚΑΔΥΟΚΑΙΠΩΛΕ..ΩΣΑΝΠΑΝΤΕΣΤΑΛΛΑΕΑΝΤΑΤΑΥ - - - - -
 ..ΤΗΙΜΝΑΙΟΔΗΜΟΣΑΠΡΟΣΑΡΓΥΡΙΟΝΔΙΑΡΡΗΔΗΝΕΙΡΗΤΑΙΠΟΛΕΙΝΙΣΤΑΝΤΕΣΤΟΝΠΗΧΥΝΤΟΥΖΥΓ - - - - -
 ..ΡΟΠΟΝΑΓΟΝΤΑΤΑΣΕΙΚΑΤΟΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΔΙΑΧ - - - - -
 ...ΟΡΙΚΟΝΕΧΕΤΟ...ΤΗΝΕΜΠΟΡΙΚΗΝΜΝΑ.ΙΟΙΩΣΙΣΙΟΡΡΟΠΟΥΤΟΥΠΗΧΕΩΣΓΙΝΟΜΕΝΟΥΑΓΗΙΕΜΠΟΡ - - - - -
 ΣΤΟΥΣ.....ΟΡΟΥΤΟΔΕΠΕΝΤΑΜΝΥΝ - - - - -

35 ... ΡΟΠΟΝΑΓΟΝΤΑΤΑΣΕΙΚΑΤΟΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΔΙΑΧ... ΕΤΟΥΣ... ΤΟΡΟΥΤΟΔΕΠΕΝΤΑΜΝΩΝ
 ... ΝΑΣΕΞΤΟΔΕΤΑΛΑΝΤΟΝΤΟΕΠΟΡΙΚΟΝ... ΩΡΟΠ... Ν... ΕΜΠΩΡΙΚΑΣΡΕΝΤΕΟΠΩΣΚΑΙΤΟΥ...
 ... ΟΡΡΟΠΟΥΤΟΥΠΕΝΕΩΣΓΙΝΟΜΕΝΟΥΑΓΗ... ΕΝΠΟ... ΟΝΤΑ... ΟΝΤΑ... ΝΑΣΕΜΠΟΡΙΚΑΣΡΕΝΤΕ...
 ... ΝΦ. ΝΑΠΑΝΤΑΤΟΙΣΕΝΤΩΙΕΜΠΟΡΙΩΙΖ.ΤΟ... ΑΙΣΡ. Ο. Ο... ΔΕΔΙΑΜΕΝΗΕΙΣΤΟ...
 ΧΡΟΝΟΝΤΑΤΕΜΕΤΡΑΙ. ΑΙΤΑΣΤΑΘΜΑΠΑΡΑΔΟ... ΑΟΕΣΤΑΜΕΝΟΝΕΡΙ...
 40 ΤΗΝΤΩΝΜΕΤΡΩΝΚΑΙΤΩΝΣΤΑΘΜΩΝΔΙΟΔΩΡΟ... ΘΕΟ... ΛΟ... Λ... ΩΙΤΕΕΝΤΗΣΚΙΑΔΙΚΑΟ
 ΝΩΙΔΗΜΟΣΙΩΙΚΑΙΤΩΙΕΜΠΕΙΡΑΙΕΜΕΤΑΤΟΥ... ΟΥΕ... ΕΛΕΥΣΙΝΟΥΤΟΙΔΕ...
 ΣΥΗΡΕΙΤΩΣΑΝΔΙΔΟΝΤΕΣΣΗΚΩΜΑΤΑΤΩΝΕΚ... ΡΩΝΧ... ΟΝΩΝΤΑΙΣΤΕΑΡΧΑΙ... ΤΟ...
 ... ΟΙΣΠΑΣ... ΟΙΣΔΕΟΙ... ΝΟΙΣΜΗΕΞΟΥΣΙΑΛΕΧΟΝΤΕΣΜΗΤΟΠΘΕΝΜΗΤΕΞΟΕ. ΦΕΡΩΝ...
 ... Ν... ΤΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΩΝΟΙΚΩΝΠΛΗΝΤΩΝΜΟΛΥΒΛΩΚΡ... ΚΩΝ... ΤΩΝΓΕ... ΟΤΩΝ...
 ... ΕΑΝΔΕΕΤΚΑΗΑΡΓΥΡΙΟΝΠΡΑΤΤΩΝΤΑ... ΗΣΑ.Ι.ΩΩ... ΩΝ... ΟΜΑΩ... ΤΗΙ...
 45 ... ΙΝΕΞΕ... ΟΙΤΟΙΣΧΡΕΙΑΝΕΧΟΥΣΙΝΑΛΛ... ΟΝΜΕΝΕΝΤΕΣ... ΟΝΜΕΝΕΝΤΕΣ... ΑΝ...
 ... ΖΟΝΤΩ... Ο... ΡΡΥΤΑΝΕΙΣΚΑΓΟΣΤΡΑΤΙ... ΟΣΟΣ... ΟΕΠΙΟΠΛΑΜΑΣΤΙΓΟΥΝΤΕΣΚΑΙΚΟΛΑ...
 ... ΕΣΤΑΤΑΓΛΑΞΙΑΝΤΟΥΑΔΙΚΗ... ΤΟΣΤΟΝΛΕΧΠΕ... ΟΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΣΕΠΙΜΕΛΙ...
 ... ΣΤΟΝΔΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΤΗΙΕΡΟΦΑΝΕΥΣ... Θ... ΤΑΜΕΝΘΑ... ΑΖΕΣΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ...
 50 ... ΕΠΙΤΗΝΠΑΝΑΓΥΡΙΝΜΕΤΑΓΑΡΑΙΔΟΤΩΛΓΑ. Ο... ΜΟΣ. ΙΑΕΙΤΟΙΣ... Ο. Α. ΤΟΥΥΚΑΣ...
 ... ΝΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ... ΕΤΑΝΑΓΡΑΦΗΣΛΛΝ.ΤΑ... ΕΑΝΔΕΤΙΜΗΠΑ... ΝΕ...
 ... ΘΩΣΑΝΥΠΟΤΩΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝΕΠΑΥΤΟΥΣΚΑΤΑΤΟΨΗΦΙΣΜΑΚΑΙΔ...
 ΘΩΑΝΤΙΤΩΝΑΠΟΛΟΜΕΝΩΝ. Τ. Α... ΛΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΣ... ΣΤΟ...
 ΙΟΙΩΝΑΝΓΑΡΑΛΑΒΟΣΙΚΕΠΑ. Α... ΑΤΑΒΑΛΩΝΤΑΙΜΗΕΞΕ... ΩΛΥ. Ο...
 55 ... ΕΡΑΝΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝΟΕΤΩΝ... ΤΡΟΠΟΛΙΝΣΗΚΩΜΑΤΑΤΟΥΤ... ΞΕΜΠΟΡΙΟΥ...
 ... ΑΝΔΕΤΙΣΑΛΙΣΚΗΤΑΙΚΑΚΟΥΡΓΩΝΕΠΙΤΑΜΕΤΡΑΚΑΙΤΑΣΤΑΘΜΑΤΑΚΕΜΕΙ... ΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑ. ΤΗΝΟΡΟΥΚΑΙΧΟΟΣ...
 ΙΚΑΙΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΕΜΠ... ΙΚΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟΛΕΙΕΑΝΤΕΑΡΧΩΝΕΑΝΤΕ...
 ... ΑΝΤΕΕΝΜΟΣΙΩΣΙΝΟ... ΟΣΗΣΠΟΤΩΙΝ... ΩΙΤΩΙΚΕ... ΕΝΩΠΕΡΙΤΗΣΤΑΝΚΑΚΟΥΡΓΩΝ...
 60 ... ΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΩΔΕΚΑΙ... ΘΥ... ΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙΤΟΝΚΑΚΟΥΡΓΟΥΝΤΑΠΠΕ...
 ... ΛΑΖΕΤΩΚΑΤΑΤΟΥΣΕΝΤΩ... ΚΑΚΟΥΡΓΩΝΚΕΙΜΕΝΟΥΣΝΟΜΟΥΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΩ... ΤΟ...
 Α... ΣΣΤΗΛΑΣΑΙΟ... Α... ΟΣΤΑΜΕΝΟΝΑΝΔΡΑΕΠΙΤΗΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝΤΩΝ...
 ΑΘΜΩΝΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΤΟΙΣΟΙΚΟΙΣΕΝΟΙΣΚΑΙΤΑΜΕΤΡΑΚΑΙΤΑΣΤΑΘΜΑΚΕΙΤΑΙ...
 ΕΚΤΟΥΕΤΟΥ
 ΣΔΕΑΡΧΟΝΤΑΣΧΡΗΣΘ... ΤΩΙΑΥΤΩΙΜΕΤΡΩΙΚΕΧΡΑΓ... ΙΕΝΩΤΩΙΧΑΡΑΚΤΗΡΜΟΛΥ...
 65 ΩΙΠΡΟΣΤΟΝΕΝΤΗΣΚΙΑ... ΗΠΑΕΙΟΝΠΡΑΤΤΟΜΕΝΟΥΣΤΡΙΩΒΟΛΟΥΧΡΗΣΘΑΙΔΕΤΑ...
 ΛΣΑΡΨΑΣΤΟΙΣΠΡΟΣΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΟΝΜΕΤΡΟΣΕΑΝΜΗΤΙΣΤΩΙΡΩΛΟΥΝΤΩ...
 ΣΦΡΑΓΙΣΤΩΙΜΕΤΡΩΙΧΡΗΤΑΙ

κορυτόν (κορυστόν), τὸ ἐπίμεστον. Contrarium est ψηκτόν. V. glossas: Κορυστός μόδιος, *cumulatus*; Ψηκτός μόδιος, *rasus*; adde Iungermann. ad Poll. IV, 170. Casaub. ad Theophr. Char. 11. Χεῖλος quid sit, apertum est; cf. tamen Poll. IV, 170.

§. 4. *De pondere mercatorio*, vs. 29-37. Ἀγέτω δὲ καὶ ἡ μνᾶ ἢ ἐ[μ]πορ[ικ]ὴ Στε[φανηφόρου] δραχ[μ]ᾶς ἑκατόν τριάκοντα κ[αὶ] ὀκτώ πρὸς τὰ στάδια τὰ ἐν τῷ ἀργυροκοπ[ε]ίῳ. καὶ ἐχέτω ῥοπ[ή]ν [Στε]φανηφόρου δραχμᾶς δέκα δύο, καὶ πωλε[ί]ωσαν πάντες τᾶλλα [π]άντα ταύ[τῃ] τῇ μνᾶ, [πλὴν] ὅσα πρὸς ἀργύριον διαῤῥήδην εἰρηται [πω]λείν, ἰσάντες τὸν πῆχυν τοῦ ζυγ[οῦ] ἰσοῤῥόπον, ἄγοντα τὰς ἑκατόν πεντήκοντα δ[ρ]αχ[μ]ᾶς τοῦ Σ[τε]φανηφόρου. τὸ δὲ πεντάμουν [τὸ] ἐμπορ[ικ]ὸν ἐχέτω ῥοπ[ή]ν ἐμπορικὴν μνᾶ[ν], ὅ[π]ως ἰσοῤῥόπου τοῦ πῆχεως γινόμενου ἄγῃ ἐμπορικᾶς μ[ν]ᾶς ἕξ. τὸ δὲ τάλαντον τὸ ἐ[μ]πορικὸν ἐχέτω ῥοπ[ή]ν μ[ν]ᾶς ἑπτά, ὅπως καὶ τοῦτο ἰσοῤῥόπου τοῦ πῆχεως γινόμενου ἄγῃ ἐμπορ[ικ]ὸν τάλαντον καὶ μ[ν]ᾶς ἐμπορικᾶς πέντε. --νφ.ν ἅπαντα τοῖς ἐν τῷ ἐμπορίῳ ζ.το ...αις ρ.ο --

Ter posui formulam ἐχέτω ῥοπ[ή]ν, compositam ex vs. 34. EXET...THN (ubi THN muta in ΓΗΝ) et vs. 35. ΩΡΟΓ. Ὁ Στεφανηφόρος heros Atticus est (Harpocr. Phot. Suid. Lex. Seg. p. 301. coll. Meurs. Lect. Att. IV, 10. Sturz. Fragm. Hellan. p. 59.): is habuit ἥρῳν dictum Στεφανηφόρου, ut intelligendus Hesychius v. στέφανον φορέοντα: ἀπ' οἴκου τινὸς καλουμένου Στεφανηφόρου. Cuius heroi meminit Antiphon c. Nicoclem ap. Harpocr. Phot. Suid. Στεφανηφόρος. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα Στεφανηφόρου ἥρῳν, ὡς εἰσικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις. In eadem vero oratione quum Antiphon de ἀργυροκοπείῳ dixerit (Harpocr. v. ἀργυροκοπεῖον: cf. de voce hac Polluc. VII, 105. Suid. etc.), apertum est Stephanephorum monetæ coniunctum fuisse: igitur pondus monetarium Stephanephorii dictum est. Et conieci id heroum in ipsa moneta fuisse, atque in eo pondera monetaria esse asservata, ut Romæ in Iunonis Monetæ in Capitolio: cf. Wernsdorf. Exc. xiv. ad poet. Lat. min. T. V. p. I. et Hasium minorem in comment. de congio Farnesiano in Actis Academiae nostrae a. 1823. Iam constituitur, ut mina mercatoria drachmas monetarias pendat cxxxviii: qua de re uberius disputavi l. c. p. 349 sqq. unde pauca depromo. Nam Solon minam argentariam ita immiuit, ut quæ antea drachmæ ferè lxxiii fuerint, iam integra esset mina: ita intelligenda sunt, quæ paulo perversius ex Androῦσῃ reftulit Plutarchus Solon. c. 15. Remansit tamen prisca ponderis mensura in mina mercatoria: igitur ex veteri instituto constituitur, ut mina mercatoria sit drachmarum argentariarum cxxxviii, minae argentariae s. drachmis centum Soloneis æquiparato pondere mercatorio drachmarum lxxiii, quod satis accurate convenit iis, quæ ex Plutarcho rettulimus. Plura vide l. c. ubi etiam de Euboici et veteris ante Solonem Attici talenti ratione dixi. Praeterea constituitur, ut in vendendis mercibus, nisi quæ diserte ad pondus argentarium (hoc est πρὸς ἀργύριον h. l.) vendantur, omnes hac utantur mina, addantque mo-

mentum s. pondus additiciu in mina drachmarum argentariarum duodecim, in quinque minis integrae minae mercatoriae s. drachmarum argentariarum cxxxviii, in talento quinque minarum mercatoriarum s. drachmarum argentariarum dcxc: aliter enim haec intelligi nequeunt. Minuitur igitur in talento ponderis additicii ratio: nam singulis talenti minis nonnisi xi drachmae et semissis adduntur: haud dubie, quod ubi merces per talenta dividenda sunt, pretia concedebantur aequiora, ut hodie quoque fit in maiori pondere.

§. 5. *De normalibus mensuris custodiendis*, vs. 37-44. Ὅπως ἂν δὲ διαμένη εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον τὰ τε μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ, παραδοῦναι αὐτὰ τὴν κα[τὰ]σταμένην ἐπὶ τὴν κατασκευὴν [τὴν τῶν μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν, Διόδωρα]ν Θεο[φί]λου Ἀ[λ]αῖα, τῷ τε ἐν τῇ σκιάδι κα[τὰ]σταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ μετὰ τοῦ ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ [καὶ τῷ ἐν] Ἐλευσίνι. οὗτοι δὲ [πάντα καλῶς] [τ]ηρέωσαν, δίδόντες σηκώματα τῶν [τε μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν] ταῖς τε ἀρχαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς δεομένοις. μὴ ἐξουσία[ν] δ' ἔχοντες μήτ' ἔξω ἔξω [κ]φερ[ε]ῖν τῶν [κα]τασκευασμένων οἰκῶν πλὴν τῶν μολυβδῶν ἢ χαλκῶν σηκωμάτων γε[γονότων] [μηδέν].

Pars supplementorum tantum sensum assequitur, non litteras. Τὴν post κατασκευὴν omitti potest, si vs. 39. THN mulatur in YHN. Litteras ΔΙΟ ΔΩΡΟ...ΘΕΟ...ΛΟ...Λ... explevi ita, ut in secunda et tertia lacuna maius quam pro vero spatium a Fourmonto relictum putarem: nam in his rebus Fourmontus negligentissimus est. Διόδωρον Θεοφίλου Ἀλαῖα, virum in mercatura versatum, ἐπιμελητὴν ἐπὶ τὸν λιμένα χειροτονημένον, praebet n. 124. qui videtur idem esse. Mox restitui ἐπιμελητοῦ ex vs. 47. Ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ, cum sio, qui ipsi praefectus est, curatore. Σκιάδος mentio reddit §. 6. (et §. 9.) ex nostro supplemento, ubi quum prytanes cum ea compositi sint, non alia est nisi tholus, ubi prytanes. Hesych. v. σκιάς dicit prytaneum esse σκιάδα appellatum; sed accuratius Harpocr. v. θόλος: ὁ τόπος, ἐνθα ἐδείκνουν οἱ πρυτάνεις, οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' Ἀθηναίους. Ἀμμόνιος ἐν τετάρτῃ περὶ θωμῶν γράφει ταυτί. ὁ δὲ τόπος, πρὸ ἐστιάωνται αἱ πρυτάνεις, καλεῖται θόλος, ὅτι ἐν αὐτῷ δὲ σκιάς διὰ τὸ οὕτως ἐκδομῆσθαι αὐτὸν στρουγγύλον παρούσιον θάλλε. Suid. v. σκιάς: σημαίνει δὲ καὶ τὸν παρ' Ἀθηναίους λεγόμενον θόλον. Cf. Etym. M. v. σκιάς.

§. 6. *De animadversione in servos publicos mensurarum eustodes*, vs. 44-48. Ἐὰν δὲ [τ]ιν[ε]ς ἢ ἀργύριον πράττωνται[ι] ἡσά... ω[τ]ω...ων...ωμα ο...τη...ιν ἐξε...οι τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν λα... [καὶ τ]ὸν μὲν ἐν τ[ῇ] σκιάδι κα[τὰ]σταμένον πολε[ζόντων] ο[ἱ] τε αἰ[ε] πρυτάνεις καὶ ὁ στρατ[ηγ]ός, ὃς [ἐστίν] ὁ ἐπὶ ὅπλα, μαστιγοῦντες καὶ κολλ[άζοντες] [κ]ατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀδική[μα]τος, τὸν [δ'] ἐν Πειραιεῖ ὁ κα[τὰ]σταμένος ἐπιμελη[τ]ής, τὸν δ' ἐν Ἐλευσίνι ὁ τ[ε] ἱεροφάν[της] καὶ ὁ [ὁ κατὰ]σταμένος]----

De formula κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀδικ. cf. Dem. de cor. p. 249. 27. inscr. Att. ap. Murat. T. II. p. DLXXVIII. 1. (apud nos Class. VII.).

§. 7. *De tradendis mensuris et ponderibus*, vs. 48-54. Καθ' ἕκαστον [δὲ τὸν ἐνιαυτὸν] ἐπὶ τὴν παν[ή]γυριν μετὰ παρ[αδ]ιδότω [ἄπ]α[ς] ὁ [δημόσι]ος αἰεὶ τοῖς [τ]οῦ ἐν[α]υ[τοῦ] κα[θεσταμέν]οις δημοσίοις [μ]ετ' ἀναγραφῆς [π]άντα ἐὰν δέ τι μὴ πα[ραδ]ώσιν, ἐ[παναγκαζέ]σθωσαν ὑπὸ τῶν τεταγμένων ἐπ' αὐτοὺς κατὰ τὸ ψήφισμα, καὶ [ἐ]άν τινά τις ἀπολέσῃ, ἀναγκαζέσθω ἀντὶ τῶν ἀπολομένων [ἐ]τ[ε]ρα [διδόναι. καταβα]λλέσθωσαν δὲ καὶ χειρόγραφο[ν] εἰς τὸ [δημόσι]ον, ὧν ἂν πα[ρα]λάβ[ω]σι κ[αὶ] πα[ρ]α[δ]ώσιν. ἐὰν δὲ τοῦτο μὴ κ[ατα]βάλλωνται, μὴ ἐξέ[στω] αὐ[τ]οῖς ἐτ[ε]ραν λειτουργίαν [θ]ητων[εῖν].

Verbum *θητωνεῖν* exsculpsi ex OETΩN... Ut τελωνεῖν τελώνιον, sic *θητωνεῖν* *θητώνιον*: dabatur autem δημοσίοις merces haud dubie. Λειτουργία hac iam aetate est *ministerium publicum*, non veteri significatione. Vs. 49. post μετὰ Fourm. vocem omisit, e. c. Παναθήναια vel tale quiddam.

§. 8. *De mensuris in arce reponendis*, vs. 54-55. [Ἀνατιθέ]σθω δὲ εἰς ἀκρόπολιν σηκώματα τοῦ τ[ε] ἐμπορικ[οῦ] [ταλάν]το[ν] κ[αὶ] δ[εκά]μνου καὶ δι[μ]νου [καὶ τῆς μῆ]ν[ος] καὶ τοῦ ἡμμναίου καὶ τα.τηνόρου καὶ χοός ----

Pentamnum deesse mirum est. Litteras ΤΑ. ΤΗΝΟΡΟΥ explicare non possum: cave putes esse Στεφανηφόρου. Post χοός aliae mensurae desunt. Pondera in arce reposita reperimus iam Olymp. 95, 3. et postea in Actis Quaestorum n. 150. 151. Vide ad n. 150. §. 24.

§. 9. *De puniendis iis, qui mensuras normales adulteraverint, et decreto publice proponendo*, vs. 52-62.

[Ἐ]ὰν δέ τις ἀλίσκῃται κακούργων ἐπὶ τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ τὰ κε[ί]με[να] ἐν τε τῇ σκιάδῃ καὶ ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐν Π[ειραι]εῖ καὶ ἐν ἀκροπόλει, ἐὰν τε ἀρχῶν ἐάν τε [ιδιώ]της ἐάν τε [δη]μόσιος, [ἐ]νο[χ]ος [ἐ]σ[τω] τῷ ν[ό]μῳ τῷ κε[ί]μενῳ περὶ τῆς τ[ω]ν κακούργων [ζημίας]. ἐπιμελείσθω δὲ καὶ [ἡ] β[ο]υ[λή] ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου, καὶ τὸν κακούργου[ν]τά [τι] περὶ αὐτὰ κο[λα]ζέτω κατὰ τοὺς ἐ[πί] τῶν κακούργων κειμένους νόμους. ἀναγράψαι δὲ τ[ὸ]δε τὸ ψήφισμα [εἰ]ς στήλας λι[θί]νας τὸν καθε[σταμένον] ἀνδρα ἐπὶ [τὴν] κατασκευὴν τῶν [μέτρων] καὶ τῶν σ[ταθμ]ῶν, καὶ στήσαι ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς καὶ τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ κεῖται.

Vox suppleta *ζημίας* incerta est: pro ἐπὶ (Fourm. EN) τῶν κακούργων *expectabas* ἐπὶ τοῖς κακούργοις; ap. Antiph. de caede Herod. p. 707. simplicius dicitur ἐνοχος τῷ τῶν κακούργων νόμῳ. Vs. 62. finitum esse decretum formularum docet ratio. Igitur quae inde a vs. 63. posita sunt, ea arbitror lapidariae culpa aliquo in prioribus loco omitta et deinde in fine addita esse.

§. 10. vs. 64 sqq. [τοῦ]ς δὲ ἀρχοντας χρῆσθ[αι] τῷ αὐτῷ μέτρῳ κεχ[α]ρα[γμ]ένῳ τῷ χαρακτήρ[ι] μολυβδίνῳ πρὸς τὸν ἐν τῇ σκιάδῃ, μὴ π[λ]εῖον πρατομένους τριωβόλου: nempe, ut videtur, pro mensuris privatorum exigendis et publico signo notandis. Ex reliquis tantum haec apparent: χρῆσθ[αι] δὲ τα ---- [τὰ]ς ἀρχ[α]ς τοῖς προ[ε]σφραγισμένοις μέτρο[ι]ς, ἐὰν μὴ τις τῶν πωλούντων [τι] ἢ ὠνούμενων σφραγιστῶ μέτρῳ χρῆται.

124.

Olim Athenis; ex schedis Chishulli Maffeiensis edidit minusculis Corsinus Inscriptt. Att. IX. p. XXXVII sqq. (recusis in Prolegg. F. A. T. IV.) cum explicatione. Marmor fastigium habet; in aetomate est circulus, clypeum ut videtur repraesentans; in summo fastigio forma est quasi protomae, sed sine vultu. Extat in museo Naniiano; ex quo aeri incisum edidit Biagi de decret. Athen. p. XVIII. cum immenso et usque ad nauseam prolixo fatuoque commentario, in quo etiam textum bis posuit p. XX. et p. 402. nec tamen emendationem prorsus perfecit. Exemplum aeri incisum repetitur in Collect. antiq. Mus. Nan. n. 1.

ΕΠΙΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΤΟΥΜΕΤΑ
ΠΑΡΑΜΟΝΟΝΕΠΙΤΗΣΑΙΑΝΤΙΔΟΣΕ
ΒΔΟΜΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΛΑΜΙΟΣΤΙΜΟΥ
ΧΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣΕΓΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΓΑ
5 ΜΗΛΙΩΝΟΣΟΓΔΟΗΙΣΤΑΜΕΝΟΥΟΓΔΟ
ΗΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΒΟΥΛΗΕΜΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΩΙΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΠΕΥΗΦΙΣΕΝ
ΣΤΡΑΤΟΦΩΝΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣΣΟΥΝ
ΕΥΣΚΑΙΣΥΝΠΡΟΕΔΡΟΙ
10 ΕΔΟΞΕΝΤΕΙΒΟΥΛΕΙ
ΡΗΣΟΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣΑΛΑΙΕΥΣΕΙΠΕΝ
ΕΠΕΙΔΗΠΡΟΣΟΔΟΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΠΡΟΣ
ΤΗΝΒΟΥΛΗΝΔΙΟΓΝΗΤΟΣΕΞΟΙΟΥΤΑΜΙ
ΑΣΝΑΥΚΛΗΡΩΝΚΑΙΕΜΠΟΡΩΝΤΩΝΦΕ
15 ΡΟΝΤΩΝΤΗΝΣΥΝΟΔΟΝΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥ
ΞΕΝΙΟΥΕΜΦΑΝΙΖΕΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΒΟΥΛΕΣ
ΘΑΙΤΗΝΣΥΝΟΔΟΝΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΙΚΟΝΑΓΡΑ
ΠΤΗΝΕΝΟΠΛΑΤΟΥΕΑΥΤΩΝΠΡΟΞ
ΝΟΥΚΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΜΕΝΟΥΔΕΚΑΙΕΠΙΜΕ
20 ΛΗΤΟΥΕΠΙΤΟΝΛΙΜΕΝΑΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΛΛΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΑΥΤΑΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥ
ΛΗΝΕΠΙΚΥΡΩΣΑΙΕΑΥΤΩΙΨΗΦΙΣΜΑ
ΑΓΑΘΕ[Ι]ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΕΠΙ
25 ΚΕΧΩ[Ρ]ΗΣΘΑ[Ι]ΔΙΟΓΝΗΤΩΚΑΙΤΗΣΥΝΟΔΩ
Π[Ο]Ι[Η]ΣΑ[Ι]ΣΘ[Α]ΙΤ[Η]ΝΑΝΑΘΕΣΙΝΤΗ[Σ]ΓΡΑ
ΠΤΗΣΕΙΚΟΝΟΣΕΝΟΠΛΑΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΛΛΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΘΑΠΕΡΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥΛΗΝ

Vs. 1-6. mitto Corsinianas varietates, quae nullius pretii sunt; dedimus Biagi apographum. Vs. 7. male Biag. ΕΠΕΥΗΦΙΞΕΝ: Σ restitui ex Cors. Proxima usque ad vs. 19. ex Biagio dedi: Corsiniana vitata sunt. Vs. 9. male Cors. οἱ συνπρόεδροι; cf. ad n. 105. Vs. 19. in voce ΚΑΙ littera Α non integra est ap. Biag. Vs. 19. extr. Biag. ΕΠΙΜΕ: sch. Chish. ἐπι ΝΙΚ|...πτου. Vs. 20. Biagius: .ΗΤ.Υ: inserui O ex illis schedis. Male Cors. ἐπὶ Νικαρήτου legit, fingens inde archontem, quem Fastis inseruit T. IV. p. 166. Inde a vs. 21. apographum Nanianum incipit mutilum esse; sed succurrunt schedae Chishulianae, ex quibus vs. 21. adscivi Θ, Φ, alterum Α vocis Ἀλαιεύς: ibidem Chish. τῷ ἀρχεῖω, Nan. ΤΩΙ ΑΡΧΕΙΩΙ. Vs. 22. primum Τ, et vocis ταῦτα Τ secundum ex Chish. Vs. 23. primum Λ ex Chish. item ΠΙ, et ΩΣΑ. Vs. 24. init. Nan. ΑΘΕ.ΤΥΧΕΙ Δ.ΔΕ etc. Chish. ἀγαθὴ τύχη δε etc. In fine Nan. ΒΟΥΛ.Ι.ΠΙ, Chish. τεῖ βουλεῖ ἐπι. Vs. 25. apogr. Nan. ΚΕΧΩ.ΙΣΘΑ...Ι...ΝΗΤΩΚΑ.ΤΗΣ.ΝΟΔΩ, Chish. κ...εχωτησθας Διογνητω και τη συνόδω, unde nostra lectio conflata est praeter litteras uncis inclusas. Vs. 26. in sch. Chish. deest; addidi ex Nan. in quo tamen in fine pro ΓΡΑ est ..Α. Litteras ΓΡ addidi ex Chish. qui post verbum συνόδω vs. 25. habet γρα, quod huic versui tribuendum erat. Ceterum male vs. 26. Biagius scripsit ΠΟΙΗΣΑΙ; spatia postulant supplementum ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ. Vs. 27-29. pro mutilis litterarum ductibus, qui in apogr. Nan. sunt, dedi Corsiniana s. Chishuliana, nisi quod vs. 28. ap. Cors. est τῷ ἀρχεῖω, quum in Nan. vestigia appareant litterae Ι subscribendae, et ibidem ante ΕΝ ap. Cors. est καί, cuius nullum vestigium extat in apogr. Nan. Litterarum formae eae sunt, quas dedi, et α quidem modo Α modo Α est, sed hoc frequentius; et credo omnibus locis Α fuisse: Ι subscr. modo additur, modo omittitur, hoc saepius: unde patet non admodum vetustam inscriptionem esse, nec Christi natales ultra unius fere saeculi spatium aut paulo plus superare posse. ΤΕΙΒΟΥΛΕΙ et ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙ ex antiquo usu retenta vel in recentissimis decretis sunt. Versus in marmore impari longitudine sunt, prorsus ut in nostro exemplo. Verba haec sunt sine controversia:

Ἐπὶ Διονυσίου ἀρχοντος τοῦ μετὰ Παράμονον, ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος ἐβδόμης πρυτανείας, ἥ Λάμιος Τιμούχου Ῥαμουσίος ἐγραμμάτευεν, Γαμηλιῶνος ὀγδόῃ ἰσταμένου, ὀγδόῃ τῆς πρυτανείας, βουλὴ ἐμ βουλευτηρίῳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Στρατοφῶν Στρατοκλέους Σουνιεύς καὶ συνπρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ· Ῥῆσος Ἀρτέμωνος Ἀλαιεύς εἶπεν· Ἐπειδὴ πρόσδοτον ποιησάμενος πρὸς τὴν βουλὴν Διόγνητος ἐξ Οἴου, ταμίας ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων τῶν φερόντων τὴν σύνοδον τοῦ Διὸς τοῦ ξενίου, ἐμφανίζει τῇ βουλῇ, βούλεσθαι τὴν σύνοδον ἀναθεῖναι εἰκόνα γραπτὴν ἐν ὅπλῳ τοῦ ἐαυτῶν προξένου, κεχειροτονημένου δὲ καὶ ἐπιμελητοῦ ἐπὶ τὸν λιμένα, Διοδώρου τοῦ Θεοφίλου Ἀλαιεύς, ἐν τῷ ἀρχεῖῳ αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα παρακαλεῖ τὴν βουλὴν ἐπικυρῶσαι ἐαυτῷ ψήφισμα, ἀγαθὴ τύχη, δεδῶχθαι τῇ βουλῇ ἐπικεχωρησθαι Διογνητῷ καὶ τῇ συνόδῳ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς

γραφτῆς εἰκόνας ἐν ὅπλῳ Διοδώρου τοῦ Θεοφίλου Ἀλαιεύς, ἐν τῷ ἀρχεῖῳ αὐτοῦ, καθάπερ παρακαλεῖ τὴν βουλὴν.

Archontes sunt ignoti, post Olymp. 123, 2. (v. ad num. 111.). De formula τοῦ μετὰ Παράμονον dixi ad num. 113. Tempus est duodecim tribuum, quae usque ad Hadrianum perdurarunt; igitur congruunt prytaniae et menses. Prytania est septima mense septimo, Aeantidis; scriba est Rhamnusius; igitur Rhamnus ea aetate non fuit Aeantidis, sed alius tribus; v. ad num. 81. atque inde refuta Biagium p. 158. Proëdrus s. epistata Suniensis est, vel Leontidis vel Attalidis, non contribulium, v. ad n. 90. Octavam Gamelionis festam non fuisse docet Biag. c. 17. Decretum est Senatus; igitur additur βουλὴ ἐν βουλευτηρίῳ (non alio loco); cf. de hoc nominativo ad n. 111. Qui dixit, necessario Senator est, quia Senatusconsultum fit, est autem Halaeensis, sicut is pro quo decretum fit; ut dubium non sit amicitiae causa hunc potissimum pro Diodoro dixisse. Non tamen ideo quod ille Senator est, debet proëdrus haberi, sed in Senatu cuiusvis Senatori, in comitiis cuiusvis civi ἐπιτίμῃ licuit sententiam dicere, quamvis contra disputet Biag. p. 166. *Iuppiter hospitalis* satis notus est, v. Cors. et Biag. c. 25. tamen Athenis eum cultum aliunde non constat. Σύνοδος est *collegium* s. sodalitium, ἔρανος, Δίασος, maxime cultorum alicuius dei, quod ex inscriptt. satis notum; haec synodus fuit Iovis hospitalis. Quam qui deducunt *mercatores et naucleri*, ipsi aliud sodalitium constituunt; quorum *Quaestor* est *Diognetus Atheniensis*, *proxenus Diodorus* item *Atheniensis*. Utrumque ut explicari possit, Corsinus et Biagius statuunt hos mercatores et naucleros fuisse Athenienses, qui synodum Iovis hospitalis in Delum vehere soliti sint, ubi Diodorus Atheniensis Delius (nam Delii tum Athenienses fuerunt, etiam demis Atticis accensiti) ut proxenus exceperit eos. Sed haec falsa sunt. Nam Diodorus non Delius est neque in Delo habitat: erat enim *curator portus* (ἐπιμελητὴς κεχειροτονημένος ἐπὶ τὸν λιμένα) creatus; ubi quaeso nisi Athenis? Nam si in Delo, addendum fuerat ἐν Δήλῳ. Et hic ipse Athenis teneri nobis videtur n. 123. §. 5. Accedit quod a *Senatu Attico* postulatur, ut liceat in *Diodori curia* ponere imaginem: igitur Athenis eam ponere volebant, ibique eius erat curia: si in Delo, a Delio Senatu ea res postulari debebat. Nam etiam in Delo, quum eam Athenienses tenerent, Deliacus Senatus fuit, docentibus inscriptionibus. Quodsi dicas, acta Deliorum subinde a Senatu et Populo Attico confirmata esse; tamen prius a Deliaco Senatu petenda imaginis in Delo ponendae potestas fuisset, quam ab Attico confirmaretur: sed illud non factum videmus. Igitur aliter statuendum est. Et primum quidem quum ex altero loco in alterum deducatur synodus; alterum necesse est Athenas fuisse: alter probabiliter Delus est, quod sodaliti illius Quaestor est Atheniensis, Delii vero Athenienses sunt. Sed illos naucleros et mercatores cave Athenienses Atticae esse putes, quae Corsini

et Biagi sententia est, ex quibus hic potissimum sententiam de Delo multis exornavit c. 23.: potius illi naucleri et mercatores sunt ii, qui in Delo versantur, sive Attici sive peregrini, sed maxime, opinor, peregrini; nonnulli tamen etiam Athenienses sunt; ut eorum Quaestorem vides ex Atheniensibus, quippe Deliacis, delectum, Diognetum Halaeensem. Inscriptio Deliacae: Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων οἱ κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι: ubi vides, non omnes hos Deliacos mercatores et naucleros fuisse Athenienses. Illi vero deducunt Iovis hospitalis synodum non Athenis in Delum, sed ex Delo Athenas. Igitur Athenis habent proxenum suum, Diodorum, virum in portu versatum: quod eo magis consentaneum, quum ea societas fuerit magna ex parte peregrinorum. Sic nulla superest difficultas: et nihil magis probabile, quam ex Delo insula de Atheniensibus incolis synodum Iovis hospitalis Athenas profectam esse, ut perpetua servaretur bonae societatis et mutuae caritatis coniunctio. Illi autem proxeno suo mercatorum et nauclerorum societas cupit εἰκόνα ἐν ὄπλῳ ponere, hoc est *imaginem pictam* non in velo navis, quae Corsini sententia a Biagio c. 26. refutata est, sed in *tabula rotunda s. clypeo*. Cf. praeter alia imprimis Cumaeorum in Asia decretum, et Köhlerum in commentatione ad n. 108. allata: adde n. 125. Imaginem illam in Diodori ἀρχαίῳ reponi volunt, hoc est in Attica curia *Curatoris portus* (τῶν ἐμπόρων λιμένος ἐπὶ τὸν λιμένα χειροτονημένου): qui magistratus similis antiquis ἐπιμεληταῖς τῶν νεωρίων. (De proxeni ἀρχαίῳ cogitari nequit: proxeni quum magistratus non sint, non habent ἀρχαίῳ. Ceterum Senatui a Populo eam fuisse auctoritatem datam, ut tales honores concederet, ex multis patet inscriptionibus (v. Class. VIII.); et rata haec decreta in perpetuum fuisse, non dubium est: ea enim lex, quae Senatus decreta non ultra annum valere praecipit, non pertinet ad ea, quae Populo mandante vel concedente Senatus decernebat, sed ad ea, quae de ordine et ratione rerum in Senatu gerendarum

constituebantur; quae non potuerunt ultra annum rata esse, quod Senatores annui sunt. Ἐπικυρῶσαι ψήφισμα intelligitur de *confirmando a Senatu Collegii decreto*. Sed in hac sententia dicendum erat τὸ ψήφισμα: nec confirmatione Senatus opus est in decretis collegiorum; nisi siquid decreverint, quod decernere non possunt: ea autem iam non *confirmatio* est, sed *concessio*. Et fit hoc Senatus-consulto concessio, quod verbo ἐπικυρῶσαι exprimitur. Volunt mercatores et naucleri imaginem in publico loco collocare: ad quod *concessione* Senatus opus est, non *confirmatione*. Immo dubitari potest, num collegium iam legitimum fecerit decretum: dicitur tantum βεβλῆσθαι τὴν σύνοδον ἀναθεῖναι; de *decreto* nihil dictum est: si decretum iam factum erat, ita erat factum, ut res fieret, si Senatus *concessisset*. Quae quum ita sint, ἐπικυρῶσαι ἑαυτῶν ψήφισμα non est: *confirmare ipsi decretum collegii mercatorum*, sed *decretum Senatus ipsi ratum facere et scribere*, quo imaginis in publico illo loco collocatio *concederetur*.

Nec scripturae forma valde antiqua est, nec mos imagines pictas dedicandi in privatorum honorem: igitur hic titulus, quem post Olymp. 123, 2. scriptum esse iam supra monui, etiam recentiore puto. Biagius autem (p. 377 sqq.) Delum post Olymp. 146. (voluit Olymp. 156. quantum ex eius calculis colligo) iam non celebrem mercatura fuisse putat, quum autem haec inscriptio exararetur, emporium fuisse frequentissimum: igitur eam ante Olymp. 146. ponit. Sed neutram earum rerum, quibus insistit, recta via demonstravit. Equidem ex litteraturae ratione, ut paulo ante dixi, colligo titulum non multum ultra primum ante Christum saeculum recedere posse: sed potest etiam recentior esse; modo ne in Imperatorum aetatem demoveatur. Omnino vero debet post Olymp. 152. scriptis censi: tum enim Delus a Romanis tradita Atheniensibus est. (Dorvill. in Obs. Misc. Vol. VII. p. 44.), qui eam etiam Antoninorum aetate teste Pansania tenuerint.

125.

Athenis in domo Graeci cuiusdam Palaeologi. Ex schēdia Fourmonti.

..... ΔΙ]ΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΕ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΑ]Ι ΔΕ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟ[Ν
 ΙΓΝΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ Ε[Ν]Ε
 ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ[ΔΕ] ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙ[ΣΜΑ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙ
 5 Α]ΝΕΥΣΣΤΗ ΑΝΝΑΚΟΙΝΗΝ ΕΝΕΚΑΙ
 ΤΟ ΠΟΝΤΕΙΑ[Ν] ΑΘΕΣΕΙ ΤΗΣ ΟΠΛΟΘΗΚΗΣ
 Η ΒΟΥΛΗ
 Ο ΔΗΜΟΣ
 ΒΥΤΤΑΚΟΝ
 10 ΠΥΡΡΟΥ
 ΛΑΜΠΤΡΕΑ

..... δι]ατελεῖ περί τε τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον
 τὸν Ἀθηναίων·

ἀναγορεύσαι δὲ τὸν στέφανον·

..... Παναθηναίων καὶ ἐ[ν] Ἐ.....

..... ἀναγράφαι [δὲ] τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανεί-

5 α]ν ε[ἰ]ς στή[λη]ν [λι]θίνην
 τόπον τῇ ἀ[ν]αθέσει τῆς ὀπλοθήκης

Y 2

Ἡ βουλὴ,
Ὁ δῆμος
Βύττακον
Πύρρον
Λαμπρῆα.

Decretum Senatus et Populi, quo civis coronatur et imago picta (vide n. 124.) in armamentario reponenda ei decernitur. Plurima perisse do-

cent certae restitutiones. Vss. 2. 3. credo fuisse: ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον Ἀθηναίων Διονυσίων καὶ Παναθηναίων καὶ ἔ[ν] Ε[λευσίνι].... Vss. 4. 5. facile erat corrigere; de scriba κατὰ πρωτανείαν v. ad n. 107. Post Λαδίνην sequitur ENEKAI: in quo cave quae- ras ἔνεκα. Debebat sequi: καὶ στήσαι Ante τόπον praecessit δοῦναι δὲ καὶ, ut in similibus imaginum dedicationibus. De voce Βύττακον dubitaveris.

126.

„Alopeciae in ecclesia infra montem Hymettum”; ex schedis Fourmonti.

I...NKAIT...NΔΡΟ
 AYIΦ.....OM
 ΛΗΔ.....Ο
 Λ.....ΩΡΓΗ..ΓΕΟ.
 5 ΤΙΣ....Κ.Ν.
 ΤΟΙΝΕΤΑΙΗΚΑΙ....ΟCΥΕ.....
 ΑΝΔΡΙΠΟΡΕΝΠC....ΙΤΟΥΜΟ.....
 ON
 II.ANECN.EI...ΠΕΠ.C...I...ΛIIΩ
 10ΞΑII X ΒΛΛ.OC.....
 I
ΕΦΟ.....ΕCΡΓΕΡΛΟΟ.....
 ΛΛΟ
ΓΟOCΕ.....ΟONΠΕΤΗCΦΥΕΙ..Η
 15 .Ο...ΟΥΝΟ.....ΙΛΛΙCΟΥΦΥΕΙΑΝ...
 ...ΛΙC.....ΧΩΡΟΥΘΑΡCΥΝΕΝΑΡΙC
 ..ΑΙCIIΕΞ IIΝΔΕΛΤΟΥΧΑΡΙΝΑΝΔΙΕΠΟ
 ..ΜΗΗΙ.Η.ΦΟΙΜΕΝΟΙCΚΑΙΑΜΗΛΟΥCΑΝC
ΛΝ..
 20 ..ΙCΑΝ IΕ.ΝΟΥCΝΙΑΥCΙΟΝΕ..ΟΝΟΝΟΠ

 ..ΟΙΙΔΟΙCΙCIIΟΝΤΕCΕΧΟΙΕΝΔΑIIΑCΠΙΓΥII
 Ο...
 ΑΡΧΩΝΜΕΝΤΑΥIICΚΟCΑΤΑΡΜΗΝΜΟΙ
 25 ΝΙΧΙΩΝΗΝ
 ΟΚΤ.ΚΑΙΔΕΚΑΤΗΔΕΡΑΝΟΝCΥΝΑΓΩ
 ΦΙΛΟΙΑΝΔΡΕC
 ΚΑΙΚΟΙΝΗΒΟΥΛΗΘΕCΜΟΝΦΙΛΙΗCΥΠΕ
 ΓΡΑΨΑΝ
 30 ΝΟΜΟCΕΡΑΝΕΤΩΝ
 ΛΕΝΙΕΞΕC.ΤΩΙCΓ..ΑΙΕΤΗΝCΕΜΝΟΤΑΙΗΝ
 CΥΝΟΔΟΝΤΩΝΕΡΑΝΙCΤΩΝΠΗΝΑΝΔΟΚΙ
 ΜΑCΘΗΕΙΕCΤΙΑ.ΟCΚΑΙΕΥCΕΒΗCΚΑΙΑII
 Λ.ΟΕΔΟΚΙΜΑ . . ΤΩΔΕΟΠΡΟCΤΑΤΗC
 35 ΑΡΧΙΕΡΑΙΞΙΕΤΗCΚΑΙΟΓΑΜΜΑΤΕΥCΚ.Λ
 ..ΤΑΜΙΑΙΚΑΙCΥΝΔΙΚΟΙΕCΤΩCΑΝΔΕΟ
 ΟΙΚΛΙΡΩΤΟΙΚΑΤΑΕ...CΧΩΡΙCΠΡΙCΠΡΟCΤΑΙ
 ΟΜΟΛΕΙΤΩΡΔΕΕΙCΤΩΔΒΙΟΥΛΥΤΟ
 ΟΕΠΙΗΡΩΟΥΚΑΤΑΛΙΦΘΕΙCΑΥΞΑΝΕΤΩΔ
 40 ΟΕΡΑΝΟCΕΠΙΦΙΛΟΤΕΜΙΑΙCΕΙΔΕΤΙΕΜΑ
 ΧΑCΗΘΟΥΡΙΟΥCΚΕΙΝΩΝΦΑΙΝΟΙΤΟ
 ΕΚΒΑΛΛΕCΘΩΤΟΥΕΡΑΝΟΥCΗΜΙΟΥ
 ΜΕΝΟCΤΑΙCΔΗΠΛΑΙCΠΕΤΡΑΚΡΙCΕΩC
 ΜΕΝΟCΕΑΤΤΚΑΙCΚΗΠΛΗΓΑΙCΑΙΚΑΙΚΙZ

Ubi nulla puncta sunt, nihil vel paucissimae litterae perierunt. Prior pars (vs. 1-29.) carmine concepta erat; sed pleraque restitui non possunt. Vs. 7. est ἀνδρὶ πόρρον, vs. 9. init. fortasse ἀνδρα νέον; vs. 15. οὐνομα, et extr. φύσις ἀνδρὸς vel ἀνδρὶ, vs. 16.

χώρου θάρσυνεν ἀρίσ[του], vs. 17. δέλτου χάριν. Vs. 18. 19. videtur esse:

καὶ μνήμην φθιμένοις καὶ ἀλλήλους ἀνέθηκαν.

Nam vs. 19. vix tot litterae interciderunt, quot in schedis notantur. Videntur his versibus nomina de-

functorum sodalium atque etiam superstitum praescripti fuisse, ut ex illo versu, si eum recte supplevi, potest colligi. Vs. 20. est ἐνιαύσιον, vs. 21. συνιόντες 35 ἔχοιεν δαῖτα ἐπὶ... Ultimi tres versus aperti sunt:

*Ἀρχων μὲν Ταυρίσκος, ἀτὰρ μὲν Μουνυχίων ἦν,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔρανον σύναγον φίλοι ἄνδρες,
καὶ κοινῇ βουλῇ δεσμὸν φιλίης ὑπέγραψαν.

Igitur hic titulus Archonte *Taurisco* exaratus est; 40 is vero circa aetatem Antoninorum vel paulo post necesse est Archon eponymus fuerit. Ceterum titulus a sodalibus s. collegio nescio quo positus est; subscribitur lex sodalium, his fere verbis concepta:

30 Νόμος ἑρανιστῶν.
Μηδενὶ ἐξέστω ἰέναι εἰς τὴν σεμνοτάτην
σύνοδον τῶν ἑρανιστῶν, πρὶν ἂν δοκι-

μασθῇ εἰ ἔστι ἀγ[γι]ος καὶ εὐσεβής καὶ ἀγ[α-
θ]ός· δοκιμα[ζέ]τω δὲ ὁ προστάτης [καὶ
ὁ] ἀρχιερανιστής καὶ ὁ γραμματεὺς κα[ὶ
οἱ] ταμίαι καὶ σύνδικοι· ἔστωσαν δὲ οἱ
τ[ο]ι κληρωτοὶ κατὰ ἑ[το]ς χωρὶς [τοῦ] προστά[του].
..... δὲ εἰς τὸν βίον αὐτοῦ ...
ὁ ἐπὶ ἡρώου(?) καταληφθεὶς. αὐξανέτω δὲ
ὁ ἔρανος ἐπὶ φιλοτειμίαις. εἰ δὲ τις μά-
χας ἢ θορύβους κεινῶν φαίνοιτο,
ἐκβαλλέσθω τοῦ ἔρανου, [ζημιού-
μενος ταῖς διπλαῖς κρίσεως
..... πληγαῖς

Vs. 38. videtur dictum, praesidem collegii in tem-
pus vitae eligendum esse. Quae intacta reliqui, vi-
deant alii an emendare possint.

127.

Fragmentum lapidis non magnum ad scalam domus Com. de Guilford. Transcripsit Müllerus.

ΛΥΙ
ΑΚΕΔΑ
ΤΩΙΚΟΙΝΩΙ
ΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝ
5 ΤΩΣΕΙΤΩΝΤΟΥΘΕ
ΝΕΛΛΗΝΩΝΜΕΤΑΔΕ
ΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΠΑΡΑΤΟΚΑΘΗΚΟΝ
ΑΕΝΤΟΙΣΕΛΛΗΣΙΝΜΗΤΕΠΡΟΣΔΕΔ
ΠΡΟΠΟΜΠΕΙΑΝΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΗΣΑΥΤΗΣ
10 ΠΡΑΞΕΙΣΕΝΤΩΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ
ΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙΚΑΙΤΗΝΕΛΛΑΔΑΔΙΑΦΥ
ΤΕΙΑΣΓΛΕΙΣΤΑΣΜΕΝΚΑΙΑΡΙΣΤΑΑ
ΛΟΝΚΑΤΑΝΗΛΩΚΕΝΑΙΠΑΛΗΘΟΣΠΡ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣΠΡΟΣΔΕΤΟΥΤΟΙΣΔΙΑΠ
15 ΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝΚΑΙΜΕΓΙΣΤΑΠΡΟΤΡ
ΔΡΑΚΑΙΚΑΤΑΡΟΛΙΝΠΟΤΩΝΕΛΛΗΝ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΑΚΟΛΟΥΘΟΙΣΤΗΚΑΤΕΚΕΙΝ
ΧΡΗΣΜΟΝΚΑΙΤΗΣΘΟΥΣΙΑΣΕΠΙΤΕΛΟΥΜ
ΥΕΝΜΕΤΑΔΕΤΑΥΤΑΜΟΝΗΣΕΜΟΥΠΑΡ
20 ΚΑΤΑΤΗΝΑΣΙΑΝΕΛΛΗΝΑΣΕΙΒΑΛΟΝΤΩΝ
ΚΑΣΑΝΤΩΝΣΥΝΟΗΚΑΣΠΟΙΗΣΑΣΙΠΑΣΙ
ΚΕΝΑΙΔΕΜΕΚΑΙΘΕΩΡΙΑΣΕΞΑΠΟΣΤΕΛΛΟ
ΚΕΙΣΘΑΙΠΛΑΤΑΙΑΣΚΑΙΤΟΙΕΡΟΝΚΑΙΤΟΝΒΩΜΟΝ
ΑΤΑΤΗΝΠΕΡΣΩΝΕΦΟΔΟΝΜΗΤΕΚΑΤΑΦΘΟΡ
25 ΟΜΟΙΩΣΕΜΟΙΜΗΔΕΤΗΝΙΔΙΑΝΔΥΝΑΜΙΝΛΗΤΝ
ΜΗΜΕΤΕΣΧΗΚΕΝΑΙΤΩΝΜΕΤΑΤΑΥΤΑΚΙΝΔ
ΓΕΝΟΜΕΝΑΙΣΣΥΝΟΗΚΑΙΣΣΥΜΜΑΧΙΑΝΠΡΟΣ
ΥΠΟΤΗΝΠΕΡΣΩΝΣΥΝΕΒΗΠΕΣΕΙΝΔΕΣ
ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΩΝΠΡΟΤΗΣΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ
30 ΘΗΝΑΙΚΑΙΤΗΝΠΑΤΡΙΟΝΟΥΣΙΑΝΔΙΟΠΕ
ΠΕΡΠΟΥΤΩΝΕΠΟΙΗΣΑΜΗΝΤΟΥΣΔ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΛΕΓΟΝΤΩΝ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΑΠΑΡΑΓΙΝΕΣΘ
ΚΑΤΑΜΑΡΤΥΡΑΜΕΝΩ
35 ΕΔΡΙΩΠΟΙΗΣΑΜ
ΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥΓ
ΕΙΣΤΟΥΣ
ΚΑΛΛΙ

Litterae optime exaratae, praeter A, quod cum esse liquet: quapropter illam in fine decretorum A variare videtur, dicuntur vulgares esse, quales posui, quum locum commodiorem non reperirem. dedimus: locus, ubi reperta inscriptio sit, non in- Quae perspicere potui, haec sunt: dicatur; sed eam in honorem Atheniensium scriptam

... λυ ...
 ... Λ]ακεδα[μμου ...
 ... τῷ κοινῷ ...
 ... τῶν εὐεργετῶν ...
 5 ... τῇ αἰσ]τώσει τῶν τοῦ Θε[οῦ ...
 ... τῶν Ἑλλήνων. μετὰ δὲ ...
 ... εἰς τὸ ἱερὸν παρὰ τὸ καδῆκον ...
 ... ἃ ἐν τοῖς Ἑλλήσιν μήτε προσδεδ ...
 ... προπομπείαν ἐπιβαλλούσης αὐτῆς ...
 10 ... πράξεις ἐν τῷ πρὸς τοὺς Πέρσας [πολέμῳ ...
 ... ἐμ Μαραθῶνι καὶ τὴν Ἑλλάδα διαφυ[λαττ ...
 ... στρα]τείας πλείστας μὲν καὶ ἄριστα ἀ[ποβε]θηκίας ...
 ... λον κατανηλωκέναι πλήθος πρ ...
 ... ἐλευθερίας· πρὸς δὲ τούτοις διὰ π[αντὸς χρόνου ...
 15 καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ μέγιστα προτρ[εψα] ...
 ... καὶ κατ' ἀν]δρα καὶ κατὰ πόλιν [τ]ὸ τῶν Ἑλλήνων σύμφορον ...
 ... τοῖς ἄλλοις ἀκολούθοις τῇ κατ' ἐκεῖν ...
 ... τὸν] χρησμὸν καὶ τ[ᾶ]ς θυσίας ἐπιτελουμ]έν ...
 ... ψεν, μετὰ δὲ ταῦτα μόνης ἐμοῦ παρ ...
 20 ... τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλληνας ἐ[κ]βαλόντων ...
 ... ἀναγ]κασάντων συνθήκας ποιήσασι πᾶσι ...
 ... κέναι δέ με καὶ θεωρίας ἑξαποστελλο ...
 ... οἱ]κείσθαι Πλαταιᾶς καὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν βωμὸν ...
 ... κ]ατὰ τὴν Περσῶν ἔφεδον μήτε καταφθορ ...
 25 ... ὁμοίως ἐμοί, μηδὲ τὴν ἰδίαν διγαμιν [μ]ήτ[ε] ...
 ... μὴ μετεσχηκέναι τῶν μετὰ ταῦτα κινδ[ύνων] ...
 ... γενομένων συνθήκας, συμμαχίαν πρὸς ...
 ... ὑπὸ τὴν Περσῶν συνέθῃ πιστῶν, δεσ[ποτείαν] ...
 ... τελεσθεῖσιν πρὸς τῆς ἀναγέστας ...
 30 ... θῆναι καὶ τὴν πάτριαν [θ]υσίαν· διάπερ ...
 ... περὶ τούτων ἐπακησάμην τοὺς δ ...
 ... Λακεδαιμονίων· λεγόντων ...
 ... ἐγκλήματα παραγίνεσθ[αι] ...
 ... καταμαρτυραμένω ...
 35 ... συν]εδρῶν[ι] ποιησαμ[εν] ...
 ... τοῦ Διὸς τοῦ Ἑλευθερίου? ...
 ... εἰς τοὺς ...
 ... καλλι[στ] ...

Vss. 14. 15. docent inscriptionem tam latam Olymp. 48. ut ab illorum iniuriis vindicaretur deus. fuisse, ut de restituenda desperandum sit: id unum. Vs. 9. de *propompia* dicitur a *Pythia* Atheniensibus video, laudes Atheniensium contineri, et recte ex data, deinde de Marathonis pugna. Transitur autem a vs. 19. coniicit Müllerus mulierem loqui, fortasse Marathonis rebus ad reliquas adversus Persas expeditiones liberatosque Asianos Graecos (vs. 21.). Vs. 28. non incommode, si haec statuæ subscripta erant, est de restitutis Plataeis (cf. Pausan. IX, 1.): ara quae potuit post Alexandri aetatem posita esse, est Iovis Eleutherii (Pausan. ib. 2.). Vs. 35. forquam diu, non dixerim. Vs. 5. videtur de Pythio tasse de Amphictyonum synedrio. Sed manum de Apolline agi, ni fallor de meritis Atheniensium duce tabula. Alcmaeone adversus Cirrhaeos militantium circa

A P P E N D I X.

Tituli aliquot honorarii, quos non potui alibi commode ponere, quia neque quartae aut quintae, neque octavae vel nonae classi convenire videbantur.

128.

Olim in arce Athenarum, nunc in Museo Britannico Synops. n. 86. Visc. Mem. n. 10. Edidit Chandlerus Inscr. II, 7. p. 48. deinde Osannus Syll. p. 97. n. 22.

ΟΙΕΡΕ]ΥΣΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ
 ΑΝΤΙΦΑΤΟΥΣΚΥΘΗΡΡΙΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ

Os. init. habet ΣΥΣ, et vocem Ἀντισθένης ponit post ἀνέθηκεν. Pandion eponymus heros sacerdotem habuit, ut eponymi omnes; eius sacellum memorat decretum n. 213. In eodem *Antisthenes Antiphatis f. Cytherrhius* memoratur: unde intelligimus, hunc virum paulo post Euclidem Thargelia vicisse. Immo fortasse haec ipsa n. 128. inscriptio ad eam victoriam pertinet; v. ad n. 213. Ceterum

hic titulus et ceteri eius generis omnes, quorum multos in aliis classibus posui, sunt honorarii: etenim qui honoris causa vel tripodem vel coronam vel tale quiddam accepissent, solebant eam rem, ut honor ipsis decretus palam fieret, dedicare, subscripto eius nomine, qui ipsos honorasset. Ita intellige subscriptum οἱ φυλάται, quod toties recurrit.

129.

„Athenis in templo Iovis”, ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ[ΔΗΝΙΟΣΚΡΙΤΩΝ
Α ΑΡΕΤ]ΗΣΕΝΕ[Κ]ΕΝ[ΚΑ
Ι ΕΥΝΟΙΑ ΣΗΣΕΧ]ΩΜΔΙΕΤΕΛΕΙΕ[ΙΣ

Perierunt prope omnia: ut tamen videres, qualis inscriptio esset, addidi supplementa. Erant haec statuæ defuncti subscripta:

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Κρίτων-
α ἀρετ]ῆς ἐνε[κ]εν [κα-
ὶ εὐνοίας ἥς ἔχ]ων διετέλει εἰς etc.

130.

In fragmento epistylī ex marmore candido. Edidit Dubois Catal. marm. Choiseul. n. 190. nos in litterarum ductibus Mülleri schedas secuti sumus, qui transcripsit Parisiis in Museo regio (Catal. Clarac. n. 662.). Ad Attica rettuli de coniectura.

ΟΔΗΜΟΣΛΥΣΙΚΛΗΝΚΑΛΛΙΣΘΕΝΟΥ
ΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΟΝΤΑΠΕΡΙΤΟΝΔΗΜΟΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΚΑΙΣΩΤΗΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥ

Ὁ δῆμος Λυσικλῆν Καλλισθένου (ne corrige Καλλισθέ-
νου), ἀνδρα ἀγαθὸν ὄντα περὶ τὸν δῆμον
καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τοῦ δήμου.

131.

Athenis super muro aquaeductus. Ex schedis Fourmonti.

. Ρ Ι . . .
Ο Δ Η Μ Ο Σ

132.

In Monasterio D. Ioannis Baptistae in monte Hymetto; ex schedis Fourmonti. Sunt novem coronae sculptae; in superioribus et inferioribus ternis haec scripta notantur:

ΗΒΟΥΛΗΗΕΡΙ ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ ΟΙΦΥΛΕΤΑΙ
ΛΥΚΕ
ΑΥΧΟΝΤΟΣ
ΟΙ ΟΙΔΗΜΟΤ.. ΟΙΣΥΜΠΥ...

Fortasse Ἀρε[σιλάου] ἄρχοντας. Si non plurium hae coronae sunt, ille cuius sunt, ut a Senatu, ita a tribulibus, ab his saepius, item a demotis coronatus est. Pro συμψι si συμφυλάται, legeris, nescias cur non, ut in reliquis, simplex φυλάται positum sit; igitur legendum puto οἱ συμπτύανεις.

133.

Ex schedis Fourmonti, Athenis. Ed. Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. p. 184. (tab. 57. 2.), cf. p. 186 sq. In duabus coronis:

ΟΙΣΤΕΦΑΝΙΣ ΟΝΦΑΛΕΤΑΙ

Caylus omittit ΟΙ, et pro ΟΝ habet ΟΜ. Nomen coronati in alia parte monumenti scriptum erat: in priore corona fuerit οἱ στεφανοῦσιν, in altera οἱ φυλάται.

134.

Athenis; ed. Pococke Inscr. P. I. cap. 5. s. 4. p. 53. n. 46.

ΟΔΑΜΟΣ
ΟΕΝΙΔΥΜΝΩ
ΤΑΝΒΟΥΛΗΝ

ΟΔΗΜΟΣ
ΤΗΝΒΟΥΛΗΝ

Ὁ δᾶμος
ὁ Ἐπιδαυρίων
τὰν βουλάν.
Ὁ δῆμος
τὴν βουλὴν.

Noli Ἐπιδαυρίων coniicere. Populus Epidauriorum coronat Senatū Atticū, eundem populus Atticus.

135.

Athenis in basi „in domo Σταυρωτοῦ Κουδοῦ”. Ex schedis Fourmonti.

Α]ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΦΙ]ΛΙΠΠΟΥΥΙΟΝ

Sub statua Alexandri M. Littera Ξ pro verticali linea habet obliquatas duas ap. Fourm. haud dubie falso.

136.

Athenis in gradu domus. Ex schedis Fourmonti.

Ι Α Σ Η Σ Σ Τ [Η
Σ Ε Ν Α Λ Ε Ξ Α
Ν] Δ Ρ Ο Σ Θ Ε Ι Ο Ι
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Τ Ε Λ [Η

rum vicissitudines apertum sit: alterum donariorum in *Hecatompedo* (ἐν τῷ νεῷ τῷ ἑκατόμπεδῳ, n. 137. 140. 141.); tertium donariorum in *Parthenone* (n. 139.): et quod imprimis tenendum, duo eorundem magistratuum tituli plane diversa donaria Hecatompedi et Parthenonis continentes supersunt, qui ad eosdem annos pertinent et eodem tempore scripti sunt (n. 139. 140.). Unde quid colligatur, manifestum est. Nam licet veteres vulgo universon templum aut ἑκατόμπεδον aut Παρθενῶνα vocent, accuratus publicarum tabularum usus distinguit hos a ceteris templi partibus. Ὁ νεὺς ὁ ἑκατόμπεδος est ea templi pars, quae media est inter pronaum et opisthodomum, ipse νεὺς s. νεὺς: ea pars, quum universon templum pedes ccxxv longum sit, in longitudinem centum pedum porrigitur, et una cum columnis totidem pedes lata est, ut area sit pedum decies mille in quadrum. Ita etiam ea intellige, quae olim scripsi Gr. trag. princ. p. 203. Ex hac mensura medium templum ὁ νεὺς ὁ ἑκατόμπεδος vocatur. Sed a reliquo Hecatompedo cancellis opinor separata ea pars fuit, ubi magna deae statua: et ea sola pars tum Parthenonis nomine vocata est. Parthenon igitur adytum est, post quod opisthodomus, ut accurate Schol. Luciani ap. Osann. Syll. p. 45. ὅτι ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὀπισθεν τοῦ ἀδύτου οὕτως ἔλεγον, ἐν ᾧ καὶ δημόσια ἀπέκειτο χρήματα (ex cod. Sangerm. 345. fol. 181. a.): quod adytum etsi pars est Hecatompedi, tamen hac parte iam exempta reliquus νεὺς simpliciter dicitur ἑκατόμπεδος. Ab utroque distinguitur τὸ προνήϊον, ubi quae donaria n. 138. recensentur, ea plane alia sunt ac n. 139. 140. in Parthenone et Hecatompedo, licet hae duae inscriptiones ea contineant, quae a prioris anni magistratu accepta erant, et n. 138. ipsius illius prioris anni opes in pronao asservatas recenseat. Vides, quae de Parthenonis et Hecatompedi notione dixi, undique esse confirmata. Quodsi n. 151. partim eadem opes sunt quae n. 150., illic in Parthenone, hic in Hecatompedo: aut mutatus interim usus vocabulorum est, quod eo facilius fieri potuit, quum Parthenon omnino pars Hecatompedi sit; aut num. 151. Hecatompedi intercidit mentio, quum tituli huius maxima perierit pars. Adde quae dixi ad n. 150. §. 18. Ceterum ut diversorum locorum tabulae plane inter se diversae sunt, sic uniuscuiusque loci rationes ita cohaerent, ut succedens quaeque prioris donaria fere omnia contineat et insuper adventicia anni ipsius, quae ἐπέτεια dicuntur, ut n. 138. 142. quae Pronai sunt, et ternae Hecatompedi rationes n. 137. 140. 141. Minor quidem post Euclidem tabularum consensus, etsi ea quoque aetate in pluribus titulis eadem donaria redeunt (n. 150 sqq.): nec fortasse singulis locis post Euclidem singulae rationes tributae sunt; certe n. 150. Hecatompedus et opisthodomus eatenus coniuncti sunt, ut quaedam ex aliorum deorum opibus in opisthodomum condita post Hecatompedi supellectilem recenseantur. Item quum hae rerum traditarum rationes

INSCR. GR. VOL. I.

ante Euclidem secundum quadriennia compositae sint, post Euclidem annuae sunt: nam ante Euclidem diserte praescribitur, esse has quadriennii rationes; post Euclidem (n. 150. 151.) nihil huiusmodi praescriptum reperitur.

III. Sed in his rerum traditarum rationibus duo capita maxime desidero, *indicem partium singularum magnae imaginis Minervae Virginis a Phidia factae*, quam tamen illos Quaestores et traditam accepisse et custodisse constat (Harpocr. v. ταμία, Lex. Seg. p. 306. Philem. Lex. p. 151. Suid. Phot. v. ταμία), item *indicem pecuniarum publicarum et sacrarum in opisthodomum conditarum*. Nam etsi magna illa statua occasione basis et coronae, quam eius Victoria in capite gerebat quaeque separatim custodiebatur, memorata n. 150 sqq. est, et simili in re n. 151. vs. 26.: tamen ea ipsa nusquam in his tabulis traditur, nisi forte ebur eius n. 151. vs. 6. Sed haec difficultas ita expeditur. Ut Parthenonis donaria a reliquo Hecatompedo separata perscribebantur, ita magnae statuae, quae in ipso Parthenone fuit, recensio videtur a ceteris Parthenonis cimeliis separata et propriis tabulis inscripta esse. Opisthodomum autem pecuniae, quae non erogatae, sed successoribus traditae essent, potuerunt aut peculiaribus tabulis, quarum nulla supersit, inscriptae esse, aut annexae expensarum rationibus: posterius videtur n. 154. (cf. n. 146.) factum esse. Ceterum de opisthodomum ipso quas dubitationes Osannus movit, eae nullae sunt. Qui quum ea, quae de opisthodomum scripsi (Oec. civ. Ath. T. I. p. 473.), non legisset (non enim eum illa legisse, patet ex Syll. p. 45.), miratur me de opisthodomum non dixisse, ipse vero duos in arce opisthodomos statuit, alterum Parthenonis, alterum in vicinia Parthenonis (p. 62 sq.); quum tamen de opisthodomum, ut de uno, saepius ita dicatur, ut nulla accuratior addita definitio sit: veluti n. 76. in decreto, a me dudum in Oec. civ. Att. edito, quod ut ineditum citat auctor Sylloges p. 62. et p. 80. Illum autem opisthodomum, in quo aerarium publicum, in arce putat fuisse extra templum Minervae, quod coniecerant Britanni nonnulli: sed talis aedificii, quod haud leve esse poterat, non ullum in arce Athenarum vestigium vidit quisquam; grammaticorum autem locos Osannus male intellexit. Nam ubi hi dicunt ὀπισθόδομον fuisse ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (Lex. Seg. p. 286. Etym. M. p. 627. 52.), non quod ille vult, aedes a Parthenone, qui vulgo dicitur, seiunctas, quae pone eum fuerint, intelligunt, sed eam partem templi, quae re vera ὀπισθεν τοῦ ναοῦ est, hoc est post ἑκατόμπεδον, qui proprie νεὺς: id quod etiam accuratius demonstrat Scholiastes Luciani, qui pone adytum fuisse opisthodomum dicit: quomodo enim potest aliud aedificium pone adytum templi esse, si pone adytum, quod certum est, ipsius templi opisthodomus fuit? Nam si alius opisthodomus in arce fuisset pone Parthenonem, fuisset is potius post Parthenonis opisthodomum, non post adytum. Sed nullus alius fuit

Z

usquam: opisthodomus est solius Parthenonis, ubi pecuniae asservabantur et sacrae et publicae, partim in cubiculis, partim sub terra in favissis: et bene clausus fuit opisthodomus, quem ab adyto seiungebat paries, a porticu postica alius et firmissimus paries, qui adhuc remanet. Nam quod auctor *Sylloges* dicit, Parthenonis posticum in porticum apertam exire, falsum est, et potest ex unaquaque Parthenonis descriptione refelli; immo quum ibi cubacula fuerint, potuit in opisthodomio etiam habitari (*Plutarch. Demetr. 23.*). Postremo ex *Schol. Aristoph. Plut. 1194.* quem constat, quae de opisthodomio templi Poliadis dixit, debuisse de opisthodomio Parthenonis dicere, colligit *Os. aerarium Atticum extra Parthenonem in media arce situm et duobus muris circumdatum fuisse: Ὀπίσω τοῦ νεῶ, inquit, τῆς καλουμένης Πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῦχος ἔχων θύραν.* Tu animadvertes τοῦχος non esse murum cingentem, sed parietem: etenim in aede Minervae Virginis opisthodomus ille est inter binos parietes, quorum altero separatur ab adyto, altero a porticu postica: in hoc altero est ianua etiam nunc. De muris cingentibus ne verbum quidem: quodsi duo muri cinxissent opisthodomum, duabus ianuis opus erat. Postremo quod apud *Demosthenem* opisthodomus ea aetate incensus dicitur, inde possit aliquis colligere, alium apud illum opisthodomum intelligi ac Parthenonis, qui nonnullis videtur totus lapideus fuisse: nec tamen video, quidni aut cum aliis putemus opisthodomum Parthenonis ligno tectum fuisse, aut solam tum suppellectilem incensam.

IV. Altera classis rationum quaestoriarum *expensa*, ut dixi, continebat: ex quo genere sunt n. 144–149. Sed ea sola inscripta sunt, quae ex thesauris sive aerariis sumpta sunt, non quae ex ordinariis vectigalibus. Igitur pleraque necesse est ex opisthodomio data sint, partim de iis, quae annui Quaestores ipsi intulissent (*ἐξ ὧν αὐτοὶ ξυνελέξαμεν*, quae *ἐπέτεια* sunt, n. 145. 146.), partim de iis, quae tradita accepissent (*ἐξ ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμῶν*). Aliquoties peculiares quidam thesauri memorantur, ut *Ἀθηναίως*, *Ἀθηναίως Πολιάδος*, *Νίκης* (n. 145. 146. 147. 148. cf. etiam n. 156.); sed horum ratio prorsus obscura est. Ne tamen credas Poliadis thesaurum in templo Poliadis conditum esse, sat est monuisse, Poliadis templum ea aetate nondum restitutum fuisse. Peculiarem *Ἀθηνᾶς Νίκης* thesaurum probabile est ex decimis praedarum conflatum esse. Ceterum ipsae quoque publicae thesauri pecuniae Minervae sacrae sunt, quod vel ex n. 76. patet, sed alia ratione atque ea, quae numinis propria sunt. Rursum aliae thesauri partes ex usu designantur, in quem repositae sint, vel ex origine, ut τὰ ἐς τὰς τρήρεις et quae socii contulerint (n. 145.). Certae praeterea pecuniae non ex opisthodomio, sed ex Parthenone depromptae sunt (n. 145. 146.), sive ibi nummi depositi erant, sive aurum vel argentum non signatum, ut vasa, quae in publicos sumptus converterentur. Atque

his expensarum rationibus n. 145. 146. videmus additas esse rationes summarum universarum eius pecuniae, quae tradita Quaestoribus, quae ab ipsis collecta, opinor etiam quae expensa esset, postremo earum opum, quas successoribus tradidissent. In his conicio etiam ea vasa perscripta esse, quae in rerum traditarum catalogis desiderabantur, ut quod n. 142. anno secundo deest vas aureum. Postremo has expensarum rationes non secundum quadriennia dispositas esse doceo ad num. 145. In fine tabularum quaestoriarum (num. 156.) posui simile monumentum, quod cuius generis sit, perspicere non plane potest: et num. 143. interposui tributorum descriptionem, ex lege n. 75. factam, non quod Quaestorum Minervae eam esse putem, sed quod quaestoriis inscriptionibus simillima est.

V. Subsistendum nunc in *donariorum traditum* tabulis, et de iis ea praemonenda sunt, quae sub uno conspectu poni utile et necessarium est. Quae quomodo integritati restitui queant, in libro de Oeconomia civitatis Atheniensis duobus exemplis docui (in n. 139. 141.): quod genus critices deinde *Osannus* in n. 138. et 142. exercuit non ea quam expectabam sollertia. Etenim quum quaternorum singulis tabulis annorum recensiones ex parte maxima consentientes insint; alterius anni donariorum descriptio ex altera suppleri etiam tum potest, ubi longe plurima perierunt. Immo quum eiusdem loci tabulae diversae eadem tamen donaria contineant, si pauca quae consumpta aut quae addita sint exceperis; vel diversae tabulae altera ex altera suppleri possunt, quod nunc demonstravi in tabulis *Pronai* n. 138. et 142. atque *Hecatompedi* n. 137. 140. 141. Sed hae inscriptiones ubi restitutae fuerint, longe ampliorem ostendunt latitudinem, quam lapides, in quibus pars superstes perscripta est. Nempe in arce Athenarum magnum quasi vallum inscriptionum fuit, lapidibus pluribus coniunctis; in quibus una et eadem tabula quaestoria ita inscripta fuit, ut singuli versus in alio lapide inciperent, in alio continuarentur: deinde dissoluta marmorum compage accidit, ut alterum servaretur, alterum periret. Ita n. 138. dexter tantum lapis superest, sinister periit: et quia n. 142. in averso latere eiusdem inscriptionis positus est, n. 142. superest sinistra pars, intercidit dextera. Similiter n. 148. 149. 151. ex pluribus compositi lapidibus erant, atque etiam n. 144. dexter lapis deest. Sed omnium apertissimum exemplum praebet n. 141. qui ex duobus lapidibus compositus est, quorum sinistrum *Pater Ludovicus Capucinus* scalae suae inseruit, dexterum nunc servat *Museum Britannicum*: eos enim coniungendos docui: et quoniam in aversa parte est n. 140. huius numeri sinistra tantum regio in lapide *Musei Britannici* servata est, dextera in *Capucini* scala quaerenda. Simile quiddam docui n. 160. ubi inferior periit tabula. Iam vero quum donariorum tituli quaternos singuli annos complectantur, quaeritur, singulorum annorum rationes singulisne annis finitis inscriptae sint,

an universi quadriennii in fine simul omnes: prius ego dixeram Oec. civ. Ath. T. II. p. 265. alterum contendit Osannus Syll. p. 61. et provocat ad stili aequalitatem in omnium quattuor annorum recensionibus, quae omnes simul ab eodem quadratario incisas doceat. Verum ut taceam, unum et eundem quadratarium per quattuor annos, singulis annis finitis potuisse hos titulos exarare, atque etiam plures recepto et disciplina tradito caractere uti potuisse: non mihi constat Osannum tum, quum titulos n. 138. et 142. transcriberet, ad stili formam ita attendisse, ut quaternas utriusque partes ab eadem manu exaratas esse liquido possit affirmare, quum praesertim tum harum inscriptionum rationem adeo non perspectam haberet, ut mihi eas integras esse neganti subirasceretur. Quin etiam dispar valde litterarum in singulorum annorum descriptionibus numerus potest eo deducere, ut alio tempore aliae scriptae iudicentur. Sed missis his, quum Quaestores Minervae annui fuerint, rationes constat annuas fuisse, easque intra triginta dies a magistratu abdicato redditas (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 205.): nec qui rempublicam Atticam paulo accuratius norit, credet cuiquam affirmanti, Quaestores universi quadriennii usque ad magna Panathenaea potuisse ullis vinculis υπεύθυνους teneri, aut iis post magna Panathenaea iterum rationes reddendas fuisse: unde quantum illi damnum facturi fuissent, potest ex Aeschine contra Ctesiphontem disci. Nec minus absonum et civilibus institutis contrarium est, quod idem proposuit (p. 59 sq. p. 61.), Quaestores fuisse quadraginta viros, qui per vices, deni singulis annis, magistratum gesserint et cuncti in fine quadriennii rationes reddiderint. Immo annui Quaestores deni erant annuasque reddebant rationes, quae exacto anno inscriptae sunt. Et annuos quidem fuisse omnia docent et maxime singulorum annorum in tabulis praescripta: sed insignis est auctoritas decreti n. 76. ubi de Quaestoribus deorum: ταμίας δὲ ἀποκυαμεύειν τούτων τῶν χρημάτων, ὅταν περ τὰς ἄλλας ἀρχάς (magistratus autem sorte creati ahnuī omnes sunt), καθάπερ τοὺς τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας. Rationes autem annuas fuisse et post singulos annos publice inscriptas, ex eodem decreto constat, ubi quae de Quaestoribus deorum dicuntur, sine haesitatione Minervae Quaestoribus adaptari debent: καὶ τοιοῦτον ἀναγραφόντων οἱ αἰεὶ ταμίαι ἐς στήλην, καὶ λόγον δίδόντων τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσιόντων τοῖς θεοῖς, καὶ ἐὰν τι ἀναλίσκηται κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν πρὸς τοὺς λογιστάς, καὶ εὐθύνας δίδόντων καὶ ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια τὸν λόγον δίδόντων, καθάπερ οἱ τὰ τῆς Ἀθηναίας ταμειύοντες: ubi v. not. Nam οἱ αἰεὶ ταμίαι non possunt hic alii esse quam annui, quum statim sequatur κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, cum articulo, hoc est suo illo anno: nec verba ἐκ Παναθηναίων nisi de annuis Panathenaeis intelligi posse monui illo loco. Accedit quod tabulae expensi annuae sunt. Quibus in unum collectis etiam donariorum recensiones post exactos singulos annos inscriptas pronun-

cio: sed disponebantur per quadriennia, ut facilius perspicui singularum descriptionum consensus et discrimina possent. Ut vero singuli anni Panathenaeici sunt, et ex Panathenaeis ad Panathenaea rationes redduntur (n. 76. καὶ ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια τὸν λόγον δίδόντων): ita cycli, ex quo disponuntur tabulae, est *penteteris Panathenaea*, a magnis Panathenaeis ad magna, hoc est a primo mense tertii uniuscuiusque Olympiadis anni usque ad eundem subsequentis Olympiadis. Eundem cyclum sequebatur ταμίον τῆς διοικήσεως magistratus (Oec. civ. Att. T. I. p. 178.). Horum igitur quattuor annorum magistratus vocantur αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, hoc est *singulae a Panathenaeis annuis prioribus usque ad Panathenaea annua sequentia*, quod pertinet ad ἐδίδσαν τὸν λόγον. Haec formula omnibus ante Euclidem donariorum recensionibus praescripta est, quod nec ipse olim vidi, nec super Sylloges editor; nunc res certa est. Nam ex hac formula haec supersunt n. 137. ...δοσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐ... n. 138. ...δίδσαν τὸν λόγον... n. 139. τὰδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδσαν τ... n. 140. ...ε παρέδο... num. 141. A. τὰδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχ... B. A. ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια (v. nott.), postremo n. 142. ...σαν αἱ τέτταρες ἀρχ... His verbis quae adduntur, ea modo prolixiore, modo brevior formula concepta sunt. Prolixior, quae in solo titulo 138. obtinere videtur, est haec, ut primo loco ponantur ultimi Quaestores penteteridis prioris, qui tradiderint primis Quaestoribus eius cycli, cuius hae rationes sunt; deinde hi ipsi donaria successoribus tradidisse dicantur. Ex contrariore formula autem, quam solam in reliquis titulis spatia patiuntur, ommissa prioris magistratus significatione dicitur: τοῖς ταμίαις s. ταμίαις; ut supplendum sit, οἱ πρότεροι ταμίαι τοῖς τ. et statim ponitur primi in penteteride anni magistratus, ut qui acceperit et accepta successoribus tradiderit. De qua re, quae sane aliquid offensionis habet, si quis dubitet, poterit eum titulus n. 141. convincere, ubi ne una quidem littera incerta est; olim, nondum cognita formula ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, nec ipse huius rei rationem perspexeram, et minus recte pluribus monumentis intuleram verba οἱ πρότεροι ταμίαι, quae iam exulant. Deinde in singularum annuarum recensionum capite designantur rursum magistratus et qui tradiderint et quibus traditum sit et a quibus tradentes acceperint: quae designatio duobus modis fit. Modo enim scribae solius nomen appellatur, neque id unquam omittitur; modo unius additur Quaestoris nomen: post Euclidem aliquoties omnes Quaestores nominantur; sed haec mea disputatio ad antiquiora monumenta pertinet. Is autem Quaestor, qui solus nominatur, est primus Quaestorum prytanis, hoc est qui primum eo anno praefuit collegio: eorum autem prytania haud dubie diurna fuit, ut Praetorum (στρατηγῶν); et prytaniarum quaestoriarum ordo non ex constante

tribuum ordine, sed ex variabili, qui in Senatus prytaniis obeundis quotannis obtineret, videtur constitutus esse (v. ad n. 150.): post Euclidem demum ordo Quaestorum constantem tribuum ordinem sequitur. Postremo iis annis, quibus recens addita (*ἐπέτεια*) accesserunt, haec ipsa adscripta sunt, praemissa aut longiore formula *Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμίων, οἷς ὁ δαίνα ἐγραμμάτευσεν*, quae (excepto n. 138. a. 1.) usque ad n. 140. ann. 2. constans est, aut brevior *Ἐπέτεια ἐπεγένετο*, quae est n. 138. anno 1. deinde rursum a n. 140. anno 3. incipit, et deinceps constanter observatur tam n. 140. quam n. 141. 142.

VI. His expositis vellem de temporibus horum titulorum breviter disputari posset: sed eo longiore disputatione opus est, quo magis Sylloges editor universam rem perturbavit, quae inscriptionibus his nunc rectius restitutis componi potest. Tria autem indicia temporum repperi, de quibus ordine exponam. Primum in aliis est obsoleta forma *ταμίασιν*, n. 137. 138. 139. 140. in aliis vulgata *ταμίαις*, n. 141. 142. Illi tituli antiquiores, hi recentiores sunt. Deinde donariorum series et numerus in eiusdem loci tabulis temporis ordinem demonstrat. Ita n. 137. 140. 141. sunt Hecatompedi; ex quibus n. 137. tam pauca ostendit donaria, ut reliquis duobus antiquior ille titulus haud paucis annis esse intelligatur: sed n. 140. annus ultimus et n. 141. annus primus eadem donaria habent, quae deinde additiis crescunt; igitur n. 140. et 141. continuo et sine ullo intervallo sese excipiunt. Similiter n. 138. et 142. Pronai supellectilem continent: in quibus n. 142. continet omnia, quae n. 138. sed praeterea nova permulta vel ante *ἐπέτεια* eius penteteridis; igitur n. 138. multis annis antiquior est titulo 142. Tertium indicium magistratus et scribae praebent, quantum eorum nomina servata sunt vel coniectura certa indagari queunt. Quorum ope intellexi n. 139. et 140. eiusdem penteteridis esse, et n. 138. esse praecedentis penteteridis, ita ut hae duae penteterides sese continuo excipiant: quod de n. 138. 139. vidit etiam Osannus. Iam vero n. 137. antiquior est quam n. 140. docentibus donariis; neque n. 137. est eius penteteridis cuius n. 138. quod ex scribis patet: igitur n. 137. est antiquior numero 138. Porro n. 141. est eius penteteridis, quae penteteridem n. 139. 140. sequitur continuo, monstrantibus donariis; et consentit mentio scribae Cydathenaeensis n. 140. ann. 4. quae redit n. 141. ann. 1.: sed penteteridem n. 138. sine intervallo sequitur penteteris num. 139. 140. igitur continuae tres hae penteterides sunt n. 138. n. 139 et 140. n. 141. Atqui n. 142. recentior est numero 138. docente forma *ταμίασιν* et *ταμίαις* ac donariorum serie; neque ille titulus eiusdem est penteteridis, cuius n. 139 et 140. nec cuius n. 141. docentibus magistratibus cum scribis: igitur n. 142. recentior est quam n. 141.

VII. Haec omnia quum geometrica certa sint, vix opus est, ut contrarias Osanni sententias re-

moveam, qui neque omnes hos titulos novit, nec quos novit, diligenter examinavit. Ille igitur titulum 142. titulo 138. priorem iudicabat, ita quidem, ut illum hic exciperet sine intervallo, quod num. 142. ann. 4. idem scriba tradentium memoraretur, qui num. 138. ann. 1. ut scriba priorum Quaestorum nominatur: unde mirum esse neque explicari posse, qui tamen tam diversa utriusque tabulae donaria essent (Syll. p. 63.). Sed non modo eadem in utroque titulo donaria sunt, nisi quod num. 142. multo plura continet, quae interim per annos haud paucos accesserant; verum etiam quod de scriba dixit, prorsus vanissimum est. Etenim num. 138. init. Quaestorum praecedentium scriba est *Εὐκλῆς γείτονος Ἀχαρνέως*: quem Sylloges editor eundem esse perhibet qui n. 142. ann. 4. est *ἰώνος* (vel *ἰόνος*) *Εὐωνυμέως*: sed eum interim demum mutasse. Lepida profecto excusatio diversitatis demi, ex qua sola intelligere poterat rationem suam esse falsissimam. Nam etiamsi ille scriba demum mutasset, quod fieri nisi in nova populi divisione aut per adoptionem non poterat; tamen in his formulis is demus retinendus erat, cui homo, quum scriba erat, accenseretur. Sed magis culpandus is error, quod non vidit editor, omnia quae n. 138. recensentur, ipsa etiam illorum annorum *ἐπέτεια*, diserte redire n. 142. eaque multis aucta: quippe falsis supplementis utrumque titulum obscuravit: nunc hoc solum moneo, expellenda esse supplementa, quae n. 142. praescriptis anni tertii et quarti intulit. Quodsi n. 138. et 142. qui aliquot Olympiadum intervallo distant, tamen in eiusdem lapidis oppositis lateribus leguntur, hoc et aliis multis modis et simplicissima ratione hac explicari potest. Nam in illo lapidum vallo, de quo supra dixi, uniuscuiusque loci donariorum recensibus sua videtur plaga data fuisse; in qua columnis iuxta positis, iisque haud dubie a sinistra incipientibus, alterius penteteridis tituli iuxta alterius inscribentur. Iam ubi ad terminum dexterum perventum erat, transgrediebatur quadratarius in aversum valli parietem, ita ut ibi duae continuae penteterides in opposita eiusdem fere lapidis latera coniicerentur, quod in catalogis Hecatompedi contigit n. 140. et 141. Sed ubi pergebatur in averso parietem, accidere debebat, ut eae penteterides, quae pari utrinque intervallo a cardine, in quo ordo inversus erat, distarent, in eorundem fere lapidum opposita latera convenirent. Non accurate, sed fere: quoniam neque unum tantum lapidem quaeque inscriptio obtinebat, nec columnae pariter erant latae: unde nihil mirum, si inter num. 138. et 142. non duas vel quattuor, sed tres Olympiades intercessisse infra dicam. Accedit quod inter singulas columnas disparia potuerunt spatia vacua relicta esse.

VIII. Ceterum Sylloges auctor titulum n. 142. (Mus. Brit. 311. partem alteram) putat esse Olymp. 89, 3-90, 2. et titulum n. 138. (Mus. Brit. 311. in altero latere) Olymp. 90, 3-91, 2. deinde Stuar-

tianum n. 139. Olymp. 91, 3-92, 2. et Chandlerianum n. 141. A. Olymp. 93, 3-94, 2. atque inde progressus p. 64. tabulam Quaestorum inde ab Olymp. 89, 3. usque ad Olymp. 94, 2. contexuit, additis etiam posterioris aetatis Quaestoribus et scribis, quotquot certis annis assignari possunt. Sed et illa tabula prorsus falsa est, et argumenta, quibus titulorum aetatem definivit, nulla sunt; quod paucis demonstrabo. Negat enim illa marmora posse vetustiora esse, quod iis vestigia novae scripturae post Euclidem receptae insint, ut diphthongus OY et spiritus asperi H omissio: quorum neutrum comparere in foedere Regino Olymp. 86, 4. scripto (n. 74.). At in Elginianis certe duobus (311. n. 138. et 142.) spiritus H nusquam omissus est, nisi n. 138. vs. 34. in voce *οἷς*: et potest vel ibi prius N potius H esse, ut eo assumpto habeatur HOIΞ: et in dictione *ἐξ ἧς* (EXΞEEΞ), quae quum pro una voce sit, is spiritus pro intermedio censendus est, qui mature coeptus est omitti. Neque OY diphthongus in illis marmoribus usquam scripta est nisi in *οὔτος, τούτου*, etiamsi n. 142. etiam *τοτο* reperitur: et in *οὔτος* OY ante Euclidem multo frequentius est quam O. Quid vero foedus Reginum? Nempe in eo neque ullum vocabulum superest a spiritu aspero incipiens nec pronomen *οὔτος*: ut mirum fuerit, in eo vel H omitti vel OY scribi, quum neutri rei ibi locus ullus sit. Nec post Euclidem statim OY in omnibus vocibus receptum est, sed aliquot Olympiadibus post. Praeterea tria priora quadriennia n. 142. 138. 139. quae ab Olymp. 89, 3-92, 2. posuit, ideo in iis collocavit annis, quod in iis non reperiatur Callistratus Marathonius, quem constat Olymp. 92, 3. primum Quaestorem fuisse. Iam vide mihi Osanni tabulam, et reperiēs in secunda et tertia penteteride (n. 138. 139.) in ipso primo penteteridum anno, Olympiadum tertio, vacuum esse Quaestoris locum, et tantum scribae nomen expressum esse, in altero Cephisophontis, in altero Presbiae: quidni igitur alterutro loco Callistratus Marathonius reponendus fuerit, ut proinde et secunda et tertia penteteris Osanniana potuerit ab Olymp. 92, 3. computari? Chandlerianum vero n. 141. A. auctor, ut dixi, ad Olymp. 93, 3-94, 2. rettulit, nec vult in Olymp. 94-95. demovere, quod Pythodorus, qui in illo quadriennio primi anni Quaestor est, possit idem esse, qui anno Anarchiae Olymp. 94, 1. eponymus fuerit, nec idem possit simul Quaestor et Archon eponymus esse (p. 64.), deinde etiam ob genus scripturae Proeuclidean. De scriptura assentior: sed quae de Archonte Pythodoro dixit, sensu cassa sunt. Nam si lapidem in Olymp. 94-95. rettuleris, Pythodorus Quaestor fuerit Olymp. 94, 3. non eodem anno quo Archon fuit. Sed lapidem illum nec in Olymp. 93, 3-94, 2. referendum esse, ex ipsa scriptura intelligi poterat. Nam quum Ionica litteratura Olymp. 94, 2. Athenis publice recepta sit, titulus autem ille, si eorum annorum esset, ex Osanni rationibus totus Olymp. 94, 3. anno incipiente deberet

inscriptus esse, ex mea ratione eo tempore certe finitus: patet aut totam inscriptionem, si eorum annorum esset, aut certe partem ultimam debuisse Ionicis litteris scriptam esse. At secus est: nam tres priores partes Proeuclidean scripturam sequi, potuit vel ex Chandlerio conspici: neque aliter comparatam quartam partem fuisse docet XΞ n. 141. B. vs. 47. Igitur his explosis proponamus meliora.

IX. Nam quum demonstratum a nobis §. VI. sit, titulos n. 138. n. 139 et 140. ac n. 141. tres continere continuas penteterides, quibus prior sit n. 137. posterior n. 142. quaero utrum titulus n. 137. titulum n. 138. praecedat continuo an ex intervallo, item utrum titulus n. 142. titulum n. 141. sequatur continuo an ex intervallo. Et primum ex scribarum notatione patet, inter n. 141. et 142. unam minimum penteteridem intercedere: nam n. 141. ann. 4. scriba Quaestorum recipientium est XΞA ME... (*Δεξαμενός* vel tale nomen aliud): sed eorum Quaestorum, qui n. 142. ann. 1. ut tradentes memorantur, scriba est Polymedes Cephisii. Igitur hi tituli non continui sunt. Alteram temporum notam praebent *ἐπέτεια*, de quibus paulo plura dicenda sunt, ut quot fere quaque penteteride *ἐπέτεια* singulis sacrariis accesserint, possit iudicari. Nam in Hecatompodon n. 137. ann. 1. unum illatum videmus; n. 140. ann. 1. unum, ann. 2. unum, ann. 3. unum, ann. 4. duo, in tota hac penteteride quinque: n. 141. ann. 1. tria, ann. 2. unum, ann. 3. unum minimum, triennio quinque. Sed Pronao accesserunt n. 138. ann. 1. unum, ann. 2. duo, ann. 3. unum, ann. 4. tria, in tota penteteride septem; n. 142. ann. 1. unum, ann. 2. unum, ann. 3. nullum, duo per triennium. Ex quibus etsi nihil definiti statui potest, tamen conijcere licet, singulis penteteridibus tria ad octo nova donaria inferri consuevisse. Iam vero Pronai recens n. 142. a recensu n. 138. tribus minimum penteteridibus separatus est, eā quae n. 139 et 140. et eā quae n. 141. continetur, ad tertiā, ex qua nihil superest; donaria interim accesserunt XII, quibus n. 142. excedit catalogum donariorum tituli n. 138. Probabile est singulis illis tribus penteteridibus plus minus quaterna addita esse; igitur non est verisimile, plus quam unam penteteridem inter n. 141. et 142. intercessisse. Ex altera parte n. 137. ann. 1. in Hecatompodo non plura tribus donaria sunt; accessit quartum, quod num. 140. 141. primo simul comprehensum est. Sed in titulo n. 140. accesserunt iam x; et hunc titulum continuo praecedit titulus n. 138. Igitur, ubi statuas tribus posterioribus tituli 137. annis quattuor vel tria, et in penteteride tituli n. 138. quo tempore Pronao septem *ἐπέτεια* accesserunt, sex septemve addita esse Hecatompodo; n. 137. proximam occupabit penteteridem ante n. 138.: contra ubi dimidia tantum pars in illo annorum spatio addita Hecatompodo fuerit, una intercesserit penteteris inter n. 137. et 138. Sed prius probabilius est, idque unice verum esse paulo post intelligitur.

X. Haec quum ita sint, a n. 137. usque ad n. 142. cum hoc ipso, sex effluxerunt penteterides, n. 137. n. 138. n. 139. et 140. n. 141. deinde alia, ex qua nihil superest, et n. 142. Sed titulus n. 137. ann. 1. tradita a prioribus nonnisi tria donaria continet, quae una haud dubie penteteride collecta sunt (§. IX.). Igitur n. 137. secunda est penteteris ab initio horum recensuum, quod a dedicatione magni templi, quem Parthenonem vocamus, repetendum esse non potest ambiguum videri. Iam vero magna in Parthenone statua dedicata est Olymp. 85, 3. haud dubie in magnis Panathenaeis (annum prodidit Philochorus Fragm. p. 54.), neque ante dedicationem statuae et templi donaria illata esse credibile est. Procedunt igitur hae penteterides, quas inde a magnis Panathenaeis computari ex ipsa re collegimus (§. V.), a magnis Panathenaeis Olymp. 85, 3. numero septem, ita ut ultima, quam teneamus, num. 142. sit Olymp. 91, 3-92, 2. Neque haec potest recentior esse. Nam si duabus Olympiadibus recentiorem statueris, quartus eius annus incidet in Olymp. 94, 2. eiusque recens scriptus fuerit Olymp. 94, 3. quod fieri non potest, quia quartus quoque eius penteteridis recens (vs. 52. 53.) Atticis litteris, non Ionicis scriptus est. Sin una Olympiade recentiorem dixeris, primus eius annus incidet in Olymp. 92, 3. ubi Quaestor Callistratus Marathonius; at n. 142. primi anni Quaestor est Tisamenus Paeaniensis. Vides quam accurate haec consentiant cum iis, quae ex ἐπετείων numero paulo ante collegi: nam quod ibi ex ἐπετείς probabile iudicavi, inter n. 141. et 142. non plus una penteteride intercessisse, id nunc plane confirmatum est. Ac similiter, si inter n. 137. et 138. unam interponeres penteteridem, quod non faciendum dixi; initium harum penteteridum removeretur ultra Olymp. 85, 3. quod fieri non potest. Immo quidquid molaris, nulla potest penteteris ex eo, quod posui, temporis spatio eximi, neque earum fines ex iis, quos constitui, terminis ultro citrove moveri. Postremo considera etiam hoc. N. 139. clypeos Lesbios continet, et Methymnaeorum donarium Iyram: quas res iam olim conieci occasione Mytilenaei belli (Olymp. 88, 1.) dedicatas esse, clypeos ab Atheniensibus victoribus, Iyram a sociis Methymnaeis: et eae res sub finem primi n. 139. anni memorantur, ut eas pateat ex ἐπετείς proximorum priorum annorum esse. Quibus ad amussim conveniunt calculi nostri, secundum quos n. 139. est Olymp. 88, 3-89, 2. Igitur ut veriores tabulas proponam, accipe penteteridum quaestoriarum et ipso- rum magistratuum ac scribarum descriptionem.

*Statua Minervae Virginis et templum magnum dedicata
Olymp. 85, 3. in magnis Panathenaeis.*

PENTETERIDES.

- I. deest, Olymp. 85, 3-86, 2.
- II. n. 137. Olymp. 86, 3-87, 2.
- III. n. 138. Olymp. 87, 3-88, 2.
- IV. n. 139. 140. Olymp. 88, 3-89, 2.

- V. n. 141. Olymp. 89, 3-90, 2.
- VI. deest, Olymp. 90, 3-91, 2.
- VII. n. 142. Olymp. 91, 3-92, 2.
et sic deinceps.

MAGISTRATUS ET SCRIBAE NOTI.

- Olymp. 86, 3. Γραμματεὺς ... της Λαμπτρεὺς (n. 137.).
 4. Γραμματεὺς Εὐδυνος Ἀναφλύστιος (n. 137.).
 87, 2. Γραμματεὺς Εὐκολος γείτονος Ἀχαρνέως (n. 138.).
 3. Γραμματεὺς Κηφισοφῶν Κηφισοδώρου Ἐρμείος (n. 138.).
 4. Ταμίης Φωκιδ... ἐξ Οἴου,
 Γραμματεὺς Λυσίστρατος Μορυχίδου Παλληνεύς (n. 138.).
 88, 1. Γραμματεὺς Σμίκυθος (n. 138.).
 2. Ταμίης Τιμοκλῆς Ἐλειος,
 Γραμματεὺς Τελέστης Θεόγνιδος Ἀγνούσιος (n. 138.).
 3. Γραμματεὺς Πρεσβίας Σημίου Φηγαίως (n. 138. 139. 140.).
 4. Ταμίης Εὐφημος Κολλυτεύς,
 Γραμματεὺς Νικέας Εὐθυκλέους Ἀλμοῦσιος (n. 139. 140.).
 89, 1. Γραμματεὺς Εὐγένης Λυσάνδρου Αἰγυλίου (n. 140.).
 2. Ταμίης Λυκων..... πρ...
 Γραμματεὺς Λυσίδικος (n. 140.).
 3. Ταμίης Πυθόδωρος Ἀλαίως,
 Γραμματεὺς Φερμίον Ἀριστίωνος Κυδαθηναίως (n. 141.).
 4. Ταμίης Ἀναξικράτης Λακίως,
 Γραμματεὺς Ε...ενος Εὐφάνους Προσπάλτιος (n. 141.).
 90, 1. Ταμίης Δεχ.....
 Γραμματεὺς Λυσικλῆς Δρακοντίδου Βατῆθεν (n. 141.).
 2. Γραμματεὺς ...τας Τι...ίκου Περγασῆθεν (n. 141.).
 3. Γραμματεὺς Δεξαμένος (n. 141.).
 91, 3. Ταμίης Τισαμένος Παιανίως,
 Γραμματεὺς Πολυμήδης Κηφισίου Σ.....ς (n. 142.).
 4. Ταμίης Πολυξενίδης Ἀχαρνέως,
 Γραμματεὺς ...αῖος Κωμάρχου Ἀφιδναῖος (n. 142.).
 92, 1. Ταμίης Κάλλαισχος Εὐπυρίδης,
 Γραμματεὺς ...οκλείδης Σωστράτου Φρεαζήριος (n. 142.).
 2. Γραμματεὺςῖωνος Εὐωνυμείος (n. 142.).
 3. Ταμίαι Καλλίστρατος Μαγαθώνιος (n. 147. init.).
μαχος Φλυεύς (ib. pryt. IX.).

Post Euclidem.

- 95, 2. Ταμίης τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν, Σωκράτης Λαμπτρεὺς,
 Γραμματεὺς ..ων Ἐλευσίνιος (n. 150.).

95,3. Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας
καὶ τῶν ἄλλων θεῶν,

Ἐπυχάρης Εὐωνυμεύς

..... εὐς,

Κηφισοφῶν Παιανιεύς,

Χαρίας Π....

.....θεν,

Διογείτων Ἀχαρνεύς,

.....

....στοκλῆς Ἀμαξαστειεύς,

Φιλοκράτης

.....Ἀναφλύστιος,

Γραμματεὺς Μνησιέργος Ἀθμονεύς (n. 150.).

95,4. Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας
καὶ τῶν ἄλλων θεῶν,

.....ατος Εὐωνυμεύς,

Χαρίας Ἀραφήνιος,

.....ειεύς,

Εὐβίος Αἰθαλίδης,

Εὐαθλος ἐκ Κεραμείων,

.....μεύς,

.....

Φιλωτάδης Δεκελεύς,

Ε.....

.....Ἀναφλύστιος,

Γραμματεὺς Μόρυχος Βουτάδης (n. 150.).

98,4. Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς θεοῦ,

.....

.....

.....

.....

....της Κεφαλῆθεν,

Νικόμαχος Ἀχαρνεύς,

Λι...αλ.....

.....

.....

.....(n. 151.).

99,1. Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς θεοῦ,

.....

.....

.....

.....

.....

Θέρσιππος Κοθωκίδης,

Ἀ....Πυθεύς,

Δεξιθεός

.....

.....(n. 151.).

104,4. Ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ Ἡγήσανδρος Τιμομά-
χου (Aesch. c. Timarch. p. 127. Ar-
gum. p. 19. ed. Reisk.).

137.

Lapis olim Choiseulianus, Catal. Dubois. n. 181. ubi duo fragmenta esse dicuntur, unus pedis latitudine, septem pollicum altitudine. Possidet Raoul-Rochette (v. Epist. ad Aberd. p. 69.), qui apographum ad me liberaliter transmisit, litterasque esse pulcherrimas nunciat. Supplementa ipse addidi utrinque.

ΤΑΔΕΠΑΡΕΔΟΣΑΝΗΑΙΤΕΤΤΑΡΕΣΑΡΧΑΙΗΑΙΕΔΙΔΟΣΑΝΤΟΝΛΟΛΟΝΕΚΡ[Α]ΝΑΘ[Ε]ΝΑΠΘΝΕΞΕΓΑΝ
ΑΘΕΝΑΙΑΤΟΙΣΤΑΜΙΑΣΙΝΗΟΙΣ...ΤΕΣΛΑΜΡΤΕ]ΥΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΗΟΙ[Δ]ΕΤΑΜΙΑΙΗΟΙ[Ε...
ΤΕΣΛΑΜΡΤΕΥΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΠΑΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙ]ΣΤΑΜΙΑΣΙΝΗΟΙΣΕΥΘΥΝ[Α]ΦΛΥΕΤ[Ι]ΟΞΕ
ΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΗΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙΦ]ΙΑΛΑΧΡΥΣΑΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤ[Ο]ΥΤΟΙΝΧ[...
...ΚΟΡΕΧΡΥΣΕΕΡΙΣΤΕΛΕΞΑΣΤΑΘΜΟΣΑΡΟ]ΡΑΝΤΕΡΙΟΝΑΡΥΡΟΝΑΣΤΑΘΜΟΝ
ΕΠΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΣ...ΤΕΣΛΑΜΡΤΕΥΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΦΙΑΙ[Ε]ΧΡΥ
ΣΕΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣ...ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙ]ΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤ[ΟΝ].ΤΕ[ΞΑΘ]ΕΝΑΙΑ[Ε]...
...ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ]ΗΟΙΣΕΥΘΥΝΟΞΑΝ[ΑΦΛΥ].ΥΣ[ΤΙΟ]ΞΕΛΡΑ[ΜΜΑΤΕ
[ΥΕ etc.]

Marmor hoc, quod vs. 3. formam ταμίαςιν offert, quodque certis demonstrationibus ad Olymp. 86, 3-87, 2. revocavi (Introd. §. IX. X.), continet donaria Hecatompedi, eadem quae num. 140. 141. sed multo pauciora. Latitudinem integri tituli indagare difficile fuit; sed repperi, maxime ex vs. 4-5. et 7-8. et consentiunt omnia supplementa ad amissim, etsi ex Rochetti apographo accuratissimo patet litteras non esse στοιχηδόν dispositas. Ponam primum textum, deinde addam notularum quantum satis est.

- (1) Τάδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδσαν τὸν λόγον ἐκ Π[α]ναθηναίων ἐς Παν-
- (2) αθηναία· τοῖς ταμίαςιν, οἷς ... της λαμπτεῦς ἐγραμμάτευε, οἱ [δ]ὲ ταμίαι, οἷς ...
- (3) της λαμπτεῦς ἐγραμμάτευεν, παρέδσαν τοῖς ταμίαςιν, οἷς Εὐθύνο[ς] Ἀ[ν]αφλύστ[ιος] ἐ-
- (4) γραμμάτευεν, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπέδῳ· *) Φιάλα χρυσᾶ ἢ, σταθμὸν τ[ο]ύτω· Χ....
- (5) *) [Κόρη χρυσῇ ἐπὶ στήλης ἄσταθμον. *) Ἀπο]-ραντήριον ἀργυροῦν ἄσταθμον.
- (6) [Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς ...] της λαμπτεῦς ἐγραμμάτευε· *) Φιάλ[η] χρυσῇ, σταθμὸν ταύτης Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῇς Ἀθηναίων ...
- (8) καὶ ξυνάρχοντες, οἷς Εὐθύνο[ς] Ἀ[ν]αφλύστ[ιος] ἐγραμμάτε-
- (9) υε, etc.]

De prima formula contractiore v. Introd. §. V. In magistratu primi anni solus scriba nominatus erat, omisso Quaestore, quem non patitur spatium. Scribam primi anni suppledit vs. 6. ... της λαμπτεῦς, unde vs. 2. superest ΥΞ. Dicitur λαμπτεῦς et λαμπτεῦς: hoc loco tertia forma comparet λαμπτεῦς, quam non audeo corrigere. Primi anni Quaestores tradunt Quaestoribus secundi anni, qui non nominantur nisi ex scriba, ut passim: eorum scriba est Εὐθύνο[ς] Ἀναφλύστιος, quem composui ex vs. 3. et 8. ubi redit. Vs. 3. ΑΞ muto in ΟΞ ex vs. 8.

Ex coniectura solum Υ additum in voce Εὐθύνο[ς] est. Verba ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπέδῳ certa sunt ex n. 140. 141. In donariis numerandis quas hic et omnibus in titulis huius generis Latinas litteras praemisi, eae significant, quo loco quodque in af- finibus titulis redeat, hoc est nunc n. 137. 140. 141. Primum est φιάλα χρυσᾶ ἢ: hae redeunt n. 140. 141. sed sunt ibi tres, de qua re statim dicam. Iam ex ordine reponenda fuit κόρη χρυσῇ, quam supplevi; tum sequitur ἀποραντήριον ἀργυροῦν ἄσταθμον, ut n. 140. 141. Nam ordo donariorum in omnibus his ante Euclidem titulis unus idemque servatur. Hoc loco primi anni donaria a prioribus accepta desinere certum est. Nam si quartum additum donarium fuisset, debebat vs. 6. (litt. d) positum esse illud: στεφάνῳ χρυσῷ ἢ etc. sed id spatia non patiuntur. Nam protinus comparet scriba, qui non ad praescripta sequentis anni pertinet, vs. 7. demum incipientia. Igitur ille scriba est primi anni, ex formula ἐπέτεια designante, ut in aliis titulis (v. Introd. §. V.). Sic expletur vs. 6. formulā usitatā; et scriba, ut passim fit, a nova linea ἐπετείων descriptionem incipit. Ἐπετείου initium est ΦΙΑΛ. Sed proximae in Hecatompedi donariis sunt phialae litt. f) n. 140. 141. quas hic inferri ordo receptus non patitur: nondum enim donaria litt. d) e) memorata sunt. Verum litt. a) desiderabamus tertiam auream phialam: haec est, quae hoc loco posita erat, duabus prioribus posthac coniuncta. Postremo a vs. 7. med. praescripta alterius anni incipiunt, cuius scriba Euthynus Anaphlystius: sed etiam Quaestorum primus prytanis καὶ ξυνάρχοντες more solito appellati erant. Haec praescripta potest unusquisque ex sequentibus titulis supplere, quantum licet. Deficiunt alterius anni catalogus, et annus tertius cum quarto. Vs. 7. 8. singulae lacunae relictæ sunt, quas nota esse nullas: sed nolui puncta delere, quae in apographo posita erant, ut ne minimam quidem rem mutarem.

138.

Marmoris Elginiani Mus. Brit. n. 311. latus, quod in schedis Osanni est A. sed in Sylloge, ubi editum I, 9. p. 50 sqq. habetur, col. II. Alterum latus edidi n. 142. Ille lapis, in duobus lateribus latioribus scriptura tectus, Osanno est Viscontianae descriptionis n. 36. in quo erravit. Nam Visc. 36. est ille, qui a nobis n. 140. et 141. B. editur: marmor Mus. Brit. n. 311. est Visc. 37. cuius latera singula ultra versus XL continere Viscontius recte dicit, alterum autem incipere a verbis ΕΔΙΔΟΞΑΝΤΟΝ ΛΟΑΝ (hoc est nobis 138.), alterum ab ΗΗΗΗΔΔ (vide nott. ad n. 142.).

[Textum vide pag. 186. 187. interpositum.]

Vs. 1. ex Visc. addidi primas litteras ΔΙ; reliquum textum ex schedis Osanni dedi, et addidi supplementa mea. Iam textum emendatum accipe.

- I. (1) Τάδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδσαν τὸν λόγον ἐκ [Παναθηναίων ἐς Παναθηναία· οἱ τα-
- (2) μίαι καὶ ξυνάρχοντες, οἷς Εὐκό-
- (3) λος γείτονος Ἀχαρνέως ἐγραμμάτευε, το-
- (4) ῖς ταμίαςιν καὶ ξυνάρχουσιν, οἷς Κ[η]φισοφῶν Κηφισοδώρου Ἑρμείως ἐγραμμά-
- (5) τευε· οἱ δὲ ταμίαι, οἷς Κηφισοφῶν Κηφισοδώρου Ἑρμείως ἐγραμμάτευε, παρέδσαν τοῖς [ταμίαςιν, Φ-
- (6) ωκιδ..... ἐξ Οἴου καὶ ξυνάρχουσιν,] οἷς Λυσί-στρατ[ος Μορ]υχίδου Παλληνέως ἐγραμμάτευεν,

- (6) ἐν τῷ προνήτῳ· *) Φιάλη χρυσῇ, ἐξ ἧς ἀποῤῥ[α]ίνον-ται, ἄσταθμος. *) Φιάλαι ἀργυραῖ [Η]ΔΔ[Ι] σταθμὸν τούτων
- (7) ΤΤΗΗΗΗΔΔΔΗ *) κέρατα ἀργυρᾶ ἢ ἢ, σταθμὸν τούτω [Π]ΔΔΓΗΗ *) [ποτήρι]α ἀργυρᾶ Π, σταθμὸν τούτω [Π]ΔΔΓΗΗ
- (8) *) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΓΗΗ *) Φιάλαι ἀργυραῖ Π[Π], σταθμὸν τούτων [Π]ΗΗ *) στέφανος [χρυσούς,
- (9) σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗΗΗ *) Φιάλα ἀργυρᾶ ἢ, σταθμὸν τούτων [ΗΗ] *) Φιάλαι ἀργυραῖ ἢ ἢ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΔ

- (10) ΔΡΗΗΗ¹) ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικόν, σ]τα-
θμὸν τούτου ΔΔ[ΔΔ
- (11) Ἐπέτεια ἐπεγένετο¹) φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σ]ταθμὸν
τούτων ΠΠΗΗΗΗΔΔ
- II. (12) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας
Φωκιδ... ἐξ Ο[ῖ]ου καὶ ξυνάρχοντες, οἷς Λυ-
(13) σίστρατος Μορυχίδου Παλληνεὺς ἐγραμμάτευε, πα-
ρέδσαν [τοῖ]ς ταμίαις, οἷς Σμίκυθος
(14) ἐγραμμάτευε, παραδεξάμενοι παρὰ
τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς Κηφισο[φῶν] Κηφισο-
(15) δώρου Ἑρμεῖος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προνη[ῖ]ψ¹) φιάλη
χρυσῇ, ἐξ [ῆ]ς ἀπορῥαίνονται, ἄστα[θμος²] φιάλ-
(16) αι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων ΤΤΗΗΗΗ
Δ[ΔΔΗΗ¹] κέρατα ἀργυρᾶ ΠΠ], σταθμὸν τούτων
ΠΔΔΡΗΗ[ΗΗ¹] ποτήρι-
(17) α ἀργυρᾶ Π, σταθμὸν τούτων ..ΔΡΗΗ¹) λύχνος]
ἀργυροῦς σταθμὸν [τού]του ΔΔΔΡΗΗΗ¹) φιάλαι
ἀργυραῖ ΠΠ, σ-
(18) ταθμὸν τούτων ΠΗΗ¹) στέφανος χρυσοῦς Ι, στα]-
θμὸν τούτου ΔΔΔΗΗ[ΗΗ¹] φιάλα ἀργυρᾶ, στα-
θμὸν τούτων ΗΗ
(19) ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΔΔ]
ΠΗΗΗ¹) ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικόν, σταθμὸν
τούτου ΔΔ
(20) ΔΔ ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ]
ΗΗΔΔ
(21) Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς Λυσίστρα-
τος Μορυχίδου Παλληνεὺς ἐγραμμάτευε·
(22) ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗ
Δ[ΔΔ¹] ποτήριον ἀργυροῦν, σ]ταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ
III. (23) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθη-
ναίας, Θουκυδίδης Ἀγ[γ]ούσιος καὶ ξυνάρχοντες,
[οἷς Σμίκυθος-
(24) ε ἐγραμμάτευε, παρέδσαν τοῖς
ταμίαις, οἷς Τελέστης Θεόγνιδος Ἀγ[γ]ούσιος ἐγραμ-
(25) μάτευε, Τιμοκλῆς Ἐλείω καὶ ξυνάρχουσιν, πα]-
ραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς Λυσί-
στρατος Μ-
(26) ορυχίδου Παλληνεὺς ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προνη[ῖ]ψ¹)
φιάλη χρυσῇ, ἐξ [ῆ]ς ἀπορῥαίνονται, ἄστα[θμος²]
φιάλαι ἀργυ-
(27) ραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων ΤΤΗΗΗΗΔΔΔΗΗ¹)
κέρατα ἀργυρᾶ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΠΔΔ
ΠΠΗΗ¹) ποτήρια ἀργυρᾶ Π, σταθμὸν τ-
(28) ούτων ..ΔΡΗΗ¹) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τού-
του Δ[ΔΔΡΗΗΗ¹] φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σταθμὸν
τούτων ΠΗΗ¹) στέφανος χρυσ-
(29) οῖς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗΗΗΗ¹) φιάλα ἀρ-
γυρᾶ, σταθμὸν τούτων ΗΗ ὁ φιάλα[ι] ἀργυραῖ ΠΠ,
σταθμὸν τούτων [ΗΗΗΔΔΡΗΗΗ¹]
(30) ὁ ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικόν, σταθμὸν τούτου]
ΔΔΔΔ ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ], σταθμὸν τούτων
ΠΗΗΗΗΔΔ¹) [φιάλαι ἀργυ-
(31) ραῖ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔΔ¹) ποτήριον
ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔ[ΔΔ Ἐπέτεια ἐπε-
γένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷ-
(32) ε Σμίκυθος ἐγραμμάτευε· ὁ φιά-
λαι ἀργυραῖ ΠΠ, σ]ταθμὸν τούτων ΠΗΗΔΔΔΗΗΗΗ¹
- IV. (33) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθη-
ναίας, Τιμοκλῆς Ἐλείω καὶ ξυνάρχοντες, οἷς [Τελέστη
INSCR. GR. VOL. I.

- (34) ε Θεόγνιδος Ἀγνούσιος ἐγραμμάτευε, παρέδσαν τοῖς
ταμίαις, οἷς Πρεσβίας Σημίον Φηγαιεὺς [ἐγραμμά-
(35) τευε, καὶ ξυνάρχουσι, παραδεξά-
μενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς Σμίκυθος
.....
(36) ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προνη[ῖ]ψ¹) φιάλη
χρυσῇ, ἐξ [ῆ]ς [ἀπο]ρῥαίνονται, ἄστα[θμος²] φιά-
λαι ἀργυραῖ
(37) ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων ΤΤΗΗΗΗΔΔΔΗΗ¹) κέ-
ρατα ἀργυρᾶ ΠΠ, σταθμὸν τούτων Π[ΔΔΡΗΗΗ¹]
ποτήρια ἀργυρᾶ Π σ]ταθμὸν τού-
(38) των ..ΔΡΗΗ¹) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου
Δ[ΔΔΡΗΗΗ¹] φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ], σταθμὸν τού-
των ΠΗΗ¹) στέφανος χρυσοῦς,
(39) σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗΗΗΗ¹) φιάλα ἀργυρᾶ,
σταθμὸν τούτων ΗΗ ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ], σταθμὸν τούτων
ΗΗΗΔΔ[ΡΗΗΗ¹] πο-
(40) τήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικόν, σταθμὸν τούτου ΔΔ
ΔΔ ὁ φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σ]ταθμὸν τούτων ΠΗ
ΗΗΗΔΔ¹) φιάλαι ἀργυρα-
(41) ὁ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔΔ¹) ποτήριον
ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ ὁ φιάλαι ἀρ-
γυραῖ ΠΠ, σταθμὸν τούτων ΠΗΗΔΔΔ
(42) ΔΗΗΗ Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς
Τελέστης Θεόγνιδος Ἀγ[γ]ούσιος ἐγραμμάτευε· ὁ φιά-
λαι ἀργυ-
(43) αἱ σταθμὸν τούτων ΗΗΠΗ¹) ποτήριον ἀργυροῦν,
σταθμὸν τούτου ΠΔ[ΡΗΗ¹] λύχνος ἀργυροῦς, στα-
θμὸν τούτου ΔΔ[ΗΗ¹]

Magna huius inscriptionis pars in sinistra deest, licet lapis non latior sit: quod quum animadverterem, Osanno erroris auctor fui, quem p. 60. proposuit, sinistram partem serra resectam esse: quod corrige ex Introd. §. V. ubi has inscriptiones docui haud raro ex pluribus lapidibus compositas fuisse. Quippe periit lapis sinister, qui num. 142. dexter est. Continentur donaria Pronai Olymp. 87, 3-88, 2. ut docui in Introd. §. IX. X. quae anno primo exceptis ἐπετείαις sunt decem numero, collecta prioribus duabus penteteridibus Olymp. 85, 3-87, 2. Ceterum magnam partem restituit Osannus; in aliis tamen magnopere falsus est: igitur retexto filo mea opera coepi lapidem restituere, idque ita perfeci, ut omnia aperta sint: qua in re me imprimis adiuvit n. 142. quem titulum antecessor noster, quasi ille diversa contineret, neglexit: sed quidquid n. 138. perscriptum est, id intellexi n. 142. redire, ut debet. Primum autem de omnibus praescriptis annorum dicam, deinde de supellectile.

Vs. 1, ex formula ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια superest K: de ipsa formula haud dubia v. Introd. §. V. Non admittendum supplementum παρέδσαν δ' οἱ πρότεροι ταμίαι, quod K in A mutato Osannus intulit, et ipse olim aliis marmoribus intuleram. Vs. 2. patris scribae nomen incertum est: sine causa conicitur Ἀστυγείτονος vel Διογείτονος; prius tamen lacunae congruit. Vs. 4. extr. 5. init. non ταμίαις τῆς Θεοῦ scribendum erat: τῆς Θεοῦ ante Euclidem in his formulis non usitatum video, etsi ipse olim eo usus sum. Non ταμίαις autem scribendum esse,

Aa

[Continuatur p. 188.]

ΤΑΔΕΓΑΡΕΔΟΞΑΝΗΑΙΤΕΤΤΑΡΕΞΑΡΧΑΙΗΑΙΕ]ΔΙΔΟΞΑΝΤΟ
 ΜΙΑΙ.....ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΝΤΕ]ΣΗΟΙΣΕΥΚΟ
 ΙΣΤΑΜΙΑΣΙΝ.....ΚΑΙΧΕΥΝ]ΑΡΧΟΣΙΝΗΟ
 ΤΕΥΕΗΟΙΔΕΤΑΜΙΑΙΗΟΙΣΚΕΦΙΞΟΦΟΝΚΕΦΙΞΟΔΟΡΟΗΕΡΜ
 5 ΟΚΙΔ.....ΕΧΞΟΙΟΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΝ]ΗΟΙΣΕΥΞΙΣ
 ΕΝΤΟΙΠΡΟΝΕΙΟΙΦΙΑΛΕΧΡΥΣΕΕΧΞΕΞΑΠΟΡΡ]ΑΙΝΟΝΤΑΙΑ
 ΤΤΗΗΗΗΔΔΔΓΓΚΕΡΑΤΑΑΡΛΥΡΑ||ΣΤΑΘΜΟΝΤ]ΟΥΤΟΝΤΔΔΓ
 ΛΥΧΝΟΣΑΡΛΥΡΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΓΓΦΙ]ΑΛΑΙΑΡΛΥ
 ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΓΓ||ΦΙΑΛΑΑΡΛΥΡΑ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ
 10 ΔΓΓΓΓΓΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ
 ΕΡΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟ ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥ

Trium versuum

ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΣ]ΑΘΕΝΑΙΑΣΦ
 ΣΙΣΤΡΑΤΟΣΜΟΡΥΧΙΔΟΓΑΛΛΕΝΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑ]ΤΕΥΕΓΑΡΕΔ
ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΓΑΡΑΔΕΧΞΑΜ]ΕΝΟΙΓΑΡΑΤ
 15 ΔΟΡΟΗΕΡΜΕΙΟΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΟΙΠΡΟΝΕ]ΙΟΙΦΙΑΛΕΧ
 ΑΙΑΡΛΥΡΑΙΗΔΔΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΤΤΗΗΗΗΔΔΔΓΓΚΕΡΑΤ
 ΑΑΡΛΥΡΑΓΕΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ..ΔΓΓΓΛΥΧΝΟΣΑΡΛΥΡΟΣΣΤ
 ΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΓΓΓΓΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:
 ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΔΔ]ΓΓΓΓΓΓΠΟΤΕ
 20 ΔΔΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΓΓΓΓΓΓΗΗΗΔΔ *Reliqua*
 ΕΡΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΣΕΥΞΙΣΤΡΑΤΟ
 ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΗΔΔ]ΔΠΟΤΕΡΙΟΝ

Unius versus

ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΣΑΘΕ]ΝΑΙΑΣΘΟΥ
 Ξ.....ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΓΑΡΕΔΟ]ΞΑΝΤΟΙΣΤΑ
 25 ΜΑΤΕΥΕΤΙΜΟΚΛΕΙΗΕΛΕΙΟΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΝΓΑ]ΡΑΔΕΧΞΑΜ
 ΟΡΥΧΙΔΟΓΑΛΛΕΝΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΟΙΠΡΟΝ]ΕΙΟΙΦΙΑΛΕ
 ΡΑΙΗΔΔΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΤΤΗΗΗΗΗΔΔΔΓΓΚΕΡΑΤ]ΑΑΡΛΥΡΑ:||||Σ
 ΟΥΤΟΝ..ΔΓΓΓΛΥΧΝΟΣΑΡΛΥΡΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ]ΔΔΓΓΓΓΦΙ
 ΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΓΓ||ΦΙΑΛΑΑΡΛΥΡΑΣΤΑΘΜ]ΟΝΤΟΥΤΟΙ
 30 ΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΔΦΙΑΛ
 ΡΑΙ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΗΔΔΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡ]ΟΝΣΤΑΘΜΟ
 ΞΣΜΙΚΥΘΟΣ.....ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΦΙΑΛΑΙΑ

Unius versus

ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΣΑΘΕ]ΝΑΙΑΣΤΙΜΟ
 ΣΘΕΟΛΝΙΔΟΣΗΑΛΝΟΣΙΟΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΓΑΡΕΔ]ΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑ
 35 ΤΕΥΕ.....ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΓ]ΑΡΑΔΕΧΞΑΜΕ
ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΟΙΠΡΟΝΕΙ]ΟΙΦΙΑΛΕΧΡΥ
 ΗΔΔΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΤΤΗΗΗΗΗΔΔΔΓΓΚΕΡΑΤΑ]ΑΡΛΥΡΑΙΗ:ΣΤΑ
 ΤΟΝ..ΔΓΓΓΛΥΧΝΟΣΑΡΛΥΡΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ]ΔΔΓΓΓΓΦΙΑΛ
 ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΓΓ||ΦΙΑΛΑΑΡΛΥΡΑΣΤΑΘΜ]ΟΝΤΟΥΤΟΙΗΓ
 40 ΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΔΦΙΑΛΑΙ
 Ι||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΗΔΔΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡ]ΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤ
 ΔΓΓΓΓΓΕΡΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟΝΤΑΜΙΟΝΗ]ΟΙΣΤΕΛΕΞΤΕ
 ΑΙ.ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΓΓΓΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝ]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥ

ΝΛΟ[ΛΟΝΕ]Κ[ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΣΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑΗΟΙΤΑ
 ΛΟΞ. . . . ΛΕΙΤΟΝΟΞΑΧΑΡΝΕΥΞ[ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΤΟ
 ΙΞΚ[ΕΦΙΞ]ΟΦΟΝΚΕΦΙΞΟΔΟΡΟΗΕΡΜΕΙΟΞ[ΕΛΡΑΜΜΑ
 ΕΙΟΞΕΛΡ]ΑΜΜΑΤΕΥΕΠΑΡΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞ[ΤΑΜΙΑΞΙΦ
 ΤΡΑΤ[ΟΞΜΟ]ΟΥΧΙΔΟΠΑΛΛΕΝΕΥΞΕΛΡΑΜΜ[ΑΤΕΥΕ
 ΞΤΑΘ[ΜΟΞΦΙ]ΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΗΔΔ||ΞΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΝ
 ΞΞΚ[ΟΤΕΡΙ]ΑΑΡΛΥΡΑΡΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ[Ν. . ΔΓΓΓ
 ΡΑΙΓ[||ΞΤΑ]ΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΞΤΕΦΑΝΟΞ[ΧΡΥΞΟΞΙ
 ΟΙΝ[ΗΗΦΙ]ΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ|||ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥ[ΤΟΝΗΗΔ
 ΟΔΔ[ΔΔ *Reliqua vacua.*
 ΤΟΝΡΗ[ΗΗ]ΙΑ[Δ

5

10

spatium vacuum.

ΟΚΙΔ. . . ΕΧΞΟΡΟΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ[ΗΟΙΞΕΛΥ
 ΟΞΑΝ[ΤΟΙ]ΞΤΑΜΙΑΞΙΝΗΟΙΞΞΜΙΚΥΟ[ΟΞ.
 ΟΝΓΡΟ[ΤΕ]ΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΞΚΕΦΙΞΟ[ΦΟΝΚΕΦΙΞΟ
 ΡΥΞΕΕ[ΧΞ]ΞΞΑΠΟΡΡΑΙΝΟΝΤΑΙΑΞΤΑ[ΘΜΟΞΦΙΑΛ
 ΑΑΡΛΥ[ΡΑ]ΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΠΔΔΓΓ[ΓΓΠΟΤΕΡΙ
 ΑΘΜΟΝ[ΤΟΥ]ΤΟΔΔΔΓΓΓΓΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΓΙΞ
 ΔΔΔΓΓΓ[ΓΓΓΦΙ]ΑΛΑΑΡΛΥΡΑΞΤΑΘΜΟΝΤ[ΟΥΤΟΙΝΗΗ
 ΡΙΟΝΑΡΛ[Υ]ΡΟΝΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝΞΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΔΔ

15

vacua.

20

ΞΜΟΡΥΧ[ΙΔΟ]ΠΑΛΛΕΝΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤ[ΕΥΕ
 ΑΡΛΥΡΟ[ΝΞΤ]ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΔΔΔΔ

spatium vacuum.

ΔΙΔΕΞΑΧΕΡ[Δ]ΟΞΙΟΞΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ[ΗΟΙΞΞΜΙΚΥΘΟ
 ΜΙΑΞΙΝΗΟΙΞΤΕΛΕΞΤΕΞΘΕΟΛΝΙΔΟΞΗΔΔ[ΝΟΞΙΟΞΕΛΡΑΜ
 ΕΝΟΙΠΑΡΑΤΟΜΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΞΙ[ΥΞΙΞΤΡΑΤΟΞΜ
 ΧΡΥΞΕΕΧΞ[Ε]ΞΑΠΟΡΡΑΙΝΟΝΤΑΙΑΞΤΑΘΜΟΞΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥ
 ΤΑΘΜΟΝΤΟ[Υ]ΤΟΝ:ΠΔΔΓΓΓΓΠΟΤΕΡΙΑΑΡΛΥΡΑΡΞΤΑΘΜΟΝΤ
 ΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ:Π||ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΠΗΗΞ[ΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞ
 Ν:ΗΗ:ΦΙΑΛΑ[Ι]ΑΡΛΥΡΑΙ:Π||ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙ[ΗΗΗΔΔΓΓΓΓΓ
 ΑΙΑΡΛΥΡΑ[ΙΓΓ]ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ:ΠΗΗΗΗΔΔ[ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥ
 ΝΤΟΥΤΟΔΔΔ[ΔΔΕ]ΓΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟ[ΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙ
 ΡΛΥΡΑΙΓΓ||ΞΤ]ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΗΔΔΔΔΓΓΓΓ

25

30

spatium vacuum.

ΚΙΕΞΗΕΛ[Ε]ΙΟΞΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ[ΗΟΙΞΤΕΛΕΞΤΕ
 ΜΙΑΞΙΝ[ΟΙΞ]ΠΡΕΞΒΙΑΞΞΞΜΙΟΦΕΛΑΙΕΥΞ[ΕΛΡΑΜΜΑ
 ΝΟΙΠΑΡΑ[ΤΟΜ]ΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΞΞΜΙΚΥΘΟΞ.
 ΞΕΕΧΡΥΞ[ΑΠΟ]ΡΡΑΙΝΟΝΤΑΙΑΞΤΑΘΜΟΞΦΙΑΛ[ΑΙΑΡΛΥΡΑΙ
 ΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ]ΠΔΔΓΓΓΓΠΟΤΕΡΙΑΑΡΛΥΡΑΡΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥ
 ΑΙΑΡΛΥΡ[ΑΙΓΓ]ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΗΗΞΤΕΦΑΝ[ΟΞΧΡΥΞΟΞ
 ΓΦΙΑΛΑΙΑΡ[ΛΥ]ΡΑΙΓΓ||ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΔΔ[ΔΓΓΓΓΓΠΟ
 ΑΡΛΥΡΑΙ[ΓΓΞΤ]ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΠΗΗΗΗΔΔΦΙΑΛ[ΑΙΑΡΛΥΡΑ
 ΟΥΤΟΔΔΔΔΦ[ΙΑΛ]ΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΓ||ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ[ΟΝΠΗΔΔΔ
 ΞΘΕΟΛΝΙΔΟΞ[ΗΑΛ]ΝΟΞΙΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΦΙΑΛ[ΑΙΑΡΛΥΡ
 ΤΟΡΔΙΓΓ[ΥΧΝΟΞΑΡΛΥ]ΡΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΗ

35

40

sed ταμίασιν, docent vs. 13. 24. 34. Vs. 5. nomen non potest Φωκίδης esse; est Φωκιδ... nominativus, tribus deficientibus litteris, docente vs. 12. Vs. 4. patris nomen videtur additum fuisse. Phocidem, quem putabat, Sylloges editor eundem esse posse putat, qui n. 141. A. sit scriba; potuisse enim eum iam ταμίαν factum esse. Mire sane, quum editor titulum n. 141. A. recentiore iudicet hoc titulo n. 138. Sed omnino quis credet, eundem hominem Pentacosimedimnum modo Quaestorem modo scribam fuisse? Ac ne n. 141. quidem Phocides scriba est, sed Phormio. Nec meliora sunt, quae de Lysistrato et Morychide dicuntur: quis enim putabit archontem Lysistratum Olymp. 102, 4. eundem hominem esse, qui in hoc titulo commemoratur? Phocidem filium [Δ]εξιώρου facit editor, sed mavult demi nomen substitui, quod tamen inveniri non possit. Inveni facili opera, ἐξ Οἴου. Ceterum vs. 5. ΟΥΧΙΔΟ muta in ΡΥΧΙΔΟ. Brevior sum in ceteris praescriptis. Vs. 14. Smicythi nomen demoticum esse Πειραιεύς probabiliter coniicit Osannus; cf. ad n. 77. Vs. 23. interpunctio post X nihili est; marmor ibi videtur exesum esse, nihil aliud: ut nescias, cur hic potissimum de interpunctione disputatum sit. Vs. 38. in ΗΕΛ.ΙΟΙ inesse nomen demoticum merito notat Osannus: vix repperis aliud atque Ἐλείω, ut demus sit Ἐλος, cui nomini simile nomen Λίμναι. Mox ΞΕΜΙΟ simplici M nego posse Σεμίου (Σιμίου) esse, neque id demonstrant exempla nuper collata. Interpretor Σημίον: a Σήμω fit Σήμιος. Idem scriba redit n. 139. in Stuartiano titulo; ubi quum obscuratum nomen esset, deceptus Stuartiano exemplo patris nomen posueram esse Σεμίας. Cetera aperta sunt. Converteror igitur ad donaria, in quibus omnes quattuor annos secundum litteras appositae coniungam, atque ut exiles hae disputationes contrahantur, simul ea occupabo, quae de iisdem capitibus n. 142. dicenda sunt.

a) Primum Προναι vas est aspersorium, ex quo lustrentur ingressuri; quod utpote in basi fixum ἄσταδμον est, ut Hecatompedi aspersorium n. 137. 140. 141. Idem vas habes n. 142. ann. 1. In ἐξ ἧς quasi in una voce omittitur spiritus intermedius, quod mature coeptum nec tamen constanter observatum est: v. ad n. 26. Vs. 36. ΕΡΥΞ muta in ΕΞΕΞ.

b) Male Sylloges editor ex priore articulo depromit vocem ἄσταδμος, quae manifesto iungenda prioribus, legitque ἄσταδμος φιάλη, eamque sibi ipse iniuriam facit, ut litteras ΑΡΑΥΡΑΙ ΗΔΔΙ ΞΤΑΘΜ deleat, quasi per errorem irrepserint in ipsius apographum vs. 6. Omnia sunt sana, nisi quod ΗΔΔΙ scribendum videtur, quod intemeratum extat n. 142. vs. 22. Sunt phialae cxxi sacris epulis destinatae, ad quas pertinent etiam cornua, quae sequuntur: cf. n. 139. Pondus est tal. 2. drachm. 432. ex cuius numero n. 138. vs. 16. superest finis ΔΔΗ; cetera perierunt per hoc marmor universum, si primum annum et ann. 4. vs. 36. ductus ΦΙΑΛ exceperis: sed n. 142. ann. 1. vs. 6. superest universus

numerus praeter prima ΤΤ; deinde ann. 2. vs. 22. prope integer articulus superest, ubi tamen ultima ponderis nota Η mutanda est in Κ, et hoc sequenti articulo addendum; postremo ann. 3. vs. 39. finis ponderis superest ΔΔΗ.

c) Haec quoque et seqq. (litt. d) in Sylloge perturbata sunt: ego mea paucis demonstrabo. Anno 2. vs. 16. post litt. b) aperte sequuntur haec: κέρατα ἀργυρᾶ Ε, σταδμόν τούτων ΠΔΔΠΗ[ΗΗ], ubi ΗΗ addidi ex anno 1. vs. 7. et ann. 4. vs. 37. E autem ibi ut incertum notatum est in schedis; corrige ΗΗ ex ann. 3. vs. 27. unde ann. 4. vs. 37. superest ΗΗ, hoc est [Π]ΗΗ, quod non intelligens Osannus apographum suum immerito reprehendit (p. 76. ad vs. 42.). Iam ann. 1. vs. 7. in pondere Τ muta in Π; anno 3. vs. 27. post ΠΔΔ insere Π, quod aut scriba aut quod magis puto Osannus omisit: unde apud nos deficit littera versui. Sed ann. 4. vs. 37. ponderis prima nota Π mutanda in Π. N. 142. hoc nomen ex parte obscuratum est; attamen ann. 1. vs. 6. superest κέρατα ἀργυρᾶ. Η (corrige ΗΗ); ann. 3. vs. 39. salva omnia, nisi quod ΗΗ mutandum in ΗΗ, prius Π in Π, et in lacuna periit ΗΗ.

d) Vs. 7. littera decima tertia est Κ, unde cave κέρατα elicias: lacuna enim, et praecedentibus aliquot versibus et succedentibus monstrantibus, unā litterā quam haec vox amplior est. Κ ut incertum notatur in schedis; eo in Π mutando scribendum Π[ΟΤΕΡΙ]Α, quae quinque sunt, quum cornua illa sint quattuor: quos numeros commiscuit Osannus (p. 73. ad vs. 7.). Numerus Π redit ann. 3. vs. 27. Idem caput habes n. 142. ubi ann. 2. vs. 23. pondus ex parte servatum est .. ΔΠΗ; in reliquis annis periit hic articulus.

e) Osanno est στέφανος ἀργυροῦς; quod ego dedit certum est, λύχνος ἀργ. Redit hic articulus ann. 2. vs. 17. ubi pondus integrum, quod ann. 3. vs. 29. mutilum est, ut ann. 4. vs. 38. λύχνος ductum ex n. 142. ann. 1. vs. 7. ann. 2. vs. 23. Idem est ibid. ann. 3. vs. 40. ubi primum Η muta in Ν, ex quo superest. Pondus periit n. 142. nisi ann. 3. vs. 40. ubi ΗΗΗ muta in ΠΗΗ.

g) Osanno est στέφανος ἀργυροῦς: esse στέφανον χρυσοῦν docet n. 142. ann. 2. vs. 24. cf. ann. 3. vs. 41. ubi inde ΞΟΞ superest. Pondus n. 138. ann. 2. vs. 18. est ΔΔΔΗΗ.. idemque ann. 3. vs. 28. ΔΔΠ ΗΗΗ, sed plenius ann. 1. vs. 8. ΔΔΔΗΗΠΗ, quod tamen necessario corruptum. Verisimillima correctio ea est, ut vs. 28. ΠΗΗ: in ΗΗΗ et vs. 8. ΠΗ in ΗΗ mutetur, qua retinentur traditarum litterarum plurimae.

h) Ann. 4. vs. 39. ΗΗΗ muta in ΝΗΗ: τούτων p. ταύτων constans est in his inscriptt. Idem nomen recurrit n. 142. ubi ann. 3. vs. 41. post ἀργυρᾶ additur δό.

i) Vs. 29. corrige ΤΟΥΤΟΝ, ex quo superest ΤΟΥΤΟΙ. Phialae sunt quattuor: ann. 2. vs. 29. ΗΗΗ muta in ΗΗΗ, ann. 3. vs. 39. ΗΗΗ in ΗΗΗ; pro tribus litteris debent duae esse: unde fit, ut vs. 39. unā litterā excedat ceteros. Pondus

Osannus non recte constituit; ex eo superest ann. 2. vs. 19. finis ΓΤΤΤΤ, ann. 4. vs. 39. initium ΗΗΗΔ: inter quae unum inserendum Δ esse, docet n. 142. ubi ann. 1. vs. 9. pondus hoc est: ..ΗΜΑΓΤΤΤΤ, in quo MA in ΔΔ mutandum, quod ann. 2. vs. 25. superest in ΗΗΗΔΔΓΤ...; postremo integrum pondus habes ann. 3. vs. 42. (n. 142.) ΗΗΗ ΔΔΓΤΤΤΤ. Ceterum n. 142. vs. 25. ΑΡΑΙ muta in ΑΙΑΙ.

k) N. 142. hoc, ut cetera omnia, redit; sed ibi per omnes, qui supersunt, tres priorum annorum recensensus omissa est vox Χαλκιδικόν, docentibus spatiis ann. 2. 3. et ipsis, quae remanent, lapidis litteris ann. 3. vs. 42.

l) Haec ἐπέτεια esse fugit Osannum, qui p. 74. (ad vs. 24.) inanem comminiscitur causam, quare primus annus nulla habeat ἐπέτεια. Elegi autem breviorē formulā, quā vs. 11. supplevi, quae a sinistra desunt: prolixior enim formula, quae in seqq. est, non habet ubi reponatur, quod versus 10. dextera pars vacua est. Esse phialas septem, intellexi ex n. 142. ann. 2. vs. 26. Pondus ann. 1. vs. 11. (n. 138.) corruptum est: ΠΗ...ΙΑ. Id restitutum dat ann. 2. vs. 20. ubi superest ...ΗΗΔΔ, ann. 3. vs. 30. et ann. 4. vs. 40. ubi integrum superest. N. 142. ann. 2. vs. 26. solum primum Π deest; et ann. 3. vs. 43. omnes notae supersunt, sed Γ est in Π mutandum. Ceterum memorabile est toties accedere septem phialas, haud dubie ratione sacrorum, in quibus sacer numerus observabatur.

m) Secundi anni haec ἐπέτεια redeunt ann. 3. 4. In hoc marmore ann. 2. nihil nisi ultimum Δ superest: numerum phialarum et pondus restitui ex n. 142. Ibi ann. 1. vs. 10. numerus phialarum servatus est, et pondus ΗΗΗΗΔΔ; pro N repone H: ann. 3. vs. 43. tantum primum H remanet.

n) Hoc vas redit ann. 3. 4. N. 142. deficit lapis in hoc articulo, nisi quod ann. 1. vs. 10. et ann. 2. vs. 27. vestigia remanserunt.

o) Ἐπέτεια anni tertii. Numerum phialarum docet ann. 4. vs. 41. pondus ann. 3. vs. 32. N. 142. ann. 1. vs. 11. ex numero superest N, mutandum in II, et pondus praeter duas drachmas; ann. 2. vs. 27. numerus phialarum conspicitur, et ann. 3. vs. 44. tum numerus phialarum tum pondus, nisi quod in hoc II in Γ mutandum.

p) Incipiunt quarti anni ἐπέτεια. Explevi hunc articulum ex n. 142. ann. 1. vs. 11. ubi nomen, ann. 2. vs. 28. ubi pondus superest; de phialarum numero non constat.

q) Hoc quoque restitui ex n. 142. Nam ibi ann. 1. vs. 12. superest pondus ΠΔΓΤ, ann. 2. vs. 28. nomen, ann. 3. vs. 45. totum caput prope integrum, sed numeri nota prima Γ in Π mutanda est. Ceterum n. 138. vs. 43. ΔΙΤ in ΔΓΤ mutandum.

r) Pondus Osanno est ΔΔΓ, mutato H in Γ. Sed id aequē bene in Γ mutatur, id quod confirmat n. 142. ann. 1. vs. 12. Aliquid ex hoc articulo remanet etiam n. 142. ann. 3. vs. 43.

139.

Edidit Stuart Antt. Att. T. II. p. 15. (cf. p. 44.) in tabula aerea; explicui Oec. civ. Ath. tab. VI. n. 11. p. 275 sqq. T. II. Nunc est in Mus. Britann. Synops. n. 305. (Rosio tamen negante), Elgin. n. 45. Visc. Viscontus haec de hoc lapide dicit: *Le marbre offre un plus grand nombre de lignes que la planche de Stuart, mais en revanche le marbre est plus dégradé qu'il ne l'étoit au tems de ce voyageur.* Lapis in arce repertus.

[Textum vide in pag. seq.]

Θεοῖς Ἐ[πικουρίοις].

- (1) Τάδε παρέδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδόσαν τ[ὸν] λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, τοῖς τ-
- (2) αμίαςι, οἷς Πρεσβίας Σημί[ου Φη]γαίης ἐγραμμάτευσ, [οἱ δὲ ταμίαι, οἷς Πρεσβίας Σημί[ου Φη]γαίης
- (3) ἐγραμμάτευσ, παρέδοσαν τοῖς ταμίαι, οἷς Νικίας Εὐ- [Θυκλέους Ἀλιμούσιος ἐγραμμάτευσ, Εὐφ[ήμω]
- (4) Κολλυτέ[ι] καὶ Ξυνάρχουσι, ἐν τῷ Παρθενῶνι. Στέ- φανος χρ[υσοῦς, σταθμὸν] τούτου... [σ]-
- (5) αθμὸν τούτων ΠΗΗΗΔΔΔΓΤ [χρυσίον] ἀσημον σταθμὸν τούτου [Η. ...] [σ]-
- (6) ατρον ἔχον, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐν... αἰσι, στα- θμὸν τούτου [σ]-
- (7) υσῶ, σταθμὸν τούτου Η... ΗΤΤΤ [σ]- πρῶτον ὑπάρχον κατὰ χρυσόν, σταθμὸν τούτου... [σ]-
- (8) γυραῖ ΗΔΔΔΓΤΗ, κέρας ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτων [ΤΤ]ΧΧΧΗΗΗΓΤ... [σ]- [Θηρίκ-
- (9) λειομ περὶ χρυσόν, στάχυες ΔΙ. ἄνω ὑποξύλου κατα- χρυσίου... [σ]-
- (10) Ι: [σ]- κόρη ἐπὶ στήλης κατὰ χρυσόν. [σ]- κοίτη ὑπόξύλου [σ]- κατὰ χρυσόν... [σ]-
- (11) σ, γρύψ, γρυπὸς προτομή, γρύψ, λέοντες κεφαλῇ, [σ]-

- (12) ρυστοῦς. [σ]- ἀσπίδες ἐπὶ χρυσῷ [σ]- ὑπόξύλου ΔΓ. [σ]-
- (13) Ι ΓΗΗ [σ]- ξίφη Γ [σ]- θώρακες ΔΙ [σ]- ἀσπίδες ἐπίση- μοι Γ [σ]- ἀσπίδες... [σ]-
- (14) .αι ΓΗΗ [σ]- λύρα κατὰ χρυσόν [σ]- Ι. [σ]- λύραι ἐλεφάντι- ναι ΗΗ [σ]- λύραι ΗΗ [σ]- [σ]-
- (15) λινῶν πόδες... ἀργυροῖ [σ]- [σ]- φιάλαι ἀργυ- ραῖ ΗΗ [σ]- κύλι... [σ]- [σ]-
- (16) ν. τούτων ΠΗΗΗΗ [σ]- ἀσπίδες ἐπὶ χρυσῷ ὑπόξύλου [σ]- ἀκινάκης ἐπὶ χρυσῷ... [σ]-
- (17) αθμὸν τούτων ΠΗΗΗΗΓΤ [σ]- ποτ[ή]ρια Χαλκιδικά ἀργυρᾷ [σ]- σταθμὸν [σ]- λύρα ἀνά- θεμα Μηθύ-
- (18) μναίων ἐλεφαντίνῃ κατὰ χρυσόν [σ]- ἀσπίς ἐγ Λέσβου ἐπίσημος χρυσῷ... [σ]-
- (19) . ἀργυρᾷ Η, καρχηστῷ ἀργυρῷ [σ]- σταθμὸν τούτων ΠΠΔΔΔ... [σ]-
- (20) ΗΠΔΔ [σ]- στέφανος χρυσῷ, σταθμὸν τούτου ΔΓ ΤΤΗΗ [σ]- στέφανος χρυσῷ [σ]- σταθμὸν τούτου... [σ]-
- (21) ἱκς στέφανος χρυσῷ, σταθμὸν τούτου ΔΔΓΤΤΤ [σ]- στέφανος χρυσῷ, σταθμὸν τούτου... [σ]-

[Continatur p. 191.]

Τ Λ Ε Η Ο [] Τ Α Μ Ι Α Σ [Τ Ο Ν Η Ι Ε Ρ Ο Ν Χ Ρ Ε] Υ Α Γ Ο Μ Τ Ε Σ Θ Ε Ν Α Ι Α Σ Ε Υ Φ Ε Μ [Ο Σ Κ Ο Λ Ι Υ Τ Ε Υ Σ Κ Α Ι Χ Ε Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ε Σ Η Ο Ι Ε Ν Ι
 Κ Ε] Α Σ [Η Λ Ι Μ Ο Σ Ι Ο Σ Ε Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε] Υ Ε Ρ [Α] Ν Ε Δ Ο Σ Α Ν Τ Ο [Ξ] Τ Α Μ Ι Α Σ Ι [Ν Η Ο Ι Σ Ε Υ Λ Ε Ν Ε Σ Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Α Ι Λ Ι Λ Ι Ε Υ Σ Ε Λ Ρ
 Α Μ] Μ Α Τ Ε [Υ Ε Κ Α Ι Χ Ε Σ Υ Ν] Α Ρ Χ Ο [Ξ Ι Γ Α Ρ Α Δ Ε Χ Σ Α Μ Ε Ν Ο Ι Γ Α Ρ Α Τ Ο Ν Γ Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Ν Τ Α Μ Ι Ο Ν Η Ο Ι Σ Γ
 Ι Ε Σ Β Ι Α Σ [Ξ Ε Μ Ι Ο Φ Ε Λ Α Ι Ε Υ Σ Ε Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ε *etc.*

- (22) ἰκῆς στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗΗ-
 (23) τῆς τετραδράχμων [καὶ σφραγὶς τὸ-
 (23) ν δακτ[ύ]λιον χρυσοῦν [ἐ]χ[ού]σα, σταθμὸν το[ύ]-
 τω[ν]
 (24) Τάδε ο[ἱ] ταμίαι τῶν ἱερῶν χρη[μα]μάτων τῆς Ἀθηναίας
 Εὐφημ[ος] Κολλυτεὺς καὶ ξυνάρχοντες, οἱς Νι-
 (25) κέ[ας] [Ἀλμίουσιος ἐγραμμάτε]υε, π[α]ρ[έ]δοσαν το[ῖς]
 ταμίαις[ν, οἱς Εὐγένης Λυσάνδρου Αἰγυλιεύς ἐγρ-
 (26) αμ]μάτε[υε, καὶ ξυν]άρχου[σι, πα-
 ραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἱς Π-
 (27) ρ[ε]σβίας [Σημίου Φηγαυεύς ἐγραμμάτε]υε etc.

Marmor eiusdem penteteridis quaestoriae est cuius n. 140. eiusque, quae titulo n. 138. continuo successit: unde praescripta suppleri invicem potuerunt: pertinet autem ad Olymp. 88, 3-89, 2. (Introd. §. IX. X.). Donaria continentur *Parthenonis*, hoc est adyti (v. Introd. §. II.), non reliqui Hecatompedi, cuius supellex recensetur n. 140. Viscontus perperam de opisthodomio agi putabat, quum qui proprie esset Parthenon, ignoraretur. Universo titulo praemissae litterae ΘΕΟΙ[Σ]Ε (ceterae perierunt), quas duce Corsino interpretatus sum *Θεοῖς ἐπικουρίοις* (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 216.). Vs. 2. habes dativum ταμίαις, item vs. 3. sed nominativus pluralis οἱ ταμίαις vs. 24. videtur errori deberi: certe n. 137. 138. 140. constanter dicitur ταμίαι. Litteras ann. 1. in singulis versibus fuisse LXXVII, iam olim videram; idque nunc confirmant certiora supplementa. Vs. 2. scribe mihi olim pago Ἀλαειὺς fuit; et dederam ΑΛΙΕΥΣ: recte Osann. Syll. p. 76. ex n. 138. ann. 4. intellexit reponendum Φηγαυεύς. De Σημίῳ nomine dixi ibid. Alter scribe est Niceas (Nicias), ut Καλλίας Καλλέας, et alia: ex illius patris nomine superest ΕΥ, quod supplevi ex n. 140. Nomen Quaestoris est vs. 24. Εὐφημος Κολλυτεὺς. Anni secundi praescripta ex primo anno suppleta sunt et ex n. 140. ann. 2. 3. unde Eugenem Lysandri f. Aegiliensem scribam duximus: Niceae paternum nomen, quod n. 139. ann. 1. additum est, omittitur ann. 2.

De donariis pauca dicam; enucleatius de iis dixi Oec. civ. Ath. l. c. p. 279 sqq. ubi tamen quod unum et alterum putavi idem esse ac n. 141. id nunc retracto, postquam diversitas locorum a me demonstrata est.

e) Vs. 6. HEXON ni fallor pro ἑχον. ΕΛΛΙΣΙ quid sit nescio: olim legebam ΕΛΛΙΣΙ.

h) Phialas esse non dubito, ut n. 138. sunt phialae CXXI, additis cornibus, ut hic post phialas cornu, fortasse idem quod n. 151. vs. 37. De cornibus huiusmodi v. Athen. XI, p. 476. A-E. Ceterum cornu et phialae uno pondere coniunctae sunt.

k) Thericleum aureis laminis cinctum (περίχρυσον), sed superius aristas habens in ligno caelatas; quare eo loco poculum non laminis cinctum est, sed tantum *spuma auri* inductum videtur (κατάχρυσον). Athenienses artifices in Thericleis fabricandis

insignes erant (Athen. XI, p. 469. B.), pluraque ex eo genere in arce fuisse Polemo docebat in scripto de donariis ibi repositis ap. Athen. XI. p. 472. E. τὰ χρυσᾶ Θηρίκλεια ὑπόξυλα Νεοπτόλεμος ἀνέθηκεν. Aristae videntur XII vel XVI fuisse.

m) Alia est ac n. 137. 140. 141. quae est in Hecatompedo. Quae in Hecatompedo, χρυσῇ dicitur, haec κατάχρυσος.

p) Haec videntur ornamenta lecti litt. n) esse.

s) Haec et cetera arma videntur σκῦλα Μηδικὰ (Thuc. II, 13. Diod. XII, 40. Pausan. I, 27.) esse, ex quo genere etiam ea sunt, de quibus Aesch. c. Ctesiph. p. 508. De aureis in arce clypeis cf. Pausan. I, 25. Ἐπὶ χρυσῶν, me iudice est aureis *laminis tectum*.

gg) An de solio Xerxis? Cf. Dem. c. Timocr. p. 741. Schol. Thuc. II, 13. Harpocr. et Suid. v. ἀργυρόπους, Ulpian. ad Olynth. III.

kk) Κύλιξ vel Κύλικε, Κύλικες.

pp) Acinaces telum barbaricum est, imprimis Persicum, aureosque acinaces apud Plataeas sustulerunt Graeci; et servabant in arce acinacem, quem Mardonii dicebant, ccc Daricos pondo. V. Dem. Schol. Thuc. Pausan. II. cc. ad gg). Pausaniae tamen aetate is fuit in Poliadiis.

rr) Scribe ΠΟΤΕΡΙΑ. Chalcidica pocula a Chalcide Euboeae denominata sunt, ubi metalla in monte Chalcide: indidem gladii vocati. Cf. Steph. Byz. v. Χαλκίς, Plutarch. de orac. def. 43. Non recte Athenaeus XI, p. 502. B. a Thraciae Chalcidica poculorum nomen derivat.

ss) Lyra in nummis Methymnaeis, ob Arionem, ut videtur, potissimum. Hanc et clypeum litt. tt) Olymp. 88, 1. dedicata arbitror, victis Mytilenaeis.

uu) Uno articulo coniuncta vasa duo nescio qualia, et καρχησίῳ δύο ἀργυρῶ: hinc deinde τούτων, non τούτων, quod non de solis καρχησίῳ dicitur. Ceterum haec καρχήσια alia sunt ac quae in Hecatompedo litt. g) et h): nam n. 140. est eiusdem penteteridis cuius n. 139. igitur non possunt illa vascula eadem esse. Eodem argumento constat coronam litt. ww) non esse eandem quae est Hecatompedi litt. m): sed videtur utraque simul et eodem ab homine dedicata esse: unde idem pondus.

yy) Vs. 21. est ΙΚΕΣ, item vs. 22. quod olim κύλικες esse putabam. Sed desideratur numerus et pondus: licet n. 142. litt. aa) κύλιξ sit ἄσταθμος. Nunc dedi potius Νίκης στέφανος χρυσοῦς, ut alibi Victoriae corona commemoratur.

aaa) V. ad yy).

bbb) Ut n. 150. A. vs. 43. 44. est ἑκτη Φωκαῖς καὶ δύο σφραγίδε λιθίνῳ χρυσοῦν ἐχούσα τὸν δακτύλιον; ita hoc loco tetradrachmum cum sigillis coniunctum videtur, et additum horum cimeliorum etiam pondus. In fine vs. 23. Υ muta in Ν. Paulo ante post σφραγὶς vel λιθίνη vel ὑαλίνη perierit.

140.

Marmor Elginianum Mus. Brit. Synops. n. 298. Ex schedis Rosii, in quibus hoc latus est col. II. Oeanum fugit hic lapis; Vis-
 conto est n. 36. qui eum in utroque latere inscriptum dicit; alterum incipere a verbis *ἐκ Πανθεσίων ἐς Πανθεσίων* (vide
 n. 141.), inesse autem titulo verba *ταῦτα τῶν ἐγῶν ἡρώμετων*, et alias res ponderibus definitas, alias *ἀντιθέτους* (quod perti-
 net ad n. 140.): alterius lateris versus esse XL, alterius plus quam L. Quae computatio etsi non satis accurata est, tamen du-
 bitari nequit, esse hunc lapidem Elgin. n. 36.

ΤΑΔ]ΕΓΑΡΕΔΟ[ΞΑΝΗΑΙΤΕΤΤΑΡΕΞΑΡΧΑΙΗΑΙΕΔΙΔΟΣΑΝΤΟΝΙΟΛΟΝΕΚΡΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΣΓΑΝΑΘΕΝΑΙΑΤΟΙ
 ΣΤΑ]ΥΙΑΣΙ[Η[ΟΙΞΕΡΕΣΒΙΑΣΕΞΕΜΙΟΦΕΛΑΙΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΗΟΙΔΕΤΑΜΙΑΙΗΟΙΞΕΡΕΣΒΙΑΣΕΞΕΜΙΟΦΕΛΑ
 ΙΕΥ]ΣΕΑΡΑΜ[ΜΑΤΕΥΕΓΑΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑΜΙΑΣΙΗΟΙΣΝΙΚΕΑΣΕΥΘΥΚΛΕΘΣΗΛΙΜΟΣΙΟΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕ
 ΥΦΕΜ]Ο[ΙΚ]ΟΙ[ΛΥΤΕΙΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΗΕΚΑΤΟΜΓΕΔΟΙΦΙΑΛΑΙΧΡΥΣΑΙΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ
 5 ΟΝΧ]ΧΡΔΔΔΔ[Η-Η-ΗΚΟΡΕΧΡΥΣΕΕΓΙΣΤΕΛΕΣΑΣΤΑΘΜΟΣΑΓΟΡΡΑΝΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΑΣΤΑΘΜΟΝΣΤΕΦΑΝΟΧΡ 5
 ΥΞΟ]Ι]ΣΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΙΝΦΔΔΔΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣΗΟΝΗΕΝΙΚΕΕΧΕΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΦΔΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑ
 ΙΓ]Ι]ΣΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΝΦΗΗΗΚΑΡΧΕΣΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΗΗΚΑΡΧΕΣΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΔΙΟΣΓΟΛΙΟ
 ΣΣΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΗΗΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...Η-Η-ΗΣΤΕΦΑΝΕΧΡΥΣΕΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣΦΔ-
 Η-ΗΣΤΕΦ]Α]ΝΟ[ΙΧΡΥΣΟΙΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΔΔΔΓ]ΙΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΓ-Η-ΗΙΧΡΥΣΙΔ
 10 [ΕΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΗΗΗΦΔΔΔΔ-Η-Η] 10
 [ΕΓΕΤΕΙΑΕΓΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΣΓΡΕΣΒΙΑΣΕΞΕΜΙΟΦΕΛΑΙΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΧΡΥΣΙΣΣΤΑΘΜΟ]
 [ΝΤΑΥΤΕΣΗΔΔΔΓ-Η-Η]

ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙ]Α[ΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΣΑΘΕΝΑΙΑΣΗΟΙΣΝΙΚΕΑΣΕΥΘΥΚΛΕΘΣΗΛΙΜΟΣΙΟΣΕΛΡΑΜ
 ΜΑΤΕΥΕΕΥΦΕΜ]Ο[ΞΕΚΟΛΥΤΕΥΣΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣΓΑΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑΜΙΑΣΙΗΟΙΣΕΥΛΕΝΕΣΙΥΣΑΝΔ
 15 ΡΟΑΙΛΙ]ΙΕΥΣ[ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕ...ΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΣΙΓΑΡΑΔΕΧΣΑΜΕΝΟΙΓΑΡΑΤΟΝΓΡΟΤΕΡ
 ΟΝΤΑΜΙΟΝ]ΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΗΕΚΑΤΟΜΓΕΔΟΙΦΙΑΛΑΙΧΡΥΣΑΙΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΧΧΡΔΔΔΔ-Η-ΗΚΟΡΕΧΡ
 ΥΣΕΕΓ]ΙΣ]ΤΕ]ΙΕΣΑΣΤΑΘΜΟΣΑΓΟΡΑΝΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΑΣΤΑΘΜΟΝΣΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΦ
 ΔΔΔΣΤΕΦΑΝΟ]ΣΧΡΥΣΟΣΗΟΝΗΕΝΙΚΕΕΧΕΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΦΔΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓ]ΙΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΦ
 Η]ΗΚΑΡΧΕΣΙΟΝ[ΑΡΛΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΗΗΚΑΡΧΕΣΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΔΙΟΣΓΟΛΙΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΤΟΗΗΣΤΕ
 20 Φ]ΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣ[ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΤΟ...Η-Η-ΗΣΤΕΦΑΝΕΧΡΥΣΕΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣΦΔ-Η-ΗΣΤΕΦΑΝΟΙΧΡΥΣΟΙΙΙΣ
 ΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ]Ο[ΝΗΔΔΔΓ]ΙΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΓ-Η-ΗΧΡΥΣΙΔΕΔΥΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΗ
 Η]Η[Φ]ΔΔΔΔ-Η-ΗΙΙ[ΧΡΥΣΙΣΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣΗΔΔΔΓ-Η-ΗΕΓΕΤΕΙΑΕΓΕΛΕΝΕΤΟΕΡΙΤΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΣΝΙΚΕ
 ΑΣΕΥΘΥΚΛ]ΙΕΟΣ[ΗΑΙΙΜΟΣΙΟΣ]ΣΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΧΡΥΣΙΣΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣΗΔΓ-Η-Η

25 ΤΑΔΕ[Η]ΟΙΤΑΜΙΑ[Ι]ΤΟΝΗ[Ι]ΕΡΟΝΧΡΕΜ[Α]ΤΟΝΤΕΣΑΘ[Ε]ΝΑΙΑΣ *Nomen Quaestoris* ΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣΗΟΙ
 25 ΣΕ[Υ]ΛΕΝΕΣ[Υ]ΞΑΝΔ[Ρ]ΟΑΙΛ[Ι]Ι[Ε]Υ[Σ]Ε[Λ]ΡΑΜΜΑ[Τ]Ρ[Υ]ΕΓΑΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑΜΙΑΣΙΗΟΙΣ[Υ]ΞΙΔΙΚΟΣ[Υ]...
 Ο...ΛΕΤΕΛΑΡΑΜ[Μ]ΑΤΕΥΕΛΥΚΟΝ...ΓΡ...[ΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΣΙΓΑΡΑΔΕΧΣΑΜΕΝΟΙΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡ
 ΟΝΤΑ]ΜΙΟΝΗΟΙ[Σ]Ν[Ι]ΚΕΑΣΚΑΛΙΜΟ[Σ]ΙΟΞΕΛ[Ρ]ΑΜΜΑ[Τ]ΕΥΕΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΗΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙΦΙΛΑΙΧΡΥΣΑΙ
 ΤΡΕ[Σ]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΧΧΦΔΔΔΔ[Ρ]Η[Ρ]Κ[Ρ]ΕΧΡΥ[Σ]ΕΕΡΙΣΤΕΛΕΞΑΣΤΑΘΜΟΣΑΓΟΡΑΝΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΑΣ
 30 ΤΑΘΜ[Ο]ΝΣΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΜ[Σ]Τ[Α]ΘΜΟΝΤΟΥΤΟ[Ν]ΦΔΔΔΔ[Ρ]ΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΝΕΝΙΚΕΕΧΕΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 Δ[Φ]ΙΛΑΙΑΡΛΥΡ[Α]ΙΟ[Κ]Τ[Ο]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΦ[Η]ΗΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑ
 ΡΛΥΡ[Ο]ΝΔΙΟΞΡΟ[Υ]ΙΟΞ[Σ]ΓΔΟ[Μ]ΟΝΤΟΥΤ[Ρ]Η[Η]ΤΕΦ[Α]ΝΟΧΡΥΣΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...Η[Ρ]Η[Ε]ΤΕΦΑΝΕΧΡΥΣΕΞ
 ΤΑΘΜ[Ο]ΝΤΟΥΤΟΥΤΕΦΑΝΟΙΧΡΥΣΟ[Ι]Η[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΔΔΔ[Ρ]Η[Η]ΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥ
 ΤΟΔΙ[Η]Η[Ρ]Η[Ι]ΧΡΥΣ[Ι]ΔΕΔΥΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ[Ν]Η[Η]Η[Ρ]Η[Η]ΔΔΔ[Ρ]Η[Η]ΧΡΥΣ[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΕΣΗΔΔ[Ρ]Η[Η]Χ
 ΥΣ[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΕ[Σ]ΗΔ[Ρ]Η[Η]ΕΡΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΣΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ...

Unius versus spatium vacuum.

35 ΤΑΔΕ[Η]ΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗ[Ι]ΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕΣΑΘ[Ε]ΝΑΙΑΣ[Υ]ΚΟΝ...ΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕ
 Σ[Ι]ΟΙ[Σ]ΥΞΙΔΙΚΟ[Σ]ΞΕΛΡΑΜΜΑ[Τ]ΕΥΕΓΑΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑΜΙΑΣΙΗΟΙΣΦΟΡΜΙΟΝΑΡΙΣΤΙΟΝΟΞΚΥ
 Δ[Α]ΘΕ[Ν]ΑΙΕΥΞΕ[Λ]ΡΑ[Μ]ΜΑΤΕΥ[Ε]ΓΥΘΟΔΟΡΟΙΗΛΑΙΕΙ ΚΑΙΧΣΥΝΑΡΧΟΣΙΓΑΡΑΔΕΧΣΑΜ
 ΕΝΟΙΓΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑ[ΜΙΟΝΗ]Ο[Ι]ΣΕΥΛΕΝΕΣΑΙΛΙΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤ
 40 ΟΙΗΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙ[Φ]ΙΛΑΙ[Α]ΙΧΡΥΣΑΙΤΡΕΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΧΧΦΔΔΔ[Ρ]Η[Ρ]Κ[Ρ]ΕΧΡΥΣΕΕΡΙΣΤ
 ΕΛΕΞΑΣΤΑΘΜΟΣΑ[Γ]ΟΡ[Α]ΝΤΕ[Ρ]ΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΑΣΤΑΘΜΟΝΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΔΥΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ
 ΔΔΣΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΞ[Ο]ΝΕ[Ι]ΚΕΕΧΕΙΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΦΔΔ[Ρ]Η[Η]ΑΡΛΥΡΑΙΠ[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥ
 ΤΟΝΦΗΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝ[ΑΡΛΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΔΙΟΞΡΟΙΟΞΣΤΑΘΜ
 ΟΝΤΟΥΤΟΝΗΤΕΦΑΝΟ[Σ]ΧΡΥΣΟ[Σ]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...Η[Ρ]Η[Ε]ΤΕΦΑΝΕΧΡΥΣΕΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΕΣΦΔ
 45 Η[Ρ]Η[Ε]ΤΕΦΑΝΟΙΧΡΥΣ[Ο]Ι[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΝΗΔΔΔ[Ρ]Η[Η]ΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔ[Ρ]Η[Η]Η
 ΧΡΥΣ[Ι]ΔΕΔΥΟΞΣΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΝΗ[Η]Η[Ρ]Η[Η]ΔΔΔ[Ρ]Η[Η]ΧΡΥΣ[Ι]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΕΣΗΔΔ[Ρ]Η[Η]Χ
 ΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΕΣΗΔ[Ρ]Η[Η]Η[Ρ]Η[Η]ΤΕΦΑΝΟΧΡΥΣΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ...ΕΡΕΤΕΙΑΕΡΕΛΕΝΕΤΟΑΡΛΥ
 ΡΙΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΕ[Σ]ΧΧ[ΔΔΔ]Δ[Ρ]Η[Η]ΟΥΜΙΑΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧ

In perficienda tituli restitutione intellexi, in quarta huius parte totidem recenseri donaria, quot n. 141. anno primo, idque ita, ut n. 140. prioribus annis donariorum creverit numerus, et n. 141. similiter crescat; sed n. 141. ann. 1. praeter ea, quae n. 140. ann. 4. ut accepta a prioribus memorantur, contineri etiam ea ut accepta, quae n. 140. ann. 4. ut *ἐπέτεια* memorata essent. Igitur n. 141. continuo excipit titulum n. 140. Et vide mihi scribam magistratus, cui n. 140. ann. 4. traditur, esse Cydathenaeensem, et eiusdem magistratus scribam Cydathenaeensem servatum esse n. 141. ann. 1. Ceterum uterque titulus donaria *Hecatompedi* continet; n. 140. autem eiusdem est penteteridis, cuius n. 139. qui *Parthenonis* donaria plane diversa continet; unde praescripta annorum invicem suppleri potuerunt: ipsa penteteris, docente Introductione (§. IX. X.), est Olymp. 88, 3-89, 2. In utroque eius penteteridis titulo dativus est *ταμίαι*: *ταμίαις* primum reperitur n. 141. Sed n. 140. paucissimae supersunt litterae in parte sinistra, ex quibus tamen lapidem universum ope tituli n. 141. restituere licuit: contra n. 141. B. dextera pars eius tituli superest, nempe quae in averso latere tituli n. 140. scripta fuerit. In titulo n. 140. periit dextera pars, quae quaerenda erit in averso latere tituli Chandleriani, nobis n. 141. A. si quando hoc marmor lucem iterum viderit. Ne vero multis commorer in inscriptione, quae prope eadem est quae n. 141. ablegote ad hanc ipsam, et tantum primo loco praescripta annorum ponam, deinde donariorum recensum; in quo ita versabor, ut ea, quae in una vel altera quattuor partium servata sunt, extra uncinos ponam, et quae omnibus vel pluribus partibus communia sunt, nonnisi semel adscribam.

- I. (1) Τάδε] παρέδο[σαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδουσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, τοῖς
(2) ταμίαις, οἷς Πρεσβίας Σημίου Φηγαίου ἐγραμμάτευε, οἱ δὲ ταμίαι, οἷς Πρεσβίας Σημίου Φηγαίου
(3) ἐν] ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς Νικίας Εὐθυκλέους Ἀλμοῦσιος ἐγραμμάτευε, Ε-
(4) ὑφ' ἡμῶν [Κ]ολ[λυτεῖ καὶ ξυνάρχουσιν, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπένδῳ.
- II. (13) Τάδε οἱ ταμίαι] τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, οἷς Νικίας Εὐθυκλέους Ἀλμοῦσιος ἐγραμμάτευε, Εὐφῆμ[ος] Κολλυτεὺς καὶ ξυνάρχοντες, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς Εὐγένης Λυσάνδρου
(14) Αἰγυλίου ἐγραμμάτευε, καὶ ξυνάρχουσι, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων
(15) τῶν ταμιῶν, [ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπένδῳ.
- III. (24) Τάδε οἱ ταμίαι] τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, καὶ ξυνάρχοντες, οἱ
(25) Εὐγένης Λυσάνδρου Αἰγυλίου ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς Λυσιδίκος]
(26) οἷς ἐγραμμάτευε, Λυκῶν πρ[ὸ] καὶ ξυνάρχουσι, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων
(27) τῶν ταμιῶν, οἷς Νικίας Ἀλμοῦσιος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἑκατομπένδῳ.
- IV. (35) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, Λυκῶν καὶ ξυνάρχοντε-

(36) ε,] οἷς] Λυσιδίκος ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν τοῖς ταμίαις, οἷς Φορμίων Ἀριστίωνος Κυ-

(37) δ] αθ[η]ναίους ἐ[γ]ραμμάτευε, [Πυθοδώρῳ Ἀλαιο καὶ ξυνάρχουσι, παραδεξάμ-

(38) ενοι παρὰ τῶν προτέρων] ταμιῶν, οἷς Εὐγένης Αἰγυλίου ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ νεῷ τῷ

(39) ῶ Ἑκατομπένδῳ.

Donaria quaternis annis communia (vs. 4-10. 16-22. 27-33. 39-45.), *sine ἐπετείοις*:

*) [Φ]ιλ[α]ί] χρ[υ]σοῦς] || *), σταθμὸν τούτων ΧΧΠΔΔΔΔ
Η[ΤΤΤΤ] *) Κ[α]ρ[χ]ήσιον ἐπ[ὶ] σ[τ]ήλης, ἄσταμος. *) ἀ-
[π]ορ[α]ντή[ριον ἀργυροῦν, ἀσ]ταθμ[ο]ν. *) στέφανον χρυσοῦ
||, σταθμ[ο]ν [τούτων] ΠΔΔΔ *) στέφανος χρυσοῦς,
[δ]ν ἢ [Νίκη] ἔχει, σταθμὸν τούτου ΠΔΔΔ *) [φ]ιλ[α]ί
ἀργυρ[αῖ] Γ|| **), σταθμ[ο]ν τούτων ΠΗΗΗ *) Καρ-
χήσιον [ἀργ]υρ[οῦν, σταθμὸν τούτου ΗΗ *) Καρχήσιον
ἀργ]υρ[οῦν] Διός Π[ο]λ[υ]ῶς [σ]ταθμὸν τούτου ΗΗ *) στέ-
φανος χρυσοῦς, [σταθμὸν τούτου ... ΤΤΤΤ] *) στεφάνη
χρυσή, σταθμ[ο]ν ταύτης Π[ΔΤΤΤ] *) στέφανοι χρ[υ]-
σοῖ] || ||, σταθμὸν τούτ[ω]ν ΗΔΔΔΠ || *) στέφανος
χρυσός, σταθμὸν τούτου ΔΠ[ΤΤΤΤ] *) χρυσ[ὸ]ς δὲ δύο
σταθμ[ο]ν [τούτων] ***), Η[Η]Η[Π]ΔΔΔΔΤΤΤΤ

*) Vs. 28. τρεῖς]. **) Vs. 30. ὁ[κ]τ[ώ]. ***) Vs. 45. τούτων.

Ἐπέτεια anni primi (vs. 11 sq.):

[Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς Πρεσβίας Σημίου Φηγαίου ἐγραμμάτευε. *) χρυσοῖς, σταθμὸν ταύτης ΗΔΔΔΠΤΤΤΤ]. Redit articulus in annis seqq. sed suppletus.

Ἐπέτεια anni secundi (vs. 22. 23.):

[Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, οἷς Νικίας Εὐθυκλέους Ἀλμοῦσιος ἐγραμμάτευε. *) χρ[υ]σοῖς σ[τ]αθμὸν ταύτης ΗΔ[Π]ΤΤΤΤ]. Redit ann. 3. 4.

Ἐπέτεια anni tertii (vs. 34.):

[Ἐπέτεια ἐπεγένετο. *) στέφανος χρυσοῦς σταθμὸν τούτου ΔΔ....] Redit ann. 4.

Ἐπέτεια anni quarti (vs. 46 sq.):

[Ἐπέτεια ἐπεγένετο. *) ἀργυροῖς, σταθμὸν ταύτης [Η ΠΔΔΔ]Δ[ΤΤ] *) θυμιατήριον ἀργυροῦν σταθμὸν τούτου Χ].

Vs. 2. nota *ταμίαι*: Υ media pars fuit litterae Μ, ut n. 139. vs. 25. n. 145. vs. 37. Deinde Τ superest ex Η[ΟΙΞ]. Scribae primi huius penteteridis nomen non constat ex hoc titulo, sed secundi, huius ex anni tertii praescriptis vs. 27. ubi est . ΙΚΕΑΣΚΑΛΙΜΟ...., item ex notatione *ἐπετείων* ann. 2. vs. 23. ΑΞΕΥΘΥΚ[Λ]ΕΟΞ..... Ξ. Patet esse eundem, qui habetur n. 139. unde eadem esse penteteris intelligitur; iamque ex n. 139. suppleri praescripta anni primi possunt, supplementis necessariis ad litteram congruentibus. Immo vs. 5. ex verbis Εὐφῆμω Κολλυτεῖ manifesto superest Ο[ΙΚ]ΟΛ. Vs. 14. Ο, quod solum aetatem tulit, fuit Ο. Porro scriba secundi anni ex vs. 25. innotescit, Εὐγένης Λυσάνδρου Αἰγυλίου: possis quidem etiam Λυσάνδρου; sed prius nomen usitatius. Vs. 16. post παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν omisit scriba formulam usitatam: οἷς Πρεσβίας Σημίου Φηγαίου ἐγραμμάτευε. Tertii anni praescripta suppleri ex quarto, Lysidicum ex vs. 36. dein periit patris nomen, unde fortasse vs. 26. Ο superest, et demoticum nomen, e. c. Ὁ-

Sev: nam ..AET corruptum est. Quaestor est Αὐκων.... isque fortasse Ααμ[π]ρ[ε]ύς; sed vs. 35. eius nomen videtur brevius expressum fuisse. Vs. 25. TP muta in TE. In praescriptis quarti anni Lysidico patris nomen non appositum est, ut passim; quin etiam demus videtur omissus esse: nisi loco paullo aliter constituto patris nomen in Phormione omittere praetuleris. Sequitur scriba primi anni sequentis penteteridis, qui est Κυδαθηναεύς: reliqua addidi ex n. 141. Ceterum omnia donaria esse Hecatompedi docet vs. 39. ubi ea vox servata est. Postremo nota vs. 24. et 37. 38. nomina propria maioribus litteris scripta fuisse, unde ibi diductiora spatia (cf. ad n. 141.). Nam etsi frustra laborant, qui aequae longos titulorum versus omnes reddere cupiunt, quum disparē versuum longitudinem permultae inscriptiones offerant, tamen in hoc titulo versus videntur fere pares fuisse, nisi quod, opinor, vs. 30. et 31. in eiusdem anni anagraphe numerus una littera, item vs. 43 sqq. in altero anno primum una, dein duabus et tribus litteris videtur auctus esse. Quamquam haec minuta non possunt plane ad finem perducī, quod in unoquoque prope versu una et altera littera vel omissa vel iterata esse potuit, et a nobis quoque aut addi aut demi potest. In donariorum recensu restituendo quae supplevi, non omnia singillatim persequar, quum plurima ex n. 141. aperta sint.

d) Numerus coronarum patet ex forma duali; igitur vs. 29. M muta in II. Monuit me de ea re litteris ad me datis Rosius, qui vidit esse easdem duas coronas, quae n. 141. sunt, ubi v. not.

e) Vs. 41. in articulo ἡ omissus est spiritus.

f) Vs. 30. Θ singulare in voce τούτων fuit O; et primum N vs. 19. muta in H.

g) Pondus non plane certum est, nisi quod in H desinit (n. 141. vs. 23.): praetuli HH ob similitudinem vasis litt. h). Nec n. 141. vs. 23. plures quam duas notas commendat: nam eiusdem tituli vs. 8. et 38. omitto, quod ibi ambiguum iudicium.

h) Vs. 31. ΠΔΟ muta in ΤΑΘ, et deinde P in O.

i) Ponderis numerus non potest integer restitui: quae dedi, sunt ex n. 141.

l) Numerus coronarum n. 141. intemeratus extat; sed n. 140. vs. 32. latet in ΙΙΙ, quod fuit ΙΙΙΙ.

m) Finis numeri extat vs. 33. ubi ΔΙ muta in ΔΠ: reliqua ex n. 141.

n) Hunc articulum iam anno primo affuisse inde constat, quod is ann. 2. praecedebat ἐπέτεια, quae post litteram o) demum incipere docebo ad litt. p). Praeterea post vs. 9. trium versuum spatia non ut vacua, sed ut oblitterata in schedis notantur: quae ut expleantur, hoc quoque articulo opus est. Illud unum ambiguum, an hic ipse iam sit ἐπέτεια anni primi adnumerandus: sed minus pro-

babile est, duas χρυσίδας illas litt. n), et sequentem, quae certo ἐπέτεια est, separatim inter ἐπέτεια referri; quae quidem si simul accessissent, uno credo comprehensae pondere essent. Itaque litt. n) potius ante ἐπέτεια rettuli. Res tamen incerta: cf. n. 141. ε) u) v).

o) Hoc vas quum ann. 2. ante ἐπέτεια positum fuerit (v. ad litt. p.), necessario iam ann. 1. debuit inscriptum fuisse: et quum litt. p) ἐπέτεια sit anni secundi, post n) primo anno nihil nisi o) addi potest. At litt. o) non expletur lacuna, quae quanta sit, dixi ad litt. n), nisi o) statuas ἐπέτεια anni primi esse. Immo ne sic quidem expletur spatium, nisi vs. 11. ἐπέτεια notitiam ponas ab initio, ut fit n. 138. Quod feci, licet in sqq. ann. aliter institutum sit. Etenim in his rebus variarunt titulos scribae vel quadratarii; et aliorum annorum recensum alio tempore scriptum esse monui in Introd. Ceterum hoc vas etsi n. 140. per omnes annos periit, id tamen postulat ordo donariorum n. 141. et lacunarum ratio n. 140.

p) Incipere ἐπέτεια anni secundi, lacunarum ratio docet. Nam vs. 22. accurate expletur donario litt. o) et ea parte formulae ἐπέτεια significandis inservientis, quae ante vs. 23. periit. Sed praeter litt. p) nullum hoc anno ἐπέτεια est: neque enim spatium sufficit. Redit haec χρυσίς vs. 33-34. et vs. 46. item n. 141.

q) Praecessit anno tertio χρυσίς litt. p), cuius vs. 34. aperta supersunt vestigia: igitur ann. 3. post litt. p) aut nihil fuit aut ἐπέτεια. Sed ann. 4. vs. 46. post illam χρυσίδα est aliud nomen, ex quo remansit [Ξ]TE, quod esse στέφανος, evincit n. 141. isque στέφανος ibi continuo sequitur χρυσίδα, ut traditus a prioribus. Igitur hoc nomen est ἐπέτεια anni tertii: nam in litt. p) desierant ἐπέτεια anni secundi. Aliud nullum ἐπέτεια ann. 3. fuit: neque enim spatium admittit aliud. De formula breviorē ἐπέτεια ἐπεγέμετο v. Introd.

r) Quum ann. 3. ἐπέτεια desinant in litt. q), necesse est vas, cuius vs. 47. superest notatio, esse ἐπέτεια anni quarti. Id debet donarium num. 141. litt. r) esse, ἀργυρίς: hinc vs. 47. vestigia vocis ταύτης. Ex pondere nostro loco superest XX...Δ.. Patet esse idem pondus, quod n. 141. litt. r) est ΗΠΔΔΔΔΗ. Igitur aut XX in ΗΠ mutandum, aut contra: sed prius probabilius, quod marmor n. 141. A. melius servatum est.

s) Quum omnia donaria eadem sint quae n. 141. ann. 1. necessario hoc quoque turibulum addendum fuit. Nemo enim putabit integram inter n. 140. et 141. intercessisse penteteridem, qua solum hoc turibulum accesserit: ne dicam de scriba Cydathe-naeensi redeunte. Et accurate convenit spatium addendo litt. s) donario.

141. 4. 10. 000

Inscriptio duorum lapidum. Lapis A. editus est ap. Chandl. Inscr. II, 5. p. 41. qui in Hecatompedi ruderibus repertum dicit et olim in Gallico Athenis monasterio servatum: postea Pater Ludovicus Capucinus novam sibi culinam parans, quum scalam,

A.

ΤΑΔΕΠΑΡΕΔΟΣΑΝΗΑΙΤΕΤΤΑΡΕΞΑΡΧ[ΑΙΗΑΙ
 ΙΑΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΕΡΥΘΟΔΟΡΟΙΗΑΛΑΙ[Ε]Ι[ΚΑΙ
 ΕΥ[Ξ]ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΟΙΔΕΤΑΜΙΑΙΗΟΙ[Ξ]ΦΟΡ
 ΡΕΔΟΣΑΝΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΑ[Χ]ΞΙΚΡΑΤΕΙΛΑ
 5 Π]ΑΛΤΙΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙ[Η
 ΔΔΔΔΓΓΓΓΚΟΡΕΧΡΥΞΕΕΠΙΣΤΕΛΕΞΑΣΤΑΘΜ
 ΞΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΡΔΔΔ[ΞΤ]ΕΦΑΝΟΞΧΡΥ
 ΥΡΑΙΡΓ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΗ[ΗΚ]ΑΡΧΕΞΙ[ΟΝ
 ΟΞΡΟΙΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΣΤΕΦΑΝΟΞ[ΧΡ
 10 ΜΟΝΤΑΥΤΕΞΡΔΓΓΓΣΤΕΦΑΝΟΙΧΡΥΞΟΙ||Ι[ΙΣΤ
 ΟΥΤΟΔΡΓΓΓ||ΧΡ[Υ]ΞΙΔΕ||ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙ[Ν
 ΧΡΥΞΙΞΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΔΓΓΓΓΣΤΕΦ[ΑΝ
 ΤΑΥΤΕΞΗΡΔΔΔΔΓΓΓΟΥΜΙΑΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝ
 ΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧΗΗΡΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞ
 15 Τ]Ο.ΔΔΓ
 ΤΑΔΕΗΟΙ]ΤΑΜΙΑΙ[Ι]ΤΟΝΗΙΕΡΟΝ[Χ]ΡΕΜΑΤΟΙ[ΤΕΞΑ
 ΤΕΞΗ]ΟΙΞΕ...ΕΝΟ[Ξ]ΕΥΦΑΝΟΞΠΡΟΞΠ[ΑΛΤΙ
 ΞΙΚΛ]ΕΞΔΡΑΚ[Ο]ΝΤΙΔΟΒΑΘΕΝΕΛΡΑΜΜ[ΑΤΕ
 ΞΑΜ]ΕΝΟΙΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗ[ΟΙΞ
 20 ΕΕ]ΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙΦΙΑΛ[ΑΙΧΡ
 Π]ΙΣΤΕΛΕΞΑΣΤΑΘΜΟΞΑΠΟ[ΡΑΝ]ΤΕΡΙΟΝ[ΑΡΛΥ
 ΔΔ]ΔΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΗΟΝΗΕΝ[ΙΚΕΕΧΕΙΣΤ
 ΝΡ]ΗΗΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘ[ΜΟΝΤΟΥΤ
 Τ]ΟΗΗΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘΜΟΙ[ΤΟΥΤΟ].
 25 Α]ΝΟΙΧΡΥΞΟΙ||ΠΗΔΔΔΓΓ||ΣΤΕΦΑΝΟ[ΞΧΡΥΞΟΞ
 ΗΗ]ΗΡΔΔΔΔΓΓΓ||ΧΡΥΞΙΞΣΤΑΘΜ[ΟΝΤΑΥΤΕΞΗ
 ΝΟ]ΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ[...ΑΡΛΥΡ
 Ν]ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧΣΤΕΦΑΝΟΞ[ΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘ
 .ΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟ.ΔΔΠΕ
 30 Υ]ΤΟΙΝΡΓΓΓ
 ΤΑ]ΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕ[ΜΑΤΟΝΤΕΞ
 Η]ΟΙΛΥΞΙΚΛΕΞΔΡΑΚ[Ο]ΝΤΙΔΟΒΑ[ΤΕΘΕΝΕΛΡΑ
 .ΙΚΟΠΕΡΛΑΞ[Η]ΘΕΝΕ[ΛΡΑΜ]ΜΑΤΕΥΕ...
 ΑΤ]ΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ[ΗΟΙΞΕ...ΕΝΟΞΕ
 35 ΕΚΑΤ]ΟΝΠΕΔΟ[Ι]ΦΙΑΛΑΙΧΡ[ΥΞΑΙ||ΣΤΑΘΜΟΝΤ
 ΜΟΞΑ]ΤΟΡΑΝΤ[Ε]ΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝ[ΑΣΤΑΘΜΟΝΣΤ
 ΥΞΟΞΗ]ΟΝΗΕΝ[Ι]ΚΕΕΧΕΙΣΤΑΘΜ[ΟΝΤΟΥΤΟΡΔΔ
 ΝΑΡΛΥΡΟΝΣΤ[Α]ΘΜΟΝΤΟΥΤΟ[ΗΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑ
 ΡΥΞΟ]ΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...ΓΓΓ||ΣΤΕΦΑΝΕΧ
 40 ΤΑΘΜ]ΟΝΤΟΥΤΟΝΗ[ΔΔΔΓΓ||ΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞ
 [ΝΗΗΗΡΔΔΔΔΓΓΓ||ΧΡΥΞΙΞΣΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞ
 [ΝΟΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ...ΑΡΛΥΡ
 [ΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑ
 [...ΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ.ΔΔ
 45 [ΠΕΛΕΝΕΤΟ].
 [ΤΑΔΕΗΟΙΤΑΜΙΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΤΕ
 ΞΗΟΙΞ...ΤΑΣΤΕΙ...ΙΚΟΠΕΡΛΑΞΕΘΕΝΕΛΡΑ
 Ξ...ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕ...
 [ΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΞΛΥΞΙΚΛΕΞΔ
 50 [ΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙ] etc.

quae ab atrio ducit, exstrueret, marmor pro gradu inversa facie inserendum opificibus permisit. Litterae sunt A, B etc. Hoc fragmentum edidi ipse ac supplevi Oec. civ. Ath. T. II. tab. V. n. 10. p. 263 sqq. et plurima assecutus sum. B. est lapis Elginianus Mus. Brit. n. 298. Col. 1. (in schedis Rosii, unde edo), in averso latere tituli n. 140. sed paucissima supersunt; reliqua ipse supplevi.

B.

ΕΔΙΔΟΞΑΝΤΟΝΙΟΛΟΝ]ΕΚΠΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΣΠΑΝΑΘΕΝΑ
 ΧΕΥΝΑΡΧΟΞΙΗΟΙΞΦΟΡΜΙΟΝΑΡΙΞΤΙΟΥ[ΟΞΚΥΔΑΘ]ΕΝ[ΑΙ
 ΜΙΟΝΑΡΙΞΤΙΟΝΟΞΚΥΔΑΘΕΝΑΙΕΥΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕ]ΥΕΝ[ΠΑ
 [ΚΙΕΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΞΙΗΟΙΞΕ...ΕΝΟΞΕΥΦΑΝΟ]ΞΠΡΟΞ
 ΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΙΦΙΑΛΑΙΧΡΥΞΑΙΙΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ]ΟΝΧΧ[Π
 ΟΞΑΠΟΡΡΑΝΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΑΞΤΑΘΜΟΝΞΤΕΦΑ]ΝΟΧΡΥ
 ΞΟΞΗΟΝΗΕΝΙΚΕΕΧΕΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΡΔΔΦΙΑΛ]ΑΙΑΡ[Λ
 ΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΗΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝΑΡΛΥ]ΙΟΝΑ[Ι
 ΥΞΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...ΙΙΙΞΤΕΦΑ]ΝΕΧ[ΡΥΞΕΞΤΑ[Θ
 ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΔΔΔΓ]ΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΞΤΑΘΜΟΝ[Τ
 ΗΗΗΡΔΔΔΔΓ]ΙΙΙΧΡΥΞΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕ]ΞΗΔΔΔΓ]ΙΙΙ
 ΟΞΧΡΥΞΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔ]....ΑΡ[ΛΥΡΙΞΞΤΑΘΜΟΝ
 ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧΕΡΕΤΕΙΑΕΠΕΛΕΝ]ΕΤΟ[ΞΤΕΦΑΝ]ΟΞΧ[ΡΥΞ
 ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ...ΞΤΕΦΑΝΟΞ]ΧΡΥΞΟ[ΞΞ]ΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥ
 ΘΕΝΑΙΑΞΑΝΑΧΞΙΚΡΑΤΕΞΛΑΚΙΕΥΞ]Κ[Α]ΙΧΕΥΝΑΡΧΟΝ
 ΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΡΑΡΕΔΟΞΑΝΤΟ]ΙΞ[Τ]Α[ΜΙΑ]ΙΞΗΟΙΞ[ΛΥ
 ΥΕΔΕΧ...ΚΑΙΧ]ΞΙΝΑΡ[ΧΟΞΙ]ΠΑΡΑΔΕΧ
 Φ]ΑΡΜ[Ι]ΟΝΑΡΙΞ[ΤΙΟΝΟ]ΞΚΥΔΑΘ[ΕΝ]ΑΙΕΥΞ[ΕΛΡ]ΑΜΜΑ[ΤΕΥ
 ΥΞ]Α[ΙΙ]ΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΧΧ[ΠΔ]ΔΔΔΓ]ΙΙΙΚ[Ρ]ΕΧΡΥΞ[ΕΕ
 ΡΟ]ΝΑΞΤΑΘΜΟΝΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟ[ΙΙ]ΞΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΝ
 ΑΘ]ΜΟΝΤΟΥΤΟΡΔ[ΔΦΙΑΛ]Α[Ι]ΑΡΑ[ΥΡΑΙΡ]ΙΙΙΞΤΑΘ[ΜΟΝ]ΤΟΥΤΟ
 ΟΗ]ΗΚΑΡΧΕΞΙΟΝ[ΑΡΛΥΡΟΝΔΙΟΞΡΟΛΙΟΞΞΤΑ]ΘΜΟΝΤ[ΟΥ
 .ΙΙΙΙΞΤΕΦΑΝ[ΕΧΡΥΞΕΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΡΔ]ΙΙΙΞΤΕ[Φ
 ΞΤ]ΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΔΓ]ΙΙΙΧΡΥΞΙΔΕ[ΙΙΞΤΑΘΜΟΝ]ΟΝΤΟΥΤΟΝ
 ΔΔ]ΔΓ]ΙΙΙΙ[ΧΡΥΞΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΔΓ]ΙΙΙΞΤΕ[ΦΑ
 ΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤ[ΑΥΤΕΞΗΡΔΔΔΔΓ]ΙΙΙΟΥΜΙΑΤΕΡ]ΙΟΝΑΡΛΥΡΟ
 ΜΟΝΤΟΥΤΟΧΗΗΡΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΞΤΑΘ[ΜΟΝ]ΤΟΥΤΟ...
 ΡΕΤΕΙΑΕ]ΠΕ[ΛΕΝΕΤΟΞΤΕΦΑΝΟΧ]ΡΥΞΟ[ΙΙ]ΞΤΑΘΜΟΝΤ[Ο
 Α]ΘΕΡ[ΑΙΑΞ]ΔΕΧ...[ΚΑΙΧΕΥΝΑΡ]ΧΟΝΤΕ[Ξ
 ΜΜΑ]ΤΕΡ[ΕΓΑΡ]ΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞΤΑΜΙΑΙΞΗΟΙΞ...ΤΑΞΤΕΙ.
 ...ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΞΙΠΑΡΑΔΕΧΞΑΜΕΝΟΙΠΑΡ
 ΥΦΑΝΟΞΠΡΟΞΡΑΛΤΙΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΟΙ]ΝΕΟΙΤΕ[Ι
 ΟΥΤΟΝΧΧ[ΠΔΔΔΔΓ]ΙΙΙΚΟΡΕΧΡΥΞΕΕΡ]ΙΞΤΕ[ΛΕ]ΞΑΞΤΑ[Θ
 ΕΦΑΝΟΧΡΥΞΟ]ΙΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΡΔΔΔΞΤΕΦΑ]ΝΟΞΧ[Ρ
 ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΡ]ΙΙΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΗΗΚΑ]ΡΧΕΞΙ[Ο
 ΡΛΥΡΟΝΔΙΟΞΡΟΛΙΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΗΗΞΤΕ]ΦΑΝΟΞ[Χ
 ΡΥΞΕΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΡΔ]ΙΙΙΞΤΕΦΑΝΟΙΧΡΥΞΟ[ΙΙ]ΙΙ[Ξ
 ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΓ]ΙΙΙΙ[ΧΡΥΞΙΔΕ]ΙΙΞΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟ[Ι
 ΗΔΔΔΓ]ΙΙΙΙ[ΧΡΥΞΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΔΓ]ΙΙΙΞΤΕ[ΦΑ
 ΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΡΔΔΔΔΓ]ΙΙΙΟΥΜΙΑΤΕΡ]ΙΟΝΑΡΑ[ΥΡ
 ΘΜΟΝΤΟΥΤΟΧΗΗΡΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΞΤΑΘΜΟΝ]ΤΟΥΤΟ.
 ΡΞΤΕΦΑΝΟΧΡΥΞΟ]ΙΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΡ]ΙΙΙΙΕ]ΡΕΤΕΙΑΕ
 ΞΑΘΕΝΑΙΑΞ...ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΙ[ΤΕ
 ΜΜΑΤΕΥΕΡΑΡΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞΤΑΜΙΑΙΞΗΟΙΞΔΕ]ΧΞΑΜΕ[ΝΟ
 ...ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΞΙΠΑΡΑΔΕΧΞΑΜΕΝΟΙΠΑ
 ΡΑΚΟΝΤΙΔΟΒΑΤΕΘΕΝΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΝΤΟΙΝΕΟΙΤΟΙΕ]

Chandlerus suam partem στοιχηδὸν scriptam testatur; ex Rosiano apographo partis B. hoc non accurate cognoscere licet. Retinui autem locos litterarum, qui in hoc apographo notati sunt, nisi forte inter transcribendum vel a typothetis unius litterae spatio unus et alter ductus loco motus est: et videntur in annorum praescriptis nomina propria paulo maioribus litteris exarata fuisse, quod subinde factum est, ut n. 147. et 160. item ut arbitror n. 140. unde ibi numerus litterarum non prorsus congruit. Universum titulum nunc habes prope integrum. Nam quum viderem, lapidem Elgin. 298. col. 1. eadem fere continere, quae n. 140. et Chandlerianus lapis refert, hos omnes restituere coepi alterum ex altero: qua re perfecta intellexi lapides Chandlerianum et Elginianum n. 298. col. 1. restitutos in singulis iam versibus iisdem litteris et incipere et desinere, in prioribus duobus annis eadem omnino donaria inveniri, eadem adeo ἐπέτεια statui debere, et Chandleriani tituli eos locos, in quibus olim haeseram, tum denique expediri, ubi, quae Elgin. n. 298. col. 1. ἐπέτεια offert, eadem in Chandleriano singulis locis ἐπέτεια ponantur. Porro in Elgin. n. 298. col. 1. (n. 141. B.) restituendo, quum vs. 25. a dextero fine sinistrorsum progressus essem, videbam initio versus 25. non sufficere spatium verbis σταθμὸν τούτων, quae post verba στέφανοι χρυσοῖ || || (vs. 24. 25.) ponenda erant: igitur ea ut a lapicida neglecta omittebam: mox vidi ea ipsa vs. 25. in Chandleri lapide abesse. Quibus animadversis in promptu erat, Chandlerianum et Elginianum lapidem partes esse tituli eiusdem, donaria *Hecatompedi* continentis, quum vel idem lapicidae error in utroque esset; postremo vidi scribas eorundem annorum eosdem esse in utraque parte, alterum *Cydathe-naensem*, alterum *Prospaltium*, denique omnia accuratissime congruere, ubi utrumque lapidem composueris et lacunas intermedias expleveris. Unde simul intelligitur, quod in Introd. dixi, hos titulos haud raro ex pluribus fuisse lapidibus compositos, qui casu in diversorum potestatem possessorum venerunt. Ceterum etiam Rosium hos lapides coniunxisse, ex ipso demum comperi, quum his commentariis dudum perfectis me conveniret, eique mea ostenderem. Commissuram lapidis utriusque linea verticali signavi: in A. Chandleri sive lapis sive apographum deficit post vs. 40.: igitur reliquos versus, quos ipse addidi, linea horizontali separavi. In B. ex primo versu nihil habet Rosianum apographum: sed Viscontus (v. ad n. 140). hoc latus Elginiani lapidis docet incipere a verbis ΕΚΠΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΞΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑ, quorum verborum vestigia vs. 1. extr. conspexerat vir oculatissimus: ex quo ea exceptis duabus ultimis litteris, quae in Chandleriano lapide sunt, in ordinem recepi. Titulus igitur integer hic est.

I. (1) Τάδε παρέδωσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδωσαν τὸν λόγον] ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήνα-

- (2) ια, τοῖς ταμίαις Πυθοδώρῳ Ἀλαιοῖ [καὶ] ξυνάρχουσι, οἷς Φορμίων Ἀριστίων[ος Κυδαθηναίων]
- (3) εὐ[ς] ἐγραμμάτευσ, οἱ δὲ ταμίαι, οἱ[ς] Φορμίων Ἀριστίωνος Κυδαθηναίους ἐγραμμάτευσεν, [πα-
- (4) βέδοσαν τοῖς ταμίαις, Ἀναξικράτει Λα[κωνί] καὶ ξυνάρχουσι, οἷς Ε...ενος Εὐφάνου[ς] Προ[ς-]
- (5) π[άλ]τιος ἐγραμμάτευσεν, ἐν τῷ νεῷ τῷ [Ἐκατομπέδῳ *] Φιάλαι χρυσοῖ ||, σταθμὸν τούτων ΧΧ[Π]
- (6) ΔΔΔΔΗΗΗ * ἡ κόρη χρυσοῖ ἐπὶ στήλης ἄσταθμος. *) ἀποβρανθήριον ἀργυροῦν ἄσταθμον. *) στεφάνῳ χρυσῷ
- (7) σῶ [Π], σταθμὸν τούτων ΠΔΔΔ *) [στ]έφανος χρυσῶς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει, σταθμὸν τούτου ΠΔΔ *) Φιάλαι ἀργυ-
- (8) ραῖ Π||, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ[Η] *) κ[αρ]χίσιον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΗΗ *) κ[αρ]χίσιον ἀργυροῦν Δ[-]
- (9) ὃς Παλιῶς, σταθμὸν τούτου ΗΗ *) στέφανος [χρυσῶς] σταθμὸν τούτου ... ΗΗΗ *) στεφάνῳ χρυσῷ σταθμ-
- (10) μὸν ταύτης ΠΔΗΗ *) στέφανοι χρυσοῖ || [Π] σταθμὸν τούτων ΗΔΔΔΠ|| *) στέφανος χρυσῶς, σταθμὸν [τ-]
- (11) ούτου ΔΠΗΗΗ|| *) χρυσῶς ||, σταθμὸν τούτου [Π] ΗΗΗΠΔΔΔΔΗΗΗ *) χρυσῶς, σταθμὸν ταύτης ΗΔΔΔΠΗΗΗ||
- (12) *) χρυσῶς, σταθμὸν ταύτης ΗΔΠΗΗΗ *) στέφανος χρυσῶς, σταθμὸν τούτου ΔΔ] ... *) ἀργυρῶς, σταθμὸν
- (13) ταύτης ΗΠΔΔΔΔΗΗ *) θυματήριον ἀργυροῦν σταθμὸν τούτου Χ' Επέτεια ἐπεγέγετο. *) [στέφανος] χρυσῶς
- (14) οὗς, σταθμὸν τούτου ΧΗΗΠ *) στέφανος χρυσῶς, σταθμὸν τούτου ... *) στέφανος χρυσῶς, σταθμὸν τού-
- (15) τούτου ΔΔΠ
- II. (16) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν [χρημάτων] τῆς Ἀθηναιῶν, Ἀναξικράτης Λακωνί[ας] κ[αὶ] ξυνάρχον-
- (17) τες, οἷς Ε...ενος Εὐφάνου Προ[ς]π[άλ]τιος ἐγραμμάτευσ, παρέδωσαν τοῖς [τ]αμίαις, οἷς [Λυ-
- (18) σικλῆς Δρακ[ον]τίδου Βατήθεν ἐγραμμάτευσ, Δε-χ[... καὶ] ξυνάρχουσι, παραδ[ε-]
- (19) ξάμ[ε]νοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς [Φορμίων] Ἀριστίωνος Κυδαθηναίους ἐγραμμάτευσ-
- (20) ε, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἐκατομπέδῳ *) Φιάλαι χρυσῶς [Π], σταθμὸν τούτων ΧΧ[ΠΔ]ΔΔΔΗΗΗ *) [κ]όρη χρυσῇ ἑ-
- (21) π[άλ]τιος ἄσταθμος. *) ἀποβρανθήριον ἀργυροῦν ἄσταθμον. *) στεφάνῳ χρυσῷ [Π], σταθμὸν τούτων [Π]
- (22) ΔΔ]Δ *) στέφανος χρυσῶς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει, σταθμὸν τούτου ΠΔ[Δ] *) Φιάλαι ἀργυραῖ Π||, σταθμὸν τούτου
- (23) ν [Π]ΗΗΗ *) κ[αρ]χίσιον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΗΗ *) κ[αρ]χίσιον ἀργυροῦν Διὸς Πολυῶς, σταθμὸν τούτου
- (24) τούτου ΗΗ *) στέφανος χρυσῶς, σταθμὸν τούτου ... ΗΗΗ *) στεφάνῳ χρυσῷ, σταθμὸν ταύτης ΠΔ]ΗΗΗ *) [στ]έφ-
- (25) αἱ χρυσοῖ || ||, ΗΔΔΔΠ|| *) στέφανος χρυσῶς

c) Hoc nomen restitui non potuit priusquam marmor Elgin. 298. allatum esset. Nunc omnia aperta sunt. Nam ann. 2. vs. 21. et ann. 3. vs. 36. compositis omnia explentur. Cf. n. 140. Monuit me de hac loci constitutione Rosii epistola. Ἀπορ-
ῥαντήριον est *vas aspersorium*, etiam περιρραντήριον dictum, idque fixum ideoque ἄσταθμον, ut φιάλη, ἐξ ἧς ἀπορραίνονται n. 138. 142. a). Noli igitur de aspergillo cogitare, quod recentiores Graeci περιρραντήριον dicunt. Cf. de verbo ἀπορραντήριον Intt. Polluc. I, 8. Viscont. Mus. Pio-Clem. T. V. p. 62.

d) Duas esse coronas docet dualis vs. 6. B. servatus; igitur vs. 7. A. ΞΟΝ in ΞΟΠ mutandum. Monuit Rosius litteris ad me datis. Et vide vs. 7. addi τούτων. Ann. 2. vs. 21. B. idem articulus superest, sed male legitur ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ex quo ultima littera abiicienda. Ibidem ΤΟΥΤΟΝ aut in ΤΟΥΤΟΙΝ mutandum aut negligentius dictum est. Cf. n. 140. Idem posui vs. 25. extr.

e) Vs. 22. ΠΕ mutandum in ΗΕ. Ponderis initium ΠΔ superest ann. 2. finem Δ suppledit n. 140. Sed tres ponderis notas fuisse, lacunarum spatia probabile reddunt. Igitur unum interposui Δ. Alia Victoriae corona recurrit post Euclidem n. 150. A. vs. 40 sq. sed ea ἄσταθμος certe usque ad eam aetatem, item n. 151. vs. 30. et n. 153. vs. 19 sq. ubi tamen ponderata videtur. Rursum alia est n. 150. A. vs. 21. et aliae n. 139. vs. 20-22. si ibi vere coniecimus.

f) Argenteas phialas esse iam olim conieci; nunc hoc magis liquet ex vs. 7. extr. 8. pr. item ex vs. 22. ubi ΑΡΑ muta in ΑΡΑ. Numerus phialarum constat ex vs. 8. pondus ex collatis vs. 8. 23.

g) V. ad n. 140. g).

h) Vs. 8. B. ΙΟΝΑ muta in ΠΟΝΔ. Iuppiter Polieus in arce colitur (Pausan. I, 24. Etym. M. v. Πολύδης). Alia duo carchesia sunt n. 139. ubi cf. not. Sed idem, quod hic, recensetur post Euclidem n. 150. A. vs. 47.

i) Fuisse στέφανον docet ann. 1. aureum ann. 2. Ponderis finis superest vs. 24. B. Id olim longioris putaveram numeri esse, quod litt. k) non recte restituta erat.

k) Falso olim putaveram χρυσίδα esse, incertum tamen hoc supplementum ipse iudicans. Nunc parte B. allata res perspicui potest, quae antea non poterat ab ullo. Nam vs. 9. B. extatNEX..ΞΕ, στεφάνη χρυσή, cuius deinde vs. 10. A. pondus ad-

ditur. Consentit ann. 2. vs. 24. B. ubi extat ΣΤΕΦΑΝ[Ε] et post lacunam finis ponderis τττ idem qui vs. 10.

l) Ann. 1. vs. 10. in margine dextero lapidis A. periit numeri ΠΠ ultima unitas. Et coronarum et ponderis numerus servatus est ann. 2. vs. 25. A. ubi lapidica omisit verba σταθμὸν τούτων. Vs. 24. B. extr. in fine extant vestigia litterarum ΣΤ[ΕΦ, quae deficiunt vs. 25. A. init. Anno 3. vs. 39. B. 40. A. idonea eiusdem donarii indicia supersunt.

m) Coronam esse docet ann. 2. vs. 25. E voce χρυσός, quam spatia evincunt, ann. 1. vs. 10. B. superest ΟΞ. Pondus habes vs. 11. A.

n) Nomen habes ann. 1. et ex parte ann. 2: pondus praeter prima duo ΗΗ ibid. Primum H restitui ex n. 140. vs. 33. 45. Sed inter primum et alterum H aliud intercessisse H videtur; non tamen de ea re certus sum, quod litterarum numerus in singulis versibus non prorsus videtur par fuisse. Vs. 11. quidem, si ΗΗΗ posueris, una littera quam vs. 10. amplior est; sed id verum esse suadet positus litterarum in parte B. servatarum ille, quem dedi.

o) Nomen habes vs. 26. A. pondus vs. 11. B. praeter extrema Π, quae addidi ex vs. 26. B.

p) Nomen ex parte superest vs. 12. A. vs. 26. B. vs. 27. A. ubi simul ponderis initium.

q) Videbatur mihi olim χρυσίς esse; sed vs. 12. B. nunc comparet ΑΡ[ΛΥ]ΡΙΞ, ut multae aliae n. 138. 142. Cf. Polluc. 1, 28. τὰ δὲ ἀναθήματα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στέφανοι, φιάλαι, ἐκπώματα, θυμιατήρια, χρυσίδες, ἀργυρίδες, οἶνοχόαι, ἀμφορίσκοι.

s) Nomen superest ann. 1. pondus ann. 2. et ibidem pars nominis vs. 27. B. item ann. 3. vs. 42. B. ubi ΑΡΑ muta in ΑΡΑ.

t) Quum olim de ἐπετείῳ huius tituli non constaret, non potui haec profligare, quae allata parte B. iam expedit. Nam vs. 13. litterae ΕΤΟ supersunt ex formula ἐπέτεια ἐπεγένετο. Fuisse στέφανον docet vs. 28. A. χρυσός apertum est ex initiali X vs. 13. B. Pondus vs. 14. A. superest sane ingens pro corona aurea.

w) Ἐπέτεια haec secundi anni esse docent spatia et reliquae litterae ΠΕ. Fuisse res aureas docet vs. 29. B. superstes ΠΥΣΟ; coronas fuisse spatii congruentia et res ipsa probabile reddit: duas esse dualis χρυσῶ et vs. 30. A. τούτων demonstrat. Ceterum vs. 30. ut vs. 15. nota in vacuo spatio nihil perisse.

142.

Marmor Elgin. Visc. n. 37. (vide nos ad n. 138.), Synops. Mus. Brit. n. 311. στοιχῆδον scriptum. Edo ex schedis Rosianis et Osanni cum supplementis nostris: in schedis Osanni haec pars est littera B. notata; sed ipsi in Sylloge est col. I. Alteram columnam edidi n. 138. ubi vide quae notavi.

[Textum vide pag. 202. 203. interpositum.]

Varietas lectionis utriusque apographi. Vs. 1. ultima littera Osanno est Θ. Vs. 2. extr. Os. ΝΔΙΑ, Ros. .ΑΤΑ. Vs. 3. pro littera tertia, quinta, sexta, septima et ultima Ros. lacunas offert. Vs. 4. Os. ΑΧΑ. ΝΕΙ. Vs. 5. Os. nihil nisi ΕΡΘ, ubi posui ΕΡΘ: Ros. .ΠΟΝΕΟΙ et reliqua usque ad finem

versus, quae plane vera sunt. Vs. 6. idem pro prima et quarta littera lacunas habet; primam litteram omittit etiam Os. eam addidi ex Visc. qui hoc marmoris latus incipere ait a notis ΗΗΗΗΔΔ: etenim hoc demum versu legere coepit, unde dicit versus superesse ultra χλ, quum tamen plus.

quam l. supersint. Vs. 7. tres primae litterae Os. sunt XXX; Ros. habet .XN, vere. Vs. 8. tres ultimas litteras ΠΙΦ omittit Ros. Vs. 9. init. Osannus H...ΠΤΤΤ, Rosius .MA...ΤΤΤΤ: addidi MA, quod veri vestigium inest. Vs. 10. ex Rosio dedi PAI pro Osanniano PI; non tamen mutato loco litterarum, quem Os. indicat, interposui A. Mox Os. HNHNAΞ, Ros. IMHHΔΔ: delegi meliora. Vs. 13. extr. Os. ΔΡΑ, Ros. ΑΡ. Vs. 14. ubi ex Ros. dedi Ρ, Os. habet Γ. Vs. 15. Ros. omittit ultimum Υ. Vs. 16. primo loco Ros. ΑΞΤΑΘΜΟΞ, Os. ΑΞΤΑΘΜΟΝ. Vs. 17. Ros. omittit primum Η, vs. 18. ultima ΡΟ. Vs. 19. in voce ἐγραμμάτευε Os. ΤΟ pro ΤΕ. Vs. 20. tres primas litteras omittit Ros. In voce Καλλαισχω litteras ΡΟ ex Ros. addidi. Vs. 21. extr. Ros. ΚΕΦΙΞΙΟΝ. Vs. 24. primum Μ et ultimum Ν addidi ex Ros. Vs. 25. init. Ros. ΡΑΙ, Os. ΡΕΙ; in fine Ros. ΗΗΗ.ΤΤΤ, Os. ΗΗΗΔΔΡΤ, hic recte. Vs. 32. recte Ros. ΙΙΙ; Os. ΗΗ. Vs. 34. primi numeri notam Γ ex Ros. dedi, ubi Osanno lacuna est. Ibid. extr. Osannus ΑΡΑ, Ros. ΑΡΑΥ. Vs. 35. Os. ΤΟΜΗ, Ros. ΤΟΝΗ. Vs. 37. Os. ΕΥΟΝΥΜΕΙΞ; Ros. habet quod dedi. Vs. 40. Os. omittit primum Ι. In numeris primum Τ ex Ros. dedi: Os. lacunam habet. Vs. 43. pro ultimo Η Ros. Τ. Vs. 44. ubi Ρ ex Ros. scripsi, Os. legit Γ. Mox Ros. ΗΤΤΙΙ, Os. ΤΤΤΙΙ. Vs. 45. med. Os. ΡΔΙΙ...ΥΝΟΞ, Ros. ΡΔΓΤΗΥΧΝΟΞ, hic rectius. Vs. 46. Os. ΑΡΑΥΡΑΙΝ, Ros. ΑΡΑΥΡΑΙΠ. Vs. 49. litteram Ο ante lacunam ex Ros. addidi; in fine versus Os. ΤΚΥΡ, Ros. ΗΚΥΛ. Vs. 51. prima numeri nota Osanno est Η, Rosio Γ; composui utrumque, et dedi Ρ, quod unice verum est. Vs. 52. Os. ΙΕΡΟΛ, Ros. ΗΙΕΡΟΝ. Nihil est illud Λ pro Ν; nusquam enim in hoc titulo Λ pro Ν assumptum reperitur. Vs. 53. Os. .ΡΝΟΞ. ΧΟΝΤ; recte Ros. ΙΟΝΟΞΕΥΟΝ, omisso Τ.

Perscripta hoc titulo donaria *Pronai* eadem quae n. 138, et quae post n. 138. accesserunt. Penteteris est Olymp. 91, 3-92, 2. (v. Introd. §. IX. X.). Universus titulus ita legendus est:

- I. (1) Τάδε παρέδο[σαν] αἱ τέτταρ[ε]ς ἀρχαί, αἱ ἐδίδον τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια,
- (2) τοῖς ταμίαις Τεισαμενῶ [Π]αιανιεῖ καὶ ξυνάρχουσιν, οἷς Πολυμήδης Κηφισίου Σ... εἰς ἐγγραμμάτευε, οἱ δὲ ταμίαι, οἷς Πολυμήδης Κηφισίου Σ... εἰς ἐγγραμμάτευεν, παρέδωκαν τοῖς ταμίαις Πολυ[ξ]ενίδῃ Ἀχαρνεῖ καὶ [ξυνάρχουσιν, οἷς ... αἶος Κωμάρχου Ἀφιδναῖος ἐγγραμμάτευε,
- (5) ἐν τῷ προνήῳ *) φιάλη χρυσή, ἐξ ἧς ἀπορρέονται, ἄσταθμος. *) φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τού-
- (6) των ΤΤ]ΗΗΗΗΔΔΔΙΙ *) κέρατα ἀργυρᾶ [ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΔΔΡΤΤΤ *) ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν τούτων
- (7) . ΔΡΤΤ *) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔΡΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΗΗ *) στέφανο-
- (8) ς χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΤΤΤ[ΙΙΙ] *) φ[ιάλα ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙ ΙΙ, σταθ-

INSCR. GR. VOL. I.

- (9) μὸν ΗΗ]ΗΔΔΡΤΤΤ *) ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΗΗ
- (10) ΗΗΔΔ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων Η[Η]ΗΗΔΔ *) ποτήριον ἀργυροῦν Ι, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ *) φιάλαι ἀρ-
- (11) γυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΗΔΔΔΔΤΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυραῖ., [σταθμὸν τούτων ΗΗΡΤ *) ποτήριον ἀργυροῦν Ι,
- (12) σταθμὸν τούτου ΡΔΡΤ *) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΤ *) [φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΡΔΔΔ
- (13) ΔΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸν [τούτων] ΗΗΗΗΔΤΤΤ *) ἀργυροῖς Ι, σταθμὸν ταύτης ΗΔΤ *) ποτήριον ἀργυ-
- (14) ροῦν, ΔΔΔΔ]ΤΤ *) ἀργυροῖς Ι, σταθμὸν ταύτης ΡΔ *) ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΡ ΤΤΤΤ *) ἀργυροῖς Ι, σ-
- (15) ταθμὸν ταύτης ΗΡΤΤΤ *) ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ *) ἀργυροῖς ΙΙ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΡΔ
- (16) ΔΡΤ *) κύλιξ ἀργυρᾶ, ἄσταθμος. *) φιάλη ἀργυρᾶ, σταθμὸν [ταύτης ΗΡΔΔΔΔΤΤΤΤ *) ἀργυροῖς ΙΙ ΙΙ, σταθμὸν τ-
- (17) οὔτων] .. ΗΗΡΔΔΔΡΤΤΤ Ἐπέτεια ἐ[πεγένε]το ἐν τῷ προνήῳ *) ἀργυροῖς., σταθμὸν τούτων ΡΗΗ ΔΤΤΤ
- II. (18) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, Πολυξενίδης Ἀχαρνεὺς καὶ ξυνάρχοντε-
- (19) ς, οἷς ... αἶος Κωμάρχου Ἀφιδναῖος ἐγ[ραμμά]τεύε, παρέδωκαν τοῖς ταμίαις, οἷς ... οκλείδης
- (20) Σωστράτου Φρεάριος ἐγγραμμάτευε, Καλλαισχω Εὐπυρίδῃ καὶ ξυνάρχουσιν, παραδεξιμένοι
- (21) παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, οἷς Πολυμήδης Κηφισίου Σ[.....] εἰς ἐγγραμμάτευε, ἐν τῷ προνήῳ.
- (22) *) φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων ΤΤ ΗΗΗΗΔΔΔΤΤ *) [κέρατα ἀργυρᾶ ΙΙ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΔΔΡΤΤΤ
- (23) *) ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν τούτων] .. ΔΡΤ *) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΡΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυ-
- (24) ραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΗΗ *) στέφανος χρυσοῦς, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔΤΤΤΙΙΙ] *) φιάλα ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν το-
- (25) ὅτιον ΗΗ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΔΔΡΤΤΤΤ *) ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ
- (26) *) φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων Ρ]ΗΗΗΗ ΔΔ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗ ΔΔ *) ποτήριο-
- (27) ν ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ *) φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΡΗΔΔΔΔΤΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυραῖ.,
- (28) σταθμὸν τούτων ΗΗΡΤ *) ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΡΔΡΤ *) λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΤ
- (29) *) φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων Η]ΗΡ ΔΔΔΔΤΤΤΤ *) φιάλαι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔΤΤΤ *) ἀ-

Cc

[Continuatur p. 204.]

ΞΑΝΤΟΝΙΟΛΟΝΕΚΡΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΞΡΑΝΑΘΕΝΑΙΑ ·
 ΡΧΟΞΙΗΟΙΞΡΟΥΜΕΔΕΞΚΕΦΙΞΙΟΞ ΞΕΛΡΑ
 ΟΞ ΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΠΑΡΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞΤΑΜ
 ΟΙΞ . . . ΑΙΟΞΚΟΜΑΡΧΟΑΦΙΔΝΑΙΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕ
 ΤΑΙΑΞΤΑΘΜΟΞΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΗΔΔΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥ 5
 ΤΟΝΡΔΔΓΡΗΡΠΟΤΕΡΙΑΑΡΛΥΡΑΡΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ .
 ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΗΞΤΕΦΑΝΟ
 ΑΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΗΗΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΠΠΞΤΑΘ
 ΥΤΟΔΔΔΔΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΗ
 ΟΤΕΡ[ΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΤΟΔΔΔΔΦΙΑΛΑΙΑΡ 10
 ΛΥΡΑΙ]. ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΤΟΝΗΗΡΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΙ
 ΤΟΔΔΗ[ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΡΔΔΔ
 ΗΑΡΑΥΡΙΞΙΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΔΗΡΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥ
 ΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΡΗΡΑΡΛΥΡΙΞΙΞ
 ΟΝΤΟΥ[ΤΟΔΔΔΑΡΛΥΡΙΔΕΞΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΡΔ 15
 ΘΜΟΝ[ΤΑΥΤΕΞΗΡΔΔΔΔΗΡΑΡΛΥΡΙΔΕΞΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤ
 ΙΡΡΟΝ[ΕΙΟΙΑΡΛΥΡΙΔΕΞ. ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΡΠΗΡ
 ΑΙΑΞΡΟ[ΥΧΞΕΝΙΔΕΞΑΧΑΡΝΕΥΞΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕ
 ΥΕΠΑΡ[ΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞΤΑΜΙΑΙΞΗΟΙΞ . . . ΟΚΛΕΙΔΕΞ
 ΟΙΕΥΡ[ΥΡΙΔΕΙΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΞΙΠΑΡΑΔΕΧΞΑΜΕΝΟΙ 20
 ΙΞΙΟΞ[. ΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΕΝΤΟΙΡΡΟΝΕΙΟΙ
 ΔΔΗΡ[ΕΡΑΤΑΑΡΛΥΡΑΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΔΔΓΡΗΡ
 ΟΞΑΡΛΥΡΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΓΡΗΡΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥ
 ΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΔΔΔΗΡΠΠΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟ
 ΗΔΔΓΡΗΡΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΔ 25
 ΑΛΑ[ΙΑΡΛΥΡΑΙΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΔΔΠΟΤΕΡΙΟ
 ΡΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΔΔΔΔΗΡΠΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ .
 ΟΝΤΟΥ[ΤΟΡΔΔΓΡΗΡΥΧΝΟΞΑΡΛΥΡΟΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΗ
 ΗΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΔΗΡΑ
 ΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΔΔΗΡΑΡΛΥΡΙΞΙΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥ 30
 ΗΡΑΡΛΥΡΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΡΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡ
 ΝΤΟΥΤΟ[ΝΗΗΗΡΔΔΔΓΡΗΡΚΥΛΙΧΞΑΡΛΥΡΑΑΞΤΑΘΜΟΞΦΙ
 ΙΔΕΞΠΠΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ . . ΗΗΡΔΔΔΔΓΡΗΡΑΡΛΥΡΙΔΕΞ
 ΟΑΡΛΥΡΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞ
 ΑΙΞΚΑ[ΥΛΑΙΞΧΡΟΞΕΥΡΥΡΙΔΕΞΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ 35
 ΜΑΤΕΥ[ΕΠΑΡΕΔΟΞΑΝΤΟΙΞΤΑΜΙΑΙΞΗΟΙΞ
 ΧΞΑΜΕ[ΝΟΙΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝΗΟΙΞ . . .
 ΡΟΝΕΙΟ[ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΗΔΔΙΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ
 ΡΔΔΓΡΗΡΠΟΤΕΡΙΑΑΡΛΥΡΑΡΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝ . . Δ
 ΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΗΕΡΤΑΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΡΗΗΞΤΕΦΑ 40
 ΡΑΔΥΟΞ[ΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΗΗΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΠΠΞΤ
 ΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΔΔΔΔΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΓΠΞΤΑΘΜΟΝ
 ΥΤΟΝΗ[ΗΗΗΔΔΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 ΔΗΡΠΠ[ΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙ . ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗΗΡΠ
 ΑΡΛΥΡΟ[ΞΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΔΔΗΦΙΑΛΑΙΑΡΛΥΡΑΙΠΠ 45
 ΡΞΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΟΝΗΗΗΗΔΗΡΑΡΛΥΡΙΞΙΞΤΑΘ
 ΥΤΟΔΔΔΔ[ΗΡΑΡΛΥΡΙΞΞΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΡΔΠΟΤΕΡΙΟΝ
 ΘΜΟΝΤΑΥΤΕΞΗΡΠΟΤΕΡΙΟΝΑΡΛΥΡΟΝΞΤΑΘΜΟΝ
 ΔΔΓΡΗΡΚΥΛΙΧΞΑΡΛΥΡΑΑΞΤΑΘΜΟΞΦΙΑΛΕΑΡΛΥΡΑΞΤ
 ΟΝΤΟΥΤΟ[Ν . . ΗΗΡΔΔΔΔΓΡΗΡΑΡΛΥΡΙΔΕΞ . ΞΤΑΘΜΟΝ 50
 Ξ ΚΑΙΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞΗΟΙΞ
 ΟΙΞΤΑΜΙΑΙΞ etc.

- (30) ἄργυρος I, σ[ταθμὸν ταύτης HΔΗΤ *] ποτ[ήριον] ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔΗΤ *) ἄργυρος I, σταθμὸν ταύ-
- (31) της ΠΔ *) ποτ[ήριον] ἄργυροῦν, σταθμὸν [τοῦ] του ΔΔΔΠΗΤΗΤ *) ἄργυρος, σταθμὸν ταύτης ΗΠΗΤΗΤ *) ποτήριον ἄρ-
- (32) γυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ *) ἄργυροῖδ[ες] II II, σταθμὸν τούτου HHHΠΔΔΔΠΗΤ *) κύλιξ ἄργυρᾶ, ἄσταθμος. **) φι-
- (33) ἀλὴ ἄργυρᾶ, σταθμὸν ταύτης ΗΠΔΔΔ[ΔΗ]ΗΤΗΤ *) ἄργυροῖδες II II, σταθμὸν τούτων .. HHHΠΔΔΔΠΗΤΗΤ *) ἄργυροῖδες
- (34) .. σταθμὸν τούτων ΠΗ[Η]ΔΠΗΤΗΤ Ἐπέτε[ια] ἔπεγενετο. **) ἄργυρος, σταθμὸν ταύτης
- III. (35) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημά[τ]ων τῆς Ἀθηναίων, Κάλλαισχος Εὐπυρίδης καὶ ξυνάρχοντες,
- (36) οἷς] ... οκλείδης Σωστράτου Φρεά[ρ]ίους ἐγραμμάτευ[ε], παρέδωκαν τοῖς ταμίαις, οἷς
- (37) ἰωνος Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμῶν, οἷς ...
- (38) αἷος Κωμ[ά]ρχου Ἀφιδναῖος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προη[γ]ῳ. *) [φιάλαι] ἄργυραῖ HΔΔΙ, σταθμὸν τούτων
- (39) ΤΤΗΗΗΗΔ[ΔΔΗΤ] *) κέρατα ἄργυρᾶ III [I.] σ[ταθμὸν] τούτων [Π]ΔΔΠΗΤΗΤ *) ποτήρια ἄργυρᾶ Π, σταθμὸν τούτων .. Δ
- (40) ΠΗΤ *) λύχνος ἄργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ [Π]ΗΤΗΤ *) φιάλαι ἄργυραῖ ἐπτά, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ *) στέφα-
- (41) νος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗΤΗΤΗΤ *) φιάλα ἄργυρᾶ δύο, σ[ταθμὸν] τούτων ΗΗ *) φιάλαι ἄργυραῖ II II, σ-
- (42) αθμὸν τούτων ΗΗΗΔΔΠΗΤΗΤ *) ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ *) φιάλαι ἄργυραῖ Π II, σταθμὸν
- (43) τούτων ΠΗΗΗΗΔΔ *) φιάλαι ἄργυραῖ III II, σταθμὸν τούτων Η[ΗΗΗΔΔ] *) ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου
- (44) ΔΔΔΔ *) φιάλαι ἄργυραῖ Π II, σταθμὸν τούτων ΠΗΔΔΔΔΗΤΗΤ *) φιάλαι ἄργυραῖ .., σταθμὸν τούτων ΗΠΗΤ
- (45) *) ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΠΔΠΗΤ *) λύχνος ἄργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΗΤ *) φιάλαι ἄργυραῖ III,
- (46) σταθμὸν τούτων ΗΠΔΔΔΔΗΤΗΤ *) φιάλαι ἄργυραῖ Π, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΗΔΗΤΗΤ *) ἄργυρος I, σταθ-
- (47) μὸν ταύτης HΔΗΤ *) ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ[ΗΤ] *) ἄργυρος, σταθμὸν ταύτης ΠΔ *) ποτήριον
- (48) ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΠΗΤΗΤ *) ἄργυρος, σταθμὸν ταύτης ΗΠΗΤΗΤ *) ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν
- (49) τούτου ΔΔΔ *) ἄργυροῖδες II II, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΠΔΔΔΠΗΤ *) κύλιξ ἄργυρᾶ, ἄσταθμος. **) φιάλη ἄργυρᾶ, σ-
- (50) αθμὸν ταύτης ΗΠΔΔΔΔΗΤΗΤ *) ἄργυροῖδες II II, σταθμὸν τούτων .. ΗΠΔΔΔΔΠΗΤΗΤ *) ἄργυροῖδες .., σταθμὸν
- (51) τούτων ΠΗΗΗΔΠΗΤΗΤ *) ἄργυρος, σ[ταθμὸν] ταύτης

IV. (52) Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημά[τ]ων τῆς Ἀθηναίων καὶ ξυνάρχοντες, οἷς

(53) ἰωνος Εὐωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παρέδωκαν τοῖς ταμίαις etc.

Periit huius tituli lapis dexter, qui n. 138. sinister est (v. ad n. 138.). Primam formulam restitui secundum ea, quae in Introd. §. V. monui; nota vero ταμίαις dici, non iam ταμίαισιν. Primus, qui appellatur, Quaestor est Tisamenus, qui idem Osanno esse posse videtur atque ap. Andoc. de myst. p. 39. Παιανιεῖ idem bene scripsit; et deinde Πολυμήδης, assumpto vs. 21.: mihi probabilius visum Sybriden? Idem scripsit Ἀθηναῖος, ubi ego ... αἷος: neque enim de nomine constat. Vs. 5. corrige ΠΡΟΝΕΙΟΙ. In secundi et tertii anni praescriptis Osannus *Timoclidem* dedit; poterat etiam *Ergoclidem* et alia nomina. Praeterea tertii et quarti anni praescripta vitiauit, ex num. 138. Eucolum Astygitonis f. et Cephisophontem Cephisodori f. Hermensem scribas inferendo: quam rationem refutavi in Introd. §. VI. Ceterum quarti anni recensensus periit: quem ex priorum annorum catalogis explorare, digitorum labor inutilis est. Inde a quarto anno autem latior videtur titulus fuisse, trium litterarum spatio in sinistram excedens reliqua (cf. n. 140.); fortasse tamen inde a vs. 53. rursus unius vel plurium litterarum spatio reductiones versus erant, ut n. 141. factum videtur.

De donariis paucissima dicenda sunt, quod plurima ad n. 138. occupavi, ubi quae iisdem litteris (a, b, c, d etc.) notata sunt, ea plane eadem sunt quae in hoc titulo. Quod quum Sylloges editor non animadvertisset, in utroque titulo restituendo plurimos commisit errores: ut statim litt. a) primo anno apud eum plane non extat, sed pro eo articulo articulus litt. b) positus est. Hoc memorabile, donarium litt. a) in solo primo anno referri, non in reliquis: igitur patet secundo id anno absumptum esse, et tabulis expensorum inscriptum. Vs. 9. litt. i) spatii causa omisi vocem τούτων.

m) In hac regione ann. 1. vs. 10-13. aliquoties TOTON pro TOYTON scriptum est: quod rarum ante Euclidem.

r) In hoc articulo desinit n. 138.

s) Supplevi ex ann. 2. vs. 29. et ann. 3. vs. 46.

t) Extat ann. 1. vs. 13. et initia etiam in ceteris annis.

u) Initium habes ann. 1. vs. 13. APA, hoc est APΛ, pondus ann. 2. vs. 30. et ann. 3. vs. 47.

v) Post u) anno 3. vs. 47. infertur: ποτήριον ἄργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ, idemque extat ann. 2. vs. 30. sed deficientibus ponderis notis. At ann. 1. vs. 13-14. haesi, quod lacuna tantum supplementum non capit: attamen certum est ibi hoc donarium reponendum esse. Nempe quadratarius ibi aliquid omisit, probabiliter formulam σταθμὸν τούτου, quod accidit n. 141. Ex numero ponderis vs. 14. init. superest finis ΗΤ: hinc ponderi ΔΔΔΔ duae minimum drachmae addendae sunt; nec verisimile

est inter ΔΔΔΔ et Η- alias notas intercidisse. Si una exciderit, illa necesse est fuerit Γ vel Ι.

z) Ponderus intercidit anno 1. vs. 15. sed anno 2. vs. 32. integrum servatum est ΔΔΔ. Contra ann. 3. vs. 49. est ΔΔΔΔ. Nempe primum Δ mutandum in O.

aa) Nomen donarii et phialarum numerus extat ann. 2. vs. 32. eadem cum pondere supersunt ann. 3. vs. 49.

bb) Ex nomine vasis ann. 3. vs. 49. restat initium KYΛ, ann. 1. vs. 16. finis ΧΞ et reliqua ἀργυρᾶ ἄσταθμος: quantilli igitur fuit haec restituere? Sed

etiam talia nobis relictia sunt. Ceterum hic calix haud dubie in basi firmus stetit: igitur non appenditur.

ce) Nomen vaseuli nusquam superest; sed vox ἀργυρίδες sua se probabilitate commendat, et explet lacunam. Ponderus superest ann. 3. vs. 51. et ann. 2. vs. 34. ubi primum Γ ex vs. 51. in Η mutandum est.

ff) Ἐπέτειον anni secundi vs. 34. una est ἀργυρίς, quae redit vs. 51. Tertius annus nulla habuit ἐπέτεια: nam vs. 51. vix patitur supplementum ἐπετείων mentionem addens.

143.

Athenis in arce, in pavimento porticus templi Turcici. Marmor στοιχῆδον scriptum. Ed. Chandl. Inscr. II, 23. p. 53.

	ΝΕΟΠΟΛΙΤΑΙ	
	ΠΑΡΑΧΕΡΡΟΝΕ	
	ΛΙΜΝΑΙΟΙ	
	ΤΥΡΟΔΙΣΙΑ	Χ
5	ΔΑΡΕΙΟΝΠΑΡΑ	Δ
	ΝΤΕΜΜΥΞΙΑΝ	Δ
	ΡΕΙΑΠΑΡΑ	Δ
	ΛΙΕΙΟΝ	Τ
	ΙΑ	Χ
10	ΤΕΙΧΟΣ	Τ
	ΥΝΔΑΚΙ	ΧΧ
		ΧΧΧ

Exemplum hoc est descriptionis (ἀναγραφῆς) tributorum a sociis solutorum, quae imperatur lege n. 75. atque aut ab Hellenotamiis facta est aut cura Areopagitarum. Et hanc quidem tabulam cur tributorum intentione ab Alcibiade potissimum Olymp. 89, 1-2. facta antiquiorem iudicem, nullam causam video: eadem non potest anno Olymp. 91, 2. recentior haberi, quo circiter anno tributa sublata sunt, constituta in eorum locum vigesima rerum exportandarum et importandarum (Oec. civ. Ath. T. I. p. 348.). Loci, qui in hoc fragmento memorantur, sunt Thraciae et Mysiae potissimum. Vs. 1. Νεοπολίται comparent, qui sunt inter Amphipolin et Abdera; vs. 2. intellige Thracicam Chersonesum: sitne παρὰ Χερρόνησιτῶν an de urbe quadam παρὰ Χερρόνησον, nescio. Vs. 3. Λίμναῖοι sunt, Milesiorum coloni prope Sestum in Chersoneso (Steph. Byz. v. Λίμναι et intt.); vs. 4. Tyrodiza Thraciae prope Serrhium (v. Steph. v. Τυρόδιζα: vetustior forma Τυρόδιζα extat etiam ap. Herodot. et notatur ex Hellanico: cf. Steph. et intt.). Vs. 5. cave de Δαρείῳ Phrygiae cogites. Vs. 6. fortasse

τὴν ἀκτὴν τὴν Μυσίαν vel παρὰ τῶν οἰκούντων τὴν Μυσίαν legendum. Vs. 10. possis Σέρριον τεῖχος intelligere: sed vix credo. Vs. 11. conicias πρὸς τῷ Ῥύνδακι: sed debebat Ῥυνδάκι esse: cetera nomina nunc non expedio. Summae sunt partim Χ, ΧΧ, ΧΧΧ, 1000, 2000, 3000 drachmae; partim Τ, talentum; partim Δ (sic correxi Oec. civ. Ath. T. I. p. 432.), decem talenta. Ceterum et ex Mysiae mentione et ex postremae summae magnitudine patet, singula haec nomina non esse omnia singulorum civitatum, sed plures ut συντελεῖς iunctim pendisse tributum: qua de re monui olim (l. c. p. 444.). Quam rem duobus aliis exemplis illustravi, altero Samothraciorum, altero Rhodiorum. Nam Rhodum insulam (urbem Rhodum, Olymp. 93, 1. conditam, tum nondum fuisse satis noram ex Diodoro, omnibusque notum putabam) docui tributariam pridem fuisse (Thuc. VII, 57.); quum tamen tria illa Rhodi oppida, Lindus, Ialysus, Camirus, una tributum pendisse antea videantur, Alcibiadem ea separasse non sine causa conieci. Inde a vs. 10. litterarum series discrepat a versibus prioribus.

144.

In arce, in pavimento porticus aedis Turcicae; unde marmor pedibus detritum et lectu difficile. Olim edidit Chandlerus Inscr. II, 2. p. 40. et ipse deinde supplēvi et explicui Oec. civ. Ath. tab. I. n. 2. T. II. p. 182-198. Elginus lapidem in Britanniam attulit: est ap. Viscont. n. 55. Synops. Mus. Brit. n. 159. Ibi transcripsit Osannus, qui denuo edidit Syll. I, 7. p. 35-37. Ego nunc usus sum ipsis Osanni schedis et Rosii variis lectionibus; sed hic eas solas misit, quas indicabo. Litterarum formae eae sunt quas dedi: pro Λ tamen est Α, ut fere ubivis, ubi Α apud nos cernitur, in Atticis inscriptionibus Α debet intelligi. Elementa in plurimis versibus Chandlero teste sunt ΧΛΙ; neque tamen in omnibus eundem litterarum numerum fuisse constat, quod ipse annotat Chandlerus.

[Textum vide in pag. seq.]

Varietas lectionis. Vs. 2. init. Ros. ΤΕΝΔΔΕ-ΤΑΝ. Vs. 3. Chandl. Os. ΤΙΜΕΤΟΥΤΟΝΔΑΝ: pro his Ros. ΔΕΤΟΝΤΟΚ...ΑΝ: in quo etsi τὸν τό-

κον commodum videtur, nihil tamen inde profeceris. Vs. 5. Chandl. ΕΔΑΝΙΞΑ: Os. ΕΔΑΝΕΙΞΑ: vs. 7. ille ΠΡΥΤΑΝΙΑΞ, hic ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ. Vs. 9.

[Continuatur p. 191.]

ΑΤΤΕΛΟΙΣΤΕ... [ΞΤΡ]
ΤΕΝΑΔΕΙΑΝΕΡΙΤΕΣΑΙΑΝΤΙΔΟΣΤΕΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣ - - ΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣ - - - ΧΡΥΣΙΟ
ΙΥΣΙΚΕΝΟΗΔΔΔΔΠΕΞΕΤΙΜΕΤΟΥΤΟΝΔΑΝΕΙΣΘΕΝΤΟΝ
5 ΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΠΑΡΕΔΡΟΙΣΕΔΑΝΕΙΣΑ[ΜΕΝ - - ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΝΗΟΥΤΟΙΔ 5
ΕΕΔΟΣΑΝΑΘΛΟΘΕΤΑΙΣΕΣΡΑΝΑΘΕΝΑΙΑΑΜΕΜΓΤΟΙ - - ΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΝΕΡΙΤΕΣΑΙΑΝΤΙΔΟΣΤΡΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕ
ΣΕΙΚΟΣΤΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
ΕΡΙΤΕΣΚΕΚΡΟΡΙΔΟΣΤΕΤΑΡΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣΗΕ - [ΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ - - ΚΡ
ΑΤΕΙΕΥΟΝΥΜΕΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΣΤΡΑΤΙΟΤΑΙΣΕΤ
10 ΕΡΙΤΕΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΟΛΔΟΣΕΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣΔΕΚΑ[ΤΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ - - ΚΡΑ 10
ΤΕΙΕΥΟΝΥΜΕΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΣΤΡΑΤΙΟΤΑΙΣΕΜΓ
ΕΡΙΤΕΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΟΛΔΟΣΕΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣΤΡΙΤΕ[ΚΑΙΔΕΚΑΤΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΗΕΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ - ΚΡΑΤ
ΕΙΕΥΟΝΥΜΕΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΗΝΗΟΥΤΟΙΔΕΔΟΣΑΙ
ΕΡΙΤΕΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΟΛΔΟΣΕΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣΕΙΚΟΣ[ΤΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ - - ΚΡΑ 15
ΤΕΙΕΥΟΝΥΜΕΙΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΣΙΕΣΤΑΝΑΥΣΤΑΞΕΞΙ
ΕΡΙΤΕΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΟΛΔΟΣΕΡΡΥΤΑΝΕΥΟΣΕΣΔΕΥΤΕ[ΡΑΙΚΑΙ - ΚΟΣΤΕΙΗΗΜΕΡΑΙΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣ-ΠΑΡΕΔΡΟΙΦΙΛΟΜΕΙΟΙΜ
ΑΡΑΘΟΝΙΟΙΚΑΙΣΤΡΑΤΕΛΟΙΕΝΤΟΙΘΕΡΜΑΙΟΙΚΟΙΓΟΙ
ΔΡΟΙΦΙΛΟΜΕΙΟΙΜΑΡΑΘΟΝΙΟΙΚΑΙΣΤΡΑΤΕΛΟΙΕΝΕΟ[ΘΕΡΜΑΙΟΙΚΟΙΓΟΙ
20 Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α Ν Α [Λ Ο Μ Α Τ Ο Ν Σ Υ Μ Γ Α Ν Τ Ο Ν Τ Ε Σ 20
Α Ρ Χ Ε Σ Η Η Η Τ Τ Τ

ultima ET et vs. 10. ultimum A omittit Os. Vs. 11. ultima littera Osanno M, Chandlero est A. Vs. 13. retinui Chandleri lectionem, nisi quod in voce HOYTOI adscivi litteras HO ex Os. pro quibus Chandl. KΘ. Quae praecedunt tres litterae, pro iis Os. NE. Vs. 17. extr. Os. ΙΓ, Chandl. ΙΓ Vs. 18. Chandl. ΦΙΛΟΜΕΛΟΙ, Os. ΦΙΛΟΜΜΕΛΟΙ; ibidem ultimum O omittit Os. Vs. 20. Os. HHH habet, et omittit ultimum T; sed recte idem \mathbb{H} , pro quo Chandl. male \mathbb{H} . Plurima, quae nunc ex ipso lapide textui immissa sunt, iam olim correxeram. In *palaeographicis* nihil memorabile; $\sigma\upsilon\tau\omicron\varsigma$ diphthongo OY scribi, ita usitatum ante Euclidem est, ut Oec. civ. Ath. T. II. p. 201. nunquam ante Euclidem aliter scriptum esse dixerim. Quippe contrarium exemplum (n. 142.) nondum editum erat; nec vere Osannus p. 35. dixit, fecellisse me in hac re memoriam, quod allato marmore Sandwicensi docet: quasi marmor Sandwicense Euclide prius sit.

Manifesto rationes expensarum continentur a Quaestoribus Minervae factarum ex pecuniis et publicis et sacris (de sacris v. prytan. III. §. 1.); initium igitur fere fuit quale n. 147. Ἀθηναῖοι ἀνήλωσαν ἐπὶ τοῦ δαῖνα ἀρχοντος κ. τ. λ. ταμίαι ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας κ. τ. λ. Deinde desunt expensae duarum priorum prytaniarum, si quae fuerunt; item tertiae prytaniae nomen certe unum: nam vs. 2. illud, quod primum superest, in media incipit linea; et quum quadratarius singula nomina saepius a novi versus initio inceperit, non est probabile novam eum prytaniam medio coepisse versu. Ex hoc igitur articulo prima verba στρατῆγγοῖς τε.... supersunt, et deinceps vs. 2. τὴν ἀδειαν: quam ἀδειαν I. c. p. 185. explicui de *securitate debitoribus aerarii data*, additis vocis exemplis. Ceterum recta restitutionis ratio docet in dextera perisse plus quam dimidiam partem; quod fugisse Chandlerum non mirum est: neque enim ea, quae intercidit, pars in eodem lapide perscripta erat, sed in alio iuxta appposito. Cf. Introd. Sed missis Chandleri nugis accipe quae intelligi possunt.

Pryt. III. §. 1. (2) Ἐπὶ τῆς Διαντίδος τρίτης πρυτανεύουσας -- ἡμέρα τῆς πρυτανείας, --- χρυσίου

(3) Κυζικηνῶ ἩΗΔΔΔΓΡΞΞΞ. τιμὴ τούτων δανείσθεντων

(4) ΞΞΞΞΞΞΞΞ

(5) Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις ἐδανείσα[μεν, --- καὶ ξυνάρχουσιν. οὗτοι δ-

(6) ἐ ἔδοσαν ἀθλοθέταις ἐς Παναθήναια, Ἀμέμπτω -- [καὶ ξυνάρχουσιν.

Vs. 2. TE non potest verum esse; nam τετάρτης scribi nequit, quod quarta prytania tum Cecropidis fuit. Igitur lenissima medela scripsi TP, licet E etiam Osannus legerit, ipse tamen monens lectionem incertam esse. Pecunia est *aureorum Cyzicensorum*, quibus Athenienses etiam publice usos esse docui Oec. civ. Athen. T. I. p. 25. Ξ est nota stateris; igitur agitur de summa staterum 248: septem autem illa Ξ sunt stateres septem: poterat tamen etiam ΠΞΞ scribi. De nota

ipsa cf. lapidem Hesselianum, quem in Asianis edam. Haec autem summa staterum Cyzicensorum 248 est quidem expensa ex aerario, sed ea conditione, ut redderetur, utque pro ea ut mutua data usurae penderentur: quae usurae annotatae sunt. Pro τόκῳ dictum est τιμή: usurae enim sunt *pretium mutui dati*. Mutuo data est haec pecunia Hellenotamiis eorumque paredris, de quibus dixi I. c. p. 193. Hi autem Athlothesis in Panathenaeorum sumptus dederunt. Nempe ea aetate Hellenotamiae ex suo aerario debebant sumptus sacris faciendis praestare: igitur quum ipsorum aerarium non sufficeret, a Quaestoribus Minervae ex iis pecuniis, quae Minervae propriae essent, mutuam acceperunt pecuniam: deorum enim opes civitati mutuo datas haud raro esse docet decretum n. 76. Contra n. 147. ipsis Athlothesis ipsi Quaestores Minervae ex annuis aerarii publici redditibus numerant pecuniam, sed ibi ex plebiscito. In fine vs. 6. putabam olim post ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑ latere ΤΑΜΕΛΑΙΑ: sed diserte in marmore est ΑΜΕΜΠΤΟ. In quo cave quaeras adverbium ἀμέμπτως, quo nihil hoc loco absurdus. Haud dubium est Ἀμέμπτω, nomen prytanis Athlothetarum, quod post Παναθήναια demum additur, ut n. 147. saepe inter magistratus designationem (Ἑλληνοταμίαις) et nomen proprium prytanis interiecta vox est. Cf. potissimum pryt. II. Ἀθλοθέταις παρεδόθη ἐς Παναθήναια τὰ μεγάλα, Φίλωνι Κυδαθηναεὶ καὶ συνάρχουσιν. Ceterum, quum proximus articulus ad prytaniae diem vigesimum referatur, patet hunc aut ad eundem, aut ad priorem aliquem prytaniae diem pertinere.

Pryt. III. §. 2. (6) Ἐπὶ τῆς Διαντίδος τρίτης πρυτανεύουσῃ]-

(7) σ, εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας ---

Fuisse eandem quam prius prytaniam, inde colligo quod novam prytaniam a novo versu incipit quadratarius.

Pryt. IV. (8) Ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος τετάρτης πρυτανεύουσας, ἐ -- [τῇ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις -- κρ-

(9) ἀτει Εὐωνυμεὶ καὶ ξυνάρχουσι, στρατιώταις ἐ....

Quibus numeratur, eos esse Hellenotamias, non dubium est: Hellenotamiarum enim aerarium ea aetate simul militare fuit, militarique usui hoc nomen destinatum fuisse docet additum στρατιώταις. Cf. n. 147. et in hoc titulo pryt. VIII. Ultima ET non possunt certa ratione suppleri, et T, ut olim, ita etiam nunc suspectum habeo.

Pryt. VIII. §. 1. (10) Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ὀγδόης πρυτανεύουσας, δεκά[τῃ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις -- κρ-

(11) τει Εὐωνυμεὶ καὶ ξυνάρχουσι, στρατιώταις ἐμ [Π.

EM docet additum locum esse, ubi illi milites fuerint, quibus destinata pecunia: et debebat nomen a B, Φ, Γ incipiens sequi, ut Πελοποννήσῃ vel Πύλῃ. Hoc olim perspicere non licuit, quod lectio EM nota non erat. Prytaniis V. VI. VII. nihil ex aerario Quaestorum expensum erat, nec

prytaniis IX. X. neque enim spatia admittunt, ut ex iis prytaniis aliquid inferatur. Quippe quae ex hoc aerario solvuntur, tum tantum soluta sunt, quum non sufficiebant vectigalia ordinaria; sufficisse autem haec illis, quas dixi, prytaniis videntur, quod ordinaria vectigalia plurima quarta et octava prytania solverentur a debentibus. Hoc de octava prytania vel inde constat, quod debitoribus publicis, qui usque ad nonam prytaniam non solvissent debitum, dupla pecunia pendenda fuit: unde vides octavam prytaniam legitimam fuisse debitorum solvendorum diem. Similiter in locationibus fundorum, quae a demis et tribubus fiunt, constituitur, non ut singulis mensibus, sed ut uno vel duobus anni mensibus pecunia penderetur. Neque tamen ideo nego, certa quaedam vectigalia singulis prytaniis posse soluta esse, quod de omnibus contendit C. L. Blumius Prolegg. ad Dem. Timocr. p. XXXIII.

Pryt. VIII. §. 2. (12) Ἐπὶ τῆς Ἀντισχίδος ὁγδόης πρυτανευούσης, τρίτῃ [καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις, - κρᾶτ-

(13) εἰ Εὐωνυμεῖ καὶ Ξυνάρχουσι Η... οὗτοι δ' ἔδοσαν

Certum est supplementum τρίτῃ καὶ δεκάτῃ, coll. §. 1. et 3. Post Ἑλληνοταμίαις excidit ἔδοσαν vel tale quid, ni fallor, et initium nominis κρᾶται. Summa permagna est; intemeratum mansit Η, centum talenta; reliquae duae notae vitatae sunt, nec possunt restitui. Tantam pecuniam quis non viderit, in belli usus versam esse?

Pryt. VIII. §. 3. (14) Ἐπὶ τῆς Ἀντισχίδος ὁγδόης πρυτανευούσης, εἰκοστῇ [τῇ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις, - κρᾶ-

(15) τεῖ Εὐωνυμεῖ καὶ Ξυνάρχουσι, ἐς τὰς ναῦς τὰς ἐς Σικελίαν

Vs. 15. Ξ post TA omisit quadratarius. In extremo ΣΙ me iudice Sicilia quaerenda est: Viscontus, ut videtur, Siphos intelligebat. De Sicyone vel Siphno vix cogitaveris.

Pryt. VIII. §. 4. (16) Ἐπὶ τῆς Ἀντισχίδος ὁγδόης πρυτανευούσης, δευτέρᾳ καὶ - κοστῇ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας - παρέδωκε Φιλομήλῳ Μ-

(17) ἀφ' ὧν καὶ στρατηγῶν ἐν τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ Dies prytaniae aut xxii. aut xxxii. est, quod patet ex §. 3. Philomelum paredrum Hellenotamiarum supplere ex §. 5. Hic est Marathonius: alii notati sunt Philomeli Paeanienses.

Pryt. VIII. §. 5. (17) παρέ-

(18) δῶκε Φιλομήλῳ Μαραθωνίῳ καὶ στρατηγῶν ἐν [τῷ] Θερμαίῳ κόλπῳ

Hoc nomen videtur eodem quo prius die solutum esse; fortasse praemissa fuit formula: ἕτερον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, vel similis.

Summa. (19) Κεφάλαιον ἀναλωμάτων συμπάντων τῆς

(20) ἀρχῆς ΗΗΗΗΤΤΤ

Post τῆς fortasse aliquid excidit, ut ἡμετέρας. Summa est talentorum 353 et supra.

De anno inscriptionis quum ex ipsa nihil certi constet, coniecturae locus relictus est. Igitur Vis-

contus in Commentt. de marm. Elgin. rettulit illam ad octavum annum belli Peloponnesiaci, ex Thucyd. IV. 89. Siphos, ut videtur, vs. 15. restituens: quae ratio probari nequit, quod illa expeditio non potuit in octavam prytaniam incidere: fuit enim initio hiemis Olymp. 89, 1. quod in tertiam fere prytaniam incidit. Mihi contra probabile visum, quum magnae in paucis prytaniis expensae factae cernantur, Siciliensis expeditionis annum aliquem intelligendum esse, non prioris, quae Olymp. 88, 2-4. fuit, sed celebris illius et infastae Olymp. 91, 1-4. Ex quibus annis excipiendus ultimus, quod Siculum bellum ipso Metagitnionē, secundo mense, clade Demosthenis terminatum est; nec ex Olymp. 91, 1. vel 2. titulum commode explicari posse olim iam monui. Sed Olymp. 91, 3. Athenienses pecuniae inopia laborabant (Thucyd. VII, 29.): quo magis consentaneum, eo anno ex sacris pecuniis eam, quae in nostra inscriptione refertur, summam Hellenotamiis mutuam datam esse: et possunt eo anno assumpto singula, quae bellico usui destinata fuerunt, nomina satis apte explicari. Is annus secundum Metonis oyclum, quem tum Athenis receptum fuisse mihi cum Idelero persuasi, intercalaris est, inciduntque dies pecuniarum solutarum in ea tempora, quae rebus eius anni a Thucydide narratis bene convenient. Nam quod vs. 1. aliquid Praetoribus datum memoratur ante diem xx. tertiae prytaniae, id aut Siciliensi exercitui missum esse potest Niciae rogatu, qui hiemis initio Atheniensium opem imploraverat (Thucyd. VII, 10.), aut Euetioni Amphipolin oppugnanti (ib. 9.). Iam vero circa solstitium hibernum magna missa expeditio est (Thucyd. VII, 16. 17. Diod. XIII, 8.): cui parandae ea potuerunt inservire, quae pryt. IV. in militum usum erogata sunt: solstitium hibernum enim in quintam prytaniam incidit. Expensas pryt. VIII. §. 1. rettuleris ad Pyli praesidiarios; cf. n. 147. pryt. III. Sed vere eius anni triginta naves in Peloponnesum, navesque et hoplitae atque argentum armaque et tormenta in Siciliam mittuntur (Thucyd. VII, 17. 20.): in quod tempus incidit octava prytania, in qua §. 2. plus quam centum talenta simul numerata sunt, et alia pecunia in naves τὰς ἐς Σικελίαν. Pecunia quanta in Siciliam tum missa sit, non traditur: attamen quum Diodorus Eurymedontem 140 talenta attulisse dicat (XIII, 8.), Thucydides autem eidem nonnisi viginti talenta data narret (VII, 16.); quid obest quominus dicamus, Demosthenem, qui Eurymedontis collega fuit, et qui vere eius anni cum magna illa expeditione in Siciliam missus est, 120 talenta secum apportasse? Quod satis accurate convenit expensis pryt. VIII, §. 2. Postremo pryt. VIII. §. 4. 5. non incommode rettuleris ad Euetionem, qui sese ex obsidione Amphipolitana hieme facile potest in Thermaeum sinum recepisse.

Ceterum quum olim putassem, hoc in titulo disertis verbis ἐς Παναθήναια τὰ μεγάλα commemorata esse magna Panathenaea, quae tertio cuius-

que Olympiadis anno celebrabantur, hoc quoque calculis nostris convenire notavi. Iam missa illa de magnis Panathenaeis coniectura nondum tamen mitto meam de anno inscriptionis sententiam, licet eam non magis quam olim certam putem. Nihil quidem incertiore fecit Osanni disputatio, qui quod *Panathenaea* simpliciter memorata sunt, necessario contendit *minora* intelligi debere; maiora autem quum eodem mense celebrata sint, mirum fore, si tantum ad minora celebranda sumptus praebiti essent; igitur non posse hunc titulum ad magnorum Panathenaeorum annum, Olympiadis tertium, referri, sed primum potius alicuius Olympiadis annum intelligendum esse. Cur obsecro primum potissimum, si non tertium? Supersunt enim secundus et quartus. Atque ut concedamus, Panathenaea in hac inscriptione posse minora esse, unde tandem constat, maiora Panathenaea in hoc titulo non memorata fuisse, quum pecunia in ea erogata potuerit vs. 7. perscripta esse? Accedit, quod haec pecunia Athlothesis post sumptus pridem factos numeratur, ut num. 147. pryt. II. nam Panathenaea utraque in prima aguntur prytania, quum pecunia in tertia numerata sit: quid igitur obest, quominus ea pecunia, quae in magna Panathenaea erogata erat, iisdem Athlothesis iam prius, exempli causa ut num. 147. in secunda prytania, numerata

sit? Vides Osanni argumenta labascere undequaque. Qui sibi praeterea adeo non constat, ut n. 76. Panathenaea simpliciter dicta postulet maiora esse, et tamen neget maiora intelligi posse, ubi non additum sit τὰ μεγάλα. Et quis tandem credet, Panathenaea simpliciter nominata non posse maiora esse? Anne igitur etiam *Mysteria* et *Dionysia*, nisi addatur τὰ μεγάλα, semper erunt parva? Immo constat Dionysia magna omnibus fere locis intelligi, ubi simpliciter Dionysia nominentur. Et certe Pollux VIII, 93. utraque Panathenaea simpliciter Παναθήναια vocat, ubi de decem Athlothesis, quos constat utraque curasse: δοκιμασθέντες δὲ ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη ἐπὶ τῷ διαδεῖναι τὰ Παναθήναια, τὸν τε μουσικὸν καὶ τὸν γυμνικὸν (ἀγῶνα) καὶ τὴν ἵπποδρομίαν. Nempe, ut repetam quod ad n. 76. monui, Panathenaea simpliciter et minora et maiora dicuntur, prout quoque anno aguntur, et μικρὰ aut μεγάλα non additur, nisi aut altera ab alteris distinguere velis aut loqui accuratissime, quod n. 147. pryt. II. scribae placuit. Nec mihi certum est, tertio Olympiadis anno minora Panathenaea a maioribus separatim celebrata esse, sed si modo celebrabantur, nihil nisi maiorum παρασκευὴν ea fuisse dixerim. Quo minus necessarium erat, si de Panathenaeis magnis tertio Olympiadis anno dicebatur, addi illud τὰ μεγάλα.

145. *Fragmentum*

Lapis Musei Britannici Synops. n. 200. Hic titulus est in ampliori latere; in angustiori est n. 146. Utrumque latus edidit Osann. Syll. I, 8. p. 38-49. Ego ex Osannianis et Rosianis schedis hanc partem edo: fragmenta duo ex spurco Fourmonti apographo, in quo separata sunt, edidi Oec. civ. Ath. tab. II. n. 5. 6. et quantum fieri potuit commentatus sum T. II. p. 210-213.

[Textum vide p. 210. 211. interpositum.]

Varietas lectionis. Pro N Ros. ut plurimum M habet, quod vel in marmoribus Olymp. 100. scriptis observavi; v. ad n. 87. Vs. 1. omissus est ap. Ros. Vs. 3. prima littera Osanno est Ξ, Rosio E; ibidem pro H Ros. N. Vs. 4. primum Γ, vs. 5. ultimum A omittit Ros. Vs. 7. pro primo τ Ros. I. Vs. 12. ΛΑ addidi ex Ros. item vs. 13. primam notam, quae tamen ut incerta notatur. Vs. 15. pro ultimo ap. Osann. M dedi ex Ros. N. Post vs. 16. lapis fractus est; vs. 17. ex quo unum T superest, omittitur ab Os. In eiusdem apographo ΓΑΡ (vs. 18.) est sub ΚΕΦ (vs. 16.): mea dispositio ex Rosii apographo petita est. Vs. 18. incipit Fourmontianum fragmentum V. in quo vs. 18. tantum ΓΟ habetur. Vs. 19. init. Fourm. ΗΜ...ΙΥΟΙ, et in fine ut Os. ΙΤΑΜΙΟΙ, in quo Ros. primum I omittit. Vs. 20. Ros. nihil nisi in fine Υ.ΕΙΕ: Os. ipse litteras Μ, ΚΟ et Τ ut incertas notavit: Fourm. omittit hunc versum. Vs. 21. ex Os. et Ros. a me datur: Fourm. vitiavit lectionem, sed vestigia tamen Osannianae servat. Vs. 22. Ros. pro ΗΗΗ nihil nisi Ν; Fourmontus pro eodem nihil nisi ΗΙ. Vs. 23. Ros. Os. ΗΕΛΛΕΝΟΞ; Fourm. ΗΕΛΛΕΝΟΤ: idem init. Υ pro Τ. Vs. 24. Ros. Fourm. omittunt primum Ε; ibid. Ros. ΑΛΚΥΛΕΚΑΥΡ. Vs. 25. init. Ros. Η, Os. τ In fine dimidiatum Ο ex Ros. addidi. Fourmontus initio habet ΔΔΔΗΗΕ etc. Vs. 26. 27. ubi ex Ros.

INSCR. GR. VOL. I.

Γ dedi, Os. habet Η; Fourm. priore loco Γ habet, et omittit versum 27. In fine vs. 26. Ros. coniunctim habet ΙΙΙ. Vs. 28. Ros. ΕΡΕΤΕΟ, Fourm. ΕΝΕΤΕΙΟ, uterque omissio ΤΟ. Vs. 29. ΙΓΓΟΘ omittitur ap. Fourm. Vs. 30. ΤΟΙ omittitur ap. Ros. ΤΟ ap. Fourm. Vs. 31. Ros. omittit primum Ε; in ceteris consentit cum Os. Sed Fourm. habet ΟΜΕΛΑΡΟΝΤΟΕ. Vs. 32. extr. Os. et Fourm. ΑΔ, Ros. ΔΔ: praecedentia ap. Fourm. confusa sunt, ut alia plura, servat tamen numerum ΗΓ. Vs. 33. init. Ros. ΞΥΤΟΙΧ; Χ omittitur apud ceteros. Vs. 35. litteras ΑΙΓ ex Fourm. addidi, et Ρ ex eodem ac Ros. Littera Ο deest ap. Fourm. sine nota lacunae, neque in fine habet Α. Hoc loco desinit Fourmonti fragmentum V. Vs. 36. extr. Os. Ν...Γ, Ros. ΝΕΜΓ. Vs. 37. incipit Fourmonti fragmentum VI. in quo ultima ΕΥ omittuntur: Ros. omittit litteras ΕΓΙΞΕΥΟ; et ΕΥΟ Osanno ut incertum notatur. Vs. 38. vitiosus ap. Fourm. Vs. 39. Os. ΘΟΙΞΟΓΡΕΙΟΙΞ, ultima littera ut incerta notata, Ros. .ΟΙΚΟΓΡΕΟΙΑ, Fourm. .ΟΙΚΟΠΡΕ.ΟΥ, unde meam lectionem composui. Vs. 40. Fourm. Os. ΤΤΤ, Ros. ΗΗΗ minus bene. Ibidem Χ additum ex Fourm. qui primum Μ omittit. Vs. 41. Os. ΞΕ.ΤΤ.ΕΤΤ, Ros. pro his ΥΕΙ...ΕΤΤ; unde addidi Ι. Fourmontus integrum versum omisit. Post vs. 41. ab Os. in schedis novem versus deesse dicuntur.

Dd

[Continatur p. 212.]

	ΥΤΑΝΕΙΑΣ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΡ]ΙΤΕΣΕ[ΕΧΘΕΙΔΟΣΕΡΡ	Τ
	ΛΕΧΣΑΜΕΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΕΡ]ΕΤΕΙΟΗΘΑΥΤΟΙ[ΧΕΥΝΕ	
5	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΞΕΡΕΛΟ]ΓΟΝΝΕΣΟΝΑΡΛΥΡΙΟΙ.	5
	ΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΝ.....Η]ΟΝΓΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝΓΑΡΑ	
	ΝΓΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΝΕΣΤΑΣΤΡ]ΙΕΡΕΣΗΟΝΓΑΡΕΛΑΒΟ[ΜΕ	
	ΤΟΙΧΣΥΝΕΛΕΧΣΑΜΕΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	- Ε]ΡΤΟΝΕΡΕΤΕΙΟΝΗΟΝΑ[Υ	
	ΧΣΥΝΕΛΕΧΣΑΜΕΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	- ΕΚ]ΟΝΕΡΕΤΕΙΟΝΑΥΤΟΙΗΟ[Ν	
10	ΙΚΕΝΟ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΣΡΕ]ΛΟΓΟΝΝΕΣΟΝΧΡΥΣΙΟΚ[ΥΤ	10
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΡΙΤΕΣ]ΟΙΝΕΙΔΟΣΕΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΤΟΙΑ]ΛΟΓΕΚΕΕΙΕΡΙΚΟΡΟΙ....	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΛΑΣΙΟΙΗΕΡΜΟΑΡΟΓΡΥ[ΤΑΝ	
10		-	-	-	-	-	-	-	-	ΥΕΚΤΟΓΑΡΘΕΝΟΝΟΣΑΡ[ΛΥΡ	
15	ΝΕΝΟΧΑΣ]Ι	-	-	-	-	-	-	-	-	ΧΡΥ]ΣΙΟΗΟΗΟΙΧΣΥΜΜΑΧΟ[ΙΕΣΕ	15
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΤΧΧΧΧΑΘΕΝΑΙΑΣΕΝ[ΙΚΕΣ	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΧΣΥΜ]ΓΑΝΚΕΦΑΛΑΙ[ΟΝ.....	
		-	-	-	-	-	-	-	-	Τ.....	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΡΟΛΥ....	
20	-	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΝ.....ΗΟΝΓΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝ]ΓΑΡ[ΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟ]ΙΤΑΜΙΟΙ...	20
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΜΟΙΕΚΟ...Ε.ΕΥΤΕΙΕ....	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΝ.....ΗΟΝΓΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝΓΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕΡΟ]ΡΟΝΤΑΜΙΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟ[ΥΤΟ	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΡΗΡΤΟΥΤΟΕΔΟΘΕΡΕΡΙ....	
15		-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΡΙΤΕΣ.....ΙΔΟΣΕΡΡΥ]ΤΑΝΕΥΟΣΕΣΗΕΛΛΕΝΟΤ[ΑΜΙΑ	
25	ΙΣ]	-	-	-	-	-	-	-	-	- ΕΙΑΛΚΥΛΕΕΙΑΡΛΥΡΙ[Ο...	25
	ΣΑΥΤΟΙΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ]	-	-	-	-	-	-	-	-	Η.ΔΔΔΔΡΗΗΗΕΤΕΡC[ΝΤΟΙ	
	ΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ]	-	-	-	-	-	-	-	-	ΑΣΤΑΘΜΟΝΧΡΗΕΤΕΡC[ΕΡΟΝ	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΡΗ...]	
	ΕΛΕΧΣΑΜΕΝ	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚ]ΤΟΕΡΕΤΕΙΟΗΘΑΥΤΟΙΧ[ΣΥΝ	
30	ΟΣΕΣ]	-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΡΙΤΕΣΗ]ΠΡΟΘΟΝΤΙΔΟΣΕΡΡΥΤΑ[ΝΕΥ	30
		-	-	-	-	-	-	-	-	- ΤΟΙΑΛΟΓΕΚΕΕΙΡΟΛΥ...]	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΜΕΛΑΡΟΝΤΟΣ....	
		-	-	-	-	-	-	-	-	ΕΚΤΟΕΡΕΤΕΙΟΗΘΑΥΤΟΙΧΣΥΝ]ΕΔΕΧΣΑΜΕΝΗΓΔΔ....	

tur, in Rosianis tantum octo; et ex his vs. 45. 46. paucas litteras addidi. Fourmontus lacunam plane non annotavit, sed ante vs. 50. habet duos alios, in quibus nihil est nisi PI et ON. Quae ne perirent, interposui vs. 48. 49. neque enim probabile est ea post vs. 41. ab illo lecta esse, quum eum ipsum versum iam omittat. Vs. 50 sqq. Osanni apographum paulo perturbatius est; id correxi ex Fourm. et Ros. qui plurimis locis inter se consentiunt, nisi quod in finibus versuum locis aliquot Fourmontus plura legere potuit, quae posthac evanuerunt, contra vero in initiis pleraque omisit. Vs. 50. initio retinui Osanni ΑΡΑ, pro quo Ros. ΑΡ, Fourm. nihil: ex Fourm. autem solo addidi ΠΡΟΤ, quamquam hic id paulo ad sinistram remotius offert: nam in locis litterarum designandis negligentissimus est. Ros. eo fere loco, ubi hoc posui, solum O offert ex ΠΡΟΤ residuum, Os. nihil. Vs. 51. init. Os. ΠΟΙ, ultima littera ut incerta notata; Ros. solum O habet suo loco positum. Quarto post I spatio Os. praebet litteram O, quae irrepsit ex vs. 50. ubi eam Ros. et Fourm. habent. Eiusdem loco vs. 51. sed in ea sede, ubi Rosianae schedae habent, reposui ΑΜΙΟΙ, quod Os. vs. 52. habet: id enim vs. 51. ponendum esse docet apographorum Rosiani et Fourmontiani consensus, quorum illud ibi ΜΙΟ, hoc ΟΑΜΙΟ offert. Vs. 52. Ros. solum primum E cum Os. habet: post id solus Os. praebet haec: ...ΑΜΙΟΙ, quod ex superiore versu huc transtulit. Reposui, quod ibi Fourm. praebet, ΕΕ. ΕΔΑΝΟ, in quo numeri latent. Vs. 53. init. Ros. et Os. ΑΡΕΛΑΒΟ, quod Fourm. omittit; proximum E omittunt Fourm. et Ros., habet solus Os. Post id Os. habet ..ΠΟ, quod uno spatio ad E propius admovi. Rosius omittit litteram Π, sed eo quo posui loco habet ON, et Fourm. paulo ad sinistram propius ΟΝΠΡΟ: igitur addidi ΝΠΡΟ, quod hoc versu Os. omittit. Vs. 54. init. Os. ΔΕΚΑΣΤ, Ros. ΔΕΚΑΣ, Fourm. nihil; post haec Osannus: ...Ο..ΟΝΝ, ex quibus nihil ap. Fourm. et Ros. Retinui tamen illud separatim O: sed litteras ΟΝΝ Os. ex prioris versus litteris ΟΝΠ falso huc transtulit. Consensu Fourm. et Ros. aliud habent, quod Osannus rursum in vs. seq. reiecit. Nam Fourm. ibi habet ΙΦΟΟ, Ros. ΟΦΟΟ; Os. (vs. seq.) ΙΟΦΟΟ. Hoc ut plenius reposui, sed eo loco, ubi Fourm. et Ros. repraesentant. Vs. 55. init. Os. ΤΟΜΙ, Ros. rectius ΤΟΝΙ, Fourm. nihil. Reliqua versus pars apud Ros. vacua est; sed Fourm. quattuordecim litteras praebet, quas addidi; neque enim illae, quae Osanni sententia est, aliunde illatae sunt; contra Osannus ipse ex antecedente versu perperam intulit litteras ΙΟΦΟΟ, de quibus paulo ante dixi. Ceterum illas quattuordecim litteras ita posui, ut super iis versus sequentis elementis sitae sint, super quibus sunt in apogr. Fourm. quum ille versus melius servatus sit: si cum priore versu comparentur, alio loco positae sunt; nam ΗΗΓΔ est apud illum sub praecedentis versus litteris ΙΦΟΟ, aberrantibus ob

praecedentis versus lacunas oculis, ut videtur. Vs. 56. primum E omittit Fourm. deinde N dedi ex solo Fourm. et litteras ΚΑΙΕ ex Ros. et Fourm. et proximum Σ ultimumque ante lacunam I ex solo Fourm. postremo post lacunam ex Fourm. et Ros. litteras ΡΕΙ, sed eo loco, ubi habet Ros. Nam Fourmonto est sub ΙΟ. praecedentis versus. Haec omnia omisit Os. Vs. 57. primum A ex Ros. addidi: Fourm. legit: ΑΙΒΟΜΕΙ..ΠΑΡΑΙΟ...ΡΟΙ. Idem vs. 58. ΑΙΟΞΤΑΡΑΞΗΟΞΡΑΡΕΙ, et vs. 59. omissis ab initio ceteris ΙΤΟΙΙΞΥΝΕΙΕΧ etc. Vs. 60. primum N omittit Fourm. Mox ubi ex Ros. Η dedi, Fourm. et Os. habent Ι; Fourm. omittit unum Δ. Vs. 61. pro ΗΕΙΚΟΝΤΑΣ Fourm. ΗΞ ΚΟΙΤΑΣ, quae me lectio olim delusit, et vs. 62. litteras ΤΟ vocis ΑΥΤΟΙ in lacuna omittit, item ultimas ΞΑ. Vs. 63. Os. ΙΑΤΕ..ΔΡΥΞΙΟΚΑΙΑΙ, Ros. ΙΑΤ...ΡΥΞΙΟΚΑΙΑ, Fourm. ΟΑΙΑΤ...ΡΥΞΟ. Itaque delevi apographi Osanniani elementa E et Δ, quas nec Ros. nec Fourm. agnoscit; atque initio ex Fourm. praefixi litteras ΟΑ. Vs. ult. a solo Fourm. servatus est.

Continentur rationes expensarum a Quaestoribus Minervae factarum, maxime opinor ex Opisthodomii opibus; ibi enim aerarium publicum (v. Introd. §. III.); aliquid tamen ex ipso Parthenone desumptum fuisse docet vs. 13. Esse autem expensas potissimum pecunias, non acceptas, inde liquet, quod aliquoties (vs. 22. 23. 4. 9.) et quibus datum sit et in quem usum, annotatur: nec formula ἐκ τοῦ Παρθεωνῶνος (vs. 13.) acceptae pecuniae rationibus convenit: obiter tantum, unde fluxerit pecunia expensa, notatur. Neque vero traditarum a praecedentibus Quaestoribus opum descriptio esse potest; nam traditae res non possunt secundum prytanias describi: hoc quoque obiter tantum annotatur, ex traditis quaedam numerata esse, sed alia ex iis, quae anni Quaestores aerario intulerint. Plurima autem Hellenotamiis, qui soli in hoc fragmento nominantur, in usum belli et sacrorum numerata videntur (cf. n. 147. et Oec. civ. Ath. T. I. p. 193.). Notatio originis pecuniarum, quae n. 147. tantum initio reperitur, hoc in lapide multiplex est: alia dicuntur ἐκ τοῦ Παρθεωνῶνος esse, alia aliunde fuerunt: permulta sunt ex iis, quae a prioribus Quaestoribus tradita erant (ἐξ ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν), permulta ex annuis, quae ipsi collegerant, (ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν). Formula enim neutralis est ἐκ τοῦ ἐπετείου s. ἐκ τῶν ἐπετείων. Praepositionem ἐκ suppeditat n. 147. eamque omnibus locis supplevi. Neutralem autem dictionem esse ne dubita: nam quod nobis ex hoc marmore ὁ ἐπέτειος sc. φόρος fingitur, non est quod refutemus. Ceterum inde a vs. 34. circiter, similiterque in titulo n. 146. summae generales expensorum, et fortasse acceptorum vel a prioribus Quaestoribus vel ab iis, qui reipublicae debebant, proponuntur; postremo in fine annotatum videtur, quantum pecuniarum, quum non consumptum sit, anni huius Quaestores traderint successoribus.

Rationes Quaestorum Minervae annuas fuisse, satis supra monuisse nobis videmur: attamen tabulae cimeliorum traditorum quaternos complectuntur annos, supra adscripta generali formula: *Τὰδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια*. Et commodum hoc ita institutum est, ut rerum earum, quae servatae essent, quae novae accessissent, quae absumptae essent, ratio per integrum quadriennium Panathenaicum perspici posset. Sed in expensarum tabulis nulla causa fuit, quare quaterni anni singulis coniungerentur tabulis; neque id factum esse, docet n. 147. Qui lapis quum penteteridem quaestoriam Olymp. 92, 3-93, 2. incipiat, si singulis titulis quaterni anni comprehensi essent, deberet initio generali formula instructus esse, qua eius quadriennii fieret mentio: sed unius tantum anni mentio fit. Itaque in nostro quoque titulo noli plurium annorum rationes quaerere. Quod fecit Osannus, de cuius sententia pauca moneo. Etenim ille hunc titulum explicans pro fundamento ponit tribuum ordinem fixum, ex quo sibi succedunt *Erechtheis, Aegeis, Pandionis, Leontis, Acamantis, Oeneis, Cecropis, Hippothontis, Aeantis, Antiochis*; atque ex hoc ordine tituli huius prytanias iudicat. Nam quum vs. 9. *Oeneidis* prytania memoretur, inde iam colligit, praecessisse *Acamantidem*; ante hanc intercidisse quattuor prytanias, *Erechtheidis, Aegeidis, Pandionidis, Leontidis*. Iam vero quum vs. 16. lapis fractus sit, quaerit num duo haec fragmina recte coniuncta sint, et ex fabricae similitudine colligens eiusdem has tituli partes esse, tamen negat fragmenta haec continuari posse, integrique anni intervallum inter utrumque intercedere pronunciat. Quippe vs. 16. *Oeneidis* prytaniam finiri; cui succedere ex ordine debeat *Cecropis* et deinceps *Hippothontis*. Atqui vs. 29. comparere *Hippothontidem*, et vs. 23. aliam nominatam prytaniam fuisse, quae esse debeat *Cecropidis*; igitur quae post vs. 16. usque ad vs. 22. hoc est post *Oeneidem* desinentem et ante *Cecropidem* incipientem leguntur, non habere quo referantur. Itaque post vs. 16. in lapidis fractura intercidisse integrum annum, a *Cecropide* prioris anni usque ad *sequentis anni Oeneidem*, ita ut vs. 17. incipiat *alius anni Oeneis*. Postremo vs. 34. esse finem *Hippothontidis*; post quem versum tot superesse versus, ut ii duabus reliquis prytaniis *Aeantis* et *Antiochidis* expleri non potuerint: itaque tertium quoque annum in hoc titulo inscriptum fuisse. Nunc paucis accipe, quare haec omnia vana sint. Nam primum post vs. 34. ulla novae expensas notatas esse non constat; deinde vs. 23. novam prytaniam incipere unde tandem scias? Potuit prior continuari, repetito prytaniae nomine, ut fit n. 144. Sed quid in his rebus commoror? Nempe universae editoris rationes falso fundamento nituntur, qui quidem putaverit prytaniarum ordinem ex tribuum ordine fixo constitui, et ignoraverit prytanias tribubus quotannis alias sorte distribui, quod Corsinus alique dudum docuerunt. Ita uno ictu concidunt

omnia, quae ex prytaniarum ordine collecta sunt. Denique in universo titulo nihil quidquam inest, unde eum plures annos complecti pateat; neque ulla est causa, quare in fractura partem lapidis perisse putemus. Immo quis aut Elginum aut Musei Britannici praefectos tam fuisse absurdos putaverit, ut fragmina haec componerent, nisi commissuram agnoscent?

Iam hoc titulo ad unum annum revocato, quis ille annus fuerit, quaerendum est. Et primum quidem, ut a certis exordiar, non est is annus Olymp. 92, 3. quem Osannus parti huius tituli tribuit. Etenim hic p. 40. titulum ad Euclidis magistratum proxime accedere ex scriptura *ΤΟΥΤΟ* colligit, qua nihil plane demonstratur; ipsum autem annum Olymp. 92, 3. ideo eligit, quod vs. 11. et 30. Phalanthum Alopecensem et vs. 22. Periclem Chologensem Hellenotamias reperit, qui eo munere Olymp. 92, 3. functi sunt; deinde ponit etiam hoc, tituli huius anno Panathenaea maiora celebrata esse, quae Olymp. 92, 3. celebrata sunt. Sed de Panathenaeis nihil huic titulo inest, nec ulla alia ex causa, nisi ex praecepta opinione, maiora Panathenaea celebrata eo anno dicuntur, ad quem pars tituli referenda sit. Neque illi Hellenotamiae certi sunt; nec si certi essent, Sylloges editor sibi constaret. Nam quum ex illius sententia vs. 11. sit alius anni atque vs. 22. et 30. et tamen utroque loco illos Hellenotamias agnoscat; uterque annus erit Olymp. 92, 3. Sed quomodo duo anni possunt unus esse? Praeterea si hic titulus aut universus aut ex parte ad Olymp. 92, 3. pertineret, prytaniarum series convenire debebat; quae docente n. 147. illo anno haec fuit: *Aeantis, Aegeidis, Oeneidis, Acamantis, Cecropidis, Leontidis, Antiochidis, Hippothontidis, Erechtheidis, Pandionidis*. Sed in nostro titulo vs. 1. haud dubia vestigia sunt *Erechtheidis*, post quam est *Oeneis*, contra quam Olymp. 92, 3. Itaque neque universus titulus eius anni est nec prima pars: quodsi prima pars non eius anni est, multo minus possent reliquae partes esse, etiamsi plures hoc titulo anni continerentur. Nam si plurium hic titulus annorum esset, deberet penteteridem quaestoriam complecti, cuius primus annus est Olympiadis tertius: igitur non posset nisi prima pars in Olymp. 92, 3. incidere. Postremo rationes expensarum anni Olymp. 92, 3. perscriptae sunt n. 147. quomodo igitur n. 145. easdem rationes continere potest? Sed dixeris n. 147. alias eiusdem anni expensas esse ac n. 145. At n. 147. eae perscriptae sunt, quae sunt ἐκ τοῦ ἐπετείου factae: et magna pars nominum n. 145. scriptorum indidem numerata est. Igitur non potest uterque titulus eiusdem anni esse, nisi forte alia ἐπέτεια fuerint. Et video Osannum p. 44. has n. 145. factas expensas ἐκ τοῦ ἐπετείου τῶν ξυμμάχων numeratas dicere, quae verba in tituli fronte posita fuisse coniicit. Verum ea formula prorsus inaudita et sine ulla causa conficta est, eoque minus apta huius inscriptionis fronti, quod permulta non ex ἐπε-

τείσις, sed ex iis numerata sunt, quae a prioribus Quaestoribus tradita erant: atque ut illa formula concedatur, tamen ista ἐπέτεια τῶν ξυμμάχων illis n. 147. ἐπετείσις simpliciter nominatis debebant comprehensa esse; ut videas nullo modo utrumque hunc titulum eiusdem posse anni esse. Alius igitur annus quaerendus erit. Et primum ex coniectura vs. 6. proposita, quam certam iudico, colligo titulum non priorem anno Olymp. 92, 1. esse. Nec facile potest in Olymp. 92, 4-93, 3. referri. Nam in annum Olymp. 92, 4. maxime probabile est incidere titulum n. 148.; ex reliquis tribus annis duos absumit titulus n. 149. qui uterque horum Quaestorum expensas continet. Et titulus n. 149. tot rebus differt ab hoc n. 145. ut probabile non sit uno illos anno distare. Nam ne de palaeographicis dicam, in quibus vel eiusdem anni inscriptiones pro scribarum cultu et more differre possunt, alia prorsus rationum forma est, quae quo recentiores tituli sunt, eo videntur accuratiores et prolixiores fieri. Ut n. 148. 149. una cum prytaniae die mensis dies notantur, quod nondum fit n. 144. et 147. (Olymp. 92, 3.), nec videtur n. 145. factum esse, quum ne prytaniae quidem dies notatus sit vs. 23. ubi de hac re certa ratione iudicari potest: ceteros locos et lacunarum causa omitto, et quod in iis non constat, utrum de nomine singillatim numerato dicatur, an de summa prytaniae generali. Praeterea ξὺν in hoc titulo constanter scribitur, quod iam n. 147. (Olymp. 92, 3.) tantum non prorsus obsolevit, nec n. 148. usquam compareret. Itaque n. 145. omnino antiquior annis Olymp. 92, 3-93, 3. iudicandus est, nec quidquam relinquatur, nisi ut n. 145. et 146. qui plane eiusdem formae et aetatis sunt, atque continui esse videntur, in annis Olymp. 92, 1. et 92, 2. ponantur. Sic n. 145. ad Olymp. 92, 1. referendus, et n. 146. ad Olymp. 92, 2. Ceterum n. 145. aliquot in Peloponnesum expeditiones memorantur, tenentibus tum Atheniensibus Pylum, quae Olymp. 92, 3. demum amissa est (v. Haackium l. c. ad n. 147. pryt. IX.). Quodsi Olymp. 91, 4. socii defecerunt, a quibus aliquid collatum esse dicitur, nolim huic rei multum tribuas. Socii enim in solo vs. 14. memorantur, ubi si verum Osanni supplementum est (et videtur verum esse), χρυσίου, οὗ οἱ ξύμμαχοι ἐσεννόχασιν, non potest ea pecunia in ἐπετείσις censeri. Nam summa illa generalis est expensi ex tributis sociorum, quae inde ab Olymp. 91, 2. in vectigal vigesimae mutata sunt (Oec. civ. Ath. T. I. p. 348.): igitur id aurum debet prius collatum a sociis esse. Vigesimae enim vectigal non potest a sociis collatum dici, quippe quod a publicanis, qui in sociorum terris constituti ab Atheniensibus sunt, penderetur civitati. Debebat igitur potius dici ἐκ τῆς εἰκοστῆς vel simile. Quod superest, qui illo anno prytaniarum ordo fuerit, non plane constat; remanent enim haec sola tribuum nomina, hoc ordine: *Erechtheis*, *Oeneis*, post quam vs. 17. nova prytania incipit, postremo *Hippothontis*. Inter has potuerunt aliae prytaniae interpositae

fuisse: sed de hac re non liquet. Illud tamen certum videtur, initio perisse permulta, quae in lapide superius appposito perscripta erant.

In dextero lapidis angulo alia apposita inscriptio est, quam edidi n. 146. Igitur ad dexteram non multa perierunt, et quae supplenda sunt, debent in sinistram addi, ut factum vides. Illum autem titulum in dextero angulo esse, Rosianae schedae annotatum habent: eum angulum Osannus sinistrum dicit, ut anceps est harum vocum potestas: sed illum non alium intelligere, quam quem nos dexterum dicimus, inde patet, quod ipse quae n. 145. perierunt, in dexteram supplenda dicit, et tamen supplementa in sinistra apposuit (p. 42.), dexterum dicens quod nos sinistrum vocamus et vicissim (cf. p. 39.). Ceterum non dubito in sinistra lapidem alium fuisse appositum; unde tot litterae ibi perierunt. Tanta enim tituli latitudo fuit, ut nusquam fere versus versui connecti possit: vs. 56-59. tamen formularum ratio docet latitudinem esse fere eam, quam designavi.

Vs. 2. haud dubie *Erechtheis* commemoratur: Ε superest ex EP: alia prytania inferri nequit nisi Erechtheidis, si servare traditam lectionem velis. Sylloges editor quae de hoc versu iisque, quae initio perissent, dixit, falsa esse vidimus.

Vs. 3. Ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν. Ita haec formula explicanda est, praemisso ἐκ; nec ὁ legendum sed οὗ: unde vs. 7. pluralis ἐκ τῶν ἐπετείων, ὧν αὐτοὶ ξυν.

Vs. 4. Fuit haud dubie tale quiddam: στρατηγῶς ἐς Πελοπόννησον, ἀργύριον vel potius ἀργυρίου; neque aliter vs. 9. Cf. n. 144. Osanno sermo est de sociis Atheniensium Peloponnesiis tributa conferentibus: sed neque accusativus Πελοπόννησον huic sententiae aptus est, nec ulli unquam in Peloponneso ipsa Atheniensium socii tributarii fuerunt.

Vs. 5. [Ἐκ τῶν (e. c. ἱερῶν χρημάτων),] ὧν παρελάβομεν παρὰ [τῶν προτέρων ταμιῶν].

Vs. 6. [Ἐκ τῶν ἐς τὰς τριῆρεις, ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν]. De supplemento τριῆρεις non dubito: quo concessio etiam reliqua certa sunt. Hoc igitur nomen expensum est ex ea aerarii parte, quae triremibus constituta erat, et a prioribus Quaestoribus tradita. Manifesto designatur aerarium mille talentorum separatim a ceteris pecuniis et in usum centum triremium constitutum (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 311.): id Olymp. 87, 2. ex populi decreto institutum erat, neque inde quidquam ante Olymp. 92, 1. erogatum est (Thucyd. VIII, 15.): unde colligo hunc titulum hoc anno non esse priorem. Tempus ipsum, ex quo eas pecunias erogare licuit, recte in initium eius anni definivit Dodwellus Anal. Thucyd. p. 707. ed. Lips. ad Thucyd. VIII, 14. ubi ad VIII, 10. nota pro Olymp. 91, 4. legendum esse *Olymp.* 92, 1.

Vs. 7. primum † (Ros. I) muta in K: [Ἐκ] τῶν ἐπετείων, ὧν αὐτοὶ ξυνελέξαμεν. Eadem formula est vs. 8. nisi quod quadratarius inverso ordine scripsit αὐτοὶ ὧν, quod illud ὧν suo loco omiserat.

Vs. 9. [Ἐς Πελοπόννησον, χρυσίου Κ[υζικηνού] ... Excidit ante haec, quibus datum sit, e. c. στρατηγούς; deinde additur ἐς Πελοπόννησον et pecunia ipsa. Nam verba ἐς Πελοπόννησον et χρυσίου non possunt diversorum articulorum esse. Quae quum eiusdem articuli sint, non potest de summa generali cogitari; nam formula talis: [ἐς] Πελοπόννησον χρυσίου καὶ ἀργυρίου ξύμπαν κεφάλαιον, absona est. Reiicio igitur supplementum χρυσίου καὶ ἀργυρίου: nomen est certo cuidam magistratui in usum belli numeratum, cui quis mixtam pecuniam appendat? Scripsi χρυσίου Κ[υζικηνού], ut n. 144. init. Haec numerata sunt aut in Erechtheidis prytania aut in Oeneidis, quae vs. 10. nominatur, sed potuit antea iam nominata esse (cf. n. 144.), aut in aliis tribus, quae inter illas intercesserit.

Vs. 11. [Ἐπὶ τῆς Οἰνηίδος πρυτανείας] ... An Oeneidis prytania hoc demum versu incipiat, non constat. Dicitur πρυτανείας, ut n. 144. sed infra habetur πρυτανευούσης, variantibus diversarum prytaniarum formulis, ut nec n. 147. eadem in omnibus prytaniis formulae sunt. Post haec Os. addit: [Ἐλληνοταμίας παρεδόθη Φαλάνθῳ Ἀλωπεκεῖ, annexis iis, quae vs. 11. supersunt; hunc enim Hellenotamiam postulare marmoris epocham (Olymp. 92, 3.), coll. n. 147. vs. 23. 24. Immo ipsam marmoris epocham ex hac coniectura constituit, quae ferri nullo modo potest; non posse enim hunc titulum ad Olymp. 92, 3. referri, satis docui. Et vs. 30. videtur idem homo recurrere, ubi eius nomen in τῷ desinit, non in ὃ. Alius igitur potius Alopecensis nominatus erat, non Phalanthus. Accedit quod Os. supplementum suum certe ita instituere debebat, ut lacunam expleret: quod non fecit. Ἀλωπεκεὺς et paulo post Ἀγκυλεὺς est a nomine Ἀλωπεκέα, Ἀγκυλέα, contr. Ἀλωπεκῆ, Ἀγκυλῆ: veteres enim Attici passim solutis formis utuntur, ut Περικλῆς, Μεγακλῆς ap. Aristoph. et saepius talia in Marm. Sandwic. Neque haec diversa sunt: sed ut Ἀλωπεκῆ natum ex Ἀλωπεκέα (Ion. Ἀλωπεκῆ), ita Περικλῆς, Ἴπποκλῆς natum ex Περικλέης, Ἴπποκλέης (Dor. Ἴπποκλέας). Sequitur vs. 11. Ἐπικούρῳ, quem probabile est Hellenotamiam vel paredrum Hellenotamiarum fuisse.

Vs. 12. ΛΑΞΙΟΙ videtur ex demotico nomine Φυλασίῳ superesse. ΗΕΡΜΟ cave putes Ἐρμού esse: litterae PMO Osanno notante incertae sunt; coniiicio numeros esse ΗΗΗΙC. Nec quid sit ἀπὸ πρυτανία Oeneidis tantum expensum esse, quantum deinceps additum erat. Haud dubie enim summae expensarum sequuntur ex prioribus nominibus contractae; ex quadam summa vs. 13. una superest drachma (†): dein alia summa fuit ἐκ Παρθενῶνος ἀργυρίου hoc est ex adyto Minervae (v. Introd. §. II.); aliae videntur ex Opisthodomio Parthenonis esse, ubi publicum aerarium. Huius pecuniae pars videtur vs. 14. designari, ex bono Osanni supplemento: χρυσίου, οὗ (Os. ὅ) οἱ ξύμμαχοι ἐσεννόχασιν. Vs. 15. finis alicuius summae est ΤΧΧΧΧ; in Sylloge tria T ante superstes T supplentur, miro iudicio. Sequi-

tur alia summa ex peculiari Minervae Victoriae re: Ἀθηναίας Ν[ίκης] cf. n. 147. pryt. I. et not. atque Introd. §. IV. Postremo quum in praegressis summae speciales expositae fuerint, separato etiam auro et argento (cf. n. 76.), vs. 16. additur ξύμπαν κεφάλαιον expensarum eius, de quo dictum erat, temporis. Recte dicitur ξύμπαν κεφάλαιον, quum *universa* summa summis *specialibus* opponatur. Sed n. 147. extr. postulavi κεφάλαιον ἀργυρίου σύμπαντος, quod ibi de una tantum *universarum* pecuniarum summa dicitur, ut n. 144. et in decreto n. 76. ubi habes κεφάλαιον ἀναλωμάτων συμμάτων. Contra quam sententiam quae in Sylloge disputantur, ea non attingo.

Vs. 17. incipit *alia prytania*. Vs. 18. restitui non potest; quae Sylloge suppleta praebet, nihili sunt, ut satis patet ex iis, quae diximus: nec quidquam addo, nisi hoc, quod vs. 30. ante ΠΟΛΥ (nominis proprium initium) legitur τῷ Ἀλωπεκεῖ, inde non colligi, etiam vs. 18. eadem ante ΠΟΛΥ scripta fuisse. Vs. 19. manifesta verba sunt: [ἐκ τῶν ὧν παρελάβομεν] παρ[ὰ τῶν προτέρων] ταμιῶν. In fine versus I bis superest ex N. Quae nuper suppleta sunt, ea et Graecitas et sensus communis respuit. Vs. 20. nihil intelligi potest: illati nuper sine ulla causa οἱ ξύμμαχοι sunt. Vs. 21. aliud nomen est eadem qua vs. 19. formulā, et servatum h. l. est σταθμὸν τούτου vel τούτων.

Vs. 22. comparet summae finis: ††††: τούτο ἐδόθη Περικλῆϊ. Dixi olim Περικλεῖ suppleri posse, possunt et alia multa. Modo ne, si Periclem substitueris, inde colligas esse marmor anni Olymp. 92, 3. Nam etiamsi Hellenotamias in hoc marmore Pericles dictus esset, ut n. 147., nondum tamen eiusdem uterque titulus anni iudicandus esset: potuit enim idem rursus creatus esse.

Vs. 23. Aliud nomen aut eiusdem, cuius priora, prytaniae, aut alius. De Cecropide ne cogites. Vs. 24. extat finis nominis viri, qui Ἀγκυλεὺς fuit, et ἀργύριον vel ἀργυρίου. Vs. 25. novus articulus inceptat, ex cuius pecunia superest finis Η. ΔΔΔΔ††. Dictum erat quibus ea data esset; iisdem plura deinceps data sunt, haud dubie sacris bellicisque usibus; unde Hellenotamias restitui, qui fere omnibus locis in his titulis memorantur: ἕτερον τῶν αὐτῶν Ἐλληνοταμίας. Vs. 26. finis summae primo loco comparet, σταθμὸν ΧΠ, dr. 1500: deinde ἕτερον τῶν αὐτῶν Ἐλληνοταμίας etc. De dictione ἕτερον cf. n. 147. Ea non significat *rursus*, ut dicitur, sed *aliud nomen*. Vs. 27. pondus pecuniae cuiusdam, 807 dr. 3 ob. Vs. 28. redit formula ἐκ τῶν ἐπετείων etc.

Vs. 29. [Ἐπὶ τῆς Ἰποθωντίδος πρυτανείας] Hoc loco potest nova prytania incipere, potest tamen etiam prius. Vs. 30. duo nomina posita erant magistratuum, quibus pecunia numerata. Prima littera T ab Os. ut incerta notatur: retinenda tamen, certe non Phalanthi causa in Θ mutanda erit. Vs. 31. *Metapontum* infert Osannus, quae urbs Atheniensibus tributum solverit, quod ex Thucyd. VII, 57. colligit. Sed ut concedam, pro vulgari Μεταπόντιον

etiam *Μεταπόντος* dictum esse, in quem finem multa Osannus disputavit; licet n. 143. variet usus, exspectes tamen potius populare nomen *Μεταποντῖνοι*; praeterea ne ante Siciliensem cladem quidem, nedum postea, ulli in Italia tributarii Atheniensium socii fuerunt; atque ex ipso Thucydide VII, 57. coll. VII, 37. satis patet, libera et aequa societate Metapontinos Atheniensibus iunctos fuisse. Nam priore loco non inter *φόρου ὑποτελεῖς* referuntur; altero autem Athenienses dicuntur Metapontinis ex foedere *persuasisse* (κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν πείσαντες), ut *mitterent copias*. Sed subditis sociis imperantur pecuniae et auxiliarii, non persuadetur, ut militares copias mittant, quas subditi habuerunt exiguas. Ni fallor, legendum est *ἀπόντος*, et *ΕΜΕΛ* superest ex fine verbi: *ΕΜΕΝ*, e. c. *κατέθεμεν* vel *παρακατέθεμεν*, ut dicatur pecunia eo, cui numeranda erat, absente, interim deposita esse.

Vs. 33. [Ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυν]ελέξαμεν, *ΗΨΔΔ*. Secunda littera Δ mutanda in λ. Pro his quae Sylloge supplementa dat, etiamsi ea grammaticae convenirent, non possent probari.

Vs. 34. Nomen prytaniae: [ἐπὶ τῆς . . . ἰδὸς πρυτανεύουσ]ης, possis h. l. quaerere; sed hoc incertum: alia substitui posse docet vel vs. 6. Nihil patet praeter *ἀργύριον*, neque aut h. l. aut postea prytaniae ulla mentio comparet. Immo quantum ex tenuibus versuum fragmentis iudicare licet, mutari formularum ratio videtur. Nam vs. 36. est, ni fallor, *παρέδομεν ἐμ π[όλει]*, h. e. in arce; et interpositis vs. 37. verbis *ἀργύριον ἐπίσημον*, vs. 38. apertum est [καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν]; vs. 40. ingens est summa *ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν ΔΔΔ ΤΤΤΧ . . .* 33 tal. 1000 dr. Etiam vs. 41. talis latere summa videtur. Igitur eo inclino, ut circiter inde a vs. 34. summas esse generales expositas puto, posthac autem eas res, quas, quod non absumptae essent, annui Quaestores tradidissent successoribus. Immo n. 146. nonnullas res redeunt agnosco: quod me in illa sententia confirmat. Substiti tamen in iis, quae simplicissima sunt, nec volui n. 145. et 146. ita explere, ut ex altero in alterum ea transferrem, quorum vestigia in ipso titulo nulla superessent. De singulis pauca dico. Vs. 39. etsi summas hoc loco generales expositas puto, tamen agnosco virum, cui data pecunia: nam potuit summa pecuniarum illi et collegis datarum computata esse. Ultimum A incertum est: id omittit Fourmontus; Os. habet Ξ. Potest etiam K fuisse, ut fuerit κ[αὶ ξυνάρχουσιν]. Utut est, litterae ΟΟΙ ΚΟΠΡΕΙΟΙ satis certae sunt, et ex variis lectionibus collatis has veras esse iam constitueram, priusquam quid illis facerem, scirem. Scribe: Θω Κόπρῳ. *Κόπρειος* s. *Κόπριος* est nomen demoticum hucusque ignotum, nec sane suavis odoris, a demo *Κόπρος*, qui posthac nomen tuebitur. Quinque illius hucusque vestigia repperi, quae mihi hoc nomen persuaserunt. Primum est in hoc ipso marmore. Alterum praebet Demosthenes de cor. p. 249. ubi vulgo: *Εὐβουλος Μνησιθέου Κύπριος* εἶπεν. Sed de

Κύπρῳ demo Atticae nihil quidquam innotuit, nec *Κυθήριος* aut simile restitui debet. Bekkeri tres libri F. S. Q. habent *Κόπριος*, idemque Reiskius ex Aug. 2. et Bav. enotavit; et hoc verum est. Tercio loco redit hic demus in titulo Chandleriano P. II. n. 107. p. 70. post Euclidem scripto, quem ponam n. 172. ubi inter Hippothontidis demos habentur ΚΟΠΡΕΙΟΙ: scribe ΚΟΠΡΕΙΟΙ. Quid quod *Κόπριος* diserte est sub Hippothontide in Marm. Riccard. quod in Gymnasticis edam; interim id vide ap. Cors. F. A. T. I. p. 170. Postremo huc pertinet Aristophanes Eqq. 899. *νῆ τὸν Ποσειδῶν, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ Κόπρειος* (vulgo *κόπριος*): nam nisi *Κόπρειος* simul proprium nomen et adiectivum esset, ille iocus prorsus esset inficetus. Et eximie Scholiastes alter notat loci inesse significationem, qui sit *νῆσος τῆς Ἀττικῆς*; ubi si *νῆσος* verum est, insula demus fuit, ut Salamis: sed fortasse scribendum *δήμος τῆς Ἀττικῆς*. Vs. 46. apertum est *σταθμόν*; vs. 50. [*παρελάβομεν* π]αρά [τῶν] προτ[έρων] ταμιῶν]: non praemisi, ut supra, *ἐκ τῶν ὧν*, quod in hac regione aliae formulae reperiuntur, ut vs. 56. 58. Eadem formula recurrit in alio articulo vs. 51. ubi ΠΟΙ muta in POT, et ultimum I in N: item vs. 53. ubi E singillatim positum muta in P, et ΠΟΝ in ΤΟΝ. Vs. 54. habes cimelia *δέκα, σταθμόν*., et [*χρυσίου φθ[ίδας]* . . . quae eodem ordine redeunt n. 146. vs. 43 sqq. ubi de restitutione dixi, quantum satis est: *ΧΡΥΞ* quidem, quod supplevi, uno spatio lacunam superat: sed lacunas non satis certa hoc loco spatia habere, ex varietate lectionis intelligas. Vs. 55. alias vides res, *σταθμόν τούτων ΤΡΗΗΗΗΨΔ*.: ita enim numeri emendandi sunt: deinde aliam summam, *ἀργυρίου* s. *ἀργύριον*. Vs. 56. rursum aut *χρυσίον* aut *ἀργύριον ἄσημον καὶ ἐπίσημον*, ὃ *παρελάβομεν* παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, *σταθμόν τούτου*: quod supplementum haud ambiguum est. Hoc iam loco lapidis potest latitudo perspicui: nam vs. 57. ubi lacuna relicta est, ponderis numeri deficiunt, et aliquid ex sequentis articuli nomine, ex quo vs. 57. superest *παρελάβομεν* παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν. Vs. 58. tenes *χρυσίου στατήρας, οὓς παρελάβομεν* παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, *σταθμόν ἔλκοντας* . . . Duo ultima verba addidi ex similitudine vs. 61. Sequitur vs. 59. [*ἐκ τοῦ ἐπετείου*], οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν, *ἀ[ργύριον] (ἀργυρίου)*] etc. Et vs. 60. [*ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν, ΗΔΔΔΔ* (140 dr. credo argenti, quod praecesserat); deinde aliud argentum in fine vs. 60. Mox vs. 61. vix dubito vere me scripsisse [*στατήρας Αἰγινά]ιους, σταθμόν ἔλκοντας* . . . vs. 62. [*ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ξυνελέξαμεν*. Vs. 63. retinui quidem Osannianam litterarum dispositionem, ex qua inter T et P quattuor litterarum spatium est: sed Ros. non nisi trium spatium habet. Et hoc verum. Nam OAIAT mutandum in ΦΑΛΑΙ, et supplendum *κεφάλαιον χρυσίου καὶ ἀργυρίου*, idemque repetitum est vs. 64. Nempe plures designantur summae auri et argenti traditi, altera credo a prioribus Quaestoribus accepti, altera ab ipsis collecti. In fine aut nihil deest aut summa traditorum universa.

146. 2 p. 935

In angustiori latere prioris lapidis, in angulo dextero, quem Osannus sinistrum vocat (v. ad n. 145.). Ex schedis Osanni: nam eruditus Britannus, qui Rosiana apographa confecit, legere hoc latus non potuit.

Κ. ΤΑΜΙ [ΑΡΛ
 ΥΡΙΟΝΕΚ[ΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡΕΜΑΤ
 ΟΝΗΟΥΡΡ[ΡΕΛΑΒΟΜΕΝΠΑΡΑΤ
 Ο]ΝΠΡΟΤ[ΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ . . . ΤΟ
 5 Υ]ΤΟΝΕΡ
 [ΗΟΝΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝΓ]
 ΑΡΑ]ΤΟΝΠΡ[ΟΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ
 . . ΗΗΗΗΡΑ
 10 . Α]ΡΛΥΡΙΟΝ[ΚΑΙΧΡΥΣΙΟΝΑΣ
 ΕΜ]ΟΝΚΑΙΕΙ[ΙΞΕΜΟΝΗΟΠΑΡ
 Ε]ΑΒΟΜΕΝ[ΠΑΡΑΤΟΝΠΡΟΤΕ
 ΡΟ]ΝΤΑΜΙΟΝ[ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ
 Ο] . ΤΡΡΗΗ
 15 . Α]ΡΛΥΡΙΟΝ[ΕΚΤΟΝΗΙΕΡΟΝΧΡ
 ΕΜ]ΑΡΟΝΗΟΙ[ΠΑΡΕΛΑΒΟΜΕΝΓ
 ΑΡ]ΑΤΟΝΠΡΟ[ΤΕΡΟΝΤΑΜΙΟΝ
 . . ΤΡΡΡΗΗ . ΕΚΤΟΕΡΕΤΕΙ
 ΟΗ]ΟΑΥΤΟΙΧ[ΞΥΝΕΛΕΧΞΑΜΕ
 20 Ν]ΑΡΛΥΡΙΟΡ
 . ΗΗ ΑΘΕΝΑ[ΙΑΞ . . . ΕΚΤΟΕΡ
 Ε]ΤΕΙΟΗΟΑΥΤΟΙΧ[ΞΥΝΕΛΕΧΞ
 ΑΜ]ΕΝΑΡΛΥΡΙΟ
 . . Η[Χ]ΞΥΜ[ΠΑΝΚΕΦΑΛΑΙΟ
 25 ΝΤ]ΟΑΡΛΥΡΙΟΕΚΤΟΠΑΡΘΕΝΟ
 ΝΟ]ΞΚΑΙΤ[Ο
 . . ΗΡΔ
 . . ΦΞ
 . . ΗΡΞ
 30 . Α]ΡΛΥΡΙΟΝ
 . . ΧΧΧΡ
 . Ξ]ΤΑΤΕΡ[ΕΞ ΞΤ
 ΑΘ]ΜΟΝΤΟ[ΥΤΟΝ
 . . ΤΙΤΧΧ
 35 . ΟΙΞΤΑΤ[ΕΡΕΞ
 . . ΤΑΙΤΕ [ΞΤΑΘΜΟ
 ΝΤ]ΟΥΤΟΝΑ
 . . ΔΗΗΙ Φ[ΘΟΙΔΕΞΧΡΥΣΙΟΕΚΞ
 ΚΑ]ΓΤΕΞΥΛ[ΕΞ ΞΤΑΘΜΟΝ
 40 ΗΕ]ΛΚΟΝΤΕ[Ξ . . ΞΤΑΘΜΟΝ . . . Α
 ΡΛ]ΥΡΙΟΝΤΟ
 . . ΤΧΧΧΡΗΙ
 . Δ]ΕΚ[ΑΞΤΑ[ΘΜΟΝΗΕΛΚΟΝΤΕΞ . ΧΡ
 ΥΞ]ΙΟΦΟΟΙ[ΔΕΞ Κ
 45 ΕΡ]ΑΤΕΔΥΟ[ΑΡΛΥΡΟΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥ
 ΤΟ]ΜΧΡΗΗΗ
 . . ΛΙΛΙ
 . . ΡΑΘΕ
 . . ΤΑΞΙΟΙ [ΕΚΤΟΝΕΡΕΤ
 50 ΕΙ]ΟΝΗΟΝ[ΑΥΤΟΙΧ[ΞΥΝΕΛΕΧΞ
 Α]ΑΕΝΦΘΟΝ[ΔΕΞΧΡΥΣΙΟΕΚΞΚΑΡ
 ΤΕ]ΞΥΦΙΚΟ[ΚΤΟΞΤΑΘΜΟΝΗΕΛΚΟΝ
 ΤΕ]ΞΗΗΗΑΙ
 . . ΜΕΤΑΙΧ
 55 . Δ]ΕΚΑΞΤΑ[ΘΜΟΝΕΛΚΟΝΤΕΞ . .
 . Ξ]ΤΑΤΕΡΕ[Ξ ΞΤΑΘΜΟ
 ΝΤ]ΟΥΤΟΝΑ
 . . ΤΟ
 . . ΡΑ

Ut incertae notatae sunt hae litterae: vs. 2. K, vs. 5. T, vs. 11. ultimum I, vs. 16. Γ, vs. 20. H, vs. 26. T, vs. 36. A, vs. 43. A, vs. 46. M, vs. 47. omnes, vs. 49. T, vs. 51. ultimum N, vs. 54. A, vs. 56. ultimum E, vs. 57. Λ. Primus versus in ea lapidis parte positus est, ubi n. 145. est vs. 11. Latitudo Os. referente (p. 39.) unius fere palmi Romani est, neque in dextera alium lapidem appositum fuisse, in quem transiret scriptura, statim intellexi. Sed superius in alio lapide maxima huius tituli pars posita erat: attamen non tam amplius videtur hic titulus fuisse quam praecedens. In fine perierunt non tot quam initio versus, sed tamen non pauci. Post vs. 5. lapis fractus est; sed si n. 145. inter vs. 16. et 17. nullus versus intercidit, ut nos statuimus, n. 146. duo tantum interciderunt (6. 7.), quoniam iuxta vs. 16. et 17. tituli n. 145. duorum versuum spatium n. 146. vacuum litteris nunc est, olim scriptura tectum. Titulus est prioris simillimus; quum in dexteram a priore positus sit, non potest facile priorem antecedere, propterea quod in scribendis columnis a sinistra incipitur. Sed si priorem sequitur, aut pars prioris esse potest, aut sequentis anni rationes continet probabiliter. At in priore nec multa deesse videntur et ex parte eadem pecuniae consignatae esse (v. n. 145. sub fin.): igitur debet hic titulus proximo post n. 145. anno tribui, Olymp. 92, 2. Ceterum in hac, quae superest, parte neque quibus numeratum sit nec prytania ulla indicata est; neque intercidit utriusque rei mentio, quod ex ipso versuum nexu iudicari potest. Itaque hoc fragmentum ei parti prioris tituli respondere videtur, in qua nullae iam prytaniae nec magistratus, quibus pecuniae numeratae sint, memorantur. Ni fallor, usque ad vs. 23. summae priorum expensarum commemorantur, quae secundum varia genera dispositae sint, prout quaeque summa ex alio thesauro petita fuerit; quae tamen ob lacunas accurate dignosci nequeunt: eae vero summae partim minores, ut vs. 5. partim maiores fuisse videntur. Deinde vs. 24. universa summarum summa exposita videtur. Postremo a vs. circiter 28. ea videntur enumerari, quae quum non absumpta sint, annui Quaestores tradiderint successoribus, ut n. 145. extr. factum conieci: hae vero pecuniae partim illis, qui tradunt, a prioribus Quaestoribus traditae fuerint, (unde vs. 43. 44. redeunt, quae n. 145. vidimus), partim ab ipsis anni Quaestoribus collectae (vs. 49 sqq.). In iisdem sunt res quaedam, quas omnino probabilius dixeris traditas esse quam expensas, ut pastilli aurei et cornua argentea: quamquam ne hoc quidem argumentum plane certum iudico. Litterarum numerus manifestus non par in singulis versibus fuit; variat is, ut in permultis titulis; immo litterae fortasse ne στοιχηδόν quidem scriptae erant. Quoniam vero connecti versus possunt, magna pars potest restitui: unde fit, ut haec inscriptio, quae levis momenti esse aliis visa est, priori longe praeferenda sit. Non tamen

eius rationem perspexit Sylloges editor, cuius pleraque supplementa sensu cassa sunt.

1) Vs. 1-5. Ἀργύριον ἐκ [τῶν ἱερῶν χρημάτων]ων, ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, τοῦτου Η[ΓΓ] ...

ἱερῶν χρημάτων incertum est, sed commendatur vs. 16. ubi vide. Vs. 3. ΥΠΡ muta in ΝΓΑ. Vs. 5. ΗΕΡ numeros continet, ut n. 145. vs. 12. ΗΕΡΜΟ. Scripsi ΗΓΓ. Ceterum et hic et in sequentibus articulis videtur aliquid praemissum fuisse, unde pateret, ex quo eae summae thesauro petitae fuissent. Vs. 4. ante τούτου fuerit σταθμόν: spatium tamen angustum est.

2) Vs. 7-9. ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν] ... ΗΗΗΗ ...

Vs. 9. fortasse ultimum Α in Δ mutandum, numerisque addendum est. Σταθμόν τούτου modo additur modo omittitur, credo prout aut appenditur pecunia fisco inclusa, aut numeratur: quod etiam his summis expensorum generalibus accommodari potest, quatenus ea, quae inde sumpta erant, aut hoc aut illo modo expensa erant.

3) Vs. 10-14. Ἀργύριον [καὶ χρυσίον ἀσημένιον καὶ ἐπίσημον, ὃ παρελάβομεν πρὸς τῶν προτέρων ταμιῶν, [σταθμόν τούτου] .. ΤΡΡΗΗ ...

Uno pondere comprehendere aurum et argentum, non offendit in summa ex pluribus articulis contracta. Nam χρυσίον additum fuisse, ex spatiis arbitror colligi. Vs. 11. ultimum I superest ex Γ.

4) Vs. 15-18. Ἀργύριον [ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων, ὧν παρελάβομεν παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν,] .. ΤΡΡΡΓΓΓ ...

Vs. 16. ΑΠΟΝ, in quo Γ incertum esse notatur, muta in ΑΤΟΝ, et ΗΟΙ in ΗΟΝ.

5) Vs. 18-21. ἐκ τοῦ ἐπετείου,] οὗ αὐτοὶ ἐξυνελέξαμεν,] ἀργυρίου Ρ ΗΙΙΙ

Vs. 20. Ρ non potest verum esse; neque enim sic expleri lacuna potest. Est summa ex pluribus nominibus contracta; igitur Ρ (50 tal.) non nimia pecunia est.

6) Vs. 21-24. Ἀθηναίως Νίκης? ἐκ τοῦ ἐπετείου, οὗ αὐτοὶ ἐξυνελέξαμεν, ἀργυρίου ΙΙ

7) Vs. 24-27. Ξύμπαν κεφάλαιον τ]οῦ ἀργυρίου ἐκ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τ]οῦ Η[Ρ] Δ ...

Παρθενῶνος scripsi, ut n. 145. vs. 13. Post καὶ τοῦ videtur ἐπισθοδόμου fuisse. Est summa summarum, ni fallor, 160 tal. et supra. Quae sequuntur, perspicere nequeunt; conicio tamen, ut dixi, vs. circiter 28. rerum successoribus traditarum indicem incipere,

8) Vs. 30-31. ... ἀργύριον XXXΡ ...

9) Vs. 32-34. στ]ατήρ[ες] σταθμόν τούτων ...

Vs. 34. scribe ΤΤΤΧΧ; sed prioribus, quae vs. 32-34. leguntur, vix haec coniungenda.

10) Rursum α στατήρες (χρυσοῖ vel Αἰγυναῖοι vel tale quiddam), et ponderis nota σταθμόν τούτων vs. 35-37. deinde Λ, quod ex pondere reliquum, et vs. 38. finis ponderis.

11) Vs. 38-40. Φ[δοῖδες χρυσίου ἐκ Σκα]πτησύλ[ης
..... σταθμὸν ἔλκοντες].....

Aliquoties in hoc compute occurrit vox Φ continens et alios similes inter se ductus. Hoc loco solum Φ habes, vs. 44. IOΦOOI, et num. 145. vs. 54. IOΦOO, postremo n. 146. vs. 51. ΦOON. His comparatis intellexi in illo IOΦOOI latere ..ίου φδοι; mox vidi de auro agi. Nam vs. 39. haud dubium est Σκαπτησύλης, ubi aurifodinae olim Atticae (Oec. civ. Ath. T. I. p. 334.); et nota non HYLEΞ scriptum esse sed YLEΞ: quippe dudum coaluerant hae voces (cf. Poppo Thucyd. T. I. p. 320.), ideoque spiritus, ut intermedius, cessat ex usu. IO igitur superest ex χρυσίου: pro quo si ex ea observatione, quam Oec. civ. Ath. II. p. 213. posui, χρυσῷ dicendum putaveris, quod de auro ex metallis ducto neque signato neque elaborato agatur, notes illam regulam non nimis adstringendam esse. Τὸν φδοῖδα s. τοὺς φδοῖς (Aristoph. Plut. 677.) in re metallica auri quasdam formas significare, ex solo, quod sciam, Hesychio constat, cuius glossa extat: φδοῖς, πλακοῦς, καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀηλεσμένα καὶ τὸ ἀπορρέον ψῆγμα τοῦ χρυσίου. Non tamen *ramenta* intelligenda arbitror, quam significationem grammaticus ex altera illa, τὰ πρὸς λεπτὸν ἀηλεσμένα collegisse videtur, sed τροχίσκους, *pastillos*, quae vocis vis in Materia medica. Nam numerari videntur, pluraliter dicti; nostro loco post Σκαπτησύλης exciderit δώδεκα vel similis numerus. Ἐλκοντες apertum est, cui praefigendum fuit σταθμὸν, ut n. 145. vs. 61. Ceterum Scaptisula num ea aetate adhuc in Atheniensium dictione fuerit, ob Thucydidis ibi exilium dubito: neque id postulat hic titulus. Hi enim pastilli iam dudum potuerunt in aerario positi esse: et si vs. 52. conicio alios ex eodem loco aureos pastillos inter ἐπέτεια huius anni referri, quid obest quominus ii, qui illos Atheniensibus numeraverant, eosdem mercatura traditos acceperint?

12) Vs. 40-42. Ἀργυρίου το..... ΤXXXX
ΠΗ)....

13, 14) Vs. 43-44. δ[έκ]α, σταθμὸν ἔλκοντες.
χρυσίου φδοῖδες .. σταθμὸν

Periit initio nomen rei. ΕΚΕΤΑ nihil est. Non dubitavi post EK inserere Α, ut fiat δέκα, plane ut vs. 55. Sic duos articulos sese excipientes habes eosdem quos n. 145. vs. 54. mutata tantum dictione. Nam n. 145. dictum simpliciter σταθμὸν, quum nostro hoc loco priore addiderim vocem ἔλκοντες, lacunae explendae causa: et n. 145. in ea regione regnat accusativus, quum nostro loco sit nominativus, pro diversitate structurae a verbo non iam superstite pendentis. Ad verba χρυσίου φδοῖδες cf. quae paulo ante dixi: deinde videtur σταθμὸν fuisse absque ἔλκοντες; numerus pastillorum autem sigla expressus fuisse videtur: neque enim in his rebus sibi constant scribae.

15) Vs. 44-47. Κέρ[ατε] δύο [ἀργυρῷ, σταθμὸν τού-
τω]ν ΧΡΗΗΗ....

Cornua esse vidit Osannus; addidi ἀργυρῷ, ut alia argentea cornua sunt in Atticis thesauris (n. 138. 139. 142.). Vs. 46. M muta in N. Pro τούτων fuit fortasse τούτων. Mitto quae sequuntur, nisi quod ΑΙΔΙ videtur ex Αἰγυαῖοι superesse: cf. n. 145. vs. 61.

16) Vs. 49-53. Ἐκ τῶν ἐπετείων, ὧν [αὐτοὶ] συνέλεξα-
μεν, φδοῖδες χρυσίου ἐκ Σκαπτησύλ[ης] ὁκτώ,
σταθμὸν ἔλκοντες] ΗΗΗ[Δ]I....

Vs. 51. AEN muta in MEN: neque enim dubia est formula, quam restitui. In fine vs. 51. N, quod ut incertum notatur, aut I aut ΙΔ fuit. Vs. 52. ΞΥΦΙΚΟ mirum est: mutato ΦΙΚ in ΙΕΞ poterit Σκαπτησύλης restitui, ut paulo ante; et O erit ex ὁκτώ. Pastilli hi pondo 310 dr. sunt et paulo supra: ut singuli, si octo fuerunt, quadraginta prope drachmarum fuerint.

17) Vs. 55. δ[έκ]α, σταθμὸν ἔλκοντες ..

Nescio quae res decem.

18) Vs. 56. Σ[τατῆ]ρες .. σταθμὸν τ[ούτων] etc.

147. d

Lapidis Choiseuliani (Catal. Dubois. n. 180.), qui in Museo regio Parisiensi est (Catal. Clarac. n. 597. p. 233.), latus adversum. Aeri incisum titulum dedit Barthlemius (Mem. Acad. Inscr. T. XLVIII.), cum commentario erudito quidem sed magnis erroribus referto et nimium prolixo (p. 357-407.): idem singillatim editus est Paris. 1792. 4. Ipse deinde edidi Oec. civ. Ath. T. II. tab. 1. et explicui p. 161-182. unde potissima repeto. Marmor non στοιχηδόν scriptum est, numerusque litterarum in pluribus versibus valde disparprehenditur: attamen ex contiguis locis, lacunarum spatia quot litteras continerint, potest probabiliter constitui. Lapis altus secundum Barthlemium 3' 8" 4" (Dub. 3' 6" 9"). In superiore parte est anaglyphum, cuius delineationem Müllero acceptam refero: arbori, oleae ut videtur, in sinistram adstat femina, sinistra manu hastam tenens; in dextera est vir, oleam prehensens manu dextera, sinistra tenens hastam in solo fixam corporique appressam. Paulo aliter descripsit Barthlemius p. 338. Hirtio interprete repraesentantur sacerdos Minervae Poliadis et Cleomenes Lacedaemoniorum rex, quem illa Poliadis templum introire conantem arceat, qua de re constat ex Herodoto V, 72. Quod non male convenit et belli Peloponnesiaci aetati et Quaestorum Minervae personae. Haec pars lata est 1' 11"; inferior pars, in qua inscriptio habetur, lata 2' 4" 6"; lapis crassus 6" 6". Litterae altae 3½ lineas, intervalla versuum alta lineas fere duas: itaque inscriptio alta fere 18"; et infra superest spatium vacuum fere duorum pollicum. Litteras aliquot obscuriores Barthlemius non integris ductibus expressit, sed tantum punctis delineavit; equidem non dubitavi has quoque integras repraesentare. Certa supplementa uncis inclusa addidi, ut semper.

[Textum vide in pag. seq.]

Praescriptum. Ἀθηναῖοι ἀνῆλθον ἐπὶ Γλαυκίππου ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ Κλεογένης Ἀλκίμεντος πρῶτος ἐγραμμάτευε· ταμίαι ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας, Καλίστρατος Μαραθῶνιος καὶ Ξυνάρχοντες, παρέδωκαν ἐκ τῶν ἐπετείων, ψηφισαμένου τοῦ δήμου.

Rationes esse vides Quaestorum Minervae anni Olymp. 92, 3. Hi ipsi, quae expensa sunt, numerarunt ex aerarii in arce annuis redditibus (ἐκ τῶν ἐπετείων), non quod Barthlemius putabat, Hellenotomiae: numerarunt autem illi non Theoricorum

Ee 2

[Continuatur p. 221.]

5 ΑΘΕΝΑΙΟΙ ΑΝΕΛΟΣ ΑΝΕΡΙ ΛΑΥΚΙΡ ΓΡΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΙΤΕΣ ΒΟΛΕΣ ΕΙΚΛΕΛΕΝΕΣ ΗΛΑΙΕΥΣ ΓΡΟ[ΤΟΣ
 ΕΛΡΑΜΜΑ ΤΕΥΕΤΑΜΙΑΙ ΗΙΕΡΟΛΛΧΡΕΜΑΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΣ ΚΑΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΡΘΟΝΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΧΟΝ
 ΤΕΣ ΓΑΡΕΔΟΣ ΑΝΕΚΤΟΝ ΕΡΕΤΙΟΝ ΦΕΦΙΣΑΜΕΝΟΤΟ ΔΕ ΜΟΕΡΙΤΕΣ ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ ΓΡΟΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣΗΕ[Υ]
 ΕΙΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΙ ΗΛΑΝΟΣΙΟΙ: ΠΡΑΣΙΤΕΙ ΔΕΙΚΑΡΙΕΙ: ΗΙΡΡΟΙΣ ΕΙΤΟΣ ΕΔΟΘΕ: ΑΘΕΝΑΙΑΣ ΓΟΙ[Α]
 ΔΙΟΣ: ΤΤΤΧΧΗΗΔΔΔΓΗΗ: ΝΙΚΕΣ: ΡΔΔΔΔΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΑΙΛΕΙΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ: ΑΟΛΟΘΕΤΑΙΣ ΓΑΡΕΔ[Ο]
 ΘΕΕΣ ΓΑΝ ΑΘΕΝΑΙΑ ΤΑ ΜΕΛΑΛΑ: ΦΙΛΟΝΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙ ΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΑΘΕΝΑΙΑΣ ΓΟΙΔΑΔΟΣ: ΡΧ: ΗΙΕΡΟΓΟΙΟΙΣ ΚΑΤΕ
 ΝΙΑΥΤΟΝ: ΔΙΥΛΛΟΙ ΗΕΡΧΕΙΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΕΣΤΕΝ ΕΚΑΤΟΜΒΕΝ: ΡΗΔΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΟΙΝΕΙΔΟΣ ΤΡΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝ[Ε]
 ΥΟΣΕΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΠΕΡΙΚΛΕΙΧΟΛΑΡΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΗΙΡΡΟΙΣ ΕΙΤΟΣ ΕΔΟΘΕ: ΤΤΗΗΗΗΔΔ[Ε]
 ΕΤΕΡΟΝΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΗΙΡΡΟΙΣ ΕΙΤΟΣ ΕΔΟΘΕ: ΤΤΗΗΗΗ: ΕΤΕΡΟΝΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ
 10 ΗΕΡΜΟΝΙΕΔΟΘΕ ΑΡΧΟΝΤΙ ΕΣ ΓΥΛΟΝ: ΡΤ: ΕΤΕΡΟΝΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΠΕΡΙΚΛΕΙΧΟΛΑΡΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤ: ΕΡΙΤΕΣ ΑΚ
 ΑΜΑΝΤΙΔΟΣ ΤΕΤΑΡΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΠΕΡΙΚΛΕΙΧΟΛΑΡΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΣΙ
 ΤΟΣ ΗΙΡΡΟΙΣ ΕΔΟΘΕ: ΤΤΤ: ΕΤΕΡΟΝΤΟΙΣ ΑΥΤΟΙΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΡΤΤΧΗΗΗΡΡ: ΕΡΙΤ[Ε]
 ΣΚΕΗΡΟΡΙΔΟΣ ΡΕΜΠΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΠΕΡΙΚΛΕΙΧΟΛΑΡΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΕΣ
 15 ΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ: ΤΤΤΧΧΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΛΕΟΝΤΙΔΟΣ ΗΕΚΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ: ΤΡΙΤΕΙ ΜΕΡΑΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
 ΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ: ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙ ΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΧΗΗΡΔΔΔΗΗ: ΕΝΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙ
 ΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΘΡΑΣΟΝΙΒΟΥΤΑΔΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΧΡΔΔΔΗΗ: ΗΕΝΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Η
 ΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ ΡΟΧΣΕΝΟΙΑΦΙΔΑΝΑΙΟΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΧΡΔΔΔΗΗ: ΗΕΝΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Η
 ΕΜΑ: ΧΧΧΡΗΗΔΔΔΔ: ΤΡΙΤΕΙΚΑΙ ΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΠΕΡΙΚΛΕΙΧΟΛΑΡΕΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΧΧΧΡΗΗΗΗΡΡ: ΟΛΔΟΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ
 20 Η: ΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΤΑ ΕΧΣΑΜΟΑΝΟΜΟΛΟΕΘΕ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙ: ΑΝΑΙΤΙΟΙΣ ΦΕΤΤΙΟΚΑΙ ΓΑΡΕΔΟΙΡ
 ΟΛΥΑΡΑΤΟΙΧΟΛΑΡΕΙ: ΡΤΤΧ: ΕΡΙΤΕΣ ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ ΕΒΔΟΜΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ: ΡΕΜΠΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΓΑΡΕΔ[Ο]
 ΘΕΔΙΟΝΥΣΙΟΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙ ΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ: Τ: ΕΒΔΟΜΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΓΑΡΕΔ[Ο]
 ΣΟΝΙΒΟΥΤΑΔΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ: ΤΧΗΗΔΔΔΗΗ: ΤΕΙΑΥΤΕΙ ΜΕΡΑΙ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ: ΘΡ[Α]
 25 ΛΟΡΕΚΕΘΕΝ ΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ ΣΙΤΟΝ ΗΙΡΡΟΙΣ: ΤΤΤ: ΗΕΚΤΕΙΚΑΙ ΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΦΑΛΑΝΘΟΙ[Α]
 ΝΟΙΑΦΙΔΑΝΑΙΟΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΧΡΔΔΔΗΗ: ΤΕΤΑΡΤΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΡΡΟ[ΧΣΕ]
 ΦΙΔΑΝΑΙΟΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΡΗΗΗ: ΕΒΔΟΜΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΕΥΓΟΛ[ΔΙΑ]
 ΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΧΧΡΔΔΔΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΗΙΡΡΟΘΟΝΤΙΔΟΣ ΛΔΟΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ ΔΟΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΗΕΙΛΕΝΟ
 30 ΤΑΜΙΑΣ ΓΑΡΕΔΟΘΕ ΡΟΧΣΕΝΟΙΑΦΙΔΑΝΑΙΟΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΡΗΔΔΔΗΗ: ΤΕΤΑΡΤΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑ
 ΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΔΟΘΕ ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙ ΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΧΧΗΗΗΔΔΓΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔ[ΟΣ]
 ΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΔΟΘΕ ΡΑΣΟΝΙΒΟΥΤΑΔΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΧΧΗΗΗΔΔΓΗΗ: ΕΡΙΤΕΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔ[ΟΣ]
 ΕΝΑΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΣ ΔΟΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΔΟΘΕ ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙ ΕΙΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΧΧΗΡΔΔΔΔΗΗ: ΤΡΙΤΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΔΟΘΕ ΡΑΣΟΝΙΒΟΥΤΑΔΕΙΚΑΙΣ ΥΝ
 35 . ΤΤΤΡΗΗΡΔΔΔΔΗΗ: ΗΕΚΤΕΙΚΑΙ ΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΤΑ ΕΧΣΑΜΟΑΝΟΜΟΛΟΕΣΑ[ΤΟ]..... ΜΑΧ[ΟΣΦ
 ΑΡΧΟΣΙΝ: ΤΤΧΧΡΗΗΗΡΡ: ΕΚΤΕΙΚΑΙ ΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΔΔΤΧ: ΓΑΣΙΦΟΝΤΙ ΦΡΕΑΡΡΙΟΙ: ΡΤ: ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙ]..... Ι: Ρ:.....
 ΕΥΟΝΥΜΕΙ: ΡΧΧΧΡΗΗΗΡΡΔΔΔΔΓΗ: ΝΙΚΕΡΑΤΟΙΚΥΔΑΝΤΙΔΕΙΤΡΙΕ ΑΡΧΟΙ: ΧΧΧ: ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΑΝΑ.....[ΤΡΙΕ]ΡΑΡΧΟΙ:
 40 ΕΝΟΙΑΦΙΔΑΝΑΙΟΙ]ΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟΣΙΝ: ΡΗΗΗΗΔΔΔΔΗΗ: ΤΡΙΤΕΙΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ: ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ ΔΟΘΕ]ΓΡΟ[ΧΣ
 ΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧΟ]ΣΙΝ: ΤΤΡΗΗΗΔΔΔΔΗΗ: ΕΚΤΕΙΚΑΙ ΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣ ΓΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΗΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΣ
 ΚΑΙΣ ΥΝΑΡΧ]ΟΣΙΝ: ΡΧΧΧΧΡΗΗΡΡΗΗ: ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΡΛΥΡΙΟΣ ΜΓΑΝΟΙ' - - - - -

praefectis, qui ante Euclidem nondum fuerunt (Oec. civ. Ath. T. I. p. 193.), sed partim aliis magistratibus, partim Hellenotamiis, in usum militarem et sacrum; utriusque enim rei, et bellici apparatus et impensarum in festa faciendarum cura illa aetate Hellenotamiis commissa erat. Quae quum Bartholemius non animadvertisset, universam tituli rationem perturbavit. Cleogenes (ita enim corrigendum, nisi malis legere Κλειγένης, ut Κλειδικος) primus scriba Senatus fuit, hoc est primae prytaniae scriba, de quo cf. ad n. 81. Idem Cleogenes Aeantidis prytaniae scriba eodem anno memoratur ap. Andocid. de myst. p. 47. Is nominatur solius anni designandi causa (cf. ad n. 74.). Quaestorum primus prytanis tum fuit Callistratus Marathonius, Aeantidis (cf. ad n. 150.), idem ni fallor quem plebes in anarchia necavit (Xenoph. Hell. II, 4, 18.). Scriba Quaestorum, qui hunc titulum confecit, non nominatus est: Senatus scribas, qui secundum prytanias mutabantur, hunc titulum scripsisse, Bartholemius male censebat. Nec post singulas prytanias singulae inscriptionis partes exaratae sunt, qui eiusdem viri error est; exacto anno post rationes redditae universus titulus publice propositus est. Quae omnia quum luce clariora sint, ne monuissem quidem haec, nisi Bartholemius expeditissimam rem mire impeditam reddidisset.

Pryt. I. 'Επὶ τῆς Διαντίδος πρώτης πρυτανεύουσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Καλλιμάχῳ Ἀγνουσίῳ, Φρασιτελίδῳ Ἰκαριεῖ, ἵπποις σῖτος ἐδόθη Ἀθηναίᾳς Πολιάδος ΤΤΤ XXXHHΔΔΔΓΓΓC, Νίκης ΠΔΔΔΔΗ|||

Praetuli Phrasitelidis nomen; in apogr. Barth. est Πρασιτ. Sed Γ incertum est. Σῖτος ἵπποις est pecunia equitibus Atticis pro frumento data: v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 269 sqq. Ea ex diversis aerarii partibus, Ἀθηναίᾳς Πολιάδος et Ἀθηναίᾳς Νίκης numeratur, ex illa 3 tal. 3237 dr. $\frac{1}{2}$ ob. ex hac 91 dr. $3\frac{1}{2}$ ob. si Π certum est: sed obscuratum illud esse notatur. De Νίκη Ἀθηναῖα varia collegi Oec. civ. Ath. T. II. p. 294 sqq. Adde supra Introd. §. IV.

Pryt. II. 'Επὶ τῆς Αἰγυπιδος δευτέρας πρυτανεύουσης Ἀθλοθέταις παρεδόθη ἐς Παναθηναία τὰ μεγάλα, Φίλωνι Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν, Ἀθηναίᾳς Πολιάδος ΠΧ. ἱεροποιοῖς κατ' ἐνιαυτὸν, Δούλλῳ Ἐρχιεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν ἐκατόμβην ΠΗΔΓΓΓΓΓ

Panathenaea maiora anno Olympiadum tertio mense Hecatombaeone exeunte celebrata sunt; igitur quum pecunia in secunda demum prytania Athlothetis numerata sit, post expensas factas numeratam patet, atque haud dubie post rationes redditae, quae triginta post magistratum abdicatum diebus reddebantur. Athlothetae vero per quadriennium munus suum obtinebant, a magnis Panathenaeis ad magna Panathenaea; magistratus autem pecunias saepe ex suis opibus expendisse, quas aut restitutas acciperent aut reipublicae donarent, docet exemplum Demosthenis (de cor. p. 266.). Ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτὸν opponuntur ἐπιμνησίοις (Hesych. v. ἐπιμνησίοι et intt.). Hecatombe, de qua dicitur, videtur Panathenaea esse: nam etsi ἱεροποιοὶ non prae-

sunt Panathenaeis celebrandis (Etym. Phot. Lex. Seg. p. 265.), tamen Panathenaeae hecatombae ducendae et immolandae praefuisse videntur: cf. n. 157. vs. 35. ubi de minoribus Panathenaeis agitur et ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτὸν probabiliter a me restituti sunt. Ceterum haec Hecatombe emptae est; igitur huc non pertinet locus Schol. Aristoph. Nub. 385. ubi de bobus, quas coloniae Atticae ad Panathenaea dono miserint. ΔΙΥΛΟΙ in ΑΡΥΛΟΙ mutatur in Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 369. Diog. L. II, 48. Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον ἔρχιεῖς. Sed affirmavit mihi Rosius in marmore legi ΔΙΥΛΟΙ, quod nomen Graecum etiam ap. Pausan. X, 13, 4. extat.

Pryt. III. 'Επὶ τῆς Οἰνιδος τρίτης πρυτανεύουσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν, ἵπποις σῖτος ἐδόθη ΤΤΠΗΗΗΗΔΔ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις, ἵπποις σῖτος ἐδόθη ΤΤΠΗΗΗΗΗ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις, Ἐρμῶνι ἐδόθη ἄρχοντι ἐς Πύλον ΠΤ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν διωβελίαν ΤΤ.

De Pericle Periclis f. v. Xenoph. Mem. Socr. III, 5. et intt. Hermon Olymp. 92, 1. iam copiis praefectus, nunc Pylum mittitur cum imperio. De eo v. Thucyd. VIII, 89 sqq. et Barthel. Paulo post amissa Pylus est, fine hiemis Olymp. 92, 3. (v. Haackii libellum ad Pryt. IX. citatum). Diobelia videtur duplex esse pro civibus 18000, fortasse in Eleusiniis et Oschophoriis, quae in hac prytania celebrantur: nam in Thesmophoriis, mulierum sollemnibus, datam diobeliam esse dubito.

Pryt. IV. 'Επὶ τῆς Ἀκαμαντίδος τετάρτης πρυτανεύουσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν, σῖτος ἵπποις ἐδόθη ΤΤΤ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν διωβελίαν ἐδόθη ΠΤΤΤΧΗΗΗΠΓ

Quarta prytania eo anno est a Pyaneps. XVII. usque ad Maemact. XXII. In eam incidunt Apaturia trium dierum sollemnia. Sed diobelia permagna est, plus quam quadruplex: et quum haec expensa singula ex plebiscito de aerarii pecuniis facta sint, potuerunt etiam plura in diobeliam impensa sine plebiscito ex ordinariis vectigalibus esse. Quod semel annotatum etiam ad reliquas impensas pertinet.

Pryt. V. 'Επὶ τῆς Κερροπίδος πέμπτης πρυτανεύουσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διωβελίαν ΤΤΤΤΧΗΗΗ

Diobelia videtur triplex esse pro civibus 18200. Haec prytania est a Maemact. XXIII. usque ad Posid. XXVII. Mense Posideone accidunt Halóa, Posidonia, Dionysia minora, in quibus sunt Piracensia.

Pryt. VI. 'Επὶ τῆς Λεοντίδος ἑκτῆς πρυτανεύουσης, τρίτῃ ἡμέρᾳ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν ΧΗΗΠΔΔΔΓΓΓΓ. ἐνάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Θράτωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤΧΠΔΔΔΓΓΓΓ. ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν, στρατηγῷ ἐξ Ἐρετρίας Εὐκλείδῃ ἀνομολόγημα XXXΠΗΗ ΔΔΔΔΓ. τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν . . . XXXXΠΗΗΗΗΠΓΓ.

ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Σπουδία Φλυεὶ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΧΧ.Η. τριακοστῇ τῆς πρυτανείας τὰ ἐξ Σάμου ἀνωμολογήθη Ἑλληνοταμίαις Ἀνατίῳ Σφητίῳ καὶ παρέδωκε Πολυράτῳ Χολαργεῖ ΠΡΤΤΧ

Inde ab hac prytania dies pecuniae numeratae notatur, et dies plerumque iidem vel non longe dissiti sunt, ut dies 11, 12, 13, 23, 24, 36, quod ita iam olim explicui, ut aut eodem die, quo populi scitum factum est, aut paulo post numerata pecunia esset; expensae enim factae sunt ψηφισμένου τοῦ δήμου; et comitia habita sunt die prytaniae 11. deinde ut videtur circa diem 20. et ut de tertiis nihil dicam, quarta sub finem prytaniae. Tertia summa numerata est, ut reliquae omnes, a Quaestoribus Minervae; hi numerarunt Hellenotamiis, ex quibus unus est Proxenus, Aphidnaeus: quae noto ob Bartholemii interpretationem plane perversam. Ipsa pecunia dicitur ἀνωμολογήματα στρατηγῶν ἐξ Ἐρετρίας Εὐκλείδῃ, hoc est summa de qua ex pacto convenit cum Euclide duce copiarum ad Eretriam; id vero pactum haud dubie convenerat inter Hellenotamias et Euclidem: hoc est, Hellenotamiae illam summam promiserant Euclidi; unde nunc ex promissione numeratur ab Hellenotamiis Euclidi, ideoque primum a Quaestoribus Hellenotamiarum collegio. Euboicae urbes tum defecerant ab Atheniensibus (Diod. XIII, 52.): igitur adversus eos missus Euclides erat. Mox pro ΕΡΟΥΔΙΔΙ correxi Σπουδία, nomen aliunde notum. Deinde ἀνωμολογήθη vix potest aliud esse quam pecunia promissa est pacto convento: sed quoniam promissa haec pecunia in expensis notatur, simul eo pacto tradita quodammodo esse debet. Quod ita fuerit factum, si ea pecunia adhuc quidem in Samo fuerit, sed acriario Minervae destinata, Quaestoresque eam iusserint Hellenotamiis tradi, quasi quadam cessione pecuniarum per syngrapham facta. Itaque ἀνωμολογεῖσθαι verterim syngraphā scriptā cedi. Dictio ἐξ Σάμου non docet eas pecunias iam ex Samo asportatas esse, neque hic neque pryt. IX. sed tantum originem pecuniae designat: immo pryt. IX. apertum reddit, eas pecunias etiam tum in Samo fuisse. Paredrus est Hellenotamiarum, non Archontum. Polyaratus est idem, quem nominat Demosth. adv. Boeot. de dot. p. 1009. 25. p. 1015. 26. Anaetius potest idem esse, qui fuit inter Trigintaviros. Ceterum notabile est ἐξ Σάμου hic et pryt. IX. prorsus ut ἐξ (ἐκς).

Pryt. VII. Ἐπὶ τῆς Ἀντισχίδος ἐβδόμης πρυτανεύουσας, πέμπτῃ τῆς πρυτανείας παρεδόθη Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διωβελίαν Τ. ἐβδόμῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Θράσωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διωβελίαν ΤΧΗΗΔΔΔΗΙΙΙ. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἑλληνοταμίαις Φαλάνθῳ Ἀλωπεκῆδεν καὶ συνάρχουσιν, σῆτον ἵπποις ΤΤΤΤ. ἔκτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ΧΡΔΔΔΗΗΗΙΙΙ. τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Εὐπόλιδι Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ΠΗΗΗΗ. ἐβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις, Καλλίᾳ Εὐωνυμῇ καὶ συνάρχουσιν ΤΧΗΠΡΠΗΙΙΙ

Mensis Anthesterionis d. 11-13. sunt Anthesteria, quibus destinata diobelia utraque, cuius hoc loco mentio fit: eius numeratio incidit secundum calculos meos in Anthest. d. 9. et 11. Non tamen eae summae triplici diobeliae sufficere videntur: igitur eam aliunde suppletam iudico. Σῆτον, in quo Bartholemius negligentiam vel scribae vel quadratarii agnoscit, Graecitatis est optima, p. ἐς σῆτον. Quattuor talenta pro frumento unius fere prytanii vel aliquot insuper dierum numerata videntur (cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 271.): videtur autem in Anthesteriis potissimum numerata esse, quod in iis equites pompam ducerent.

Pryt. VIII. Ἐπὶ τῆς Ἰπποθωντίδος ὀγδόῃς πρυτανεύουσας, δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤΡΗΔΔΔΗΗΗΙΙΙ. τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤΧΧΧΗΗΗΗΔ ΠΗΗΗΙΙΙ. ἔκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη Θράσωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΧΧΧΗΗΗΗΔΔ ΠΗΗΗΗΗ

Quibus usibus hae summae inservierint, non additur, et omitto coniecturas alibi propositas. Ceterum Prytaniae VIII. IX. X. dies habent 36; nam in omnibus memoratur ipse dies 36. Igitur quum annus Olymp. 92, 3. videatur vulgaris fuisse, non intercalaris, si Athenis tum cyclus Metonis receptus fuit, ut arbitror; necesse est ea aetate sex priores prytaniae dies habuerint 35, quattuor posteriores 36, contra quam Suidas et Photius v. πρυτανεία tradiderunt: cautius Harpocr. v. πρυτανείας. De ἡμέραις ἀνάρχοις explosa res.

Pryt. IX. Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος ἐνάτης πρυτανεύουσας, δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ..ΧΧΗΡΔΔΔΠΗΗΗ. τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΤΡΗΗΗΡΔΔΔΔΗΗΗΙΙΙ. ἔκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Θράσωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ΤΤΧΧΧΠΗΗΗΗΠΙΙΙ. ἔκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας τὰ ἐξ Σάμου ἀνωμολογήσατομαχος Φλυεὺς στρατηγοῖς ἐς Σάμῳ, Δεξικράτει Αἰγυλιδί ΔΔΤΧ, Πασιφῶντι Φρεαζήρῳ ΠΤ, ἈριστοκράτειΡ, Ε..... Εὐωνυμῇ ΠΧΧΧΠΗΗΗΗΡ ΔΔΔΔΠΤ, Νικηράτῳ Κυδαντίδῃ τριηράρχῳ ΧΧΧ, Ἀριστοφάνει Ἀνα τριηράρχῳ

Quartus articulus Samiarum pecuniarum mentionem continet, sed aliarum ac pryt. VI. neque enim eadem bis numerari possunt, nec summa eadem est. Has, quae pryt. IX. memorantur, ἀνωμολογήσατομαχος Φλυεὺς, Cecropidis, haud dubie unus ex Quaestoribus Minervae, cui id negotium datum erat: hoc est, ille cessit has pecunias iis, qui nominantur (v. ad pryt. VI.). Qui cessas pecunias recipiunt, quattuor sunt praetores in Samo (στρατηγοὶ ἐν Σάμῳ) et duo trierarchi; ΕΞΕΑΜΟΙ est ἐν Σάμῳ, ut ἐς Σιδῶνι, ἐστὶν γλῶσσ. n. 87. ἐς Σίγγῳ infra in militaribus titulis. Illi quum in Samo sint, pecunia non praesentibus numeratur, sed absentibus ceditur; eadem quum ne Athenis quidem numeretur, sed tantum cedatur, non dubito hanc quoque pe-

cuniam, ut priorem (Pryt. VI.), in Samo depositam fuisse. Hae pecuniae ex Samo, partim Pryt. VI. partim Pryt. IX. numeratae, praeter pauca quae interciderunt sunt 95 tal. et 2896 dr. Eae non potuerunt ex Samiorum tributo collatae esse: nam et nimia argenti vis est et Samus tum sui iuris fuit nec tributaria (Thucyd. VIII, 21.); nec de multa circa Olymp. 85, 1. Samiis imposita, quae talentorum 280 fuerat (Diod. XII, 27. 28. Thucyd. I, 117.), hoc loco cogitare licet tum alias ob causas, tum quod hae Quaestorum expensae ἐκ τῶν ἐπετείων fiunt. Potius Athenienses eas pecunias in Samo, quae iis tum imprimis fida fuit, videntur depositas habuisse; quas ex vicinis locis collegerant, sive armorum vi extortas sive ex vigesima (εἰκοστή), quam illis tum subditi praestabant, a publicanis collatas. Quae quum aerario in arce competerent, a Quaestoribus recipi debebant: igitur iidem eas, etiam priusquam in arcem delatae essent, cedere iis poterant, quibus ex plebiscito numerare certas summas debebant. Haec igitur harum pecuniarum expensarum videtur ratio esse. Ex quibus quae in sexta prytania numerata sunt, ea mihi olim visa sunt classi data esse, quae ex Dodwelli temporum computatione Olymp. 92, 3. exeunte fere Anthesterione vel ineunte Elaphebolione apud Cyzicum vicit (Diod. XIII, 49.); postea Thrasyllus cum novis copiis in Samum, Atheniensium stationem missus dicitur (Diod. ib. 52. Xenoph. Hell. I, 1, 24. et I, 2, 1.), aut, ut Diodorus (ib. 64.) narrat, Olymp. 92, 4. (ineunte quidem anno), aut, ut mihi videbatur, paulo prius, exeunte anno Olymp. 92, 3. si modo pugna Cyzicena hoc anno pugnata sit. Huic tempori proximus est nonae prytaniae dies ultimus, quo summa in hac prytania memorata praetoribus trierarchisque iam in Samo constitutis cedi potuit absentibus. Et in hac sententia offendere neminem hoc potest, quod Thrasylli mentio in titulo nostro nulla fit; potue-

runt enim praetores illi eius collegae esse in administratione rerum bellicarum et sumptuum militarium magis quam Thrasyllus occupati. Sed haec ratio, ut dixi, ei temporum computationi accommodata est, quam hodie inde a Dodwello plurimi sequuntur, atque etiam Bartholemius secutus est, qui mihi illam sententiam aliqua ex parte praeiecit. Aliam tamen rationem iniiit Chr. Frid. Ferd. Haacke in docta dissertatione chronologica de postremis belli Peloponnesiaci annis secundum Xenophontis historiam Graecam recte digerendis (Stendal. 1822.) cuius ex calculis haec omnia anno priore, Olymp. 92, 2. gesta sunt. Ille igitur quum videatur verum assecutus esse, tam quae in sexta quam quae in nona prytania numerata sunt, Thrasylli copiis ceterisque in Asiae ora Atticis numerata videntur, anno post quam Thrasyllus in Samum profectus erat; ex qua statione progressi Athenienses bellum in Asia et Hellesponto gerebant. Pro ΑΛΙΛΙΕΙ corrige ΑΙΛΙΛΙΕΙ. Aristophanes aut Anaphlystius aut Anagyrasius fuit.

Pryt. X. Ἐπὶ τῆς Πανδονίδος δεκάτης πρυτανευούσης, ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ΡΗΗΗΗΔΔΔΔΗΗΗΗ. τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις [ἐδόθη] καὶ συνάρχουσιν ΤΤΡΡΔΔΔΔΗΗ ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις [ἐδόθη] καὶ συνάρχουσιν ΡΧΧΧΧΡΗΡΡΗΗΗΗ

Summa. Κεφάλαιον ἀργυρίου σύμπαν - - -

Post σύμπαν sequitur O: coniunctio fuisse σύμπαντος: vide ad n. 145. vs. 16. Sequebantur notae numerales. Universa pecunia exceptis iis nominibus, quae evanuerunt, est 178 tal. 3864 dr. 3 ob. Nec multa perierunt. Certe in IX. pryt. quod trierarcho Aristocrati datum est, vix fuerit plus quam XXXX, ut alter trierarchus accepit XXX. Omitto alias notas, quas in Oec. civ. Ath. posui.

148. 4. p. 403

In averso latere eiusdem lapidis, in parte inferiore (v. ad n. 149.), titulus στοιχηδόν scriptus. Ex schedis Mülleri et Rosii. De hac et seq. inscriptione conferri potest Catal. Mus. reg. Clarac. p. 257 sq.

[Textum vide in pag. seq.]

Müllero referente, cuius apographum nostri exempli fundus est, hae litterae vix agnosci queunt: Vs. 1. litt. 25 sqq. ΕΡΙΞΤ, quas ipsas Rosius non habet; vs. 2. litt. 37 sqq. ΥΤΑ; vs. 3. litt. 60. Ο; vs. 5. litt. 33 sqq. ΚΑΙΠΑΡΕΔΡΟΙΞ et deinceps litt. 59 sqq. ΑΔΕΙ; vs. 6. litt. 1. 3. 4. 5. Ε et ΔΟΜ. Litt. 36 sqq. Müllerus ΜΕΤΑΛΕΙΤΝΙ habet, et deinceps nihil usque ad τὴν διωβελίαν; sed notat litteras ΜΕΤΑΛΕΙΤΝΙ plane obscuras esse. Igitur dedi ibi Rosianam lectionem, de qua posthac dixi. Porro Müllerus notat obscuras esse vs. 6. in fine litteras ΑΝ; vs. 7. litt. 4. Δ, et litt. 18. Η, deinde litt. 31 sqq. ΤΑΜΙΑΙΞ, et post lacunam ΡΑΡ; vs. 8. litt. 25 sqq. ΤΕΞΡΡΥΤΑΝΕΙΑΞ, et in fine ΤΕ; vs. 9. litt. 20. 21. ΤΑ, litt. 25. Ι, litt. 62. Ξ, litt. 71. Ι, pro quo ex Ros. dedi Ε; vs. 10. litt. 33. 34. ΙΞ, pro qui-

bus ex Ros. ΙΦ dedi: deinde integram vocem Μεταγεινῶνος; vs. 11. ultimum Τ; vs. 12. litt. 14. 15. ΕΝ; vs. 13. litt. 70. 73. Ν et Μ; vs. 16. litt. 43. 44. ΟΥ, litt. 60. Ξ, et quae ipsi sunt ultimae ΕΞ (ΕΚ litt. 69. 70.); vs. 17. litt. 32. 33. ΙΞ, et litt. 53. Ξ; vs. 18. ultimas inde a litt. 61. ΤΕΙ etc.; vs. 19. litt. 68 sqq. ΜΙΑΙ; vs. 20. litt. 27. 28. ΕΙ et ultimum ipsi elementum Ι (litt. 70.); vs. 22. litt. 10 sqq. ΙΞΙ, litt. 19 sqq. ΥΝΑ, litt. 67. 68. ΙΔ. Vs. 7. litt. 11. 12. ex Catal. Mus. reg. dedi ΤΤ pro Mülleriana lectione .Τ Litterarum numerum constat non in omnibus versibus prorsus eundem esse, referente Rosio, cui aliud apographum ab ipso factum sed sero a me visum debeo. Ex eius igitur schedis quaedam, quae Müllerus in lacunis apud ipsum marmor suppleverat, ut adhuc extantia

[Continuatur p. 225.]

5 ΕΡΙΤΕΣΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣΔΕ[Υ]ΤΕΡΑΣΕΡΙΣΤ[ΝΕΙ]ΑΣ[Ε]ΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑ
 Δ[Ε]ΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΤΡΙ[ΤΕ]Ι[ΚΑΙ]ΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΔΕΚΑΤΕΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ[Μ]ΕΤΑ[Λ]ΕΙΤΝΙΟΝΟΣ
 Ε[Σ]ΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΑΘΕΝ[Α]ΙΑΣ[Ε]|||CΕΛΛΕΝΟΤ[Α]ΜΙΑΙΣΚΑΙΓ[Α]ΡΕ[Δ]ΡΟΙΣ[Ε]...Θ[Ρ]ΑΣΥ[Λ]ΟΧΟΙΘΟΡΙΚ
 5 ΙΟΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΒΔΟ[Μ]ΕΙΚΑΙΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ[ΗΕΚ]ΤΕΙ[ΦΘΙΝΟΝΤΟΣ]ΜΕΤΑ[Λ]ΕΙΤΝΙΟΝΟΣ[Ε]
 ΕΒΔΟΜΕΙΚΑΙΔΕΚΑΤΕΙΤΕ[Σ]ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙ
 ΤΕΣΔΙΛΙΝΙ[Σ]ΤΤΡΗΗΗΗ[Δ]Α[Δ]Γ[Ρ]ΗΙΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ[ΚΑΙ]ΓΑΡ[ΕΔΡΟΙΣ]ΠΡΟΤΑΡΧΟΙΓΡΟ[Β]ΑΛΙΣΙΟΙΚΑΙΣ
 10 ΥΝΑΡΧΟΣΙ[ΟΛΔ]ΟΕΙΚΑΙΔΕΚΑΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΓΡ[Ε]Μ[Γ]ΤΕΙΦΘΙΝΟΙΤΟΣΜΕΤΑΛΛΕΙΤΝΙΟΝΟΣΕΣΤΕ
 ΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ.ΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΠΡΟ[Υ]ΤΑΡΧΟΙ[Γ]ΡΟ[Β]ΑΛΙ[Σ]ΙΟΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΝΑ
 15 ΤΕΙΚΑΙΔΕΚΑΤ[Ε]ΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΤΕ[Τ]ΡΑΔΙΦΘΙΝΟΝ[Τ]ΟΣΜΕΤΑΛΛΕΙΤΝΙΟΝΟΣΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡ
 ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙ[ΣΥΝΑΡΧΟΣΙ]Δ[Ε]ΥΤΕΡΑΙΚΑΙΕΙΚΟΣΤΕΙ
 ΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΕΝΕΙΚΑΙ[Ν]ΕΑΙΜΕΤΑΛΛΕΙΤΝΙΟΝΟΣΕΣΤΗΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΔΡΙ...ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ[ΚΑΙ]
 20 ΠΑΡΕΔΡΟΙΣΘΡΑΣΥΛΟΧΟΙΘΟΡΙΚΙΟΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΤΡΙΤΕΙΚΑΙΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΝΟΥΜ[Ε]
 ΝΙΑΙΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡΔΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙ
 25 ΤΑΔΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΤΕΤΑΡΤΕΙΚΑΙΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΔΕΥΤΕΡΑΙΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤ[Ε]Ν
 ΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡ|||CΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΚΤΕΙ
 ΚΑΙΕΙΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΤΕΤΡΑΔΙΣΤΑΜΕΝΟΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡΔΔΓ...ΕΛ
 30 ΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝ[ΕΙ]
 ΑΣΟΛΔΟΕΙΙΣΤΑΜΕΝΟΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΑΘΕΝΑΙ[ΑΣ].ΕΧΗΡΗ[Η]ΙΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑ
 35 ΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΟΛΔΟΕΙΙΣΤ[Α]ΜΕ
 ΝΟΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡΔΔΓΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΠΡΟΤΑΡΧΟΙ[Γ]ΡΟ[Υ]ΤΑΡ
 40 Χ[Ο]ΙΓΡΟΒΑΛΙΣΙΟΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙΕΚΤΕΙΚΑΙΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΤΕΤΡΑΔΙΕΡΙΔΕΚΑ[ΒΟΕ]
 Δ[ΡΟΜΙΟΝΟΣ]ΕΣΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΔΔΓΗΗΓΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΓΑΡΕΔΡΟΙΣΛΥΣΙΘΕΟΙΟΥΜΑΙΤ[Α]ΔΕΙ
 45 Κ[ΑΙ]ΣΥΝΑΡΧΟΣΙ[ΕΚΤΕ]ΙΚΑΙΤΡΙΑΚΟΣΤΕΙΤΕΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ[ΤΕ]ΤΡΑΔΙΕΡΙΔΕΚΑΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΣ...
 50 55 60 65 70 75

notavi, quippe quae Rosius agnoverit, vs. 1. litt. 35-67. vs. 2. litt. 66-70. et litt. 72. vs. 3. litt. 43-45. etsi in Rosiano apographo litterae plane aliter dispositae sunt et legitur Ἀθηναία Νύκη, qui dativus ferri non potest. Porro vs. 4. ex Rosii apographo extra uncas posui litt. 17. 19. 21. 22. 41-45. 49-51. 62. 72. 73. Ex eodem vs. 5. siglum 19. addidi, et versu eodem litt. 21. 45-58. 73. 74. vs. 6. litt. 18. 19. Sed inde a litt. 36. Rosius habet inverso verborum ordine φθίν[ον]τ[ος] Μετα]γεινιών[ος] [ἐς] τὴν διωβελίαν Ἀ- vs. 7. Ἀθηναία Νύκη ΠΗΗΗΗ Δ. Π-Γ, quod verum esse ob dativum non potest: assumpsi inde litteram Δ (vs. 7. litt. 20.), et φθίν[ον]τ[ος] Μετα]γεινιών[ος], quod usui in hac inscriptione recepto magis convenit. Vs. 7. praeterea ultimam litteram servavit Ros. idemque vs. 8. litt. 18. 19. 38. 39. Et litt. 42-44. ubi Müll. habet ΙΞ., ex Ros. adscivi ΤΕΙ, eundemque secutus extra uncas praebeo ΦΟΙΝ (litt. 45-48.) et litt. 51-53. 55-60. item vs. 9. litt. 28. 29. Mox vs. 9. litt. 39-58. Müll. Γ.....ΧΧ Ι. ΠΟ....ΙΟΙ; Ros. ut dedi, nisi quod pro ΙΟΙ habet .ΟΙ Ibidem litt. 60. 61. a Rosio servatae sunt, item vs. 10. litt. 27. 28. 32. Eodem versu litt. 34-36. Müll. ΞΟΥ, Ros. ΦΟ. Ex eodem litt. 40. 58. 59. extra uncas praebeo, item vs. 11. litt. 57. 73. 74. Vs. 12. litt. 16. Müllero est Γ, Rosio Ε; ex eodem litt. 18-20. dedi ΚΑΙ, ubi Müll. Α. Litt. 53 sqq. Müllerus .Η., Rosius ΔΓ.. Ego composui utrumque. Vs. 14. cum Ros. litteras 18. 20. 21. uncis exemi: ibidem Müllero numeri sunt ΠΗΔΙ.. quos ex Ros. correxi. Vs. 15. Ros. litteram 20. extra uncas praebeo, et vs. 16. litt. 1. Ibidem numerus Müllero est ΠΗΗC: dedi Rosianum. Extremo versu Müllerus ΕΞ..., Ros. ΕΚΤΕΙ. Vs. 17. litt. 54. cum Rosio uncis exemi: in fine Müll. ΔΙΟΒΕΛΙΑ ΝΑΘ et nihil praeterea; quod dedi, Rosianum est. Vs. 18. litt. 25. 35. cum Ros. extra uncas dedi, item litt. 57. 64-66. Vs. 19. litt. 49-59. Müllerus [ΑΞ].ΕΧΗΠΠΗΗ; Ros. [Α]Π[Ν]ΙΚΕΙΠΠΗ, cui non confido: dativus enim manifesto falsus est: retinui igitur Mülleri lectionem. Vs. 20. primum Ι Ros. habet, item litt. 49. 50. 69. 70. quae ap. Müll. desunt. Vs. 21. primum Ν Ros. legit; litt. 29. Ros. Π, Müll. Γ: litt. 49. 50. cum Ros. sine uncis praebeo. Vs. 21. litt. 60 sqq. Müllerus ..Ο-ΛΙΝΟΙ.ΠΟ... sed Ν ut incertum notans; Rosius ΠΡΟΤΑΡΧΟΙ.ΠΟ... quod recepi. Vs. 22. litt. 48-50. 54. 55. Ros. extra uncas praebeo, item vs. 23. litt. 15. 18-21. Vs. 23. litt. 24. 25. Müllerus Α, sed Α incertum esse notans: dedi Rosianum. Litteram 31. omittit Ros. idem litt. 70. extra uncas habet. Vs. 24. litt. 2. 3. ex eodem uncis exemi; item litt. 10-12. 27-30. Litt. 46-55. Müll. ΠΡΑΙ.ΚΑΙ., Ros. ΤΡΑΔΙΕΠΙΔΕ, recte.

Continentur rationes expensarum ex aerario in arce a Quaestoribus Minervae factarum; sed initio deest anni notatio et prima prytania; in fine deest, quid et cui usui expensum sit, quod vs. 24. memoratur, et plura fortasse; postremo interciderunt reliquae octo prytaniae. Quae omnia ubi perscripta fuerint, ad n. 149. perquiro. Cui titulo etsi hic

INSCR. GR. VOL. I.

n. 148. in lapide succedit, tamen illi plane diversi sunt. Nam n. 149. desinit in prima prytania, quae ibi Erechtheidis est, sed n. 148. incipit a secunda prytania, quae eiusdem Erechtheidis est; igitur hi tituli connecti non possunt. Praeterea n. 149. in media prytania desinit; sed inter n. 149. et 148. vacuum spatium relictum est: quod, etiamsi utriusque tituli prytaniae non essent diversae, tamen obesset, quominus utraque inscriptio coniungi posset. Nam in media eadem prytania non potuit vacuum intervallum admitti. Et n. 148. manifesto cum primae prytaniae ipso initio incipit, quod formularum ratio docet: neque enim verba ἐν τῇ Ἐρεχθίδος δευτέρᾳ πρυτανείᾳ plus semel posita sunt; ut pateat ea tantum initio praescripta esse. Postremo n. 149. non est στοιχηδόν scriptus, ut est n. 148. et in illo titulo scriptura ad Ionicam propius accedit, in hoc magis antiqua est: nisi quod spiritus asper omitti solet, ut n. 147. et saepius in Attica scriptura (lacunae tamen explendae causa a me admissus est vs. 4. n. 148. quemadmodum is n. 149. vs. 24. reperitur, licet in reliqua inscriptione omittatur constanter), et quod Lambda diserte affirmante Müllero modo Ι modo Λ scribitur, prout quoque loco repraesentatum a nobis est, exceptis locis ex Rosii apographo petitis, de quibus non constat. Gamma tamen semper Λ est. ΟΥ semel habes in νομισμῆς vs. 13. Titulum esse anni Olymp. 92, 4. ac proinde initio Olymp. 93, 1. exapatum, probabilibus argumentis doceo ad n. 149. Est igitur uno anno recentior, quam n. 160. nec differt scriptura, nisi in littera Α, quae n. 160. est Α, et in iis quae dixi: ea autem diversitas ex scribarum et lapicidarum diversitate satis explicari potest. Ceterum ex n. 160. anni Olymp. 92, 4. primam prytaniam fuisse Cecropidis intelligimus: secunda iam Erechtheidis est, ex qua hoc fragmentum reliquum habemus. Quod universum versatur in diobeliae pecuniis ex aerario numeratis. Eam vero diobeliam notum est civibus Atticis omnibus, qui non nollent accipere, pensam esse, ut in reipublicae festis lautiore uti victu possent: et imperita eius sententia est, qui hanc diobeliam partim festis demorum Erechtheidis tribus celebrandis inservisse putat: quod enim in Erechtheidis prytania haec expensa fiunt, inde quis collegerit, Erechtheidis ea sumptibus praestandis erogata esse? Pecunia numerata est Hellenotamiis in usum diobeliae: quippe ea aetate theorica erogabant Hellenotamiae, ut supra iam diximus: igitur si Hellenotamiarum aerarium non sufficiebat, ex aerario in arce sumptui subveniebatur. In alios usus nihil tum impensum est, sufficientibus ordinariis vectigalibus. Praeter Hellenotamias horum paredri memorantur, ut in praegressis inscriptionibus. Nomina Hellenotamiarum supersunt vs. 3. 13. Thrasylochus Thoricius (in Catal. Mus. reg. audit Thrasybulus), vs. 5. 11. 14. 16. 18. 20. 23. Lysitheus Thymaetades, vs. 7. 9. 21-22. Protarchus Probasisius: in Catal. Mus. reg. p. 238. etiam Phyle demus inde memoratur, quem non reperio. Hos de-

F f

mos non esse Erechtheidis, est cuidam memorabile visum, qui rerum imperitiâ quid sit notabile, quid non, nescit. Memorabilius est Hellenotamias hos omnes diversarum esse tribuum, quum in Glaukippea (n. 147.) aliquot eiusdem tribus sint (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 191.), duo vel ex eodem pago, Aphidnaei Proxenus et Eupolis, ex Aeantide (non Leontide; vide ad n. 172.). Desumptae pecuniae sunt partim ex communi aerario, partim ex eo, quod Minervae dictum est, ut in praecedentibus inscriptionibus habes pecunias Ἀθηναίως Πολιάδης, Νίκαης. Sic igitur vs. 3. 19. supplevi Ἀθηναίως. Nam ne quis credat legendum εἰς τὴν διωβελίαν Ἀθηναίων, notet diobeliam, ubi Atheniensibus datur, simpliciter διωβελίαν dici, ut toties hic et n. 147. nec potest inter diobeliam Atheniensium universorum et demorum distingui, quod singulis demis diobelia peculiaris non unquam data est. Tantum ubi cleruchis extra Atticam constitutis diobelia datur, quod factum esse probabiliter docebo, additur cuius terrae incolis ea diobelia destinata sit.

Nunc priusquam ad singula accedam, de prytaniae mensiumque diebus paucula monenda sunt. Decem enim dies nominati sunt; ex quibus plurimi aperti sunt: ceteros observatis lacunarum spatiis et iis, quae supersunt, probe examinatis ita constitui, ut nullus dubitationi locus relictus sit. Sunt igitur dies hi:

Pryt. II. dies 13.	Μεταγχιτνίωνος φθίνοντος 10.
17.	φθίνοντος 6.
18.	φθίνοντος 5.
19.	φθίνοντος 4.
22.	ἐν καὶ νῆα.
23.	Βοηδρομιώνος νοσηνίας.
24.	ἰσταμένου 2.
26.	ἰσταμένου 4.
30.	ἰσταμένου 8.
36.	ἐπὶ δέκα 4.

Non verum igitur, quod Plutarcho (Symp. Qu. IX, 6. de frat. amor. 18.) creditur, Βοηδρομιώνος δευτέραν (ἰσταμένου) fuisse exemptilem: haec enim in hoc marmore diserte scripta extat. Est autem δεκάτη φθίνοντος Metagitnionis (mensis d. 21.) prytaniae secundae dies 13, et ἕκτη, πέμπτη, τετάρτη φθίνοντος eiusdem prytaniae dies 17. 18. 19. Igitur quum Metagitnionis dies 21. 25. 26. 27. incidant in secundae prytaniae dies 13. 17. 18. 19. manifestum est secundae prytaniae diem primum esse Metagitn. 9. Iam vero Boedromionis novilunium sive primus dies incidit in eiusdem prytaniae diem 23: igitur Metagitnio hoc anno dies habuit triginta; quod cycli causa tenendum est. Sciens autem alio argumento abstinui. Etenim dicas idem colligi inde, quod δεκάτη φθίνοντος commemoretur; patere enim inde, tertiam decadem fuisse decem dierum. At non constat, δεκάτην φθίνοντος in solis iis mensibus statutam esse, qui plenam tertiam decadem haberent: Proclus enim (ad Hesiod. Opp. et D. 766.), quem olim secutus sum in Commentatione de Dionysiis, δευτέραν φθίνοντος in cavis mensibus omissam perhibet: ut adeo in his ipsis, ut in plenis, dies mensis 21. fuerit δεκάτη φθίνοντος appellata. Igitur tutior illa ratio, quae paulo ante usus sum. Nec tamen Proclo,

ut hoc obiter addam, fidem habeo, sed nunc cum Idelero ex Polluce VIII, 117. colligo, δευτέραν φθίνοντος non fuisse exemptilem: nisi quod illam omissam mense Boedromione statuo. Nam quum Plutarchus (de frat. amor. 18.) diserte dicat: τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαίρουσιν ἀεὶ τοῦ Βοηδρομιώνος, quod nostrae inscriptioni prorsus contrarium est; Plutarchum arbitror rem ex alio scriptore petitam non accurate cepisse, et quod ille scriptor de δευτέρᾳ φθίνοντος dixisset, rettulisse ad δευτέραν simpliciter, quae est ἰσταμένου: ceterum φθίνοντος δευτέραν in solo Boedromione omissam esse: qua de re quum aliquid innotuisset Proclo, transtulisse hunc ad omnes menses, quod Boedromionis fuisset proprium. Superest, ut de prytaniarum spatiis et de mense Hecatombaeone dicam. Prytaniae enim in vulgari anno dierum 354 sex sunt dierum 35, quattuor 36: et has maiores Olymp. 92, 3. fuisse ultimas, videmus n. 147. si is annus vulgaris est; de quo non dubito. Unde conicias in intercalari anno priores prytanias dies 38, posteriores dies 39 habuisse. Iam quum in titulo hoc secunda prytania incipiat Metagitn. d. 9, si Hecatombaeon dies 29 habuisset, prima prytania fuisset dierum 37: quod fieri nullo modo potuit: igitur Hecatombaeon habuit dies 30, et prytania prima dies 38, annusque fuit intercalaris. Accedit, quod secundae prytaniae dies sextus et tricesimus commemoratur; quodsi annus vulgaris esset, secundum n. 147. expectares primam prytaniam non plus quam 35 dies habuisse. Igitur iis, quae dixi, in unum collectis, intelligitur annum huius inscriptionis intercalarem fuisse eiusmodi, in quo duo primi menses, Hecatombaeon et Metagitnion, tricenos dies haberent. Unde quid colligam, vide ad n. 149. Percenseamus nunc singulos articulos.

§. 1. vs. 1-3. Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος δευτέρας πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσικλέμῃ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσιν, τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, δεκάτῃ φθίνοντος Μεταγχιτνίωνος, εἰς τὴν διωβελίαν, Ἀθηναίως ΗΗC.

Litterae ΕΠΙΞΤ, quae incertae, necessario mutandae in ΠΡΥΤΑ. Formula ipsa docet, incipere rationes huius prytaniae: igitur prioribus duodecim diebus nihil ex aerario numeratum est, sed coeperunt expensae post prima comitia, quae undecimo prytaniae die haberi solebant. Ceterum aut δευτέρας πρυτανείας aut δευτέρας πρυτανευούσης dici supra vidimus. Θυμαϊτάδης novum est sed constans in hoc titulo: vulgo scribitur Θυμοιτάδης. Illud non dubito verum esse; etiam rex Atticus iam debebit Θυμότης scribi. Diobeliae summa, sive tantum 4½ ob. est, sive corrigendum ΗΗC (200 dr. ½ ob.), tantum complendis expensis inservit: nunquam enim dimidius obolus, numquam solae ducentae drachmae possunt in diobelia numeratae esse. Potuit autem hoc pecuniae complementum aut ad restituendam Hellenotamiis diobeliam iam prius expensam, aut ad praebendam paulo post, ministrari nunc a Quaestoribus. Omnino vero in quae sollemnia multae hae pecuniae numeratae sint, non iuvat exquirere, propterea quod non constat, utrum eodem die, quo

Hellenotamiae erogabant diobeliam, an ante illum diem vel paulo post Quaestores pecuniam Hellenotamiis numeraverint. Sufficit annotasse, mense Boedromione praeter Charisteria et Magna Mysteria, ipso mensis initio Boedromia, Eleutheria, Marathoniam celebrata esse: quibus haud dubie inservierunt hae pecuniae.

§. 2. vs. 3-5. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Θρασυλόχῳ Θορικίῳ καὶ συνάρχουσι, ἐβδόμη καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, ἕκτῃ φθίνοντος Μεταγεινιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΗΔΤΤ

Post παρέδροις ex Mülleri lectione lacuna est, quae nescio quomodo expleri possit. Fortasse litterae falso scriptae et de industria erasae sunt; quod etiam vs. 21. extr. 22. init. accidisse videtur. Thrasyllochum restitui e vs. 13. In voce ἕκτῃ lacunae explendae spiritus assumendus erat alias omissus (v. supra): nisi me fallit Mülleri mei apographum. Nam Ros. quantam lacunam statuatur, non mihi constat. Summa exigua integram diobeliam non efficit.

§. 3. vs. 5-7. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, ἐβδόμη καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, ἕκτῃ φθίνοντος Μεταγεινιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν τῆς Αἰγίνης ΤΤΡΗΗΗΗΡΔΔΔΡΗ

In summae correctione plurima certa sunt; ultima drachma pro obolo a me addita est, duce Catalogo Musei regii, in quo haec summa dicitur esse 2 tal. et 947 dr. ut proinde in fine ΤΤ, non ΤΙ vel ΤC legerit eius scripti auctor; idque Mülleri et Rosii lectione probabilis est. Sed quod ex Catalogi auctoritate Δ[ΔΔΔ] legitur, haud dubie falsum est. Nam pro primo Δ Müllerus habet Π: compone utramque lectionem, et habebis ΙΔΙ, hoc est Ρ. Sic oritur summa 2 tal. 987 dr. Sunt igitur drachmae 12987, hoc est 38961 ratae portiones diobeliae. Alia haec diobelia est atque ea quae §. 2. ut eodem die numerata proponitur, latetque hoc loco aliquid, quod ex eo ipso primum eruo. Etenim post vs. 6. in cuius fine nihil periit (ut nec vs. 8.), vocis διωβελίαν initio vs. 7. additur ΤΕΞ ΔΙΑΙΝΙ. et deinde summa diobeliae. In quo cave quaeras Ἀθηναίαις, cui vocis nec litterarum ductus nec articulus τῆς conveniunt. Ne multa, quum Δ ut incertum notetur, legendum ΤΕΞΑΙΛΙΝΕΞ. Aegina tum habuit cleruchos Atticos, qui post pugnam ad Aegospotamos expulsi sunt: his igitur, et omnibus opinor cleruchis Atticis, diobelia ex Atticis redditibus pensa est, utpote civibus Atheniensibus. Nam etiamsi eos ut Aeginetas vigesimae rerum exportandarum et importandarum obnoxios fuisse alibi docui: tamen ut cives Attici debebant diobeliam accipere, quae civibus omnibus competit. Haud dubie autem haec pecunia una missione in Aeginam translata est, ut inde diobelia unius anni distribui posset. Portiones sunt, ut dixi, 38961: hae sufficient viris 1443 pro diebus 27, vel viris 481 pro diebus 81. Quot vero dierum diobelia numerata sit, non constat; nec satis certa coniectura mea de diebus 25-30 alibi proposita (Oec. civ. Ath. T. I. p. 241.): convenit tamen ea priori calculo,

nec dissimile vero, colonos circiter 1400-1500 in Aegina fuisse. Ceterum Rosius longe aliter legit: sed a Mülleri apographo decedere hoc in loco intutum. Vide quae in var. lect. dixi, et cf. ad §. 10.

§. 4. vs. 7-9. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Πρωτάρχῳ Προβαλισίῳ καὶ συνάρχουσι, ὀγδὴ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, πέμπτῃ φθίνοντος Μεταγεινιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΗΤ

Nomen Protarchi ex vs. 9. 21. restitui. Vs. 8. ΦΘΙΝΟΙΤΟΞ muta in ΦΘΙΝΟΝΤΟΞ.

§. 5. vs. 9-10. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Πρωτάρχῳ Προβαλισίῳ καὶ συνάρχουσι, ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, τετράδι φθίνοντος Μεταγεινιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΗΠ

§. 6. vs. 11-12. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἕνῃ καὶ νέᾳ Μεταγεινιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΔΡΗ...

Dedi Τ pro Ι.

§. 7. vs. 12-14. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Θρασυλόχῳ Θορικίῳ καὶ συνάρχουσι, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, νομηνίᾳ Βοηδρομιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΗΡ ΔΗΗ

§. 8. vs. 14-16. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, δευτέρᾳ Βοηδρομιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΡΗΙΙC

Sunt dr. 6. ob. 3½: quae inserviunt complendae diobeliae.

§. 9. vs. 16-17. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἱσταμένου Βοηδρομιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΡΔΔΔΡ...

§. 10. vs. 17-19. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ὀγδὴ ἱσταμένου Βοηδρομιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν, Ἀθηναίαις ΤΤΧΗΗΡΡΗ

Numerus, ut videtur, est novem notarum; tertia est X: igitur secunda E fuit aut X aut T, ex quibus posterius est probabilis. Quod si posueris, prima debet T fuisse. Octavam et nonam notam retinui, prout est in Mülleri apographo. Supersunt intermediae hae: ΗΡΡΗ. Ultima ex his vix potest in aliud mutari quam Ρ: quo posito duae praecedentes erunt aut ΗΗ aut ΗΡ; sed alterum est probabilis. Sic oritur summa 2 tal. 1256 dr. 1 ob. quae fere paulo plus quam duplex diobelia est, credo ad Eleusinia. Rosius quidem plane aliter legit: sed in eius lectione, quam duobus locis habet, Ἀθηναίᾳ Νίκη datus sensu cassus, et illud ΝΙΚΕΙ neutro loco satis firmum est.

§. 11. vs. 19-21. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσισθέῳ Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ὀγδὴ ἱσταμένου Βοηδρομιώνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΡΔΔΔΗΤ

Haec eodem quo priora die in eundem usum numerata sunt, sed ex aliis loculis. Priora enim ex Minervae thesauro separato sumpta sunt.

§. 12. vs. 21-23. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Πρωτάρχῳ Προβαλισίῳ καὶ συνάρχουσι, ἕκτῃ καὶ τρια-

κοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ δέκα βοηδρομίωνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΔΔΠΗΗΗ

Vox Πρωτάρχῳ bis scripta erat. Pro duobus in fine obolis, qui duo spatia complent, vide ne quattuor vel tres fuerint.

§. 13. vs. 23-24. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις,

Λυσιδέῳ θυματᾷ καὶ συνάρχουσιν, ἕκτη καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ δέκα βοηδρομίωνος

EKTEIKAITPIAKOΞTEI accurate explet lacunam. Summa eodem quo prior die numerata est, ut bis in praecedentibus.

149.

In averso latere lapidis Choiseuliani, in parte superiore, litteris non ex serie dispositis. Transcripsit Müllerus, quae potuit: vix enim, ait, umbra litterarum superest. Idem etiam supplementorum partem occupavit.

[Textum vide in pag. seq.]

De lapidis forma et mensura quum ad n. 147. expositum sit, dicam nunc de situ huius et praecedentis tituli. In quo primum tenendum, tergum eius partis, in qua est anaglyphum, rude atque impolitum nec perscriptum esse: in tergo autem tituli n. 147. superius exaratus est titulus n. 149. et primus versus est is, qui incipit a voce λογισται: supra quem nullum alium versum scriptum fuisse Müllerus notat. Post vs. 27. vacuum spatium conspicitur duorum vel trium versuum altitudine; subsequitur titulus n. 148. in cuius fine lapis accurate sectus est, nec infra vs. 24. vestigium scripturae ullum comparet; immo is versus in imo est margine. Iam vero quum tituli utriusque (148. 149.) initia finesque desint, patet eosdem titulos et coeptos et continuatos in aliis lapidibus esse. Et primum quidem n. 149. potuit aut in lapide ad sinistram appposito incipere, aut, quod mihi probabilius, in tabula tenuiore, quae anaglyphi tergum impolitum tegeret: eiusdem finis continebatur lapide in dextera adiuncto. Sed n. 148. non potuit alibi initium habere nisi in marmore in sinistra appposito in eadem altitudine, in qua est fragmentum superstes; ut singulae prytaniae iuxta essent positae: idem continuabatur aut in marmore infra addito aut in eadem altitudine lapidis in dextera apppositi, in quo altius posita erat continuatio tituli n. 149. Nunc quaerimus uter titulus antiquior sit. Respondeo n. 148. esse antiquiorem. Nam quis tandem in exarando titulo n. 149. in media prima anni secundi prytania eo loco, ubi vs. 27. scriptus est, scribere desisset, quum spatium versuum fere viginti sex vel septem superesset, nisi alter locus, ubi titulus n. 148. legitur, iam occupatus fuisset? Contra, si titulus n. 148. antiquior est, potest sane causa indagari, quare hic non in superiorem lapidis partem, ubi n. 149. posthac scriptus est, sed in inferiorem coniectus sit. Nam in sinistra parte alius fuit lapis: is superius continuerit inscriptionem antiquiorem, relicto tamen infra spatio, quod perscribendae primae prytaniae tituli n. 148. suffecerit: ita lapicida hoc ipsum sinistri lapidis spatium occupare potuit, et deinde in dexterum lapidem transire, sed ita, ut secundam prytaniam in eadem altitudine inciperet, in qua primae prytaniae initium in sinistro lapide positum erat. Tum vero qui titulum n. 149. exaravit, occupavit eam lapidis superstis partem, quae superius relicta erat. Praeterea stilus tituli n. 149.

magis ad Ionicam litterarum formam accedit quam tituli n. 148. Igitur n. 148. ut dixi, antiquior indicandus est titulo n. 149. Sed ipsos harum inscriptionum annos indagare difficile est. Nam quod earum partes superstites in eodem quo n. 147. lapide scriptae sunt, inde non colligitur, esse has anno Olymp. 92, 3. contiguas: nam n. 138. et 142. in eodem lapide scripti tamen aliquot distant Olympiadibus. Attamen n. 148. 149. vicinorum haud dubie annorum sunt, quod in eadem conspiciuntur plaga tabularum quaestoriarum positi. Sed n. 149. duos annos complectitur, quos litteris A. B. distinxi: utriusque vero anni rationes ita iunctim scriptae sunt, ut dubitari nequeat, duos hos n. 149. annos esse continuos. Itaque tres anni quaerendi sunt. Ex quibus primus anno Olymp. 92, 4. prior esse nequit. Nam marmor, in quo superstites particulae positae sunt, ab ipsis anni Olymp. 92, 3. Quaestoribus in suum usum comparatum et publice propositum esse, inde colligo, quod eorum titulo (n. 147.) anaglyphum insculptum est: itaque in eo lapide non potuerunt alii ante illos rationes suas consignare. Neque aut n. 148. aut n. 149. ad ipsum annum Olymp. 92, 3. referri potest. Nam utroque expensa ex aerario Quaestorum Minervae contineri manifestum est; sed quae ab illis anno Olymp. 92, 3. expensa erant, insunt iam titulo n. 147. quo excluduntur ceteri tituli. Praeterea Olymp. 92, 3. prima prytania est Aeantidis, et secunda Aegeidis; sed n. 148. secunda est Erechtheidis, et n. 149. B. prima Erechtheidis. Ac si pars A. n. 149. ad Olymp. 92, 3. referretur, deberet n. 149. B. anni Olymp. 92, 4. esse; quod fieri non potest, quia n. 149. B. prima prytania est Erechtheidis, et Olymp. 92, 4. Cecropidis (vide n. 160.). Igitur, quod dixi, et n. 148. et n. 149. recentior est anno Olymp. 92, 3. Idem vero Euclide priores sunt, quum in utroque pecuniae Hellenotamiis tum ipsum numeratae commoventur: Hellenotamiae enim, quod iam olim monui (Oec. civ. Ath. T. I. p. 190.), inde ab Euclide nulli fuerunt, sed in eorum locum creati sunt Magistratus Theoricorum et Quaestor aerarii militaris; haud dubie vero Trigintaviri iam ante Euclidem aboleverant Hellenotamiarum magistratum, qui sublato imperio Attico retineri non poterat, neque a Spartanis victoribus tolerari. Igitur etiam annus anarchiae (Olymp. 94, 1.) excluditur: neque eo anno Senatus Quingentorum nec prytaniae fuerunt, nec in optimatum imperio diobelia ulla numerata esse

[Continuatur p. 230.]

[illegible]

potest; et n. 148. anarchiâ prior habendus etiam ob diobeliam Aeginae, si in ea restituenda verum vidi: Aeginam enim Atheniensibus Lysander eripuit aliquot mensibus antequam Athenae captae sunt (v. ll. cc. ap. Müller. Aeg. p. 186.). Athenae autem quum vere anni Olymp. 93, 4. mense decimo Munychione captae sint (Plutarch. Lysandr. 15.), et n. 149. B. tantum Hecatombaeonis rationes supersint, dixeris ultimum trium illorum annorum, quos hi tituli complectuntur, posse Olymp. 93, 4. esse: quo anno usque ad Munychionem Athenae liberae fuerunt. At hunc quoque annum eximendum censeo, quod eius rationes redditae esse non probabile est. Nam sublato populari imperio, in tantis praesertim turbis, rationes exactas esse Trigintaviris dominantibus, verisimile non videtur; nec abolita Trigintavirorum potestate (Olymp. 94, 2.) anni ante anarchiam ultimi (Olymp. 93, 4.) rationes reddendas fuisse, vel inde colligas, quod ii ipsi, qui ante anarchiam apud Logistas et Euthynos repetundarum accusati erant, tum non tenebantur amplius (vide legem ap. Andoc. de myst. quam explicui Oec. civ. Ath. T. I. p. 206.). Relinquuntur igitur anni Olymp. 92, 4-93, 3. Iam vero quum tituli n. 148. annus intercalaris sit, isque talis, in quo duo primi menses pleni fuerint; si Metonis cycli tum Athenis receptus fuit, de quo post Idelerum (Diss. de cyclo Metonis et Callippi, et in libro de Chronol.) non dubito, ille titulus in annum Olymp. 92, 4. referendus est, qui solus in illorum quattuor annorum spatio et intercalaris est et duos primos menses plenos habet, utpote cycli secundi annus quintus; contra ii anni, qui ex proximis intercalares sunt, Olymp. 91, 3. 92, 2. 93, 3. 94, 2. non ambos illos menses plenos habent. Sequor enim cyclum, qualis ab Idelero in libro chronologico optime descriptus est. Postremo quum non liqueat, utrum titulus n. 149. titulum n. 148. continuo an ex intervallo sequatur, titulus n. 149. aut in Olymp. 93, 1-2. aut in Olymp. 93, 2-3. referri debet. Ceterum in hoc titulo ante legem Archini, Euclide archonte latam, qua Ionica litteratura in actis Atticis recepta est, ex usu tum vulgo iam percrebesciente quadratarius vel scriba Ionicas aliquot litteras occupavit, sed rursum etiam Atticam scripturae formam admiscuit. Nam Lambda modo λ modo Λ est, et Gamma nunc Λ nunc Γ ; H modo vocalem Eta designat modo spiritum (vs. 24.), retenta insuper aliquoties littera E pro Eta, si modo lectio tam oblitterati lapidis certa haberi potest; Ω nusquam compareret, sed Ξ (ita corrige pro Ξ); contra Ψ vs. 18. haud dubie corruptum est.

Prior tituli annus terminatur, quantum video, vs. 16. Initium periiit. Nam voce λογισται titulus non potuit incipere; et quum vs. 16-20. ea sola contineantur, quae inde a Scirophorionis ultimi mensis die quinto numerata erant, non videtur prior anni pars longe maxima vs. 1-15. comprehendi potuisse. Supplementa in inscriptione adeo mutila non multa tentavi; nec diu morabor legentes. Vs. 1. 11.

13. et opinor 20. Logistarum mentio fit, quibus pecunias numeratas esse quis credat? Nec dativo casu nominati videntur, sed nominativo. Igitur notas Logistarum vel comprobationem memoratas iudico. Vs. 2. OONIO. fuit fortasse Μαγαθωνίω; mox OΞΙ superfuerit ex tali dictione: ... φθίνοντες Ἑλληνοταμίαις, sequente deinceps nomine ... μὲν Παιονίδη, quod ex vs. 15. suppletum dedimus. Vs. 3-4. agnosco ex mensis notatione ... ἰῶνος ἱσταμένου, addita summa .ΤΧΧ etc. Vs. 5. comparet ἔκτη καὶ ... τη τῆς πρυτανείας, vs. 6. Ἑλληνοταμίαις. Vs. 7. praecesserat dies τῆς] πρυτανείας; sequebatur ἔκτη, et mensis nomen, veluti [Ἐλαφηβο]λιῶ[νος, mox nomen proprium, ut Πολυξένω vel Δορυξένω. Vs. 8. restitui certa via: ... οὐδὲν Μελιτεῖ καὶ συνάρχουσι; sequitur non opinor ἔκτη, sed ἐς τὴν ... ni fallor διωβελίαν, ut vs. 9. KIAN arbitror fuisse [ΔΙΟΒΕ]ΛΙΑΝ. Vs. 10. patet dies prytaniae: ὀγδόη τῆς πρυτανείας, vs. 12. τετάρτη καὶ δεκάτη. Vs. 13. an est: ὡς λογισται εἶπον? Deinde habes ... ἰῶνος ἱσταμένου. Vs. 14. notatus erat dies τῆς πρυτανείας; sequebatur, ut videtur, dies mensis Scirophorionis non posterior quinto. Vs. 15. apertum ... μὲν Παιονίδη καὶ συνάρχουσι; nec dubius vs. 6. dies: πέμπτη ἱσταμένου Σκίροφοριῶνος. Vs. 17. videtur nomen demi latere, et ΠΑΙ:Υ vide ne sit ΚΑΙ[Ξ]Υ[ΝΑΡΧΟΞΙ]. Vs. 18. agnosco: Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις. Vox παρέδροις latet in ΑΡΚΑ (ΠΑΡΕΔ) etc. Sequebatur nomen, et καὶ συνάρχουσι. Idem vides vs. 19. et apertius. Vs. 20. fuit φθίνοντες Σκίροφοριῶνος. Viri, qui in hac tituli parte memorantur, Paeonides alter, alter Melitensis, videntur Hellenotamiae esse, ex tribus diversis.

Ubi prior annus terminatus erat, ibi alterius anni rationes coepit quadratarius, ut annus anno ex ordine adderetur. Videtur autem vs. 21. 22. index generalis rationum contineri, quo anno, quibus magistratibus expensae pecuniae sint; sed omnia ita oblitterata sunt, ut coniectando nihil proficias; vs. 22. tamen ἐκ τῶν [ἐπετείων] fuisse videtur, ut n. 147. Post haec praescripta inferri debebat prytaniae designatio: Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος πρώτης πρυτανείας (vide vs. 27.). Deinde vs. 23. καὶ συνάρχουσι patet; praecesserat igitur nomen, Hellenotamiae ut videtur. Post συνάρχουσι inferebatur dies prytaniae et mensis. Nomen mensis supplevi; ex numero diei prytaniae supersunt corruptae litterae ΠΕΡΙ...ΚΑΙΓΙΑΙ. Iam quum ex vs. 27. liqueat, prytaniae designationem in singulis capitibus repetitam esse ut n. 144.; vs. 23. in fine, ubi novum caput incipiebat, repetita fuerunt verba: ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος πρώτης πρυτανείας; deinde sequitur Ἑλληνοταμίαις, Hellenotamiae nomen et καὶ συνάρχουσι, dies τῆς πρυτανείας, dies τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (vs. 25.). Vs. 24. superest πρυτανείας et vestigia vocis Ἑλληνοταμίαις; et patet inde, in hoc titulo non πρυτανεύουσης dictum esse, sed πρυτανείας (ut n. 144. 148. et ex parte n. 145.). Nam πρυτανείας hic non ex diei notatione superesse potest, sed tantum ex prytaniae ipsius designatione; sequitur enim Ἑλληνοτα-

μία, quum, si dies prytaniae ibi designaretur, deberet iam mensis dies inferri. Postremo vs. 25. post vocem Ἐκατομβαιῶνος scriptum erat, in quem usum data pecunia esset, credo ἐς τὴν δι[ω]βελίαν. Tum aliud caput incipit, cuius dies vs. 26. servatus est, vigesimus Hecatombaeonis. Restitui igitur: Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος πρώτης πρυτανείας, εἰκοστῇ τῆς πρυ-

τανείας, εἰκοστῇ τοῦ μηνὸς Ἐκατομβαιῶνος. Quibus numeratum esset, videtur post diei notationem additum fuisse: modo enim hoc ante diem notatur, modo post diem designatum. Ultimo loco vs. 27. novum caput incipit, ex quo prytaniam ipsam cognoscimus: ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος πρώτης πρυτανείας.

150. 2. p. 905

Athenis in arce, inter rudera magni Minervae templi, quem Parthenonem et Hecatompedum vocant, repperit Chandlerus et edidit Inscr. II, 4. p. 42-45. unde repetit Oec. civ. Ath. tab. IV. V. et explicui T. II. p. 287-310. Duo sunt latera A, B: in quibus quum nihil redeat, non diversorum annorum diversae ἀναγραφῆς esse videntur, sed eiusdem inscriptionis duae columnae, ut in Marmore Sandwicensi. Titulus est στοιχηδόν scriptus, non tamen totidem singulorum versuum litteris, diserte testante Chandlerō. Nunc est in Mus. Brit. Synops. n. 305. ex Elginianis, apud Viscont. n. 42. 43. Varias lectiones haud contemnendas mecum communicavit Rosius; unde lectionem melius constitui.

[Textum vide pag. 232. 233. interpositum.]

Quae Rosius ex marmore enotavit, recepi omnia; sunt autem haec. Col. A. primum O supra scriptum non super primia vs. 1. littera N, ubi Chandl. habet, sed in medio versu ponendum esse Ros. monet: igitur id aliquot spatiis in dexteram movi. Vs. 1. Chandl. ΑΘΗΝΑΞ: Ros. diserte ΑΘΗΝΑΑΞ. Vs. 4. extr. Chandl. habet ΧΑΡΙΑΞ sub iisdem litteris prioris versus; id ex marmoris fide delevi. Vs. 6. Chandl. ΔΙΕΜΝΗΞ etc. lapis habet ΟΙΕΜΝΗΞ etc. quod olim coniecturā repperi. Vs. 7. Chandl. ΞΥΝΙΑΔΟ, Ros. ΞΟΝΙΑΔΟ Vs. 9. Chandl. ΕΙΕΥΩΝΥΜΕΙ, Ros. ΙΕΙΕΥΒΙΩΙ; hinc concinnatum ΕΙΕΙΕΥΒΙΩΙ Vs. 13. Ros. ΛΑΜ, Chandl. ΔΑΜ. Vs. 16. Chandl. ΕΝΩΙΔ.Ο, Ros. ΕΝΩΙΔ.Ω Vs. 17. in lacuna binas interpunctiones ex Ros. addidi. Vs. 20. Chandl. ΧΡΗ: quod olim correxi ΧΡΗ, praebet lapis. Vs. 21. Chandl. ΚΑΤΩΡΕΔΕ, et vs. 22. ΑΚΡΟ., vs. 24. ΧΑ..Α, pro quibus Rosiana dedi. Vs. 25. med. Chandl. ΤΟΥΤΩΝ: ΗΗΗ: sed Ros. ΤΟΥΤΟ:ΧΗΗ: quod recepi, etsi vacuum spatium unius litterae superest, nisi velis ΧΗΗΗ scribere. Vs. 38. Chandl. ΑΠΕΡΟΝ, Ros. ΑΠΕΡΩΝ. Litterarum in utroque fine dispositio olim a me non recte instituta nunc emendata est. Col. B. vss. 1. 2. ex Ros. addidi. Vs. 3. Ros. omittit ΕΛΕ, quod retinui, et habet ΥΕΙΝΟ pro Chandl. ΥΕΙΝΙ: reliqua in eo versu ex Ros. sunt, praeter supplementa, quae omnibus locis a me addita sunt: qua de re non soleo monere. Vs. 4. primum ΑΤ, vs. 5. primum Ρ' omittit Ros. Ibidem quae post vocem Τηλεμάχου, et vs. 6. quae post vocem χρυσούς leguntur, addidi ex Ros. Vs. 11. Chandl. ΜΕΤΑΞ, Ros. ΜΕΓΑΞ Vs. 15: Chandl. ΕΥΡΕΟΗ, Ros. ΗΥΡΕΟΗ diserte. Vs. 19: Chandl. ΧΡΥΞΟΝΟΞΤΑ, Ros. diserte ΧΡΥΞΟΝ:ΟΙΞΤΑ Vs. 40. omissus ap. Chandl. erat. Vs. 42. ex Ros. additus est. In scriptura nihil memorabile est, nisi quod Ε, negante licet Viscontō, aliquoties pro ΕΙ est, sed magna ex parte tantum in certis formis, σκέλει, ζεύγει (p. σκέλεε, ζεύγει), χειρός, fortasse etiam ἀπείρων. Nempe in his ei non videtur plane distinctum ab ε fuisse, quod ex forma χειρός, πέρας etc. intelligi potest. Una vox superest ex alio genere ΑΛΥΞΕΞ p. ἀλύσεις col. B. vs. 35.

Continetur recensensus donariorum eorum, quae in Hecatompedo fuerunt, partim a prioribus Quaestoribus tradita, partim ipso Quaestorum tradentium anno illata (ἐπέτετα): illa, nisi aliud caput in fine col. A. vel initio col. B. incipiebat, pertinent usque ad B. vs. 12. haec inde a vs. 13. usque ad vs. 22. Deinde adduntur ea, quae in Opisthodomio fuerunt ex arca Brauronia. Opisthodomum intellige Parthenoni adhaerentem; Opisthodomum vero ab Hecatompedo diversum esse docui in Introductione huius classis. Et retracto quae olim de locis, ubi haec donaria, scripsi Oec. civ. Ath. T. II. p. 287. 302. 307. Ceterum quum haec inscriptio ad annum Olymp. 95, 3. referatur, nec solum Minervae Quaestorum sit, sed etiam deorum ceterorum; nihil mirum est donaria inde a n. 141. magno opere mutata reperiri.

Praescriptum. Θεοῖς. Τὰδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν οἱ ἐπὶ Ἰδουκλήους ἀρχοντος,

Ἐπιχάρης Εὐωνυμεύς,

..... εὖς,

Κηφισοφῶν Παιανιεύς,

Χαρίας Π.....

.....θεν,

Διογεῖτων Ἀχαρνεύς,

.....

....στοκλῆς Ἀμαξαστειεύς, 5

Φιλοκράτης

.....Ἀναφλύστιος,

οἱς Μνήσιεργος Ἀθρονεύς ἐγραμμάτευε, παρέδωκεν τοῖς ταμίαις τοῖς ἐπὶ Σουινιάδου ἀρχοντος,

.....ἀτῶ Εὐωνυμεῖ,

Χαρίας Ἀραφηνίῳ,

Δι.....ειεῖ,

Εὐβίῳ Ἀιθαλίῳ,

Εὐάδῳ ἐκ Κεραμείων,

* * * *

.....μεῖ,

Φιλωτάδῃ Δεκελεῖ,

Ε.....

.....Ἀναφλυστίῳ,

οἱς Μόρυχος Βουτάδης ἐγραμμάτευε, παραδέξαμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν τῶν ἐπὶ Ἀριστοκράτους ἀρχοντος,

[Continuatur p. 234.]

B.

. . . ΑΙΑ.ΡΑ.ΛΓΑΡ. ΝΚΑΙΗΟΙΑ.Α. . .
 .ΥΡΑΡΓΥΡΟΝ.ΡΟ. ΞΑΝΟ. . .
 .ΕΛΕΥΞΙΝΟ[Ξ]. .ΔΔΓΒΟΙ[Δ]ΙΟΝ[ΕΛΕ]ΦΑΝ[ΤΙΝΟΝ]. ΚΡ
 ΑΤΗΞΑΙΞΧΡΩΝΟΞΦΑΛΗΡΕΥ[ΞΑΝΕΘΗΚΕΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ;ΗΔ;. ΑΡΓΥ
 5 ΡΑΗΝΛΥΞΙΜΑΧΗΤΗΛΕΜΑΧΟΜΗΤΗΡ[ΕΦ]ΗΙΤΙ[ΓΟΡΓΟΝΕΙΟΝΞΤΑΘΜΟΝ. . .
 . ΗΔΑΚΤΥΛΙΟΞΧΡΥΞΟΞΗΡΙΝΑΚΙΩΙΟΝΚ. [ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΤΕΜ
 ΙΔΙΒΡΑΥΡΩΝΙΑΙΔΑΚΤΥΛΙΟΞΧΡΥΞΟΞΚΑΙΧΡΥΞΙΟΝΑΡΓΥΡΟΝΠΡΟΞΕΞΤ
 Ι]ΔΕΔΕΜΕΝΟΝΟΝΦΡΥΝΙΞΚΟΞΘΕΤΤΑΛΟΞΑΝΕΘ[ΗΚΕΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ;. .
 ΗΔΕΝΩΙΔΙΩΧΡΥΞΩ;ΙΙ:ΑΡΤΕΜΙΔΟΞΒΡΑΥΡΩΝΙΑΞ.
 10 ΟΞΑΝΕΘΗΚΕΞΤΑΘΜΟΝ;ΙΙΙ:ΞΤΑΤΗΡΕΞΚΙΒΔΗΛΟΙ. [ΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩ
 ΜΕΝΟΙΟΙΠΑΡΑΛΑΚΩΝΟΞΟΝΥΞΜΕΓΑΞΤΡΑΓΕΛΑΦΟΡΡΙΑ[ΡΙ]ΣΟΝΤΟΞΞΤΑ
 ΘΜΟΝ;ΔΔΔΗ:ΧΡΥΞΙΑΞΥΜΜΕΙΚΤΑΔΙΑΛΙΘΑΚΑΙΕΝΩΙΔ[Ι]ΩΞΤΑΘΜΟΝ. . .
 ΤΑΔΕΕΡΕΤΕΙΑΠΑΡΕΔΟΜΕΝΧΡΥΞΙΟΝΟΑΡΙΞΤΟΚΛΗΞΟΑΡΟ.
 ΗΞΑΡΗΝΕΓΚΕΝΤΟΑΡΟΤΟΒΑΘΡΟΤΟΑΓΑΛΜΑΤΟΞΞΤΑΘΜΟΝ;Η. [ΕΤΕΡΟ
 15 ΝΧΡΥΞΙΟΝΟΠΑΡΑΤΩΙΧΡΥΞΟΧΩΙΗΥΡΕΘΗΞΤΑΘΜΟΝ;ΙΙΙ:ΞΤΕΦ[ΑΝΟΞΧΡΥ
 ΞΟΞΑΡΙΞΤΕΙΑΤΗΞΘΕΟΞΤΑΘΜΟΝ;ΗΗΔΔΔΓΡΙ:ΠΑΛΛΑΔΙΟΝΕΛΕ[ΦΑΝΤΙΝ
 ΟΝΠΕΡΙΧΡΥΞΟΝΚΑΙΗΑΞΡΙΞΕΡΙΧΡΥΞΟΞΟΑΡΧΙΑΞΕΜΠΕΙΡΑΙ[ΕΙ]ΡΟΙΩ
 ΝΑΝΕΘΗΚΕΑΝΔΡΩΝΕΛΑΙΟΞΙΟΞΑΡΗΡΞΑΤΟΧΡΥΞΑΣ;Η:ΘΡΑΞΥΛΛΟ[ΞΕΥΩ
 ΝΥΜΕΥΞΧΡΥΞΟΝ;ΟΙΞΤΑΤΗΡΕ;ΙΙ:ΑΙΓΙΝΑΙΩΑΡΤΕΜΙΔΟΞΒΡΑΥΡΩΝΙΑΞ[ΧΡΥ
 20 ΞΟΞΔΑΚΤΥΛΙΟΞΟΝΑΞΙΟΘΕΑΞΩΚΛΕΟΞΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΞΤΑΘΜΟΝ;ΗΙΙ:[Α
 ΡΓΥΡΙΟΝΞΥΜΜΕΙΚΤΟΝΑΞΗΜΟΝΞΤΑΘΜΟΝ;ΓΗΗΗΙΙ:ΧΡΥΞΙΟΝΑΞΗΜΟΝ[ΞΤΑ
 ΘΜΟΝ;ΗΗΗ:ΤΑΔΕΕΝΤΩΙΟΡΙΞΘΟΔΟΜΩΙΕΚΤΗΞΚΙΒΩΤΟΤΗΞΒΡΑΥΡΩΝΙ[ΑΞΗ
 ΝΙΓΡΙΚΟΞΚΕΚΡΥΦΑΛΟΞΕΧΗΝΙΑΞΕΝΟΤΙΜΟΞΚΑΡΚΙΝΟΑΝΕΘΗΚΕΕ[ΝΕΤ
 ΕΡΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΞΙΡΗΝΗΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΚΑΤΑΧΡΥΞΟΞΕΝΚΙΒΩΤΙ[ΩΙΗΛ
 25 ΩΔΥΟΥΡΟΔΕΡΙΞΔΙΟΡΩΝΔΥΟΙΕΥΓΕΤΑΥΤΑΥΡΟΞΥΛΑΚΑΤΑΚΕΧ[ΡΥΞΩΜΕ
 ΝΑΦΥΞΗΤΟΝΜΗΛΩΔΥΟΥΡΟΞΥΛΩΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩΜΕΝΩΔΑΚΤΥ[ΛΙΟΙΑΡΓΥ
 ΡΟΙΟΚΤΩΡΟΞΕΝΙΧΡΥΞΙΟΝΑΡΓΥΡΟΝΠΡΟΞΕΞΤΙΝΞΦΡΑΓΙ[Ξ. ΚΑ
 ΤΤΙΤΕΡΙΝΑΕΝΩΙΔΙΑΡΕΝΤΕΤΑΥΤΑΘΑΥΜΑΡΕΤΗΑΝΕΘΗΚ[Ε. Γ
 ΥΝΗΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΛΥΡΙΟΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝΚΑΙΓΛΗΚΤΡΟΝ.
 30 ΝΟΝΞΥΛΙΝΟΝΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΡΟΙΚΙΛΩΙΟΚΛΕΙΤΩΑΡΙΞΤΟ.
 ΙΟΚΙΜΩΝΟΞΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΕΝΤΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΕΝΙΕΓΚΥΛ[ΙΟΜΕΝΑΞΦΡΑ
 ΕΙΞΧΡΥΞΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΞΑΔΕΞΙΛΛΑΑΝΕΘΗΚΕΟΧΘΟΙ[ΒΟΞΧΡΥΞΙΑ
 ΕΧΩΝΔΩΔΕΚΑΕΤΕΡΟΞΟΧΘΟΙΒΟΞΧΡΥΞΙΑΕΧΩΝ;ΔΙΙ:ΟΧΘΟΙΒΟΞΧΡΥΞΙΑΕ
 ΧΩΝ;ΓΙΙ:ΧΛΙΔΩΝΧΡΥΞΙΑΕΧΩΝ;Δ:ΞΥΝΤΩΙΑΡΓΥΡΩΙΞΦΡΑΓΙΔΕΥΑ[ΛΙΝΑΡΟΙ
 35 ΚΙΛΑ;ΙΙ:ΠΕΡΙΚΕΧΡΥΞΩΜΕΝΑΙΑΛΥΞΕΞΧΡΥΞΑΣΕΧΟΞΑΙΟΝΥΞ[ΞΦΡΑΓΙΞΧ
 ΡΥΞΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΩΝΞΦΡΑΓΙΞΙΑΞΠΙΞΧΡΥΞΟΝΔΑΚΤΥΛ[ΙΟΝΕΧΟΞΑ
 ΞΦΡΑΓΙΞΙΑΞΠΙΞΠΕΡΙΚΕΧΡΥΞΩΜΕΝΗΞΦΡΑΓΙΞΙΥΑΛΙΝΗΓ[ΕΡΙΚΕΧΡΥΞ
 ΩΜΕΝΗΧΡΥΞΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΞΑΞΦΡΑΓΙΔΕΞΔΥΟΑΡΓΥΡΟΞΔΑΚΤΥΛΙ
 ΟΞΕΧΟΞΑΙΞΦΡΑΓΙΔΕΞΥΑΛΙΝΑΙ;ΓΙΙ:ΡΟΙΚΙΛΑΙΠΕΡΙΚΕ[ΧΡΥΞΩΜΕΝΑΙ
 40 ΞΦΡΑΓΙΞΠΕΡΙΧΡΥΞΟΞΡΟΔΕΡΙΞ. ΠΡΟΞ. . . ΙΩΙΕΧΟΞΑ.
 .ΕΝΤΩΙΜΕΞΩΙΑΡΓΥΡΟΝΧΡΥΞΙΟΝΚΑΙΑΜΦΙ.
 ΩΝ.Κ.

Σωκράτους Λαμπτήρος καὶ συναρχόντων οἷς ὡν ἔλευσίνιος ἐγγραμμάτευε, ἐν τῷ νεῷ τῷ ἑκατομπεδῷ, ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ.

Initio nihil nisi Θεοῖς videtur scriptum fuisse; n. 139. fuit Θεοῖς ἔ..... idemque credo n. 151. cf. etiam ad marmor Sandwic. (n. 158.). Deinde memorabile Ἀθηναίος ex Ἀθηναίος factum, ut ἐλάα ἐλάα: ante Euclidem semper Ἀθηναίος reperies. Archontes supplevi, ut debent, *Aristocratem* (Olymp. 95, 2.), *Ithychem* (Olymp. 95, 3.); *Suniades* (Olymp. 95, 4.) diserte et hic et ap. Lys. Or. Areop. ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ p. 271. servatus est, pro quo Diodorus et ex eo Scaliger in Olymp. descr. male offerunt Lysiadem. De Quaestorum nominibus, qui Ithyche et Suniade archontibus fuerunt, postquam ex Rosii variis lectionibus plurima emendata sunt, paucis nunc dici potest. Singulos quippe denorum Quaestorum ex alia esse tribu quum iam olim notassem, praeclare nuper Osannus Syll. p. 64. animadvertit, ex constanti tribuum ordine eorum nomina disposita esse, quod in proëdris docui ad n. 111. Ex eo autem ordine tribus hae sunt: *Erechtheis*, *Aegeis*, *Pandionis*, *Leontis*, *Acamantis*, *Oeneis*, *Cecropis*, *Hippothontis*, *Aeantis*, *Antiochis*. Et sic Ithyche archonte hi Quaestores enumerantur: Epichares Euonymiensis *Erechtheidis*, alter *Aegeidis*, Cephisophon Paeaniensis *Pandionidis*, Charias (Πήληξ, Ποτάμιος, Παιονίδης) *Leontidis*, quintus (Κεφαλήθεν, Κικυννίδης) *Acamantis*, Diogiton Acharnensis *Oeneidis*, septimus *Cecropidis*, non ille Charias nominatus, quem expuli, octavus Hamaxastensis *Hippothontidis*, nonus Philocrates *Aeantis*, decimus Anaphlystius *Antiochidis*. Pariterque Suniade archonte primus est Euonymiensis *Erechtheidis*, alter Charias Araphenius *Aegeidis*, tertius *Pandionidis*, cuius nomen excidit, sed eius solius, non etiam alius cuiusdam, ut olim putabam, hoc quidem loco; quartus Eubius Aethalides *Leontidis*, quintus Euathlus Ceramensis *Acamantis*; sequebatur sextus *Oeneidis* vel septimus *Cecropidis*, alteruter autem hoc loco a quadratario omissus est, quum duobus restituendis non sufficiat spatium; qui vero omissus erat, eius nomen in vacuo spatium post vs. 10. suppletum esse, probabiliter statuit Osannus. Infertur octavus Philotades Decelensis *Hippothontidis*; Philotadis nomen notum ex Aeschine c. Timarch. p. 127 sqq. Dionys. Halicarnass. in vit. Dinarchi. Nonus fuit *Aeantis*; eius nomen a littera E incipiebat, et vs. 10. extr. scriptum erat. Decimus est Anaphlystius *Antiochidis*. Anni Olymp. 95, 2. primus tantum Quaestor Socrates nominatur: eius demi nomen latet in lectione ΛΑΜΙ. ΤΕΩΞ; correxi ΛΑΜΠ[Τ]ΡΕΩΞ. Lampra est *Erechtheidis*; itaque hic quoque incipiebatur ab Erechtheide. Post Euclidem igitur Quaestorum ordo secundum tribuum seriem fixam disponebatur, longe aliter atque ante Euclidem; nam qui Quaestor in titulis ante Euclidem scriptis ut princeps solus nominatur, modo huius, modo illius tribus est. Ante Euclidem autem princeps

videtur Quaestor fuisse, qui esset ex primae prytaniae tribu: nam n. 147. Olymp. 92, 3. prima prytania est Aeantis, et Quaestor primarius est Callistratus Marathonijs, Aeantis: Marathon enim et antiquis et recentioribus temporibus Aeantis fuit, non Leontidis: v. Corsin. F. A. T. I. p. 237. Constat vero eiusmodi magistratus, ut Strategos, Poletas, alios, eadem ratione qua Senatores in Senatu, per vices sub alio fuisse praeside; ut in bello Marathonio alio die alius Strategus prytanis collegii fuit (Herodot. VI, 110). Hic igitur prytaniarum quaestoriarum, quae cum prytaniis Senatus non confundendae sunt, ordo ex prytaniarum, quas tribus sortitae essent, ordine definitus ante Euclidem videtur. Dixeris quidem potuisse etiam ipsos Quaestores suas prytanias sortiri, et casu posse accidis, ut Olymp. 92, 3. Aeantis, quae primam prytaniam nacta erat, civis in sortitione Quaestorum principem locum obtineret; sed quum post Euclidem ordo Quaestorum ex ordine tribuum constitutus sit, probabile est, etiam prius ordinem tribuum in Quaestorum ordine constituendo observatum esse, nec quidquam mutatum, nisi quod pro variabili tribuum in prytaniis senatoriis obeundis ordine, qui sortitione constitutus est, iam constans valeret tribuum ordo. Quae de hac re Osannus p. 65 sq. disputavit, non recte disputata sunt. Nostram rationem longe verisimillimam ubi amplexus fueris, ex primorum Quaestorum, qui singulis annis fuerint, demis potest primae prytaniae tribus inveniri. Igitur, ut tabulam p. 182. propositam et sufficientibus argumentis munitam sequar, Olymp. 87, 4. ubi Quaestor ἐξ Οἴου, prima prytania fuit Leontidis aut Hippothontidis; Olymp. 88, 4. ubi Κολλυτεύς, Aegeidis (vide num. 115. et Corsinum F. A. T. I. p. 233.); Olymp. 89, 3. ubi Ἀλαιεύς, Cecropidis vel Aegeidis; Olymp. 89, 4. si Λαιεύς verum est, Oeneidis; Olymp. 91, 3. ubi Παιανεύς, Pandionidis; Olymp. 91, 4. ubi Ἀχαρνεύς, Oeneidis; Olymp. 92, 1. ubi Εὐπυρίδης, Leontidis. Quae hoc loco exposui ut, si quando plura monumenta, ex quibus aliquid de tribuum ordine constitui possit, in lucem proferrentur, inquiri facilius queat, verene an falso iudicaverim. Vs. 11. scribae nomen est *Morychus*, ex Aristophane, Platone, Grammaticis notissimum. Ibid. extr. duplex Γ vitio quadratarii irrepsit.

Sequitur recensensus donariorum, quorum pars reddit n. 151. unde utraque inscriptio altera ex altera suppleri potest. Initio describitur aurea Victoria partibus (θύμοις s. τάξεσι) separatis appensa: plures autem aureas Victorias habuerunt Athenienses, quarum partem in nummos vertebant Olymp. 93, 2. cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 24. Νίκη ἄπτερος fuit ad propylaea arcis; sed haec intelligi nostro loco nequit; nec reliquas, quarum notitia superest, nunc congeram. Si huius, quae nunc describitur, apud scriptores mentio fit, erit potissimum ea, quam memorat Demosthenes c. Timocrat. p. 739. 14. ubi v. Ulpian. Erat vero Ἀθηνα Νίκη: quacum non confundendae aliae Athenis Minervae statuae,

Lemnia Phidiae aerea, Poliadis, Προμάχου Ἀθηνᾶς, Παρθένου (nam Cliduchus ap. Plin. XXXIV, 19, 1. dubium est an Minerva fuerit atque an Athenis posita). Et illa Virginis Minervae statua in manu habet Victoriā quattuor cubitos altam; sed ne hanc quidem Victoriā hoc loco designatam esse inde patet, quod si ea nunc tradita memoraretur, intelligi non posset, quare ipsius magni simulacri aurum non traderetur, quum id Lachares demum abstulerit (Pausan. I, 25. Plutarch. de Is. et Osir. c. 71.). Igitur alia haec nostra Victoria est, fortasse eadem, quae n. 140. 141. e) in donariis Hecatompedi proprie dicti refertur, hoc est in ea templi parte, quae inter Pronaum et Parthenonem proprie dictum est. Alia memoratur §. 18. de qua suo loco dixi. Plura de his statuīs v. Oec. civ. Ath. T. II. p. 295 sq.

§. 1. Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυμός· κεφαλῇ, στεφάνῃ, ἐνὸς ὄρους, ὑποδερὶς, ἥλω δύο χρυσῶ, παρ' ἀριστερὰ ἀμφιδεῖα, χρυσῖδια μικρὰ., σταθμὸν τούτων· XX ΔΔΔΔΗΗΗΗ

Στεφάνῃ grammaticis est προκόσμημα γυναικείον; cf. Athen. V. p. 201. 202. c. nott. Casaub. De aurea in arce στεφάνῃ vide n. 140. 141. k). Vit. Sophocl. et Tertullian. de anima 46. De ea scripserat Hieronymus librum περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. Ponderis primum X addidi collatis ceteris §. 2 sqq. ponderibus; nam T nimium haud dubie pro rerum appensarum ratione pondus est. Nempe caput cavum fuisse non ambigo. Plura v. in Oec. civ. Ath.

§. 2. Δεύτερος ῥυμός· θώραξ, στρόφιον, σταθμὸν τούτων· XXΔ

N. 151. additur περιτραχήλιον. Θώραξ hoc loco non armorum partem significat, sed corporis.

§. 3. Τρίτος ῥυμός· ἀπόπτυγμα, περόναι δύο, ποδῆς, σταθμὸν τούτων· ΧΡΗΗΗΗΔΔΔΓΗΗΗ

Ἀπόπτυγμα videtur plicatura de zona dependens esse; Müllerus de aede Min. Poliad. p. 42. interpretatur lacinias diligenter sinuatas e latere ad suras pendulas. Res omnino ambigua est. De περόναις vide eundem Dor. T. II. p. 264. Ποδῆς est vestis pars de zona ad pedes descendens.

§. 4. Τέταρτος ῥυμός· παρὰ δεξιὰ ἀμφιδεῖα, στέφανος, κατωρίδε δύο, σταθμὸν τούτων· ΧΡΗΗΗΗΗΗΓΗΗΗ

Coronam Victoria haud dubie dextera tenet, quum haec una cum dexteri brachii armilla commemoretur. De coronis Victoriae cf. ad n. 141. e). Κατωρίς mihi videtur femininum substantivum a voce κατώρης, κάτω ῥέπων (Hesych.), et intelligo duos lemniscos ex corona utrinque demissos. Ad formam cf. vocem ἀντηρίς ap. Schneider. Lex. c. Suppl.

§. 5. Πέμπτος ῥυμός· ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπίσθιον, σκέλει δύο, σταθμὸν τούτων· XXXXΗΗΗ

Ὀπίσθιον supplevi ex n. 151. Ante id hic legitur ΧΡΥΞΙΟΝ, quod quum n. 151. omittatur, patet id esse additamentum non necessarium: igitur arbitror I vacare, et χρυσοῦν adiectivum reponendum esse. Iunge omnia: ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπίσθιον, pars postica prominens aurea, hoc est alae binae cum earum ligatura. Demosth. c. Timocr.

p. 739. 14. οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Νίκης περικόψαντες, ubi Ulpianus alas interpretatur. Plura de hac re disputavi Oec. civ. Ath. T. II. p. 294 sq.

§. 6. Θυματήριον ἀργυροῦν, ὃ Κλεοστράτη ἀνέθηκε Νικηράτου, χαλκὰ διερείσματα ἔχον, σταθμὸν τούτου· ΧΗΗ

Hoc quoque redit n. 151. vs. 11. Διερείσματα sunt laminae, ex quibus craticula suffimento imponendo inserviens formata erat, a voce διερεῖδεν. Ponderus fortasse ΧΗΗΗ fuit; v. var. lect.

§. 7. Χρυσίον ἄπυρον, σταθμὸν τούτου· IC

§. 8. Ἀμφιδεῖα χρυσαῖ λεπταὶ II, Πολυίππῃ Μελετεῶνι, ἕως ἀνέθηκεν· σταθμὸν τούτου· ΗΗ

Polyippe Meleteonis filia est; si uxor significatur, additur γυνή, ut aliquoties col. B. Si Meleteon idem est, qui in agonistica inscriptione ut pater Eurymenis ex tribu Oeneide memoratur, Ἀχαρνέως vel alius Oeneidis demus h. l. restituendus est. n. 212

§. 9. Στρεπτὸν περὶ χρυσῶν ὑπάργυρον, σταθμὸν τούτου· ΓΗΗΗΗ

Στρεπτὸν est catena.

§. 10. Στέφανος χρυσοῦς, ἀριστεῖα τῆς Θεοῦ, σταθμὸν τούτου· ΗΗΓΔΔΗΗΗC

Haec corona haud dubie prioribus Panathenaeis magnis (Olymp. 94, 3.) oblata erat, ut infra in ἐπετείαις huius anni (Olymp. 95, 3.) alia redit, eodem nomine insignita. Cf. etiam n. 158. §. 5.

§. 11. Οἶνοχοαῖ ἀργυραῖ III, σταθμὸν τούτων· ΧΗΗΗ ΓΔΔΔΗΗΗ

Eadem habes n. 151. vs. 21.

§. 12. Στέφανος χρυσοῦς, ὃν Λύσανδρος Ἀριστοκρίτου Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου· ΓΔΓΗΗΗΗ

Dedicavit Lysander captis Athenis. De patre Lysandri v. ad n. 60. Redit haec corona n. 151. 152.

§. 13. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Γέλων Τλησωνίδου Πελληνεὺς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου· ΔΓΗΗΗ

Τλησωνίδου correxit Chandlerus ex n. 151. vs. 32. Paulo ante non θαλλόχρυσος scribendum, sed θαλλοῦ χρυσοῦς; v. ad n. 151. 153.

§. 14. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἰεροκλῆς Φασηλῆς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου· ΓΗΗΗΗ

§. 15. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, τὰ νικητήρια τοῦ κισσαῖου, σταθμὸν τούτου· ΓΔΔΔΓ

Articulus τὰ deest n. 151. vs. 33. ΚΙΘΑΡΩΙ ΔΟΞ pro ΚΙΘΑΡΩΙΔΟ vitium quadratarii est. Cur citharoedus non nominatus est? cur victor ipse coronam non accepit? In hoc olim haesi, neque expedit rem locus Aeschinis c. Ctesiph. p. 436. Sed res est simplicissima: corona illa vincenti destinata erat, sed vicit nemo; igitur deae dedicata est.

§. 16. Στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἀριστομάχη Ἀριστοκλέους ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου· ΔΔΓΗΗΗ

§. 17. Δακτύλιος ἀπείρων χρυσοῦς, ὃν Πλαθὸς Ἀργινῆς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου· IC

ΑΠΕΡΩΝ, ἀπείρων, ut ΙΕΥΓΕ ζεύγει, ΕΚΕΛΕ σκέλει, quae forma dualis p. ζεύγεε, σκέλεε hodie ex grammaticis nota. Ἀπείρων δακτύλιος quid sit, discas ex Schol. Ven. Iliad. ξ, 200. Schol. Odys. α, 98. Mai. Apud Polluc. VII, 79. lege ἀπείρονα, etsi ex Aristotelis auctoritate talis anulus etiam ἀπείρος vo-

catus est (v. intt. Polluc.). Hesychius tamen habet etiam ἀπέρονα, πέρας μὴ ἔχοντα.

§. 18. Στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ χρυσοῦ, ἄσταδμος.

Haec corona redit n. 151. vs. 30. et n. 153. ubi tamen ponderata est; neque haec diversitas magni mihi momenti videtur. Victoria haec alia manifesto, atque ea quae §. 1-5. describitur: est enim ea, quam in manu tenet magna Minervae statua aurea. Sed in hac re difficultas posita est; cur enim corona Victoriae traditur, nec Victoria ipsa et ipsum magnum Minervae signum? Quod non plane expedit ea ratio, quam Introductio huius classis ministrat, ubi conieci, magnum Minervae signum, quod in nulla superstitione tabularum describitur, peculiaribus tabulis consignari solitum esse: nam si aliis tabulis magnae statuae partes consignatae sunt, cur corona de capite Victoriae in his tabulis recensetur, non in illis, in quibus magnae statuae reliqua? Immo quum demonstratum supra sit, in tabulis ante Euclidem consignatis distingui Hecatompedium et Parthenonem; si Olymp. 95. idem qui antea horum vocabulorum usus fuit, quaeritur, quomodo corona Victoriae in manu magni signi, quod in ipso Parthenone fuit, inter opes Hecatompedi recenseri potuerit? Dixeris, detractam Victoriae eam coronam esse et in Hecatompedo suspensam, nec nisi in certis quibusdam sollemnibus impositam Victoriae capiti esse. Quod ut concedam, tamen non video, cur ea corona, nisi in capite Victoriae fixa fuerit, non ponderetur, sed sit ἄσταδμος. Nihilominus omnibus consideratis eo inclino, ut hanc coronam capiti detractam et in Hecatompedo servatam putem, unde separatim tradatur, quum ipsum magnum simulacrum cum Victoria sua in Parthenone s. adyto templi positum non possit in his Hecatompedi tabulis recenseri, manente etiam utriusque vocabuli veteri discrimine: sed cur ea corona, quae tamen n. 153. iam ponderata videtur, hac aetate fuerit ἄσταδμος, nescire me fateor. Ea vero, quam proposui, sententia inde aliquam lucratur confirmationem, quod n. 151. vs. 26. diserte memoratur aliquid ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Νίκης, ut videas, id demptum de manu et separatim asservatum esse.

§. 19. Φωκαϊκὴ στατῆρς II. ἔκται Φωκαῖδες..

Phocaici stateres aurei fuerunt: ἔκται alibi non reperiuntur nisi in hoc ipso titulo §. 22. Quae quum sextam stateris partem constituisse videantur, argenteae fuerint.

§. 20. - - - λοι Μηδικοὶ ἀργυροὶ ΔΙ

Fortasse φάλοι.

§. 21. Ὑπόστατον χρυσοῦν, ἄσταδμον· κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος, ἄσταδμος.

De ὑποστάτῳ dixi ad Sig. inscr. (n. 8.). Crater dicitur ὑπάργυρος: igitur alia materia superinducta erat. Nempe fuit ἐπίχρυσος (cf. n. 151. vs. 25.), quod non dictum est, sed latet quodammodo in voce ἐπίτηκτος. Neque enim dubito ἐπίτηκτον esse

sigillis s. emblematis inductum, quae agglutinabantur ferrumine: ea vero sigilla aurata fuerunt. Cf. etiam n. 151. vs. 44. ubi rursum ἐπίτηκτος. et ὑπάργυρος coniunguntur.

§. 22. Ἐκτὴ Φωκαῖς καὶ δύο σφραγιδε λιθίνω χρυσοῦν ἐχούσα τὸν δακτύλιον, ἠδὲλ ον.

Supplevi aliquid ex n. 151. vs. 39. sed reliqua suppleri non possunt.

§. 23. Σκάφαι χαλκαῖ H

Sunt centum pelves aereae, quas portabant μέτοικοι σκαφηφόροι. Eaedem redeunt n. 151. vs. 26.

§. 24. Σταδμα χαλκᾶ ΔII

Non undecim, sed duodecim esse docet n. 151. vs. 40. Sunt ponderum normae (vide n. 123. §. 8.), ex plebiscito in arce repositae. Similiter στάδμα χαλκᾶ in ἀναγραφῇ ἀναθημάτων Archonte (immo Quae-store) Alcibiade descripta erant: v. Polluc. X, 126.

§. 25. Μάχαιρα ἀργυρᾶ κολεὸν ἀργυροῦν ἐχούσα· ταύτην ἡ βουλή ἀνέθηκε· σταδμὸν ταύτης

Plurima de coniectura dedi, quam tamen spatiorum ratio satis evincit.

§. 26. Καρχήσιον Διὸς Πολιῶς ἀργυροῦν, σταδμὸν τούτου HH

Supplevi pondus: haud dubie enim idem vas est atque n. 140. 141. litt. h).

§. 27. Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυσ - -

Haec quoque in Hecatompedo fuisse vix dubito, etsi Brauroniae Dianae templum in arce fuit (Pausan. I, 23, 9.): nam ex quo uno collegio coniuncti Quaestores Minervae et ceterorum deorum sunt, praecipua Deorum cimelia videntur in Hecatompedium delata esse. De Opisthodomus certe non cogitarim, qui col. B. demum commemoratur: licet non negem me offendi hac re, quod in ipso Hecatompedo Dianae res reperiuntur: idem tamen vides in Iove Polieo tum in hac inscriptione §. 26. tum n. 140. 141. Neque unquam Opisthodomus potuit Hecatompedi nomine comprehensus esse, quum Hecatompedus sit solum medium templum. Ante Ἀρτέμιδος suppleri potest τὰδε ἐστί.

§. 28. Post lacunam: χρυσίδες III, σταδμὸν τούτων - - -

Col. B. §. 29. Post lacunam aliquot litterae (vs. 1.) dein vs. 2. ὑπάργυρον etc. mox Ἐλευσίνω[s] .. ΔΔΓ Hoc non fuit Brauroniae Dianae, ut colligo ex Eleusinis mentione.

§. 30. Βοίδιον ἐλεφάντινον - -

Hoc redit n. 151. vs. 42.

§. 31. - - - Κράτης Αἰσχρωνος Φαληρεὺς ἀνέθηκε, σταδμὸν τούτου HΔ

Supplevi ex n. 151. vs. 35. assumpto spatii causa pronomine τούτου. Nomen viri Κράτης, Φαληρεὺς etc. esse potuit.

§. 32. ἀργυρᾶ, ἣν Λυσιμάχῃ Τηλεμάχου μήτηρ [ἀνέθηκεν], ἐφ' ἣ τὸ Γοργόνειον, σταδμὸν H+

Non recte olim de hoc capite iudicare licebat, nondum allatis tum lectionibus Rosianis; putabam enim n. 151. vs. 35. vocem φι[άλη] eiusdem esse articuli, quod illa n. 151. est post Phalerensis donarium §. 31. relatum. Nunc video n. 151. vs. 35.

illam φιάλην esse aliam, quae n. 150. nondum extat: n. 150. autem intelligo id perscriptum esse, cuius n. 151. vs. 36. init. superest finis: *τηρ ἀνέθηκε, ἐφ' ἣ τὸ Γοργόνειον*. Manifesto est μήτηρ ἀνέθηκε, ut *Λυσιμάχη Τηλεμάχου μήτηρ* n. 150. Post haec n. 150. est: .. *ΗΙΤΙ*, hoc est [ἐφ'] ἣ τὸ [Γοργόνειον]. Patet igitur quadratarium n. 150. post vocem μήτηρ incuria omisisse verbum ἀνέθηκεν, quasi id iam post nomen *Λυσιμάχη* posuisset. Quale donarium fuerit, nescio: aut ἀσπίς aut φιάλη fuit, eaque argentea. De Gorgoneo v. ad n. 151. vs. 36. id vero verisimile reddit Minervae hoc donarium esse oblatum, non Dianae Brauroniae.

§. 33. Δακτύλιος χρυσοῦς ... πινάκιω, ὃν Κ..... ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι Βραυρωνία.

H quid sit, nemo facile dixerit. Expectaveris σὺν πινάκιω. Πινάκιον exiguam puto tabellam operis tessellati esse, quales nos quoque in anulis gestamus.

§. 34. Δακτύλιος χρυσοῦς, καὶ χρυσίον πρόσεστι δεδεμένον· ὃν Φρυνίσκος Θετταλὸς ἀνέθηκε· σταθμὸν τούτων .. *††*

Supplementi formulam petii ex vs. 27.

§. 35. Ἐνψιδίω χρυσῷ || Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας, ἰος ἀνέθηκε, σταθμὸν *||C*

§. 36. Στατήρες κιβδηλοὶ κατακεχρυσωμένοι, οἱ παρὰ Λάκωνος.

Post κιβδηλοὶ videtur numerus perisse. Plumbeis stateribus auratis Lacones decepsisse Polycrates Samius ferebatur (Herod. III, 56.).

§. 37. Ὀνυξ μέγας, τραγελάφου πριαπίζοντος, σταθμὸν *ΔΔΔ††*

Genitivus designat imaginem, quae in onyche scalpta. De tragelapho uberius exposui Oec. civ. Ath. T. II. p. 305. eum esse salacem fictum quid obest quo minus statuas? Igitur supplevi πριαπίζοντος.

§. 38. Χρυσία σύμμεικτα διάλυθα καὶ ἐνψιδίω, σταθμὸν ...

§. 39. Τάδε ἐπέτεια παρέδομεν· χρυσίον δ' Ἀριστοκλῆς ὁ ἀπο..... ἦς ἀπήνεγκεν, τὸ ἀπὸ τοῦ βιάθρου τοῦ ἀγάλματος,

Statuam intellige magnam Minervae Virginis, quam Phidias fecit. Eius basin Olymp. 95, 3. refecerat hic *Aristocles*. De variis hoc nomine artificibus dixi ad n. 23. ubi duos Atticos docui *Aristocles* fuisse, alterum patrem, alterum filium *Cleoetae*, qui *Phidiae* videtur adiutor fuisse. Et minor ille *Aristocles* potuit Olymp. 95, 3. superstes esse, si non iuvenis, certe senex. Igitur vide ne, ut Olympiae *Phidiae* posteris *Phaedryntae* dicti habuerunt ius statuae Iovis purgandae (τὸ ἀγαλμα ἀπὸ τῶν προσζιζανόντων καθαίρειν, Pausan. V, 14, 5. coll. Hesych. v. *φαιδρυντής*), ita hoc negotii *Phidiae* et *Cleoetae* posteris Athenis datum fuerit, ut purgarent Parthenonis statuam et reficerent. Et negotii illius designatio inesse videtur illi additamento: ὁ ἀπο..... ἦς. Coniiciebam ὁ ἀποφαιδρυντής: etsi una littera brevius hoc supplementum est. Patriam *Aristoclis* significatam esse nunc non credo: solet

enim in patriae notatione articulus in his titulis omitti.

§. 40. Ἐτερον χρυσίον, ὃ παρὰ τῷ χρυσοσχῷ κίρβει, σταθμὸν *||C*

Cf. Demosth. c. Androt. p. 615.

§. 41. Στέφανος χρυσοῦς, ἀριστεῖα τῆς Θεοῦ, σταθμὸν *ΗΗΔΔΔΔΓΙC*

Haec corona dedicata in magnis Panathenaeis Olymp. 95, 3.

§. 42. Παλλάδιον ἐλεφάντινον περὶ χρυστον καὶ ἡ ἀσπίς ἐπὶ χρυστος, ὃ Ἀρχίας ἐμ Πειραιεὶ ποίων ἀνέθηκε.

Ποίων p. ποιήσας modestiae causa, ut ἐποίει p. ἐποίησε. V. Plin. Hist. nat. Praefat.

§. 43. Ἀνδρῶν Ἐλαιούσιος ἀπήρξατο χρυσῶς *††*, Θράσυλλος Εὐωνυμεὺς χρυσῷ στατήρῃ || *Δῖγναιῶ*.

ΧΡΥΞΟΝ: OI nihil est; videtur lapicida errasse, ut aliquoties.

§. 44. Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας· χρυσοῦς δακτύλιος, ὃν Ἀξιοθέα Σωκλέους γυνὴ ἀνέθηκε, σταθμὸν *†|||*

§. 45. Ἀργύριον σύμμεικταν ἄσσημον, σταθμὸν *Γ††|||* χρυσίον ἄσσημον, σταθμὸν *†††*

§. 46. Τάδε ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ ἐκ τῆς κιβωτοῦ τῆς Βραυρωνίας ἦν· ἵππικὸς κεκρύφαλος, ἐχθρῖνα· Ξενοτίμος Καρκίνου ἀνέθηκε.

Ex Brauronia cista haec in Opisthodomum Parthenonis delata sunt. Ἐχθρῖνα idem est quod ἐχῖνοι in fraenis equestribus: vide de ἐχῖνοις Polluc. I, 184. Carcinum Xenotimi f. memorat Thucyd. II, 23. cuius filius hic Xenotimus videtur.

§. 47. Ἐν ἐτέρῳ κιβωτίῳ Εἰρήνῃ ἐλεφαντίνῃ κατάχρυσος.

§. 48. Ἐν κιβωτίῳ ἦλω δύο, ὑποδερίς, διόπων δύο ζεύγῃ, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμένα, φυσητὸν, μήλω δύο ὑπόξυλῳ κατακεχρυσωμένῳ, δακτύλιοι ἀργυροὶ ὀκτώ, προσέτι χρυσίον ἄπυρον, πρόσεστιν σφραγίς καττιτερινὰ ἐνψυδία πέντε· ταῦτα Θαυμαρέτῃ ἀνέθηκε γυνή.

De clavis et ὑποδερίδι cf. §. 1. Ὑποδερίδα et ibi et hic intellige tegumentum pectoris collo proximi. Δίοποι Hesychio auctore sunt *inaures*: quas ligneas fuisse mireris. Φυσητὸν haud dubie φυσητήριον est, *flabellum*. Προσέτι significat, in argenteis anulis infixum esse aurum; adiectum erat sigillum, σφραγίς λιθίνη vel ὑαλίνη aut σφραγίς ἱασπίς (cf. §. 50.), aut tale quiddam.

§. 49. Ἐν κιβωτίῳ λύριον ἐλεφάντινον καὶ πλῆκτρον νον ξύλινον.

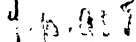
In lacuna fortasse ἐπηργυρωμένον fuit; plectrum in utroque fine videtur argenteo tegumento munitum.

§. 50. Ἐγ κιβωτίῳ ποικίλῳ, ὃ Κλειτῷ Ἀριστο..... ἰου, Κίμωνος γυνὴ ἀνέθηκεν· ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐνὶ ἐγκυλιόμενα· σφραγίς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, Δέξιλλα ἀνέθηκε· ὅχθοιβος χρυσία ἔχων δώδεκα· ἕτερος ὅχθοιβος χρυσία ἔχων *Δ||*· ὅχθοιβος χρυσία ἔχων *Γ||*· χλιδῶν χρυσία ἔχων *Δ* σὺν τῷ ἀπύρῳ· σφραγίς ὑαλίνη ποιήλα *||*, περικεχρυσωμένα, ἀλύσεις χρυσῶς ἔχουσαι· ὄνυξ σφραγίς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχων· σφραγίς ἱασπίς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα· σφραγίς ἱασπίς περικεχρυσωμένη· σφραγίς ὑαλίνη περικεχρυσωμένη, χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα· σφραγίδες δύο ἀργυροῦς δακτυλίου ἔχουσαι· σφραγίδες ὑα-

λναι Π||, ποικίλαι, περιεχρυσωμένοι σφραγίς περιχρυσ-
 ος: ὑποδερίς, προς..... ἔχουσα ἐν τῷ
 μέσῳ ἄπυρον χρυσίον καὶ ἀμφι.....

Cimon hic qui sit, ignōratur. Verba ἐν τῷ κι-
 βωτίῳ negligenter ex prioribus repetita sunt. Χρυσ-
 σία sunt parvae ex auro laminae vel bracteae; de
 nummis me cogitasse falso tradidit Osannus Syll.
 p. 100. Verba σὺν τῷ ἀπύρῳ docent, annumerato

hoc decem esse χρυσία. Vs. 35. περιεχρυσωμένοι et
 ἔχουσαι pro duali est. Ibidem post vocem ὄνυξ ad-
 didi σφραγίς: adiectum tamen ἔχων sequitur vocem
 primo loco positam ὄνυξ. Vs. 37. post alterum σφρα-
 γίς dele ductum I. Vs. 40. correxi ὑποδερίς, post
 quod annotatum vacuum spatium est: sed ni fallor,
 id ipsum occupavit vox ὑποδερίς. Quod sequitur
 ΠΡΟΞ..ΙΩ! nescio quid sit.

151.

In pavimento casae in arce repperit Chandlerus, et misit Societati, qui dicuntur *Dilettanti*. Ipse edidit Inscr. II, 5. p. 46. 47. dein
 ego Oec. civ. Ath. tab. VI. et explicui T. II. p. 309-323. Marmor est στοιχηδόν scriptum.

[Textum vide p. 240. 241. interpositum.]

Quum lapis, qui superest, ne tertiam quidem
 partem latitudinis huius tituli complectatur, quod
 certis argumentis iam olim docui; patet in dexte-
 ram appositum fuisse longe maiorem lapidem vel
 plures lapides. Titulus comprehendit descriptionem
 donariorum, quae Quaestores Minervae archonte
 Dexitheo (Olymp. 98, 4.) tradiderant successoribus
 (Olymp. 99, 1.); igitur praecedente recentior est annis
 tredecim. Quare nova multa, quae n. 150. deside-
 rantur, donaria inscripta, alia opinor omissa sunt,
 quum non superessent; haud pauca tamen redeunt,
 sed ordine magnopere immutato. Praeterea quae-
 dam, quae in hoc titulo habentur, etiam n. 152.
 invenies: atque illa inscriptio hac n. 151. videtur
 antiquior esse, de quo suo dicam loco.

Supra scriptum fuisse videtur Θεοῖς ἐπικουρίοις
 vel simile, ut n. 139. Cf. etiam ad Marm. Sandw.
 Dein sequuntur praescripta usitata, vs. 1-4. Τάδε
 παρέδσαν οἱ ταμίαι τῆς Θεοῦ οἱ ἐπὶ Δεξιθέου ἀρχοντος,
 quattuor Quaestorum nomina,] της Κεφαλῆθεν,
 Νικόμαχος Ἀχαρνέως, Λι...αλ..... [praeter antece-
 dentis Quaestoris nomen mutilatum trium Quaestorum
 nomina, οἷς ὁ δεῖνα ἐγγραμμάτευε, τοῖς ταμίαις τοῖς τῆς
 Θεοῦ, τοῖς ἐπὶ Δι[ε]ιτρέφους ἀρχοντος, quinque Quae-
 storum nomina,] Θεορίππῳ Κοθωκίδῃ, Α..... Πιδεῖ,
 Δε[ξ]ιδε[φ]..... duorum Quaestorum nomina, οἷς
 ὁ δεῖνα ἐγγραμμάτευε]..... Quae vulgo addita re-
 periuntur, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν κ.
 τ. λ. non videntur addita fuisse. ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΞ Osan-
 nus Syll. p. 143. bene monuit in ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΞ
 mutandum esse; vulgaris forma est Διοτρέφης, quo
 nomine hic archon venit ap. Diod. XV, 14. Apud
 Atticos dicitur usitatius Διοτρέφης, et ex recondi-
 tiore forma Δειτρέφης, quam praebet titulus milita-
 ris Atticus. De Quaestorum nominibus et ordine
 optime disputavit Osannus Syll. p. 65. docens illos
 ex serie tribuum ordinaria descriptos esse. Eorum,
 qui archonte Dexitheo fuerunt, Cephalensis et Achar-
 nensis sunt tribuum quintae Acamantidis et sextae
 Oeneidis: igitur ante illos interciderunt quattuor.
 Sed eorum, qui Diitrephe archonte Quaestura functi
 sunt, unus est Cothocides, alius continuo additus
 Pithensis. Pithensis est septimae tribus Cecropidis;
 igitur Cothocides debet sextae Oeneidis esse: unde
 patet Cothocidas demum fuisse Oeneidis tribus, et
 ante Thersippum quinque nomina perisse. Cf. de
 Quaestorum ordine ad n. 150.

Sequitur vs. 5. 6. χαλκῆν τὴν ἐν τῷ Παρθενῶνι
 ὁμολογούμενον - - - ἐλέφαντα παρέδομεν πρὸς ἀριθμὸν καὶ
 σταθμὸν. Neutrum intelligi potest; nisi quod pri-
 mum de ahenea Parthenonis statua, deinde de ebore
 agitur. Prior non est Ἀθηνᾶς Προμάχου, quae non
 in Parthenone, sed sub dio fuit: at fuerunt etiam
 alia ahenea in arce signa, ut Lemnia Phidiae καλ-
 λυμορφος (Pausan. I, 28. Plin. XXXIV, 1.) et aliud
 signum auratum, quod dedicaverat Nicias (Plutarch.
 Vit.). Ebur an sit magni in Parthenone signi, ne-
 scio. Post vs. 6. relicto spatio incipit iam vs. 7.
 descriptio eiusdem Victoriae aureae, quam n. 150.
 vidimus, sed verbis variata, addita vel detracta hinc
 inde una et altera voce. Quae restitui possunt,
 sunt fere haec:

- (7) Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυμός· κεφαλῇ, στεφάνῃ, ἐνψ-
 δίῳ, ὄρμος, ὑποδερίς, ἥλω δύο χρυσῶ, παρ' ἀρι-
 στερά ἀμφιδεᾶ, χρυσίδια μικρὰ .. σταθμὸν τού-
 των ΧΧΔΔΔΔΗΗΗΗ]
- 8) δεύτερος ῥυμός· θώραξ, στρόφιον, περιτρα[χήλιον,
 σταθμὸν τούτων ΧΧΔ τρίτος ῥυμός· ἀπόπτγμα,
 περόναι δύο, ποδήρης - - χρυσῶ]
- (9) σί[δ]ια μικ[ρ]ὰ, σταθμὸν τούτων ΧΡΗΗΗΗΔΔΔΓ
 [ΗΗΗΗ τέταρτος ῥυμός· παρὰ δεξιὰ ἀμφιδεᾶ, στέ-
 φανος, κατωρίδε δύο - - σταθμὸν τούτων ΧΡΗΗΗΗ
 ΡΔΓΗΗΗ]
- (10) πέμπτος ῥυμός· ἀκρωτήριον ὀπίσ[θ]ιον, σκέ[λει] δύο
 - - σταθμὸν τούτων ΧΧΧΗΗΗΗ]

Vs. 8. περιτραχήλιον additum est, item vs. 8.
 extr. 9. init. χρυσίδια μικρὰ, quae cave putes eadem
 esse quae n. 150. in primo ῥυμῷ sunt. Potius haec
 sunt in hoc titulo addita, quum in priore, singu-
 lis minus accurate enumeratis, uno vel altero ce-
 terorum vocabulorum comprehendantur: certe pon-
 dera eadem fuisse potest ex vs. 9. colligi. Vs. 10.
 post ἀκρωτήριον omissa vox χρυσῶν. In aliis locis
 plura videntur addita esse, pro quibus lacunas re-
 liqui, quae tamen etiam in aliis sedibus notari po-
 terant, quod ubi quodque vocabulum exciderit,
 non constat. Eam quidem, quam statuo, latitudi-
 nem tituli fuisse, docent maxime vs. 14sq. Se-
 quitur vs. 10. 11. (coll. n. 150. §. 6.):

[Θυματήριον ἀργυροῦν, ὃ Κλεοστράτη ἀνέθηκε Νικηρά-
 του, χαλ[κ]ῶ διερείσματα ἔχον, σταθμὸν σὺν τῷ χαλ-
 κῷ ΧΗΗ].

Inde a vs. 12. in plurimis discedit hic titulus
 a n. 151. Primum est: - - ἀργυροῦν ὑπόξυλον, ἵνα ἡ

ciderunt Quaestorum quattuor priorum nomina propria cum nominibus demorum

Quaestorum nomina cum nominibus demorum [ΟΙΞ. ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΤΟΙΞ

storum quinque priorum nomina propria cum nominibus demorum

rum postremorum Quaestorum nomina ΟΙΞ. ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕ.

5

ΩΔΥΟΧΡΥΞΩΠΑΡΑΡΙΞΕΤΕΡΑΑΜΦΙΔΕΑΧΡΥΞΙΔΙΑΜΙΚΡΑ. ΕΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ ΧΧΔΔΔΔΙΙΙΙΙ
ΤΡΙΤΟΞΡΥΜΟΞΑΡΟΠΤΥΓΜΑΠΕΡΟΝΑΙΔΥΟΡΟΔΗΡΗΞ. ΧΡΥ
ΕΞΙΑΑΜΦΙΔΕΑΞΕΤΕΦΑΝΟΞΚΑΤΩΡΙΔΕΔΥΟ. ΕΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ ΡΗΗΗΗΡΔΓΙΙΙ
ΟΜΟΝΤΟΥΤΩΝ ΧΧΧΧΙΙΙ ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝΑΡΓΥΡΟΝΟΚΛΕΟΞΤΡΑΤΗΑΝΕΘΗΚΕΝΙΚΗΡΑΤΟΧΑΛ 10
- - - - - ΑΡ

- - - - - [ΕΤΑΘΜΟΝΠΡΩΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡ
ΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ. ΡΕΜΠΤΗΣ ΧΙΙΙΙΙ ΕΚΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ. ΕΒΔΟΜΗΣ ΡΗΗ
. ΕΝΔΕΚΑΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ. ΔΩΔΕΚΑΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ. ΤΡΙΤΗΣΚΑΙΔΕΚΑ 15
ΤΗΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ. ΕΚΤΗΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.
. ΕΝΑΤΗΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔΙ. ΕΙΚΟΣΤΗΣ ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.
ΤΗΣΚΑΙΕΙΚΟΣΤΗΣ Χ. ΤΕΤΑΡΤΗΣΚΑΙΕΙΚΟΣΤΗΣ Χ. ΡΕΜΠΤΗΣΚΑΙ

20

- - - - - ΟΙΝΟΧΟΗΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩΜΕΝΗΥΓΑΡΓΥ
- - - - - ΟΙΝΟΧΟΗΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩΜΕΝ
- - - - - [ΑΝΕΘΗ
- - - - - [ΧΡΥΞΟΝΥΓΟΣΕΤΑΤΟΝΤΩΙΚΡΑ
- - - - - ΤΟΑΓΑΛΜΑΤΟΣΤΟ 25
ΝΟΞΧΡΥΞΟΞΑΡΙΞΕΤΕΙΑΤΗΙΘΕΩΙ ΗΗΡΔΔΔΔΙΙΙΙΙ ΕΡΙΘΥΚΛΕΟΞΣΤΕΦΑΝΟΞΑΡΙΞΕΤΕΙΑΤΗΙΘΕΩΙΣΤΑ
ΕΡΙΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣΤΕΦΑΝΟΞΑΡΙΞΕΤΕΙΑΤΗΙΘΕΩΙ. ΕΡΙΜΥΣΤΙΧΙΔΟΣΤΕΦΑΝΟΞΑΡΙΞΕΤΕΙΑΤΗ

ΡΟΣΤΟΑΓΑΛΜΑΤΟΣΤΟΧΡΥΞΟΣΕΤΑΘΜΟΝ. ΣΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΣΟΝΛΥΞΑΝΔΡΟΣ 30
- - - - - ΣΤΕΦΑΝΟΣ
- - - - - ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΔΡ

- - - - - ΚΡΑΤΗΣΑΙΞΧΡΩ
- - - - - ΑΡΓΥΡΑΗΝΛΥΞΙΜΑΧΗΤΗΛΕΜΑΧΟΜΗ 35

- - - - - ΣΦΡΑΓΙΔΕΔΥΟ
- - - - - [ΕΤΑ
- - - - - Α 40

- - - - - ΕΤΑ
ΙΑΞΕΜΠΕΙΡΑΙΕΙΓΟΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕ

45

assecutum esse non spondeo. Primae coronae addidi vocem χρυσούς, quam in reliquis spatii causa omisi, quum suppleri a legentibus facile potuerit: et ob spatii angustiam in eadem illa prima corona omisi vocem σταθμόν, quae passim omittitur: idem feci in Demonstratio anno.

Succedunt aliae coronae vs. 28-33. intermixtis tamen aliis rebus.

(28) στέφανο[ς] - - - -

(29) ὄνυξ σταθμόν ΗΗΦΔΔΠΗC στέφανος ἀργ[υροῦς]

(30) ΦΔΔΗΗ[Η]ΙΙΙ στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἡ Νίκη ἔχ[ει] ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ χρυσοῦ, σταθμόν στέφανος χρυσοῦς, ὃν Λύσανδρος]

(31) Ἀριστοκρίτ[ου] Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκε, σ[ταθμόν] ΦΔΠΗΙΙΙ - - - - στέφανος]

(32) χρυσοῦς θαλλοῦ, ὃν Γέλων Τλησωνίδου ἀνέθηκε Πελληνεὺς, σταθμόν ΔΠΗΗΙΙ - - - - στέφανος]

(33) χρυσοῦς θαλλοῦ, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, νικητή[ρια] τοῦ κισσῶδου, σταθμόν ΦΔΔΔΓ] - - - -

Haec ad sensum suppleta sunt ex n. 150. §§. 18. 12. 15. 15. Addo haec. Onyx vs. 29. alius est ac n. 150. §. 37. Victoriae corona longiori spatio designata erat; itaque quum n. 150. non ponderata sit, pondus additum hoc loco censeo, ut n. 153. In Gelonis nomine vocem Πελληνεὺς addidi post verbum ἀνέθηκε; quod vidimus passim. In magnis lacunis videntur coronae excidisse, quae n. 150. §§. 14. 16. recensentur, aliaque. Postremo tribus verbis moneo de dictione στέφανος χρυσοῦς θαλλοῦ, quam de certa coniectura dedi, et cuius vestigium superest etiam n. 152. vs. 18. Quippe στέφανος θαλλοῦ est corona oleagina, quod notavit iam Viscontus Mus. Pio-Clem. T. V. p. 63. quae ubi auro expressa est, dicitur στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς. Sic στέφανος θαλλοῦ et θαλλοῦ στέφανος habetur tum alibi tum n. 101. 102. et ap. Gruter. p. CCCXXVII. 1. Chishull. Antt. As. p. 144. et ἐστεφανωμένος θαλλοῦ ib. p. 156. Apud Athen. V, p. 200. D. habes πίντος στεφάνῳ χρυσῷ, στέφανον κισσοῦ καὶ ἀμπέλου χρυσοῦν, p. 201. D. στέφανον ἐλαίας χρυσοῦν, XIII, p. 605. B. στέφανον χρυσοῦν κισσοῦ. Videmus igitur στέφανον χρυσοῦν θαλλοῦ et θαλλοῦ χρυσοῦν ex usu dictum esse: unde n. 150. pro falso θαλλόχρυσος in earundem coronarum aliarumque designatione dedi θαλλοῦ χρυσοῦς, quo nihil certius. Nam quae pro voce θαλλόχρυσος nuper adversus me monita sunt, ea ad n. 153. facile removebo.

Vs. 34. init. finis alicuius ponderis est .ΔΔΗΗ, fortasse illius onychis, qui recensetur n. 150. §. 37. Deinde sequuntur haec:

(34) φιάλη ἀργυρᾶ, ἣν Ἀριστόλα ἀνέθηκε, σταθμόν - - - - κράτης Αἰσχρω-]

(35) [ν]ος Φαληρεὺς ἀνέθηκε, σταθμόν ΗΔ φιάλη ἀργυρᾶ, ἣν - - - - ἀργυρᾶ, ἣν Λυσιμάχη Τηλεμάχου μή-]

(36) τηρ ἀνέθηκε, ἐφ' ἣ τὸ Γοργόνειον, σταθμόν ΗΗ] - - - -

(37) ΔΠΗΗΙΙ κέρας ἔκπωμα ἀργυροῦν καὶ πε[ρισκελές] πρόσεστι] - - - -

(38) στρεπτόν περίχρυσον ὑπάργυρον ΠΠ[ΗΗΗΙΙΙ] - - - - σφραγίδε δύο]

(39) λιθίνα χρυσοῦν ἐχού[σα] δακτύλιον ηδελ - - - - [στά]-

(40) Θμία χαλκᾶ ΔΙΙ, ἃ ὁ δῆμος σηκῶσαι ἐψ[ηφίσατο].

Phalerensis illius et Lysimachae donaria supplevi ex n. 150. §§. 31. 32. ubi v. not. Gorgoneum hoc aut in phiala fuit aut in clypeo expressum, Lysimachae dono. Aliud est Gorgoneum aureum, quod Phileas s. Philergus furatus est (Isocr. adv. Callimach. 22. Suid. v. Φιλαιάς), quod in magna Minervae statua fuisse conicio, licet hoc Pausanias I, 24. eburneum fuisse perhibeat, credo quod aureum surripuerat Philergus: et alia posthac detrahit Lachares. Nec tamen obsum, si etiam aliud praeterea Gorgoneum in arce fuisse putes: modo ne cum Böttigero Amalth. T. II. p. 314. illud a Philergo raptum Gorgoneum putes Ἀθηναῖς Προμάχου fuisse, quae tota videtur aerea fuisse, sub dio posita, non ut dicitur in aede Poliadis. Χρυσέαν Γοργόνα in arce memorat etiam Euripides Fragm. Erechth. ubi plures docuerunt scribendum ἀντ' ἐλαίας χρυσέας τε Γοργόνος. Γοργόνα autem hoc loco Γοργόνειον esse, non ipsam Minervam, ipso orationis nexu duce confidenter pronuncio adversus Völckerum Mythol. Iapetid. p. 216. Vss. 38-40. supplevi ex n. 150. §§. 9. 23. 25. Superest vs. 35. Κέρας ἔκπωμα ἀργυροῦν. In Δημοσιπράτων libro, quem aliquis eruditus collegerat, ob argumenti similitudinem aut haec aut gemina inscriptio inserta erat; unde hoc caput huius recensensus citat Athenaeus XI, p. 476. E. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα ἔπιον ἐξ αὐτῶν. ἔστιν οὖν τοῦτο εὐρεῖν ἐν τοῖς Δημοσιπράταις ἀναγεγραμμένον οὕτως ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν ἀκροπόλει, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέχει· Κέρας ἔκπωμα ἀργυροῦν, καὶ περικελές πρόσεστι. Unde supplevi titulum. Plura vide in Oec. civ. Ath. T. II. p. 320. Περισκελές ipso addito πρόσεστι docente significat aliquid, quod cornu illi adiectum sit, cui credo cornu imponeretur: fortasse basis fuit aliqua, pedibus instructa, qui formam crurium haberent a femoribus inde. Quamquam ne sic quidem vox plane expedita est. Alia vide l. c. Postremo absolvam reliqua vss. 41-47.

(41) ἀ[σ]ήμου ΔΔΔ, παρακαταθήκη[η] Ἀθηναῖ. ἀσ.... - - - -

(42) ἄστατον βοῖδιον ἐλεφάντινον. στατ[ήρη] - - - - στα]-

(43) Θμόν Γ Παλλάδιον ἐλεφάντινον ἐπύχρυσ[ον], καὶ ἡ ἀσπίς ἐπύχρυσος, ὃ Ἀρχίας ἐμ Πειραιεῖ ποιωὶν ἀνέθηκε] - - - -

(44) δος ἐπιτήκη[ω] ὑπαργύρη[ω], σταθμόν ΗΗΗΠ - - - -

(45) ΔΔΙΙΙ σταθμόν ΔΔΔΔΠΗΗΗΙΙ Αἰγιναι[ω] στατῆρη ΙΙ] - - - -

(46) .. ἐπίτηκτον παρὰ Δημοκλέους, σταθμόν - - - -

(47) .. σου ... χρυσοῦν Βοιωτι - - - -

Vs. 41. ἀσήμου probabilius quam ἐπισήμου: si pecunia signata intelligenda esset, genus pecuniae fuisset designatum. Dein praetuli Ἀθηναῖ, quia datus commodior, nec post Euclidem Ἀθηναίος videtur usitatum fuisse. Ἀσ... novi capitis initium iudico. Vs. 42. ἄστατον ad prius an posterius

pertineat nescio: idem est n. 150. §. 30. Qui sequuntur stateres, sunt fortasse iidem qui n. 150. §. 19. Vs. 43. explevi ex n. 150. §. 41. certe ad sensum: sed n. 150. pro priore ἐπὶ χρυσόν est περί χρυσόν. Vs. 44. videntur duo vasa argentea cum auratis emblematis significari; cf. n. 150. §. 21. Vs. 45. sunt res XXIII vel plures simul ponderatae. Pondus ipsum unius litterae spatio in si-

nistrum movendum est, ut in fine ponderis unum spatium vacuum relinquatur, sicuti fit in hoc titulo: error videtur typothetae Chandleriani esse. Fortasse sunt hi stateres adulterini n. 150. §. 36. Proxima supplevi ex n. 150. §. 42. Vs. 47. ΕΟΥ videtur in ΕΟΙ mutandum, quod ΟΥ praeter οὐ negationem, οὗτος et nomina propria in eius aetatibus Atticis titulis inusitatum.

152.

Athenis ad ianuam domus alicuius. Ex schedis Fourmonti. Edidi et explicui Oec. civ. Ath. T. II. tab. VII. n. 14. p. 323-326.

.....[ΠΡΩΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΓΡΓΓΔΕ]
ΥΤ]ΕΡΑΞΙ[Α]ΘΜΟΝ[ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔΓΡΓΓΙΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔ
Δ]ΔΔΕΗΕΝΤΕΤΑΡΙ[ΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΡΕΜΡΤ
Η]ΣΤΑΘΜΟΝΟΝΧΗΕΕΗ[ΕΚΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΕΒΔΟ
Μ]ΙΞΑΘΜΟΝΙΓΗΡ[ΗΡΔΔΔΔΙΙΟΓΔΟΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡ
5 Δ]ΔΔΔΓΡΓΓΕΑΤΑ[ΞΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΔΕΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΧ.
ΜΕΝΔΗΚΑΤΗ[ΞΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΔΩΔΕΚΑΤΗΣΤΑ
ΘΜΟΝΙΙΗ[ΗΗ]ΓΔ[ΔΔΔ.....ΤΡΙΤΗΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡ
ΔΔΔΔΕΓΓΤΕΤΑΡ[ΡΤΗΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΡΕ
ΜΡ]ΤΗΚΑΙΔΕ[ΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΕΚΤΗΚΑΙΔΕ
10 ΚΑ]ΤΗΣΤΑΞ[ΜΟΝΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔ.....ΕΒΔΟΜΗΚΑΙΔ
ΕΚ]ΑΠ.ΙΣΤΑΘΜΟΝ[ΡΗΗΗΗΡΔΔΔΔΓΟΓΔΟΗΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡ
ΗΗΗΗ]ΗΔΔΔ[Δ.....ΕΝΑΤΗΚΑΙΔΕΚΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝΡ
ΗΗΗ]ΝΓΔΔΛΙ.....[ΕΙΚΟΣΤΗΣΤΑΘΜΟΝ.....
ΝΑΞΑΡΓΥΡ
15 Γ]ΙΡΟΝΣΤΑΘ[ΜΟΝ
Μ]ΟΝΗΗΗΗΔΔΔ
.....Ο.ΝΔΙΑΙΞΤ
[ΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞ
ΟΛΛΑΛΣΟΝΗΡΟΓΙ[ΞΑΝΕΘΗΚΕΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤΟΚΙΘΑΡΩΙΔΟΞ
Τ]ΜΟΜΟΝΓΔΑ[ΔΡΞΤΕΦΑΝΟΞΧΡΥΞΟΞΘΑΛΛΟΟΝΛΥΞΑΝΔΡΟ
20 Ξ]/ΡΙ[Ξ]ΤΟΚ[ΡΙΤΟΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΞΑΝΕΘΗΚΕΞΤΑΘΜΟΝΡΔΡ
[ΓΓΓΓ]

Exiguum hoc fragmentum est ex eodem quo prior titulus genere, et redeunt fere, quae ibi vidimus; sed vasa ibi vs. 13-19. enumerata sunt xxvi, hic fere non plura quam xx. Hinc coniicio hunc titulum illo antiquiorem esse, et postea plura eiusmodi vasa accessisse. Latitudo fere ea est quam designavi: numerus tamen litterarum non accurate convenit in singulis versibus, nec potest hoc in tali fragmento restituendo postulari. Restitutionem aliter atque olim ita tentavi, ut singuli vasorum numeri iidem esse statuerentur, qui n. 151. sunt: quod omnino consentaneum. Singuli numeri nominativo expressi sunt: πρώτη σταθμόν - - δεύτερα σταθμόν - - etc. Tam in his autem quam in ponderum notis plurima Fourmonti apographo vitia insunt, quae strictim percurro. Vs. 1. lege ΕΡΑΞΤ, vs. 2. ΔΔΗΗΗΤΕΤΑΡΤ, vs. 3. ΞΤΑΘΜΟΝΧΗΗΗΗ, vs. 4. ΗΣΤΑΘΜΟΝΡΗΗΗΗ, vs. 5. ΔΔΔΓΓΓ (ex n. 151.) ΕΝΑΤΗ, vs. 6. ..ΕΝΔΕΚΑΤΗ, vs. 7.

ΘΜΟΝΡΗΗ[ΗΗ]ΡΔ etc. vs. 8. ΔΔΔΔΗΗΗ, vs. 9. ΤΗ etc. vs. 10. ΤΗΣΤΑΘ, vs. 11. ΑΤΗΣΤΑΘΜΟΝ, vs. 12. ΡΔΔΔ, vs. 13. ΗΡΔΔΔΙ... Ultra viginti numeros perveniri commode non potest, etsi olim viginti duos posui: verba ipsa non appono minusculis, quum ex n. 151. peti possint. Vs. 14. coniicio esse ὄνυξ ἀργυροῦν δακτύλιον ἔχων, cf. n. 150. §. 37. et n. 151. vs. 29. Vs. 15. est aliquid ἀργυροῦν, σταθμόν - -, et vs. 16. aliud σταθμόν ΗΗΗ. ΔΔΔ Vs. 18-20. sunt eadem quae n. 150. §§. 15. et 12. ac n. 151. vs. 33. 31. et in vicinia. Quippe Fourmontiana sic corrigenda sunt: vs. 18. ΘΑΛΛΟΟΝΗΡΟΛΙ, vs. 19. ΑΘΜΟΝΡΔΔ, vs. 20. ΑΡΙΤΟΚ; sic prodeunt haec:

[στέφανος χρυσοῦς] θαλλοῦ, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε νικητήρια τοῦ κισσάρωδου, σταθμόν ΡΔΔ[ΔΡ στέφανος χρυσοῦς θαλλοῦ, ὃν λύσανδρος] Ἀριστον[όχου] Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκε etc.

153.

Lapis Mus. Brit. Synops. n. 216. Edidit Osannus Syll. I, 63. p. 174. ex schedis Nöbdenii. Hinc et ex Rosianis edo: ex his video titulum non esse accurate στοιχηδόν scriptum; tamen ita dispositum retinui.

[Textum vide in pag. seq.]

Varietas lectionis. Vs. 1. Os. ΑΛΗΘΟΞ et in fine ΜΕΙΞΔΩΝ sine Α. Litteram Ρ vocis ΧΡΥΞΟΞ omittit Ros. item vs. 2. litteras ΕΚ. Ibidem Ι post

vocem κεφαλῇ non habet Os. sed pro eo lacunam. Vs. 5. ΓΑΞ ex Os. est. Vs. 6. init. Os. ΡΟ, Ros. ΓC; ibidem Os. ΔΥΟ, Ros. ΔΔ, quod recepi.

H h 2

ΑΛΙΘΟΞΧΡΥΣΟΞΟΜΕΙΣΩΝΑ
 ΝΔΕΚΑΙΚΡΙΟΚΕΦΑΛΗΙΣΤΑΘ[ΜΟΝ]
 ΔΔ[Δ]ΔΧΡΥΞΙΔΙΑΔΙΑΛΙΘΑΞΥΜΜΙΚΤΑ
 ΟΙ ΚΑΙΤΕΤΤΙΓΩΝΣΤΑΘΜΟ[Ν]
 5 ΠΡΑΞΟΡΜΟΞΧΡΥΣΟΞΔΙΑΛΙΘΟ[Ξ]
 ΡΟ ΑΡΙΘΜΟΝΔΔΣΤΑΘΜΟΝ
 . ΞΤΕ[Φ]ΑΜΟΞΧΡΥΣΟΞΔΙΑΛΙΘΟ[Ξ]ΤΑΘΜΟ
 ΝΤΟΥΤ[Ο]ΔΔΔΔΓΓΟΡΜΟΙΠΛΑΤΕ[ΙΞ]
 ΑΡΓΥΡΟΞΠΡΟΣΟΝΑΡΙΘΜΟ[Ν] . ΣΤΑΘΜΟΝ
 10 ΤΟΥΤΩΝΦΡΕΝΩΙΔΙΩΔΙΑΛΙΘΩ
 ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝΔ
 ΧΡΥΣΟΙΓΓΚΑΙΡΠΥΓΕ
 ΞΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝΔΔΔΔ
 ΧΡΥΞΑΔΔΔ . ΙΙΙ ΣΤΑΘΜΟΝ[ΤΟΥΤΩΝ]
 15 ΧΡΥΞ[Ι]ΔΕΔΥΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΙΝ
 ΗΗΗ . ΑΚΙΝΑΚΗΞΕΡΙ[ΧΡΥΣΟΞ]
 Υ . ΞΙΟ . . [ΕΠΙ]ΤΗΚΤΟΣΤΑ
 ΥΑΛΙΝΟΝΑΡΓΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ
 ΠΕΤΑΛΑΘΑΛΛΟΧΡΥΞΑ . . [ΚΑΙΞΤΕΦΑΝΟΞ]
 20 ΟΝΗΝΙΚΗΕ[Χ]ΕΙΗΕΡΙΤ[ΗΞΧΕΡΟΣΤΟΑΓΓΑΛ
 ΜΑΤΟΞΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ

Vs. 7. ΤΕ dedi ex Os. Vs. 8. Os. ΟΡΜΟΝ. Vs. 9. init. Ros. ΚΥΞΟΞ, Os. ΓΥΡΟΞ. Vs. 10. Rosius: Ν . ΠΕΝΩΙΔΙΩΔΙΑ, Os. ΤΩΝΗΓΓΕΝΩΝ . . ΟΔΙΑ. Vs. 11. Os. ΤΟΥΤΟΝΤΟΥΤΟΙΝΔ, Ros. id quod edidi. Vs. 14. primum et tertium Δ ex Os. addidi, item vs. 16. litteras AKI. Vs. 17. primum Υ omittit Os. primum Ξ Rosius. Vs. 18. Ros. Γ, pro quo Os. Λ, errore inferens priscam formam.

Hoc fragmentum tabularum, quibus Quaestores Minervae, fortasse etiam ceterorum deorum, donaria consignarunt, haud dubie eiusdem fere, cuius priores tituli, aetatis est. Quae perierunt, in dextera maxime supplenda esse docet marginis sinistri aequalitas. Marmor non arbitror latius fuisse quam in restitutione nostra, etsi id Osannus multo maioris latitudinis fuisse putat. Initio mundus vel statucae vel muliebris designatus fuisse videtur, unde superest ni fallor: [ὄρμος] διάλιθος χρυσῶς ὁ μείζων, oppositus minori. Vs. 2. ΝΔΕ non fuit [σταθμὸν] ΔΤ; nam huic emendationi non convenit sequens καί; fuit aliquid aliud, plurali numero obvium, ΔΙΙ opinor: additur καὶ κριῶς κεφαλὴ I. Mire enim nuperus editor κρισκεφαλὴ legebat. Sequitur pondus priorum rerum omnium: σταθμὸν ΔΔ[Δ]Δ Vs. 3-5. extat: χρυσῖδια διάλιθα σύμμικτα καὶ τεττίγων, σταθμὸνΤ De supplemento cf. n. 150. §. 38. τέττιγες χρυσοῖ notum apud Atticos ornamentum. Additur vs. 5. pondus, ut videtur, totius collaris, de quo antea: πᾶς ὄρμος χρυσοῦς διάλιθος. Vs. 6. sunt res nescio quae ἀριθμὸν ΔΔ; deinde additur pondus. Ibidem ΡΟ videtur ex eodem reliquum esse, quod vs. 9. est ΠΡΟΞΟΝ. Sequitur στέφανος χρυσοῦς διάλιθος, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔΓΓ, et ὄρμοι πλατεῖς - - ἀργυρος vel ἀργυροῦς ΠΡΟΞΟΝ ἀριθμὸν. σταθμὸν τούτων - - ex quibus illa ἀργυρος usque ad ἀριθμὸν inexplicabilia. Pondus videtur ΗΗΠ esse (vs. 10.). Dein:

ἐνὸς δῶ διαλίθω (quae in lacuna accuratius designata erant), σταθμὸν τούτων Δ - - Vs. 15. sunt χρυσῖδε δύο, σταθμὸν τούτων - - ΗΗΗ. Possunt haec eadem esse quae n. 140. 141. κ) in Hecatompedo. Deinde sequitur vs. 16. ἀκινάκης ἐπὶ χρυσός, fortasse idem qui n. 139. γγ) in Parthenone. Vs. 17. ἐπιτήκτος vel ἐπιτήκτου patet, quae vox ex n. 150. 151. iam nota. Vs. 18. est ὑάλινον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου - - quid sit, nescio. Vs. 19-21. recte mihi videor ita restituisse:

(19) πέταλα θαλλοῦ χρυσῶ . . [καὶ στέφανος,]

(20) ὃν ἡ Νίκη ἔ[χ]ει ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλ-

(21) ματος, σταθμὸν τούτων - -

Deludit lectorem Sylloges editor, ubi ex hoc loco docet vocem θαλλόχρυσος firmari: manifestum est hic quoque θαλλοῦ χρυσῶ legendum esse, ut supra κριῶς κεφαλὴ. Nusquam enim in hoc titulo nisi in οὔτος scribitur ΟΥ: atque etiamsi scriberetur, tamen in sollemnibus huiusmodi formulis ex antiquo usu resedit O pro ΟΥ, ut EI pro HI in ΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙ (etiam ΒΟΛΕΙ) et aliis. Id de ipsa voce θαλλοῦ docet n. 102. Sic etiam in Myrinaeo Lemni titulo, de quo Os. p. 177. dixit, non θαλλόχρυσος legendum, sed θαλλοῦ χρυσοῦς. Cetera v. ad n. 151. Post χρυσῶ nihil excidisse videtur nisi numerus foliorum, et deinde addita corona esse, per coniunctionem καί; corona ipsa haud dubie eadem est quae n. 150. 151. Et integra quidem verba n. 150. §. 18. haec sunt: στέφανος χρυσοῦς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ χρυσοῦ, ἀσταθμος. Hoc loco, si latitudinem marmoris assecutus recte sum, formula est contrahior: ut abest τοῦ χρυσοῦ; quemadmodum etiam n. 150. §. 39. Praeterea iam ponderata videtur; idque etiam n. 151. iam fuisse, ibi conieci. Quae nuper tentata sunt, non ab omni parte possunt probari.

154.

Marmor. Mus. Brit. Synops. n. 193. p. 132. Edidit Osannus Syll. I, 25. p. 99. Ego ex eiusdem schedis et Rosianis dedi.

... O . .
 ... P . .
 Η Ρ . . .
 ΤΗ]Ι ΑΘ[ΗΝΑΙ
 5 ΤΑΔ]Ε ΕΡΕ[ΤΕΙ ΑΡΑΡΕΔΟΜΕΝ
 ΜΟΞΑΝ[ΕΘΗΚΕ
 ΧΡ]ΥΞΗΒ[Ι ΞΥΛ
 ΑΘΗΝΑΣΤ]ΗΞΕΜΟΥΞΙ ΚΗ[Ξ
 ΧΛΙΔΩΝΧΡΥΞΙΑΕΧ[ΩΝ
 10 ΚΙΒΩΤΙΟΝΞΕΞΗΜΑΣΜ[ΕΝΟΝ

Vs. 1. 2. ex Rosio est, item vs. 4. littera prima Ι, vs. 5. prima littera Ε. Vs. 7. prima littera Osanno est Ι; ex Rosio dedi Υ. Collatis aliis titulis patet fragmentum hoc esse descriptionis donariorum, quam confecerunt Quaestores Minervae in ea commemoratae, fortasse etiam ceterorum deorum. Aetas fere eadem quae priorum titulorum fuerit. Vs. 4. apertum est τῇ Ἀθηνᾷ vel Ἀθηνᾶ (v. n. 150.); coniecerim παρακαταθήκη τῇ Ἀθηνᾷ, ut n. 151. vs. 41. Mox vs. 5. vix dubia restitutio: τὰδε ἐπέτεια παρέδομεν, ut n. 150. §. 39. Vs. 6. supple tale quiddam: Διότιμος, Φανόδημος vel ὁ δῆμος ἀνέθηκε. Vs. 7. est res quaedam χρυσή: in addito ΕΡΙΞ vix dubito aliquod vocabulum de ξύλῳ de-

rivatum vel ipsum ξύλῳ latere. De archonte, ἐπὶ Ἐ....., cogitari non potest, si vs. 5. recte restitimus. Vs. 8. Ἀθηνᾶς τῆς μουσικῆς dedi de coniectura. Plinius H. N. XXXIV, 19, 15. Idem (Demetrius, qui Minervae sacerdotem sinxerat) et Minervam (fecit), quae Musica appellatur, quoniam dracones in Gorgone eius ad ictus citharae tinnitu resonant. Eandem Senecae Suasor. 1. inferebat Ian. Grotius probante Lipsio ad Tac. Ann. I. Exc. B. vix recte. Vs. 9. est χλιδῶν χρυσία ἔχων., ut n. 150. §. 50. Postremo κιβώτιον σεσημασμένον (cf. n. 150. §. 47-50.) Osanno bene interpretante est ἐσφραγισμένον.

155. p. 905

Marmor Elginianum ap. Viscont. n. 50. Mus. Brit. n. 283. Synops. p. 143. στοιχηδόν scriptum. Edidit Osannus Syll. I, 9. p. 77 sqq. Ego ex eiusdem schedis et Rosianis dedi.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Varietas lectionis. Rosius non habet singularem litterarum in sinistra seriem, et omittit vs. 1. 2. Vs. 4. Os. OB...N, Ros. OPMH. Vs. 5. Ros. N...KAA, Os. NI...KA. Y, sed ultima littera ut incerta notata. Vs. 6. primum N omittit Ros. et habet ΠΡΟ. II; idem omittit proximum Ω; sed Os. omittit ultimum ΙΩ. Vs. 7. primum Ι addidi ex Ros. qui pro praecedente E nonnisi superiorem lineolam horizontalem habet, et ultimum ΦΥ omittit. Vs. 8. prima HAPXI omittit Ros. ex quo secundum Γ addidi. Idem non habet proximum X, et deinde legit E...ΙΔ., pro quo Os. E...ΙΔΝΙΟ. Vs. 9. Ros. ΚΑΙΜΑΧΟΥ, vitiose. Vs. 11. init. Ros. Η pro Ν; ex eodem addidi Ρ ante ΙΓΓΗ, et reliqua ex eodem dedi, quum ap. Os. esset: .ΙΚΟΑΙΝΙ; in fine Ros. addit Λ, ubi uncis inclusum Φ repraesento. Vs. 12. init. Ros. ...ΑΙ. ΙΩΙ; deinde Os. ΦΕ. ΟΥΜΕΝΗ. Vs. 13. Ros. ΡΥΘΙΑΞ, Os. ΞΥΘΙΑΞ. Mox Ξ non habet Ros. sed ex eo sub finem addidi interpunctionem. Vs. 14. Os. ΕΥΔΙΝΙ, Ros. ΟΥΑΙΝΙ; deinde uterque ΚΑΙ, licet Os. ΚΩΙ ediderit. In fine ex Ros. addidi Θ. Vs. 16. extr. Ros. ΑΛΟΥΡΓΟΥ, falso. Vs. 17. Os. ΤΑΞ., Ros. ΤΑΞΩ. Vs. 18. ultima littera Osanno est Ν (pro Β): Β dedi ex Ros. ex quo addidi etiam dimidiatum Α. Vs. 19. Os. ...Υ. Ο. quod retinui; Ros. ...ΥΞΙ. Vs. 20. duas primas litteras addidi ex Ros. Ibidem litte-

ram Γ post ΠΕΡ. ex eodem dedi, et deinde ΚΛΕΩ, ubi Os. ΚΑΤΩ: in fine mutilum Τ ex Ros. adieci, ut vs. 21. ultimum Ι, et vs. 22. ultimam lineolam. Vs. 23. litteras ΚΡΑΥΤΩΙ omittit Ros. item Γ ultimum, et pro prioribus illis octo spatiorum lacunam habet. Vs. 24. init. Ros. ΞΙ pro ΕΙ, et deinde ΚΑ...Ρ. ΒΩΗΙΑ. ΥΟ, ubi Os. ΚΑ. Ρ. ΒΩΝΙΔΔΥΟ. Vs. 25. littera Ξ apud Ros. deest. Vs. 26. Ros. ΟΞΤΑΙ.....ΙΑΡΙΞΤΟΛΑΝΕΑΝΕΟ etc. Os. ΑΡΙΞΤΟΛΑΜΕΛΑΝΕΟ etc. nos utrumque composuimus. Vs. 28. extr. Ros. ΦΙΜ Vs. 29. Os. ΑΛΟΥΡΓΟΝ p. Ros. ΑΛΟΥΡΓΕΞ. In fine Ros. ΤΟΥΤΟ ΔΙΟΙ. ΟΝΕ... vitiosius. Vs. 30. Ros. Γ. Δ. ΙΟ ΝΑΝ., Os. ΓΑΡ...ΡΟΝΑΝΕ: ex utroque nostrum composui. Vs. 31. Os. ΕΓΡΑΦΟΝ. ΑΡΥΦΗΝΗ, Ros. ΙΕΡΑΦΟΝ. ΑΡΥΦΗΝ; Η vocis ΘΕΡΜ. ΞΤΙΗ ab Os. ut incertum notatur. Vs. 32. Υ vocis ΕΞΥΞΤΩ ut incertum notat Os. et non habet Ros. recte. Vs. 33. extr. Os. ΚΑΙΝΟ...ΝΜΕΙΟΝ. Ξ; Ros. ΚΑΙ ΝΟΝΕΝΜΕΙΟΝΕ.ΕΙΙ, quod dedi. Vs. 35. extr. Os. Ι. Ι, Ros. ΙΣΙ. Δ, quod ni fallor est ΙΩΙ[ΔΙ]Α, iam ab Os. inventum. Vs. 37. ultimum Ρ omittit Ros. et vs. 38. in fine habet ΑΡΙ; vs. 39. extr. omittit litteras ΙΩΙ. Vs. 39. Os. ...ΑΡΑΝΤΙΝΟΝ, Ros. ...ΑΡΑΝΕΙΝΟΝ Vs. 42. Γ ultimum omittit Ros. Vs. 44. Α ultimum ante Μ omittit Ros. et vs. 46. habet ΑΝΙΦΩΝΤΟΞ: in fine Os. ΓΓ, quod

[Continuatur p. 247.]

ON
 ON
 NONPO
 OPMHN
 NI...KAAV
 N[TI]NONΠΡΟΞΕΡΙ...Ω...ΙΩ [ARTEMID
 5
 ΟΞΙΕΡΠΟΝΕΡ[Ε]ΓΕΓΡΑΡΤΟΕΡΡΕC:ΙΦΥ
 ΓΥΝ[Η]ΑΡΧΙΠΡΗΚΑΤΑΕΤΙΚΤΟΝΧΕ...ΙΔΝΙΟ...
 ...ΕΡΙ[ΚΑ]ΛΛΙΜΑΧΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΧΙΘΩΝΙΣΚΟ[ΞΑΛΟΥ
 10
 ΡΓΟΞΕΡΠΕΡΙΠΟΙΚΙΛΟΞΚΑΛΛΙΠΡΗΟΥΤΟΞΕΧ[ΕΙ]ΓΡΑΜ[ΜΑΤ
 ΑΕ]ΝΥΦ[Α]ΞΕΜΕΝΑΝ[ΕΑ]ΡΙΠΡΗΕΥΚΟΛΙΝΙΚΑΤΑΕΤΙΚΤΟΝ[Φ
 ΟΙ]ΝΙΚΙΩΙΦΙΛΟΥΜΕΝΗΧΙΤΩΝΑΑΜΟΡΓΙΝΟΝΕΡΙΘΕΟΦ[Ι
 ΛΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΠΥΘΙΑΞΚΑΤΑΕΤΙΚΤΟΝΕΥΣΤΙΔΩΤΟΝ:Ε[Γ
 15
 ΙΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΞΑΡΧΟΝΤΟΞΧΙΤΩΝΙΣΚΟΞΑΛΟΥΡΓΟ
 ΞΠΟΙΚΙΛΟΞΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΕΥΑΙΝΙΚΑΙΜΑΛΘΑΚΗΑΝΕΘ[Η
 ΚΕΝΧΙΤΩΝΙΣΚΟΞΕΡΟΙΚΙΛΟΞΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΑΛΟΥΡΓΟ[Ξ.
 Ο.ΤΑΞΩ.ΛΕΥΚΟΛΙΝΗΑΝΕΘΗΚΕΝΦΙΛΗΞΩΜΑΦΕΙΔΥΛΛ[Α
 ΙΜΑΤΙΟΝΛΕΥΚΟΝΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΜΝΗΞΩΒ/
 20
 ΤΡΑΧΙΔΑ[ΛΕ]Υ[Κ]Ο[Ν]ΙΜΑΤΙΟΝΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΠΛΑΤΥΑΛΟΥΡ
 ΓΕΞΕΡΕΡ.Γ[Ι]ΜΑΤΙΟΝΚΛΕΩΜΠΕΧΟΝΟΝΦΙΛΗΠΕΡΙΗΓΗΤ
 ΟΝΤΟΙΣ[Ι]ΚΡΑΤΕΙΑΚΑΝΔΥΝΠΟΙΚΙΛΟΝΜΕΛΙΤΤΑΙΜΑΤΙ
 ΟΝΛΕΥΚΟΝΚΑΙΧΙΤΩΝΙΣΚΟΝΡΑΚΟΞΓΛΥΚΕΡΑΞΑΝΘΙΡΙ
 ΟΥΓΥΝΗΧΙΤΩΝΙΣΚΟΝΠΕΡΙΗΓΗΤΟΝΕΚΡΛΥΤΩΙΑΛΟΥΡΓ
 25
 ΕΙΚΑ[Ι]ΤΡ[Ι]ΒΩΝΙΑΔΥΟΝΙΚΟΛΕΑΧΙΤΩΝΑΑΜΟΡΓΙΝΟΝΠΑ
 ΟΙΤΩΙΕ[Δ]ΕΙ.ΣΤΡΟΠΤΟΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΝΛΑΡΗΝΕΧΟΝΠΡ
 ΟΞΤΩΙ[ΚΟΛΕΩ]ΙΑΡΙΞΤΟΛΑΝΕΛΑΝΕΘΗΚΕΝΕΡΙΑΡΧΙΟΥΑ
 ΡΧΕΞΤΡΑΤΗΜΝΗΞΙΞΤΡΑΤΟΥΡΑΙΑΝΙΩΞΟΥΓΑΤΗΡΧΙΤΩ
 30
 Ν[Α]ΠΥΡΓΩΤΟΝΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΜΝΗΞΙΞΤΡΑΤΗΞΕΝΟΦΙΛ[ΟΥ
 ΙΜΑΤΙΟΝΛΕΥΚΟΝΠΑΡΑΛΟΥΡΓΕΞΤΟΥΤΟΤΟΔΙΟΙΝΟΝΕ[Δ
 ΟΞΑΜΠΕΧΕΤΑΙΧΙΤΩΝΙΣΚΙΟΝΚΑΡΤΟΝΠΑΡΔ[Ε]ΙΟΝΑΝΕ[Γ
 ΙΓΡΑΦΟΝ[Γ]ΑΡΥΦΗΝΕΧΕΙΘΕΡΜ[Α]ΞΤΙΗΞΕΝΟΦΑΝΤΗΧΙΤΩ
 35
 ΝΙΣΚΟΝΕΞΥΣΤΩ[Ν]ΚΤΕΝΩΤΟΝΟΥΤΟΞΕΡΙΤΩΙΚΑΝΩΙ...
 ΟΒΟΥΛΗΕΡ[Ι]ΒΛΗ[ΜΑ]ΠΟΙΚΙΛΟΝΚΑΙΝΟΝΕΝΜΕΙΟΝΕ[Χ]ΕΙ...
 ΝΜΕΞΩΙΔΙΟΝΥΞΟΞΕΡΕΝΔΩΝΚΑΙΓΥΝΗΟΙΝΟΧΟΟΥΞ[Α]ΑΡ
 ΙΞΤΕΙΑΕΡ[Ι]ΒΛΗΜΑ[Ε]ΜΠΛΑΙΞΙΩΙΕΝΜΕΞΩΙΕΧΕΙΤΣ[ΙΔΙ]Δ
 40
 ΕΞΙΟΥΜΕΝΑΕΡΙΕΥΒΟΥΛΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞΑΜΠΕΧΟΝΟΝ[Α]Ρ[Τ
 ΕΜΙΔΟΞΙΕΡΟΝΕΡΙΓΕΓΡΑΡΤΑΙΠΕΡΙΤΩΙΕΔΕΙΤΩΙΑΡΧ
 ΑΙΩΙΘΕΑΝΩΑΜΠΕΧΟΝΟΝΠΕΡΙΤΩΙΕΔΕΙΤΩΙΑΡΧΑΙΩΙ
 ΕΝΤ[Α]ΤΗΡ[ΑΑΜ]ΑΡΑΝΤΙΝΟΝΠΕΡΙΤΩΙΕΔΕΙΤΩΙΑΡΧΑ[ΙΩΙ
 45
 ΘΕΑΝΩΚΑΤΑΕΤΙΚΤΟΝΔΙΠΤΕΡΥΓΟΝΠΕΡΙΤΩΙΕΔΕΙΤΩΙ
 ΑΡΧΑΙΩΙΧΛΑΝΙΣΚΑΡΤΗΑΓΡΑΦΟΞΠΑΡΑΒΟΛΟΝΕΧΟΥΞΑ
 ΠΑΙΔΙΟΥΧΛΑΝΙΣΚΙΟΝΛΕΥΚΟΝΚΑΡΤΟΝΙΕΡΟΝΕΡΙΓ[ΕΓ
 ΡΑΡΤΑΙΑΡΤΕΜΙΔΟΞΠΑΡΑΒΟΛΟΝΕΧΕΙΦΟΙΝΙΚΙΟΝΧ[ΙΤ
 50
 ΩΝΙΣΚΟΞΚΤΕΝΩΤΟΞΕΡΠΕΡΙΠΟΙΚΙΛΟΞΕΡΠΙΤΩΙΑΓΑΛΜ[Α
 ΤΙΤΩΙΟΡΘΩΙΧΙΤΩΝΙΣΚΟΞΚΤΕΝΩΤΟΞΕΡΠΙΗΓΗΤΟΞ[ΛΗ
 ΔΙΟΝΑΝΕΡΙΓΡΑΦΟΝΞΕΝΑΡΙΞΤΗΑΝΤΙΦΩΝΤΟΞΓΥΝΗΡ[Ε
 ΡΙΘΟΙΛΟΥΧΙΤΩΝΙΣΚΟΝΚΤΕΝΩΤΟΝΛΗ[Ι]ΟΝΧΙΤΩΝΙΣ[Κ
 55
 ΟΞΛΕΥΚΟΞΠΥΡΓΩΤΟΞΠΑΡΑΚΥΜΑΤΙΟΞΠΛΑΤΥΑΛΟΥΡΓ[Η
 ΞΑΝΕΡΙΓΡΑΦΟΞΙΜΑΤΙΟΝΑΝΔΡΕΙΟΝΑΡΓΟΝΙΑΞΑΝΕΘ[Η
 ΚΕΝΒΑ[Τ]ΡΑΧΙΞΕΓΚΥΚΛΟΝΠΟΙΚΙΛΟΝΑΘΗΝΑΙΞΑΝΕΘ[ΗΚ
 60
 ΕΝΑΛΟΥΡΓΙΞΞΕΝΙΚΗ[Ο]ΛΚΟΞΑΝΕΡΙΓΡΑΦΟΞΜΝΗΞΙΞΤΡ
 ΑΤΗΑΜΠΕΧΟΝΟΝΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΑΝΤΙΒΙΟΥΓΥΝΗΦΕΙΔΥΛ
 ΛΑΧΙΤΩΝΙΟΝΑΜΟΡΓΙΝΟΝΑΡΛΟΥΝΚΑΛΛΙΠΡΗΧΙΤΩΝΙ[Ξ
 ΚΟΝΚΤΕΝΩΤΟΝΝΙΚΩ[ΧΙΤΩΝΙΣΚ]ΟΝΠΕΡΙΗΓΗΤΟΝΑΡΤΕΜ
 65
 ΙΔΙΠΡΟΔΑΜΗΘΕΟΤΕΛ[ΟΥΞ]...Ω[Ξ]ΧΙΤΩΝΙΣΚΟΝΗΜΙ[ΤΕ
 Λ]ΗΕΜΠΛΑΙΞΙΩΙΚΑΙ.Ρ...[Κ]ΑΙΑΛΟΥΡΓΙΔ[Ι
 Ο]ΝΧΙΤΩΝΙΣΚΟΥΑΡ...[ΑΝ]ΕΘΗΚΕΝΦΑΝΟΞΤΡ[Α
 Α]ΤΗΚΑΤΑΕΤΙΚΤΟΥ...[Α]ΛΟΥΡΓΙΔΟΞ.Μ.
 ...ΗΝΑΡΙΞΤΩΚΑΤΑΞ[ΤΙΚΤΟΝ]...ΕΝΟΘΟΝΙΩΙΕΡ[Α
 70
 Ξ]ΙΛΛΑΚΑΝΔΥΛΗΚΡΟ[ΚΩΤΗ]...ΠΑΙΔΙΟΥΖ[Γ
 ΡΑ]ΦΟΝΧΑΙΡΕΞΤΡΑΤ[Η]...ΞΟΛΚΟΞΕΡΙ[Λ
 ΥΚΙΞ]ΕΟΥΑΡΧΟΝΤΟΞ...ΟΚΡΑΤΟΥΞΓΥΝΗ[Κ
 ΡΟ]ΚΩΤΟΝΔΙΠΛΟΥΝ...[Ι]Ν[Η]ΑΝΕΡΙΓΡΑΦ
 75
 ΟΝ]ΦΙΛΗΚΡΟΚΩΤΟΝ...Ω.ΦΙΛ[ΟΥ]ΜΕΝΗ
 ...ΔΗΜΟΥΛΑΜΠΡΟΥ...[ΧΙΤΩΝΙΣΚ]ΙΟΝΑΜΟΡΓΙ[ΝΟΝΠ
 ΑΡΑΛΟΥΡΓ]ΕΞΚΑΛΛΙΞΤΡ[ΑΤΗΧΙΤΩΝΑΑ]ΜΟΡΓΙΝΟΝΔΙΠ[ΛΟ
 ΥΝ]...ΠΤΥΧΕΞ...ΑΝΕΡΙΓΡΑΦΟ...
 ΕΞΑΙ...[ΑΝΕΡΙ]ΓΡΑΦΟΝΧΙΤΩ[Ν.
 Δ]ΙΠΛΟΥΝ...[ΚΑΤΑΞΤ]ΙΚΤΟΝ...
 ΑΜΑ]ΡΑΝΤΙΝΟΝ...ΑΝΤ...
 70
 ΠΑ]ΡΑΛΟΥΡΓ...ΟΝ...ΓΡ...
 ΑΜ]ΑΡΑΝΤΙΝΟΝ...[ΟΛΥΜ]ΓΙΟΔ[ΩΡΑ
 ΚΑΤΑ]ΞΤΙΚΤΟΝ].ΥΦΗΜΑ
 ΕΞΚΑΙΚΡΟΚΗΝΑ
 75
 Ο...Χ
 ...ΤΩ...

non recepi; Ros. Γ. Vs. 47. init. Os. ΠΙΘΟΝΙΟΥ, Ros. quod dedi; mox Os. Α..ΟΝ, Ros. ΑΗ.ΟΝ Vs. 50. Ros. Β..ΠΑΚΙΞ Vs. 51. Os. .ΛΚΟΞ, sed litteris ΛΚΟ, quas omittit Ros. ut incertis notatis; ib. Ros. tertiam a fine litteram non habet. Vs. 52. extr. Ros. ΓΥΝΦΕΧΔΥΛ, et vs. 53. ΚΑΛΙΠΡΗ Vs. 56. apud Ros. sub ΙΔΙ prioris versus incipit, apud Os. sub ΔΙΙ; Os. ΓΛΑΙΞΙΩΙΙ... Ros. quod dedi. Vs. 57. ante lacunam ΑΓ addidi ex Ros. item primam post lacunam litteram. Vs. 58. quae post lacunam sunt, ex Ros. unā litterā ad sinistram proprius admovi: ultimum Μ solus Os. habet. Vs. 59. Ros. ΕΝΟΘΟΝΙΩΙ.Ρ, Os. ..ΟΘΟΝΙΩΙΕΡ Vs. 60. ap. Ros. ΙΑΑΑ in ipso versus initio est: sed rectius Os. videtur dedisse hac quidem ex parte, litteras uno spatio in dexteram motas praebens. Habet autem nonnisi ΑΑΑ omisso primo Ι. In fine mutilum Δ vel Α dedi ex Ros. Osannus Ο habet. Vs. 61. ΦΟΝ Osanno est sub .ΑΑ; Ros. diserte significat illud sub ΑΑΑ esse. Eodem versu post lacunam quae supersunt, ea ex Ros. unius litterae spatio in dexteram movi. Vs. 62. primum Ε ex Ros. est, et post lacunam primum Ο. Vs. 63. pro Ν post lacunam est Η ap. Ros. Vs. 64. extr. Rosiana dedi; Os. Ο..ΙΑΥ, praeterea ibi nihil. Vs. 65. dedi initio Osannianam litterarum dispositionem; ap. Ros. ΔΗ est sub ΡΟ. Ros. ΑΑΜΓ... Vs. 66. primum ΕΞ ex Ros. dedi, et post lacunam primum Μ, et sequens Ρ sub Ο posui Rosiani apographi fide, quum ap. Os. Γ sit sub Ο. Vs. 67. initium scripturae ex Ros. una littera in dexteram movi. Vs. 68. Os. ΞΞΑΙ. Vs. 71. primum Γ non habet Ros. sed ex eo addidi ΟΝ. Vs. 72. Os. in schedis ΞΑΡΑΝΤΙΝΟΝ. Vs. 74. Ros. ΕΞΚΑΙΥ ΦΟΚΗΝΑ, Os. ΕΞΚΑΙΚΡΟΚΗΝ Pauculas vs. 75. 76. litteras dedit Ros. solus. Ceterum in utroque apographo constans est littera Ξ, ut videatur haec circa Olymp. 107-110. non inusitata forma fuisse. ΟΥ semper plene scriptum.

Lapis ex arce, ut videtur, sublatus a prioribus eatenus differt, quod non ea, quae Quaestores successoribus tradiderint, continentur, sed ea, quae singulis annis a privatis iisque mulieribus dedicata sint, per annos describuntur, maxime vestimenta, etsi vs. 7. etiam pondus memoratur. Quis enim vestes per tot annos asservatas traditasque esse putaverit? Est igitur nihil nisi recens rerum quovis anno dedicatarum, confectus haud dubie a Quaestoribus Deorum (ταμίαις τῶν Θεῶν). V. Introd. §. 1. Cuncta Dianae dedicata esse, merito Osannus pronunciat, quum omnia a mulieribus oblata sint, et in pluribus rebus diserte additum sit, esse eas Dianae consecratas. Ceterum quum Diana Brauronia in arce templum habuerit (Pausan. I, 33.), et harum rerum pars dicatur certis templi alicuius locis sita esse, ut περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ, περὶ τῷ ἀγάλματι τῷ ὀρθῷ, ἐπὶ τῷ ναυῷ: consentaneum est haec omnia in illud dedicata templum esse ibique aliquod per tempus conservata; contra quam n. 150. ubi Brauroniae Dianae quaedam donaria

in templo Minervae posita commemorantur. Quae superest pars, incipit ab archonte, qui ante Callimachum (Olymp. 107, 4.) fuit, vel paulo prius, et procedit usque ad Olymp. 109, 1. Sed in sinistra fuit columna eiusdem fere mensurae, ex qua tantum paucae litterae supersunt, ceteris fractura lapidis absumptis. Marmor in re vestitaria classicum.

§. 1. vs. 1-9. *Ante Callimachum archontem.* Vs. 3. fortasse ποικίλον; vs. 6. ἀμαρὰν[τι]νον vel ἐλεφὰν[τι]νον; vs. 7. Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐπεγέγραπτο, ut aliquoties deinceps: nisi potius ἐπιγέγραπται fuit: deinde pondus est ΗΗΗC, 4 dr. $\frac{1}{2}$ obol. Tum periit nomen rei, quam τοῦ δέῃνα γυνὴ Ἀρχίππη obtulit. Deinde: κατὰστικτον.χε..ιδνιο -- post quae periit nomen dedicantis sine verbo ἀνέθηκε positum. Mitto Osanni supplementa spatiis non congrua; sed vide ne χεριδωτὸν fuerit.

§. 2. vs. 9-12. Ἐπὶ Καλλιμάχου ἀρχοντος. Χιθωνίσκος ἀλουργ[ε]ς περιποικίλος, Καλλίππη οὗτος ἔχει γράμματα ἐνυφάσμένα. Νεαρίππη, [λευκολινῇ] κατὰστικτον φινικίῳ. Φιλουμένη, χιτῶνα ἀμοργινον.

Χιθωνίσκος littera Θ vitium quadratarii est; ad illustrandam vocis vim Osannus citavit Salmas. in Tertull. de pall. p. 409 sq. Pierson. ad Moer. p. 416. Böttiger. de raptu Cassandr. p. 58. Ἀλουργός et ἀλουργής idem est, et utrumque in hoc titulo usurpatum. De vestibus litteratis docte egit Osannus: qua occasione provocat etiam ad Liban. Argum. in Dem. Aristogit. I. p. 767. ed. Reisk. et coniicit ἱερὸν κυνηγέσιον, quod ibi commemoratur, esse templum Dianae Brauroniae aut eius partem. Sed contra ex templo se in ἱερὸν κυνηγέσιον detulisse vestes dixerat ille, de quo Libanius narrat. λευκολινῇ emendavit Os. ex vs. 17. Significatur vestis ex lino candido (λευκολίνῳ) texta et purpurā distincta. Philumena nomen ex comoedia notissimum. Ἀμόργινοι χιτῶνες sunt ex ἀμοργίδι lino facti, quae et ἀμοργίδες dicuntur: unde deminutum ἀμοργίδιον.

§. 3. vs. 12-13. Ἐπὶ Θεοφίλου ἀρχοντος. Πυθιάς, κατὰστικτον ξυστιδωτὸν.

Theophilus Archon Olymp. 108, 1. Ζύστις est stola, ut videtur, ad pedes defluens cum syrmate. Hinc ξυστιδωτὸν. Plura dant Lexica vetera et nova.

§. 4. vs. 13-26. Ἐπὶ Θεμιστοκλέους ἀρχοντος. Χιτωνίσκος ἀλουργός ποικίλος ἐμ πλαισίῳ, Εὐαίνῃ καὶ Μαλθακῇ ἀνέθηκεν. Χιτωνίσκος ποικίλος ἐμ πλαισίῳ ἀλουργός, .ο. τασω. λευκολινῇ ἀνέθηκεν Φίλῃ. [ζ]ῶμα, Φεῖδύλλα. ἱμάτιον λευκὸν γυναικεῖον ἐμ πλαισίῳ, Μνησῷ. Βατραχίδα, λευκὸν ἱμάτιον γυναικεῖον πλατυαλουργές, Περ.. ἱμάτιον, Κλεώ. ἀμπέχονον, Φίλῃ. περιήγητον, Τ[ε]ισικράτεια. κἀνδυν ποικίλον, Μέλιττα. ἱμάτιον λευκὸν καὶ χιτωνίσκον, ῥάκος, Γλυκέρα Ξανδίππου γυνή. χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ, καὶ τριβάνιᾳ δύο, Νικολέα. χιτῶνα ἀμοργινον π[ερ]ὶ τῷ ἔδει, .. τρέπ[ι]ον ἐλεφαντίνην λα[β]ὴν ἔχον πρὸς τῷ [κολεῷ], Ἀριστέλα νέα ἀνέθηκεν.

Themistocles Archon Olymp. 108, 2. Ἐμ πλαισίῳ idem esse quod τετράγωνον, observat Osannus: nota sunt ἱμάτια τετράγωνα, de quibus praeter Salmas. in Tertull. de pall. dixit Casaub. ad Ath. p. 213. b.

Deinde EYAINI muto in EYAINH; duas enim mulierculas nominari docet additum καί. Mox .ο.τασω. continet nomen mulieris dedicantis: nam quum repente ex nominativo χιτωνίσκος - ἄλουργός transeat in accusativum λευκολινῆ, patet a voce λευκολινῆ aliud alius feminae donarium incipere. Deinde ζῶμα recte scripsit Os. comparato Polluc. VII, 51. Hesych. Etym. M. Lex. Seg. p. 261. Βατραχίδα cave hoc loco putes virile vestimentum esse: est muliebre, nomine a colore petito, aliunde satis notum. Πλατυαλουργές hic et infra vs. 49. est lato clavo purpureo cinctum. In Περ.π latet, ut videtur, nomen mulieris, nisi dices περίξ legendum, quod iungatur voci πλατυαλουργές; sed prius praefero, ne simplex ἱμάτιον praegressis additum sit. Mox dedi Τεισικράτεια, ut alibi Τεισταμενός, mutatione minima. De περιγήτην vide Polluc. VII, 57. Hesych. Phot. et iunge περιήγητον ἐκπλήτῳ ἄλουργεῖ, elota purpura cinctum: cf. Polluc. I, 44. Deinde περί ex vs. 37 sqq. recte dedit Os. Ἔδος est simulacrum; fuit id haud dubie ligneum (ξύανον), ut plurima priscorum simulacrorum. Aliud in templo fuit novicium simulacrum, non ligneum, sed lapideum; v. vs. 29. ubi τὸ λίθινον ἔδος vocatur. De illa vocis ἔδος significatione etiam in Lexicis annotata Osann. conferri iubet Müller. Aeginet. p. 160. Musgrav. ad Sophocl. Oed. T. 881. Schäfer. Sophocl. T. I. p. 247. semet ad Lycurg. p. 18. et Callim. Fragm. 105. Sed ἔδος nota non unumquodque signum dici; est id tantum de simulacro in sella sedentis dei vel deae. Igitur vs. 44. 45. utrique ἔδει, τῷ ἀρχαίῳ et τῷ λιθίνῳ, opponitur τὸ ἄγαλμα τὸ ὀρθόν. Ea vero signa omnia vestimentis induta videmus. Mox Os. dedit στρεπτὸν ἐλεφαντίνην λύραν ἔχον πρὸς τῷ κύκλῳ, Ἀριστοδάμεια ἀνέθηκεν. Sed ante ΣΤΡΟΠΤΟΝ deficit littera, ut facile videas latere aliquid aliud; litterae ΣΤΡ incertae sunt, notante Osanno. Quid illud fuerit, non extrico: neque ἑσοπτρον corrigi potest: potius ..τρόπιον fuerit. Et λαβὴν, non λύραν scribendum esse certum est. Hinc sperno illud πρὸς τῷ κύκλῳ: ἀνσae (λαβή) melius convenit nostrum supplementum κολεῶ. Neque Ἀριστοδάμεια inferri potest, deficiente littera I. Equidem nihil nisi ultimum Λ in A mutans scripsi Ἀριστόλα νέα, h. e. ἡ νεωτέρα. Ἀριστόλαν habes n. 151. vs. 34.

§. 5. vs. 26-36. Ἐπὶ Ἀρχίου. Ἀρχεστράτη Μνησιστράτου Παιανίως Θυγάτηρ, χιτῶνα πυργωτὸν ἐμ πλαισίῳ. Μνησιστράτη Ξενοφίλου, ἱμάτιον λευκὸν παραλουργές· τοῦτο τὸ λίθινον ἔδος ἀμπέχεται· χιτωνίσκιον καρτὸν πα[ί]δειον ἀνεπίγραφον· [π]αρυφὴν ἔχει θερμ[α]στί[α]. Ξενοφάντη, χιτωνίσκον ἐξ[έ]στῳ[ν] κτενωτὸν· οὗτος ἐπὶ τῷ κανῶ. ... οβούλη, ἐπίβλημα ποικίλον καινόν· [ση]μεῖον ἔχει ἐν μέσῳ, Διόνυσος σπένδων καὶ γυνὴ οἶνοχοοῦσα. Ἀρίστεια, ἐπίβλημα ἐμ πλαισίῳ· ἐν μέσῳ ἔχει ζῶ[δια] ἐξ[έ]θυμένα.

Archias Archon Olymp. 108, 3. Nomen dedicantis in hoc articulo semper praemittitur: quod tenendum, ne te in errorem inducat Censor Sylloges Osannianae (I. A. L. Z. n. 26. p. 208. a. 1823.), cui in fine Exiūmena Dorica femina est. Persequa-

mur singula, non paucis difficultatibus impedita. Post Ἀρχίου deesse ἀρχοντος, quadratario ab hoc ad vocem Ἀρχεστράτη aberrante, recte monet Os. Πυργωτὸν idem bene explicat, cuius limbis ad modum fastigiorum turrium exsectus sit, coll. Athen. V, p. 196. c. De λιθίνῳ ἔδει dixi ad §. 4. Παραλουργές explicat Pollux VII, 53. τὸ δὲ παρυφές καὶ παραλουργές τὸ ἐκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πυρφύραν. Dein καρτὸν est rasum s. tonsum: quod sequitur ΠΑΡ Δ. ION, Osanno est παιδικόν: propius accedit παιδεῖον. Si tamen verior Rosii lectio Π. Δ. ION, coniecimus πύλητον, hoc est pilorum instar dense contextum, quod non male convenit praegresso καρτὸν. Hoc autem dicitur ἀνεπίγραφον: quippe quum reliqua donaria solerent nomina dedicantium intexta habere, hoc eadem illa Mnesistrate una cum priori donario, cui nomen suum inscripserat, sine nominis notatione consecravit. Additur: παρυφὴν ἔχει θερμαστία, quae de coniectura haud ambigua dedi: clavum habet forcipes, hoc est: in clavo intextae sunt forcipes. Τὰ θερμαστία hoc fere significatu dicit Aeneas Tacticus c. 18. Sequitur Xenophantae donarium; de quo quae Os. protulit, omittingenda censeo. Praecipua difficultate premitur vox ΕΞΕΤΩ., in qua Y plane incertum. Schneiderus harum rerum peritissimus in Lex. Gr. docuit ἐξάστιας s. ἐξέστιας esse villos s. fimbrias, quae pannos tegunt: hinc videtur adiectivum nescio quomodo formatum esse ἐξέστως, ut accusativus sit ἐξέστων, vel si malis ἐξάστων, et intelligatur vestis villosa pexa, opposita τῇ καρτῇ, quae rasa est nec pexa sed condensata. Deinde additur, ubi ille χιτωνίσκος sit: οὗτος ἐπὶ τῷ κανῶ. Tegitur illo canistrum sacrum, quod in templo est. Quae deinde memoratur mulier, fuit Νικοβούλη, Κλεοβούλη aut alia quaecunque. Illa quod dicavit ἐπίβλημα, insigne intextum in medio habet; insigne quale fuerit, nominativo casu redditur, Διόνυσος etc. Similiter Aristiae vestis in medio aliquid intextum habet, haud dubie ζῶδια, qua voce in hac re nihil usitatus: nam quae Osanniani libri censor substituit, ab omni parte vacillant. Hoc unum me male habet, supplementum una littera quam debet amplius esse. In fine Δ erit in A mutandum. Ea ζῶδια Os. coniecit ἐξιδυμένα dici, quod mihi quoque in mentem venerat. Et potest haec vox non inepte explicari. Duplici enim ratione intexti emblemata possunt, ut aut extent supra reliquam texturam, aut cum hac exaequantur. Et ἐξιδυμένα ab ἐξιδύνω posterius significare potest.

§. 6. vs. 36-61. Ἐπὶ Εὐβούλου ἀρχοντος. Ἀμπέχονον, „Ἀρτέμιδος ἱερὸν” ἐπιγέγραπται, περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ, Θεανῶ. Ἀμπέχονον περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ, ἐντ[α]τήρ[α] ἀμ[α]ράντινον περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ, Θεανῶ. Κατάστικτον διπτέρυγον περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ, χλανὶς καρτὴ ἀγραφὸς παράβολον ἔχουσα, παιδίον χλανίσκιον λευκὸν καρτὸν· „ἱερὸν” ἐπιγέγραπται „Ἀρτέμιδος”, παράβολον ἔχει φοινίκιον· χιτωνίσκος κτενωτὸς περιποίκιλος περὶ τῷ κνυάλματι τῷ ὀρθῶ, χιτωνίσκος κτενωτὸς περιγήγητος, [λή]διον ἀνεπίγραφον, Ξεναρίστη Ἀντιφῶντος γυνὴ Παφί-

Θοί[δ]ου. χιτωνίσκ[ι]ον κτενωτὸν λ[ε]ῖον, χιτωνίσκος λευ-
κὸς πυργωτὸς παρακυμάτιος πλατυαλουργ[ή]ς ἀνεπίγραφος,
ιμάτιον ἀνδρείον, Ἀργονιάς ἀνέθηκεν. βατράχ[ι]ς, ἔγκυκλον
ποικίλον, Ἀθηναῖς ἀνέθηκεν. ἀλουργίς ξενική, ὀλκὸς ἀνεπί-
γραφος, Μησιστράτη. ἀμπέχονον ἐμ πλαισίῳ, Ἀντιβίου
γυνή Φειδύλλα. χιτώνιον ἀμόργινον ἀπλοῦν, Καλλίππη.
χιτωνίσκον κτενωτὸν, Νικώ. [χιτωνίσκ]ον περιήγητον, „Ἀρ-
τέμιδι Ἰπποδάμῃ Θεοτέλους ὡς“. χιτωνίσκον ἡμι[τέλ]ῃ
ἐμ πλαισίῳ καὶ .ρ..... καὶ ἀλουργίδιον, χιτω-
νίσκου ἀπ..... ἀνέθηκεν. Φανοστράτη, κατα-
στίκτου ἀλουργίδος .μ... ἡν. Ἀριστώ,
κατάσ[τικτον] ἐν ὀθονίῳ. Ἐρ[ά]σ[ι]λλα, κανδύ[κ]ῃ
κροκωτή,] παιδίου ἄγραφον. Χαιρεστράτη,
..... ὀλκός.

Eubulus Archon Olymp. 108, 4. Hoc quoque
caput paulo aliter atque Osannus digessi, ita qui-
dem, ut nomina dedicantium, quousque fieri pote-
rat, succederent donarii designationi: in qua tamen
re difficultas est, quum, si ita ad finem usque per-
rexeris, ultimo loco supersit ὀλκός sine nomine ded-
icantis. Et subnata mihi suspicio, ubicunque ἀν-
επίγραφος additum est, non esse nomen dedicantis
in titulo notatum: quamquam ne sic quidem vide-
tur hic locus expediri posse. Itaque nihil super-
est, nisi ut in lacunis certo quodam loco ordo
mutatus fuerit, ubi fieri sine ambiguitate poterat.
Et poterat vs. 57. ubi ante ἀνέθηκεν nomen ded-
icantis excidisse videtur: ἀνέθηκεν. Deinde
praecedunt nomina: Φανοστράτη etc. Initio verba
Ἀρτέμιδος ἱερὸν manifesto ea sunt, quae intexta erant:
similiterque et in hoc capite et in ceteris, prout
aut solum nomen positum est aut ἀνέθηκεν vel ali-
quid praeterea additum, id ipsum puta inscriptum
fuisse, nisi si ἀνεπίγραφον est. In Theanus donis
posui ἐνταῦρα, quo velum aliquod inductum signi-
ficari videtur; vix enim aliter constitui locus potest:
nec credo vs. 38. extr. litteram perisse: aliquoties
enim versus una littera ceteris breviores esse li-
quet. Statuo autem hoc loco accusativum, etsi
paulo post nominativus infertur; variant enim ca-
sus hinc inde in hoc titulo. Διπτέρυγον est vesti-
mentum ex duobus consutum pannis infra fissis,
ut agitentur aëre et quasi alae sint. Παράβολον vi-
detur *limbus* esse non attextus, sed *assulus*. Mox

λήδιον de Osanni coniectura dedi, consulto omisso
I subscripto, quod passim in hac voce omittitur.
Vs. 47. corrigo χιτωνίσκ[ι]ον, ne nimium subito ex
quarto casu transeat deinceps in primum; deinde
λεῖον scripsi, Os. λευκόν. Παρακυμάτιος vix potest de
forma vestis intelligi, neque *cymatium* architecto-
rum huc advocarim, licet vox πυργωτὸς eo deducere
possit: potius enim de colore esse videtur *undulato*
et *micante*; nostrates dicunt *gewässert*, ab aquae
mobilitate: isque color non solum in sericis et
bombycinis vestibus, sed etiam in laneis conspici-
tur. Mox βατράχ[ι]ς vestis est, ut supra, non mu-
lier. Ὀλκός redit vs. 61. Non dubito esse aliquid
syrmati simile, ab ἔλκειν, unde ἐλκεσίπεπλος. Vs. 55.
in ὦ[ς] latet nomen demoticum. Ἡμιτελῇ prae-
buit Osannus: ceterum inde ab hoc versu lacuna-
rum spatia non satis certa sunt; quod ob hanc
emendationem et reliquarum §. 7. unam et alteram
tenendum est. Vs. 60. offendit nominativus κανδύκη
κροκωτή repente illatus: tamen si non κροκωτή, certe
κανδύκη mihi certum est. Osanno est Κανδύλη mu-
lier: sed potius nomen mulieris Ἐράσιλλα restituen-
dum post vocem ὀθονίῳ erat: et nominativus καν-
δύκη excusatur exemplis haud paucis in ipso hoc
titulo positus. Vs. 60–61. Osannus supplevit ἄγρα-
φος, ut vs. 41. quod idem atque ἀνεπίγραφος.

§. 7. vs. 61 sqq. Ἐπὶ [Λυκίσκ]ου ἄρχοντος.
.... οκράτους γυνή, κροκωτὸν διπλοῦν. [ι]-
ν[η] ἀνεπίγραφο[ν]. Φίλη, κροκωτὸν - - - Φιλουμένη
δήμου Λάμπρου [χιτωνίσκ]ον ἀμόργινον παραλουργ-
[ή]ς. Καλλιστράτη χιτῶνα ἀμόργινον διπλοῦν. Etc.

Lyciscus Archon Olymp. 109, 1. Vs. 62. pri-
mum E fuit K. Mox ubi [ι]ν[η] habeo, fuit for-
tasse λευκολινῇ. Λάμπρος videtur nomen patris esse
eius, qui praecesserat. Παραλουργ[ή]ς dedi, ut supra
§. 5. Ἀμόργινον διπλοῦν, ut §. 6. ἀπλοῦν. Ex reliquis
tantum singulae voces extricari possunt; vs. 67. vi-
detur δίπτυχες esse: sequitur his vs. 67. 68. aliquid
ἀνεπίγραφον, et χιτῶν, tum quiddam διπλοῦν, et κατά-
στικτον, tum vs. 71. quiddam παραλουργ[ή]ς, et rur-
sum vs. 71. ἀμαράντινον, post quod Ὀλυμπιοδώρα sa-
tis certum est. Vs. 73. rursum κατάστικτον, et vs. 74.
κρόκη.

156. v. p. 205

Edidit Dodwellus Itin. T. I. p. 372. sed errore annexuit decretis n. 113. editis. Ex Dodwello petiit Osannus Syll. p. 136. et atte-
xuit lapidi Elginiano, a quo haec separanda esse docui ad n. 113.

ΚΙΦ
ΣΤΕΤ
ΝΤΑΛΑΝ[Τ]
ΕΝΔΕΚΑΕΤΕΣ
ΔΑΔΗΙΙC
ΤΟΑΡΧΑΙΟΝ
ΕΝΔΕΚΑΕΤΕΣ
ΠΟΛΙΑΔΟΣ
ΠΟΛΙΑ]ΔΟΞΚΑΙΝΙΚ[ΗΞ
ΑΙΟΕΝΕΝΔΕΚΑ
ΝΕΝΔΕΚΑΕΤΕΣ
Π]ΑΞΙΤΟΙΞΘΕ[ΟΙΞ
ΕΝΔΕΚΑΕΤΕΣ

INSCR. GR. VOL. I.

Titulus manifesto quaestorius est et pertinet
ad pecuniam Minervae sacram et ceteris diis: igitur
videtur Quaestorum Minervae et ceterorum deo-
rum esse. Forma Λ (Lambda) probabile reddit,
non esse ante Euclidem scriptum (cf. tamen n. 148.
149.). Videtur autem descriptio summarum mu-
tuo datarum et usurarum inesse; vs. 1. fuit fortasse
κεφάλαιον; vs. 3. τάλαντα vel alius huius vocis ca-
sus, deinde ἐνδεκάτες saepius redit, fortasse de usu-
ris undecim annorum; quodsi vs. 8. ΠΟΛΙΑΔΟΣ
scriptum foret, dicerem legendum ἐνδεκάτης sc. τό-
κος. Vs. 5. est numerus, credo ΔΔΔΓΙΙC, 35 dr.

I i

2½ ob. Sequitur τὸ ἀρχαῖον, caput. Vs. 8. 9. est Πωλιάδης et Πωλιάδης καὶ Νίκης, quarum separatae in arce pecuniae olim fuerant (cf. Introductionem huius classis). Vs. 12. apertum est πᾶσι τοῖς θεοῖς. Cui mutua data pecunia sit, nescio; fortasse rei publicae (cf. n. 76.): sed etiam privatos et externas civitates ex templorum aerariis mutuam pecuniam accepisse docet n. 158.

157. J. p. 155

Athenis, ex schedis Fourmonti. Edidi Oec. civ. Ath. Tab. II. n. 8. et explicui T. II. p. 243-259.

ΑΡ ΑΓΟΥ
 ΗΗΗΗ . [Δ]ΔΔΡΗ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ : ΔΔΔΤΤΧΧΡΗΗΗΗΔ
 5 ΕΚΤΟΥΔΕΡΜΑΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΚΤΗΣΙΚΛΕΟΥΞΑΡΧΟΙΤΟΣ
 ΕΓΔΙΟΛΥΕΙΩΝΤΩΝ[ΚΑΤΑΓΡΟΥΞ]ΡΑ[ΡΑ
 ΒΟΩΝ]ΩΝΖΗΗΗΗ
 ΚΑΙΤΟΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕ[ΝΟΝΑΡΟ]ΓΗΞ
 10 ΒΟΩΝΙΑΞΚΗΗΓΔΔΔ
 ΕΓΔΙΟΝΥΞΙΩΝΤΩΝ[ΕΡΙΑ]ΗΝΛΙΩ[Ι
 Ρ]ΑΡΑΜΥΞΕΤΗΡΙΑΝ[ΚΑΙΤ]ΕΛΗΤΩΝ
 ΕΚΤΗΣΟΥΞΙΑΞΕΤΗ[ΙΔΗΜΗ]ΙΙΤΥ[ΑΡΑ
 ΙΕΡΟΠΟΙΩΝΚΗΡΔ
 15 ΕΞΑΣΚΛΗΠΙΕΙΩΝΗΑ[ΡΑ
 ΙΕΡΟΠΟΙΩΝΚΗΗΡΔΔΔΔΗ
 ΕΓΔΙΟΝΥΞΙΩΝΤΩΝΕΝΑΞΤΕ[Ι]Π[ΑΡΑ
 ΒΟΩΝΩΝΖΗΗΗΗΡΗΗΗ
 ΕΞΟΛΥΜΡΙΕΙΩΝΠΑΡΑ[ΤΩΝΤΟΥ
 20 ΔΗΜΟΥΞΥΛ[ΑΟ]ΓΕΩΝΖΗΗΗΔΔΗ
 ΕΚΤΗΣΟΥΞ[ΙΑΞ]ΤΩΙΕΡΜΗΙΤΩΙ
 ΗΓΕΜΟΝΙΩΝΑΡΑ[Ξ]ΙΡΑΤΗΓΩΙ
 ΕΓΒΕΝΑΙΔΕΩΝΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ
 ΗΗΗΗΡΗΗΗ
 25 ΕΚΤΗΣΟΥΞΙΑΞΕΤΩΙΔΙΙΤΩΙ
 ΞΩΤΗΡΙΠΑΡΑΒΟΩΝΩΝ : ΧΡ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝΔΕΡΜΑΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΚΤΗΣΙΚΛΕΟΥΞΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΡΗΗΔΔΔΡΗΗΗΗΗΗΗ
 30 ΕΠΙΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΕΚΤΗΣΟΥΞΙΑΞΕΤΗΙΕΙΡΗΗΗΗ
 ΠΑΡΑΞΤΡΑΤΗΓΩΝΚΗΗΗΗΗΔΔΗΗΗΗ
 ΕΚΤΗΣΟΥΞΙΑΞΕΤΩΙΑΜΜΩΝΙΑΠΑΡΑ
 ΞΤΡΑΤΗΓΩΝΚΔΔΔΔΗΗΗΗΗΗΗΗΗΗ
 35 ΕΚΡΑΝΑ]ΘΗΝΑΙΩΝΠΑΡΑ[ΙΕΡΟΠΟΙΩΝΚΑΤ
 ΕΝΙΑΥΤΟ]Ν[Ρ]ΔΗΗ
 ΩΝΕΙ
 ΔΔΗΗΗΗΗΗ

Fragmentum tituli στοιχηδόν scripti, sed a Fourmonto haud satis accurate delineatum; certe lacunae aliquoties debent maiores poni, quam quas Fourmontus notavit; et vs. 30. fortasse una littera in sinistram movendus est, et sic deinceps ceteri, ita ut ΕΠΙ vs. 30. sit sub ΕΠΙ vs. 6. etsi res non tam certa, quam olim putabam. Universus titulus pluribus haud dubie columnis iuxta positus comprehendebatur; ea quae superest pars continet tantum redditus; sed expensa quoque in alia parte potuerunt perscripta esse. Reditus ipsi per capita dispositi erant, addita in fine uniuscuiusque capituli summa: talis summa superest vs. 3. haud mi-

nor 42 talentis et 2910 drachmis. Sequitur inde a vs. 5. δερματικόν: eius redditus per septem menses ne talentum quidem efficiunt (vs. 29.); quo argumento constat, priores rationes non esse dermatici, sed plura iis contineri reddituum capita. Sed ex dermatici rationibus duorum annorum pars superest: igitur singula huius tituli capita plures continebant annos. Tales rationes non possunt alius magistratus esse quam τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς κοινῆς προσόδου καὶ ταμίου τῆς διοικήσεως, qui per quadriennium redditibus et sumptibus reipublicae ordinariis praefuit (Oec. civ. Ath. lib. II. cap. 5. 6.). Iam vero quum δερματικόν annorum Olymp. 111, 3. et 4. hoc

titulo consignatum viderem, quaesivi, quis tum Curator reddituum publicorum fuisset; necte mere mihi persuasi, fuisse hunc Lycurgum, de cuius administratione plura dixi l. c. lib. III. cap. 19. Nam Lycurgum constat duodecim per annos redditibus praefuisse, quattuor per annos suo, per reliquos amicorum nomine, et de talentis 18900 rationes reddidisse, partim prius aliquoties, partim paulo ante obitum (Decret. ap. auctorem vitt. X oratt. in Plutarcheis T. VI. p. 279. ed. Tub. et vit. Lycurg. ibid. p. 255.), qui Olymp. 113. accidisse videtur (cf. Taylori vit. Lycurg. in Reisk. oratt. T. IV. p. 117. et maxime Sophistam in Demosth. Epist. III.); ut consentaneum sit eius administrationem in hos ipsos annos Olymp. 111, 3. 4. incidisse, quum praesertim Lycurgus navalia et armamentarium Atticum absolverit, quorum exstructio Olymp. 110, 2. temporibus remissa erat (Fragm. Philochor. p. 76.). Praeterea Lycurgum scimus rationes suas ante palæstram ab ipso exstructam publice proposuisse; easdem defendit oratione adversus Menesaechmum (ἀπολογισμῶ ὧν πεπολίτευται), ex qua sola dermatici notitiam conservavit Harpocratio v. *δερματικόν*: ut certe ex talibus rationibus hoc fragmentum superesse pateat. Lycurgum autem ipsa Olymp. 111. maxima auctoritate fuisse et aliunde et ex Diodor. XVII, 15. colligitur; nec quod ei Alexander M. infensus fuit, inde coniiciat quisquam reddituum ipsi curam ademptam esse. Denique Demadem, de quo quis cogitaverit, tum non Curatorem reddituum et Quaestorem administrationis, sed theoricis praefectum fuisse, probabiliter docui l. c. T. I. p. 182 sq. Quapropter hoc fragmentum ex ipsis Lycurgi rationibus nobis servatum iudico. Accipe nunc titulum correctum.

-- αρ..... απου --

-- ΗΗΗΗ.ΔΔΔΓΗ

Κεφάλαιον· ΔΔΔΔΤΤΧΧΠΗΗΗΗΔ

5 Ἐκ τοῦ δερματικοῦ.

Ἐπὶ Κτησικλέους ἀρχοντος.

Ἐγὼ Διονυσίων τῶν κατ' ἀγρῶν παρὰ

Βωωνῶν : ΗΗΗΗ

καὶ τὸ περιγενόμενον ἀπὸ τῆς

10 Βωωνίας : ΗΗΠΔΔΔ

Ἐγὼ Διονυσίων τῶν ἐπὶ Ἀθηναίων,

παρὰ μυστηρίων καὶ τελετῶν,

ἐκ τῆς Θυσίας τῇ Δήμητρι παρὰ

ἱεροποιῶν ΠΠΔ.....

15 Ἐξ Ἀσκληπιείων παρὰ

ἱεροποιῶν : ΗΗΠΔΔΔΔΔ

Ἐγὼ Διονυσίων τῶν ἐν ἄστει παρὰ

Βωωνῶν : ΠΗΗΗΠΗΗΗ...

Ἐξ Ὀλυμπιείων παρὰ τῶν τοῦ

20 δήμου συλλογέων : ΠΗΗΔΔΔ

Ἐκ τῆς Θυσίας τῇ Ἑρμῇ τῇ

ἡγεμονίᾳ παρὰ στρατηγῶν: --

Ἐγὼ Βενδιδέων παρὰ ἱεροποιῶν

ΗΗΗΗΠΠΗΗ

25 Ἐκ τῆς Θυσίας τῇ Διὶ τῇ

σωτῇρι παρὰ Βωωνῶν : ΧΠ

Κεφάλαιον δερματικοῦ

ἐπὶ Κτησικλέους ἀρχοντος·

ΠΗΔΔΔΔΓΗΗΗΗ

30 Ἐπὶ Νικοκράτους ἀρχοντος.

Ἐκ τῆς Θυσίας τῇ Εἰρήνῃ

παρὰ στρατηγῶν : ΠΗΗΗΗΔΔΗΗΗΗ

Ἐκ τῆς Θυσίας τῇ Ἀμμωνί παρὰ

στρατηγῶν : ΔΔΔΔΗΗΗΗΗΗΗΗ

35 Ἐκ Παναθηναίων παρὰ ἱεροποιῶν κατ'

ἐνιαυτόν : ΠΔΗ

.....ωνει

.....ΔΔΗΗΗΗ

Vs. 1. restitui nequit; nam quod Osannus Syll. p. 116. rescribit ἐπὶ ἀρχοντος Σπουδίου, quod initio tituli Archontis nomine opus sit, et Spudiam hunc pseudonymum dicit ac fortasse eundem, qui n. 147. Hellenotamias est, de ea re quid dicas nescias. Neque enim hoc loco titulus incipit, nec qui Olymp. 92, 3. Hellenotamias fuit, potest Olymp. 111. Archon esse, nec pseudonymi Archontes in inscriptionibus ulli esse possunt (cf. ad n. 111.); postremo vocabulum ἀρχοντος ex usu huius tituli et plerorumque nomini viri postponendum erat. Sequitur vs. 2. summa specialis, deinde universa summa quadriennii quaestorii ex certo quodam reddituum genere, quod a dermatico diversum fuisse supra docui. Vs. 4. haud dubie nihil scriptum erat, sed spatium relictum separandis capitibus. Etenim vs. 5. incipiunt iam rationes *dermatici* per universum quadriennium quaestorium, quod est Panathenaicum, a tertio cuiusque Olympiadis anno ad tertium insequentis, ut in Quaestoribus Minervae (v. Introd.): igitur primus est Archon *Ctesicles* Olymp. 111, 3. alter *Nicocrates* Olymp. 111, 4. duo reliqui deficiunt. Similiter in prioribus aliud genus reddituum per eosdem illos quattuor annos descriptum erat, et ad eundem modum omnia. *Δερματικόν* est pecunia ex hostiarum pellibus, cornibus, vesicis, chordis et talibus contracta; id competebat, ut videtur, sacerdotibus in minoribus sacrificiis; sed in quibus id non antiquo iure sacerdotibus cederet, ut in ταῖς ἐπιδέτοις ἐορταῖς, civitati reddebatur. Festa ipsa Archonte Ctesicle a sexto mense *Posideone* incipiunt, in quo *Dionysia rustica*; sequuntur *Lenaea*, quae mense *Gamelione* septimo celebrata esse docui in Comm. de Dionysiis; tum *Mysteria parva* mense octavo *Anthesterione* acta, et sacrificium *Cereri*; *Asclepiea* octavo die mensis noni *Elaphebolionis* celebrata (Corsin. F. A. T. II. p. 308.), et *Dionysia urbana* eodem mense post *Asclepiea*; tum *Olympiea* et sacrificium *Mercurio*, quae hinc perspicimus inter magna *Dionysia* et *Bendidea* acta esse: *Bendidea* vero egerunt undecimi mensis *Thargelionis* d. 20. Ultimo loco memoratur sacrificium Iovi Servatori, credo in *Dipoliis Scirophorionis* duodecimi mensis d. 14. Sed archonte Nicocrate primum est sacrificium *Paci*, *Hecatonib.* d. 6. et post *Ammonis* sollemnia memorantur *Panathenaea*, intellige minora, eodem mense acta: tum deficit fragmentum. Vides secundo anno rationes ab ini-

tio anni procedere, sed primo anno a sexto fere mense: unde colligi potest, Curatorem reddituum et Quaestorem administrationis magistratum non initio tertii Olympiadis anni, sed paulo ante medium annum inisse. Vs. 7. $\Lambda\Upsilon\epsilon\iota\omega\Nu$ vix potuit aliud esse ac $\Nu\Upsilon\epsilon\iota\omega\Nu$; neque in ea anni regione aliud festum, quod restituere queas, praeter rustica Dionysia invenies: itaque haec reposui, licet Fourmontus lacunam, ut passim, paulo minorem reliquerit. Litteras PA muto in ΓA ; nisi malis lacunam etiam ampliorem fuisse quam quae a nobis statuitur. De $\beta\omicron\upsilon\omega\nu\alpha\iota\varsigma$ dixi Oec. civ. Ath. lib. II. cap. 12. Interpunctio vs. 8. et alibi ap. Fourm. est \equiv , aliisque locis $<$ Neutrum verum puto, sed omnibus locis repono: ex vs. 26. Vs. 9-10. quoniam in expensis relata erat certa pecunia tauris emendis data, nunc quod inde superfuerat, in redditibus refertur. Vs. 13. $\tau\tilde{\eta}$ $\Delta\eta\mu\eta\tau\epsilon\iota$ scriptum fuisse post Mysteriorum mentionem, vix dubites. Ex Lenaeis, Mysteriis et sacrificio Cereris, aut in Mysteriis aut in Demetriis Cereri actis oblato, uno nomine computatur $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{o}\nu$, haud dubie quod sollemnia haec vicina erant. Nam vs. 11. 12. in fine non tantum suppleri potest, ut et magistratus, qui numeraverit, et summa addatur; igitur quae summa vs. 14. notatur, ex tribus illis sollemnibus collecta est. Mox comparent $\sigma\upsilon\lambda\lambda\omicron\gamma\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\omicron\upsilon$ $\delta\eta\mu\omicron\upsilon$, qui Olympicorum sacrificio praesunt, ut n. 99: ubi v. plura. Vs. 22. Mercurius dicitur $\eta\gamma\epsilon\mu\acute{o}\nu\iota\omicron\varsigma$, utpote $\epsilon\nu\acute{o}\delta\iota\omicron\varsigma$ (cf. Schol. Aristoph. Plut. 1160. Arrian. de venat. 35. Cornut. de diis c. 16.): idem Megalopoli $\alpha\gamma\eta\tau\omega\rho$ vocatus (Paus. VIII, 31, 4.). Is igitur belli vias monstrat, ut Iovi $\alpha\gamma\eta\tau\omega\rho\iota$ sacra faciunt Spartani expedituri (Xenoph. R. L. 13, 2. intt. Hesych. v. $\alpha\gamma\eta\sigma\tau\omega\rho$). Hinc vere, qua tempestate bella incipi solent, Mercurio Hegemonio sacrificium offerunt Praetores, nimium ea aetate in sacris pompisque occupati (Demosth. Philipp. I. p. 47.). Vs. 23. non audeo $\beta\epsilon\nu\delta\iota\delta\epsilon\iota\omega\nu$ scribere. Vs. 26. sacrificium Iovi Servatori memoratur, qui statuam in arce, templum in Piraeo habuit. Id

sacrificium ex Plutarch. Demosth. 27. notum Corsinus F. A. T. II. p. 332. male in Boedromionem rettulit: ex nostro titulo id sub finem anni oblatum esse patet, eodem fere, ut conieci, tempore, quo in arce agebantur Dipolia; sed illud sacrificium vide ne in Piraeo peractum fuerit, ubi deinde post pompam et immolationem epularetur populus. Vs. 29. summam habes dermatici Archonte Ctesicle, 5148 dr. 4 obol. Iam quum vs. 14. dermaticum ex ternis sollemnibus collectum ap. Fourm. sit dr. 160 et aliquid supra, eaque summa manifesto iusto minor sit, rescripsi ibi Π pro H, ut sit dr. 560 et aliquid supra: quo facto, computatis singulis nominibus, desiderantur dr. 679, ob. 3. quae summa dividenda inter eos locos, ubi aliquid periit. Postremo archonte Nicocrate sacra fiunt primum *Paci*, cuius religio non post Timothei demum Leucadicam victoriam instituta Athenis est, ut ap. Nepot. Timoth. 2. traditur, sed antiquitus in $\Sigma\nu\nu\omicron\iota\kappa\epsilon\tau\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma$ Hecatomb. d. 6. sacra Paci fiebant (Aristoph. Pac. 1020. c. Schol.). *Ammonis* cultus diu ante Alexandrum M. per Cyrenaeos ad Graecos ceteros propagatus est, maxime ad Thebanos, Spartanos, Eleos, de quibus uberius egi Oec. civ. Ath. T. II. p. 259. sed Atheniensibus quoque colitur Iuppiter Ammon, oraculorum dispensator (Aristoph. Av. 716. 618.), miseruntque ad eum theorias, unde navis *Ammonis* iam Dinarcho commemorata (Harpocr. v. Suid. v. $\tau\alpha\mu\acute{\iota}\alpha\iota$). Hesych. $\Lambda\mu\mu\acute{o}\nu$ (lege $\Lambda\mu\mu\omega\nu$ vel $\Lambda\mu\mu\omega\nu\acute{\iota}\alpha$). $\epsilon\omicron\rho\tau\eta$ $\Lambda\theta\eta\nu\eta\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\omicron\mu\acute{o}\nu\eta$. Eodem pertinere videtur glossa Hesychii $\Lambda\mu\mu\alpha\lambda\acute{o}$. Ammoni immolant Praetores; credo quia theorias rerum bellicarum causa oraculum petentes ad Ammonem mittere solebant. Vs. 35. 36. haud dubium est supplementum $\iota\epsilon\rho\sigma\pi\omicron\iota\omega\nu$ $\kappa\alpha\tau'$ $\epsilon\nu\alpha\nu\tau\acute{o}\nu$, quod non nimium magnum est; certe solum $\iota\epsilon\rho\sigma\pi\omicron\iota\omega\nu$ vel $\alpha\delta\lambda\omicron\delta\epsilon\tau\omega\nu$ vel tale quid non sufficit lacunae explendae. Hecatomben in magnis Panathenaeis curare $\iota\epsilon\rho\sigma\pi\omicron\iota\omega\varsigma$ $\kappa\alpha\tau'$ $\epsilon\nu\alpha\nu\tau\acute{o}\nu$, docet n. 147. pryt. II. Vs. 36. numerus Π nimius est; restitui igitur Γ .

158.

Olim Athenis in D. Eliae, ubi transcripsit Fourmontus; inde in Britanniam translatum est hoc marmor, quod vulgo *Sandwicense* dictum, edidit Io. Taylorus Cantabr. 1743. 4. cum commentario erudito sed nimis prolixo; ex tabula aeri incisa plures addidi litteras, quae in Taylorigo textu neglectae sunt: alias ex Fourmonti apographo prius facto adieci. Ex Taylorigo libro petiit Scip. Maffei Mus. Veron. p. CCCCXXIX sqq. et ex ephemeridibus Batavis (Nouv. Bibl. T. XVI. p. 238.) Corsinus Nott. Gr. Diss. VI. cuius et textus corruptissimus est et notae Taylorianae inferiores sunt. Adde Corsin. F. A. T. II. p. 436. T. III. p. 302 sqq. notata ap. Chandl. Inscr. Syllab. p. XXXVII. et Larcherium Act. Ac. Inscr. T. XLVIII. p. 300 sqq. Edidi et ipse Oec. civ. Ath. T. II. tab. III. et explicui p. 214-242. Col. A. adversa est, B. aversa lapidis eiusdem, utraque $\sigma\tau\omicron\iota\chi\gamma\delta\acute{o}\nu$ scripta; sed Fourmontus hoc non accurate servat.

[Textum vide pag. 253. 254. interpositum.]

Textus ex Tayloriano potissimum desumptus est, additis iis litteris, quae, licet in Taylorigo textu omissae, tamen in aerea tabula eius libro addita conspicuae sunt. His inserui, quae Fourmontus servavit: et quae ex hoc addidi, in *varia lectione* annotabo, missis meris eius erroribus, ubi Taylorigo lectio certa est. Corsinianae lectionis varietatem

auctoritate carentem omitto. Col. A. vs. 9. Tayl. E... PA... Ξ , Fourm. E... Π PA... Ξ : ego illud Π in duas litteras divisum recepi, quod veri inest vestigium. Vs. 11. in Ceorum usuris Fourm. numerum hunc habet: $\text{HH}\Delta\Delta\Gamma\text{H}\text{H}\text{H}\text{C}$, vs. 12. in Siphniis HHH pro HHH , in Pariis $\text{XXX}\text{H}\text{H}\text{H}\text{H}\Delta\Delta\Delta$, in Oenaeis vs. 12. extr. N pro X; ex eodem vs. 13.

[Continuatur p. 255.]

A.

Ε

Θ

ΤΑΔΕΕΡΡΑΞΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΞΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΟΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡ
 ΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΞΜΗΝΟΣΤΟΕΡΙΠΡΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
 ΕΝΔΗΛΩΙΔΕΑΠΟΕΡΙΓΕΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΧΡΙΤΟΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΞΜΗΝΟΣ
 ΤΟΕΡΙΠΡΓΙΟΑΡΧΟΝΤΟΣΧΡΟΝΟΝΟΣΟΝΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΗΡΧΕΝΟΙΞΔΙΟ
 5 ΔΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΑΠΟΧΑΡΙΞΑΝΔΡ
 ΟΑΡΧΟΝΤΟΣΙΔΙΩΤΗΣΘΕΟΓΕΝΟΣΑΧΑΡΝΕΥΣΜΕΧΡΙΤΟΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟ
 ΞΜΗΝΟΣΤΟΕΡΙΠΡΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΞΩΞΙΓΕΝΗΣΞΩΞΙΑΔΟΣΥΓΕ
 ΤΑΙΩΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕΡΙΚΑΛΛΕΟΑΡΧΟΝΤΟΣΕΡΙΓΕΝΗ[ΞΜ]ΕΤΑΓΕΝΟΣΕΚΚΟ
 ΙΛΗΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣΕΥΘΥΝΟΜΟΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕ[Γ]ΙΙΡΑ[ΤΗ]ΞΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΡ
 10 ΑΛΛΗΝΕΥΞΑΙΔΕΤΩΝΠΟΛΕΩΝ[ΤΟ]ΤΟΚΟΑΡΕΔΟ[Ξ]ΑΝΜΥΚΟΝΙΟΙΧΗΗΡΔΕΥΡ
 ΙΟΙΧΗΗΗΗΤΗΝΙΟΙΤΚΕΙΟΙ[ΡΗΗΗ]ΗΡΔΔ[Τ]ΙΙΙΣΕΕΡΙΦΙΟΙΧΗΗΞΙΦΝΙΟΙ
 ΧΧΗΗΡΔΔΔ[Τ]ΙΙΗΤΑΙ[ΡΗΗΗ]ΠΑΡΙΟΙΧΗΗΗΗΗΡΔΔΟΙΝΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΧ
 ΧΧΘΕΡΜΑΙΟΙΕΞΙΚΑΡΟΗΗΗ[ΗΚΕ]ΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΠΟΛΕΩΝΤΤ
 Τ[ΧΧΗΗΗΗΗΡΔΔΔΔ[Τ]ΙΙΙΙ[Δ]ΕΤΩΝΙΔΙΩ[Τ]ΟΤ[Ο]ΚΟΑΡΕΔΟΣΑΝΑΡΙΣΤΩ
 15 Ν[ΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΔΗΛΙΟΡΗΗΗΗΑ[Ρ]ΤΥΞΙ[Λ]ΕΩΞΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡ
 ΓΛΑΥΚΕΤΟΔΗΛΙΟΡΗΗΥΨΟΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΗΗΗΑΓΑΞ[Ι]ΚΛΕΗΣΔΗΛΙΟΣΥΠ
 ΕΡΘΕΟΚΥΔΟΣΔΗΛΙΟΗΗΔΔ[Γ]ΘΕΟΓΝΗΤΟΣΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙ
 ΟΗ[ΗΗΗΔ[Τ]ΙΙΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣΔΗ[Λ]ΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΡΔΔΔ[Τ]ΙΙ
 ΙΙ[Ι]ΠΟΛΥ...ΞΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΜ...ΜΕΝΟΞΤΗΝΙΟΗΗΗΗΛΕΥΚΙΝΟΣΔΗΛΙ
 20 ΟΣΥΠΕΡΚΛΕΤΑΡΧΟΔΗΛΙΟΡΗΗ[ΗΔ]ΔΔΔΚΛΕΩΦΩΝΔΗΛΙΟΣΥΠΕΡΡΙΣΤΟΣΞ
 ΝΟΔΗΛΙΟΗΗΗΡΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣΔ[ΗΛ]ΙΟΣΥΠΕΡΥΨΟΚΛΕΟΣΔΗΛΙΟΗΗΗΑΡΙΞ
 ΤΕΙΔΗΣΤΗΝΙΟΣΥΠΕΡΟΙΝΑΔΟΤΗΝΙΟΗΗΔ[Κ]ΕΦΑΛΑΙΟΝΤΟΚΟΠΑΡΑΤΩΝΙ
 Δ[ΙΩΤΩΝΗΗΗΗΔΔ[Ρ]ΕΙΞΕΡΡΑΧΟΗΜΗΝΥΘΕΝΕΚΤΩΝΕΡΙΞΘΕΝΟΣΔΗΛΙΟΗΗ
 Η[ΡΔΔΔΕ[Ι]ΞΕΡΡΑΧΟΗΜΗΝΥΘΕ[ΝΓ]ΑΡΑΡΥΘΩΝΟΣΔΗΛΙΟΧΡΕΚΤΩΝΕΝΕΧΥΡ
 25 Ω[ΝΤΩΝΩΦ[Λ]ΗΚΟΤΩΝΤΑΞΔΙΚΑ[Ξ]ΤΙΜΗΣΚΕ[Φ]ΑΛΑΙΟΝΧΗΗΗΗΔΔΔΔ[Ρ]ΜΙΞΘΩ
 ΞΕΙΞΕΜΕΝΩΝΕΞΡΗΝΕΙΑΞΕΡΙΑΡΧΟΝΤΩΝΑΘΗΝΗΣΙΧΑΡΙΞΑΝΔΡΟΙΠΡ
 ΟΔΑΜΑΝΤΟΣΕΝΔΗΛΩΙΔΕΠΑΛΑΙΟΙΓ[Γ]ΙΟΤΤΧΗΗ[Δ]ΛΜΙΞΘΩΞΕΙΞΕΜΕΝΩ
 ΝΕΓΔΗΛΟΕΡΙΤΩΝΑΥΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΧΗΗΗΗΗΡΔΔΔ[Τ]ΙΙΙΟΙΚΙΩΝΜΙΞΘΩ
 ΞΕΙΞΕΡΙΠΡΟΔΑΜΑΝΤΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΕΝΔΗΛΩΙΔΕΙΠΡΓΙΟΗΗΡ
 30 Δ[ΔΔΔ[Τ]ΙΙΛΗΜΜΑΤΟΣΚΕΦΑΛΑΙΟΝΠΤΤΤΧΧΧΗΗΔΔΔΔ[Τ]ΙΙΙΙ[Α]ΡΟΤΟΤΟ
 ΤΑΔΕΑΝΗΛΩΘΗΣΤΕΦΑΝΟΣΑΡΙΣΤΕΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
 Ι[ΜΙΞΘΟΣΧΗΤΡΙΠΟΔΕΞΝΙΚΗΤΗΡΙΑΤΟΙΞΧΟΡΟΙΞΚΑΙΤΩΙΕΡΓΑΣΑΜΕΝ
 Ω[ΙΜΙΞΘΟΣΧ.ΑΡΧΕΘΕΩΡΟΙΞΤΕΙΞΚΟΜΙΔΗΝΤΩΝΘΕΩΡΩΝΚΑΙΤΩΝΧΟΡΩ
 Ν[ΑΝΤΙΜΑΧΩΙΦΙΛΩΝΟΣΕΡΜΕΙΩΙΤΡΙΗΡΑΡΧΩΙΤΧΑΡΙΟΜΟΣΒΟΩΝΤΩΝΕ
 35 ΙΞΤΗ]ΝΕΟΡΤΗΝΩΝΗΘΕΝΤΩΝΗΡ[Τ]ΙΙΤΙΜΗΤΟΤΩΝΤΧΧΗΗΗΗΔ[Τ]ΙΙΙΙ[ΡΕΤΑΛ
 ΑΧΡΥΞ]ΑΚΑΙΧΡΥΞΩΤΕΙΜ.ΙΞΘΟΣΗΔΔΙ.ΕΙΞΤΑΠΡΟΘΥΜΑΤΑΤΗΣΕΟΡΤΗΣ
 ...ΚΟΜ[Ι]ΔΗΤΩΝΤΡΙΠΟΔΩΝΚΑΙΤΩΝΒΟΩΝ[ΚΑΙΡΕ]ΝΤΗΚΟΣΤΗΚΑΙΤΡΟ[ΦΑ
 ΙΤΩΝΒΟΩ]ΙΚΑΙΞΥΛΩΝΤΙΜΗΤΩΝΕΡΙ...ΝΤΙΜ...
 ...ΚΑΤΑΛΛ...

primum X addidi. Vs. 14. in fine summae Fourm. HHTKO pro HHTC . Ibid. lapicida scripserat IΔΙΩΝ : adraso N deinde infra T, supra Ω addidit; mox ubi T[O]KO dedi, scripserat TAKO , adraso dein A. Vs. 16. in Glaucete Fourm. HHH, in Hypsocle HH.; deinde habet ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΞ : sed litterae Ξ (p. Θ) vestigium in aere est. Vs. 17. prima summa in aere est HHΔ... , apud Fourm. FXΔΔ , ex quo assumpsi alterum Δ, et vs. extr. ultimum t. Vs. 18. fini primi numeri Fourm. addit P; pro ultimo t vs. extr. habet t. Vs. 19. pro M...MENOΞ Fourm.: ...ΘΕΝΟΞ Vs. 20. primum O Fourm. praebet; idem ΩΛΕΤΑΡΧΟΔΗΛΙΟ , unde Δ in Δηλίου addidi; deinde pro ΔΔΔ Fourm. .ΔΔ . Vs. 23. Tayl. Fourm.: .HHHΔΔΓ , ex tabula aeri incisa addidi primum H. Vs. 23. extr. pro HH Fourm. NΓ . Vs. 26. primum Ξ ex Fourm. est, item Ω in ἀρχόντων . Vs. 27. Λ (hoc est Δ) post alteram lacunam addidi ex Fourm. quod olim, ut alia nonnulla, neglexi. Vs. 28. init. Tayl. .E.ΔΗΛΟ , Fourm. NENΔΗΛΟ ; in tabula aeri incisa agnosco verum, Γ pro altero N, etsi paulo obscurius. Numerus ap. Fourm. .HHHHHΔΔΔΗΗ Vs. 29. primum Ξ est ex Fourm. Vs. 30. idem in numero: $\text{P.TTTXXXXFHΔΔΔΔΗΓΓII}$ Vs. 31. primum T est ex Fourm. item Θ in Θεῶν . Vs. 32. in τοῖς litteram I addidi ex Fourm. Vs. 35. in numero boum Fourm. IIΓHH ; in pretio omisit ultimam drachmam. Vs. 36. T in ΧΡΥΞΩΤΕΙ ex Fourm. est, qui habet ΑΚΟΙΝΟΥΞΩΤΕΙ . Ibidem post μισθός Fourm. HΔΔΗ.ΕΑΞΕΤΑ etc. Vs. 37. N vocis βοῶν ex eodem. Vs. 39. Fourm. ΤΛΛΩ et praeterea nihil. *Col. B.* vs. 3. Ceorum debito ex Fourm. addidi I. Vs. 7. P in τεττάρων indidem inserui. Vs. 9. pro ΝΑΞΙΟΙ Fourm. ΙΑΞΙΟΙ . Vs. 11. Ξ vocis ἀπέδοσαν ex Fourm. est, qui vel duplex habet. Vs. 14. A vocis Ἀρίστωνος ex Fourmonti falsa lectione ΑΡΦΗΤΩΝΟΞ adscivi, et ex eodem vs. 15. primum K. Vs. 19. Tayl. ΓΑΛΗ.ΞΙΟ. , Fourm. ΓΑΛΗΞΕΙΟΞ , quod licet difficile retinui, mutato tantum ΛΑ in ΑΛ. Vs. 20. Tayl. post vocem Δήλιος : $\text{ΠΙΚΑΡΕΩΝΟΡΑΞΩΝΟΞ...ΙΟΞ}$: sed post Θράσωος aliud Ξ in lapide agnoscere ait; quod recepi. Fourm. ante ΙΟΞ habet P, quod licet falsum recepi. Sed post Δήλιος Fourm. legit PHTABΩΝ . Hoc recepi, nisi quod pro priori B ex Tayl. retinui P: lectio ΑΡΒΩΝ ex utroque exemplari conflata verae proxima est. Vs. 21. primum I in ΜΑΙΞΙ ex Fourm. est. Vs. 22. Fourm. ΩΡΦΩΝΟΣ p. APPΩΝΟΞ . Vs. 22. etiam Fourm. HI in voce Ἀριστείδης habet. Vs. 23. Tayl. ΟΙΝΑΛΟ , Fourm. ΟΙΝΑΔΟ ; post lacunam primum H addidi ex Fourm. Vs. 24. ex eodem est ultima littera vocis Χαρισάνδρου . Vs. 25. Tayl. post lacunam: ΤΟ...ΓΕ.ΠΑΓΜΕΝΟΝ , rectius Fourm. ΤΟ...ΙΓΕ.ΠΑΜΜΕΝΟΝ , quod recepi. Vs. 26. ubi ΟΤΙ habeo, Tayl. ΟΠΙ , Fourm. ΟΤΙ , unde utrumque concinnans feci ΟΤΙ . Mox ΙΕΡ Fourm. ubi Tayl. ΙΕ . Vs. 27. Tayl. initio .ΟΝ.ΟΞ , Fourm. ΓΟΝΙΟΞ ; deinde Tayl. ΕΤΥ , Fourm. ΦΤΥΤ , unde ultimum T recepi ut vero proximum. Vs. 29. M ante vocem Ἀντιφῶν prae-

bet Fourm. Vs. 30. Tayl. ΑΝΤ... , Fourm. ΑΝΤΟΝ Vs. 32. prima duo elementa, quae ΔΗ fuerunt, ex Fourm. addidi. Vs. 32. pro HHN Fourm. HHH , quod etiam Tayl. sibi videbatur agnoscere; deinde ΕΥ pro E. Fourmontus habet; mox Tayl. .E...ΩΝ , Fourm. ΓΕΙΤΩΝ , recte. Vs. 33. med. Tayl. Ο.ΞΓ , Fourm. Ο.ΕΓΕ Vs. 34. Tayl. ΤΩΝΟΦ , Fourm. ΤΩΝΟΙ ; Tayl. ΠΕΔΙΩΝ , Fourm. quod dedi. Deinde Tayl. HHNAP... , Fourm. HXNAEY... ; mox ΥΦ et ΛΚΙ ex eodem addidi. Vs. 35. ex eodem est Ξ vocis ΕΓΞΘΕ...Ξ , et deinde ΓΕΛ : mox pro ΓΟ Fourm. ΗΟ Vs. 36. primas litteras ΕΥΚ ex Fourm. addidi; deinde Tayl. Ω...Ε...Ω.Ι ; dedi ex Fourm. quod habes. Vs. 37. Fourm. ΙΚΙ , Tayl. ΙΚ . Vs. 37. Tayl. ...Ε...ΙΓΓΟΛΙΞΕΦ , Fourm. ΙΩΕΥ.ΜΓΓΟΩΙΞΕΓΕΝ Vs. 39. dedi Taylorianum; Fourm. ΕΞΩΟΚΗΜ Vs. 40. Ε et K ex Fourm. addidi, et indidem O vs. 41. Et illius E vs. 40. etiam in tabula aerea vestigia insunt, item ultimi O.

§. 1. *Index.* E. Θ. $\text{Τὰδε ἐπύραξαν Ἀμφικτύονες Ἀθηναίων ἀπὸ Καλλέου ἀρχοντος μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἀρχοντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένους ἀρχοντος μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰππίου ἀρχοντος, χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἤρχεν, οἷς Διόδωρος Ὀλυμπιαδῶρος Σκαμβωνίδης ἐγραμμάτευεν, ἀπὸ Χαρισάνδρου ἀρχοντος Ἰδιώτης Θεογένους Ἀχαρνέως μέχρι τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἀρχοντος, Σωσιγένης Σωσιάδου Ἑυπεταίων ἐνιαυτὸν ἐπὶ Καλλέου ἀρχοντος Ἐπιγένης Μεταγένης ἐν Κοίλῃ, Ἀντίμαχος Εὐθυνομίου Μαραθῶνιος, Ἐπικράτης Μενεστράτου Παλληνεύς.$

Litteras E. Θ. Taylorus interpretabatur ἐδνοία Θεῶν : sed ob n. 139. praefero Corsinianum ἐπικουρίους Θεούς : nam n. 139. manifesto fuit Θεῶς ē - - In *Marm. Oxon. Append. XIII.* reperitur O. E. Continentur hoc titulo rationes Amphictyonom Atticorum templi Deliaci, quorum origo antiquissima, Ionibus et Cycladum incolis in Delo olim convenientibus, ut alii ἀμφικτίονες s. περικτίονες Delphis Pylisque, alii Calauriae, alii alibi conveniebant, ut sacra celebrarent. De prioribus temporibus v. Thucyd. III, 104. Polluc. IX, 61. Athenienses quoque mature theoriae his sollemnibus frequentandis misisse, tum Deliaestae docent, quorum mentio Athenaeo teste iam in Solonis legibus facta erat, tum Delia theoriae, quae antiquissima fuisse fertur. Erant haec sollemnia penteterica (Pollux VII, 107.); quae quum aetatum decursu obsolevisent, Olymp. 88, 3. ab Atheniensibus instaurata sunt (Thucyd. I. c.); ut secunda sollemnia Olymp. 89, 3. post lustratum iterum Delum (Thucyd. V, 1.), tertia Olymp. 90, 3. redierint et sic deinceps. Neque vero quarto mense, quae Dodwelli sententia est, celebrata sunt, sed Thargelionis d. VI. et VII. haud dubie, qui dies natales Dianae et Apollinis secundum Delios (Diog. L. III, 2. II, 44.): hinc in nostra inscriptione tempora a Thargelione ad Thargelionem computantur. Etiam minora sollemnia annua conicio sexto Thargelionis acta esse, quo die Athenienses urbem suam lustrabant (Corsin. F. A.

T. II. p. 320 sq.). Ceterum ex quo Athenienses festum Deliacum restituerunt, ipsi per suos quos mittebant Amphictyones magistratus, quorum legem ex Athenaeo IV, p. 172 F sqq. cognitam habemus, sacra administrabant, templo Apollineo in ipsorum dicionem redacto; et retinuerunt templum etiam post pugnam ad Aegospotamos, atque ipsa Demosthenea aetate, invitis Deliis. V. Oec. civ. Ath. T. I. p. 441. Horum Amphictyonum acta per quattuor annos perscripta hoc lapide sunt, Archontibus Callea, quod eius nomen etiam in Pario marmore est, Olymp. 100, 4. Charisandro Olymp. 101, 1. Hippodamante Olymp. 101, 2. Socratide Olymp. 101, 3. et hoc quidem Archonte celebrantur ipsa maiora sollemnia, quorum impensae §. 5. relatae sunt. Quattuor quidem annos hunc titulum complecti, §§. 6-8. testantur diserte: tamen pecuniarum exactarum rationes procedunt tantum usque ad Thargelionem tertii anni Archonte Hippodamante (§. 1. 4.): credo quod imperatum erat, ut tertio Apollineo anno exeunte redituum redderetur ratio, ex quibus quarto deinceps anno possent impensae fieri. Scribae Amphictyonum ordine inverso memorati sunt, primo loco Diodorus Scambonides, quem necesse est tertio anno ministerium praestitisse: isque suum nomen primo loco posuit, haud dubie quod ipse priorem partem tituli §. 1-4. confecit et tabulam inscribi curavit: sequitur alter, qui inde a Charisandro usque ad initium Hippodamantis, ac proinde Olymp. 101, 1. scriba fuit; tertio loco memoratur, qui Callea Archonte ministravit Olymp. 100, 4. Patet quantum, Olymp. 101, 3. non nominatum esse, ut illius anni ne Archon quidem §. 1. nominatus est. Quibus in unum collectis apertum fit, priorem inscriptionis partem ad quartum annum prorsus non pertinere, adeoque anno tertio exeunte incisam esse: ita ut altera pars (§. 5 sqq.) postea demum a successore addita sit. Praeterea in fine §. 1. tria magistratuum nomina appellantur, qui ipsi sunt Amphictyones: ut tres Archontes, tres scribae, sic tres Amphictyones inscripti sunt, qui has res gesserunt $\chi\rho\nu\sigma\nu\sigma\tau\omicron\varsigma\ \alpha\upsilon\tau\omega\upsilon\upsilon\ \eta\gamma\chi\epsilon\nu$. Igitur singulis annis singuli Amphictyones Attici missi sunt, qui universo Amphictyonum concilio praecessent. Haec sufficient tituli rationi illustrandae, quam nec Taylorus nec Corsinus satis perspectam habuerunt. Idiotae pater Theogenes Acharnensis videtur idem esse, cuius meminit Aristoph. Ran. 1178. ubi cf. Schol.

In summarum supplementis perficiendis summa est difficultas: neque enim eae inter se ulla ratione consentientes reddi possunt, nisi quid omissum statuamus. Verum quum neque Taylorus neque Corsinus de hac re probabile quidquam attulerint, sed ex erroribus in errores implicentur, de solis dicam I. Sandfordi calculis, quos edidit Chandlerus: quibus meliores reperiri non posse, iteratis periculis intellexi. Etenim ille §. 2. ut summam universam et singulas pecunias aequaret, vs. 11. in Ceis restituit $\text{P}^{\text{H}}\text{H}\text{H}$, vs. 13. in Thermacis H ; et summae

vs. 14. addit in lacuna T , in fine eiusdem summae autem $\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{C}$ (Fourm. $\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{KO}$) ab eo mutatur in $\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{C}$; sic §. 2. omnia perfecta sunt ita, ut aliter perfici non possint. Praeterea in summa summarum §. 4. ultimam siglam I (Fourm. I) mutat in C ; nec quidquam usquam mutat, nisi quod §. 3. in summa pecuniarum a privatis numeratarum vs. 23. omissas statuit siglas initiales XXXXP : quod eo minus negaveris, quum eo loco certa sit lectio $\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\Delta\Delta\text{P}$, eaque tamen nullo modo possit vera esse. Quae ubi statueris, reliquae lacunae facile ita ut feci explentur, neque ulla remanet difficultas, nisi quod vs. 18. init. H addendum est, ubi littera O esse debebat. Sed Fourm. ibi incipit duas ab initio lacunas notare: unde probabile fit duas illo loco litteras scriptas fuisse, quod lapicida, qui omnino aliquoties erravit, omisisset unam litteram, eamque in sinistro margine addidisset. Ita restitutae rationes hae sunt:

§. 2. *Usurae civitatum solutae.*

Myconii . . .	1260 dr. - ob.
Syrii . . .	2300 - - -
Tenii . . .	6000 - - -
Cei . . .	5472 - $4\frac{1}{2}$ -
Seriphii . . .	1600 - - -
Siphni . . .	3190 - 4 -
Ietae . . .	800 - - -
Parii . . .	2970 - - -
Oenaei . . .	4000 - - -
Thermaei . . .	400 - - -
Summa	4 tal. 3993 dr. $2\frac{1}{2}$ ob.

§. 3. *Usurae privatorum solutae.*

Ariston . . .	900 dr. - ob.
Artysileos . . .	700 - - -
Hypsocles . . .	300 - - -
Agasicles . . .	225 - - -
Theognetus . . .	412 - 3 -
Antipater . . .	287 - 3 -
Poly....s . . .	400 - - -
Leucinus . . .	840 - - -
Cleophon . . .	350 - - -
Patrocles . . .	300 - - -
Aristides . . .	210 - - -
Summa	4925 dr. - -

§. 4. *Alii reditus.*

Ex bonis Episthenis . . .	380 dr.
A Pythone exactum . . .	1500 -
Pignorum pretium . . .	1845 -
Vectigalia ex Rhenea . . .	15220 -
Vectigalia e Delo . . .	2484 -
Ex domibus . . .	297 -
Summa	3 tal. 1726 dr.

Summa §. 2. . . . 4 tal. 3993 dr. $2\frac{1}{2}$ ob.

Summa §. 3. . . . - - 4925 - - -

Summa §. 4. . . . 3 - 1726 - - -

Summa Summarum . . . 8 tal. 4644 dr. $2\frac{1}{2}$ ob.

§. 2. *Usurae a civitatibus solutae.* $\Delta\iota\delta\epsilon\ \tau\omega\upsilon\upsilon\ \tau\omicron\kappa\omicron\upsilon\ \alpha\pi\epsilon\delta\omicron\varsigma\alpha\nu$.

Μυκόνιοι $\text{X}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\Delta$

Σύριοι $\text{XX}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}$

Τήνιοι T

Κεῖοι $[\text{P}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}]\text{H}^{\text{P}}\Delta\Delta\text{H}^{\text{H}}\text{I}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{C}$

Σερίφιοι $\text{X}^{\text{P}}\text{H}$

Σίφνιοι $\text{XXXH}^{\text{P}}\Delta\Delta\Delta\Delta\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}$

ἴηται ΠΗΗΗ

[Πάριος] ΧΧΠΗΗΗΗΠΔΔ

Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου ΧΧΧΧ

Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου ΗΗΗ[Η]

Κεφάλαιον τόκου παρὰ τῶν πόλεων ΤΤΤ[Τ]ΧΧΧΠΗΗΗΗ
ΠΔΔΔΔΗΗ[Η]C

Τοῦ τόκου est *ex usuris*; neque enim omnes numeratas esse docet §. 6. Icarus secundum Steph. Byzant. duo oppida habuit, Oenoen et Dracanum (Strab. lib. XIV.): tertium derelictum erat (Plin. H. N. IV, 12.), quod fuerat Thermaeorum. Parios ex §. 6. restituerunt Taylorus, Corsinus.

§. 5. *Usurae a privatis solutae.* Οἶδε τῶν ἰδιωτῶν τοῦ τόκου ἀπέδοσαν·

Ἀρίστων Δήλιος ὑπὲρ Ἀπαλλοδώρου Δηλίου ΠΗΗΗΗ

Ἀρτυσίλεως Δήλιος ὑπὲρ Γλαυκέτου Δηλίου ΠΗΗ

Ἰψοκλῆς Δήλιος ΗΗΗ

Ἀγασικλῆς Δήλιος ὑπὲρ Θεοκύδους Δηλίου ΗΗΔΔ[Γ]

Θεόγνητος Δήλιος ὑπὲρ Ἰψοκλέους Δηλίου [Η]ΗΗΗΔ
ΗΗΗ

Ἀντίπατρος Δήλιος ὑπὲρ Ἰψοκλέους Δηλίου ΗΗΠΔΔΔ
ΠΗΗ[Η]I

Πολυ.... Τήνιος ὑπὲρ Μ... μένους Τηνίου ΗΗΗΗ

Λευκῖνος Δήλιος ὑπὲρ Κλε[Ι]τάρχου Δηλίου ΠΗΗ[ΗΔ]
ΔΔΔ

Κλε[ο]φῶν Δήλιος ὑπὲρ Πιστοξένου Δηλίου ΗΗΗΠ

Πατροκλῆς Δήλιος ὑπὲρ Ἰψοκλέους Δηλίου ΗΗΗ

Ἀριστείδης Τήνιος ὑπὲρ Οἰνάδου Τηνίου ΗΗΔ

Κεφάλαιον τόκου παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ||ΧΧΧΠ||ΗΗΗΗΔΔΓ

Ἀρτυσίλεως nomen Deliacum ex Athen. IV, p. 173. A. restituit Tayl. Nomen Πολυ.... fuit aut Πολυκλῆς aut Πολύδωρος aut simile: minus placet Corsinianum Πολύαινος. ΚΛΕΤΑΡΧΟ est Κλειτάρχου, vide Col. B. vs. 17. Privati hi magna ex parte mercatores vel trapezitae fuerint; pecunia templi apud mensularium memoratur etiam n. 159.

§. 4. *Alii reditus et summa summarum.* Εἰσεπρά-
χθη μνηστὴν ἐκ τῶν Ἐπισηθένους Δηλίου ΗΗ[Η]ΠΔΔΔ

Εἰσεπράχθη μνηστὴν παρὰ Πύθωνος Δηλίου ΧΠ

Ἐκ τῶν ἐνεχυρῶν τῶν ὠφληκῶν τὰς δίκας, τιμῆς κε-
φάλαιον ΧΠΗΗΗΔΔΔΔΓ

Μισθώσεις τεμενῶν ἐξ Ῥηνείας ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι
Χαρισάνδρου, Ἰπποδάμαντος, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου,
Ἰππίου ΤΤΧΗΗ[Δ]Δ

Μισθώσεις τεμενῶν ἐν Δήλῳ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχόντων
ΧΧΗΗΗΗΠΔΔΔΗΗΗ

Οἰκῶν μισθώσεις ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἀρχοντος Ἀθήνησι,
ἐν Δήλῳ δὲ Ἰππίου ΗΗΠ[Δ]ΔΔΔΓΗΗ

Δήμματος κεφάλαιον ΠΤΤΤΧΧΧΠΗΔΔΔΔΗΗΗ
Η[C]

Episthenis bona publicata erant, fortasse Archonte Charisandro Olymp. 101, 1. de qua re dicam ad §. 9. 10. Hinc contracta summa prima, ex eius bonis latentibus, quae Amphictyonibus denunciata erant. Sequuntur pignora ex iis capta, qui multam a iudicio irrogatam non solvissent, credo ex illis, qui §. 9. scripti sunt. Pretia fundorum locatorum, qui ex parte donati erant, ut Nicias agros 10,000 drachmarum Delio Apollini ad epulum Delii praebendum dedicavit (Plu-
INSCR. GR. VOL. I.

tarch. Vit.), tantum pro secundo et tertio anno numerata referuntur. Quippe quarti anni rationes acceptorum titulo non contineri supra annotavi. Primi autem anni eosdem reditus putabam olim in minora Deliacae sollemnia annua absumptos esse (de iis vide Corsin. F. A. T. II. p. 320. Larcher. Act. Acad. Inscr. T. XLVIII. p. 304.), ad quae et ipsa theoria Attica missa est: sed etiam si iis sumptibus haec inservissent vectigalia, tamen debebant hoc loco referri. Itaque statuo primi anni vectigal iam anno ante numeratum secundum peculiare pacti condiciones esse. Quod vero domuum redemptarum vectigal unius tantum anni refertur, qui post Charisandrum fuit, id inde explico, quod illae domus §. 10. descriptae antea templi non fuerunt, sed Archonte Charisandro demum ex bonis publicatis acquisitae sunt; ut notabo iterum ad §. 9. 10.

§. 5. Ἀπὸ τούτου τάδε ἀνηλώθη·

Στέφανος ἀριστεῖον τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἐργασαμένῳ μισθός ΧΠ

Τρίποδες νικητήρια τοῖς χοροῖς καὶ τῷ ἐργασαμένῳ μισθός Χ.

Ἀρχιδεῶροις Τ

Εἰς κομιδὴν τῶν θεωρῶν καὶ τῶν χορῶν, Ἀντιμάχῳ Φίλωνος Ἑρμείῳ τριτράρχῳ ΤΧ

Ἀριθμὸς βοῶν τῶν εἰς τὴν ἐορτὴν ἀνηθέντων ΗΓΗΗΗ
τιμὴ τούτων ΤΧΗΗΗΗΗΔΓΗΗΗ

πέταλα χρυσᾶ καὶ χρυσωτῇ μισθός ΗΔΔΙ.

Εἰς τὰ προδύματα τῆς ἐορτῆς ...

Κομιδὴ τῶν τριπόδων καὶ τῶν βοῶν καὶ πεντηκοστὴ καὶ τροφαὶ τῶν βοῶν καὶ ξύλων τιμὴ τῶν ἐπὶ etc.

Sumptus praeter ea quae interciderunt est tal. 4. dr. 39. ob. 1. tantus, ut facile cernatur de maioribus sollemnibus agi; et de iis solis dici docet singularis ἐορτή. De singulis, ut de coronae magnitudine, de pretio boum etc. dixi passim in Oec. civ. Athen. ΧΡΥΞΩΤΕΙ scripsi, addito Τ, hoc est χρυσωτῇ, usu antiquo, qui huius marmoris aetate nondum abolutus erat. Olim legebatur χρυσώ[σ]ει; sed praestat alterum, ut antea dictum τῷ ἐργασαμένῳ, non τῇ ἐργασίᾳ. Πέταλα sunt bracteae, quibus cornua boum hecatombes inducta sunt. De foliis coronarum, quibus choreutae redimiti erant, noli cogitare: nam chori apparatus praebent architheori; hoc loco autem sumptus memoratur non per architheoros factus. Προδύμασι fortasse praeter reliqua, quae peculiariter numerata sunt, inserviebant aliquot ex illis bobus, qui plures sunt quam centum. Supplementum καὶ ante πεντηκοστὴ assumpsi ex Mus. crit. Cantabr. T. I. p. 369. Nam quinquagesima in Piraeo soluta commodissime uno capite comprehenditur cum tripodum et boum transvectione. Quinquagesima, quae de mercibus importandis et exportandis in finibus Atticae solvitur, hoc loco pro bobus exportandis penditur: de ea uberius dixi Oec. civ. Ath. T. I. p. 336 sqq. Τροφαὶ est Corsini et Larcheri; potest etiam ex correctione in Mus. crit. Cantabr. proposita τροφή τοῖς βοῦσι (ΒΟΞΙ) scribi: sed mire Taylor. supplebat ΤΡΟΧΗΛΙΑ, de cylindris, quibus uterentur ad res
Kk

et pecora navi imponenda: hic enim sumptus naucleri s. trierarchi est, qui pro transvectione pecuniam accipit, non Amphictyonum. Postremo Taylorus acute: καὶ ξύλων τιμὴ τῶν ἐπὶ τὴν γέφυραν: ut Nicias ex ratibus olim pontem construxerat, quo ex Rhenea in Delum iretur. De lignis rogo exstruendo adhibitis vix cogitaveris.

§. 6. *Usurae nondum numeratae a civitatibus, quae partem usurarium numeraverant.* Αἰδε τῶν πόλεων τοῦ τόκου, ὃν ἔδει αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς ἀποδοῦναι, ἐνέλιπον καὶ οὐκ ἀπέδοσαν τῶν τεττάρων ἐτῶν.

Κεῖσι XXXXHΔΔΓΗΗ

Μυκόνιοι HHHHΔΔ

Σύριοι XXXXHHHHH

Σίφνιοι XXHΔΔΔΓΗΗΗΗ

Τήνιοι XXHHHH

Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου HHHH

Πάριοι TTTTXXHHHHΔΔΔ

Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου TΔΔΔ

Ἐνέλιπον dedit Tayl. rectius quam Corsinianum ἀνέλιπον. Summa est 7 tal. 4246 dr. 3 ob. OK pro OYK in Atticis novum est; apud alios tamen ipsum O pro OY non inusitatum: vide p. 43. ubi quae dixi, iis addendus est locus Plutarchi de garrulitate p. 39. Reisk. a Bekkero mihi ministratus: ἐκεῖνοι (οἱ Λακεδαιμόνιοι) Φιλίππου γράψαντος εἰ δέχονται τῇ πόλει, εἰς χάρτην οὗ μέγα γράψαντες ἀπέστειλαν. Notum est enim οὗ dici litteram O, et οὗ μέγα non elementum Ω, sed magnum O designat.

§. 7. *Usurae a civitatibus debitae, quae ne partem quidem solverant.* Αἰδε τῶν πόλεων τὸν τόκον οὐκ ἀπέδοσαν τὸν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλέου, Χαρισάνδρου, Ἰπποδάμαντος, Σωκρατίδου, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένοιο, Παλαίου, Ἰππίου, Πυρραΐδου.

Νάξιοι TXXXH

Ἀνδριοι TT

Καρύστιοι TXXHHHH

Summa est 5 talentorum. Naxii Olymp. 100, 4. parebant Spartanis (v. Diodor.); Euboea, ubi Carystus, male fida Atheniensium tum partibus. Hoc loco Archon Socratides primum nominatur; sed eundem tamen etiam §. 6. iam contineri, docet dictio τῶν τεττάρων ἐτῶν. Amphictyonem quarti anni nominare non placuit scribae. In fine unum nomen erasum, postquam numeraverant debentes: debatur enim nomen eius, qui solvisset, iure Attico (Petit. IV, 9, 16.).

§. 8. *Usurae a privatis debitae.* Οἶδε τῶν ἰδιωτῶν τὸν τόκον οὐκ ἀπέδοσαν τὸν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλέου, Χαρισάνδρου, Ἰπποδάμαντος, Σωκρατίδου, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένοιο, Παλαίου, Ἰππίου, Πυρραΐδου.

Ἀγάθαρχος Ἀρίστωνος Δήλιος HHHH

Ἀγακλῆς Ὑψοκλέους Τήνιος HH..

Εὐφραίνετος Εὐφάντου Δήλιος HΔ

Ἀλκμεωνίδης Θρασυ...ου Ἀθηναῖος HΔ

Γλαύκιππος Κλειτάρχου Δήλιος HHHHH

...ων Καρύστιος HH

Σκυλλίας Ἀνδριος HH

Ὑψοκλῆς Θεο[γνή]του Δήλιος HHHH

Πριανεύς Σύριος Γαλησσίου. ΔΔΔΔΓ

..... κλείδης Θρασυννάλου Δήλιος PH

Ἀρ[ε]ων Θράσωνος Σ[φή]ττιος HHHΔΔΔ

Λάχης Λάχηςτος Στειριεύς PHH

μαισι.... Νυμφοδώρου Δήλιος HΔΔΔΔ

Θράσων Ἀρ[ε]ωνος Σφήττιος...

Ἀριστ[ε]ίδης Δεινομένους Τήνιος ὑπὲρ Οἰνάδου Κλεο....

Τηνίου HHΔ

De scriptura Ἀλκμεωνίδης v. ad n. 33. Θρασυ...ου potest Θρασυβούλου, Θρασυμάχου, Θρασυλόχου esse, ...ων autem Φίλων, Κλέων, Νίκων etc. Mox dedi Θεογνήτου ex §. 3. ubi eadem nomina coniuncta. ΓΑΛΗΣΕΙΟΣ nescio quid sit; conicio pro ultimo ε esse siglam numeralem reponendam, ut Γαλησσίου patris nomen sit postpositum, quod id scriba post vocem Πριανεύς casu omisisset: certe de Γαλλησίῳ Ephesiorum oppido (Steph. Byz. v.) nemo cogitaverit. Deinde vulgo Ἰκαρέων legitur: scribendum Ἀρ[ε]ων (APBΩN ex fide apographorum dedimus), qui Thrasonis f. Sphettius est, ut paulo post eius vel pater vel filius Θράσων Ἀρ[ε]ωνος Σφήττιος. Mox Οἰνάδου verum est, cf. §. 3. Est idem homo, qui partem numeraverat, partem debebat: nam in privatis non distinguitur inter eos qui totum et qui partem debebant. Eius pater vel Κλεόβουλος vel Κλεώνυμος etc. Vs. 21. lectio .MAIΞI incerta est; M nec Fourm. nec Tayl. ipse habent, sed tabula aerea. Fortasse HH] A[P]ΞI[ΛΕΩΞ] scribendum, ut HH addatur Lachetis debito, et Ἀρτίλεως legatur cum Tayl. ex Athen. l. c. unde patet hoc nomen Deliacum esse. Athenienses miror nunc demorum nomine appellari, Σφήττιος, Στειριεύς, nunc simpliciter dici Ἀθηναῖος. Summa huius §. praeter ea, quae interciderunt, est 3857 dr. Omnibus autem quattuor annorum usuris computatis prope xix talenta efficiuntur; ut singulis annis iv-v talenta ex usuris Deliaco templo accesserint. Quodsi usurae eae fuerunt, quibus tum vulgo utebantur, centesimae; caput fere quadraginta talentorum fuit. Fenus enim nauticum exercuisse Amphictyones, quod Corsino visum, mihi non persuadeo. Ut pupillorum (v. Oec. civ. Ath. T. I. lib. I. cap. 23.), ita templorum pecunias non opinor licebat nisi fenori tutiori terrestri dari; nec fenus nauticum deberi per tot annos potest, quod caput cum usuris, nave in locum constitutum delata, reddendum est: postremo quomodo civitates (§. 2. 6. 7.), quae publice mercaturam facere non solent, nautico fenore pecuniam sumere possint, non intelligo.

§. 9. *Multae Apollini cedentes.* Οἶδε ὦφλον Δηλίων ἀσεβείας ἐπὶ Χαρισάνδρου ἀρχόντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου· τίμημα, τὸ ἐπιγεγραμμένον καὶ ἀειφυγία· ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Δηλίου ἦγον τοὺς Ἀμφικτύονας καὶ ἔτυπον.

Ἐπιγένης Πολυκράτους M

Πύρραιδος Ἀντιγόνου M

Πατροκλῆς Ἐπισθένοιο M

Nomen erasum

Ἀριστοφῶν Λευκίππου M

Ἀντιφῶν T. νωνος M

[Ο]δοιτέλης Ἀντ...ου M

Τηλ[εφάν]ης Πολυάρχου M

Hunc locum a Corsino et Taylora ut desperatum relictum restitui iam olim via certissima. Inscripta sunt nomina eorum, qui deo multam debebant; unus deletus, qui solverat postea (cf. ad §. 7.); nisi etiam vs. 31. aliud nomen deletum est. Ceteros multam non solvisse, potest vel inde intelligi, quod haec pecunia non in acceptis refertur; atque etiam pignora de damnatis capta (§. 4.) huc pertinere videntur: quippe quum multam illi non solvisset, pignora de iis capta sunt. Multa ipsa est usitata *decem millium drachmarum* (μυρίων). Hoc est *τίμημα*, τὸ ἐπιγεγραμμένον: ut in oratoribus, *τίμημα, θάνατος*: *τίμημα, πενήκοντα τάλαντα*. Τὸ ἐπιγεγραμμένον est *id quod inscriptum est*, nempe illud M. Additur καὶ ἀειφυγία: in quo iure haesit Meierus de bonis damnat. et deb. fisc. p. 217. miratus quid esset quod, quum Athenis ἀειφυγία semper cum bonorum publicatione coniuncta esset, Amphictyones autem Atticos aliis atque Atticis legibus esse usos veri videatur dissimillimum, his sacrilegii reis cum exilio multa esset imposita. Augetur difficultas, si rem putes Athenis iudicatam esse. Utut est, ἀειφυγία cum multa non bene convenit. Igitur hac de re ita iudico. Verba *τίμημα, τὸ ἐπιγεγραμμένον καὶ ἀειφυγία* sylleptice dicta sunt; aliis multa decies mille drachmarum, aliis exilium cum bonorum publicatione irrogata sunt. Hoc autem loco tantum ii scripti sunt, quibus multa irrogata, ut pateret, quantum quisque deberet. Illorum vero loco, quibus exilium impositum, iam §. 10. referuntur bona eorum publicata, quoniam hic non intererat referre, qui exilio affecti essent, sed quid inde lucri accessisset templo. Ceterum in multis illis debitoribus sunt Epigenes et Pyrrhaethus. Eiusdem nominis viri supra nominati sunt, alter Archon Deliacus ante Charisandrum, alter item Deliorum Archon, sed duobus annis post Charisandrum: quaeras igitur sintne iidem an diversi Archontes hi, et illi debitores. Quae res etsi diiudicari certo non potest, tamen nihil impedit, quominus iidem sint. Quod in Epigene apertum: sed Pyrrhaethus quoque post condemnationem potuit a Deliiis Archon creari, quum non constet, qui sub Atheniensium imperio condemnati deberent templo Attico (Atticum enim tum Delii Apollinis sacrum), eum non potuisse in Delo magistratu fungi. Nondum enim ea aetate Delus Atticae reipublicae pars fuit. Immo quo infensiores Delii Atheniensibus fuerunt, eo potuerunt libentius eum Archontem

admittere, qui sese Atheniensium inimicum prae-buisset. Talis autem fuit ille Pyrrhaethus, qui in multam incurrerat. Nam cum ceteris Amphictyones ex templo eiecerat et eictos verberibus affecerat, litibus haud dubie et iurgiis exortis, quod Delii templum sibi ereptum aegre ferebant: qua de re conferri possunt, quae dixi in Oec. civ. Ath. T. I. p. 441. Haec fuit illorum ἀσέβεια, similis Midiae impietati, quam illi irrogat Demosthenes. De nominibus ipsis non est quod moneam, nisi Ὀδοιτέλης formatum esse ut ὀδοπόρος. Patres condemnatorum Episthenes et Leucippus redeunt §. 10. ubi domus publicatae memorantur: non opinor, quod patrum res ob filios publicata erat; sed potius patres eiusdem cuius filii criminis damnati erant, ideoque eorum bona publicata sunt, quia ipsi erant exilio (ἀειφυγία) multati: quamquam una et altera domus potuit publicata ideo esse, quod multam non solvisset debitor (cf. §. 4.).

§. 10. *Domus Apollini sacrae.* Οἰκ[ίαι] ἐν Δῇ[λῳ] ἐ[ρε]ραι τοῦ Ἀπόλλωνος τ[οῦ] Δη[λίου]. Οἰκία ἐν Κολωνῳ, ἣ ἦν Εὐφάντου, ἥ γείτων Ἀλεξος. [τὰ] κεραμεῖα, ἀ [ἣ]ν Εὐφάντου, ο[ἱ]ς γε[ίτων] τὸ Βαλανεῖον τὸ Ἀρίστωνος ἐμ πεδίῳ. οἰκία, ἣ ἦν [Α]ευκίππου, ἥ [γ]ε[ίτων] Α. οἰκία, ἣ ἦν Ἐπισθένου, ἥ γείτων Πό. . . . Χαλκιδόν, ὃ ἦν [Α]ευκίππου, ὃ [γ]ε[ίτων] [α] τὰ τῶν οἰκία [οἰκία, ἣ ἦν Ἐπισθένου, ἥ γείτων] [αἱ ἦσαν Α]ευκίππου, [αἱ]ς γε[ίτων] οἰκία ἀ ἦν Εὐφάντου

Nunc tandem contigit hoc quoque caput magna ex parte restituere. Continentur domus Apollini sacrae, aut omnes aut plurimae ex bonis damnatorum, *Euphanti, Leucippi, Episthenis*; ex quibus secundus et tertius patres sunt multatorum (§. 9.), et hos patres arbitror exilio affectos esse archonte Charisandro, ut socios filiorum in Amphictyonibus violandis: cf. ad §. 9. et §. 4. ubi de bonis Episthenis publicatis. *Colonus* locus Deli satis notus. Vs. 33. AMN muta in AHN; vs. 34. primum Φ in Ξ. Aristonem Delium habes §§. 3. 7. Mox vs. 34. extr. ΕΥΦΩΝ muta in ΕΙΤΩΝ. Deinde Πό. potest Πόθος vel simile esse. Vs. 36. ΩΤΕΕΝΤΩΝΙ mutandum in ΩΓΕΙΤΩΝΑ; quid deinceps supplendum sit, non exputo. Sed vs. 38. ΑΙΞ manifesto est ΑΙΞ: quod si tenueris, intelliges litteras ΙΔΕΥ. ΙΓΓΟΛΙΞΓΕΦ continere haec: [ΑΙΗΞΑ]ΝΛΕΥ[Κ]ΙΠ ΡΟΛΙΞΓΕΙ[ΤΩΝ]. Postremo vs. 40. ultimum Κ muta in Φ.

159.

Athenis inter rudera haud longe ab urbe, ex schedis Fourmonti. Ed. in Oec. civ. Ath. Tab. VII. n. 15. et explicui T. II. p. 326-334.

[Textum vide in pag. seq.]

Fragmentum est tabulae, qua Amphictyones Atheniensium templi Apollinis in insula Delo opes successoribus traditas consignaverant: unde vs. 20. vox *προσπαρέδοσαν*. Ex scripturae forma, maxime quod diphthongus ΟΥ uno loco vs. 21. excepto plene scribitur, aliquot id Olympiadibus centesimā recentius esse collegeris, nec mihi errare videor,

ubi vs. 22. archontem Euaenetum (Olymp. 111, 2.) agnosco. Supplementa in dextera addidi, licet vs. 22. probabile reddat, plura perisse in sinistra. Figura = aut signum interpunctionis (:) aut pro eo spatium vacuum significat. Quae supersunt, ita emendo et suppleo:

K k 2

..... ΕΒΔΟΜΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΝ... Π... [ΟΦΔΟΟΣ ΚΑΙ Δ
 ΕΚΑΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΝ]..... ΕΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Α[ΕΚΑΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΝ
 ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΝΑ: ΗΙ.....
 ΑΣΤΑΤΟΙ=ΙΙΙ=ΠΡΟΣΤΩΙ.....
 5 ΣΤΑΘΜΟΝΕΚΑΣΤΗΣ ΠΙΔΡΙΞΟΝΑΣ ΤΑΥΡΟΜ..... [ΑΝΕΘΗ
 ΚΕΝΦ]Ι ΑΛΗΡΓΥΡΑΑΣΤΑΤΟΣ ΕΝ ΞΥΛΩ ΙΗΝ.....
 . Α]ΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΘΟΝ ΚΕΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΥΣ [ΧΡΥΣΟΥΝΕΧΩΝ ΠΡΟ
 ΜΕ]ΤΩ ΠΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣΗΛΩΜΕΝΟΣ ΑΣΤΑΤΟΣ [ΟΝ].....
 ΓΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΚΤΟΙ ΕΝ ΞΥΛΩ ΙΑΣ
 10 Κ]ΑΛΛΙΑΞΙ ΠΡΟΝΙΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α[Ν]ΕΘΗΚΕΝ..... ΣΤΛΕ
 Γ]ΓΙΛΕΣ ΕΠΙ ΚΤΟΙ ΕΚ ΞΥΛΩ ΙΑΣ ΝΙΚΙ [ΑΞΝΙΚΗΡΑΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟ
 Σ]ΑΝ[Ε]ΘΗΚΕΝ=ΗΙΙ=ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΥΣ.. ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΠΙ ΤΡ
 Α]ΠΕΙΗΙ=ΙΙΙ=ΑΤ. ΤΙΚΟΝ ΑΚΤΥΛΙΟΣ.....
 . ΟΣΣΙΑΝ ΡΟΥΣ ΥΠΕΡΓΥΡΩΜΕΝΟΣ ΚΥΜ[ΒΙΟΝ].....
 15 . VI=ΦΙΛΛΗΡΩΤΗ=ΠΑΛΛ=ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΙΑΛΗ.. ΤΡΙΤΗ ΦΙΑΛΗ.. Τ
 Ε]ΤΑΡΤΗ ΦΙΑΛΗ=ΗΓΕΜΩΤ[Η] ΦΙΑΛΗ=... [ΕΚΤΗ ΦΙΑΛΗ.. ΕΒΔΟΜΗ ΦΙ
 ΑΛΗ=ΝΑΑΔ=ΟΓΔΩΦ[Η] ΑΛΗ=ΝΔΔΔ=[ΕΝΑΤΗ ΦΙΑΛΗ... ΔΕΚΑΤΗ Φ
 ΙΑΛΗ=Ν=ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΦΙΑΛΗ=ΝΔ.. [ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΦΙΑΛΗ.. ΚΥΜΒΙΟ
 Ν] ΔΔΔΔ=ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΥΜΒΙΟΝ=ΔΔΔΔ.....
 20 ΠΡΟΣΠΑΡΕΔΟΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝ[ΕΞ].....
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣ ΟΛΚΗ=ΗΦΙΙ.....
 . Α]ΜΦΙΚΤΥΟΝ ΩΝΤΩΝ ΕΡΥΑΙ ΗΤΟ[Υ] ΑΡΧΟΝΤΟΣ..... ΑΡΙΘ
 ΜΩΙ ΗΣΤΑΘΜΩΙΚΛΙΞΙΑΝ ΡΑΝΡΙ[ΘΜΩΙ ΗΣΤΑΘΜΩΙ] - - - -
 . . . Α]ΡΙΟΜΟΝ ΗΣΤΑΘΜΟΚΚΑΙ ΦΙΑΛ - - - -
 25 . . ΑΡΙΟΜΩΙ ΗΣΤΑΘΜΩΙΚΑΙ ΕΙΤΙ - - - -
 - - - - ΤΟΙΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΙΣ - - - -
 - - - - ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΙ - - - -
 - - - - ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ - - - -

- (1) ἑβδομος καὶ δέκατος, σταθμὸν... Π... [ὄγ-
 δος καὶ δ
 (2) ἑκατος, σταθμὸν] ἑνατος καὶ δ[έκατος,
 σταθμὸν
 (3) εἰκοστῆς, σταθμὸν [ΗΗ]ΗΙ - - - -
 (4) ἄστατοι, ΙΙΙ. πρὸς τῷ - - - -
 (5) σταθμὸν ἐκάστης ΠΔΓ ἴσον, ἅς Ταυρομ.....
 ... [ἀνέθ-
 (6) κεν φ]ιάλη [ἀργυρᾶ ἄστατος ἐν ξύλῳ, ἦν.....

 (7) . Α]θηναῖος ἀνέθηκε. στέφανος χρυσοῦς [χρυσοῦν
 ἔχων. προ-
 (8) μετωπίδιον, προσηλωμένος, ἄστατος, [ὄν.....
 (9) . Α]θηναῖος ἀνέθηκεν. σ[τ]λεγγίδες ἐπὶ τῆς κτοί ἐν
 ξύλῳ, ἅς.
 (10) Κ]αλλίας Ἰπποκρίτου Α]θηναῖος ἀ[ν]έθηκεν.....
 στλε-
 (11) γ]γίδες ἐπὶ τῆς κτοί ἐν ξύλῳ, ἅς. Νικί[ας] Νικηράτου
 Α]θηναῖο-
 (12) ε] ἀν[έ]θηκεν ΠΙΙΙ, καὶ στέφανος χρυ[σοῦς].. ἀργύ-
 ριον ἐπὶ τρ-
 (13) ἀ]πέξη ΤΤΤ, Ἀττικόν. δακτύλιος - - - -
 (14) . ος σιδηροῦς ἐπηργυρωμένος. κυμ[βίον] - - - -
 (15) ... φιάλη πρώτη ΠΔΔΔ δευτέρα [φιάλη - - τρίτη
 φιάλη - - τ-
 (16) ε]τάρτη φιάλη, Η πέμπτη [η] φιάλη - - [ἑκτη φιάλη
 - - ἑβδόμη φ-
 (17) ἀ]λη ΠΔΔΔ ὀγδόη φ[ι]άλη ΠΔΔΔ [ἐνάτη φιάλη
 - - δεκάτη φ-
 (18) ιά]λη Π ἐνδεκάτη φιάλη ΠΔ - [δωδεκάτη φιάλη
 κυμβίον-

- (19) ν] ΔΔΔΔ δεύτερον κυμβίον ΔΔΔΔ - - - -
 (20) ... προσπαρέδωκε[αν] Ἀμφικτύον[ες] - - - -
 (21) ... στέφανος χρυσοῦς, ἑλκή Η... - - - -
 (22) .. Α]μφικτύωνων τῶν ἐπ' [Ε]ῖαι[ν]έτα[υ] ἀρχοντος
 ἀριθ-
 (23) μῶ] ἡ σταθμῶ, καὶ σιδηρᾶ ἀριθμῶ ἡ σταθμῶ
 - - - -
 (24) ... ἀριθμὸν ἡ σταθμὸν, καὶ φιάλ - - - -
 (25) .. ἀριθμῶ ἡ σταθμῶ, καὶ εἴ τι - - - -
 (26) - - - - τοῖς Ἀμφικτύουσιν - - - -
 (27) - - - - ἀρχοντος καὶ τῷ - - - -
 (28) - - - - ἀντίγραφα - - - -

Primum enumerantur res nescio quac, numero
 ut videtur viginti, ponderatae, deinde non ponde-
 ratae tres vs. 4. Sequitur πρὸς τῷ, quod locum in-
 dicasse videtur, ubi fuerunt, quae deinceps enu-
 merantur. Vs. 6. ξύλον est ligneum receptaculum.
 Vs. 7. sqq. nota Athenienses non secundum pagos
 nominari, sed simpliciter dici Α]θηναῖος: quippe quod
 de rebus extra Atticae fines dedicatis agitur: in
 Attica Athenienses ex demis denominantur. Προ-
 μετωπίδιον est frontale equorum, asinorum, tauro-
 rum: quidni tamen etiam hominum? Cf. de voce
 Intt. Polluc. I, 140. Eam coronam cum frontali a
 sese gestam dedicaverit architheorus Atticus. Ad-
 duntur vs. 9. στλεγγίδες, non nunc strigiles, sed or-
 namenta capitis in formam pectinum: unde victo-
 ribus praemio dantur, Xenoph. Cyrop. I, 2, 10.
 ubi v. Schneider. Hinc dicitur στεφανοῦσθαι στλεγ-
 γίδι (cf. Sosibium ap. Athen. XV, p. 674. A. et ibi
 Casaub. Hippolochum ap. Athen. IV, p. 128. C. E.).

Easdem diis dedicatas esse exemplum Sybaritarum docet (Athen. XIII, p. 605. B.). Pollux VII, 179. sic interpretatur: *δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι*, Schol. Aristoph. Eqq. 577. Phot. Suid. χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν: gestabant tamen eas etiam viri, maxime theori. Heraclides Tarentinus ap. Erotian. *στλεγγίδες, χρυσᾶ ταινίδια, οἷς χρῶνται τινες τῶν θεωρῶν*. Igitur eas haud dubie architheori dedicarant: et *Calliam Hipponici* f. Socratis aequalem probabile est post restituta Olymp. 88, 3. Deliaea sollemnia (v. ad n. 158.) aliquo anno architheoria functum esse. Ceterum vs. 9. 11. dedi *ἐπίτηκτοι*: quippe in bracteis illarum *στλεγγίδων* expressa emblemata erant (cf. ad n. 150. §. 21.). Vs. 11. prodit *Nicias*, cuius architheoria Deliaea apparatu maximo insignis fuit (Plutarch. Nic. 3.): ea, si recte auguror, Olymp. 90, 3. fuit. Nam Plutarcho teste ante eum iam plures theoriam in Delum duxerant: restituta autem sollemnia Olymp. 88, 3. erant, et redibant quinto quoque anno: de minoribus enim sollemnibus annuis in tanto apparatu non cogitandum; igitur ante Olymp. 90, 3. Niciae theoria statui vix potest: et Olymp. 91, 3. Nicias in Sicilia fuit. Vs. 12. numerum *ΓΙΙΙ* (VIII) ex probabilitate constitui, ut reliquos in hac inscriptione numeros: certa enim his in rebus erui ex Fourmónti sordibus nequeunt. Mox habes *pecuniam apud mensularios*: cf. n. 158. Addi-

tur *Atticam* eam esse, quod res Deliacae enumerantur. Vs. 14. *ferreum* quiddam memoratur, quod vidit Buttmannus; potest crateris basis fuisse; fuit autem id vas *argenteis* laminis variatum. ΥΠΕΡΓ mutavi in ΕΓΗΡΓ: nam vox *ὑπεργυρωμένος* in hoc nexu ferri nequit. De *κυμβίοις*, quibus in sacris utebantur, v. Athen. XI, p. 481–482. Sequuntur phialae numero ut videtur duodecim: pondera restitui, ut potui. Vs. 18–19. fortasse fuit *κυμβίον* *πρῶτον*, sequente tum *δύτερον* *κυμβίον* (cf. vs. 15.). Et hucusque quidem procedunt ea, quae Amphictyones a prioribus accepta tradiderant: addita erant, quae ab ipsis collecta tradiderant successoribus: quod significatur voce *προσπαρέδοσαν*. Cf. tabulas Quaestorum Minervae. Vs. 21. *ἄλκη* idem est quod *σταθμόν*, ut passim, maxime in Asianis titulis. Vs. 22. novum recensum incipi, et vacuum spatium docet ante eum versum relictum, et archontis designationio: igitur in sinistra plura perisse supra dixi, quod ante primam vocem *Ἀμφικτυόνων* uberior formula suppleatur necesse est. Sed omnia indē ab eo versu ita mutilata sunt, ut nullus restitutioni locus relictus sit: de formula *ἀριθμόν ἢ σταθμόν* cf. n. 150. 151. princ. Vs. 28. in voce *ἀντίγραφα* latet fortasse hoc, Amphictyones donariorum recensum inscripsisse tabulis; cf. n. 102. *ἀναγράφαι δὲ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς ταμίαις ἀντίγραφα τῶν συνθηκῶν εἰς στήλην λαδίνην* etc.

160.

Marmor altum Brit. ped. 3, poll. 7. latum ped. 1, poll. 8. olim Athenis in arce: unde Chaudleri opera allatum est Societati, qui dicuntur *Dilectanti*; nunc in Mus. Brit. Spat. VI, n. 26. Primus aeri incisum edidit Chaudlerus, eamque tabulam parum accuratam posthac inseruit Inscript. Graec. P. II. n. 1. addito textu minusculis expresso et Latina translatione (p. 37–39.) ac Syllab. p. XIV. notis plane inutilibus. Accuratius deinde examinato lapide textum cum explicatione docta Guil. Wilkins addidit libro, qui inscriptus: *Atheniensia, or Remarks on the Topography and Buildings of Athens*, Lond. 1816. 8. p. 195–218. promissamque ibi tabulam aeri incisam edidit in *Rob. Walpolii Memoirs* p. 580 sqq. cum introductione notisque maximam partem prioribus, notisque aliquot Walpolii. Observavit aliquid de hoc marmore Viscontus Mus. Pio-Clem. T. IV. p. 89. quod repetiit in Litt. ad Canovam et duabus Comment. de coll. Elgin. p. 114 sq. Textum ex Chaudlero minusculis dedit Schneider. ed. Vitruv. T. II. p. 259 sqq. cum notis non optimis. Postremo eximie de hoc marmore meruit Müllerus noster *De Minervae Poliadis sacris et aede* p. 46–56. iure a Wilkinsii rationibus discedens. Idem quum marmor postea inspexisset in neglecto olim statu repertum (cf. Clark. Itin. P. II. S. II. p. 594.) et aliquatenus oblitteratum (vide Barthelem. Mem. Acad. Inscr. T. XLVIII. p. 348.) nec commode collocatum, pauca inde enotare potuit, quae suis locis assero. Legentium usibus ut consulerem, addidi tabulas aeri incisas: *Fig. I. ichnographiam* ex Stuarto et Müllerero ductam cum paucis meis et Hirtii immutationibus; *Fig. II. III. sectiones* templi ab Hirtio factas; deinde *Fig. IV. V. VI. VII. orthographias* a Müllerero delineatas et a me ad nostram rationem correctas, ut statum templi, qui in titulo describitur, demonstrarem: in quibus quattuor figuris partes plane deficientes punctis, non perfectas lineis interruptis significavi; praeterea ubi tantum antepagmenta desunt, *legem* induxi umbram, si intus desunt, lineis rectis, si in exteriori aedis parte, obliquis. Haec omnia ad communem mensuram redigi curavi: mensura est Attica; Atticus autem pes Anglicos pollices, quibus utitur Stuartus, continet 12, 137. Addidi *Fig. VIII–XVI. varias operis partes*, de quibus dicitur suis locis. Has figuras complectuntur *tabulae interpositae* p. 265. 267. 269. Ceterum in universa inscriptione explicanda plurimum adiutus sum Hirtii nostri eximia peritia, quocumque orebro de illa sermone summo cum fructu contuli.

	ΕΡΙΣΤΑΤΑΙ ΤΟ ΝΕΟΤΟ ΕΝ ΠΟΛΕΙ ΕΝ ΗΟΙΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΛΛΑ ΜΑΒΡΟΣ ΕΥΝ	
	ΕΞΕΚΕΦΙΣΙΕΥΣ ΧΑΡΙΑ ΔΕΞΑΛΡΥΛΕΘΕΝ ΔΙΟ ΔΕΞΕΚΕΦΙΣΙΕΥΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ	
	ΦΙΛΟΚΛΕΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΛΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΕΤΕ ΑΡΧΟΣ ΚΥΔΑΘΕΝΑΙΕΥΣ	
	ΤΑΔ] ΕΑΝ ΕΛΡΑΦΞΑΝ ΕΡΛΑΤΟΝ ΕΟΗΟΣ ΚΑΤΕΛΑΒΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΤΑΤΟΦΞΕ	
5	ΦΙΞ] ΜΑΤΟ ΔΕ ΜΟΗΟ ΕΡΙΛΕΝΕΞ ΕΙΡΕΝΕΧΞ ΕΡΛΑΣ ΜΕΝΑ ΚΑΙ ΗΜΙΕΡΛΑ ΕΡΙΔΙΟ	5
	Κ] ΛΕΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΕΚΡΟΡΙΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΕΥΟΣ ΕΞ ΕΠΡΟΤΕΣ ΕΡΙΤΕΣ ΒΟΛΕΣ	
	ΗΕΙΝΙΚΟΦΑΝΕΣ ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΣ ΕΠΡΟΤΟΣ ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΕΝ	
	ΤΟ ΝΕΟΤΑ ΔΕ ΚΑΤΕΛΑΒΟΜΕΝ ΗΜΙΕΡΛΑ ΤΟΥΤΟΝ ΗΕΚΑΣΤΟ ΟΥΚ ΕΧΞ ΕΡΛΑ	
	ΕΡΙΤΕΙΛΟΝΙΑΙΤΕΙ ΠΡΟΣΤΟ ΚΕΚΡΟΡΙΟ ΣΤΑΙ ΗΟ ΗΑΡΜΟΣ ΗΟ ΗΕΤΕΡΟΣ ΟΥΔΕ	
10	ΠΙΝΘΟΣ ΑΘΕΤΟΣ ΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑ ΗΟΙΟΡΙΣ ΘΕΝ ΗΑΡΜΟΙ	10
III	ΡΟΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΡΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟ	
	ΤΡΙ ΗΜΙΠΟΔΙΟΣ ΔΕΞ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ	
	ΜΑΣΧΑΛΙΑΙΑΝ ΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑΠΟΔΑ ΤΟΥΤΟΝ ΗΕΚΑΣΤΟ ΟΥΚ ΕΧΞ ΕΡΛΑ	
I	ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΤΡΙΟΝ ΣΤΑΙ ΗΟ ΗΑΡΜΟΣ ΗΟ ΗΕΤΕΡΟΣ ΟΥΔΕ	
15	ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΗΟΙΟΡΙΣ ΘΕΝ ΗΑΡΜΟΙ	15
	ΕΡΙΚΡΑΝΙΤΙΔΑΣ ΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑΠΟ ΤΕΤΡΑΠΟΔΕΣ ΜΕΚΟΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟ	
Π	ΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΔΕΞ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ	Π
	ΤΡΙΟΝ ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΤΟΥΤΟΝ ΗΕΚΑΣΤΟ ΟΥΚ ΕΧΞ ΕΡΛΑ	
	ΛΟΝΙΑΙΑΝ ΜΕΚΟΣ ΗΕΠΤΑΠΟΔΑ ΣΤΑΙ ΗΟ ΗΑΡΜΟΣ ΗΟ ΗΕΤΕΡΟΣ ΟΥΔΕ	
20	I] ΠΛΑΤΟΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΗΟΙΟΡΙΣ ΘΕΝ ΗΑΡΜΟΙ	20
	ΤΡΙΟΝ ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΠΕΝΤΕΠΟΣ ΜΕΚΟΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΣ	
	ΛΟΛΥΛΟΣ ΕΙΛΙΘΟΣ ΑΘΕΤΟΣ ΑΝΤΙΜΟ I ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΣ	I
	I] ΡΟΣΤΑΙΣ ΕΡΙΚΡΑΝΙΤΙΣΙΝ ΜΕΚΟΣ ΤΟΥΤΟ ΑΡΛΟΣ ΗΟ ΗΑΡΜΟΣ ΗΟ ΗΕΤΕ	
25	ΔΕΚΑΡΟΣ ΗΥΦΟΣ ΤΡΙΟΝ ΡΟΣ ΚΑΙ ΗΟΙΟΡΙΣ ΘΕΝ ΗΑΡΜΟΙ	
	ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΛΕΙΣ ΑΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑΠΟΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ	25
	ΑΝΤΙΜΟΡΟΤΟΙΣ ΕΡΙΣΤΥΛΙΟΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΑ	
II	ΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑΠΟΔΕ Π]ΛΑΤΟΣ ΠΕ]Ν ΠII ΛΕΙΑ ΕΚ ΠΕΡΟΙΕ ΜΕΝΑ ΑΝΕΥΚΑΤΑ	II
	ΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟ ΤΟΜΕΣ	
	ΚΙΟΚΡΑΝΟΝ ΑΘΕΤΟΝ Π ΗΕΤΕΡΟΝ ΜΕΛΕΘΟΣ ΤΟ ΑΥΤΟΝ	Π
30	I ΜΕΤΟΠΟΝΤΟΣ ΕΞΟΜΕΝ[ΟΝ] ΚΥΜΑΤΙΟ ΚΑΙΑΣ ΤΡΑΛΑΛΟ ΗΕΚΑΤΕΡΟ	30
	ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΗΜΙΠΟ[ΔΙΟΝ ΠΑΧΟΣ] ΑΤΜΕΤΟΣ ΑΝΤΕΤΤΑΡΕΣ ΠΟΔΕΣ	
	ΤΡΙΟΝ ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΗΕΚΑΣΤΟ	
	ΕΡΙΣΤΥΛΙΑ ΑΘΕΤΑ Μ[ΕΚΟΣ ΟΚΤ]Ο II ΗΕΤΕΡΟΙΝ	II
Π	ΠΟΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΥΟΙΝ[ΠΟΔΟΙΝ] ΑΤΜΕΤΟΙ ΕΞΑΝΤΟ ΚΥΜΑΤΙΟ ΤΕΤΤΑΡΕΣ	
35	ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ[ΔΙΠΟΔΑΣ] ΠΟΔΕΣ ΤΟ ΔΕ ΑΣΤΡΑΛΑΛΟ ΟΚΤΟ ΠΟΔΕΣ	35
	ΕΡΙΣΤΥΛΙΑ ΑΝΟΟΝΤΑ[ΕΔΕ] I ΗΕΤΕΡΟ	I
	ΕΠΕΡΛΑΣ ΑΣΘΑΙ ΜΕΚΟΣ ΟΚΤΟΠΟ ΤΟ ΚΥΜΑΤΙΟ ΤΡΙ ΗΜΙΠΟΔΙΑ ΑΤΜΕΤΑ	
III	ΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΥΟΙΝ ΠΟΔΟΙΝ ΚΑΙ ΠΑ ΑΣΤΡΑΛΑΛΟ ΤΕΤΤΑΡΕΣ ΠΟΔΕΣ	III
	ΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΔΙΠΟΔΑ I ΗΕΤΕΡΟΝ	I
40	ΤΟ ΔΕ ΛΟΙΠΟ ΕΡΛΟΝ ΑΠΑΝΤΟΣ ΤΕΝ ΜΕΝ ΛΕΙΑΝ ΕΡΛΑΣΙΑΝ ΕΡΛΑΣΤΟ	40
	ΕΛΚΥΚΛΟΙ ΑΡΧΕΙ ΗΟ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΟΣ ΤΟ ΔΕ ΚΥΜΑΤΙΟ ΑΡΛΟΙ ΠΟΔΕΣ ΕΞΑΝ ΗΕΧΞ	
III	ΛΙΘΟΣ ΠΡΟΣ ΗΟΙΤΑ ΣΟΙΑ ΚΑΙ ΕΤΕΘΕ ΚΑΙ ΗΜΙΠΟΔΙΟΝ ΑΣΤΡΑΛΑΛΟ ΑΡΛΟΙ	III
	ΕΡΙΤΟΝ ΕΡΙΣΤΑΤΟΝ ΤΟΥΤΟΝ ΠΟΔΕΣ ΟΚΤΟ	
	ΤΟΝ ΚΙΟΝΟΝ ΤΟΝ ΕΡΙΤΟΤΟΙΧΟ ΗΕΤΕΡΟ	
45	ΤΟ ΠΡΟΣΤΟ ΠΑΝΔΡΟΣ ΕΙΟ ΚΥΜΑΤΙΟ ΕΧΞ ΠΟΔΕΣ ΑΡΛΟΙ	45
III	ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΚΙΟΝΟΝ ΑΣΤΡΑΛΑΛΟ ΟΚΤΟ ΠΟΔΕΣ	III
	ΑΤΜΕΤΑ ΕΚΤΟ ΕΝΤΟΣ ΑΝΘΕ I ΗΕΤΕΡΟΝ	I
	ΜΙΟ ΕΚΑΣΤΟ ΤΟ ΚΙΟΝΟΣ ΤΡΙΑ ΗΜΙΠΟΔΙΑ ΗΜΙΕΡΛΟΝΤΕΣ ΛΕΙΑΣ ΕΡΛΑΣΙΑΣ	
50	ΕΡΙΣΤΥΛΙΟ ΟΚΤΟ ΠΟΔΟΣ ΤΟΝ ΑΡΟΤΕΣΣΤΟΑΣ ΜΕΚΟΣ ΕΤΕΤΡΑΠΟ	50
	ΕΡΙΤΟΤΟΙΧΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΝΟΤΟΝ ΔΑΣ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ	III
	ΚΥΜΑΤΙΟΝ ΕΣΤΟΣ ΕΞΟΕΔΕ ΠΑΛΑΣΤΑ ΛΕΙΑ ΕΚ ΠΕΡΟΙΕ ΜΕΝΑ	
	ΕΡΙΘΕΝΑΙ ΑΝΕΥΚΑΤΑ ΤΟΜΕΣ	
	ΤΑ ΔΕ ΑΚΑΤΑΧΕΕΣΤΑ ΚΑΙ ΛΟΝΙΑΙΑ ΕΡΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑΣΙΝ ΤΕΜ	
55	ΑΡΑΒΔΟΤΑ ΠΡΟΣ ΗΕΟ ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΡΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ	II
	ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΝΟΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΗΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ	55
	ΑΝΕΜΟ ΑΚΑΤΑΧΕΕΣ ΤΟΝ ΠΕΝΤΟΕΝΤΕΙ ΠΡΟΣΤΑΣΕΙ	
	ΠΕΝΤΟΕΝΤΕΙ ΠΡΟΣΤΑΣΕΙ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΑ	
60	ΤΕΙ ΠΡΟΣΤΟΙ ΚΕΚΡΟΡΙΟΙ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟ ΗΕΤΕΡΟ ΗΕ ΛΕΙΑ ΜΕΝ ΕΡΛΑ	
	ΤΟΣ ΟΡΘΟΣ ΤΑΤΑΣ ΑΚΑΤΑ ΣΙΑΣ ΕΝ ΕΡΛΑΣΤΟ ΤΟ ΔΕ ΚΥΜΑΤΙΟΝ	
	ΤΟ ΔΕ ΗΕΤΕΡΟ ΑΡΛΟΝ ΚΥΜΑΤΙΟ ΤΡΕΣ	60

	ΧΞΕΣΤΟΣΕΚΤΟΕΧΞΟΘΕΝΕΛΚΥΚΛΟΙ ΠΛΕΝΤΟΝΕΝΤΕΙΠΡΟΣΤΑ ΞΕΙΤΕΙΠΡΟΣΤΟΙΚΕΚΡΟΠΙΟΙ ΤΑΣΞΕΡΕΑΣΗΑΡΑΣΑΣ 65 ΑΡΡΑΒΔΟΤΟΣΤΑΝΘΘΕΝ ΤΟΣΚΙΟΝΑΣΑΡΑΒΔΟΤΟΣΗΑΡΑΝΤΑΣ ΠΛΕΝΤΟΝΕΡΙΤΟΤΟΙΧΟΤΕΝΚΡΕΡΙΔΑΕΛ ΚΥΚΛΟΙΗΑΡΑΣΑΝΑΚΑΤΑΧΞΕΣΤΟΝ ΤΟΤΟΙΧΟΤΟΕΚΤΟΣΑΚΑΤΑΧΞΕΣΤΑ 70 ΛΟΛΛΥΛΟΙΘΟΤΕΤΡΑΠΟΔΙΑΞ ΠΙΙ ΤΟΕΝΤΟΙΠΡΟΣΤΟΜΙΑΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΙΑΞ ΔΝ . . . ΤΕΞΕΡΑΞΕΤΑΔΟΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΙΑΞ 75 ΤΟΠΡΟΣΤΟΛΑΙΜΑΤΟΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΙΑΞ ΕΝΤΕΙΠΡΟΣΤΑΞΕΙΤΕΙΠΡΟΣ ΤΟΟΥΡΟΜΑΤΟΣ ΤΟΜΒΟΜΟΝΤΟ[ΟΥ]ΕΧΟ 80 ΑΘΕΤΟΝ ΤΕΞΕΡΟΡΟΦΙΑΣΞΦΕΚ[ΙΞ]ΚΟΣ ΚΑΙΗΙΜΑΝΤΑΣΑΘΕΤΟΣ ΕΡΙΤΕΙΠΡΟΣΤΑΞΕΙΤΕΙΠΡΟΣΤΟΙ ΚΕΚΡΟΠΙΟΙΕΔΕ 85 ΤΟΣΙΘΟΣΤΟΣΟΡΟΦΙΑΙΟΣΤΟΣ ΕΡΙΤΟΝΚΟΡΟΝΕΠΕΡΛΑΣΑ ΙΙΙ ΞΘΑΙΑΝΘΘΕΝΜΕΚΟΣΤΡΙΟΝ ΚΑΙΔΕΚΑΠΟΔΟΝΠΛΑΤΟΣΕΡΝΤΕ ΠΟΔΟΝ 90 ΤΑΣΚΑΙΧΑΣΤΑΣΕΡΙΤΟΙΞΕΡΙ ΣΤΥΛΙΟΙΞΕΧΞΕΡΛΑΣΑΣΘΑΙ ΕΔΕΙ . . . ΙΙΘΙΝΑΠΑΝΤΕΛΟΣΕΧΞΕΡΛΑΣΜΕΝΑ ΗΑΧΑΜΑΙ 95 ΠΙΝΘΟΙΤΕΤΡΑΠΟΔΕΞΜΕΚΟΣ ΠΛΑΤΟΣΔΙΠΟΔΕΞΡΑΧΟΣ ΔΙ ΤΡΙΟΝΗΜΙΠΟΔΙΟΝΑΡΥΘΟ ΜΑΣΧΑΙΙΑΙΑΜΕΚΟΣΤΕΤΡΑ Ι ΡΟΣΠΛΑΤΟΣΤΡΙΠΟΣΡΑΧΟΣ 100 ΤΡΙΟΝΗΜΙΠΟΔΙΟΝ	ΠΟΔΕΞΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝΤΟΔΕΑΣΤΡΑ ΛΑΛΟΑΡΛΟΙΠΟΔΕΞΕΡΝΤΕ ΕΡΙΤΟΝΤΟΙΧΟΝΤΟΝΠΡΟΣΤΟΓΑΝΔΡΟΣΞ ΜΕΚΟΣΗΕΠΤΑΠΟΔΟΝΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟ 65 ΠΛΑΤΟΣΤΡΙΟΝΠΟΔΟΝΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΗΕΜΙΕΡΛΟΝΤΕΞΛΕΙΑΞΕΡΛΑΣΙΑΞ ΜΕΚΟΣΗΕΚΠΟΔΟΝΠΛΑΤΟΣΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝΚΑΙΓΑΛΑΣΤΕΞΡΑΧΟΣΕΡΝΤΕ ΡΑΛΑΣΤΟΝΚΑΙΤΟΝΤΟΙΧΟΝΤΟΝΠΡΟΣ ΤΟΓΑΝΔΡΟΣΕΙΟ 70 ΤΟΥΤΟΑΣΤΡΑΛΑΛΟΑΤΜΕΤΟΙΠΟΔΕΞ ΕΡΝΤΕ ΑΙΕΤΙΑΙΟΙΤΟΝΑΡΟΣΤΕΞΣΤΟΑΣΜΕΚΟΣ ΠΙ ΗΕΠΤΑΠΟΔΕΞΠΛΑΤΟΣΤΡΙΟΝΠΟΔΟΝ ΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΡΑΧΟΣΠΟΔΙΑΙΟΙ 75 ΗΟΥΤΟΙΗΕΜΙΕΡΛΟΙ ΗΕΤΒΡΟΜΕΚΟΣΕΡΝΤΕΠΟΔΕΠΛΑΤΟΣ ΙΙ ΤΡΙΟΝΠΟΔΟΝΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΡΑΧΟΣ ΡΟΔΙΑΙΟΙΗΕΜΙΕΡΛΟΙ ΛΕΙΞΑΕΡΙΤΟΣΑΙΕΤΟΣΠΛΑΤΟΣ 80 ΕΡΝΤΕΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝΜΕΚΟΣΤΕΤΤΑ ΡΟΝΠΟΔΟΝΚΑΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΡΑΧΟΣ ΡΟΔΙΑΙΑΤΕΝΛΕΙΑΝΕΡΛΑΣΙΑΝ Ι ΕΚΕΡΕΠΟΙΕΜΕΝΟΝ ΗΕΤΕΡΟΝΗΕΜΙΕΡΛΟΝΤΕΞ 85 Ι ΛΕΙΑΞΕΡΛΑΣΙΑΞ ΟΥΡΑΙΙΘΙΝΑΙΜΕΚΟΣΟΚΤΟΠΟΔΟΝ ΚΑΙΡΑΛΑΣΤΕΞΠΛΑΤΟΣΕΡΝΤΕ ΙΙΙ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝ 90 ΤΟΥΤΟΝΤΑΜΕΝΑΛΛΑΕΧΞΕΡΕΠΟΙ ΕΤΟΣΕΤΑΙΥΛΑΔΕΕΔΕΙΤΟΣΕΙΘΟΣ ΤΟΣΜΕΛΑΝΑΣΕΝΘΕΝΑΙ ΟΣΤΟΙΗΥΠΕΡΟΥΡΟΙΤΟΙΠΡΟΣΕΟ Ι ΗΕΜΙΕΡΛΟΝ ΤΟΙΒΟΜΟΙΤΟΙΤΟΟΥΕΧΟΙΙΘΟΙΠΕΝ 65 ΤΕΛΕΙΚΟΙΜΕΚΟΣΤΕΤΡΑΠΟΔΕΞ ΙΙΙ ΗΥΦΟΣΔΥΟΙΝΠΟΔΟΙΝΚΑΙΓΑΛΑΣΤΕΞ ΡΑΧΟΣΠΟΔΙΑΙΟΙ Ι ΗΕΤΕΡΟΣΤΡΙΠ[ΟΣ] 100
--	--	--

Inscriptio versibus plane disparibus nec στοι-
χηδὸν scripta est. Memorabilis ea aetate forma A,
pro qua Chandl. A; spiritus raro omissus: ΟΥ non
habetur, nisi in οὐκ et οὐτος; pro εἰ constanter E
est in εἰργασται et similibus (neque enim ἡργασται
legendum videtur ut ἡργάζετο n. 162.), etiam in
ἐπιδείναι, ἐνδείναι, εἶδει, nisi quod col. I. vs. 92. col. II.
vs. 92. est ΕΔΕΙ: rursum in aliis, ut λείος, constans
est EI. Nam in his rebus variant tituli: ut n. 147.
εἰ semper scribitur EI, excepto vs. 1. nomine ΚΛΕ
ΛΕΝΕΞ, quod Κλειγένης esse (cf. p. 221.) nunc ma-
gis mihi persuasi, quum videam hoc nomen prae-
bere Aristophanem Ran. 721. Numeros margina-
les, quorum vim primus Viscontus perspexit, Wilk.
notat partim legi non posse: omnes tamen, opinor,
in nostro textu recte scripti sunt; ponuntur autem
ut plurimum ad medium eum, quo pertinent, ar-
ticulum, etiam initio aut sub finem; tamen eos in
textu minusculis expresso ut plurimum perspicuita-

tis causa in singulorum capitum initio posui. Apo-
graphi nostri fundum constituit tabula Wilkinsiana:
in qua quae litterae punctis scriptae sunt, eas un-
cis seclusi, exceptis iis, quas Chandlerus plenis
ductibus delineatas dederat: et ex huius quidem de-
lineatione intelligitur, col. I. vs. 27-34. versuum
fines magnam traxisse labem. Ceterum Chandleria-
nam varietatem non omnem addidi, quod ex ea re
nullus potest fructus percipi. Quae ex diversis
lectionibus notatu digna visa, ut nostrum exem-
plum quomodo constitutum sit intelligatur, haec
sunt. Col. I. vs. 19. impositam primae litterae li-
neolam ex Chandl. addidi. Vs. 42. Chandl. ΙΟΛΑ
ΚΑΙΕΡΛΟΣΞ, Müll. ΙΟΙΑΚΑΙΕΤΛ.. Ibid. ex Chandl.
marginalem numerum ΙΙΙ in sinistrae columnae mar-
gine sinistro posui; ap. Wilk. est in dextrae mar-
gine sinistro ad vs. 41. Vs. 70. Chandl. ΙΟΛΛΥΛΟ,
Wilk. ΙΟΛΛΥΛΟ, Müll. ΛΟΛΛΥΛΟ, supra appo-
sita lineola, quam Wilk. inferius appositam dicit:

ea utrinque apponenda conciliaveris diversitatem lectionis; idque feci. Vs. 71. Chāndl. in fine solum **TONIN** obscuratum praebet, Müll. **ΠΡΟΞΙΟΝΙ**, quattuor ultimas litteras insuper ut incertas notans. Vs. 72. extr. N ex Chāndl. addidi. Vs. 75. Chāndl. **ΤΟΑΛΔΟΜΑΤΟΞ**. Vs. 79. Wilk. **TON**: dedi ex Chāndl. **TOM**: ibid. Chāndl. **ΤΟΘΕΟΤΟ**, sed obscuris litteris. Vs. 87. in margine III an IIII sit, Müll. dicit distingui non posse: tamen Chandlerum et Wilkinsium puto recte legisse III. Vs. 92. puncta non habet Chāndl. Vs. 97. extr. Chāndl. **ΑΡΙΟΜΟ**, Wilk. in tabula **ΑΓΟΜΑΤ.**, quod etiam Müll. ex marmore enotavit: sed in impresso textu Wilk. **ΑΓΟΜΑΤΑΙ** legendum ex nupera marmoris inspectione (nova annotat; postremo ex Rosii schedis mecum communicatis intellexi, in marmore diserte esse **ΑΡΥΟΜΟ**, idque ipsum nunc Wilkinsium agnoscere: igitur hoc dedi. *Col. II.* vs. 44. Wilk. **HETEPON**: retinui Chandlerianum **HETEPO** cum Müllerero, qui neutrum in lapide satis dignosci posse nunciat. Vs. 53. bis Wilk. **TEN**: **TEM** dedi ex Chāndl. Vs. 58. in vitio Chāndl. Wilk. consentiunt: recte Müll. in lapide notat legi **ΕΡΛΑΞΙΑ ... ΕΡΛΑΞΤΟ**: scribendum est enim **[ΕΧΞ]ΕΡΛΑΞΤΟ**. Vs. 60. consentiunt Chāndl. Wilk. at Müll. legebat **ΑΡΑΟΙΞΚΥΜΑΤΙΟ**, sed **ΙΞ** ut incertum notans. Vs. 63. Chāndl. **ΓΑΝΔΡΟΞΟ**. Vs. 69. Chāndl. Wilk. **ΚΑΙΤΟΝ**: Müll. notat legi haec non posse; potuisse esse **ΚΑΤΑΤΟΝ**. Vs. 71. Chāndl. **ΑΤΜΕΤΟ**. Vs. 84. Wilk. **ΕΚΓΕΡΟΙΕΜΕΝΟΝ**, Müll. **ΕΚΓΙΓ . Ι . ΜΓ**, Chāndl. **ΗΕΜΙΕΡΑΟΙΕ**. Vs. 86. in margine Wilk. II: dedi I ex Chāndl. Vs. 95. Chāndl. **ΘΥΞΟ**.

Templum Minervae Poliadis, de quo historica collegit Müllerus (p. 18–21.), sanctissimum Athenarum delubrum, captis a Persico exercitu Athenis Olymp. 75, 1. crematum est (Herodot. Pausan.); cuius instauratio post Periclem coepta, et Olymp. 92, 4. nondum absoluta erat, sed deficiebant adhuc permulta, quorum partem hic titulus complectitur. Mox idem nuper demum perfectum incendio correptum esse dicitur Olymp. 93, 3. auctore chronologo, qui Xenophontem interpolavit, *Hell. I, 6, 1. τῷ δ' ἐπιόντι ἔτει, [ὃ ἢ τε σελήνη ἐξέλιπεν ἐσπέρας καὶ ὁ παλαιὸς τῆς Ἀθηνᾶς νεὼς ἐν Ἀθήναις ἐνεπρήσθη, Πίτιος μὲν ἐφορεύοντας, ἄρχοντας δὲ Καλλίου Ἀθήνησιν.]* Quae quum Wilkinsius nescio quomodo ad Hecatompodon rettulisset, Müllerus concedit quidem de Poliadis templo dicta esse, sed falsa iudicat: non enim templum nuperrime instauratum posse *παλαιὸν* dici, sed errasse glossematis auctorem, Callia s. Calliade archonte Olymp. 75, 1. cum Callia archonte Olymp. 93, 3. confuso; et ineptum esse illud *ἐσπέρας*. Mihi hoc non credibile; neque ullam difficultatem in chronologi verbis video. Nam praeterquam quod constat Olymp. 93, 3. in illis locis lunae defectionem plenam accidisse, qua de re Petavius dixit, additumque illud *ἐσπέρας* etsi non magni momenti tamen commodissimum esse; Poliadis templum licet nuper restitutum, ut a Strabone appellatur *ὁ ἀρχαῖος νεὼς τῆς Πολιάδος*, ita etiam tum rectissime

ὁ παλαιὸς νεὼς dicebatur, non opere, sed origine, ut a novicio Parthenone distingueretur: in quo fuit novum Palladis simulacrum Phidiacum, quum in Poliadis esset vetustissimum oleaginum: immo me iudice in Poliadis templo licet flammis prope absumpto semper permanserat vetus imago, nec loco mota erat, sed nova aedes ei superstructa est. Igitur quum nova aedes in prisca imaginis sede et ipsius prisca templi solo aedificata esset, aedes nova eadem quae prisca habita est; atque adeo, postquam a Persis vastatum vetus templum est, eius rudera, donec illud instauraretur, veterem religionem retinuerant. Hinc Herodotus VIII, 55. *ἔστι δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ταύτῃ Ἐρεχθίδος τοῦ γηγενέος λεγομένου εἶναι νηός*: quae etiamsi ante hanc, de qua in hoc titulo agitur, templi restitutionem scripta videntur, non tamen ideo de aedicula lignea templi vices gerente intelligenda sunt, sed de ipsa vetusta aede semiruta. Haec igitur ubi concesseris, satis patet, quomodo templum hoc *ὁ παλαιὸς νεὼς* dici potuerit. Quod vero templum adhuc superstes idem est atque illud, de quo nostra inscriptio, inde non colligitur, id templum Olymp. 93, 3. non esse incensum. Non enim absumptum igne dicitur, sed correptum (ad quod non satis attendi Oec. civ. Ath. T. I. p. 473.); et recte Viscontus (de Elgin. p. 113.) iudicat, in opere lapideo non potuisse nisi supellectilem et tectum incendio deleri: ut Pantheon Agrippae post incendium adhuc manet: quodsi quid marmorum laesum erat, facile id potuit restitui. Ceterum templum hodie superstes Wilkinsius et Müllerus adversus Stuartum docuerunt esse id ipsum, cuius exstructionem hic titulus memorat: de cuius templi dispositione a Müllerero cap. IV. V. uberius explicata et ipse pauca dicam. Cella est quadrangularis oblonga tripartita, cum prostylo et duabus porticibus. In orientem patet prostylum hexastylum (*Fig. I. E*): hinc aditus (*F*) datur ad Erechtheum (*G*), in quo Neptuni ara inter aras Vulcani et Butae (*H, I, K*). Erechtheum cum prostylo aedificatum est in fundamento octo pedes altiore quam fundamentum reliqui templi est: sub illo Müllerus putat Erichthonium sepultum esse, quem constat situm in Poliadis (Clem. Alex. Coh. ad gent. p. 29. B. Sylb.). Pone Erechtheum est Minervae sacrarium pariete olim disiunctum (*L*). In hoc Müllerus ex Erechtheo putat introiri non potuisse; sed si statua Minervae eo loco posita fuit, ubi apponit Müllerus, et nos quoque apposuimus (*M*), vultu in orientem verso, probabilior est Hirtii ratio, qui ex Erechtheo in Minervium aditum (*N*) dat, ut e regione statuae introirent deae cultores. Porro ex Minervio, ut putatur, aditus est ad tertiam cellae partem, Pandroseum (*O*), ab oriente ad occidentem longe angustius: nec obest huic sententiae hoc, quod sic adytum utrinque pervium fit, modo ne ianuam Pandrosei in medio pariete prope statuam apponas, sed angustam portulam ad latus (*P*). Iam vero in Pandrosei pariete occidentali fenestrato quattuor sunt columnae dimidiae,

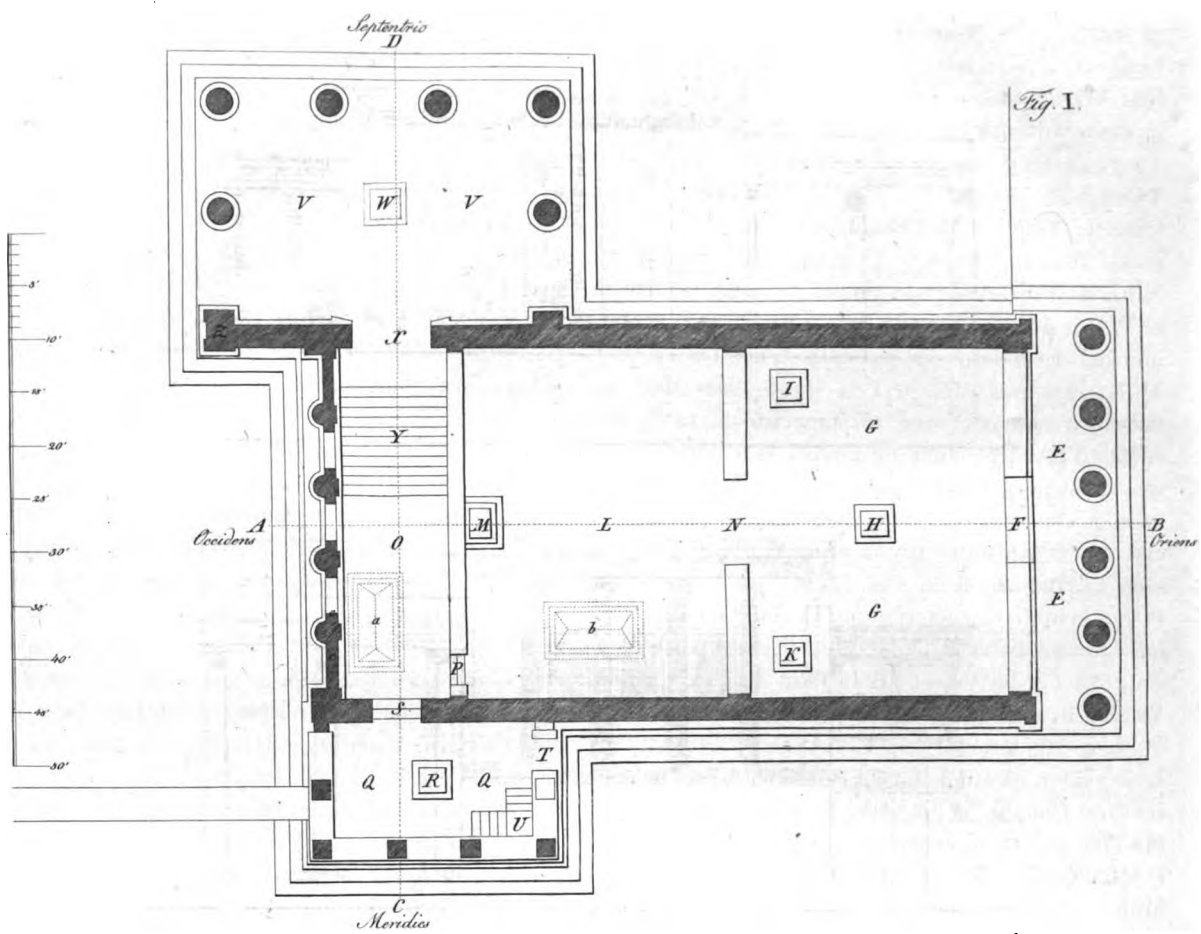

Fig. II.

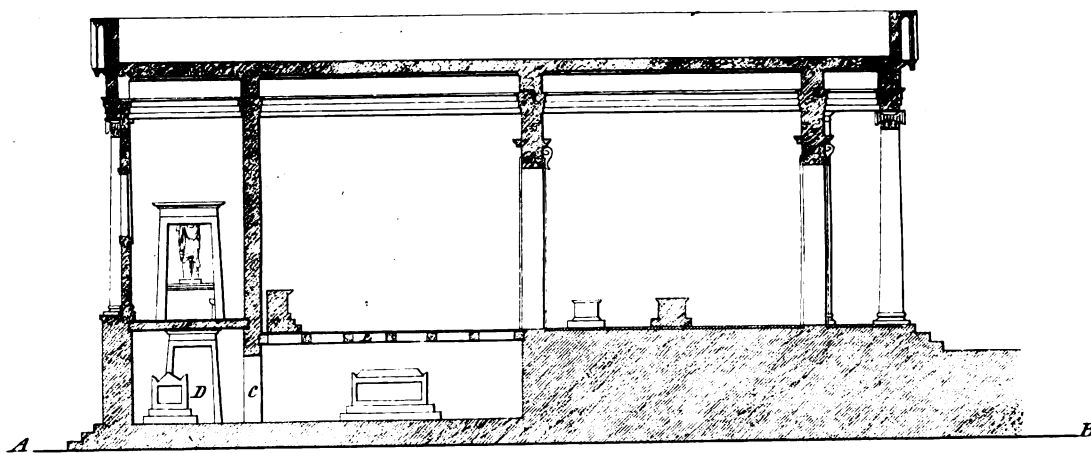

Fig. III.

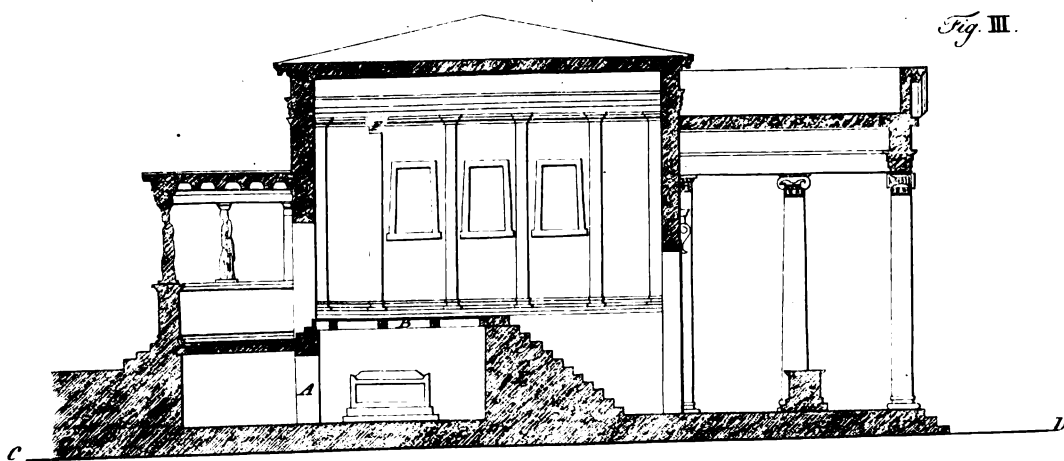

Fig. IV.

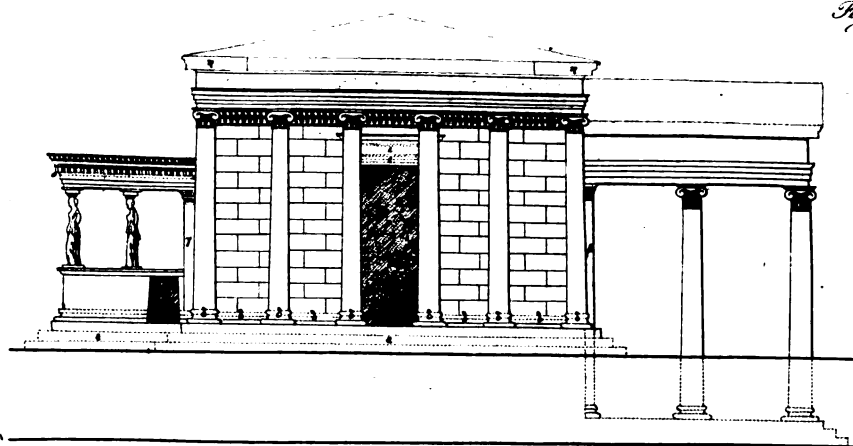

Fig. V.

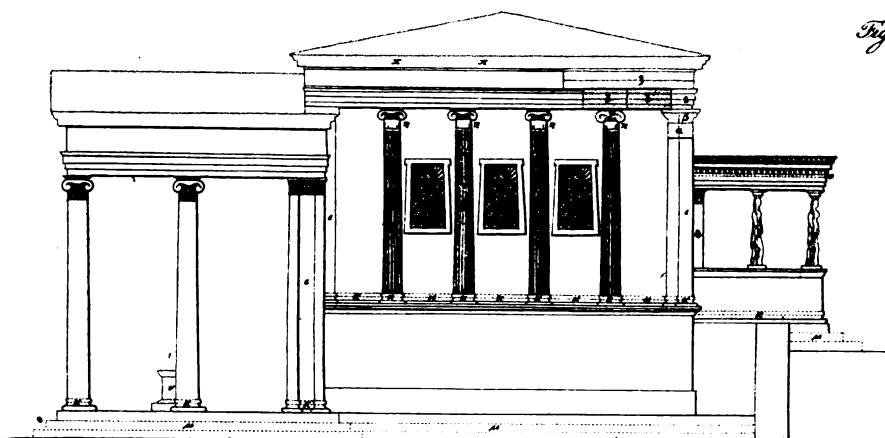

Fig. VI.

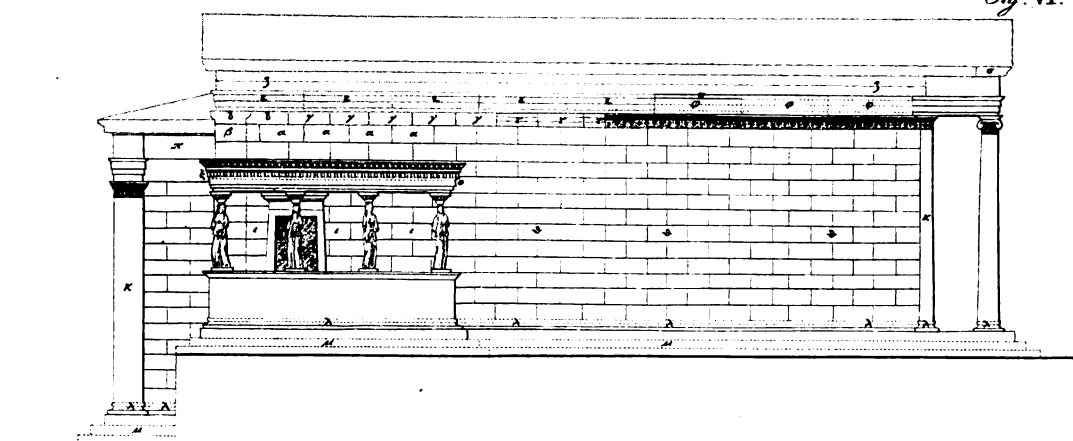
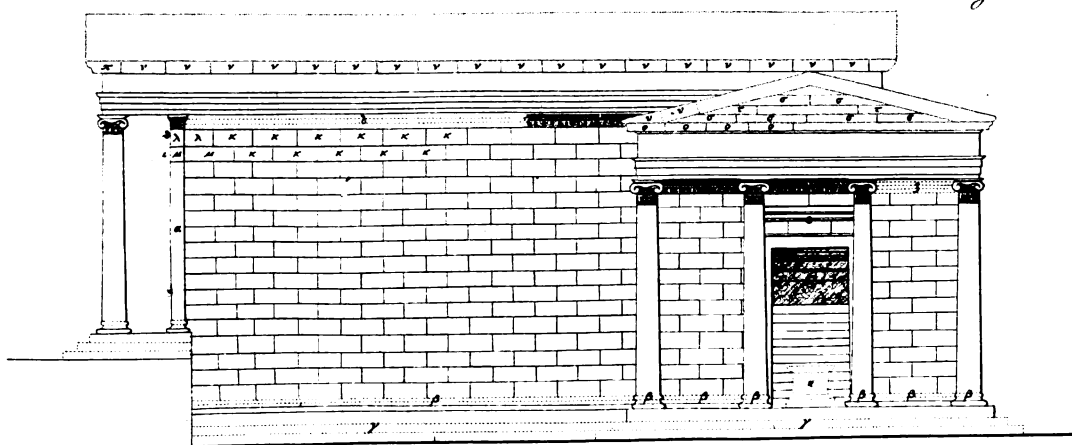

Fig. VII.

Ll 2 • Can. 20th. 1897

Fig. VIII.

Fig. IX.

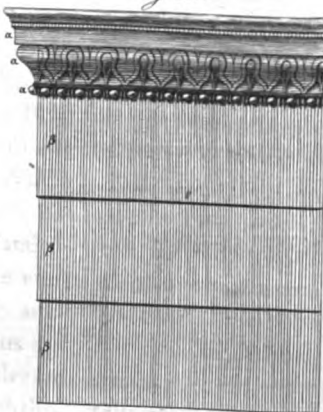

Fig. X.

Fig. XI.

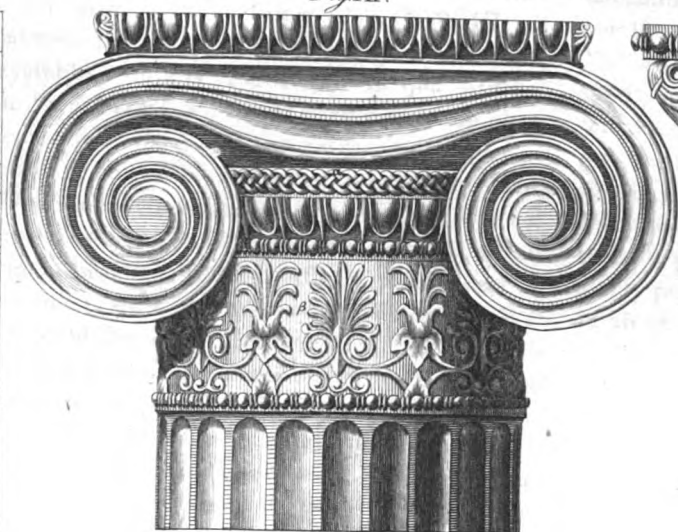

Fig. XII.

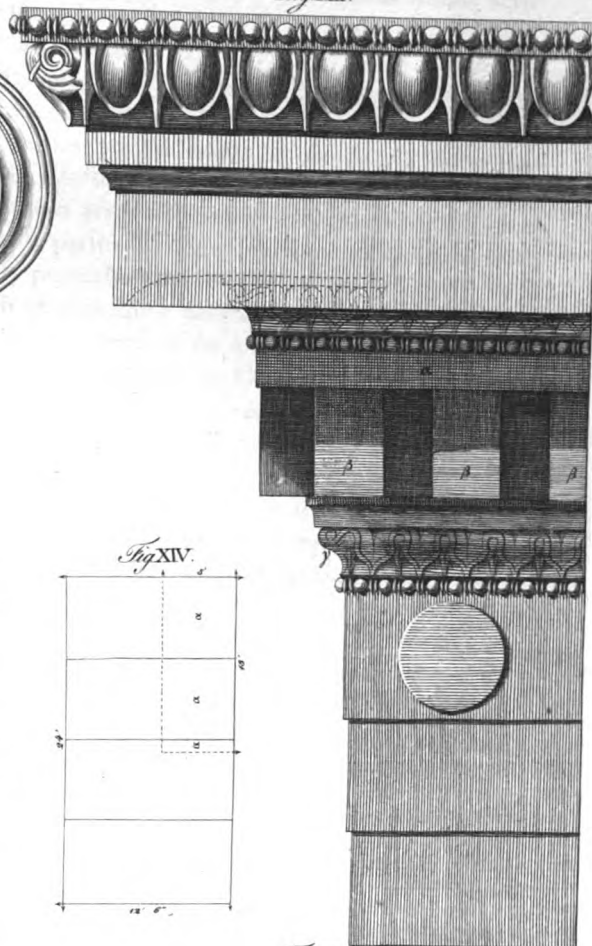

Fig. XIII.

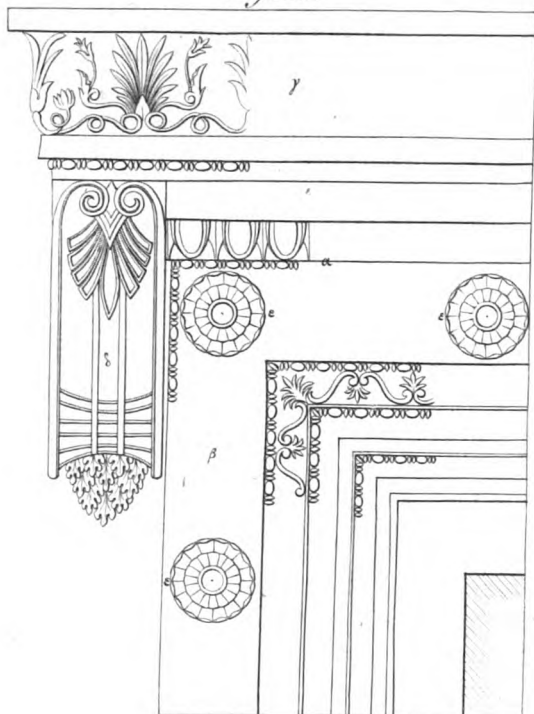

Fig. XIV.

Fig. XV.

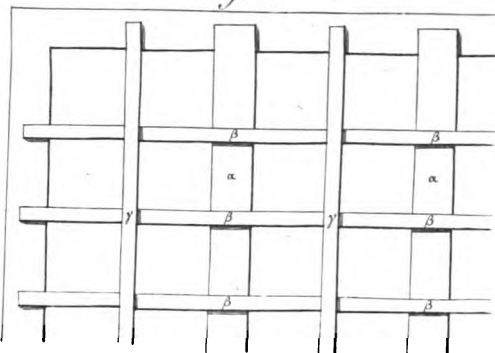
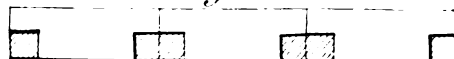

Fig. XVI.

Sculpsit Gul. Toff. op. Can. Kell.

interque has tres fenestras: quae columnae atque insuper parastatae s. pilae columnis intus respondentes quum stylobate suffultae sint ita alto, ut paulo altius sitae sint quam columnae prostyli, merito colligit Hirtius, Pandrosei pavementum (*Fig. II. F. III. B*) aequae altum atque hunc stylobaten fuisse, Minervique pavementum (*Fig. II. E. III. B*) in eadem altitudine atque Erechtheum. Igitur ex Minervio gradibus pauculis ascensum esse in Pandroseum; sub Minervio autem et Pandroseo fuisse conclavia subterranea, et Cecropium sepulcrum in subterraneis Pandrosei fuisse eo loco, ubi Müllerus apposuerat (*Fig. I. a*); Erichthonii autem sepulcrum sub Minervio (*Fig. I. b*); et ex Cecropio ad Erichthonii sepulcrum aditum fuisse (*Fig. II. C. III. A*). Pandroseo vero in austrum adiacet porticus minor, Caryatidibus suffulta (*Fig. I. Q*), in qua Müllerus aram Iovis Hercei (*Fig. I. R*) et ad hanc aram oleam sacram ponit: haec porticus pavementum habet aequae altum ac prostylum; igitur ex eius pavimento in Pandrosei pavementum gradibus aliquot (*S*) ascensum esse necesse est. In eiusdem porticus angulo orientali Leakius (*Topogr. Ath. p. 263.*) docet ianuam fuisse, quae extrinsecus daret aditum (*Fig. I. T. IV. a*), et ab hac ianua gradus (*Fig. I. U*) fuisse, quibus descenderetur ad ianuam ex porticu Caryatidum in Pandroseum perviam. Unde quae Leakius colligit, non mihi probanda videntur: potius ianuae hae iis inserviebant, qui subterranea adire vellent; perveniebatur per exteriorem ianuam et gradus appositos in subterranea porticus Caryatidum, deinde hinc per alteram ianuam (*Fig. II. D*) in Cecropis sepulcrum, atque ex hoc in sepulcrum Erichthonii. Sed ex adverso in septentrionem Pandroseo adiacet stoa maior (*Fig. I. V*), plano imposita octo pedes quam prostylum inferiori: in ea est ara sacrificuli (τοῦ θυιακοῦ *Fig. I. W*): stoa praeter duos parastatas (sive antam et parastaten) sex septa columnis est, ex quibus quattuor sunt in fronte in septentrionem. Ex hac septentrionali stoa aditus insigniter ornatus est ad Pandroseum (*Fig. I. X*): quod quum pavementum habuisse multo altius debeat, pone ianuam in ipso Pandroseo gradus fuisse necesse est, quibus in altius Pandrosei pavementum escenderetur (*Fig. I. Y. Fig. III. E*). Haec autem septentrionalis porticus, quod omnium maxime stoeae formam refert, in titulo simpliciter ἡ στοά, item ἡ πρόστασις ἡ πρὸς τοῦ θυρώματος dicitur; porticus Caryatidum appellatur ἡ πρόστασις ἡ πρὸς τῷ Κεκροπίῳ, prostylum ἡ πρόστασις ἡ πρὸς ἑω. Opus est Ionicum, a vulgari paulo differens, summa cura et nitore factum. In tituli ipsius interpretatione sequor potissimum Müllerum: sed post hunc quoque ingentes supererant difficultates, quae me invitum cogerent, ut ab eo multis locis discederem. Igitur dubitationes meas cum ipso communicavi: quo facto ille, qua est ingenuitate, in rebus plerisque omnibus mihi subscripsit. Et Müllerus quidem viam monstravit: itaque fieri non potuit, quin, ubi ab eo discederem, simul causas aperirem: quae tamen adversus eum disputavi, ita ac-

cipe, ut quae ex communi iam utriusque sententia disputata sint. Idem mihi ultro misit notitiam lapidum aliquot de hoc templo sumptorum, qui in Museo Britannico servantur; et hi quoque meam sententiam ita firmarunt, ut iam omnia plane aperta fierent. Ceterum summa difficultas haec fuit, quod tituli periiit maior pars quam ante nos censuerunt docti. Nam col. I. extr. non connecti posse cum col. II. init. paucis infra demonstrabo: deficitque in utraque columna inferior tabula (ut in aliis huius classis lapidibus: v. *Introd.*); quae haud dubie satis larga fuit. Denique tituli ratio nunc ita comparata est, ut primò adspectu ex ipso non intelligatur, quantum operi tum, quum titulus scriberetur, defuerit: de qua re aliter atque olim Müllerus iudico. Nam quum hic plura deesse statuerit, meo iudicio parietes quidem omnes, praeter paucos australis lapides; exstructi, columnaeque omnes positae erant, et magna ex parte zophorus; tectum stoeae Caryatidum pauculis exceptis absolutum erat, stoeae maioris coeptum. Deficiebat cellae tripartitae tectum cum zophori et stoeae tecti parte; permulta nec scalpata nec polita erant. Sed de his et aliis, quae defecerint, dicemus suis locis.

§. 1. Ἐπιστάται τοῦ νεῷ τοῦ ἐν πόλει, ἐν ᾧ τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, Βροσύν . . ἡς Κηφισιεύς, Χαριάδης Ἀγρυλλῆ-
-θεν, Διώδης Κηφισιεύς, ἀρχιτέκτων [Φί]λοκλῆς Ἀχαρνεύς,
γραμματεὺς Ἐτέαρχος Κυδαθηναίεύς, [τάδε] ἀνέγραψαν
ἔργα τοῦ νεῷ ὡς κατέλαβον ἔχοντα, κατὰ τὸ [ψήφ]ισμα
τοῦ δήμου ὃ Ἐπιγένης εἶπεν, ἐξαιργασμένα καὶ ἡμίεργα, ἐπὶ
Διοκλέους ἀρχόντος, Κεκροπίδος πρυτανεύουσας πρώτης,
ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ Νικοφάνης Μαραθωνίου πρώτος ἐγραμ-
μάτευσεν.

Curatores templi, quod in arce est, in quo vetus signum, Brosyn . . es Cephisiensis, Chariades Agrylensis, Diodes Cephisiensis, architectus Philoctes Acharnensis, scriba Etearchus Cydathenaeensis, haec descripserunt opera templi ut deprehenderunt habentia, ex populiscito quod tulit Epigenes, perfecta et semifacta, Diocle Archonte, Cecropide prima praesidente, eo Senatu, cui Nicophanes Marathonius primus scriba fuit.

Ἐπιστάται, operum publicorum curatores, ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων (cf. *Oec. civ. Ath. T. I. p. 218.*): hos autem templo exstruendo praefectos non dubito simul ceteram templi curam praeter sacra habuisse (cf. n. 76.). Architectus notante Müllerō fuit simul redemptor operis (ἐργολάβος), quod etiam de Pericleis operibus dicendum (*Plut. Pericl. 13.*). Huius collegii scriba Etearchus titulum incidi curavit. Mox verba κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου non ad ἔχοντα pertinent, sed ad ἀνέγραψαν ὡς κατέλαβον ἔχοντα: Epigene iubente decreverat populus, ut describerent opera, quo ea statu repperissent. Etenim? quum opus videretur nimium dilatum esse, probationem (δοκιμασίαν) institui iusserat populus, ante perfectum aedificium: ea fit alias post perfectionem, ut n. 102. ubi οἱ ἐπιτιμηταὶ iidem sunt qui alias δοκιμασταί. Simile populiscitum de exstructione templi semifacti fuit id, cuius fragmentum

n. 77. superest, et fortasse ibi quoque de aede Poliadis agebatur: certe aliud templum paulo illustrius ea aetate Athenis exstructum esse non memini. Non tamen illud fragmentum ex Epigenis decreto superesse coniecerim, sed si id ad templum Poliadis refertur, potius post probationem hanc factum fuerit, ut, quomodo absolvendum templum esset, constitueretur. Nam huic soli rei unice convenit illud fragmentum. Verba ἐξεργασμένα καὶ ἡμίεργα refer ad ἔχοντα, licet postposita. Diocles archon est Olymp. 92, 4. De primae prytaniae scriba v. ad n. 81. Eius nomen hac ipsa expressum formula, καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς, ἥ ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευε, solet archontis nomini addi ad designandum annum (v. ad n. 74.). Sed nunc etiam ipsa prytania addita est; quod quum in anni designatione non videatur moris fuisse, conicio ipsius probationis tempus indicari: ut haec facta sit in prima prytania anni Olymp. 92, 4. Ceterum insolens est aoristus ἐγραμμάτευσε p. ἐγραμμάτευε, nec debet is decretis inferri, ut nuper factum est. Epistatae autem, quorum auctoritate hic titulus a scriba confectus est, annuine fuerint necne, mihi incompertum: nec refert scire. Neque enim ea recensentur, quae facta vel infecta ab antecessoribus illi acceperint, quod est παραλαβεῖν, sed quae probatione instituta *deprehenderint* (κατέλαβον).

Iam priusquam ad singula accedam, de dispositione descriptionis dicam, quae mihi laborem longe maximum creavit. §. 1. docet, descripta ea esse, quae magistratus *deprehenderint* ἐξεργασμένα καὶ ἡμίεργα, idque ex decreto populi. Igitur exclusa ea videntur, quae ne coepta quidem essent; ἀργὰ enim describi non dicuntur. Attamen si non dictum esset quousque opus esset perductum, descriptio plane manca foret. Igitur ita censeo. §. 2. quidquid infra zophorum deest, describitur; deinde §. 3. designatur in reliquo opere initium fieri a zophori perfectione: unde sponte patebat, quousque deductum templum in altum esset. Similiter stoa septentrionalis quousque accreverit significatur §. 7. Sed etiam ea, quae plane perfecta essent, omissa sunt: nempe decreti sententia ea fuit, non ut singula quaeque, quae absoluta essent, perscriberentur, sed ut ea, quae essent semifacta vel in partibus iam prope absolutis deficerent, ut in stoa maiore iam facta ara sacrificuli, praetereaue ea, quae operi infecto parata essent, notarentur. Itaque Curatores descriptionem hanc conficientes duas constituerunt partes: alteram *operis deficientis* (§. 2-8.), alteram *lapidum operi infecto paratorum* (§. 9-12.); priore tamen ea sola comprehendentes, quae coepta nec absoluta essent. Ex his prior pars generalem habet inscriptionem (§. 2.), Τοῦ νεῶ τὰδε κατέλαβον μὲν ἡμίεργα, convenientem iis, quae diximus: in qua νεῶν patet universam aedem, non solam cellam vel cellae partem dictam esse. Magis ambigua est vox ἡμίεργα: itaque hac parte comprehenduntur diversissima. Nam §. 2. enumerantur, quae *nondum erant collocata* (ἄδετα), sive parati lapides sive non

parati (cf. ad §. 10.); §. 3. *pars partim collocata partim nondum collocata* inter ἡμίεργα est; deinde vero recensentur *collocata quidem sed non perfecta*, ut §§. 4. 6. 8. item §. 2. k); et rursum §§. 5. 7. quaedam *in opere magna ex parte perfecto nondum collocata*, sive parati iam lapides erant, ut ii, qui operi §. 7. designato destinati erant (vide §. 12.), sive nondum parati. Haec igitur omnia, varia ratione, ἡμίεργα dicuntur: quae videamus quomodo ordinata sint. Igitur §. 2. incipitur a lapidibus nondum collocatis *ad angulum Pandrosei apud Cecropium*, hoc est ab angulo parietum occidentalis et australis, cui proiecta est porticus Caryatidum (litt. a-i. nostri textus); certam ob causam, quam infra aperiam, adduntur litt. k) epistylia collocata quidem sed non perfecta. In qua re ex Mülleri interpretatione subibat mirari, quid esset, quod illi lapides soli deesse operi dicerentur, quum tamen alibi quoque permultos deesse etiam infra zophorum in pariete statueret, qui non enumerantur in iis, quae non collocata sint. In his primum sunt ianuae lapides (§. 12.): qui cur in prima parte omissi sint, non exputo, nisi forte moris fuit, ut ianuae exterioris lapides ultimi collocarentur, atque ita sponte intellectum est, nondum eos posse collocatos esse. De zophoro iam ante dixi, quem non perfectum esse satis patebat et §. 3. indicatum est: sed in septentrionali pariete Müllerus magnum etiam infra zophorum ponebat defectum; desunt enim ex illius interpretatione duo ordines lapidum parietinorum, epicranitides, epistylia: cur igitur ille defectus non designaretur in priore parte? Dixeris, decreto iussum fuisse, ut quae ad angulum propter Cecropium in pariete nondum collocata essent, enumerarentur nominatim: quae enim ibi desunt, pertinere ad parietem Pandrosei et Minervii, quae primum absolvenda fuerint; sed quae in septentrionali pariete deficiunt, ad Erechtheum proprie dictum referri, quod consentaneum sit postea demum absolvendum fuisse. Atque ita omnino statuendum foret, nisi alia succurrerèt ratio: quomodo vero ista sententia exornari posset, docui ad §. 10. Sed hoc repudio. Omnino enim nego quidquam in septentrionali pariete deesse: quippe varia lectio col. I. vs. 97. recens allata rem prorsus expedit (v. ad §. 10.). Nihil parietibus usque ad zophorum deest in ulla parte nisi in ea, quae §. 2. designatur, praeterquam quod §. 5. epistylia cymatium interius peculiari de causa antea omissum additur: ita remota est summa, quae in tituli dispositione reperiebatur, difficultas. Iam in describendo eo defectu, qui ad angulum apud Cecropium est, quum usque ad epistylia ascensum esset, §. 3. commode est annotatum, *reliquum opus universum incipere a zophoro cellae, qui ipse coeptus esset*. Nam ultra cellae zophorum in altum nihil factum erat; stoeae quidem maioris tectum coeptum iudico, sed nec hoc cellae zophorum superat, et insuper §. 7. accurate definitur, quousque id in altum accreverit. Contra quae sub zophoro desunt, omnia de-

scripta esse necessarium est: quod in interpretatione dirigenda imprimis tenendum. Tum §. 4. describitur opus deficiens in columnis Pandrosei ad parietem fenestratum iam collocatis; §. 5. ornamentum deficiens operi iam exstructo in pariete australi interiore. Hoc non prius enumeratum est, quod extrinsecus non conspiciebatur defectus, ideoque introeundum erat, priusquam notari posset. Mox §. 6. comprehenditur, *quidquid in templi parte exstructa careat sculptura vel striatura*; §. 7. adduntur ea, quae in stoa maiore, ut maximam partem perfecta; nondum posita erant; §. 8. defectus operis ad stoaem Caryatidum. Sic quidem constitutis partibus dispositio prodit satis commoda. Secunda vero maiorum illarum partium duarum complectitur, ut dixi, lapides operi infecto paratos. Haec pars incipit a verbis (§. 9.): *Λίδινα παντελῶς ἐξεργασμένα, ἃ χαμαί*, hoc est, *eatenus perfecta, ut collocari potuerint*. Sequuntur col. I. vs. 95–100. lapides nulla defectus nota instructi; sed col. II. omnes imperfecti sunt: et eodem vocabulo utuntur auctores, ut defectum notent, quo usi erant antea, ubi *παντελῶς ἐξεργασμένα* dixerunt: dicitur enim *τούτων ἐκάστου οὐκ ἐξεργασται ὁ ἀρμός ὁ ἕτερος* etc. Immo non elaborato ἀρμῷ ne collocari quidem hi lapides poterant. Alia autem ἡμίεργα dicuntur; in aliis alia imperfecta vel infecta sunt. Praeterea col. I. extr. et col. II. init. aliud plane subiectum est. Nam col. I. extr. subiectum est *πλίνθοι* (§. 9.), unde etiam ad vocem *μασχαλιαία* intelligendum *πλίνθος*; et hoc est *femininum*: sed col. II. init. subiectum est *masculinum* (§. 10.). Quae quum ita sint, manifesto col. I. extr. perierunt quaedam saxa plane perfecta, deinde novus titulus: *Λίδινα ἡμίεργα, ἃ χαμαί*, et horum ipsorum aliqua pars. Igitur §. 9. posui *Λίδινα* illa *παντελῶς ἐξεργασμένα*; deinde §. 10–12. *Λίδινα ἡμίεργα, ἃ χαμαί*, et §. 10. quidem ea, quae *zophori* esse puto, §. 11. *lapides tecti*, §. 12. *saxa in interiore aede et ad ianuas ponenda*. In his deficit haec tabula, nec quantum lapidei operis descripti perierit, constat. Sed quum §. 9. diserte dictum sit *Λίδινα παντελῶς ἐξεργασμένα*, vide ne lapideo operi additum fuerit *ligneum*: *Ξύλινα, ἃ χαμαί*; ut tecti trabes quoque lignee humi iacuerint. Alia enim infra tabula apposita erat, de quo paulo ante monui. Nunc transeo ad singula.

PARS PRIOR.

Defectus operis, §. 2–8.

§. 2. Τοῦ νεῷ τὰδε κατελάβομεν ἡμίεργα.

Ἐπὶ τῇ γωνίᾳ τῇ πρὸς τοῦ Κεκροπίου.

- a) IIII πλίνθους ἄδετους μῆκος τετράποδας, πλάτος δίποδας, πάχος τριήμιποδιόν.
- b) I μασχαλιαίαν μῆκος τετράποδα, πλάτος τρίποδα, πάχος τριῶν ἡμιποδίων.
- c) Γ ἐπικρανίτιδας μῆκος τετράποδας, πλάτος τρίποδας, πάχος τριῶν ἡμιποδίων.
- d) I γωνιαίαν μῆκος ἐπτάποδα, πλάτος τετράποδα, πάχος τριῶν ἡμιποδίων.
- e) I γογγύλος λίθος ἄδετος ἀντίμορος ταῖς ἐπικρανίτισιν, μῆκος δεκάπους, ὕψος τριῶν ἡμιποδίων.

INSCR. GR. VOL. I.

f) II ἀντιμόρω τοῖς ἐπιστυλοῖς, μῆκος τετράποδα, πλάτος πεντεπαλάστω.

g) I κιοκράνον ἄδετον, [καί]

h) μέτωπον τὸ ἔσω, μῆκος δίπουν, πλάτος τριῶν ἡμιποδίων, πάχος τριῶν ἡμιποδίων.

i) Γ ἐπιστύλια ἄδετα, μῆκος ἑκτὰποδα, πλάτος δυοῖν ποδῶν καὶ παλαστής, πάχος [δίποδα].

k) III ἐπιστύλια ἄνω ὄντα [ἔδει] ἐπεργάσασθαι, μῆκος ἑκτὰποδα, πλάτος δυοῖν ποδῶν καὶ παλαστής, πάχος δίποδα.

Aedis haec opera semifacta deprehendimus:

Ad angulum apud Cecropium:

IV lapides non collocatos, longos IV pedes, latos II pedes, crassos sesquipedem.

I lapidem humeralem, longum IV pedes, latum III pedes, crassum sesquipedem.

V capitella parietina, longa IV pedes, lata II pedes, crassa sesquipedem.

I capitellum parietinum angulare, longum VII pedes, latum IV pedes, crassum sesquipedem.

I lapis rotundus non collocatus, respondens capitellis parietinis, longus X pedes, altus sesquipedem.

II lapides rotundi, longi IV pedes, lati pedem cum quadrante.

I capitulum columnae non collocatum, [et]

frons pilae intus, longa II pedes, lata sesquipedem, crassa sesquipedem.

V epistylia non collocata, longa VIII pedes, lata II pedes et quadrantem, crassa II pedes.

III epistylia iam collocata debebant poliri, longa VIII pedes, lata II pedes et quadrantem, crassa II pedes.

Μῆκος est spatium directum per longitudinem parietis, πλάτος per parietem transversum, πάχος s. ὕψος est altitudo ad perpendicularum. Ceterum haec omnia humi iacere putabat Müllerus, exceptis epistylis litt. k), quae ἄνω ὄντα dicuntur et prioribus opponuntur. At hoc loco non ut humi iacentia referuntur, sed tantum defectus parietis usque ad zophorum (§. 3.) notatur: lapides ipsi operi parati et humi iacentes §. 9 sqq. enumerati erant; et in illis hi, qui §. 2. deesse dicuntur, aut omnes aut magna ex parte ut parati redibant. Vide quae ibi dixi. Sic, et sic quidem unice, commoda prodit tituli dispositio.

a) Nec tegulae sunt neque abaci capitulorum, sed, ut vidit Müllerus, quadrae lapideae parietis australis Pandrosei et Minervii, super tecto porticus Caryatidum, proximae lapidi humerali (b), infra ipsas epicranitides (c). Vide hos lapides Fig. VI. a. Longitudinem lapidum horum Stuartus nusquam designavit, sed in restitutionibus templi ex arbitrio delineavit, in prostylo (tab. IV.) ne quattuor quidem pedum, in pariete septentrionali (tab. VII.) quinque pedum: australis parietis nullam dedit restitutionem.

b) Lapis est angularis Pandrosei propter Cecropium, sub epicranitide parastatae (d). Ad hunc et seqq. repete vocem ἄδετον. Latitudo ap. Stuart. est ped. 3, poll. 2, 5. paulo maior quam in titulo. Lapidem vide Fig. VI. β. Fig. V. a.

M m

c) Eximie Müllerus ἐπικρανίτιδα perspexit id esse quod Athenaeo V, p. 205. B. est τὸ γείσον ἔως τοῦ περιτρέχοντος ἐπιστυλίου, parietis summam partem sub epistyliis, in eadem fere qua columnarum capitula altitudine, et capitulorum instar ornatam. Latitudo tripedalis summae est epicranitidis, cum proiectura utrinque exstante; et convenit ruderum mensura. Sunt haec epicranitides super lapidibus litt. a) nondum collocatis et contiguorum iam collocatorum spatio exiguo. Vide Fig. VI. γ. Ceterum ad ἐπικρανίτιδας supple πλίνθους: non enim universum illud sub epistyliis chorium ἐπικρανίτις dicitur, sed singuli lapides vocantur πλίνθι ἐπικρανίτιδες. Πλίνθοι enim sunt lapides parietis, comprehensis etiam parastatis.

d) Γωνιαίαν, sc. ἐπικρανίτιδα, supra lapidem litt. b) et proximum litt. a). Vide Fig. VI. δ. Latitudo designata maxima est, quae in parastate cernitur; nam in pariete est restrictior. Nota vero lapidem angularem vulgarem dici μασχαλιαίαν, ex usu opificum proprio haud dubie: alii lapides angulares, ut haec epicranitis et coronae partes §. 11. γωνιαίων nomine vocantur, non μασχαλιαίων.

e) Transitur hoc loco ex accusativo in nominativum, quod non mirum in tali recensu: idem offert n. 155. Quid quod in ceteris donariorum descriptionibus praemittitur τὰδε παρέδοσαν, deinde sequuntur meri nominativi? Igitur cave hunc locum vitiatum esse putes: non γογγύλους λίθους etc. legendum est, sed est unus. Γογγύλος λίθος Müllerero interprete est duplex cymatium cum astragalo et reliquis ornamentis, quae seorsim scalpenda fuerint et capitellorum parietinorum, postquam collocata sint, proiecturae apponenda; unde dicuntur ἀντίμοροι hi lapides, hoc est *respondentes*. Magnam tamen in hac re difficultatem video. Primum enim mensura longitudinis tantum decempedalis est, quum tamen epicranitides litt. c. d) multo longiores sint: ac si dicas reliquam γογγύλου λίθου partem nondum coeptam fuisse, tamen haec quoque ut deficiens annotanda erat: atque insuper haerebis in altitudine s. crassitudine sesquipedali. Nam quum haec antepagmenta aequae alta sint atque epicranitides (litt. c. d), quae item sesquipedali altitudine sunt; detrahunt illa latitudini epicranitidum tantum, quanta ipsorum latitudo est: quae quidem non designatur, neque tamen plane est exigua: certe epistyliorum γογγύλος λίθος (litt. f.) pedem et quadrantem latus est, neque epicranitidum haec antepagmenta potuerunt adeo angusta esse, quippe quae muro debuerint inseri, ut firmarentur. Sic epicranitides non iam possent latitudine tripedales esse. Dicas quidem summam epicranitidum proiecturam ex eodem cum reliqua epicranitide lapide factam esse, et inferius inseri antepagmenta: itaque nihil iam epicranitidum latitudini in summa certe parte antepagmenta detrahare. Sed neque illud probabile est factum esse, et hac ratione antepagmenta iam non potuerunt aequae alta atque epicranitides ipsae esse. Quapropter aliter statuendum est. Litt. c. d) epicranitides de-

signatae simul continent γογγύλους λίθους iis apponendos; neutra enim collocata erant, sufficebatque notatio epicranitidum deficientium, quippe quarum pars sit γογγύλος λίθος: toto enim designato simul pars designata est. Sed litt. e) intelligendus est γογγύλος λίθος epicranitidibus ceteris iam collocatis apponendus, iis quae sunt iuxta epicranitides c) in orientem. Ubi enim epicranitis iam collocata est, et deficit tamen γογγύλος λίθος, hic ipse debebat seorsim notari. Igitur huic γογγύλω λίθῳ in epicranitidibus demensus sum decem pedes Fig. VI. ε, ubi Müllerus Tab. V. litteram γ habet: nam §. 6. γ) doceo, quae ibi relata sunt, non illo loco, sed alibi apponenda esse. Sunt autem in Museo Britannico Elgin. n. 127. 129. 130. antepagmenta epicranitidum de hoc templo sumpta, alta prope 1' 8", lata supra 8" 6", infra prope 6", longa fere 4': aliud angulare est n. 128. longum fere 5' 4", latum 2' 6"; sed hoc et fortasse alii quoque lapides videntur tantum partes serra resectae esse. Ego (ex Stuarti Tab. VIII. fig. 2.) in parastate dedi exemplum huius γογγύλου λίθου epicranitidis Fig. VIII. Attitudo (αβ) est 1' 7" 2. Ceterum quod ἀντίμορος modo dixi esse *respondentes*, brevitatis causa feci; nam accuratiore interpretatione ἀντίμοροι sunt *partes duae* totius alicuius, *quarum altera alteri opposita est*, ita ut si altera alteri apponatur, integretur illud totum. Germanice dixeris *gegentheilig*. Et sic in nostra quoque inscriptione γογγύλοι λίθοι, qui epicranitidibus et epistyliis sunt ἀντίμοροι, epicranitidum et epistyliorum partem constituunt, reliquae parti, quae per eminentiam epicranitis et epistylium vocatur, antepagmenti loco addendam. Γογγύλου λίθου potestas aliunde non constat, etsi eius mentio fit ap. Schol. Aristoph. Pac. 28. Quantum ex hoc titulo colligo, res haec est. Γογγύλου λίθου notio procedit a cymatii in modum rapi (γογγυλίδος) incurvi et ab echini rotandatione: igitur lapis, in quo unum vel plura cymatia, dicitur γογγύλος; adiectus vero cymatio astragalus esse solet. Iam vero cymatium cum astragalo solet una cum alijs ornamentis vel cum parte non ornata ex uno lapide fieri: igitur iam totus hic lapis dicitur γογγύλος λίθος. Et in nostra inscriptione γογγύλου λίθου nomine vocantur primum *antepagmenta epicranitidum*, quae continent plura cymatia cum astragalis et subiectum anthemium (§. 2. e. §. 6. f. h. i.); deinde *antepagmenta epistyliorum*, quae comprehendunt cymatium cum astragalo et quadrula, Fig. IX. (ap. Stuart. Tab. VIII. 1.) a. qui proprie est γογγύλος λίθος, et tres praeterea epistylia fascias inferiores Fig. IX. β. (§. 2. f.); postremo, nisi me coniectura fallit, *hyperthyri cymatium cum astragalo*, fortasse etiam cum quadrula imposita et cum parte non ornata astragalo subiecta (§. 6. g.).

f) Repete γογγύλω λίθῳ. Müllerus intelligebat quadrulam et cymatium cum astragalo, quae epistylion apponerentur sub zophoro, et apponebat epistyliis litt. i) nostri textus. Quod si verum esset, desiderarentur octo circiter eiusdem mensurae lapides iisdem

epistyliis apponendi. Sed cur tum non annotatum esset, deesse etiam hos? Praeterea si hi γογγύλοι λῖθοι essent epistyliorum litt. ι) enumeratorum, cur designarentur ante ipsa epistylia? Vides hoc fieri non posse. Immo γογγύλος λῖθος, qui epistyliis litt. ι) deest, comprehenditur ipsa illorum epistyliorum notatione, quod epistyliorum pars est (ut in epicranitidibus, v. ad litt. e): contra hi duo γογγύλω λῖθω pertinent ad epistylia iam collocata, haud dubie in pariete fenestrato, ad quem ipsum litt. f. g) transitur. In quo ubi collocandi sint, dico ad litt. g). Ceterum in his γογγύλοις λῖθοις crassitudo s. altitudo non designata est, non quod sex pollices non excedit, ut Müllerus olim putabat, sed aut per negligentiam, aut quod par est altitudini ipsorum epistyliorum. Nam in Museo Britannico in Elgin. marm. n. 85. tale extat epistylii antepagamentum, altum 2' 1", quae ipsa est epistyliorum altitudo, longum 8', latum infra 8" 6". Simile, sed prope 9' longum et utrinque mutilum, est n. 291. In utroque cymatium cum reliquis tribus epistylii fasciis ex eodem lapide factum est. Patet igitur, γογγύλων λῖθον dici universum antepagamentum etiam cum partibus non ornatis, ipso nunc Müllero monente: quo minus haec antepagmenta ad epistylia ι) pertinere possunt, quorum latitudini, quae ex tituli fide bipedalis est, illa antepagmenta detraherent partem permagnam. Ceterum Fig. X. antepagmentum epistyliorum designavi littera A. Ibi linea γδ est 8" 6", secundum mensuram antepagmentorum in Museo Britannico. Sed hac mensura constituta linea αβ minor est quam 1' 3", quae eius mensura esse secundum inscriptionem debet. Igitur horum, de quibus agitur, antepagmentorum latitudo maior fuit, quam eorum, quae servat Museum Britannicum, et designavi eius summam latitudinem (1' 3") lineā βκ, ita ut ima sit γε.

g) Recte intelligitur capitulum columnae in occidentali Pandrosei pariete eius, quae angulo propter Cecropium proxima est. Vide Fig. V. γ. Capitulum hoc deficiens comprehendit omnes quae capituli esse solent partes cum loris implexis (Fig. XI. α), exceptis iis partibus, quae infra ea lora sunt inde ab echino; hae enim una cum scapo iam collocatae erant. Vide ad §. 4. Ceterum ei columnae, cuius capitulum deficit, proximus est parastates in eodem angulo. Cui parastatae quum desint lapis litt. b) et epicranitis litt. d), quum praeterea desit columnae illius capitulum et huic capitulo contiguum μέτωπον (litt. h), epistylum quoque dixeris nondum collocatum fuisse, quod illi parastatae et columnae illius capitulo adiectoque μετώπω imponendum erat; necdum collocatum esse etiam illi vicinum in septentrionem epistylum. Sed tum illa epistylia, ut cetera quae infra zophorum desunt, debebant designata esse. Potius igitur epistylia parietis fenestrati collocata omnia erant; sed iis deerat pars antepagmentorum in octo pedum longitudinem (litt. f). Quibus antepagmentis demptis epistylia parieti (Fig. I. c. II. G) firmiter

incumbebant, etiamsi capitula columnae et angularis parastatae cum μετώπω interioris parastatae, quod columnae capitulo respondet, nondum erant posita. Contra antepagmenta collocari nondum potuerunt, antequam illa capitula posita essent; antepagmenta enim capitulis incumbunt, non parieti. Cf. Fig. II. H. Fig. X. A. ubi antepagmenta in latitudinem γε capitulo incumbunt, reliquo epistylia collocato in pariete (nondum in μετώπω, quod posthac subditum est), nisi quod exiguum capituli spatium (εζ) occupatur. Vides quam omnia conveniant exacte. Illa igitur duo antepagmenta epistyliorum apponenda erant Fig. V. δ. Ea vero non singula binis capitulis incumbunt, sed singulis: vel sic tamen firmiter posita erant, lapidibus sese invicem continentibus; reliquoque operi ea una cum capitulis columnae et angularis parastatae et μετώπω litt. h) facili negotio inserebantur. Ceterum vicina in septentrionem antepagmenta epistyliorum iam posita prius erant; incumbunt enim capitulis iam collocatis.

h) Nullo modo ferri potest Wilkinsianum: μέτωπον τὸ ἐσόμενον πλάτος; nec Wilkinsius probabilem vocis μέτωπον explicationem dedit. Müllerus scripsit: ἡ κίονος ἀφ' ἧς ἐστὶν τὸ μέτωπον τ[ε] ἀφ' ἧς ἐστὶν τὸ πλάτος, in quo istud τε ἀφ' ἧς ἐστὶν non convenit stilo huius tituli; praeterea μέτωπον illi erat paries fenestratus, vix bene credo. Quodsi dixeris μέτωπον esse parietem inter binas fenestras: non est illa columna inter binas fenestras. Praeterea mensurae capitulo non conveniunt. Nam in inscriptione tam latitudo quam altitudo est sesquipedis: sed capituli altitudo cum hypotrachelio maior, sine hypotrachelio minor est sesquipede; cum hypotrachelio enim habet fere altitudinem 1' 9", cui multo plus quam 3" detrahit demptum hypotrachelium. Vide Fig. XI. Itidem latitudo, quae in transversum parietem computanda est, sesquipede minor deprehenditur; est enim Fig. X. lin. λζ, quae fere 1' 2" habet. Igitur latitudinem ubi Müllerus noster dicit esse 1' 8" 4, fallitur: haec enim non latitudo est capituli, sed scapi columnae ad capitulum diameter in parietem directum; quod ex Stuarti tab. XII. patet. Itaque aliter de hoc loco statuo. E regione columnarum in pariete Pandrosei intus sunt parastatae: talis parastatae summa pars capitulo respondens optime vocatur μέτωπον. Dicas quidem hanc dici ἐπικρανίτην (litt. d): sed hoc non est verum. Ibi enim (litt. d) lapis angularis septem pedes longus, quattuor pedes latus, dicitur πλύνθος ἐπικρανίτης, et complectitur partem parietis cum parastate: at hoc loco solum capitulum parastatae designatur, et hoc nunc proprio nomine dicitur μέτωπον. Est sane hoc quoque ex genere epicranitidum; sed epicranitidis notio latius patet, et hoc loco, quoniam solum parastatae capitulum significatur, commodius erat proprio nomine uti quam generali epicranitidis. Iam vero capitulo columnae nondum collocato, consentaneum est parastatae frontem ei capitulo contiguam ne ipsam quidem collocatam fuisse.

M m 2

Igitur in columnae capitulo mensuras puto nullas descriptas esse; neque opus iis in eo capitulo: omnes mensuras refero ad hoc μέτωπον. Vide id *Fig. III. F. Fig. X. B.* quae figura ex *Stuarto Tab. XIII. 2.* petita est, additis a me nonnisi interruptis lineis. Solet autem primo loco longitudo designari, quam habes una mutata littera, eaque lacunae proxima: μέτωπον τὸ ἔσω, μή[κος δέπουν]. Ἔσω aperte verum est; cf. §. 5. Conveniunt autem mensurae ad amussim. Longitudo μετώπου in summa parte ap. *Stuart. tab. XIII. 1.* est bipedalis, quam dedi. Crassitudo s. altitudo in titulo est sesquipedis: nempe capitulo subiecta pars scapi, quae in hypotrachelii loco posita est, annumeranda est necessario, ut hoc μέτωπον pari altitudine sit atque epicranitides parietis australis (*litt. c. d.*); hae enim et illud μέτωπον intus in eodem parietis Pandrosei chorio posita sunt. Imum μετώπου limitem monstrat *Fig. X.* linea Θ : nam $\zeta\Theta$ est sesquipes. Postremo latitudo in parietem transversum in titulo dicitur sesquipedis esse, et est re vera apud *Stuartum*; v. *Fig. X.* lineam $\zeta\eta$, quae sesquipedalis est, et huius μετώπου latitudinem constituit. Huic latitudini addita latitudine capituli columnaris, universa expletur parietis mensura. Ceterum quum in margine una tantum sigla I sit, videntur haec duo capitula, columnae (κίονκρανον) et parastatae (μέτωπον τὸ ἔσω), iunctim enumerata. Igitur inserto καί: lapis enim hoc loco prorsus lacunosus est.

i) Quum horum epistyliorum longitudo non conveniat epistyliorum columnis Pandrosei impostorum mensurae ab axi alterius columnae ad axem alterius computandae, recte ea *Müllerus* posuit in pariete australi super parastatae propter *Cecropium* superque contiguas parietis epicranitides (*litt. c. d.* nostri textus) nondum collocatas, easque, quae his in orientem vicinae sunt, iam collocatas. Vide hos lapides *Fig. VI. ε. Fig. V. ε.* Cf. de h. l. etiam ad §. 5. et supra §. 2. *litt. f.* Super his epistyliis et super eo, quod *litt. g.* dixi in solo pariete collocatum fuisse, omninoque in ea parte, in qua deerant γογγύλω λίθῳ (*litt. f.*), patet zophorum nondum collocatum fuisse.

k) Haec epistylia iam collocata epistyliis *litt. i.* nondum collocatis contigua sunt in orientem, et pertingunt prope usque ad parastaten prostyli australem. Vide haec epistylia *Fig. VI. φ.* Ἐπεργάσασθαι de poliendi labore intelligit *Müllerus*, recte haud dubie. Ceterum haec omnia ita in eadem regione posita sunt et inter sese conveniunt, ut *Müllerum* verum vidisse non dubitem: neque ulus desideratur lapis, quo nondum collocato lapides designati non potuerint collocari. Haec una in *Mülleri* explicatione inerat inconcinnitas, quod epistylia *litt. i.* sero commemorantur, occupatis (*litt. f.*) γογγύλωις λίθοις, qui iis apponendi erant: sed hanc sustuli. Postremo quaesiveris, cur haec epistylia *litt. k.*, quum iam collocata sint, hoc loco referantur, non §. 6. in ἀκαταξέστοις. In sola enim vicinitate causa quaeri non potest. Ratio repetenda

ex verbis §. 3. τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος. Nam §. 2. designantur omnia quae ibi desunt, ubi zophorus nondum collocatus erat: in reliquo vero opere zophori tabulas iam collocari, additur §. 3. Iam quoniam zophorus super epistyliis *litt. k.* nondum collocatus erat, ea epistylia hoc loco adduntur, ut verba τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος excludant simul horum epistyliorum plagam.

§. 3. Τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγὼ κύκλῳ ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος, πρὸς ᾧ τὰ ζῶα, καὶ ἐτέθη III ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν τούτων.

Reliqui vero operis universi per totum circuitum initium facit lapis Eleusiniacus, ad quem sigilla, et posita sunt tria in horum Curatorum magistratu.

Haec sententia secundum priores interpretes terminatur demum verbis πρὸς τοῦ Πανδροσείου (§. 4.); iidem voces ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν τούτων accipiunt de epistyliis super columnis parietis fenestrati ad Pandroseum, et his zophorum impositum esse dicunt, contra quam ad §. 2. i) docui. At epistylia non possunt ἐπιστάται vocari: nec quid in ea interpretatione valeat τούτων, intelligo, quum neque illae columnae neque illa epistylia antehac nominata sint. Igitur diu est ex quo in *Elmsleii* (ap. *Wilk.*) sententiam incidi: ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν τούτων est in horum Curatorum magistratu, quum antea alii fuissent; ut dicitur ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. Nam quod obiicitur, epistatas prima persona loqui (κατελάβομεν §. 2.), igitur nunc non posse tertia de iis persona dici ἐπὶ τῶν ἐπιστατῶν τούτων; id quantum sit, potest vel ex verbo ἀνέγραψαν §. 1. intelligi. Neve offendas in eo, quod aliquid operis sub ipsis his Curatoribus facti commemoratur; nota non describi, quo statu Curatores templum receperint, sed quem statum deprehenderint (κατέλαβον), dum instituunt anagraphen. Vide ad §. 1. Nunc cetera persequor. In quibus est potissimum, quid sit τοῦ ἔργου ἄρχει. Hoc meo iudicio non esse potest imperat, praecipuus est; nam neque commoda hoc loco haec dictio fuerit, nec res vera est; nam zophori opus non tantum est, quantum tecti. Ἀρχεῖν ἔργου est incipere opus; τοῦ λοιποῦ ἔργου ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος est: opus incipit, sive quod eodem redit, incipitur a lapide Eleusiniaco, ut ἄρχει τοῦ χρόνου ὁ ἐνιαυτὸς ὁ ἐπὶ τοῦ δαίνα ἄρχοντος, et talia (cf. ad n. 11.). Ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος autem, πρὸς ᾧ τὰ ζῶα, pertinet haud dubie ad zophorum, ipsis verbis πρὸς ᾧ τὰ ζῶα docentibus. Sed non ipsa zophori saxa ex lapide Eleusiniaco constabant; tabulae erant Eleusiniaci lapidis saxis zophori antefixae, diserte testante *Wilkinsio* p. 147. *The zophorus, or frize, is faced with thin slabs of greyish lime-stone; the fastigium of the pediment belonging to the north portico of the Pandroseum, the only one remaining, is formed of the same material.* Nec lapis est nimium vilis; calcarius quidem, sed ita durus, ut eo vitrum secari possit et ut politio-nem recipiat. Ab illis igitur tabulis collocandis incipit reliquum opus, idque ἐγὼ κύκλῳ, in universo circuitu aedis, exceptis porticibus lateralibus, ad quas hic zophorus non pertinet. Vides igitur non de

zophoro occidentalis parietis Pandrosei dici, sed de universo zophoro; neque alia potest sententia esse nisi haec: *praeter locos iam designatos per universum aedis circuitum opus, quod supersit, incipere a collocandis tabulis zophori; hoc est, in locis antea designatis praeter ea quae descripta sunt zophorum adhuc deesse; at in reliquo templi circuitu zophorum esse collocatum, et tabulas antefigi, sed nusquam exstruktionem templi ascendisse supra zophorum: quod non incommode annotatur, ubi ad epistylia sub zophoro posita perventum erat (§. 2. extr.).* Tabulae quidem si iamiam ponebantur, necesse est saxa zophori iam posita fuerint, idque τοῦ λοιποῦ ἔργου ἐν κύκλῳ, hoc est omnibus locis praeter eos, de quibus nunc ipsum (§. 2.) dictum erat, et, quod sponte intelligitur, in locis proxime vicinis lapidum ibi non positorum. Debet autem deficiens haec pars computari ab iis ipsis terminis, qui §. 2. descripti sunt, hoc est a γογγύλοις λίθοις litt. f), usque ad epistylia litt. k), quae ultimo loco nominata sunt. Hanc zophori partem deficientem vide Fig. V. ζ. VI. ζ. Est is in occidentali pariete circa ped. x, in australi circiter ped. LXVI. Reliqua zophori pars exceptis tabulis antefigendis et sigillis necesse est perfecta fuerit. Unde, ut hoc addam, satis intelligitur, parietem septentrionalem perfectum esse: de qua re iterum dicam ad §. 10. Postremo additur καὶ ἐτέθη etc. Hoc potest aut ad Ἐλευσινιακὸν λίθον aut ad τὰ ζῶα referri: sed quum sigla III in margine posita necessario ad pluralem τὰ ζῶα referatur, eodem pertinet verbum ἐτέθη. Quae quum ita sint, tria sigilla sive prostypa dicuntur iam apposita esse in aliqua zophori parte, ubi tabulae iam erant antefixae. De illis sigillis, quae ferro in zophoro munita erant, cf. Müller. p. 58. et de orthographia vocis IOIA Maffei. crit. lapid. p. 65. quamquam nota res. Ea vero numerari non offendit; certe in partes ea quasdam distributa fuisse necesse est. Vestigia vincturae horum sigillorum in zophoro prostyli adhuc remanent, et sunt a nobis quoque Fig. IV. signata.

§. 4. Τῶν κίωνων τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ πρὸς τοῦ Πανδρσείου.

III κειμένων κίωνων ἄτμητα ἐκ τοῦ ἐντός, ἀνθεμίον ἐκάστου τοῦ κίονος τρία ἡμιπόδια.

Semifacta columnarum, quae sunt ad parietem apud Pandroseum:

IV collocatarum columnarum nondum secti, inde ab interioribus, uniuscuiusque columnae anthemii III semipedes.

Verba III κειμένων κίωνων de quattuor prostyli columnis, quae ex senis nondum collocatae fuerint, intellexit Müllerus noster, quippe quum priora τῶν κίωνων — Πανδρσείου adderet verbis §. 3. Sed quum hoc fieri nequeat (v. ad §. 3.), necesse est illae columnae parietis fenestrati ad Pandroseum sint: et hae sunt quattuor (Fig. V. η). Igitur haec, τῶν κίωνων τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ πρὸς τοῦ Πανδρσείου, generalem titulum constituunt, respondentem verbis §. 2. ἐπὶ τῇ γωνίᾳ τῇ πρὸς τοῦ Κεκροπίου: atque ut ad illa

(§. 2.), ita ad haec repeti debet ἡμίεργα ex verbis primo loco positis: τοῦ νεῶ τὰδε κατελάβομεν ἡμίεργα. Tum additur accuratioris definitionis causa III κειμένων κίωνων, in quo nec repetitum κίωνων offendit neque omissus articulus; tamen κειμένων κίωνων omitti poterat. Κειμένων est collocatarum: κεῖται ἂ ἐτέθη. Si humi iacuissent, debebat τῶν χαμαὶ, ut infra, vel certe κειμένων χαμαὶ vel ἀδέντων dici: neque in prima parte enumerari debuissent, sed in altera inde a §. 9. Atque omnino omnes columnae iam videntur collocatae fuisse, etiam prostyli: certe §. 6. quaecunque inter ἀκατάξεστα et ἀρράθωστα commemorantur, manifesto iam sunt collocata: et inter ea ipsa recensentur columnae omnes; ut colligas etiam prostyli columnas collocatas fuisse. Illae autem Pandrosei columnae iam ita perfectae erant, ut praeter spirae torum superiorem etiam striatae essent (§. 6.): igitur opus in iis deficiens debet super striaturam quaeri. Iam vero unius harum columnarum capitulum nondum erat collocatum (§. 2. g); igitur ne in capitulis quidem proprie dictis quaeri opus deficiens potest. Ceterum ἄτμητα eo pertinet, nondum excisam ornamentorum formam esse. Infecta autem haec pars est ἀνθέμιον, non integrum, sed tres semipedes. Volutam non intelligi manifestum est; igitur encarpum interpretatur Müllerus, inter canalem et echinum (v. p. 36.), torum quasi ex loris implexis et contortis formatum, Fig. XI. (Stuart. Tab. XI. 1.) a. Sed illud ornamentum non est encarpum; solet eo fere loco encarpum esse, sed in hac columna non est. Deinde contortum istud quomodo ἀνθέμιον vocari possit, non video; ἀνθέμιον enim designat flores arte factos, ut, ne plura, ap. Xenoph. Anab. V, 4, 32. ἐστρυμένους ἀνθέμιον. Potius hypotrachelium intelligimus ego et Hirtius: id in his columnis flores repraesentat cum flexibus variis cothlearibus (v. Fig. XI. β), in quos quadrat glossa Hesychii: Ἀνθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον. ἡ γραμμὴ τις ἐλικοειδὴς ἦν ἐν τοῖς κίοσι. καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει. Quae glossa ad hanc ipsam inscriptionem pertinere videtur, ut ex arcis inscriptionibus alia nonnulla apud Pollucem et Athenaeum notata reperiuntur, ex Δημοκράτων maxime collectione petita, cui etiam alios titulos immistos fuisse docui ad num. 151. vs. 37. Turbata autem glossa Hesychii; scribendum suspicor: καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει. ἡ γραμμὴ τις ἐλικοειδὴς ἦν ἐν τοῖς κίοσι. Nempe interpres dubitabat, locusne arcis in hoc titulo designaretur an columnae pars: quemadmodum etiam Chandlerus de arcis loco cogitabat, praeter rem advocata Anthemionis Dipili f. statua in arce sita (Polluc. VIII, 131.). Recte vero a nobis hypotrachelium intelligi, non illud implexum, etiam aliunde manifestum est. Nam paulo ante annotavi, defectum operis non esse in capitulo proprie dicto: lora vero illa plexa ipsius sunt capituli: contra anthemium non est capituli proprie dicti. Et defectum illum esse super striatura scapi docuimus: ubi ipsum est hypotrachelium. His addo hoc. Quum anthemium etiam eius columnae,

cuius capitulum nondum collocatum erat, memoretur ut in columna iam collocata: apertum est in his columnis anthemium scapo annumeratum esse, non capitulo, et separatim a capitulo excisum esse. Quippe in Doria quidem columna hypotrachelium capitulo accensetur: sed in Ionia, quod haec non solet hypotrachelio instructa esse, ea pars, ubi in columnis Erechthei anthemium est, scapi potius summa pars est quam capituli ima. Omnino vero Erechthei opifices varias operum partes ex pluribus lapidibus composuisse apertum est; quo magis consentaneum est, anthemium a capitulo separatim esse. Quod quum ex ipsa huius titulo ratione intellexissem, posthac cum Rabio architecto nostro coepi capitulum columnae prostyli examinare. Nam Elginus unam prostyli columnam in Britanniam detulit; eiusque capitulum cum adiecta parte scapi forma gypsea expressum apud nos habetur. Ex qua forma quantum iudicare licet, anthemium et echinus capituli cum scapo cohaerent et ex eodem lapide facta sunt: id quod in partibus laesis agnoscere potest: sed capitulum superius, inde a loris implexis cum his ipsis, separatim factum est, quod ex fracturis capituli cognoscere licet. Nam quum in altero latere superius capitulum, quod supra echinum est, magna ex parte defractum sit, ac rursus etiam echinus infra positus laesus aliqua ex parte sit; partim superioris lapidis planum inferius, partim inferioris planum summum prominent nudata, eaque prorsus ad normam caesa: ut videas ea plana diversorum lapidum esse, qui eo loco essent commissi. Neque, ut hoc obiter addam, capitulum superius, supra echinum, unum lapidem constituit, sed latera capituli ex aliis lapidibus facta, et commissuris in eum finem incisis coniuncta cum reliquo capitulo sunt. Igitur in his quoque Pandrosei columnis dimidiatis consentaneum est columnam inter echinum et lora ista plexa sectam esse; ita ut reliquo capitulo nondum collocato, cum scapo anthemium astragalusque et echinus iam fuerint collocati. Locum ubi secta columna, signavi littera *a*. Fig. XI. in mensuris appositis. Haec hactenus. Ceterum summa difficultas in dictione ἐκ τοῦ ἐντός versatur. Nam primum coniungi potest ἐκ τοῦ ἐντός ἀνθεμίου, idque duplici ratione exponi: ex eo quod intra anthemium est (ἐκ τούτου, ὃ ἐστὶν ἐντός τοῦ ἀνθεμίου), et: ex interiori anthemio (ἐκ τοῦ ἀνθεμίου τοῦ ἐντός). Sed in hac interpretatione exspectes potius hoc ipsum: ἐκ τοῦ ἀνθεμίου (vel ἐξ ἀνθεμίου) τοῦ ἐντός; in priore vero, quum necessarium sit mensuram sesquipedalem in altitudinem columnae accipi, intra anthemium erit illud, quod supra id est. At in ea sententia praestabat ὑπέρ; nec verisimile est anthemio, sive lora ista sive hypotrachelium intelligas, iam facto nondum caesa fuisse, quae supra anthemium sunt: ut taceam non in capitulo proprie dicto esse hunc defectum, quod supra docui. Postremo nec supra anthemium neque infra eius summum limitem tres capituli semipedes supersunt: idemque de loris istis

dicendum. Vide modo Fig. XI. ipsum capitulum, et computa mensuras appositas. Igitur aliam plane rationem in eo, et verba ἐκ τοῦ ἐντός disiungo a voce ἀνθεμίου. Structura haec est: τρία ἡμιπόδια ἀνθεμίου (in singulis columnis) ἄμμητα, ἐκ τοῦ ἐντός. In separandis quidem genitivis ἐκ τοῦ ἐντός et ἀνθεμίου eo minus haerebis, ubi videris, quam saepe §. 11. genitivi iuxta positi, qui possint pro uno haberi, dividendi in duos sint, ut §. 11. litt. f) ἐτέρου κυματίου, hoc est ἐτέρου γείσου κυματίου, ubi ad ἐτέρου intelligendum illud γείσου. Neve quis postulet τοῦ ἀνθεμίου, consideret modo exempla ibidem obvia. Itaque anthemii ipsius tres semipedes infecti sunt; qui debent in circuitum columnae computari. Superest quid sit ἐκ τοῦ ἐντός. Columnae quum dimidia sint, parietis partem constituentes, ea pars circuitus, quae plano parietis proxima est, recte dicitur τὸ ἐντός; media circuitus facies est τὸ ἐκτός. Igitur ἐκ τοῦ ἐντός sic intelligendum videtur: ex interiore circuitus parte computanti. Quippe quum columnae humi iacerent, ea utrinque anthemii pars, quae plano parieti proxima esset, perfecta est, ne collocatis iam columnis impedirentur opificis brachia, quominus eam commode elaboraret: sed media facies infecta relinquebatur, ut in columnis iam collocatis perficeretur: praeferebant enim hoc veteres, ubi fieri commode poterat. Ab interiore igitur utrinque circuitus parte iam facta computanti supersunt in media facie tres semipedes anthemii, qui faciendi sint. Vide Fig. V. η. Non opinor opus erat, ut diceretur ἐκ τοῦ ἐκατέρωθεν ἐντός: si usitatum fuit interiores partes prius perfici, satis aperta dictio peritis erat, nec poterat, quod putes, in contrarium accipi, quasi ipsa interiora nondum facta essent. Unusquisque enim intelligebat, ex interioribus incipi, atque ubi substiterat opifex, ibi pergi ab interioribus ad mediam faciem. Quodsi medium anthemium iam factum esset, pars infecta procederet ἐκ τοῦ μέσου s. ἐκ τοῦ ἐκτός.

§. 5. Ἐπιστυλίου ὀκτώποδος ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ πρὸς νότον κυματίον ἐς τὸ ἔσω ἔδει ἐπιθεῖναι.

Epistylü octo pedes longi ad parietem australem cymatium intus debebat apponi.

Ἐς τὸ ἔσω, intra ipsam cellam. Müllerus intelligit echinum in epistylío, sine astragalo et quadra: si astragalus et quadra adsint, γογγύλον λίδον vocari. Fuit id haud dubie in epistylíorum §. 2. litt. k) designatorum eo, quod proximum est epistylíis litt. i) nondum positís. Locum designavi Fig. VI. η. sed intus est. Tale antepagmentum de hoc templo sumptum et separatim factum vidit Müllerus Londini apud architectum Linwood: id tamen astragalum habet. Nec laborandum de discrimine γογγύλου λίδου et κυματίου: nam γογγύλος λίδος quum nomen generale sit, quo comprehendatur κυματίον, potest idem illud ornamentum aut γογγύλος λίδος aut κυματίον vocari. Attamen cymatium proprie non complectitur astragalum, sed ab hoc distinguitur (§. 11.): igitur ubi nunc cymatio comprehendi astragalus videtur, potius statuendum

est, deficientem lapidem designari a potiori. Etenim astragalus quasi appendix cymatii est. Ceterum sponte patet, etiam in epistyllis §. 2. litt. i) recensitis, sed nondum collocatis, deesse hoc cymatium interius; sed ibi hoc ipsis epistyllis comprehenditur, quod totae epistylliae deficient, indeque apertum fuit deficere etiam epistylliarum cymatia, quae partem epistylliarum constituunt. Nam ubi totum deficit, deficit etiam pars.

§. 6. Παράστασις καὶ ἀνάθημα.

a) τὸν τοῖχον τὸν πρὸς νότον ἀνέμου ἀκατάχιστα, πλὴν τοῦ ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῇ Κεκροπίῳ.

b) τοὺς ὀρθοστάτας ἀκατάχιστα ἐν τῷ ἐξωδῷ ἐν κύλῳ πλὴν τῶν ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῇ Κεκροπίῳ.

c) τὰς σπείρας ἀπ᾽ αὐτῶν ἀνάθημα τὰ ἀνωθεν.

d) τοὺς κίονας ἀνάθημα ἀπαντας, πλὴν τῶν ἐπὶ τοῦ τοῖχου.

e) τὴν κρητίδα ἐν κύλῳ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀκατάχιστα.

f) τοὺς τοῖχους τοῦ ἐκτὸς ἀκατάχιστα, γογγύλου λίθου τε.

g) τοὺς ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῇ Κεκροπίῳ.

h) τῆς παραστάδος τῆς πετραποδίας.

i) τοῦ πρὸς τῷ γάλατος πετραποδίας.

Haec sculptura et striatura destituta sunt.

Parietem austrum versus impositum, excepto eo qui

restat intra porticum ad Cecropium.

Orthostatas impositos extrinsecus circumquaque, exceptis

illis, qui sunt intra porticum ad Cecropium.

Spiras omnes non striatas superius.

Columnas omnes non striatas, exceptis illis, quae ad

parietem sunt.

Crepidinem circum circa universam non politam.

Parietis exterioris non sculptos rotundi lapidis pedes

xxxii,

Parietis in labris ostii, pedes octo,

Parastadis... tetrapodias...

Parietis ad signum deae tetrapodias.

Pertinent haec ad universi templi varios locos.

Κατάχιστον de sculptura s. politione cum Müllerō intelligo,

ut idem sit quod ἐπεγράφειν: ἡ ἀνάθημα, est

striatura columnarum. Negligenter modo ἀνάθημα

modo ἀνάθημα scriptum est.

a) Paries australis est is, qui adiectam portam

cum Caryatidum habet. Ceterum tantum de plana

parietis facie dicitur. Nam de capitallia parietinis

litt. f) seorsim refertur, et de spiris litt. c): nec

pariete comprehendit epistyllia iudico: certe eiusdem

parietis epistyllia nondum polita separatim descripta

sunt §. 2. litt. k); cetera nondum collocata erant.

Paries impositus est Fig. VI. 9. politus

ibid. 1. Dicitur autem h. l. et litt. b) πρὸς τῇ Κεκροπίῳ,

non ut §. 2. πρὸς τοῦ Κεκροπίου. Πρὸς τῇ Κεκροπίῳ

πῶν proprie est quod adiacet Cecropio, πρὸς τοῦ Κεκροπίου

quod in plaga s. regione Cecropii est. Rotundis tamen

h. l. etiam πρὸς τοῦ Κεκροπίου dici, docet vel §. 7. illud

πρὸς τοῦ θυρώματος.

b) Intellige omnes pilas angulares: duas stoeae

maioris (parastatam versus orientem, antam in occidentem),

totidem ad parietem fenestratum, item ad prostylum.

Excipiuntur duo minores parasta-

tae in angulis porticus Caryatidum interioribus ad parietem cellae australem. Orthostatae non politae sunt Fig. IV. 3. V. 1. VI. 2. VII. a, politae Fig. V. 9. IV. 7.

a) De spiris columnarum, orthostatarum et universi exterioris parietis. Nam huic quoque spirae adiectae sunt. Vide Müller. p. 35. Τὰ ἀνωθεν refertur ad torum spirarum superiorem. Vide Fig. IV. 8. V. 2. VI. 3. VII. 3. Müllerus: „Tori superioris sectio striaturam fere columnarum refert.”

d) Ad parietem fenestratam positae columnae iam striatae erant (Fig. V. 11); ceterae positae quidem erant, sed pondum striatae.

a) Müllerus noster intelligebat alta hypobathra, quibus paries fenestratus et Caryatides suffulciuntur; sed illis non convenit vox ἐν κύλῳ, quum illa hypobathra contigua sint nec plus quam quartam partem circuitus templi constituent. Igitur intelligo crepidinem templi universam cum gradibus. Vide Fig. IV. 1. V. 2. VI. 2. VII. 3.

f) Iude ab hac litt. usque ad §. 8. aliter olim

coniunctae sententiae sunt, scripsitque Müller: sic

πρὸς τῷ γάλατος τοῦ ἐκτὸς ἀκατάχιστα, γογγύλου λίθου

τε, τῆς παραστάδος τῆς πετραποδίας.

τῶν ἐν τῇ πρὸς [νότον τοῖχῳ].

τῆς παραστάδος [πέντε] τῆς παραστάδος,

τῆς παραστάδος [ἑκτῶ] τοῦ πρὸς τῷ γάλατος,

τῆς παραστάδος [πέντε] ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ

θυρώματος.

τὸν θυμὸν τοῦ θυρώματος ἀδετον.

τῆς ἐπορφίας σφηνίσκου καὶ ἱμάντας ἀδετους ἐπὶ τῇ

προστάσει τῇ πρὸς τῇ Κεκροπίῳ.

ἐπὶ τοὺς λίθους ἐπορφίας τὰς ἐπὶ τῶν κορῶν ἐπε-

γράφειν ἀνωθεν κ. τ. λ.

Ubi γογγύλου λίθου ἀκατάχιστα praemittitur gene-

ralis inscriptio: τῷ τοῖχῳ τοῦ ἐκτὸς, etc. et tamen

postea in singulis locis designandis refertur illud

πρὸς τῷ γάλατος, quod interioris parietis est; praeterea

neque illud ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ θυρώματος

est exterioris; neque ex Müllerii interpretatione illud

τῆς παραστάδος: ne dicam p. πρὸς νότον τοῖχῳ

potius προστάσει legendum esse. Sic fere ista omnia

non sunt τοῦ ἐκτὸς τοῖχου, cui tamen subsumuntur.

Praeterea hoc vide. Τοῦ ἐν τῇ προστ. et τοῦ πρὸς

τῷ γάλατος non refertur proxime ad vocem γογγύλου

λίθου: quo si refertetur, dictum foret etiam

τοῦ τῆς παραστάδος: sed quoniam genitivus τῆς παρα-

στάδος loci designationem continet, atque illi genitivo

respondent hi, τοῦ ἐν τῇ προστ. et τοῦ πρὸς

τῷ γάλατος, manifesto ad hoc τοῦ repetendum τοῖ-

χῳ: et γογγύλου λίθου mente subintelligendum ex

contextu, non ex illo articulo. Iam vero si verba

ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ θυρώματος in eadem es-

sent ratione posita, debebat τῆς προστάσεως vel τοῦ

ἐν τῇ προστάσει dictum esse: unde mihi liquet haec

verba non coniuncta esse γογγύλου λίθου designa-

tionem. Accedit quod, si ea verba praecedentis articuli

fini apponas, desiderantur ea in sqq. τὸν θυμὸν

τοῦ θυμῶτος ἀδετον. Igitur haec omnia sunt aliter

digerenda, atque ita quidem, ut loci designatio,

sicut solet, in singulis articulis praeponatur: et litt. f) quidem sola ad exteriorem parietem pertinet, g-i) autem ad interiora, deinde verba ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ θυρώματος, in quibus alia plane structura est, resecanda hinc, et praemittenda sequentibus illis, τὸν βωμὸν τοῦ θυηκοῦ ἁδετον: quo omnia, quae dixi, vitia evitantur. Simul addo hoc. In articulo τῆς ἐπωροφίας κ.τ.λ. inconcinne in fine additur notatio loci ἐπὶ τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῷ Κεκροπίῳ, eaque huic soli articulo, quum tamen sequens articulus illius ipsius loci sit; et ille sequens articulus insolito modo a voce ἔδει incipit, quae aptius post aliquot demum verba infertur. Quam vero incommode in hoc articulo ipso, ἔδει τοὺς λίθους ὀροφιαίους τοὺς ἐπὶ τῶν κορυῶν ἐπεργάσασθαι ἄνωθεν; haec ἐπὶ τῶν κορυῶν dicta sunt, quum iam ea ipsa ἐπωροφία, quae in priore articulo designatur, ex illa loci dispositione sit ἐπὶ τῶν κορυῶν. Quod si vera haec dispositio et explicatio esset, ita scribendum erat: Ἐπὶ τῇ προστάσει τῇ πρὸς τῷ Κεκροπίῳ τῆς ἐπωροφίας τῆς ἐπὶ τῶν κορυῶν σφηκίσκους καὶ ἱμάντας ἁδέετον. § τοὺς λίθους ὀροφιαίους ἔδει ἐπεργάσασθαι ἄνωθεν κ.τ.λ. ubi non opus erat repeti illud ἐπὶ τῶν κορυῶν, ut nec posthac repetitur in verbis ἐπὶ τοῖς ἐπιστυλίοις. Patet igitur haec, τῆς ἐπωροφίας κ.τ.λ. addenda esse prioribus, neque haec de porticu Caryatidum dicta esse, sed subsumi praecedentibus verbis ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ θυρώματος; deinde novi loci designationem praemitti sequentibus: ἐπὶ τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ Κεκροπίου ἔδει τοὺς λίθους κ.τ.λ. Ita concinna omnia et apta sunt, quae antea inconcinna et perversa, faventque huic dispositioni etiam initia finesque versuum, maxime vs. 83-85. Vellem sane interpunxisset scriba; sed hoc non fecit. Nam lineola, primae versuum litterae hinc inde imposita, est quidem pro interpunctione quodammodo; sed inde tamen, quae disungi debeant, non potest diiudicari, quum praesertim vs. 70. 71. uterque versus ea lineola instructus sit: nempe vs. 70. incipit quidem dictionem in se absolutam, sed loco in prioribus designato subiunctam, ut vs. 47. 90. deinde alius loci designatio incipit.

His ita constitutis litt. f) iudico designari γογγύλον λίθον nondum politum in pariete exteriore universo, sparsis fortasse hinc inde locis, in epicranitidibus partium iam exstructarum; neque iam opus est, ut is apponatur tab. V. litt. γ. ap. Müller. (apud nos Fig. VI. τ et υ) in australi pariete: cuius loci partem occupavi §. 2. litt. e) nostri textus. Exempli causa apposui in pariete septentrionali, Fig. VII. δ.

g) Intellige: (τοῦ τοίχου) τοῦ ἐν τῷ προστ. (γογγύλου λίθου) τετραποδίας etc. Apographa omnia quum ducant ad lectionem ΠΡΟΣΤΟΜΙΑΙ, ob articulum τῷ scribendum est προστομιαίῳ, additis litteris OI, quarum locus in lacuna diserte notatus ap. Wilk. est. Mensura, addito ex Chandl. N, est τετραποδ. ΔΝ, hoc est aut ΔΙΙ, ped. 48, aut τετραποδίας ΔΥΟ; nam etsi paulo ante numerus ὀκτώ siglis scriptus

est, potest tamen, ut variant in his rebus tituli, δύο scriptum esse. Et praefero posterius. Vox nova προστομιαίῳ formatur ex προστομία, de qua Pollux II, 90. ἡ δὲ εἰς ἄλλα τῶν χειλῶν συμβολὴ προστόμιον (al. περιστόμιον) ἢ προστομία. Στόμα quum pro ianua dicatur, προστομιαίῳ erit, quod labiis respondet, *antepagmenta cum supercilio*. Dicitur igitur de γογγύλῳ λίθῳ ad ianuam aliquam; ubi qui γογγύλος λίθος est, is dici potest esse τοῦ τοίχου τοῦ ἐν τῷ προστομιαίῳ. Quae tamen ianua sit, incertum est; una saltem, quae nondum collocata erat (§. 12.), excipitur, eaque nisi fallor est in prostylō: nec de interioribus ianuis dici videtur, quas mihi fingo iam perfectas fuisse. Sic relinquitur ea, quae in stoa maiore Pandroseum versus est; ita ut inscriptionis auctores, postquam exterioris parietis γογγύλον λίθον inspexerunt, introierint in stoam maiorem, eiusque ianuam examinaverint. Hanc vero eximie ornata et operis Ionici specimen maxime insigne esse constat (vide Memorandum de Elginianis p. 25.); delinearunt comites Elgini, qui primus in porticum maiorem intromissus est; cuius intercolumnia rudi pariete clausa sunt, quod ipsa porticus pulveri pyrio asservando inservit. Ianuam magnificentissimam esse etiam Leakius testatur (Topogr. Athen. p. 265.). Nos nunc ex pulcherrima Lusierii delineatione particulam a Müllero inde petitam Fig. XIII. repraesentamus, ubi vides γογγύλον λίθον in hyperthyro (α). Cf. ad §. 2. e). Locus est Fig. VII. ε. In ea ianua singulare hoc est, quod antepagmenta cingit pars collateralis (β) hyperthyro ita respondens, ut antepagmenta supercilio. Nam locus γ non hyperthyrum est sed corona. Ceterum Hirtius προστομιαίῳ putat Erechtheum esse.

h) Supple τῆς παραστάδος (γογγύλου λίθου) etc. Παράστās Schneidero ad Vitruvium VI, 7, 1. ubi de ea voce multa disputantur, singulari numero aliud esse videtur ac plurali; ut παραστās sit porticus vel schola: sed res est satis ambigua. Müllerus h. l. intelligit parietem ostio utrinque adiunctum pone prostylum; at hoc quoque dubium magnopere. Παράστās proprie est anta, quae ex Hirtii sententia est pila, in quam exit murus, qui in ea parte nulli alii muro iunctus sit: ut ναὸς ἐν παραστάτιν Vitruvio *templum in antis*. Una huius generis anta in hoc templo est ad porticum maiorem; in eam exit murus borealis in occidentem (Fig. I. Z.). Ea vero in vicinia est illius partis, quae litt. g) ex nostra explicatione designatur: quidni igitur in ea anta interiore et in adiecta parte parietis stoeae interni ab anta usque ad ianuam una et altera tetrapodia γογγύλου λίθου nondum scalpta fuerit? Vide Fig. VII. ζ. Fortasse igitur suppleendum: τῆς παραστάδος [τῆς ἑσῶ]. Sed incerta nostra quoque explicatio.

i) Supple (τοῦ τοίχου) τοῦ πρὸς τῷ γάλμ. (γογγύλου λίθου) etc. Est in Minervio in pariete, quo illud a Pandroseo separatur, Fig. I. ad M.

§. 7. Ἐν τῇ προστάσει τῇ πρὸς τοῦ θυρώματος

a) τὸν βωμὸν τοῦ θυροῦ ἀΐετον.

b) τῆς ἐπωροφίας σφηκίσκους καὶ ἰμάντας ἀΐετους.

In porticu prope magnum ostium,
aram sacrificuli non collocatam;

tecti sphecos et tigilla transversaria non collocata.

De contextus iunctura v. ad §. 6. f). Dicitur de stoa maiore s. septentrionali; sed mira est denominatio πρὸς τοῦ θυρώματος, quum etiam stoa Caryatidum et prostylum ianuis appositae sint. Anne igitur τὸ θυρῶμα singulare aliquod genus ianuae designat? Haud dubie est ianua imprimis magnifica cum gradibus intus positis (Fig. I. lit. X.). Vide quae supra dixi. Nullo certe modo ἡ πρόστασις ἢ πρὸς τοῦ θυρώματος de prostylo explicari potest: nam prostyli et cellae unum et continuum tectum est; ut verisimile non sit tectum prostyli iam factum esse, quum cellae tectum nondum potuerit esse coeptum. Neque ara sacrificuli potuit in prostylo esse, quattuor minimum pedes longa et lata (§. 12.), sed in basi haud dubie latior, quum prostylum ipsum a columnarum basi usque ad spiram parietis non latius quattuor pedibus sit, et intercolumnia inter bases non sint multo maiora tribus pedibus.

a). Non θυροῦ: ex col. II. vs. 95. scribendum est, sed θυροῦ, atque ita corrigendum etiam altero loco. Photio interprete θυροῦ sunt οἱ ἱερεῖς οἱ ὑπὲρ ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς: etsi ibi varia lectio θυροῦ: sed etiam Hesychius habet θυροῦ, ἱερεῖς; et analogae sunt θυροῦ, πυροῦ, ἀπὸ τοῦ καίω. Ara est Fig. I. W. et Fig. V. v. Fig. VII. η.

b). Necessario haec de porticus maioris tecto intelligenda sunt; igitur σφηκίσκοι καὶ ἰμάντες non possunt denticuli cum taenia super epistyliis Caryatidum esse (Fig. VI. ξ. Fig. XII. β. a. ex Stuarti Tab. XVII. 1.), nec probabile est illos seorsim saxo excisos esse et deinde affixos. Ut porticus Caryatidum, ita maior stoa videtur prius ad aliquam perfectionem adducta esse; puto tecti tigna ex parte iam fuisse collocata; deficiebant corona cum aëtomate (§. 11.), canterii, templa et asseres, quibus tegulae incumbunt, tegulae ipsae, et praeterea hi σφηκίσκοι et ἰμάντες. Müllerus quidem eam partem muri septentrionalis, qua nondum perfecta stoe maioris tectum poni non poterat, infectam statuit; sed hanc difficultatem ad §. 10. argumentis etiam aliunde petitis removi. Itaque σφηκίσκους et ἰμάντας cum Wilkinsio, qui tamen haec ad porticum Caryatidum rettulit, de vinculis quibuscunque interpretabar; sed essentne σφηκίσκοι securiculae (Schwalbenschwänze), ἰμάντες uncini, necne, non decernebam. Sic σφήκιμα esse δεσμὸν, συσφήκοῦν συνδεῖν, notarat Walpol. plura dant Lexica. Et ἰμάντας de vinctura dici, docet vel ἡ ἰμάντωσις, lignea vinctura in medio structurae ad continendos parietes (Hieronym. ad Habacuc. I, 2.). Denique etiamsi tigna tecti iam collocata erant, tamen deesse vincula poterant, tignis interim sese invicem continentibus. Attamen Hirtio potissimum momentum reliqui hanc sententiam; verumque mihi

INSCR. GR. VOL. I.

nunc unice videtur, quod iam propono. Progredior autem a loco Polybii V, 89. ubi Rhodiis terrae motu afflictis Antigonus dicitur dedisse ξύλα ἀπὸ ἑκαυδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους, εἰς σφηκίσκων λόγον, μύρια, στρωτῆρας ἑπταπήχεις πεντακισχιλίους. Quo loco σφηκίσκοι non magis pali sunt quam cunei: illud Schweighaeuserus, hoc Casaubonus putabat. Nam etsi grammatici, Suidas, Hesychius, Schol. Aristoph. Plut. 301. etc. σφηκίσκους interpretantur τὰ μικρὰ (Hesych. μακρὰ) τῶν ξύλων καὶ εἰς ἑξὺ συνηγμένα; tamen στρωτῆρας his coniuncti docent intelligi minora tecti tigna. Στρωτῆρες enim, Harpocrate et Suida interpretibus, sunt tigna minora, quae maioribus e transverso imponuntur, quod notavit iam Schweighaeuserus. Verba haec sunt: τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων (Suid. δοκῶν) τιθέμενα. Plura Vales. ad Harpocr. ex quibus appono tantum haec ex Etym. M.: ἡ τὰ εἰς ὀροφὰς πεποιημένα, ἄλλοι δὲ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀροφον πεποιημένων. Vides στρωτῆρας esse lacunaris. Δοκοὶ proprie sunt tigna tecti primaria, quae incumbunt epistyliis: super illis quae tigilla ponuntur, vulgo latiore sensu videntur στρωτῆρες dicta esse. Ita etiam in loco Theophrasti, quem citavit Schneiderus v. στρωτῆρ, minora tigna, quae δοκοῖς inponuntur, στρωτῆρες audiunt; idemque videtur in loco Aristophanis a Schneidero expenso significatus vocis esse. Ex iis vero locis simul patet, στρωτῆρας in ipso lacunari conspici. Iam vero apud Polybium σφηκίσκοι et στρωτῆρες coniunguntur; haud dubie igitur similis sunt usus; et priores longiores, alteri breviores sunt. Ne dubita, σφηκίσκους et στρωτῆρας Polybii, notionibus accuratius distinctis dictos, contineri illis στρωτῆρσι latiore vocis vi appellatis. Sunt utrique tigilla tignis primariis imposita, σφηκίσκοι longiora, ἰμάντες breviora, illi in longitudinem, hi in latitudinem tecti positi. Porro σφηκίσκοι apud Polybium primo loco ponuntur, secundo στρωτῆρες, prorsus ut in titulo nostro σφηκίσκοι et ἰμάντες. Ne multa: in tecto stoeae septentrionalis iam collocata erant tigna lacunaris primaria (Fig. XV. a.): his imponuntur longa tigna exiliora, ex quorum prominentia nati sunt denticuli, qui super zophoro in aedium facie apponi solent; haec longa tigna exiliora ut contineantur, transversaria tigna alia imponuntur, quae in aedium facie repraesentantur taenia, ex qua denticuli super zophoro pendere solent. Vide de hac re Hirtii Architect. Vett. Sect. VI. et imprimis p. 35. ac tab. III. fig. 4. Priora tigna exilia sunt σφηκίσκοι, qui iure primo loco memorantur; altera illa tigna breviora, quibus continentur priora, sunt στρωτῆρες Polybii s. magis technice dicti ἰμάντες. Vide illa Fig. XV. β, haec γ. Canterios et cetera deesse sponte patebat: satis erat dici, σφηκίσκους et ἰμάντας nondum collocatos esse, ut significaretur, quousque stoa in altum facta esset. Ceterum nec σφηκίσκοι neque ἰμάντες hi in exteriori facie conspici in hac stoa sunt; respondent tamen illis, ut dixi, denticuli et taenia, qui solent super zophoro esse, et in porticu

N n

Caryatidum super epistylis appositi sunt. Vox ἐπι-
ροφία aliunde non cognita videtur; significat ea aut
tectum universim, aut lacunaris contignationem su-
periore.

§. 8. Ἐπὶ τῇ προτάσει τῇ πρὸς τῷ Κεκροπίῳ

a) ἔδει τοὺς λίθους ὁροφιαίους τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν III ἐπε-
γασσάσθαι ἄνωθεν, μήκος τριῶν καὶ δέκα ποδῶν, πλάτος
πέντε ποδῶν.

b) Τὰς κάλχας τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπεγασσάσθαι
ἔδει

Ad porticum prope Cecropium debebant lapides tecti,
qui supra puellas sunt, III scalpi, in longitudinem
ped. XIII, in latitudinem V.

Conchulas in epistylis perfici oportebat

De coniunctione formularum V. ad §. 6. litt. f).

Dicitur nunc de porticu Caryatidum.

a) Κόραι, puellae ornatu Panathenaico, quae
vulgo Caryatides: cf. Viscont. Mem. de Elg. p. 115
sq. Tectum factum est ex lapidibus quattuor in
fronte stoeae VI fere pedes longis; ita ut longitudo
tecti sit in sima ped. 23, poll. 4, 6. mens. Angl.
Igitur XIII pedum longitudo in fronte stoeae porri-
gitur per duos lapides et partem tertii; nec video
cur sigla III in VIII mutanda censeatur. Latitudo
marmorum est plus quam XII pedum; sed impo-
lita pars tantum V pedes lata est. Si longitudinem
circiter XXIV, latitudinem fere XII pedum et semis-
sis statuimus, superficies tecti, de qua agitur, erit
pedum quadratorum circiter CCC, ex quibus LXV
nondum politi. Nam locus de superficie tecti plana
intelligendus est: hoc est ἄνωθεν. Partem impoli-
tam designavi Fig. XIV. a.

b) Τὰς κάλχας, in summis epistylis supra Carya-
tides. Κάλχην Hesychius exponit μέρος κεφαλῆς κίονος,
quod huc non pertinet; sed sunt similes etiam in
columnarum capitulis. Eas vide Fig. IV. o. V. o. VI. o.
et distinctius Fig. XII. γ. (ex Stuarti Tab. XVII. 1.).

PARS POSTERIOR.

Lapides operi parati §. 9 sqq.

§. 9. Λίθινα παντελῶς ἐξεργασμένα, ἃ χαμαί.

a) ΔΙ πλίνθοι τετράποδες μήκος, πλάτος δίποδες, πᾶχος
τριῶν ἡμιποδίων, ἄνωθεν.

b) Ι μασχαλιαία μήκος τετράπους, πλάτος τρίπους, πᾶχος
τριῶν ἡμιποδίων.

* * *

Opus lapideum plane perfectum, quod humi iacet.

XI lapides, IV pedes longi, lati II pedes, crassi sesqui-
pedem, rationibus non congruis facti.

I lapis humeralis, longus IV pedes, latus III pedes,
crassus sesquipedem.

* * *

De huius §. ratione et lacuna, quae in ea est,
dixi post §. 1. Cetera tractabo ad §. 10.

§. 10. [Λίθινα ἡμίεργα, ἃ χαμαί.]

* * *

a)
τούτων ἐκάστου οὐκ ἐξεργασται ὁ ἀρμός ὁ ἕτερος οὐδὲ
οἱ ὀπισθεν ἀρμοί.

b) ΔΙ μήκος ἑκποδες, πλάτος δίποδες, πᾶχος ποδιαῖοι.
τούτων ἐκάστου οὐκ ἐξεργασται ὁ ἀρμός ὁ ἕτερος οὐδὲ
οἱ ὀπισθεν ἀρμοί.

c) Γ τετράποδες μήκος, πλάτος δίποδες, πᾶχος ποδιαῖοι.
τούτων ἐκάστου οὐκ ἐξεργασται ὁ ἀρμός ὁ ἕτερος οὐδὲ
οἱ ὀπισθεν ἀρμοί.

d) Ι πεντέπους μήκος, πλάτος δίπους, πᾶχος ποδιαῖος. τού-
του ἀρμός ὁ ἀρμός ὁ ἕτερος καὶ οἱ ὀπισθεν ἀρμοί.

[Opus lapideum imperfectum, quod humi iacet.]

* * *

.....
Horum uniuscuiusque non perfecta est altera com-
missura, nec posticae commissurae.

XII lapides, longi VI pedes, lati II pedes, crassi pedem.

Horum uniuscuiusque non perfecta est altera com-
missura, nec posticae commissurae.

V lapides, IV pedes longi, lati II pedes, crassi pedem.

Horum uniuscuiusque non perfecta est altera com-
missura, nec posticae commissurae.

I lapis V pedes longus, latus II pedes, crassus pedem.

Huius altera commissura nondum inchoata est, nec
posticae commissurae.

De universae §. ratione et lacuna V. post §. 1.
Lapides autem §. 9. 10. descriptos Müllerus impo-
nebat parieti septentrionali sub epicranitidibus, ita
ut lapides §. 9. litt. a) ab humero s. angulo apud
prostylum disponderentur in parietinorum saxorum
serie ea, quae sub epicranitidibus secunda est, in
chorio, cui Fig. VII. adscripsi I, et porrigerentur
ab ipso apud prostylum angulari saxo, quod esset
§. 9. litt. b), usque in ipsam porticum maiorem;
deinde his imponderentur lapides §. 10. litt. b), col-
locandi in prima sub epicranitidibus saxorum pa-
rietinorum serie (Fig. VII. S.), atque hi porrigeren-
tur ab humero prostyli usque ad antam occiden-
talem porticus maioris, ubi cella desinit intrantes
zophorum posticum porticus maioris; postremo la-
pides §. 10. litt. c) sub his ipsis disponderentur in
zophoro postico illius porticus inde ab anta occi-
dentali, apud nos Fig. VI. π. De §. 10. litt. d) ni-
hil addit. Sed, ne de ceteris dicam, lapides §. 9. 10.
non ita in titulo coniuncti sunt, ut in opere con-
iunxit Müllerus: intercedit enim lacuna haud exi-
gua; deinde §. 10. aliud subiectum est atque in
prioribus, non πλίνθοι, quae vox feminina propria
de parietinis saxis, sed alia masculina: ut lapides
plane diversi generis esse intelligas. Et alio prae-
terea illa dispositio nomine laborat. Nam ea in
boreali pariete prima sub epicranitidibus saxorum
series alta est pedem unum, altera sesquipedem;
sed in opposito latere australi prima lapidum sub
epicranitidibus series alta est sesquipedem (§. 2.
litt. a, b): quum tamen per universum cellae am-
bitum necesse sit ordines lapidum convenire, et
quae in eadem altitudine posita sunt saxa, ea aequae
alta sive crassa esse, ne serierum turbentur ordi-
nes. Igitur de his lapidibus omnibus aliter statuen-
dum est. Et primum, si paries septentrionalis non-
dum perfectus esset, lapides §. 9. litt. a, b), qui

soli *πλῆθοι* vocantur, solos dicerem parietinos muri borealis, et *b)* quidem angularem lapidem summum sub angulari epicranitide; sub quo alius angularis, sed ille iam collocatus: neque enim arbitrarer eius notitiam in lacuna perisse, quod non probabile est inferiores post superiores designatos esse. Iam vero undecim lapides §. 9. litt. *a)* non in una inde ab angulari lapide (litt. *b)*) serie, eaque summā disponeres: ita enim porticum maiorem ingrederentur, quae parietem iam perfectum habuit (§. 7. *b)*): sed inter duas distribueres series, ut quinque essent in inferiore, sex in superiore. Vide *Fig. VII.* ubi *μ* esset lapis angularis ad prostylum iam collocatus; *κ* essent undecim illi lapides (§. 9. *a)*), et *λ* lapis angularis (§. 9. *b)*). Sic iam concineret ordinum eorundem in utroque latere templi altitudo, sesquipedalis utroque loco; nec lapides ultra progredirentur, quam ex prostylo usque ad parietem intergerinum Erechthei proprie dicti et Minervii. Attamen in hac re summa difficultas est. Primum enim sic dispositio tituli maxime laboraret: cur enim in prima parte magnus hic parietis defectus non notatus? Deinde ex §. 3. patet, zophorum praeter eos locos, qui §. 2. designantur, iam collocatum esse, excepta tabularum parte. Denique lapides hi peculiari nomine designantur: quod ex priorē lectione est *ἀπωμάται*. Vox haec non est nota; si *ἀπωμάτης* adiectivum fuit, de quo dubito, tamen dicendum erat *ἀπωμάτιδες*: intelligitur enim *πλῆθοι*. Chandleri lectio *APIOMO* ferri non potest; scripserit quidem aliquis *ἀριμόν ΔΙ*, sed hoc non est ex usu huius tituli. Müllerus dedit *ἀπ' ὧμου*, ex Vitruv. IV, 8, 4. *columnis adiectis dextra ac sinistra ad humeros pronai facta est aedes Athenis in arce*, ut legendum notat; sed *humerus* videtur potius *μασχαλή* dictus esse architectis: unde *μασχαλαία* denominata est, sc. *πλῆθος*. Ne multa, qui lapidem maxima cura examinarunt, consentiunt nunc; proxime ad Chandleri lectionem in lapide conspici *APYOMO*, hoc est *ἀρρῶμοι*, non duplicata littera *P*, ut modo *ἀρράβδωτος* modo *ἀράβδωτος* extat §. 6. *Ῥυθμόν* esse convenientem etiam immotarum rerum formam et rationem notum est; igitur *πλῆθοι ἀρρῶμοι* sunt lapides non rectis rationibus facti. Itaque hi lapides reiecti sunt. Haud dubie ii facti erant, ut in loco §. 2. *a)* et vicinis locis ponerentur: mensura enim eadem est: sed sepositi sunt, quod non quadrarent accurate: interim septem alii collocati erant, ut quattuor tantum adhuc ponendi superessent: reiecti vero, quod inter ceteros humi adiacebant, una cum reliquis in ipso initio descriptionis memorantur. Ita fit, ut non iam horum lapidum causa paries cum zophoro septentrionalis pro imperfecto habendus sit. Iam vero lapis §. 9. *b)* est ille ipse, qui §. 2. litt. *b)* ut nondum collocatus enumeratur; et sic deinceps in lacuna plurimi aut omnes lapides, qui §. 2. nondum positi dicuntur, ut perfecti videntur enumerati esse. Quamquam non nego illorum lapidum partem potuisse etiam in *ἡμέτεροις ἀ χαμαὶ* recensitam esse. Simul ita in-

telligitur; cur paries australis nondum perfectus sit: dilatum enim opus erat, quod lapides in eum usum parati vitio operarum male facti erant. Ceterum ut §. 9. lapides ii recensebantur, qui §. 2. dicebantur deficere, ita quae §. 7. *a)* deficere dicuntur, certe ex parte ut parata recensentur (§. 12. *c)*). §. 10. non iam *πλῆθοι* sunt feminino genere, ut §. 9. sed aliud subiectum est. Quippe *πλῆθοι* sunt tantum parietis lapides: igitur nunc alii, non parietini lapides intelliguntur, masculino nomine instructi. Intellige *λῆθοι*, ut §. 11. litt. *l, m)*; et §. 8. *a)* hoc habes diserte. Mensura alia est ac §. 9. sunt enim hi lapides omnes *unum* tantum pedem alti. De epistyliis quum cogitari nequeat, solus superest zophorus, cuius saxa nondum collocata sunt in australi pariete pedum circiter LXVI (§. 3.), et in occidentali pedum circiter decem super deficientibus epistyliorum *γογγύλας λῆθοις* (§. 2. *f)*; cf. ad §. 2. litt. *i)*, *Fig. V. ζ. VI. ζ.* Iam vero zophorus altus est mens. Angl. 1' 11" 75, quod convenit fere mensurae bipedali; sed quod tabulis antefixis obtegebatur, potuit in altum ex binis lapidibus compositus esse, ut in aliis templis. Latitudo bipedalis non obest; tabulae enim antefixae tenues fuerunt. Quodsi zophorus in altum ex uno lapide factus est, de qua re non liquet, latitudo hoc loco erit in altum computanda, crassitudo in parietem transversum, ut §. 12. *c)*, et tum duo saxa pedem crassa iuxta posita esse debent. Sed priorem rationem praefero, et ad eam solam comparabo, quae posthac de *ἀρμοῖς* dicam. Longitudo lapidum dispar, ut in *γείσοις* (§. 11.), atque in his vel in eodem parietis tractu (§. 11. litt. *k)*). Hos igitur lapides omnes, qui §. 10. perscripti sunt, reféro ad zophorum: longitudo eorum, qui supersunt, est pedum LXXXVII, pro zophori parte ped. XLIII longa; sed litt. *a)* periit numerus et mensura lapidum generis eiusdem. Ceterum in lacuna praeterea intercederunt epicranitides et epistylia (§. 2.) deficientia: sic a saxis parietinis (§. 9.) ad epicranitides, epistylia, dein ad zophorum (§. 10.) atque inde ad tectum (§. 11.) transitur aptissime; et zophori quidem et tecti lapides utpote post omnia collocandi adhuc infecti sunt.

Lapides hi et ceteri (§. 11. 12.) omnes imperfecti sunt; et his quidem (§. 10.) desunt aliquot *ἀρμοί*. Vox ambigua; possunt *margines planorum*, possunt *plana ipsa*, possunt *foramina* intelligi: *ἀρμός* est enim unaquaeque commissura vel quod commissurae inservit. Sed plana statim excludo; nam in posticis lapidibus plures *ἀρμοί* sunt, quum tamen, si plana intelligas, ne unus quidem in postico *ἀρμός* sit, quod planum posticum non committitur alii lapidi. Margines autem planorum singuli lapides duodenos habent: ex quibus quaterni antiqui potuerunt graphice elaborari, vel insuper etiam quaterni postici. Sed praeterquam quod hoc in zophori saxis fieri non potuit, nec quaternis anticis nec octonis (anticis et posticis) convenit dictio *ὁ ἕτερος ἀρμός οὐδὲ οἱ ὀπισθεν ἀρμοί*. Nam quum *ὁ ἕτερος*

opponatur τοῖς ὀπίσθεν, necesse est praeter τοὺς ἀνίσθεν fuisse tantum *binas*, ex quibus *alter* non perfectus, Igitur ἀρμοὶ nunc sunt *foramina*. Ex his sunt quidam ὀπίσθεν, quod non potest nisi de inferiore facie verticali lapidis intelligi. Sed ubi sunt illi duo alteri? An ἔμπροσθεν? Minime vero; nam ἔμπροσθεν est lapidis facies exterior verticalis, ubi nulla possunt foramina esse, nisi si uncinis firmatos lapides putes, quod factum esse non est verisimile. Nec de foraminibus tabularum firmandarum causa factis cogitari potest. Immo si illi ἀρμοὶ essent ἔμπροσθεν, dictum fuisset. Sed cur omnino non dictum est ubi sint? cur nihil opponitur illi voci ὀπίσθεν? Nempe quod fieri non poterat: diversi enim plane generis ἀρμοὶ fuerunt. Haud dubie priores ἀρμοὶ, quorum alter primo loco memoratus est, foramina sunt intus facta et ἰμαντώσει inservientia (v. ad §. 7. litt. b): sed diversi omnino sunt οἱ ὀπίσθεν ἀρμοὶ. Hi sunt ὀπαὶ zophori, in quas a tergo immitterentur tigna tecti; quae fuerunt opinor maxime in utroque fine lapidum, v. Fig. XVI. Ceterum non universam zophori altitudinem secant hi postici ἀρμοὶ, sed superiorem tantum lapidem pedalem et inferioris partem exiguam.

§. 11. Γεῖσα μήκος τετράποδα, πλάτος τρίποδα, πᾶχος πεντεπάλαστα.

- a) Π λεία ἐκπεπονημένα ἄνευ κατατομῆς.
- b) Γ ἑτέρων, μέγεθος τοαυτόν, κυματίου καὶ ἀστραγάλου ἑκατέρου ἀτμητοῦ [ι] ἦσαν τέτταρες πόδες ἑκάστου.
- c) Π ἑτέροις ἀτμητοῖς ἦσαν τοῦ κυματίου τέτταρες πόδες, τοῦ δὲ ἀστραγάλου ὀκτώ πόδες.
- d) Ι ἑτέρου τοῦ κυματίου τρία ἡμιπόδια ἀτμητα, ἀστραγάλου τέτταρες πόδες.
- e) Ι ἕτερον τὴν μὲν λείαν ἐργασίαν εἰργαστο, τοῦ δὲ κυματίου ἀργοὶ πόδες ἦσαν ἕξ καὶ ἡμιπόδιον, ἀστραγάλου ἀργοὶ πόδες ὀκτώ.
- f) [Ι] ἑτέρου κυματίου ἕξ πόδες ἀργοί, ἀστραγάλου ὀκτώ πόδες.
- g) Ι ἕτερον ἡμίεργον τῆς λείας ἐργασίας.
- h) ΙΙΙ τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς, μήκος τετράποδα, πλάτος τρίποδα, πᾶχος πεντεπάλαστα, λεία ἐκπεπονημένα ἄνευ κατατομῆς.
- i) ΙΙ γωνιαῖα ἐπὶ τῇμ πρόστασιν τῇμ πρὸς ἑω, μήκος ἑκποδε, πλάτος τετάρτου ἡμιποδίου, πᾶχος πεντεπάλαστα. τούτων τοῦ ἑτέρου ἢ λεία μὲν ἐργασία [εἰ]εἰργαστο, τὸ δὲ κυμάτιον ἀργὸν ὅλον καὶ ὁ ἀστράγαλος τοῦ δὲ ἑτέρου ἀργὸν κυματίου τρεῖς πόδες καὶ ἡμιπόδιον, τοῦ δὲ ἀστραγάλου ἀργοὶ πόδες πέντε.
- k) Ἐπὶ τὸν τοῖχον τὸν πρὸς τοῦ Πανδρσείου.
 - [Ι] μήκος ἐπτὰ ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, ἡμίεργον τῆς λείας ἐργασίας.
 - Ι μήκος ἕκ ποδῶν, πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ παλαστῆς, πᾶχος πεντεπάλαστον, [ἐπὶ] τὸν τοῖχον τὸν πρὸς τοῦ Πανδρσείου. τούτου ἀστραγάλου ἀτμητοὶ πόδες πέντε.
- l) ΠΙ αἰετιαῖοι τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς, μήκος ἐπτὰποδες, πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, πᾶχος ποδιαῖοι. οὗτοι ἡμίεργοι.
- m) ΙΙ ἑτέρω, μήκος πεντέποδε, πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, πᾶχος ποδιαῖοι. ἡμίεργοι.

n) Γεῖσα ἐπὶ τοὺς αἰετούς, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, μήκος τεττάρων ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, πᾶχος ποδιαῖα.

Ι τὴν λείαν ἐργασίαν ἐκπεπονημένον.

Ι ἕτερον ἡμίεργον τῆς λείας ἐργασίας.

Lapides coronae longi iv pedes, lati iii pedes, crassi pedem cum quadrante:

vii levi opere perfecti sine sectione.

v aliorum, eadem magnitudine, cymatii et astragali utriusque non secti erant in unoquoque pedes iv.

ii aliorum non secti erant cymatii iv pedes, astragali viii pedes.

i altus cymatii non secti iii semipedes, astragali iv pedes.

i alius levi quidem opere factus erat, sed cymatii infecti erant pedes vi cum semisse, astragali infecti pedes viii.

i altus cymatii vi pedes infecti, astragali viii pedes.

i alius semifactus levi opere.

iv ex iis, qui ad stoaem pertinent, longi iv pedes, lati iii pedes, crassi pedem cum quadrante, levi opere perfecti sine sectione.

ii angulares in porticum ad orientem, longi vi pedes, lati iii pedes cum semisse, crassi pedem cum quadrante: horum alterius leve opus perfectum erat, cymatium autem totum et astragalus infecta; aliterius infecti de cymatio iii pedes cum semisse, astragali pedes v.

In parietem ad Pandroseum:

i longus vii pedes et semissem, latus iii pedes et semissem, semifactus levi opere.

i longus vi pedes, latus iii pedes cum quadrante, crassus pedem cum quadrante, in parietem ad Pandroseum: huius de astragalo non secti pedes v.

vi lapides tympani eorum, qui de stoa sunt, longi pedes vi, lati pedes iii cum semisse, crassi pedem: hi semifacti.

ii alii, longi v pedes, lati iii pedes et semissem, crassi pedem: semifacti.

Lapides coronae in fastigium, lati ii pedes et semissem, longi iv pedes et semissem, crassi pedem:

i levi opere perfectus.

i alius semifactus levi opere.

Coniunxi hac §. omnia tecti saxa: deficient alia in parte certe superstita non enumerata. Recte Müllerus notat γεῖσα complecti ipsam coronam cum cymatio tum superiori tum inferiori subter projecturam posito: utrique quum astragalus subditus sit, memoratur ἑκάτερον κυμάτιον et ἑκάτερος ἀστράγαλος; indeque fit, ut in lapide quattuor pedes longo de octopedali cymatio et astragalo dicatur, computatō utroque. Primo loco γεῖσα vii, v, ii, i, i, i memorantur, paria omnia: crassitudo est pedis et quadrantis, quum apud Stuartum vix pedis sit, quod etiam de γεῖσοις litt. h) monuit Müllerus. Haec uni generali indici subiunxi (litt. a-g), quod fieri debere apertum est. Longitudo est pedum lxxii, quae ipsa non multum abest quin singulorum maiorum laterum cellae in γεῖσοις longitudo sit: γεῖσων enim in utroque latere longitudo est

fere lxxviii pedum. Iam vero utrinque sunt angularia, ex quibus quod in orientem est, id latum pedes iii et semissem dicitur (litt. i). Igitur ubi occidentale statuas paulo angustius fuisse, pro reliquis γείσις intermediis relinquuntur fere lxxii pedes, et probabile est haec fuisse parti septentrionali destinata, quae iam erat magis perfecta. Igitur haec apposui Fig. VII. v. Separantur ea γείσα, quae prostyli (i), parietis fenestrati (k), stoeae (h) sunt. Unde simul intelligitur stoam esse porticum maiorem s. septentrionalem: nam porticus Caryatidum tecto iam dudum instructa erat; prostyli autem mentio fit seorsim.

a) Accedo Müllero in distinguenda λεία ἐργασία s. λείων ποιῆσθαι et κατατομή s. τέμνειν. „Λείων ποιῆται“, ait, „si coronae facies plana caeditur et cymatii rotundatio indicatur; τέμνεται, si membra singula simata, undata, supinata ad normam cuiusque et amussim exiguntur.“ Nolim premas, quod p. 23. ad n. 9. dixi λειουργούς esse qui marmora poliant, quae in hoc nostro titulo sit λεία ἐργασία; plana efficiebant λειουργοί, haud dubie tamen ita, ut eadem et ipsi polirent. Ac vide ne hanc ob causam, quod planum opus solum est λειουργῶν, etiam n. 9. seorsim memorentur anaglypha (οἱ ἐκτυποί).

b) Τοῦτον p. ταῦτον. Utriusque cymatii et astragalī coniuncti longitudo est ped. viii: dimidia infecta.

c) In utroque lapide dimidia pars amborum cymatorum non secta, et uterque astragalus totus non sectus.

d) Astragali utriusque dimidia pars infecta.

e) Uterque astragalus nondum coeptus.

f) Vide var. lect. col. II. vs. 44. Astragalus uterque infectus.

h) In stoa maiore. Non necessarium haec sub αἰετοῖς poni; possunt etiam ad latera porticus referri. Apposui tamen cum Müllero Fig. VII. c. Ceterum ad litt. h, i, k) ex superioribus repete vocem γείσα.

i) Ad prostylum, Fig. IV. η. VI. σ. VII. π. De lectionibus vide var. lect. col. II. vs. 58. 60. In verbis τοῦ δὲ ἐτέρου ἀργὸν in lapide haud dubie habetur ἀργόν (p. ἀργοί), errante lapicida ob praegressum τὸ δὲ κυμάτιον ἀργὸν ὅλον.

k) Ad parietem fenestratum, Fig. V. π. Prioris lapidis crassitudo omittitur negligenter; eius cymatia et astragalos intellige nondum coepta. Mox ἐκ ποδῶν, ad analogiam compositi ἔκπους (§. 10. b). Dein negligenter repetitur formula [ἐπὶ] τὸν τοῖχον τὸν πρ. τοῦ Πανδρ. quae iam posita erat. ΚΑΙ mutantum in ΕΠΙ, quod modo habuisti; κατὰ (cf. var. lect.) ferri nequit. Hic lapis alter perfectus erat praeter quinque astragalorum pedes.

l, m) De tympano porticus maioris, Fig. VII. σ. et τ. ubi exempli causa apposui. Wilkinsius: Αἰετιαῖοι, sc. λίθοι, are the slabs forming the face of the tympanum of the pediment. The facing of this part of the building is done with vertical joints, one course of stone in height. Like the facing of the frieze, the

stone is that called Eleusinian. Antefixae igitur tabulae Eleusiniaci lapidis sunt: sed hoc loco de saxis dicitur: tabulis enim tenuibus non conveniunt mensurae. Lapidēs tympani esse non dubium est. Sed quomodo quaeso tympani lapides possunt tres pedes et semissem lati esse per parietem transversum, quum paries et zophorus non sint latiores ped. ii, epistylia certe non multo latiora? Immo ipsa fastigii γείσα, quae illis lapidibus imponuntur, non sunt latiora ped. ii. et semisse (n), et γείσα stoeae inferiora non latiora tribus pedibus (h). Quodsi πάχος nunc velis de latitudine accipere, et πλάτος illud pedum trium et semissis de altitudine (ut §. 12. c. πάχος latitudo est, opposito ὕψει), ne sic quidem quidquam promoveris: tum enim lapides hos non capiet tympani angustia. Ne multa, licet bis scriptum sit τριῶν ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, erratum est, non tamen a lapicida, sed a scriba ipso. Lapidēs haud dubie habebant πλάτος τριῶν ἡμιποδίων: sed scriba cum Curatoribus circumcurrens dictata ex ore architecti excepta festinanter in libello annotabat, et notis s. siglis in ea re utebatur. Scribebat igitur fere ita: πλ. III ἡμ. hoc est: πλάτος τριῶν ἡμιποδίων. Deinde domi titulum in ordinem redigens notata sua falso ipse intelligens, ut fit in talibus, dedit πλάτος τριῶν ποδῶν καὶ ἡμιποδίου, et errore non animadverso transiit hoc in lapidem.

n) Locum vulgo perturbatum rectius divisio formulis restitui: primum posita est generalis inscriptio de γείσις super tympano; deinde duo saxa speciatim enumerantur, Fig. VII. v. Non recte correctum est ἐκπεποιημένα, nec quidquam vitii inest in numeris, prout eos ex Chandl. dedi. Errat Wilk. qui eos inde a vs. 84. omnes uno versu altiores, quam debebant, positos esse iudicat, et vs. 86. siglam I (ipsi II) in Γ mutat, et hoc ad vocem Θύραι refert, deinde III ad τούτων. Γεῖσον extat in Museo Britannico Elgin. n. 165. longum circiter 4' 7", altum s. crassum in antica parte fere 10" 8", in postica paulo plus, latum nunc 1' 7". Mensura haec, prorsus congruit his γείσις de αἰετομάτῃ, nisi quod minus latum illud fragmentum est. Quippe rescissa est pars non ornata, quae parieti incumberebat. Nam nisi latius illud γεῖσον fuisset, non potuisset tuto collocari.

§. 12. a) IIII Θύραι λίθιναι, μήκος ὀκτὼ ποδῶν καὶ παλαστῆς, πλάτος πέντε ἡμιποδίων. τούτων τὰ μὲν ἄλλα ἐξεπεποίητο, ἐς τὰ ζυγὰ δὲ ἔδει τοὺς λίθους τοὺς μέλανας ἐνθεῖναι.

b) I οὗς τῷ ὑπερθύρῳ τῷ πρὸς ἑω, ἡμίεργον.

c) Τῷ βωμῷ τῷ τοῦ θυηκοῦ λίθοι Πεντελεικοί,

III μήκος τετράποδες, ὕψος δυοῖν ποδῶν καὶ παλαστῆς, πάχος ποδιαῖοι.

I ἕτερος τρίπους μήκος]

iv lapides ostii, longitudine viii pedum et quadrantis, latitudine v semipedum: horum cetera perfecta erant, supercilio vero debebant lapides nigri imponi.

i parotis hyperthyro ostii orientalis, senifacta.

N n 3

Arae sacrificuli parati lapides Pentelici,
 III longi IV pedes, alii II pedes et quadrantem,
 crassi pedem.
 I alius, III pedes [longus]

a) Non dici de quattuor integris ianuis, apertum est; nusquam enim integrae aedis partes commemorantur, sed lapides singuli: ac si quattuor integrae ianuae designarentur, quomodo iis hae, quae referuntur, mensurae aptandae fuerint, non video. Igitur ut *ῥῥα* etiam de tabulis (*σπίσι*) dicitur, ita postem s. lapidem ianuae designare videtur hoc loco; ut quattuor lapides intelligendos censeam, longos ped. VIII cum quadrante, latos (per parietem transversum) ped. II cum semisse; crassitudo, quae in antepagmentis debet per parietem directum computari et in supercilio in altum, non definita est. Unum ex his lapidibus constat esse *supercilium*; hoc est enim τὰ ζυγά: igitur supercilium ianuae fuit pedes octo cum quadrante longum. Unde liquet antepagmenta eiusdem ianuae lateralia debuisse multo altiora esse (v. Vitruv. IV, 6.). Quapropter si hi lapides unius omnes ianuae sunt, non possunt iis antepagmentorum nisi partes contineri: coniecimus autem haec quattuor saxa eiusdem ianuae supercilium, hyperthyrum, et utriusque antepagmenti partem superiorem esse. Ianua ipsa non videtur ex interioribus esse, quas probabile est iam fuisse

perfectas (cf. ad §. 6. g): neque intellexerim ianuam in stoa maiore, quae mihi §. 6. g) significata videtur; quum praeterea ea stoa iam parte tecti instructa fuerit. Credo igitur de ianua ad prostylum dici, eadem cuius deinceps parotis memoratur (Fig. IV. i): neque tamen inde colligitur, quae ibi supra ianuam essent, nondum collocata fuisse; potuit enim super ianuae partibus deficientibus corona et epicranitis ex singulis lapidibus facta esse, et super his epistylum longius, quae parieti utrinque incumberent. Ceterum hi ianuae lapides magna ex parte facti erant eatenus, ut collocari possent: excipe politionem, quae post collocationem perficitur; praeterea supercilio nondum immissi erant *lapides nigri*. Müllerus haec ornamenta esse putat; Hirtius lapides duriores, in quibus versarentur cardines, qui supercilio infiguntur. Cavendum certe ne rosas, quae Fig. XIII. ε. in alia ianua cernuntur, huc trahamus: eae enim non in supercilio sunt, sed in hyperthyro et laterali cinctura antepagmentorum, quae respondet hyperthyro. De lapide Eleusiniaco, quem Wilkinsius hic quoque affert, prorsus non cogitandum.

b) De parotidibus s. anconibus ad hyperthyrum forium Ionicarum v. Vitruv. IV, 6. Dicitur de ianua apud prostylum. Parotidem ipsam vide in ianua Pandrosei Fig. XIII. δ.

c) Vide ad §. 7. a).

161.

Alopecae in ecclesia, fragmentum. Ex schedis Fourmonti edidi Oec. civ. Athen. tab. IV. n. 9. et explicui T. II. p. 260 sqq.

ΙΝΕΩΣΟΡΙΧΑΙΚΕ
 ΧΑΛΚΙΑΘΕΡΜΑΝΤΗΡΙ
 ΙΙΙΥΟΜΗΡΥΣΕΣΔΧΥΤΙ
 ΚΑΛΚΩΝΚΡΕΑΙΔΕΞ
 5 ΙΙΚΥΛΚΟΣΧΑΛΚΑΙΙΙΙ
 ΡΙΙΚΑΛΟΙΧΑΛΚΟΙΙΙΙΚ
 ΡΣΦΑΓΕΙΑΚΑΙΧΕΡΟ
 .ΧΑΛΚΑΙΡΙΙΙΕΣΧΑΡ.ΙΧ
 .ΛΚΟΣΙΠΙΝΑΚΕΟΧΑΛΚ
 10 .ΜΟΘΟΝΕΣΧΑΛΚΟΙΔΗ
 ΙΟΜΟΧΑΛΚΟΝΣΤΥΡΑ
 ΙΙΠΡΑΡΙΕΜΡΙΙΚΡΗ
 ΙΥΘΕ.ΑΛ.ΣΤΕ.Τ.ΡΟ.
 ΚΥΡΕΟΣΓΑΡ.ΛΟ.Α.
 15 .ΙΣΝΕΔΙΕΥΣΕΓΡΑ.
 ΕΜΙΔ...ΑΡΑΟΝΗΔΙΟ

..... νεως ὀρίχαλκος ...
 ... Δ], χαλκία θερμαντήρια ...
 ... ΙΙΙ, [ζω]μηρύσεις Δ, χύτ[ραι] ...
 .χαλκῶ [ΙΙ]. κρεά[γρ]α, Δ, ἐξ[αυστηρ]..
 5 ΙΙΙ, κ[υ]λ[κ]ο[ι] χαλκ[ο]ι ΙΙΙΙ ...
 ΡΙΙΙ, κάλοι χαλκοῖ ΙΙΙΙ κ....
 Ρ, σφαγεῖα καὶ χειρὶνιπτρα ..
 .χαλκαῖ ΡΙΙΙ, ἐσχά[ρ]α, χαλκαῖ ..
 .χαλκοῦς Ι, πινακ[ε]ω χαλκῶ [ΙΙ]..
 10 .κ[υ]θωνες χαλκοῖ Δ..
 ἡθμῶ χαλκῶ [ΙΙ]. στυρα ...
 .α ΙΙ, ΡΙΙΙ, κρη... etc.

Pro Ξ est ductus qui n. 135. Est index suppellectilis culinae et mensae: igitur non donaria esse puto sed *bona publicata* (δημόπρατα), quae partim Athenis in arce partim Eleusine tabulis proposita extitisse monui in Oec. civ. Ath. T. I. p. 212. quidni vero una et altera tabula etiam Alopecae vel in vicinia collocata fuerit? Similia multa ex Δημοπρατων collectione ab aliquo docto facta affert Pollux lib. X. quae contuli l. c. T. II. p. 260. Vs. 1. ὀρίχαλκος p. ὀρίχ. ut passim in libris, e. c. ap. Polluc. VII, 100. Vs. 2. χαλκία substantivum esse videtur p. χαλκεία, addito θερμαντήρια, ut ἀνὴρ πολίτης. Sic in Inscr. Aeginet. extat

χαλκίον Θερμαντήριον et χαλκίου ἐγλουτήριον; et ex nostra hac inscriptione in Δημοπρατίων librum recepta Pollux X, 66. ipsa verba χαλκία Θερμαντήρια servasse videtur. Ita enim ibi legendum deleta interpunctione. Vs. 3. sunt ζωμήρυσσις, a ζωμήρυσσις, ut ἐτνήρυσσις, οἰνήρυσσις: cf. Polluc. VI, 88. X, 98. Athen. X, p. 169. B. Casaub. ad Theophr. Char. 9. Ibidem χύτραι aut χύτροι legendum. Vs. 4. paulo audacius restitui: de vocibus v. Polluc. VI, 88. κρεάγαν, ἦν καὶ ἀρπάγην ἐκάλουν καὶ λύκον καὶ ἐξαυστήρα. X, 99. καὶ ἐτνήρυσσις καὶ ζωμήρυσσις καὶ κρεάγαν καὶ ἀρπάγην καὶ

λύκον καὶ ἐξαυστήρα. Cf. etiam VII, 25. X, 31. Athen. IV, p. 169. B. Vs. 6. κάλως s. κάλος est catena, quae est in culinae utensilibus (Polluc. X, 31.). Vs. 7. de σφαγείῳ et χειρανίπτρῳ cf. Polluc. X, 65. 90. 97. et de ἐσχάραις (vs. 8.) eundem X, 95. Mox vs. 9. πινακίῳ est p. πινακίῳ; intellige hic quoque supellectilem culinariam, licet Pollux X, 83. huius usus nullum exemplum in promptu habuerit. Κώ-θωνες noti ex Polluce et Athenaeo. Vs. 12. aut κρηπίς aut κρητήρ vel κρατήρ scribendum. Reliqua intelligi non possunt.

162.

Marmor Elginianum Viscont. n. 65. Synops. Mus. Brit. n. 253. litteris satis perspicuis insigne. Edidit Osannus Syll. I, 31. p. 105. nos damus ex schedis Rosianis, ipsius Osanni et Mülleri.

...ΙΚΙΩΝΙΟΙΞΓΕΙΤΟΝ
 ΠΡΑΧΟΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΝ - - - - - Ο - -
 ΤΩΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΞΩΝΗ:ΑΓΝΟΘΕΟΞ
 ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΚΟΝ:ΕΠΙΘΡΑΞΥΛΛΩΙ:ΑΡΤΕΜΙΣΙΑΚΟΝ - - - - - ΚΑΙΝΟ
 5 ΤΟΜΙΑΝΑΦΡΟΔΙΣΙΑΚΟΝΕΝΤΟΙΞΕΔΑΦ[ΕΞΙΤΟΙΞ - - - ΗΛΙΟΥΑΝΙΟΝΤΟΞΟ - - ΤΩΝΚΑΛΟΥ
 ΜΕΝΟΞΔΥΟΜΕΝΟΥΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝΤΟΔ[ΙΦΙΛΕΙΟΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ - - -
 ΟΙΗΡΓΑΣΙΕΤΟΤΕΛΕΞΙΚΛΗΞΚΑΛΛΙΟΥΑΡΑΦ:
 ΘΟΡΙΚΟΙ:ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΝ:ΗΧΑΡΑΔΡΑΚΑΛΟΥΜ[ΕΝΗ
 ΕΠΙΤΗΞΕΡΕΧΘΗΙΔΟΞΔΕΥΤΕΡΑΞΕΠΡΥΤΑΝΕ[ΥΟΥΞΗΞ - - - - - ΤΟΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 10 ΤΟΔΙΦΙΛΕΙΟΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝΟΑΓΕΓΡΑΥΑΤΟ
 ΩΝ:ΚΑΛΛΙΜΕΔΩΝΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΚΟΛΛ:ΕΓΡΟ.
 ΑΝΑΞΑΞΙΜΑ
 Α]ΜΦΙΤΡΟΠΗΞΙΝΑΘΗΝΑΙΙΚΟΝΚΟΝΩΝΚΟΝ[ΩΝΟΞ
 Α]ΘΗΝΑΙΙΚΟΝΚΑΙΞΥΝΤΟΜΑΞΑΜΦΙΤΡΟΠΗΞΙΝ
 15 Ο]ΔΟΞ:ΗΛΙΟΥΔΥΟΜΕΝΟΥΟΔΟΞ:ΑΝΙΟΝΤ[ΟΞ
 ΑΡΤΕ]ΜΙΣΙΑΚΟΝ:ΘΟΡΙΚΟΙΕΥΦΗΜΙΔΗΞΚΗ
 ΕΝΤΟΙΞΕΔΑΦΕΞΙΤΟΙΞΕΡΑΜΕΙΝΟΝΟΞC
Κ]ΗΦΙΞΟΔΩΡΟΥΑΘΜΟ:ΗΓ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ]ΝΠΑΛΑΙΟΝΑΝΑΞΑ[ΞΙΜΟΝ
 20 ΞΙ...ΛΑΥΡ[ΕΙ
 ΚΥΡ

Varietas lectionis schedarum. Vs. 1. Müller. ΚΙΩΝΙ etc. Os. ΙΚΥΩΝΙ, Ros. quod dedi. Vs. 2. Müller. ΠΡΑΞΟ, Ros. ΡΑΧΟ, Os. ΡΑΧΑ. Vs. 3. Ros. Müll. ΓΩΝ: Os. ΤΩΝ. Ξ in voce καλούμενος solus Müllerus habet, ceteri lacunam. Interpunctionem et ultimum Ξ omittit Os. Vs. 4. Ros. Os. ΘΡΑΞΥΜΩΙ: Müll. pro M praebet ΑΛ, sed litteris artissime positus. Nihil hac commutatione notius: ut pro voce Διδυμος Athenaeum XIII, p. 593. F. irrepperat Δῶλλος, quem expellendum esse satis docuit Casaubonus, accedente Maussaco ad Harpocr. p. 91. ed. Gronov. neque enim cogitandum ibi de Diyllo Atheniensi, historiarum scriptore (Voss. H. Gr. p. 360.): quem adde Diyllis n. 147. Pryt. II. memoratis. Mox vs. 5. Müll. ΑΦΡΟΞΙΑΚΟΝ; in fine Os. Ε.Φ, Ros. ΕΔΑΦ, Müll. ΕΔ.Φ Vs. 6. Müll. ΙΜΕΝΟΞ; ceteri, ut dedi. Vs. 7. duo puncta addidi ex Rosii fide. Vs. 11. priorem interpunctionem ex Müll. inserui: tertiam a fine litteram Γ Ros. omittit, sed habent Müll. Os. hic ut incertam. Vs. 12. Os. ΑΝΞΑΞΙΜΑ. Vs. 16. extr. dedi ΚΗ ex Os. pro quo ΚΙ est ap. Ros. Müll. Vs. 17. Os. ΦΕΞΙ, Müll. ΑΦΕΞΙ, Ros. ΤΑΦΕΞΙ; unde concinnatum quod dedi. Ultimum vs. 17. ductum

omittit Müll. Vs. 20. Ros. quod dedi; Os. habet Ξ.....ΛΑΥΡ, Müll. solum ΛΑΥΡ. Vs. 21. omittitur a Müll. In litterarum dispositione, quae non στοιχηδόν facta est, Rosium potissimum secutus sum; omnia tamen apographa in eo consentiunt, ut marmor in sinistram latius non fuerit. Sigma: quantum ex Müll. et Ros. colligo, medium inter Ξ et Σ videtur esse. Verba haec esse videntur:

....Ι, κίων Ι, cῆς γεῖ[τον - - -]
 Δημητριάκον[- - - - - δ - - -]
 των καλούμενος ὤνη. Ἀγνόθεος - - -
 Ἀφροδισιακόν. Ἐπὶ Θρασύλλῳ, Ἀρ[τεμισιακόν - - -
 - - καινο-]
 5 τομίαν, Ἀφροδισιακόν ἐν τοῖς ἐδάφ[εσι τοῖς - - -
 - - ἡλίου ἀνιόντος ὁ - - των καλού-]
 μένος, δυομένου τὸ ἐργαστήριον τὸ Δ[ιφίλειον καλού-
 μένον - - -
 ὃ] ἡργάζετο Τελεσικλῆς Καλλίου Ἀραφ. - - -
 Θορικοῖ, Δημητριάκόν, ἡ χαράδρα καλουμένη - - -]
 Ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος δευτέρας πρυτανε[υούσης - - -
 τὸ ἐργαστήριον]
 10 τὸ Διφίλειον καλούμενον, ὃ ἀπεγράψατο - - -
 ὤν. Καλλιμέδων Καλλικράτου [Χ]ολλ. - - -
 Ἀνασάξιμα.

videntur; unde saepe eadem in confiniis nominata redeunt. Τὸ Διφίλειον καλούμενον ex vs. 9. restituit Os. recte: v. de Diphilo vit. Lycurgi in X Oratt. vitt. p. 256. ed. Tub. Ἐργαστήριον dici metallum quodvis notum est: apposite Os. ex Walpol. Mem. p. 431. notat locum apud Thoricum etiam nunc eis τὰ ἔργαστήρια dici. Vs. 7. nominatur metallum, quod olim exercebat (ἡργάζετο pro εἰργ.) Telesicles Calliae f. Araphenius. Ne cogita de Hipponici gente, de cuius opibus egi in Oec. civ. Ath. T. II. p. 14 sqq. etsi enim Hipponicus III. Periclis aequalis metalla habuit (v. Comm. de Laur. 124 sqq.), eius tamen filius Callias dilapidaverat bona paterna: ut illius proles vix metalla exercuerit. Alius fuit Callias Cimonis affinis, ex metallico quaestu dives factus (Plutarch. Cim. 4. Nep. Cim. 1.): hunc enim ut olim ita etiam nunc post Clavierium (Mém. sur la famille de Callias, Comm. Inst. reg. Gall. Hist. et Litt. T. III.) et Meierum (de bonis damn. p. 121.) prorsus alienum ab Hipponici familia iudico. Certe plures Athenis Callias divites fuisse uno et eodem tempore; vel Pausan. X, 18, 1. docet: ex quo discas praeter Calliam Λακκόπλευτον Hipponici f. temporibus belli Persici florentem, alium eadem aetate vixisse, Lysimachidis f. qui ex ipso bello opes sibi paraverat. Alius rursus Callias in metallis Thoricis minium (κιννάβαρι) invenit circa Olymp. 93, 4. de qua re egi Comm. de Laur. p. 97. Et fortasse huius filius fuit Telesicles, qui olim exercebat hoc metallum. Vocem ΑΡΑΦ: non explevi: demotica enim nomina in hoc titulo decurtantur. Vs. 8. Θορικῷ adverbium esse ex Steph. Byz. notat Os. Aliud rursus videtur metallum appellari, Demetriacum; additur autem ἡ χαράδρα καλουμένη. Igitur aut plura fuere Demetriaca, ex quibus hoc unum est χαράδρας nomine dictum, aut verba ἡ χαρ. καλ. ad limites describendos pertinent, postposita plagae notitia, licet haec in ceteris locis praemittatur. Omnino hinc aliena est fossa (χαράδρα), cuius mentionem facit vit. Lycurg. l. c. p. 251.

Vs. 9. ubi secunda prytania incipit, aut πρυτανευούσης aut πρυτανείας legendum; vocem τὸ ἔργαστήριον addidi ex vs. 6. Diphileum deinceps memoratur, fortasse tantum in finium numero: quod aliquis ἀπεγράψατο, scripsit, professus est, quippe ut redemptor, qui id exercere vellet. Inscr. Orchom. ἀπογράφεσθαι δὲ Εὐβωλον κατ' ἐνιαυτον, et: μετ' ἀπογραφέσθω δὲ πλῖονα τῶν γεγραμμένων. Auctor Oec. Aristot. II, 2, 5. ἀπογράφασθαι ἅπασιν συνέταξαν τὰς οὐσίας, μὴ ἀθρόας εἰς τὸν αὐτοῦ δῆμον ἕκαστον. Cf. Meier. l. c. p. 202. Qui non ἀπεγράψαντο τὸ μέταλλον, obnoxii δίκῃ ἀγράφου μετάλλου. Suid. Zonar. ἀγράφου μετάλλου δίκη: οἱ τὰ ἀργύρεα μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπου βούλονται καινοῦ ἔργου ἀρξασθαι (Zonar. ἀλασθαι), φανερόν ἐπιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου (poletis), καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελείν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. Diphileum tamen non novum metallum fuit: igitur videtur neglectum esse et postea ab alio repetitum, qui id professus sit. Vs. 11. redemptor alicuius metalli

comparat: ὠνητής (v. ad vs. 3.) Καλλιμέδων Καλλικράτου Χολλείδης. De forma Καλλικράτου v. ad n. 45. Non ille Κολλυτεύς est, sed Χολλείδης, quod patet coll. n. 102. In litteris ΕΓΓΟ altera ab Os. ut incerta notatur: sed omnes falsae videntur, excepto fortasse Γ. Notae sunt numerales, pretium redemptionis continentes, ut vs. 18. Cf. ad vs. 3.

Vs. 12. nihil deest, nec vox ἀνασάξιμα commodè videtur potuisse prioribus adiuncta esse. Immo est *index generalis* ceterorum, quae in secunda prytania vendita sunt, metallorum, quae quidem omnia sint ἀνασάξιμα, quum priora ex alio fuerint genere; et convenit, quod vs. 19. unum ex illis diserte vocatur ἀνασάξιμον. Vox admodum obscura est; ex vs. 19. tamen colligo fuisse speciem vetustorum metallorum; unde dicitur ibi παλαιὸν ἀνασάξιμον: hinc etiam pretium exiguum (vs. 18). Σάττειν propria vi est *firmare et pressim imponere vel apponere, onerare, implere*, ut in milite armis onerato, et de iumentis (σάττειν ὄνον etc.): unde σάγμα *clitellae*. Ita terra, quae stipatur circum plantam, σάττεται περὶ τὸ φυτόν; et quae in saccum (σάκταν, σακτῆρα inde dictum) constipantur, vel in aliud quodvis vas, ea σάττονται: ut dicitur σάττειν εἰς ἀγγεῖα, ἀγγεῖα σαττόμενα, ἀγγεῖον ὕδατι σεσαγμένον, κερύμιον ψάμμῳ σεσαγμένον, quae praebent Lexica. Quodsi varia Lexica Graeca, ut Cyrilli msu. apud intt. Hesych. v. σάξαι et Etym. Gud. p. 496. 11. etc. τὸ σάξαι καὶ σάττειν explicant στρώσαι et στρωννύνειν, est hoc tantum de iumentis sternendis vel onere imponendo intelligendum. Eodem redeunt composita, κατασάττειν, παρασάττειν, περισάττειν, maxime de terra stipanda dicta; et ἐνσάττειν, *implere sarciendo*, ut ἀλλὰντα ἐνσάττειν (Alciph. III, 7.); et ἐπισάττειν, e. c. ὄνον, ἵππον, quare explicatur ἐπιστρώσαι (Hesych. v. ἐπισάξαι et intt.) et ἐπιγεμίσαι (Lex. Seg. p. 94.). Etiam ἀποσάττειν est *implere*: Harpocr. ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα, quod Herodoti auctoritate hodie non extante confirmat Harpocratio, sed Dinarchi Suidas et Lex. Seg. p. 435. Idem tamen etiam contrarium τῷ ἐπισάττειν est, *onus deponere* (v. Schneider. Lex. et Hesych. c. intt.). Sed neutra significatio aptari potest glossae Lex. Seg. p. 205. ἀποσέσχεν τοὺς ὄρμους τοῦ μετάλλου: ἀποσέξαι τὸ διασεῖσαι καὶ κινήσαι (cf. Comm. de Laur. p. 102.): ut non intelligam, quomodo in illam vox ἀποσάσσειν et ἀποσάξαι nuper corrigendo inferri poterit. Iam vero quid sit ἀνασάσσειν, plane ignoramus: nec quidquam lucramur ex glossa Philoxeni (Labb. Glossar. p. 12.) ab Os. collata: ἀνασάσσει, *luxatur*. In metallis ἀνασάσσειν de *sternendo* esse non potest; nec de lignorum in puteis cuniculisque structura et fulciendis cavernis σάττειν vel ἀνασάττειν dici posse, satis mihi videtur ex iis, quae dixi, manifestum esse. Contra σάττειν commodè dicebatur de *egerenda ex metallis materia*, quod fit vasis implendis: ac si puteus rursus implebatur scoria et egerie inutili, quid hoc aliud erat nisi ἀποσάξαι? Denique si puteus obrutus denuo exercebatur, et iniecta materia, qua erat ἀποσασαγμένος,

iterum egerebatur, nonne hoc dici potuit ἀνασάξει? Igitur μέταλλον ἀνασάξιμον me iudice illud est, quod scoria et egerie completum sit, sicut hodie fit in puteis relictis, sed deinceps iterum exerceatur, quod illa materia olim abiecta retractanda esse videatur; et ἐργαστήριον ἀνασάξιμον aut talis est puteus, aut etiam locus caminorum, ubi egeries et scoria congesta sit, quae iterum tractari possit. Strabo IX. post initium: Τὰ δ' ἀργύρεα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ καταρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει· καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν ἐκβολὰδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες εὗρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον, τῶν ἀρχαίων ἀπείρως καμινεούτων. Vides ἀναχωνεύειν dici: quod priusquam fieret, debebant operarii materiam ἀνασάξαι.

Vs. 13. inter ἀνασάξιμα primum est Ἀμφιτροπήσιν Ἀθηναϊκόν: Conon Cononis f. sitne redemptor an pristinus aliquando possessor, nescio. Amphitropen demum in metallorum regione situm esse, ex Aesch. c. Timarch. p. 121. recte interpuncto colligi non poterat: sed ex hac id inscriptione patet. Ita nunc quattuor in ea parte demos novimus, *Amphitropen*, *Thoricum*, *Anaphlystum*, et inter hos duos *Besam*; praeterea alios duos vicos, *Maroneam*, ubi locus ἐπὶ Θρασύλλῳ, et *Laurium*; postremo locum alium *Aulonem*. De his uberius dixi in Comm. de Laur. p. 86–91. de Besa nunc addenda est eximia Isaei auctoritas de Pyrrhi hered. p. 27. postquam Bekkerus ex libris restituit verum Βῆσαζε (p. 54.). Ceterum Amphitrope quum Leontidis sit, ut Anaphlystus et Besa, his ipsis proximam fuisse Amphitropen probabile est; quum Thoricus contra sit Acamantidis. Nam etsi non omnes eiusdem

tribus demi omnibus temporibus vicini erant, videntur tamen ab initio ii, qui vicini essent, in unam tribum coniuncti esse.

Vs. 14. Ἀθηναϊκόν, praesertim simpliciter dictum, vix potest aliud haberi ac vs. 13. Itaque necesse est vs. 13. extr. alius metalli nomen positum fuisse, et vs. 14. verba Ἀθηναϊκόν καὶ συντομὰς Ἀμφιτροπήσιν esse ex finium descriptione. Συντομὰς non videtur quartus pluralis casus, sed primus singularis, ut dicitur ἡ ἀποτομὰς: sed vis vocis latet. Vs. 15. rursum fines habes, ex meridie vel septentrione ὁδόν, item ex occidente, ex oriente nescio quid. Vs. 16. Ἀρτεμισιακόν aut metalli Thoricii nomen est (vs. 4. idem nomen supplevi, sed in metallo ἐπὶ Θρασύλλῳ, ut plane haec diversa esse possint), aut quod magis probo, ex finibus prioris metalli superest, quum consentaneum sit, officinae situm Θορικὰ primum designari, ut vs. 13. Et quum non omnibus metallis necessario peculiare nomen fuerit, accuratoris definitionis causa sequitur continuo vel redemptoris vel pristini possessoris nomen: Εὐφημίδης Κη (e. c. Κηφισοδώρου etc.). Fortasse idem est qui vs. 18. Vs. 17. memoratur metallum in fundis Epaminonis (cf. vs. 5.). Vs. 18. Cephisodori f. Athimónensis certo est redemptor: nomen demi decurtatum est, ut supra. Additur pretium ΗΠ vel ΗΠ². Pretia metallorum Atticorum collegi Comm. p. 121. ampliora omnia: sed cogites hocce metallum esse ἀνασάξιμον: igitur non mirum id haud pluris vendi quam 150 dr. vel aliquot insuper. Vs. 19. aliud nominatur ἀνασάξιμον. Vs. 20. *Laurii* mentio fit, quo casu nescio. Dicit Λαύριον et Λαύρειον, docui Comm. p. 86.

163.

Athenis, ex schedis Fourmonti.

..... ΑΙ . ΤΙ Μ . . .
 ΕΙΣΟΔΟΤΟ . . .
 ΤΟΥΚΙΙ . Ν . Κ .
 ΓΕΑΤΕΤΟ
 5 ΗΗΚΛ Κ
 ΛΚΛΡΓΧ
 Ν . ΜΥΛΙΚ
 ΑΠΕΓΡΑΨΑΤΟ . . ΙΝΟΤ . . ΓΑΝΓΡΙΑ
 ΗΚΟΝΙΝΤΩΝ Λ
 10 Ξ . ΕΙΤΑΝΠ . . . ΞΗΛΗ . . ΝΛΙΝΟΟΛ
 ΛΙΟΓΥΡΙ . ΞΔΥΟΜΕΔΙΑ . . ΙΑΚΛΙΟ . . C
 ΑΝΟΜΟΞΔΙΟΦΕΙΩΝΕΡΙΤΩΝΤΕΛΠΕ . Υ .
 ΑΝΤΙΔΟΤΟΥΙ . ΙΓΑΣΤΗΡΙΕΝΝΟΥ
 ΥΑΛΙΩ
 15 ΡΑ . ΙΛΕΙΔΕΞΞΩΞ . Τ . Ρ . Α . ΤΙ . . ΥΛΧ . Ρ
 ΑΡΙΚ ΛΛΕΞΙΜΕΝΟΙΠΕΡΙΑΞ
 ΕΡΙΤΙ . ΙΑΝ

Fragmentum descriptionis metallorum foedissime habitum. Vs. 2. videtur nomen Εἰσιδότου (Ἰσιδότου) esse, vel Κηφισοδώρου (Κηφισοδώρου, cf. n. 162. vs. 18.) ut Κηφισιεύς invenitur; vs. 8. est [ὁ] ἀπεγράψατο, metallum quod professus est (vide ad n. 162.); vs. 10. γείτων vel γείτον, de finibus; vs. 11. δυμέ

(δυμένου) διακρία καὶ ὁδός, cf. n. 162. Διακρία h. l. est appellativum, non illud proprium, de quo ad n. 82. Vs. 12. vide ne lateat ὑπόνομος, cuniculus. Vs. 13. Ἀντιδότου ἐργαστήριον; vs. 15. Ἡρακλείδης, et fortasse Σωστράτιδου Ἀχαρ[εύς]; vs. 16. an Ἀλεξιμένου? Vs. 17. fuit credo ἐπὶ τῇ [A]ίαν[τίδος] πρυταν. etc. cf. n. 162.

164.

Athenis in ecclesia Michaelis Archangeli. Ex schedis Fourmonti. Edidi Oec. civ. Athen. tab. VI. n. 16. et explicui T. II. p. 334 sqq.

NEΞΑΑΓΟΡΑΝΕΠΙ
ΟΚΡΑΤΕΟΣΕΥΟΥ
ΟΥΝΑΥΣΙΘΕΟΚΛΕΟΣΘΕΟ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ΔΔΔΓΡΡΠΠ
5 ΙΡΠΠΞΩΙΔΟΣΡΔΔΓ
ΙΡΠΠΑΡΙΣΤΟΚΙΤΟΣΜΕΜΝ. ΔΔΔΠΠ
ΤΥΦΝΟΣ. ΚΑΑΔΔΔΓΡΡΡΠΠ
ΑΡΠΠΙΚΛΕΙΤΟΣΦ. ΣΔΔΓΡΡΠΠ
ΔΑΜΟΦΙΛΟΣΑΡΕΝΔΔΓ
10 ΠΥΡΡΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΝΔΔΓ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣΑΡΙΝΔΔΓ
ΚΑΛΛΙΑΣΟΛΥΜ. ΔΔΔ
ΓΡΠΠ. ΔΙΦΙΛΟΣ. ΤΙ. Η.
ΜΙΚΥΘΟΣ. ΑΛ. ΔΔΔΓΡΠΠΠ
15 ΑΡΙΣΤΑΝΩΡΔΔΔΓΡΠΠΠ
ΑΡΡΙΡΥΛΙΣΩΝΡΥΡ. ΔΔΔΓΡΠΠ.
ΛΙΣΩΝΡΥΡ. ΔΔΔΓΡΠΠ.

Nomina pleraque Dorica sunt; vs. 2. fortasse etiam terminatio *οκράτεος* non Attica scripta erat. Vs. 1. fortasse *ἀγορὰν* legendum; deinde potuerunt magistratus designati esse ἐπὶ - - οκράτεος, Εὐθυ - - Ναυσιδέου, Κλεοσθέ[ν]εος. Notā tamen de publicis civitatis magistratibus cogitandum; sed collegii aliquius peregrinorum, fortasse *erastiarum*. Patrum eorum, qui recensentur, nomina decurtata sunt: in unoquoque designatur pecuniae summa, quam contulisse singuli videntur. Numeri, ut solent apud

Fourmontum, hinc inde depravati sunt; plurimi sunt drachmarum 37½, vel 75: ut videatur hoc simplum et duplum legitimum esse: vs. 13. centum drachmae comparent, ut ille aut sua sponte plus contulerit, aut vitiatum sit numerus: ubi vero minus. 37½ drachmis inscriptum est; corruptas notas esse non dubito. Pro P multis locis est t restitutum. Postremo appono verba ipsa inde a vs. 4. recentis tamen ut plurimum notaram corruptelis.

... Θεόδωρος. ΔΔΔΓΡΠΠΠ
5 .. ΠΠΠΠ Ζωίλος ΡΔΔΓ
.. ΠΠΠΠ Ἀριστοκρίτος Μέμν. ΔΔΔΠΠ
.. τυφνος Κε[λ]. ΔΔΔΓΡΠΠΠΠ
ΔΓΠΠΠ Κλεῖτος Φ. σ. ΔΔΓΡΠΠΠΠ
Δαμόφιλος Ἀρε. [Ρ]ΔΔΓ
10 Πύρρος Ἀριστίων. [Ρ]ΔΔΓ
Ἀρισταγόρας Ἀρι. [Ρ]ΔΔΓ
Καλλίας Ὀλυρ. ΔΔΔ
ΓΠΠΠ Δέφιλος. τι. Η.
Μίκυθος Αλ. (Αα.) ΔΔΔΓΡΠΠΠΠ
15 Ἀριστάνωρ ΔΔΔΓΡΠΠΠΠΠ
ΔΓΠΠ... Αἰσών Πυρ. ΔΔΔΓΡΠΠ.

Ultimus versus videtur ex priore esse repetitus. Vs. 6. in voce Ἀριστοκρίτος litterae K brachium superius obliquatum apud Fourm. rotundatione insignis est, quasi P per ligaturam appositum sit: quod in nostro exemplo non expressum.

CLASSIS TERTIA.

TITULI MILITARES.

165.

Monumenti Nointeliani s. Baudelotiani tabula prior. Hanc cum lapide n. 169. Marchio de Nointel, regis Galliarum apud Turcam tum orator, a. 1674. Gallandi et Giralaldi opera sibi comparavit, qui tabulas pavimento ecclesiae Crucifixi (τοῦ Σταυρωμένου) insertas reppererant. Eae postea venerunt in manus Melchisedeci Thèvenoti, Bibl. reg. custodis, post huius fata autem ad Car. Caes. Baudelotium, indeque in Museum Academiae Inscriptionum. Vide Montf. et Gallandi epistolam ad Graevium. Tabula quinque pedes regio longa, sesquipedem lata; litterae ut plurimum στοιχεῖον exaratae, non tamen accurato ordine. Quinque priores versus aeri incisos dedit Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 134. additis notis; cf. eundem Antiq. expl. Suppl. T. V. p. 6. Quattuor priores versus dederunt Benedictini Nov. Tract. Diplom. T. I. p. 626. cf. p. 636. Deinde universam tabulam edidit Maffei Gall. Antiq. sēl. epist. XIX. p. 91 sqq. in primis versibus cum Montf. prorsus consentiens, et inde Murator. Nov. Thes. Inscr. T. II. p. DCCCLXXXVIII. iterumque Maffei Mus. Veron. p. CCCCVII sqq. Partem dedit ex Maffeo-Corsinus F. A. T. I. p. 154 sqq. cf. eiusdem Nott. Gr. Prolegg. p. XVIII. Priores versus repraesentat Lanzius Sagg. di ling. Etr. T. I. tab. 1. cf. p. 106. et eosdem commentatus est Rosius Mus. crit. Cantabr. T. II. n. 7. 1821. p. 394 sqq. Lapis nunc in Museo Parisino servatur, Catal. Clarac. n. 222. p. 105. ubi transcripsit Rosius, cuius apographum damus, paucis ductibus auctum ex prioribus apographis. Iac. Sponius Misc. erud. antiq. p. 517. ubi alteram tabulam edidit, praeter hanc duo se fragmenta vidisse testatur, eodem modo quo n. 169. ἀρρογραφούμενα; de formis litterarum in illis fragmentis nihil dicit, sed Pandionidis et Leontidis nomina iis contineri narrat. Quod quum in hanc n. 165. tabulam non quadret, dixeris Sponium hanc non vidisse. Sed idem ex illis fragmentis haec exempli causa nomina profert: KALLIXΣΕΝΟΣ, ΗΙΠΠΟΔΑΜΑΣ, ΗΙΕΡΟΝΥΜΟΣ, ΧΣΕΝΟΦΙΛΟΣ, ΕΡΧΣΙΜΕΝΕΣ, ΗΥΙΕΛΕΙΟΣ, ΔΙΟΝ, ΑΝΤΙΦΟΝ, ΧΣΕΝΟΚΛΕΣ. Haec excepto Dione et Xenocle omnia n. 165. obvia sunt: ΗΥΙΕΛΕΙΟΣ enim haud dubie male lectum est, fuitque ΗΥΙΕΡΒΙΟΣ (col. II. vs. 56.): videtur igitur Sponius etiam hanc tabulam vidisse, sed quod luto et quisquiliis oblecta esset, initium non conspexisse, indeque unum tantum et alterum nomen deprompsisse, Pandionidis autem et Leontidis nomina ex altero fragmento petiisse una cum Dionis et Xenoclis nominibus. Ceterum has tabulas n. 165. 169. et tertiam a Sponio memoratam eatenus diversorum monumentorum partes esse, ut nec n. 165. et 169. nec n. 169. et Sponianum fragmentum ineditum eiusdem monumenti partes sint, moneo ad n. 169. Sed idem fragmentum potuisse cum n. 171. iunctum esse, ad n. 171. dixi.

E R E X O E I Δ O S

HOI ΔΕ ΕΝΤΟΙ: ΠΟΛΕΜΟΙ: ΑΠΕΘΑΝΟΝ: ΕΝΚΥΡΟΙ: ΕΝΑΙΛ
ΥΠΤΟΙ: ΕΝΦΟΙΝΙΚΕΙ: ΕΝΑΛΙΕΥΣΙΝ: ΕΝΑΙΛΙΝΕΙ: ΜΕΛΑΡΟ

ΤΟΟ: ΑΥΤΟΟ: ΕΝ ΤΗ ΑΟΥΛΗ ΤΟΟ:

5	STRATELON	ΦΑΝΥΛΛΟΣ	ΑΚΡΥΠΤΟΣ	5
	Θ...ΧΟΣ	ΧΡ...ΝΤΟΣ	ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΣ	
	Π...ΑΛΕΟΝ	Ε...ΛΕΙΤΟΝ	ΑΡΧΕΛΑΣ	
	POLYSTRATOS	ΑΛΚΙΠΠΟΣ	ΕΥΘΥΚΡΑΤΕΣ	
	ΑΚΟΝΤΙΔΕΣ	ΛΥΣΙΚΛΕΣ	ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΔΕΣ	
10	MOSTRATOS	ΚΕΛΕΥΣΟΣ	ΑΛΚΜΕΟΝΙΔΕΣ	10
	ΜΕΑΣ	ΕΥΘΥΔΕΜΟΣ	ΑΛΑΥΚΟΝ	
	...ΛΕΙΔΕΣ	ΔΙΝΑΙΟΣ	ΔΕΜΟΝΙΚΟΣ	
	...ΚΡΑΤΕΣ	ΦΙΛΙΝΟΣ	ΑΝΑΧΣΙΔΟΡΟΣ	
	...ΙΡΕΔΕΜΟΣ	ΚΑΛΛΙΚΛΕΣ	ΑΛΑΥΚΟΝ	
15	...ΕΣΙΑΣ	ΝΑΥΣΙΚΛΕΣ	ΠΡΟΚΛΕΣ	15
	...ΕΣΑΝΔΡΟΣ	...ΙΜΕΣΙΘΕΟΣ	ΑΝΤΙΦΟΝ	
	ΥΚΟΘΡΟΝ	...ΝΕΣΙΛΕΝΕΣ	ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ	
	ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΣ	ΠΟΛΥΚΛΕΣ	ΑΡΧΕΡΟΛΙΣ	
	ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ	ΑΛΕΞΙΑΣ	ΚΑΛΛΕΑΣ	
20	ΕΡΟΤΙΑΣ	ΑΜΥΔΡΙΠΠΟΣ	ΘΑΛΙΑΡΧΟΣ	20
	ΔΡΑΚΑΙΟΣ	ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΣ	ΦΙΛΟΝΙΧΟΣ	
	ΜΕΧΑΝΙΟΝ	ΛΟΡΑΙΑΣ	ΕΥΚΛΕΙΔΕΣ	
	ΦΙΛΙΣΤΙΔΕΣ	ΝΟΘΑΡΧΟΣ	ΔΙΟΔΟΡΟΣ	
	ΤΙΜΟΛΕΝΕΣ	ΠΑΡΜΟΝΙΔΕΣ	ΝΙΚΑΡΧΟΣ	
25	XARISANDROS	ΒΑΚΟΝ	ΕΠΙΤΕΛΕΣ	25
	MENEKLES	ΠΙΘΟΝ	ΚΥΒΟΝ	
	ΜΕΛΑΝΟΠΟΣ	ΛΥΣΙΑΣ	ΧΑΙΡΙΑΣ	
	ΚΛΕΟΝΒΡΟΤΟΣ	ΣΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΔΕΜΕΤΡΙΟΣ	
30	ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΕΣ	ΦΙΛΙΝΟΣ	ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ	
	ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ	ΦΙΛΑΘΟΣ	ΕΥΘΟΙΝΟΣ	30
	ΕΥΘΥΔΕΜΟΣ	ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ	ΔΕΜΕΤΡΙΟΣ	
	ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΣ	ΣΟΤΕΛΕΣ	ΛΟΡΛΟΝ	
	ΑΦΣΕΦΕΣ	ΛΥΣΙΑΣ	ΣΤΡΑΤΟΝ	
	ΑΡΙΣΤΕΙΔΕΣ	ΑΡΙΣΤΟΛΕΝΕΣ	ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΣ	
35	ΦΙΛΟΔΕΜΟΣ	ΦΙΛΙΝΟΣ	ΑΛΑΥΚΟΝ	35
	ΚΕΦΙΣΟΔΟΤΟΣ	ΔΙΟΤΙΜΟΣ	ΦΥΣΟΝΙΔΕΣ	
	...ΟΦΙΛΟΣ	ΚΑΛΛΟΝΙΔΕΣ	ΗΑΛΝΟΔΕΜΟΣ	
	...ΝΤΙΜΕΝΕΣ	ΚΑΛΛΙΧΣΕΝΟΣ	ΔΙΟΚΛΕΣ	
	...ΠΑΙΝΕΤΟΣ	ΔΕΙΝΙΑΣ	ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ	
40	...ΡΑΛΙΟΣ	ΣΜΙΚΥΘΟΣ	ΕΥΜΕΝΙΟΣ	40
	ΔΙΟΛΕΝΕΣ	ΤΙΜΟΔΕΜΟΣ	ΘΕΟΔΟΡΟΣ	
	ΦΡΥΝΟΣ	ΛΥΣΙΣ	...ΥΛΕΟΣ	
	...ΤΕΣΙΑΔΕΣ	ΑΚΕΣΙΑΣ	...ΡΔΟΝ	
	...ΟΡΟΙΒΟΣ	ΕΠΙΧΑΡΕΣ	...ΙΧΑΡΕΣ	
45	...ΡΑΤΥΛΛΟΣ	ΗΙΕΡΟΝΥΜΟΣ	Ε.ΔΟΧΣΟΣ	45
	...ΥΝΦΕΡΜΙΟΣ	ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ	ΠΟΛΥΤΕΛΟΣ	
	ΝΙΚΙΑΣ	ΧΑΙΡΙΑΣ	ΑΛΑΥΚΙΑΣ	
	ΛΥΣΙΚΛΕΙΔΕΣ	ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΕΣ	ΕΠΙΛΕΝΕΣ	
	ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ	ΑΛΑΣΙΚΛΕΣ	ΑΝΤΙΧΑΡΕΣ	
50	ΧΑ...ΑΝΔΡΟΣ	ΑΛΚΑΣ	ΦΙΛΙΣΤΙΔΕΣ	50
	Ο...ΙΑΡΑΤΟΣ	ΚΕΦΙΣΟΔΟΤΟΣ	ΑΜΦΙΚΛΕΙΔΕΣ	
	Σ...ΟΣ	ΚΑΛΛΙΚΛΕΣ	ΦΡΟΝΥΡΟΣ	
	ΜΝ...ΦΙΛΟΣ	ΚΕΦΙΣΟΔΟΡΟΣ	ΤΙΤΟΝ	
	ΣΟΣΙΑΣ	ΝΟΜΕΝΙΟΣ	ΕΥΒΙΟΣ	
55	ΑΡΧΙΝΟΣ	ΧΣΕΝΟΦΙΛΟΣ	ΚΑΛΛΙΒΙΟΣ	55
	ΛΥΚΙΝΟΣ	ΗΥΠΕΡΒΙΟΣ	ΣΜΙΚΡΟΣ	
	ΚΑΛΛΙΑΣ	ΗΑΛΝΟΝ	ΝΕΑΙΟΣ	
	ΜΝΕΣΙΛΕΝΕΣ	ΠΟΛΥΧΣΕΝΟΣ	ΕΡΛΟΤΕ	
	ΣΙΚΟΝ	ΕΡΧΣΙΜΕΝΕΣ	ΦΟΚΙΟΝ	
60	ΑΜΦΙΜΕΔΕΣ	ΝΙΚΟΝ	ΑΡΑΙΟ	60
	ΧΣΕΝΥΛΛΟΣ			

STRATELOS: ΕΝΑΙΛΥΠΤΟΙ
ΗΙΠΡΟΔΑΜΑΣ

ΕΥΘΥΜΑΧΟΣ: ΤΕΛΕΝΙΚΟΣ

65 ΕΥΜΕΛΟΣ: ΜΑΝΤΙΣ

ΑΜΔΡΟΣΘΕΜΕΣ

ΤΟΧΣΟΤΑΙ: ΦΡΥΝΟΣ

ΤΑΥΡΟΣ

ΘΕΟΔΟΡΟΣ

70 ΑΛΕΞΣΙΜΑΧΟΣ

Varietas lectionis. Vs. 1. primum E ex Montf. praemisi; vs. 2. ex eodem dedi ΚΥΠΡΟΙ; quum hodie omissa distinctione legatur ΚΥΠΡΟΙΝ, quod Ros. recte iis imputat, qui litteras omnes rubro pinxerunt. Praeterea vs. 2. in Rosii apographo mecum communicato post ENTOI et post ΑΡΕΘΑΝΟΝ omittitur distinctio, quam Montf. p. 158. diserte affirmat ibi esse, ubi ex illius tabula a nobis posita est: hodie potest detrita esse. Vs. 3. omnes ΑΙΕΥ ΣΙΝ, sine spiritu, quod illa aetate notabile; sed v. ad n. 170. Ibidem in fine Montf. et, qui cum eo consentit in his versibus, Maff. diserte ΜΕΛΑΡΟΣ (etiam cum angulari P, quod inde reposui pro Rosii P), et init. vs. 4. EN:TO:; ipse tamen Maffei in Museo Veronensi s detritum esse fatetur, idque omnino non legi testantur Bimardus, Rosius, Thierschius Act. philol. Monac. T. II. F. III. p. 406. Et hic quidem adesas litteras superesse has testatur: ΑΙΑΙΝΙ:.. ΜΕΛΑΡΟ, et vs. 4. abesse EN, quod etiam Ros. omittit. His auctoribus confisus abiecti et istud EN vs. 4. et finale s, in quibus et alii haeserant et haesi olim ipse. Nam in Catal. lect. aestiv. Univ. Berol. a. 1815. scribendum conieceram Μεγάροις ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, vs. 4. punctis: ter in I mutatis; et in idem incidit Osannus Syll. p. 21. qui praeterea Μεγαροῖ volebat. Thierschius coniecit καὶ Μεγάροις; ego ap. Müller. Aegin. p. 179. dedi ἐν Μεγάροιςιν, ut EN vs. 4. ex IN natum videretur; inserui autem ἐν ante ΜΕΛΑΡΟ, secutus Thierschii descriptionem. Sed EN ante ΜΕΛΑΡΟ neque esse neque unquam fuisse diserte notat Maffei. Itaque cum Rosio et Osanno Μεγαροῖ suppleendum videtur medelâ lenissimâ. Bimard. et Lanz. Μεγάροις τε, pessime; nec tamen meliores Montfauconii et Maffei rationes, quas referre taedet. Denique abiecto (vs. 4. initio) altero isto EN ante ΤΟ, manifesto legendum est τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ, quod et ego (ap. Müller. l. c.) et Thierschius commendavimus. Vs. 4. interpunctiones omittit Ros. fortasse verius: nolui tamen in hac re a Montf. et Maff. discedere. In nomen catalogo Ros. haud raro plures litteras exsculpit quam Maff. sed haec annotare putidum est: igitur tantum ea refero, quae ex Maff. addidi vel mutavi, et ex ceteris Maffei varietatibus potiores. Col. I. vs. 5. Ros. .Τ..ΤΕΛΟΝ, Montf. Maff. ΣΤΡΑΤΕΛΟΝ. 11. et Ros. et Maff. .. ΜΕΑΣ; nec recte Osann. Syll. p. 62. corrigit KALLEAS: fuit aut Δημέας aut Τιμέας. 20. Maff. ΚΟΤΙΑΣ. 22. Ros. ΜΕΚΑΝΙΟΝ, Maff. .ΕΧΑΝΙΟΝ, unde X recepi. 27. Maff. ΜΕΛΑΝΟΡΟΣ, 35. ΙΣΟΔΕΜΟΣ, 37. ...ΟΙΛΟΣ, 42. ΟΡΥΝΟΣ. Mox alicubi litteram l addidi ex Maff. ubi Ros. lacunam habebat. Vs. 58. Maff. ΜΝΕΣΙΜΕΝΕΣ. Vs. 62. apud Maff. maioribus litteris scribitur. Vs. 66. 67. bis dedi M ex Maff. qui ita scriptum esse diserte testatur: nec raro M et N in marmoribus promiscua sunt; idem vs. 67. l pro Y, vitiose, et inde a vs. 63. omittit interpunctiones, ac verba ΤΕΛΕΝΙΚΟΣ et ΜΑΝΤΙΣ longius ad dextram removet: vs. 67. 68. autem s pro s scriptum narrat; quod mihi incredibile prorsus, quum tanta in Atticis titulis inconstantiae

INSCR. GR. VOL. I.

nullum norim exemplum. Nec sic Rosius. Col. II. vs. 5. Montf. Θ, Ros. Φ. 8. Maff. Γ (hoc est Λ) ... ΚΙΠΡΟΣ. Vs. 9. vacuus apud Rosium; dedi Maffeanum. Vs. 10. ubi ex Maff. l dedi, Ros. lacunam habet. Vs. 11. Maff. Θ, Ros. Θ. Vs. 25. Maff. ΕΑΚΟΝ; vs. 31. et 38. finale s ex Maff. addidi. Vs. 56. Maff. habet ΗΥΠΕΡΑΙΟΣ (hoc est ΗΥΠΕΡΙΟΣ); Sponius legerat ΗΥΠΕΛΙΟΣ. Vs. 58. Maff. ΠΟΛΥΧΕΝΟΣ; Ros. ΠΟΛΥΧΕΝΕΣ, nisi ego in schedis illius, quae nunc non praesto sunt, transcribendis falsus sum. Col. III. vs. 5. Montf. Ρ, Ros. Ρ, vs. 7. Maff. ΑΡΚΕΛΑΣ, 20. ΘΑΛΙΑΡΧΟΣ. Vs. 21. et 22. s finale ex Maff. est, item vs. 28. Vs. 29. et Ros. et Maff. ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ, quo, si verum est, defenditur ea vox n. 2. ubi v. not. Vs. 31. s finale ex Maff. addidi. Vs. 37. Maff. ΗΑΛΑΘΟΔΕΜΟΣ, quod correxi ex Ros. cf. Osann. Syll. p. 25. Vs. 38. Ros. Λ pro l, haud dubie errore. Vs. 43. Maffei ΑΟΝ. Vs. 50. ex Maff. s, et vs. 51. ex eodem Εs addita sunt. Vs. 54. Maff. ΕΥΛΙΟΞ, hoc est ΕΥΛΙΟΣ: idem vs. 58. ΕΡΛΟΤΕΣ, non recte credo. Vs. 60. Maff. ΑΚΑ Θ Ceterum vs. 1. et 3. et quantum ex Maffei video, etiam vs. 62. maioribus litteris scripti sunt. Nunc accipe titulum quantum licet restitutum.

Ἐρεχθίδος

οἶδε ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανον, ἐν Κύπρῳ, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Φοινίκῃ, ἐν Ἀλιεῦσιν, ἐν Αἰγίνῃ, Μεγαροῖ, τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ.

5	στρατηγῶν, - -	Φάνυλλος.	*Ακρυπτος
	φ[ύλαρ]χος, - -	Χρ[ό]νιος.	Τιμοκράτης
	Π[αντ]αλέων	Ε[ύ]γείτων	*Αρχέλας
	Πολύστρατος	*Αλκιππος	Εὐθυκράτης
	[Δρ]ακοντίδης	Λυσικλῆς	Πατροκλείδης
10	..μόστρατος *)	Κέλευσος	*Αλκμεωνίδης †††)
	..μέας **)	Εὐθύδημος	Γλαύκων
	[Εὐκ]λείδης	Διναῖος	Δημόνιος
	..κράτης ***)	Φιλῖνος	*Αναξίδωρος
	[Χα]ρίδημος	Καλλικλῆς	Γλαύκων
15	..ησίας ****)	Ναυσικλῆς	Προκλῆς
	..ήσανδρος †)	[Τ]ιμησίθεος	*Αντιφῶν
	[Δ]υκόφρων	[Μ]ησιγένης	*Αναξίλας
	*Απολλόδωρος	Πολυκλῆς	*Αρχέπολις
	*Αριστοτέλης	*Αλεξίας	Καλλέας
20	*Ερωτίας	*Αμύδιππος	Θαλίάρχος
	Δράκαλος	*Απολλόδωρος	Φιλόν[κ]ος
	Μηχανίων	Γοργίας	Εὐκλείδης
	Φιλιστίδης	Νόθαρχος	Διόδωρος
	Τιμογένης	Παρμονίδης	Νίκαρχος
25	Χαρίσανδρος	Βάκων	*Επιτέλης
	Μενεκλῆς	Πίθων	Κύβων
	Μελάνωπος	Λυσίας	Χαιρίας
	Κλεόνβροτος	Σώστρατος	Δημήτριος
	*Αριστοκλείδης	Φιλῖνος	*Αρχεσίλας?
30	Θουκυδίδης	Φίλαιδος	Εὐθόινος
	Εὐθύδημος	Φιλέταιρος	Δημήτριος
	Καλλικράτης	Σωτέλης	Γόργων
	*Αψήφης	Λυσίας	Στράτων
	*Αριστείδης	*Αριστογένης.	*Αριστοφάνης

Ο ο

35	Φιλέδημος Κηφισόδοτος [Σ]ώφιλος ††) [Α]ντιμένης [Ε]παίνετος 40 [Α]ργαῖος Διογένης Φρύνος [Κ]τησιάδης [Κ]όρσιος 45 [Κ]ράτυλλος [Σ]υνφέρνημος Νικίας Λυσικλείδης Φρύραρχος 50 Χα[ρίσ]ανδρος Ο...ιάρατος Σ...ος Μν[ησί]φιλος Σωσίας 55 Ἀρχῖνος Λυκῖνος Καλλίας Μνησιγένης Σίκων 60 Ἀμφιμήδης Ξένυλλος.	Φιλῖνος Διότιμος Καλλωνίδης Καλλιζένος Δεινίας Σμίκυθος Τιμόδημος Λύσις Ἀκησίας Ἐπιχάρης Ἰερώνυμος Ἀναξίλας Χαιρίας Ἡρακλείδης Ἀγασικλῆς Ἀλκας Κηφισόδοτος Καλλικλῆς Κηφισόδωρος Νουμήνιος Ξενοφίλος Ἵπέρβιος Ἀγων Πολύξενος Ἐρξιμένης Νίκων	Γλαύκων Φυσωνίδης Ἀγνόδημος Διοκλῆς Φανόστρατος Εὐμένιος Θεόδωρος ...ύλεως [Κέ]ρδων [Ἐπ]ιχάρης Ε[ύ]δοξος Πολύζηλος Γλαυκίας Ἐπιγένης Ἀντιχάρης Φιλιστιδῆς Ἀμφικλείδης Φρύζρος Τίτων Εὐβιος Καλλίβιος Σμῆκρος Νεαῖος Ἐργαστέ[λης] Φωκίων Ἀραίο...
----	---	---	---

Στρατηγὸς ἐν Αἰγύπτῳ,

Ἴπποδάμας.

Εὐθύμαχος Τηλένικος,

65 Εὐμήλος μάντις.

Ἀνδρσοθένης.

Τοξόται, Φρύνος

Ταῦρος

Θεόδωρος

70 Ἀλεξιμάχος.

*) Vel Δημόστρατος vel Τιμόστρατος. **) Δημίας aut Τιμίας.
) Εὐκράτης vel Σωκράτης. *) Κτησίας, Ἀγησίας. †) Credo
Στήσανδρος. ††) Vel Σοφύλος. †††) Vide ad n. 49.

Tabula haec haud dubie in Ceramico extra urbem posita erat, ubi publica sepulcra: videritne eam Pausanias necne, non diiudicaverim; eorum quidem, qui Megaris occubuerint, mentio (I, 29, 10.) huc non pertinet, sed ad bellum Peloponnesiacum, et οἱ πλεῖστοι ἐς Κύπρον ὁμοῦ Κίμωνι (ibid. 11.) incertum est sintne hi, de quibus nostra tabula, an qui in ultima Cimonis expeditione perierunt (Thuc. I, 112. Diodor. XII, 3.). Quo tempore vero tot Erechtheidis tribules occubuerunt, etiam ceteras tribus magnopere accisas esse coniecero: igitur plures, novem fortasse, tabulae eiusdem monumenti desiderantur; prima tamen haec fuit. Nam his in monumentis ordo tribuum constans observatur (v. sqq.), ex quo prima Erechtheis. Rerum gestarum memoriam tradidit Thucydides I, 104. 105. ubi primum de Aegyptiaca expeditione dicit, quam Cypro relicta Athenienses susceperint; dein continuo proelia ad Halias, Cecryphaliam, Aeginam, et Megarense duce Myronide narrat; et eodem tempore in Ae-

gypto et apud Aeginam ac Megara dimicatum esse, narrat etiam funebris oratio Lysiaca (p. 108 seq. ed. Reisk.). Diodorus tamen expeditionem in Cyprum assignat Olymp. 77, 3. et hoc recte, Aegyptiaca initium Olymp. 79, 3. reditumque ex Aegypto Olymp. 80, 1. pugnam ad Halias Olymp. 80, 2. eidemque anno Cecryphalensem et Aegineticam, postremo Megarensem Olymp. 80, 3. (XI, 74-79.). Sed haec perturbata esse, vidit ex parte iam Bimardus. Nam ex Aegypto Athenienses sexto demum anno post res Megareses, immo post pugnas ad Tanagram et Oenophyta redierunt (Thucyd. I, 109. 110.), Olymp. 81, 1. Huius autem inscriptionis auctoritas docet, uno eodemque anno (civili haud dubie) et in Cypro Aegyptoque et Phoenice, et apud Halias atque Aeginam et Megara dimicatum esse: quippe quum Athenienses in Aegypto essent, eorum classe simul Phoenicem et Cyprum infestatas esse, recte monuit Bimardus. Annus ipse, docente rerum gestarum nexu, est archontis Bionis, Olymp. 80, 3. Cf. Dodwell. Annal. Thucyd. Olymp. 80, $\frac{2}{3}$. 80, $\frac{3}{4}$. Corsin. F. A. T. I. p. 163. T. III. p. 201. sed eos corrige ex commentatione nostra de Sophoclis Antigone, ubi paucis docui, civilem Atheniensium annum tum non a Gamelione incepisse, sed ab Hecatombaeone. Postremo pugnam ad Aeginam cave de Aeginae expugnatione intelligas, quae Olymp. 80, 4. demum accidit. Vide Müller. Aeginet. I. c.

Quum omnia nomina Erechtheidis sint, etiam duces debent eiusdem tribules esse. Ex singulis autem tribubus quum singuli quotannis Strategis s. Praetores creati sint, unus tantum Praetorum ex Erechtheide creatus est; si plures, ceteri debebant extraordinarii duces esse, qui nescio an ea aetate non στρατηγῶν nomine vocati sint. Iam vero duos in hac inscriptione vel plures στρατηγούς nominatos esse credideris; nam vs. 5. extat στρατηγῶν et vs. 62. στρατηγὸς ἐν Αἰγύπτῳ Ἴπποδάμας. Non me movet, quod hic cum vate et militibus tribus ac quattuor sagittariis in fine separatim enumeratur: qui nihilo minus civis Erechtheidis cum ceteris censendus est; casu autem eius et ceterorum mors videtur sero nunciata esse, reliquo catalogo, in quo iam alii Aegyptiaci exercitus milites inscripti erant, antea perfecto. Igitur quaeritur, sitne Hippodamas dux extraordinarius an ordinarius, et quid de voce στρατηγῶν vs. 5. statuendum sit. Et primum quidem, quoniam in Hippodamante dictum est στρατηγὸς ἐν Αἰγύπτῳ, dixeris hunc extra ordinem illius expeditionis ducem cum aliis fuisse; sed hoc argumentum non validum videtur. Equidem potius Hippodamantem Praetorem ordinarium iudico, qui solus propria appellatione στρατηγὸς dictus sit. Nam vs. 5. non constat formam στρατηγῶν esse a substantivo στρατηγός. Quippe quum in ceteris locis omnibus nominativus scriptus sit, ut vs. 62. 67. στρατηγός, τοξόται, non probabile est στρατηγῶν esse genitivum pluralem, ad quem vel nomina Φάνυλλος et Ἀκρυπτος vel alia quaedam referenda sint. Immo στρατηγῶν est participium de industria positum, ut ille,

qui significatur, non στρατηγός propria appellatione fuisse diceretur, sed dux Praetoris loco exercitum ducens, quod haud infrequens apud Athenienses fuit. Etenim στρατηγός, dum στρατηγός est, στρατηγεί: non tamen qui στρατηγεί, ideo στρατηγός proprie est, sed potest pro Stratego exercitum ducere. Igitur qui στρατηγός est, haud raro dicitur ὁ στρατηγών: non tamen invicem ὁ στρατηγών est στρατηγός civili denominatione. Sed quis est ille στρατηγών? Dixeris

nomen inesse versui sexto, coll. vs. 62 sq. Sed aliter haud dubie de vs. 6. statuendum est; itaque, licet inconcinna dispositio videatur, iungendum: στρατηγών Φάνυλλος. Similiter vs. 6: legendum: Φ[ύ]λαρχος Χρ[ό]νιος, cf. n. 169. vs. 54. ubi ut hic ini- tiō Phylarchus nominatur. Contra vs. 49. Φροῦρα- ρῆς haud dubie nomen viri proprium est, non magistratus sive praefecti.

166.

Fragmentum marmoris, quod Stuartus olim ad stoam Poecilen viderat; in Britanniam delatum possidebat Iones, Finchleii; edidit et commentatus est Dan. Wray Archaeol. Brit. T. II. p. 216 sqq. cum tabula aëri incisa. Litterae sunt elegantes, bene et incisae et servatae, altitudine $\frac{1}{2}$ poll., στοιχῆδον dispositae.

5 ΤΕΤΕΕΣΤΑΞ
 ΔΑΜΟΘΑΝΕΞ
 ΘΥΜΑΡΕΞ
 ΔΑΙΚΤΕΞ
 ΕΥΤΙΤΟΞ
 10 ΔΕΡΚΕΤΟΞ
 ΕΥΦΟΔΟΡΚΑΞ
 ΚΡΕΟΝ
 ΚΡΑΤΙΑΔΑΞ
 15 ΕΥΤΙΤΟΞ
 ΑΡΤΙΛΞ

 Φ]αίνε
 Φ]ιλίας
 Τ]ράχας
 5 Τελέστας
 Δαμοφάνης
 Θυμάρης
 Δαϊκλῆς
 Σύλιχος
 10 Δέρκετος
 Λυκοδόρκας
 Κλέων
 Κρατιάδας
 Α]ίσχυλος
 15 .. αρχί[δ]ας

Iuxta: --- μαρναμένο ---

Titulus hic ex omnibus lateribus mutilus nomina militum, qui in proelio occubuerant, continet: quae ex Attico more publico illorum sepulcro inscripta sunt. In dextera additum erat epigramma metricum, unde superest μαρναμένοι vel alius eiusdem participii casus. At publica sepulcra quum in Ceramico extra urbem fuerint, praeter ea quibus Marathonii victores conditi erant in campo Marathonio sepulti (Thucyd. II, 34. Pausan. I, 29.); lapis a Stuarto ad porticum, quam Poecilen esse iudicabat, repertus, aut casu eo delatus erat, aut certa de causa ibi antiquitus collocatus, quemadmodum fortia Atheniensium facinora in ea stoa picta erant. Et omnino singularis ratio est huius inscriptionis. Quam si ob locum, ubi Stuarto teste

reperita est, Atticam dixi (ad n. 7. 12. 25.) et inter Atticas refero, tamen nego Atheniensem esse: primum quod nominum formae prope omnes Doricae sunt, ut aut sociorum Atticorum aut mercenariorum, exempli causa sagittariorum Cretensium: (Pausan. I, 29, 5.), esse nomina debeant; deinde, quod gravius etiam, ob litterarum et scripturae characterem minime Atticum. Ita vs. 11. extat Koppa, idque cum puncto, ut in antiquissimis Crotonis nummis; Koppa vero per tot Atheniensium titulos satis antiquos ne semel quidem reperies. Admixtum quidem etiam K, ea tamen ratione, ut K scriptum sit, ubi non sequatur O, Koppa vero sit ante O, ut n. 29. in voce Κορινθόθεν tituli, ut mihi videtur, Argivi, ut n. 31. in voce Κοῖος vel Κῶος, n. 37. in Phliasii tituli vocabulo ὄρκον: quo etsi etiam n. 7. lectio ΠΑΡΟΝ defendi potest, adhuc tamen quod ibi dedi praefero. Neque vero nego, etiam praeter sequens O Koppa scriptum esse, quod et n. 32. et nummi docent; sed ante O frequentior videtur litterae Koppa usus fuisse, quemadmodum apud Latinos Q post se habet V. Igitur Φόρινθος, Συραφοσίων (in nummis) et talia frequentiora fuerunt quam ἔθνη, Φειρίλεως etc. De industria hic omitto Petrizzopuli titulum (n. 43.), quem me spurium iudicasse, eo minus paenitet, quo nunc certior factus sum illum non usquam extare: cuius accuratius apographum quum Comes Guilfordus in Rosii usum a Petrizzopulo petisset, malae fidei homo sese istam inscriptionem in Museum Nanianum intulisse ementitus est; neque enim ibi repertus est a quaerentibus. Hactenus de littera Koppa. Praeterea litterae Lambda forma λ non est Attica, sed ante Euclidem scribitur λ, posthac Λ. Porro in hac inscriptione comparet Ξ, idque constanter: nam vs. 15. extr. ultimi ductus apex infimus fractura lapidis periit. Sed Athenis ea aetate, qua formis + (cf. n. 9.), D, V, Θ, Ο (hoc est O) utebantur, Ξ scriptum est, non Ξ: Ξ quidem in iis quae notae sunt inscriptionibus primum Olymp. 86. prodit (n. 74. 137.), dein Olymp. 87, 1. (n. 170.); Olymp. 80, 3. (n. 166.), licet non iam +, D, V, Θ, Ο (pro O) scribatur, tamen Ξ, necdum Ξ exaratum est. Contra hoc loco Ξ, +, D, V, Θ, Ο componuntur: quod si in inscriptione non Attica fit, fero; in Atticis publicis usus tam constans deprehenditur, ut

litterarum formas non promiscue usurpatis, sed successu temporum alteram alteri substitutam ordine quodam quasi legitimo intelligamus. Postremo in tanta ceterarum litterarum antiquitate plurimum offendimur ductu vs. 2. posito H , hoc est Ξ obliquo: nam ante Euclidem constanter Athenis $\text{X}\Xi$ sive $\text{X}\Sigma$ scriptum est. Quin ipsa etiam forma H nondum, quod sciam, alibi reperta est: ut ea proinde in locis litterarum flore minus insignibus delituisse videatur. Denique ut dialectus, ita scriptura potius Dorica, et Argolica potissimum, habenda est. Ita littera Ξ apud Doros et affines Aeoles iam ea aetate usitata deprehenditur, qua antiquissima scripturae forma obtinebat; ut in aere Petiliensi n. 4. ubi + est Ξ , et n. 37. in Phliasio lapide, in quo Ξ cum Koppa, Θ (pro O) et aliis priscis ductibus coniunctum habes. Deinde $\Xi\Xi\text{T}$, quod vs. 5. comparet, etsi etiam in aliis titulis, quorum partem ad n. 25. indicavi, partem brevitate causa omisi, positum est, tamen Doricum potissimum fuisse videtur (vide ad n. 25.); et Koppa maxime Doros scribebant. Θ pro O semel fortasse in Attica inscriptione n. 12. fuit; sed frequens est in Doricis titulis, ut in Phliasio n. 37. in Argivis n. 14. 17. 18. 19. et in nummis vetustissimis Crotonis et Cauloniae. Et formam Ξ prius apud Doros quam apud Athenienses in usu fuisse docet n. 16. Iam

verò litterae Lambda formam + remotiore hac aetate in solis reperio Argolicis inscriptionibus, n. 14. 17. 18. 19. et si Koppa exceperis in titulo Argivo n. 29. obvium, insigniores huius inscriptionis litteras Ξ , Θ , \oplus , D , + , + omnes coniunctas habes in titulo Argivo n. 17. Quae quum ita sint, non dubito hunc catalogum esse Argolicorum hominum, qui Atheniensium exercitui coniuncti in proelio ceciderint, et ab illis publica sint sepultura conditi, tituli inscribendi cura popularibus mandata. Licet autem titulus inter vere priscos referendus sit, tamen non poterit commode ante Olymp. 80, 4. scriptus iudicari. Quo anno primum Argivi post foedus nuper ictum Atheniensibus auxilio venerunt et ad Tanagram fortiter depugnaverunt (vide nos Explicatt. ad Pind. Isthm. VI.); nec prius ex aliis Argolidis oppidis Atheniensibus esse auxilios misos probabile est, donec Lacedaemonii principatum Peloponnesi retinebant. At ne Argivi quidem, qui apud Tanagram ceciderant, videntur Athenis sepulti esse; Pausanias certe (I, 29.), licet de aliis Argivis in Ceramico sepultis dicat, tacet de illis, quos dixi; contra Cleonaeos docet Athenis sepultos esse, qui occubuerint tum, quum Argivi in Atticam profecti sint, Atheniensibus opem laturos (I, 29, 5.), hoc est ad Tanagram. Nec quidquam obest, quominus hic titulus Cleonaeorum sepultorum nomina referat.

167.

Athenis, ex schedis Fourmonti.

	API	
	AISX	
	ANTIMAXOS	
	ΣΜΙΚΥΘΟΣ	
	ΚΕΦΑΛΙΟΝ	5
	NOMIOS	
	...ΙΛΟΙ	
	...STION	
	M. ESON	
	ΩΜΕΝΕΤΙΜΟΣ	10
	ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ	
	ΔΡΩΠΥΛΙΟΝ	
	MNESIKLEIDOS	
M	ΠΥΡΡΟΣ	
E	ΤΡΕΜΠΟΝ	15
E	ΕΠΙΑΕΝΕ	
Λ	ΣΜΙΚΡΟΣ	
Κ	ΗΕΡΜΟΔΟΥ	
Ι	ΕΘΕΙΟΣΙΟΣ	
Α	ΤΛΕΣΙΜΕΝΕ	20
Α	ΕΠΙΧΑΡΙΔΟΣ	
X	ΣΜΙΚΥΘΙΟΝ	
	ΧΑΙΡΕΔΕΜΟΣ	
	MELANΘΙΟΣ	
	ΗΕΡΜΟΤΙΟΝ	25
	ΛΥΣΑΝΔΡΙΔΕΣ	
	ΕΥΚΛΕΙΔΕΣ	
	AISXYLIΔΕΣ	
	MNESIKIDΕΣ	
	ANTIBIOS	30
	ΣΟΣΙΑΣ	
	ΞΠΙΣΙΔΕΙΟΙ	
	ΚΕΙΣΙΔΕΟΡΟΣ	
	ΥΤΙΟΙ	
	...ΔΙΑΙ·ΚΧΩ	35
N		
	ΛΛΕΣ	

Manifesto est fragmentum catalogi militaris funebris, prioribus aetate suppar: pro Θ repone Θ ; Ω vs. 35. haud dubie falsum est, nec Σ in voce *Χαρικλῆς* verum habeo. Vs. 54. nomen ethnicum vel demoticum fuit, maioribus litteris scriptum. In sinistro maioribus litteris est *Χαρικλῆς*; cetera quae intelligere possum, nomina haec sunt:

.....
.....
Ἀντίμαχος
Σμίκυθος
5 Κεφαλίων
Νόμιος
.....
.....
Μνήσων
10 Μενέτιμος
Εὐφρόνιος
Δρωπυλίων
Μνησικλείδης
Πύρρος
15 Τρέμπων? (Πέμπων?)
Ἐπιγένης
Σμίκρος
Ἐρμόδοτος? (Ἐρμόδωρος?)
Ἐθελούσιος
20 Τλησιμένης
Ἐπιχαρίδης
Σμικυδίων
Χαίρεδμος

Μελάνθιος	Σωσίας
25 Ἐρμολίων
Λυσανδρίδης	Κηφιστόδωρος
Εὐκλείδης
Αἰσχυλίδης	35
Μνηστειδής?
30 Ἀντίβιος

168.

„Ambourakiae in ecclesia B. Virginis," ex schedis Fourmonti, inter Atticos titulos.

ΥΠΙΟΣΔ
ΙΑΤΕΣΩΙ
>ΟΝΤΙΔΗΣ
ΝΟΣ
5 ΡΟΙΟΣ
ΝΘΙΟΣ
ΡΙΟΣ
ΤΟΔΕΜΟΣ
ΛΕΝΙΟΣ
10 ΙΜΟΚΛΕΟ
ΝΤΙΟΙ
ΤΟΔΕΜΟΣ
ΑΡΜΟΣΤΟ
ΟΚΛΕΣ
15 ΟΧΣΕΜΟ
ΥΒΟΣ

Fragmentum ex eodem opinor ex quo priora genere, valde antiquum; pro Θ vs.6. corrige Ο. Plurima nomina ab initio mutila sunt. Vs. 11. maioribus litteris scriptum nomen ethnicum vel demoticum fuit. Fortasse n. 167. et 168. coniungendi sunt.

168. b.

Athenis, ex schedis Guil. Gellii, Britanni. Misit Rosius; sed sero allatum hoc fragmentum est.

ΛΗΜΝΙΩΝΕΓΜΥΡΙΝ
ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ ΗΙΠΟΘΟΝΤΙΔΟΣ
ΞΟΛΟΝ ΟΑΕΝΟΣ
ΕΥΤΕΛΕΣ ΑΝΔΡΙΣΚΟΣ
5 ΠΕΙΣΙΠΠΟΣ ΟΛΥΜΠΙΧΟΣ
ΛΙΛΕΔΟΣ
ΑΡΧΙΑΣ ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΕΣ ΦΟΛΛΟΣ
ΝΕΑΙΟΣ ΔΕΧ... ΦΙΛΟΣ
10 ΠΑΙΟΝΙΟΣ ΑΡΤ... Ε
ΦΙΛΟΧΕΝΟΣ ΘΟΤΙΝ...
ΔΡΑΚΑΛΙΟΝ ΑΜΕ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ Α

dine tribuum inscripti sunt. Tribuum series est eadem, quae in ceteris huius generis inscriptionibus, constans, non per annos varians: col. I. habes primas duas, *Erechtheidem*, *Aegeidem*, col. II. octavam et nonam, *Hippothontidem*, *Aeantidem*: ceterae interciderunt. Col. II. vs. 2. Θ non arbitror verum esse: certe in ceteris vocabulis habetur Ο. Ibidem nota simplex Γ, de quo moneo ad n. 171. Verba haec sunt:

Λημνίων ἐγ Μυρῶ[ης].
Ἐρεχθεΐδος Ἴποθωντίδος
Ξόλων ... ενος
Εὐτέλης Ἀνδρίσκος
5 Πείσιππος Ὀλύμπιχος
Αἰγῆ[τ]ίδος
Ἀρχίας Αἰαντίδος
Καλλισθένης Φόλλος
Νεαῖος Δεξ[ί]φιλος
10 Παιώνιος
Φιλόξενος
Δρακαλίων
Ἀριστοτέλης

Versum 1. nunciat Rosius huic titulo supra inscriptum esse; sitne tamen eo, quo collocavi, loco positus necne, ignoro. Utut est, recens addita haec verba post Euclidem esse, quamquam vera, non dubito. Lemnii erant cleruchi Attici: quos haud dubium est retinuisse Atticam civitatem, ideoque in tribubus censitos esse. Cf. ad n. 108. Ex quibus qui in bello quodam occubuerant, ii ex or-

169.

Monumenti Nointeliani s. Baudelotiani tabula altera (vide ad n. 165.). Dixit de ea Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 140. universam, quae superest, partem edidit Maffei. Gall. antt. sel. epist. XIX. p. 93 sqq. Mus. Veron. p. ccccx sq. Olim magis mutilam dederat Spon. Misc. erud. antiq. p. 315 sq. Particulas decerptas ex Maffeo dedit Corsin. F. A. T. I. p. 160. Nunc est Parisiis in Museo regio, Catal. Clarac. n. 222. p. 105.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Initium et finis desunt. Sponii varietates affero tantum potissimas, eas praesertim, quae Maffeiana lectione meliores sunt. Col. I. vs. 8. Spon. Τ pro Γ; idem vs. 13. 14. ut unum praebet, quasi Ἐρετριεύς ethnicum vel demoticum Callippi nomen fuerit. Vs. 20.

Spon. Λ, ubi Maff. Δ: praetuli prius. Vs. 45. Spon. ΕΚΦΑΝΟΡ. Vs. 54. Maff. ΛΟΡΔΟΞ, Spon. ΛΟΡΛΟΞ, recte: v. n. 165. In Emendandis tamen Spon. inepte corrigit ΛΟΡΛΟΞ. Desinit autem Spon. vs. 60. et Col. II. incipit demum vs. 9. ubi ex ipso addidi litte-

[Continuatur pag. 299.]

	ΛΥΚΙΝΟΣ	
	ΑΡΧΙΑΞ	ΚΑ.....	
	ΦΟΚΙΟΝΤΡΙΕ	ΠΥΘ.....	
	ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ	ΝΙΚΟ.....	
5	ΑΝΔΡΟΝ	ΝΙΚΟ.....	5
	ΘΕΟΔΟΤΟΣ	ΚΤΕΣ.....	
	ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΕΣ	ΑΥΧ.....	
	ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΣ	ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ	
	ΒΛΕΠΥΡΟΣ	ΦΙΛΟΚΡΑ..	
10	ΤΙΜΟΔΕΜΟΣ	ΠΙΝΔΑΡΟΣ	10
	ΧΑΡΙΑΔΕΣ	ΧΑΡΙΔΕΜΟΣ	
	ΛΥΣΙΞ	ΞΟΚΡΑΤΙΔΕΣ	
	ΚΑΛΛΙΠΡΟΣ	ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ	
	ΕΡΕΤΡΙΕΥΞ	ΔΙΟΦΑΝΕΣ	
15	ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ	ΜΕΝΕΚΛΕΞ	15
	ΚΕΦΙΞΟΔΟΤΟΣ	ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ	Χ.....	
	ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΕΣ	ΞΟΞΙΠΡΟΣ	Ν.....	
	ΕΥΦΡΑΝΟΡΙΔΕΣ	ΑΙΣΧΥΛΙΔΕΣ	ΟΝ.....	
	ΡΟΣΕΙΔΙΠΡΟΣ	ΕΦΙΑΛΤΕΣ	ΔΕΜΟ.....	
20	ΕΠΙΛΕΘΕΣ	ΑΛΚΑΜΕΝΕΣ	ΑΝΑΧΕ...	20
	ΜΝΕΞΙΚΡΑΤΕΣ	ΦΙΛΕΑΣ	ΦΙΛΟΝ...	
	ΜΙΜΝΟΝ	ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ	Η...ΣΤΙΑ...	
	ΘΕΟΛΕΝΕΣ	ΜΕΝΙ...ΟΣ	
	ΑΘΕΝΟΔΟΡΟΣ	ΛΕΟΝΤΙΔΟΣ	
25	ΑΜΦΙΑΝΑΧΕ	ΑΡΙΣΤΕΙΔΕΣ	25
	ΞΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΠΑΡ...ΒΑΤΕΣ	
	ΕΥΦΑΝΕΣ	ΚΑΛΛΙΘΑΛΕΣ	ΦΥΞΙ...ΟΣΔΙΟΚΛ...	
	ΑΡΧΙΚΛΕΞ	ΝΕ...ΛΕΙΔΕΣ	ΑΡΧΕΔΑΜΑΣ	
	ΦΑΝΟΚΛΕΙΔΕΣ	ΠΑΝΘΑΡΟΣ	ΛΥΞΙΣΤΡΑΤΟΣ	
30	ΕΥΕΡΛΙΔΕΣ	ΕΞΙ...ΧΟΣ	ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΣ	30
	ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ	ΦΙΛΙΠΡΟΣ	ΝΙΚΟΚΛΕΞ	
	ΚΕΦΙΞΟΔΟΡΟΣ	ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΣ	ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ	
	ΘΕΟΦΑΝΕΣ	ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ	ΟΛΥΝΠΙΑΡΑΤΟΣ	
	ΟΦΣΙΑΔΕΣ	ΜΝΕΞΙΚΡΑΤΕΣ	ΑΥΤΟΜΑΘΕΣ	
35	ΝΙΚΙΑΔΕΣ	ΠΕΡΙΚΛΕΞ	ΛΕΟΝΙΔΕΣ	35
	ΚΑΛΛΙΤΕΛΕΣ	ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ	ΔΕΜΕΤΡΙΟΣ	
	ΞΑΤΥΡΟΣ	ΘΕΟΦΑΝΕΣ	ΡΙΝΟΝ	
	ΑΡΙΣΤΥΛΛΟΣ	ΘΕΟΛΑΝΕΤΟΣ	ΑΛΕΧΞΙΠΡΟΣ	
	ΕΡΛΟΤΙΜΟΣ	ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ	ΑΡΧΙΑΞ	
40	ΕΥΦΙΛΕΤΟΣ	ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΞ	ΧΑΙΡΕΦΟΝ	40
	ΕΠΙΔΡΟΜΟΣ	ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ	ΟΙΝΕΙΔΟΣ	
	ΛΥΚΕΑΣΤΡΙΕ	ΦΙΛΟΔΕΜΟΣ	ΔΙΟΚΛΕΙΔΕΣ	
	ΤΙΛΕΞΟΝΙΔΕΣ	ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ	ΑΜΕΙΝΟΚΡΑΤΕΣ	
	ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ	ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ	ΤΙΜΟΘΕΟΣ	
45	ΕΥΦΡΑΝΟΡ	ΧΑΡΙΝΟΣ	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ	45
	ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΣ	ΚΑΛΛΙΦΟΝ	ΤΕΛΕΞΕΛΟΡΟΣ	
	ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΕΣ	ΝΙΚΙΑΞ	ΞΑΤΥΡΟΣ	
	ΛΥΣΙΦΑΝΕΣ	ΚΑΛΛΙΑΞ	ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ	
	ΚΑΛΛΙΦΟΝ	ΦΙΛΕΑΣ	ΛΕΟΧΑΡΕΞ	
50	ΑΝΤΙΚΛΕΞ	ΑΝΤΙΧΑΡΕΞ	ΔΟΡΟΘΕΟΣ	50
	ΚΑΛΛΙΑΞ	ΕΥΘΟΙΝΟΣ	ΑΡΧΙΑΞ	
	ΕΥΓΟΛΙΞ	ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ	ΠΡΟΜΑΧΟΣ	
	ΑΝΤΙΦΑΝΤΟΣ	ΔΙΦΙΛΟΣ	ΗΙΠΡΟΘΟΝΤΙΔΟΣ	
	ΛΟΡΛΟΣ	ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ	ΠΥΘΟΔΟΡΟΣΦΥΛΑΡΧ	
55	ΞΟΤΙΜΟΣ	ΗΑΛΝΟΝ	ΦΑΝΟΚΛΕΞ	55
	ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΞ	ΞΜΙΚΥΘΟΣ	ΦΙΛΟΝ	
	ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΣ	ΚΤΕΞΙΦΟΝ	ΔΕΙΝΙΑΞ	
	ΕΥΘΥΚΛΕΙΔΕΣ	ΕΠΙΛΥΣΑΜΕΝΟΣ	ΞΠΕΥΞΟΝ	
	ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ	ΧΑΙ...ΟΝ	ΑΝΤΙΑΞ	
60	ΑΜΕΝΙΤΟΣ	ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ	ΞΙΛΑΝΟΣ	60
	ΗΙΠΡΟΝ	ΜΝΕΞΙΚΛΕΞ	ΑΙΞΙΜΙΔΕΣ	
	ΠΥΘΟΔΟΡΟΣ	ΞΟΞΙΜΑΧΟΣ	
	ΗΑΛΝΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΠΡΟΜΑΧΟΣ	
ΜΑΞΟΣ	

ras KPA... Vs. 28. l additum est ex Spon. Vs. 37. Spon. IOΦANEΞ: idem vss. 38. et 39. transpositos habet; vs. 45. Spon. ALTINOΞ; vs. 56. Maff. ΞMYK etc. quod ex Spon. correxi. Vs. 59. Spon. ΧΑΙ...ΟΝ, Maff. ΧΑΙ...ΟΝ, ex quibus nostra lectio composita est. Col. III. incipit Spon. a vs. 22. Vs. 22. addidi H ex Spon. et indidem I vs. 23. Vs. 25. Maff. ΑΡΙΞΤΙΔΕΞ, quod correxi ex Spon. qui vss. 26-28. omittit. Vs. 46. Spon. habet Δ, ubi Maff. Γ, hoc est Λ, quod dedi. Vs. 61. Spon. ΑΙΞΙΜΕΔΕΞ; eadem differentia est ap. Pausan. IV, 5. extr. et I, 3. sed praestat ΑΙΞΙΜΙΔΕΞ, quod Maff. habet. Igitur nomina haec sunt:

	Λυκῖνος			
	Ἀρχίας		
	Φωκίων τριή. *)		
	Θουκυδίδης		
5	Ἄνδρων		
	Θεόδοτος		
	Λυσίμαχίδης		
	Πύρρονδρος	Λυσίμαχος		
	Βλέπυρος	Φιλοκρά[της]		
10	Τιμόδημος	Πίνδαρος	10	
	Χαριάδης	Χαρίδημος		
	Λύσις	Σώκρατιδης		
	Κάλλιππος	Ἀριστοκράτης		
	Ἐρετριεύς	Διοφάνης		
15	Ἀντίμαχος	Μενεκλῆς	15	
	Κηφισόδοτος	Ἀρίσταρχος	
	Ἀντικλείδης	Σώσιππος	
	Εὐφρανορίδης	Αἰσχυλίδης	
	Ποσειδίππος	Ἐφιάλτης	
20	Ἐπιλήθης	Ἀλκαμένης	20	
	Μνησικράτης	Φιλέας	
	Μίμων	Πανσανίας	Ἔστια[τος] ***)	
	Θεογένης		Μηνί[δε]ος	
	Ἀθηνόδωρος		Λεοντίδης	
25	Ἀμφιάναξ		Ἀριστείδης	25
	Σώστρατος		Παρ[αι]βάτης	
	Εὐφάνης	Καλλιθέλης	Φυσι...ος, Διοκλ[ῆς] ****)	
	Ἀρχικλῆς	Νε[οκ]λείδης	Ἀρχεδάμης	
	Φανοκλείδης	Πάνθαρος	Λυσίστρατος	
30	Εὐεργίδης	Εστ...χος **)	Πολυκράτης	30
	Ἀριστώνυμος	Φίλιππος	Νικοκλῆς	
	Κηφισόδωρος	Τιμοκράτης	Ἀκαμαντίδης	
	Θεοφάνης	Θεόκριτος	Ὀλυμπιάρατος	
	Ὀφιάδης	Μνησικράτης	Αὐτομάδης	
35	Νικιάδης	Περικλῆς	Λεωνίδης	35
	Καλλιτέλης	Ἀντίδοτος	Δημήτριος	
	Σάτυρος	Θεοφάνης	Ῥίνων	
	Ἀρίστυλλος	Θεόγνητος	Ἀλέξιππος	
	Ἐργότιμος	Λυσίμαχος	Ἀρχίας	
40	Εὐφίλητος	Ἀριστοκλῆς	Χαιρεφῶν	40
	Ἐπίδρομος	Ἀδείμαντος	Οἰνήϊδος	
	Λυκίας τριή.	Φιλόδημος	Διοκλείδης	
	Τλησωνίδης	Ξενοχάρης	Ἀμεινοκράτης	
	Ἀρίσταρχος	Πανσανίας	Τιμόθεος	
45	Εὐφράνωρ	Χαρῖνος	Κεκροπίδης	45
	Αὐτοκράτης	Καλλιφῶν	Τελεσγόρος	
	Ἀριστομήδης	Νικίας	Σάτυρος	

Λυσιφάνης	Καλλίας	Διειτρέφης	
Καλλιφῶν	Φιλέας	Λεωχάρης	
50 Ἀντικλῆς	Ἀντιχάρης	Δωρόθεος	50
Καλλίας	Εὐθόινος	Ἀρχίας	
Εὐπολις	Χαιρέστρατος	Πρόμαχος	
Ἀντίφαντος	Δίφιλος	Ἰπποθωντίδης	
Γόργος	Ἀρίσταρχος	Πυθόδωρος φύλαρχ.	
55 Σώτιμος	Ἄγων	Φανοκλῆς	55
Ἀριστοκλῆς	Σμίκυθος	Φίλων	
Ἀπολλάδωρος	Κτησιφῶν	Δεινίας	
Εὐθυκλείδης	Ἐπιλυσαμένος	Σπείρων	
Ἀρχέστρατος	Χαι[ρεφ]ῶν	Ἀντίας	
60 Ἀμνήνιτος	Χαιρέστρατος	Σιλανός	60
Ἰππων	Μνησικλῆς	Αἰσιμίδης	
Πυθόδωρος		Σωσίμαχος	
Ἀγνόστρατος		Πρόμαχος	
.....			

*) Τριήραρχος decurtatum, ut col. I. vs. 42. et φύλαρχ(ος) col. III. vs. 54. **) Ἀν' Ἐπτάρχος omisso H? ***) Maff. et Spon. pro littera E duas lacunas habent, ut frequenter alibi. ****) Duo nomina per incuriam eodem in versu posita. Nam Διοκλέους patris nomen etiam insolentius foret in hoc titulo.

Litterae sunt vulgares, quae ante Euclidem fuerunt; quas dedi, esse testantur Montf. Maff. et auctor Catal. Mus. reg. Igitur ex tanta ductuum diversitate merito Montf. collegit, hanc tabulam aliquo post n. 165. tempore positam esse; addit Os. Syll. p. 6. ut diversa haec duo monumenta esse evincat, n. 165. litteras multo grandiores et crassiores, n. 169. graciliores minutioresque esse, iure idem monens, etiam ideo has tabulas pro monumentis diversis haberi debere, quod, quum n. 165. Erechtheidis tot cives interempti memorentur, n. 169. singularum tribuum multo pauciores sint (quamquam col. I. haud pauci eiusdem sunt tribus), et quod, quum Erechtheidis nomen n. 165. in fronte totius tabulae positum sit, n. 169. plures sese tribus continuo excipiant ordine. Quae argumenta si non certa, tamen probabilia sunt. Sed postquam Maffei, spretis palaeographicis rationibus, quas ego in Atticis titulis non spernendas iudico, utramque tabulam iungendam contendit, exornavit hanc sententiam Corsinus, n. 165. primam, n. 169. tertiam, et Sponianum fragmentum deperditum, quo Pandionidis et Leontidis nomina continebantur (vide ad n. 165. init.), secundam eiusdem monumenti partem esse pronuncians, simul Erechtheidis plures cives perisse suspicatus, quod ea, ulpote ex ordine constanti prima tribus, prima in conflictu fuisset. At in acie instruenda Athenienses non constantem, sed variabilem secundum prytanias ordinem secutos esse, ita ut tribus ex hoc ordine inde a dextero cornu disponentur, docui in Comment. de pugna Marathonica (Prooem. Lect. Univers. Berol. aectiv. a. 1816.). Praeterea etsi Corsinus has tabulas sepulcrales ita adornatas esse, ut ordo tribuum constans observaretur, rectissime intellexit; tamen ceterae eius rationes falsissimae sunt. Nam quum in Sponiano fragmento inedito Pandionis et Leontis inscriptae fuerint, si hoc fragmentum et n. 169.

eiusdem monumenti essent, a n. 169. abesse debent Pandionis et Leontis. Sed contra n. 169. col. III. vs. 24. incipit Leontis, et quae praecedunt,

sunt Pandionidis et aliarum tribuum, quae ante Pandionidem numerantur. In fine tabulae post Hip-
pothontidem desiderantur Acantis et Antiochis.

170.

Marmor Elginianum Musei Britannici Synops. n. 290. Olim in planitie Academiae. Primus edidit Frid. Thierschius a. 1816. folio singulari Monachii impresso, et deinde de eo optime meruit ampla commentatione Act. phil. Monac. T. II. F. III. p. 399 sqq. inserta. Ex priori folio petiit Eichstadius in Prooem. Catal. lect. Univ. len. aestiv. 1816. p. 2. Praeterea edidit Viscontus: Mémoire sur une Epigramme Grecque, qui servoit d'épithaphe au tombeau des guerriers Athéniens morts sous Potidée; quae commentatio in Classe hist. et litt. Inst. reg. Franc. lecta est a. 1815. et repetita in libro: A letter from the Chev. Antonio Canova and two Memoirs read to the Royal Institut of France on the Sculptures in the collection of the Earl of Elgin, by the Chev. E. Q. Visconti. Vide ibi n. 64. et p. 179 sqq. Ex Thierschianis et Viscontianis repetiit etiam Jacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 971. et Addend. p. civ. Postremo edidit et tractavit Osann. Syll. I. 4. Aliud apographum editum est in Diar. class. T. XIV. p. 185. et adiectae sunt variae lectiones, quas diligens quidam vir ex lapide enotavit.

Λ Α Ο Ι
ΑΘΑΝΑΙ.
ΞΕΜΑΙΝΕΝ
ΚΑΙ ΠΡΟΛΟΝΟ
5 ΝΙΚΕΝΕΥΠΟΛΕΜΟΜ
ΑΙΘΕΡΜΕΜΦΞΥΧΑΣΥΠΕΔΕΧΞΑΤΟΣΟ
ΤΟΝΔΕΡΟΤΕΙΔΑΙΑΞΔΑΜΦΙΠΥΛΑΞΕΙ
ΕΧΘΟΡΟΝΔΟΙΜΕΝΕΧΟΞΙΤΑΦΟΜΕΡΟΞΗΟ
ΤΕΙΧΟΞΡΙΣΤΟΤΑΤΕΝΗΕΙΠΙΔΕΘΕΝΤΟ
10 ΑΝΔΡΑΣΜΕΜΒΟΛΙΣΗΕΔΕΡΟΘΕΙΚΑΙΔΙ
ΠΡΟΣΘΕΡΟΤΕΙΔΑΙΑΞΗΟΙΘΑΝΟΝΕΜΠΡ
ΠΑΙΔΕΞΑΘΕΝΑΙΟΝΦΞΥΧΑΣΔΑΝΤΙΡΡΟ
Ε. . ΑΧΞΑΝΤΑΡΕΤΕΝΚΑΙΠΑΤ. . . ΓΥΚΙ

Secutus sum Thierschii apographum in Act. Monac. propositum, pauculis aliunde receptis, quae in var. lect. indicabo. Vs. 1. ex Visc. addidi. Vs. 2. Diar. cl. ΑΘΑΝΑ[Ι]: quae enim incertae lectionis visa sunt, uncis ibi includuntur. Vs. 3. Visc. Os. ΞΕΜΑΙΝΕΙ, Diar. cl. ΞΕΜΑΙΝ.[Ι], sed cum var. lect. ΞΕΜΑΙΝΕΝ. Vs. 4. Os. ΠΡΟΛΟΝ., Diar. cl. ΠΡΟΛΟ.[Ο], cum var. lect. ΠΡΟΔΟ[Ι]. Vs. 5. extr. Visc. ΜΟΙ, Os. ΜΟΝ, Diar. cl. ΜΟ[Ν]. Vs. 7. Visc. Os. ΡΟΤΕΙΔΑΙΑΞΑΜΦΙ: Thiersch. et Diar. cl. ΡΟΤΕΙΔΕΙΑΞΑΜΦΙ, var. lect. in Diar. cl. ΡΟΤΕΙΔΑΙΑΞΔΑΜΦΙ, quod recepi. In fine vs. 8. Visc. ΗΙ, Os. Η., Diar. cl. Η[Ο]. Vs. 10. Visc. omittit ultimum Ι. Diar. cl. Δ[Ι]. Vs. 11. extr. Visc. ΠΙ. Vs. 12. Visc. desinit in litteris ΔΑ; Thiersch. in prima editione ΔΑΛΤΡΡΟ, in altera ΔΑ...ΡΡΟ; Os. diserte ΔΑΝΤΙΡΡΟ, Diar. cl. ΔΑ[ΝΤΙ]ΡΡΟ. Vs. 13. Visc. omittit primum Ε; Os. idem omittit et habet deinde ΑΧΞΑΝΤ; Diar. cl. [Ε].[ΛΛ]ΞΑΝΤ. In fine Visc. ΓΥΚΙ, Os. ...ΥΚΕ, Diar. cl. ΠΑ[Τ]...[Ι]ΥΚ[Ι]: hinc Viscontianum Γ apice dimidio auxi. Thiersch.ΥΚΙ. Litterae sunt στοιχηδόν dispositae, non alia de causa, quam quod haec ratio elegantissima est; nec verum est omnia Atheniensium acta publica ante Christum natum στοιχηδόν scripta esse; contrarium docent exempla certissima haud pauca, ut n. 147. 149. 160. 124. alia. Primi versus etsi certa via restitui nequeunt, appono tamen epigramma, quale a Thierschio propositum est, nisi quod vs. 2. 3. et 7. ab eo discessi:

Ἀθάνα[τον] κλέος οἶδε φίλη περὶ πατρίδι θεῖναι
σημαίνειν [τ'] ἀρετὴν ἱέμενοι σφετέρην,
καὶ προγόνων τὸν θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φέροντες

5 νίκην εὐπόλεμον [μαρνόμενοι καθελόν.
αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σῶ[ματα δὲ χ]θῶν
τῶνδε: Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔ[πεσον].
ἐχθρῶν δ' οἱ μὲν ἔχουσι τάφου μέρος, οἱ [δὲ φυγόντες
τείχος πιστοτάτην ἐλπίδ' ἔθεντο [βίου].
10 ἄνδρας μὲν πόλις ἤδε ποθεῖ καὶ δῆμος Ἐρεχθίδος,
πρόσθε Ποτειδαίας οἱ θάνον ἐμ[προμάχοις],
παῖδες Ἀθηναίων· ψυχὰς δ' ἀντίρρο[πα θέντες
ἢ[λλ]άξαντ' ἀρετὴν καὶ πατ[ρίδ'] εὐκλ[είσαν].

Lapidi in Ceramico extra urbem olim in publicis sepulcris posito sex sunt disticha elegiaca inscripta, ex more vulgo recepto; v. Pausan. I, 29, 9. Demosth. de cor. p. 322. cf. n. 174. atque etiam n. 166. His praedicantur non qui in obsidione Potidaeae, sed qui in prima apud Potidaeam pugna occisi sunt, qua hostilis manus intra moenia confugit (ἐς τὸ τεῖχος κατέφυγεν Thucyd. I, 62.); cf. potissimum vs. 9. Hostium tum caesi fere trecenti, Atheniensium centum et quinquaginta, in his Callias dux, et plures viri insignes (Plat. Charmid. init.), quorum nomina vel supra vel infra adscripta fuisse apertum est; neque obsum Thierschio, qui ea supra scripta fuisse putat. Vs. 1. ex supra scriptis nescio quid superest; Viscontus id ex voce στρατηγῶ superesse putabat, et fingeat ibi tituli indicem positum fuisse, non satis ad antiquum morem ab ipso excogitatum. Ceterum ea pugna, quam Diodorus (XII, 4.) male sub Olymp. 86, 2. narrat, accidit Olymp. 87, 1. quarto fere mense (vide Dodwell. Ann. Thucyd.), eoque ipso anno conditum monumentum esse non dubito: neque enim huc pertinet Thucyd. II, 34. ubi Olymp. 87, 2. eos sepultos narrat, qui bello Peloponnesiaco primi occubuerant: nam haec pugna

sex mensibus ante bellum Peloponnesiacum pugnata est. Coniecturas doctorum non omnes affero. Vs. 2. 3. Thierschius supplet:

*Αθανάτ[ον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδ' ἔθεντο,
σημαίνειν [δὲ μάχῃ δυσμενέεσσι βίην,
coll. Simonid. Epigr. Anthol. Pal. T.I.

*ΑΣβεστον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδι θέντες.
At molesta est tautologia; reedit enim idem vs. ult. Igitur formam orationis et aliquot verba mutavi: quamquam ludibundus est hic conatus restituendi tam mutila. Vs. 3. dedi *ιέμενοι*, ut Simonides in epigr. Megar.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν
ιέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα.

Possis et *ἐσσύμενοι* vel *μαϊόμενοι* (Pind. Olymp. VIII, 5. *μαιομένων μεγάλην ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν*). Ceterum **ΞΕ** MAINEN puto legendum *σημαίνειν*, ut **E** sit pro **EI**, usu tritissimo; nec probo coniecturam *σῆμ' αἰνεῖ*: *θεῖται* et *σημαίνειν*, tempora diversa, hic non offendunt, nec ter positum verbum *τιθέναι*; certe idem habes in elegis ap. Dem. I. c. Vs. 5. *νίκην εὐπόλεμον* dedit Visc. ex Hymn. Hom. in Mart. 4. Vs. 6. 7. Thierschius noster quod dedit, id mihi quoque in mentem venerat:

αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπέδεξατο, σώματα δὲ χθονὶ
τῶνδε Ποτειδαίας γ' ἀμφὶ πύλας ἔλαχεν.

At non solum γ' licet a Thierschio excusatum et exemplo epigrammatis ap. Pausan. V, 10, 2. defensum aliquid relinquit offensionis, quum praesertim pro **A** varia lectio sit **Δ** (nam quod alii et **A** et **Δ** omitunt, negligentiae tribuendum), verum etiam in sententia est quod reprehendas. Non enim apud Potidaeam sepulti sunt hi, quorum hoc sepulcrum est. Qui Athenis publice sepeliuntur, eorum ossa lecta deferuntur in Ceramicum; cremantur caesi ibi, ubi castra sunt, sed iusta fiunt cineribus in patria. Cf. Thucyd. II, 34. Et hic eos humatos censerī, et Thucydides et Pausanias aliique docent; docet etiam epigramma iis positum, qui apud Chaeroneam ceciderunt, ap. Dem. I. c.

Γαῖα δὲ πατρίς ἔχει κόλποις τῶν πλείστα καμώντων
σώματα.

Victores autem Athenienses praeter morem apud Potidaeam sepultos esse, quis credet? Immo semper ossa Athenas deportata et sepulta ibi sunt, diserte testantibus Thucydide I. c. et Pausania I, 29. qui tempus, ex quo id factum est, accuratius definit; soli Marathonii victores in ipso pugnae loco sepulti sunt: qui vero reperiri non potuerunt, iis cenotaphium condi solebat. His perpensis non concedes, quod nuper dictum est: „Nihil autem impedit, quominus statuas Athenienses cives in illo

proelio una cum duce Callia caesos, prope Potidaeam sepultos esse. Athenas quidem eorum cineres relatos esse, nemo veterum tradidit.” Quae quum ita sint, illa loci restitutio ferri non potest; nihilque potuit eo loco dictum esse, nisi ad Potidaeam caesos hos viros esse. Vs. 7. in fine est **EL**: sed incerti fines mutilorum versuum esse solent; ut statim vs. 8. pro **HO** Visc. legebat **HL**. Me iudice in lapide fuerit **EI**, et **I** vitio marmoris diffracti **L** visum est; **I** superest ex **Π**. Igitur scripsi:

αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπέδεξατο, (σώματα δὲ χθονὶ
τῶνδε Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔπ[ε]σον.

Quodsi vs. 11. fere idem dicitur, notes ibi premedum esse *ἐν προμάχοις*: et prope Potidaeam eos cecidisse, poeta ideo iam vs. 7. dixit, quod vs. 8. ad hostes transire volebat: sic apertius erat, qui illi hostes essent. Vs. 9. 10. recte restituerunt Visc. et Thiersch. Qui hostium ceciderant, eorum corpora Thucydide I, 63. teste reddita sunt (*τεὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Ποτειδαίαις*): igitur sepulti sunt, habentque *τάφου μέρος*. Attamen non haec loci est sententia; ipse nexus docet, hoc solum dici: *Hostium pars caesa, pars fugata est et moenibus sese tutata*. Fugisse partem hostilis exercitus intra moenia, tradit etiam Thucydides, non ex hoc, opinor, epigrammate, sed ex certiore notitia rerum. Ceterum vs. 8. in δ' *οἱ* omittitur spiritus, ut paulo ante in *ὑπέδεξατο*; idem iam Olymp. 80, 3. fit in dictione *ἐν Ἀλγεῦσιν* n. 165. ubi tamen nota *ἐν* esse procliticum, et quasi in unam vocem cum Ἀλγεῦσιν coalescere. Etiam **ΔΟΙ** pro δ' *οἱ* ab apostropho excusationem habere Thierschius largior, quamquam haec excusatio non necessaria est. Poterat sane etiam **ΔΗΟΙ** scribi; ut n. 12. post apostrophum est **ΗΕΡΜΕΞ**: abstineo enim ab exemplo, quod Os. attulit, quum id nullum sit. Notabilius est **ΗΕΛΠΙΞ**, ad quod vocem *ἀφελπίξω* et Latinorum titulorum vocabula *Helpis*, *Helpidius*, *Helpidianus* alii contulerunt. Vs. 10, quod **ΔΙ**, non **Δ/** in marmore est, repudiavit Thierschius Viscontianum *δάκρυσι τιμᾷ*, adscita Dobraei coniectura *δῆμος Ἑγεχθέως*. Eam relinui, licet mihi loco Tyrtaei III, 15. non satis defendi videatur neque satis elegans sit. Nam Athenis *πόλις* et *δῆμος* vix diversa sunt, diversa sunt Spartae. Sed non novi melius. Mox omnes recte *ἐν προμάχοις*: cetera absolvit Thierschius, nec Viscontiana memoratu digna sunt. Certum est ἡλλάξαντο, quod Langio, Schäfero, viro docto in Diar. cl., aliis placuit. Postremo Thierschius aptissime contulit versus Tyrtaei III, 23.

Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
ἄστυ τε καὶ λαὸν καὶ πατρίδ' ἐνχλείσας.

171.

Athenis olim „apud Mich. Ἀππακάκη”, ex schedis Fourmonti, cuius apographum, contra quam solet, praestantissimum est. Hinc integerrimum tituli exemplum edidi in Prooem. Catal. lect. Univers. Berol. lib. a. 1816–1817. recteque ibi conieci non esse alium lapidem atque Elginianum n. 23. Visc. Edidit etiam Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 593 sqq. postremo Osannus Syll. I, 5. uterque magis mutilum quam ipse dedi, quum Fourmontus lapidem adhuc minus oblitteratum vidisset. Lapis nunc servatur in Mus. Britann. Synops. n. 92. Plures enim lapides, qui postea in Britanniam venerunt, tractaverat Fourmontus: ex quibus tamen eximendus n. 119. Nam ibi in autographo meo est: „ex schedis Rosianis”; sed typhotheta aliud agens dedit „ex schedis Fourmonti”, quae isti formula ex prioribus plagulis observabatur. Sed redeo ad nostrum titulum. Qui quum post pauca virorum nomina ab Oeneide incipiat, praeter alias tribus initio perierunt

INSCR. GR. VOL. I.

P p

Pandionis, Leontis et pars Acamantidis; igitur Sponianum fragmentum, quod intercidit, Pandionidem et Leontidem complexum, partem huius tituli constituisse conicio (vide de eo fragmento ad n. 165.), probante Thierschio in Act. phil. Monac. l. c. ad n. 170. Ceterum Viscontus Mem. de Elgin. sculpt. p. 144 sq. singulari hunc titulum commentatione sese illustraturum esse pollicitus erat.

	. ΡΑΣ . . . Ο		
	ΟΙΝΑΣΦΛΟΣ		
	ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΣ		
	ΑΙ . . . ΝΕΣ		
5	ΞΜ . . . Ξ		
	ΟΙ		
	ΛΥΣΙΠΡΟΣ		
	ΚΑΛΛΙΦΟΝ		
	ΣΠΟΥΔΙΑΣ		
10	ΦΕΡΕΚΛΕΣ		
	ΠΑΥΣΙΑΔΕΣ		
	ΦΙΛΙΠΠΙΔΕΣ		
	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ		
	ΛΥΚΟΜΕΔΕΣ		
15	ΘΕΟΔΟΤΟΣ		
	ΛΥΚΙΝΟΣ		
	ΑΝΑΙΤΙΟΣ		
	ΜΕΝΕΚΛΕΣ		
	ΦΡΥΝΙΧΟΣ		
	 ΙΦ	
	 ΞΤΡ	
		ΤΙΜΑΝ	
		ΕΥΒΟΥ	
		ΜΝΕΣ	5
		ΟΙΝΕ	
		ΤΕΛΙΚΡΑ	
		ΧΑΡ	
		ΔΕΜΟΣΤΡΑΤ	
20	ΗΙΠΟΘΟΝΤΙΔΟΣ	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ	10
	ΘΕΟΤΙΜΟΣ	ΛΥΚΟΝ	
	ΣΚΥΡΟΚΛΕΣ	ΤΙΜΟΛΕΜΙΝΕ	
	ΧΑΡΙΑΣ	ΞΟΙΝΑΥΤΙ . .	
	ΕΥΑΛΛΕΛΟΣ	ΛΕΟΧΑΡΙ	
25	ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ		
	ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ		
	ΦΑΝΙΑΣ	ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ	15
	ΚΑΛΛΙΚΛΕΣ	ΑΛΑΥΚΟ	
	ΕΧΣΟΡΙΑΔΕΣ	ΘΡΑΣΟΝ	
30	ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ	ΑΝΤΙΟ	
	ΚΡΑΤΙΝΟΣ	ΑΝΤΙΟΦΕΜΟΣ	
	ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ	ΕΠΙΤΕΛΙΔΟΣ	20
	ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΕΣ	ΕΥΘΥΜΑΧΟΣ	
	ΑΜΕΙΝΟΚΛΕΣ	ΝΙΚΙΠΡΟΣ	
35	ΑΙΣΧΙΝΕΣ	ΕΝΛΡΑ	
	ΠΑΝΤΑΚΛΕΣ	ΗΙΕΦΟΝ	
	ΧΑΡΙΔΕΜΟΣ	ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ	25
	ΤΙΜΟΧΣΕΝΟΣ	ΤΟΧΣΟΤΑΙ	
	ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ	ΦΙΛΙΠΡΟΣ	
40	ΕΜΠΡΟΤΕΙΔΑΙΑΙ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ	
	ΠΑΝΤΑΚΛΕΣ	ΔΕΧΣΙΟΣ	
	ΑΛΝΟΔΕΜΟΣ	ΜΝΕΖΑΠΟΡΑΣ	30
	ΑΡΧΙΑΣ	ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΕΣ	
	ΕΝΑΜΦΙΠΟΛΕΙ	ΗΕΡΟΦΙΛΟΣ	
45	ΦΙΛΟΦΡΟΝ	ΟΝΕΣΙΜΟΣ	
	ΕΠΙΘΡΑΙΚΕΣ	ΗΙΕΡ . ΚΛΕΣ	
	ΕΥΚΡΑΤΕΣ	ΑΝΑΧΣΙ . .	35
	ΕΜΠΥΛΟΙ	ΧΣΕΝΟΙ	
	ΕΛ . ΣΙΑΣ	ΑΘΕΝΟΔΟΡΟΣ	
50	ΕΝΣΕΡΜΥΛΙΑΙ	ΕΥΦΡΑΙΟΣ	
	ΠΟΛΥΜΝΕΣΤΟΣ	ΧΑΙΡΙΑΣΝΕΣ	
	ΕΣΣΙΛΛΟΙ	ΡΟΣΕΙ . . ΠΡΟΣ	40
	ΠΑΥΣΙΑΔΕΣ	ΜΕΝΟΙ	
	ΑΝΤΙΣΑΜΟΙΣ	ΣΤΡΑΤΟΝ	

Varietas lectionis. In plurimis Fourmontum secutus sum, paucis aliunde constitutis; spatia vacua, quae Fourm. neglexit, ex Os. et partim ex Cl. assumpsi, sicut col. I. vs. 6. ex analogia. Pauca vocabula in Rosii schedis ex hoc titulo petita suis locis memoravi: ubi eae non afferuntur, ibi ex illis nihil annotatum est. Col. I. vs. 1-9. omittunt Cl. Os. Vs. 10. Cl. EPI. PEYE, Os. EL. EEI, vs. 11. Cl. PAYEAEI, Os. PAYEAEI, vs. 12. Fourm. ΦΙΛΠΠΔΕΣ, Os. ΦΙΛ. ΠΡΙΔΕΣ, Cl. quod dedi. Vs. 13. Fourm. Os. omittunt Δ; schedae Ros. praebent quod dedi, Cl. LYNOMEDEY. Vs. 15. Cl. ΘΕΟΔΩΡΟΣ, Os. ΘΕΔΩ.ΟΣ, 16. Cl. LYKI.O., Os. LYK...ΟΣ, 17. Cl. ANA.I.ΙΟΣ, Os. ANAL.ΙΟΣ, 18. Cl. AENEKLEES, Os. MEKLEES, 19. Fourm. Cl. ΦΡΥΝΙΚΟΣ, quod ex Os. correxi. Vs. 20. consentiunt omnes in singulari scriptura Ἰπποδ. nisi quod Fourm. O pro Θ habet. Vs. 23. Cl. ΧΙΑΡΕΑΣ. Vs. 24. Cl. ΕΥΑΛΛΕΙΟΣ: editam lectionem habent etiam Rosianae schedae. Vs. 28. Cl. ΚΑΛΙΚΙΕΣ; ceteri cum Ros. ΚΑΛΙΚΙΕΣ. Vs. 29. Cl. ΕΧΕΟ ΠΙΑΔΕΣ: ceteri consentiunt, etiam schedae Rosianae. Vs. 34. Cl. ΑΜΕΙΝΟΚΤΕΣ. Vs. 39. ap. Fourm. maioribus litteris scriptus est; in litteris ipsis consentiunt Fourm. Os. et schedae Rosii; Cl. falso ΑΝΤΙΦΑΝΕΣ. Characteres huius vocis, praeterquam quod H inest, in schedis Rosianis dicuntur plane esse diversi a reliquis huius tituli litteris, spatioque inscripti, quod his vix sufficeret: ipse etiam Rosius mihi nunciavit, eos manifesto a recentiore manu additos esse. Igitur illos alio litterarum genere exarandos curavi. Vs. 40. pro ultimo I, quod Os. omittit, Cl. habet Σ. Vs. 41. Fourm. ΠΑΝΤΟΚΛΕΣ, ceteri ΠΑΝΤΑΚΛΕΣ, quae forma satis nota. Vs. 42. citat Viscont. Mem. de Elgin, p. 190. Vs. 45. Fourm. omittit P. Vs. 46. Os. ΘΡΑΙΚΕΣΙ, falso adiecto ultimo I (ut vs. 10. 11.), quod nec Fourm. nec Cl. habet, quamvis Os. Fourmontum dicat secum consentire: quo errore in alium errorem induxit censorem in Ephem. Ien. 1823. n. 26. p. 204. ut de forma Θράκησι a loci nomine Θράκη cogitaret. Vs. 48. Cl. ΡΥΛΟΙΣ, 49. Fourm. ΕΛ...ΙΑΣ, Cl. ΕΛ...ΙΑΣ, Os. ΕΜ.ΞΙΑΣ. Vs. 53. Cl. ΡΑΥΞΙΑΞΙΞΞ, Fourm. ΡΑΥΞΙΑΞΙ, Os. ΡΑΥΞΙΑΞΞ... Dedi Osanni lectionem, sed omissis punctis. Vs. 54. Fourm. rursum maioribus litteris ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ; sed hunc expuli hoc loco: nam Cl. Α.Ξ., Os. Α...ΙΞΑΜΟΙΞ. Dedi Osanni lectionem licet corruptam, et lacunam ex Fourmontiana explevi. Col. II. apud Fourm. in eadem qua col. I. altitudine incipit: equidem Osanni dispositionem eatenus secutus sum, ut vs. 6. ante quem ap. Os. haud exigua lacuna est, eo loco ponerem, ubi Os. habet. Vs. 1. ex solo Fourm. est, qui super TP ponit; vs. 2. Fourm. ΣΤΡ paulo ad sinistram remotius; Os. ..ΣΤΡ, Cl. ut dedi. Vs. 3. Cl. ΤΕ..ΑΝ..., Os. Υ..ΑΝ, vs. 4. Cl. ΕΝ..ΒΑ..., Os. Ε.ΡΑ; et deinceps Os. vacuum spatium quattuor versuum habet, omisso vs. 5. ubi Cl. ΙΝΕΞ. Post hunc vacuum est ap. Cl. ut dedimus. Vs. 6. Cl. ΟΝ....., Os. Θ.ΜΕ, 7. Cl. ΕΝ,

8. ΧΑΕ. Vs. 9. Os. ΔΕ...Ξ...Α, Fourm. et Cl. quod dedi, nisi quod ultimum Τ Fourm. omittit. Vs. 10. Cl. ΚΕΝ.ΘΡΙΔΕΙ, Os. ΝΕ...ΟΡ..., 11. Fourm. LYK.N, Os. LYKON, Cl. LYKEN.... Vs. 12. Fourm. ΤΙΜΟΛΕΜΙ, Os. ΤΙΜΟ.ΙΜΟ., Cl. ΤΙΜΟΞ...Ι...ΝΕ, unde ultima Fourmontianis addidi. Vs. 13. Fourm. ΞΟΙΝΑΥ, Cl. ΞΟΙΛΥΤΙ..., Os. ΞΟΙΛ.ΑΥ: nostra lectio ex duabus prioribus composita est. Vs. 14. Cl. ΛΕΟΚΔ..., Os. ΛΕΟΔΑΜ, 15. Cl. ΑΙΑΙ..., Os. ΑΙΑΝ, 16. Cl. ΑΛΑΥΚΑ..., Os. ΑΛΑΥ, 17. Cl. Ο pro Θ, 18. Cl. ΑΝΤΙΦΟ, 19. Cl. ΑΝΤΙΟΦ, Os. ΑΝΤΙΟ, 20. Cl. ΕΙ.ΙΤΕΙΔ, Os. ΕΙΤΕΙ, 21. Cl. ΕΥΘΥ...ΔΧΟ, Os. ΕΥΘΥ, 22. Cl. omittit litteram Ξ, Os. omittit ΟΞ; 23. Cl. habet ΕΝΑΚ, Os. solum Ε, 24. Cl. Ν.Ε..., Os. ΕΔ, 25. Cl. Α.Ξ..., Os. ΑΝΤΙΧ, 26. Cl. ΞΟΧΞΟΙΑΛ, Os. ..ΟΧΞΟΤΑΛ, 27. Os. ΦΙΛΙΠΠΙ, Cl. vacuum habet, 28. Cl. ΑΥΡΙΧ, Os. ΑΥΡΑ, 29. Cl. post vacuum ΔΕΧΜΟΣ, Os. ..ΕΧΞΥΟΣ, 30. Cl. ΜΝΕΑΘΡΑΞ, Os. ΜΝΕΜΟΚΛΕΞ, 31. Cl. ΠΕΡ/ΣΙΔΕΞ, Os. ΗΕΡ...ΛΕΙΔΕΞ, schedae Rosianae ΗΕΡ.ΙΣΕΙΔΕΞ, 32. Fourm. ΗΕΡΟΦΛΟΣ, Cl. ΗΙΕΙ.ΦΙΛΟΣ, schedae Rosianae ΗΕΡΙΦΙΛΟΣ, ex quibus lectionibus mea composita est: Os. ΗΕΛΑΟΡΙΟΣ. Vs. 33. Os. ΟΝΕΞ.ΔΟΣ, 34. Cl. ΗΙΕ...Ε., Os. ΗΙΕΡ.Κ.Ε; 35. Cl. ΑΝΑ..., Os. ΑΝΑ, 36. Cl. ΧΞΕΝΦΙ, 37. Cl. ΑΘΕΝ ΑΡΙΞ, 38. Os. ΕΥΦΟΔΙΟΣ, 39. Cl. ΧΑΙΡΥΞ Ν, Os. ΧΑΙΟ...ΝΕ, Fourm. quod dedi, nisi quod pro Ρ habet Ρ. 40. Cl. ΡΟΣΞ...ΤΟΣ, Os. ΡΟΣΞΝ...ΠΡΟΣ, 41. Cl. ΜΕΝΟ..., Os. ΜΕΝΟ, 42. Cl. ΣΤΡΑΤΟ, Os. ΣΤΡΑΤΟΚ.

... ρασ...ο. *)
 Ον[η]σ[ι]φ[ι]λος
 Αριστωνυμος
 Αι[σ]χ[ι]νης
 5 Σμ[ικρο]ς
 Οι[ν]ιδος
 Λύσιππος
 Καλλιφών
 Σπουδίας
 10 Φερεκλῆς
 Πανσιάδης
 Φιλίππιδης
 Κεκροπίδας
 Λυκομήδης
 15 Θεόδοτος
 Λυκῖνος
 Ἀναίτιος
 Μενεκλῆς
 Φρύνιχος
 20 Ἰπποδωντίδης
 Θεότιμος
 Σκυροκλῆς
 Χαρίας
 Εὐάγγελος
 25 Νικόστρατος
 Θρατύμαχος
 ... ιφ...
 ... στρ[ατ]...
 Τιμάν... **)
 Εὐβου[λ]... ***)
 Μνησ... 5
 Οἰν[ι]δ[ος]
 Τηλικρά[της]
 Χαρ...
 Δημόστρα[τος]
 Κεκροπίδης 10
 Λυκων[ίδης]
 Τιμοδμή[δ]ης[ς]
 ... ναυτ...
 Λεωχάρ[ης]

Φανίας	Αἰαντίδος	15
Καλλικλῆς	Γλαυκ... ****)	
Ἐξωπιάδης	Θράσων	
30 Αἰαντίδος	Ἀντιο[χίδας]	
Κρατῖνος	Ἀντιόφῃμος	
	Ἐπιτελίδ[ης]	20
Ἀντιοχίδας	Εὐθύμαχος	
Ἀριστομήδης	Νίκιππος	
Ἀμεινοκλῆς		
35 Αἰσχίνης	Ἐνγυρα[φοί]	
Παντακλῆς	Ἰέ[ρ]ων	
Χαρίδημος	Ἀντιφάνης	25
Τιμάξενος	Τοξόται	
Ἀντιφάνης	Φίλιππος	
40 Ἐμ Ποτειδαίᾳ	Ναύπακτος	
Παντακλῆς	Δέξιος	
Ἀγνόδημος	Μνη[σ]α[γ]ήρας	30
Ἀρχίας	Ἡρακλείδης	
Ἐν Ἀμφιπόλει	Ἡρόφιλος	
45 Φιλόφρων	Ὀνήσιμος	
Ἐπὶ Θράκης	Ἰερ[σ]κλῆς	
Εὐκράτης	Ἀναξί... †)	35
Ἐμ Πύλῳ	Ξένοι	
Ἡγ[η]σίας	Ἀθηνόδοτος	
50 Ἐν Σερμυλίδῃ	Εὐφραῖος	
Πολύμηστος	Χαιρέμε[ν]ης	
Ἐς Σίγγῳ	Ποσει[δ]έππος	40
Παυσά[δ]ης	Μένων	
Ἀντι.....	Στράτων	

*) Credo Ἐράτιππος. **) Τιμανδρος vel Τιμανδρίδης. ***) Εὐ-
βουλος vel Εὐβουλίδης. ****) Γλαῦκος vel Γλαύκων. †) Ἀναξί-
κράτης, Ἀναξίων vel simile.

In scriptura sunt pauca memorabilia: ΟΥ in nominibus propriis, ut ΣΠΟΥΔΙΑΞ, ΕΥΒΟΥΛ, usitatum est etiam ea aetate, ubi diphthongus solebat littera O signari, et ipsum ΣΠΟΥΔΙΑΞ habes n. 147. In voce Ἀγνόδημος, item in voce Ἡγυσίας aspiratio-
nis nota ommissa est; simplex Π pro duplici in no-
mine Ἰπποθωντῆς ex usu antiquo resedit: cf. n. 2.
et 168. b. Ἐς Σίγγῳ p. ἐν Σίγγῳ alia exempla ha-
bet (n. 87. 147.) Sed Η in voce Ἀντιφάνης col. I.
vs. 39. olim me male habuit, quod idem Fourm.
etiam vs. 54. praebet, utramque lineam maioribus
litteris delineans; igitur eius nominis putabam pe-
culiarem rationem esse et Antiphanem scribam no-
men suum diverso litterarum genere subscripsisse:
nunc, postquam patefactum est, vs. 54. lectionem
esse incertissimam, vs. 39. autem esse insititium,
litterae Η usus, quem in solo titulo n. 149. ante
Euclidem, sed paucis annis ante, reperimus, iam
non offendit; haud dubie enim hoc nomen multis
annis post reliquum titulum additum est, credo
quod singulari de causa olim omissum erat, ut Ni-
ciae nomen in simili catalogo (Pausan. I, 29, 9.),
postea autem, mutata populi sententia, addendum
videbatur.

Duplex est series nominum per tribus dispo-
sitorum; utrique deest pars superior, quae com-

plectebatur tribus Erechtheidem, Aegeidem, Pan-
dionidem et Leontidem, dein Acamantidem, cuius
pauca utrobique nomina supersunt; his succedunt
ex ordine constante (de quo v. Corsin. F. A. T. I.
p. 154. sqq.) Oeneis, Cecropis, Hippothontis, Aean-
tis, Antiochis. Nomina ipsa sunt eorum, qui in
proeliis caesi et in Ceramico sepulti erant; duae
vero quum series sint, patet eos, quibus nullus
locus adscriptus est, in duobus perisse proeliis, in
altero alterius seriei milites. Nam etsi ex n. 165.
et ex ipso Thucydide (II, 34.) colligitur, Athenien-
ses subinde omnes, quotquot uno anno variis locis
occubuissent, simul humasse et uni monumento
nomina omnium inscripsisse, tamen quod col. I.
vs. 40 sqq. singuli loci nominantur, ubi unus et
alter obierat, inde apparet, praecedentia nomina
sub unius pugnae, quae in fronte memorata erat,
nomine posita fuisse; a quibus quum divisa altera
tribuum series sit, ad aliam haec pugnam refertur.
Haud dubie vero, qui locis illis singulis occisi
sunt, Antiochidis tribules omnes fuerunt, ex qua
videtur a reliquo exercitu separata manus in illos
locos (excepta Pylo) missa esse: nam sub ea sola
tribu singuli loci commemorantur, iique ne vacuo
quidem spatio a ceteris nominibus divisi. In se-
cundae autem columnae fine alii quidam milites
post Atticos cives nominantur, de quibus paulo
post dicam. Hactenus de tituli dispositione. Cuius
maximam partem quum Viscontus ad eos rettulisset,
qui Olymp. 89. 1. apud Delium perierant (Thucyd. IV,
90 sqq. Diod. XII, 69 sqq.), et in Ceramico sepulti
erant (Pausan. I, 29, 11.); equidem de ea re dubi-
tavi, tum quod duplex tribuum series uni pugnae
convenire non videbatur, tum quod apud Delium
prope mille Athenienses et praeterea levis arma-
turae et ministrorum permulti ceciderunt, quum
tamen in hac tabula singularum tribuum pauci ci-
ves inscripti sint: ceterum Viscontum arbitrabar
Delii nomen in parte tituli a Fourmonto non tran-
scripta agnovisse. Nunc quum neminem melius
quam Fourmontum hanc inscriptionem legisse vi-
deam, illius sententiae etiam minus tribuo. Atta-
men ut olim, ita nunc in anno a Visc. indicato
subsisto; id quod etiam Osannus fecit. Nam loci,
qui col. I. extr. memorantur, rebus eo anno gestis
conveniunt mediocriter. Primum vs. 40. comparat
Potidaea et vs. 44. Amphipolis, deinde vs. 46. Thra-
cia. Nam ἐπὶ Θράκης vera lectio est, ut docui in
varia lectione, uniceque congrua usui sermonis
(Thucyd. I, 59. I, 68. II, 9. II, 29. IV, 82. IV, 102.
Isocr. de antid. p. 68. ed. Orell. Demosth. Phil. III.
p. 117. 21.), de quo non recte statuerunt nonnulli,
et nuperrime Gailias in Nov. Act. Acad. Inser. T. V.
Hist. p. 41 sqq. Succedunt Pylus vs. 48. et Serm-
ylia vs. 50. postremo vs. 52. Singus, vicinum Ser-
myliae oppidum. Ex his Sermylia est urbs Chal-
eidica, quam Schol. Thucyd. (ad I, 65. ubi v. intt.)
Sermylidem et Hermylidem vocat, Steph. Byz. Ser-
myliam, Herodotus (VII, 122.) Sermylem, nisi apud
hunc legendum Σερμυλῖν. Atque utrumque oppi-

dum, et Sermylia et Singus, ea tempestate Atheniensibus parebat: Sermylia Olymp. 89. 3. pace facta Atheniensibus confirmata est; Singaeis meliores condiciones concessae sunt, eadem quae Olynthis et Acanthis aliisque, ita tamen ut tributum ab Aristide imperatum pendere tenerentur (Thucyd. V, 18.). Post Singum vs. 54. novum loci nomen latere vix crediderim: certe si in fine nihil periiit, non potest vs. 54. loci nomen positum esse, quod locorum designatio defunctorum nominibus praemissa est manifesto. Iam Olymp. 89, 1. Amphipolis a Brasida capta est (Thucyd. IV, 102 sqq. Diod. XII, 68.); mox quum Lacedaemonii Toronen et Lecythum aggredierentur, ubi Attici agebant praesidiarii. (Thucyd. IV, 110 sqq. Diod. XII, 68.), pauci etiam apud Sermyliam et Singum, loca proxima, possunt caesi esse; neque apud Amphipolia multos perisse consentaneum est, quum proelio ibi decretum non sit. Vicinae quoque Thracia et Potidaea: de hac tamen quae ap. Thucyd. IV, 135. narrantur, ea nuperus editor advocare non debebat, quum anno insequenti gesta sint. Unus vero, qui apud Pylum Olymp. 88, 4. captam occubuisse traditur, hoc demum anno potest ex vulnere ibi accepto mortuus videri. Sed duo illa proelia, ad quae plurima nomina referenda sint, Osannus recte iudicat in eorum, qui nominati sunt, locorum vicinia quaerenda esse, commodeque huc advocat obsidionem Mendae et Scionae Olymp. 89, 1. duce Nicia coeptam (Thucyd. IV, 129. coll. Dodw. Annal. Thucyd. et Diod. XII, 72 sqq. qui haec sub Olymp. 89, 2. narrat). Aderant autem huic expeditioni praeter Atticos hoplitas sagittarii sexcenti, Thraces mille mercenarii, alique levis armaturae milites, quos Thucydides peltastas vocat, ex sociis in ea regione contracti: quae omnia huic titulo explicando eximie conveniunt.

Nam in fine alterius columnae post tribus Atticas spatio divisum triplex militum genus hoc ordine designatur: Ἐγγράφοι, ut vere Os. coniecit, τοξόται, ξένοι. Ubi quum ξένοις opponi τοξότας putarem, ut n. 165. τοξόται sunt Erechtheidis, quippe ἄστικοί (n. 80.), ita hic quoque τοξότας cives esse iudicabam (Oec. civ. Ath. T. I. p. 285.): nunc mitto hanc sententiam, quod cives in tribubus censentur, hi autem extra tribus positi sunt: quod olim, quum de vacuo spatio et de voce Ἐγγράφοι non constaret, non poterat perspicui. Sed eodem argumento labefactantur, quae Os. de Ἐγγράφοις disputavit: quos ille dicit ephebos esse, utpote ἔγγεγραμμένους τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ, et extra tribus versari censet; eos vero, dum περίπολοι sunt, militasse non solum in Attica, sed etiam extra Atticae fines, quod demonstrat exemplo Megaricae expeditionis ap. Thucyd. IV, 67. cui praeter hoplitas affuerunt Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι; postremo confert ἐπεγγράφους, qui in titulis gymnasticis post eos, qui in tribubus et pagis censentur, reperiuntur additi. At ephebi non extra tribus sunt, sed in tribubus inscripti, quod fit ipsa in lexiarchicum relatione;

itaque hi tituli nostri Ἐγγράφοι non possunt ephebi esse. Neque ephebos extra fines Atticae militasse Os. demonstravit: cuius cetera argumenta, quae nihili sunt, omittam, et in loco Thucydidis consistam. In quo si concesseris περίπολους esse ephebos, etiamsi ephebi in Megaride, hoc est in ipsis confiniis Atticae militaverint, nondum tamen illos in longinquas expeditiones missos esse concesseris. Sed nego apud Thucydidem περίπολους esse ephebos. Nam si ephebi περίπολοι fuerunt, non ideo omnes περίπολοι sunt ephebi. Περίπολοι sunt circuitores, speculatores, quibus opus cuivis exercitui, etiamsi nulli ephebi adsint: quos περίπολους quum Thucydides cum ψιλοῖς Πλαταιῶσι componat et hoplitis opponat, patet illos περίπολους fuisse leviter armatos, quum tamen ephebi panoplia usi sint (τ. comment. nostram de Ephebia Attica). Porro qui in titulis Atticis ἐπεγγράφοι dicuntur, ephebi quidem sunt, sed opponuntur aliis ephebis, qui in tribubus censentur: igitur illi ephebi non Attici sunt, ideoque dicuntur ἐπεγγράφοι; sed quibus opponuntur, ii sunt Attici tribubus inscripti, et quod ceteri ἐπεγγράφοι audiunt, sunt pro Ἐγγράφοις censendi (cf. ad n. 272.): ut videas, si ex illis titulis iudicetur, Ἐγγράφους potius cives tribubus inscriptos significare, non tribubus non adscriptos. Quamquam ne hoc quidem verum est: nam illorum titulorum alia prorsus atque huius ratio est. Ut enim meam sententiam paucis aperiam, Ἐγγράφης ratio pro rerum diversitate alia est. Ubi de civitatis iure exercendo agitur, ἔγγεγραμμένος dicitur, qui ut vir in lexiarchicum relatus est; ubi de gymnasio, ἔγγεγραμμένος est, qui nomen in gymnasium professus est. Rursum alia Ἐγγράφης ratio in publicis debitoribus, qui etiam ἔγγεγραμμένοι dicuntur, sed in arce. At in nostro titulo de militia agitur: igitur militaris haec Ἐγγράφη est. Nunc videndum, quinam in militia, quum non cives essent, potuerint Ἐγγράφοι dici. In quo primum constat, omnes tres classes has, Ἐγγράφους, τοξότας, ξένους esse peregrinos: illud quaerendum, quomodo, si etiam duae priores classes peregrinorum erant, tamen iis ξένοι opponi queant. Sed ex hac me difficultate facile expedio. Exemplum peto ex republica pacata. Constat enim ξένους in republica varii generis esse: sunt alii simpliciter ξένοι, alii ξένοι μέτοικοι, qui etiam simpliciter μέτοικοι dicuntur: quae res ita nota et certa est, ut mireris de ea nuper dubitatum esse. Item μέτοικοι varii sunt, aut μέτοικοι simpliciter, aut meliori iure μέτοικοι ἰσοτελεῖς, qui vulgo breviter ἰσοτελεῖς audiunt. Qui etsi omnes ξένοι sunt, possunt tamen ξένοι, μέτοικοι, ἰσοτελεῖς opponi. Eodem modo in hoc titulo ξένοι dividuntur a τοξόταις et Ἐγγράφοις, licet omnes sint ξένοι. Singulae autem hae peregrinorum militum classes quales fuerint, potest ex ipso, quo positae sunt, ordine intelligi: nam ut loco, ita dignitate primi Ἐγγράφοι iudicandi, medii τοξόταις, tertii ξένοι: et cum hoc ordine fere convenit Thucydideus ordo in huius expeditionis militibus recensendis (IV, 129):

ὀπλίταις χιλίοις ἑαυτῶν, καὶ τοξόταις ἑξακοσίοις; καὶ Θραξὶ μισθοῦσι χιλίοις, καὶ ἄλλοις τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων πελτασταῖς: in quibus fuere Methonaei, iique φίλοι (ibid.). Iam ut ab infimo ordine incipiamus, ξένους intellige eos, qui non erant in copiis Atticis censiti, sed aut mercenarii aut socii: utrique enim proprie ξένοι sunt, sive Athenis sive foris versantes. His meliores sunt τοξόται, qui videntur omnes Athenis adducti, et in copiis Atticis censentur, licet non Athenienses sint: intellige sagittarios ex inquilinis ignobilioribus conscriptos. De Thracibus ne cogita: Thraces enim ex sagittariis eximit Thucydides. Supersunt ἑγγράφοι, dignitate primi. Hi quales fuerint nisi hoplitae? Nam hoplitae etsi potissimum ex civibus superiorum classium, rarius ex quarta classe (Θησίν) lecti sunt, fuerunt tamen etiam μετοίκοι ὀπλίται (Thucyd. II, 13.), et sola equestris militia μετοίκους occlusa erat (Xenoph.

de vectig.): eosque etiam extra Atticam in pedestri militasse exercitu docet Thucydides (IV, 90.). Sed ditiores tantum et primores inquilinorum possunt hoplitae fuisse, in iisque haud dubie ἰσοτελεῖς. Igitur hos peregrinos, utpote hoplitis adscriptos, arbitror ἑγγράφους dictos esse, hoc est ξένους ἑγγεγραμμένους ὀπλιτῶν καταλόγῳ. Qui si civibus oppositi essent, potuissent etiam ἐπὶ ἑγγράφοι dici: nunc quum ἑγγράφοι dicantur, hoc nomine a ceteris distinguuntur peregrinis non inscriptis. Ceterum, quod Σήτες ὀπλίται opponuntur ὀπλίταις ἐκ καταλόγου, unde patet Σήτας non in catalogo hoplitarum censitos esse; hinc aliquis μετοίκους dixerit multo minus potuisse hoplitarum catalogo inscriptos esse: quam difficultatem etsi habeo quomodo removeam, tamen ne longus sim, hoc unum addo, in sententia mea constituenda hanc me rem non latuisse.

172.

In pavimento Ecclesiae semirutae in via, quae ex oppido in arcem ducit. Edidit Chandlerus Inscr. ant. P. II. n. 107. p. 70. cf. Syllab. p. xxx. ex quo dedi, retentis etiam Chandleri supplementis, quae prope omnia bona sunt.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Verba haec sunt:

	Κεκροπίδος	Ἴπποθωντίδος	Αἰαντίδος	Ἀντιοχίδος	
	Μελιτεῖς	Πειραιεῖς	Φαληρεῖς	Ἀλωπεκῆθεν	
	Εὐθύδημος	Μενεκλῆς	Κτησικλῆς	Ἡγησίας	
5	Εὐθύδμου	Αὐτομένους	Κηφισοφῶντος	Ἴπποκράτους	5
	Ἀντίχαρμος	Ἐροιάδαι	Χάριππος	Κλεινίας	
	Εὐδόξου	Ἀπολλόδωρος	Χαρίππου	Ἐξηκεστίδου	
	Ξυπεται[ω]νες	Πιστοδώρου	Ναυκλῆς	Θέογνις	
	Εὐδήμος	Κορυδαλλεῖς	Μνησικλέους	Δεινοστράτου	
10	Εὐφράνορος	Ἀλκίμαχος	Χαρίας	Ἀπολλόδωρος	10
	Διονύσιος	Ἀρκεφῶντος	Θευνίωνος	Δημοκράτους	
	Ἐπιχάρους	Βήδος	Κτησικράτης	Θόρα[ς]ε[ν]	
	Δημόστρατος	Ἀθηνίχου	Κτησιφῶντος	Κλέανδρος	
	Ἀνδρoσθένους	Ἐλευσίνιοι	Ἀφιδναῖοι	Ἐνιφωνίδου ++)	
15	Ἐπιθέτης	Εὐξενίδης	Τει[σικλῆ]ς	Κάλλαισχος	15
	Ἀντικλέους *)	Ἀντιφάνου[ς]	Τεισικλέους	Καλλιίσχου	
	Κλεινίας	Σάτυρος	Ἀθηνόδωρος	Ἀγγυλῆθε[ν] +++)	
	Φίλωνος	Ἐργοφίλου	Θεοκλέους	... θάνωρ +++)	
	Τιμόστρατος	Πρόξενος	Κλεώνυμος	Σωκράτου *)	
20	Μενεστράτου	Εὐδώρου	Φιλωνίδου	Σμί[κ]υθος	20
	[Π]ιθεῖς	Κόπ[ρ]ειοι	Σμικείας ****)	Δεινοστράτου	
	[Ἡ]γυλλος	Νικοτέλης	Φράδμονος	Ἀ[τ]ηνεῖς	
	Φαίδρου	Ξενοτίμου	Κτηάτων +)	
	Τιμόθεος	Οἰναῖοι	Λυσ[ίπ]που	Λυσανίου	
25	[Τ]ιμοθέου	Λεώστρατος	Μολοττός	Λυσιππίδης	25
	.. ἰων	Λεωκράτους	Εὐνόμου	Λυσίου	
	.. ἰου	Λυσίστρατος	Διόδωρος	Ἀναφλύστιοι	
	[Φλ]υεῖς	Βίου	Διοδωρίδου	Χαιρεφῶν	
	.. οἰτοφῶν	Με.ίας	Οἰναῖοι	Χαιρίου	
30	.. υδίου	Θρασυκλέους	Λεύκων	Καλλιάρχης	30
	Κομητίδης	Τιμ.....	Σωκράτους	Μνησιφάνους	
	Ἀντιγενίδου	Ἐπι[κρ]άτους	Λεύκων	Θεόδοτος	
	Ἀντιγένης	Ἐλ[αι]ούσιο[ι]	Ἴπποκράτους	Νικίου	
	Ἀντιγενίδου	Ξενοκλῆς	Μαραθῶνιοι	Ἀντανδρος	
35	Χαρί[σανδ]ρος	Ὀνομακλέους	Αὐτοφῶν	Κηφισοδότου	35
	Ἀντιγέ[νους]	Δεκελεῖς	Πολυκτήτου	Βησαιεῖς	
	Κ[ικυν]νεῖς	Ἰάννιος	Λυσικράτης	Μνησίμαχος	

[Continuatur pag. 308.]

	Τ		Α		Ι
.....	ΚΕΚΡΟΡΙΔΟΣ	ΙΓΡΟΘΩΝΤΙΔΟΣ	ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ	ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ	
.....	ΜΕΛΙΤΕΙΣ	ΓΕΙΡΑΙΕΙΣ	ΦΑΛΗΡΕΙΣ	ΑΛΩΓΕΚΗΘΕΝ	
.....	ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ	ΜΕΝΕΚΛΕΗΣ	ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ	ΗΓΗΣΙΑΣ	
..... 5	ΕΥΘΥΔΟΜΟΥ	ΑΥΤΟΜΕΝΟΥΣ	ΚΗΦΙΣΟΦΩΝΤΟΣ	ΙΓΡΟΚΡΑΤΟΥΣ	5
	ΑΝΤΙΧΑΡΜΟΣ	ΕΡΟΙΑΔΑΙ	ΧΑΡΙΓΓΟΣ	ΚΛΕΙΝΙΑΣ	
	ΕΥΔΟΞΟΥ	ΑΡΟΛΛΟΔΩΡΟΣ	ΧΑΡΙΓΓΟΥ	ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥ	
	ΞΥΠΕΤΑΙΟΝΕΣ	ΓΙΣΤΟΔΩΡΟΥ	ΝΑΥΚΛΗΣ	ΘΕΟΓΝΙΣ	
	ΕΥΔΗΜΟΣ	ΚΟΡΥΔΑΛΛΕΙΣ	ΜΝΗΣΙΚΛΕΟΥΣ	ΔΕΙΝΟΣΤΡΑΤΟΥ	
10	ΕΥΦΡΑΝΟΡΟΣ	ΑΛΚΙΜΑΧΟΣ	ΧΑΡΙΑΣ	ΑΡΟΛΛΟΔΩΡΟΣ	10
	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΑΡΚΕΦΩΝΤΟΣ	ΘΕΥΝΙΩΝΟΣ	ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ	
	ΕΠΙΧΑΡΟΥΣ	ΒΟΗΘΟΣ	ΚΤΗΣΙΚΡΑΤΗΣ	ΘΟΡΑΚΕΙΣ	
	ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΑΘΗΝΙΧΟΥ	ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ	ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ	
	ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΟΥΣ	ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ	ΑΦΙΔΝΑΙΟΙ	ΕΝΙΦΩΝΙΔΟΥ	
15	ΕΠΙΘΕΤΗΣ	ΕΥΞΕΝΙΔΗΣ	ΤΕΙ[ΣΙΚΛΗ]Σ	ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΣ	15
	ΑΝΤΙΚΛΕΙΟΥΣ	ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ[Σ]	ΤΕΙΣΙΚΛΕΟΥΣ	ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΥ	
	ΚΛΕΙΝΙΑΣ	ΣΑΤΥΡΟΣ	ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ	ΑΓΓΥΛΗΘΕΙΣ	
	ΦΙΛΩΝΟΣ	ΕΡΓΟΦΙΛΟΥ	ΘΕΟΚΛΕΟΥΣ	... ΘΑΝΩΡ	
	ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΓΡΟΞΕΝΟΣ	ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ	ΣΩΚΡΑΤΙΝΟΥ	
20	ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ	ΕΥΔΩΡΟΥ	ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ	ΣΜΙΝΥΘΟΣ	20
	. ΙΘΕΙΣ	ΚΟΡΙΕΙΟΙ	ΣΜΙΚΕΙΑΣ	ΔΕΙΝΟΣΤΡΑΤΟΥ	
	[ΗΓ]ΥΛΛΟΣ	ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ	ΦΡΑΔΜΟΝΟΣ	ΑΙΗΝΕ[Ι]Σ	
	ΦΑΙΔΡΟΥ	ΞΕΝΟΤΙΜΟΥ	ΚΤΗΑΣΩΝ	
	ΤΙΜΟΘΕΟΣ	ΟΙΝΑΙΟΙ	ΛΥΣ[ΙΓΓ]ΟΥ	ΛΥΣΑΝΙΟΥ	
25	[Τ]ΙΜΟΘΕΟΥ	ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ	ΜΟΛΟΤΤΟΣ	ΛΥΣΙΓΓΙΔΗΣ	25
	..ΙΝΩΝ	ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ	ΕΥΝΟΜΟΥ	ΛΥΣΙΟΥ	
	..ΙΝΟΥ	ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ	ΔΙΟΔΩΡΟΣ	ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΙ	
	..ΔΥΕΙΣ	ΒΙΟΥ	ΔΙΟΔΩΡΙΔΟΥ	ΧΑΙΡΕΦΩΝ	
	..ΟΙΣΤΟΦΩΝ	ΜΕ.ΙΑΣ	ΟΙΝΑΙΟΙ	ΧΑΙΡΙΟΥ	
30	..ΥΘΙΟΥ	ΘΡΑΣΥΚΛΕΟΥΣ	ΛΕΥΚΩΝ	ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ	30
	ΚΟΜΗΤΙΔΗΣ	ΤΙΜ.....	ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	ΜΝΗΣΙΦΑΝΟΥΣ	
	ΑΝΤΙΓΕΝΙΔΟΥ	ΕΠΙ[ΚΡ]ΑΤΟΥΣ	ΛΕΥΚΩΝ	ΘΕΟΔΟΤΟΣ	
	ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ	ΕΛΛΕΟΥΣΙΟ[Ι]	ΙΓΡΟΚΡΑΤΟΥΣ	ΝΙΚΙΟΥ	
	ΑΝΤΙΓΕΝΙΔΟΥ	ΞΕΝΟΚΛΗΣ	ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΙ	ΑΝΤΑΝΔΡΟΣ	
35	ΧΑΡΙ...ΑΡΟΣ	ΟΝΟΜΑΚΛΕΟΥΣ	ΑΥΤΟΦΩΝ	ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΥ	35
	ΑΝΤΙΓΕΝ...	ΔΕΚΕΛΕΙΣ	ΠΟΛΥΚΤΗΤΟΥ	ΒΗΣΑΙΕΙΣ	
	Κ[ΙΚΥΝ]ΝΕΙΣ	ΙΑΝΝΙΟΣ	ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ	ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΣ	
	ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ	ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣ	ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ	ΑΘΗΝΙΩΝΟΣ	
	ΘΕΟΞΟΤΙ...ΟΥ	ΘΕΟΔΩΡΟΣ	ΤΡΙΚΟΡΕΥΣΙΟΙ	ΠΑΛΛΗΝΕΙΣ	
40	ΕΥΚΡΑΤΗΣ	ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣ	ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ	ΦΕΙΔΙΑΣ	40
	ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ	ΓΥΘΩΝ	[ΦΙ]ΛΙΓΓΟΥ	ΦΕΙΔΙΟΥ	
	ΣΑΝΝΙΟΥ	Ε.....	ΙΙ.ΝΕΥΣ	
	..ΟΣΤ...	ΕΡΩΙΝΑΥΤΗΣ	ΛΥΣΙΟΥ	ΔΗΜΟΝΙΚΟΥ	
	ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΙ	ΕΥΦΙΛΗΤΟΣ	
45	ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ	..ΦΙΛ..	ΔΙΟΔΩΡΟΣ	ΕΥΦΡΑΝΟΡΟΣ	45
	Π.....	..ΡΙΩ..	ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ	ΧΑΙΡΕΣΤΡΑΤΟΣ	
	Λ.....	.ΞΟΙΝΟΥ	ΧΑΡΙΝΟΣ	ΘΟΥΧΑΡΙΩΝΟΣ	
	..ΞΕΝΙ...	[Κ]ΛΕΙΝΟΜΑΧΟΣ	ΝΑΥΣΙΚΛΕΟΥΣ	ΚΟΛΩΝΕΙΣ	
	...ΠΠΟ...	[Α]ΝΘΕΜΟΚ[ΡΙΤΟ]Υ	ΔΙΟΓΕ[ΝΗΣ]	ΑΡΝΙΓΓΟΣ	
50	ΛΕΟΦΙΛΟΣ		.ΙΥΚΛΟΥ	ΠΟΛΥΝΙΚΟΥ	50
	...ΙΚΟΥ		ΘΕΟΔΗΜΟΣ	[ΔΙ]ΟΓΕΙΤΩΝ	
	ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ		ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΥ	...ΩΝΟΣ	
	ΕΥΦΙΛΗΤΟΥ		ΚΑΛΛΙ[ΠΠ]ΟΣ	ΕΡΟΙΑΔ[ΑΙ]	
	Α...ΕΙΣ		ΜΗΝ...ΟΥ	ΦΟΡΜΙ.ΟΣ	
55	ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ		ΕΥΠΕΙΤΩΝ	ΧΑΡΟΙΑΔ..	55
	ΦΕ...ΟΥ			ΕΙΤΕΑΙΟ..	
	ΦΙΛΟΝΕΟ.				
				

	Νικόστρατος	Στρατοκλέους	Λυσιμάχου	Ἀθηνίωνος	
	Θεόδοτι...ου	Θεόδωρος	Τρικαρεύσιοι	Παλληνεῖς	
40	Εὐκράτης	Στρατοκλέους	Εὐβουλίδης	Φειδίας	40
	Πολυκράτους	Πύθων	[Φι]λίππου	Φειδίου	
	[Nomen demi]	Σαννίου	Ε.....	...νεύς	
	...οστ...	Ἐρωϊναύτης?	Λυσίου	Δημονίκου	
	Ῥαμνούσιοι	Εὐφίλτης	
45	Μενεκράτης	..φιλ..	Διόδωρος	Εὐφράνορος	45
	Π.....	..ριω..	Ἰσιγένους	Χαιρέστρατος	
	[Αἰξωνεῖς] **)	[Ε]ξ Οἴου ***)	Χαρίνος	Θουχαρίωνος	
	[Εὐ]ξενί[δης]	[Κ]λεινόμαχος	Ναυσικλέους	Κολωνεῖς	
	...[ι]ππο...	[Αν]δεμοκ[ρίτο]υ	Διογέ[νης]	Ἀρνίππος	
50	Λε[ώ]φιλος		.ιύκλου	Πολυνίκου	50
	...ίκου		Θεόδημος	[Διο]γείτων *)	
	Δημοκράτης		Θεομνήστου	...ωνος	
	Εὐφιλῆτου		Κάλλι[ππ]ος	Ἐρσιάδ[ης] *)	
	Ἀ[λαί]εῖς		Μην...ου	Φόρμι[δ]ος	
55	Ἀρχέστρατος		Εὐ[γ]είτων	Χαρσιάδ[ης]	55
	Φε...ου		Εἰτεαῖο[ι] *)	
	Φιλόνε[ως]			
	

*) EI pro E corruptum videtur. **) Αἰξωνεῖς legendum esse infra docui. ***) Vitiose Chandl. OINOY. ****) An Σμικρίας? †) Nomen suspectum; credo Κτήτων legendum. ††) Ἐπιφανίδου an Ἐπιφανίδου? †††) Vide notas. ††††) An Παρδάνωρ? *) Credo Σωκρατίδου: nam Σωκρατῆος non analogum est, licet nomen sit Κρατῆος. *) Ita Chandl. potest tamen etiam Θεογείτων esse. *) Errat Chandl. qui Ἐρσιάδαι demum infert: hunc enim habemus col. II. in Hippothontide; neque usquam traduntur duo hoc nomine demi fuisse. Praeterea vs. 54. videtur genitivus esse, non nominativus: igitur praecessit nominativus. *) Si vera sunt, quae modo dixi, hoc loco debet genitivus esse; sed legendum Εἰτεαῖο[ι], ut hoc sit pro Ἰτεαῖοι, ex Itea demo Antiochidis (in Marm. gymnast. n. 275.) vel Acamantidis secundum alios. Scriptura Εἰτεαῖος habetur etiam n. 174. et 647. Quodsi hoc loco Ἰτεαῖοι intelliguntur, Chandl. omisit verum post nomen Χαρσιάδης.

Praeter quattuor has columnas, quae singulae singulas tribus complectuntur, alia fuit in sinistra, ex qua quum Chandlerus pauca nomina transcripisset, nec tribus nec pagi mentionem continentia, omisit ea propter spatii angustias; plura, ut putat, continebat marmoris pars, quae latebat; sed quae pars latuerit, non indicatur. Ni fallor, hic lapis tantum quinque tribus complexus est; in sinistra appositus fuit alius, in quo totidem inscriptae erant. Quae supersunt, sunt quattuor ultimae tribus ex ordine constante. Neque vero potest dubium esse, marmor hoc esse eius aetatis, qua decem adhuc Athenis tribus erant. Litterae Chandlero teste magnae et pulchrae sunt; Π est frequentissimum, raro Π comparet, neque hoc puto in lapide fuisse: Ξ est constans, diserte affirmante Chandlero; unde aliquot locis, ubi per incuriam Ξ ap. Chandl. excusum est, reposui prius. Pro Σ haud dubie Ξ fuit, quae Chandl. non solet distinguere. Postremo universa litteratura eiusmodi est, quae Alexandri M. et Demosthenis aetati conveniat, nec quidquam inest quod recentiorum aetatem sapiat. Nullum reperitur nomen ex Macedonicis regum familiis petitum, nullus Seleucus, Ptolemaeus, Attalus; nihil quidquam Romani; demi omnes antiqui sunt, qui ante XII tribus fuerunt, et iis tribubus accensiti, sub quibus antiquitus positi erant: contra in titulis duodecim tribuum aetate scriptis et in veterum locis ad eam aetatem referendis partim aliis tribubus hi demi accensentur. Universa tituli forma dissimilis recentiorum temporum catalogis. Immo

col. II. vs. 4. resedit etiam antiqua forma Μενεκλέης. Denique quum in dextera integer lapis sit, certo certius est, eum non posse post Olymp. 144, 4. perscriptum esse, quo anno Attalis instituta est (v. ad n. 121.): nam Attalis ex ordine constante ultima est. V. Cors. F. A. T. I. p. 176. Iam vero quum Ptolemais et deinceps Attalis instituerentur, probabile est in has tribus coniectos eos pagos esse, qui fuerant Antigonidis et Demetriadis: igitur quum ii demi, qui Ptolemaidis et Attalidis fuerunt, in hoc titulo inter antiquiores tribus recenseantur, hunc titulum etiam hanc ob causam ante Olymp. 118, 3. scriptum iudico: quamquam hoc argumento ne opus quidem. Virorum, qui inscripti sunt, nulum alibi me legere memini, excepto Euthydemo Euthydomi f. (col. I. vs. 4.). Id nomen habetur manifesto n. 94. ubi quod Euthydomi nomini in Fourmontiano titulo non confidebam, Euthydomi appellationem praetuli: sed hoc titulo collato ibi quoque Euthydomi nomen agnoscendum. Et accedit alia inscriptio, in qua Euthydomi nomen reperitur: quam edo in Agonicis n. 232. Ceterum redeunt in iisdem familiis eadem nomina, ut Diodorus Halacensis est ap. Demosth. adv. Eubulid. p. 1310. 17. et alius in titulis n. 123. 124. etc. aetate plane diversa: sed quum hic noster titulus aetati tituli n. 94. omnino conveniat, eundem in utroque hominem designari coniicio; ita ut n. 94. pagi Melitae monumentum habendum videatur. Est autem illa inscriptio archonte Theophrasto scripta, Olymp. 110, 1. vel 116, 4. Iam si quaeras, cur hunc titu-

lum in militaribus posuerim, brevis responsio est. Qui non multa huiusmodi monumenta examinauerit, possit de catalogo aut gymnico aut prythanum cogitare: sed prythanum catalogi non ex ordine tribuum constante confici potuerunt, quum potius prythianarum ordo sequendus esset; gymnicos autem catalogos, quibus adolescentes in gymnasiis exercitati inscriberentur, ante Romanam aetatem confectos esse nemo docebit: postremo utrisque catalogis, quorum ex genere tot supersunt, dissimilis hic est. Accedit quod col. II. integra videtur; nec nominum numerus prythanum aequat numerum. Nihil igitur superest, nisi ut bello caesorum catalogus sit, ex Ceramico extra urbem translatus in ecclesiam: id quod etiam Chandlero et Viscontio (Hist. Institut. Gall. class. hist. et ant. litt. T. III. 1818. p. 45.) visum est. Supra comparet TAI, ex generali reliquum titulo, quales militaribus his catalogis supra iuxtaque adscriptos esse patet ex prioribus inscriptionibus. Sed hoc novum, quod etiam pagi annotati sunt: cf. Pausan. I, 29, 4. καὶ σφῶν ἐστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στήλαι τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἐκάστου λέγουσιν. Pugnam ipsam reperire non licet; plures suppeditabit Pausanias (ib. 7. 11.): modo ne de Chaeronensi cogites, in qua multo plures interierunt.

Superest ut de pagis dicam, quorum causa hoc monumentum praestantissimum iudico. Insunt autem hi:

Κεκροπίδος	Ἴπποθωντίδος	Αἰαντίδος	Ἀντιοχίδος
Μελιτεῖς	Πειραιεῖς	Φαληρεῖς	Ἀλωπεκῆθεν
Ξυπεταιῶνες	Ἐρμιόδαί	Ἀφιδναῖοι	Θόρα[θ]ε[ν]
[Π]υδεῖς	Κορυθαλλεῖς	Οἰναῖοι	Ἀγγυλῆθεν[ν]
[Φλ]υεῖς	Ἐλευσίνιοι	Μαραθῶνιοι	Ἀ[τ]ηνε[ί]ς
Κ[ικυν]εῖς	Κόπ[ρ]εῖοι	Τρικορεύσιοι	Ἀναφλύστιοι
.....	Οἰναῖοι	Ῥαμνοῦσιοι	Βησαιεῖς
Α[ἰ]ζωνεῖς	Ἐλ[αι]ούσιοι		Παλληνεῖς
Ἀ[λαι]εῖς	Δεκελεῖς		Κολωνεῖς
	[Ἐ]ξ Οἴου		Εἰτειαῖοι

In his quae memorabilia sunt, ceteris omissis annoto. *Melite* Stephano Byz. est Oeneidis, sed et grammatici et recentiora marmora, et cum nostro lapis n. 85. qui est Olymp. 101, 1. Cecropidi tribuunt. *Phlya* Hesychio et lapide Romanae aetatis testibus est Ptolemaidis, quae Philadelphi honori instituta erat (cf. ad n. 120.), et mansit Ptolemaidis etiam recentiore aetate (v. Cors. F. A. T. I. p. 246.): Cecropidi tribuunt grammatici, optima tempora spectantes. *Κικυνεῖς* nunc primum Cecropidi vindicantur: postea fuerunt Acamantidis, cui tribuunt grammatici et marmor recentis aetatis. Vs. 47. solum *Α* superest; reponendi sunt *Αἰζωνεῖς*: sequuntur enim vs. 54. *Ἀλαιεῖς*, ex certo supplemento. Hae sunt *Halae Aexonides*, quas constat Cecropidis fuisse: ante Halas Aexonides autem legitimo ordine memorabantur Aexonenses. Hoc docet col. II. ubi post *Δεκελεῖς* infertur *ἐξ Οἴου*, intellige *Οἶον Δεκελεικόν*. Inter Aexonenses est *Δημοκράτης Εὐφιλῆτου*, quem non dissi-

mile vero esse filium Euphileti Simonis f. Aexonensis in Orat. c. Neaer. p. 1353. De *Κορυθαλλεῖς* dixi ad n. 145. De *Οἰναῖοις* duplicibus (Hippothontidis et Aean-tidis) cf. ad n. 105. ubi quae ex Harpocrat. rettuli, hic lapis firmat. Postea alteri fuerunt Ptolemaidis teste Hesychio v. *Οἶναι*: alteri videntur Attalidi tributi esse, si vera est Scaligeri ad Hesych. emendatio, de qua non dubito. *Φαληρεῖς* ex vetusto librarii errore ap. Harpocr. et Suid. videntur Antiochidi tribui; Aean-tidis, ut hic, ita recentissima aetate fuerunt (v. Cors. ad Sponii marmor provocantem, quod infra edetur n. 275. adde n. 304.). *Aphidnaei* ap. Steph. Byz. Leontidis sunt, in marmore recentiore Adri-anidis. At primis temporibus eos fuisse Aean-tidis, de Marathonica pugna agens docet Plutarchus Qu. symp. I, 10. et in ea tribu eos hoc marmor ponit. Deinde videntur in Leontidem transpositi esse. Harpocr. v. *Θυργωνίδαι*: *Νίκανδρος ὁ Θουατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, Μετετέθησαν, φησὶν, ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περσίδαι, Τίτακίδαι, Θυργωνίδαι*; et Thyrgonidas quidem in Ptolemaide posthac censitos esse docetur ex Demetrio Sceprio. Sed haec, de qua Nicander, transpositio antiquior videtur quam Ptolemais tribus: certe reliqui pagi non in Ptolemaidem ex Aean-tide transpositi erant, sed Aphidnaei in Leon-tidem, Perrhidai in Antiochidem, Titacidae in eandem. Quae Cors. l. c. p. 225. de ea re dixit, confusa sunt. Aean-tidi vero Aphidnaei recte tribuuntur etiam ap. Schol. Plat. T. II. p. 350. ed. Bekkeri, cuius scripturam qui nuper reprehendit, temere fecit. *Marathonii* omnibus, de quibus constat, aetati-bus sunt Aean-tidis: qui si ap. Steph. Leontidi tribuuntur, librario hoc imputandum. Cf. Cors. l. c. p. 257. Dein memorabilis scriptura *Τρικορεύσιοι*, si modo vera est. *Rhamnusios* Steph. Byz. recte tribuit Aean-tidi; sed duodecim tribuum aetate non fuisse Aean-tidis videntur: v. ad n. 81. 124. Adde ad n. 304. Mox de voce *Ἀγγυλῆθεν* quid statuen-dum sit, nescio; ne corrigas *Ἀγγελῆθεν*: potest aut *Ἀγγυλῆθεν* aut *Ἀγκυλῆθεν* scribi: sed *Ἀγγυλῆς* Erechtheidi vel Attalidi tribuuntur, *Ἀγκυλῆς* certe duodecim tribuum aetate sunt Aegeidis (n. 115.). Deinde correxi *Ἀ[τ]ηνεῖς*: dicitur enim *Ἀζηνεῖς*, non *Ἀζηνεῖς*: et Atene Antiochidis fuit, deinde ut vide-tur Attalidis (v. Meurs.). In *Βησαιέων* tribu con-sentiunt Harpocr. et Suid., cum marmore nostro: posteriori tempore Adrianidi tributi sunt. *Colo-nenses* iam aetate duodecim tribuum Aegeidis fue-runt (n. 115.); in eadem eos recenset alius titulus in catalogis prythanum edendus (n. 183.): sed hic sunt Antiochidis. Et cave duos putes Colonos fuisse demos: sunt duo Coloni, alter urbicus, alter rusticus, ut Melite, non tamen duo demi, ut nec Melitae duo demi sunt, nec alia nomina, demis et urbis regionibus communia, duorum de-morum sunt (cf. de hac re Mülleri Topogr. Att.). Postremo, si vere conieci, *Itea* prodeunt, qui a grammaticis dicuntur Acamantidis esse; n. 275. ta-men sunt Antiochidis, ut hic.

173.

Athenis, ad ecclesiam Catholicon. Edidit Pocock. Inscr. P.I. c.5. sect.4. p.55. vidit Chandlerus (Syllab. p.xxx.). Priorem partem solam misit Mustoxydes, ex cuius schedis edo, una littera mutata.

ΤΟΙΩΝΔΕΑΝΔΡΩΝΕΗΡΟΛΙΣΟΡΟΤΑΝΑΥΤ...
ΧΘΡΟΙΣΤΗΣΑΙΕΝΙΗΝΙΤΡΟΠΑΙΟΝΕΔΟΣ

In altero latere eiusdem lapidis:

ΤΟΛΕΝΟΝΕΥΚΛΕΑΛ.ΟΡΙΚΑΙΧΕΡΙΤΟΝΔΕΠΡΟΣΑ.ΡΟΣ
-...-Σ.ΟΚΡ...ΚΟΝΩΛΕΣΕΘΟΥΡΟΣΑΡΕΑ
.....ΞΟΧΑΣ.

In priore parte Poc. omittit primum Δ vs.1.; idem et Must. vs. 2. ΧΘΡΟΙ: sed Chandl. notavit esse in lapide Θ, et supplevit ΕΧΘΡΟΙ. Mox Ι et Γ dedi ex Must. et Chandl. (qui Π), pro quibus Poc. Ξ et Τ. Vs. 1. ΕΗ videtur vitium quadratarii esse. In όπόταν littera Γ pronunciatione duplicanda. Lego: *Τοιῶνδ' ἀνδρῶν ἡ πόλις όπόταν αὐτ[is] ἀμάρτη,*
ἐ]χθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τροπαῖον ἔδος.
Ἀμαρτάνειν p. στέρεσθαι e lexicis notum est. Epitaphium est in plures milites. Sed alterius lateris

epigramma unum laudare videtur; neque id expedito. Coniicio:

Κ]τῶμενον εὐκλε[ι]α[ν] δ]ορὶ καὶ χερὶ τόνδε πρὸς ἀ[νδ]ρός
.....,ον ὤλεσε θούρος Ἀρ[ης].

Initio secundi versus videtur adiectivum ad ἀνδρὸς perisse, deinde nomen viri celebrati, e. c. Πλειστόκριτον. In productione syllabae ον nullam difficultatem esse sciunt metrici. Vs. 3. fuit ἔξοχα. Ad finem pentametri confer epigramma Atticum simile ap. Pausan. X, 21, 3.

174.

Athenis. Ex schedis Fourmonti.

ΝΙΚΟΒΟΛΟΣΜΥΝ
ΝΙΧΟΕΠΙΤΕΛΙΟΣ
ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΠΙΣΤΗΚΕΝΕΝΕΛΛΑ
ΠΛΕΙΣΤΑΤΡΟ

Post communia pluribus epitaphia militaria addo hoc et n. 175. quae singulorum sunt. Lego:

Νικόβουλος Μυνίχου Εἰτεαῖος.

Σῆς ἀρετῆς ἔστηκεν ἐν Ἑλλά[δι] πλεῖστα τρο[παῖα].

Nota O pro ΟΥ. De forma Εἰτεαῖος cf. ad n. 172. Nomen Μυνίχου incertum videtur.

175.

Athenis inter sepulcra ad urbem prope portam Acharnensem a. 1810. repperit Fauvel. Edidit et explicuit Viscontus Hist. Instit. Franc. class. hist. et litt. ant. T. I. (1815.) p. 230 sqq. Inde minusculis repraesentatur in Gallica ephemeride *Journal des Savans* Sept. 1816. p. 20. Dedit etiam Iacobs. Anthol. Palat. T. III. Addend. p. c1. Lapis Athenis remansit; Fauvelli apographum hoc est:

ΜΝΗΜΑΙ ΠΙΣΑΜΑΤΙΚΕΙΜΕΝΟΗΑΝΔΡΟΣΑΡΙΣΤΟΥΠΥΘΙΩΝ
ΕΓΜΕΓΑΡΩΔΑΙΩΣΑΣΕΠΤΑΜΝΑΝΔΡΑΣΕΠΤΑΑΕΑΠΟΡΡΗΣΑΣΑ
ΟΓΧΑΣΕΝΙΣΩΜΑΤΙΕΚΕΙΝΩΝΕΙΛΕΤΟΤΑΝΑΡΕΤΑΝΠΑΤΕΡΑΕΥΚ
ΛΕΙΠΩΝΕΝΙΔΗΜΩΙΟΥΤΟΣΑΝΗΡΟΣΕΩΙΣΕΝΑΘΗΝΑΙΩΝΤΡ
5 ΕΣΦΥΛΑΣΕΚΠΑΓΑΝΑΓΑΓΩΝΔΙΑΒΟΙΩΤΩΝΕΣΑΘΗΝΑΣΕΥΚΛ
ΕΙΣΑΝΔΟΚΙΔΑΝΔΙΣΧΙΛΟΙΣΑΝΔΡΑΠΟΔΟΙΣΙΝΟΥΔΕΔΕΝΑ
ΠΗΜΑΝΔΕΠΙΧΘΟΝΙΩΝΑΝΘΡΩΠΩΝΕΣΑΙΔΚΑΤΕΒΑΠΑΣΙΝΜΑ
ΚΑΡΙΣΤΟΣΙΔΕΣΘΑΙΦΥΛΑΙΑΙΔΕΙΣΙΝΠΑΝΔΙΟΝΙΣΚΕΚΡ
ΟΠΙΣΑΝΤΙΟΧΙΣ

Carmen est non satis elegans, versibus uno tenore scriptis; quae elidenda sunt, maxima ex parte retenta sunt, ut passim. Memorabile ΤΡΕΣ vs.4. 5. quod supra vidimus aliquoties. Viscontus rettulit ad bellum Phocense Olymp. 107-108. sed nihil magnopere affert, quo coniecturam legenti probet. Ceterum plurima emendavit Viscontus, a quo in paucissimis discedo. Vs.1. Visc. Μνήμ' ιδέ τοῦτ', Iacobs. Μνήμα βλέπεις. Σώματι correxit Bekkerus. Vir, qui laudatur, Viscontus est Πύθων; sed ferri potest Πυθίων, ut paulo post διςχιλίαις trisyllabum, idque multo magis, quod in nomine proprio plus poetae licet. Dein ΔΑΙΩΣΑΣ Visc. mutavit in δαΐξας; in ephemeride doctorum Galliae extat δηώσας; sed retineo δαώσας ut Doricum. Mox ΑΠΟΡΡΗΣΑΣ Viscontus non recte est ἀπορρίψας; verum vidi etiam Iacobsum intellexisse. Deinde vs.6. 7. (metr. 8.)

Visc. corrigit: οὐδείς δ' οὐ πημαντὸς ἐπ. in quo damni facti mentionem desideramus; igitur Iac. scripsit: οὐδένα πημανας δ' [ἄρ'] ἐπ. Sed in hoc quoque aliquid offendit; et maxime ἐπιχθονίων displicet in hac sententia. Ceteras Iacobsii coniecturas vide apud ipsum. Versus fere hi sunt:

Μνήμα βλέπεις ἐπὶ σώματι κείμενον ἀνδρὸς ἀρίστου.

Πυθίων ἐγ Μεγάρων, δαώσας ἐπτά μὲν ἄνδρας,

ἐπτά δ' ἀπορρήξας λόγχας ἐνὶ σώματι κείνων,

εἶλετο τὰν ἀρετὰν, πατέρ' εὐκλήζων ἐνὶ δήμῳ.

5 Οὗτος ἀνὴρ ἐσάωσεν Ἀθηναίων τρεῖς φυλάς,

ἐκ Παγῶν ἀγαγὼν διὰ Βοιωτῶν ἐς Ἀθήνας.

εὐκλείτ' Ἀνδοκίδαν διςχιλίαις ἀνδραπόδοισιν.

οὐδένα πημανας δ' ὅ γ' ἐπιχθονίων ἀνθρώπων

εἰς Αἶδα κατέβα, πᾶσιν μακαριστὸς ἰδέσθαι.

10 Φυλαὶ αἰδ' εἰσὶν Πανδιονίς, Κεκροπίς,

Ἀντισχίς.

176.

Coniunxi hoc numero aliquot plumba missilia, quae in Attica reperta sunt.

a. b. c.
ΚΛΕΟΝΙΚΟΥ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ΔΕΞΑΙ

a repertum Athenis: glans plumbea missilis oblonga, edita ap. Dodwell. Itin. T. II. p. 159. b et c sunt apud Burgonum Britannum, ex schedis Mülleri. Δέξαι videtur acclamatio sarcastica vulnerando. Stuartus tamen, qui Antt. Att. T. III. p. 27. (cf. p. 29.) huius generis glandes aeri incisas dedit, legit ΔΕΞΑC. Inveniuntur hae glandes, quae in altera parte fulgur ostendunt, in Ilisso fluvio. Ex eodem genere plures supersunt, maxime Corcyraeae.

CLASSIS QUARTA.

ARCHONTES, PRYTANUM CATALOGI, TESSERAE IUDICUM.

177.

Athenis in platea, parieti infixum. Primus dedit Gallandus in Epistola inedita ad Graevium, deinde Chandlerus Inscr. P. II. p. 55. n. 30. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et Mustoxydis, atque ex apographo Guil. Gellii a Rosio misso.

ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣ ΛΥΣΑΝΙΟΥ ΠΡΟΒΑΛΙΣ [ΙΟΣ]
ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣ ΑΣΕΡΙΚΗ ΦΙΣΟΦΩΝΤ[ΟΣ]
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

In corona laurea:
ΟΔΗΜΟΣ

In corona laurea:
ΗΒΟΥΛΗ

Primo loco posui titulos aliquot magistratuum honorarios, quorum rationem paucis significavi ad n. 128. Hi pertinent usque ad n. 179. et videntur omnes dedicationibus coronarum inservisse. Dedicavit qui coronatus est; infra ut plurimum erant coronae sculptae, quibus qui coronassent inscriptum est. In hoc titulo vs. 1. primam litteram addidi ex Gall. Must. Gell. et partim Fourm., qui dimidiatam praebet. Formam A bis dedi ex Must. et ex eodem ac Gell. Θ pro Θ. Vs. 2. Chandl. male

ΘΕΣΜΟΦΟΡΗΣΑΣ: ceteri consensu id quod dedi habent. Ibidem ultimum T addidi ex Must. Coronis inscripta nomina eo ordine posui, quo habent Gall. Fourm. Gell. Chandlerus quoque secundo loco habet nomen ΗΒΟΥΛΗ, primo loco vacuo relicto, licet et ipse duas coronas insculptas dicat: sed Must. inverso ordine in sinistra habet nomen ή βουλή, in dextera ο δήμος. Archon est Olymp. 112, 4. qui ap. Dionys. Halic. falso Cephison scribitur.

178.

In promontorio Sunio repperit Fauvel, est tabula marmoris candidi, Collect. Choiseul. n. 191. catal. Dubois. nunc in Mus. reg. Catal. Clarac. n. 603. Ediderunt Dubois l. c. Dodwell. Itin. T. I. p. 545. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 102. n. 7. Transcripsit etiam Müllerus, qui litteras eleganter exaratas testatur.

ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΥ ΕΥΡΕΤΑΙΩΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΕΡΙ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΕΡΙ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Θεόμνηστος Θεομνήστου Ευπειταιών στρατηγός χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν ἐπὶ Μενεκράτου ἀρχontos ἀνέθηκεν. Archon est eius aetatis, ubi Fasti deficiunt, post Olymp. 123, 2. Praetor

regionis Paraliae in vetustioribus monumentis quantum scio non memoratur. Litterae Γ apices ut plurimum lineola horizontali terminati sunt.

179.

In monasterio Calo-Livadi, apud locum Calamo; edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 100. n. 1.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ
ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΘΩΡΙΤΟΣ
ΑΛΚΙΜΑΧΟΥ ΜΥΡΗΝΟΥΣΙΟΣ
ΣΤΕ. ΑΝΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Στρατηγός ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν Θώριτος? Ἀλκιμάχου Μυρρινούσιος στεφανωθείς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἀνέθηκεν.

180.

Olim Athenis in equili Turcae, marmor quadratum litteris pulchris inscriptum, sed mutilatum. Choiseulio miserat Fauvel; ex collectione Choiseuliana (Catal. Dubois. n. 194.) venit in Museum regium, Catal. Clarac. n. 664. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 54. p. 59.

Qq 2

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ ΑΜΦΙΟΥ ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΦΙΛΩΤΑΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΣΟΥΝΙΕΥΣ
5 ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙ
ΜΟΣΧΙΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΙΔΗΣ
ΑΤΤΙΝΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΦΛΥΕΥΣ
ΠΑΤΡΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ ΑΙΞΩΝΕΥΣ
10 ΡΟΣΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΦΑΛΗΡΕΥΣ
ΡΑΣΙΩΝ ΕΡΜΑΙΣΚΟΥ ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
ΚΗΡΥΞ ΒΟΥΛΗΣ ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ

Formam A dedi ex fide Chandleri in Syllabo;
Γ tale est quale ad n. 178. descripsi, Φ est Φ teste
Müllero. Initio perit Archon (eponymus), alia de-
sunt in fine; v. num. 181. Inscriptio est eiusdem
generis ac n. 181. et 182. Verba haec sunt:

.....
.....

Βασιλεὺς

Οινόφιλος Ἀμφίου Ἀφιδναῖος,

Πολέμαρχος

Φιλώτας Σοφοκλέους Σουνιεύς,

5 Θεσμοδότης

Μοσχίων Μενάνδρου Φιλαΐδης,

Ἀττινᾶς Ἡρακλείδου Φλυεύς,

Πάτρων Πολέμωνος Περιθοΐδης,

Ἀθηνόδωρος Ἀθηνόδωρου Αἰξωνεύς,

10 Ρόσης Ἀρίστωνος Φαληρέως,

Ρασίων Ἑρμαῖσκου Ἀναφλύστιος.

Κήρυξ Βουλῆς ἐξ Ἀρείου πάγου

Εἰρήναιος Εἰρηναίου Σκαμβωνίδης,

.....

.....

181.

Marmor pedes circiter duos et semissem longum, sesquipedem latum, Athenis olim Constantinopolin ad Regis Galliarum ora-
torem, et inde Parisios in bibliothecam Colbertinam translatum. Paulo vitiosius edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 106.
aeri incisum dedit Montfauc. Palaeogr. Gr. p. 148. cum notis, et iteravit Antiq. expl. Suppl. T. II. p. 100. tab. 30. Ex
Montfauc. petiit Murator. T. I. p. ccc. 2. ex Montfauc. et Spon. Corsinus F. A. T. II. p. 154.

ΑΡΧΩΝ
ΚΑΙ ΙΕΡΕΥΣ ΔΡΟΥΣΟΥΠΑΤΟΥ
ΞΕΝΩΝ ΜΕΝΕΟΥ ΦΛΥΕΥΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ
5 ΗΡΑΚΛΙΤΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΣΦΗΤΤΙΟΣ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΑΛΚΕΤΗΣ ΑΛΚΕΤΟΥ ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ
ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙ
ΛΕΥΚΙΟΣ ΣΕΠΠΙΟΣ ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ
10 ΦΙΛΩΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΕΓΜΥΡΙΝΟΥ ΤΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΙΝΕΟΥ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ
ΣΕΞΣΤΙΟΣ ΛΕΥΚΙΟΥ ΔΙΡΑΔΙΩΤΗΣ
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΥΓΙΤΟΝΟΣ ΦΡΕΑΡΡΙΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΘΡΙΑΣΙΟΣ
15 ΚΗΡΥΞ ΤΗΣ ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΚΗΡΥΞ ΑΡΧΟΝΤΙ
ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΕΙΟΣ
ΑΥΛΗΤΗΣ
20 ΙΣΙΦΙΛΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΑΘΜΟΝΕΥΣ
ΛΙΤΟΥΡΓΟΣ
ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Ἀρχων

καὶ ἱερεὺς Δρούσου ὑπάτου

Ξένων Μενέου Φλυεύς,

Βασιλεὺς

5 Ἡράκλιτος Ἀριστοκλέους Σφήττιος,

Πολέμαρχος

Ἀλκίτης Ἀλκέτου Περιθοΐδης,

Θεσμοδότης

Λεύκιος Σέππιος Κηφεισιεύς,

10 Φιλώτας Θεοδώρου ἐγ Μυρινούττης,

Δημήτριος Κινέου Κυδαθηναίεύς,

Σέξστιος Λευκίου Διραδιώτης,

Ἀθηνόδωρος Εὐγίτωνος Φρεάρριος,

Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Θριάσιος,

15 Κήρυξ τῆς ἐξ Ἀρειοπάγου Βουλῆς

Λεωνίδης Λεωνίδου Μελιτεύς,

Κήρυξ ἄρχοντι
Διόδωρος Διοδώρου Ἑρμείος,
Αὐλητής
20 Ἰσίδριλος Ἀσκληπιάδου Ἀθμονεύς,
Λειτουργός
Ἑστιαῖος Διονυσίου Μιλήσιος.

Montf. etsi tabulam suam aeri incisam Sponiano apographo iure praeferat, noli tamen ei prorsus confidere; nec dubitavi quaedam ex Sponio vel addere vel corrigere. Litterarum formae sunt, quas dedi, nisi quod litterae P linea verticalis super semicirculum porrigitur; pro H bis est H: A scribitur praeter duos locos, ubi certe Montf. A habet. In variis lectionibus omitto Sponii vitia manifesta: memorabilia haec sunt. Vs. 1. 2. Spon. pessime: APXON ΤΟΣΚΑΙΠΕΡΩΣ, quae lectio induxit Vandalium Diss. Antiqq. et Marm. illustr. II. p. 221. ut de Druso archonte Attico cogitaret, quod etiam ipse Sponius putaverat. Vs. 10. Spon. MYPINOYNTI, vs. 11. KY NEOY: sed notum nomen Κινέας. Vs. 12. Spon. ΣΕΞ ΣΤΙΟΣ, Montf. ΣΕΞΤΟΣ. Vs. 13. 14. nomina Φρεάριος, Θριάσιος ex Spon. addidi. Vs. 15. Spon. APEIOY ΠΑΓΟΥ, quod omnino praestat; nolui tamen hac in re a tabula aerea decedere. Vs. 18. Montf. EP MEIOY, Spon. ΔΙΟΔΩΡΟΣΕΡΜΕΙΟΣ, unde recepi Σ, quod verum esse paulo post monstrabo. Sub titulo est uva cum racemis inter flores quattuor in penicilli formam exeuntes: igitur ad Dionysia refert Montf. eaque magna. Sane fieri potuit, ut in Dionysiis magnis causa esset conficiendae talis archontum descriptionis: neque tamen hoc certum est, nec tibicinis liturgique mentio me iudice huc pertinet. Id certum, nihil hoc titulo comprehendere nisi magistratuum tabulam; mireque Spon. eo memoriam aedificii communi plurium sumptu exstructi conservari putabat. Primo loco designatur archon, qui vulgo eponymus dicitur; sed is a veteribus simpliciter archon nominatur, neque antiquiore aetate unquam aliter. Is archon simul fuit ἱερεὺς Δρῦσου ὑπάτου, non quod Montf. putabat, sacerdos Consule Druso, sed Drusi Consulis. Drusum et Germanicum Caesarem Θεοὺς φιλαδέλφους in Asiano nummo audire ex Spanhem. de V. et P. N. Diss. XI. p. 321. 340. monuit Cors. Sed Drusus Tib. f. Consul fuit a. u. c. 768. (a. Chr. 15. Olymp. 198, 3.) et a. u. c. 774. (a. Chr. 21. Olymp. 200, 1.): cuius sacerdotium haud dubie quidem etiam post consulatus retentum est: at si ille, de quo dicitur, Drusi sacerdos post consulatum eius fuisset, dicas non potuisse ὑπάτου addi. Igitur ille archon in ipso consulatu Drusi sacerdos eius fuisse videatur. Quodsi in secundo Drusi consulatu sacerdos fuisset, putaveris dicendum fuisse ὑπάτου τὸ β': itaque Xenon et sacerdos Drusi et archon videatur a. Chr. 15. Olymp. 198, 3. Sed haec quantumvis probabilis infringit titulus n. 264. ubi Mithridates quoque archon Drusi Consulis sacerdos dicitur, neque additur τὸ β', ut

videas id sacerdotium plures per annos archontibus Atticis perpetuum fuisse, nec posse in ipsos consulatus Drusi annos referri. Sequuntur ex ordine ceteri archontes, adiectis pagis: et tum ex hoc titulo tum ex n. 182. (taceo de n. 180.) colligitur, novem archontes esse ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων sorte creatos, neque opus fuisse, ut ex diversis singuli tribubus essent. Vs. 10. memorabilis forma ἐγ Μυρινούτης, non Μυρρινούτης: quo considerato eo inclino, ut etiam n. 115. vs. 57. ἐγ Μυρρινούτης scribatur, quod ad Pocockii scripturam propius accedit. Plura exempla v. n. 297. ubi cf. not. Additur Areopagi praeco, tum archontis praeco, in quo si Ἑρμείου legeris, deest nomen demoticum: sed Spon. habet Ἑρμείος deficiente patris nomine, cuius loco positum est signum ∅. Hoc quidquid est, non de nihilo est; significatur eo deficiens patris nomen, ut n. 182. vs. 8. Σώστρατος Ὁ Παλληνεύς, et similiter vs. 9. Ἀλέξανδρος Ὁ Μαγαθώνιος, et vs. 10. Signum idem est quod toties formā semicirculi recurrit in titulis hac et sequenti classe comprehensis. Eius vis haec est, ut patris nomen idem ac filii esse significetur: Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Μαγ. Quod semel moneo: docent autem epheborum potissimum catalogi, ubi fratres coniungi apertum est, e. c. n. 284. col. I. Νικόστρατος), Τιμοκράτης Νικο. Ζώπυρος Νικο. col. II. Συμφέρων Μελίσ. Μελισσος); col. III. Φοῖβος Δορυφ. Δορύφορος), Ἀγαθοκλῆς Ζώσιμος Ἀγα. Πρῆμος Ζωστῆς Πρί. Quodsi n. 268. coniunguntur fratres Σίμων) et Ἡρακλέων Ἀσκληπιάδου, possunt uterini intelligi vel patruelles, latiore vocis usu. Nam Simon est Simonis filius. Ibidem initio est Ἀρχικλῆς Λακκιάδης: Archiclem vero Archiclis f. esse ipse versus pronunciat. Aliud exemplum haud minus perspicuum habes n. 574. Imperita autem eius sententia, qui in Archontis praecone demoticum nomen omissum censebat, quod ille ex Cerycum familia esset: nam Cerycum familia praecones sacros in Eleusiniis sistebat, non archontum praecones; neque ideo quod quis ex hac illave familia est, demoticum nomen omitti potest. Supersunt tibicen et liturgus. Quorum illum Montf. censebat magnis in Dionysiis occupatum fuisse: quam vere nescio: hoc scio, non huc pertinere eos tibicines, qui antiquitus a choregis Dionysiorum legebantur, ut choris modos facerent (Demosth. c. Mid.); hi enim plures fuerunt, singulis choregis singuli. Accedit quod infra etiam in prytanum catalogis αὐλητής (n. 200.) et ἱεραὺλης memorantur, qui certe non ad Dionysia pertinent. Denique similis titulus n. 182. non ad Dionysia pertinet: est enim prope templum Dianae Amarysiae repertus. Mox liturgus non est choregus, sed minister nescio quis: nam λειτουργία hac aetate ministerium quaecunque designat, partim δημοσίων (servorum publicorum), partim liberorum; v. n. 123. §. 7. et alios titulos infra in hac classe edendos. Is liturgus est demo Milesius: unde constat Miletum iam hac aetate demum Atticum fuisse.

„Στῇ Μαρούσῃ (prope Athenas, ubi olim templum Dianae Amarysiae) in ecclesia Salvatoris”, ex schedis Fourmonti.

Δ Η Θ Ζ
Θ Ε Σ Μ Ο Θ Ε Τ Μ Ι

ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕΣΤΩΡΟΣ ΦΛΥΕΥ[Σ]
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΦΗΤΤΙ[ΟΣ]
5 ΛΕΥΚΙΟΣ ΘΕΜΙΣΟΝΟΣ ΑΖΗΝΙΕΥΣ
ΠΑΜΜΑΧΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙ[ΟΣ]
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΟΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

[Κ]ΗΡΥΞ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΜ[ΑΡΑ]ΘΩΝΙΟΣ
10 [Α]ΥΛΗΤΗΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΤΙΟΥΤ...ΙΣ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΜΙΛΗΣΟΣ

Deficit pars superior: quae supersunt, ita lege:

Θεσμοθέται

Πάμφιλος Νέστωρος Φλυεύς,
Δημήτριος Ἀλεξάνδρου Σφήττιος,
Λεύκιος Θεμισώνος Ἀζηνιεύς,
5 Πάμμαχος Τιμοθέου Μαραθώνιος,
Νικόστρατος Ἀπολλωνίου Μαραθώνιος,

Σώστρατος Σωστράτου Παλληνεύς.

Κήρυξ ἄρχοντας Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Μαραθώνιος,
10 Αὐλητής Διογένης Διογένους Τιθ[ράστιος],
Λειτουργὸς Θεόφραστος Θεοδώρου Μιλήσιος.

De singulis v. ad. n. 181. Ξ pro verticali linea
ap. Fourm. obliquatas duas habet ut n. 135!

„Athenis, in loco monasterii Cyriani appendice”, ex schedis Fourmonti.

Γ Λ . . Α Ι . Δ . Ι Ν	ΚΥΛΙ	ΙΤΤΙΟΥ
ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ ΑΝΤΙΔΩΡΙΟ	ΔΕΙΝΟΣΤΡ . . . ΔΕ . . ΑΛΟΥΔ	ΜΕΓΑΛΙΣΤΟΥ ΑΙΝΕΤΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΦΙΣΤΙΩΝΟΣ	ΠΑΙΣΙΑΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	ΕΥΝΟΜΟΣ ΕΥΘΥΝΟΜΩΙ
ΥΣΙΚΛΗΣ ΘΡΑΣΙΜΕΝΟΥΣ	ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ	ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ ΧΑΡΙΝΟΥ
5 Ν Ι Α Ι	ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΥ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΥ	ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ 5
ΕΕΜΗΣ ΦΙΛΟΤΙΟ	ΕΚΚΟΛΩΜΟΥ	ΚΟΛΛΙΤΕΕΣ
ΠΙΓΕΝΗΣ ΑΝΔΡΟΚΛΕΟΥΣ	ΑΝΘ. ΣΝΙΚΗΡΑΤΟΥ	ΑΜΕΙΝΑΣ ΛΕΩΚΗΔΟΥΣ
ΔΛΙΕΕΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΠΕΥΣΙΚΡΑΤΟΥ	ΝΑΥΣΙΕΥΡΑΤΟΣ ΜΕΓΑΚΛΕΟΣ
ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ ΝΙΚΟΚΡΑΤΟΣ	ΒΑΤΗΣ	ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΜΙΚΥΟΟ
10 ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣ ΦΑΛΑΝΩ	ΠΥΘΕΑΣ ΠΥΘΙΠΠΟΥ	ΠΛΩΘΕΗΣ 10
ΕΥΠΟΛΙΣ ΑΡΡΙΛΕΩ	ΑΜΥΝΟΜΑΧΟΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ	ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΝΟΥΣ
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΝΙΚΟΜΕΝΟΣ	ΑΡΑΦΙΝΙΟΙ	
. ΩΚΡΑΤΗΣ ΒΡΩΝΟΣ	ΜΥΡΩΝΙΔΗΣ ΚΚΕΩΝΟΣ	
. . ΓΑΙΕΕΣ	ΜΝΗΣΙΘΕΟΣ ΝΙΚΟΣΤΑΤΟΥ	
15 . ΙΚΕΣΤΙΔΗΣ ΑΝΤΙΦΑΡΟΥΣ	ΓΡ. ΜΜΑΤΕΥΣ ΠΕΙΒΟΥΛΕΙΚΑΙ ΤΩΙΔΗΜΩΙ	
ΣΩΤΙΜΙΔΗΣ ΑΙΣΑΙΝΟ	ΕΠΥΡΟΣ ΠΕΙΘΑΝΔΡΟΠΑΙΟΝΙΔΗΣ	
ΡΙΣΤΕΙΑΝ ΦΙΛΙΣΤΙΔΟ		
ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΠΟΛΥΟΥΚΤΟ		

Haec in hunc fere modum restituenda sunt:

.....	Ἀγκυλέες
Ἀντιγένης Ἀντιδώρου	Δεινόστρατος Εὐαίνετου
Διονύσιος Ἡφαιστίωνος	Παυσίας Σωκράτους	Εὐνόμος Εὐθύνομου
5 Λυσικλῆς Θρασυμένους	Κυδαντίδαι	Δημοχάρης Χαρίνου
Ἰωνίδαι	Θεόμνηστος Θεομνήστου	Μενέστρατος Στράτωνος 5
... γένης Φιλοτι...	Ἐκ Κολωνοῦ	Κολλυτέες
Ἐπιγένης Ἀνδροκλέους	Ἀνδρος Νικηράτου	Ἀμεινίας Λεωκήδους
Ἀλαιοί	Δημήτριος Σπευσικράτους	Ναυσίστρατος Μεγακλέους
Νικήρατος Νικοκράτους	Βατῆς	Πολύξενος Μικύδου
10 Ἀντικράτης Φαλάνθου	Πυθέας Πυθίππου	Πλωθέες 10
Εὐπόλις Ἀρρίλεω	Ἀμυνόμαχος Φιλοκράτους	
Ἐπικράτης Νικομένους	Ἀραφίνιοι	
Σωκράτης Ἀβρωνος	Μυρωνίδης Κλέωνος	
Φηγαίεες	Μνησίθεος Νικοστράτου	
15 Ἐξηκεστίδης Ἀντιφάτους	Γραμματεὺς τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ	
Σωτιμίδης πῦρος Πειθάνδρου Παιονίδης	
Ἀριστειδῆς Φιλιστίδου		
Πολυκράτης Πολυεύκτου		

Catalogus est prytanum tribus *Aegeidis*, sed magna parte mutilatus et a Fourmonto pessime habitus: demos ex n. 115. potissimum restitui, cuius aetatem hic quoque titulus referre videtur: certe Colonus hic quoque *Aegeidis* est, ut n. 115. ubi v. not. Prytanes quidem cum scriba tantum xxxiii sunt; sed multi possunt perisse. In Phegaeensibus habes Polycratem Polyeucti f. ut n. 115. duos alios Polyeucti filios, fortasse eiusdem. Col. II. vs. 15. additur scriba Senatus et Populi, qui et ipse Senator est, sed non prytanis, quippe Paeonides Leontidis: atque ita semper. Vide ad n. 81. 190. Nam scribas Senatorum, Prytaniae, et Senatus ac Populi

iterum moneo Senatores fuisse, ut n. 115. scriba Senatorum Antisthenes prytanis est: quo provocavi n. 81. (ubi pro n. 115. casu expressum est n. 116.) Postremo ut de Fourmonti lectione et tituli orthographia dicam, diphthongus *ou* modo *O* modo *OY* scribitur: sed prius nescio an Fourmonto debeatur. Certius videtur pro terminatione *εις* in hoc titulo scribi *εις*. De correctionibus non est quod dicam: col. I. vs. 15. dedi *Ἀντιφάτους*, quae forma extat n. 128. Col. II. vs. 8. de industria scripsi *Σπενσιγράτους* addito *Σ*, quod in ceteris huius formae nominibus in hoc titulo constanter additum est. Col. I. vs. 5. ap. Fourm. maioribus litteris scribitur.

184.

Athenis, in lapide ad oleum excipiendum excavato, in domo Nic. Misalaroti, prope Παναγίας τοῦ Βλαστάρου. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 116. et inde Corsin. F. A. T. II. p. 209.

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η

...	ΔΗΜΟΣΤΡΑ	
	ΤΟΥΜΑ...	
...	ΟΙ ΠΑΙΑΝΙ	
5	ΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔ..	
...	ΑΝΤΕΣΕΑΥ	.. ΑΙΕΣ
	ΤΟΥΣ...	ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
...	ΑΥΤΟΚΡΑ	ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ
	ΤΩΡ...	ΕΠΙΒΩΜΟΙ
10	... ΟΣΑΔΡΙΑ	ΚΗΡΥΞ ΙΟΥΛ.
	ΝΟΣ.....	ΝΕ..
...	ΕΛΕΟΥΣ...	ΜΟΥ ΟΥΟΠΙ
	ΕΥΠΑΙΔΕΙΟΣ	ΣΚΟΥ
15	ΟΑΘΕΝ	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
...	ΟΣ ΕΡΜΕΙΟΥ	ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ
	ΦΙΛΕΡΩΣ ΚΑΛ	ΔΗΜΟΥ
	ΛΙΣΤΟΥ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
	ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ	ΠΕΡΙ ΤΟ ΒΗΜΑ
20	ΠΡΩΤΟΥ	ΟΝΗΣΙΜΟΣ
	ΣΥΜΦΕΡΩΝ	ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ
	ΑΛ...	ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣ
	...ΜΙΑΝΟΣ	ΕΥΠΟΡΙΣΤΟΣ
	ΠΛ...ΗΩΝ...	ΙΕΡΑΥΛΗΣ
25	ΩΤΟΥ	ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ
	ΦΙΛΩΝ ΕΛΕΥ	ΙΕΡΕΥΣ ΦΩΣΦ..
	ΣΙΝΙΟΥ	ΚΑΙ ΕΠΙ ΣΚΙΑ
	ΑΓΝΕΑΝΔΡΟΣ	ΔΟΣ
	ΕΛΕΥΣΙΕΥ	ΕΡΜΕΙΑΣ
30	Κ...Δ...Ν	ΑΙΘΝΙΕΥΣ
	ΦΙΛΟΚΛΗΣ	ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
...		ΤΕΥΣ
...		ΜΥΡΩΝ

Pessime habita inscriptio. Initio Corsinus correxit: *Ἐπὶ ἄρχοντος Δημοστράτου Μαραθωνίου οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀδριανίδος φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰεσίτους ἀνέγραψαν*. Assentior: idemque fortasse Archon redit n. 186. ubi v. notam. Quamquam possit Demonstratus etiam στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα esse, qui aliquoties sine archonte designatur in his titulis: sed illud praefero. Demonstratum novimus ex Philo-

strato, ut Herodis adversarium, M. Aurelio Imp. (Vit. Soph. II, 1, 8. II, 2.). Sequuntur iam ipsa nomina:

[Ἐπώνυμος]
 Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Τ. Αἴλιος Ἀδριανός,
 Ἐλεούσιοι
 Εὐπαίδειος?
 Ὁαθεν
 ...ος Ἐρμείου
 Φίλεως Καλλίστου
 Γενέθλιος Πρώτου
 Σύμφορων.....

 Φίλων Ἐλευσινίου
 Ἀγνέανδρος (Ἀλέξανδρος?) Ἐλευσινίου

 Φιλοκλῆς

Initio aliis titulis ducibus supplevi vocem *Ἐπώνυμος*. Quippe hac aetate inter prytanes primo fere loco numeratur unus nomine *Ἐπώνυμος*, quem cave Archontem esse censeas: contrarium enim docet n. 189. etc. V. ad n. 190. Is videtur eponymi herois loco esse, qui Adrianidi ipse est Hadrianus vel eius successor eodem nomine utens. Adrianidis institutionem Corsinus T. IV. p. 167. in Olymp. 225, 1. refert: praeterea hanc inscriptionem Hadriano Athenis degente exaratam esse sine causa censet T. II. p. 152. Immo fortasse post *Ἀδριανός* addendum *Ἀντωνεῖνος*. *Ἐλεούσιοι* sunt iidem qui *Ἐλαιούσιοι*, olim Hippothontidis, posthac Adrianidis: male utrosque distinguunt novitii scriptores, in his Corsinus. Col. II. vs. 1. Corsinus coniecit *Ἀεισίτους* nominatos fuisse, vere haud dubie: hi deinde ipsi adduntur, sed nominum pars deest. Sunt autem hi:

[Ἰου.] Ἱεροφάντης,
 ... Ἱεροκέρυξ,
 [Μεμ.] Ἐπὶ Βωμῶν,
 Κήρυξ [βουλῆς καὶ δήμου] Νε.....
 [Μαξιμian]οῦ Οὐσπίσκου,
 Γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου

Ἀλέξανδρος,
 Περὶ τὸ βῆμα
 Ὀνήσιμος Εὐτυχίδου,
 Ἀντιγραφεύς
 Εὐπόριστος,
 Ἰεραύλης
 Ἀφροδείσιος,
 Ἰερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκιᾶδος
 Ἑρμείας Ἀζηνιεύς,
 [Ἵπ]ογραμματεὺς
 Μύρων.

Hi omnes non prytanes sunt sed prytanum parasi, posthac identidem redeuntes. Initio quae restitui, sunt ex ceteris titulis ducta, ubi de his rebus disputabo. Vocem Μαξιμιανοῦ restitui ex n. 185. quid tamen Maximianus Vopiscus hoc sibi loco vult? An is Praeconis est pater? Omnino titulus ita mutilus est, ut nihil certi definire liceat. De muneribus data opera dixit Corsin. F. A. T. II. p. 148 sqq. ego, quum pleraque pervulgata sint, haec sola annoto, et quae in ceteris memorabilia sunt, ad n. 190. coniicio. Κήρυξ est βουλῆς καὶ δήμου: ex voce βουλῆς superest ΙΟΥΛ. Mox ἱερεὺς Φωσφόρων a me restitutus est ex decreto in L. Septimii Severi honorem (n. 355.); Corsinus Φωσφορίων vel Φωσφόρου voluerat, intelligens Antinoum, qui Phosphorus dictus in titulo Latino: *Deo. Amabili. Bono. Deo. Puero. Phosphoro.* Plures

dein huius generis Latinos titulos edidit I. M. Gesnerus Comm. Gott. cl. phil. et hist. T. IV. (1754.) p. 104 sqq. ubi eleganter et erudite hoc ipsum explicat, Antinoum esse Phosphorum. Attamen non unum esse Φωσφόρον, docet titulus n. 353., docet ipse, quo usus est Gesnerus, Plutarchi locus adv. Colot. c. 22. τίνι γὰρ προτέλεια θύτομεν, τίνι σωτήρια, πῶς δὲ φωσφόρεια, βακχεῖα, προτέλεια γάμων ἄζομεν, μὴ ἀπολπόντες μηδὲ βακχεῖς καὶ φωσφόρους καὶ προσηροσίους καὶ σωτήρας; nam hic certe pluralis non pro singulari positus est rhetorice, sed plures sunt θεοὶ βακχεῖς, φωσφόροι, σωτήρες. Itaque ut Antinoum Phosphorum esse concedo, ita plures cum illo φωσφόρους cultos contendo. Sic Diana est φωσφόρος θεὰ tum apud Messenios (Pausan. IV, 31, 8.), tum Euripidi, Callimacho, Diotimo: v. Eurip. Iphig. T. 21. et ibi Musgr. Sic φωσφόρος θεὰ in titulo, quem in Smyrnaeis referam; sic *Lux dubia* in ora Hispaniae culta Straboni lib. III. dicitur ἡ Φωσφόρος: sic haud dubie etiam Apollo, et ni fallor Vesta quoque prytanum dea, in Tholo s. Sciae culta. Immo Minerva quoque φωσφόρος dicitur Eustathio ad Odys. I. p. 134. Bas. Plura affundi possunt de Hecate, Cerere et aliis πυρφόροις et δαδούχοις θεαῖς, quae pervulgata sunt. Idem qui ἱερεὺς Φωσφόρων est ἐπὶ Σκιᾶδος, de quo vide ad n. 190. Ultimo loco prodit ὑπογραμματεὺς: sic enim ex ceteris titulis iam olim scribendum monui Oec. civ. Ath. T. I. p. 201.

185.

In eodem lapide. Edidit Spon. l. c. p. 117 sq. unde petiit Corsin. F. A. T. II. p. 206. et partem Taylorus ad Demosth. Mid. p. 598. Appar. Reisk. T. I.

.. ΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ

.. Σ .. Μ. ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ ΜΑΞΙ
 ΜΙΑΝΟΥ ΟΥΟΠΙΣΚΟΥ
 ... ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΟΙ ΠΡΥΤΑ
 5 ΝΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΚΡΟ...
 ΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ
 ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΤΟΥΣ ΑΝΕΓΡΑ
 ΨΑΝ
 ΑΛΑΙΕΙΣ ΑΙΣΙΤΟΙ
 10 ΑΝΝΙΟΣ ΠΙΣ ΙΟΥΛ. ΙΕΡΟ
 ΤΟΚΡΑΤΗΣ ΦΑΝΤΗΣ
 ΙΕΡΕΥΣ ΔΗΜΗ ΑΙΛ. ΔΑΔΟΥ
 ΤΡΙΟΣ ΧΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΙΕ
 15 ΣΚΡΙΤΟ... ΚΟΣ. ΡΟΚΗΡΥΞ
 ΝΙΚΩΝ... ΔΩ ΜΕΜ ΕΠΙΒΩ
 ΡΟΥ ΜΟΙ

ΑΙΞΟΝΕΙΣ
 ΣΤΕΦΗΦΟΡΟΥ
 20 ΑΓΝΟΣ ΣΤΕΦΗΦΟΡΟΥ
 ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΣΤΕΦΗ
 ΦΟΡΟΥ
 ΕΡΜΕΙΑΣ
 ΕΡΜΕΙΑΣ
 25 ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΕΡΜΕΙΟΥ
 ΠΙΘΕΙΣ
 ΗΛΙΟΔΩΡ... ΗΜΟ
 ΔΩΡΟΥ
 30 ΕΠΙ ΚΛ...
 ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥ
 ΛΕΥΤΩΝ ΣΤΡΑ
 ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ

Ἀγαθῇ τύχῃ.

... Μ. Μουνατίου Μαξιμιανοῦ Οὐοπίσκου,
 .. πρυτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Κεκροπίδος
 [φυλῆς] τιμήσαντες αὐτοὺς καὶ τοὺς Ἀῖσι-
 τούς ἀνέγραψαν.

Ἀλαίεις

Ἀννίος Πιστοκράτης
 Ἰερεὺς Δημήτριος
 Δημήτριος
 Νίκων ... δώρου

Ἀῖσιτοι

Ιούλ. Ἱεροφάντης,
 Αἰλ. Δαδοῦχος,
 Ἑρέννιος Ἱεροκῆρυξ,
 Μεμ. Ἐπὶ βωμῶν.

Αἰξ[ω]νεῖς

..... Στεφηφόρου
 Ἄγνος Στεφηφόρου
 Ὀνήσιμος Στεφηφόρου

Ἑρμείας [Addidi semicirculum, de quo ad n. 181.]

Ἑρμείας (fortasse delendum)

Ἑρμογένης Ἑρμείου

Πιθεῖς

Ἡλιόδωρος Ἡλιοδώρου

.....

Εὐχάριστος [Hoc) addidi.]

Γραμματεὺς βουλευτῶν

Στράτων Ὀλυμπίου Μελιτεύς.

Deficiunt haud pauci. M. Munatium Maximianum Vopiscum, quem iam n. 184. vidimus, Corsinus inter Archontes recenset; sed fuit opinor στρατηγὸς ἐπὶ τοῖς ὀπλίταις, ut n. 186. Deinde deficit numerus prytaniae, e. c. octavae. Halas intellige Aexonenses; cf. ad n. 172. Γραμματεὺς βουλευτῶν s.

τῆς βουλῆς est *Melitensis*, prytanis ex Cecropide: huic enim Melitenses in marmoribus accensentur. De eo scriba prytane monui ad n. 81. In Aisitis memorabile est et hic et in pluribus titulis nomina sola gentilicia appellari: ut dignitatis nomen in proprium versum esse pateat. Plura vide ad n. 190. Idem vero homines etiam in titulis sequentibus redeunt. De muneribus Hierophantae, Hierocery-

cis et τοῦ ἐπὶ βωμῶ in his titulis ad hunc ipsum disputat Vandal. Diss. Antiqq. et Marm. illustr. VI. p. 491 sqq. Vs. 12. Demetrii nomini praefigitur muneris sacri titulus, ut solet (cf. n. 186. 194. etc.); ne credas illum prytanum sacerdotem esse. Vs. 16. Nico Halaeensis memoratur: alius eiusdem nominis Halaeensis, Lysiae f., extat n. 577.

186.

Athenis, in domo. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 56. p. 64.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΥΝΤΟΣ[ΕΠΙ
Τ]ΟΥΣΟΠΛΕΙ[ΤΑΣ
Μ]ΟΥΝΑΤΙΟΥΟΥ[ΥΟ]
5 ΠΙΣΚΟΥΑΙΗΝ[ΙΕ]
ΩΣ
ΕΠΩΝΥΜΟΣΑΙΛΠΥΡΦΟΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΕΙΣΑΥΡΗ[Λ]
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)
10 ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΜΑΚΑΡΕΥΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
[Ε]ΠΙΜΑΧΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΙΕΡΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ)
15 [ΕΠ]ΙΣΤΑΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΩΝΙΕ
[Ρ]ΕΥΣΠΟΠΙΛΛΙΟΣΑΓΑΘΩΝ
ΦΛΥΑΣΙΟΣ

Sic haec Chandlerus dedit, etiam supplementa. Fragmentum est initio, credo etiam in fine ac dextero latere mutilum: continebatur catalogus pry-

tanum *Oeneidis*: hinc vs. 17. Φυλάσιος scribendum. Archon videtur Demonstratus Marathonius esse, idem qui n. 184. atque omnino n. 184. 185. 186. videntur eiusdem esse anni. De Eponymo monui iam ad n. 184. Verba haec sunt:

[Ἐπὶ ἄρχοντος Δημοστράτου] Μαραθωνίου,
στρατηγούντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας
Μουνατίου Οὐσπίσκου Ἀζηνίως.
Ἐπώνυμος Αἰλ. Πυρφόρος;
Ἀχαρνεὺς,
Αὐρήλ. Διονύσιος),
Θεόμνηστος Πλουτάρχου,
Μακαρεὺς Ἐλευσινίου,
Εἰσίδοτος Θεμιστοκλέους,
Ἱερεὺς Εἰσίδοτος),
Ἐπιστάτης πρυτάνεων ἱερεὺς
Ποπίλλιος Ἀγάθων Φυλάσιος.

Epistaten prytanum vides hac aetate non singulis diebus sorte creatum esse, sed unum fuisse per universam prytaniam; cf. n. 189.

187.

„Στῆ Σεπολίε”, ex schedis Fourmonti.

ΙΣΟΔΩΡΟΣΤΟΣΙΜΟΥ
ΛΠΛΙ·ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ
ΟΛ·ΓΕΝΕΘΑΙΟΣ
ΚΙΔΑΜΟΣΙΠΠΟΟΛΛΟΥΣ
5 ΛΛΦΙΜΟΣ
..ΚΙΟΣ·ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ
..ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
..ΕΥΦΑΙΟΣΛΗΣΤΟΝΟΣ
ΙΔΟΤΟΣ
10 ΑΤΤΙΚΟΣ
ΛΙΟΣΤΕΡΤΙΣΙΝΟΣ
ΤΟΡΙΚΟΣ

Ἰσοδωρος (?) Ζωσίμου
..... Διονυσόδωρου
Οὐλ. Γενέθλιος
Κλαύδιος (?) Ἱπποδάμου
5 .. φίμος
Αεύκιος (?) Πιστοκράτους
.. Ἐπικτήτος
Εὐφραῖος Ἀρίστωνος
Ἰσίδωτος

ΑΙΣΙΤΟΥ
ΙΟΥΛ·ΙΕΡΟΦΑΝΤΟ
ΑΙΛ·ΔΑΔΟΥΚΟΣ
ΕΡΕΝ·Μ...Ν
5 ΜΕΜΜ·ΕΠ..
ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣ
ΜΟΥΚΑΔΙΟΝΥΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΑ
ΚΑΙΔΗΜΟΥΑΠΟΛΛΟΝ
10 ΕΥΚΑΡΠΟΥΣΦΗΤ
Λ·ΥΓΕΥΟΕΥΣΙΣΙΔΩΡΟΣΣΩ
ΣΤΡΑΤΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
ΠΕΡΙΤΟΡΗΜΕΙΣΤΛΗΠΥΘΟΔΩΣ
ΙΕΡΑΥΛΗΣΣΠΕΝΔΩΝΕΥΠΡΑΤΙ
15 ΦΕΡΕΥΣΠΟΣΦΟΝ...ΧΙΕΡΙ..
ΔΟΣΣΙΜΠΑΣΛΑΞΗΝΙΕΥ
ΥΠΟΕΥΛ·ΑΜΑΤΡΟΣ

Ἀἰσίτοι
Ἰούλ. Ἱεροφάντης,
Αἰλ. Δαδοῦχος,
Ἐρένιος [Ἱεροκέρυξ],
5 Μέμμ. Ἐπὶ βωμῶ,
Κήρυξ βουλῆς [καὶ
δήμου Κλ. Διονύσιος,
Γραμματεὺς βουλῆς
καὶ δήμου Ἀπολλώνιος]

R r

10 Ἀττικός

.....

10 Εὐκάρπου Σφήττιος,
Ἀντιγραφεὺς Ἰσιδώρος
Σωστράτου Μαραθώνιος,
Περὶ τὸ βῆμα..... Πυθοδώρου,
Ἱεραύλης Σπένδων.....
15 Ἱερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκι-
άδος Ἑρμείας Ἀζηνιεύς,
Ἐπογραμματοεὺς.....

De singulis v. ad n. 184. 185. 190.

188.

Mus. Reg. Catal. Clarac. n. 636. ex Choiseulianis. Lapis altus secundum Catal. Mus. 1' 1" 3"', latus 1' 1" 6"'. Fortasse est mar-
mor Choiseulianum Catal. Dubois. n. 222. quod altum dicitur 16 pollices et dimidium (nam lapides, quum in Mus. reg.
muro infigerentur, accisi sunt), latum pedem. Ex schedis Mülleri.

ΙΔΗΣ

ΙΟΣΖΟΣΙΜ

ΝΘΝ

ΝΓ

5 ΧΟΣ

ΚΗΡΥΞ

ΙΗΣΦΛΒΑΚΧΙΟΣ

ΔΙΕΙΛΑΣΑΖΗΝΙΕΥ

ΕΑΘΗΝΟΛΩΡΟΣ

10 ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣΙΑ

ΙΜΔΛ.ΡΟΖCΕΡΛ

ΤΟΝΕΝ Γ

Incertae sunt litterae vs. 3. utrumque N, vs. 4. utraque littera, vs. 9. prima, vs. 12. tertia. Vs. 3. fuit Ἀἴσιτοι, vs. 4. Ἱεροφάντης, vs. 5. Δαδούχος, vs. 6. Ἱεροκέρυξ, vs. 7. opinor Ἱεραύλης Φλ. Βάκχιος (quod nomen infra redit), vs. 8. Ἑρμείας Ἀζηνιεύς, Ἱερεὺς Φωσφόρων opinor καὶ ἐπὶ Σκιάδος, ut n. 184. 187. 194. Vs. 2. est Ζωσίμου nomen, ut videtur, vs. 9. Ἀθηνόδωρος, vs. 10. Ἀφροδείσιος. Hic Aphrodisius aliquoties est Ἱεραύλης, sed hoc loco non videtur. De ministeriis v. ad n. 190.

188. b.

Absoluta hac classe et pluribus earum quae sequuntur, Rosius Roma misit tituli similis fragmentum, repertum in parva ec-
clesia in via Athenis in Anchesmum, ex schedis Guil. Gellii: quod hoc loco interponere coactus sum.

ΙΟΣΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
ΜΙΟΣΙΕΡΟΚΗΡΥΞ
ΗΙΟΣΔΑΔΟΥΧΟΣ
ΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣ
5 ΞΕΛΕΥΘΕΡΟΥ
ΙΑΤΕΥΣΚΑΙΑΠ
ΑΡΠΟΣΘΕΟΙ

Ἰούλιος? Ἱεροφάντης,
Μέμμιος Ἱεροκέρυξ,
Πομπήϊος Δαδούχος,
Γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου
..... Ἐλευθέρου,
Γραμματεὺς καὶ τὰ π[ρ]οταναίαν
..... καρπὸς Θεο.....

Lucramur inde Daduchorum nomen gentili-
cium: nam ἥϊος deducit ad Πομπήϊος, non Πομπώνιος.
In aliis solet Πομ. esse. Cf. ad n. 190.

189.

Prope Athenas in muro templi D. Lucae in hortis Patischae, in Herma. Ex schedis Fourmonti et Mustoxydis. Versus priores
duodetriginta edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 101 sq. sed vitiosius.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Varietas lectionis potissima. Pouquevillii apo-
graphum ita corruptum est, ut tadeat eius lectio-
nes omnes enotare. Vs. 1. maioribus litteris scri-
ptus est. Vs. 5. ultima littera deest ap. Fourm. et
Pouq. Vs. 7. ultima littera a Must. servata est.
Vs. 8. Must. ΕΑΥΤΟΝ. Vs. 9. extr. Fourm. ΙΞ, Pouq. ΙΕ,
Must. quod dedi. Vs. 11. Must. ΑΥΡ. cum puncto.
Vs. 12. punctum, quod Fourm. habet, omittit Must.
et habet ΛΑΜΠΤΙΕΩΣ; Pouq. ΔΑΜΠΤΙΕΩΣ. Ibid.
Fourm. 8 pro ΟΥ, quod Must. et Pouq. praebent.
Vs. 13. Fourm. ΚΑΣΙΑΝΟΣ, Pouq. ΚΑΣΙΑΝΟ. Vs. 14.
dedi Must. et Pouq. lectionem: Fourm. ΣΤΕΡΙΕΩΣ.
Vs. 16. primum Τ omittit Fourm. Vs. 17. Pouq.
ΑΙΣΕΙΤΟΥΣ, Fourm. ΑΙΤΕΙΡΟΥΣ, Must. ΛΟΙΠΟΥΣ.
Vs. 18. magnis litteris scriptus. In seqq. difficilis

erat lectionis constitutio. Duas columnas accurate
distinguit Fourm. contra ap. Must. et Pouq. minus
distinctae sunt; ut videantur exiguo spatio distare.
Vs. 19. Fourm. ΠΡΕΠΩΝ ΧΩΤΙΝΟΥ, Must. ΠΟΜ
ΠΩΝΣΩΤΙΚΟΥ, Pouq. ΠΡΕΠΟΝ ΤΩΤΙΚΟΥ: unde
optima delegi. Vs. 20. Pouq. Must. ΚΩΠΩΝΙΟΣ,
Fourm. ΠΟΜΠΩΝΙΩΣ: dein Fourm. ΜΑΡΟΝΟΥ,
Pouq. ΜΑΞΙΜΟΝ, Must. ΜΑΞΙΜΟΣ. Vs. 21. Fourm.
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. ΛΑΛ||ΝΑΝΕΙΚΗΤΟΣΕΛΑΤΕΩΣ,
Must. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ.. ΑΜΝΑΝΕΙΚΗΤΟΣΕΛΑΤΕΩ,
Pouq. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΠΑΛΛΗ. ΝΕΙΚΗΤΟΣΕΛΑ
ΤΡΟ: quibus collatis lectionem constitui. Vs. 22.
col. I. Fourm. omittit litteras aliquot: habet enim
ΟΚΡΗΣ. ΗΣ, deinde ΟΛΛΛΟΣΙΕΡΟΥ: Must. et
Pouq. quod dedi praebent, hic tamen omissa li-

[Continuatur pag. 320.]

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η

- ΚΑΤΑΤΟΕΠΕΡΩΤΗΜΑΤΗΣΣΕ
ΜΝΟΤΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣΤΩΝΦ
ΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ
5 ΦΥΛΗΣΤΟΝΕΠΙΣΤΑΤΗΝΑΙΛΙΟΝ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΝΠΑΛΛΗΝΕΑΤΟΝ
ΙΕΡΟΝΓΕΡΟΝΤΑΑΝΕΣΤΗΣΑΝΕΥ
ΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑΚΑΙΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤ
ΕΥΠΟΙΙΑΣ ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΙΕ
10 ΜΗΤΡΟΣΘΕΩΝΚΑΙΑΓΑΠΗΤΟΥ
ΑΥΡΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΚΑΛΛΙΠΠΟΥ
ΛΑΜΠΤΡΕΩΣ·ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
ΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΕΙΤΑΣΚΑΣΙΑΝΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΥΣΤΕΙΡΙΕΩΣΟΙΠΡΥΤΑ
15 ΝΕΙΣΤΗΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΦΥΛΗΣ
ΤΕΙΜΗΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙ
ΤΟΥΣΑΙΣΕΙΤΟΥΣΑΝΕΓΡΑΨΑΝ

Α Ν Τ Ι Ο Χ Ι Δ Ο Σ

- ΠΟΛΙΑΣΑΘΗΝΑ ΠΡΕΠΩΝΣΩΤΙΚΟΥ
20 ΕΠΩΝΥΜΟΣΑΙΛΙΟΣ ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΜΑΞΙΜΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΠΑΛΛΗ ΑΝΕΙΚΗΤΟΣΕΛΑΤΕΩΣ
ΟΚΡΚΡΗΣΑΗΣ ΘΑΛΛΟΣΙΕΡΟΥ
ΑΙΛΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΣ ΚΛΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΑΙΛΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΣ^Ε ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
25 ΡΟΥΦΕΙΝΟΣΑ
ΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
ΕΡΜΕΙΑΣΙΩΣΙΜΟΥ
ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΣ V
ΛΑΙΑΝΟΣΚΑΡΠΟΥ
30 ΑΠΟΛΛΩΝΦΙΛΩΝΟΣ
ΑΥΡΦΙΛΗΜΩΝ
ΑΥΡΦΙΛΗΜΩΝ^Ν
ΕΥΔΑΙΜΩΝΤΡΟΦΙΜΟΥ
ΑΚΥΛΑΝΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
35 ΤΑΙΛΙΟΣΤΕΙΜΟΞΕΝΟΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ
ΑΥΡΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΜΕΝΕΔΗΜΟΣΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΥ
ΡΤΕΜΩΝ)
40 ΟΦΙΝΙΑΝΟΣΤΕΛΕΣΦΟΡΟΥ
ΕΥΤΥΧΙΔΗΣΕΥΗΜΕΡΟΥ
ΣΟΣΙΠΑΤΡΟΣΠΑΡΔΑΛΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ)
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)
45 ΠΑΥΛΟΣΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΥ
ΑΧΩΡΙΣΤΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΠΕΡΙΤΕΛΗΣΕΡΜΑΙΟΥ
ΤΙΝΔΙΟΣΚΑΛΑΝΔΙΩΝ
ΕΡΩΣΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ
50 ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΕΠΙΚΤΙΤΟΥ
ΑΙΛΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ
ΙΩΣΙΜΟΣΠΑΡΑΜΟΝΟΥ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣΜΥΣΤΙΚΟΥ
55 ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣΤΡΟΦΙΜΟΥ
ΙΩΣΙΜΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ

neola super KP; deinde uterque ΘΑΛΛΟΣ, et Must. ΙΕΙΟΥ, Pouq. ΙΡΕΟΥ. Vs. 23. col. II. Pouq. ΚΑΙ, Fourm. ΚΛ, Must. ΚΛ. Ibid. ΝΟΥ omittit Fourm. Vs. 24. Fourm. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΣ, Pouq. ΜΑΜΕΡΤ. Ι ΝΟΣ, Must. quod dedi. Dein Must. ΓΡΑΜΜΑΤΟΥ, Pouq. etiam corruptius. Vs. 25. primam litteram omittit Fourm. item Pouq. Ultimum elementum Fourmonto est Δ, Mustoxydi Λ, Pouquevillio Α. Vs. 26. omittit Pouq. Fourmontus habet .ΛΟΟΠΟ ΔΟΣ, Must. ΑΓΑΘΟΜΟΔΟΣ; ego ex his composui quod habes: primum certe Α in Mustoxydis apographo magis ex coniectura, eaque non vera, profectum videtur., Vs. 27. Pouq. ΕΡΝΗΑΣΣΟΣΙΜ, Fourm. ΕΡΜΕΙΑΣΣΩΣΙΜ, Must. ΕΡΜΕΙΑΣΙΩΣΙ ΝΟΥ. Vs. 28. ultima sigla est ex Must. Vs. 29. Fourm. ΛΑΙΝΟΣ, et vs. 30. ΦΙΛΩΝ. Vs. 32. Must. Ν pro Ν̄, et vs. 33. ΕΥΔΑΥΜΑΝΔΡΟΣΜΟΥ; item vs. 34. omittit litteras ΥΛ, sed lacunam habet. Vs. 35. Fourm. ΤΑΙΔΙΟΣ, Must. ΣΑΙΔΙΟΣ; ibid. Must. ΤΕΙΜΟΝΟΣΞΕΝΟΣ. Vs. 36. Must. . . ΣΤΙΚΟΣ. Vs. 37. ΑΥΡ non habet Must. sed lacunam. Vs. 38. Fourm. .ΕΝΕΔΙΟΣΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟ. Vs. 39. Fourm. .ΡΤΕΜΩΝ, Must. . . ΤΕΙΜΩΝ). Vs. 40. Must. . . ΦΙΝΙΑΝΟΣ; Fourm. omittit ultima ΟΥ. Pro vs. 42. Must. lacunam habet. Vs. 45-49. dedi ordinem Fourmonti: Must. ita:

ΑΧΥΡΙΣΙΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
ΤΙΝΔΙΟΣΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΕΡΩΣΑΝΧΡΟΝΕΙΚΟΥ
ΡΑΥΛΟΣΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΥ
... ΕΠΙΤΕΛΗΣ..

Vs. 50. Must. ΕΠΟΠΟΙΟΥ, vs. 51. ΔΙΑ pro ΑΙΑ. Vs. 51. Fourm. ΕΠΑΦΡΟΔΕΤΟΣ, Must. ΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΥ. Vs. 52. (et 56.) Fourm. Ζ pro Ι. Vs. 54. Must. ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ. Vs. 56. Fourm. ΕΛΕΥΣΥ ΝΙΟΥ. Lego:

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Κατὰ τὸ ἐπερωτήμα τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν Φ' οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς τὸν ἐπιστάτην Αἰλίον Εὐφρόσυνον Παλληνέα, τὸν ἱερὸν γέροντα, ἀνέστησαν εὐνοίας ἕνεκα καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐποιίας. Ἐπὶ ἄρχοντος ἐ[έρως] μητρὸς Θεῶν καὶ Ἀγαπητοῦ Αὐρ. Διονυσίου τοῦ Καλλιπποῦ λαμπρέως, στρατηγούντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείας Κασιανῶ Φιλίππου Στεριέως, οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς τεμίσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰσιτεοὺς ἀνέγραψαν.

Ἀντιοχίδος.

Πολὺς Ἀθηνᾶ,
20 Ἐπώνυμος Αἰλίου
Ἀπολλώνιος Παλλη.
... Κρησῆς?
Αἰλ. Μαμερτεῖνος,
Αἰλ. Μαμερτεῖνος νεώτερος,

Πρέπων Σωτικοῦ,
Πομπώνιος Μαξιμέου,
Ἀνεϊκῆτος Ἐλατέως,
Θάλλος Ἰέρου,
Κλ. Ἀντωνεῖνου
γραμματεὺς.

25 Ῥουφεῖνος Ἀ-
γαθόποδος,
Ἑρμείας Ζωσίμου,
Προσδόκιμος . .
Ἀλιανὸς Καρποῦ,
30 Ἀπόλλων Φίλωνος,
Αὐρ. Φιλήμων,
Αὐρ. Φιλήμων νεώτερος,
Εὐδαίμων Τροφίμου,
Ἀκυλανὸς Ἀλεξάνδρου,
35 Τ. Αἴλιος Τειμόξενος,
Μυστικός,
Αὐρ. Ἀσκληπιάδης,
Μενέδημος Ἐλευσεῖνιου,
Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος,
40 Τροφμιανὸς (?) Τελεσφόρου,
Εὐτυχίδης Εὐμήρου,
Σωσίπατρος Παρδάλα,
Δημήτριος Δημητρίου,
Διονύσιος Διονυσίου,
45 Παῦλος Ἐλευσεῖνιου,
Ἀχώριστος Ἡρακλείδου,
Περτέλης Ἑρμαίου,
Τ. Αἴλιος Καλανδίων,
Ἐρως Ἀνδρονείκου,
50 Ἐπαφρόδειτος Ἐπικτήτου,
Αἰλ. Εὐφρόσυνος,
Ἐπαφρόδειτος Ἀριστοβούλου,
Ζώσιμος Παραμόνου,
Μητροδότος Μυστικοῦ,
55 Εὐτυχίδης Τροφίμου,
Ζώσιμος Ἐλευσεῖνιου.

Titulus Hermae inscriptus, in quo Must. teste etiam phallus: ei Hermae caput Ael. Euphrosyni impositum erat, unius ex prytanibus (vs. 51.); quem quum hoc honore ornaret tribus, simul prytanes inscripti sunt. Fuit autem Euphrosynus epistates prytanum (cf. n. 186.). *Archon* est *Aurel. Dionysius*, simul *Sacerdos Magnae Matris* et Ἀγαπητοῦ, haud dubie *Imperatoris*, fortasse Antonini Pii. De *Casianis* v. ad n. 270. Aetas tituli est Antoninorum. Prytanes praeter scribam videntur xl esse, xxxix homines, una dea Minerva! Aisiti licet vs. 17. nominati in hac tituli parte deficiunt, sed videntur in fine inscripti fuisse. Post Minervam comparet *Eponymus prytaniae Ael. Apollonius Pallenensis*; quem ab Archonte diversum esse patet tum hic tum in aliis titulis. Ultimo loco est γραμματεὺς (τῶν βουλευτῶν, cf. ad n. 190.). Is vocatus videtur Κλαύδιος Ἀντωνεῖνου, nisi Κλ. Ἀντωνεῖνος scribendum sine patris nomine.

„Ad marmoream aedem Martis in agro Athenarum“, Cyriaci. Anconit. ed. Möron. p. xiii. n. 96. Confusum est hoc Cyriaci apographum et mutilum, desinitque vs. 24. Post quem attexta est inscriptio n. 116: a nobis edita, quam Muratorii schedae recte separatam praeberunt: et vs. 4. in ea est ΕΡΩΜΑΔΗΣ, vs. 5. εκτ. ΕΛΟΙΟΥ (ἐξ Οἴου), rectius quam apud Murat. Postrema vero verba Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου ΕΛΟΙΟΥ iterum ex suis, hoc est Cyriaci, schedis Muratorius dedit T. III. p. mcccxviii. 13. in tres divisa versus. Ex Cyriaci exemplo et suis schedis sine verbis n. 116. editis illam priorem partem edidit etiam vitiosius Murat. T. II. p. nxxx. i. Cyriaci vero apographum repetiit Corsin. F. A. T. II. p. 204. cum verbis n. 116. editis, iterumque eandem tituli partem dedit ex schedis Chishulli Maffeiensis Inscr. Att. VI. p. xxvii sqq.

(F. A. Prolegg. T.IV.) „in columna in templo Thesei, nunc S. Georgii”; et in hoc quidem apographo desinitur eodem loco ubi ap. Cyriac. (vs. 24.): dein post lacunam additur titulus n. 116. receptis lectionibus quas dixi, ΕΡΩΙΑΔΗΣ et ΕΞΟΙΟΥ. At haec illo loco non fuisse posita docent integriora exempla: eaque Cors. hand dubie non ex Maffieianis schedis, sed ex Cyriaco attexit, ex quo etiam alia desumpsit. Postremo Corsinus ex iisdem schedis Inscr. Att. III. p. xvii sqq. dedit alteram inscriptionis partem inde a vs. 23. ac duos proinde versus his posuit, nec tamen vidit partes esse duas eiusdem tituli. Utramque partem recte connexam, neque admista inscriptione n. 116. plane hinc aliena praebent schedae Fourmonti, Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 4. n. 67. p. 58. Chandlerus Inscr. P.II. p. 60. n. 55. 1. Lapis est ad templum Thesei, quattuor lateribus inscriptus.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ·Μ·ΒΑΛΕΡΙΟΥΜΑ	
ΜΕΡΤΙΝΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥΠΡΥ	
ΤΑΝΕΙΑΣΗΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣ	
5	ΠΑΝΔΕΙΟΝΙΔΟΣΦΥΛΗΣΤ[Ε]ΙΜΗ
ΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΙ	
ΤΟΥΣΑΝΕΓΡΑΨΑΝ	
ΕΠΩΝΥΜΟΣΦΛΕΥΘΥΚΟΜΑΣ	
ΠΑΙΑΝΙΕΙΣ	
10	...ΙΑΝΟΣ
ΕΥΘΥΚΟΜ[Α]Σ	
ΑΓΓΙΟΣΦΙΛΙ	
ΘΕΟΦΙΛΟΣ	
ΤΙΜΟΘΕΟΣ	
15	Φ...ΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ
...ΝΟΚΛΗΣ	
...ΞΙΟΣ)	
Σ...Ι.ΟΣΘΕΝΗΣ	
...ΝΗΣΤΟΣ)Ν	
20	...ΝΗΣΟΝΗΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
...ΙΟΣ	
...ΝΤΕΡΩΤΟΣ	
...ΦΙΚΙΟΣΞΕΝΟΦΩΤΟΣ	
...ΟΔΩΡΟΣ	
25	...ΟΣΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣΑΘΗΝΑΙΟΥ	
...ΟΧΟΣΑΝΤΙΟΧΟΥ	
...ΣΕΛΛΗΝ	
ΠΡΑΣΙΕΙΣ	
30	...ΣΛΕΩΝΙΔΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩΝΙΩΝΙΚΟΣΑΒΡΩΝΟΣ	
Α Ι Σ Ι Τ Ο Ι	
...ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ	
ΠΟΜ·ΔΑΔΟΥΧΟΣ	
35	ΠΕΙΝ·ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ
ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ	
...ΟΣΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ	
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ	
ΔΗΜΟΥΑΧΑ...ΙΟΣ)ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ	
35	ΠΕΡΙΤΟΒΗΜΑ...ΟΣΠΟΣΙΔΟΝΙΟ
ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣ...ΤΗΣ	
ΙΕΡΑΥΛΗΣ...ΔΟΤΟΣ	
ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ...ΤΟΣ	

Fundus nostri textus est Chandlerianus, in quo pars litterarum uncis inclusa est: eas uncis exemimus, ubi ex aliis apographis duximus. Ex cetera varia lectione inutilia omitto, potissima annoto. Vs. 1. est ex Cyriaco, ubi quum Iota subscriptum omisum sit, non addidi, licet id in ceteris huius lapidis titulis compareat. Vs. 2. ex Cyr. sunt litterae ΕΓΝΑΡ, deinde ΟΝ, vs. 3. ΜΕΡΤ et proximum Υ, vs. 4. ΤΑΝ (idem pro Η habet ΙΓ), vs. 5. ΠΑΝ. Ibid. extr. Chandl. ΤΙΜΗ, Cyr. ΤΗΜΗ, Fourm. Poc. ..ΙΜΗ, unde patet ΤΕΙΜΗ fuisse. Vs. 6. ΣΑΝ est ex Maff. (Cyr. ΠΑΝ), vs. 7. ΤΟΥΣ et ultimum

Α ex Cyr., vs. 8. ex eodem ΝΥΜΟΣ (habet enim ΜΝΥΜΟΣ), vs. 9. ex eodem ΠΑΙΑΝΙ. Columna I. inde a vs. 10. omittitur apud Cyr. In ea vs. 10. Chandl.Ν...., Maff.ΝΟΣ, Poc.Ι.ΝΟΣ, Fourmont. (sed post vs. 11.) ΑΝΟΣ. Vs. 11. Fourm. Chandl. ...ΟΥΝΟΜ..., Maff.ΝΩΝΟΣ, Poc. ΘΥΚΟΜ, quod recepi, addito ex Maff. Σ. Vs. 12. Chandl. ΦΙ., Fourm. ΦΙΑΣ, Maff. ΦΙΝ., Poc. ΦΙΑΙ. Vs. 13. ΘΕ, quod Poc. supplet, dedi ex Maff. Fourmontus omittit Θ. Vs. 14. ΤΙ est ex Maff. idem suppleverat Poc. Vs. 15. Chandl. ..Ν; ex Poc. dedi Φ...Ν. Vs. 17. Chandl. [Δ]ΕΙΟΣ,

Maff. ΕΙΟΣ), Poc. ΞΙΟΣ, Fourm. ΞΙΟΣ. Vs. 18. ceteri ΟΣΘΕΝΗΣ, ante quod Chandl. supplet ΔΗΜ: Poc. Σ...Ι. ΜΩΣΘΕΝΗΣ. Vs. 19. Chandl. ΝΗΣΙΟΣ) N..., Maff. idem, sed in fine M pro N; dedi Fourmonti lectionem: Poc. versum omisit. Vs. 20. primum N ex Fourm. addidi; ultimum Σ omittit Maff. Vs. 22. Maff. αΝΤΕΡΩΣ: similiter, sed insuper omisso Σ ultimo huius lectionis, Poc. Fourm. Vs. 23. ΤΟΣ additum ex Maff. Vs. 24. primum O ex Poc. qui ante id supplet ΘΕ. Vs. 26. Poc. Chandl. ΡΟ, Maff. Fourm. ΦΟ etc. Vs. 27. Chandl. ΟΣ, Maff. Fourm. ΧΟΣ, Poc. ΑΝΤΙΟΧΟΣ. Vs. 28. Chandl. Maff. ΕΛΛΗΝ, Poc. ΣΕΛΛΗΜ, Fourm. ΣΕΛΛΗΝ. Vs. 29. ΠΡΑ est ex Maff. atque ita coniecerat Chandl. in Addendis. Vs. 30. omissus apud Poc. Ultimum Σ habet Fourm. et in uncis Chandl., omittitur in Maff. schedis. Col. II. vs. 10. Maff. ΣΑΓΚΙΟΣ, ceteri quod dedi. Vs. 11. ε in siglo addidi ex Fourm. Vs. 20. ex Cyr. est Α.ΔΙ; ita et Fourm. nisi quod Α omittit; Poc. ΦΙΛΙΟΤΙΜΟΣ. Vs. 21. Chandl. ΨΙ...ΟΣ, et similiter Poc. Fourm. ego dedi Cyriaci lectionem. Vs. 23. in altero ap. Cors. apogr. (Maff.) est ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ; reliqua apographa ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ. Vs. 25. Maff. ΔΙΟΔΩΡΟΣ, reliqui ΔΙΟΔΟΤΟΣ. Vs. 27. lineolam superiorem apposui ex Maff. lectione ΚΑ. Vs. 28. Θ addidi ex Fourm.; vs. eodem solus Poc. ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ. Vs. 30. Maff. ΕΙΣΙΔΟΡΟΣ, Poc. ΕΙΣΙΔΩΤΟΣ. Vs. 31. ΓΡΑΜ et Α est ex Maff. Α etiam ex Fourm. Vs. 32. litteris maioribus scriptus est. Vs. 33. aliquot puncta praefixi; ceterum retinui Chandleri supplementa. Vs. 35. col. II. Π et ΜΑ est ex Maff. ΝΙΟ addidi ex Fourm. Vs. 36. ΦΕΥΣ est ex Maff. dein Τ ex Fourm.; vs. 37. primum Σ ex Maff.; Fourm. Maff. Chandl. ΔΟΤΟΣ, Poc. ΔΩΡΟΣ. Vs. 38. vox ΥΠΟΓΡΑΜ ΜΑΤΕΥΣ est ex Maff. In fine Maff. Fourm.ΙΟΣ, Chandl. [ΔΕ]ΙΟΣ, Poc. ΤΟΣ: hoc recepi; latet enim in eo Εἰσίδωτος aliunde ut ὑπογραμματεὺς cognitus. In fine lineam omissam notat Chandl. recte, opinor.

Ἀγαθὴ τύχη.

Ἐπὶ ἀρχόντος Μ. Βαλερίου Μαρκετίνου Μαραθωνίου, πρυτανείας Η', οἱ πρυτάνεις τῆς Πανδειονίδος φυλῆς τεμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰσίτους ἀνέγραψαν.

Ἐπώνυμος Φλ. Εὐθυκίμας.

Παιανιεῖς	Κυδαθηναεῖς
10 [Αἰλ]ιανός?	Σάγκτος Βάκχιος,
[Εὐ]θυκίμας?	Δατοῦ. Μ. Θαλῆς πρεσβύτερος,
Αἴλιος Φιλ....	Δατοῦ. Μ. Θαλῆς νεώτερος,
Θεόφιλος,	Δατοῦ. Μ. Νικοκράτης,
Τιμόθεος,	Ἡλιόδωρος Ἀρτέμωνος,
15 Φίλων? Ἡρακλείδου,	Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος,
... νοκλῆς,	Κελάδος Διονυσίου,
[Ἀ]ξίος (vel Δεῖος),	Τρύφων Κελάδου,
Σ. Δημοσθένης?	Διονύσιος Κελάδου,
... μνηστός νεώτερος,	Δημήτριος Κελάδου,
20 ... νης Ὀνησιμαράτους,	Φλ. Διότιμος,
... ιος,	Κλ. Ζῆθος,
... Ἀντέρωτος,	Ζώπυρος Εἰσιδάτου,
... φίκιος Ξενοφώντος,	Εἰσιδάτος).

... ὀδωρος,	Στεριεῖς
25 ος Ἀθηναίου,	Διόδοτος Ζωσίμου,
Ἐπαφρόδιτος Ἀθηναίου,	Ζωσίμος Πολυβίου,
... οχος Ἀντιόχου.	Κλ. Κορνηλιανός,
.....	Ἀθήναιος Ἀφροδισίου.
Πρασιεῖς	Ἀγγελλῆθεν
30 ε Λεωνίδου.	Εἰσιδάτος Φήλικος.
Γραμματεὺς βουλευτῶν Ἰωνικὸς Ἀθρωνος.	
	Ἀῖσιτοι
... Ἱεροφάντης,	Γραμματεὺς βουλῆς καὶ
Πομ. Δαδοῦχος,	δήμου Ἀχα...ιος) Λαμπτρεῖς,
35 Πειν. Ἱεροκῆρυξ,	Περὶ τὸ βῆμα ... ος Ποσιδωνίου,
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου	Ἀντιγραφεὺς ... της,
..... ος Ἀθηνοδώρου,	Ἱεραύλης δοτος,
	Ἵπογραμματεὺς τος,
	[Ἐπὶ Σκιαδός]

Hic titulus quoniam in catalogis prytanum primus est, qui magistratum et ministrorum plenior notitiam conservaverit, quod hucusque distuli, nunc faciam, ut quae de illis dicenda videantur, sub uno conspectu proponam. Qua in re tractanda quum plus perficere liceat quam contigit Corsino, cui neque idonea titulorum exempla oblata erant, neque omnes hi tituli innotuerant; tamen ut in re minime gravi quam brevissimus ero. Sunt hi catalogi non omnes quidem eiusdem generis, sed tamen inter se similes: procedunt autem n. 183–201. quibus addenda pars tituli n. 115. et decreti in L. Septimii Severi honorem scripti, quod n. 353. in Imperatorum honoribus edam. Exceptis vero titulis n. 115. 183. 199. omnes post Traianum scripti sunt, plurimique, ut videntur, sub Antoninis vel paulo post. Etenim n. 191. M. Aurelii Antonini et L. Veri nomina, et cognomenta Ἀρμενιακῶν Παρθικῶν prae se fert: hi Parthici dicti non sunt ante a. Chr. 166. (Olymp. 236, 1.), obiitque L. Verus Olymp. 238, 4. Igitur hic titulus intra hos terminos collocandus (Corsin. F. A. Prolegg. T. IV. p. xxxiii.). Sed n. 190. uno tantum anno antiquior est: et eiusdem fere aetatis sunt n. 192. 193. Nam n. 192. uno anno prior est quam n. 193. N. 192. autem M. Valerius Mamertinus Marathionius est στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα, qui n. 190. Archon: et n. 190. col. II, 7. 8. 30. iidem homines comparent qui n. 193. col. I, 34. 35. II, 17. Etiam Eponymus Prytanum n. 191. 192. idem est, item sacrorum ministrorum plures cum ὑπογραμματεῖ Εἰσιδάτω. Ionicus quoque Habronis f. comparet et n. 190. et n. 193. Porro Μύρων ὑπογραμματεὺς communis est n. 184. 193. 194. et ὁ ἐπὶ Σκιαδός Ἑρμείας Ἀζηνιεύς n. 184. 187. 188. 194. Φλ. Βάκχιος est n. 188. in Aisitis, et in Prytanibus n. 193. Item Ἱεραύλης Ἀφροδίσιας redit n. 184. 194. et per plurimos horum titulorum Aisitorum primi prope omnes iidem sunt, ubi quidem de iis constat. Tantum n. 200. 201. videntur paulo recentiores esse et in aetatem L. Septimii Severi vel in eam viciniam detrudendi. Postremo n. 184. et 194. in Aisitorum ultimis ita consentiunt, ut putes eos eiusdem anni esse: sed non confido. Mercenariam enim illi operam praestabant, poterantque ob peritiam saepius eligi. Sic in diversis annis

n. 191. 192. idem est ὑπογραμματεὺς, idemque in diversis annis ἐπὶ Σκιάδος n. 192. 193. ac rursum n. 193. 194. in diversis annis idem ὑπογραμματεὺς. Archontes, de quibus infausto successu disseruit Corsinus; hi sunt inde a n. 184. usque ad n. 201.

- N. 184. } fortasse Demonstratus, Marathonius,
186. }
189. Aurel. Dionysius Callippi f. Lamprensis,
190. M. Valerius Mamertinus, Marathonius,
191. Annus est post Mamertinum,
192. Tineius Ponticus, Besaensis,
193. Annus est post Ponticum,
194. Athenodorus Asmeni f. Agrippa, Iteaenus,
195. Aurel. Demetrius?
201. Philopappus, qui et L. Aelianus.

Ex his Demonstratus et Mamertinus videntur aequales illi Herodis Attici esse, quorum meminit Philostratus (v. Corsin. F. A. T. IV. p. 171.). Ponticum ante Mamertinum sine causa collocat Corsin. T. IV. p. 180. Denique cur duo anni non ex suo Archonte, sed ex prioris anni denominentur, non exputo, nisi si illis annis nullus Eponymus Archon fuerit: quod quum etiam Corsino (p. 180.) in mentem venisset, male reliquit hanc sententiam, quod Prytaniae Eponymum pro Archonte habebat.

Prytaniae in his titulis hae sunt:

- N. 115. Aegeidis,
183. Aegeidis,
184. Adrianidis,
185. Cecropidis,
186. Oeneidis,
189. Antiochidis,
190. Pandionidis, octava,
191. Acamantidis, secunda,
192. Acamantidis, octava,
193. Pandionidis, octava,
194. Attalidis, tertia,
196. Pandionidis,
198. Hippothontidis,
199. Pandionidis,
200. Erechtheidis,
353. Pandionidis.

Inde a n. 184. Senatus est Quingentorum (cf. n. 189.), prytaniae sunt tredecim: numerus prytanum, nisi me calculi fallunt, cum Eponymo et scriba prytane n. 189. est xli, n. 190. xli, n. 191. xli, n. 192. xlii, n. 193. xli, n. 194. xlii. Debebant tamen nonnisi xxxviii vel xxxix esse: sed etiam n. 353. in decreto pro L. Sept. Severo videntur cum scriba xli esse. De ceteris non liquet. Itaque arbitror hac aetate, ut debet, ordinarios prytanes fuisse xxxviii vel xxxix, sed praeter hos tres esse additos, *Epistaten*, *Eponymum*, *Scribam*, ita ut in singulis prytaniis essent xli vel xlii prytanes, et Senatus esset virorum dxxxix. Sacerdotes quoque aliquoties memorantur (n. 185. et ibi not.): sed illi non prytaniae sacerdotes habendi, non magis quam Exegetes (n. 194.) prytaniae est: casu prytanis unus et alter sacerdos est, ut archontes sacerdotes commemorantur (n. 181. 186.), item choregus (n. 128. cf. ad n. 213.), cosmetes (n. 258. 274.), scriba (n. 286.), epistates prytanum (n. 353.). Contra illi tres, quos dixi, ipsius prytaniae magistratus inter se diversi

sunt. Bis nominatur *Epistates* (n. 186. 189.), perpetuus manifesto, non ut olim diurnus, isque ex tribu praesidente: ab Eponymo autem diserte distinguitur. Alter est *Eponymus*, item ex tribu praesidente: quem eponymi herois quasi vices gerere conieci ad n. 184. Eum pro archonte anni eponymo habebat Corsinus; sed ab archonte distinguitur in titulis omnibus, ubi uterque commemoratur. N. 184. est *Adrianus* vel *Antoninus* Eponymus, n. 186. *Ael. Pyrphorus*, n. 189. *Ael. Apollonius Pallenensis*, n. 190. *Fl. Euthycomas*, n. 191. *Hicesius Theogenis f. Sphettius*, n. 192. idem, n. 193. *Theopompus Thalami f. Paeaniensis*, n. 194. *Euporus Athenaei f. Athmonensis*, n. 196. *Pomp. Iason*. Iam compara tabulam Archontum, et vide quantum differant. Tertius est γραμματεὺς βουλευτῶν, sive ut ad n. 81. et 115. vocavi, τῆς βουλῆς. Est is non modo ex tribu praesidente, sed ipse prytanis, inter quos recensetur n. 115. vs. 22. unde ille prytanes suos συνάρχοντας appellat n. 192. princ. Et est in his titulis omnibus tribus praesidentis civis (cf. ad n. 81.): igitur additur fere in fine catalogi prytanum, quo loco positus erat in decreto pro L. Septimio Severo n. 353. col. II. vs. 22. item n. 189. 190. ubi Ionicus Habronis est, qui redit n. 193. col. I. vs. 19. inter Paeanienses Pandionidis prytanes; n. 191. autem hic scriba vel ante Eponymum positus est, ut eum facile videas prytanem esse, non vilem ministrum; rursus n. 193. 194. in fine prytanum habetur, item n. 185. ubi Melitensis est Cecropide tribu sua praesidente. Denique n. 192. nomen ille suum in praescriptis collocavit: ὁ γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Φιλούμενος Ἐρωτος Κεφαλῆθεν; ubi ne erres, noli coniungere τῶν βουλευτῶν τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (βουλευταὶ enim iidem in quavis prytania sunt), sed ita haec intelligenda: ὁ γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν, ὅς ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς γραμματεὺς βουλευτῶν, *Scriba Senatorum in tribus Acamantidis prytania*. Haec quum ita sint, patet hunc scribam in quavis prytania debuisse ex prytanibus eligi: elegit autem Senatus utpote suum scribam χειροτονία (Oec. civ. Ath. T. I. p. 200.). Quid operae praestiterit, alibi docuimus.

De *Aisit* dixit Corsin. F. A. T. II, p. 148sq. nec tamen ea expedit, quae mihi imprimis tenenda videntur. Eorum recensensus etsi non in omnibus his titulis integri sunt, tamen ex iis, quae supersunt, colligitur, eorum ministeria non in quovis titulo omnia enumerata esse, sed modo hunc modo illum ministrum deesse, et ordinem quoque hic illic leviter immutari. Sunt autem hi:

N. 183. Aegeide γραμματεὺς τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ
... πυρὸς Πειθάνδρου Παιονίδης
(Leontidis).

184. Adrianide [Ἰού.] Ἱεροφάντης,
... Ἱεροκῆρυξ,
[Μέμ.] Ἐπὶ βωμῶν (Thoricus,
Acamantidis, v. n. 192.),
Κήρυξ βουλῆς καὶ δήμου Νε.....
Γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου Ἀλέ-
ξανδρος,

- Περὶ τὸ βῆμα Ὀνήσιμος Εὐτυχίδου,
Ἀντιγραφεὺς Εὐπέριστος,
Ἱεραύλης Ἀφροδείσιος,
Ἱερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκιαδὸς
Ἑρμείας Ἀζηνιεύς (Hippo-
thontidis),
Ῥπογραμματοεὺς Μύρων (Lampren-
sis, Erechtheidis, vide
n. 194.).
- N. 185. Cecropide Ἰούλ. Ἱεροφάντης,
Αἴλ. Δαδοῦχος,
Ἑρένιος Ἱεροκῆρυξ,
Μέμ. Ἐπὶ βωμῷ (Thoricus, Aca-
mantidis, v. n. 192.).
187. Ἰούλ. Ἱεροφάντης,
Αἴλ. Δαδοῦχος,
Ἑρέν. [Ἱεροκῆρυξ],
Μέμμ. Ἐπὶ βωμῷ (Thoricus Aca-
mantidis, v. n. 192.),
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου Κλ. Διονύσιος,
Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου
Ἀπολλώνιος Εὐκάρπου Σφήτ-
τιος, (Acamantidis),
Ἀντιγραφεὺς Ἰσίδωρος Σωστράτου
Μαραθώνιος (Aeantidis),
Περὶ τὸ βῆμα Πυθοδώρου,
Ἱεραύλης Σπένδων
Ἱερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκιαδὸς
Ἑρμείας Ἀζηνιεύς (Hippo-
thontidis),
Ῥπογραμματοεὺς
188. [Ἱεροφάν]της,
... [Δαδοῦ]χος,
... [Ἱερο]κῆρυξ,
[Ἱεραύ]λης Φλ. Βάκχιος (Cydathe-
naeensis, Pandionidis, v.
n. 193.),
... Ἑρμείας Ἀζηνιεύς (Hippo-
thontidis).
188. b. [Ἰούλ]ιος? Ἱεροφάντης,
[Μέμ]μιος Ἱεροκῆρυξ,
[Πομπ]ήιος Δαδοῦχος,
Γραμματοεὺς βουλῆς [καὶ δήμου]
... Ἐλευθέρου,
Γραμματοεὺς κα[τ]ὰ π[ρυ]τανείαν]
... καρπος Θεο
190. Pandionide ... Ἱεροφάντης,
Πομ. Δαδοῦχος,
Πειν. Ἱεροκῆρυξ,
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου
... Ἀθηνοδώρου,
Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου
Ἀχα...ιος Λαμπτρεὺς (Ere-
chtheidis),
Περὶ τὸ βῆμα ... ος Ποσιδωνίου,
Ἀντιγραφεὺς ... της,
Ἱεραύλης ... δοτος,
Ῥπογραμματοεὺς ... τος,
[Ἐπὶ Σκιαδὸς]
191. Acamantide Φλ. Ἱεροφάντης,
Πομ. Δαδοῦχος,
Πεινάρ. Ἱεροκῆρυξ,
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου Γοργίας
Ἀχαρνεύς (Oeneidis),
Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου Μάρκος
Εὐκαρπίδου Ἀζηνιεύς (Hip-
pothontidis),
Γραμματοεὺς κατὰ πρυτανείαν Μου-
σαῖος Φυλάσιος (Oeneidis),
Ἀντιγραφεὺς Δημοσθένης Σουινεύς
(Attalidis, n. 194.),
Ἱεραύλης Εὐχάριστος Παραμόνου
Ἐπεικίδης (Cecropidis),
Ῥπογραμματοεὺς Εἰσίδοτος,
Ἐπὶ Σκιαδὸς Ἀφροδείσιος.
- N. 192. Acamantide Ἰού. Ἱεροφάντης,
Πομ. Δαδοῦχος,
Πειν. Ἱεροκῆρυξ,
Μέμ. Ἐπὶ βωμῷ (Thoricus, Aca-
mantidis, simul prytanis
col. II. vs. 9.),
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου Οὐλπίος Ἀτ-
τικὸς Βησαιεύς (Adrianidis),
Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου Ἄγνος
Συμφόρου Αἰ . . .
Ἀντιγραφεὺς Ὀνησίμαχος Λαμπτρεὺς
(Erechtheidis),
Περὶ τὸ βῆμα Ταμιακός,
Ἱεραύλης Ἐπίγονος Πρόκλου,
Ῥπογραμματοεὺς Εἰσίδοτος,
Ἐπὶ Σκιαδὸς Ζηνόβιος.
193. Pandionide Ἰού. Ἱεροφάντης,
Πομ. Δαδοῦχος,
Πειν. Ἱεροκῆρυξ,
Μέμ. Ἐπὶ βωμῷ (Thoricus Aca-
mantidis, v. n. 192.),
Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου Ἐρως Νει-
καγόρου,
Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου Μη-
νόδοτος,
Ἀντιγραφεὺς Π. Ἀκίλιος Ἐρεικεεύς
(Aegeidis),
Περὶ τὸ βῆμα Κορ. Μενεσθεύς,
Ἱεραύλης . . . ονος,
Ἐπὶ Σκιαδὸς Ἰούλ. Ζηνόβιος,
Ῥπογραμματοεὺς Μύρων Lampren-
sis, Erechtheidis, vide
n. 194.).
194. Attalide Ἰού. Ἱεροφάντης,
[Πομ.] Δαδοῦχος,
Μέμ. Ἐπὶ βωμῷ (Thoricus, Aca-
mantidis, v. n. 192.),
... [Ἱεροκῆρυξ], et Φιλότιμος
(qui nescio quid sibi ve-
lit, nisi sit Pyrrhorus),
[Κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμ]ου Ἀσκλη-
πιάδης,
[Γραμματοεὺς βουλῆς καὶ δήμου]
εύς,
[Περὶ τὸ βῆμα] νισίου,

Ἀ[ντιγραφεύς] .. ἡναιος Εὐόδου,
Ἰε[ραύλης] Ἀ[φροδείσιος] Ἐπαφρο-
δείτου?

Ἐπὶ [Σκιαδός] Ἑρμείας Ἀζηνιεύς
(Hippothontidis),
Ὑπογραμματεὺς Μύρων Λαμπρεὺς
(Erechtheidis).

N. 197.

[Κήρυξ] Βουλῆς καὶ δήμου ος
Παλληνεύς (Antiochidis),

Ἱεροφάντης,

Ἱεροκλήρυξ,

Δαδοῦχος,

[Γραμματεὺς] Βουλῆς καὶ δήμου

200. Erechtheide Περὶ τὸ βῆμα Οὐλῶν? Μοιραγένοιο
Φυλάσιος (Oeneidis),
Λειτουργὸς ἐπὶ τὴν Σκιάδα Ἀσκλη-
πῆς.

353. Pandionide Κλ. Ἱεροφάντης Μαρ. (Aeantidis),
Φάβ. Δαδοῦχος Μαραθ. (Aeanti-
dis),

Κλ. Ἐπὶ Βωμῶν Μελ. (Cecropidis),

Ἐρέ. Ἱεροκλήρυξ Ἑρμ. (Acamantidis),

Αὐρ. Πυρφόρος Λαμπτρ. (Erechthei-
dis),

Κήρυξ Βουλῆς καὶ δήμου Κλ. Ἀττι-
κὸς Μαρα. (Aeantidis),

Ἀντικλήρυξ Ἀφροδείσιος Φλυ. (Pto-
lemaidis),

Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου Ἀρι-
στόβουλος Ἀττικοῦ Ἀναγυ-
ράσιος (Erechtheidis),

Περὶ τὸ βῆμα Ῥόδων Καλλίστου Μα-
ραθώνιος (Aeantidis),

Ἀντιγραφεὺς Μαρτεῖνος ...

Ἰεραύλης Ἀθήναιος Ἀφροδείσιου,

Ἰερεὺς Φωσφόρων Ἀριστείδης,

Ὑπογραμματεὺς Μηνόφιλος Παρα-
μόνου.

Ἄϊσιτοι hi s. prytanum parasiti partim Eleusinio-
rum ministri sacri sunt, partim scribae, praecones,
musici, custodes. Primum genus complectitur *Hiero-
phantam*, *Daduchum*, τὸν ἐπὶ βωμῶν, *Hierocerycem*
satis notos, quibus in solo decreto pro Septimio
Severo *Pyrphorus* additus est. Hi manifesto *pry-
tanum parasiti perpetui* sunt, et in Ἀισιτί recensentur,
etiamsi prytanum tribules sint: cuius exem-
plum habes n. 192. Memmium Ἐπὶ βωμῶν: unde pa-
tet hos non secundum prytanias mutatos esse, sed
per integrum annum vel potius per multos annos
munere functos. Distinguuntur autem a ceteris
hac re, quod in ceteris muneris nomen praemitti-
tur, in illis vero soli gentilicio nomini Romano
praemisso muneris nomen additur. Hierophantes
ut plurimum est *Iulius*, n. 191. *Flavius*, in decreto
p. Sept. Sev. *Claudius*; *Daduchus* ut plurimum
Pompeius (cf. imprimis n. 188. b.), sed n. 185. 187.
Aelius, in decreto p. Sept. Sev. *Fabius* (cf. titulum
n. 486. et not. ad n. 488.); ὁ ἐπὶ βωμῶν ut plurimum

Memmius Thoricus, in decreto p. Sept. Sev. *Claudius* Melitensis; *Hieroceryx* modo *Herennius* Her-
mensis, modo *Pinarius*; *Pyrphorus* est *Aurelius*.
Mirere omnino solum hoc nomen praeponi muneris
nomini: sed hoc non sine causa factum. Nempe mu-
neris in familia propagati nomen pro familiae no-
mine ponitur, quum primum id munus alicui de-
mandatum fuerit. Igitur ut n. 193. col. I. 40. audit
aliquis Πεινάριος Φιλήμων, ita *Hieroceryx* vocatus est
Pinarius Hieroceryx, et cetera ad eandem rationem:
quemadmodum in his titulis etiam *Pyrphori* plures
sunt, qui ut ille *Aurelius*, ex munere primum vo-
cati sunt. Atque eo usque processerunt, ut ipsum
Ἐπὶ βωμῶν ex muneris, quod illi gerebant, nomine
factum sit proprium: unde n. 192. inter prytanes Tho-
ricios habes Μερμ. Ἐπὶ βωμῶν, et in agonistico titulo
n. 272. ἐπὶ ἀρχοντος Μερμ. Ἐπὶ βωμῶν Θορικίου: redeunt
enim haec nomina in aliis titulis, ubi singillatim
monebimus, ut *Flav. Pompeius Daduchus* n. 372.
quem ideo hic memoro, quod duplex in eo sacra-
rum familiarum nomen coniunctum est, *Flaviorum*
et *Pompeiorum*. Adde n. 380. 384. 385. et ibi not.
432. et not. Causa vero mutati nominis videtur
sanctitas fuisse. *Lucian. Lexiph. c. 10. Εἴτ' εὐθὺς*
*ἐντυγχάνω δαδοῦχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρχη-
τοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἀγὼν ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἐγκλημα*
ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς ὅτι ἐξ
ὧν ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τε εἰσὶ καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς
ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. Id tamen *Eunapius Vit.*
Maximi p. 52. ed. Boiss. eo restringit, ut *Hiero-*
phantam ab iis, quos ille initiaverit, nomine vocari
nefas fuerit: praeterea non omnibus aetatibus ob-
servatum ab omnibus videtur, ut *Eleusini*orum mi-
nistri nomine suo non nominarentur. Ac certe
post fata vel post abdicatum magistratum proprio
nomine appellatos esse sponte patet; quo pertinent
Or. c. Neaer. p. 1384. 28. Plutarch. Alcib. 33. et
multa in inscriptionibus exempla. Etiam vivum
vero *daduchum* nomine appellari docet titulus n. 403.
neque hinc aliena *Nu. Nigrini Hierocerycis* mentio
n. 389. Et novae *Cereris hierophantis* nomine ap-
pellatur n. 435. Sed *Cereris hierophantis* nomen
suum inde a consecratione pressum perhibet n. 434.
Denique nomen Romanum gentilicium retentum in
sacris ministris esse et solum proprium familiae no-
men ac praenomen silentio pressum esse docent
prytanum catalogi. Plura ex titulis classis octavae
congerere poterunt harum rerum studiosi; ubi hinc
inde aliquid de hac re monui. Fuerunt autem plu-
res familiae, quae hereditaria haec munera haberent:
quod ex nominum varietate vides. Et haec quidem
de primo ministrorum genere. Alterum genus mune-
rum est eorum, quorum nomina praeposita videmus.
Ex quibus primum de *ιεραύλῃ* dicam, utpote sacrorum
ministro. Is n. 191. non est prytanum tribulis (in
ceteris nullum tribus indicium tenemus); et n. 200.
etiam *αὐλητής*, qui idem esse videtur, *Erechtheidi*
est *Colonensis Aegeidis*: neque tamen inde colle-
gerim non potuisse eum ex tribu praesidente esse;
probabilius videtur, hunc non per prytanias mu-

Ss

INSCR. GR. VOL. I.

tatum esse, sed in annum constitutum, et annum fuisse parasitum. Ceterum n. 184. 194. Hieraulus est Aphrodisius, et in decreto p. Sept. Sev. Aphrodisii filius: nempe artis in sacris exercendae ius hereditarium fuit; ita tamen ut ex iis, quibus illud ius competeret, eligerentur a populo illi ministri. Neque a sacris plane alienus est ὁ ἐπὶ Σκιάδος. In Sciade, quae Tholus est, custodiam olim agebat δημοσίως: ὁ ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένος, cuius meminit n. 123. §. 5. ubi v. not. eumque tum annum fuisse ut alios δημοσίους, colligo ex §. 7. At postea huius generis ministri sive λειτουργοὶ iam cives fuerunt. Λειτουργὸς ἐπὶ τὴν Σκιάδα hic ipse vocatur n. 200. cf. n. 201. extr. Dicitur autem etiam modo simpliciter ἐπὶ Σκιάδος (n. 191. 192. 193. 194.), modo ἱερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκιάδος (n. 184. 187.), modo breviter ἱερεὺς Φωσφόρων (n. 353.). Haud dubie in Tholo prope ἐστὶν hi Phosphori culti sunt, de quibus cf. ad n. 184. Ceterum n. 184. 194. ὁ ἐπὶ Σκιάδος non tribulis prytanum est; et is annuus fuerit, quemadmodum olim ille δημοσίως. Corsinum F.A. T. II. p. 152. si audias, ὁ ἐπὶ Σκιάδος idem est qui ἐπιμελητὴς πρυτανείου, quod munus n. 575. datur Theophilo Diodori f. Halaeensi. At Tholus s. Scias differt a Prytaneo; praeterea Theophilus ille idem haud dubie est, quem n. 123. §. 5. ponderibus et mensuris conficiendis praefectum, et n. 124. curatorem portus vidimus. Sed eius aetate ὁ ἐπὶ Σκιάδος fuit δημοσίως (n. 123.): igitur non potest ille Prytanei curator idem esse atque ὁ ἐπὶ Σκιάδος. Transeo ad praecones. Horum prior est κήρυξ Βουλῆς καὶ δήμου, alter ἀντικήρυξ in solo decreto p. Sept. Sev. memoratur. Priorem ad n. 115. dixi non esse φυλῆς τῆς πρυτανευούσης; nec ullum extat exemplum, unde contrarium edoceamur. Nam n. 115. Aegeide praesidente est Trinemensis Cecropidis, atque etiam n. 191. 192. et in decreto p. Sept. Sev. prytanum non est tribulis: neque quidquam impedit, quominus ex civium numero singulis prytaniis aliquem, prytanibus non contribulem, lectum statuamus. Hoc certum, eum non necessario ex tribu praesidente fuisse: ceterum non vilibus videtur ministris accensendus, sed ut scribae reipublicae, ante quos collocari solet, honorificis officiis. Postremo scribarum inter Aisitos quinque denominationes reperiuntur, Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου, Περὶ τὸ βῆμα, Γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, Ἀντιγραφεὺς, Ὑπογραμματεὺς. Separavi ab his γραμματέα βουλευτῶν, quem docui prytanem fuisse et singulis prytaniis a Senatu lectum: quapropter non est in Aisitis: neque tamen inde colligitur, ceteros non singulis prytaniis lectos esse; nam ii quoque, qui per unam prytaniam victum in prytaneo habent, in ea prytania sunt inter Aisitos, si non sunt prytanes. Et primum ubicunque de ea re iudicare licet, n. 190. 191. 353. γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου non est prytanum tribulis: igitur non necessario est tribus praesidentis tribulis. Deinde quum constet γραμματέα βουλευτῶν fuisse prytanem ac senatorem, haud dubium est hunc quoque γραμματέα Βουλῆς καὶ δήμου senatorem fuisse, idemque de γραμματεῖ κατὰ πρυτα-

νείαν et ἀντιγραφεῖ dicendum, qua de re in universum monui ad n. 81. et 183. Unde mihi certum est, hunc quoque γραμματέα Βουλῆς καὶ δήμου, ne nimium onus uni senatori imponeretur, ut γραμματέα βουλευτῶν et γραμματέα κατὰ πρυτανείαν in singulas prytanias creatum esse (creabatur autem a populo, si Pollucem recte interpretatus sum Oec. civ. Ath. T. I. p. 200. sq.). Quodsi in singulas prytanias creatus est, haud dubie ut in ceteris senatoriis scribis simul definitum erat, ex prytanibusne creandus esset an ex ceteris senatoribus; nec verisimile est utrumque licuisse. Igitur quum ille in tribus titulis non prytanis sit, colligo eum numquam non ex ceteris senatoribus lectum esse. Sequitur ὁ περὶ τὸ βῆμα. Is in omnibus his titulis, ubi scribae memorantur, inter ipsos scribas positus est vel in fine scribarum (n. 184. 187. 190. 192. 193. 194. ubi eum in lacuna supplevi, et in decreto p. Sept. Sev.), excepto n. 188. b. 191. ubi deficit. Praeterea illum non prytanum tribulem esse constat n. 200. et ex decreto p. Sept. Sev. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν autem excepto fragmento n. 188. b. in solo n. 191. nominatur, in quo deest ὁ περὶ τὸ βῆμα; neque in ullo alio titulo, ne in decreto quidem p. Sept. Sev. cuius recensensus plenissimus est: et is quoque n. 191. non prytanum tribulis est. Quo argumento vel solo constat, γραμματέα κατὰ πρυτανείαν et τὸν περὶ τὸ βῆμα esse eundem. Sed idem potest etiam aliunde doceri. Nam decretis antiquitus scribarum unus nomen suum praescribebat hoc modo: ἐπὶ τοῦ δέινα ἄρχοντος, τῆς δέινα πρυτανείας, ἧ ὁ δέινα ἐγραμμάτευε: similiterque annis designandis una cum archonte primae prytaniae tribus et primae prytaniae scriba inserviunt. Qui scriba quum nomen suum ipsi prytaniae statim addat, non dubium est hunc esse γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν. Et illum scribam, qui decretis praescribitur, prytanibus non contribulem esse docui ad n. 81. quo magis apertum est, non intelligi Senatus scribam prytanem, qui γραμματεὺς βουλευτῶν vocatur. Multoque minus γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου intelligi potest. Iam sub decreto pro Septimio Severo ὁ περὶ τὸ βῆμα est Rhodon Callisti f. Marathomius; idem vero est ille γραμματεὺς, cuius nomen decreto praefigitur: Ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος . . πρυτανείας, ἧ ἐγραμμάτευε Ῥόδων Καλλίστου Μαρά[θωνιος]. Igitur ὁ περὶ τὸ βῆμα et γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν idem est. Ita haec ab omni parte firmata sunt. Ceterum quum hic γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν per singulas prytanias mutetur, a Senatu sorte lectus (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 200.); apertum est illum non annum parasitum esse, sed parasitum in sola ea prytania, cuius scriba est, et ideo tantum in Aisitis referri, quod non sit prytanis. Videtur autem hic γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, de quo alibi (l. c.) plura dixi, olim ante additum alium Senatus scribam γραμματεὺς τῆς βουλῆς vocatus esse: certe quod inde a n. 107. in decretis tribuitur γραμματεῖ τῆς βουλῆς, id posthac imperatur γραμματεῖ κατὰ πρυτανείαν. Cf. ad n. 107. Ἀντιγραφεῖα intellige τῆς βουλῆς, de quo exposui Oec. civ. Ath. T. I. p. 201. sq. Ubicunque de eius tribu

constat (n. 191. 192. 193.), non est prytanum tribulis; senatorem fuisse non dubito et per prytanias mutatum. Etiam ὑπογραμματεὺς n. 184. 193. 194. non prytanum tribulis est; at hunc, qui fere in fine vel secundo a fine loco collocatur, viliozem ministrum, nec senatorem fuisse arbitror, eumque annum parasitum. Quod superest, hi scribae non

Imperatorum demum aetate instituti videntur, sed ex vetere republica retenti: certe quidquid de liberae reipublicae scribis traditum est, optime convenit iis, qui in his memorantur titulis.

Pag. 322. col. II. lin. 36. corrige numerum a Corsino falso computatum. L. Verus obiit a. Chr. 169. init. hoc est Olymp. 236, 4.

191.

In alia parte eiusdem lapidis. Integrum titulum praebent schedae Fourmonti, Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. n. 64. p. 57. Chandl. Inscr. P. II. n. 55. 2. In duos divisum dedit Corsin. Inscr. Att. (F. A. Prolegg. T. IV.) VII. p. xxx sq. IV. p. xix sqq. minusculis, ex schedis Chishulli Maffeiianis, perturbato columnarum ordine.

	ΑΓΓΑΘΗΙ	ΤΥΧΗΙ	
	ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ· Μ· ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥ		
	ΚΑΙΛ· ΑΥΡΗΛΙΟΥΒΗΡΟΥΑΡΜΕΝΙΑΚΩΝΠΑΡΘΙ		
	ΚΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΤΟΥΜΕΤΑΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΝΑΡ		
5	ΧΟΝΤΟΣΕΝΙΑΥΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΑΟ		5
	ΠΛΑΑΥΡΗΛΙΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣΦΙΛΑΔΟΥΕΠΙΤΗΣΒ		
	ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ		
	ΦΥΛΗΣΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΙΤΟΥΣ		
	ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ		
10	ΣΦΗΤΤΙΟΙ	ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ	10
	ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ)	ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣΠΙΣΤΟ	
	ΑΠΟΛΗΙΟΣΝΕΟΚΛΗΣ	ΚΡΑΤΟΥΣ	
	ΕΥΚΑΡΠΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ	ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣΕΡΩΤΟΣ	
	ΑΥΛΟΣΧΑΡΕΙΣΙΟΥ	ΠΡΕΙΜΟΣΕΡΩΤΟΣ	
15	ΣΩΚΡΑΤΗΣ)	ΘΟΡΙΚΙΟΙ	15
	ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ)	ΗΡΑΚΛΕΩΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ	
	ΔΕΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	ΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝ	
	ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣΕΥΚΑΡΠΟΥ	ΠΙΣΤΟΣ)	
	ΔΕΙΟΣ)	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩ	
20	ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΔΕΙΟΥ	ΞΗΝΩΝ)	20
	ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΦΙΛΕΡΩΤΟΣ	ΕΠΩΝΥΜΟΣΙΚΕΣΙΟΣΘΕ	
	ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥ	ΟΓΕΝΟΥΣ	
	ΜΛΙΚΙΛΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	ΑΙΣΙΤΟΙ	
	ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ)	ΦΛΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ	
25	ΚΛ ΦΑΝΙΑΣ	ΠΟΜΔΑΔΟΥΧΟΣ	25
	ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΛΥΣΙΜΑΧΙΔΟΥ?	ΠΕΙΝΑΡ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ	
	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΩΣΙΜΟΥ	ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ	
	ΧΟΛΑΡΓΕΙΣ	ΓΟΡΓΙΑΣ) ΑΧΑΡΝΕΥΣ	
	ΑΝΤΙΦΩΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ	
30	ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΔΗΜΟΥΜΑΡΚΟΣΕΥΚΑΡ	30
	ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΠΙΔΟΥΑΙΗΝΙΕΥΣ	
	ΕΡΕΝ· ΦΙΛΗΤΟΣ	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΚΑΤΑΠΡΥΤΑ	
	ΟΝΗΣΙΜΟΣ)	ΝΕΙΑΝΜΟΥΣΑΙΟΣ) ΦΥΛΑΣΙΟΣ	
	ΕΥΚΑΡΠΟΣΑΧΑΙΚΟΥ	ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣΔΗΜΟΣΘΕ	
35	ΚΛ· ΑΛΥΠΟΣ	ΝΗΣΣΟΥΝΙΕΥΣ	35
	ΚΙΚΥΝΝΕΙΣ	ΙΕΡΑΥΛΗΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣΠΑΡΑ	
	ΕΥΚΡΑΤΗΣΣΕΛΕΥΚΟΥ	ΜΟΝΟΥΕΠΕΙΚΙΔΗΣ	
	ΣΕΛΕΥΚΟΣ)	ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ	
	ΗΡΕΣΙΔΑΙ	ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ	
40	ΟΝΗΣΙΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ		
	ΣΤΡΑΤΩΝ)		
	ΠΑΠΙΑΝΟΣΣΤΡΑΤΩΝΟΣ		
	ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ		
	ΕΡΜΕΙΟΙ		
45	ΘΕΟΤΙΜΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ		
	ΙΟΥΚΟΥΝΔΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ		
	ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ)		
	ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ		

Ss 2

Ss 2

tatum esse, sed in annum constitutum, et annum fuisse parasitum. Ceterum n. 184. 194. Hieraulus est Aphrodisius, et in decreto p. Sept. Sev. Aphrodisii filius: nempe artis in sacris exercendae ius hereditarium fuit; ita tamen ut ex iis, quibus illud ius competeret, eligerentur a populo illi ministri. Neque a sacris plane alienus est ὁ ἐπὶ Σκιάδος. In Sciade, quae Tholus est, custodiam olim agebat δημοσίως: ὁ ἐν τῇ Σκιάδι καθισταμένος, cuius meminit n. 123. §. 5. ubi v. not. eumque tum annum fuisse ut alios δημοσίους, colligo ex §. 7. At postea huius generis ministri sive λειτουργοὶ iam cives fuerunt. Λειτουργὸς ἐπὶ τὴν Σκιάδα hic ipse vocatur n. 200. cf. n. 201. extr. Dicitur autem etiam modo simpliciter ἐπὶ Σκιάδος (n. 191. 192. 193. 194.), modo ἱερεὺς Φωσφόρων καὶ ἐπὶ Σκιάδος (n. 184. 187.), modo breviter ἱερεὺς Φωσφόρων (n. 353.). Haud dubie in Tholo prope ἐστὶν hi Phosphori culti sunt, de quibus cf. ad n. 184. Ceterum n. 184. 194. ὁ ἐπὶ Σκιάδος non tribulis prytanum est; et is annuus fuerit, quemadmodum olim ille δημοσίως. Corsinum F.A. T. II. p. 152. si audias, ὁ ἐπὶ Σκιάδος idem est qui ἐπιμελητὴς πρυτανείου, quod munus n. 575. datur Theophilo Diodori f. Halaeensi. At Tholus s. Scias differt a Prytaneo; praeterea Theophilus ille idem haud dubie est, quem n. 123. §. 5. ponderibus et mensuris conficiendis praefectum, et n. 124. curatorem portus vidimus. Sed eius aetate ὁ ἐπὶ Σκιάδος fuit δημοσίως (n. 123.): igitur non potest ille Prytanei curator idem esse atque ὁ ἐπὶ Σκιάδος. Transeo ad praecones. Horum prior est κήρυξ Βουλῆς καὶ δήμου, alter ἀντικήρυξ in solo decreto p. Sept. Sev. memoratur. Priorem ad n. 115. dixi non esse φυλῆς τῆς πρυτανευούσης; nec ullum extat exemplum, unde contrarium edoceamur. Nam n. 115. Aegeide praesidente est Trinemensis Cecropidis, atque etiam n. 191. 192. et in decreto p. Sept. Sev. prytanum non est tribulis: neque quidquam impedit, quominus ex civium numero singulis prytaniis aliquem, prytanibus non contribulem, lectum statuamus. Hoc certum, eum non necessario ex tribu praesidente fuisse: ceterum non vilibus videtur ministris accensendus, sed ut scribae reipublicae, ante quos collocari solet, honorificis officiis. Postremo scribarum inter Aisitos quinque denominationes reperiuntur, Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου, Περὶ τὸ βῆμα, Γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, Ἀντιγραφεὺς, Ὑπογραμματεὺς. Separavi ab his γραμματεῖα βουλευτῶν, quem docui prytanem fuisse et singulis prytaniis a Senatu lectum: quapropter non est in Aisitis: neque tamen inde colligitur, ceteros non singulis prytaniis lectos esse; nam ii quoque, qui per unam prytaniam victum in prytaneo habent, in ea prytania sunt inter Aisitos, si non sunt prytanes. Et primum ubicunque de ea re iudicare licet, n. 190. 191. 353. γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου non est prytanum tribulis: igitur non necessario est tribus praesidentis tribulis. Deinde quum constet γραμματεῖα βουλευτῶν fuisse prytanem ac senatorem, haud dubium est hunc quoque γραμματεῖα Βουλῆς καὶ δήμου senatorem fuisse, idemque de γραμματεῖ κατὰ πρυτα-

νείαν et ἀντιγραφεῖ dicendum, qua de re in universum monui ad n. 81. et 183. Unde mihi certum est, hunc quoque γραμματεῖα Βουλῆς καὶ δήμου, ne nimium onus uni senatori imponeretur, ut γραμματεῖα βουλευτῶν et γραμματεῖα κατὰ πρυτανείαν in singulas prytanias creatum esse (creabatur autem a populo, si Pollucem recte interpretatus sum Oec. civ. Ath. T. I. p. 200. sq.). Quodsi in singulas prytanias creatus est, haud dubie ut in ceteris senatoriis scribis simul definitum erat, ex prytanibusne creandus esset an ex ceteris senatoribus; nec verisimile est utrumque licuisse. Igitur quum ille in tribus titulis non prytanis sit, colligo eum numquam non ex ceteris senatoribus lectum esse. Sequitur ὁ περὶ τὸ βῆμα. Is in omnibus his titulis, ubi scribae memorantur, inter ipsos scribas positus est vel in fine scribarum (n. 184. 187. 190. 192. 193. 194. ubi eum in lacuna supplevi, et in decreto p. Sept. Sev.), excepto n. 188. b. 191. ubi deficit. Praeterea illum non prytanum tribulem esse constat n. 200. et ex decreto p. Sept. Sev. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν autem excepto fragmento n. 188. b. in solo n. 191. nominatur, in quo deest ὁ περὶ τὸ βῆμα; neque in ullo alio titulo, ne in decreto quidem p. Sept. Sev. cuius recensensus plenissimus est: et is quoque n. 191. non prytanum tribulis est. Quo argumento vel solo constat, γραμματεῖα κατὰ πρυτανείαν et τὸν περὶ τὸ βῆμα esse eundem. Sed idem potest etiam aliunde doceri. Nam decretis antiquitus scribarum unus nomen suum praescribebat hoc modo: ἐπὶ τοῦ δέϊνα ἄρχοντος, τῆς δέϊνα πρυτανείας, ἥ ὁ δέϊνα ἐγγραμμάτευσ: similiterque annis designandis una cum archonte primae prytaniae tribus et primae prytaniae scriba inserviunt. Qui scriba quum nomen suum ipsi prytaniae statim addat, non dubium est hunc esse γραμματεῖα τὸν κατὰ πρυτανείαν. Et illum scribam, qui decretis praescribitur, prytanibus non contribulem esse docui ad n. 81. quo magis apertum est, non intelligi Senatus scribam prytanem, qui γραμματεὺς βουλευτῶν vocatur. Multoque minus γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου intelligi potest. Iam sub decreto pro Septimio Severo ὁ περὶ τὸ βῆμα est Rhodon Callisti f. Marathonius; idem vero est ille γραμματεὺς, cuius nomen decreto praefigitur: Ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος . . πρυτανείας, ἥ ἐγγραμμάτευσ Ῥόδων Καλλίστου Μαρα[θωνίου]. Igitur ὁ περὶ τὸ βῆμα et γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν idem est. Ita haec ab omni parte firmata sunt. Ceterum quum hic γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν per singulas prytanias mutetur, a Senatu sorte lectus (v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 200.); apertum est illum non annum parasitum esse, sed parasitum in sola ea prytania, cuius scriba est, et ideo tantum in Aisitis referri, quod non sit prytanis. Videtur autem hic γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, de quo alibi (l. c.) plura dixi, olim ante additum alium Senatus scribam γραμματεὺς τῆς Βουλῆς vocatus esse: certe quod inde a n. 107. in decretis tribuitur γραμματεῖ τῆς Βουλῆς, id posthac imperatur γραμματεῖ κατὰ πρυτανείαν. Cf. ad n. 107. Ἀντιγραφεῖα intellige τῆς Βουλῆς, de quo exposui Oec. civ. Ath. T. I. p. 201. sq. Ubicunque de eius tribu

constat (n. 191. 192. 193.), non est prytanum tribulis; senatorem fuisse non dubito et per prytanias mutatum. Etiam *ὑπογραμματεὺς* n. 184. 193. 194. non prytanum tribulis est; at hunc, qui fere in fine vel secundo a fine loco collocatur, viliozem ministrum, nec senatorem fuisse arbitror, eumque annuum parositum. Quod superest, hi scribae non

Imperatorum demum aetate instituti videntur, sed ex vetere republica retenti: certe quidquid de liberae reipublicae scribis traditum est, optime convenit iis, qui in his memorantur titulis.

Pag. 322. col. II. lin. 36. corrige numerum a Corsino falso computatum. L. Verus obiit a. Chr. 169. init. hoc est Olymp. 236, 4.

191.

In alia parte eiusdem lapidis. Integrum titulum praebent schedae Fourmonti, Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. n. 64. p. 57. Chandl. Inscr. P. II. n. 55. 2. In duos divisum dedit Corsin. Inscr. Att. (F. A. Prolegg. T. IV.) VII. p. xxx sq. IV. p. xix sqq. minusculis, ex schedis Chishulli Maffeiianis, perturbato columnarum ordine.

Α Γ Α Θ Η Ι		Τ Υ Χ Η Ι	
ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ· Μ· ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥ			
ΚΑΙΛ· ΑΥΡΗΛΙΟΥΒΗΡΟΥΑΡΜΕΝΙΑΚΩΝΠΑΡΘΙ			
ΚΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΤΟΥΜΕΤΑΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΝΑΡ			
5	ΧΟΝΤΟΣΕΝΙΑΥΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΑΟ		5
ΠΛΑΑΥΡΗΛΙΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣΦΙΛΑΔΟΥΕΠΙΤΗΣΒ			
ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ			
ΦΥΛΗΣΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΙΤΟΥΣ			
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ			
10	ΣΦΗΤΤΙΟΙ	ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ	10
ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ)		ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣΠΙΣΤΟ	
ΑΠΟΛΗΙΟΣΝΕΟΚΛΗΣ		ΚΡΑΤΟΥΣ	
ΕΥΚΑΡΠΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ		ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣΕΡΩΤΟΣ	
ΑΥΛΟΣΧΑΡΕΙΣΙΟΥ		ΠΡΕΙΜΟΣΕΡΩΤΟΣ	15
15	ΣΩΚΡΑΤΗΣ)	ΘΟΡΙΚΙΟΙ	
ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ)		ΗΡΑΚΛΕΩΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ	
ΔΕΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ		ΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝ	20
ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣΕΥΚΑΡΠΟΥ		ΠΙΣΤΟΣ)	
ΔΕΙΟΣ)		ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩ	
20	ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΔΕΙΟΥ	ΞΗΝΩΝ)	25
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΦΙΛΕΡΩΤΟΣ		ΕΠΩΝΥΜΟΣΙΚΕΣΙΟΣΘΕ	
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥ		ΟΓΕΝΟΥΣ	
ΜΛΙΚΙΛΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ		ΑΙΣΙΤΟΙ	30
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ)		ΦΛΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ	
25	ΚΛ ΦΑΝΙΑΣ	ΠΟΜΔΑΔΟΥΧΟΣ	
ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΛΥΣΙΜΑΧΙΔΟΥ?		ΠΕΙΝΑΡ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ	35
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΣΩΣΙΜΟΥ		ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ	
ΧΟΛΑΡΓΕΙΣ		ΓΟΡΓΙΑΣ) ΑΧΑΡΝΕΥΣ	
ΑΝΤΙΦΩΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ		ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ	40
30	ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΔΗΜΟΥΜΑΡΚΟΣΕΥΚΑΡ	
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ		ΠΙΔΟΥΑΙΗΝΙΕΥΣ	
ΕΡΕΝ· ΦΙΛΗΤΟΣ		ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΚΑΤΑΠΡΥΤΑ	45
ΟΝΗΣΙΜΟΣ)		ΝΕΙΑΝΜΟΥΣΑΙΟΣ) ΦΥΛΑΣΙΟΣ	
ΕΥΚΑΡΠΟΣΑΧΑΙΚΟΥ		ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣΔΗΜΟΣΘΕ	
35	ΚΛ· ΑΛΥΠΟΣ	ΝΗΣΣΟΥΝΙΕΥΣ	50
ΚΙΚΥΝΝΕΙΣ		ΙΕΡΑΥΛΗΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣΠΑΡΑ	
ΕΥΚΡΑΤΗΣΣΕΛΕΥΚΟΥ		ΜΟΝΟΥΕΠΕΙΚΙΔΗΣ	
ΣΕΛΕΥΚΟΣ)		ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ	55
ΗΡΕΣΙΔΑΙ		ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ	
40	ΟΝΗΣΙΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ		
ΣΤΡΑΤΩΝ)			60
ΠΑΠΙΑΝΟΣΣΤΡΑΤΩΝΟΣ			
ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ			
ΕΡΜΕΙΟΙ			65
45	ΘΕΟΤΙΜΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ		
ΙΟΥΚΟΥΝΔΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ			
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ)			70
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ			

Ss 2

Chandl. optime edidit: ex varr. lectt. haec notatu, si modo, digna. Vs. 2. M Fourm., ceteri M. Vs. 4. Maff. Chandl. MAMEPTINON, Poc. MAMEPTEINON, Fourm. MAMEPTENNON. Vs. 6. solae Maff. schedae Φιλαιδου; ceteri tenent quod habes. Demorum nomina Fourm. maioribus litteris scribit. Col. I. 15. Chandl. ΕΥΚΡΑΤΗΣ, ceteri quod dedi. 16-19. omisi in Maff. 20. Maff. Αξιου, ceteri quod habes. 23. Maff. Καικίλιος, ceteri quod habes. 27. Maff. Σωσίμου, Fourm. Poc. ΖΩΣΙΜΟΥ. Col. II. 20. Fourm. Ζ praebet inversum, singulis utrinque punctis appositis. 24. Chandl. ΦΑΙΕΡΟ etc. Maff. Φλ. ιερο etc. Poc. ΦΑΙΣΤΟ etc. Fourm. ΦΑΙΕΡΟ etc. 31. Chandl. ΑΞΗΝΙΕΥΣ, Fourm. ΑΞΙΝΕΥΣ, Poc. ΑΞΙΝΕΥΣ; verum est in Maff. 32. ΥΤΑ, quod Chandl. in uncis habet, dedi ex Maff. Poc. Fourm. 33. Chandl. ΦΥΛΑΙΟΣ, Fourm. ΦΥΛΣΙΟΣ, Maff. Poc. id quod dedi. 37. solae Maff. schedae Έπεικίδης, ceteri quod dedi. 38. Maff. υπογραμματεως Έπιδότος: ceteri ΥΠΟ ΕΡΜΜΑΤΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ, mire consentientes in absurdo vitio. P et I aliquoties ap. Chandl. ceteris litteris maiora sunt.

Ἀγαθὴ τύχη

τῶν Σεβαστῶν Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνίνου καὶ Α. Αὐρηλίου Βήρου, Ἀρμενικῶν, Παρθικῶν, μεγίστων, τοῦ μετὰ Μαμερτεῖνον ἄρχοντος (debebat esse ἄρχοντα, ut n. 193.) ἐνιαυτοῦ, στρατηγούτος ἐπὶ τὰ ὅπλα Αὐρηλίου Φιλήμονος Φιλαιδου, ἐπὶ τῆς Β' πρυτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰσίτους ἀνέγραψαν.

10 Σφήττιοι	Κεφαλῆθεν
Διόφαντος),	Πρόδεκτος Πιστο-
Ἀπολήιος Νεοκλῆς,	κράτους,
Εὐκαρπος Θεοδότου,	Φιλούμενος Ἐρωτος,
Αὔλος Χαρεισίου,	Πρεῖμος Ἐρωτος.
15 Σωκράτης),	Θορίκιοι
Οινόφιλος),	Ἡρακλέων Τιμοκράτους.
Δεῖος Σωκράτους,	Ἐκ Κεραμῶν
Ἀπολλοφάνης Εὐκάρπου,	Πίστος).
Δεῖος),	Γραμματεὺς Βουλευτῶν
20 Πομπώνιος Δείου,	Ζήνων).
Ἐπίκτητος Φιλέρωτος,	Ἐπώνυμος Ἰκέσιος Θε-
Εἰσίδοτος Ζωσίμου,	ογένους.

Καικίλιος? Ἀλέξανδρος,	Ἀἰσίτοι
Εἰσίδοτος),	Φλ. Ἱεροφάντης,
25 Κλ. Φανίας,	Πομ. Δαδούχος,
Καλλιγένης Λυσιστρατίδου,	Πεινάς. Ἱεροκῆρυξ,
Ἀσκληπιάδης Ζωσίμου.	Κῆρυξ Βουλῆς καὶ δήμου
Χολαργεῖς	Γοργίας) Ἀχαρνεύς,
Ἀντιφῶν Δημητρίου,	Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ
30 Μένανδρος Δημητρίου,	δήμου Μάρκος Εὐκαρ-
Ἀλκιβιάδης Δημητρίου,	πίδου Ἀζηνιεύς,
Ἐρέν. Φίλτος,	Γραμματεὺς κατὰ πρυτα-
Ὀνήσιμος),	νείαν Μουσαῖος) Φυλάσιος,
Εὐκαρπος Ἀχαϊκοῦ,	Ἀντιγραφεὺς Δημοσθέν-
35 Κλ. Ἄλυπος.	νης Σουινεύς,
Κικυννεῖς	Ἱεραύλης Εὐχαρίστος Παρα-
Εὐκράτης Σελεύκου,	μόνου Ἐπεικίδης,
Σέλευκος).	ὑπογραμματεὺς Εἰσίδοτος,
Ἡρεσίδαι	Ἐπὶ Σκιαδὸς Ἀφροδίσιος.
40 Ὀνήσιμος Διονυσίου,	
Στράτων),	
Παπιανὸς Στράτωνος,	
Ἀγαθήμερος Ἀσκληπιάδου.	
Ἑρμειοι	
45 Θεότιμος Τρύφωνος,	
Ἰουκοῦνδος Τρύφωνος,	
Ὀλυμπιόδαρος),	
Ἀφροδίσιος Ἀπολλωνίου.	

De aetate tituli v. ad n. 190. p. 322. coll. p. 327. Στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα est Aur. Philemon, Philaides: eius nominis duos habes n. 189. sub Antiochide, cuius non sunt Philaides: igitur alius videtur. Ceterum Φιλαιδου non potest, opinor, aliud esse ac Φιλαιδου; attamen hoc non lapicidae vitium est, sed illa forma hac aetate videtur usitata fuisse. Redit enim eadem scriptura in eiusdem hominis nomine n. 425. ubi archon est. Eponymum Hicesium Theogenis f. Sphettium (n. 192.) ex his titulis inter archontes eponymos rettulit Corsinus T. IV. Prolegg. p. xxxiii. et p. 181. falso. Vs. 12. Ἀπολήιος est *Apuleius*; Epictetus Philerotis f. Sphettius (vs. 21.) etiam aliunde cognitus est. V. Agonistica n. 276. Col. II. vs. 37. cave corrigas Ἐπεικίδης: Ἐπεικίδαι etiam in alia inscriptione n. 275. prodeunt; sed talia docebit Index.

192.

In alia parte eiusdem lapidis. Integram inscriptionem dant schedae Fourmonti, Pocock. P. I. c. 5. s. 4. p. 57 sq. Chandl. P. II. n. 55. 3. p. 62. In duas divisam dedit Corsin. Inscr. Att. (F. A. Prolegg. T. IV.) V. p. xxii sqq. VIII, p. xxxv sqq. minusculis, ex schedis Chishulli Maffeanis, perturbato columnarum ordine.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 2. Chandl. in Syllabo ex alio apographo TINH...Y. ΠΟΝΤΙΚΟΥ, Fourm. TINHIO...ION TIKOY, Poc. TINHIS...OI. TIKOY; extr. Maff. Βησαι, ceteri quod dedi. 3. Chandl. [ΑΙΩΣ], Maff. εως, Fourm. Ε..., Poc. ΕΒΛ. 4. Fourm.MH ΣΑΣ Vs. 7. N addidi ex Maff. Fourm. Dein demorum nomina et col. I. vs. 38. II. vs. 25. maioribus litteris scripta sunt. Col. I. vs. 11. Maff. Α., Fourm. Λ., Poc. Δ.... Vs. 12. omissus apud Chandl. Vs. 17. litteras AP ex Maff. Fourm. extra uncis dedi. Vs. 18. Chandl. Ι...ΛΙΟΣ, Maff. Β...ΔΙΟΣ, Fourm. ΒΕΛΤΑΛΙΟΣ, Poc. Ο...ΙΛΙΟΣ.

Vs. 19-21. ex Chandl. et Poc. dedi; ceteri confuse. 31. Maff. schedae solae Λαμπρου. Col. II. vs. 10. extr. Fourm. Chandl. C, Poc. Σ: Maff. Γλαυκωνο... 13. A et 14. Z ex Maff. 16. E ex eodem. 19. Π ex eodem; cetera ex Chandl. retinui: sed Maff. Π...ουσυν-νακωρος, Fourm. ΥΣΥΝΝΑΓΩΓΟΣ, Poc. Ι...ΥΣΛ. ΝΑΤΩΓΟΣ. Vs. 20. ΑΠΙ et ΙΔΗ, 21. ΣΙ et ΔΙ, 23. primum Ι, 24. ΟΣ ex Maff. 26. ΕΣ ex eodem; pro quo Fourm. Ε. ceteri lacunam. Vs. 41. P et Y ex Fourm. Maff. Poc., 42. Π ex Maff. 43. ΥΞ ex Fourm. et partim Poc., ΕΥΣ ex Maff. Ibidem paulo ante Fourm. Poc. Maff. ΑΠΙΟΣ. 44. ΤΕ ex

	ΑΓΑΘΗΙ	ΤΥΧΗΙ	
	ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΙΝΗΙΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ· ΒΗΣΕ		
	ΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙΤΑΟ ΠΛΑΒΑΛΕΡΙΘ		
	ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ· Η· ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ		
5	ΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΜΑΝ		5
	ΤΙΔΟΣ ΦΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ		
	ΤΙΜΗΣΑΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΣΙ		
	ΤΟΥΣ ΑΝΕΓΡΑΨΕΝ		
	ΣΦΗΤΤΙΟΙ		
10	ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ) ΠΙ		
	ΑΙ[Λ] ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ		
	ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ)		
	ΕΥΜΕΝΗΣ)		
	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ)		
15	ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΜΑΡΚΟΥ	Θ Ο Ρ Ι Κ Ι Ο Ι	
	ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΜΑΡΚΟΥ	ΜΕΜ· ΕΠΙΒΩΜΩ	
	ΑΝ· ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ	ΑΤΤΙΚΟΣ ΣΓΛΥΚΩΝΟΣ	10
	Β... ΛΙΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ	ΝΕΙΚΕΡΩΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ	
	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ		
20	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ	ΚΥΡΤΕΙΔΑΙ...	
	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ	ΑΓΑΘΩΝ ΦΟΙΒΟΥ	
	ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ	ΖΗΝΩΝ	
	ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ)		
	ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΕΥΜΕΝΟΥΣ		
25	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ)	ΕΡΜΕΙΟΙ	15
	ΝΗΡΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	Ε.. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ	
	ΡΟΥΦΟΣ)	ΕΚΟΡΝΗΛΙΑΝΟΣ	
	ΘΑΛΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ		
	ΙΟΥ· ΦΙΡΜΟΣ		
30	ΑΤΤΙΚΟΣ)	ΧΟΛΑΡΓΕΙΣ	
	ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ ΛΑΜΥΡΟΥ	Π..ΥΣ...ΝΑΓΩΓΟΣ	
	ΕΡΕ· ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ	ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	20
	ΑΙΛΙΟΣ ΘΕΟΤΕΙΜΟΣ	ΙΩΣΙΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	
	ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ	ΝΕΙΚΩΝ	
35	ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΜΟΣΧΟΥ		
	ΔΕΙΟΣ)		
	ΚΛΛΥΣΑΝΔΡΟΣ		
	ΑΙΣΙΤΟΙ		
	ΙΟΥ· ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ		
40	ΠΟΜ· ΔΑΔΟΥΧΟΣ		
	ΠΕΙ[Ν] ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ		
	ΜΕ[Μ] ΕΠΙΒΩΜ[Ω]		
	ΚΗΡΥΞ[ΒΟ]ΥΛΗΣ Κ[ΑΙΔΗ]ΜΟΥ[ΟΥ]ΛΠΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ ΒΗΣΑΙΕΥΣ		
	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ ΑΓΝΟΣ ΣΥΜΦΟΡΟΥΑΙ.		
45	ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣ Ω... ΣΙΜΑΧΟΣ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ		
	ΠΕΡΙΤΟΒΗΜΑ. Σ... ΤΑΜΙΑΚΟΣ		
	ΙΕΡΑΥΛΗΣ ΕΠΙΓ... ΡΟΚΛΟΥ		
	ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ[Ε]ΙCΙΔΟΤΟΣ)		
	ΕΠΙ[ΣΚΙΑ]ΔΟΣ Ι.....ΟΣ		

iisdem, ΛΗΣΚ ex Maff. Poc. Mox Maff. Δίος, ceteri ΑΓΝΟΣ; Fourm. ΣΥΝΦΟΡΟΥ; Poc. in fine ΛΙ, ex quo addidi Ι. 45. Ω ex Maff. Fourm.; pro primo Σ post... Maff. Κ; pro seq. Ι Fourm. Υ: omitto Pocockium. 46. Β ex Maff. primum Σ ex Fourm. Poc. 47. ΗΣ ex Maff. Dein Chandl. ΕΠΙ.....ΡΟΙ..ΟΥ, Maff. Έπιγ... Ρουφου, Poc. ΕΠΙΓ. ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ, Fourm. ΕΠΙΓ... ΡΟΚΛΟΥ Vs. 48. ΕΥΣ ex Maff. Fourm. Poc. dein Chandl. quod dedi, sed

Maff. ...Διοδοτος, Fourm. ...ΙCΙΔΟΤΟΣ, Poc. ...ΙΟΙΔΟΤΟΣ 49. ΠΙ ex Fourm. Poc. qui habet ΕΠΙΔΟΣΞ.....ΟΣ.

Ἀγαθὴ τύχη.

Ἐπὶ ἄρχοντος Τινίου Ποντικοῦ Βησεώς, στρατηγόντος ἐπὶ τὰ ὅπλα Βαλερίου Μαιερτίνου Μαραθωνίου, Ἡ πρυτανείας, ὁ γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Φιλούμενος Ἐρωτος Κεφαλῆθεν τιμήσας τοὺς συνάρχοντας καὶ τοὺς αἰσίτους ἀνέγραψεν.

- Σφήττιοι
- 10 Λυσιστρατίδης) πρεσβύτερος,
Αἴλ. Δημοσθένης,
Εὐφρόσυνος),
Εὐμένης),
Ἀπολλώνιος),
15 Ἐπίγονος Μάρκου,
Ἰπποκράτης Μάρκου,
Ἀν. Ἀριστείδης,
Β...λιος Ἀριστείδου,
Διονύσιος Ἀριστείδου,
20 Ἀσκληπιάδης Ἀριστείδου,
Ἀσκληπιάδης Προσδοκίμου,
Ἀβάσκαντος Ἀσκληπιάδου,
Λυσιστρατίδης),
Ἀγαθοκλῆς Εὐμένους,
25 Ἡρακλείδης),
Νηρέως Ἀλεξάνδρου,
Ῥούφος),
Θάλλος Διονυσόδωρου,
Ἰού. Φῆμος,
30 Ἀττικός),
Ποντιανὸς Λαμίρου,
Ἐρέ. Ἀσιατικός,
Αἰλῖος Θεότιμος,
- Θορίκιοι
Μέμ. Ἐπὶ Βωμῶν,
Ἀττικὸς Γλύκωνος, 10
Νείκερος Ἐπικτήτου.
- Κυρτεῖδαι
Ἀγάθων Φοῖβου,
Ζήνων [)]
Ἑρμειοι 15
Ἐρέ. Ἀπολλώνιος,
Ἐρέ. Κορνηλιανός.
- Χολαργεῖς
Π..... Συναγωγός?
Ἀριστείδης Διονυσίου, 20
Ζώσιμος Διονυσίου,
Νείκων [)]
Ἡρесьδαι
Διονύσιος [)]
- Διογένης Θεοφράστου,
35 Διονυσόδωρος Μόσχου,
Δεῖος);
Κλ. Λύσανδρος.
Ἀἴσιτοι
Ἰού. Ἱεροφάντης,
40 Πομ. Δαδοῦχος,
Πειν. Ἱεροκλήρυξ,
Μέμ. Ἐπὶ Βωμῶν,
Κήρυξ Βουλῆς καὶ δήμου Οὐλπίος Ἀττικὸς Βησαιεύς,
Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ δήμου Ἄγνος Συμφόρου Αι...
45 Ἀντιγραφεὺς Ὀνησίμαχος Λαμπτρέϊς,
Περὶ τὸ βῆμα Ταμιακός,
Ἱεραύλης Ἐπίγονος Πρόκλου,
Ἵπογραμματεὺς Εἰσίδοτος),
Ἐπὶ Σκιαδὸς Ζηνόβιος.

In hoc titulo formula initialis paulo immutata est; titulum ponit scriba senatorum, hoc est scriba prytanis: v. ad n. 190. Archon est Τεινῆιος s. Τινῆιος Ποντικός, non Τίβεριος, ut est ap. Cors. F. A. T. IV. Prolegg. p. xxiv. et p. 180. qui eum sine idonea causa Olymp. 236, 1. ponit, rectius in Indice circa eum annum dicens. De Ἐπώνυμῳ v. ad n. 190. 191. In demis sunt Κυρτεῖδαι (Hesychio Κυρτιάδαι, Ἀκαμαντίδης), Ἡρесьδαι (vulgo Εἰρесьδαι); in ceteris nihil memorabile.

193.

Ex alia parte eiusdem lapidis. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 199 sqq. et decem priores versus Wheler. Itin. ed. Brit. p. 386. Integram inscriptionem post Spon. dederunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 58 sq. n. 66. Chandler. P. II. n. 55. 4. p. 63. Ex Sponio Cors. F. A. T. II. p. 199 sqq.

[Textum vide in pag. seq.]

Fundus lectionis, ut in prioribus, est Chandlerianus textus; varietates hae notabiles. Vs. 1. ultimum I est ex Spon. Poc. 4. litterae IA ex Spon. Wh. 5. EIAS ex Spon. Wh. (Chandl. CIAΣ). 6. ultimum Σ ex iisdem (Chandl. C). In seqq. C omnibus locis ex Chandl. de industria retinui; Spon. et Poc. semper Σ. Col. I. vs. 14. dedi Sponianum; Chandl. CTAΦIAΩN, Poc. CTPAΦIAΩN. 31. Spon. ΦΛ. AMBAKXIOΣ 37. ultimum Y ex Spon. Poc. 39. Poc. CΩCIMOΣ, Spon. CΩCIMOΣ, Chandl. ut dedi. Post versum 40. posui lineam de meo, ut indicarem haec separanda esse. 41. Spon. ΠΑ... ΧΟC, Poc. YOC pro Chandleri . OC) 43. extr. Poc. IOYΛZHNOBIF; Chandl. quod vs. 43. extr. ex Poc. fatione posui, praebebat vs. 44. extr. Spon. neutro loco; sed in fine secundae columnae IOYΛ. ZHNOBIOΣ. 44. MMATEY ex Spon. Ibidem Poc. MYPΩOI. IO, Spon. MYPΩ.. Col. II. vs. 10. extr. Chandl. C, Wh. I, Spon. Poc. Σ. Vs. 11-13. siglae ap. Poc. turbatae; Chandl. et Spon. fere consentiunt, etsi non accurate. Vs. 18. Spon. Poc. omitunt YCOC, non male, item vs. 21. ultimum I. Vs. 22. YΛ est ex Spon. Poc. Spon. autem habet BOYΛHΣ, non recte; Poc. BOYΛEY, Chandl. BO[YΛ]EY^{HT}: ego deleui illud HΣ, quod Chandl. pro varia lectione vel coniectura adscripserat: nihili est enim manifestum. Vs. 23. formam Ω ex Chandl. retinui: Spon. Poc. Ω, ut solent parum diligentes

esse. Vs. 24. deest ap. Spon. Chandl. habet AICIT[OI], Poc. AICITAI. Vs. 26. alterum Δ ex Poc. Spon. X ex Spon. Vs. 28. extr. omnes MΩN. Vs. 34. Chandl. MHNOΔ[OTOΣ], Spon. MHNOΔO..., Poc. MHNOΔΩPO.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἐπὶ τοῦ μετὰ Τεινῆιον Ποντικὸν ἄρχοντα ἐνιαυτοῦ, ἡ πρωτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Πανδειονίδος φυλῆς τειμήσαντες αὐτοὺς καὶ τοὺς αἰτεῖτους ἀνέγραψαν.

Ἐπώνυμος Θεόπομπος Θαλάμου Παιανιεύς.

Παιανιεῖς

Στειριεῖς

10 Φλ. Ἀῤῥιανός, Γέλλ. Τειμόθεος, 10
Φλ. Πυρφόρος πρεσβύτερος, Φλα. Νεικόμαχος,
Φλ. Φιλότιμος, Θεόδωρος πρεσβύτερος,
Αἴλ. Καλλίας, Θεόδωρος νεώτερος.
Στα. Φίλων,

15 Κλ. Θεοδιανός,

Πρασιεῖς

Κλ. Ἀπολλώνιος,

Ἡρώδης Λεωνίδου. 15

Ἀντίλοχος),

Ἀγγελῆθεν

Δεῖος Πύθου,

Εἰσίδοτος Φήλικος,

Ἴωνικός Ἀβρωνος,

Μουσαῖος Διονύσου.

20 Ζώσιμος Ἀθηναῖος,

Μυρῆρινούσιοι

Ἐπαφρόδειτος Ἀθηναῖος,

Ἀρτέμων Εὐχαρίστου? 20

Θέων Διονυσίου,

Ταχίδιος Φαρνάκου?

Φοῖβος Κτησίου,

Γραμματεὺς βουλευτῶν

Εὐπορος Ἐρμώνεκτος,

Διονυσόδωρος).

25 Σαρπηδὼν Ἀντιόχου,

ΑΓΑΘΗ
ΤΥΧΗ

ΕΠΙΤΟΥΜΕΤΑΤΕΙ...ΙΟΝΠΟΝΤΙ		
ΚΟΝΑΡΧΟΝΤΑΕΝΙΑΥΤΟΥΗ ΠΡΥ		
5	ΤΑΝΕΙΑΣΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΠΑΝ	5
ΔΕΙΟΝΙΔΟΣΦΥΛΗΣΤΕΙΜΗΣΑΝΤΕΣΑΥ		
ΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΕΙΤΟΥΣΑΝΕΓΡΑΨΑΝ		
ΕΠΩΝΥΜΟΣΘΕΟΠΟΜΠΟΣΘΑΛΑΜΟΥΠΑΤΑ		
ΠΑΙΑΝΕΙΣ ΣΤΕΙΡΙΕΙΣ		
10	ΦΛΑΡΡΙΑΝΟΣ	10
ΦΛΠΥΡΦΟΡΟΣ Π		
ΦΛΦΙΛΟΤΕΙΜΟΣ		
ΑΙΛ' ΚΑΛΛΙΑΣ		
ΣΤΑΦΙΛΩΝ		
15	ΚΛΘΕΥΔΙΑΝΟΣ	15
ΚΛ' ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ		
ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ)		
ΔΕΙΟΣΠΥΘΟΥ		
ΙΩΝΙΚΟΣΑΒΡΩΝΟΣ		
20	Ι[Ω]ΣΙΜΟΣΑΘΗΝΑΙΟΥ	20
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΑΘΗΝΑΙ		
ΘΕΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ		
ΦΟΙΒΟΣ ΚΤΗΣΙΟΥ		
ΕΥΠΟΡΟΣΕΡΜΩΝΑΚΤΟΣ		
25	ΕΑΡΠΗΔΩΝΑΝΤΙΟΧΟΥ	25
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣΠΟΛΥΜΝΗ		
ΚΟΡΥΜΒΟΣ)		
ΤΡΥΦΩΝΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ		
ΘΕΟΦΙΛΟΣ)		
30	ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΙΣ	30
ΦΛΑΜΒΑΚΧΙΟΣ		
ΕΥΠΟΡΟΣ)		
—ΙΡΟΚΛΕΙΔΗΣΜΗΤΡΩΔ		
ΗΛΙΟΔΩΡΟΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣ		
35	ΑΡΤΕΜΩΝ)	35
ΠΡΕΙΜΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ		
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣΝΟΥΜΗΝΙΟΥ		
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣΕΙΣΙΔΟΤΟΥ		
ΖΩΣΙΜΟΣΕΙΣΙΔΟΤΟΥ		
40	ΠΕΙΝΑΡΙΟΣΦΙΛΗΜΩΝ	40
ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣΠΑ. ΙΛ. ΟΣ) ΕΡΕΙΚ		
ΠΕΡΙΤΟΒΗΜΑΚΟΡΜΕΝΕΣΘΕΥΣ		
ΙΕΡΑΥΛΗΣ... ΟΝΟΣΕΠΙΣΚΙΑ[ΔΟΣ]ΙΟΥΛΖΗΝΟΒΙΟΣ		
ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΜΥΡΩΝ		

Ἀφροδείσιος Πολυμνήστου,
Κόρυμβος),
Τρύφων Ἐπαφροδείτου,
Θεόφιλος).
30 Κυδαθηναίης
Φλαμ. Βάνχιος,
Εὐπορος),
[Μητ]ροκλείδης? Μητροδώρου, Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ
Ἡλιόδωρος Ἀρτέμωνος,
35 Ἀρτέμων),
Πρεῖμος Ἀλεξάνδρου,
Ἀἰσιτοὶ
Ἰού. Ἱεροφάντης,
Πομ. Δαδοῦχος,
Πειν. Ἱεροκῆρυξ,
Μέμ. Ἐπὶ Βωμῶν,
Κῆρυξ Βουλῆς καὶ δήμου 30
Ἐρως Νεικαγόρου,
Ἄντιγραφεὺς Π. Ἀκίλιος)
Ἐρεικεὺς,

Ἀντίγονος Νουμηνίου,
Ἀφροδείσιος Εἰσιδότου,
Ζώσιμος Εἰσιδότου,
40 Πεινάριος Φιλήμων.
Περὶ τὸ βῆμα Κορ. Μενε-
σθεύς,
Ἱεραύλης ... ονος,
Ἐπὶ Σκιαδὸς Ἰούλ. Ζηνόβιος,
Ἵπογραμματεὺς Μύρων.

Eponymum Theopompum Thalami f. Paeanien-
sem falso inter Archontes rettulit Corsin. F. A. T. II.
p. 201. T. IV. p. 180. Aisitorum nomina perturba-
vit idem T. II. p. 202. 203. quorum rationem docui
ad n. 190.

,,Στῆ Μαρούση", ex schedis Fourmonti.

ΕΠΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΣΜΕΝΟΥ	
ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΡΙΠΠΟΥ ΤΑΙΟΥ Γ' ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΟΙ	
ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΑΤΤΑΛΙΔΟΣ ΦΥΛΗΣ ΤΙΜΗΣΑΝΑΣ	
ΤΕΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΣΙΤΟΥΣ ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ	
5	ΕΠΩΝΥΜΟΣ ΕΠΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΑΘΜΟΝΕΥΣ 5
ΣΟΥΝΙΕΙΣ	
ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΠΑΤΛΘΕΟΦΙΛΟΣ	
ΙΕΡΕΥΣ ΕΥΦΡΑΝΩΡ	
10	ΠΑΤΛΦΛΙΔΡΟΣ 10
ΕΥΔΟΞΕΥΣ)	
ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ	
ΕΥΚΑΡΠΟΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ	
ΔΗΜΟΣΘΗΝΗΣ)	
15	ΤΕΡΨΙΛΛΟΣ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ 15
ΤΡΥΦΩΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ	
ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΕΙΦΙΛΟΥ	
ΕΥΠΟΡΟΣ ΚΑΡΠΟΔΩΡΟΥ	
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)	
20	ΧΑΛΒΙΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ 20
ΤΑΞΙΚΛΗΣ ΠΡΟΤΟΓΕΝΟΥΣ	
ΠΒΚΑΠΑΡΑΜΟΝΟΣ	
Α. ΜΟΥΣΙΟΙ	
ΑΛΛΑΡΧΙΟΣ ΣΣΕΥΗΡΟΣ	
25	ΑΛΛΑΡΧΙΟΣ ΚΑΙΡΑΝΤΟΣ 25
ΑΛΛΗΙΟΣ ΑΠΤΙΓΟΝΟΣ	
ΤΥΡΜΕΙΔΑΙ	
ΒΕΡΝΗΚΗΔΗΣ ΔΟΗΝΑΙΟΥ	
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΑΓΝΟΣ) Ν	
30	ΑΙΣΙΤΟΙ 30
ΙΟ... ΙΕΡΟΦΑΝΤ	
ΙΛΛΟΥΧΟΣ	
Μ. ΠΙΓ ΜΩ	
..... ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΛΕΚΕΣΙΔΗΜΟΣ	
35 ΟΥΑΣΚΛΗ ΠΙΑΔΗΣ 35
..... ΕΥΣ	
Ι..... Ο..... Ν... ΛΙ..... ΝΙΣΙΟΥ	
Α..... Σ... ΙΙΝΑΙΟΣ ΕΝΟΔΟΥ	
ΙΞ..... ΟΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΕΠ. Λ. ΥΡ. ΕΠΟΥ	
40	ΕΠΙ..... ΕΡΜΕΙΑΣ) ΑΤΙΝΙΕΥΣ 40
ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΜΥΡΩΝ) ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ	

Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθηνοδώρου τοῦ Ἀσμένου, τοῦ καὶ Ἀγρίππου, Ἰταίου, Γ' πρυτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰσίτους ἀνέγραψαν.

Ἐπώνυμος Εὐπορος Ἀθηναίου Ἀθμονεύς.

Σουνιεῖς

Ἀθμονεῖς

Ἐξηγητὴς Πρ. Αἴλ. Θεόφιλος, Ἐλευσίνιος Σωτίωνος,

Ἱερεὺς Εὐφράνωρ, Λεωνίδης Σωτίωνος,

10 Πρ. Αἴλ. Φαῖδρος, Ἀμώμητος Δημητρίου,

Εὐδοξεύς, Δημήτριος Ἀμωμήτου, 10

Εὐτυχίδης Φιλοκράτους, Εἰρήναιος Ἐπικτήτου,

Εὐκαρπὸς Φιλοκράτους, Συμφέρων Ἐπικτήτου,

Δημοσθένης, Κλ. Φίλητος,

15 Τέρψιλλος Ἀντιφώντος, Διοκλῆς Διονυσίου,

Τρύφων Πραξιτέλους,

Χρῆστος Δειφίλου,

Εὐπορος Καρποδώρου,

Διονύσιος),

20 Α. Ἀλβίος Εὐκάρπου,

Ταξικλῆς Πρωτογένους,

Τιβ. Κλ. Παράμονος.

Ἄγνος),

Κλ. Νίγερ,

Ἀντίσχος,

Αὐρ. Ἀμμώνιος,

Αὐρ. Δάμας,

Ἀπολλώνιος Διονυσίου? 20

Ἀμέριμνος?

Δεΐδιος Ἀθήναιος,

Γενέθλιος Ἀντίσχου,

... κλῆς Διονυσίου.

Ἀλιμούσιοι

Μάρκιος Σεύρης,

25 Μάρκιος Καιράνιος?

Κοι.....

Στέφανος Διονυσίου,

197.

In monte Anchesmo, ad ecclesiam D. Georgii; ex schedis Fourmonti et editis exemplis Sponii Itin. T. III. P. II. p. 177. ac Dodwelli Itin. T. I. p. 515. Ex Sponio dedit Vandal. Diss. Antt. et Marm. ill. VI. p. 492.

ΙΩΝΟ
ΙΤΟΙ
ΒΟΥ[Λ]ΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ
ΟΣΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
5 ΙΕΡ[Ο]ΦΑΝΤΗΣ
ΙΕΡ[Ο]ΚΗΡΥΞ
ΙΟΣΔΑΔΟΥΧΟΣ
ΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ

Vs. 1. omittitur apud Spon., vs. 2. ap. Fourm.
Vs. 3. ΒΟΥ est ex solo Dodw. Vs. 5. Dodw. male

ΘΕΟΦΑΝΤΗΣ, quod nimium liberaliter nuper in lexicorum supplementis positum est; supplevit, quod verum est, iam Vandal. Vs. 7. I omittit Fourm. Vs. 8. omittit Spon. Dodwellus habet ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ, Fourm. ΣΡ....ΚΑΙ. Vs. 3. est κήρυξ βουλῆς καὶ δήμου, Pallenensis ille ut videtur; deinde Hierophantes, Hieroceryx, Daduchus. Succedit γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου: ceteri deficiunt.

198.

In rupe prope Psyttaliam in continente, ex adverso insulae Mikri-Kyra, grandibus litteris. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 67.

ΟΙΠΡΥΤΑΝ Ε ΤΗΣ
ΙΠΠΟΝΤΙΔΟΣΦΥΛΗΣ...Λ...Ε...Ρ
ΕΧΣΕΒΗΣΑΝΤΕΣΤΗΝΘΕΟΝΑΥΤΟΥΣΑΝΕΓΛΥΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΜΥΤΡΟΔΩΡΟΥΕΤΥΧΔΗΟΔΙΑΙΟΣ
5 ΘΑΛΑΜΟΣΕΥΚΑΡΠΙΔΗΣΙΕΒΟΥΑΟΡΟΠΙΣΙΟΣ
- - - - - Γ - - - - -
- - - - - ΠΕΙΡΕΕΝ...Α
- - - - - ΡΙ

Οἱ πρυτάνεις τῆς Ἰπποδωντίδος φυλῆς
εὐσεβήσαντες τὴν θεὸν αὐτοὺς ἀνέγραψαν.
Ἀπολλώνιος Μητροδώρου
Θάλαμος, Εὐκαρπίδης Ἰέρου, Ἀφροδίτιος etc.

199.

Athenis in domo privata. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 70.

ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
ΑΝΕΘ
ΠΑΙΑΝΙΕΙΣ ΑΓΓΕΛΕΙΣ
5 ΣΤΡΑΤΩΝΙΔΗΣ ΘΕΟΓΕΝΗΣ
ΔΗΣΣΩΣΙΓΕ ΕΡΕΟΦΙΛΟΥ 5
ΝΟΥ ΜΕΛΗΤΟΣ ΜΕ
ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝ ΝΕΣΤΡΑΤΟΥ
ΘΕΜΙΩΝΟΣ ΝΙΚΙΑΣ ΧΑΙΡΕ
ΑΘΕΟΜΝΗΣ ΛΕΙΔΟΥ
10 ΤΟΣ ΔΙΩ ΜΥΡΡΙΝΟΥ 10
ΝΟΣ ΣΙΟΙ
ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ
ΑΡΧΙΚΛΕΙ ΑΡΙΣΤΟΔΑ
ΔΟΥ ΜΑΝ...
15 ΘΕΟΔΟΤΟΣ ΣΟΣΙΓΕΝΗΣ 15
ΑΝΤΙΦΑΤΟΥ ΣΟΣΙΓΕΝΟΥ
ΑΛΚΙΜΑΧΟΣ ΤΥΦΑΝΗΣ
ΑΝΔΡΩΝΟΣ ΑΝΤΙΜΕ
ΛΟΥΣ
20 ΛΙΝΟΥ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ 20
ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ ΕΥΘΥΚΡΑ
ΤΙΜΟΣΤΡΑ ΤΟΥ
ΧΙΟΝΙΣ ΔΗ...ΧΙΑΣ ΕΥ
25 ΜΟΣΤΡΑΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΥ 25
...ΕΤΕΑΝΔΡΟΣ ΣΤΕΙΡΙΕΙΣ
ΑΡΜΑΝΤΙ...ΙΝΙΑΣ ΔΕΙ
ΔΟ...ΝΟΚΡΑΤΟΥ
...ΟΝΟΥΛΙΔΑ ΣΩΠΥΡΟΣ ΚΡΑ
30 ΧΑΙΡΕΑΣ ΜΕ ΧΑΡΙΑΣ ΑΡΙΣ 30
ΛΗΣΙΠΠΟΥ ΤΟΚΛΕΟΥ
Ο ΑΘΕΝ...
...ΟΔΗΜΟΣ ΛΥΣΑΝΙΑΣ
35 ΔΕΙΚΙΡΟΥ ΑΡΙΣΤΟ
ΚΛΕΙΔΟΥ 35
...ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ
...ΑΡΙΣΤΟ
ΠΡΑΣΙΕΙΣ ΚΛΕΙΔΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΝΗΣΑΡΧΟΣ
40 ΑΡΙΣΤΟ ΤΙΜΟΣΤΡΑ 40
ΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ
...ΧΑΡ...ΡΥΣ ΕΥΦΙΔΗΜΟΣ...
...ΑΤΟΥΣ
ΔΟΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΟΥ
ΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Ἰπανδιονίδος πρυτάνεις ἀνέθεσαν.
Παιανιεῖς Ἀγγελεῖς
Στρατωνίδης Θεογένης
5 Σωσιγένου, ... οφίλου, 5
Πραξίας Μέλητος
Ἀνθεμίωνος, Μενεστράτου,
Θεόμνηστος Νικίας
10 Δίωνος, Χαιρεκλείδου.
Ἀρχίδαμος Μυρρίνουσι 10
Ἀρχικλείδου, Πολυδάμας
15 Θεόδοτος Ἀριστοδάμαντος,
Ἀντιφάτου, Σωσιγένης 15
Ἀλκίμαχος Σωσιγένου,
Ἀνδρωνος, Ἀντιφάνης
Λύσιππος Ἀντιμέλους,
20 Φιλίνου, Εὐθυκράτης 20
Ἀντιγένης Εὐθυκράτου,
Τιμοστράτου, ... χίας
Χιόνις Εὐκλείδου.
25 Δημοστράτου, Στειριεῖς 25
Ἐτέανδρος Δεινίας
Χαρμαντίδου, Δεινοκράτου,
... Σώπυρος
30 Χαίρεας Κρατύνοντες,
Μελισίππου. Χαρίας 30
Ἄριστοκλέους.
...
35 ... Λυσανίας
... Ἀριστοκλείδου, 35
... Κλεομήδης
... Πρασιεῖς Ἀριστοκλείδου,
Ἀριστοκλῆς Μνήσαρχος
40 Ἀριστοκλείδου, Τιμοστράτου, 40
... Εὐφύδημος
...
δοθέντες ὑπὸ τῆς βου-
λῆς καὶ τοῦ δήμου.

Titulus mutilatus est: non enim integer prytanum numerus. Posui autem fere in fine catalogorum, quod minus diserta prytanum recensio; ceterum videtur reliquis antiquior esse, quum nec Romana nomina insint, et Oa nondum Adrianidis sit: v. ad n. 275.

200.

Olim Salamine, ad vicum Ampelaki; nunc Parisiis in Museo regio, catal. Clarac. n. 604. e collectione Choiseuliana. Octo priores versus edidit Villosionus Mem. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 342. Nos integrum titulum edimus ex schedis Villosioni Bekkerianis et schedis Müllerii.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΑΓΩ
ΝΟΘΕΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΕΠΙ ΦΙΛΟΠΑΠ
5 ΠΟΥ ΚΑΙ ΛΑΙΛΙ
ΑΝΟΥ ΟΙΔΕ ΗΛΘΟΝ
ΤΗΣ ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
ΚΗΦΕΙΣΙΕΙΣ ΛΑΜΠΤΡΕΙΣ
10 .ΕΟΓΕΝΗΣ) ΓΑΙΟΣ,
ΤΑΜΙΑΣ(-) ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ,
ΔΙΟΔΩΡΟΣ(Η) ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ(Η)
ΔΙΟΔΩΡΟΣ) ΝΕΙΚΗΣΑΕΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΚΛΗΣ
15 ΠΑΤΡΟΦΙΛΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ(Η)
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ) ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ) ΗΡΑΚΛΙΔΗΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΕΥΩΝΥΜΕ.
20 ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΔΗΜΕΑΣ)
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΙΛΕΙΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΝΑΓΥΡΑΣ
ΑΒΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΠΙ ΤΑ ΟΠΛΑ
25 . . ΛΙΜΑΧΟΣ) ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
.. ΒΛΗΤΗΣ ΦΙΛΗΤΟΣ
.. ΕΝΙΣΚΟΥ ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ
ΠΕΡΙ ΤΟ ΒΗΜΑ
ΟΥΛΩΝ ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣ
30 ΦΥΛΑΣΙΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΥΘΗΣ)
ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΣ
ΓΟΥΡΓΟΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΣΚΙ
ΑΣ ΚΛΗΠΑΣ

Variant litterae ω, Ω, et Ε, Ε. Vs. 5. ΠΟ omittit Müll. Ibidem Villos. in edito omittit primum Λ. Vs. 12. 13. Ω ex Müll. (Villos. Ο). Vs. 14. ultimum Γ ex Müll. Vs. 15. init. Villos. Τ pro Π. Vs. 16. Müll. ΑΝΤΙΟΧΟΣ. Vs. 19. Müll. ΕΥΩΝΥΜΟ. Vs. 25. Müll. ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ. Vs. 33. primam litteram omittit Müll.

Ἀγαθὴ τύχη.
Ἀγωνοθέτου Κλαυδίου Ἀντιόχου, ἐπὶ Φιλοπάππου [τοῦ] καὶ
Α. Αἰλιανοῦ, οἶδε ἤλθον τῆς Ἐρεχθείδος πρυτάνεις.

Κηφεισιεῖς.	Λαμπτρεῖς
10 Θεογένης),	Γάιος,
Ταμίας),	Φιλαθήναιος,
Διόδωρος πρεσβ.	Ἀντίγονος νεώτ.
Διόδωρος),	νεικήσας ἔπος,
Ἀπολλώνιος,	Διονυσόκλης,
15 Πατρόφιλος,	Ἀντίγονος πρεσβ.
Ἀφροδείσιος,	Ἀντίγονος,
Ἀφροδείσιος),	Διονύσιος,
Φιλόδημος),	Ἡρακλίδης.
Ἀσκληπιάδης,	Εὐωνυμεῖς
20 Διονυσόδωρος,	Δημέας),
Δημόστρατος,	Φιλεῖνος.
Ἀπολλώνιος,	Ἀναγυράσιοι
Σαβῖνος.	Ἀλέξανδρος.
Στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα	
25 [Καλ]λίμαχος Λαμπτρεῖς,	
Αὐλητὴς Φίλητος	
[Παρμ]ενίσκου Κολωνῆθεν,	
Περὶ τὸ βῆμα	
Οὐλῶν? Μοιραγένοιο	
30 Φυλάσιος,	
Στρατηγὸς Πύθης)	
Προσπάλτιος,	
Λειτουργὸς ἐπὶ τὴν Σκιάδα	
Ἀσκληπῆς.	

Hic titulus archonte *Philopappo*, qui etiam *L. Aelianus*, occasione ludorum exaratus est, in quibus Antigonus prytanis *epico carmine* vicit: praestabat tamen eum inter catalogos prytanum referre. Nomen archontis est duplex: haud rara autem duplicia nomina. Prytanes non omnes sunt, sed alii venerant, alii non. Inde a vs. 25. qui enumerantur, non necessario omnes Erechtheidis tribules sunt: casu talis est στρατηγὸς ὁ ἐπὶ τὰ ὅπλα; ceteri sunt Aisiti non tribules (de quibus v. ad n. 190.), exceptis στρατηγῶ vs. 31. qui qualis sit nescio (est vero Acamantidis tribulis), et Tibicine, qui Aegeidis est (v. n. 115. 183.). Ille Moeragenis filius redit infra n. 305.

201.

Enneaprygis, in ecclesia D. Petri; ex schedis Fourmonti.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 1. fortasse οἱ πρυτάνεις. Vs. 3. maioribus litteris. Vs. 4. fortasse Ἐπώνυμος, certe non scripserim ἀγαθὴ τύχη τῶν ἡμετέρων. Nomina vides
vs. 15. Μάτρων,
Ἀγαθήμερος,
Εὐφραν..
Θεόφραστος,

Εὐτύχης.
20 Εὐπόρος,
.....
Συμφέρων,
Εὐτυχ.....
Vs. 24. videtur esse Ἀρωγὸς λειτουργ[γός].
T t 2

ΟΙΠΕΝΤΑΗ
ΚΟΛΑΜΙΑΣ

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΤΩΝΥΞ...ΤΣΟ
5 . . . Ο
..ΥΣΤΕΕΛ
/ΥΚΤΕΕ
ΠΑΤΗΡ
CΠΟΕΟΟΙΑ
10 ΟΠ.Ω.ΔΕ
.
. . . ΝΜΟΣ
. . ΔΟΤΟΣ
ΠΕΤΡΕΥΣ
15 ΞΑΤΡΩΝ
ΑΓΑΘΗΞΕΡΟΣ
ΕΥΦΡΑΝΤΑ
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟ
ΕΥΤΥΧΗΣ
20 ΕΥΠΟΡΟΣ . . . ΓΕΥΧΩΣ
ΦΛΥΣΤΕ
ΣΥΜΦΕΡΩΝ
ΕΥΤΥΧΕΟΧΑΡΙΧΑΣ
ΑΡΩΓΟΣΛΕΙΤΩΡ

202.

Fragmentum columnae marmoris candidi, quod Fauvel repperit in Piraeo, coll. Choiseul. catal. Dub. n. 196. nunc in Museo regio catal. Clàrac. n. 624. Ediderunt Dubois. l. c. Dodwell. Itin. T. I. p. 420. Nobis transcripsit Müllerus. Marmor hoc aliam olim antiquiorem inscriptionem continebat; est igitur *rescriptum*.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΝΤΙΓΟΝΟΥΟΙΔΕΗΡΞΑΝΤΗΝ
ΠΡΩΤΗΝΕΞΑΜΗΝΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥ
ΛΗΣΧΑΡΜΕΝΙΔΗΣΣΩΣΙΠΠΟΥ.ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
ΑΡΙΣΤΩΝΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΚΛΕΟΔΗΜΟΣΚΛΕΟ
5 ΔΗΜΟΥΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΣΩΤΑΔΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΙ
ΕΥΦΙΛΗΤΟΣΚΛΕΟΦΡΑΔΟΥΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ
ΣΩΤΙΧΟΥΦΙΛΙΝΟΣΠΡΩΤΟΜΑΧΟΥΕΠΙΤΥΝ
ΧΑΝΩΝΑΘΗΝΙΩΝΟΣΤΙΜΟΚΛΗΣΣΑΤΥΡΟΥ
ΦΙΛΙΝΟΣΑΝΤΙΜΕΔΟΝΤΟΣΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Vs. 1. ΗΡΞ ex solo Müllero est. Vs. 2. Dub. ΓΡΑΜΑΤΟΥΣ, Dodw. ΓΡΑΜΜΑΤΟΙΕΣ. Vs. 3. ΙΠ ΠΟΥ. ex Dodwello solo: ceteri lacunam habent ut vs. 1. Vs. 4. Müll. ΚΛΕΟΦΡΑΔΟΣ (p. Κλεόδημος). Nomina sunt iunctim scripta.

Ἀρχοντας Ἀντιγόνου οἶδε ἦρξαν τὴν πρώτην ἐξάμηνον·
Γραμματεὺς Βουλῆς

Χαρμενίδης Σωσίππου.

Πρυτάνεις

Ἀρίστων Ἀρτεμιδώρου,

Κλεόδημος Κλεοδήμου,

Ἀφροδίσιος Σωτάδου.

Στρατηγοὶ

Εὐφίλητος Κλεοφράδου,

Ἐπαφρόδιτος Σωτίχου,

Φιλῖνος Πρωτομάχου,

Ἐπιτυγχάνων Ἀθηνίανος,

Τιμοκλῆς Σατύρου,

Φιλῖνος Ἀντιμέδοντος.

ὑποστράτηγος

.....

Haec inscriptio et quattuor sequentes eiusdem non modo argumenti sed aetatis sunt: unde plurima nomina, immo plurimi homines ipsi in illis redeunt. Ita habentur Κλεόδημος Κλεοδήμου n. 202. 205. Ἐπαφρόδειτος Σωτίχου n. 202. 205. Φιλῖνος Ἀντιμέδοντος n. 202. 203. Ἰερώνυμος Παναίτου n. 203. 204. Ἀναξίδεμος Ἡφαιστίωνος n. 203. 204. Πολύξενος Λυσιμάχου n. 203. 205. Atque hinc suppleri multa nomina et emendari potuerunt; alia non explevi, quod in singulis erat, quod me retineret. Quae supplevi vel emendavi, haec sunt: Ἀρίστων Ἀρτεμιδώρου n. 204. ex n. 202. Δωρόθεος Σώτου n. 204. ex n. 202. Εὐμένης Νικίου n. 204. ex n. 206. Ἐστιαῖος Ἐπάλκου n. 204. 205. 206. aliud ex alio, Σίμου τοῦ Εὐκράτου n. 205. ex n. 204. Ἐπιτυγχάνων Φιλίνου n. 205. ex n. 202. Λεωνίδης Φιλίνου n. 205. et Λεωνίδου τοῦ Φιλίνου n. 206. ex n. 203. 204. et alterum ex altero, Ζήνων Ζήνωνος n. 206. A. ex n. 206. B. et 203. 204. Σωτίχου dedi pro Σωτίχου n. 205. ex n. 202. Porro n. 204. dedi Φιλοφῶν ex n. 205. et Δράκων Ἰερωνύμου n. 204. ac Φιλῖνος Πολύξενου n. 206. ex inversis Ἰερώνυμος Δράκωντος n. 205.

et Πολύξενος Φιλίνου n. 203. N. 205. A. Πολυμνήστου dedi ex n. 205. B. et ibidem A. B. Μένιππος Κλεοστράτιδος collata utraque parte. Praeterea plures sunt eorundem patrum, plures earundem familiarum. Indices sunt septem, archontes hi:

- n. 202. Antigonus,
- 203. Diophobus,
- 204.
- 205. A.
- B. Simus Eucratis f.
- 206. A.
- B. Leonides Philini f.

quorum nullus notus est: Simus Eucratis f. eiusdem videtur familiae esse atque ille Simus Epicratis f., quem n. 115. restituimus, Aethalides. Genus scripturae novicium: nec nomina ipsa, certe ex parte, remotiorem aetatem spirant; formae etiam Περγένου, Ἀπολλοφάνου, Εὐθυκράτου etc. sunt noviciae: cf. ad n. 45. et passim, quae exempla omnia mediae aetatis sunt. Romanum tamen nomen unum tantum habetur Αἰμύλιος Αἰμυλίου n. 204. neque id Imperatorium sed a Macedoniae domitore petitur: quodsi hi tituli Imperatorum aetate scripti essent, plura haud dubie Romana eaque Imperatoria haberentur. Praeterea inscriptiones hae in fragminibus columnarum, partim ne politis quidem accurate partim rescriptis, exaratae sunt (n. 202. 203. 205. 206.), et in Piraeo repertae, quem Sulla vastavit (Meurs. Pir. c. VIII.): quid igitur, si hi tituli post Athenas a Sulla captas, ad incitas redacta republica necdum ab Imperatoribus recreata, scripti sunt? Qui quidem a legitima Atticae reipublicae forma tantopere abhorrent, ut, nisi Athenis reperti essent, ne pro Atticis quidem agnosci potuissent: vix enim quidquam Attici moris inest. Quis enim unquam audivit Athenis alios magistratus priori, alios posteriori semestri functos esse munere? quis tres senorum mensium prytanes, sex praetores, unum vel duos semestres gymnasiarchos, tres astynomos, unum semestrem agonotheten, tres praetores, tres logistas, in vetere novit republica? quis non tribuum demorumque nomina, quae vel Imperatorum aetate perdurabant, ne verbo quidem memorata esse mirabitur? Agoranomi bini reperiuntur sane n. 313. sed ibi tamen legitimum Senatus ordinem, e sexcentis senatoribus compositi habes, qui non convenit cum ternis prytanibus. Quae quum ita sint, quoniam in Piraeo quidem haud dubie nunquam separata ab Athenis respublica, ad quam referre hos titulos possis, constituta est, non dubito eos post Athenas a Sulla captas scriptos esse, abolita vetere republica, quae post annorum nescio quot intervallum restituta sit. Neque enim ad ea provocaverim, quae de turbata vel ante Sullam Attica republica narrat Athenion in oratione ap. Athenaeum lib. V. Superest, ut de magistratibus his semestribus paucis mo-

neamus. Post archontem annum habes semestrem γραμματεία βουλῆς: γραμματεὺς βουλῆς sane vetustum nomen; sed fuerunt Athenis plures in Senatu scribae, de quibus suis locis diximus, quum his in titulis unus sit scriba. Sequuntur terni singulis locis prytanes. Adduntur praetores seni n. 202. 203. 204. sed quattuor n. 205. B. n. 206. B. His additur unus ὑποστράτηγος n. 202. 203. 206. B. sed deest is n. 204. (neque enim restituendo spatium sufficit) et 205. B. Post eum habentur gymnasiarchi duo (n. 203. 204. 205. A.) vel unus (n. 205. B. 206. B.): in vetere republica gymnasiarchia non magistratus fuit, sed liturgia, Imperatorum aetate magistratus menstruus. Sequuntur unus ταμίης, unus τραπεζίτης, qui non est veteris reipublicae. Dein habes astynomos tres, nisi quod n. 206. B. hi videntur sub finem enumerati esse: in vetere republica amplior fuit numerus. Suid. v. Lex. Seg. p. 455. δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει. Idem habet Harpocraton ex Aldi, Maussaci et Gronovii editionibus, non discrepante cod. Vrat. δέκα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν (ἐν) Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει. Hos secutus sum Oec. civ. Ath. T. I. p. 218. Contra Meierus meus Proc. Att. T. I. p. 89. 93. ex Blancardiano Harpocrate viginti refert astynomos fuisse, quindecim urbanos, et in Piraeo quinque: quod nescio unde Blancardus petierit, nisi ex coniectura. Post hos est unus ἀγωναθέτης, qui n. 206. B. post agoranomos demum infertur. Praetores succedunt tres, totidemque logistae; sed hi olim decem fuerunt. Agoranomi bini sunt, n. 206. B. ante agonotheten collocati: totidem sunt n. 313. Claudii Imp. aetate, ut videtur: olim deni quotannis fuerunt, quini in Piraeo, totidem in Urbe, auctore Harpocr. v. Hunc numerum iam olim posui Oec. civ. Ath. T. I. p. 52. quod reprehendit Meierus Proc. Att. I. p. 89. idem apposis Harpocratonis verbis docens vicos fuisse, quinos in Piraeo, quinos et denos in Urbe. Nempe Meierus Blancardiana Harpocratonis editione usus est, cuius fides suspecta: Aldus, Maussacus, Gronovius atque ut videtur cod. Vrat. praebent quod ego secutus sum: πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, πέντε δὲ εἰς ἄστυ. Ultimi sunt εἰσαγωγεῖς tres. In vetere republica nullus est εἰσαγωγέων magistratus proprius; sed quicumque iurisdictionem habent magistratus, sunt causarum ad se pertinentium εἰσαγωγεῖς. Pollucis (VIII, 93.) errorem notarunt Hudt-walcker. de Diaet. p. 70. Heffter. de ord. indicior. Att. p. 16. Denique quum horum magistratuum plurimi antiquitus sorte creati essent, contra hi, qui in his titulis recensentur, sunt manifesto ex optimatibus ἀριστίνδην electi, quum prope semper iidem et ex iisdem sint familiis.

Fragmentum columnae Athenis deportatum, ex collectione Choiseuliana, catal. Dub. n. 193. nunc in Museo regio catal. Clarac. n. 562. Ex schedis D. St-Martin et Mülleri. Lapis non accurate politus, antequam inscriptio exararetur: in averso latere magna fuit inscriptio nunc oblitterata. Inter nomina singulorum hominum exigua spatia relicta sunt, non tamen inter nominativos et genitivos. De singulis v. ad n. 202.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΟΦΟΒΟΥ ΟΙΔΕ ΗΡΞΑΝΤΗΝ
 ΠΡΩΤΗΝ ΕΞ ΑΜΗΝΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ [ΒΟΥΛΗΣ
 ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΠΡΩ
 ΤΟΜΑΧΟΣ ΠΡΩΤΟΜΑΧΟΥ ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΦΙΛΙ
 5 ΝΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΣΣΩΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΠΟ
 ΛΥΞΕΝΟΣ ΦΙΛΙΝΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΗΦ[Ω]ΔΟΥ
 ΠΕΡΙΓΕΝΗΣ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥ
 ΣΟΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΠΑΝΑΙ
 ΤΟΥ ΖΩΣΙΜΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
 10 ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ ΑΤΑΡΒΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ
 ΣΚΥΛΑΞ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ΤΥ
 ΧΑΝΔΡΟΥ ΤΑΜΙΑΣ ΖΗΝΩΝ ΖΗΝΩΝΟΣ
 ΤΡΑΠΕΖΕΙΤΗΣ ΞΕΝΟΠΛΟΣ ΣΙΜΟΥ
 ΑΣΤΥΝΟΜΟΙΑΝΑΞΙΘΕΜΙΣ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΧΑΡΙ
 15 ΔΗΜΟΣ ΩΦΕΛΙΩΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΠΕΡΙΓΕΝΗΣ ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΥ ΠΡΑ
 ΚΤΟΡΕΣ ΘΕΟΔΩΣΙΟΣ ΠΡΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΙΝΟΣ ΑΝΤΙ
 ΜΕΔΟΝΤΟΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΛΟΓΙΣΤΑΙ
 ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΤΥΣ
 20 . . . ΑΡΣΥΝΩΝ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΑΓΟ[ΡΑ]ΝΟΜΟΙ
 . . . ΗΣΑΝΤΙ ΦΩΝΤΟΣ . . . ΘΑΛ
 ΓΕΙΧ

Fundum lectionis constituit Mülleri apographum; litterae sunt quas dedi, nisi quod pro K est K. Incertae sunt litterae vs. 3. extr. ΠΡΩ, vs. 4. extr. ΦΙΛΙ, vs. 6. ultimum Φ, quod non habet alterum apographum. Vs. 12. Müllerus ΙΗΝΩΝΖ etc. sed Mart. ΖΗΝΩΝΖ. Vs. 13. alterum Π ut incertum notatur, item Ω vs. 17. in cuius versus fine alterum apographum habet ΑΝΤΙΑ. Ex eodem vs. 19. addidi ultimum Σ, et vs. 20. ultima ΑΓΟ, vs. 21. ultimum Λ, et vs. 22. quattuor litteras.

* Ἀρχοντος Διοφόβου οἶδε ἤρξαν τὴν πρώτην ἐξάμηνον.

Γραμματεὺς [Βουλῆς]

* Ἀντίοχος Ἡφαιστίωνος.

Πρυτάνεις

Πρωτόμαχος Πρωτομάχου,

Λεωνίδης Φιλίνου,

Δωρόθεος Σώτου.

Στρατηγοὶ

Πολύξενος Φιλίνου,

Πτολεμαῖος Ἡ[ρώ]δου,

Περιγένης Περιγένου νεώτερος,

Φιλόμουσος Ἀπολλοφάνου,

Ἰερώνυμος Παναίτου,

Ζώσιμος Ἐπιφάνους.

* Ὑποστράτηγος

* Ἀρκεσίλαος Ἀτάρβου.

Γυμνασάρχαι

Σκύλαξ Θεοδότου,

* Ἀριστόδημος Τυχάνδρου.

Ταμίας

Ζήνων Ζήνωνος.

Τραπεζίτης

Ξενό[φι]λος Σίμου.

* Αστυνόμοι

* Ἀναξίδεμις Ἡφαιστίωνος,

Χαρίδημος Ὀφελίωνος,

Διονύσιος Διονυσίου.

* Ἀγωνοθέτης

Περιγένης Κλεοκρίτου.

Πράκτορες

Θεοδ[ό]σιος Προκλέους,

Φιλίνος Ἀντιμέδοντος,

Πολύξενος Λυσιμάχου.

Λογισταὶ

* Ἀριστομένης Νικολάου,

Κότυς

[Θ]αρσύνων Ξενοκρίτου.

* Ἀγοράνομοι

. . . ἡς Ἀντιφώντος,

. Θαλ

.

In Piraeo repperit Fauvel. Coll. Chois. catal. Dub. n. 223. (ubi xx tantum versus esse dicuntur), nunc in Museo regio catal. Clarac. n. 625. ex schedis Mülleri. De singulis v. ad n. 202.

[Textum vide in pag. seq.]

[* Ἀρχοντος οἶδε ἤρξαν τὴν πρώτην ἐξάμηνον.

Γραμματεὺς] Βουλῆς

Θεο ρο

[Πρυτάνεις]

* Ἀρίστων [Ἀρτεμιδώρου],

[Δωρόθεος] Σώτου,

Χαρί[λ]α[ος?]

Στρατηγοὶ

Εὐμένης Νι[κίου],

. ω,

[Ἐσ]τ[ί]αῖος Ἐπάλ[κ]ου,

. ισ

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΟΙΔΕΗΡΞΑΝΤΗΝΠΡΩΤ
 ΗΝΕΞΑΜΗΝΟΝΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ]ΒΟΥΛΗΣΘΕΟ
 . . Ο.ΡΟ. [ΠΡΥΤΑΝΕΙ]ΧΑΡΙΣΤΩΝ
 ΑΡΤ]Ξ[ΜΙΔΩΡΟΥΔΩΡΟΘΕΟΣ]ΣΩΤΟΥΧΑΡΙΔΑ
 5 ΣΤΡΑΤΗΓΟΙΕΥΜΕΝΗΣΝΙ
 ΚΙΟΥ]. ΩΣΟΤΑΙΟΣΕΠΑΛΒΟΥ
 ΙΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ
 ΟΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΣ
 ΕΡΜΙΑΣΑΡΤΕΜΙΔΩ
 10 ΡΟΥ[ΤΑΜΙΑΣ. ΤΡ]ΑΠΕΙΤΕΙΤΗΣΣΟΥΝΙΑ
 ΔΗΣ . . . Ν . . . [ΑΣΤΥ]ΝΟΜΟΙΔΡΑΚΩΝΙΕΡΩΝ
 ΥΜ]Ο[Υ] . Ε ΟΣΘΕΡΙΝΑΙΟΥΠΤΟΛΕΜΑ
 ΙΟΣ]. [Α]ΝΟΜΟΘΕΤΗΣΚΛΕΟΧΑΡΗΣ
 . . ΟΜΙΙ . . . ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΣΙΜΟΣΕΥΚΡΑΤΟΥ
 15 ΙΕΡΩΝΥΜΟΣΠΑΝΑΙΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΣΦΙΛΙΠ
 ΠΟΥ[Λ]Ο[ΓΙΣΤΑΙ]ΑΝΑΞΙΘΕΜΙΣΗΦΑΙΣΤΙΩ
 ΝΟΣΛΕΩΝΙΔΗΣΦΙΛΙΝΟΥ ΦΙΔΟΦΩΝΑΝΤΙ
 ΦΙΛΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΖΗΝΩΝΟΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΒΙΣΑΝΩ
 20 ΠΕΙΣΓ . . . ΑΛ.ΩΝΕΥΘΥΚΡΑΤΟΥΑΙΜΥ
 ΛΙΟΣΑΙΜΥΛΙΟΥ ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΥ

Διογένης Βασιλείδου,

. ος.

Γυμνασίαρχος[ι]

.

Έρμίας Άρτεμιδώρου.

[Ταμίας]

.

[Τρ]απεζίτης

Σουνιάδης . . . ν . .

[Άστυ]νόμοι

Δράκων Έρων[ύμ]ο[υ],

. ε ος Θερναίου,

Πτολεμα[ίος]

[Άγων]οθέτης

Κλεοχάρης . . ομ

Πράκτορες

Σίμος Εύκράτου,

Έρώνυμος Παναίτου,

Φίλιππος Φιλίππου.

[Λ]ο[γιστάι]

Άναξίθεμις Ήφαιστίωνος,

Λεωνίδης Φιλίνου,

Φι[λ]οφών Άντιφίλου.

Άγοράνόμος[ι]

Ζήνων Ζήνωνος,

Άπολλωνίδης Άπολλοφάνου.

[Ε]ῖσα[γ]ω[γ]εῖς

. . . . αλ.ων? Εύθυκράτου,

Αἰμύλιος Αἰμυλίου,

. Μελανίππου.

205.

Fragmentum columnae, quod in Piraeo repperit Fauvel. Marm. Choiseul. catal. Dub. n. 195. nunc in Museo regio catal. Clarac. n. 563. (ubi xix versus esse dicuntur); ex schedis Mülleri. De singulis v. ad n. 202.

ΔΗΜΟΣΡ . . . ΟΣ.[ΔΗ]ΜΟΥΥ[ΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ. . Τ ΩΧΟΣΠΟΛ[Υ]ΜΝΟΣΕΟΥΜΕΝ[ΙΠΠ]Ο[Σ]Κ.ΙΕΩΣΕΡΑΤ

ΙΔΟΥ]. ΑΡΓΑΔ ΤΟΝΟ

ΑΡΧΟΝΤΟΣΣΙΜ[ΟΥΤΟΥΕΥ]ΗΡΑΤΟΣΟΙΔΕΗΡΞΑΝΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

5 Β]ΟΥ[Λ]Η[Σ]Δ Ρ.Ο Ο . . ΟΝΤΟΣΠΡΥΤΑΝΕΙΣΡΛ 5

ΚΛΕΟΦΡΑΔΟΥ[ΚΑΘΥ]Θ[Ε]Σ[Ι]Α[Ν]ΔΕΦΙΛΟΦΩΝΤΟΣΑΡΩ.Π Ο .

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΥ . . . ΕΡΑΣΔΑΜΩΝΟΣΣΤΡΑΤΗΓΟ[Ι]ΓΥ[ΘΟ]Δ[ΩΡ]Ο[Σ]

ΚΛΕΟΦΡΑΔΟΥΚΑΘΥΘΕΣΙΑΝΔΕΦΙΛΟΦΩΝΤΟΣΠ.ΗΝΑ. - ΑΡ[ΤΕ

ΜΙΔΩΡΟΥΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΖΩΤΙΧΟΥΓΙΤΤΩ[Ν]ΔΙΟΝ[ΥΣ]ΙΟΥ.ΙΙ . . .

10 ΣΙΑΡΧΟ[Σ]ΑΘΗΝΙΩΝΑΘΗΝΙΩΝΟΣΤΑΜΙΑΣ . . . Α . . . Σ . . . Ο . . . Ε 10

ΝΟΥΤΡΑΠΕΙΤΕΙΤ[Η]ΣΣΑΤΥΡΟΣΦΙΛΟΚΛΕΟΥ[ΣΑΣΤΥΝ]Ο[ΜΟΙΕΠΙΤΥΝ

Χ]ΑΠΙΩΝΑΘΗΝΙΩΝΟΣΡΑΣ.ΩΔΗΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΛΥΟΜ . . ΟΣ . . Μ.Σ

ΑΓΩΝΟΘΕΤ[ΗΣ]ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣΡΟΣΙΔΩΝΙΟΥΚ[ΡΑ]Κ[Τ]Θ[ΡΕ]ΣΛ . . ΛΔΗΣ

ΑΡΧΙΔ.ΟΥΕΥ[Β]ΟΥΛΟΣΦΙΛΩΝΟΣΣΩΣΙΚΛΗΣΤΙΜΟΘΕΟΥΛΟΓΙΣΤΑΙ

15 ΔΕΙΠΥΔΗΣ[ΦΙΛΙ]ΝΟΥΙΕΡΩΝΥΜΟΣΔΡΑΚΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΣ. . 15

ΚΑΝΔΡΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΟ[Ι]Ε[ΣΤΙΑ]ΙΟΣΕΠΑΛΚΟΥΜΕΝ[ΙΠ]ΠΟΣ[ΚΛ]ΕΟΣΑΡ[Α

ΤΙΔΟΥΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣΠΟΛΥΞΕΝΟΣΛΥΣΙΜΑΧΟΥΓΟΡΓΥΑΣΘΕΜΙ

ΣΟΥΥΟΣΚΛΕΟΔΗΜΟΣΚΛΕΟΔΗΜΟΥ

Litterae notabiles sunt hae: I, N, Ξ, Υ, Φ.
Vs. 4. Σ ante ΟΙΔΕ incertum, incerta etiam vs. 5.
ultima ΡΛ. Item vs. 8. ΑΡ, vs. 9. ΓΙ et vs. 13. Κ ut
incerta notantur.

A.

..... δημοσ ρ ... οσ. [δή]μου, υ[ός].

Εἰσαγωγεῖς

... τ ... ωχος Πολ[υ]μν[ή]σ[τ]ου,

Μέν[ιπ]ο[ς] Κ[λ]ε[ο]φράδου,

... αργαδ ... τονο ...

B. Ἀρχοντος Σίμου τοῦ Εὐκράτου αἰδὲ ἤρξαν.

Γραμματεῖς Β[ε]ου[λ]η[ς]

Δ ... ρ ... ο ... οντος.

Πρυτάνεις

..... Κλεοφράδου, καὶ υἱοῦ Θ[ε]σ[τ]ίου αἰδὲ Φιλοφῶντος,

Ἀρω. π ... ο. Πολυμνήστου,

... έρας Δάμωνος.

Στρατηγοί

Πυ[θ]ά[ρ]δ[ω]ρ[ος] Κλεοφράδου, καὶ υἱοῦ Θεσ[τ]ίου αἰδὲ Φιλοφῶντος,

Π. να ... Ἀρ[τε]μιδῶρου,

Ἐπαφρόδειτος [Σ]ωτήρου,

Γ[ε]ί[ω]ν Διον[ύ]σιου.

[Γυμνα]σίαρχοι

Ἀθηναίων Ἀθηναίων[ος].

Ταμίαι

... ασ ... σ ... ο ... ένου?

Τραπεζίται

Σάτυρος Φιλοκλέους.

Ἀστυνόμοι

Ἐπιτυγχάνων Ἀθηναίων,

Ῥασ. ὠδης? Διονυσίου,

Λυόμενος? ... μ. σ. ...

Ἀγωνοθέται

Ἐπαφρόδειτος Ποσιδωνίου.

[Πρά]κ[τ]ο[ρ]ε[ς]

Δ ... άδης Ἀρχιδ[ή]μου,

Εὐ[β]ούλος Φίλωνος,

Σωσικλῆς Τιμοθέου.

Λογισταί

[Λ]ε[ωνί]δης [Φιλί]νου,

Ἰερώνυμος Δράκοντος,

Ἡρακλείδης ... κάνδρου.

Ἀγαρανόμοι

Ἐ[στιαί]ος Ἐπάλκου,

Μέν[ιπ]πος [Κλ]εο[σ]τ[ρ]α[τ]ίδου.

Εἰσαγωγεῖς

Πολύξενος Λυσιμάχου,

Γοργ[ί]ας Θεμίτου, υἱός,

Κλεόδημος Κλεοδήμου.

Vs. 1. et vs. 18. υἱός est prope idem quod ὁ νεώτερος, maiori oppositus minor: aliquid tamen interest. Nam qui νεώτερος dicitur, non necessario, ut a patre vel avo distinguatur, hac voce designatur: potest enim etiam alius, qui ne propinquus quidem sit, cognominis esse, isque πρεσβύτερος: sed υἱός, filius, non aliter dici videtur, nisi ut distinguatur a patre vel patris patre cognomini.

206.

Fragmentum columnae valde detritum; lapis, antequam perscriberetur, non satis politus. Ex coll. Choiseul. in Museum regium illatum marmor, catal. Clarac. n. 561. Transcripsit Müllerus. De singulis v. ad n. 202.

[Textum vide in pag. seq.]

Ut incerta notantur vs. 17. ultimum Ο, vs. 31. Α. pro Φ aliquoties est Φ; et pleraeque litterae apicibus instructae sunt ad eundem modum ad quem Ν, Σ etc. n. 205. Vs. 2. restitutus a me est Ἀρίστων Ἀρτεμιδώρου ex titulo archonte Antigono scripto. Cetera haec sunt inde a vs. 4. extr.

A.

Γ[υμ]να[σία]ρχοι

..... [άν]δρου,

Πολύ[ξ]ενος Πολυξένου.

Ταμίαι

..... ο[ς] Ἀσκ[λ]ηπιάδου.

Τραπεζίτης

Ζήνων Ζήνωνος.

Ἀστυνόμοι

Νικίας Ν[ι]κ[ολά]ου,

Εὐμένης Νικίου,

..... νο ...

Ἀγωνοθέται

..... ρί[ων]ος.

[Πρά]κτορες

Θε ...

.....

.... Διονυσίου.

[Λογισταί]

.. αλ ... ωνος,

.. ρο ... λ ...

..... [ω]ν Ἀθηναίων[ος].

[Ἀ]γαρανόμοι

Δ ...

..... [η]μέρου.

Ε[ἰ]σ[α]γ[ω]γ[ε]ί[ς]

Ἀπέλλα[ς] ...

..... ξενίδου,

Ἀρεσιλάς ...

B. Ἀρχοντος Λεωνίδου τοῦ Φιλίνου αἰδὲ ἤρξαν.

Γραμματεῖς Βουλῆς

Ἀριστόδωρος Ἀ[ρ]ισ[τ]ο[τ]ο ... [καὶ] υἱοῦ Θεσ[τ]ίου αἰδὲ Ἀρχιδ[ή]μου.

Πρυτάνεις

Χ ...

Ἀντίοχος Φιλιστίωνος,

.....

Στρατηγοί

Σωσίβιος Φιλίνου,

Σα ... ωνο[ς],

Ζήνων Ζήνωνος,

Σωκράτης ...

. ΑΡΙΣΤΩ].ΙΜΕ[Τ]ΕΜΙΔΙΟΡΟΥ ΤΕ
 ΝΟΣΑ ΥΡ ΤΙΙ
 5 ΤΡ ΝΦΙΛΙ ΟΙ
 Ο ΑΧΟΥ Λ Λ Ο 5
 Ο ΦΩΣ ΔΦ ΓΥΜΝΑ[ΣΙΑ]ΡΧΟΙ
 ΜΙΑΣ] ΑΝ]ΔΡΟΥΠΟΛΥ[ΞΕΝ]ΟΣΠΟΛΥΞΕΝ[ΟΥΤΑ
 ΖΗΝΩΝΟΣΑΣΤΥΝ]Ο[ΜΟΙΝ]ΙΚΙΑΣ[Ι]Κ[ΟΛΑ]ΟΥΕΥΜΕΝΗΣΝΙΚΙΟΥ
 10 ΙΝΟ [ΑΓ].ΙΝΟΘΕ[ΤΗ]Σ ΡΙΣ.ΙΟΣ 10
 ΠΡΑΚΤΟΡ]ΕΣΘΕ ΘΤΧΟ [ΔΙΟΝ]ΥΣΙΟΥ
 ΑΛ ΩΝΟΣ ΡΟ Λ
 Ω]ΝΑΘΗΝΙΩ[ΝΟ]Σ[Α]ΓΟΡΑΝΟΜΟΥΛ
 15 Ι[Η]ΜΕΡΟΥΕ[ΙΣΑ]Γ[Ω]ΙΕΣ-ΛΠΕΛΛΑ[Σ]
 ΞΕΝΙΔΟΥΑΡΚΕΣΙΛΑΣ 15
 ΑΡΧΟΝΤΟΣΛΕΩΝΙΔΟΥ-ΟΥΦΙΛΙΝΟΥΟΙΔ[ΕΗΡΞΑΝΓ
 ΡΑΜΜΑΤΕΥ]ΣΒΟΥΛΗΣΑΡΙΣΤΟΔΩΡΟΣΑ[Ρ]Ι[Σ]Τ[Ο] [ΚΑ
 ΘΥΘΕΣΙΑ]ΙΔΕΑΡΧΙΔΙ[ΜΟΥ]ΠΡΥΤΑΝ[ΕΙ]ΣΧ
 ΝΑΝΤΙΟΧΟΣΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣ
 20 ΣΤ[Ρ]ΑΤΗΓΟΙΣΩΣΙΒΙΟΣΦΙΛΙΝΟΥΣΑΞ 20
 ΩΝΟ[Σ]ΖΗΝΩ[Ν]ΖΗΝΩΝΟΣΣΩΚΡΑΤΗΣ
 ΥΠΟ]ΣΤΡΑΤΗΓΟΣΝΙΚΗΣΙΑΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟ[ΥΓ
 ΥΜΝΑΣ]ΙΑΡΧΟΣΕΣ[Τ]ΙΑΙΟΣΕΞΙΛΑΚΟΥΤΑΜΙΑΣΦΙΛ[Ι
 ΝΟΣ]ΠΟΛΥΞΕΝΟΥΤΡΑΠΕΞΕΙΤΗΣ[Ξ]ΕΝΟΦ.Κ.Ο.
 25 ΤΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜ.ΙΜ ΛΩ ΔΙΔΟΣ Ο 25
 ΔΔ ΛΕΥΚ [ΑΓΩ]ΝΟΘΕΤ[ΗΣ]
 ΝΙΚΗΣΙΟΥΠΡΑ[ΚΤΟ]Κ[ΕΣ]Μ ΣΕΥΚ
 ΚΛΕΟΔ[ΗΜΟΣ] Ο [ΣΑΤΥΡΟΣ
 ΑΝΤ]ΙΟΧ[ΟΣ] ΥΜ ΟΣ
 30 ΑΣΔ ΟΣ ΣΤΥ 30
 ΛΩΛΑ ΟΣ
 ΟΘ

Ἵποστράτηγος

Νικησίας Ἀρτεμισίου.

[Γυμνασίου] ἀρχος

Ἑσ[τ]ιαῖος Ἑ[π]άλκου.

Ταμίας

Φιλ[ί]νος Πολυξένου.

Τραπεζίτης

[Ξ]ενοφ. του.

Ἀγορανόμοι

.

[Ἀγω]νοθέτης]

. Νικησίου.

Πράκτορες]

Μ Εὐκ

Κλεόδ[ημος]

[Σάτ]υρος

etc. Fortasse vs. 30. extr. latent ἀ]στυ[νόμοι, et in
ceteris λογισται et εἰσαγωγεῖς.

207.

Lamina aerea oblonga, aeri incisa ap. Dodwell. Itin. T. I. p. 453. Reperta est prope Piraceum in coemeterio ad n. 534. designato, inter ossa sepulti.

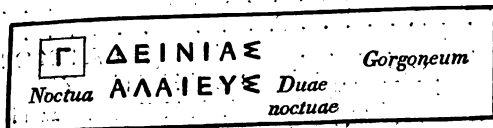
Primus de his laminis scripsit Akerblad: *Sopra due laminette di bronzo trovate ne' contorni di Atene* Rom. 1812. 4. et in Diss. dell' Acad. Rom. di Archeol. T. I. P. I. p. 37 sqq. Verba huius laminae sunt: Διό-
 δωρος Φρεάριος: littera Δ significat, hunc Diodorum post annuam sex millium iudicum sortitionem quartae iudicum curiae attributum esse: etenim sex milia iudicum in decem dividebantur curias quingenorum hominum, mille autem extra has curias relinquebantur: et illae curiae, quae a locis, ubi iudicia habebantur, distinguendae sunt, litteris A, B, Γ, usque ad K designabantur. Diversa etiam
 INSCR. GR. VOL. I.

ea littera, quae secundum Aristotelem ap. Schol. Ar. Plut. 278. (ex emendatione Hemsterhusii) inscripta erat ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου curiarum: ubi σφηκίσκος ianuae videtur supercilium esse vel prominens hyperthyrum, aliter ac n. 160. Universam rem explicuit Schömann. *de sortitione iudicum apud Athenienses* (Gryphiswald. 1820. 8.), et in opere de Process. Att. II. p. 126 sqq. neque opus, ut quidquam addam. Ceterum ex hoc more iudicibus defunctis laminas, quibus curiae littera adscripta, in sepulcro apponendi videtur formula Aristophanis derivata Plut. 277. ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου δικάζειν. In hac lamina litterae elegantes esse dicuntur, et partim puncta, margaritarum instar, in angulis et finibus linearum habent; foramina, quae in ea conspiciuntur, haud dubie ideo facta sunt, ut vel domi vel in sepulcro affigi posset.

Uu

208.

Alia lamina prope Athenas in sepulcro reperta; nunc in collectione Burgoni. Hanc quoque aeri incisam dedit Dodwell. l. c. p. 437.

Δεινίας Ἀλαίεϋς: Γ tertiam iudicum curiam designat. Dodwellus tamen E legisse videtur. Haec quoque lamina perforata est; litterae sunt admodum elegantes et margaritis sive punctis ornatae.

209.

Alia similis, reperta in pectore defuncti in sepulcro prope Phalerum vel Piraeum. Descripsit Fauvel. Mag. encyclop. ann. XII. (1807.) T. III. p. 137. (cf. p. 140.); edidit etiam Dodwell. l. c. p. 437.

Β ΑΝΤΙΧΑΡΜΟΣ
Α.Α.Μ.Π

Β maius est; pistilla s. sigilla evanuerunt. Litterae impressae sunt, alio instrumento rotundae lineae, alio rectae. „Ἀντίχαρμος Λαμπρέϋς, curiae secundae.”

210.

Tessera cum noctua et his litteris (Paciand. Monum. Pelop. T. I. p. 254. Mus. Nan. ant. coll. n. 549. aeri incisa):

Τ
Θ
ΔΥΑ

Certo Attica est; sitne iudicialis, nescio; sed iudicialibus ob similitudinem addere non dubitavi.

CLASSIS QUINTA.

AGONISTICA ET GYMNASTICA.

CAPUT PRIMUM.

CERTAMINUM MUSICORUM.

211.

Athenis, „ad lapidem inter columnas”. Ex inscriptionibus Cyriaci p. xv. n. 112. Edidit etiam Muratorius T. II. p. cxcxiv. 3. ex schedis suis, quae Cyriaci continent titulos.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΕΧΟΡΗΓΕ
ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ

Dedi divisionem versuum, quae est ap. Murat. et ex eodem scripsi ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: in Moronii editione est ΑΡΙΣΤΗΔΗΣ. Murat. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ. ΕΧΟΡΗΓΕ est p. ἐχορήγει, ut deinceps aliquoties.

Huius tituli meminit Plutarchus, ubi Phaleri Demetrii de Aristidis celebris opulentia argumentum affert, Vit. Aristid. 1. Τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον, ὅτι νίκης ἀναθήματα χορηγικούς τρίποδας ἐν Διονύσου κατέλιπεν, οἱ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐδείκνυντο, τοιαύτην ἐπιγραφὴν διασώζοντες. Ἀντισχὺς ἐνίκα, Ἀριστείδης ἐχορήγει, Ἀρχέστρατος ἐδίδασκε. Sed deinde addit: Παναίτιος μέντοι περὶ τοῦ τρίποδος ἀποφαίνει τὸν Δημήτριον ὁμωνυμίᾳ διεψευσμένον. ἀπὸ γὰρ τῶν Περσικῶν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δύο μόνους Ἀριστείδας χορηγούς ἀναγράφει νικῶντας. ὧν οὐδέτερον εἶναι τῷ Λυσιμάχου τὸν αὐτόν, ἀλλὰ τὸν μὲν Ξενοφίλου πατρός, τὸν δὲ χρόνῳ πολλῷ νεώτερον, ὡς ἐλέγχει τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς; καὶ προσγεγραμμένος Ἀρχέστρατος, ὃν ἐν τοῖς Μηδικοῖς οὐδεὶς, ἐν δὲ τοῖς Πελοποννησιακοῖς συχνοὶ χρόνῳ διδάσκαλον ἀναγράφουσι. Titulus igitur Euclide recentior est, et recentior titulo n. 212. quod primum Cyriaci scripturae diffusus ex Panaetii testimonio sero intellexi. Ceterum haec

est altera harum inscriptionum forma, sine archontis nomine, prorsus ut n. 212. Altera tamen etiam vetustior est, ut ap. Plutarch. Vit. Themistocl. 5. ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς, μεγάλῃν ἤδη τότε σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος, καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. Θεμιστοκλῆς Φρεαῤῥῖος ἐχορήγει, Φρόνυχος ἐδίδασκεν, Ἀδείμαντος ἦρχεν. Paucula ut de his titulis addam: victores ludorum musicorum solebant tripodem praemio datum aediculae impositum dedicare, qualis etiam nunc superest Lysicratis. Hae aediculae erant ad viam tripodum, de qua Pausan. I, 20, 1. Cf. de tripodibus ipsis Plutarch. Nic. 3. Vit. Andocid. in Vitt. X Oratt. Plut. Athen. XII. p. 542. F. Plat. Gorg. p. 472. A. Lys. ἀπολ. δωροδ. p. 698. Suid. v. Πύθιον, Harpocr. v. Ὀνήτωρ, v. κατατομή (ubi etiam inscriptionis mentio ex Philochoro fit), et epigramma Bacchylidis sive Simonidis Anthol. Palat. XIII, 28. (Fragm. Bacchyl. 61. edit. Neue), ac Simonidis epigr. 58. Scripserat de iis Heliodorus (Harpocr. v. Ὀνήτωρ). Iisque tripodibus aediculisque dedicandis inserviebant tituli huius formae, nisi quod aliquot sunt in Thrasylli monumento paulo diverso, sed

tamen valde simili. Alii tripodes etiam in columnis erant, ut prope Thrasylli monumentum. V. Müller. in Encyclop. univers. Sc. et Art. T. VI. p. 234. De ratione choregiae potissima complexus sum Oec. civ. Ath. T. I. p. 487 sqq. In his titulis solet designari et tribus quae vicerit atque in quo certamine, et choregus eius tribus, qui, paucis exemplis exceptis, tribus illius civis est, porro chori praceptor (χοροδιδάσκαλος), qui modo ipse poeta

est modo alius, et tibicen, atque archon, qui hoc loco et aliquoties omissus est. In chorego, si quid additur, solet pagus addi, quia choregus necessario Atheniensis; in chori praepatore et tibicine, quia hi non necessario Athenienses, vulgo additur civitatis nomen, ut Θηβαῖος, Ἀθηναῖος, potest tamen etiam demoticum nomen praeferrī, ut n. 223. Ubique vero tibicen commemoratur, cyclium eorum intellige.

212.

Athenis in domo prope monumentum Lysicratis (olim apud Ge. Daidy), in lapide integro. Edidit Chandlerus Inscr. II, 51, p. 59. Est etiam in schedis Fourmonti; sed parum accuratum Fourmonti apographum, nec melior varia lectio in iisdem annotata ex schedis Askewii.

ΟΙΜΕΙΣ ΕΥΡΥΜΕΜΕΣ ΜΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ
Ε ΜΙΚΑ ΜΕΛΕΤΕΟΜΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ
ΠΑΙΔΟΝ ΕΧΟΡΕΛΕ

Litteras esse quas dedi docet Chandlerus in Syllabo. Vs. 3. nota ΕΧΟΡΕΛΕ, Ε pro α: male Askew. ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

Οἰμῆς ἐνῖκα παίδων,
Εὐρυμένης Μελετεῶνος ἑχόρηγαι.
Νικόστρατος ἐδίδασκε.

Titulus est ante Euclidem scriptus; quo anno, non constat, nec Chandlerum refellere attinet. Archon non nominatus est, ut n. 211. Meleteonis fortasse huius filia est Polyippe, de qua dixi p. 235.

213.

Athenis, olim ad murum arcis orientalem. Edidit Chandlerus Inscr. II, 6. p. 48.

	Ε	Ο	
	ΕΔ]ΟΞΕΝΤΗΙΡΑΝΔΙΟΝΙΔΙΦΥΛΗΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΞΕΙΡΕ[Ν		
	ΕΡ]ΑΙΝΕΞΑΙΝΙΚΙΑΝΕΡΙΓΕΝΟΣΚΥΔΑΘΗΝΑΙΑΑΝΔΡ		
	ΑΓΑΘΙΑΞΕΝΕΚΑΤΗΞΕΙΣΤΗΝΦΥΛΗΝΟΤΙΕΥΚΑΙΡ		
5	ΟΘΥΜΩΞΕΧΟΡΗΓΗΣΕΝΤΟΙΣΠΑΙΣΙΚΑΙΕΝΙΚΑΔΙ	5'	
	ΟΝΥΣΙΑΚΑΙΘΑΡΓΗΛΙΑΑΝΔΡΑΣΙΝΚΑΙΣΤΕΦΑΝ		
	ΩΣΑΙΑΥΤΟΝΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑ		
	ΕΙΣΤΗΛΗΛΙΘΙΝΗΙΕΜΓ[ΑΝ]ΔΙΟΝΟΣΤΟΞΕΡΙΜΕΛΗ		
	ΤΑΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΚΑΙΕΙΤΙΣΑΛΛΟΞΕΝΕΝΙΚΗΚΕΝ		
10	ΑΡΕΥΚΛΕΙΔΟΑΡΧΟΝΤΟΣΠΑΙΣΙΝΗΑΝΔΡΑΣΙΝ	10	
	ΔΙΟΝΥΣΙΑΗΘΑΡΓΗΛΙΑΗΡΟΜΗΘΙΑΗΗΦΑΙΣΤΙΑ		
	ΑΝΑΓΡΑΦΕΝΔΕΚΑΙΤΟΛΟΙΡΟΝΕΑΝΤΙΣΤΟΥΤΩΝ		
	ΤΙΝΙΚΗΞΗΙΤΟΞΕΡΙΜΕΛΗΤΑΣΕΦΩΝΑΝΝΙΚΗΞΗ		
	ΕΝΤΗΙΑΥΤΗΣΤΗΛΗ		
15	Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Α Θ Α Ρ Γ Η Λ Ι Α	15	
	Α Ν Δ Ρ Α Ξ Ι Ρ Α Ι Ξ Ι		
	ΝΙΚΙΑΞ	ΑΝΔΡΑΣΙΡΑΙΞΙ	
	ΕΡΙΓΕΝΟΣ	ΝΙΚΙΑΞ	
	ΚΥΔΑΘΗΝΑ	ΕΡΙΓΕΝΟΣ	
20	ΙΕΥΞ	ΚΥΔΑΘΗΝ	
	ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ	ΑΙΕΥΞ	
	ΛΕΙΩΓΟΡΟ	ΔΗΜΩΝ	
	ΚΥΔΑΘΗΝΑ	ΔΗΜΟΤΕΛ	
	ΙΕΥΞ	ΟΞΠΑΙΑΝ	
25	ΕΥΡΙΠΡΙΔΗΣ	ΙΕΥΞ	
	ΑΔΕΙΜΑΝΤΟ	ΧΑΡΜΑΝΤΙ	
	ΜΥΡΡΙΝΟΣΙΟΞ	ΔΗΞΑΙΡ	
		ΕΣΤΡΑΤΟ	
		ΠΑΙΑΝΙΕΥΞ	
		ΦΙΛΟΜΗΛ	
30		ΟΞΦΙΛΙΡ	30
		ΡΙΔΟΡΑΙΑ	
		ΝΙΕΥΞ	

Pro singulis, quas supplevi, litteris totidem lacunae notatae erant. Verba haec sunt:

E. Θ. Ἐδοξεν τῇ Πανδιονίδι φυλῇ Καλλικράτης εἶπεν· ἐπαινεῖσαι Νικίαν Ἐπιγένοῦς Κυδαθηναίᾳ ἀνδραγαθίας ἕνεκα τῆς εἰς τὴν φυλὴν, ὅτι εὖ καὶ προθύμως ἐχορήγησεν τοῖς παισὶ, καὶ ἐνίκᾳ Διονύσια καὶ Θαργῆλια ἀνδράσιν, καὶ στεφανῶσαι αὐτόν. ἀναγράφαι δὲ τὸ ψήφισμα εἰ στήλῃ λιθίνῃ ἐν Πανδίωνος τοῦς ἐπιμελητάς. ἀναγράφαι δὲ καὶ εἰ τις ἄλλος νενίκηκεν ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος παισὶν ἢ ἀνδράσιν Διονύσια ἢ Θαργῆλια ἢ Προμήθια ἢ Ἡφαίστια. ἀναγράφειν δὲ καὶ τοιοῦτον, εἴαν τις τούτων τι νικήσῃ, τοῦς ἐπιμελητάς ἐφ' ὧν ἂν νικήσῃ, ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ.

Διονύσια		Θαργῆλια	
ἀνδράσι	παισὶ	ἀνδράσι	παισὶ
Νικίας		Νικίας	Ἀθήμων
Ἐπιγένοῦς		Ἐπιγένοῦς	Φειδίππου
Κυδαθηναίους.		Κυδαθηναίους.	Μυρρίνουσιος.
Ἀνδοκίδης	Δήμων	Ξενοπείδης	
Λεωγόρου	Δημοτέλους	Ναυσιμάχου	
Κυδαθηναίους.	Παιανίους.	Παιανίους.	
Εὐριππίδης	Χαρμαντίδης	Κλεωμέδων	
Ἀδεϊμάντου	Χαιρεστράτου	Κλέωνος	
Μυρρίνουσιος.	Παιανίους.	Κυδαθηναίους.	
	Φιλόμηλος	Ἀντισθένης	
	Φιλιππίδου	Ἀντιφάτου	
	Παιανίους.	Κυδάρριος.	

Etsi decretum hac continetur inscriptione, tamen eam argumenti causa in Agonisticis posui. Vs. 1. O muta in Θ: fuit idem quod n. 158. cf. n. 159. 150. 151. In verbis decreti nota enallagen temporis ἐχορήγησεν et ἐνίκᾳ: causa est in voce νικᾶν, quam praesens (et imperfectum) potissimum amare notatum in Explicatt. ad Pind. p. 219. docentque id plurima exempla, etiam in inscriptt. Deinde εἰ στήλῃ p. ἐν στήλῃ non ausus sum mutare: ἐστὴν est n. 87. atque etiam facilius εἰ στήλῃ, N mutato in I, ut fit in formatione casuum: τιθέντος, τιθείς (p. τιθέντος). Pandionis sacellum haud dubie in arce fuit, ubi reperta inscriptio: ibi statua Pandionis arte insignis (Pausan. I, 5, 4. extr.), in hoc opinor sacello: eius sacerdotem v. n. 128. Mox verba ἀναγράφαι δὲ καὶ εἰ τις ἄλλος νενίκηκεν ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος, docent inde ab Euclide archonte plura iam sollemnia ante hoc decretum celebrata esse, in quibus aliquis vincere potuisset; et nota opponi his verbis ea, quibus in posterum quoque victores inscribendos esse praecipitur: ἀναγράφειν δὲ καὶ τοιοῦτον εἴαν τις τούτων τι (τούτων τι, sc. Διονύσια ἢ Θαργῆλια etc.) νικήσῃ. Igitur probabile est hoc decretum paulo post Euclidem, non ipso Euclide archonte scriptum esse. Prometheorum et Hephaestearum mentionem refer ad gymnasiarchiam, non ad choregiam: cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 496 sq. In fine decreti nota plures tribus curatores simul magistratu fungentes, ut n. 104. Sequitur catalogus victorum in Dionysiis et Thargeliis: nam Promethea et Hephaestea necdum quisquam tribulium inde ab Euclide vicerat.

Illis tripodes praemio datos esse constat; et Dionysiorum quidem victores tripodes in Lenaei, Thargeliorum in Pythii vicinia dedicabant, ἐν Διονύσου, ἐν Πυθίου: ab altero ad alterum pertinet *via tripodum*. In vicinia dixi: non enim omnes in ipso templo erant, licet hoc ex Suida v. Πύθειον colligeris, coll. Plat. Gorg. l. c. ad n. 111. Porro Dionysia (intellige magna, quae vulgo simpliciter Διονύσια dicuntur) virorum choro nemo vicerat; puerorum primus Nicias, de quo hoc decretum; idem Thargelia viris primus: igitur si quis ante Niciam inde ab Euclide vicerat, in quarta is columna quaerendus: viceritne tamen ullus necne, non liquet. De hominibus ipsis pauca addenda sunt. *Andocides Leogorae* f. est celebris orator; eum inde discimus Κυδαθηναίᾳ fuisse, quod traditur etiam in Vitt. X Oratt. Et nota *Λεωγόρου*: vulgo enim *Λεωγόρου* scribitur. De eius victoria in Vitis X Oratt. haec habemus: καὶ αὐτὸς δ' ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῶ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένη διδυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὕψηλοῦ, ἄντικρυς τοῦ πωγίνου Σειληνοῦ, ubi Dionysiaci tripodes. Mox nota miram scripturam Εὐριππίδης. *Demon Demotelis* f. est ex familia Demosthenis oratoris: alius eiusdem familiae *Demon Demomelis* f. infra prodibit n. 459. ubi v. not. *Charmantidem* aliquem *Paeaniensem* habes n. 199. *Philomelus Paeaniensis* Socratis et belli Peloponnesiaci aetate est ap. Plat. Protag. p. 315. A. alius ap. Dem. c. Mid. p. 571. 4. qui potest idem atque in hoc titulo esse. Pater nostri est Philippides, fortasse Midiae ille amicus dives (Dem. c. Mid. p. 581. 14. p. 583. 14.). *Paeaniensem* dicit orator c. Theocr. p. 1332. 24. eundem enim esse probabile reddit *Mnesarchides* utraque in oratione nominatus. Mox *Xenopithes Nausimachi* f. *Paeaniensis* est eiusdem familiae, cuius *Nausimachus*, *Nausicrates* et duo *Xenopithae* ap. Dem. adv. Nausim. et *Xenopith.* immo qui p. 991. 13. et p. 986. 24. *Xenopithes* memoratur, is videtur idem esse. Deinde comparet *Cleomedon Cleonis* f. *Cyathenaensis*; is est celebris demagogi filius, et obiit tam mature, ut uxorem eius duxerit pater Boeoti, qui ex ea postea procreatus orationem Demostheneam de dote materna habet (p. 1016. 2 sqq.). Reliquerat autem *Cleonem* filium (p. 1010. 2.). Postremo loco scriptus est *Antisthenes Antiphatis* f. *Cytherrhios*: is idem, quem n. 128. vidimus, ubi Ἀντιφάτους scribitur. Vicit hic Thargelia pueris: et n. 128. dedicavit aliquid, laudatus a tribulibus. Igitur probabile est titulum n. 128. inscriptum fuisse monumento, quod tripodem victoriae praemium sustinebat: neque quod ibi *ἱερέως* dicitur, obest: potuit enim *ἱερέως* appellatione uti, ut hunc quoque honorem sibi obtigisse palam faceret. Attamen quod choregiae in illo titulo nulla fit mentio, reliqui illum in incertorum generum honoribus, quod alia quoque eius monumenti dedicandi causa esse potuit.

214.

Liceat prioris decreti occasione extra ordinem inserere aliud, quod pag. 176. promisi. Lapis est Pentelicus cum titulo n. 93. in loco pagi Aexonae effossus, nunc Athenis, apud Philomusos. Transcripsit Cyriacus Pittacus Atheniensis; nobis tradit Niebuhrius.

ΦΙΛΑΤΟΞΧΡΕΜΗΤΟΣΞΕΙΡΕΝΕΠΕΙΔΗΟΙ
ΛΑΧΟΝΤΕΞΙΕΡΟΠΟΙΟΙΞΙΣΤΟΤΗΣΗΒΗ
ΞΙΕΡΟΝΔΙΚΑΙΩΞΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΩΞΕΙ
ΕΝΕΑΦΗΣΑΝΤΗΣΟΥΞΙΑΞΤΗΣΗΒΗΞΚ
5 ΑΙΤΟΙΞΑΛΛΟΙΞΘΕΟΙΞΕΔΕΙΑΥΤΟΥΞΘ
ΥΞΑΙΚΑΙΛΟΓΟΝΚΑΙΕΥΘΥΝΑΞΕΔΕΔΩΚ[Α]
ΕΙΝΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΑΥΤΩΝΕΚ[ΑΞ]ΤΟΝΘΑ
ΛΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙΑΝΤΙΧΑΡΙΝΤΟΝΝΑΥΞΩ
ΝΟΞΚΑΙΝΕΑΡΧΟΝΧΑΙΡΙΓΕΝΟΥΞ
10 ΘΕΟΔΟΤΟΝΑΙΞΧΡΩΝΟΞΑΡΙΞΤΟΚΛΕΑ
ΧΑΛΛΙΦΩΝΤΟΞΔΙΚΑΙΟΞΥΝΗΣΕΝΕΚΑΚ
ΑΙΦΙΛΩΤΙΜΙΑΞΤΗΣΞΕΙΣΤΟΥΞΔΗΜΟΤΑ
ΞΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΞΜΑΕΝ
ΞΤΗΛΗΙΛΙΟΙΝΗΚΑΙΞΤΗΣΑΙΞΙΣΤΟΙΞ
15 ΡΟΝΤΗΣΗΒΗΞΕΤΟΝΔΗΜΑΡΧΟΝΤΟΝΕΞ.
ΑΝΕΔΙΗΙΧΜΟΝΑΡΧΟΝΤΑ
ΕΡΑΙΝΕΞΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΞΞΦΡΟΝΙΞΤΑΞ
ΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΘΑΛΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙ
ΕΚΑΞΤΟΝΑΥΤΩΝΚΙΜΩΝΑΜΕΓΑ
20 ΛΗΙΡΥΘΟΔΩΡΟΝΡΥΘΕΟΥΚΑΙΤΟΝ
ΚΗΡΥΚΑΧΑΡΙΚΛΕΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΞΕΝ
ΕΚΑΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝΠΑΝΝΥΧΙΑΞΕΡΑΙ
ΝΕΞΑΙΔΕΚΑΙΤΗΝΙΕΡΙΑΝΤΗΣΗΒΗΞΚΑΙΤΗ
ΞΑΛΚΜΗΝΗΞΚΑΙΤΟΝΔΡΙΟΝΤΑΚΑΛΛΙ
25 ΞΘΕΝΗΝΝΑΥΞΩΝΟΞΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΞ
ΚΑΞΤΟΝΑΥΤΩΝΕΥΞΕΒΙΑΞΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΕΙ
ΑΞΕΝΕΚΑΤΗΣΠΕΡΙΤΟΥΞΘΕΟΥΞΑΝΑΓΡ
ΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΞΜΑΕΝΞΤΗΛΗΙΛΙ
ΟΙΝΗΚΑΙΞΤΗΣΑΙΞΙΕΝΤΩΙΞΙΕΡΩΙΤΗΣΗΒΗΞ

Φιλαῖος (vel Φίλητος) Χρέμητος ἔπεν· ἐπεὶ οἱ λα-
χόντες ἱεροποιοὶ εἰς τὸ τῆς Ἡβῆς ἱερὸν δικαίως καὶ φιλοτι-
μῶς ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῆς Ἡβῆς καὶ τοῖς ἄλλοις
θεοῖς [αἰς] ἔδει αὐτοὺς θυῖσαι, καὶ λόγον καὶ εὐδύναν δε-
δώκασιν, στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνῳ, Ἀν-
τιχάρην τὸν Ναύσωνος καὶ Νέαρχον Χαιργένους, Θεόδοτον
Αἰσχρῶνος, Ἀριστοκλέα Καλλιφῶντος, δικαιοσύνης ἕνεκα καὶ
φιλοτιμίας τῆς εἰς τοὺς δημότας. ἀναγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψή-
φισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἡβῆς
τὸν δήμαρχον τὸν [μετ'] Ἀ Νέαρχμον ἄρχοντα.

Ἐπαίνεσαι δὲ καὶ τοὺς σωφρονιστὰς καὶ στεφανῶσαι
θαλλοῦ στεφάνῳ ἕκαστον αὐτῶν, Κίμωνα Μεγα[κλέους?],
Πυθόδωρον Πυθέου, καὶ τὸν κήρυκα Χαρικλέα φιλοτιμίας
ἕνεκα τῆς περὶ τὴν παννυχίδα· ἐπαίνεσαι δὲ καὶ τὴν ἱερεῖαν
τῆς Ἡβῆς καὶ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὸν δρ[ῶ]ντα Καλλισθέ-
νην Ναύσωνος, καὶ στεφανῶνται ἕκαστον αὐτῶν εὐσεβίας καὶ
φιλοτιμίας ἕνεκα τῆς περὶ τοὺς θεοὺς. ἀναγράφαι δὲ τὸδε
τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῇ ἱερῇ τῆς
Ἡβῆς.

Titulus hic inscriptione n. 93. manifesto re-
centior est, quod et scripturae ratio docet et vs. 16.
haud ambigua *Neaechmi* archontis mentio, qui si-
gnat annum Olymp. 115, 1. In eius nomine dele-
ductus HI, ut vs. 9. in voce *Χαιργένους* I. delendum
est. *Ἱεροποιοί* non reipublicae nunc sunt, sed pagi.
Vs. 4. 5. nota duplicem structuram *θυσία* τῆς Ἡβῆς
καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Λόγον et εὐδύναν dederunt haud
dubie non apud rempublicam, sed in pago: cf. ad
n. 88. *Nauson* idem credo est qui n. 93.; fratres-
que videntur Antichares et Callisthenes esse. De-
creti ipsius inscriptio in sequentem annum praeci-
pitur; unde dictum τὸν δήμαρχον τὸδ μετὰ Νέαρχμον
ἄρχοντα. Altera decreti parte primum laudantur
Sophronistae, gymnici alias magistratus; qui in pan-
nychide ne quid petulanter ageretur, curabant: ea
pannychis celebratur Iuventae (cf. de eius templo
n. 93.), cui iuncta socrus Alcmena. ΔΡΙΟΝΤΑ mu-
tavi in ΔΡΩΝΤΑ: δρᾶν vox est propria de peragen-
dis mysticis sollempnibus, quae in ea pannychide
acta esse probabile est. Et cave ἄρχοντα coniicias,
cui nullus hic locus. Haec hactenus. Nunc addam
in altero Aexonensium decreto (n. 93.), ubi bis *Φιλαῖδα*
vidimus, priore loco Pittacum praebere *ΦΕΛΛΙΔΑ*,
aliud apographum a Niebuhrio communicatum *ΦΕΛ*
ΛΕΙΔΑ, altero loco utrumque *ΦΕΛΛΕΙΔΟΣ*: quod
videndum ne melius sit quam alterum, in quo dif-
ficultatem inesse notavimus. *Φελλίς* γῆ nota est ex
Polluce I, 227. de vi vocis v. Schneider. Lex. Gr.
et cf. Ruhnck. ad Tim. p. 269 sq.

215.

Athenis. Edidit Stuartus Antt. Att. T. II. p. 31. in interpretatione alius tituli.

ΠΡΟΝΟΜΟΞΗΥΛΕΙΔΙΟΤΡΕΦΗΞΗΡΧΕ

Formas Γ et Ξ ipse dedi. Fragmentum ad
Olymp. 99, 1. pertinens. De Pronomo v. ad n. 225.
Archon est idem qui aliā formā n. 151. *Δειτρέφης*.

216.

Marmor Athenis praefurnio infixum. Edidit Chandlerus Inscr. II, 52. p. 59. In deversorio Turcico viderat iam Fourmontus.

II / ΖΙΑΞΕΡΥΞΙΜΑΧΟ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΞΕΧΟΡΗΓΕ
ΡΑΝΔΙΟΝΙΔΙΕΡΕΧΘΗΙΔΙΓΑΙΔΩΙ

Initio paucas lineolas ex Fourm. praemisi:
Chandl. nihil nisi ΙΑΣ. Mox Chandl. Ξ; dedi Ξ,
pro quo Fourm. similem formam habet, unius ta-
men verticalis lineae loco duas obliquatas offerens.

Vs. 3. ultimum I addidi ex Fourm. Quum patrum
filiorumque nomina soleant similia esse, haud dubie
Ἐρυξίας scribendum:

Ἐρυξίας Ἐρυξιμάχου
Κυδαθηναεὺς ἐχορήγει
Πανδιονίδι, Ἐρεχθίδι παίδων.

Hic igitur et suae tribui et Erechtheidi choregus fuit, sed uno et eodem cum choro: ut dubium non sit tum non singulas, sed binas tribus singu-

los choregos praebuisse ob rei familiaris angustias. Eryxias hic quum n. 213. scriptus non reperiatur, patet hunc haud paucis post Euclidem annis vicisse, quum victorum nomina inscribendi mos n. 213. a Pandionide iussus iam obsolevisset. Ita hunc titulum circa Olymp. 104-106. posuerim.

217.

Athenis ad ecclesiam Catholicon. Vitiosius edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 90. rectius Chandlerus II, 53. p. 59. Cf. Vandal. Diss. ad Antt. et Marm. illustr. p. 674.

ΕΡΕΧΘΗΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑ
ΜΕΝΕΤΕΛΗΣΜΕΝΗΤΟΣΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣΕΧΟΡΗΓΕ
ΑΡΑΤΟ[Σ]ΗΥ[ΛΕΙ
ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ.....

Ἐρεχθῆς ἀνδρῶν ἐνίκα,
Μενετέλης Μένητος Ἀναγυράσιος ἐχορήγει,
Ἄρατος ἡΐλει,
Νικόμαχος

Suppletur Νικόμαχος ἦρχεν: sed, quod iam Vand. monuit, suppleri etiam ἐδίδασκε potest. Non certum igitur, inscriptionem hanc pertinere ad Olymp. 109, 4. Nota hic quoque ΕΧΟΡΗΓΕ, ex antiquo usu retentum. Spon. falso ΕΧΟΡΗΓΕΙ.

218.

Athenis, „apud Dgika Guppa”; ex schedis Fourmonti.

ΙΠΡΟΘΩΝΤΙΣΑΝΔΡΩΝ:ΕΝΙΚ[Α
.....ΛΟΥΓΕΙΡΑΙΕΥΣ[ΕΧΟ
ΡΗΓΕ.....ΣΚ]ΑΡΦΙΚΟΣΕΛΙΑΛ[ΣΚ]Ι
.....ΣΣΙΚΥΩΝΙ[ΟΣΗΥΛΕΙ

Ἴπποθωντ]ῆς ἀνδρῶν ἐνίκα,λου Πειραιεύς [ἐχορήγει,Σκ]αρχ[αῖ]ος ἐδίδα[σκε],ς Σικυών[ι]ος ἡΐλει. ΟΥ in terminatione scriptum docet non admodum vetustum monumentum esse.

219.

„In villa Menidi, in ecclesia S. Virginis, quae Ἀναγαλιώτισσα cognominata”; ex schedis Fourmonti.

..ΛΙ/ΟΣΚΡΑΠΟΙΝΙΝΙΚΗΣΑΣΑΝΕΘΗΚ
ΧΟΡΙΩΙΚΑΙΚΩΜΟΙΔΟΙΣΧΑΡΗΣΘΗΒΑΙΟΣ
ΥΛΕΙΣΠΕΥΣΕΛΔΗΣΑΘΗΝΑΙΟΣ

Initio scriptus esse debuit victor choregus cum tribu, e. c. Κεκροπίδι. Deinde debuit esse χορηγῶν, ut

n. 224. quod latet opinor in ΚΡΑΠΟΙΝΙ, in quo ultimum I ut vs. 2. litt. 3. delendum; K fuit X, deinde Fourm. omisit O, et ΡΑΠΟΙΝ dedit p. ΡΗΓΩΝ. Est igitur: χορηγῶν νικήσας ἀνέθηκε κυκλίῳ χορῶ καὶ κωμῶ-δοῖς· Χάρης Θεβαῖος ἡΐλει, Σπευσεάδης Ἀθηναῖος ἐδίδασκε.

220.

Athenis, in Panagiae Gorgopiko (s. Catholicon dicta ecclesia). Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 135. (cf. Corsin. F. A. T. I. p. 256.) Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΣΦ
ΣΕΥΦΙΛΗΤΟ...
ΕΧΘΗΙΔΙΠ...
ΘΗΒΑΙΟΣΗΥ....

.....
ς Εὐφιλήτου [ἐχορήγει
Ἐρ]εχθίδι, Ἴπ[ποθωντ]ίδι
Θηβαῖος ἡΐλει.

Vs. 1. omittitur ap. Spon. qui vs. 2. male ΜΕΥ ΦΙΛΗΤΟΣ. Vs. 4. ΗΥ ex Fourm. addidi.

Tibicines solent Thebani Boeoti esse; maleque hinc et ex aliis quibusdam titulis Theben Atticum demum finxerat Sponius. Ceterum cf. ad n. 216.

221.

In monumento, quam vulgo laternam Demosthenis vocant. Cyriac. p. x. n. 76. Murat. T. II. p. DCXLIV. i. ex suis et Farnesiis schedis. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 21. Wheler. Itin. p. 398. ed. Angl. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 28. et in aere tab. XXXIV. sed vitiosissime. Stuart. Antt. Att. T. I. p. 28. cap. iv. tab. 3. Pomard. Itin. T. I. p. 135. Vandal. Diss. p. 673. ut alios taceam.

ΛΥΞΙΚΡΑΤΗΣΛΥΞΙΘΕΙΔΟΥΚΙΚΥΝΝΕΥΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΑΚΑΜΑΝΤΙΞΠΑΙΔΩΝΕΝΙΚΑΘΕΩΝΗΥΛΕΙ
ΛΥΞΙΑΔΗΣΑΘΗΝΑΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΕΥΑΙΝΕΤΟΣΗΡΧΕ

Secutus sum tabulam Stuarti aeri incisam, nisi quod ex ceteris exemplis prope omnibus dedi ΚΙ ΚΥΝΝΕΥΣ, quum ibi et in Wheleri apographo pessimo habeatur ΚΙΚΥΝΕΥΣ. Whel. solus ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ. Pro K est K. Euaenetus archon Olymp. 111, 2.

Λυσικράτης Λυσιθέιδου Κικυννεὺς ἐχορήγει,
Ἀκαμαντὶς παίδων ἐνίκα, Θεὼν ἡΐλει,
Λυσιάδης Ἀθηναῖος ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἦρχε.

222.

Athenis transcripsit Cyriacus „ad gymnasii” (credo theatri) „sedem exornatam” p. x. n. 77. et ex eiusdem schedis a Compagnonio missis dedit Murat. T. II. p. DCXLII. 2. A Fulvio Ursino habuit Andr. Schottus Vit. Aristotel. et Demosth. indeque edidit Reinesius Synt. Inscr. V, 36. p. 377. Athenis in domo transcripsit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 214. unde petierunt Vandal. Diss. p. 672. Corsin. F. A. T. IV. p. 46. Mutilum titulum praebent Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. et schedae Fourmonti.

ΑΙΓΗΙΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑΕΥΑΓΙΔΗΣΚΤΗΣΙΟΥΦΙΛΑΙΔΗΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣΗΥΛΕΙΧΑΡΙΛΑΟΣΛΟΚΡΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕ
ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣΗΡΧΕ

Αἰγῆς ἀνδρῶν ἐνίκα, Εὐαγίδης Κτησίου Φιλαίδης ἐχορήγει, Λυσιμαχίδης Ἐπιδάμνιος ἥλει, Χαρίλαος Λοκρὸς ἐδίδασκε, Εὐθύκριτος ἤρχε.

Cyriaci et Sponii apographa prope consentiunt, nisi quod Cyr. habet ΕΥΘΥΜΕΙΤΟΣ: uterque etiam ΦΙΛΑΙΔΗΣ, licet Murat. aliud narret: sed Spon. ΗΡΧΕΝ, Cyr. ΗΡΧΕ, quod retinui, licet ΗΡΧΕΝ Ursinus habuisse videatur. Ceterum Ursinianum s. Reinesianum apographum vitiis scatet: bene tamen ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ ibi ut ap. Spon. habetur. Postremo Cyriacus, Ursinus, Sponius versus ex arbitrio divisos repraesentant: Pocockius et Fourmontus con-

sensu secundum versum incipiunt a litteris ΙΜΑΧΙ ΔΗΣ, primum ab ΗΙΣ vel ΤΗΙΣ (sic Fourm.): patet igitur vs. 2. coepisse a verbo Λυσιμαχίδης. Secundus versus apud utrumque desinit in litteris ΧΑ ΡΙΑ (Poc. ΧΑΜΙΔ, Fourm. ΧΑΡΙΑ): quippe perierant reliqua, quae ex primi versus mensura usque ad ἐδίδασκε produxi. Tertiū versus vestigia Fourm. haec sola habet: Ε Λ . . . ΗΙ . . . quae superesse videntur ex his, Εὐθύκριτος ἤρχε. Sic igitur versus digessi. Vs. 2. formam Γ ex Cyr. Fourm. dedi. Euthycritus archon Olymp. 113, 1.

223.

Athenis super porta Bazari. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 73. (indeque et alii et Vandal. Diss. p. 673.) ac Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. n. 70. p. 61. postremo Stuart. Antt. Att. T. I. p. 27. qui aere expressum titulum praebet.

ΛΥΣΙΚΛΗΣΒΙΟΤΤΟΥΟΗΘΕΝΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΟΙΝΗΙΣΦΥΛΗΠΑΙΔΩΝΕΝΙΚΑ
ΠΑΜΦΙΛΟΣΑΓΝΟΥΣΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΝ
ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣΗΡΧΕΝ

Ap. Spon. versus non recte ordinati sunt, melius ap. Poc. qui tamen alia vitia admiscuit: ego et in versuum ordine et in litterarum formis Stuartum sequor. Vs. 2. Spon. Poc. diserte ΠΑΙΔΩΝ: ap. Stuart. l est evanidum. Vs. 3. ultimum N omitit Stuartus, et lapidis ibi fracturam notat, ut etiam Poc. lacunae ibi signa posuit.

Λυσικλῆς Βιόττου Ὁῦθεν ἐχορήγει,
Οἰνῆς φυλῇ παίδων ἐνίκα,
Πάμφιλος Ἀγνούσιος ἐδίδασκεν, [ἥλει,
Κηφισόδωρος ἤρχεν.

Pertinet ad Olymp. 114, 2. Βιόττου omnes editores habent: et recte. Vide n. 621.

224.

In epistyllo monumenti choragici Thrasylli, in radice arcis ad meridiem in rupe incisi, hodie Παναγίας Σπηλιωτίσσης. Primus transcripsit Cyriacus Anconitanus (p. ix. n. 71. ubi hi tituli reperti dicuntur *sub arce, ad statuam Gorgonis, ad marmoream et ornatissimam scenam, prope incisam rupem et mira ope fabrefactum specus*); ex suis et Cyriaci schedis (ex quibus etiam Muratorii schedae fluxerunt) edidit Murat. T. II. p. DCXLI. Olim dederant Ursinus Imagg. p. 28. in aere, Spon. Itin. T. III. P. II. p. 111. Wheler. Itin. p. 369. ed. Angl. et ex Sponio Vandal. Diss. p. 673. Corsin. F. A. T. II. p. 20. T. IV. p. 56. habent. Hunc et alios ex his titulis vulgo notos dedit etiam Tayl. ad Marm. Sandw. p. 70. Postremo dederunt Le Roy Mon. Gr. T. II. p. 35. Stuart. Antt. Att. T. II. p. 29. in tabula aerea, Pomard. Itin. T. I. p. 132. cuius exigua auctoritas. Praeterea usus sum apographo Villosioni ex schedis Franc. Giamberti petito, et alio Mustoxydis.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣΘΡΑΣΥΛΛΟΥΔΕΚΕΛΕΕΥΞΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΧΟΡΗΓΩΝΝΙΚΗΣΑΞΑΝΔΡΑΣΙΝΙΓΡΟΘΩΝΤΙΔΙΦΥΛΗΙ:
ΕΥΙΟΞΧΑΛΚΙΔΕΥΣΗΥΛΕΙ ΝΕΑΙΧΜΟΣΗΡΧΕΝ: ΚΑΡΚΙΔΑΜΟΣΞΩΤΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

Tertius versus minoribus litteris. Fundum apographi huius constituit tabula Stuarti, ex qua etiam versuum divisionem dedi, in qua ceterorum plurimi variant. Ursinus ubi nihil annoto consentit cum Giamberto, omittit tamen interpunctiones, quas post singula verba habet Giambertus singulis punctis notatas: sed post φυλῇ et ἤρχεν terna puncta offert Giambertus, et haec adscivi. Vs. 1. Giamb. ΘΡΑΣΥΛΟΣ ΘΡΑΣΥΛΟΥ: ceteri consentiunt in recepto. ΔΕΚΕΛΕΥΞ Spon. Whel. etc.; sed Cyr. (non tamen Muratorianus), Giamb. Urs. Stuart. ΔΕΚΕ ΛΕΕΥΞ, quorum fides maior quo insolentior forma.

Dicitur igitur Δεκελεύς, Δεκελεύς et Δεκελειεύς (hoc est ap. Steph. Byz. v.). Vs. 2. male Stuarti tabula ΧΩΡΗΓΩΝ, et peius etiam impressus Stuarti textus: id correxi e ceteris. ΙΓΡΟΘΩΝΤΙΔΙ, quae vetusta forma, extat in tabula Stuarti et ap. Giamb. ac Cyr. sed vulgare ΙΓΡΟΘΩΝΤΙΔΙ ex notiore usu intulerunt Whel. Stuarti impressus textus, Murat. Muq. Pom. Le Roy, immo ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΙ Urs. Spon. Pro ΦΥΛΗ Stuarti impressus textus ΦΥΛΕΙ. Vs. 3. male Cyr. ΕΥΟΣ; ib. Stuarti tabula ΗΥΛΕ, ceteri quod dedi. Postremo Le Roy ΣΩΤΟΣ, Stuarti impressus textus ΣΩΤΙΟΣ.

Θρασύλλος Θρασύλλου Δεκελεεύς ἀνέθηκεν
 χορηγῶν νικήσας ἀνδράσιν Ἴπποθωντίδι φυλῇ,
 Εὐῖος Χαλκιδεύς ἡύλει, Νέανχος ἤρχεν, Καρκίδαμος
 Σώτιος ἐδίδασκεν.

Neaechmus archon Olymp. 115, 1. De aedicula rupi incisa, in qua tripus dedicatus, Pausanias dixit I, 21, 4. ἐν δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ θεάτρου σπήλαιόν ἐστιν ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν· τρίπους δὲ ἔπεστι καὶ τούτῳ· Ἀπόλλων δὲ ἐν αὐτῷ καὶ Ἀρτεμις τοὺς παῖδας εἰσιν ἀναιροῦντες τοὺς Νόβης. Tripus, quem Pausanias super specu vidit, potest aut Thrasylli aut unus ex iis fuisse, ad quos pertinent n. 225. 226. aut ille quem post puerorum victoriam posuit Aeschraeus Anagyrasius, inscriptione addita ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας (Philochor. ap. Harpocr. v. κατατομή, coll. Müller. l. c. ad n. 211.). Alii tripodes prope hoc monumentum duabus insistebant columnis marmo-

reis (Stuart. T. II. c. 4.). Super hac vero ad quam scribimus inscriptione fuit statua, quae nunc in Britannia est. Attamen tripodem etiam a Thrasylo dedicatum fuisse vix dubium est: qui olim fortasse eo loco positus erat, ubi illa statua reperta est, quae videtur tripodis loco substituta postea esse. Argumentum, quod repraesentatum esse Pausanias dicit, etsi Apollineum est, cave tamen Thrasyllum putes Thargelia vicisse: tibicen enim cyclium et Dionysiacum chorum significat, ut dixi ad n. 111. Potius dithyrambi, quo Thrasyllus vicerat, argumentum ab artifice exhibitum iudico. Postremo Gorgo, quam Cyriacus nominat, videtur Medusae caput auratum in aegide esse, quae in australi arcis muro posita erat (Pausan. I, 21, 4. coll. V, 12, 2.); quamquam hanc in Cyriaci aetatem perdurasse non est verisimile.

225.

In alta basi, quae exstructa est super zophoro monumenti Thrasylli, ad statuae dextram. Edita inscriptio in titulis Cyriaci l. c. n. 69. Murat. l. c. (ex iisdem schedis, ex quibus n. 224.), Ursin. l. c. Spon. l. c. p. 109. Wheler. p. 368. ubi aeri incisum monumentum, et ex Sponio ap. Vandal. p. 678. (Corsin. F. A. T. I. p. 256. aliquot inde verba decerpit), deinde ap. Taylor. l. c. Postremo dederunt Le Roy, Stuart. Pomard. ll. cc. Habeo etiam ex schedis Mustoxydis; apud Fourmontum tantum primus versus est et duae ultimae tertii voces, atque is inscriptionem dicit in domo Christoduli Chatergari esse.

ΟΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΡΥΘΑΡΑΤΟΣ ΗΡΧΕΝ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ

ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ ΠΑΙΔΩΝ ΝΕΝΙΚΑ
 ΘΕΩΝ ΘΗΒΑΙΟΣ ΗΥΛΕΙ
 ΠΡΟΝΟΜΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

5

Fundum huius exempli constituit aerea Stuarti tabula; vs. 1. dedi Θ ex Urs. Whel. plurimi habent Θ. Vs. 2. ΑΓΩ etc. est in Stuarti tabula, quod ex impresso textu et ex ceteris correxi. Ibidem Urs. ΘΡΑ ΞΥΛΟΥ, Cyr. Urs. Stuart. ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ (cf. ad n. 224.). Vs. 3. Cyr. ut tabula Stuartiana, ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ; reliqui et Stuarti impressus textus ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ, praeter Pomardum, qui ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ, et Wheleri tabulam, in qua ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ, falso quidem, sed non sine veri vestigio. Mox plurimi ΗΥΛΕΝ, Urs. ΗΥΛΕΙ; alii cum Stuarto vere ΗΥΛΕΙ, in his etiam Murat. quae rara eius laus est.

Ὁ δῆμος ἐχορήγει, Πυθάρατος ἤρχεν,
 Ἀγωνοθέτης Θρασυκλῆς Θρασύλλου Δεκελεεύς,
 Ἴπποθωντῆς παίδων ἐνίκα,
 Θεῶν Θηβαῖος ἡύλει,
 Πρόνομος Θηβαῖος ἐδίδασκεν.

Pytharatus archon Olymp. 127, 2. Deficientibus choregis populus ipse et Hippothontidi et Pandionidi (n. 226.) subvenit; cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 494. Sed quoniam Thrasylli filius eius, qui monumen-

tum n. 224. dicaverat, agonothetae tum munere fungebatur, populus hunc ei honorem tribuit, ut et hic, ad quem haec inscriptio pertinet, et alter tripus (n. 226.) in paterno collocaretur monumento. Theonem nota peregrinum esse, non Atticum, ut Spon. putabat; cf. ad n. 220. Thebanus est etiam chorodidasculus Pronomus, hic haud dubie ex posteris tibicinibus Pronomi, quem n. 215. Olymp. 99, 1. repperimus. Pronomi barba ridetur ap. Aristoph. Eccles. 102. ubi tibicinem intelligit Schol. ex quo hausit Suid. v. Is potest idem esse qui n. 215. si Aristophanis fabula Olymp. 96, 4. acta est. Sed pater eius videtur fuisse vel patruus, qui Alcibiadem docuit tibiis canere (Athen. IV. p. 184. D.), magna tum fama musicus, cuius artem celebrat Pausanias (IX, 12, 4.); qui primus iisdem tibiis plures modos cecinit (Pausan. ib. Athen. XIV, p. 631. E.), Chalcidensibus Euboeae prosodium fecit, Thebis statua ornatus est (Pausan. l. c.); cuius harmoniae etiam Olymp. 102. quo tempore restituta Messene est, vigeant maxime (Pausan. IV, 27, 4.).

226.

In altera basi eiusdem monumenti zophoro imposita, ad laevam statuae. Ediderunt iidem qui n. 225., Cyr. n. 70. ceteri ll. cc. Misit etiam Mustoxydes.

ΟΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΡΥΘΑΡΑΤΟΣ ΗΡΧΕΝ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ

ΠΑΝΔΙΟΝΙΣ ΑΝΔΡΩΝ ΝΕΝΙΚΑ
 ΝΙΚΟΚΛΗΣ ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΗΣ ΗΥΛΕΙ
 ΛΥΣΙΠΡΟΣ ΑΡΚΑΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

5

Vs. 2. Urs. rursum ΘΡΑΣΥΛΟΥ, Cyr. Urs. et Stuart. ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ, quod hic quoque ut n. 224. 225. retinui; deinde Stuarti tabula ΠΑΝΔΙΩΝΟΣ, textus impressus et sch. Mustox. ac Whel. Pomard. ΠΑΝΔΙΩΝΟΣ, Cyr. ΠΑΝΑΓΩΝΙΣ, Urs. ΠΑΝΔΙΩΝΙΣ; ceteri recte. Vs. 6. ultimum N omittit Stuartus; id addidi ex tot aliis apographis. De singulis v. ad n. 225.

Ὁ δῆμος ἐχορήγει, Πυθάρματος ἤρχεν,
Ἀγωνοθέτης Θρασυκλῆς Θρασύλλου Δεκελεύς,
Πανδιονὶς ἀνδρῶν ἐνίκᾳ,
Νικοκλῆς Ἀμβρακιώτης ἦλται,
Λύσιππος Ἀρκὰς ἐδίδασκεν.

Lysippus hic nec tragicus nec comicus poeta est, sed dithyrambici chori magister et fortasse poeta. Cf. praeter alios Oderic. de marm. didascal. p. LXXII.

227.

Athenis in lapide, ad portam novae civitatis. Cyriac. p. XVI. n. 115. Murat. T. II. p. DCXLIV. 2. ex suis schedis.

ΑΙΓΗΙΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑ
ΔΙΦΙΛΟΣΔΙΦΙΛΟΥΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ.....

Dedi dispositionem Muratorii, ex quo patet lapidem in dextera parte fractum esse. Murat. male ΓΑΡΓΕΤΤΙΟΣ. Post Γαργήτιος adde ἐχορήγει.

227. b.

Interponam hoc loco tripodum titulos Romanae aetatis. Alter subscriptus plinthe columnae orientalis prope monumentum Thrasylli (Stuart. Antt. Att. Vol. II. p. 30. aeri incisus cap. IV. tab. 5. cf. ad n. 224.):

ΛΟΚΚΡΑΤΟΝΕΙΚΟC

...κος Στρατόνειακος.

Alter profundis litteris in sinistra rupis prope idem monumentum parte incisus est, versibus cavo lineari divisus: quem memorat Stuartus Antt. Att. T. II. p. VII. dedit Clarkius Itin. T. II. S. II. p. 547. sed plura desunt:

ΑΠΕΙΣΩΝΙΑΝΟΣΔΑΙ...
ΤΡΙΠΟCΑΝΕΘΕCΑΝ

Vs. 1. fortasse Α. Πεισωνιανὸς δαί[μωνι ἀγαθῷ; vs. 2. pluralis τρίπους (pro τρίποδας) fuerit, nescio: accus. τρίπος sitne nominativus poeticus an accusativus sativum certe postulat verbum ἀνέθεσαν.

228.

Rhamnunte in basi exedrae, cuius generis plures supersunt. E Raikesii Diario edidit Walpol. Mem. p. 308. Corruptius extat in schedis a D. St-Martin ad me missis.

.. ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ
.. ΚΩΜΩΙΔΟΙΣ

Ex schedis, quas dixi, in duos versus divisi. Vicerat Rhamnusius aliquis (choregus fortasse) comœdis.

229.

Fragmentum tabulae marmoris Parii, litteris optime incisis, repertum Romae in Maffaeorum aedibus (Oderic. p. VII.). Edidit Gasp. Aloys. Odericus in libello de marmorea didasalia in Urbe reperta, ad Caietanum Marinium Rom. 1777. 8. p. LXXIII. unde translatus titulus in Biblioth. crit. Amstel. Vol. II. P. VII. p. 47. Venit tum in villam Albanam; unde iterum editum marmor est a Marinio Inscr. Alb. p. 160.

.....
... ΠΙΑΝΤΙΟΧΙΔΟΥ ΚΥ ...
... ΣΚΩΜΩΙΔΙΑΙΔΕΝΑ ...
... ΜΩΙΔΙΑΙ ΕΠΙ ΤΙΜΟΚΛΕ ...
... ΕΠΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥΣΑΤΥΡΟΙΣ ...
5 ... ΕΡΟΙΣ ΣΙΔΗΡΟΙΣ ΕΠΙ ΠΥ ...
... ΟΙΣ Ε ΕΠΙ ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΥ ...
... ΥΣΙΠΠΟΣ ΕΝΙΚΑΜΕΝ ...
... ΠΟΥ ΚΑΤΑΧΗΝΑΙΣ ...
... ΛΙΣ ΑΥΤΑΙΜΟΝΑΙΣΩΙ ...
10 ... ΠΙΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΔΙΟΝΥ ...
... ΤΕΙ ΕΠΙ ΝΙΚΟΤΕΛΕΟΥΣ ...
... ΕΕΠΙ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ...
... Ι ΕΠΙ ΜΟΡΙΧΙΔΟΥ ...
... ΥΣΚΟΛΕΟΦΟΡΟΙΣ ...
.....

.... ἐπὶ Ἀντισχίδου Κυ
.... ἰ]ς κωμωδία Δ, ἐν ᾧ στεί
... κωμωδία. ἐπὶ Τιμοκλέους ...

INSCR. GR. VOL. I.

.. ἐπὶ Θεοδώρου Σατύροις
5 ... ἐροῖς σιδηροῖς. ἐπὶ Πυθόδωρου ..
... οἱς Ε. ἐπὶ Ἀντισχίδου
... Ὑσιππος ἐνίκᾳ Μενελάω ...
ἐπὶ]που Καταχίνας
... αἱς. αὐταὶ μόναι σώζονται
10 ἐπὶ Διοφάντου Διονύ[σ]
ἐν ᾧ στεί. ἐπὶ Νικοτελέους
..... Ε. ἐπὶ Λυσιμάχου
..... ἐπὶ Μοριχίδου
..... ο]ς Κολεοφόροις

Coniunxi n. 229-231. tria fragmenta didascalica, ex quibus duo priora licet Romae reperta argumenti causa huc transferre non dubitavi. Quae si ea aetate scripta essent, in quibus argumentum versatur, posses ea Athenis Romam translata putare, id quod Odericus, Marinius et Gamaldulensis interpres (v. n. 230.) arbitrabantur: sed quoniam multo post, ex doctorum haud dubie libris compositae hae inscriptiones sunt, ut paulo post pa-

XX

tebit; Romanum quempiam hominem eas confici iussisse censeo, ut imaginibus eorum, quos spectant, poetarum apponerentur, sicut Euripidis imagini Romae positae index tragoediarum eius adscriptus est, ibidemque repertae Menandri imagini inscriptio varias res continens adiecta est, quae, si Athenis confectus titulus esset, longe aliter dictae essent: qua de re suo loco exponam.

De *didascalii* erudite disputavit Casaubonus ad Athen. VI, p. 255. E. quo usus est Fabricius B. Gr. T. II. p. 288. Harl. nos de iis pauca dicemus, neque omnia a Casaubono occupata. *Aristotelis* fuit opus *Διδασκαλίας* inscriptum, quod sine causa recentiori Aristoteli tribuendum suspicabatur Ionsius Scr. H. P. I, 11. p. 63 sq. Id saepe memoratur; unum locum addo a prioribus non notatum, Schol. Plat. Apol. Socr. p. 330. Bekk. ubi Meleti inde Oedipodia affertur. Deinde *Carystius Pergamenus* non *διδασκαλίας* quidem, sed *περὶ διδασκαλιῶν* scripsit; nec *Dicaearchus* singulari opere de *didascalii* disseruit, sed *didascalica* in alio libro nescio quo tractavit. Eandem rem a *Callimacho* pertractatam constat πῖνακι τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκαλιῶν (al. *διδασκάλων*): et is quidem *didascaliarum* reprehensor extitit, ab *Eratosthene* adversus eum vindicatarum (Schol. Aristoph. Nub. 549.). Nec tamen *Eratosthenes* peculiarem de iis librum edidit, sed eas in opere de antiqua comoedia attigit. Quae vero de superstitionibus tragicis et Aristophane *didascalica* supersunt, videntur magna ex parte *Aristophanis Byzantii* commentariis deberi; alia possunt ex *Aristarchi* et *Cratetis* *didascalicis* propagata esse. Late enim patebat *didascaliarum* usus, ex quibus optimos quosque *chronographos*, in his *Apollodorum* et *marmoris Parii* auctorem profecisse, mihi non dubium; neque ullum genus monumentorum *didascaliarum* fidem superare monui iam olim in Comm. de Dionysiis cap. 17. Quippe *vetustissimae didascaliae* ipsis iis temporibus publice confectae sunt, quibus ii docebant, quorum opera *didascaliae* commemorant: ut Olympici victores, ut aliorum gymnycorum ludorum victores inscribebantur, ita poetarum certamina consignabantur tabulis ex ordine annorum (fere ut victores Pandionidis n. 213.); ex quo genere superest fragmentum n. 231. Et hae quidem *vetustae didascaliae* posthac collectae a scriptoribus sunt, imprimis ab Aristotele: atque ubi, quod saepe fit, ad *didascalias* simpliciter provocatur, haec videtur collectio intelligenda esse; ut quas vituperabat *Callimachus*, quas defendebat *Eratosthenes* *didascalias*, *vetustae* sunt a doctis collectae: ut, ubi *Rhesus* fabula Euripidea in *didascalii* ut genuina scripta dicitur, non aliae nisi illae *vetustae* intelligendae sunt. Quamobrem *Rhesus* debet Euripidi tribui, quamquam non illi celebri; neque enim quis Euripides *Rhesum* docuisset, in *didascaliam* *vetusta* scriptum erat. *Vetusta* etiam *didascaliam* intelligenda, ubi *Sophoclis* *Αἴας μαστιγοφόρος*, quam *Dicaearchus* *Αἴαντος Θάνατον* vocavit, in *didascalii* simpliciter *Αἴας* dicta esse perhibetur (Argum. Soph.

Ai.): nempe illa *didascaliam* tum ipsum scripta est, quum *Aiacem* docuisset *Sophocles*; quo tempore non, ut a grammaticis factum est, alteram *Aiacem* *Sophoclis* ab altera accuratiore denominatione distinguere intererat. Has *vetustas didascalias* potuerunt deinde grammatici ex scriptoribus aliisque monumentis, ut ex choregicis, augere varieque illustrare et digerere.

Nunc quo apertius de *didascaliarum* ratione constet, aliquot componam *didascalicarum* notarum specimina; quibus posthac utemur. Alia sciens omitto. Argum. Aeschyl. Pers. Ἐπὶ Μένωνος τραγωδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα, Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῃ Ποτινίῃ, Προμηθεῖ: ubi nota *τραγωδῶν* esse genitivum, ut παιδῶν ἐνίκα in choregicis titulis. Schol. Aristoph. Ran. 1155. τετραλογία ν φέρουσι τὴν Ὁρεστίαν αἱ διδασκαλῖαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν, etc. Argum. Aeschyl. Agam. Ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ (sic leg.) ἔτει δευτέρῳ, πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίστι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς: ex quibus verbis patet, archontem integris tetralogiis unum tantum choregum dedisse, id quod etiam ex Themistoclis choregico monumento (v. ad n. 211.) colligitur, si Phrynichus tetralogiā certavit. Argum. Sophocl. Philoct. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς. Aristoph. Byz. ap. Schol. Eurip. Med. Argum. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα· πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης· Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι, οὐ σώζεται. Argum. Eurip. Hippol. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνωνος (qui Corsino Ἐπαμεινώνδας) ἄρχοντος Ὀλυμπιάδι πζ' ἔτει δ'· πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Aelian. V. H. II, 8. Κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἑννεηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίετος ὁ Ἀκραγαντίνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς καὶ Εὐριπίδης· καὶ πρῶτος γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅστις ποτε οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάνχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ· τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμῇ καὶ Τρωσὶ καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. Ex tragicis *didascalii* petita etiam, quae de Oed. Col. archonte Micione post Sophoclis obitum acta narrat Schol. ap. Thiersch. Act. philol. Monac. T. I. F. III. p. 322. et de Euripidis Iphig. Aul., Alcmaeone, Bacchis ἐν ἅσται doctis a minore Euripide post patris obitum, Schol. Aristoph. Ran. 67. Plura servarunt Argumenta Comici. Nub. Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἅσται ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ (utpote δεύτερος). Plut. Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασίφῃ. Ran. (Brunck.): Ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετ' Ἀντιγένῃ ἐπὶ Ἀθηναίῳ· Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα, Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις, Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. Avium: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος εἰς ἅστῳ διὰ Καλλιστράτου, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὁρνισι· πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. ἔστι δὲ λε' (fabula xxxv. ut Antigona Sophoclis xxxii. sec. Argum.). Eqq. Ἐδιδάχθη τὸ δράμα

ἐπὶ Στρατοκλέους ἀρχοντος δημοσίᾳ εἰς Ἀθήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους· πρῶτος ἐνίκα, δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις, τρίτος Ἀριστομένης Ὀλοφυρμοῖς. Pac. Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι καὶ ἐτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην. ἄδῃ οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἐτέραν καδῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται, etc. Lysistr. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἀρχοντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἀρχαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. Acharn. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους (Εὐθυδήμου) ἀρχοντος ἐν Ἀθηναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις· οὐ σώζεται· τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις. Vesp. ubi sic scribendum videtur (vide Palmer. et nos de Dionys. c. 9.): Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἀρχοντος Ἀμεινίου [ἐν τῇ πρὸς Ὀλυμπ. ἐτει β'.] διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια· καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης, δεύτερος, Γλαύκων Πρέσβεσι τρίτος.

Ex his didascaliiis videmus et archontem et festum, deinde poetas, qui quoque festo certassent, et fabularum nomina, et qui cuique a iudicibus locus datus esset, postremo actores primarum (ut in Terentii fabulis) designatos esse: quota quaeque poetae fabula in operum numero esset, quod in Sophoclis Antigona et Aristophanis Avibus notatum est, non potuit in vetustis didascaliiis additum esse, sed ex didascaliiis hoc collectum a criticis est. Choregus semel notatur in Aeschyli Orestia, ne hoc quidem ex didascalia vetusta opinor, sed ex choregici tripodis titulo: Olympiadum vero annos docti post Timaeum addiderunt. Praeterea vetustae didascaliae necesse est ex ordine temporum dispositae fuerint, neque in iis posteriores anni potuerunt prioribus praepositi esse, aut fabulae secundum poetas dispositae. His vetustae didascaliae ipdiciis convenit n. 231. ubi festi nomen videtur supra scriptum fuisse (v. ad n. 231.), deinde secundum archontes enumerantur singulae commissiones: poetarum, fabularum, actorum primarum nomina, ex ordine disposita, et victor annotantur. Longe aliter vero n. 229. 230. dispositi sunt: unde intelligitur, non esse eas didascalias, sed tantum didascalica monumenta ex didascaliiis ducta: quod Odericum prorsus fugit. Nam primum in utroque fragmento archontes non ex ordine temporum dispositi sunt, sed aliquoties a posterioribus ad priores reditur, et diversis locis vel idem archon scriptus est, ut n. 229. Antiochides, n. 230. Chion: quod Odericum eo deduxit, ut poetarum ordinem, non temporum observatum diceret: at hoc ipsum fieri in vera didascalia non potuit. Deinde n. 229. 230. nusquam poetae nomen scriptum est, nisi n. 229. vs. 7. eum agnoscere velis, ubi potius histriionem agnosco: neque in tot versibus, si in singulis fabulis poeta nominatus esset, verisimile est nusquam ne unius quidem poetae nomen servatum esse: neque in utroque versuum fine multa perisse videntur. Immo singula haec fragmenta fabulas enumerant singulorum poetarum, quorum nomen supra adscriptum erat: et in unaquaque fabula, quo anno data esset, omissis ceteris qui simul docuerant poetis, praemisso archontis nomine anno-

tatum est, ordine non secundum annos, sed nescio quomodo instituto: nisi quod n. 229. vs. 1-9. eae enumerantur, quae supersint, deinde quae intercederint: quod ipsum vetustae didascaliae non convenit. Igitur, quod dixi, haec fragmenta non didascaliarum sunt, sed catalogorum, quibus singulorum poetarum fabulae enumerantur, qui haud dubie statuis eorum poetarum sive protomis appositi erant. Et n. 229. quidem ad poetam vetustae comoediae pertinet, qui Olymp. 84-97. docuerit (Sophocles etiam diutius docuit); n. 230. autem refertur ad mediae comoediae poetam, Olymp. 101-107. Nec quare haec fragmenta putemus unius tabulae esse, ulla causa est (v. ad n. 230.). Denique utrumque eadem litteraturae forma utitur: sed n. 229. partim ad tempora ante Euclidem pertinet; forma tamen scripturae ea est, quae multis post Euclidem annis invaluerit: et n. 229. vs. 9. *fabulas non iam omnes supersites esse* annotatur. Unde satis patet didascalica haec monumenta n. 229. 230. ex doctorum libris composita esse, neque veras didascalias, ne didascaliarum apographa quidem esse. Contra n. 231. nihil neque in scriptura neque in ceteris rebus obstat, quominus vera illa et vetusta didascalia videatur.

Superest ut de *festis*, de *actoribus*, de *numeris*, qui in his didascaliciis monumentis comparent, paucis dicam. N. 229. *Dionysia urbana*, n. 230. haec et *Lenaea* memorantur. De *Lenaeis* magna contentione actum est; Odericus ea rustica Dionysia esse perhibebat, Ruhnkenius, cuius placita tueri Bibliotheca critica studet, *Lenaea* esse *Anthesteria* docebat: sibi patrocinator adversus *Bibliothecam* criticam Odericus in Epistola, quam Marinus l. c. p. 161 sqq. publici iuris fecit. Utrumque errasse docui in Commentatione de discrimine *Lenaeorum*, *Anthesteriorum* et *rusticorum Liberalium* (Comm. Acad. Boruss. a. 1817.). *Actorem primarum* videmus n. 231. constanter inscriptum esse: ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος etc. Idem intelligendus in notis ad Aristophanem didascaliciis, ubi poeta dicitur Ἀῖες, Acharnenses, Lysistratam διὰ Καλλιστράτου commisisse. Neque aliter vita Isocratis (Vitt. X Oratt.) de Aphareo: διδασκαλίᾳ ἀστικᾷ καδῆκεν ἔξ, καὶ δις ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεῖς, καὶ δι' ἐτέρων ἐτέρας δύο Ἀθηναϊκᾷς. Haec est formula, qua utuntur grammatici; quam n. 230. vs. 9. agnosco cum Oderico p. xcii. Quodsi poeta ipse actor primarum est, fabula committitur δι' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ: quod in Equitibus Aristophanis factum constat; unde ibi notatur: δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. Porro in Ranarum didascalica nota nonnulli libri: ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένῃ διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια; sed Brunckius aliunde edidit: Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα. Unde patet ipsum actorem primarum pro poeta vincere dici. Idem liquet ex Argum. Av. διὰ Καλλιστράτου, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὀρνισι, tum ex Argum. Acharn. διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν (sc. Καλλιστράτος), et Argum. Vesp. διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια· καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης. Hinc explica n. 229. vs. 7. . . ὕσιππος ἐνίκα, ubi de

poeta vix cogitari potest. Est quidem comicus Lysippus (Fabric. B. Gr. T. II. p. 310.), non tamen confundendus cum Arcade Lysippo (n. 226.); et sane illum Lysippum veteris comoediae poetam fuisse colligitur ex Athen. VIII, p. 344. E. Sed quum in ceteris nonnisi unius illius poetae, de quo id fragmentum agit, fabulae relatae videantur, non admistis aliorum poetarum, qui simul certaverant, comoediis, probabilius est hic nominari histrionem primarium, quo agente vicerit ille poeta. Postremo de *numeris* dico. Et primum in didascalicis ad Tragicos et Aristophanem notis nominantur *πρῶτος*, *δευτερος*, *τρίτος*: hi manifesto sunt qui *πρωτεία*, *δευτερεία*, *τριτεία* rettulerunt: quarti et quinti non solent referri, nec videntur iis ulla praemia data, neque arbitror quis quartus quis quintus esset, iudicatum esse, sed tantum quis primus, secundus, tertius. De eo, qui primas tulit, etiam dicitur *πρῶτος ἐνίκη*, et simpliciter *ἐνίκη*. Sed in vetusta didascalia n. 231. res aliter habet. Quini in ea comici poetae ex ordine recensiti erant in utroque anno: hinc constat quinas simul fabulas commissas esse, ita tamen, ut unus poeta pluribus decertare posset, quod fecit Diodorus, et ille pro totidem computaretur poetis, quot doceret fabulas. Totidem fabulas recenset Argum. Aristoph. Plut. totidem iudices comoediarum fuerunt, credo quod quinque tribus quinque comoediis choregos praebebant, et ex reliquis quinque tribus iudices legebantur. Ibi autem anno secundo vs. 6. supple *πρω.* ceteris additum est *δευ. τρι. τε. πεμ.* Sed primo anno post quintum vs. 5. victor inscriptus est: ... *ἀννυμος ἐνίκη*: unde apertum fit in hac didascalia numeros non ad praemiorum ordinem, *πρωτεία*, *δευτερεία*, *τριτεία* referri, sed ad eum ordinem, quo sibi comoediae in commissione successerant. Quodsi recte conieci, nemini neque quartum neque quintum a iudicibus locum assignatum post commissionem esse, sed tantum de *πρωτείσι*, *δευτερείσι*, *τριτείσι* decretum, etiam n. 229. 230. numeri Δ, Ε, Γ non ad iudicum sententias referendi, sed ad ordinem commissionis. Neque tamen verum est, quod Odericus p. xciv. putabat, in his fragmentis solas eas, quae primas rettulissent, fabulas perscriptas esse: immo aliae vicerant, aliae non, et illis vox *ἐνίκη* addita erat, ut n. 229. vs. 7. n. 230. vs. 15. Ceterum Odericus illas litteras Γ, Δ, Ε male de totidem victoriis (III, IV, V) ea fabula reportatis intelligebat. His praemissis singula percenseamus breviter.

N. 229. de quo poeta agitur, is ante Aristophanem docere coepit. Vs. 1. est *Antiochides* archon Olymp. 86, 2. ut in duobus libris Diodori XII, 34. Vulgo male Antiochides dicitur. Vs. 2. fuit tale quid: *Μούσαις κωμῳδίᾳ Δ ἐν ᾄσσει*. Liqueat inde unius

tantum poetae fabulas hoc titulo perscriptas esse: nam si omnes, qui simul decertabant, inscripti essent, debebat ante ἐν ᾄσσει quinta quoque comoedia appellata esse. Idem censeo de n. 230. ubi vs. 3. Ἀμπρακιδίῳ Γ ἐν [ᾄσσει supplendum videtur. Vs. 3. κωμῳδίᾳ ad priora pertinet, quae interciderunt: nihili sunt, quae Odericus profert, cuius errores plerosque omitto. *Timocles* archon Olymp. 84, 4. igitur reditur in priora tempora. Vs. 4. *Theodorus* archon Olymp. 85, 3. Cum umbra pugnat Odericus, ubi adversus Schol. Aristoph. Acharn. 65. docet ex hoc monumento, *Morychide*, *Glaucide*, *Theodoro* archontibus licuisse comoedias docere: licuit κωμῳδίας διδάσκειν, non licuit κωμῳδεῖν (*σκώπτειν* vivos ac spirantes cives nomine suo appellatos); hoc vult Schol. Σάτυροι, si comoediae nomen est, *Phrynichi* vel *Cratini* intelligi possunt, ut taceam alios. Sed *Cratini* Satyri acta est Olymp. 88, 4. (*Didascal. Eqq.*), quod non convenit: nec tum iterata esse dicitur. Vs. 5. *σιδηροῖς* est epitheton praecedentis vocis, ex qua superest ΕΠΟΙΣ: fabulae nomen erat. *Pythodorus* archon Olymp. 87, 1. qui solus ex *Pythodori* archontibus huc pertinere videtur. Vs. 6. reditur ad *Antiochidem* archontem Olymp. 86, 2. De vs. 7. dixi supra: *MEN* potest *Μενελάω* esse, quae *Platonis* fabula. Vs. 8. descenditur in inferiora tempora, vel *Θεσπόμπου* vel *Γλαυκίππου* Olymp. 92, 2. 3. Fabulae nomen *Καταχῆναι*, *Sannae*. Vs. 9. ΑΙΣ *Oderico* visum ex *Εὐπολῆς* superesse: sed in fine sententiae poetae nomen non fuerit positum. ΑΙΣ fuit ΑΙΣ, ex nomine fabulae reliquum. Dein *Αὐταμναίσῳ* (fabulae nomen) posuit Odericus p. xciv. sed apertum est: αὐται μόναι σῶζονται, vel σῶζονται ut n. 231. Sic saepius in Argumentis supra propositis: οὐ σῶζεται. Anne vides catalogum nobis exhiberi fabularum certi cuiusdam poetae, quae partim superfuerint, partim perierint, non didascaliam? Sequebantur eae, quae interciderant. Vs. 10. est *Diophantus* archon Olymp. 96, 2. Fabula fuit *Διονύσος*, *Διονύσου γοναί* vel simile: cuius argumenti nominisque comoedias dederunt plurimi; nec libet earum nomina sine fructu congerere. Vs. 11. archon est *Nicoteles* Olymp. 97, 2. sed debebat *Νικοτέλους* scribi. Vs. 12. reditur ad *Lysimachum* archontem Olymp. 86, 1. tum vs. 13. ad *Morychidem* Olymp. 85, 1. Is male etiam nunc a nonnullis *Myrichides* dicitur: in hoc vero titulo falso scribitur ΜΟΡΙΧΙ ΔΗΣ. Vs. 14. οἷς finis fuit nominis archontis, e. c. Στρατοκλέους Olymp. 88, 4. ut vs. 4. 8. 10. archontis nomen ante nomen fabulae habes. Quodsi varii poetae hoc recensu continerentur, inter archontis fabulaeque nomina intercedere poetae nomen debebat: id vero nusquam fit neque hic neque n. 230.

230.

Fragmentum a. 1762 in vinea prope Romam erutum cum alio fragmine gymnastici tituli, quod in Romanis reliqui. Editum est in libro, qui inscriptus: *Gasp. Aloys. Oderici Dissertationes et Adnotationes in aliquot ineditas veterum inscriptiones et numismata*. Accedunt inscriptiones et monumenta, quae extant in bibliotheca Monachorum Camaldulensium S. Gregorii in monte Coelio. Rom. 1765. 4. p. 360. Nam lapis in eam bibliothecam illatus est. Interpretationem addidit Commentator: sunt autem commentarii ad has inscriptiones a Monachis Camaldulensibus, Clemente Blasio et Franc. Sandrio scripti. Rectius deinde explicuit Odericus l. c. ad n. 229. Titulus impressus etiam in Bibl. crit. l. c. ibid.

.....
 ΕΠΙΧΙΩΝΟΣΜΑΙ
 ΔΙΟΝΥΣΟΥΓΟΝΑ
 ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΙΔΙΓ' ΕΝ
 ΤΡΑΤΟΥ ΕΡΕΧΘΕΙ Ε
 5 ΛΕΙ ΕΠΙΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ
 ΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΙΟΙ Ε
 ΟΔΥΣΣΕΙ ΕΠΙΚΗΦΙΣΟΔ
 ΕΠΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΑΓ
 ΞΙΠΠΟΥ ΑΗΝΑΙΑ ΕΠ
 10 ΟΙΩΙ ΕΠΙΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥ
 ΞΝΑΣΤΕΙ ΕΠΙΧΙΩΝΟΣ
 ΞΕΙ ΕΠΙΑΓΑΘΟΚΛΕ
 ΠΙΘΟΥΔΗΜΟΥΑ
 ΟΥΑΝΤΕΡΩΤΙΙ
 15 ΝΙΚΑ ΑΗΝΑΙ
 ΙΕΝΑΣΤ
 ΙΙ ΕΤ
 ΑΡ

Vs. 4. litt. 1. dedi Τ pro Γ, vs. 6. ΙΟΙ pro ΙCΙ,
 vs. 9. ΞΙΠΠΟΥ pro ΙΠΠΟΥ, vs. 10. ΟΙΩΙ pro ΩΙΩΙ,
 vs. 15. ΝΙΚΑ pro ΙΙΚΑ, vs. 18. ΑΡ pro ΛΡ, omnia
 ex Oderico, ceterum Camaldulenses secutus.

..... ἐπὶ Χίωνος Μαι[νομένη] ...
 Διονύσου γοναί[ς]
 Ἀμπρακίωτιδι Γ' ἐν ἄστει ...
 ἐπὶ ...ω]τράτου Ἐρεχθεΐ ε.....
 5 λεί. ἐπὶ Χαρισάνδρου
 ἐπὶ Ἰπ]ποδάμαντος Ἰοῖ ε
 Ὀδυσσεΐ. ἐπὶ Κηφισοδ[ω]ρου ..
 ἐπὶ Ἀπολλοδώρου Ἀγ
 διὰ ...]ξίππου Ἀήναια. ἐπ[ὶ]
 10 π]οιῶ. ἐπὶ Ναυσιγένου[ς]
 ἐν ἄστει. ἐπὶ Χίωνος
 ἐν ἄστει. ἐπὶ Ἀγαθοκλέ[ους]
 ἐπὶ Θουδήμου Α
 ἐπὶ]ου Ἀντέρωτι
 15 ἐ]νίκα Ἀήναι[α]
 ἐν ἄστει

Plurima occupavi ad n. 229. Interpres Camaldulensis athleticum hunc putabat titulum esse, quod refutavit Odericus, qui p. xci. quia marmoris species et characterum forma n. 229. 230. eadem est, inde colligit utrumque fragmentum coniungendum esse. Mihi eas ob causas, quas ad n. 229. exposui,

bina haec fragmenta ad diversos poetas pertinere videntur, quorum imaginibus appositae erant tabulae, ex quibus ista fragmenta reliqua sunt: quas tabulas ab eodem homine confici iussas prorsus esse similes non mirum est. Vs. 1. *Chion* archon Olymp. 103, 4. Fabula videtur *Μαινόμενος* esse, non tamen *Diphili*, sed alius. Etiam *Diodori Μαινόμενον* habes n. 231. Vs. 2. *Διονύσου γοναί* est; talem comoediam scripsit *Polyzelus*. Vs. 4. fortasse *Lysistratus* est archon Olymp. 102, 4. potest etiam *Callistratus* inferri (Olymp. 106, 2.); ceteri eius terminationis remotiores sunt. Reditur autem a *Chione* in antiquiora tempora. *Erechtheus* hoc loco est comica fabula, ut *Erechtheum* scripsit *Aristophanes*. Vs. 5. fuit Ἡρακ]λεῖ, qualem scripserat *Anaxandrides*, vel simile. Archon est *Charisander* Olymp. 101, 1. et vs. 6. *Hippodamas* Olymp. 101, 2. Ἰὼ nunc comoedia; *Io* fuit *Platonis* fabula, sed maioris, si *Suida* fides. Vs. 7. Ὀδυσσεῖα scripserunt plurimi comici, in his *Eubulus*, *Alexis*, *Anaxandrides*, qui huius aetatis sunt. *Cephisodorus* archon Olymp. 103, 3. 105, 3. Nam in Olymp. 114, 2. non descenderim. Vs. 8. *Apollodorus* archon Olymp. 107, 3. ceteri huius nominis archontes nimium remoti. Vs. 9. ... ξίππου non ex archontis nomine reliquum, quod locus, ubi positum, satis docet. Actor primarum significatur: v. ad n. 229. Accusativus Ἀήναια coll. vs. 15. probabile reddit sic explendum locum esse: Ἐπὶ Ἀπολλοδώρου Ἀγ]ροίκῳ, exempli causa, ἐνίκα διὰ ...]ξίππου Ἀήναια. Ἀγροικον, etiam Ἀγχιόνην, scripserat *Anaxandrides*. Vs. 9. extri sequens articulus incipiebat: ἐπὶ τοῦ δαΐνα. Vs. 10. Δουτροποιῶ vel Ἐκπωματοποιῶ vel tale quiddam: illa *Anaxilae*, haec *Alexidis* fabula; nec tamen de alterutro agi constat. Ibidem *Nausigenes* archon, Olymp. 103, 1. igitur reditur in priora tempora; pergitur ad *Chionem* Olymp. 103, 4. (vs. 11.). Sequitur vs. 12. archon *Agathocles* Olymp. 105, 4. postremo vs. 13. *Thudemus* Olymp. 106, 4. Attice p. Θεόδημος, ut Θούκριτος. Corsino est *Eudemus* ex *Diod.* Sic. sed apud *Dionysium* (*Dinarch.* p. 115. *Epist.* ad *Amm.* p. 121. *Sylb.*) inter *Εὐδήμον* et *Θεόδημον* variatur. Vs. 14. Ἀντέρωτι, fabulae nomen: in *Bibl. crit.* coniiicitur Ἀντερῶντι, quae fabula *Anaxandridis* ap. *Athen.* XIV, p. 654. B. Ἀντερῶσα laudatur *Nicostrati* et *Antiphanis*. Neque vero inepte fecerit, qui hunc titulum ad *Anaxandridem* pertinere putarit.

231.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

[Textum vide in pag. seq.]

..... τε....]στιδι,
 ὕπε. Ἀριστόμ]αχος.
 Ἀντιφάνη]ς πεμ. Ἀνασῶζο[μένοις,]
 ὕπε. Ἀντ]ιφάνης.
 5 ... ὄνυμος ἐνίκα.
 Ἐπὶ Δι]οτίμου Σιμύλος [πρῶ. ...
 σία, ὕπε. Ἀριστόμαχος.
 Διόδωρος δευ. Νεκρῶ,
 ὕπε. Ἀριστόμαχος.
 10 Διόδωρος τρι. Μαινομένη,

..... ὕ]πε. Κηφίσιος.
 ἡς τε. Πητῇ,
 ὕπε.]ης.

De plerisque rebus v. ad n. 229. Utraque columna ad eadem haud dubie sollemnia pertinet, quorum nomen superscriptum fuerit: unde fit, ut sollemnium in titulo nulla mentio facta sit. Prior autem columna comicos, altera tragicos continet. Sed in *Lenaeis* tragoediae primo loco positae videntur, in urbanis rusticisque *Liberalibus* secundo

ΤΕ...]	ΛΣΤΙΔΙ	ΕΙΡ	
	ΥΠΕΑΡΙΣΤΟΜ]	ΑΧΟΣ	ΥΠΕ	
	ΑΝΤΙΦΑΝ].	ΙΣ: ΠΕΜ: ΑΝΑΣΩΙΟ[ΜΕΝΟΙΣ]	ΥΡΟ	
	ΥΠΕΑΝΤ]	ΙΦΑΝΗΣ	ΕΠΙ/	
5	. . . ΩΝΥΜΟΣΕΝΙΚΑ		ΑΓΑ	5
	ΕΡΙΔΙ]	ΟΤΙΜΟΥΣΙΜΥΛΟΣ[ΠΡΩ: . . .	ΥΡΙ	
	ΣΙΑΙ: ΥΠΕΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ		ΕΠΙΑΡΧΗ	
	ΔΙΟΔΩΡΟΣ: ΔΕΥ: ΝΕΚΡΩΙ		ΗΡΑ	
	ΥΠΕΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣ		ΘΗΣΗ	
10	ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΤΡΙΜΑΙΝΟΜΕΝΩ[Ι]		ΙΥΡΟ	10
	ΥΠΕΚΗΦΙΣΙΟΣ		ΤΥΡΟΙ	
	ΙΝΙΚ... ΗΣΤΕ: ΠΟΗΤΕΙ		ΥΠΕ: ΛΥΣΙΚΡΑΤ	
	ΥΠΕ.....]	ΗΣ	ΚΑΛΙΣΤΡΑΤΟΣ	
			ΑΜΦΙΛΟΧΩΙΙΕΙΟ	
			ΥΠΕ: ΚΑΛΛΙΓΓΙ	15
			Ο: ΚΑΛΛΙΓΓΙ	
			ΝΤ'	

(v. Comm. de Dionys. c. 13.): igitur, quum rustica non veniant in censum, urbanorum Liberalium didascalica haec habenda est. Col. I. duos complectitur annos; secundus incipit a vs. 6. ubi archon *Diotimus* Olymp. 106, 3. Versus, in quo archon scriptus, in sinistram ultra reliquos exstabat. Praecedens annus haud dubie fuit *Callistrati* Olymp. 106, 2. In utroque anno quini poetae cum fabulis et actoribus primarum enumerati erant, et poetae quidem nomen primo loco ponitur. Sed vs. 5. post quintum commemoratur victor: igitur numeri I. II. III. IV. V. non ad victoriam referuntur, sed ad commissionis ordinem. V. ad n. 229. Victor ipse qui sit, incertum; possit esse *Ἰερώνυμος*, *Κλεώνυμος* etc. Nec constat hunc esse poetam: potuit etiam histrio pro poeta inscriptus esse (v. ad n. 229.): illud certum, eiusdem nomen primo vel secundo vel tertio loco iam prius nominatum fuisse. Hoc enim, quod superest, fragmentum, quarto demum loco incipit. Vs. 1. primum positus erat poeta cum fabula: *ὁ δὲ ἄνα τε. (τέταρτος) . . . στίδι*, credo *Ἀλκήστιδι*, quae est *Antiphanis*. Et is ipse inferri potest; nam quod idem quinto redit loco, non obest: Diodorus enim anno altero itidem bis positus est. Sequitur actor primarum in ea fabula: *ὑπε. (ὑπεκρίνετο) Ἀριστόμαχος*, quem restitui ex vs. 9. Vs. 3. 4. quinta fabula memoratur, *Ἀνασωζόμενοι*, et eius actor, manifesto *Antiphanes*: et hunc constat *Ἀνασωζόμενους* docuisse: v. Fabric. Catal. Comic. ed. Harl. Itaque non dubitavi etiam vs. 3. poetae *Antiphanis* nomen restituere, unde superest *ΙΣ*: saepe enim poetae in suis fabulis primas egerunt. Fuit etiam *Eubuli* fabula *Ἀνασωζόμενοι*; sed *Eubuli* nomen hoc loco reponi

non potest. *Diphili* autem fabulam *Ἀνασωζόμενους* excludit aetas. In voce *Ἀνασωζόμενοι* nota Iota subscriptum. Iam vs. 5. huius commissionis victor additur. Secundo anno primo loco poeta *Simylus* inscriptus est; huius versus servavit Stob. Serm. *περὶ τεχνῶν*: non alius fortasse *Simylus* histrio licet tragicus ap. Dem. de cor. p. 314. 11. Eius fabula fortasse *Ἐφεσία*, ut *Antiphanis*, vel simili titulo insignita. Additur histrio, idem qui mox *Diodori*. *Diodorus* videtur Sinopensis esse, de quo Fabric. B. Gr. T. II. p. 437. eius fragmentum haud exiguum servavit *Athenaeus*: aetas ex hoc titulo noscitur. Huius histriones sunt *Aristomachus* et *Cephisius*, fabulae *Νεκρός*, *Μαινόμενος*, quas simul commisit (cf. ad n. 229.). Quartus locus datur comico, cuius nomen obscuratum est vs. 12. Ante *ΝΙ* licet *Fourm.* videatur lacunam ponere, tamen nihil perisse videtur; an est *Nicochares* *Philonidis* filius? *Philonides* *Aristophanis* fuit histrio: eius filius, etsi iam Olymp. 97, 4. docuit (*Argum. Aristoph. Plut.*), quidni etiam Olymp. 106. docuerit? Fabula fuit *Ποιητής*: *ΕΙ* pro *ΗΙ*, ex antiquo usu. Deest quintus poeta et cetera. Col. II. vs. 4. 7. archontes designati erant; vs. 7. videtur *Archias* fuisse (Olymp. 108, 3.): remotior enim *Archippus*. Histrionis mentio facta erat vs. 2. 3. 6. 10. vs. 12. *ὑπε. Λυσικράτης*, 15. *ὑπε. Καλλιπιδής*, idemque vs. 16. fuisse videtur: sed alius hic *Callippides* ac *Sophoclis* aequalis. Ex fabularum nominibus supersunt vs. 5. fortasse *Ἀγαμέμνωνι*, vs. 8. *Ἡρακλεῖ*, vs. 9. *Θησεῖ*, vs. 11. *Τυροῖ* vel *Σατύροις*, vs. 14. *Ἀμφιλόχῳ*, *Ἰξίῳ*. Haec duo nomina docent tetralogiam hoc loco nominatam esse: unde constat in hac columna tragoedias esse recensitas.

CAPUT SECUNDUM.

VICTORIAE EX LUDIS GYMNICIS REPORTATAE.

232.

„Athenis, in ecclesia B. Virginis, quae 'Ροδάκη vocatur'; ex schedis Fourmonti.

.ΧΑΡ
 .ΗΣΔΩΡΟ
 ΠΑΙΔΑΣΣΤΑΔΙΟΝ[ΝΤΗΣΠΡΩΤΗΣΗΛΙΚΙΑΣ
 5 Σ.ΙΛΟΜΑΧΟΥΙΠΟΘΩΝ[ΤΙΔΟΣΦΥΛΗΣ
 ΠΑΙΔΑΣΣΤΑΔΙΟΝ[ΤΗΣΔΕΥΤΕΡΑΣΗΛΙΚΙΑΣ
 .ΤΟ. .ΙΚΟΣΔΥΣ.ΟΥΠΟΘΩΝΠΙΔ[ΟΣΦΥΛΗΣ
 ΠΑΙΔΑΣΣΤΑΔΙΟΝΙΟΣΤΡΙΤΗΣΗΛΙΚΙΑΣ
 . . ΗΣΤΙΜΟΚΛΕΟΣ. . ΣΟ. . ΔΟΣΦΥΛΙ[Σ
 ΠΑΙ]ΔΑΣΕΜΠΑΝΤΩΝ[Σ]ΤΑ[Δ]ΙΟΝ . . .
 10 . . ΗΣΕΡΓΟΧΑΡΟΥΑΚΜΙΤΙΔΟΦΥΛΗΣ
 ΑΝΔ]ΡΑΣΣΤΑΔΙΟΝ
 . . ΚΛΕΩΝΟΣΑΙΓΕΙΔΟΣΦΥΛΗΣ
 ΠΑΙΔΑΣ]ΔΙΑΥΛΟΝΤΗΣΠΡΩΤΗΣΗΛΙΚΙΑΣ
 . . ΑΣΕΥΘΥΔΟΜΟΥΠΠΟΘΩΝ[ΤΙΔΟΣΦΥΛΗΣ
 15 ΠΑΙΔΑ]ΤΔΙΑ[ΥΛ]ΩΝΤΗΣΔΕΥΤΕΡΑΣΚΙΑΣ
 . . . ΣΑΙ. . ΟΚΛΕΟΥΣΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ[ΦΥΛΗΣ
 ΠΑΙΔΑ]ΣΔΙΑ. . ΝΤΗΣΤΡΙΤΗΣΗΛΙΚΙΑΣ
 . . . ΓΙΔΟΣ. . Ω. ΓΙΔΟΣΟΥΛΗΣ
 ΠΑΙΔΑ]ΣΕΚΠΙΧΤΩΝΔΙΑΥΛΟΝ
 20 . . Π]ΟΛΥΜΝΗΣΤΟΥΕΕ. ΧΟΕΙΔΟΣΦΣΛΗΣ
 ΑΝΔΡΑ]ΣΔΙΑΥΛΟΝ
 ΓΝΑΔΡΟΣΑΚΑΜΑΝΤΙΑΛΥΥΝ

Supplevi quantum fieri potest; in sinistra de-
 sunt nominum initia. Verba haec sunt:

....χαρ.....
ης Δωρο....
 Παῖδας στάδιον τῆς πρώτης ἡλικίας
ς ...ομάχου, Ἴπποθωντίδος φυλῆς.
 5 Παῖδας στάδιον τῆς δευτέρας ἡλικίας
το...ικος Δυσ.....ου, Ἴπποθωντίδος φυλῆς.
 Παῖδας στάδιον τῆς τρίτης ἡλικίας
ης Τιμοκλέους,ίδος φυλῆς.
 Παῖδας ἐκ πάντων στάδιον
 10ης Ἐργοχάρου, Ἀκαμαντίδος φυλῆς.
 Ἄνδρας στάδιον
 Κλέωνος, Αἰγεΐδος φυλῆς.
 Παῖδας διάυλον τῆς πρώτης ἡλικίας
ας Εὐδυδόμου, Ἴπποθωντίδος φυλῆς.
 15 Παῖδας διάυλον τῆς δευτέρας ἡλικίας
ς Ἀριστοκλέους, Πτολεμαΐδος φυλῆς.
 Παῖδας διάυλον τῆς τρίτης ἡλικίας
γίδος, Λεωντίδος? φυλῆς.
 Παῖδας ἐκ πάντων διάυλον
 20 Πολυμνήστου, Ἐρεχθεΐδος φυλῆς.
 Ἄνδρας διάυλον
ρος, Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Catalogus est victorum in ludis gymnics, fortasse
 Panathenaicis, initio, fortasse etiam in fine muti-

lus. Singulis victoribus cuius tribus sint additur,
 quippe quod per tribus disponebantur certantes:
 in iis est *Ptolemais*, aetatis indicium. Romani ta-
 men nihil inest: igitur titulus mediae fere aetatis
 censendus. Vs. 18. fortasse *Λεωντίδος* scribendum,
 retento Ω, de qua re infra dicam ad n. 275. Ludi
 sunt *stadii* quattuor puerilis, unius virilis, et totidem
diauli. Puerorum ludi terni sunt ternarum aetatum,
 unus omnium, ut videtur, aetatum: scripsi enim ἐκ
 πάντων, coll. vss. 9. 19. Simile est διὰ πάντων, de quo
 in Boeoticis titulis, et κατὰ πάντων n. 425. Aetatum
 puerilium πρώτη est eorum, qui cunctorum cursorum
 natu minimi sunt, δευτέρα robustior, τρίτη robustissima
 et virili proxima, qui vulgo ἀγένειοι dicuntur. Nam
 ἀγένειοι, etsi passim παισὶ comprehenduntur, tamen
 saepe ab iisdem distinguuntur, utpote viris proximi;
 ita ut, alia atque hic ratione, tres aetates sint hae:
 παῖδες, ἀγένειοι, ἄνδρες. Docuit iam Vandal. Diss.
 p. 654 sqq. Vide imprimis Plat. Legg. VIII, p. 833. A.
 Dionys. Hal. Archaeol. VII, p. 474. Pausan. VI, 6, 1.
 (de Nemeis), VI, 14, 1. (de Smyrnaeis ludis). Adde
 inscriptt. ut Neapolitanam suo loco edendam. Non
 tamen hoc παίδων et ἀγενείων discrimen antiquitus,
 certe nondum Pindari aetate obtinuisse videtur. De
 Euthydomi nomine (vs. 14.) v. ad n. 172.

233.

Athenis in arce, litteris στοιχιδὸν dispositis. Inscriptio priore haud dubie antiquior est, sed de industria post illam a me po-
 sita. Edidit Chandler. Inscr. II, 8. p. 49.

ΔΙΟΦΑΝΗΣ
 ΕΜΠΕΔΙΩΝΟΣ
 ΝΙΚΗΙΣΘΟΙ
 ΕΜΠΕΔΙΩΝΟΣ
 5 ΘΕΟΦΑΝΗΣ

Dicitur de victoria Isthmia Diophanis: Διοφά-
 νης Ἐμπεδιώνος, νίκη Ἰσθμῶν: sed nihil continui teno-
 ris extricari potest. Nomen Ἐμπεδιών redivit n. 289.

234.

„Athenis, prope domum consulis Franciae”; ex schedis Fourmonti. Ediderunt Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. ex suis schedis, et ex Fourmontianis Caylus Rec. d'ant. T. VI. p. 3. tab. 56. 2. (cf. p. 180.), hic in aere, postremo itidem in aere Stuartus Antt. Att. Vol. I. p. 1. cf. p. x. Ultimus versus litteris paulo maioribus scriptus est, et vox Παναθήναια multo minoribus.

In vase oleario: In corona pinea: In scuto: In corona quercea:

ΠΑΝΑΘΗ ΙΣΘΜΙΑ ΕΞΑΡΓΟΥΣ ΝΕΜ...
ΝΑΙΑ ΑΣΠΙΣ
ΞΑΝΔΡΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣΑΝΙ...

Παναθήναια, Ἰσθμία, ἐξ Ἀργούσ Νέμ[εα,
ἀσπίς,

..... Ἀλε]ξανδρου Ῥαμνεύσιος ἀν[έθηκεν.

In formis litterarum Stuartum secutus sum, nisi quod haec aliunde mutavi: Γ dedi ex Fourm. (Caylus.), et ex eodem primum Ξ; alterum est Ξ ap. Fourm. Stuart. sed Pocock. Ε, cuius linea verti-

cali addita dedi Ξ. Μ vocis Νέμεα ex Poc. dedi integrum, cum ceteri mutilum habeant. Fourm. ΡΑΜΝΟΣΙΟΣ: sed ΟΥ habent Poc. Stuart. Ultimam lineolam addidi ex Poc. Ludi noti sunt omnes: de illo ἐξ Ἀργούσ ἀσπίς cf. Explicatt. ad Pind. p. 175. Aliter de ea re olim disputavit Ignarra Pal. Neapol. IV, 6. sed me iudice non verius.

235.

Lamprae (Λάμπρα Fourm.) in ecclesia prope Castrum; ex schedis Fourmonti. In quinque coronis; n. I. II. in primo, III. IV. in altero, V. in tertio latere eiusdem lapidis.

I.	II.	III.	IV.	V.
..... ΙΟΙ	..ΟΝ.Ρ	ΕΠΙΕΝΗΝ	ΔΗΜΟΦΑ	Λ
..ΥΣΙΟΣ	ΠΥΘΙΑ	ΟΙΘΙΑΣΩΤΑΙ	ΝΗΝΣΜΙΚΙ	ΜΙ
..ΣΩΙ	..ΩΚ		ΡΙΟΥΗΒΟΥΛΗ	ΔΗΜ
ΗΚΕΝ	ΣΜ			
	ΘΕΟ			

Primo loco fuit Διονύσιος, infra ἀνέθηκεν, ut n. 234. Σμικρίου ἡ βουλή, V. fortasse idem Demophanes memorantur, III. est: Ἐπιγένην moratus erat. αἱ Διασῶται (cf. Class. II. n. 109. 110.), IV. Δημοφάνην

236.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΜΑΚΙΔΗ ΡΩ		Ἀγευσίου	Ἀγευσίου
ΤΑΕΝ		στάδιον.	πένταθλον.
ΑΓΕ	ΑΓΕ	Videtur tamen ε, non ει scriptum in lapide esse.	
ΝΕΟΥΣ	ΝΕΟΥΣ		
ΔΙΟΝ	ΠΑΝΤΑ		
	ΘΛΟΝ		

237.

Prope Brauronem, nunc Vronna, a tergo montis Pentelici, ad ecclesiam D. Dionysii ruinosam. „Continet lapis dedicationem veteris aedificii, cuius locum quae prostrata iacent marmora nunc indicant.” Edidit Chandler. Inscr. II, 116. p. 77.

ΑΙΝΙΑΣΞΑΝΘΙΠΠΟΣΞΑΝΘΙΔΗΣΝΙΚΗΣΑΝΤΕΣΑΝΕΘΕΣΑΝ

Inter gymnica rettuli de coniectura. Αἰνίας, Ξάνθιππος, Ξανθίδης νικήσαντες ἀνέθεσαν.

238.

Cephisiae; ex schedis Fourmonti.

ΣΤΑΔΙΟΝΙΣΤΟΝΑ
ΤΟΝΑΛΦΕΙΜΕΝΟΝ

Στάδιον τὸν ἀλειφόμενον.

239.

Athenis. Edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 53.

ΕΡΜΙΙΔΕΦ
ΟΥΕΚΠΑΛΙΙ

Ἐρμῆ ου ἐκ πάλης. Ἐφ fortasse ex voce ἔφηβος est.

240.

In vase fictili, quod descripsit Dodwell. Itin. T. I. p. 457. Ad aram, in qua flamma, libat Victoria; ad alteram arae partem adstat Iuppiter cum sceptro. In altero diotae latere duae sunt feminae, quarum altera sceptrum tenet. Athenis in Ceramico reperit Macmichael: possidet Guil. Wood, Fulhami. Aeri incisum vas in Leghii opere Aegyptiaco ed. sec. p. 279. cf. p. 284. Victoriae et Iovi adscripta haec:

NIKE ΣΥΒΤ

Ni fallor, vasa huiusmodi victoribus Olympi- quam non repeto. Cimonis ossa in hac diota con-
eorum Atticorum data sunt: plura v. ad n.33. ubi dita esse qui dixit, vereor ut cuiquam sententiam
aliam quoque inscriptionem, κέλητι Δαμοκλίδας posui, suam probaturus sit.

241.

In alio vase Attico, in quo tres genii, primus in quadrigis currentibus, modo apud aram vel metam adveniens, ad quam tri-
pus constitutus est; alter pone primum, qui hunc videtur retinere tripodemque prehendere velle; tertius e vasculo ir-
rigans laurum. Hiæ ex ordine adscriptum:

ΧΡΥΣΟΣ ΝΙΚΗ ΠΛΟΤΟΣ
hoc est πλοῦτος.

242.

Athenis, ex schedis Fourmonti. Edidit Caylus Rec. d'Antiqq. T. I. p. 117. Cf. Praef. p. xvi sqq. nos simul duplex habemus
apographum, alterum Bekkeri, alterum Mülleri. Verba scripta in anaglypho: medio loco ansa facis repraesentatur,
quam inferius cingunt duo sarta oleagina; in altero latere est urceus olearius, in altero palmae ramulus.

...ΙΝΑΣΟΣ ΞΕΝΩΝ
...ΦΡΑΣΣΥΝΚΟΙΤΟΣ
...ΡΩΝ

ΑΤΤΙΚΟΣ
5 ΤΟΥΣΛΑΜΠΑ
ΔΙΣΤΑΣ

...ίναςος, Ξένων,
Ἐπα]φράς, Σύνκοιτος,
...ρων.

Ἀττικὸς
τοὺς λαμπαδιστάς

(ἀνέθηκεν). Ap. Fourm. vs. 6. pro T est I; sed T
ex schedis Askewii scribendum annotatur. De lam-
pade nota res.

243.

„Athenis in gymnasio”. Edidit Gruterus p. cccxvii. 5. ex Metelli schedis a Gutenstenio communicatis; sed attexuit alii in-
scriptioni (n. 274.). At vitiatum praeterea id apographum est, nec minus quae inde petita sunt, Meurs. Gr. fer. (Thes.
Gronov. T. VII. p. 812.), Prid. Marm. Oxon. p. 483. ed. Maitt. Vandal. Diss. p. 587. etc. Omitto coniecturas in Thes.
Grut. p. cccviii. a Gesnero Commentar. Gott. T. IV. p. 37. (1754.) aliisque propositas. Nam rectius ex lapide Venetiis
inspecto et empto hos versus edidit Maffei Mus. Ver. p. lxxiii. 1. omissis prioribus, quae huc non pertinent neque in
eo lapide scripta reperiuntur: vide Maffei. Crit. lapid. p. 55. Ex superioribus editoribus dederunt Bonada T. I. p. 124.
Brunck. Anal. T. III. p. 174. Jacobs. Anthol. Palat. Append. Epigr. n. 230.

ΛΑΜΠΑΔΑ
ΝΕΙΚΗCΑC
CΥΝΕΦΗ
ΒΟΙCΤΗΝΔΑ
5 ΝΕΘΗΚΑΕΥ
ΤΥΧΙΔΗC
ΠΑΙCΩΝΕΥ
ΤΥΧΙΔΟΥ
ΑΘΜΟΝΕΥC

Λαμπάδα νεικήσας σὺν ἐφήβοις τήνδ' ἀνέθηκα
Εὐτυχίδης παῖς ὦν Εὐτυχίδου Ἀθμονεύς.

Dedi Maffei lectionem, nisi quod vs. 5. ΕΘ pro
CO ex Grut. adscivi. Non verum est quod dicitur
in marmore esse Ἀσθμονεύς, quod neutrum apo-
graphum habet. De lampadibus varii generis voti-
vis cf. Guasculum ad Inscr. Mus. Capitol. T. III. p. 190.

244.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΟΙΝΕΙΚΗCΑΝΤΕC
ΤΗΝΛΑΜΠΑΔΑ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗC
ΕΥΚΑΡΠΟΥΑΘΩΟ
5 ΙΕΥCΛΑΔΙΚΟCΩ
ΞΗΤCCCΟΥΝΙΕΥC
ΩΖΩΝ) CΟΥΝΙΕΥC
ΚΑΛΛΙΞΑΧΟCΔΙΟΝΙC
ΟΥΡΟΥΦΟCΑΓΑΘΩΝΗ
10 CΩΤΑCΔΙΟΝΥCΙΟC
ΖΩCΙΞΟCΥΝΦΑC
ΞΟΙΒΟCΑΤΤΙΚΟC
ΖΩCΙΞΑCΩΤΗC

Οἱ νεικήσαντες
τὴν λαμπάδα,
Ἀσκληπιάδης
Εὐκάρπου Ἀθμο-
5 νέυς, Λάδικος Σω-
...ήτος Σουνιεύς,
Σώζων Σώζοντος Σουνιεύς,
Καλλίμαχος Διονυσί-
ου, Ροῦφος, Ἀγάθων Ἀγάθωνος,
10 Σώτας; Διονύσιος,
Ζώσιμος,
Φοῖβος, Ἀττικός,
Ζωσιμᾶς, Σώτης.

Vs. 9. extr. scribe ΑΓΑΘΩΝ).

Athenis repperit Fauvel. Marmor Choiseulianum catal. Dubois. n. 218. nunc in Museo regio n. 558. catal. Clarac. Ex schedis D. St-Martin, item Mülleri. In aversa parte huius lapidis fuit alter Mus. reg. n. 659. quem vide n. 286. Sero accepi tabulas Comitum Claraci aeri incisas, quibus inter plagulas corrigendas nunc primum utor: igitur ex eo duas tantum annotavi varietates: ceterae iam aliunde notatae aut nullius momenti sunt. In plurimis vero consentit cum Müllero.

I.	II.	III.
	ONΞΑΡΚΕΛΛΟΣ	Β ΣΤΑΔΙΝΕΙΚΑΙΟΣ
	Β ΣΤΑΔΙΟΝΝΕΙΚΑΙΟΣ	Γ ΣΤΑΔΙΝΕΙΚΩΝ
ΔΗ	Γ ΣΤΑΔΙΟΝΗΡΑΚΛΕΩΝ	Α ΠΑΛΗΝΑΣΚΛΗΠΙΑΔ...
ΔΙΟΣ	Α ΠΑΛΗΝΝΕΙΚΩΝ	Β ΠΑΛΗΝΜΑΡΚΕΛΛΟΣΚ...
ΑΚΛΕΩΝ	5 Β ΠΑΛΗΝΞΑΡΚΟΣ	5 Γ ΠΑΛΗΝΜΑΞΙΞΟΣ
ΟΕΙΝΟΣ	Γ ΠΑΛΗΝΚΥΝΤΙΑΝΟΣΚΑΙΞΑΞΙ	Α ΠΑΝΚΡΑΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ
5 ΡΚΕΛΛΟΣ	Α ΠΑΝΚΡΑΞΕΛΠΟΞΕΘΝΟΣ	Β ΠΑΝΚΡΑΝΕΙΚΩΝ
ΡΕΠΗC	Β ΠΑΝΚΡΑΖΩCΙΞΟΣ	Γ ΠΑΝΚΡΑΔΙΟΝΥCΙΟCΚΑΙΞΥΡΩΝ
ΟΔΩΚΑΙΑΓΑΘΩΝ	Γ ΠΑΝΚΡΑΘΑΛΛΟΣ	ΟΠΛΟΝΠΕΙΘΟΞΕΝΟΣ
OC	10 ΩΝ ΟΠΛΟΝΑΓΑΘΩΝ	10 ΑΘΗΝΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤ...
CΙΟCΚΑΙΗΡΑΚΛΕ	ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΩΝΑΓΩΝΟ	ΤΟCΚΟCΞΗΤΟΥΕΝΕΙΚ...
10 OC	ΘΕΤΟΥΝΤΩΝΞΑΡΚΟΥ	ΚΗΡΥΟΝΗCΙΞΟΣ
ΟΘΕΤΟΥΝΤΩΝ	ΚΑΙΚΗΦΕΙCΟΔΩΡΟΥ.ΝΕΙΚΩΝ	ΕΝΚΩΠΤΟΛΕΞΑΙΟΣ
ΙΓΛΥΚΩΝΟC	ΚΗΡΥΟΝΗCΙΞΟΣ	ΠΟΙΗΑΝΤΙΟΧΟΣ
	15 ΕΝΚΩΞΑΡΚΕΛΛΟΣ	15 ΔΟΛΙΧΔΙΟΝΥCΙΟC
	ΠΟΙΗΛΥΚΟΦΡΩΝ	ΔΙΑΥΛΘΑΛΛΟΣ
	ΔΟΛΙΧΔΙΟΝΥCΙΟC	Α ΣΤΑΔΙΞΑΡΚΕΛΛΟΣ
	ΔΙΑΥΛΔΙΟΝΥCΙΟC	Β ΣΤΑΔΙ CΕΚΟΥΝΔΟΣ
	Α ΣΤΑΔΙΑΝΤΙΟΧΟΣ	Γ ΣΤΑΔΙ ΗΡΑΚΛΕΩΝ
	20 ΝΕΙΚΑΙΟΣ	20 Α ΠΑΛΗΝΠΤΟΛΕΞΑΙΟΣ
 ΙΒΟΗC	Β ΠΑΛΗΝΞΑΡΚΟCΚΑΙΞΑΡΚΕΛΛΟΣ
		Γ ΠΑΛΗΝ CΕΚΟΥΝΔΟCΚΑΙΞΑΞΙ...
	 ΡΑΝΕΙΚΥΛΑC
	 ΥΞΩΝ

Fundum nostri exempli constituit plenius apographum Mülleri: in altero deest prima columna et col. II. vs. 1. Vs. 2. Β ex Mart. Vs. 7-9. ΠΑΝΚΡΑ ex eodem; Müll. ΠΑΝΚΑ. Vs. 7. Mart. ΞΕΛΠΟ ΜΟΝΟC: Ο in Θ mutavi ex Claraco. Müll. ΞΕΛ ΤΟΥΘΙΟC. Vs. 13. lacunam notavi ex Mart. Vs. 14. pro Υ, quod est ex Mart., Müll. Ι. Vs. 20. N addidi ex Mart. Col. III. vs. 1. ΑΔΙ ex Mart. Vs. 9. Müll. ΠΕΙΘΟΞΕΝΙΟC, Mart. ΠΕΙΟCΞΕΝΟC. Vs. 10. ultimum Τ ex Mart. Vs. 11. pro ΤΟC Mart. ΤΟΥ. Vs. 22. ΠΑΛΗ ex Mart. Vs. 24. Clar. ΚΛΕΩΝ.

Continebantur hoc titulo, cui inferior pars ut in averso latere deest, victores ludorum minimum sex, anni eiusdem, ut videtur. Col. I. usque ad vs. 10. unius festi victores scripti erant; initio perierunt *agonothetae, praeco, encomiographus, poeta, dolichodromus, diaulodromus*; sequebantur:

- Α στάδιον .. δη..
- Β στάδιον .. διος.
- Γ στάδιον 'Ηρακλέων.
- Α πάλην Ποσειδώνος.
- 5 Β πάλην Μάρκελλος.
- Γ πάλην .. πρέπης.
- Α πανκρά. Εὐδοξος καὶ 'Αγάθων.
- Β πανκρά.ος.
- Γ πανκρά. Διονύσιος καὶ 'Ηρακλέων.
- 10 δ'πλονος.

Alterius festi recensio incipiebat col. I. vs. 11. Τοῦ δεινα ἀγῶνος ἀγωνοθετούντων καὶ Γλύκωνος ἐνείκων: sed periit totus recensio (versus xv). Ex tertii festi recensio supersunt x versus col. II. perierunt ante

hos *agonothetae, praeco, encomiographus, poeta, dolichodromus, diaulodromus*; supersunt:

- Α στάδιον Μάρκελλος.
- Β στάδιον Νεΐκαιος.
- Γ στάδιον 'Ηρακλέων.
- Α πάλην Νεΐκων.
- 5 Β πάλην Μάρκος.
- Γ πάλην Κυντιανὸς καὶ Μάξιμος.
- Α πανκρά. Μελοπομενός.
- Β πανκρά. Ζώσιμος.
- Γ πανκρά. Θάλλος.
- 10 δ'πλον 'Αγάθων.

Quarta sollemnia sunt Φιλαδέλφεια: sed quum col. II. extr. col. III. init. connecti non possint, patet columnas longiores fuisse, et col. II. post Philadelphiorum recensum coepisse alium. Philadelphiorum autem recensio hic est:

- Φιλαδελφείων ἀγωνοθετούντων Μάρκου
- καὶ Κηφεισοδώρου ἐνείκων.
- Κήρυ(ξ) 'Ονήσιμος.
- 15 'Ενκω(μιογράφος) Μάρκελλος.
- Ποιη(τής) Λυκόφρων.
- Δόλιχ. Διονύσιος.
- Δίαυλ. Διονύσιος.
- Α στάδι. 'Αντίοχος.
- 20 Β στάδι. Νεΐκαιος.
- Γ στάδι. καὶ Βόηθος?

- Α πάλην
- Β πάλην
- Γ πάλην

Α πανκρά.
 Β πανκρά.
 Γ πανκρά.
 δπλον

Quinta sollemnia, ut dixi, col. II. extr. incipiebant; desiderantur *agonothetae*, *praeco* et ceteri usque ad *primum stadium*; sequuntur col. III. ex ordine:

Β στάδι. Νείκαιος.
 Γ στάδι. Νείκων.
 Α πάλην Ἀσκληπιάδης.
 Β πάλην Μάρκελλος καὶ
 5 Γ πάλην Μάξιμος.
 Α πανκρά. Ἀθηνόδωρος.
 Β πανκρά. Νείκων.
 Γ πανκρά. Διονύσιος καὶ Μύρων.
 δπλον Πειθόξενος.

Sexta succedunt Athenaea:

10 Ἀθήναια ἀγωνοθετοῦντος?
 τος κοσμητοῦ ἐνείκων.
 Κήρυ. Ὀνήσιμος.
 Ἐγκω. Πτολεμαῖος.
 Ποιη. Ἀντίοχος.
 15 Δόλγχ. Διονύσιος.
 Δίαυλ. Θάλλος.
 Α στάδι. Μάρκελλος.
 Β στάδι. Σεκοῦνδος.
 Γ στάδι. Ἡρακλέων.
 20 Α πάλην Πτολεμαῖος.
 Β πάλην Μάρκος καὶ Μάρκελλος.

Γ πάλην Σεκοῦνδος καὶ Μάξιμος.
 Α πανκρά. Νεικύλας.
 Β πανκρά. ὕμων.
 Γ πανκρά. etc. quae deficiunt.

Philadelphia Septimio Severo Imp. instituta in honorem Caracallae et Getae scilicet *φιλαδέφων* sunt, et manserunt etiam post Severi obitum. Vide quae ex *Perinthiorum*, *Nicaensium*, *Sardianorum* nummis collegit Rasche Lex. numm. T. III. P. II. p. 1106 sq. Haec redeunt infra n. 246. 283. *Athenaea* nescio nunc sint quae olim *Panathenaea* an *Χαλκεῖα*, quae *Suida* auctore dicta Ἀθήναια, et olim fuerunt *δημοτελής ἐορτή*, deinde tantum *fabrorum*, ut *Phanodemus* ea adeo negarit *Minervae* celebrata esse (v. *collectanea* *Meursii* *Lectt.* Att. IV, 24.); sed poterunt postea splendidius restituta esse. Eadem eadem aetate habes n. 283. 285. Horum videtur unus tantum *ἀγωνοθέτης* esse, qui simul *cosmeta* fuit; v. n. 283. vs. 18. ceteri ludi duos habent. *Praeco*, *encomiographus*, *poeta* similiter recensentur in titulis *Boeotiis*, quibus collatis patet *poetam* esse *epicum*; *encomiographus* est *lyricus* habendus. In *stadio*, *pugilatu*, *pancratio* litterae Α, Β, Γ tres aetates designant, non tamen solum puerorum, ut n. 232. neque enim viros omitti probabile est: sed prima aetas videtur *παιδων* proprie dictorum, altera *ἀγυνείων*, tertia virorum. Cf. ad n. 232. et maxime ad n. 246. In singulis ludis victoriam etiam duobus adiudicari potuisse videmus.

246.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

[Textum vide in pag. seq.]

Primus versus KO etc. maioribus litteris, item nonnulla alia, de quibus infra dicam. Dexterarum columnarum ante vs. 4. praescriptum erat DE, quod deleui: videtur enim tantum ideo margini adscriptum fuisse a Fourm. ut clarius pateret, in eo versu se DE legisse; ut solent talia perspicuitatis causa margini allini. In sinistro margine *συμφέροντι* Ἡρακλεῖ est formula dedicationis, quantum video: mox Ἀσκληπία sollemnium nomen. Vs. 3. (col. I.) fortasse *δεύτερας*, sc. *ἡλικίας* (v. n. 252.), vs. 4. *ἐνείκα* (ἐνίκα) *Φιλαδέλφεια*?, vs. 5. fortasse *θέμα*, quod notum in re agonistica. Vs. 7 sqq. ludi designantur: Ἀδριάνεια, Ἀντωνείνεια? Γερμανίεια. Haec videntur ad Caracallam pertinere, qui Germanici cognomentum assumpsit (*Spartian.* vit. c. 5.); redeunt autem infra capite quarto n. 282. 283. et in Attico titulo in Delo posito, ubi edam, nec reperiuntur in titulis Atticis antiquioribus. In nummis Caracalla est Germanicus inde ab anno Chr. 213. De Traiano, Commodus vel antiquiore Imperatore noli cogitare: *Φιλαδέλφεια* certe ad aetatem inde a Septimio Severo nos deducunt. Vs. 9. 10. illa ἐπὶ ... σταδίου etc. Fourmontus male inseruisse videtur, fortasse ex margine sinistro: continuatur enim vs. 8. 11. eadem vox Γερμανίεια, deinde habes καὶ Φιλαδέλφεια, de quibus dixi n. 245. Vs. 12. καὶ τρίτης (ἡλικίας): vs. 13.

ἀλειπτῶν, 14. ... οὐ Ἀφροδείσιον, 16. fortasse *βραβευτοῦ*, 18. *κοσμητεύοντος* vel *ἀγωνοθετοῦντος* (vel simile) Ἀλεξάνδρου Μαγαθωνίου. Dein in sinistra columna vs. 1. *Alcidami* nomen habes; post quem *Καλλίνικος*, et fortasse *Χρήσιμος*. Sed haec duo nomina prorsus diversis et multo minoribus litteris interposita ceteris sunt: a quibus ut dividerem, ea lineis aliquot separavi. Cetera in ea columna maioribus ductibus et vetustioribus scripta sunt, ut illa vs. 1. ΟΔΑΛΚΙΔΑΜ... Sunt autem haec: *Θεμιστοκλῆς* καὶ Ἀλκιδάμος οἱ Ἀλκιδάμου υἱεῖς Χολλεῖσαι ἀνέθεσαν Διὶ σωτῆρι ἐφήθων ἐπὶ Σύλλα. Ἐπὶ Σύλλα possis ad σωτῆρι τῶν ἐφήθων referre: de archonte quidem eius anni, quo cetera inscriptio posita est, noli cogitare: is certe alius est vs. 23. indicatus. Anne igitur haec dextera columna antiquiorem titulum comprehendit *Iovi Servatori epheborum dicatum*, *Servatori epheborum in Sullana clade Athenarum*? ut postea hunc lapidem in gymnasio fortasse collocatum occuparint ii, qui recentiore exararunt titulum? At mixtam in eodem lapide scripturam et eadem aetate exaratam habemus infra n. 285. Quod ipsum me retrahit ab illa, quam proposui, suspicione: videtur autem illud ἐπὶ Σύλλα archontem eius anni continere, qui ante eum fuit de quo vs. 23., et illo anno haec inscriptio, quae maioribus litteris exarata

Yy 2

K O I L

CΥΜΦΕΡΟΝΤΙ
ΗΡΑΚΛΕΙ

TIT
ΔΕΥΤΕΡΑΥΤ...
ΕΝΕΙΚΑΦΙ...
5 ΘΕΜΑΓΕΙ...
ΚΡΑΤΙΟΥΑΝ-
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ.ΑΝ
ΕΙΝ,ΓΕΡΜΑΝΙ
... ΕΠΙ
10 ΣΤΑΔΙΟΥΓΕ
ΚΕΙΑΚΑΙΦΙΛ
ΚΑΙΤΡΙΤΗΣ
ΑΛΕΙΠΤΩΠ
ΟΥΑΦΡΟΣΕΙΣ
15 ΘΩΣΙ.ΥΣ
ΚΑΘΟΥΒΡΑΒ
ΣΗΘΕΟΚΟΣΟΓΙΕΛ
ΤΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΑΡΘ.
ΝΙΟΥ

ΑΣΚΛΗΠΙΑ

ΙΕ... ΟΔΑΛΚΙΔΑΜ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΕΦΗΒΟΙ
ΙΗΣ...
ΔΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣΚΑΙ
ΑΛΚΙΔΑΜΟΣΟΙΑΛ 5
ΝΙΔΑΜΟΥΥΙΕ.ΣΧΟΛ
ΛΕΙΔΑΙΑΝΕΘΕΣΑΝ
ΔΙΙ
ΣΩΤΗΡΙΕΦΗΒΩΝ
ΕΠΙΣΥΛΛΑ 10

20

ΦΙΛΛΔΕΛ

ΦΕΙΑ

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
ΜΑΧΕΝΟΞΕΝΟΣΕΝΗΣ
ΕΚΟΣΛΗΤΟΥΕΔΕΕΦΗΒΩΝ
25 ΜΑΡΚΕΛΛΟΣΠΙΝΥΤΗΣ
CΥΝΤΡΟΣΡΟΣΕΥΔΙΚΗΣ.
ΕΝΔΑΡΑΚΙΘΕΟΙΣΙΝ
ΕΦΗΒΟΙΣΙΝΚΡΑΤΕΡΟΙΣΙΝ
ΤΗΝΠΥΜΑΤΗΝΤΑΞΙΝ
30 ΜΑΞΙΜΟΣΗΡΕΠΑΛΗΣ
ΤΟΥΔΕΤΑΨΑΨΙΡΕΙΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΕΤΕΦΑΙΟΥΤ
ΤΗΝΠΡΩΤΗΝΠΑΙΔΩΝ
ΤΑΞΙΝΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
35 ΦΩΝΗ
.
.
.
.
.

est, scripta esse. Et haec quidem de dextera co-
lumna. Infra vero vs. 20 sqq. Philadelphiorum
sollemnia redeunt:

Φιλαδέλφεια.

Ἀγαθὴ τύχη.

*Ἦρχεν ὁ Μηνογένης? [μέν,] ἐκοσμήτευσ δ' ἐφήβων
Μάρκελλος, πινυτῆς σύντροφος εὐδικίης.
ἐν δ' αὖρ' ἡϊθέοισιν ἐφήβοισιν κρατεροῖσιν
τὴν πυμάτην τάξιν Μάξιμος ἦρε πάλης.
τοῦ δὲ πανάξιος ὦν Ἀσκληπιάδης στεφανοῦτο
τὴν πρώτην παίδων τάξιν ἀφ' Ἡρακλέους.
φωνη.....

Manifesto primum designatur archon eponymus.
Marcellus cosmetes potest idem esse qui n. 245. ἐγκω-
μισογράφος, quamquam hoc incertum: sed *Asclepia-*
des et *Maximus* debent iidem haberi qui n. 245.
Et *Maximus* quidem n. 245. col. III. vs. 5. vicit Γ
πάλην, item col. III, vs. 22. in Athenaeis; quidni ibi-

dem in Philadelphiorum victoribus, quorum nomina
perierunt, fuerit post Γ πάλην scriptus? *Asclepiades*
vero ibidem col. III. vs. 3. victor est Α πάλην, et po-
tuit etiam in Philadelphiorum recensu eodem loco
positus esse. Quae quum tam accurate conveniant,
non dubito titulum hunc ad eosdem ludos referre, de
quibus n. 245. atque arbitror τὴν πυμάτην τάξιν τῆς πά-
λης esse illud Γ πάλην, et τὴν πρώτην παίδων τάξιν esse il-
lud Α πάλην. Ceterum hoc ita intellige, τὴν πρώτην τάξιν,
ἢ ἐστὶν ἡ τάξις τῶν παίδων. Tertia est ἡϊθέων ἐφήβων κρα-
τερῶν, quod convenit in ephebos eos, qui εἰς ἄνδρας ἐγγε-
γραμμένοι dicuntur: et quum n. 245. viri desint, qui
n. 232. recensentur, hos ephebos sive tertios puto
esse ipsos viros, ut Γ πάλην idem sit quod ἄνδρας
πάλην. Tertio loco in hoc epigrammate nominatus
erat victor Β πάλην: sed hoc distichon periit. Coe-
perat id a voce φωνη... Fuit tale quiddam: *Medū*
autem ordinis victorem proclamavit praeconis vox

Ἦξε τὴν πυμάτην τάξιν πάλης paulo brevius dictum pro tertii ordinis victor eo dignus dicitur. Πανάξιος ὧν etsi hoc: ἦξε τὸ ἄθλον κατὰ τὴν πυμ. τάξιν πάλης. Primi incertum est, vix tamen reppereris melius. ΤΑΨC ordinis victor est *athleta expertus et probatus*; hinc fuit ΠΑΝ:ΑΨΙΡΕ muta in ΑΞΙΟC, et ΙΟC in ΩΝ.

247.

Athenis ad Panagiae Gorgepico (D. Georgii Pici) s. ecclesiam Catholicon, in muro: Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 52 sq. Misc. erud. antiq. X, 113. p. 366 sq. (atque inde est in Gronov. Thea. A. Gr. T. VII. p. 870. cum Latina translatione), Wheler. Itin. p. 372. ed. Brit. et inde Murator. T. II. p. DCXLVII. praeterea Pocock. Inscr. antiq. P. I. c. 5. s. 4. p. 53. Non contemnendas varias lectiones protulit Chandlerus Inscr. Syllab. p. xxx. Habeo etiam ex schedis Mustoxydis.

ΜΑΡΚΟΥΣΤΥΛΛΙΟC
ΑΠΑΜΕΥCΤΗCΒΙΘΥΝΙΑCΑΘΗΝΑΙ
ΟCΚΟΡΙΝΘΙΟCΖΜΥΡΝΑΙΟCΜΟΝΟC
ΚΑΙΠΡΩΤΟCΤΩΝΑΠΑΙΩΝΟCΠΥΚΤΩΝ
5 ΝΕΙΚΗCΑCΚΑΤΑΤΟΕΖΗCΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ
ΟΛΥΜΠΙΑΙCΘΜΙΑΑΔΡΙΑΝΕΙΑΡΩΜΗ

In clypeis viginti et uno, quorum ultimus rotundus, ceteri oblongi et in utroque latere sinuati:

	a)	b)	c)
	ΟΛΥΜΠ	ΔΙC	ΙCΘΜΙ
	ΙΑ	ΕΝΠΕΙ	Α
		CH	
10	d)	e)	f)
	ΠΑΝΕΛ	ΔΙC	ΝΕΜΕ
	ΛΗΝΙΑ	ΑΘΗ	Α
	g)	h)	i)
	ΝΕΑΝ	ΔΙC	Π[ΑΝ]ΑΘΗ
	ΠΟΛΙΝ	CΕΡΕΙΑ	[ΝΑΙΑ]
15	k)	l)	m)
	ΖΜΥΡ	[Κ]ΑΠΕΤΩ
	ΝΑΝ	[ΛΕΙΑ]
	ΚΟΙΝΟΝ		
	ΑCΙΑC		
	n)	o)	p)
	ΕΦΕ
	. . . Ν
20	q)	r)	s)

	t)	u)	v)

25	ΕΝΕΙΚΑΔΕΘΕΜΑΤΙΚΟΥCΚΑΙΤΑΛΑΝΤΙ[Α]		
	ΟΥCΑΓΩΝΑCΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΕΕΤΕ[ΛΕΥ]		
	ΤΑΕΤΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΔΥΟΜΗΝΩΝΤΡΙΩΝ		
	ΜΑΡΚΟΥCΤΥΛΛΙΟCΕΥΤΥΧΗC. . . . ΙC . . . ΙΩΚΙ		
	ΕΠΟΙΕΙ		
	ΑΔΕΛΦΟC		
	ΤΟΠΟΝΕΔΩΚΕΚΛΕΙΤΟΡΙC		

Litterarum formas Chandleri notata docent, et in potissimis ut disposui praebeant omnes praeter Poc. qui vacuum spatium vs. 1. in medio versu habet: sed Chandl. docet in fine versus quaedam deleta esse. Vocem *Μάρκος* ex Whel. paulo in dexteram movi. Vs. 3. Poc. et Spon. Misc. et Chandl. diserte Z. Vs. 5. 6. Whel. Π; sed Chandl. etc. Π. Clypei ap. Whel. quattuor rotundi sunt, ultimi bini secundae et tertiae seriei: sed Chandl. ut dixi refert. Clypeorum titulos disposui secundum Whel. sed correctos ex Chandl. notatis. In tertio tamen ex Whel. Poc. Must. dedi ICΘMIA, quod Spon. sexto loco habet (f): Chandl. in tertio ΠΑΝΕΛΛΗ

NIA esse dicit, pro quo haud dubie quartum (d) dicere voluerat. Nam in loco d Spon. ΑΘΗΝ, Whel. ΑΗΝΙΑ, Must. ΑΝΙ, Poc. Μ . . ΑΨ

ΛΗΗΙΑ, hoc est Πανελλήνια. In e omnes ΔΙC; post id lacunae signa habent Poc. Must. Addidi ex Spon. ΑΘΗ, quod ille inferius habet. Tamen Chandlerus in quinto ΝΕΜΕΑ esse dicit; voluit sextum, in quo omnes Nemea agnoscunt. Nam in f Whel. ΝΕ ΜΕΑΧ, Must. ΝΕΜ., Poc. ΝΕΜΕ Spon. ΝΕΜΕΙΑΑ.,

ΑΞ sed hic id in locum c transposuit. In h Spon. ΑΘΗ, quod ad e pertinet, ubi addidi; Poc. praebeo quod

dedi, Whel. ΔΙC et CΕΡ. ΤΑ, Must. ΔΙC et CΕΡ. Τ. Chandl. tacet. Nonum dedi ex Chandl. et consentiunt fere ceteri, exiguo discrimine. In *k* Ζ diserte Poc. Chandl. sed Whel. Must. Σ, Spon. C. Iuxta hoc Spon. ΔΙC, quod ex *h* repetitum: ceteri vacuum praebent sive lacunam. *m* dedi ex Chandl. In *n* littera N ex solo Whel. est: Poc. in ea linea habet NO... Vs. 24. ΕΝΕΙΚΑ diserte Spon. Chandl. ΕΝΕΚΑ Poc. ceteri ΕΝΙΚΑ. Ibid. extr. ΑΙ diserte praebet Chandl. quamquam in uncis. Vs. 25. ΛΕΥ Spon. in Misc. extra uncis: sed omisit in Itin. Vs. 27. male Poc. Whel. ΜΑΡΧΟΣ: ceteri quod dedi. Post vocem Εὐτύχης ex Poc. quaedam addidi; ceteri nihil habent, sed Chandl. annotat eo loco aliquid deletum esse. Vs. 28. locum vocis ἐποίει ex Poc. constitui. Ibidem vox ἀδελφ. a me sub oblitterata prioris versus parte posita est ex Poc. et Chandl. si hunc recte intelligo. ΑΔΕΛΦ habent Whel. Must. sed Poc. ΔΕΛΩΙ, unde ἀδελφῶ coniecero: at Spon. ΑΔΕΛΦΟΣ: Chandl. ΑΔΕΛΦ[OC]. Vs. 29. solus Poc. ΤΟΝΤΟΠΟΝ.

Μάρκος Τύλλιος Ἀπαμεύς τῆς Βιθυνίας, Ἀθηνῶς, Κορίνθιος, Ζμυρναῖος, μόνος καὶ πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος πυκτῶν νεικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς Πανελλήνια, Ὀλύμπια, Ἰσθμια, Ἀδριανεία Ῥώμη.

a, b) Ὀλύμπια δις ἐν Πείσῃ, *c)* Ἰσθμια, *d, e)* Πανελλήνια δις Ἀθῆναι. *f)* Νέμεα, *g, h)* Νέαν πόλιν δις Εὐσέβεια, *i)* Παναθήναια, *k)* Ζμύρναν κοινὸν Ἀσίας, *l)* *m)* Καπετώλεια, *n)* Ἐφεσον etc.

Ἐνεῖκα δὲ Σεματικὸς καὶ ταλαντιαῖος ἀγῶνας τριάκοντα πέντε ἐτελεύτα ἐτῶν τριάκοντα δύο, μηνῶν τριῶν.

Μάρκος Τύλλιος Εὐτύχης ἀδελφὸς ἐποίει τόπον ἔδωκε Κλειτορί.

Plura huius generis marmora supersunt, ut Megarense de athleta ignoto, Smyrnense de Septimio Publio, Neapolitanum de Flavio Archibio etc. Ego me paucis expedio. Initio ii ludi positi sunt, quos M. Tullius *deinceps*, hoc est nulla intercedente inter has victorias sollemnitate illis locis celebrata, vicerat: deinde omnes maiores ludi, maxime iselastici, exceptis thematicis et talantiaeis, clypeis inscripti sunt, quos quidem ille vicerit. Quodsi eodem his vicerat, binis clypeis hoc inscriptum est, ut *a, b), d, e), g, h)*. *Adrianae Romae* etiam alibi memorantur: talia ex Indice colligi poterunt. *Panhellenia* Athenis celebrata esse similes tituli docent. Aliquoties vero in his ludis recensendis locus ludorum quarto casu exprimitur, ut solet in his titulis. Hoc factum *g, h)*, ubi Νέαν πόλιν δις Εὐσέβεια legendum. Εὐσέβεια certum est; nota imprimis Puteolana Εὐσέβεια s. Pitalia sunt, ab Antonino Pio in Hadriani honorem instituta. Nec minus noti ludi ἐν κοινῇ Ἀσίας, tum Smyrnae celebrati. Capitolini Romani sunt; Ephesi multi ludi acti sunt: ut nomen eorum restitui nequeat. Thematicos ludos, qui alibi quoque redeunt cum ταλαντιαῖος, eos esse in quibus praemium daretur pecuniarium, docent etiam Lexica. Eorum speciem constituunt ἀγῶνες ταλαντιαῖοι. Vs. 27. extr. quadratarius videtur errasse; igitur ἀδελφὸς ei loco subscriptum ad superiorem versum refero.

248.

Olim Athenis in gymnasio, tabula Venetias translata in domum Gabr. Vendramini. Grutero misit Gutenstenius e schedis Metelli: ediderunt Gruter. Thes. Inscr. p. cccxviii. 1. Scalig. ad Euseb. p. 197. Salmas. in Spartian. p. 50. b. Corsin. F. A. T. II. p. 112. Bruck. Anal. T. III. p. 184. cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. I. p. 384. Anthol. Palat. T. II. Append. n. 328.

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΑΧΑΡΝΕΙΟΣ
 ΣΤΗΧΕΝ ΑΧΗΡΙCΤΟΣ
 ΣΤΗΛΗΝ ΜΕΤΑ ΚΥΔΕ
 CΙΝ ΑCΤΟΙC ΠΑΤΡΟΣ
 5 ΤΟΥ ΓΟΜΕΧΩΝ ΔΗΜΟ
 ΘΕΝ ΕΥΠΩΡΙΔΗΣ
 ΕΚΠΡΕΠΕΥC ΑΕΘΛΟΙCΙΝ
 ΕΠΑCΚΗCΑC ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΙC
 ΚΑΙ CΤΕΦΑΝΟΥ ΚΥΔΟC
 10 ΜΟΝΝΟC ΕΝΕΓΚΡΑΜΕΝΟC
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗCΑC
 ΑΔΡΙΑΝΕΙΩΝ

Subsunt quattuor coronae, et inter has palmae ramulus erectus, cui duae aliae palmae, quae coronas coniungant, decussatae incumbunt. Coronis haec inscripta sunt, litteris iisdem, quibus superiora:

CEBH	ΑΝΤΩ
PEIA	NINEIA
ANTINO	KOMΩ
EIA	ΔΕΙΑ

Ap. Grut. est Ανωγεια; pro quo ΑΝΤΩΝΕΙΝΙΑ ex Pigh. Ms. iam in edit. Thes. Gruter. ex Span-

hemio notatum; sed in Nott. p. cccviii. inde ΑΝΤΩ NINEIA affertur; et hoc recepi, ut convenientius ceteris. In Berolinensibus Pighii schedis non reperio hanc inscriptionem. Titulus non ante Severum scriptus est. Verba haec esse videntur:

Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου Ἀχαρνέως,
 Στήσεν Ἀχώριστος στήλην μεγακύδεσιν ἀστροῖς,
 πατρὸς τούνομ' ἔχων, δημόθεν Εὐπυρίδης,
 ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβους,
 καὶ στεφάνου κύδος μόνος ἐνεγκάμενος.
 Ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων.
 Σεβήρεια, Ἀνωγεινεία,
 Ἀντινεία, Κομμόδεια.

Quae alii coniecerunt vide apud Jacobs. Nomen ΑΧΗΡΙCΤΟΣ alii in Ἀχείριστος mutarunt; ego dedi Ἀχώριστος ex n. 189. vs. 46. Relicta erat difficultas in voce ἐφήβους. Vox ἐπασκείν postulat accusativum: itaque dedi ἐφήβους. Καὶ est etiam: Qui praeclare exercitavit in ludis etiam ephebos, praeterquam quod ipse eximius athleta fuit. Posuit hunc titulum Achoristus Achoristi f. Eupyrides, cosmetâ Plutarcho. Id fecit tum, quum ipse Adrianorum fuit agonotheta; inscripsit vero victorias suas prius re-

portatas ex ludis infra scriptis. Μοῦνος videtur oppositum ἐφήβων mentioni, ipse solus, non per discipulos. Olim etiam paedotribes fuerit: tum eph-

249.

„Athenis in domo Anagyri Leugari”; ex schedis Fourmonti.

ΜΑΡΑΥΡΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ ΕΥ
ΠΥΡΙΔΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ

Μάρκου Αὐρ. Στράτωνος τοῦ Μενεσθέως, Εὐπυρίδου, παραδόξου. Strato hic Menesthei f. παράδοξος audit. Igitur victor fuit. Res nota ex scriptoribus, ut Dione Cassio, et titulis haud paucis. Ceterum hic titulus fortasse sepulchralis est: v. ad n. 632.

250.

Sub anaglypho maximam partem destructo; remanet enim tantum pes figurae: Marm. Elgin. n. 18. Viscont. (qui minusculis et vitiose edidit), Mus. Brit. n. 219. p. 135. Synops. Edidit Osann. Syll. I, 50. p. 153. Nos damus ex schedis Osanni et Rosii.

ΘΛΑΤΑΤΗCΝΙΚΗCΩΡΑΡΙΟCΗΡΑ
ΛΠΑΔΑCΕΡΛΕΙΑΙΘΗΚΕΚΑΙΗΡΑΙ

Vs. 2. prima littera ex schedis Rosii est: Os. Ἡρακλεῶτης coniici: sed posterius de demo Attico intelligendum erit, eo tamen incerto: vide ad n. 842. A. Ductus litterarum sunt quos dedi. De lampadibus in lampadephoria praemio datis et dein dedicatis cf. n. 243. Mercurio et Herculi eae Quod coniicitur τᾶθλα, nihil est. In fine vs. 1. lampades dedicantur ut praesidibus certaminum. potest Ἡρακλείδου, potest etiam Ἡρακλείτου etc. item

CAPUT TERTIUM.

HONORES MAGISTRATUUM MAGISTRORUMQUE GYMNICORUM.

251.

Athenis prope arcem, in marmore; ex schedis Fourmonti. Maximam partem edidi Oec. civ. Ath. T. II. p. 165.

ΡΜΙΙΕΝΑΓΩΝΙΩΙΑΥΤΟΣΘΙ...
ΛΥΤΟΣΘΕ...ΔΟΥΞΥ.ΕΤΑΙΩΝΑΝΕΘ
..ΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣΚΕΚΡΟΠΙΔΙΦΥΛΗ
..ΝΑΘΗΝΑΙΑΤΑΜΕΓΑΛΑΣΤΕΦΑΝΩΣ
5 .ΤΟΝΦΥΛΕΤΩΝΕΠΙΧΑΙΡΩΝΔΟΥ
....ΙΟΣΜΩΝΜΕΕΧ.ΥΧΗΣΕ

Ἐ]ρμῇ ἐναγωνίῳ Αὐτοσθένει νίδης?
Αὐτοσθέ[ν]ιδου Ξυ[π]εταιῶν ἀνέθ[ηκεν]
γυμ]νασιαρχήσας Κεκροπίδι φυλῇ [εἰς
Πα]ναθήναια τὰ μεγάλα, στεφανωσ[άντων]

5 αὐτὸν [τῶν] φυλετῶν ἐπὶ Χαιρώνδου
ἄρχον]τος. ... μων με ἐ[ποίησε]?

Vs. 1. potest etiam Αὐτοσθένης scribi. Dedi autem εἰς Παναθήναια ex usu, ut Lys. ἀπολ. δωροδοκ. p. 699. 7. ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια. Magna Panathenaea tertio Olympiadis anno acta sunt: vide Lys. ibid. p. 698. Inscr. n. 147. Chaerondas archon Olymp. 110, 3. Nominis, quod varie scribitur, vera ratio ex hoc titulo comprobatur. In fine videtur sculptor nomen subscripsisse: με, hoc est monumentum hoc. Quodsi quis melius invenerit, lubens cedam.

252.

Marmor Elginianum Viscont. n. 33. Synops. Mus. Brit. n. 224. Edidit Osann. Syll. I, 42. p. 141. Nos damus ex schedis Rosianis.

ΓΟΡΓΙΑΣ ΛΥΚΙΣΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΕ

253.

Athenis super muro ecclesiae τοῦ Παντοκράτορος, ex schedis Fourmonti. Edidit Pocock. Inscr. P. I. c. 5. s. 4. p. 51.

ΧΗΣΑΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΟΔΗΜΟΣ

..... γυμνασιαρχήσας ἀνέθ[ηκεν]. X omittit Poc. Idem haec ὁ δῆμος primo loco posuit. Ὁ δῆμος coronae inscriptum erat. Intellige igitur στεφανοῖ: omnia enim haec gymnasiarchorum anathemata ob honorem aut a populo aut ab aliis decretum oblata diis sunt.

254.

Ex schedis Metelli Gutenstenianis ediderat Gruter. p. cccxvii. 2. „Athenis in gymnasio”: ex Grutero Vandal. Diss. p. 590. Corsin. F. A. T. IV. p. 142 sq. aliiue. Rectius deinde ex lapide dedit Maffei Mus. Veron. p. xlix. 7. quem sequor. Vas olearium cum oleae fronde insculptum.

ΕΠΙΘΕΩΝΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΟΥΔΙΟΝ
ΥΣΙΟΥΜΑΡΚΟΣ
5 ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
ΓΥΜΝΑ
ΣΕΙΑΡ
ΧΗΣ
ΑΣ

Ἐπὶ Θεώνος ἄρχοντος, κοσμητοῦ Διονυσίου, Μάρκος Ἀναφλύστιος γυμναστυάρχης. Archon aliunde non notus.

255.

Athenis, pone sanctuarium sacelli vicini templo Augusti. Edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 102. n. 8.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΠΟΣ..Υ...ΜΝΗΓΟ.....
ΔΥΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣΕΝΤΩΕ..
ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΑΥΤ.
ΕΡΜΗΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣΦΙΛΙΟ...
5 ΤΟΥΔΙΟΚΛΕΟΥΣΦΡΕΑΡΙΟΥΥΠ....
ΟΥΜΕΛΙΤΕΩΣ

Διονύσιος Ποσ.....
εὗς γυμναστυάρχης ἐν τῷ ἐπὶ
Ἀριστοξένου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ
Ἐρμῆ. παιδοτριβοῦντος Φιλιο.....
5 τοῦ Διοκλέους Φρεαρίου, ὑποπαιδοτριβοῦντος.....
ου Μελιτέως.

Hypopaedotribes post paedotribas etiam infra memoratur.

256.

Athenis, „prope aedem Georgaki”; ex schedis Fourmonti.

ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙ
ΝΑΡΧΕΛΑΟ
ΑΡΑΘΩΝΙΟ
ΝΑΣΙΑΡΧΟ

Οἱ] ἀλειφόμενοι ...
..ν Ἀρχελάου
Μ]αραθώνιο[ν
γυμ]ναστυάρχου[ν.

257.

Athenis prope domum Anastas. Turminitae; ex schedis Fourmonti.

ΑΜΡΛΑ/ΝΙΚΙΗΣΑΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ

..... Λαμπάδα νικήσας γυμναστυάρχον

In marmore sculptum est anaglyphum: iuuenis nudus cum alio manus iungens; alius tunicatus;

alius prope nudus, chlamyde de humero pendula (hic primo; ut dixi, manus iungit); vir barbatus tunica cincta indutus, cum pileo ovali, manus capiti imponens; pueruli ad aram. Haec scripsit Müllerus.

258.

Athenis, in domo Benaldi. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 181.

ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΗΝ ΙΕΡΕΑ ΕΥΚΛΕ
ΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΜΙΑΣ ΑΡΧΕ
ΛΑΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΙ
5 ΡΑΙΕΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΕΝΕ
ΚΑ ΑΝΕΘ.

Οἱ ἔφηβοι τὸν ἑαυτῶν κοσμητὴν, ἱερεὰ Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας, Ἀρχελάου Ἀπολλωνίου Πειραιέα εὐχαριστίας ἕνεκα ἀνέθ. Templum Εὐκλείας haud procul a Callirrhoe fuit, ob Marathoniam victoriam dedicatum (Pausan. I, 14, 4.): id cave putes Ἀρτέμιδος Εὐκλείας esse; est templum Honoris s. Glorae: nomen redit n. 467. Eunomia est Horarum una.

259.

Athenis repperit Fauvel. Marm. Chois. catal. Dubois. n. 216. (ubi edita verba sunt), Mus. reg. catal. Clarac. n. 614. Ex schedis Mülleri. Habeo etiam ex tabulis ab humanissimo Comite Claraco transmissis. In laureis duabus:

Ο ΔΗΜΟΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ

Infra:

ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ

Néων mentio docet Aristoxenum de re gymnastica meritum esse. Clarac. O pro Ω.

260.

Extra ordinem priori titulo, quo adolescentes Aristoxenum honorarunt, addo fragmentum carminis iambici vel trochaici, quantum ex vs. 4. et 8. colligere licet, *statuae olim subscriptum cuiusdam, quem adolescentes publica sepultura prosecuti erant.* Athenis apud Mich. Astracare; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΛΙΜΟΝΟΥΕΝ

ΙΤΙΚΡΟΣΕΞΩΜΩΝΧΡΟΝΩΝ
ΙΔΕΥΤΕΡΟΝΕΩΝΑΣΠΑΤΗΡ
ΙΖΙΤΟΝΛΙΘΟΣΟΝ
5 ΝΔΑΤΤΙΚΗΝΤΗΝΠΕΝΤΑΔΑ
ΔΕΥΡΑΝΑΣΤΗΣΑΣ..ΘΟΣ..
ΙΣΙΝΕΙΓΑΡΗΝΘΕΜΙΣ
ΙΕΣΟΙΝΕΟΙΔΕΘΑ-ΠΤ

... - ΑΜΑΣΦΙΛΟΠΑΤΩΡΒΩΑ/
10 ΙΜΟΥΣΩΝΑΥΛΟΝΗΡΩ..ΤΕ

Vs. 2. ἐξ ὧμων χρόνων,
3. δεύτερον - - πατήρ,
4. τὸν λιδοξόον,
5. τὴν δ' Ἀττικὴν τὴν πεντάδα,
6. δεῦρ' ἀναστήσας, λίθος - -
7. εἰ γὰρ ἦν θέμις,
8. οἱ νέοι δ' ἔθαπτον,
9. φιλοπάτωρ,
10. Μουσῶν αὐλὸν ἡρώων[?] τε - -

261.

Athenis, „in collegio novo” secundum Corsinum Inscr. Att. XI. p. LVII. (F. A. T. IV. Prolegg.), ubi minusculis editus titulus; „in domo Andr. Tschingri prope domum Consulis Franciae” ex schedis Fourmonti; „in pila prope ecclesiam Agia Konom” secundum Dodwell. Itin. T. I. p. 381. Ex Corsino Bonada T. II. p. 230. Ego dedi Fourmonti apographum, quod optimum est.

ΘΑΛΗΝΔΩΣΙΘΕΟΥ
ΠΑΜΒΩΤΑΔΗΝΤΟΝ
ΚΟΣΜΗΤΗΝΟΕΦΗ
ΒΟΣΔΡΥΑΝΤΙΑΝΟΣ
5 ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΥΜΑΡΑ
ΘΩΝΙΟΣ

Vs. 1. solus Dodw. ΘΑΛΗ omisso N. Vs. 3. solus Cors. Θ pro O ante ἐφη. Cetera vitia non annoto. Θαλὴν Δωσιθέου Παμβωτάδην τὸν κοσμητὴν ὁ ἔφηβος Δρυαντιανὸς Καλλαίσχρου Μαραθώνιος. Haec videntur protomae subscripta fuisse. Corsinus quum vs. 3. Θ pro O legeret, siglum illud esse putavit et de eo mira commentus est.

262.

Athenis, in aula SS. Cosmae et Damiani; ex schedis Fourmonti.

ΟΣΤΙΥΛΑΚΛΙΑΙ
ΜΕΩΣΚΟΣΜΗΤ
ΟΥΣΒΕΡΕΝΙΝΔΟΥ
ΑΝΕΙΟΙΟΙΕΦ..ΟΙ
5 ΟΥΣΣΩΦΡΟΝΙ..ΤΑ
ΟΥΛΒΑΣΙΑΝΤ
ΟΣΤΑ

Vs. 1. fortasse ἐπὶ ἄρχοντος Vs. 2. 3. Εὐωνυμείως, κοσμη[τῶν τῶν ἐφήβων] ους. Βερενι[κί]δου, vs. 4. ἀνέδεσ[αν]? dein οἱ ἐφ[ηβ]οι vs. 5. τοὺς σωφρονι[σ]τάς, παιδοτρυβούντος διὰ βί[ου] Ἀβασκάντ[ου] --- ἐτ[ος] ια. Abascantus idem est n. 263. et ter capite quarto n. 270-272. unde eius aetas aliquatenus cognoscitur. Quod supplevi ἐτ[ος] ια, ad id cf. titulos n. 271 sqq.

263.

In Herma cum phallo, quem delerunt Turcae, olim Athenis in domo Beninseli. Editus titulus Hist. Acad. Inscr. T. XXIII. p. 182. cum proluxa Belleii commentatione; cf. Barthelemy Mem. Ac. Inscr. T. XXX. p. 180. Varietatem lectionis notavit Chandl. Inscr. Syllab. p. xxviii. Postea Fauvelii opera lapis ad Choiseulium pervenit, ediditque Dubois catal. n. 203. In museo regio (n. 644. catal. Clarac.) transcripsit Müllerus. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et Akerbladii; has misit Münsterus. Sero accessit Claraci apographum aeri incisum.

ΠΑΡΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΩΝ
ΑΙΤΗΣΑΜΕΝΟΙΟΙΕΠΙΛΥ
ΚΟΜΗΔΟΥΣΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΕΦΗΒΟΙΔΙΑΤΟΥΚΟΣΜΗ
5 ΤΟΥΑΥΤΩΝΠ. ΑΙΛΙΟΥΘΕ
ΟΦΙΛΟΥΠΑΡΑΔΟΞΟΥΣ. ΟΥ
ΝΙΕΟΣΤΟΝΔΙΑΒΙΟΥΠΑΙ
ΔΟΤΡΙΒΗΝΤΩΝΕΦΗΒΩΝ
ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΝΕΥΜΟΛΠΟΥ
10 ΚΗΦΕΙΣΙΕΑ

Litterarum formas dedi ex Müll. quantum potui; Akerbladii apographum ceteris minus perfectum est. Cetera vero probe consentiunt; nec multae variae lectiones annotandae sunt. Vs. 3. omisi pun-
INSCR. GR. VOL. I.

ctum, quod post ΔΟΥΣ habet Fourm. item vs. 5. post ΑΥΤΩΝ. Pro Π, quod Fourm. Chandl. etc. habent, in Hist. Ac. est Π. Ibidem Fourm. falso ΑΙΛΙΟΥ. Vs. 6. in Hist. Ac. et ap. Dub. Clar. est Ξ; Ξ dedi ex Müll. Chandl. nec multum abludit Fourm. In fine Hist. Ac. et Akerbl. ΣΟ; ΣΟΥ Fourm. Chandl. Müll. Dub. Clar. Vs. 7. omnes uno consensu ΝΙΕΟΣ; igitur licet Σουνιέως ex Attica ratione dicatur, retinui insolentius hoc. Vs. 9. omnes praeter Hist. Ac. (ubi ΕΥΛΠΟΥ) ΕΥΜΟΛΠΟΥ, Akerbl. tamen omisso ΟΥ: sed in Hist. Ac. vitium in margine correctum. Ex Clar. vs. 6. 9. O minutius dedi; idem vs. 10. non recte ΚΗΦΕ ΣΙΕΑ. De Abascanto vide capite quarto tres titulos n. 270-272. ego nunc sola verba appono, quae nulla egent interpretatione. Παρά Ἀρεοπαγιτῶν αἰτησάμενοι οἱ
Z z

ἐπὶ Λυκομήδους ἀρχοντος ἐφηβοὶ διὰ τοῦ κοσμητοῦ αὐτῶν Πρ. Αἰλίου Θεοφίλου, παραδόξου, Σουνιέος, τὸν διὰ βίου παιδο-
τρίβην τῶν ἐφήβων Ἀβάσκαντον Εὐμόλπου Κηφεισιέα (sc.
ἀνέστησαν). *P. Aelius* ab Hadriano vel Antoninis
denominatus est. Ab Areopago protomae Abascanti

collocandae veniam petunt ephebi, non quod Areo-
pagus epheborum curam habet (habet tamen), sed
quod ea aetate Areopagus imaginum collocandarum
potestatem concedit, quod plurima exempla docent.
Vide class. VIII.

CAPUT QUARTUM.

CATALOGI GYMNASTICI.

264.

Lapis Choiseulianus n. 183. catal. Dub. quem nunc possidet Comes Pourtalès, Athenis delatus Parisios. Cum auditore in meos
usus transcripsit Hase, cui plurimum hoc opus debet. Marmor est aetomate instructum; versus non pari omnes longitu-
dine, et litterae in finibus versuum paulo densius collocatae. Post vs. 9. lapis fractus; sed etiam pars superstes valde
oblitterata est. Quae supplere potui, uncis inclusa textui inserui, observatis lacunarum spatiis accuratissime notatarum.

ΕΠΙΜΙΘΡΙΔΑΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΙ
ΙΕΡΕΩΣ ΔΡΟΥ[ΣΟΥ] ΥΠΑΤΟΥ
Κ[Ο]ΣΜ. ΙΙ ΕΥΘ[ΟΝΤΟΣ]. . . ΣΚΡΑΤ[Ο]Υ
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ Π[ΑΙ] ΛΟ[Τ]ΡΙ[Β]ΟΥ Ν
5 ΤΟΣΑΠΟΔ. Σ. ΝΟΥ
ΦΙΛΟΙΓΟΜ. ΙΙ Ο Γ
ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΧΗΝ. Σ. ΡΑ
ΤΟΣΚΑΛΑΜΙΣ ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ
ΙΧΟΚΡΑΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ) ΕΥ
10 ΚΟΣΔΙΟ
ΦΙΔΙΑΣ
ΦΟΙΒΟΣ
.

Initio vides formulam gymnics titulis praefigi
solitam: Ἐπὶ Μιθριδάτου ἀρχοντος καὶ ἱερέως Δρούσου ὑπά-
του, κοσμητέοντος . . . κράτου (p. κράτους, ut sexcenties)
Ῥαμνουσίου, παιδοτρίβοντος Ἀπο. deinde vs. 6. est
φίλοι, ut in aliis gymnics. Sequebatur γοργοί. Integra
formula est: φίλοι, γοργοί, γνήσιοι: v. n. 282. Dein no-
mina epheborum: Εἰρήναιος, Κάλαμις, Νικάνδρος, Νικοκρά-

της, Θεόδωρος Θεοδώρου (haec enim vis sigli post Θεόδωρος
positi), mox Φιδίας, Φοῖβος. Casu plurium nobilium
sculptorum nomina insunt: sed quum haec ephe-
borum sint, irrita facta est magna illa exspectatio,
quam de hac inscriptione moverat Dubois. Titulus
circa annos ab urbe condita 768-776. scriptus est,
quo anno obiit Drusus. Cf. ad n. 181.

265.

Athenis transcripsit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 196. unde petierunt Vandal. Diss. p. 694. Corsin. F. A. T. II. p. 194. Whelerus
lapidem detulit Oxonium: ibi inspexit Maffei et quinque priores versus emendatioris edidit Mus. Ver. p. ccccxliv. Po-
stremo edidit Chandler. Marm. Oxon. II, 55.

ΟΙΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ ΠΑΙ
ΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΘΗΒΑΓΕΝ[Ο]Υ[Σ]
5 ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΩΝ ΙΡΗΝΑΙΟΥ[ΕΡ]
ΜΗΩΝΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ
ΑΥΛΟΣ ΒΑΣΣΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
10 ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΒΑΣΣΟΣ) ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
ΛΗΝΑΙΟΣ ΓΑΡΝΕΤΙΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΣΙ. . . ΕΞΟΙΟΥ
ΦΙΛΗΜΩΝ) ΤΕΜΥΡΙΝΟΥΝΙΣ
15 ΧΑΒΡΕΑΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
ΕΥΜΗΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΝΑΥΚΥΔΗΣΙΣ ΙΔΟΤΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ[ΟΣ]
20 [Κ]ΑΛΛΙΞΕΝΩΣ . . .
[Ε]Π[Ι]ΚΤΗΤΟΣΙΣ . . .
[ΔΙ]ΟΝΥΣΙΟΣ
[ΔΗΜ]ΗΤΡΙ[ΟΣ]. Σ. .

Fundum apographi huius constituit textus Chand-
lerianus, cui nonnulla aliunde intuli. Uncis inclusa
de coniectura supplevi, ubi lacunae notatae erant.
Vs. 1. ultimum I ex Maff. addidi. Vs. 2. extr. lacunae
signa habent editores; ea sustuli. Chandl. tantum
unius litterae lacunam notavit; sed nulla est. Vs. 3.
Chandl. in fine . . ΜΗ. . . . , pro quibus ex Spon. et
Maff. dedi ΠΑΙ, ex hoc sine lacunae signis. Vs. 4.
Maff. ΘΕΑΓΕΝ. . . . 5. ΘΕΟΛΟΓΟΥ: Spon. haec omi-
sit. Affundit quaedam de Theologi munere Maff. quae
hinc plane aliena sunt. Vs. 5. extr. Chandl. Ω. pro
ΟΥ, quod ex Maff. et Spon. dedi, qui simul in fine
lacunam notavit. Vs. 7. primum Υ ex Spon. Vs. 8.
E ex Sponio: Chandl. Κ. Vs. 9. ultima littera ex Spon.
item vs. 10. secundum Υ. Vs. 11. duplex Σ pro sim-
plici ex Spon. item vs. 12. litterae ΝΑΙΟΣ. Pro ΓΑΡ
ΝΕΤΙΟΣ Spon. rectius ΓΑ. . . . ΤΙΟΣ. Vs. 12. extr.
Chandl. lacunam signat, Spon. non. Vs. 13. Chandl.
ΑΘΗΝΑΙΣΙ. . . ΟΙΟΥ; Spon. ΑΘΗΝΑΙΣ, et in su-
periore linea ΕΞΟΙΟΥ: hoc igitur dedi. Ceterum
Spon. omissa vs. 11. voce Παλληνεύς turbavit ordinem
demoticorum nominum vs. 11-13. Vs. 14. ΤΕΜΥΡΙΝ
ex Spon. Chandlerus haec non habet, sed lacunam.

Dein ex Chandl. retinui ΟΥΝΙΙΣ, ubi Spon. ΟΥΝ ΤΙΟΣ. Vs. 15. ex Spon. addidi ΟΚΡΑΤΟΣΠΕΙΡΑΙ ΕΥΣ: sed pro ΤΟΣ haud dubie ΤΟΥΣ fuit vel ΤΟΥ. Vs. 16. ex Spon. addidi ΙΜΟΚΡΑΤΟΣ, de quo idem dicendum. Vs. 17. ΗΜΗΤΡΙΟΥ ex Spon. et ex eodem vs. 18. ΙΔΟΤΟΥ, et vs. 19. Α ac ΙΑΗ ΜΟΝ (cum lacunae signis hoc Spon.). Hic desinit Sponii exemplum.

Οἱ ἐφηβεύσαντες ἐν τῷ ἐπὶ βασιλέως Ῥοιμητάλκα ἄρχοντος ἐνιαυτῷ, παιδοτριβοῦντων Θηβαγένοους, Θεοδώρου, τῶν Ἰρηναίου, Ἑρμῆων, ὑποπαιδοτριβοῦντος Δημοσθένους τοῦ Μύρωνος Κυδαθηναίως.

- Αὔλος Βάσσου Παλληνεύς,
 10 Λεοντίσκος Διονυσίου Σουινεύς,
 Βάσσος Βάσσου Παλληνεύς,
 Λήναιος Γαργήτιος,
 Ἀθηνᾶις . . . ἐξ Οἴου.
 Φιλήμων Φιλήμονος [ἐκ] Μυρινού[ττ]ης,
 15 Χαβρέας Τιμοκράτους Πειραιεύς,
 Ἀριστοτέλης Τιμοκράτους,
 Εὐμήδης Δημητρίου,
 Ναυκύδης Ἰσιδότου,
 Ἀφροδίσιος Φιλήμονος,
 20 Καλλίξενος
 Ἐπίκτητος Ἴσ
 Διονύσιος
 Δημήτριος . σ

Rhoemetalcen Thraciae regem Corsinus intelligit F. A. T. II. p. 194. rursus tamen T. IV. p. 147 sq. dubitanς an Bospori rex Rhoemetalces, aetatis Antoninorum, intelligi debeat. Thraciae regem esse, mihi quoque probabilius; nec tamen ideo titulus, quod Cors. fecit, necessario ad Olymp. 197, 1. referendus. Vestustior ille Rhoemetalces, quem Corsinus et Caryus Hist. regg. Thrac. p. 66. intelligunt, ab Antonio ad Augustum desciverat (Plutarch. Romul. et Apophth.), et Augustum a. u. c. 759. in bello Dalmatico adiuvrat: sed intelligi potest etiam Rhoemetalces Rhescuporidis f. cui prior ille Rhoemetalces patruus: is a. u. c. 772. imperium accepit. De eo cf. Tac. Ann. II, 67. (coll. 64.) III, 38. IV, 5. 47. Eckhel. D. N. T. II. p. 59. Vs. 13. Ἀθηνᾶις dedi: quantum video ὁ Ἀθηνᾶις est nomen Atticum sane mirum; sed id redit infra n. 267. 272. (col. III. vs. 10.) item 282. 623. partim in ipsis ephebis. Idem video Corsino placuisse F. A. T. II. p. 180. Sic etiam Εἰρηνᾶις n. 269. Δημήτρις n. 284. Ἑστίαις n. 573. Ἑλλαδῖς n. 942. Quod post hoc legitur Ι, videtur Ι fuisse. Nisi malis Ἀθηνᾶϊσκος hoc loco legere, ut Ἑρμαῖσκος. Ἑρμῆων p. Ἑρμείων. Mox ἐκ Μυρινούττης dedi, ΤΕ mutato in ΕΚ, ΝΙΙ in ΤΤΗ. Cf. n. 181. et infra in Class. VI. n. 297.

266.

Marmor Whelerianum, olim Athenis, nunc Oxoni; in eo urna expressa est, et in sinistra duae coronae: in dextera una superest. Dextera tamen lapidis pars periit, item inferior pars haud exigua. Priora usque ad vs. 22. edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 154 sqq. (et inde Corsinus Fast. Att. T. II. p. 197.) isque solus habet vs. 22. Ex frustulo lapidis reliqua addidit Chandlerus Marm. Oxon. II, 56. repetitis simul prioribus. Addidi supplementa.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 1. maioribus litteris. Fundum exempli constituit apographum Chandleri. Vs. 2. Spon. ΤΥΧΗ sine Ι; vs. 2. extr. ΜΗ ex Spon. item vs. 3. ultimum Υ. Partem versuum 4. 5. omiserat Spon. reprehendente iam Maffei Mus. Ver. p. CCCCLII. Vs. 7. primum Σ ex Spon. Vs. 8. Chandl. ΗΡΑΚΩ: dedi Sponianum. Vs. 18. lacunae signa ex Spon., Vs. 21. ΤΕΦΑΝ ex Spon. qui alia nonnulla omisit. Ubi Sponianum apographum deficit, lineam duxi. Annotat Chandlerus: „Prior pars iam desinit post vocem ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ, sed aliam descripsit lineam Sponius, sc. ΑΝΤΙΓΟΝΟΝΔΙΟΝΥ Posterior, quae nescio an umquam edita fuerit, incipit cum voce . . ΑΓΑΘΟΣ; nec fortasse desit inter utramque partem satis spatii ad recipienda illa Sponii, et praeterea eandem aetatem referre atque eiusdem fabri opus esse videantur ambae: tamen quum in hac nomina recto casu secus atque in altera proferantur, utrum ad eandem pertinuerint inscriptionem dubito.” Fragmenta, quantum ex Chandleri delineatione intelligitur, satis congruunt: et qui recto casu scribuntur adolescentuli, possunt alio fine ac priores adscripti esse, interposita fortasse aliqua formula in ea quae periit dextera lapidis parte.

- Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος ἀγαθῇ τύχῃ.
 Ἐπὶ Μητροδώρου ἄρχοντος, κοσμητεύοντος Διάνυσσόδωρου τοῦ
 Διονυσσόδωρου Φλυέως, ἡγεμόνος Φιλοστράτου τοῦ
 Ἀφιδναίου, παιδοτριβοῦντος Διοδότου τοῦ Ἀντ Κρω-
 πίδου, γραμματεύοντος Εὐφροσύνου τοῦ Εὐφροσύνου Φαλη-
 ρέως, ὀπλομάχου τοῦ Ἀντιγόπου Παλληνέως, Ἀλέξαν-
 δρος Ἀλεξάνδρου Ἀρηνιεύς φίλους καὶ συνεφέθους.
 Αἰολίωνα Ἀντιπάτρου Ἡρακλίωνα Ἡρακλεί . . .
 10 Φλυέα, Μαραθώνιον,
 Θεογένην Θεογένους Κηφισία,
 Χαροπείνον,
 Τρύφωνα,
 Εὐδήμον,
 15 Λήναιον,
 Διονυσσόδωρον, Σκάμανδρον, Σύμφεροντα,
 Σώταν, Ἀπολλόδωρον, Ἀθην
 Ἀρίστων, Σύμμαχον, Θ
 Εἰσιδωρον, Στέφανον,
 20 Ζώϊλον, Διονυσ
 Μένανδρον, Στέφανον,
 Ἀντίγονον, Διονυσ
 Ἐπάγαθος,
 Μάρκος,
 25 Μάρκος,
 Τιμοκράτης,

Zz 2

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙ Σ[ΑΡΟΣ]			
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΕΠΙ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΗ[ΤΕΥΟΝΤΟΣ] ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ) ΦΛΥΕΩΣ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ[ΤΟΥ] ΑΦΙΔΝΑΙΟΥ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΤ [ΚΡΩ] 5 ΠΙΔΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ) ΦΑΛΗΡΕΩΣ ΠΛ[ΟΜΑΧΟΥ] ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ) ΑΙΗΝΙΕΥΣ ΦΙΛΟΥ[Σ] ΚΑΙ ΣΥΝΕΦΗΒΟΥΣ			
ΑΙΟΛΙΩΝΑ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ 10 ΦΛΥΕΑ		ΗΡΑΚΛΙΩΝ[Α] ΗΡΑΚΛΕΙ . . . ΜΑΡΑΘ[ΩΝΙΟΝ]	
ΘΕΟΓΕΝΗΝ) ΚΗΦΙΣΙΑ		ΧΑΡΟΠΕΙΝΟ[Ν] ΤΡΥΦΩΝΑ ΕΥΔΗΜΟΝ 15 ΛΗΝΑΙΟΝ	
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΝ ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΝ ΣΥΜΦΕ[ΡΟΝΤΑ] ΣΩΤΑΝ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ ΑΘΗΝ ΑΡΙΣΤΩΝΑ ΣΥΜΜΑΧΟΝ Θ ΕΙΣΙΔΩΡΟΝ ΣΤΕΦΑΝ[ΟΝ] 20 ΖΩΙΛΟΝ ΔΙΟΝΥ[Σ] ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ ΣΤΕΦΑΝ[ΟΝ] ΑΝΤΙΓΟΝΟΝ ΔΙΟΝΥ[Σ]			
<u>[ΕΠ]ΑΓΑΘΟΣ</u>			
ΜΑΡΚΟΣ		ΕΜ	
25 ΜΑΡΚΟΣ		ΔΗΜ	
Τ[Ι]ΜΟΚΡΑΤΗΣ		ΘΑΛΛΟΣ	
ΔΗΜΗΤ[Ρ]ΙΟΣ		ΣΟΦΙΣΤΙΚΟΣ	
ΕΠΑΓΑΘΟΣ		5	ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΜΗΔΙΟΣ		ΚΙΤΤΟΣ	
30 ΘΕΩΝ		ΣΩΣΙΒΙΟΣ	
ΒΟΗΘΟΣ		ΘΡΕΠΤΟΣ	
ΑΤΤΑΛΟΣ		ΕΥΠΟΡΟΣ	
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ		10	ΕΥΚΑΡΠΙΔΗΣ
ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ		ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	
35 ΦΙΛΗΜΩΝ		ΑΘΗΝΟ[Δ]ΩΡΟΣ	
ΖΩΣ[Ι]ΜΟΣ		ΕΥΠΟΡΟΣ	
ΒΑΚΧΙΣ		ΕΥΟΔ[ΟΣ]	
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ		15	ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ
ΖΩΣΙΜΟΣ		ΕΡΑΣΤΟΣ	
40 ΑΝΤΙΟΧΟΣ		ΘΑΛΑΜΟΣ	
ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ		ΙΕΡΩΝ	
ΜΕΝΟΣ		ΓΟΡΓΙΑΣ	
ΑΠΟ[ΛΛ]ΟΝΙΔΗΣ		20	ΕΙΣΙΔΟ[Τ]ΟΣ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ		ΕΥΚΑΡΠΟΣ	
45 ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ		ΔΗΜΟΣΘΗΝΗΣ	
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ		ΝΙΚΙΑΣ	
ΖΩΣΙΜΟΣ		ΔΙΣΚΟΣ	
ΒΕΝΥΣΤΟΣ		25	ΗΔΙΣΤΟΣ
ΘΕΟΓΕΝΗΣ		15	ΝΙΚ
		ΕΠΙ	

Δημήτριος,
Ἐπάγαθος,
Μηδίας,
30 Θέων,
Βοήθος,
Ἀτταλος,
Ἰανουάριος,
Διόγνητος,
35 Φιλήμων,

Θάλλος,
Σοφιστικός,
Δημοκράτης,
Κίττος,
Σωσίβιος,
Θρέπτος,
Εὐπορος,
Εὐκαρπίδης,
Ἀλέξανδρος,

.

Ζώσιμος,
Βάκχης,
Ἀπολλώνιος,
40 Ζώσιμος,
Ἀντίοχος,
Χρυσόγονος,
Μένος?
Ἀπολλωνίδης,
Εἰσίδωτος,
Ἀθηνόδωρος,
Εὐπορος,
Εὐδοτος,
Ἐλευσίνιος,
Ἐραστός,
Θάλαμος,
Ἰέρων,
Γοργίας,
Εἰσίδωτος,

- 45 Φιλόξενος, Εὐκαρπος,
Διονυσόδωρος, Δημοσθ[έ]νης,
Ζώσιμος, Νικίας,
Βενύστος, Δίσκος,
Θεογένης, Ἡδιστος,
Ἐπιτυγχάνων.

Tib. Claudium esse Caligulae successorem, non Augusti, ipse se corrigens notat Cors. F. A. T. IV. p. 152. nec res est dubia. Ἡγεμῶν infra redit in re gymnica n. 270. ubi inter magistros est, praeterea n. 279. 280. 282. Γραμματεῖα intellige gymnasi-
orum, qui et ipse infra redit in magistris n. 270. ubi v. not. Ὀπλομάχου vs. 5. supplevit Osann. Syll. p. 102. Est is praeceptor armorum, qui ephēbos

inde a duodevigesimo anno in περιπόλοις militantes exercebat in gymnasiis: eius mentio alibi redit in his gymniciis titulis, n. 270. 279. 280. et n. 270. quidem diserte in magistris, neque aliter in ceteris. Hinc est, quod ὅπλῳ certant in ludis; γ. n. 245. Φίλους supplevit Corsin. T. II. l. c. Ad haec supple ἀνέγραψεν vel γράψας ἀνέθηκεν, quod modo additur modo omittitur, ut in ultimo huius classis titulo omissum reperitur. Tres deinde adolescentes separatim et accuratius nominati videntur gymnasi-
orum victores esse, coronis inscripti: deinde illi quoque quattuor, ut is qui titulum incidi curavit, debent honoratiores haberi. Ἀθναῖος vs. 15. non demoticum nomen est, sed proprium adolescentuli.

267.

In arce. Edidit Chandlerus Inscr. II, 22. p. 53.

ΕΠΙΔΙΟΝ]ΥΣΟΔΩΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΟΥΝΙΧΙΩΝΟΣ ΝΙΚΙΑΣ) ΠΡΑΣΙ
ΕΥΣΑΝ]ΕΘΗΚΕΝ ΤΟΚΟΙΝΟΝ ΤΩ ΝΕΡΑΝΙΣΤΩ ΝΕΥ
ΕΠΙΔΗΝΙΚΙΑΣ) ΠΑΣΙ ΕΥΞΟΛΕΕΑΝΙΣΤΗΣ
ΤΩ ΝΕΥΧΡΗΣΤΩ ΝΕΑΥΤΟΝ ΠΑΡΕΧΕΙ ΤΩ ΚΟΙ

5 ΝΩΝΙ

Ex altera parte eiusdem marmoris:

ΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
ΑΠΟΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ
ΟΙΔΕ

ΦΩΣΦΟΡ[ΟΣ]

5 ΙΣΙΑΣΝΙΚ[ΙΟΥ]

ΕΥΔΑΜΙΩ[Ν]

ΑΝΠΕΛΙΩΝ

ΒΑΘΥΛΛΟΣ

ΖΗΝΩΝΗΡΩΔΟΥ

10 ΣΤΡΑΤΩΝ

ΝΕΙΚΗ

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΖΩΣΙΜΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΣ

15 ΔΕΙΟΣ

Ἐπὶ Διον]υσόδωρου ἀρχοντος, Μουν[υ]χιῶνος, Νικίας
Νικίου Πρασι[εύς] ἀν]έθηκεν. τὸ κοινὸν τῶν ἐρανιστῶν [στε-
φανοῦ?]

Ἐπειδὴ Νικίας Νικίου Π[ρ]ασιεύ[ς] ὦν] ἐ[ρ]ανιστῆς
... τῶν εὐχρηστῶν ἑαυτὸν παρέχει τῷ κοινῷ [κοι]-
νωσί[α]

* * *

Ἐγυμνασιάρχῃσαν ἀπὸ Διονυσόδωρου οἶδε·

Φώσφορος,

Ἰσίας Νικίου,

Εὐδαμίων,

Ἀνπελίων,

Βαθύλλος,

Ζήνων Ἡρώδου,

Στράτων,

Νείκη?

Τιμόθεος,

Ζώσιμος,

Ἀθηνᾶις,

Δεῖος.

Prior inscriptio continet decretum eranistarum, qualia habuimus classe II. hoc tamen nolui ab altera inscriptione separare, imprimis ob archontem. In altero latere duodecim eiusdem anni gymnasiarchi scripti sunt, hoc est menstrui, de quibus v. praeter alios huius capitis titulos Vandal. Diss. p. 594 sqq. Hinc dicitur ἀπὸ Διονυσόδωρου. Est ut videtur annus vulgaris duodecim mensium; ut cyc-
lus Metonis et Callippi Athenis recentiore hac ae-
tate non in usu fuisse videatur: nam ex hoc cyclo ille annus intercalaris est. Ceterum non opus est ut duodecim hi gymnasiarchi eiusdem sint gymnici

anni, qui, ut ad n. 270. dixi, videtur a Boedromione coepisse: nam quum diserte dicatur ἀπὸ Διονυσόδωρου, patet gymnasiarchos non gymnici, sed archontici anni designari. In gymnasiarchis est Νείκη et Ἀθηνᾶις: et Ἀθηνᾶις quidem mihi virile nomen videri dixi ad n. 265. ac Νείκη vide an mu-
tilum sit: quamquam mulieres gymnasiarchorum munus sustinentes hinc inde reperias; Athenis ta-
men nondum vidi. Dionysodorus archon Olymp. 208, i. a. u. c. 805-806. imperante Claudio. Prior titulus eius anni mense Munychione scriptus est, alter anno exacto.

Athenis in Herma. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 59. p. 65. 66. Est etiam in schedis Fourmonti („in domo τοῦ Φούκα”).

Ο ΜΩΝΥΜΟΥ ΠΑΙΣ ΕΙΜΙΚΛΙΝΟΣ ΑΡΧ
 ΚΟΣΜΗΤΗΣ
 ΑΡΧΙΚΛΗΣ) ΛΑΚΚΙΑΔΗΣ
 ΕΠΙΔΕΙΔΙΣ ΕΚΟΥΝΔΟΥΣ ΦΗΤΤΙΟΥ ΑΡΧΟΝ[ΤΟΣ]
 5 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ.
 ΕΥΤΑΚΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΜΚΟΚΒΛΑΣΤΟΣ
 ΑΝΘΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
 10 ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ ΙΩΣΙΜΟΥ
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΤΡΟΦΙΜΟΥ
 ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ ΦΛΩΡΟΥ
 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΙΣΙΔΩΡΟΥ
 ΘΑΛΛΟΣ ΣΤΑΧΥΟΣ
 15 ΕΥΤΥΧΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
 ΝΙΚΩΝ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
 ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΝΙΚΙΟΥ
 ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΣΤΑΧΥΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
 20 ΙΩΣΙΜΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
 ΛΕΣΒΙΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ
 ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ)
 ΕΡΜΑΣ ΧΑΡΙΞΕΝΟΥ
 ΙΩΙΛΟΣ)
 25 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟΥ
 ΕΙΣΙΓΕΝΗΣ ΘΕΟΓΕΝΟΥΣ
 ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ ΘΕΟΓΕΝΟΥΣ
 ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
 ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΟΥ
 30 ΣΥΝΙΣΤΩΡΜΑΤΡΕΟΥ
 ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΟΙΝΕΩΣ
 Δ
 ΛΕΥΚΙΟΣ ΠΡΟΘΥΜΟΥ
 ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ
 ΕΥΠΟΡΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
 35 ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΕΥΤΥΧΟΥ
 ΕΠΑΦΡΑΣ ΙΩΣΙΜΟΥ
 ΙΩΠΥΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ
 40 ΑΓΑΘΑΣ ΤΡΟΦΙΜΟΥ
 ΣΙΛΙΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
 ΡΟΔΩΝ ΕΣΠΕΡΟΥ
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ
 ΦΙΛΟΤΑΙΡΟΣ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ
 45 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ)
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ
 ΙΣΙΩΝ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
 ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
 ΕΥΠΟΡΟΣ ΕΥΝΕΙΚΟΥ
 50 ΑΡΤΕΜΑΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
 ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΦΙΛΟΤΙΜΟΥ
 ΒΑΣΙΛΑΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Ex alia parte:

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΙΣΙΓΕΝΟΥΣΡΑ
ΜΝΟΥΣΙΟΣ
ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ
5 ΑΡΙΣΤΩΝΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΡΑΜΝΟΥ
ΣΙΟΣ
ΚΕΣΤΡΟΦΥΛΑΞ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ
ΘΥΡΩΡΟΣ
ΤΡΟΦΙΜΟΣ ΜΙΛΗΣΙΟΣ
10 ΦΙΛΟΙΚΑΙΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
ΕΠΑΦΡΑΣ ΙΩΣΙΜΟΥ
ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ ΕΠΑΦΡΟ
ΔΕΙΤΟΥ
ΦΙΛΟΙΚΑΙΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
15 ΕΠΙΓΟΝΟΣΟΙΝΕΩΣ
ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΦΙΛΟΙΚΑΙΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΝΕΙΚΙΟΥ
ΛΕΥΚΙΟΣ ΠΡΟΘΥΜΟΥ
20 ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
ΣΙΜΩΝ)
25 ΗΡΑΚΛΕΩΝΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
ΛΕΣΒΙΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΙΩΣΙΜΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΣΤΑΤΑΙ
30 ΒΑΣΙΛΑΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΙΩΣΙΜΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Non A, sed A in hoc lapide esse notat Chandl. Syllab. Vs. 1. Fourm. ΜΩΝΥΙ.....ΥΠΑΙΣ etc. Ex ceteris Fourmonti lectionibus non affero nisi utiles vel memorabiles. Vs. 1. extr. ΗΣ in uncis addidit Chandl. id ego deleui. Vs. 7. Chandl. ΜΝΟΚ, Fourm. ΜΚΟΚ, quod recepi. Vs. 12. Fourm. ΝΥΜ ΦΟΔΟΡΟΣ. Vs. 18. Ξ quantum video habet Fourm. Ξ Chandl. Vs. 20. Fourm. ΕΠΙΙΩΣΙΜΟΣ. Vs. 22. Fourm. ΣΕΙΜ etc. Vs. 23. Chandl. Ξ, Fourm. Ξ. Vs. 31. deest ap. Fourm. Idem vss. 32-53. in fine alterius partis post vs. 31. habet, et vs. 34. pro ΕΥΚΑΡΠΟΥ praebet ΕΥΩΝΥΜΟΥ, vs. 43. ΝΑΡΚΙΣ ΣΙΟΥ, vs. 44. ut Chandl. ΦΙΛΟΤΑΙΡΟΣ, sed ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΣΟΥ, ubi Chandl. ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ: ego utrumque coniunxi. In altera parte vs. 1. litteras ΔΟΤΡΙ cum Fourm. uncis exemi.

Ὁμωνύμου παῖς εἰμι καὶ Νοταρχ[ίας,
κοσμητῆς

Ἀρχικλῆς Ἀρχικλέους Λακκιάδης.

Ἐπὶ Δειδί(ου) Σεκούνδου Σφηττίου ἄρχοντος

5 Γυμνασίου ἀρχαῖοι

Εὐτακτος Διονυσίου,

Μ. Κοκ. Βλάττος,

Ἀνδρος Δημητρίου,

Φιλόμουστος Ἀφροδεσίου,

10 Ἀβάσκαντος Ζωσίμου,

Ζωσίμος Τροφίμου,

Νυμφόδοτος Φλώρου,

Ἀνδρεστήριος Εἰσιδώρου.

Θάλλος Στάχους,

Εὐτυχος Εὐκάρπου,

Νίκων Εὐκάρπου,

Ἐπίκουρος Νικίου,

Ἀγαδόπουλος Ἀλεξάνδρου,

Στάχους Εὐκάρπου,

Ζωσίμος Εὐκάρπου,

Λέσβιος Φίλωνος,

Σιμωνίδης Σιμωνίδου,

Ἐρμᾶς Χαριζένου,

Ζωῖλος Ζωίλου,

Διονύσιος Σωτηρέχου,

Εἰσιγένης Θεογένους,

Σωτήριχος Θεογένους,

Ἡρακλέων Ἀσκληπιάδου,

Μυστικός Ἐσπέρου,

Συνίστωρ Ματρέου,

Ἐπίγονος Οἰνέως.

Β

Λεύκιος Προθύμου,

Φούσκος Ἐπαγάθου,

Εὐπορος Εὐκάρπου,

Ἐλπινεικος Διονυσίου,

Ἐπικράτης Εὐτύχου,

Ἐπαφρᾶς Ζωσίμου,

- 40 Ζώπυρος Διονυσίου,
 Ὀνήσιμος Κτησιφῶντος,
 Ἀγαθᾶς Τροφίμου,
 Σίλιος Ἀφροδεσίου,
 Ῥόδων Ἐσπέρου,
 Ζώσιμος Ναρκίσσου,
 Φιλέταιρος Ἐπαφροδείτου,
 45 Δημήτριος Δημητρίου,
 Δημήτριος Προδοκίμου,
 Ἰσίων Τρύφωνος,
 Φιλάδελφος Σωκράτους,
 Εὐπορος Εὐνείκου,
 50 Ἀρτεμᾶς Λυσιμάχου,
 Ἐπίκτητος Φιλοτίμου,
 Βασιλᾶς Τρύφωνος,
 Ζώσιμος Τρύφωνος.

Ex alia parte:

- Παιδοτρίβης
 Δημήτριος Εἰσιγένους
 Ῥαμνούσιος.
 Παιδοτρίβης
 5 Ἀρίστων Ἀφροδεσίου
 Ῥαμνούσιος.
 Κεστροφύλαξ Σύντροφος.
 Θυρωρὸς
 Τρόφιμος Μιλήσιος.
 10 Φίλοι καὶ συνστάται
 Ἐπαφρᾶς Ζωσίμου,
 Φιλέταιρος Ἐπαφροδείτου.
 Φίλοι καὶ συνστάται
 15 Ἐπίγονος Οἰνέως,
 Ἐλπίνεικος Διονυσίου.
 Φίλοι καὶ συνστάται
 Ἐπίκουρος Νεικίου,
 Λεύκιος Προθύμου.
 20 Φίλοι καὶ συνστάται
 Φοῦσκος Ἐπαγάδου,
 Δημήτριος Προδοκίμου.
 Ἀδελφοὶ καὶ συνστάται
 Σίμων Σίμωνος,

- 25 Ἡρακλέων Ἀσκληπιάδου.
 Φίλοι καὶ συνστάται
 Λέσβιος Φίλωνος,
 Ζώσιμος Εὐκάρπου.
 Ἀδελφοὶ καὶ συνστάται
 30 Βασιλᾶς Τρύφωνος,
 Ζώσιμος Τρύφωνος.

Marmor ut n. 270. in honorem cosmetae positum, cuius caput illo sustinebatur: is est Archicles Archiclis f. Lacciades. Plures autem in hoc quarto capite titulos honorarios esse sponte patet: tamen huc eos referri commodum erat. Primus versus est iambicus: ὁμωνύμου, hoc est Ἀρχικλέους, cf. n. 248. Sequuntur *gymnasiarchi* octo, cuius numeri rationem ignoro: sed videtur unus et alter plures menses *gymnasiarchus* fuisse. Qui adduntur inde a vs. 13. partis prioris, sunt *ephebi*. In altera parte duo sunt *paedotribae*, ut n. 265. et *κεστροφύλαξ*, qui aliquoties infra prodibit, ut n. 269. 270. (ubi unus ex magistris est), 280. Quid sit *κέστρος*, docet Suidas v. Postremo post *θυρωρὸν*, qui redit n. 270. 275. 282. recensentur rursus *ephebi*, ita ut hini una ut *ἀδελφοὶ καὶ συνστάται* vel *φίλοι καὶ συνστάται* inscribantur, quum parte priore promiscue recenseantur: ceterum sunt magna ex parte iidem qui antea, sed desunt alii. Unus inest Simon vs. 24. qui in priore parte non extat; nec Simoni Simonidem ex I, 22. substituerim. Quod vero Simon Simonis f. et Heracleon Asclepiadis f. fratres dicuntur, de eo v. ad n. 181. Nomen *φίλων καὶ συστατῶν* quid sibi velit, apertum est; illud unum moneo, non ad aciei hoc usum pertinere, ut est qui putet, sed ad *gymnasiorum*. Rara in hoc lapide nomina Romana videntur aetatem non nimium recentem monstrare: tamen *Cocceii* nomen suadet, ut titulum paulo post Nervam ponamus; quamquam intutum argumentum. *Aristo Aphrodisii* f. *paedotribes* est idem qui n. 269. 270. Neque in illis alii Imperatorum cognomines eorum insunt, qui post Nervam fuerunt.

269.

Athenis. Ex schedis bibliothecae Vaticanae Donius Cl. IV. n. 67. p. 153. et ex Donio Muratorius T. II. p. DCXIX. Corsin. F. A. T. II. p. 177.

[Textum vide in pag. seq.]

Hinc inde puncto distinguebatur; haec puncta omisi. Apographum valde corruptum est.

Καίσαρος νείκης ἀγαθῇ τύχῃ.
 Ἐπὶ Λευκίου Οὐμβούλλιον Ἰπάρχου ἄρχοντος, κοσμητέοντος Εὐκράτου τοῦ Ἑρμίου Φυλασίου, παιδοτριβοῦντος Ἀρίστωνος τοῦ Ἀφροδεσίου Ῥαμνουσίου διὰ βίου, Ἐπίγονος Φιλήμονος τοὺς συνεφέβους καὶ συντρικλείους καὶ φίλους γράψας ἀνέθηκεν.

Εὐδοὸς Ἀφροδεσίου, Νεικήτης Ἀριστοκλέους, Ἀλέξανδρος Γλύκωνος, Ἀττικίων Ἐράστου, Ἐλευσίνιος Ζωσίμου, Διονύσιος, Ἀττικίων, Δημύλας, Ἡρᾶς, Ζωσιμᾶς, Εἰρήναις, Παράμονος, Νύνφας, Ζμάραγδος, Ἐπικτήτας, Φιλοκράτης.

Καὶ φίλοι· Χρύσιππος Δαμασίου, Εὐκράτης, Πρῶτος Εὐκράτου, Λεύκιος Διονυσίου, Δημύλας, Φιλότειμος, Ἀσκληπᾶς, Νεικόστρατος, Ἀπολλώνιος, Σειληνός? Ἐπίκτητος Εὐκάρπου, Θρασύβουλος, Μυρωνίδης, Εὐρας? Ἐξπεδίτος.
 Κεστροφύλαξ Πυθικός.... Μόσχας, Ἐπίγονος.....

Vs. 1. falso Cors. corrigebat νείκη; vs. 3. correxi ex n. 376. Οὐμβούλλιον Ἰπάρχον Μαραθώνιον τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως. Falso *Lucium Bulaeum Magistrum equitum* vocat Corsinus in Indice, et in Comm. *Leucium Bulaei Magistri equitum filium*. Titulum Traiano vel Hadriano imperante scriptum esse non dubito; certe est eiusdem fere aetatis cuius n. 268. 270. monstrantibus Aristone *paedotriba* et *cestrophylace*

ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΝΕΙΚΗΣ
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΠΙ ΛΕΥΚΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΑΙΟΥ ΙΠΠΑΡΧΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ
5 ΤΟΥ ΕΡΜΙΟΥ ΦΥΛΑΣΙ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΑΡΕΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ
ΔΙΑΒΙΟΥ ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
.. ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΙ
ΚΛΕΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΥΣ ΓΡΑΨΑΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
10 ΕΥΟΔΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΝΕΙΚΗΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟ
ΚΛΕΟΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΛΥΚΩΝΟΣ ΑΤΤΙ
ΚΙΩΝ ΕΡΑΣΤΟΥ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ ΖΩΣΙΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΤ
ΤΙΚΙΩΝ ΔΗΜΥΛΑΣ ΗΡΑΣ ΖΩΣΙΜΑΣ
15 ΕΙΡΗΝΑΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΝΥΝΦΑΣ ΖΜΑ
ΡΑΓΔΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΑΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΙΧΡΥΣΙΠΠΟΣ ΔΑΜΑΣΙΟΥ ΕΥΚΡΑΤΗΣ
ΠΡΙΜΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ ΛΕΥΚΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΔΗΜΥΛΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΣ ΑΣΚΛΗΠΑΣ ΝΕΙΚΟΣ
20 ΤΡΑΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΕΙΛΩΝΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΕΥΚΑΡΠΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΜΥΡΙΩΝΙΔΗΣ
ΕΥΡΑΣ ΕΞΠΕΔΙΤΟΣ ΚΕΣΤΟΦΥΛΑΞ
ΠΥΘΙΚΟΣ ΜΟΣΧΟΣ ΕΠΙΓΟΝΟΣ
.

Pythico (n. 270.). De nominibus non est quod dicam, nisi vs. 14. *Herae* nomen retinendum esse ob alium titulum in hoc capite edendum et Olympionicam cognominem Olymp. 234. Notavit etiam Cors. quocum defenderim simul nomen *Εἰρηναίης* vs. 15. ut *Ἀθηνᾶίς* virile nomen (v. ad n. 265.), item *Δήμητρης* n. 284. De illo καὶ φίλοι cf. ad n. 287. *Κεστροφύλακα* esse munus, non nomen proprium, vi-

dimus n. 268. Post hunc duo nomina inseruntur; sed coll. n. 268. 270. exspectes unum *Δυρῶτος*. Omnino nominum ordini non prorsus confido. Vaticanæ enim schedæ Cyriaci schedis non præstantiores sunt. Euodus Aphrodisii f. redivit in ephebis n. 277. non tamen constat esse eundem: hæc enim nomina pervulgata sunt: potest eiusdem propinquus fuisse. Vide ad n. 277.

270.

Olim Athenis, nunc Oxonii, a Whelero illinc huc delatum marmor candidum, in tribus lateribus scriptura tectum. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 76 sqq. Wheler. Itin. p. 403 sqq. ed. Angl. et ex Spon. Corsin. F. A. T. II. p. 171. additis notis prorsus inutilibus, Vandal. p. 595. 617. 693. Ex lapide iteravit Chandl. Marm. Oxon. II, 54. Versus habet Bonada T. II. p. 230.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Ω Chandlero teste est Ω. Fundus lectionis est Chandl. Lat. I. Vs. 1. ultima littera I ex solo Chandl. Vs. 2. ΗΤ ex Spon. Whel. item vs. 7. primum N, vs. 8. primum Γ, ΑΡΧΑ et ultimum P; vs. 9. ΦΟ ex Whel. (Spon. ΦΙ); porro vs. 11. primum Ω ex Spon. Whel., item vs. 14. ΕΥ. Vs. 15. omittit Whel.; Τ primum ex Spon. Vs. 16. omittit Spon. Α primum et ΚΟΛ ex Whel. Vs. 17. ΜΟΥΝΥ recte Spon. ΜΟΥΝΙ Whel. Chandl. Ibid. ΜΑΡ ex Spon. Whel. Vs. 20. ΕΚ, primum Ο et ΑΙΗ ex Spon. Whel. (Whel. tamen ΑΞΗ). Vs. 21. ΜΕΤ ipse addidi ut cetera in uncis posita; ultimum Σ licet falsum ex Whel. dedi. Vs. 22. ΕΙΝΟΣ ex Spon. Whel. (statuta cum Chandl. duarum præterea litterarum lacuna). Vs. 23. ex iisdem ΟΣΑΠΟΛ. Vs. 24. ΣΙΜΟΗ ex Whel. (Spon. ΣΙΜ.), item ΠΥ (Spon. Υ) et ex Spon. Whel. ΔΟΥΜ. Vs. 25. ex iisdem ΠΑΠΠ et ΣΤΗ, primum Γ et ΤΤΙ, et ul-

timum Τ. Vs. 26. Whel. ΛΕΥΚ... ΤΗΤΟΣ, Spon. ΛΕΥΚΤΙΤΟΣ. Retinui Chandl. et supplevi infra in textu minusculis repetito cum Chandl. Vs. 27. Whel. ΙΣΕΦΘΟΥ. Vs. 28. ex Spon. Whel. ΕΛ, ΔΗ, ΗΤΡ, ΠΕ. Præterea Spon. ΠΕΙΡΑΙΕΣ, et sic addit: falso credo. Whel. ΠΑΙΡΑΙ. Uterque deinde post hoc habet iterum secundam partem versus 25. *Πομπώνιος* etc. haud dubie falso. In voce ΦΙΛΟΤΙΚΟΣ addidi prius Ο ex Spon. Whel. Vs. 29. ΠΑ ex Spon. Latus II. solus Chandl. habet. Latere III. vs. 1. maioribus litteris: in finibus versus ampliores lacunas notavi ex Spon. Whel. Vs. 4. init. Whel. Γ. Spon. ΓΡ. Vs. 5. extr. Whel. ΕΡΗ, Spon. ΕΡΙ. Vs. 8. omittitur ab utroque. Vs. 9. secundum I ex utroque, qui præterea vs. 11. ΣΕΞΤΙΟΣ: cf. n. 181. Chandl. ΣΕΞΤ etc. Vs. 11. ultimum Σ ex Spon. Vs. 14. ultimum Ω ex Spon. Whel.

[Continuatur p. 375.]

I.

ΕΙΚΟΝΑΤΗΝΔΕΠΟΘΕΙΝΟΣΕΝΕΥΦΗΒΟΙΣΙΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ[Σ]
 ΤΕΥΞΑΣΚΟΣΜΗΤΟΥΘΗΚΑΤΟΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ
 ΕΠΙΤΗΣΓΑΙΟΥΥΙΟΥΥΛΙΟΥΚΑΣΙΟΥΣΤΕΙΡΙΕΩΣΑΡΧΗΣ
 ΚΟΣΜΗΤΗΣΕΦΗΒΩΝ

5 ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΙΗΝΙΕΥΣ
 ΚΑΙΥΠΟΚΟΣΜΗΤΑΙΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΙΗ
 ΝΙΕΥΣΚΑΙΧΑΡΙΤΩΝΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙΚΑΘΩΣΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
 ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ)ΑΙΗΝΙΕΥΣ
 10 ΠΥΑΝΟΨΙΩΝΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥΑΙΗΝΙΕΥΣ
 ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑΣΥΜΦΕΡΩΝ)ΑΙΗΝΙΕΥΣ
 ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Α·ΑΝΤΙΟΧΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Β·ΚΛ·ΝΙΚΩΝΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΓΑΜΗΛΙΩΝΑ·ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 15 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΑ·ΜΑΚΡΕΙΝΟΣΙΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΑ·ΛΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛΛΥΤΕΥΣ
 ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ·ΤΙΤΟΣΦΛΑΥ·ΑΛΥΠΟΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ·ΤΙΤΟΣΦΛΑΥΙΑΝ[ΟΣΜ]ΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑΑΝΘΟΣΚΑΙΠΑΓΧΑΡΗΣΟΙΑΝΘΟΥΛΑΜΠΤΡΕΙΣ
 20 ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ·ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΙΗΝΙΕΥΣ Ν
 [ΜΕΤ]ΑΓΙΤΝΙΩΝΑ·ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΗΡΩΝΟΣΟΣΘΕΝ
 Π[ΟΘ]ΕΙΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΕΡΙΚΑΙΕΥΣΤ[Ω]ΙΕΡΜΗ
 ΑΡΧΕΛΑΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΠΕΙΡΑΙΕΥΣ·ΑΓΑΘΩΝΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΣΙΜΟΝ·...ΠΥΛΑΔΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙ·ΣΕΜΝΟΣΥΓΙΝΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 25 ΠΑΠΠΟΣΙΩΣΤΗΡΟΣΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ·ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΙΩΣΤΗΡΟΣΓΑΡΓΗΤ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥΛΕΥΚ·...ΕΙΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥΠΑΙΟΝΙ
 ΕΠΑΦΡΙΩΝΙΣΕΥΘΟΥΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ
 ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΠΕΙΡΑΙ·ΦΙΛΟΤΙΚΟΣΑΤΤΙΚΟΥΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ
 ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ·ΑΡΙΣΤΩΝΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

II.

·ΣΟΣΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ

·ΟΣ[Α]ΡΙΣΤ[Ι]ΟΥ
 [ΣΤΕ]ΦΑΝΟΣΠ[ΡΑ]ΞΙΤΕΛΟΥΣ
 5 ΙΟΣ)
 ΩΝ)
 ·ΙΟΣΙΣΙΔΟΤΟΥ
 ΣΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ
 ΣΒΑΚΧΥΛΟΥ
 10 ΟΣΙΗΝΩΝΟΣ
 ΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ
 ΟΥΣ)
 [Α]ΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
 15 ΜΟΣΤΙΤΟΨ
 ΤΟΣΓΛΑΥΚΟΥ
 ΣΓΛΑΥΚΟΥ
 ΡΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
 ΣΦΩΚΙΩΝΟΣ
 20 [Σ]ΩΤΗΡΙΔΑ
 ΟΣΥΓΕΙΝΟΥ
 ΠΥΛΑΔΟΥ
 ΙΩΣΙΜΟΥ
 ΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 25 ·ΟΣ)ΣΩΤΑΣΠΑΡΙΑΝΟΥ
 ΣΠΑΡ[Ι]ΑΝΟΥ
 ΙΟΣΙΣΙ[Δ]ΟΤΟΥ
 ΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
 ΟΣΣΤΑΦΥΛΟΥ
 30 ΥΝΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
 ΣΣΤΡΑ[Τ]ΩΝΟΣ
 Ρ)
 ΝΙΚΙΟΥ
 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
 35 ΕΟΣΗΘΙΚΟΥ
 ΟΣΑΡΧΕΛΑΟΥ
 ΝΙΟΣ)
 ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
 ··ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
 40 ···ΜΟΥΣΑΙΟΥ

III.

ΠΑΙΔΕΥΤΑΙ

ΛΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛ·...
 ΗΓΕΜΩΝΕΠΙΚΤΗΤΟΣΠΡΟΣΔ·...
 Ρ·ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)ΜΕΛΙΤΕΥΣ
 5 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΠΟΘΕΙΝΟΥΕΡΗ·...
 ΟΠΛΟΜΑΧΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ·...
 ΠΛΟΥΤΙΑΝΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥΣ·...
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΜΑ·...
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΕΞΟ·...
 10 ΠΑΙΩΝΔΙΟΜΗΔΟΥΣΠΑΛΛΗ·...
 ΣΕΞΣΤΙΟΣΝΙΚΑΝΩΡΣΦΗΤΤΙΟΣ
 ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥΑ·...
 ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣΕΥΜΟΛΠΟΥΚΗΦ·...
 ΕΡΜΙΑΣΤΡΥΦΩΝΟΣΜΑΡΑΘΩ[ΝΙΟΣ]
 15 ΚΕΣΤΡΟΦΥΛΑΞΠΥΘΙΚΟΣΕΥΔΩ·...
 ΘΥΡΩΡΟΣΑΙΣΧΙΝΗΣΟΚΑΙΨΙΑ·...

ΚΟΚ

I.

Εἰκόνα τήνδε Ποσειδῶνος ἐν εὐφήβοισι παλαίστραις
τεύξας κοσμητοῦ Δῆκατο Νυμφόδοτου.

Ἐπὶ τῆς Γαῖου Ἰουλίου Κασίου Στειριεύς ἀρχῆς,

5 κοσμητῆς ἐφήβων Ὡλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζη-
νιεύς,

καὶ ὑποκοσμητῆς Ὡλος Πόντιος Δημήτριος Ἀζηνιεύς
καὶ Χαρίτων Ἰατροκλέους Μελιτεύς.

Γυμνασιάρχαι καθὼς ἐγυμνασιάρχῃσαν·

Βοηδρομιῶνα Νυμφόδοτος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς,

10 Πυανοψιῶνα Δημήτριος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς,

Μαιμακτηριῶνα Συμφέρων Συμφέροντος Ἀζηνιεύς,

Ποσειδεῶνα Α. Ἀντίοχος Μενάνδρου Μελιτεύς,

Ποσειδεῶνα Β. Κλ. Νίκων Μαραθῶνιος,

Γαμηλιῶνα Ἐπίκτητος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,

15 Ἀνδιστηριῶνα Μακρεῖνος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,

Ἐλαφροβόλιῶνα Λικίνιος Πολύαινος Κολλυτεύς,

Μουνυχιῶνα Τίτος Φλαυ. Ἀλυπος Μαραθῶνιος,

Θαργηλιῶνα Τίτος Φλαυιανὸς Μαραθῶνιος,

Σκιροφοριῶνα Ἀνδρος καὶ Παγγαρχῆς οἱ Ἀνδρου Λαμ-
πτρεῖς,

20 Ἐκατομβαιῶνα Ὡλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς
νεώτερος,

Μεταγιτινῶνα Πτολεμαῖος Ἡρώνας Ὁῆθεν (vel Ὁαθεν).

Ποσειδῶνος Ἡρακλείδου Ἐρικαιεύς, τῷ Ἐρμῇ,

Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου Πειραιεύς,

Ἀγάθων Μελιτεύς,

Σιμ[ωνίδης] Πυλάδου Μαραθῶνιος,

Σέμνος Ὑγίνου Μαραθῶνιος,

25 Πάππος Ζωστήρης Γαργήτιος,

Πομπώνιος Ζωστήρης Γαργήτιος,

Διονύσιος Εὐφροσύνου Λευκ. (Λευκονοεύς),

[Ἐπαφρόδ]ετος Ζωσίμου Παιονίδης,

Ἐπαφρίων Ἰσεύδου? Γαργήτιος,

Ἐλευσίνιος Δημητρίου Πειραιεύς,

Φιλωτικὸς? Ἀττικὸς Ἀλμουσίσιος.

Παιδοτρίβης Ἀρίστων Ἀφροδισίου Ῥαμνούσιος.

Lat. II. omitto, quum prope nihil nisi patrum no-
mina supersint, ex quibus aliquot iidem videntur
qui *Lat.* I. ut vs. 21-23. Ὑγίνου, Πυλάδου, Ζωσίμου.
Vs. 13. fuit Ἀγαθόπους), h. e. Ἀγαθόπους Ἀγαθόπο-
δος: deinde sequebatur eius frater, et ipse Agatho-
podis filius.

III.

Παιδεύται

Λικίνιος Πολύαινος Κολλυτεύς,

ἡγεμὼν Ἐπίκτητος Προς[πάλτιος? an Προςδοκίμου.....?

γραμμ. Διονύσιος Διονυσίου Μελιτεύς,

5 Ἡρακλείδης Ποσειδῶνος Ἐρικαιεύς,

Ὀπλομάχος Ἀσκληπιάδης....

Πλουτιανὸς Ἀγαθημέρου Σ.....

Μηνόφιλος Ἀφροδισίου Μα[ραθῶνιος],

Διονύσιος Ἀφροδισίου ἐξ Οἴου,

10 Παῖων Διομήδους Παλληνεύς,

Σέξστιος Νικάνωρ Σφήττιος,

Πιστοκράτης Φίλοστράτου Ἀ....

Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφ[εισιεύς],

Ἐρμίας Τρύφωνος Μαραθῶνιος,

15 Κεστροφύλαξ Πυθικὸς Εὐδά[ρου],
Θυρωρὸς Αἰσχίνης ὁ καὶ Ψα....?

Κοκ(κήιος).....

Cosmetes est princeps gymnasiorum magistratus,
cuius vetustissima mentio est in dialogo Axiocho
cap. 8. (cf. ad explicandam vocem Erotian. Lex.
Hippocr. v. κόσμος, et ex recentioribus Vandal. Diss.,
Corsin. F. A. T. II. p. 143. Gesner. l. c. ad n. 271. ✓
Prid. ad Marm. Oxon. xxxvi.): igitur illi ut prin-
cipi imagines haud raro positaе sunt, ut n. 268.
Nunc quoque cosmetae imaginem dicat Pothinus
gymnasiarchus (I, vs. 22.). Aliter, sed imperite, versus
interpretabatur Cors. In illis mira est forma εὐφή-
βοισιν, ut Ἐρυτος Εὐρυτος (v. Buttmann. Lexil. p. 146.
Welcker. de colon. Cretensi Theb. p. 18.). Aliud
exemplum ex n. 171. sustuli restituta recta lectione
Εὐφραῖος. Neque huc rettulerim lectionem εὐφημο-
σύνᾳ ap. Soph. Philoct. 1144. quamquam levius de
ea iudicat Hermannus, quasi ex errore librarii orta
sit. *Archon* est C. Iulius Cassius Stiriensis: idem
n. 272. A. est archon rex; sed hoc loco est epony-
mus. Alius ex eadem familia est στρατηγος ἐπὶ τοῖς
ὀπλίταις *Cassianus Philippi f. Stiriensis* n. 189. im-
perantibus Antoninis, idem fortasse qui n. 271. est
Κασι. Ἀπολλώνιος Στειριεύς anticometes: certe hic,
qui n. 271. est anticometes, idem est atque archon
eponymus C. Iulius Cassianus Apollonius n. 272. A.
et C. Iulius Cassianus Apollonius Stiriensis cosmetes
n. 272. B. hoc loco tribus annis post n. 271. Se-
quuntur *hypocosmetae* duo; hos ab ἀντικοσμητῆς (cf.
ad n. 271.) non diversos statuunt Vandal. p. 693.
Cors. F. A. T. II. p. 173. nescio quam vere: ἀντι-
κοσμητῆς certe alibi unus est; quamquam hoc ar-
gumento res non conficitur. Adduntur γυμνασιάρ-
χαι, formâ noviciâ: veteres dixerunt γυμνασιάρχους:
nec lectio certa. Horum octavus redit inter παι-
δεύτας: plures sunt ex eadem familia. Vs. 19. duo
sunt eodem mense, in qua re explicanda immerito
immoratur Vandal. p. 617. Quippe dividebant illi
negotia et impensas. Ordo mensium iustus est,
Pyaneptione ante Maemacterionem posito: cf. ad
n. 71. Ita etiam n. 276. et n. 523. Sed mensium se-
riem auspicatur Boedromion, ut n. 276. Quod cum
Spon. p. 165. ego in Comm. II. de ephibia ita ex-
plicui, ut ephibiam et gymnasiorum exercitationes
a mense hoc initium cepisse dicerem, quum prae-
sertim in eum mensem Agraulia incidisse videan-
tur: quod argumentum haud minimum est. Neque
obstat, quod haec mensium series non congruit
archontis anno: nam si gymnicus annus a tertio
mense incipiebat, cosmetes quoque eo mense ma-
gistratum inibat: ad cuius annum magis quam ad
archontis dirigitur mensium series, ita tamen ut
archon ille, qui per decem priores gymnici anni
mensēs magistratu fungebatur, inscriberetur titulo.
Contra Corsinus F. A. T. II. p. 442 sqq. post Hadri-
ani Athenis adventum, qui mense mysteriorum Boe-
dromione acciderit, inde ex Olymp. 227, 3. annum

Atticum ab auctumno et Boedromione coeptum statuit; a quo initio etiam annos computatos esse notat ex lapidis n. 281. verbis: ἀπὸ τῆς Θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας; immo postea ipse Hecatombaeon, mensium primus, dilatus in auctumnum est et in Octobrem translatus, quod ex Epiphanio certum est. Et fateor me nescire, utra sententia praeferenda sit. Post hos autem gymnasiarchos, quibus mensium nomina praescripta sunt, duodecim alia nomina comparent: haec sophronistarum esse Corsinus putabat, qui ex falsa lectione numerabat tredecim: haud dubie vero sunt hi quoque gymnasiarchi, sed τῷ Ἑρμῇ, quod in primo nomine vs. 22. additur. Novum sane hoc, Mercurio s. Hermaeis peculiares gymnasiarchos constitutos esse; intellige puerorum gymnasiarchos, quum priores illi epheborum sint: nam Hermaea sunt puerorum sollemnina: ephebis autem peculiares gymnasiarchos fuisse docet n. 274. dictio ἐγυμνασιάρχῃσε τοὺς ἐφήβους. Ceterum non video cur in anno intercalari

puerorum gymnasiarchi tantum duodecim sint: an vs. 27. excidit unus? *Pothini* nomen vs. 22. cum Chandl. supplevi ad ductum Lat. III. vs. 5. Hoc autem latus *Magistros* (παιδευτὰς) continet; horum primus fuit etiam gymnasiarchus; alter est ἡγεμῶν (v. ad n. 266.), tertius haud dubie γραμματεὺς (cf. n. 266. 276. ubi διὰ βίου officio fungitur, et 280. 286.), porro ὀπλομάχος (cf. ad n. 266.), κροτοφύλαξ (cf. ad n. 268.). Ultimo loco est θυρωρός, ut aliquoties (v. ad n. 268.). Paedotriba est idem qui in duobus prioribus *Aristo Aphrodisii* f. *Rhamnusius*, et κροτοφύλαξ qui n. 269. Suppares igitur tempore hi tituli sunt. Et n. 270. quidem cum Corsino, aliam tamen ob causam, fere in Hadriani aetatem referendus videtur. Est enim inter παιδευτὰς *Abascantus Eumolpi* f. *Cephisiensis*, paedotriba adhuc *Aristone*; *Abascantus* vero postea est paedotriba creatus, et n. 271. iam xxiii, n. 272. xxvi annos paedotriba fuit: n. 271. 272. autem aetatem fere M. Aurelii philosophi referunt. Cf. de *Abascanto* etiam n. 262. 263.

271.

In anaglypho, quo repraesentatur Hercules pelli leoninae incumbens sub arbore, ex qua arcus et pharetra suspensa, clavā eidem appositā; marmor candidum, nunc Oxonii. Editum est aeriue incisum Marm. Oxon. n. 36. ed. Maitt. et II, 57. ed. Chandl. ex qua potissimum expressum titulum dedi, additis supplementis necessariis. Praeterea ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 166. (ex Marm. Oxon.), Reines. Synt. Inscr. II, 69. p. 289. Montfauc. Ant. expl. Suppl. T. I. tab. 54. p. 144 sqq. et inde Murat. T. II. p. DCXLV. 3. Vandal. Diss. p. 694. Corsin. F. A. T. II. p. 140. Tractavit Gesnerus Comm. Gotting. a. 1754. T. IV. p. 51.

Supra anaglyphum:

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ·ΣΤΑ·ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ·ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ·)
ΑΝΤΙΗΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ·ΚΑΣΙ·ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ·ΣΤΕΙΡΙΕΩΣ·)
ΕΩΦΡΟΝΙΣΤΗΣ·ΑΘΗΝΑΙΟΣ·ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΣ·ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ·)
ΤΟΙΓΕΦΗΒΟΙΣ·ΤΟΝΗΡΑΚΛΕΑ·ΑΠΟΤΗΣΕΝΕΛΕΥΣΕΙΝΙΝΕΙΚΗΣ·)

Infra anaglyphum:

5 ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ·ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΤΟΥΕΥΜΟΛΠΟΥ·ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ·ΕΤΟΣ·ΚΥ

Vs. 4. prima IC ex prioribus editionibus addidi, et primum Λ pro falso A indidem dedi. Verba sunt haec: Κοσμητεύοντος Στα. Σεραπίωνος Χολλείδου, αντικοσμητεύοντος Κασι. Ἀπολλωνίου Στειριέως, σωφρονιστῆς Ἀθηναίος Ἐπένδοντος Ἐλευσεῖνιος τοῖς ἐφήβοις τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευσεῖνι νείκης, παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου τοῦ Εὐμόλπου Κηφεισιέως ἔτος κϚ.

Non immoror erroribus Seldeni, Reinesii, Pri-deausii satis remotis a Gesnero, qui rectissime de hoc titulo disputavit. *Athenaeus* Sophronista hoc titulo epheborum honori dedicavit Herculis ludorum praesidis imaginem ob victoriam ab ephebis Eleusine partam. De Sophronistis egerunt praeter Gesner. Vandal. Diss. p. 700. Corsinus T. II. p. 144. alii, et ipse Oec. civ. Ath. T. I. p. 256. ubi emendatis veterum grammaticorum locis monui decem olim fuisse, singulos ex singulis tribubus: ingens est enim Gesneri error p. 41. c olim, postea cxxx fuisse statuentis, ex singulis tribubus denos: quem decepit praeter Etym. M. Phavorinus corruptis Lexicorum locis usus. Etiam post tredecim tribus

institutas non xiii fuerunt, sed sex (n. 272. 276.) et totidem Hyposophronistae; cur n. 277. tantum quattuor sint, nescio. De Eleusiniis ludis gymnici v. Aristid. Eleusin. pr. T. I. p. 257. Schol. Pind. Olymp. ix, 150. In iis igitur exteros vicerant Attici: quapropter hoc dedicatur monumentum. Cosmetes est Statius Serapio Chollides; hic ut cosmetes redit n. 425. archonte T. Aurelio Philemone, qui floruit M. Aurelio et L. Vero Imp. (n. 191.). Sequitur Cassianus Apollonius (v. ad n. 270.); eum, quum certe n. 270. ὑποκοσμήται bini sint, praestat anticometen statuere, qui etiam n. 272. 276. 281. designatus est. Hoc vidit Spon. p. 165. et idem censet Gesnerus, αντικοσμήτην recte explicans ad modum vocum ἀνθύπατος, ἀντιστράτηγος: est igitur is qui pro cosmeta est. Infra additur paedotriba *Abascantus*. Titulus titulo n. 270. recentior est plus quam xxiii annis, et vetustior tribus annis quam n. 272. B. Scriptus autem est T. Aurelio Philemone archonte, quod patet ex n. 425. ubi eo archonte cosmetes *Serapio* fuisse dicitur.

272.

In marmore Pentelico Athenis in domo prope forum (*Bazar*) invento, collect. Choiseul. catal. Dubois. n. 208. nunc in Museo regio Parisiis, catal. Clarac. n. 568. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 58. p. 64. Misit etiam St-Martin, ex cuius delineatione, quam fecit Dubois, video tres priores versus non in plana tabula scriptos esse, sed in ornamento cymatii formam referente: si modo delineationem aliquanto obscuriorem recte intelligo. Utut est, certa de causa separavi eos versus a ceteris. Sero accepi Claraci tabulam aeri incisam, ex qua ea fere sola enotavi, quae in prioribus exemplis minus recte posita erant. Cetera omisi, quod hodiernus marmoris status, quem illa tabula repraesentat, imperfectissimus est.

Α. Α Γ Α Θ Η Ι		Τ Υ Χ Η Ι	
ΑΡΧΩΝ·ΙΟΥΚΑΣΙΑΝΟΣ		ΒΑΣΙΛΕΥΣ	ΣΤΡΑΤΗΓΟΣΚΛ·ΕΥΚΑΙΡΟ[Σ]
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ		Γ·ΙΟΥ·ΚΑΣΙΟΣ	ΚΗΡΥΞΓΟΡΓΙΑΣ)
B. ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΜ·ΕΠΙΒΩΜΩΘΟΡΙΚΙΟΥ ΟΚΟΣ ΜΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ			
Γ·ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΣΙΑΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΤΕΙΡΙΕΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ [ΚΑΙ]			
ΤΟΥΣ ΥΠΑΥΤΩ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑΣ ΑΝΕΓΡΑΨΕΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ			
ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ·Κ'·ΑΝΤΙΚΟΣ ΜΗΤΗΣ			
5	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΚΛ·ΔΙΟΔΟΤΟΣ·ΚΑΙ·ΚΛΩΘΑΚΟΣ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ		
	ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΙ	ΑΝΘΟΣΣΩΣΙΓΕ	ΘΕΟΠΕΙΘΗΣ ΑΓΑΘΟΥ
	ΑΠΕΛΛΗΣ·ΦΛΥ	ΙΩΣΙΜΟΣ)	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
	ΚΛ·ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΑΡ	ΑΓΑΘΩΝ ΦΙΛΕΡΩΤ	ΕΥΠΟΡΟΣ)
	ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ·ΕΥΩ	ΕΥΠΟΡΟΣ [ΔΙΟ]ΝΥ	ΕΡΜΟΛΑΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕ
10	ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ·ΦΛΥ	Δ[ΙΟΔΩ]ΡΟΣ ΓΛΥΚΥ	ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΩΣΙΜΟΥ
	ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ ΛΑΜΥ	ΘΕΟΦΙΛΟΣ)	ΣΤΕΦΑΝΟΣ)
	ΙΕΡΕΥΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΚΑΜ	ΟΝΑΣΟΣ ΘΕΟΦΙΛ	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ)
	ΥΠΟΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΙ	ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ)	ΓΛΥΚΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟ
	ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ·ΣΦΗ	ΜΕΓΙΣΤΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩ
15	ΚΛ·ΓΑΙΟΣ ΜΑΡ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΡΜΩ	ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΕΥΠΟΡ
	ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΕΥΩ	ΛΕΟΝΤΙΔΟΣ	ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΒΩΜΙΑ
	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΠΑΛ	ΕΛΕΥΣΙΝΙΣΙΣ ΚΙΤΤΟΥ	ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΟΣ
	ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ·ΦΛΥ	ΧΑΡΙΤΩΝ ΚΑΡΠΟΔ	ΣΠΕΝΔΩΝ ΚΑΡΠΟΥ
	ΚΟΡΥΝΒΟΣ·ΠΑΙ	ΚΑΡΠΟΣ ΚΑΡΠΟΔΩΡ	ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ ΠΑΜΦ
20	ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ	ΣΩΤΑΣ ΚΑΛΙΣΤ	ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΠΑΡ
	ΒΟ·ΙΟΥΛ·ΜΟΥΣΩΝΙΟΣ ΣΤΕ	ΜΕΝΕΣ ΘΕΥΣΣΤΑΧΥ	ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ ΠΡΩΤΟΓΕ
	...Λ'ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ·ΟΚΑΙ	ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΔΙΟΝΥ	ΕΡΜΩΝ)
	...ΡΣΕΜΝΟΣ·...	ΔΙΟΚΛΗΣ ΛΕΩΝΙΔ	ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ ΕΡΜΩ
ΙΟΣ·.....	ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΛΕΩΝΙΔ	ΠΥΛΑΔΗΣ ΟΚΑΙΣΤΡΑ
25		Ο·.....	ΒΡΑΥΡΩΝ ΔΙΟΝΥ
		ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ ΔΙΟΝΥ
	ΟΝ	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ)
	ΕΥΟΔΟΥ		ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΝΙΚΩΝΟΣ
	ΣΤΕΦΑΝΟ		ΕΠΑΓΑΘΟΥ
30			ΟΣ
			ΑΘΗΝΟΔΩ
			ΙΩΣΙΜΟΣ

A. vs. 1. magnis litteris, cetera usque ad B. vs. 5. cum hoc ipso mediis; item vs. 6. vox *σωφρονισται*: cetera minoribus litteris et col. IV. ap. Chandl. minimis. A. vs. 2. Chandl. Clar. ΑΡΧΩΝΜΟΥ: quod dedi, schedae praebent. Ibid. ΚΛ· ex schedis; Chandl. Α. Vs. 3. punctum post ΙΟΥ ex schedis, item uncus in fine. B. vs. 1. ΝΕΦΗΒΩΝ Chandl. in uncis, quos deleui secundum schedas; sic etiam vs. 2. ΝΤΑΣ, 3. extr. B et ΥΝΤΟΣ, 4. extr. ΤΗΣ. Vs. 4. ΚΗΦΕΙ ex schedis; Chandl. ΚΗΦΙ. Vs. 5. quae post *Ἀχαρνέως* sunt, Dubois h. l. habet: Chandl. omittit verba *τὴν στήλην*, et duo illa nomina uno versu inferius posita inter col. II. et III. distribuit. Ceterum Dub. ΚΛΙΚΛΩΣΛΚΟΣ, Chandl. quod edidi; nisi quod ΚΑΙ dedi ex Clar. Ex eodem

col. I. vs. 24. addidi. Cetera maximam partem omit- tit Dub. tamen col. II. vs. 13. ex eo et Clar. corrigere contigit, ubi Chandl. ΝΟΥΜΙΓΓΙΟΣ. Ibidem (col. II.) quinque ultimi versus sunt ex Clar. Col. III. vs. 6. Dub. ΑΓΑΘΩ. Ibid. vs. 8. siglum) ex Clar. Vs. 9. Chandl. ΕΡΜΟΛΛΟΣ, quod correxi ex Clar. Vs. 10. ΟΥ ex Clar. Vs. 26. omissus erat a Chandl. Addidi ex Dubois. et Clar. Item vs. 27. addidi ex isdem H et ex Clar. litteras punctis delineatas, et tres reli- quos versus. Col. IV. vs. 6. est ex Clar. qui tamen ad sinistram habet remotiorem. Vs. 24. idem habet ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΩΝ. Columnae quartae spatia dedi ex Clar. item alia nonnulla in spatiorum distribu- tione, maxime vs. 2.

A.

Ἀγαθὴ τύχη. Ἀρχων Γ. Ἰούλιος Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος, Βασιλεὺς Γ. Ἰούλιος Κάσιος, Στρατηγὸς Κλ. Εὐκαίρος, Κήρυξ Γοργίας Γοργίου.

B.

Ἐπὶ ἀρχοντος Μεμμίου Ἐπὶ βωμῷ Θορικίου ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήβων Γ. Ἰούλιος Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος Στειριεύς τοὺς συνάρχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῷ ἐφηβεύσαντας ἀνέγραψεν, παιδοτριβοῦντος Ἀβασκαντοῦ τοῦ Εὐμόλπου Κηφεισίου ἔτος κς, ἀντικοσμητὴς Ἀσκληπιάδης Ἀχαρνέως, Κλ. Διόδωτος καὶ Κλω. Ἰθακός? τὴν στήλην.

	Σωφρονισταὶ	Ἀνθας Σωσιγένης,	Θεοπέδης Ἀγάθου,
	Ἀπελλῆς Φλυεύς,	Ζώσιμος Ζωσίμου,	Ἀσκληπιάδης,
	Κλ. Σωκράτης Μαραθ.	Ἀγάθων Φιλέρωτος,	Εὐπόρος Εὐπόρου,	Ὀνήσιμος,
	Σύντροφος Εὐωνυμεύς,	Εὐπόρος Διονυσ...	Ερμόλαος ὁ καὶ Ὑγεῖνος,	Ἥγέμων,
10	Ἀφροδείσιος Φλυεύς,	Διόδωρος Γλυκυ...	Ἀθηναῖς Ζωσίμου,	Ἀντ.... 10
	Ποντιανὸς Λαμ[π]τρεύς,	Θεόφιλος Θεοφίλου,	Στέφανος Στεφάνου,	Ἐπένγραφοι
	ἱερεὺς Σωκράτης Σκαμβωνίδης.	Ὀνασος Θεοφίλου,	Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου,	Μ. Ἰούλ.
	Ἵποσωφρονισταὶ	Νουμήνιος Νουμηνίου,	Γλύκερος Χρυσό....	Ἀνδρόνικος,
	Οἰνόφιλος Σφήττιος,	Μεγιστόδωρος Ἀπολλ[ο]δώρου,	Δημήτριος Ἀπολλω[νίου],	Κλ. Προσδ[ο]κίμου, 15
15	Κλ. Γάιος Μαραθώνιος,	Δημήτριος Ἑρμω[ν]ος.	Κάλλιστος Εὐπόρου,	Μενέλαος
	Εὐέλπιτος Σύντροφος Εὐωνυμεύς,	Λεοντίδος	Ἀρτεμίδωρος Βωμια...	Φιλημονί-
	Ἀσκληπιάδης Παλληνεύς,	Ἐλευσίνι[ος] Κίττου,	Ἵποσωφροντίδος	δου, Φλ. Ἐπ....
	Εἰσίδωτος Φλυεύς,	Χαρίτων Καρποδώρου,	Σπένδων Κάρπου,	Εὐτύχης Σιλ....
	Κόρυμβος Παιανεύς.	Κάρπος Καρποδώρου,	Ἐλευσίνιος Παμφ[ίλου],	Ἵμμηττός Σιλ... 20
20	Γυμνασίαρχοι	Σώτας Καλλίστ[ου],	Μητρόδωρος Παρ....	Κλ. Σεΐδηρος,
	Βο. Ἰούλ. Μουσώνιος Στειριεύς,	Μενεσθεὺς Στάχους,	Φιλοκράτης Πρωτογένους,	Μ. Ζώπυρος,
	Ἰούλ. Ἐμπορικὸς ὁ καὶ	Εἰσίδωρος Διονυσ...	Ἑρμῶν Ἑρμῶνος,	Σκέπτος,
	[Αὐ]ρ. Σέμνος	Διοκλῆς Λεωνίδου,	Ἐπικράτης Ἑρμῶνος,	Ἐπίτυχος,
		Ἀφροδίσιος Λεωνίδου,	Πυλάδης ὁ καὶ Στράτ..	Ἀσκληπιάδης, 25
25		Ο.....	Βράυρων Διονυσ...	Ἀλέξανδρος,
	ον...	Ἐλευσίνιος Διονυσ...	Μένανδρος,
		Εὐόδου,	Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου,	Ἐπίκτητος,
		Στεφάνου,	Φιλόστρατος Νίκωνος,	Διονύσιος,
	 Ἐπαγάθου,	Ἀθηνόδωρος, 30
			ος	Ζώσιμος,
		

Non uno nomine laborant quae in Catal. Mus. reg. de hoc marmore disputantur. Duo sunt tituli prorsus diversi: A. est anagraphe primorum archontum, B. est titulus gymnicus eiusmodi, quales plures ex prioribus. In priore inscripti archon eponymus, archon rex, postremo praetor s. στρατηγὸς cum praecone sive archontis (n. 181 sqq.) sive ipsius praetoris, quod ob n. 283. praefero, ubi eadem fere habes: hic vero στρατηγὸς est haud dubie ὁ ἐπὶ τοὺς ἐπλίτας, non sorte, sed suffragiis creatus; videtur autem nunc obtinere polemarchi locum, qui fuit tertius archontum sorte creatorum. Eponymus est C. Iulius Cassianus Apollonius; sed in B. idem est κοσμητὴς, et eponymus archon est Memmius Epibomo Thoricius; Ἐπὶ βωμῷ enim cessit in nomen proprium (v. ad n. 190.). Rex in A. est C. Iul. Cassius, qui n. 270. eponymus est: v. de utroque C. Iulio ad n. 270. Praeterea Cassianus, qui n. 272. A. archon, B. cosmetes est, n. 271. est anticometes, et tituli n. 271. anno archon est T. Aurelius Philemon. Igitur n. 271. et n. 272. A et B. sunt annorum trium diversorum. Porro, ut etiam de Abascanto moneam, hic qui n. 270. nondum paedotriba est, n. 271. iam anno xxiii. paedotriba fuit, et n. 272. B. anno xxvi. Hinc horum titularum aetates aliquatenus noscuntur; ex quibus probabile est n. 272. A. uno anno antiquiorem esse ti-

tulo n. 272. B. quum in eodem lapide consignati sint. Ut vero apertius annorum diversitates intel- ligeres, exposui singillatim hos eorum magistratus.

- N. 270. Ἀρχων Γ. Ἰούλιος Κάσιος Στειριεύς, κοσμητὴς Ὡλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηγιεύς, ὑποκοσμητὴς Ὡλος Πόντιος Δημήτριος Ἀζηγιεύς, Χαρίτων Ἱατροκλέους Μελιτεῖς, παιδοτρίβης Ἀρίστων Ἀφροδιτίου Ῥαμανούσιος, παιδευτὴς Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφεισιεύς.
- N. 271. Ἀρχων Τ. Αὐρήλιος Φιλήμων Φιλάδης, κοσμητὴς Στά. Σεραπίων Χολλείδης, ἀντικοσμητὴς Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος Στειριεύς, παιδοτρίβης Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφεισιεύς ἔτος κγ'.

N. 272. A. Ἀρχων Γ. Ἰούλιος Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος, Βασιλεὺς Γ. Ἰούλιος Κάσιος.

N. 272. B. Ἀρχων Μέμμιος Ἐπὶ βωμῷ Θορίκιος, κοσμητὴς Γ. Ἰούλιος Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος Στειριεύς, ἀντικοσμητὴς Ἀσκληπιάδης Ἀχαρνέως, παιδοτρίβης Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφεισιεύς ἔτος κς'.

Nota praeterea n. 271. Athenaeum esse sophronistam, qui non inter sophronistas est n. 272. B. Haec quidem ob aliorum maxime errorem explicui: nunc addo Memmium Epibomo vixisse aetate Marci Aurelii philosophi (v. ad n. 190 sqq.): igitur n. 272. eiusdem fere aetatis est. Osannus quidem Syll. p. 139. hunc titulum Severi aetatem attingere dicit, idque docuisse Chandlerum et Corsinum:

sed nec docet hoc Chandlerus, nec titulum hunc novit Corsinus.

Post *συνάρχοντας* addidi καὶ ex n. 276. deinde nominativo casu sequuntur anticometes et duo alii, addito τὴν στήλην, sc. ἀνέδεσαν, ut n. 271. *σωφρονιστῆς τοῖς ἐφήβοις* etc., itidem omisso verbo. Certe nulla hoc loco lacunae signa offert Dub. quamquam Claracus addit ἀναστῆσαι, haud dubie de coniectura. Habes deinceps primum *συνάρχοντας*, sex *Sophronistas* et totidem *Hyposophronistas*, ut n. 276. aliter atque in vetere republica (v. Oec. civ. Ath. T.I. p.256.), post hos *Gymnasiarchos*, deinde *Ephebos*, et hos quidem ex ordine tribuum constante descriptos. Perierunt autem col.I. Erechtheis, Aegeis, Pandionis; superest col.II. vs.16. *Leontis*; tum intercederunt Ptolemais, Acamantis, Adrianis, Oeneis, Cecropis; superest col.III. vs.17. *Hippothontis*; post quam ordine perscriptae erant Aeantis, Antiochis, Attalis. Ad hanc pertinent col.IV. vs.6-10. Haec aperta iis, qui tribuum ordinem norunt; neque immoror falsae lectioni, ex qua col.II. ante Leontidem illata est Oeneis, quo loco vera lectio praebet Θεόφιλον Θεοφίλου. Tum post tribus adduntur ἑπείγραφοι, ut n. 275. 276. 277. 282. 284. Ante hos qui recensentur, eos dictos esse *πρωτεύγγραφους*, docet fragmentum a Chandlero (Syllab. p.xxviii.) Athenis visum, in quo vox ΠΡΩΤΕΥΓΓΡΑΦΟΙ. Utrique quum in ἐφηβεύσασι recenseantur, non possunt *πρωτεύγγραφοι* soli ephebi haberi, et ἐπείγραφοι pueri, qui annum decimum octavum nondum attigerint. Nec magis placet altera Corsini sententia (Prolegg. F. A. T. IV. p. xv.), illos in tribubus recensitos (*πρωτεύγγραφους*) esse secundi anni ephebos undevicenarios, qui primum iam in ephebis annum exegerint, ἐπείγραφοις autem duodevicenarios modo ephebias

ingressos. Nam quum hi quoque lexiarchico inscripti sint, non potuerunt non sub tribubus referri: quod ipse sensit T.II. p.192 sq. Contra vero ἐπείγραφοις non in tribubus censitos intelligimus. Idem tamen illam quam reicimus interpretationem ideo amplexus est, quod n. 274. certo anno ephebi dicantur cccii fuisse, ac nisi ἐπείγραφοι in epheborum numero computentur, in titulis minor quam pro n. 274. epheborum numerus conficiatur, deinde quod ἐπείγραφων numerus *πρωτεύγγραφους* fere par sit. At ἐπείγραφοι ephebi esse possunt, etiamsi non sint ii, qui ephebias modo sint ingressi: et in plurimis titulis ἐπείγραφων numerus multo minor quam *πρωτεύγγραφων* est, ut n. 272. *πρωτεύγγραφοι* prope tres columnas impleverunt, ἐπείγραφοι vix unam; item n. 275. multo pauciores ἐπείγραφοι sunt; n. 276. una est ἐπείγραφων columna, sed *πρωτεύγγραφων* plures fuerunt; etiam n. 284. pauciores sunt ἐπείγραφοι, quamquam hic non multo quidem pauciores. Ne multa, ἐπείγραφοι, quod non in tribubus recensentur, sunt *peregrini gymnasiis adlecti*, non viles quidem inquilini, sed honesti homines Athenis degentes: nam his quoque ea aetate licuisse ἐφηβεύειν, satis constat; solos servos excipit Artemidorus Onir. I, 56. Olim tamen (monente Gesnero) ius τοῦ ἐφηβεύειν peregrinis tantum privilegio concessum est: ut in decreto pro Hippocrate vero seu ficto habetur: καὶ ἐξῆναι πᾶσι κῶων παισὶν ἐφηβεύειν ἐν Ἀθήναις καὶ δάπερ παισὶν Ἀθηναίων. Quodsi aliquam probabilitatis speciem ea sententia habet, in quam plures sua sponte inciderint, haec sane probabilis est, quam et Corsinus ipse (T. II. l. c.) et Gesnerus (Comm. Gott. T. IV. 1754. Class. philol. et hist. p. 32 sqq.) exco-gitaverint, et ipse sine illis proposuerim in Comm. I. de ephebia Attica.

273.

Marmor Whelerianum, Oxonii, olim Athenis. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 168. (indeque Vandal. Diss. p. 697. Corsin. F. A. T. II. p. 196.), Chandl. Marm. Oxon. II, 53.

ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛΗΡΑΚΛΕΙ
ΔΟΥΜΕΛΙΤΕΩΣ ΚΟΣΜΗΤΕΥ
ΟΝΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΤΟΥ
ΤΟΣ ΓΑΡ ΓΗΤΤΙΟΣΘ.
5 ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΤΑΙΑΥΤΟΙΣ ΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΝ
ΠΑΙΛΙΟΣ ΛΕΥΚΙΟΣ ΠΑΛΛΗ
ΦΙΛΟΙΤΙΟΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΛΙΤ
ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ ΦΙΛ
10 ΙΩΣΙΜΟΣ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΠΑΛ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΜΕΝΕΚΡ. . . .

Ex Spon. addidi vs. 2. Δ, vs. 4. posterius ΟΣ licet falsum; vs. 5. ΑΥΤΟΙΣ ex eodem pro ΥΤΟΣ dedi quamquam corruptum. Vs. 11. ex Spon. ultimum Ε dedi. Cetera sunt Chandleriana.

Ἐπὶ ἀρχόντος Κλ. Ἡρακλείδου Μελιτέως, κοσμητέοντος Ἀττικῆς τοῦ τος Γαργηττίου, οἱ φίλοι καὶ συστάται αὐτοῦς ἀνέγραψαν·

Πο. Αἴλιος Λεύκιος Παλληνεύς,
Φιλοίτιος Γάμου Μελιτέως,
Ὀνήσιμος Μενεκράτους Φιλαῖδης,
10 Ζώσιμος Ἰσιγενέους Παλληνεύς,
Τελέσφορος Μενεκράτους

Aelii nomen docet titulum non ante Hadrianum scriptum esse; Corsinus in archontum indice post Olymp. 227. ponit, recte. Συστάται, in quibus Vandal. haesit, dicuntur singula epheborum paria, qui una exercitari solebant lucta: v. n. 268. Hic ephebi plures quam duo συστάται dicuntur: sed bini singula paria efficiebant.

Olim „Athenis in gymnasio”, ex Metelli schedis Gutenstenianis Gruterus edidit p. cccxvii. 3. assuto titulo n. 243. iterumque sine hoc, „Venetiis, sed olim ex Graecia advectum” p. lxxix. 6. cum nota: „Ant. Morillus vidit et exscripsit”, item Smetius fol. xxxi. i. Ex Grutero est in Marm. Oxon. Frid. p. 482. ed. Maith. ap. Vandal. Diss. p. 587. Corsin. F. A. T. II. p. 141. (cf. T. IV. p. 140 sqq.) et apud alios. Denique ex ipso lapide in Museum Nanianum illato edidit Biagius Mon. Gr. et Lat. ex Mus. Nan. p. 39–56. cum amplo commentario.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΕΠΙ·ΚΛ·ΑΤΤΑΛΟΥΑΡ
ΧΟΝΤΟΣ·ΚΟΣΜΗΤΗΣ
ΕΦΗΒΩΝΙΕΡΕΥΣΘΕ
5 ΟΥΚΑΙΘΕΑΣΕΙΡΗΝΑΙ
ΟΣ)ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ·
ΕΦΗΒΕΥΕΝΑΥΤΟΥ
ΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΕΙΡΗΝΑΙΟΥΠΑΙΑΝΙ
10 ΕΥΣ·ΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
ΧΗΣΕΤΟΝΕΝΙΑΥ
ΤΟΝΤΟΥΣΕΦΗΒΟΥΣ
·ΦΛ·ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΣ
ΦΥΛΑΣΙΟΣΕΓΕΝΟΝ
15 ΤΟΕΦΗΒΟΙΔΙΑΚΟ
ΣΙΟΙΚΑΙΔΥΟ

Gruterus in altero exemplo, cui n. 243. subest, habet C et ω, in altero Σ et ω: ego dedi litteras, quas esse Biagius dicit. Cetera prope omnia ex Biagio expressi. Sed vs. 6. ex altero Gruteri exemplo, quod Venetiis extare dicit, ΟΣ) recepi p. ΟΣΟ, quod in altero est et ap. Biag. Hoc enim manifesto falsum, quod articulum respuit vel huius tituli usus vs. 9. ΟΣ) autem est ex usu: v. ad n. 181. Vs. 10. Biag. male ΕΓΙΜ etc. Vs. 11. utrumque Gruteri exemplum ΧΗΣΕΝ cum N. Cetera vitia omitto. In versuum finibus conspirant utrumque Gruteri exemplum et Biagianum. Sed quod alteri Gruteri exemplo versus n. 243. subscripti sunt, in altero desunt, ut desunt in lapide; inde Biagius duo huius tituli exemplaria incisa esse docet: iam vero quum illos versus Maffei in lapide Veneto separatim scriptos invenerit, nulla iam causa est, quare duo huius tituli exemplaria unquam extitisse censeas. Quis enim credet, Venetias delatos esse duos illos titulos diversis lapidibus inscriptos, praeterea vero eosdem duos titulos in alio Athenis lapide coniunctos extitisse? Apponam nunc ipsa verba:

Ἀγαθὴ τύχη. Ἐπὶ Κλαυδίου Ἀττάλου ἀρχόντος, κοσμητῆς ἐφήβων ἱερεὺς θεοῦ καὶ θεᾶς Εἰσηναῖος Εἰρηναίου Παιανιεύς· ἐφήβευεν αὐτοῦ υἱὸς Διονύσιος Εἰρηναίου Παιανιεύς· ἐγυμνασιάρχῃσε τὸν ἐνιαυτὸν τοὺς ἐφήβους Φλ. Στρατόλαος Φυλάσιος· ἐγένοντο ἐφηβοὶ διακόσιοι καὶ δύο.

Cl. Attalum archontem modo Olymp. 188. modo Olymp. 249. (T. II. p. 145.) Corsinus collocat, futilibus utrumque argumentis et a Biagio satis exagitatis, ex priore sententia θεὸν καὶ θεὰν Augustum et Deam Romam interpretans. Contra Biagius titulum antiquiorem esse censet quam Corsinus: quod longe ineptissimum est. Cognomen Flavii satis docet eum Vespasiano non antiquiorem esse: sed potest vel in Hadriani aut Antoninorum aetatem detrudi. Θεὸς καὶ θεὰ Biagio est Iuppiter et Minerva, de quibus cogitabat etiam Gesnerus Comm. Gott. l. c. ad n. 277. p. 38. Ac sane ἡ θεὰ Atticis Minerva potissimum est, non tamen, ut putatur, ap. Plat. Rep. I. init. ubi ἡ θεὸς est Diana, de cuius ibi festo agitur. Θεὸν malim Apollinem esse, utpote Atheniensium πατρῶον. Gesnerus intelligit Mercurium et Minervam, Mercurium ut gymnicum deum: sed Irenaeum non opus est gymnicorum deorum sacerdotem fuisse: additur eius sacerdotium quaecunque honoris causa ut in tot aliis inscriptionibus. Contra Rinckius sopra una inscr. Gr. p. 35. Cabiros intelligit, inductus titulis, qui Attici habiti sunt, quum sint Deliaci. Ceterum hic titulus a cosmeta videtur positus esse, qui simul filii honori consulens illum tum ephebum fuisse notavit, quum pater esset cosmetis. Gymnasiarchum mirum est esse annum, quum menstrui hac aetate gymnasiarchi fuerint: qua de re quae Biagius disputavit, vilipendo. Et nota dici ἐγυμνασιάρχῃσε τοὺς ἐφήβους: vide ad n. 270. Memorabilis autem epheborum numerus satis exiguus: nempe cives vel peregrini minus opulenti et agrestes non exercitabantur in ephebis, sed soli ditiores et honestiores. In aliis quidem titulis sunt etiam pauciores, ut n. 275. qui tamen prope integer servatus est.

Marmor candidum Athenis a Whelero Oxonium translatum, quod Whelerus discursu geographico Latine scribendo illustrare voluerat (Praef. Itin.). Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 45 sqq. Wheler. Itin. p. 400 sq. aeri incisum; ex Sponio Corsin. F. A. T. I. p. 165 sqq. T. II. p. 188 sqq. postremo ex lapide Chandlerus Marm. Oxon. II, 52.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Φ secundum Wheler. ut plurimum cursivo proximum est. Vs. 1–3. maioribus litteris. Fundus nostri textus est Chandl. Quae aliunde vel addidi vel mutavi haec sunt. Vs. 2. BE ex Spon. 3. HN ex Spon. Whel. Col. I. vs. 4. EP ex Spon. et partim Whel. Vs. 6. iidem ΠΑΙΔΕΣ ΛΟΥΣΙ, mire. Vs. 6. extr. Whel. ΚΗΦ: Spon. id hoc loco omittit, Whel. id omittit vs. 7. Vs. 8. primum P,

13. primum I, 14. primum I, 15. ΔΗ, 16. Υ ex iisdem. Vs. 19. Chandl. ΕΠΙΚΟΥΝΑΝΟΣ, Whel. ΕΠΙΚΟΥΡΑΝΟΣ; Spon. ΕΡΗΚΟΥΡΙΑΝΟΣ: unde meum composui. Vs. 20. primum N ex Spon. Whel. Vs. 24. ΕΛ ex Spon. item vs. 25. M. Ibidem Spon. ΠΡΟΞΕΝ. Vs. 30. ultimum I ex Spon. Whel. Vs. 37. ΠΤΟΛ ex Spon. et partim Whel. Vs. 42. Δ ex Spon. Whel. Iidem vs. 43. ΡΗΤΟΡΙΧΟΥ. Vs. 44.

[Continuatur p. 382.]

ΛΟΥΠΑΛΛΗΝΕΩΣΑΝΕΓΡΑΨΕΝ
ΠΑΥΤΩΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑΣ
ΣΟΣΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

5	ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ ..ΜΟΣΟΚΑΙΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ^ο ΚΗΦ ..ΝΙΟΣΟΚΑΙΠΑΙ...ΕΛΕΥΣΙ ^τ ΚΗ ..ΟΣ) ΚΗΦ ΡΟΣΕΥΠΟΡΟΥ ΚΗΦ ..ΤΗΤΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΑΜ 10 ..ΜΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΑΜ ..Σ) ΚΗΦ ..ΛΛΩΝΙΟΣΣΟΦΟΥ ΚΗΦ ..ΙΛΙΟΣΕΠΙΓΟΝΟΥ ΚΗΦ ..ΙΓΕΝΗΣΘΑΛΛΟΥ ΦΗΓ 15 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΟΝΗΣΙΜ ^τ ΚΗΦ ..ΗΣΙΩΠΥΡΟΥ ΕΚΚΗ ..ΑΙΓΕΙΔΟΣ ..ΓΑΘΟΚΛΗΣΑΤΤΙΚΟΥ ΓΑΡΝΕΠΙΚΟΥΡΙΑΝΟΣ ΓΑΡ 20 ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΑΦΡΟΔΕΙ ^τ ΣΤΕΙ ..Α.ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΓΓΕ ..ΤΑΒΙΟΣΕΛΠΙΝΕΙΚΟΥ ΜΥΡΙ ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΣ) ΜΥΡΙ 25 ΜΟΥΣΩΝΙΟΣΗΡΟΞΕΝ ^τ ΣΤΕΙ ..ΙΔΟΤΟΣΗΡΟΞΕΝΟΥ ΣΤΕΙ ..ΓΕΝΗΣΣΠΟΡΟΥ ΚΥΔΑ ..ΣΣΟΣ) ΚΥΘ 30 ΛΕΩΝΤΙΔΟΣ ..ΑΣ) ΕΞΟΙ ..ΟΥ ΕΞΟΙ ..ΥΣΙΟΥ ΕΞΟΙ ... ΠΑΙΟ ..ΕΙΜΟΚΡΑ ^τ ΛΕΥΚ 35 ..ΙΛΗΤΟΥ ΕΥΠΥ ..ΟΣ) ΕΞΟΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ ..ΩΝ) ΦΛΥ ..ΟΣΗΡΑΚΛΕΩ ^τ ΦΛΥ 40 ..ΙΟΣΦΙΛΟΣΤΡΑΤ ΒΕΡ ..ΩΝ) ΦΛΥ ΔΩΡΟΣΑΡΤΕΜΩ ^τ ΦΛΥ ...ΝΔΟΣΡΗΤΟΡΙΚΟΥ ΒΕΡ ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ 45 ΜΑΣΠΡΟΣΔΕΚΤΟΥ ΚΕΦ ΑΤΤΙΚΟΣ ΠΟΡΙ ΑΜΟΝΟΣΜΟΣΧΟΥ ΠΟΡ ΥΣΟΔΩΡΟΣΜΟΣΧ ^τ ΠΟΡ	ΑΔΡΙΑΝΙΔΟΣ ΕΥΠΟΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΙΩΣΙΜΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΗΔΙΑΝΟΣ) ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΗΔΙΑΝΟΥ ΡΑΔΙΝΟΣ) ΑΓΑΘΟΠΟΥΣΕΙΣΙΔΩΡ ^τ ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣΓΛΥΚΩΝΟΣ ΟΙΝΕΙΔΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝΦΙΛΗΤΟΥ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣΦΙΛΗΤΟΥ ΑΙΛ ^τ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΡΘΑΓΟΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣΦΙΛΟΣΤΡΑ ^τ ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ) ΙΣΙΔΟΤΟΣΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΕΥΟΔΙΑΝΟΣ) ΑΘΗΝΑΙΟΣΣΤΕΦΑΝΟΥ ΙΩΣΙΜΟΣΠΟΛΥΚΤΗΤΟΥ ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΔΟΣ ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΠΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΙΣΙΔΟΤΟΥ ΕΡΜΕΙΑΣΙΩΣΙΜΟΥ ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ ΚΛ ^τ ΕΛΕΝΟΣ ΙΟΥΛ ^τ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΑΥΡ ^τ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΙΟΥΛ ^τ ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ ΚΡΑΤΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝ) ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ ΚΛ ^τ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣΕΥΝΟΜΟΥ ΕΡΜΕΙΑΣΚΛΕΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΩΝ) ΑΤΤΑΛΙΔΟΣ ΓΟΡΓΙΑΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΜΟΣΧΟΣΚΟΡΝΗΛΙΑΝ ^τ ΒΑΚΧΥΛΟΣΕΥΚΑΡΠΟΥ	ΒΗΣ 5 ΒΗΣ ΦΗΓΑΙ ΦΗΓ ΩΑΘ ΑΦΙ 10 ΒΗΣ ΑΧΑΡ ΑΧΑΡ ΑΧΑΡ 15 ΦΥΛΑ ΑΧΑΡ ΤΡΙΝΕ ΤΡΙΝΕ 20 ΑΙΞΩ ΕΠΕΙΚ ΜΕΛΙ ΠΕΙΡ 25 ΠΕΙΡ ΕΚΚΟΙ ΠΕΙΡ ΠΕΙΡ 30 ΜΑΡΑ ΜΑΡΑ ΜΑΡΑ ΜΑΡΑ 35 ΦΑΛΗ ΨΑΦΙ ΠΑΛ ΠΑΛ 40 ΦΥΡΝ ΙΤΕΑ ΣΟΥΝ ΑΓΝ 45 ΑΠΟΛ
50	ΑΙΜΩΝΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΣΥΝΦΟΡΟΣ ΣΧΟΛΟΣΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΝΙΟΣΠΕΙΕΡΙΩΝ ΕΡΜΕΙΑΣ 55 ΝΕΙΚΗΤΗΣ ..ΤΙΚΟΣΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΤΥΧΙΑΝΟΣΠΕΡΣΕΥΣ ΛΟΣΕΡΑΠΙΣΙΩΣΙΜΟΥ 60 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗΣ ΛΑΙΟΣΝΗΡΕΩΣ ΕΠΙΧΑΡΗΣΙΣΙΔΩΡΟΥ ΙΩΣΙΜΟΣΧΡΥΣΙΩΝΟΣ ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣΙΩΣΙΜΟΥ 65 ΕΛΩΣ) ΟΛΥΜΠΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ ΕΥΤΥΧΟΣΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΣ) ΕΦΗΒΟΣ)	ΑΥΡ ^τ ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ) ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΑΡΕΣΚΩΝ) ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΣΩΤ ^ο Υ ΙΩΣΙΜΟΣΑΥΓΑΙΟΥ ΙΠΠΕΥΣΕΙΣΑ ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ) ΕΥΤΥΧΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΙΩΣΙΜΟΣΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ ΑΤΤΙΚΟΣΙΚΕΛΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΝΕΙΚΩΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣΠΡΕΙΜΟΥ ΔΑΦΝΟΣ) ΑΓΑΘΟΠΟΥΣΕΥΦΗΜΟΥ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΕΥΦΗΜΟΥ ΑΥΡ ^τ ΗΡΑΣ ΕΥΗΜΕΡΟΣΑΠΟΛΕΙΝΑΡΙΟΥ ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	50 55 60 65 70
70	ΘΥΡΩΡΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΕΝΤΙΑΡΙΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΣ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ		

primum A ex iisdem, item vs. 47. 48. ΠΟΡ, et vs. 49. primum E, vs. 58. alterum Y. Vs. 59. Spon. ΛΟΞΕ etc. Vs. 60. primum A ex Spon. (Whel. Λ), vs. 62. primum E ex iisdem. Vs. 65. Spon. . . . ΕΛΩΣ, Whel. ΕΛΕΩΣ. Vs. 67. primum E ex iisdem. Col. II. vs. 16. Chandl. ΦΥΛΑ, Spon. Whel. ΦΙΛΑ, male: quod fugit Corsinum Fast. Att. T. I. p. 246. Vs. 20. tertium I ex Spon. Whel. Vs. 21. extr. male Spon. ΑΙΞΟ pro ΑΙΞΩ; ceteri recte. Vs. 22. ΕΠΕΙΚ

Chandl. ut Whel. nam Spon. ΕΠΙΕΙΚ. Vs. 25. Spon. Chandl. ΘΟΩΝ; sed Whel. diserte ΘΩΝ, quod non dedisset, nisi esset in marmore. Vs. 29. primum E ex Spon. Whel. item vs. 31. ΤΙ. Vs. 55. Spon. Chandl. ΣΩΤΥ; dedi ex Whel. Ο, sed de industria minutius. Vs. 63. omittit Whel. Vs. 68. Spon. Chandl. ΑΠΟΛΕΙΝΑΡΙΟΥ, Whel. ΑΠΟ ΛΕΝΑΡΙΟΥ.

[Ἐπὶ ἄρχοντος]λου Παλληνέως ἀνέγραψεν [τοὺς ὕ]π' αὐτῷ ἐφηβεύσαντας . . . [Βάσ]σος Παλληνέως.

	Ἐρεχθεΐδης		Ἀδριανίδης		
5	...μος ὁ καὶ Ἐλευσεΐνιος	Κηφ.	Εὐπόρος Ἀπολλωνίου	Βησ.	5
	...νιος ὁ καὶ Παίων? Ἐλευσεΐνιου	Κηφ.	Ζώσιμος Ἀρίστωνος	Βησ.	
	...ος ...ου	Κηφ.	Ἡδιανὸς Ἡδιανοῦ	Φηγαι.	
	...ρος Εὐπόρου	Κηφ.	Μένανδρος Ἡδιανοῦ	Φηγ.	
	[Ἐπὶ]κτητος Δημητρίου	Λαμ.	Ῥαδινὸς Ῥαδινῶ	Ῥαδ.	
10μος Δημητρίου	Λαμ.	Ἀγαθόπους Εἰσιδώρου	Ἀφι.	10
ς	Κηφ.	Νεικήφορος Γλύκωνος	Βησ.	
	Ἀπολλώνιος Σόφου	Κηφ.	Οἰνεΐδης		
	...ίλιος Ἐπιγόνου	Κηφ.	Χαρίτων Φιλίτου	Ἀχαρ.	
	...ιγένης Θάλλου	Φηγ.	Γαργήτιος Φιλίτου	Ἀχαρ.	
15	Δημήτριος Ὀνησίμου	Κηφ.	Αἴλ. Φιλωνίδης	Ἀχαρ.	15
ης Ζωπύρου	ἐκ Κη.	Στράτων Ὀρθαγόρου	Φυλά.	
	Αἰγείδης		Ἀθῆναιος Φιλοστράτου	Ἀχαρ.	
	Ἀγαθοκλῆς Ἀττικοῦ	Γαρ.	Κεχροπίδης		
ν Ἐπικουριανὸς	Γαρ.	Φιλήμων Φιλήμονος	Τρине.	
20	Πανδιονίδης		Ἰσίδωτος Φιλήμονος	Τρине.	20
	[Ἐπ]αφρόδειτος Ἀφροδεί[σι]ου	Στει.	Εὐοδιανὸς Εὐοδιανοῦ	Αἰξω.	
	Α. Λούκιος	Ἀγγε.	Ἀθῆναιος Στεφάνου	Ἐπεικ.	
	Ὀκτάβιος Ἐλπινείκου	Μυρι.	Ζώσιμος Πολυκτῆτου	Μελι.	
	Ἐλπινείκος Ἐλπινείκου	Μυρι.			
25	Μουσώνιος Ἡροξένου	Στει.	Ἴπποθωντίδης		25
	Ἰσίδωτος Ἡροξένου	Στει.	Πιστοκράτης Πιστικοῦ	Πειρ.	
	...γένης Σπόρου	Κυδα.	Διονύσιος Γενεθλίου	Πειρ.	
	[Μέλι]στος [Μελί]σσου	Κυθ.	Διονύσιος Ἰσιδότου	ἐκ Κοί.	
	Λεωντίδης		Ἑρμείας Ζωσίμου	Πειρ.	
30αςου	ἐξ Οἴ.	Φιλοκράτης Γενεθλίου	Πειρ.	30
ου	ἐξ Οἴ.	Αἰαντίδης		
 Διονυσίου	ἐξ Οἴ.	Κλ. Ἐλενος	Μαρα.	
	Παιο.	Ἰούλ. Ἀγρίππας	Μαρα.	
 Τειμοκράτους	Λευκ.	Αὐρ. Λυκούργος	Μαρα.	
35 Φιλίτου	Εὐπυ.	Ἰούλ. Διόσκορος	Μαρα.	35
οςου	ἐξ Οἴ.	Κράτων Διονυσίου	Φαλη.	
	Πτολεμαΐδης		Ἀρίστων Ἀρίστωνος	Ψαφί.	
ωνωνος	Φλυ.	Ἀντιοχίδης		
ος Ἡρακλέωνος	Φλυ.	Κλ. Ρουφείνος	Παλ.	
40	...ιος Φιλοστράτ..	Βερ.	Πομπηϊανὸς Εὐνόμου	Παλ.	40
ωνωνος	Φλυ.	Ἑρμείας Κλεωνύμου	Φυρν.	
δωρος Ἀρτέμιωνος	Φλυ.	Φίλων Φίλωνος	Ἴτεια.	
	Σεκοῦνδος Ῥητορικοῦ	Βερ.	Ἀτταλίδης		
	Ἀκαμαντίδης		Γοργίας Ἡρακλείδου	Σουν.	
45	[Ἐρ]μῆς Προσδέκτου	Κεφ.	Μόσχος Κορνηλιανοῦ	Ἀγν.	45
	Ἀττικὸς	Πορι.	Βακχύλος Εὐκάρπου	Ἀπολ.	
	Παράμονος Μόσχου	Πορ.			
	Διονυσόδωρος Μόσχου	Πορ.			

Ἐπένγραφοι

50	Αἰμων Ἀφροδεΐσιου Σύνφορος [Ἀσ]χολος Σωσιπάρχου ...μαν[τ]ος? Πειριώνος Ἑρμείας	Αὐρ. Σωτήριχος Πραξιτέλης Πραξιτέλους Δομετιανὸς Μαρκέλλου Ἀρέσκων Ἀρέσκοντος
55	Νεικήτης Ἀττικὸς Μητροδώρου Ἐπίκτητος [Εὐ]τυχιανὸς Περσέ[ω]ς [Φι]λοστράπης Ζωσίμου	Μηνόφιλος Σώτου Ζώσιμος Αὐγαίου Ἰππεὺς Εἰσᾶ Παραμόνος Παραμόνου Εὐτυχος Ἀσκληπιάδου
60	Ἀριστοκλείδης Λαΐος Νηρέως Ἐπιχάρης Ἰσιδώρου Ζώσιμος Χρυσίωνος Νεικήφορος Ζωσίμου	Ζώσιμος Ἀντωνεῖνου Ἀττικὸς Ἰκέλου Ἀντίπας Νείκωνος Στρατοκλῆς Πρέιμου Δάφνος Δάφνου
65	Ἐλως Ἐλωτος? Ὀλυμπος Ἀγαθήμερος Εὐτυχος Ὀνησίμου Πάμφιλος Παμφίλου Ἐφηβος Ἐφήβου	Ἀγαθόπους Εὐφήμου Ἐπαφρόδεϊτος Εὐφήμου Αὐρ. Ἡρᾶς Εὐήμερος Ἀπολεναρίου Νεικήφορος Διονυσίου
70	Θυρωρὸς Κορνήλιος Δημήτριος Λεντιάριος Μέλισσος Διοφάντου	

Ad praescriptum cf. n. 272. Qui scripsit titulum, videtur ut ibi cosmetes esse. Bassum restituit Cors. T. II. p. 188. ex n. 265. Titulus Antoninorum aetate scriptus videtur: Antoninum certe habes col. II. 60. Non ante Hadrianum eum poni posse sponte patet. In tribuum nominibus terminatio εἶδος constans est et certa, quam aliis locis pluribus non ausus sum admittere: admisi tamen n. 232. et infra aliquoties. Memorabilis etiam col. I. vs. 29. scriptura Λεωντίδος, quam, si maior Fourmonti diligentia esset, etiam n. 191. retinere posses; retinui certe n. 232. et 284. Demi notis significantur: Φηγ. in Erechtheide est Φηγούσιος, Λευκ. in Leontide Λευκοσεύς. Ὡαθεν in Hadrianide est, ut Ὡαθεν n. 184.

sed rursum Ὡαθεν in Pandionide n. 199. Videtur igitur pagus hic ex Pandionide translatus in Adrianidem esse. Ὡαθεν etiam alibi scribitur, ut n. 738. 739. Φυλά. in Oeneide est Φυλάσιος: Ἐπεικίδαι in Cecropide, non Ἐπεικ. cf. n. 191. In Antiochide quid sit Φυρν. ignoratur. In Attalide sunt Ἀπολλωνεῖς, novicius demus post Attalidem institutam additus. De ἐπεγγραφῶν v. ad n. 272. de Θυρωρῶ cf. II. cc. ad n. 268. Λεντιάριος vocatur minister quidam, a λεντίῳ, quod intp. Hesych. est περιζῶμα ἱερατικόν, *linteum* s. *lintium*. At in nostra re subligaculum athletarum intelligendum videtur, a quo sit dictus hic *lentianus*.

276.

Athenis „apud viduam Dousman”, marmor infra mutilatum. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 158 sqq. Wheler. Itin. p. 402. in tabula aerea. Ex Sponio Vandal. Diss. p. 596. et p. 692. ex parte, Corsin. F. A. T. II. p. 182 sqq. et ex parte T. I. p. 169. Gesner. Comm. Gott. class. hist. et phil. T. IV. a. 1754. p. 43 sq. qui aliquot admiscuit errores.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Whelerianam tituli dispositionem dedi, et paucas lectiones ad Sponii exemplar mutavi. Pro Φ Whelerus in plurimis locis praebet formam cursivae similem, ut n. 275. Praeterea ter ap. Whel. una littera utpote antea omissa supra adscripta est, chalcographo opinor suum vitium corrigente; eas litteras cum Spon. in ordinem recepi. Vs. 1-9. maioribus litteris; vs. 10. col. I. vs. 16. et col. III. Ἀκαμαντίδος, Ἀδριανίδος mediis, cetera minutioribus. Lacunarum signa in finibus columnarum addidi ex Spon. Pro iis, quae ex Spon. dedi, Whel. haec habet:

vs. 2. ΙΟΥΛΙΩΣ, 3. ΟΦΙΛΙΟΣ, col. I, 15. ΕΛΕΥΣΕΙΝΟΣ et in fine ΔΗΡΕΙ, 17. Ι-ΟΦΙΛΙΟΥ, col. II, 10. ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝ sine Α, 12. ΡΑΟΩΝΙΟΣΣΤΡΑΤΗΤΟΣ, 15. 16. ΣΥΜΑΧΟΣ; vs. 20. omittit litteras ΤΙΟΣ; col. III, 12. habet ΑΦΡΟΔΕΙΣΟΥ, 15. ΚΑΛΛΤΥΧΟΥ; vs. 21. habet ΦΙΛΙΣΤΟΥ, omittit vs. 22., vs. 26. autem ΛΕΤΥΡΟΣ praebet, col. IV, 12. ΣΩΣΙΜΟΣ, 15. ΝΩΝ), falso, 24. ΑΘΗΝΙΑΙΟΣ, 26. ΑΘΗΝΑΙΩΝ, 27. omittit, 29. lacunae signa non habet, et vitiose praebet in fine ΝΥΟ. Col. II. vs. 9. Spon. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙ.

[Continuatur p. 385.]

Digitized by Google

Ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήβων Μάρκος Ἰούλιος Ζήνων Μαραθώνιος καὶ ὁ ἀντικοσμητὴς Ὀφύλλιος Ἀρίστων Κολλυτεὺς τοὺς τε συνάρχοντας καὶ τοὺς ἐφηβεύσαντας ἐπὶ ἄρχοντες Φιλατέμου τοῦ Ἀρκεσιδῆμου Ἐλεουσίου ἀνέγραψαν, παιδο-
τριβοῦντος διὰ βίου Ἐπιπτήτου τοῦ Φιλέρωτος Σφηττίου ἔτος ι, γραμματεύοντος διὰ βίου Στράτωνος τοῦ Κεθαίρωνος Ἀχαρνέως.

Σωφρονισταὶ	Γυμνασάρχαι	Πτολεμαῖδος	Ἐπένγραφοι	
10 Ἀριστόβουλος Συμμάχου Μαρ.	Βοηδρομιῶνα Ἰού-	Διόδωρος Συμμάχου,	Ἰού. Τρόφιμος,	10
Πό. Αἰ. Ἐπίγονος Χολαρ.	λιος Εὐφράνωρ Μα-	Δημήτριος Συμμάχου,	Φίλητος,	
Ἀριστόβουλος Ἀπολλωνίου Πει.	ραθώνιος, στρατηγός,	Νικόμαχος Ἀφροδισίου,	Ζώσιμος,	
Συμφέρων Συμφέροντος ἐξ Οἴου	Πυανσιῶνα Δημή-	Σωτὴρ Καλλιτύχου,	Μάξιμος,	
Ἀγαθήμερος Πρώτου Παλλη.	τρεφ. Μάρκου Βησαι.	Ἐρ[ή]ναιος Καλλιτύχου,	Χρυσὸς Εἰσιδότου,	
15 Ἐλευσέινιος Μηνωδῶρου Δειρ.	Μαιμακτηρεῶνα Σήμ-	Ἀσκληπιάδης Καλλιτύχου.	Νέων Τρόφιμου,	15
Ἵπποσωφρονισταὶ	μαχος Ἀριστοβούλου]	Ἀκαμαντίδης	Ἀγαθήμερος,	
Σεραπίων Ἰσοφίλου Γαργήτ.	Μαραθώνιος,	Σώτας Σώτου,	Ἀρτεμίδωρος Ζωσίμου,	
.....	Πασιδάῳνα Ἀρτέ-	Εὐτυχιανὸς Σώτου,	Διονύσιος Ἀφροδισίου,	
.....	μων Μηνωδῶρου	Πό. Αἰ. Ἐπίγονος,	[Ζ]ώσιμος ὁ καὶ Βασιλεόδω[ρος],	
20	[Γαργήτ]τιος,	Πό. Αἰ. Ἀσιατικός,	Κλ. Μάρων,	20
	Φίλιππος Ἐπαγάδου,	Στέφανος,	
	Ἰλάρος Ἐπαγάδου,	Εὐκαρπος,	
		Ἀριστόβουλος.	Φλ. Πρεῖμος,	
		Ἀδριανίδης.	Ἀθήναιος Εἰσιδότου,	
		Ἑρμείας Εἰσιδώρου,	Μυρία[κ]ος Ἀσκληπιάδου,	25
		Λυγυρὸς Ἀνδου,	Ἀθηνίων,	
		Α.... Ἀνδου,	Σώτας,	
		Ἀγαδόπουλος Γοργίου,	
		[Ἀθ]ηνώδωρος Εὐφροσύνου,	
		
		

De anticosmete v. ad n. 271. *Archontem Philotimum Arcesidemi f. Eleusium* Corsinus T. IV. p. 181. in Olymp. 236. circiter collocat, M. Aurelio Imp. sed Prolegg. p. xxxiv. sub Antonino Pio, et T. II. l. c. Hadriano Imp. ut est in his rebus inconstans. N. 191. qui titulus Imp. M. Aurelio scriptus est, inter Olymp. 236, 1-4. (vide not. p. 327.), prytanis est *Epictetus Philerotis f. Sphettius*, idem, ut videtur, qui nunc decimo anno paedotriba est: unde verisimile fit supparis aetatis hunc esse titulum, paulo tamen, ut opinor, recentiorē, fortasse Commodο Imp. Paedotribae enim per vitae tempus munere fungi solebant: ex quibus qui noti sunt, habemus fere hos: Aristoxeno archonte n. 255. *Phili... Dioclis f. Phrearrhium*, Tiberio Imp. illum, qui n. 264., eodem Imp. *Thebagenem* et *Theodorum Irenai ff. Hermenses* n. 265. Claudio Imp. *Diodotum Cripiden* n. 266. dein *Demetrium Isigenis f. Rhamnusium* n. 268. et *Aristonem Aphrodisii f. Rhamnusium* n. 268-270. Traiano, ut opinor, et Hadriano Imp. Huius successor videtur *Abascantus Eumolpi f. Cephiensis* n. 271. 272. (n. 270. est adhuc παιδο-
δευτής, dum Aristo paedotriba), 262. 263. et hic xxvi minimum annos munere functus est. Hunc fere M. Aurelii aetate paedotribam fuisse docui ad n. 272. priores tamen muneris anni possunt in Antonini Pii imperium incidisse. Huic iam defuncto

videtur *Epictetus* successisse sub finem fere M. Aurelii. Epictetum fortasse secutus est *Diotimus* n. 282. Ultimus quantum intelligo, est *Zethus* n. 287. Ceterum n. 286, qui titulus Septimio Severo non antiquior, scriba perpetuus idem est qui in nostro hoc titulo; ut videas hunc quoque titulum non posse multo antiquiorem haberi. De scriba ad n. 266. 270. verbo monui. Strato hic ipse redit etiam n. 277. in Sophronistis. Iam succedunt primum col. I. Π. οἱ συνάρχοντες, sex Sophronistae, totidem Hyposophronistae (v. ad n. 272.), ex quibus unus superest Serapion Isophili f. vel potius *Isiphili* (ab Iside): et col. I. in his constitisse videtur, ut proinde brevior ceteris fuerit. Deinde col. II. sunt menstrui gymnasiarchi: de his et mensium ordine v. ad n. 270. Interciderunt autem octo cum mensibus gymnasiarchi. Post hos potuerunt alii ut n. 270. gymnasiarchi scripti esse; tum col. II. incipiebant πρώτεγγραφοι: ex quibus ibi interciderunt quattuor primae tribus, Erechtheis, Aegeis, Pandionis, Leontis. Sequuntur col. III. *Ptolemais*, *Acamantis*, *Adrianis*; interciderunt col. III. sex reliquae tribus. In Acamantide est *P. Ael. Epigonus*, secundo sophronistae Cholargensi cognominis, haud dubie eius vel filius vel propinquus. Adduntur col. IV. ἐπέν-
γραφοι, de quibus v. ad n. 272.

Marmor de vicinia Athenarum a. 1688. ab Hassiacarum copiarum apud Venetos militantium duce Cassellas delatum, ubi adhuc servatur: partes superior et dextera fractae sunt. Edidit et illustravit Gesnerus in commentariis Gottingensibus T. IV. 1754. class. hist. et phil. p. 24 sqq. Uncis inclusa de coniectura suppleta sunt.

I Λ

[ΕΡ]ΜΟΓΕΝΗΣ
ΑΡΤΕΜΩΝΣΥΜΦΟΡΟΥ Θ
ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝ[ΟΥΣ] . . Σ
5 ΣΩΚΡΑΤΗΣ) Θ . . . ΥΣ
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΕΥΟΔΟΥ Α . . ΩΝΙΟ
 ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ

 3

ΑΤΤΙΚΟΣ ΕΥΟΔ[ΟΥ]
ΓΛΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣ ΕΙΣΙ[ΔΟ]ΤΟ[Υ]
10 ΠΕΙΝΑΡΙΟΣ ΑΓΑΘΟΠΟ[ΔΟ]Σ
ΘΗΣΕΥΣ ΕΥΤΥΧΟΥ
ΑΤΤΙΚΟΣ)
ΟΡΦΕΥΣ)
ΦΛΙΩΣΙΜΟΣ
15 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΥΤΥΧΟ[Υ]Σ
ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΕΙΣΑ . . .
ΑΓΑΘΟΔΩΡΟΣ
ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΛΟΡΥ[Φ]ΟΡΟΥ
ΕΥΤΥΧΑΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
20 [Σ]ΕΚΟΥΝΔΟ[Σ]) ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ
[Ι]ΕΡΟΚΛΗΣ ΣΩ[ΦΡΟ]ΝΙΣΤΑΙ

 3

ΚΙΘΑΙΡΩΝ) ΑΧΑΡΝΕΥΣ
Σ[ΤΡ]ΑΤΩΝΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ
25 Α[Γ]ΑΘΩΝΕΙΣΙΔΟΤΟΥ ΑΧΑΡΝΕΥΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ) Σ[Φ]ΗΤΤΙΟΣ
ΑΤΤΙΚΟΣ ΕΥΟΔΟΥ ΕΠΕΓΡΑ[Ψ]Α

3

Tres figurae currentium.

.....
Ερμωγένης
Αρτέμων Συμφόρου
Φιλόμουσος Ερμωγέν[ους]
5 Σωκράτης Σωκράτους [Πλω]θ[ει]ός?
Διονυσόδωρος Ευόδου [Μαραθ]ώνιος.
Επένγραφοι
Αττικός Ευόδου
Γάιος Ίούλιος Εισιδότου
10 Πεινάριος Αγαδόποδος
Θησεύς Ευτύχου
Αττικός Αττικοῦ
Ορφέως Ορφέως
Φλ. Ζώσιμος
15 Διονύσιος Ευτύχους
Ονήσιμος Εισα
Αγαδόδωρος
Επίγονος Δορυφόρου
Ευτυχᾶς Μενάνδρου
20 Σεκούνδος Σεκούνδου
Ιεροκλῆς Σεκούνδου
Σωφρονιστᾶι
Κιθαιρῶν Κιθαιρῶνος Αχαρνέως
Στράτων Κιθαιρῶνος Αχαρνέως
25 Αγάδων Εισιδότου Αχαρνέως
Απολλώνιος Απολλωνίου Σφήττιος.
Αττικός Ευόδου επένγραφα.

Erudite de hoc titulo egit Gesnerus, sed paucissima attulit, quae ad hunc ipsum pertinerent: qui nulla fere explicatione indiget. Initio interdict pars longe maxima: supersunt *ἐπένγραφοι* (v. ad n. 272.). De *Sophronistis*, qui nescio quomodo ultimo loco positi sunt, v. ad n. 270. De aetate tituli quae habeo, paucis promam. Primum n. 269., ut hic, in ephebis est *Euodus Aphrodisii*: sed hic huc non pertinet. Nam ille ephebus fuit paedotriba Aristone, quem constat ante Abascantum fuisse (v. ad n. 276.), et Abascantus xxvi minimum annos munere functus est, post quem videtur Epictetus paedotriba fuisse, cuius decimo muneris anno titulus n. 276. scriptus est. Iam vero n. 276. Strato est scriba perpetuus, qui in nostro titulo inter Sophronistas est: effluxerunt autem a titulo n. 269. usque ad titulum n. 276. minimum xxxvi anni: igitur si Euodus Aphrodisii f. n. 269. et 277. idem esset, deberet ille Strato minimum xxxvi fere annis ante Sophronistes creatus esse, quam scriba perpetuus n. 276. est: quod non credibile. Igitur hic titulus non potest in aetatem tituli n. 269. referri. Porro in Epengraphis est Fl. Zosimus; hunc Gesnerus putat eundem esse, cuius mentio fit in lapide Graeco Neapolitano a. Chr. 171. novem annis ante M. Aurelii obitum scripto, ubi

praeter patrem T. Flavius Zosimus filius cognominis ludorum victor memoratur: et est ille Neapolitanus, qui possit Athenis inter epengraphos exercitatus esse. At quum nomina ista nimium vulgaria fuerint, eundem hunc hominem esse quis ausit affirmare? Certius aetatis indicium praebet Sophronistes *Strato Cithaeronis f. Acharnensis*, qui n. 286. Septimio Severo Imp. vel paulo post est scriba perpetuus: quem illi honorem delatum esse postquam antea in Sophronistis bene meruisset, non

dubito. Igitur aut in Commodi aut in Marci Aurelii aetatem hunc titulum rettulerim, aliquot annis ante n. 276. in quo iam scriba est idem ille Strato: collocavi tamen post n. 276. quod disertior et plenior illa inscriptio hoc fragmento. In fine tituli sunt haec: Ἀττικὸς Εὐδόου ἐπεγράφη. Ne puta hunc esse scribam: est princeps ἐπεγγράφων, qui hoc in sese recepisse officii videtur, ut tituli inscriptionem conficiendam curaret. Nam titulos hos modo hi modo illi inscribendos curarunt: v. ad n. 287.

278.

Fragm. I. edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 108. „apud patrum D. Gaspari”. Habeo etiam ex schedis Fourmonti, „Athenis in aede Kanthy reperta inscriptio et effossa”. Nostrum exemplum ex utroque conflatum est. Sed in iisdem Fourmonti schedis repperi Fragn. II. cum eodem lemmate: nec dubium est haec fragmenta componenda esse.

Fragm. I. . . . ΟΝΟΣΔΙΟΝΥ

. . . ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ

. . . ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ ΠΑΙΑΝΙΔΩΣ . . . ΧΟΥ

ΑΓΑΘΩΝ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ ΑΒΑΣΚΑ

5. ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ ΟΚΑΙ ΞΩΣΙΜΟΣ ΠΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝ 5

ΝΙΚΩΝ ΞΩΣΙΜΟΥ ΚΥΔΑΘ ΟΝΗΣΙΜΟΣ

ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ ΞΙΣΙΔΩΡΟΥ ΚΥΔ ΕΥΜΕΝΗΣ

ΙΟΘΕΤΗΣΕΝ

ΥΣΙΟΣ

10 ΣΟΥΠΑΙ

ΟΦ.ΠΑΙ

ΕΞΟΙ

ΛΕΥΚΟ

Fragm. II.

ΝΔΙΝΥΣ

ΟΔΟΤΟΣΔΙΟΝΥΣΟ

ΤΕΥΤΗΣΔΙΟΝΥΣΔΩΡΥ

5. ΙΟΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΥΕΞ

ΔΠΟΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΥΕΞ

ΑΓΑΘΟΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΥ

ΑΝΔΡΟΣ ΛΕΥΚ

ΛΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ Χ-

ΑΝΤΙΟΧΟΣ

10 ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ

Κ

5

ΟΝΗΣΙΜΟΣ

ΕΥΜΕΝΗΣ

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΣΣΕΡΑΠΙΟΥ

ΕΡΜΟΦΙΛΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ 10

ΘΡΕΠΥΙΩΝ ΦΑΙΝΟΥ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΚΑΛΛΙΑΣ ΠΑΤΡΟΒΙΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑΤΡΟ... 15

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΑΙΙ

ΚΟΡΙΝΘΟΣ Α

ΘΡΕΠΤΙΩΝΕ

ΓΕΤΑΣΡΟΥ

.. ΤΡΑΤΩΝ 20

ΟΔΟ

Τ

Ο

Varietas lectionis fragmenti I. Ubi nihil dico,

Fourmontum sequor. Vs. 1. Pouq. . . . ΑΝΔΙΟΙ . . . ,
2. ΠΑΝΔΙΟΙ . . . , vs. 3. ΙΑΝΙ pro ΠΑΙΑΝΙΔΩΣ: deinde
ΧΟΥ addidi ex Pouq. qui id super ΑΒΑΣΚΑ habet.
Vs. 4. Fourm. ΠΑΑΙ etc. Pouquev. ΠΑΝΙ
. Vs. 5. Ο ante ΚΑΙ ex Pouq. et ultimum Ι
ex eodem, item cetera, quae vitiata ap. Fourm. Vs. 7.
Fourm. ΜΙΝΟ etc. Vs. 8. Σ ante ΤΡΑ ex Pouq. Vs. 9.
ΙΟΥ ex Pouq. item vs. 10. ΑΝΤΟΥ; vs. 11. Pouq.
ΘΡΕΠΠΩΝ: ex eodem dedi ultimum Υ, vs. 12. pri-
mum Ι, dein ΟΣ et ΦΟΡΟΥ (Fourm. Φ. Ρ), vs. 13.
primum Λ, 14. ΟΒΙΟΥ, 15. ΤΡΟ . . . 16. ΑΙΙ . . .
17. Α, 19. Γ, 20. . . Τ. Vs. 21. Fourm. ΩΔΟ,
Pouq. ΟΔ.

Sinistra columna fragm. I. πρωτεγγράφους con-
tinet Pandionidis vs. 2-7.

Πανδιονίδος

Ἀγαθήμερος Παιανιεύς,

Ἀγάθων Ἀγάθωνος Παιανιεύς,

Σεκούνδος ὁ καὶ Ζώσιμος Παι(ανιεύς),

Νίκων Ζωσίμου Κυδαθ.

Μηνόδωρος Ξισιδώρου Κυδ.

Deinde vs. 8. fuit ἡγων] οἰετήσεν nescio quis; vs. 9.
fuit Διονύσιος. Post illa liquet *Leontidis* catalogum
coepisse, vs. 10. σου Παι(ονιδης), 11. iterum
Παι(ονιδης), vs. 12. 13. ἐξ Οἴου, Λευκονοεύς. Sequitur
fragm. II. eiusdem *Leontidis* continuatio:

. . . . ν Διονυσ[αδάρου]

. . . . ὁδῶτος Διονυσ[αδάρου]

. . . . ιος Διονυσ[αδάρου] ἐξ [Οἴου]

5 πος Διονυσ[αδάρου] ἐξ [Οἴου]

[Ἐπ]άγαθος Διονυσ[αδάρου]

. . . . ἀνδρος Λευκ(ονοεύς)

Σωσίστρατος [Χαλλειδης?]

Ἀντίσχος

10 Πτολεμαῖδος

.

.

Legitimo ordine *Leontidi* succedit *Ptolemais*: unde
etiam apertius est haec fragmenta coniungenda esse.

In dextera columna fragm. I. nullae tribus nec demi
comparent: sunt fortasse ἐπέγραφοι:

...χου....
Ἀβάσκα[ντος]
5 Παράμουν[ος]
Ὀνήσιμος
Εὐμένης
Δημόστρατος
Πτολεμαῖος Σεραπίου
10 Ἐρμόφιλος Ἀβασκάντου

Θρεπτίων Φαίνου
Φιλόμουσος Νικηφόρου
Δημήτριος
Καλλίας Πατροβίου
15 Διονύσιος Πατροβίου
Καλλινίκος Ἀ....
Κόρινθος Ἀ....
Θρεπτίων Ἐ....
Γέτας Ρου....
20 Στράτων etc.

279.

Athenis in schola quadam. Edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 106.

ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ
ΑΥΡΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΗΓΕΜΩΝ
ΓΕΛΛΙΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΣ
5 ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΝ
ΑΥΡΠΟΛΛΙΩ....
ΥΠΟΓΡΑ....
ΑΥΙΟΝ

Ὀπλομάχος Αὐρ. Διονύσιος,
Ἡγεμὼν Γέλλιος Μουσαῖος,
Ἵποπαιδοτρίβης Αὐρ. Παλλίων,
Ἵπογραμματεὺς Αὐ[ρ.] Ὀν.....

Fragmentum tituli non ante M. Aurelium scri-
pti, quo consignati erant παιδευταί et id genus for-
tasse alii, ut n. 270. De ὀπλομάχῳ et ἡγεμόνι vide
ad n. 266. Ἵπογραμματεὺς gymnasiarum novus est:
γραμματεῖα saepe vidimus; ὑποπαιδοτρίβης quoque ali-
unde notus.

280.

Fragmentum Museo Britannico recens illatum, Spat. XV, n. 126. teste Müllero. In averso latere est anaglyphum, Müllero re-
ferente virum palliatum exhibens: Osannus feminam seminudam dicit, quae peplum dextro pectori admoveat, sinistrā ad
femora reiectum contineat. Edidit Osann. Syll. I, 26. p. 101. nos damus ex Mülleri et Osanni schedis.

ΛΥΣ
ΥΙΩΝ
ΜΗΤΡΙΟΥ
ΦΑΛΗΡΕΥΣ
5 ΗΓΕΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ
10 Σ...ΡΑΤΟΣ
.....
ΕΥΣ
ΥΛΛΕ
ΝΗΣ
15 ΕΥΣ

Formas litterarum dedi ex fide Mülleri, qui
etiam spatium post vs. 4. relinquit. Vs. 1. Os. .ΥΣ,
vs. 2. Os. .ΙΩΝ, Müll. ΥΛΩΝ, vs. 3. Os. ΜΗΤΡΙΟΝ;
vs. 13. Os. Ι, Müll. Ξ, unde Ξ componitur. Ti-
tulus non, ut dicitur, saeculo post Euclidem con-

tinuo sequenti scriptus est, sed Imperatorum ae-
tate; huic et forma litterarum satis convenit, et
ipsius inscriptionis ratio ceteris huius capituli titulis
simillimae. Quippe luce clarius est titulum esse
gymnicum; continentur magistri gymnasiarum;
quae nomina videntur monumento inscripta esse
in honorem cosmetae posito, ut n. 268. 270. Et
ille vir palliatus potest ipse cosmetes esse. Neque
hic titulus, ut putatur, ad tribum Antiochidem
pertinet, sed continet παιδευτὰς et magistros gymni-
cos reipublicae universae, ut n. 270. 279. etc. Verba
haec sunt:

γραμματεῖς ... ψίων [Δη]μητρίου Φαληρεὺς,
ἡγεμὼν Διονυσόδωρος Διονυσίου Ἀναφλύστιος,
ὀπλομάχος Σ[ώστ]ρατος εὺς,
κεστροφύλαξ νης εὺς.

De γραμματεῖ v. ll. cc. ad n. 270. de ἡγεμόνι in gy-
mnasiis ad n. 266. de ὀπλομάχῳ ad n. 266. de κε-
στροφύλακι ad n. 268. Sostratum restituit Os. qui
etiam magistratus sive ministros recte assecutus est.

281.

Florentiae, olim in villa Riccardiana. Particulam edidit Montfauc. Diar. Ital. p. 361. universum titulum, quantum eius in la-
pide imprimis col. I. (B) detricto superest, Gorius Inscr. Etrur. T. I. n. 86. p. 108. et ex his Murat. T. II. p. dc. 3. ex lapide
ipso vero Corsin. F. A. T. I. p. 170. Fragmentum ex Montf. narratione est quasi turriculae marmoreae, quae quum inte-
gra esset, quattuor circiter pedum diametrum habuit: obloquitur tamen Corsin. F. A. T. IV. p. 174. quantum video sine
idonea causa: ibidem autem ex schedis Donianis, quae annis 130 ante scriptae erant, sententiam suam de columnarum
huius fragmenti ordine firmare studuit, et eximias protulit varias lectiones. In columnarum ordine cum Donio consen-
tiebat Salvinius, cuius schedas inspexit Corsinus.

II. A.		I. B.		III. C.	
ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ	ΘΕΟΙΣ ΤΥΧΗ	Θ	[ΚΕ]ΚΡΟΠΙΔΟΣ		
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ) ΣΥΒΡΙΔΗΣ	[ΑΥ]ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ		ΑΘΗΝΙΩΝ ΜΕΛΙ[ΤΕΥΣ]		
ΘΕΜΙΣΩΝ) ΚΗΦΕΙΣΙΗ[ΥΣ]	[Τ'Α]ΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ		..ΙΟΤΟΣ ΕΡΜΟΛΑΟΥ]...		
ΕΥΠΟΡΟΣ) ΠΕΡΓΑΣΗΘ[ΕΝ]	ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ	5	[ΔΙ]ΦΙΛΟΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡ[ΙΔΟΥ]		
5 ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Χ	5 ΕΤΟΥΣ ΑΠΟΤΗΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΠΡΩ		[ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ) ΜΕΛΙ[ΤΕΥΣ]		
ΥΓΕΙΝΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ	ΤΗΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΣ		[ΠΟΣΕ]ΙΔΩΝΙΟΣ) ΜΕΛΙ[ΤΕΥΣ]		
ΑΙΓΕΙΔΟΣ	[ΟΚΟΣΜ]ΗΤΗΣ ΕΩ[ΝΕΦΗΒΩΝ]		...ΙΩΝ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΥ		
ΑΡΤΕΜΩΝ) ΓΑΡΓΗΤ[ΤΙΟΣ]	Β ΤΙΑ...ΕΝΟΚ...[ΑΝΕ]		...ΣΙΜΑΧΟΣ ΠΙΤΘΕΥ[Σ]		
ΕΡΩΣ ΙΜΑΡΑΓΔΟΥ, Α...	ΓΡΑΨΕΝ[ΤΟΥ]ΣΥΝΑ[ΥΤΩ]	10	10 [ΠΠΘΘ]ΩΝΤΙΔΟΣ		
10 ΑΦΗΝΟΔΩΡΟΣ) ΕΣΤΙΑ[ΙΕΥΣ]	[Ε]ΦΗ [Β] ΟΜΣ		...ΙΟΣ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ Π[ΕΙΡ]		
ΑΦΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΕΡΩ[ΤΟΣ]	[Ε]ΠΩ[ΝΥΜ]ΟΣ...ΙΤ...		...ΙΟΣ) ΚΟΠΡΙΟΣ		
ΠΑΝΔΙΟΝΙΔΟΣ	Ν...Σ[Α]Ν[ΤΙΚ]ΟΣ Μ[ΗΤΗ]Σ]...		[ΑΙΑΝΤΙΔ]ΟΣ		
[Α]ΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ) ΠΑ...	...ΠΤ...ΙΘΕΝΙΗΠ...		...ΙΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΩ		
ΛΕΟΝΤΙΔΟΣ	...[ΠΡΟ]ΣΠΑΛ[ΤΙΟΣ].	15	15 ...ΙΟΣ Σ[Η]ΡΑΚΛΕΩΝΟΣ		
15 [Κ]ΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΦΕΙΔ...	...Ν...Σ...		[ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ] ΤΑ		
[ΒΑ]ΚΧΙΟΣ) ΕΞΟΙ[ΟΥ]	...ΠΑ...		...[ΑΓ]ΑΘΩΝΟΣ...Α....		
[ΔΗ]ΜΗΤΡ[ΙΟΣ]....ΘΟΝΙΟΣ	...ΝΙΟ...		..ΑΓΑ]ΘΩΝΟΣ...ΑΜ...		
ΞΙΣΙΟΥ...ΑΛ...		
	...		20 ...ΑΛΩ...		

Trium harum columnarum, quarum duas (*A.* *B.*) Muratorius ut unam profert omitta tertiam, varia in editis exemplis collocatio est; nam Gorsinus et Corsinus, ut ipsorum aetate collocata frustula erant, primam (*A.*) tertio, tertiam (*C.*) primo loco habent: sed Montf. primo loco eam habet, quam dedi ibi (*A.*); tertiam et ipse omittit. Quam quidem dispositionem unice veram esse vidit iam Corsinus, et confirmavit postea ex schedis Donianis et Salvinianis. Col. *B.* verba ΘΕΟΙΣΤΥΧΗ maioribus litteris. In plurimis secutus sum Gorianam lectionem, a qua quae apud nos discrepant, ea ex Corsino petii, nec singula percensere est operae pretium: haec sola annoto. Montf. semper Ω, Gor. Cors. Ω. Col. *A.* vs. 3. Gor. Cors. ΚΗΦΕΙΣΗΙ, Montf. ΚΗΦΕΙΣΗΗ, quod paulo melius: vs. 4. Gor. ΠΗΡ etc. Montf. Cors. quod dedi. Vs. 11. post Ἀθηνόδωρος Gor. male siglum) habet, quod non agnoscit Corsinianum apographum, recte. Gor. ΕΡΜΕΡΟ. Vs. 17. a Cors. non lectus est, tectorio pridem inductus. Col. I. vs. 3. ΙΝΟΥ ex Montf. additum. Vs. 4. initio Gor. cum Montf. ΒΑΣΙΛΕΙΑΣΤΟΥ sed Donii schedae ΣΕΒΑΣΤΟΥ praebeant. Vs. 5. dedi ex iisdem schedis integrum, item vs. 6. Vellem etiam ceteras Doniani exempli lectiones edidisset Corsinus. Vs. 7. Cors. Σ pro Ε, et vs. 8. Ε pro Β.

Vs. 10. Cors. ΦΗ.ΟΜΣ, Gor. ΦΙ...ΟΛΙΣ. Vs. 11. omittitur ap. Gor. Vs. 15. Cors. Π pro Ν. Col. *C.* vs. 18. M omittit Cors. Uncis inclusa addidimus supplementa. Ceterum ex Corsino T.I. p. 170. colligi potest, novicia opera hinc inde aliquid refectum in lapide esse.

Marmoris turpissime habiti media columna ordine lectionis princeps est; sequuntur laterales, sinistra et dextra: in media ista columna primum annus perscriptus est, quo positus titulus. Et media quidem haec columna Corsino T.I. p. 174. potius superius scripta fuisse videtur: qui suam sententiam Donianis et Salvinianis schedis confirmat T.IV. l. c. neque tamen de ea re satis diserte dicit; et ipsa fragmentorum forma, latitudo et longitudo, aliud suadet. Me iudicē tria fuerunt eiusdem monumenti latera: in anteriore facie fuit col. I. quae indicem generalem complectebatur cum magistratuum nominibus; ex lateralibus col. II. continebat πρωτεγγράφους octo priorum tribuum ab Erechtheide usque ad Oeneidem (unde quattuor supersunt, totidem exciderunt); col. III. autem continebat πρωτεγγράφους quinque ultimarum tribuum, inde a Cecropide (supersunt quattuor, una periit Attalis), et ultimo loco επεγγράφους. Ephebi perpauci sunt. Transeo nunc ad singula.

I.

Θεοῖς, τύχη [Αὐ]τοκράτορος Καίσαρος
[Τ. Α.]ιλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου
Σεβαστοῦ, εἰκοστοῦ ἐβδόμου
5 ἔτους ἀπὸ τῆς Θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώ-
της εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας,
[ὁ κοσμητὴς [τ]ῶν ἐφήθων
- - - - - ἀνέ-]
γράφεν [το]ύς ὑπ' αὐτῶν
10 [ἐ]φή[θ]ο[υ]ς.
[ἐ]π[ὶ]ν[υμ]ῶς [ἀρχων] Τ.....ν...
[ἀ]ν[τικ]οσμ[ητ]ῆς...
et ceteri, in quibus unus Προσπάλιος.

II.

Ἐρεχθεΐδος
Ἐπικτήτος Ἐπικτήτου Συβρίδης
Θεμιστῶν Θεμιστῶνος Κηφισιεύς
Εὐπορος Εὐπόρου Περγασῆθεν
5 Παράμονος Διονυσίου Χ[ιτόνιος]
Ἐγγείνος Γλαύκου
Αἰγείδος
Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος Γαργήτιος
Ἐρως Ζμαράδου Α...
10 Ἀθηνόδωρος Ἀθηνόδωρου Ἐστια[ιεύς]
Ἀθηνόδωρος Ἐρμέρω[τος]....
Πανδιονίδος
Ἀσκληπιάδης Ἀσκληπιάδου Πα[ιανιεύς]
Λεοντίδος
15 Καλλίμαχος Φεῖδ.....
Βάκχιος Βακχίου ἐξ Οἴου
Δημήτριος ... Θόνιος?
.
.
.

III.

.....
Κεκροπίδος
Ἀθηνίων Μελ[ιτεύς]
.. ἴστος Ἐρμολάου
5 Δίφιλος Διοσκουρίδου [Μελιτεύς]
Διοσκουρίδης Διοσκουρίδου Μελ[ιτεύς]
Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου Μελ[ιτεύς]
.... ἰων Ἀνδестηρίου
.... σίμαχος Πιτ[εύς]
10 [Ἰ]ππο[θ]ωντίδης
.... ἰος Ἀρτέμωνος Π[ειρ].
.... ἰος ἰου Κόπριος
[Αἰαντίδ]ος
..... ἰος Μαράθωνιος
15 ἰος Ἡρακλέωνος ... ἰα.
[Ἀντιοχίδ]ος
..... ἰος Ἀγάθωνος Ἀ[λ]ωπεκῆθεν
.... ἰος Ἀγάθωνος Ἀ[λ]ωπεκῆθεν
.... [ς] ἰος Ἰσίου Ἀ[λ]ωπεκῆθεν
..... ἰος Ἀλ[ω]πεκῆθεν
.....
.....
.....

Col. I. vs. 1. habes Θεοῖς, τύχη etc. De similibus formulis v. ad n. 4. ubi, quum titulus nondum emendatus esset, dixi me nescire τύχη an τύχη hoc loco sit: nunc apertum est legendum esse Θεοῖς, τύχη Καίσαρος, ut ἀγαθὴ τύχη Καίσαρος et talia frequentissima sunt. Unde simul liquet, ubi Θεὸς τύχη reperitur, τύχη nominativum esse. De anno multum laborarunt interpretes; rem T.I. a semet non male nec tamen vere tractatam Donianarum schedarum

ope expedit Corsinus T.IV. p. 173 sqq. Primus Hadriani Athenas adventus more etiam in aliis civitatibus recepto Atheniensibus facta epocha est annorum numerandorum, quae tamen, quum alibi nusquam memoretur, aut non diu aut non multum videtur usitata fuisse; primus autem ille adventus ex Corsinianis calculis incidit in Olymp. 222,4 (a. u. c. 865. a. Chr. 112.): igitur hic titulus vigesimo septimo anno post exaratus incidit in primum An-

tonini Pii Imp. annum Olymp. 229, 3. (a. u. c. 891.) Nihilominus hanc inscriptionem hoc demum loco post alias paulo recentiores exhibeo, quod quatenam illius ratio sit, non accurate perspiciet, nisi qui priores studiose tractaverit. Vss. 7 sqq. partim a me partim a Corsino ex aliis titulis restituti sunt; cf. n. 272. 275. 276. 285. Vs. 10. OM muta in EY. Vs. 11. 12. reposui ἐπώνυμον ἄρχοντα et ἀντικοσμήτην ad aliorum titulorum normam, quamquam in nullo formula eadem quae hic est: sed ipsi, qui supersunt, litterarum ductus eo deducunt. Reliquam columnam implebant paedotribae, gymnasiarchorum, sophronistarum vel similium magistratuum nomina. Demi sub suis tribubus positi conveniunt iis, quae alibi tradita

reperimus: sub Aegeide restitui Hestiaeam s. Histiaeam, ut n. 115. In Leontide intellige Οἶον Κεραμεικόν: et cave vs. 15. suppleas [Μαρα]θ[ῶ]νιος: Marathōn enim hic quoque (col. III.) ut alias sub Aeanthe est. Sub Cecropide est Melite, ut in aliis supra marmoribus; Dioscuridem Melitensem habemus etiam n. 688. In Hippothontide vides hominem Κόπριον: de quo quae Corsinus habet, nihili esse patebit ex notis nostris ad n. 145. ubi demoticum nomen esse docui. Vs. 16. ultima ΤΑ refer ad praecedens nomen (vs. 15.): prius, quod solum superest, Σ ultima littera est vocis Ἀντιοχίδος. Nam haud ambigua posthac comparent Ἀλωπεκῆς demi vestigia; qui est Antiochidis.

282.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΕΠΙΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥΝΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΚΛΕΩ
ΝΟΣ. . . ΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΤΟ
5 ΔΙΟΤ. . . ΙΜΟΥΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ
ΕΠΙΚΤΑΙΦΛΟΙΓΟΡΓΟΙΓΝΗΣΙΟΙ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ· ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΘΟΣ
10 ΕΤΣΙΔΩΡΟΣ ΤΟΙΝΟΨΘΕΜΙΣΤΑ
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ· ΥΓΕΝΟΣ ΔΗΜΥΛΑΣ
ΓΡΑΦΙΚΟΣ· ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΛΙΞ
ΔΙΟΔΟΤΟΣ· ΙΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΓΡΙΜΟΣ
ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ· ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΛΠΑΣ
15 ΣΥΝΦΕΡΩΝ ΕΥΣΤΟΣ ΤΡΩΤΑΣ
ΑΚ· ΥΝΤΑΣ ΑΡΕΣΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΠΡΟΤΟΜΙΣ ΔΙΟΝΥΣ ΦΥΣΙΣ ΑΓΑΘΑΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΚΟΣ
ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ· ΕΙΚΑΡΟΣ· ΗΡΑΚΕΩΝ
20 ΛΕΥΚΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΥΡΥΜΒΟΣ
ΕΥΚΑΡΠΟΣ· ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΡΜΙΑΣ
ΓΑΙΟΣ· ΜΗΝΑΣ· ΚΑΡ. ΡΑΣ
ΑΝΤΑΣΕΙΣΑΣ ΠΙΜΟΣ
ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ ΠΥΓΜ
25 ΜΑΝΙΚΗΟΙΣ ΑΝΕΘ
ΕΝ ΓΡΑΦΟΣ ΠΕΝΤΗ
ΘΥΡΩΡΟΥΝ

Fourmontus aliquot litteris, credo ut eas incertas esse notaret, lineolam supra apposuit, quam omisi, quum nullius sit usus. Vs. 2. dele alterum N.

[Ἀγαθὴ τύχη vel Θεοῖς, τύχη] Καίσαρος.

Ἐπὶ Ἀντιπάτρου ἄρχοντος, κοσμητεύοντος Κλέωνος, [παι]δοτριβοῦντος τὸ Διοτ[ε]ίμου, ἡγεμονεύοντος Ἐπικτᾶ, [φί]λοι, γοργοί, γνήσιοι.

Ἀσκληπιόδωρος, Σωσικράτης.

Ἀγαθοκλῆς, Διόδωρος, Μάρκος

Δημήτριος, Μάρκος Ἄνθος,
10 Εἰσιδωρος, Οἶνος? Θεμιστά . . .
Φιλιστίων, Ἑγε[ῖ]νος, Δημύλας,
Γραφικός, Ἀπολλώνιος, Ἐλιξ,
Διόδωτος, Διόφαντος, Πρίμος,
Θεόπομπος, Ἀπολλώνιος, Ἀελπᾶς,
15 Συνφέρων, Ξύστος, Πρωτᾶς,
Ἀ[μ]ύντας, Ἀρεστος, Ἀθῆναις,
Πρότομις? Διονυσ Ἀγαθᾶς,
Ἀλέξανδρος, Ὀλυμπικός,
Εὐτυχίδης, Εἰκάρος, Ἡρακ[λ]έων,
20 Λεύκιος Διονύσιος, Κόρυμβος,
Εὐκαρπος, Ἀλέξανδρος, Ἑρμᾶς,
Γάιος Μηνᾶς, Καρ ρας,
Ἀντ[ί]ας? Εἰσᾶς, πῖμος,
Φιλιστίων, Πυγμ [ἐν τοῖς Γερ-]
25 μανικῆσι ἀνέθ[ηκεν]
ἐν γράφ[α]ς [διὰ?]
Θυρωροῦ Ν

Marmor vel forma Μ docente satis noviciū est: vs. 25. comparent Γερμανικία, quae ad Caracallam pertinere videntur: cf. ad n. 246. De paedotriba v. ad n. 276. in quo ut aliquoties annus designatur, ita hic quoque videtur fuisse τὸ ποστὸν ἔτος: cf. n. 271. 272. 276. Catalogus est epheborum, qui ut alibi φίλοι audiunt: nunc etiam γοργοί, γνήσιοι dicuntur. Γοργοί non ambiguum est; ex hoc etiam n. 264. ΓΟΜ (ΓΟΡΓ) superest. Γοργοί sunt iuvenes vultu Minervio, vere Attici, terribiles athletae, iique γνήσιοι, genuini: cf. n. 287. In nominibus vs. 16. est Ἀθῆναις, de quo v. ad n. 265. Finis est paulo obscurior: de Θυρωρῷ v. ll. cc. ad n. 268. Quod dedi, est fere ut n. 269. Simile quiddam n. 277. infra adscriptum. Videndum tamen an scribendum sit: Φιλιστίων πυγμῇ νικήσας ἐν τοῖς Γερμανικῆσι ἀνέθ[ηκεν] ἐν γράφ[α]ς etc.

„Athenis iuxta domum Consulis Franciae”; ex schedis Fourmonti.

ΣΚΕΙΠΟΛΥΛ
ΕΚΑ.ΟΚΟΣΜ
ΜΕΤΑ.ΑΤΤΙΚΟ
ΑΓΩΝΟΘΕΤ
5 ΑΝΤΙΝΟΕΝΑΣΤΕΙΟ
ΚΑΙΟΙΣΩΦΡΟΝΙΣΤ
ΑΝΤΙΝΟΕΝΕΛΕΥΣΕΙ
ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ,ΕΠΙ
ΣΤΕΦΑΝΟΣΕΠΙ
10 ΑΔΡΙΑΜΥΡΩΝΚΑΛΛΙΣΤ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΚΑΛΛΙΦΡΩΝΙΡ
ΘΗΣΕΙΦΛΗΛΙΟΔΩΡΟΣΙ
ΕΜΗΝΟΧΑΡΗΣ-ΧΟΛΛΕ
ΤΟΥΠΕΡΙΑΛΚ·ΑΥΡ·ΑΚΑΝΕ
15 ΚΑΛΛΙΦΡ
ΝΑΙΟΥΚΑΙΚΑΣ·ΣΠΕΝΔΩ
ΕΠΙΝΙΟΚΟΣΜΙΤ·ΚΑΙΟΙ
ΑΘΗΝΑΙΩΝΟΚΟΣΜΗΙ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΩΝΟΙΕΦΗΒΟΙ
20 ΑΡΧΩΝΑΥΡΑ·ΚΑΜΕΝΗΣ
ΣΤΡΑΤΙΣΤΑΑΘΗΝΟΕΕΝΗ
ΚΗΡΥΞΚΑΛΑΙΦΡΩΝΖΡΟΤ
ΑΤΙΛΕΥΣΕΓΕΡΑΣΤΟΣΜΕΝ
ΚΑΡΠΟΣ

Est catalogus magistratuum gymnicorum (agonothetarum), quibus pauci alii adiecti sunt: sed nexus obscurus est. Vs. 2. ὁ κοσμητής, vs. 3. μετὰ Ἀττικόν: fortasse fuit ἐπὶ ἀρχοντες τοῦ δαῖνα τοῦ μετὰ Ἀττικόν, ut passim. Dein vs. 4. sqq.

ἀγωνοθῆται?

- 5 Ἀντινοείων ἐν ἄστει, ὁ[κοσμητής]
καὶ οἱ σωφρονισταί,
Ἀντινοείων ἐν Ἐλευσεῖνι,
Πείσανδρος etc.

Quod sequitur ΕΠΙ vs. 8. 9. 17. fuit ἐπινικίων, hoc est ludorum ob victoriam Imperatoris institutorum: quae res nota ex nummis et titulis. Vs. 9. Στέφανος nomen proprium est. Sequitur:

- 10 Ἀδριανείων, Μύρων Καλλίστου,
Φιλαδελφείων, Καλλίφρων Πρωτ..
Θησείων, Φλ. Ἡλιόδωρος - -
.. Μηνόχάρης Χολλεΐδης - -
τοῦ περὶ [ἀρχ. Αὐρ. Ἀλκαμένην?]
15 Καλλίφρων]

... ναίου καὶ Κασ. Σπένδω[ν,
Ἐπιν. ὁ κοσμητής καὶ οἱ [σωφρονισταί,]
Ἀθηναίων, ὁ κοσμητής,
Γερμανικείων, οἱ ἔφηβοι.

Vides hic etiam ipsos ephēbos posse agonothetas esse. Sequuntur alii magistratus:

- 20 Ἀρχων Αὐρ. Ἀλκαμένης
στρατηγός [ἐπὶ τὰ ὅπλα?]
κῆρυξ Καλλίφρων Πρωτ..
Βασιλεὺς Ἐπέρastos Μεν etc.

De Philadelphiis v. ad n. 245. de Athenaeis ibid. ubi etiam cosmetēn vides agonothetam. De Germaniciis monui ad n. 282. Subscripti sunt archontes, ut eos habes n. 272. A. ordine tamen paulo diverso. Aurelium Alcamenem archontem eponymum Caracalla Imp. fuisse probabile est: patrem et filium huius nominis habes n. 284. ubi pater est cosmetes: nec dubito alterutrum teneri in decreto p. Sept. Severo Class. VII. n. 353. ubi ut hic diserte dicitur Aurel. Alcamenes.

Athenis transcripsit Fourmontus; in Britanniam detulit Antonius Askew, ex cuius schedis s. Chishulli Maffeiānis dedit minusculis Corsinus Inscr. Att. (F. A. Prolegg. T. IV.) p. ix sqq. Postremo aeri incisum monumentum dedit Taylor Combe: *A description of a collection of ancient marbles in the British Museum* T. II. tab. xxxvi. Titulus non ut apud Cors. dicitur, duabus columnis marmoris Parii inscriptus est, sed scuto rotundo lapideo, quod olim ad Parthenonem fuerat, ab Askewio autem a. 1748. in templo Graeco repertum est. Interior circulus diametrum habet vii ped. ii poll. et sem. exterior circulus s. margo fractus est; quod remanet fragmentum, poll. ii. et sem. latum est. In octava fere, quae adhuc habetur, marginis parte in dextera, haec leguntur:

... ΟΡΟΣΑΛΛΗΣ ΑΙΕΝΕΣΑΝΧΕΜΑΧ...

In interiori scuto:

Α Λ Κ Α Μ Ε Ν Ο Υ Σ Κ Ο Σ Μ Η
Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Φ Ή Β Ο Ι

ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ

ΑΥΡΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΣΥΜΦΕΡΩΝΜΕΛΙΣ	ΑΦΡΟΔΕΙCΙΟC)	ΠΡΩΤΟΚΤΗΤΟC)
5 ΙCΙΤΥΧΟCΖΩΠΥ	ΜΕΛΙCCΟC)	ΙΑΤΡΟΚΛΗC)	ΔΙΟΦΑΝΤΟCΔΙΟΝ
ΖΩΠΥΡΟC)	ΛΟΓΟC)	ΑΓΛΑΘΟΠΟΥC	ΘΡΑCΥΒΟΥΛΟC)
ΖΩCΙΜΙΑΝΟCCΟΦ	ΕΥΕΛΠΙCΤΟC)	ΙΠΠΟΘΟΟΝΤΙΔΟC	5 ΘΡΑCΥΒΟΥΛΟC)
ΦΑΝΙΑCΜΥCΤΙΚΟΥ	ΞΕΝΟΚΛΗCΟΝΗCΙ	ΘΕΟΦΑΝΗCΦΙΛΕΡΩΤΟCΑΤΤΑΛΙΔΟC	
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗC)	3 ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟC	ΦΙΛΟΚΡΑΤΗC)	ΠΑΙΛΔΙΦΙΛΟC
10 3 ΑΙΓΕΙΔΟC	ΚΡΙΤΩΝ)	ΔΙΟΦΑΝΤΟCΦΙΛ	ΠΟΠΛΙΟCΤΑΥΓΕ
ΜΕΓΙCΤΟΔΩΡΟC)	ΝΙΚΩΝΕΥΤΥΧ	ΕΥΚΡΑΤΗCΦΙΛ	ΑΝΤΙΚΟCΜΗΤΗΔΕΟΥ
ΚΑΡΠΟC)	ΧΡΥCΑΝΘΟCCΩCΙ	ΘΕΟΦΑΝΗC)	ΚΕΧΡΗCΑΜΗΝΔΙΑΤΟ
3 ΛΕΩΝΤΙΔΟC	ΑΘΗΝΑΙΟCΕΥΚ	ΑΦΡΟΔΕΙCΙΟC)	10 ΕΝΤΩΝΟΜΩΠΕΡΙΤΟΥ
ΑΠΕΛΛΗCΑΦΡΟΔ	3ΑΔΡΙΑΝΙΔΟC	ΕΥΠΟΡΙCΤΟC	ΤΟΥΜΗΔΕΝΓΕΓΡΑ
15 ΕΥΤΥΧΙΑΝΟCΑΦΡΟ	ΚΑΠΡΩΤΑΓΟΡΑC	ΑΙΑΝΤΙΔΟC	ΦΘΑΙΑΛΛΩCΤΕΚΑΙ
ΑCΚΛΗΠΙΑΔΗCΑΦ	3ΟΙΝΕΙΔΟC	CΤΕΦΑΝΟCΤΡΟ	ΤΩΥΙΩΕΧΡΗCΑΜΗΝ
ΔΙΟΚΛΗCΟΚΑΙΤΡΥΦ	ΕΙCΙΔΟΤΟC)	ΜΙΛΩΝ)	ΕΙCΤΑΥΤΗΝΤΗΝ15
ΛΕΩΝΙΔΗCΖΩCΙ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟCΕΥΤ	CΕΡΑΠΙΑΚΟCΕΥΚ	ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
ΖΩCΙΜΟC)	ΑΜΜΩΝΙΟC)	ΦΟΙΒΟCΔΟΥΦ	ΜΑΥΡΗΛΙΩ
20 ΙCΙΔΟΤΟCΕΡΜ	ΔΙΦΙΛΟCΑΦΡΟ	ΔΟΥΦΟΡΟC)	ΑΛΚΑΜΕΝΕΙΑΛΑΜ
ΕΥΦΡΟCΥΝΟCΕΡΜ	ΦΑΡΝΑΚΗCΕΛΕΥ	ΚΛΑΓΑΙΟC	ΠΤΡΕΙ
3 ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟC	ΜΑΚΡΕΙΝΟCΦΙΛΟ	ΑΓΛΑΘΟΚΛΗC)	
ΤΙΤΟC)	ΑΦΡΟΔΕΙCΙΟCΦΙΛ	ΖΩCΙΜΟCΑΓΑ	
ΝΙΚΟCCΤΡΑΤΟC)	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟC	ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟCΑ	
25 ΤΙΜΟΚΡΑΤΗCΝΙΚΟ	ΕΠΕΡΑCΤΟCΑΘΗΝΙΩ	ΜΕΑΝΤΙΟΧΙΔΟC	
ΖΩΠΥΡΟCΝΙΚΟ	ΚΑΠΑΥΛΕΙΝΟC	ΑΙΑΔΙΟΝΥCΙΟC	
ΑΥΡΠΑΝΤΑΙΝΟC	ΚΑΡΗΤΟΡΙΚΟC	ΚΑΝΥΜΦΙΟC	
ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ	ΥΜΕΝΑΙΟCΜΗΤΡ	ΗΛΙΟΔΩΡΟCΑΡΚ	
ΚΛΑΟΝΟΜΑCΤΟC	ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ	CΟΛΩΝΑΡΚΟΛΥ	
30 ΦΙΛΙΝΟCΜΥCΤΙΚ	ΠΕΡΙΓΕΝΗCΥΓΙΝ	ΕΠΕΝΓΡΑΦΟΙ	
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟCΕΥΔ	ΑΓΛΩΝ)	ΕΥΤΥΧΗCΓΑ	ΜΑCΙΜΟC
ΕΡΜΟΦΙΛΟCΕΥΔ	CΤΑΕΥΤΥΧΙΑΝΟC	ΠΡΙΜΟC)	CΥΜΦΟΡΟC)
ΠΟΜΠΜΑΡΩΝ	ΕΡΔΩCΙΘΕΟC	ΑΠΟΛΛΩΝΙ	ΠΑΝΘΙΩΝ
ΟΛΥΠΙΚΟC	ΓΑΝΥΜΗΔΗC	ΠΛΑΤΩΝ	ΑΦΡΟΔΙCΙΟC
35 ΑΦΡΟΔΕΙCΙΟC)	ΔΑΜΑC	ΕΥΚΑΡΠΑC	ΕΥΚΑΡΠΑC
ΕΙCΙΔΟΤΟCΔΙΟ	ΚΟΡΥΜΒΟC	ΑΤΤΙΚΙΩΝ	ΑΡΤΕΜΑC
ΒΟΤΡΥC	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗCΚΛΑ	ΖΗΝΩΝ	ΛΕΩΝ
ΘΙΑCΟC	CΩΤΗΡΙΩΝ	ΠΙΝΟC	ΘΕΟΔΟΤΟC
CΜΥΡΝΟCΙCΙΔΟΤΟC	ΖΩΠΥΡΟC	ΝΕΙΚΩΝ	ΠΩCΦΟΡΟC
40 ΙCΙΔΩΡΟC	ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ	ΔΙΟΝΥCΙΟC	ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟC
ΜΑΡΩΝ	ΜΑΡΚΟC	CΩΤΗΡΙΧΟC	CΩΤΗΡΙΧΟC
ΕΠΑΦΡΑC	CΩΤΗΡΙΧΟC	ΕΥΦΑΝΤΙΚΟC	
	ΖΩCΙΜΟC	ΚΛΕΥΤΥΧΗC	
	ΔΗΜΗΤΡΙC	ΑΘΗΝΙΩΝ	
	ΚΛΑΟΝΗCΙΜΟC		
	ΖΜΑΡΑΓΔΟC		

Fundus lectionis est tabula aeri incisa. In marginali scriptura ultimum X ex Fourm. addidi, qui XZMAX habet: Cors. hanc partem omittit. Duo primi versus magnis litteris; cetera pro spatii opportunitate maiora vel minora. Columnarum series ap. Cors. perturbata est: Fourm. consentit cum tabula aerea tam in ordine columnarum, certe maxima ex parte, quam in lectionibus, quae ap. Cors. vitiatæ passim sunt: ut non opus sit omnes afferre. Col. I. vs. 13. solus Cors. Λεωντιδος: Fourm. et tabula aerea Ω praebent: v. ad n. 275. Vs. 25. Cors. Νεικο. Lineolam super O ex Cors. Fourm. addidi. Vs. 26. Cors. Νεικο.

Vs. 28. Cors. per omnes columnas επεγγραφοι. Vs. 30. extr. Cors. ΚΟ. Vs. 31. 32. Cors. extr. Ενα. Fourm. vs. 31. post ΕΥΔ habet CΤΑ et infra hoc ΕΡ; Cors. CΤΑ ibidem, sed ΕΡ apud hunc est in secunda columna ante vocem Γανυμηδης. Equidem illud CΤΑ et ΕΡ puto secundae esse columnae; cf. col. III. vs. 36. et vs. 39. b. Vs. 34. solus Cors. Ολυμπικος: idem vs. 35. Αφροδισιος, vs. 36. extr. Αιο. Col. II. vs. 18. lineolam super ΕΥΤ addidi ex Fourm. Cors. In primo Cecropidis nomine Fourm. post ΑΘΗΝΙΩ addit ΜΕ, quod tertiae potius columnae tribuendum: Cors. id neutro loco habet. Vs. 33. solus Cors. Γανυμηδης,

quod recepi: Fourm. et tabula aerea ΓΑΛΥ etc. Col. III. vs. 4. quod dedi tabula aerea et Fourm. habent; Cors. Ἰπποθωντίδος. Vs. 12. Cors. Ἀφροδίσιος. Vs. 15. extr. Cors. Προ p. ΤΡΟ, et vs. 20. Κλαυδῖος ac nihil praeterea. Vs. 23. extr. pro A Cors. Σα in fine post vocem Ἀρτεμίδωρος. Mox tab. aer. male ANTIΩΧΙΔΟΣ. Vs. 28. Cors. Ἀρκοκυ. Vs. 36. li- neola super ΚΛΑ ex Fourm. Vs. 39. solus Fourm. ΣΩΣ etc. Vs. 40. solus Cors. Δημητριος et iuxta

Ἀθανίων. In eiusdem columnae serie II. Cors. Νωσ- φορος, Fourm. et tab. aer. ΠΩΣΦΟΡΟΣ. In tertia serie vocibus Ἀρτεμίδωρος et Σωτήριχος ex Fourm. adieci ultimum Σ: Cors. has corruptas prae- bet. Col. IV. vs. 3. Cors. Πρωτοτήτος, 4. Διοφαντής, 8. extr. Τ. Αὐρε. 9. Ἀττικός etc. 13. αὐτως γε καὶ. Vs. 16. tabula aerea ΕΠΙΜΕΛΙΑΝ: quod dedi, habent Fourm. Cors. Vs. 19. Cors. πρεῖ, Fourm. ΠΤΕΙ, tabula ae- rea quod dedi.

..... εὐνή]ορος? ἀλκῆς
αἰὲν ἐς ἀνχεμάχ[ους]

Ἀλκαμένους κοσμη-
τεύοντες ἔφηβοι.

Ἐρεχθεΐδης	Συμφέρων Μελίσ.	Ἀφροδείσιος Ἀφροδεΐσιου	Πρωτόκτητος Πρωτόκτῆτος
Αὐρ. Δημήτριος	Μέλισσος Μελίσσου	Ἰατροκλῆς Ἰατροκλέους	Διόφαντος Διον.
5 Ἰσότηχος Ζωπύ.	Λόγος Λόγου	Ἀγαθόπους	Θρασύβουλος Θρασυβούλου 5
Ζώπυρος Ζωπύρου	Εὐέλπιστος Εὐελπίστου	Ἰπποθωντίδος	Ἀτταλίδης
Ζωσιμιανὸς Σοφ.	Ξενοκλῆς Ὀνησί.	Θεοφάνης Φιλέρωτος	Πο. Αἰλ. Δίφίλος
Φανίας Μυστικοῦ	Ἀκαμαντίδος	Φιλοκράτης Φιλοκράτους	Πόπλιος Ταῦγέ.
Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου	Κρίτων Κρίτωνος	Διόφαντος Φιλ.	
10 Αἰγεΐδης	Νίκων Εὐτύχ.	Εὐκράτης Φιλ.	Ἀντικοσμήτη δὲ οὐκ
Μεγιστόδωρος Μεγιστοδώρου	Χρῦσανθος Σωσι.	Θεοφάνης Θεοφάνους	ἐχρησάμην, διὰ τὸ ἐν 10
Κάρπος Κάρπου	Ἀθῆναιος Εὐκ.	Ἀφροδείσιος Ἀφροδεΐσιου	τῇ νόμῳ περὶ τούτου
Λεωντίδης	Ἀδριανίδος	Εὐπόριστος	μηδὲν γεγράφθαι, ἄλ-
Ἀπελλῆς Ἀφροδ.	Κλ. Πρωταγόρας	Αἰαντίδης	λως τε καὶ τῇ υἱῷ 15
15 Εὐτυχιανὸς Ἀφρο.	Οἰνεΐδης	Στέφανος Τρο.	ἐχρησάμην εἰς ταύ-
Ἀσκληπιάδης Ἀπο.	Εἰσίδωτος Εἰσιδότητος	Μίλων Μίλωνος	την τὴν ἐπιμέλειαν,
Διοκλῆς ὁ καὶ Τρυφ.	Ἀλέξανδρος Εὐτ.	Ξεραπιακὸς Εὐκ.	Μ. Αὐρηλίῳ Ἀλκαμέ-
Λεωνίδης Ζωσί.	Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου	Φοῖβος Δορυφ.	νει Λαμπτρεῖ.
Ζώσιμος Ζωσίμου	Δίφίλος Ἀφρο.	Δορυφόρος Δορυφόρου	
20 Ἰσίδωτος Ἐρμ.	Φαρνάκης Ἐλευ.	Κλα. Γαῖος	
Εὐφρόσυνος Ἐρμ.	Μακρεῖνος Φιλο.	Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους	
	Ἀφροδείσιος Φιλ.	Ζώσιμος Ἀγα.	
Πτολεμαῖδος	Κεκροπίδης	Ἀρτεμίδωρος Ἀμε.	
Τίτος Τίτου	Ἐπέρastos Ἀθηνίω.	Ἀντιοχίδης	
Νικόστρατος Νικοστράτου	Κλ. Παυλεῖνος	Αἰλ. Διονύσιος	
25 Τιμοκράτης Νικο.	Κλ. Ῥητορικός	Κλα. Νύμφιος	
Ζώπυρος Νικο.	Ἰμμένιος Μητρ.	Ἡλιόδωρος Ἀρκ.	
Αὐρ. Πάντανος	Ἐπένγραφοι	Σόλων Ἀρκολυ.	
Ἐπένγραφοι	Περιγένης Ὑγν.	Ἐπένγραφοι	
Κλα. Ὀνόμαστος	Ἀγάθων Ἀγάθωνος	Εὐτύχης Γα. Μάξιμος	Σύμφωρος Σμφόρου
30 Φιλῖνος Μυστικ.	Στά. Εὐτυχιανός	Πρῖμος Πρίμου Ἀπολλώνι.	Πανδίων
Νεικήφορος Εὐδ.	Ἐρ. Δωσίθεος	Ζωσῆς Πρί.	Ἀφροδίσιος
Ἐρμόφιλος Εὐδ.	Γανυμήδης	Ἐπικτᾶς	Εὐκαρπᾶς
Πομπ. Μάρων	Δάμας	Ἀττικίων	Ἀρτεμᾶς
Ὀλυπικός	Κόρυμβος	Ζήνων	Θεόδοτος
35 Ἀφροδείσιος Ἀφροδεΐσιου	Ἡρακλείδης	Πῖνος	Ἀρτεμίδωρος
Εἰσίδωτος Διο.	Εὐγνώμων	Νείκων	Σωτήριχος
Βότρως	Νεάνθης	Κλα. Σωτηρίων Ζώπυρος	
Θιάσος	Ἰσίδωτος	Ἀρτεμίδωρος Μάρκος	
Σμύρνος	Ἰσίδωρος	Σωτήριχος Εὐφραντικός	
	Μάρων	Ζώσιμος Κλ. Εὐτύχης	
	Ἐπαφρᾶς	Δήμητρις Ἀθηνίων	
		Κλα. Ὀνήσιμος	
		Ζμάραγδος	

De Alcamene cosmete monui ad n. 283. Is hunc titulum ponens in fine annotat, se anticosmeta in hoc titulo collocando non esse usum, quod lex hoc non iubeat: quum praesertim filio suo usus sit. Haec est sententia eius notulae, quae Corsinum misere torsit. In tribuum recensu post Aegeidem

deest *Pandionis*, quippe ex qua tum nemo ephoborum exercitationibus affuerit. Scriptura Ἴπποδοον-
τις prorsus nova est et insolens: debet aut Ἴππο-
δωντὶς aut certe Ἴπποδοωντὶς esse. De Ἐπεγγραφῶν
dixi ad n. 272. In ceteris nihil memorabile, nisi
vox Δημητρὶς, de qua cf. ad n. 265.

285.

Athenis in cylindro, media parte (II.) inscripta lapidis cuidam prominentiae. Ex schedis Fourmonti.

I.

III.

ΕΠΙΤΗΣ ΔΑ...ΓΕΝΟΥΣΠΑΛΛΩΝΕΩΣΑΡΧΗΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣΙΕΡΕΩΣΙ...ΥΠΟΚΜΚΡΑ^{ΤΕΙΔΟΥ}
ΤΟΥΕΥ...ΔΟ...ΑΖ.Ν.ΩΣ ΟΥΣΤΕ...ΤΑΡΧΖ
ΙΟΥΛΙΟΣΕΥΔΑΜΟΚΛΗΤ...ΚΑΙΙΟΥΛΙΟΣΠΥΡΟΣΤΟΥΣ
5 .Φ.ΛΥΤΟΙΣΣΥΝΕΦΗΒΟΥΣΑΝΕΓΡΑΨΑΝ

Φ Δ Λ
ΕΥΦΡΑΝΩΡ
ΑΘΗΝΟΔΩΡ
ΑΝΙΚΗΤΟΣ
5 ΦΑΚΩΝΙΟΣ
ΕΥΠΡΑΞΙΔ
..Τ.ΟΝΙ.Τ.
ΤΙΜΟΚΡΑΤ..

I I

II.

ΤΥΧΗ
Ε
ΕΡΑΣΤΑ
ΣΕΩΣ
5 ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΩΝ
ΕΝΕΙΚΩΝ

ΕΣΠΕΡΟΣΚΛ...ΙΚΟΣΕΛΕΘΙΣΙΟΣ
ΕΥΠΛΟΥΣ) ΑΧΑΡΝΕΥΣ
ΓΑΜΟΣΠΡΟΣΔΟΚΗΜΟΥΠΑΜ...ΑΔΗΣ
10 ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣΩΤΗΡΙΔ:ΠΡΙΣΠΛΑΤΙΟΣ
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΜΕΝΤΕΥΣ
ΣΥΜΝΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΜΕΛΙΤΕΥΣ
15 ΦΑΚΤΕΝΟΣΦΛΥΕΥΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣΦΛΥΕΥΣΕΝΟΥΦΛΥΕΥΣ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ...ΜΟΥΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ
ΒΑΣ.ΚΙΟΥ) Α Χ Α Ρ Ν Ε Υ Σ
Μ Ο Κ Ν Δ Ι Κ Ι Ο Σ Μ Υ Σ Τ Η Σ
20 ΔΩΡΙΕΥΣΨΑΛΜΟΥ
ΜΑΞΙΜ ΠΡΟΣΔΟΚΙΜΟΥ
ΕΥΤΥΧΗΣΠΙΩΝΟΥ
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣΔΗΜΗΤΡΟΥ

ΤΙΩΗ

Col. I.

Ἐπὶ τῆς [Φ]λ.... γένους Παλλ[η]νέως ἀρχῆς, κο-
σμητέοντος ἱερέως... [Ἰ]πποκράτειδου τοῦ Εὐ[δ]ο[υ]
Ἀζ[η]ν[ι]ῶς, ο[ἱ] στε...τάρχ[αι] Ἰούλιος Εὐδαμόκλη-
τ[ος?] καὶ Ἰούλιος Πῦρος τοὺς [ύ]φ' αὐτοῖς συνεφέβους
5 ἀνέγραψαν.
Ἐσπερος ὁ κα[ῖ]....ικὸς Ἐλε[ού]σιος
Εὐπλους Εὐπλου Ἀχαρνέως
Γάμος Προδοκ[ί]μου Παμ[βωτ]άδης
10 Τελέσφορος Σωτηρίδ[ου] Πρ[ο]σπ[άλ]τιος
Εἰσίδωτος Μενάνδρου Κηφεισιεύς
Ἀπολλώνιος Ἀφροδεΐσιου Λευκονοεύς

Διονύσιος Ἀσκληπιάδου Με[λι]τεὺς
Σ[έ]μνος Ἀσκληπιάδου Μελιτεὺς
15 Φ[λ.] Κτένος? Φλυεύς
Ἀλκιδιάδης.....ένου Φλυεύς?
Εἰσίδωρος....μου Λευκονοεύς
Βά[κχ]ισ[ος?] Βακχίου Ἀχαρνέως
.....δίκιος Μύστης
20 Δωριεύς Ψάλμου
Μάξιμ[ος] Προδοκίμου
Εὐτύχης Πιώνου? (Ἀν Πρώτου?)
Ἐπαφροδεΐτος Δημητρ[ί]ου etc.

Vs. 3. latet nomen muneris nescio quod, sed illud tenue, ab ipsis ephebis gestum: unde dicitur τοὺς ὑφ' αὐτοῖς συνεφέβους. Fortasse fuit στεφανάρχαι. Et nota ὑφ' αὐτοῖς, quum supra fuerit ὑπ' αὐτοῖς. Ephebi perpauci sunt, nec secundum tribus, sed promiscue dispositi. Inde a vs. 19. nulli iam demi comparent, ut putes reliquos ἐπεγγράφους esse. Vs. 18.

vox Ἀχαρνέως cur magnis litteris scripta est? Col. II. intelligi nonnisi haec possunt vs. 5 sqq. Παγκρατίου Πραξιτέλης, Φιλαδελφείων ἐνίκων. De Philadelphis v. ad n. 245. et de scriptura in hac parte diversa cf. ad n. 246. Col. III. pauca nomina intelligi possunt: Εὐφράνωρ, Ἀθηνόδωρος, Ἀνίκητος, Φανώνιος? Εὐπραξίδης, Τιμοκράτης?

286.

Lapis qui olim aversam partem marmoris n. 245. constituebat, nunc in Mus. reg. catal. Clarac. n. 659. Ex schedis Mülleri. Sero accepi Claraci tabulam aeream, sed ea tamen usus sum.

ΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΛΑΡΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΩΣ			
.. ΑΜΜΑΤΕΥΣΙΕΡΕΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΧΑΡΝΕΥΣ Α			
ΕΡΕΧΘΙΔΟΣ	ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ	ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΟΥ	ΙΩΘ
ΝΙΣΤΟΣ ΜΑΤΑΛΙΟΥ	ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ)	ΕΥΠΟΡΟΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ	ΑΛΕΞ
5 ΜΕΜΛΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ	ΕΥΟΔΟΣ ΚΑΙ ΖΩΣΙΜΟΣ	ΕΥΒΙΟΤΟΣ ΑΓΑΘΟΚ	ΑΠΩ
ΜΕΜΛΑΡΕΙΝΟΣ	ΖΟΙΛΟΣ)	ΛΕΥΚΙΟΣ)	ΕΥΠ
ΜΕΜΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ	ΑΜΠΛΙΑΤΟΣ ΖΟΙΛΟΥ	ΔΕΚΚΙΟΣ ΕΥΚΛΗΣ	Ν
ΦΦΙΑΝΟΣ ΕΥΕΛΠΙ	ΕΙΣΙΩΝ)	ΔΕΚΚΙΟΣ ΘΕΟΦ	ΤΦ
. ΦΡΟΔΙΣΙΟΣ)	ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΔΙΟΝΥ	ΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣ	ΕΥ
10 ΗΡΟΣΥΝΟΣ ΑΦΡΟ	ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΕΙΣΙΔΟΥ	ΕΥΛΟΓΟΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ	ΔΙ
. ΥΡΩΝ)	ΩΣΙΓΕΝΗΣ	ΛΕΩΝΙΔΗΣ)	Α
.. ΟΝΥΣΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΩΣΙ	ΘΡΕΠΤΙΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	Θ
ΟΦΙΜΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ	ΜΗΤΡΩΔΩΡΟΣ ΩΣΙ	ΓΛΑΥΚΟΣ)	
ΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΠΑΓ	ΑΙΛ ΩΚΡΑΤΗΣ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ	
15 ΙΚΟΣ ΑΚΑΣΤΟΥ	ΑΔΡΙΑΝΙΔΟΣ	ΩΖΩΝ ΘΕΟΓΟ	
ΙΘΟΣ ΩΤΗΡΙ	ΡΑΔΙΝΟΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ	ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΔΗΜΟΚ	
ΚΛΟΣ ΕΠΙΚΤΗ	ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΟΣ ΠΡΟΣΔ	ΙΟΙΛΟΣ ΔΗΜΟΚ	
ΝΓΕΛΟΣ ΜΟΥΣΑΙ	ΠΑΝΕΑΣ ΜΑΡΕΙΝΟΥ	ΛΕΟΝΤΕΥΣ ΧΑΡΕΙΣΙ	
ΑΙΓΕΙΔΟΣ	ΙΕΡΟΚΛΗΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ	ΛΟΥΚΙΟΣ ΩΣΤΙΣ	
20 ΑΚΛΙΔΗΣ)	ΤΡΟΦΙΜΟΣ ΑΜΙΑΝΤΟΥ	ΛΟΥΚΙΟΣ ΥΑΛΟΣ	
ΟΝΥΣΙΟΣ ΗΡΑΚ	ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΑΓΑΘΟ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ *	
ΛΥΣΕΚΟΥΝΔΟΣ	ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΣ)	ΙΩΘ	
ΥΡΕΠΤΕΝΤΙΝΟΣ	ΦΛΥΣΤΟΣ ΟΝΑΣΟΥ	
ΟΥΝΔΟΣ)	ΕΡΩΣ ΟΝΑΣΟΥ		
25 ΧΙΟΣ ΣΕΚΟΥΝ		
ΝΥΣΩΔΩΡΟΣ)			
ΝΑΙΟΣ ΔΙΟ			
ΛΙΑΙ			
.			

Col. I. vs. 4. init. Müll. ΝΙΣ, Clar. ΝΙΣ, et dein ΜΑΤΑΛΙΟΥ. Vs. 20. Δ ex Clar. (Müll. Ε). Vs. 28. Clar. ΑΙΑΙ. Col. III. vs. 22. Clar. Ζ pro Ι. Col. IV. primum Α ex Clar. Vs. 10. col. III. litterae ΕΥΛΟ ΓΟΣ ΚΛΕΩΝ in litura scriptae sunt.

Hunc titulum videtur scriba perpetuus inscribendum curasse, Strato Cithaeronis f. Acharnensis, qui simul sacerdos est: nominativo casu enim tituli auctor appellari solet. De hoc Stratone cf. ad n. 276. Titulus quum in tergo inscriptionis n. 245.

fuerit et eodem litterarum genere scriptus sit, patet eum non ante Septimium Severum Imp. scriptum esse. Deficit inferior pars, col. I. *Pandionis, Leontis, Ptolemais*; col. II. *Oeneis, Cecropis, Hippothontis, Aeantis* (cuius pars superest col. III. init), col. III. *Attalis*; dein sequebantur Ἐπεγγράφοι, quorum parte col. IV. occupabatur. In Adrianide princeps est Ῥαδινός, ut n. 275. in eadem tribu idem nomen habes. Verba haec sunt:

..... [Κοσμητεύοντος] αὐτοῦ τοῦ Ἰαροῦ Παλληγέως, [γρ]αμματεὺς ἱερεὺς Στρατῶν Κιθαιρώνας Ἀχαρνέως.

	Ἐρεχθίδης	Ἀκαμαντίδης	Ἐπαφρόδειτος Ἀρισταίου
	.. νιστος Ματααίου?	Πομπώνιος Πομπωνίου	Εὐπορος Ἀγαθοκλέους
5	Μεμ. Ἀθηνόδωρος	Εὐδοξος ὁ καὶ Ζώσιμος	Εὐβίωτος Ἀγαθοκ.
	Μεμ. Μαρεῖνος	Ζοῖλος Ζοῖλου	Λεύκιος Λευκίου
	Μεμ. Πτολεμαῖος	Ἀμπλιᾶτος Ζοῖλου	Δέκιος Εὐκλῆς
	[Ὁ]φφινανός? Εὐελπί.	Εἰσίων Εἰσίωνος	Δέκιος Θεοφ.
	[Ἀ]φροδίσιος Ἀφροδισίου	Ἀφροδείσιος Διονυ.	Ἀντιοχίδης
10	Ἡρόσυνος? Ἀφρ.	Ἐπίγονος Εἰσιδου	Εὐλογος Κλεωνύμου
	[Μ]ύρων Μύρωνος	Σωσιγένης [Σωσι.]	Λεωνίδης Λεωνίδου
	[Δι]ονύσιος Ἀττικοῦ	Ἀσκληπιάδης Σωσι.	Θρεπτίων Δημητρίου
	[Τρ]όφιμος Ἀττικοῦ	Μητρόδωρος Σωσι.	Γλαῦκος Γλαύκου
	[Ἀπ]ολλώνιος Ἐπαγ.	Αἰλ. Σωκράτης	Ἀλέξανδρος Γλαύκου
15	... ἰκός Ἀκάστου	Ἀδριανίδης	Σώζων Θεογό.
	... ἰδος Σωτηρί.	Ῥαδινός Γενεθλίου	Εὐδαίμων Δημοκ.
	... κλος Ἐπικτή.	Στρατόνεικος Προδ.	Ζοῖλος Δημοκ.
	... [ἀ]νγελος Μουσαί.	Πανέας Μαρεῖνου	Λεοντεύς Χαρεῖσι.
	Αἰγυεῖδος	Ἱεροκλῆς Ἀφροδείσιου	Λούκιος Σῶσις
20	[Ἡρ]ακλίδης Ἡρακλίδου	Τρόφιμος Ἀμιάντου	Λούκιος Ὑαλος
	[Δι]ονύσιος Ἡρακ.	Ἀθηνόδωρος Ἀγαθο.	Διονύσιος Ὑ.....
	Αὐ(ρ.) Σεκοῦνδος	Ἀνδρόνεικος Ἀνδρονείκου
	[Ἀ]ῦ(ρ.) Ῥεπεντῖνος	Φαῦστος Ὀνάσου	
	[Σεκ]οῦνδος [Σεκ]οῦνδου	Ἐρως Ὀνάσου	
25 χιος Σεκοῦν.	
	[Διο]νυσόδωρος Διονυσόδωρου		
 ναιος Διο.		
 λαι		
		

287.

Marmor aetomate instructum, in quo duae coronae rudi opera fabricatae: in ima lapidis parte est anaglyphum rude duos representans pueros, quorum alter lampadem tenet, alter, ut editori videtur, laternam: mihi videtur facis ima particula esse, qualis superest reliqua combusta. Aeri incisum dedit Dux Mich. Vargas-Macciucca: *Spiegazione di un raro marmo Greco*, 1791. 4.

ΦΑΝΟΥ
C IN

	ΟΙΣΥΝΕΦΗ	ΒΟΙΣΟΦΟΚΛΑ
	ΚΟΝΩΝΑΝΕΙΚ	ΙΝΛΑΙΛΙΑΝΟΝ
5	ΕΠΙΛΟΥΚΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣ	
	ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣΑΝΤ	
	ΟΧΟΥΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΕΣ	
	ΖΗΘΟΥΦΙΛΟΙΓΝΗΣΙΟΥΣ	
	ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΕΙΣΑ	
10	ΠΡΟΣΔΟΚΑΣ	ΜΥΡΜΗΣ
	ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ	ΦΙΛΟΙ
	ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ	ΕΥΦΙΛΗΤΟΣ
	ΕΥΡΡΑΤΗΣ	ΔΙΟΚΛΗΣ
	ΚΤΗΣΑΣ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
15	ΝΕΙΚΗΣΑΣΤΗΝ	ΑΝΤΙΛΑΣ
	ΛΑΝΠΑΔΑΣ	ΝΕΙΚΗΣΑΣΤΗΝ
	ΛΑΙΛΙΑΝΟΥ	ΛΑΝ ΠΑΔΑΣ
	ΖΩΣΙΜΟΣ	ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣΚΑ
		ΚΟΝΩΝΟΠΤΕΙ
		ΩΝ

Vss. 1-4. minoribus litteris in ipso aetomate scripti. Vs. 3. litteras ΛΑ ex impresso textu addidi, quod in lapide esse dicuntur. Titulus dicitur aut Scylacii repertus aut e vicinia eo delatus esse: hinc satis intelligitur, unde is venerit, non

INSCR. GR. VOL. I.

constare. Editor tamen eum ad Scylacium pertinere censet. Nam Athenis ut Neapolin, ita etiam Scylacium lampadephoriae institutum transvectum esse. De Neapoli Lycophron his versibus Alex. 732 sqq.

Πρώτῃ δὲ καὶ ποτ' αὐτὶ συγγόνων θεῶ
κραινῶν ἀπάσης μόλῳπος ναυαρχίας
πλωτῆρτι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον
χρησμοῖς πεδήσας· ὅν ποτ' αὐξήτει λεώς
Νεαπολιτῶν, οἱ παρ' ἀκλυστον σκέπας
ἔρμων Μισσηνοῦ στρυφλὰ νύττονται κλίτη.

Accedit Timaeus ap. Tzetz. ad Lycophr. 732. Τίμαιος ὁ Σικελικὸς φησὶ Διότιμον τὸν Ἀθηναίων ναύαρχον παραγενόμενον εἰς Νεάπολιν κατὰ χρησμόν θῆσαι τῇ Παρθένοπῃ καὶ δρόμον ποιῆσαι λαμπαδικόν, ὅνπερ λαμπαδικὸν ἀγῶνα καὶ δρόμον οἱ Νεαπολῖται ἐτησίως ἐτέλουν. Adduntur versus Statii Silv. IV, 8, 50.

Tuque, Actaea Ceres, cursu cui semper anhelō
votivam taciti quassamus lampada mystae.

Iam vero etiam Scylacium auctoribus Strabone (lib. VI.) et Plinio (H. N.) Athenarum esse coloniam; ter quidem eo deductam Romanam coloniam esse, a. u. c. 627. (immo a. 631.), deinde a Nerva, postremo ab Antonino; non tamen exolevisse Scylacii Attica instituta, sed et sollemnia illa et magistratus, corrupto licet patrio sermone, retentos

D d d

esse. Postremo auctor tituli interpretationem proponit Martorellio eius magistro dignissimam.

Vera sane sunt, quae de Neapolitana lampade dicuntur; et quantum Neapolis gymnici Graecorum ludis dedita fuerit, optime docet Ignarrae eximium opus de palaestra Neapolitana. Plurimum autem in hac re quum Timaeo tribuendum videatur, ab Atheniensi Diotimo institutam Neapoli lampadem concedo, qui videtur Strombichi filius esse (Thucyd. I, 45.) et tempore belli Peloponnesiaci Neapolin accessisse. Vide Io. Bapt. de Miro Obs. Misc. Vol. X. p. 448 sqq. recte refutantem Reinoldsii Britannii sententiam, ex qua id Olymp. 108, $\frac{3}{4}$. factum (Obs. Misc. Vol. V. p. 47 sqq.). Hucusque quidem mihi cum Varga convenit eatenus, ut potissima concedam, non ea omnia, quibus haec fucavit: et innumerabiles eius errores ne affero quidem, nisi quod de Augustea Scylacii colonia dicit: quum duae tantum coloniae demonstrari possint, altera sub republica deducta (Vellei. I, 15.), altera a Nerva: illa est *Minervia*, haec *Nervia Augusta*; de Antoniniana dubito, nec quidquam pro ea efficitur hoc titulo Scylacii reperto:

IMP. CAESAR. T. AELIVS. ADRI-
ANVS. ANTONINVS. AVG. PIVS. PONT.
MAXIM. TRIB. POTES. IV. COS. III. PP. IMP. II.
COLONIAE. MINERVIAE. NERVIAE. AVG.
SCOLACIO. AQVAM. DAT.

At Graecum hunc titulum, sive is, de quo dubito, Scylacii repertus est, sive ex Graecia aetate recentiore allatus, nego quidquam cum Scylacio commune habere; Atticum esse manifestum est. Non dicam Scylacii, in loco ignobili, non potuisse Graecos mores et nomina magistratusque post iteratam coloniam Romanam perdurare ad aetatem Antoninorum aut Septimii Severi vel filiorum, quam hic fere titulus refert: quamquam vel hoc uno argumento editoris concidit opinio: sed singula, quae hoc titulo continentur, ipsa nomina, immo ipsi homines Atticis in titulis huius aetatis reperiuntur. Quod ut appareat, non opus longa disputatione: exponam titulum: quod dum facio, simul afferam ea, quae Atticam tituli originem satis superque evincant.

[Στε]φανούσιν οἱ συνέφηβοι Σοφοκλ[έ]α,
Κόνωνα, Νεικ[ή]την, Α. Αἰλιανόν.
5 Ἐπὶ Λουκίου ἄρχοντος, κοσμητεύοντος
Ἀντ[ί]οχου, παιδοτριβοῦντος Ζήσου, φί-
λοι γνησίους.
Ἐπαφρόδειτος Εἰσᾶς
10 Προδοκᾶς Μύρμη[ξ]
Τελέσφορος Φίλοι.
Ἀρίστιππος Εὐφίλητος
Εὐκράτης Διοκλῆς
Κτησᾶς Διονύσιος
15 νεικήσας τὴν Ἀντίλας.
λανπάδα νεικήσας τὴν
Α. Αἰλιανοῦ, λανπάδα
Ζώσιμος. Σοφοκλέους κα[ὶ]
Κόνωνος, Πεί-
νων. 20

Duas vides *lampades* a sodalitia epheborum celebratas esse, quarum alteram vicit Zosimus, alteram Pinon. *Λαμπάδα νεικήσας* est usitata formula Atticorum titulorum, ut n. 243. 244. 257. Altera lampas dicitur L. Aeliani esse, altera Sophoclis et Cononis: quos, ut in initio scriptum, coronant οἱ συνέφηβοι. Igitur illi quoque ephebi sunt, L. Aelianus, Sophocles, Conon: quod non mirum. Nam ephebos *agonothetas* videmus n. 283.: ita hi quoque ephebi lampades instituerunt, non universis ut videtur ephebis, sed paucis, qui inscripti sunt, voluntariis opinor. Praeterea alius coronatur, *Νεικήτης*, (aliud enim ibi vix reponi potest): qui qualis sit nescio; nisi quod item unus ex ephebis est aliam ob causam coronatus. Post formulam, qua *agonothetae* illi ephebi et Nicetes coronantur, infertur archontis, cosmetae, paedotribae designatio, ut fit in Atticis his catalogis gymniciis; de paedotriba vide ad n. 276. Deinde ipsi ephebi inscripti sunt, praemissa formula φίλοι γνησίους. Ephebos hos esse non est dubium, quum modo dictum sit οἱ συνέφηβοι: estque hic usus Atticorum titulorum, ut ephebi φίλοι et γνήσιοι dicantur. Sic φίλοι γοργ[οί] n. 264. φίλοι, γοργοί, γνήσιοι n. 282. φίλους καὶ συνεφήβους n. 266. sic φίλοι καὶ συνστάται singula sunt epheborum paria (alia ἀδελφοὶ καὶ συνστάται) n. 268. 273. sic τοὺς συνεφήβους καὶ συντρικλείους καὶ φίλους n. 269. Quibus inter se collatis patet, universos ephebos dici φίλους et γνησίους, speciatim tamen binos esse proprie φίλους: et fortasse primi anni ephebi natu minores maioribus secundi anni ephebis ut φίλοι attributi sunt. Quid quod n. 269. post ceteros ephebos nominatos recensentur separatim φίλοι (vs. 16 sqq.), nec quantum ex titulo male habito iudicare licet, valde dispar est utrorumque numerus. Iam hoc loco dicuntur φίλοι γνησίους (sc. ἀναγράφαι), et φίλοι separatim referuntur col. II. vs. 11 sqq. prorsus ut n. 269. Igitur qui proprie φίλοι dicti, ii nunc videntur ceteros inscripsisse et nomina sua addidisse. Quodsi praeter victores nunc tantum quattuor φίλοι sunt, reliqui vero ephebi octo: vide ne numerus φίλων complendus sit addendis Sophocle, Conone, Nicete, L. Aeliano. Expectes tamen in hac sententia scriptum fuisse φίλους φίλοι, vel φίλοι φίλους: sed quum ephebi simul φίλοι et γνήσιοι dicti sint, potuit elegantius dictum videri: φίλοι γνησίους, amici *synephebos* suos *genuinos* inscripserunt. Quod dixi ἀνεγράψαν (vel γράψαντες ἀνέθεσαν) supplendum, id quoque in Atticis his titulis non sine exemplo est. N. 266. Ἀλέξανδρος Ἀζηγιεύς φίλους καὶ συνεφήβους. N. 271. certe ἀνέθεσαν supplendum, quod pervulgatum; et similiter n. 272. Β. Ἀντικοσμήτης Ἀσκληπιάδης κ. τ. λ. τὴν στήλην. Inscriptionem epheborum curant nunc φίλοι: qua in re maxime variatum est. Nam n. 273. ephebi sese ipsi inscribendos curant; n. 266. 269. unus epheborum hoc facit, et n. 277. princeps ἐπεγγράφων; n. 285. duo id ephebi faciunt magistratu quodam minore fungentes (στεφανάρχαι, ut coniecī), et n. 282. epheborum aliquis, ut videtur, ludorum victor; n. 286. scriba eam rem curasse vi-

detur, cuius eam propriam fuisse dixeris: sed ut plurimum cosmetes ephēbos inscribendos curavit, ut n. 272. B. (ubi tamen anticosmetes et duo alii certe ad cippi dedicationem assumpti sunt), praeterea n. 275. ut opinor, et 276. 281. 282. ubi cosmetes simul notula fini addita docet anticosmete se in ea re non usum esse, quod lex hoc non iubeat, sed filio suo.

Haec omnia quum satis doceant, quidquid in hoc titulo reperitur, convenire Atticis recentioris aevi institutis, quis hunc titulum Scylacii positum fuisse arbitretur? Ubi si prisca Attica instituta deprehenderentur, haberet hoc quo explicari posset: sed quae Imperatorum aetate Athenis moris fuerunt, ea quis Scylacium translata putabit? Postremo, ut de hominibus nominibusque dicam, nonne Sophocles et Conones Athenis permulti fuerunt? Et Sophoclis quidem etiam recentioribus temporibus haud rarum nomen est. Νεώτερον habes

n. 269. 305. et in ἐπεγραφοῖς n. 275. *L. Aelianus* archon n. 200. in titulo, cuius scriptura eandem fere quam hic aetatem refert; quid vero obest, quominus hic ipse sit, qui vs. 5. Λούκιος ἀρχων audit, atque huius filius sit ephebus *L. Aelianus*? Ibidem vero *Cl. Antiochus* agonothetes est; quidni hic sit idem atque ille κοσμητὴς Ἀντίοχος? Nam cosmeten ex more certis in ludis fuisse simul agonothetam vidimus n. 245. 283. Contra hinc alienus *L. Vibullius Hipparchus* archon n. 269. *Zethi* nomen Atticum esse docet n. 190. col. II. vs. 21. Et epheborum nomina, quae hic titulus offert, sunt prope omnia Athenis hac aetate pervulgata. Taceo de Epaphrodito, Zosimo, Dionysio, qui permultis locis reperiuntur; Τελέσφορος est n. 186. 273. 285. Εὐκράτης n. 269. 284. Εἰσιῶς n. 275. 282. Διοκλῆς n. 272. 284. 300. etc. Κτησιᾶς, Προσδοκῆς similiter formata habent permulta; nec ceteris immorari operae est pretium.

CLASSIS SEXTA.

FRAGMENTA CATALOGORUM.

Plurima videntur gymnastica esse: sed quoniam certi nihil definiri potest, haec omnia hac classe coniunxi.

288.

„Athenis, apud Αἰδ' ἀπὶ ζον"; ex schedis Fourmonti.

1 ΑΟΙΩΝΟΟΜΙ
 2 ΟΔΩΣ
 3 ΛΥΝΡΙΟΔΩΡΟ
 4 ΡΧΙΛΔΗΣΚΑΙΟ
 5 ΝΗΣ
 6 ΣΟΤΕΝΟΣ
 7 ΧΙΑΔ . . . ΙΟΣ
 8 ΑΛΛΟΙΩ
 9 Χ . . Δ . . ΛΛ
 10 ΩΝΟΣ
 11 ΡΧΙΡΟΣΡΛΛ
 12 ΩΝΟΣ

Vs. 3. Ὀλυμπιόδωρος, 4. Ἀρχιάδης, 11. Ἀρχιππος
Παλῆληγνούς?

289.

„Athenis, in domo Emiri”; ex schedis Fourmonti.

. ΘΕΟΞΕΝ ANTM
 ΑΡΧΕΣΤΡ ΡΟΛΟ
 ΡΟΥ. ΚΗ. Ν. Ι. W.
 ΟΣ. ΑΡΧ. Ν. ΘΟΡ. Α. Κ. .
 5 ΤΟ. ΑΙΘΟΝΗΤ. ΛΕΗΣ. .
 ΣΩΔΙΛΟΣ. ΑΡΙΤΟΚ. .
 ΠΟΤΑΜ. Α. Κ. Χ
 ΔΟΥ. ΘΕΩΡΟΣ. ΚΕΡΑΛΠΙ. ΩΝ
 ΣΙΛΦΙΚ. ΟΣΤΡΑΤΟΥ. ΛΙΙΚΡΟΣ
 10 ΛΕΙΔΑ. ΛΔΡΟΓ. .
 ΓΟΥ ΔΑΙ ΑΣΙΛΣΘ. ΚΛΛΙΔ
 ΣΩΚΡΙΔΗΣΕΥΚΛΙΔΟΥ. ΓΟΡΟΜ
 ΕΠΙΧΑΡΗΣ. ΕΤΙΚΡΑ. . . .
 ΜΙΚΩΝΟΣ. Ο. ΛΥΜΠΙΩΝΟΣ
 15 ΕΠΙΧΑΡΗΣ. ΟΛΥΜΠΙ. . .
 ΕΠΙΧΑΡC. ΜΩΙΣΙΑΔΩ. . .
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΛΕΩΝΟΣ. . .
 ΕΝΠΕΔΙ. Ν. Μ. ΗΣΙΑ. . .
 ΑΛΙΜΟΥC. Ο

Indicabo tantum nonnulla nomina, et ea quae non liquet utrum primo an secundo casu posita fuerint, primo efferam. Vs. 1. Θεόξενος, 2. Ἀρχέστρατος? 5. extr. ...κ[λ]ῆρης, 6. Σώφιλος et Ἀριστοκρ. 7. Ποτάμων, 8. Θεωρός, 9. ...στράτου, et fortasse Σμικρός, 12. Σωκλείδης Εὐκλείδου, Θεόπομπος, 13. Ἐπιχάρης, 14. Μίκωνος, Ὀλυμπίωνος, 15. Ἐπιχάρης, 16. Ἐπιχάρους, 17. Στέφανος Κλέωνος, 18. Ἐνπεδιών (v. n. 233.). Vs. 19. incipit nova pars, supra scripto Ἀλμούνιστι.

Ddd 2

290.

„Athenis in domo Σταματίου τοῦ Λανδουρίου”; ex schedis Fourmonti.

ΥΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Σ
ΥΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΛΞ
5 ΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΤΟΥ
Σ ΦΗΓΑΙΕΥΣ
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ
ΤΕΥΣ
10 ΡΟΥΑΛΩΠΕΚΗ
Η Σ Τ Ε Λ Ε
ΝΤΟΥΚ

Vs. 11. maioribus litteris. Vs. 1. Υ, 3. Υ, 7. Σ,
10. ΡΟΥ ex patrum nominibus supersunt. Demo-
tica nomina Πειραιεύς, Μελιτεύς, Αμπτρεύς, Φηγαεύς,
Παιανιεύς, Ἀλωπεκῆθεν sunt Hippothontidis, Cecro-
pidis, Erechtheidis, Pandionidis, Pandionidis, An-
tiochidis.

291.

„Athenis apud Demetrium Marcum Albanum”; ex schedis Fourmonti.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΩΙ
ΚΡΑΤΙΝΟΣ
ΚΑΛΛΙΠΠΟΣ
ΚΛΕΟΔΗΜΟΣ
5 ΕΥΘΥ...ΟΣ
ΝΑΟΣΤΥΛΤΟΣ
ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΙ
ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣ
ΛΑΧΗΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
5 ΡΟΚΛΗΣ
ΟΕΛΓΓΕΛΟΣ

Μαραθώνιοι Ραμνούσιοι
Κρατῖνος Ἀριστογένης
Κάλλιππος Λάχης
Κλεόδημος Καλλίστρατος
5 Εὐδο[διαν]ός? [Π]ροκλῆς
Να[ύ]στ[ρα]τος? Θεάγγελος?
Κλεάνδρος

Uterque demus est Aeantidis.

292.

„Athenis in gradibus aedium Γεωργίου Ἀχελέως”; ex schedis Fourmonti.

Ι Η Ε Ο
Φ Ι
Ι
ΟΜΕΡΟΣ
5 ΣΥΜΟ
ΟΤΡΟΣ
Ι
ΜΕΒΡΟΣ
ΠΡΑΛΟΣ
ΑΡΙΜΕΣΤΟΣ
10 . . ΟΥΡΥΧΟΣ
ΕΥΤΙΚΙΟΣ
ΝΙΚΙΑΣ
ΤΕΙΞΑΜΕΝΟΣ
ΟΥΤ . . ΕΣ
15 ΔΙΟΤΙΜΟΣ
ΟΙΣΙΑΔΕΣ
ΑΦΥΣΕΙΟΝ
ΔΙΟΔΩΤΟΣ
ΑΝΤΙΔΩΡΟΣ
20 ΑΘΕΝΙΠΡΟΣ

Vs. 7. Νεβρός? 9. Ἀρίμνηστος, 11. Εὐτύχιος, 12.
Νικίας, 13. Τεισαμενός, 15. Διότιμος, 16. Οὐσιάδης?
17. Ἀφυσείων? 18. Διόδοτος, 19. Ἀντίδωρος, 20. Ἀθή-
νιππος.

293.

„Athenis in ecclesia τῆς Σωτείρας Κατάνης”; ex schedis Fourmonti.

.....Ι.....Ι.....
ΛΛ...Ο ΠΕΡΕΑΣΣΥ...
ΛΛΛΙ.ΣΛΑΜΠΤ.....
 ΝΕΟΚΔΕ.....ΠΤΡΕΟ...
 5\ Λ Ι ΑΤΥΡΑΣΙΟΣ
 .ΙΚΑΝ...ΟΣΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 .Ι...ΡΟΦΩΝΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣ
ΚΛΗΣΕΥΩΝΥΜΕΥΣ
 .ΩΤΡΛΗΣΕΥΩΝΥΜΕΥΣ
 10 ..\ΛΟΔΩΘΕΥΩΝΥΙ
 .ΙΛΟΝΕΩΣΑΓΡΥΛΗΘΕΝ
 ΑΜΕΙΝΙΑΣΑΓΡΥΛΗΘΕΝ
 ΔΕΙΜΙΑΣΑΓΡΥΛΗΘΕΝ
 ΕΤΕΑΡ.ΟΣΑΓΡΥΛΗΘΕΝ
 15 ΕΡ ΣΤΑΤ ΗΣΡ ΚΛΤ

.....
ρέας Συ[βρίδης
 Κ[αλλίας? Λαμπτ[ρεύς

Νεοκλ[ίδης Λαμ]πτρε[ύς
 5 'Αναγυράσιος
 Ν[ίκαν]δρος Λαμπτρε[ύς
ροφῶν 'Αναγυράσιος
 ...κλῆς Εὐωνυμ[εύς
'ῆς Εὐωνυμ[εύς
 10 Εὐωνυμ[εύς
 Φ[ιλόνεως] 'Αγρυλῆθεν
 'Αμεινίας 'Αγρυλῆθεν
 Δεινίας 'Αγρυλῆθεν
 'Ετέαρχος 'Αγρυλῆθεν
 15 'Επιστάτης Π[αμ]βω[τ]άδης?

Sunt omnes Erechtheidis. Vs. 15. 'Επιστάτης
 mihi nomen proprium videtur; unde, quum lacu-
 nas Fourm. non soleat accurate designare, paulo
 confidentius dedi Παμβωτάδης. Quodsi quis *Epista-*
ten prytanum inferre maluerit, poterant n.186. 189.
 conferri.

294.

„Athenis in Basilica quae vocatur Catholicon”; ex schedis Fourmonti.

.....ΜΙ.....
 ΩΝΥΣΟΔΩΡΟΣΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ
 .ΣΙΘΕΟΣ...ΥΟΙΟΥΛΟΙΣΤΙΡΙΕ
 ΙΜΟΘΕΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΕΥΠΥΡΥΔΗΣ
 5 .ΛΕΜΩΝΠΟΛΕΜΩΝΟΣΤΑΡΣΕΥΣ
 ΑΙΝΕΤΟΣΘΕΑΙΝΕΤΟΥΣΦΗΤΤΙΟΥ
 ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ

.....
 Διονυσόδωρος Μητροδώρου
 Μνη]στίδης?..... Στιριε[ύς
 Τ]ιμώθεος 'Ηρακλείδου Εὐπυρίδης

5 Πο]λέμων Πολέμωνος Ταρσεύς
 Θε]αίνετος? Θεαινέτου Σφήττιος
 Χρυσόγονος

Stiria est Pandionidis, Eupyridarum demus
 Leontidis, Sphettus Acamantidis. Ex unaquaque
 igitur harum trium tribuum singuli enumerantur,
 credo proedri. Vide ad n.111. Iam vero ordine
 legitimo sibi succedunt Pandionis, Leontis, Ptole-
 mais, Acamantis: unde patet *Tarsum* esse demum
 Ptolemaidis, qui vulgo ignoratur. Nam ante insti-
 tutam Ptolemaidem titulus poni nequit. Vs.3.
 scriptura Στιριε[ύς] p. Στιριε[ύς] novicia est.

295.

Marmor Musei Britannici Synops. n.222. Edidit Osannus Syll. I, 17. p.94. Nos damus ex schedis Osanni et Rosianis.

ΡΟΥΣΟΥΝΙΕΥΣΓΟΝ
 ΑΝΔΡΟΥΙΩΝΙΔΗΣΡΟ
 ΟΣΑΛΩΡΕΚΗΘΕΝ.....
 ΟΡΙΔΟΥΓΑΛΛΗΝΕΥΣ.....
 5 ΜΑΙΟΥΑΛΑΙΕΥΣ.....
 ΛΩΝΙΟΥΕΡΙΚΕΕΥΣ.....
 ΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΣΟΥΝΙΕΥ
 ΝΟΣΚΟΛΩΝΗΘΕΝ. ΑΡΙΤ
 ΦΡΥΝΙΣΚΟΥΣΦΗΤΤΙΟΣ...ΟΛΥΜΠ
 10 ΣΘΕΝΟΥΚΕΙΡΙΑΔΗΣ
 ΟΚΛΕΟΥΣΘΟΡΙΚΙΟΣΚΟΘΩΚ
 ΟΝΥΣΙΟΥΙΦΙΣΤΙΑΔΗΣ
 ΝΟ.ΣΟΥΝΙΕΥΣ
 ΒΑΤΗΘΕΝ
 15 -ΙΡΙΕΥΣ.....
 Ο

In vacuis spatiis nihil scriptum est. Σ et Ο
 Ros. praebet diserte. Lapis undequaque fractus.
Varietas lectionis haec est. Vs.1. primum Ρ omit-
 tit Os. Vs.4. primum Ο omitlit Ros. Vs.5. Ros.
 Ν pro Μ. Vs.6. Κ dedi ex Synopsi: Os. Ν ha-
 bet, Rosius nunciat teste Evansio formam esse
 hanc: Μ, in qua Κ latere non potest dubium vi-
 deri. Vs.7. primus ductus ex Ros. Vs.14. Τ
 dedi ex Ros. Schedae Osanni Ο cum littera Τ
 compositum habent: nempe quadratarius primum
 Ο scripserat, deinde hoc correxit. Vs.15. Os.
 ΘΕΥΣ et nihil praeterea. Dedi Rosianum, inde-
 que addidi postremum quodque Ο.

.....ρου Σουνιεύς. Γον.....
άνδρου 'Ιωνίδης. Πο.....
ος 'Αλωπεκῆθεν.
Διοσκ]ορίδου? Παλληνεύς.

5μαίου 'Αλαιεύς.

- Ἀπολ]λωνίου Ἐρικεεύς.
ος Ἀρτεμιδώρου Σουνιεύ[ς]
νος Κολωνῆθεν. Ἀρίτ[ιμος]? ...
 Φρυνίσκου Σφήττιος. Ὀλυμπ.
 10 σθένου Κειριάδης.
 σκλέους Θορίκιος. Κοθωκ[ίδης] ...
 Δι]ανυσίου Ἰφιστιάδης.
 νο. Σουνιεύς.
 Βατῆθεν.
 15 Στ]ειριεύς.

Sunt cives variarum tribuum permisti: unde nihil ad demorum per tribus dispositionem lucrebris. Vs. 3-6. in fine nihil excidit. Vs. 5. potest Τιμαίου, Πτολεμαίου etc. suppleri. Vs. 6. prodeunt Ἐρικεῖς, ut n. 115. neque ulla causa est quare scribatur Ἐρινεῖς, qui prorsus ignoti sunt. Quodsi n. 270. col. I. vs. 22. semel habetur Ἐρικαιεύς, cogites eodem modo inter Ἐλεούσιος et Ἐλαιούσιος, Ἀλκμεωνίδης et Ἀλκμαιωνίδης etc. variari. Scribitur etiam Ἐρικ. (v. n. 193.). Haec de marmorum scriptura: scriptores nunc nihil moror. Vs. 11. Κοθωκίδης est nunc nomen proprium, non demoticum. Vs. 12. memorabile nomen Ἰφιστιάδης, qua scriptura Osannus

recte notat defendi Hesychium: Ἰφίστιος, ἥρως τις Ἀθηναῖος· ἀφ' οὗ καὶ δῆμος Ἰφιστιάδαι. Addo alteram eiusdem glossam: Ἰφιάσται (scribe Ἰφιστιάδαι)· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: annotatque L. Holstenius ap. Diog. L. III, 41. in testamento Platonis eodem modo scribi in libris nonnullis. Quippe ibi est: τὸ Ἐνιφιστιάδων χωρίον, ᾧ γείτων βορῆαθεν ἡ ὁδὸς ἡ ἐκ τοῦ Κηφισίασιν ἱεροῦ, νοτάθεν τὸ Ἡρακλεῖον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων: sed utroque loco ἐν Ἰφιστιαδῶν insolentius reponendum esse vix dubites. Noli tamen inde novum nobis demum effingere. Certe etiam Ἡφαιστία s. Ἡφαιστιάδαι Steph. Byz. teste demus est Acamantidis: nec verisimile videtur eiusdem huius tribus duos fuisse demos nomine adeo similes. Ἡφαιστιάδαι vocati sunt ex Vulcani aede, quam in eo pago fuisse Stephanus docet: sed ex Vulcani nomine, ut proni ad heroes fingendos Graeci fuerunt, heroem sibi finxisse videntur Ἰφίστιον, paululum immutato sono: hinc nata vocis diversitas, ut ille demus nunc Ἡφαιστιάδων nunc Ἰφιστιαδῶν nomine vocaretur. Vs. 10. terminatio σθένου (p. σθένους) docet titulum non admodum vetustum esse, certe Alexandri aetatem non attingere.

296.

Athenis. Edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 53. n. 44.

ΕΚΑΤΟΚ
 ΜΗΤΡΙΣ
 ΑΠΑΙΟΡΙ
 ΕΚΑΙΩΝΥ
 5 ΑΡΙΣΤΟΝ
 ΤΙΜΩΝΑΣ
 ΑΙΟΜΑΝΑ
 ΑΡΙΣΤΟΠ
 ΕΛΠΙΝΙΚ
 10 ΠΥΡΡΟΣ
 ΦΥΛΑΚΟ
 ΛΥΚΩΝ

Vs. 2. Δημήτριος vel Δήμητρις (ut n. 284.); 4. Ἐκτωνύμος? 5. Ἀριστόνικος? 6. Τίμων, 9. Ἐλπίνικος, 10. Πύρρος, 11. Φύλακος, 12. Λύκων.

297.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

... ΠΟΣ
 .. ΡΙΝΟΥΤ
 ΑΝΙΟΥΚΙ
 ΗΡΑΙΕΥΣ
 5 ΚΟΥΙΩΝ
 ΔΗΣ
 ΗΤΡΙΟΥΠΑΙ
 ΟΧΟΥΛΕΥΚΕ
 ΑΙΠΝΙΔΗΣ
 10 ΟΥΣΗΜΑΧΙΔΙ
 ΑΡΑΘΩΝΙΣ
 ΜΕΙΤΡΙΟΥ
 ΉΝΙΟ
 ΔΗΜΟ

... επ]πος
 ἐκ Μυ]ρνούτ[της]
 ανίου Κι[κυννεύς]?
 Π]ειραιεύς
 5 κου Ἰων[ίδης]
 Ἰωνί]δης?
 Δημ]ητρίου Πα[ανιεύς]?
 ὄχου Λευκ.
 Παιονίδης? an Αἰθαλίδης?
 10 ου Σημαχιδ[ης]
 Μα[α]δώνιο[ς]
 Δη]μητρίου
 Ἀραφ]ήνιο[ς]?

Sunt variarum sine ordine tribuum cives. Vs. 2. manifesto fuit ἐκ Μυρινούττης s. ἐγ Μυρρινούττης. Haud raro hanc formulam reperio, hic et infra n. 305. ubi decurtata est, n. 181. n. 115. (sic enim ibi scribendum esse monui ad n. 181.) n. 265. n. 735. ubi habetur: ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΣΙΜΟΥ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤ ΕΗΣ (Μυρρινούττης), et in Deliaci lapide Attico, ubi Ἀνθεστήριος ἐκ Μυρρινούττης. Scribitur autem promiscue Μυρρινούττης et Μυρινούττης, ut modo Μυρρι-

νούσιος modo Μυρινούσιος. Qui ἐκ Μυρρινούττης sunt, ii n. 115. Aegeidi accensentur; contra Μυρρινούσιοι secundum Steph. Byz. et marmora in Pandionide habiti sunt, per omnes ut videtur aetates, ut n. 193. 199. 213. 275. Unde mihi subnata suspicio, quam hunc in locum distuli, Μυρρινούτταν esse alium demum, Aegeidis, alium autem Μυρρινούντα, Pandionidis.

298.

Fragmentum in monte Anchesmo repertum, ad ecclesiam D. Georgii. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 216.

.... ΦΡΕΑΡΡΙΟΙ
... ΣΠΕΝΔΩΝ
... ΚΡΩΠΙΔΑΙ
ΚΛ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΜΑΧΟΣ
5 ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΩΝ ΠΥΛΛΑΔΟΥ

Φρεάριοι
... Σπένδων
Κρωπίδαι
Κλ. Καλλιστόμαχος
Ἐπιτυγχανών Πυλάδου
Fragmentum catalogi Leontidis.

299.

Athenis in columna ecclesiae cuiusdam. Ex schedis Fourmonti.

Ι ΜΕΝΨΟΥΣ
ΛΑΥΚΟΥ
ΙΙΙ ΝΕΙΚΟΥ
ΙΔ ΟΧΑΡΟΥΣ
5 ΚΙΑΛΕΩΣ
ΙΡΩΤΟΥ
ΟΝΝΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΡΠΟΥ
ΙΤΩΜΕΝΟΥ
10 ΑΔΕΛΦΟΥ
ΟΤΕΧΝΟΥ
ΙΤΩΝ Π
ΩΝΟΣ
ΙΛΙΟΥ
15 Λ ΛΗ
Μ

Vs. 2. Γλαύκου, 6. Πρώτου etc.

300.

Athenis, in horto D. Gaspari. Versus tres ultimos edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 106. totum titulum dedi ex schedis a D. St-Martin missis.

ΒΑΚΧΟΣ ΔΙΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΕΦΙΒΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΙΟΚΛΗΣ
5 .ΩΙΚΕΡΑΣ ΚΛΕΟΦΩΝ
ΑΔΕΛΦΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΦΕΙΜΟΣ ΕΠΙΚΤΑΣ
ΣΕΡΑΠΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ
10 ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΩΥΚΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ
ΑΞΙΟΣΗΡΑΚΛΕΑΣ ΝΙΚΩΝ
ΕΞΙΚΟΚΡΑΤΟΥ

Βάκχιος? Δῖος
Ὀλύμπιος Ἐφηβος
Δημοσθένης Ἡρακλείδης
Διονύσιος Διοκλῆς
5 Γλύκερος? Κλεοφῶν
Ἀδελφός Ἀπολλώνιος
Φῆμος? Ἐπικτᾶς
Σεραπίων Ἀπολλώνιος
Ἰσίας Ἀμάραντος
10 Παράμονος Λύκος
Ἀπολλωνίδης Ἡλιόδωρος
Ἀξίος, Ἡρακλέας Νίκων
.....

Vs. 12. Pouq. ΗΡΑΚΛΑΣ.

301.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑ
ΠΟΣΑΜΩΝΕΡΙ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΟΝΗ
ΣΩΤΗΡΙΧΟΣΤΩ
5 ΦΙΛΟΚΑΛΟΣΙΩΣΙΜ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΠΡΟΣΔ
ΚΛΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΞΥΣΟΤΟΣ
ΔΙΦΙΛΟΣ
10 ΣΩΣΙΜΟΣΑΛΕΞΑΝ
ΘΙΙΝΙΩΝ
ΚΙΝΛΥΝΟΣ
ΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΕΥΠ
ΦΟΚΛΗΣΕΡΜΙΑ
15 ΦΙΜΗΣ)
ΕΛΑΟΣΑΡΙΣΤΑΙ
ΡΙΟΣΠΟΛΥΚΑΡΠ
ΙΝΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟ
ΜΟΣΠΑΡΑΜΟΝ
20 ΟΣΥΝΟΣ
ΝΗΣΕΠΑΓΑΘ
ΙΣΙΟΣ

Διονύσιος Ἀ.....
Πο[τ]άμων Ἐρι...
Διονύσιος Ὀνη[σι]....
Σωτήριχος
5 Φιλόκαλος Ζωσίμου
Διονύσιος Προςδοκίμου?
Κλ. Ἀσκληπιάδης
Ξύστος?
Δίφιλος
10 Ζώσιμος Ἀλεξάνδρου
Ἀθηνίων
Ἀκίν[δ]υνος?
Ἀσκληπιάδης Εὐπ.
Σοφοκλῆς Ἑρμία
15 Τρ[ο]φίδης? [Τρ]οφίδου?
Ἀρχ[έ]λαος Ἀρισταί[ου]
...ριος Πολυκάρπου
...ῖνος Διονυσίου
...Ζώσι[μ]ος? Παραμόνου
20 .. Εὐφρό[δ]ύσωνος
.....νης Ἐπαγάθ[ου]
.. Ἀφροδίσιος

Aliquot nomina conveniunt cum n. 189.

302.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΙΤΙΔΟΣ
ΙΕΙΑΣ
Ι
ΙΩ
ΜΥ
Ι
ΙΕΡΩΞΕ
ΙΜΙ
.....
.....
ΙΛΕΤΟΥ
ΡΟΦΙ
ΟΣ
ΡΜΙΤΙ

ΔΙΟΝΥΣΟ
ΣΩΤΗΡΙΧΟΥ
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
ΑΤΤΙΚΟΣΔΙ
5 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΙΗΝΩΝ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ
ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ
ΛΕΙΒΕΣΤΟΣ
10 ΜΙΛΗΣΙΟΝ
ΠΟΥΝΥΧΟΣΕΠΙΜΕΝΕΙΔ
ΖΩΞΙΜΟΣ ὙΠΙΝΟΣ
ΕΥΤΥΧΙΜΗΣΙΩΙΛΟΣ
ΞΕΚΟΥΜΕΟΣΔΙΔΑΚΤΙ

Col. I. vs. 1. fortasse Διαντίδος. Col. II. haec sunt:

Διονυσόδωρος
Σωτηρίχου
Ἐπικτήτος
Ἀττικὸς Δι....
5 Δημήτριος
Ζήνων
Μητροδωρος
Νάρκισσος
.....

10 Μιλήσιοι
Μούνυχος Ἐπιμενείδ[ου]
Ζώσιμος, Ὑγῖνος
Εὐτυχίδης, Ζώϊλος
Σεκοῦνδος, Διδακτικ[ός]

Columna II. videtur ultimae tribus fragmentum esse, hoc est Attalidis, cui recens institutae Milesios, novum demum, accensitos esse probabile est. Miletum certe diu ante Hadrianum demis additum esse patet ex n. 181. Plura de hoc demo dixi n. 692. init.

303.

Marmor Mus. Britann. Synops. n. 182. Edidit Osannus Syll. I, 41. p. 139. Nos damus ex eiusdem et Rosianis schedis; interpositis supplementis: lapis enim in media parte lacunam traxit; idem ab initio mutilus est.

ΔΙΟΓΕΝ[ΗΣ]
 ΚΑΡΠΟΔΩΡΟ[Σ ΔΙ]ΟΓΕΝΟΥΣΙΔΝ
 ΦΙΛΩΝ) ΤΕΥΣ
 ΕΠΙΓΟΝΟΣ) . . . ΛΟΝΕΥΣ
 5 ΞΩΙΛΟΣΕΛΕ[ΥΣΙΝΙΟ]Υ ΑΧΑΡΝ
 ΕΥΦΗΜΟΣ) [ΜΕΛ]ΙΤΕΥΣ
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ[)] ΒΕΡΕΝΕΙΚΙ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑ[ΛΛ]ΥΚΡΑΤΟΥΣΕΥΠΥ
 ΙΣΙΔΩΡΟΣΦΙΛ[Ι]ΝΟΥΚΟΛ
 10 ΣΩΤΑΣΕΥΒΟΥ[ΛΙΔΟ]Υ ΠΕΙΡ
 ΞΩΣΙΜΟΣΕΥΒ[Ο Υ]ΝΙΔΟΥΠΕΙΡ
 ΗΡΑΚΛΕΟ[Δ]ΩΥΟΣ ΞΩΙΛΟΥΑΚΑΡ
 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣΑΝΤΙΟΧΟΥΡΑΜ
 ΕΡΜΙΑΣΕΥΠΥΡΥ
 15 ΙΕΡ[Ω]Ν) Κ

ΟΝΗΣΙΜΟΣΥΦΕΙΝΟΥ
 ΑΣ]ΚΛΗΠΙΑΔΗΣΗΡΑΚ
 ΜΕ]ΑΙΣΣΟΣ

ΤΩΝΞΕΝΟΦΩ

20 ΑΧΙΔΗΣΕΜΠΟ
 ΣΩΤΗΡΙΧΟΣΗΡΑΚΑ

ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣΕΠ
 ΛΙΜΝΙΟΣΕΚΚΑ
 ΑΤΤΙΚΟ[Σ]ΞΕΝΟΦ
 ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΔΙΟ

Varietas lectionis schedarum. Vs. 2. extr. Ros. IAN; Os. ΔN ut incerta notavit. Vs. 4. Λ ut incertum notatur. Vs. 5. Υ ex Ros. Vs. 8. KA et primum postea Y ex Ros. Osannus pro KA habet M et omittit Y. Vs. 9. pro ΦΙΛ Os. ΗΛ. Vs. 10. Os. P pro B, et omittit deinde Υ. Vs. 11. MO ex Ros. Vs. 12. ΥΟΣ ex Ros. addidi, item ultima AKAP. Vs. 13. extr. Os. PAXA. Vs. 14. init. Os. ΕΙ, Ros. EP, deinde ubi in lacuna ap. Ros. relicta dedi ΥΠ, Os. habet ΛΛ. Vs. 15. Os. Ι pro K. Col. I. vs. 16. Ros. omittit Φ et habet lacunam, recte. Vs. 17. Os. ΚΑΙΥΠΕΡΙΔΗΣ: dedi Rosiana. Vs. 18. A omittit Ros. item vs. 19. Τ: vs. 20. Os. K pro M, 21. P pro primo H. Col. II. vs. 16. ultimum Π ex Ros. Vs. 17. Os. ΑΕΜΝΙΟΣΕΥΝΑ, Ros. ΛΙ. ΑΝΟΕΚΚΑ: composui utrumque.

Διογέν[ης (Διογένους)]

Καρπόδωρος [Δι]ογένους [Ι]ω[ν] (Ιδης)

Φίλων Φίλωνος τεύς

Ἐπίγονος Ἐπίγονου [Α]θ[μ]ονεύς

5 Ζώϊλος Ἐλε[υσινί]ου Ἀχαρν(εύς)

Εὐφημος Εὐφήμου [Με]λ[ι]τεύς

Σωκράτης [Σωκράτους] Βερενεΐ(δης)

Διονύσιος Κα[λλι]κράτους Εὐπυ(ρίδης)

Ἰσίδωρος Φιλ[ί]νου Κολ(λυτεύς)

10 Σώτας Εὐβου[λίδο]υ Πειρ(αιεύς)

Ζώσιμος Εὐβ[ουλ]ίδου Πειρ(αιεύς)

Ἡρακλεΐδ[ος] [δ]ω[ρί]ος Ζωίλου Ἀ[χ]αρ(εύς)

Ἡρακλεΐδης Ἀντιόχου Ῥαμ(νούσιος)

Ἐρμίας Ε[ὐπ]υ(ρίδης)

15 Ἰέρ[ω]ν Ἰέρωνος Κη

Ὀνήσιμος Ὀ[ν]γείνου

Ἀσ[κ]ληπιάδης Ἡρακ(λ.)

Μέλ[ισ]σος

. . . των Ξενοφῶ(ντος)

20 . . . μ[α]χίδης Ἐμπό(ρου?)

Σωτ[ή]ριχος Ἡρακλ.

Titulus hic haud dubie post Hadrianum scriptus est; litterae insunt satis recentis formae λ, Δ, Π (haec enim forma est) et Φ (sic enim pro Φ): accedunt decurtata demorum nomina, quae, etsi Osannus in tituli n. 272. aetate fallitur (v. ibi not.), tamen non sunt antiqui usus. Ubi) nominibus additur, ibi patris nomen idem ac filii esse, tribus verbis monui ad n. 181. Ceterum post id signum solet spatium relinqui, ut hic quoque factum vides. Initio, ut solet, fratres duo Diogenis filii scripti sunt. Nomina ipsa expedita sunt; horum aliquot restituit Os. Vs. 6. est Euphemus Euphemi f. Melitensis; Melitensem Euphemum etiam ex Cyriaci titulo, nobis n. 689. annotavit Osannus: sed idem sit necne, non liquet. Titulum conicio gymnasticum esse; demi tamen non secundum tribus dispositi. Inferiores columnae fortasse επεγραφων sunt: certe nusquam demi nomen comparet. Nam col. II. vs. 19. Διο. non necessario est Διομεύς: potest Διογένους, Διοκλέους vel simile esse; quippe etiam patrum nomina decurtari solebant, ut n. 284. 305. etc.

304.

„Athenis, super portam domus Andreae Mussut Baschi“, ex schedis Fourmonti; item ex Pocockip Inscr. ant. P. I. c. 5. a. 4. p. 53. n. 43.

ΕΥΤΥ	Εὐτυ.....
ΕΥΤΥΧΙΣΙΕ	Εὐτυχῆς Πε....
ΣΙΔΩΡΟΣ	Εὐδωρος
ΡΕΥΚΛΩ
5 ΕΥΟΔ...ΙΟΣ	5. Εὐδοκίας
ΚΛΗΣ	... κλῆς
ΙΩΣ...ΣΣ	Ζώσιμος
ΛΕΩΝΙΣΙΓΕΝΟΥΣ	Λέων Εἰσιγένης
ΦΗΡΕΙΣ	Φαληρεῖς
10 ΓΕΛΩΣ	10 γελος
ΛΕΑΘΣΑ γελος Λ....
ΛΙΣΣΟΣΜΟΥΣΑΙΟΥ	Μέλισσος Μουσαίου
ΤΗΙΧΟΣΤΩΙΛΟΥ	Ζωτήριχος Ζωίλου
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΙ	Ραμνούσιοι
15 ΤΟΡΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	Ἀπα]τούριος? Δημητρίου
ΘΗΝΑΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	Φιλα]θνήσιος Ἀλεξάνδρου
Ι...ΗΡΙΟΣΑ

Varietatem lectionis contexere ex spurcis utriusque auctoris apographis, non operae pretium est: sufficit notasse, me nihil textui immisisse, quod non esset in alterutro apographo: plurima autem ex Fourmonto dedi. Hoc tamen dicam, vs. 9. ap. Fourm. esse ΦΙΛΗΡΕΙΣ, et vs. 17. item ap. Fourm. Ι...ΤΡΙΩΣ. Haec fere ita legenda:

Manifesto eiusdem tribus catalogus est, haud dubie *Aeantidis*. Nam etsi n. 124. Rhamnuntem non Aeantidis fuisse puto, tamen marmora cum Steph. Byz. in hac eum demum tribu recensent (cf. n. 172. 291.); in eadem vero censentur Phalerenses (vide n. 172. et ibi not.). His confirmandis vel hoc tituli frustum inservit.

305.

Marmor Marathone repertum, olim Athenis apud patrum Dom. Gaspari; transcripsit Pouquevill. T. IV. p. 107. Tum venit in collectionem Choiseulii, a Fauvelio missum (catal. Dubois. n. 202.). Ibi quum esset, accurate delineavit Dubois, cuius schedas misit St-Martin. Nunc est in Musco regio catal. Clarac. n. 589. ubi denuo transcripsit Müllerus. Secundum schedas Dub. lapis est altus 9" 10", latus 9" 5", et nisi in superiore dextero angulo undeque fractus. Vss. 1-6. et col. I. litteras habent altas 3", et intervalla versuum aequae alta sunt; ceterae litterae altae 2" et sem. et intervalla ibi sunt 1". Sero accepi Claraci tabulam.

Ο.....ΝΑΣ Γ	
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ	
ΔΙΣ.....Σ) ΑΘΜΟΝΕΥΣ	
ΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ	
5 ΝΗΣΒΟΥΛΩΝΟΣΦΥΑΣ ΚΛΗΤΙΟΔΩΡΟΣ) ΕΞΚΑ	5
ΝΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣΦΥΣΤΕΦΑΝΟΣ) ΚΗΦΙ Ζ	
ΟΒΟΥΛΟΣ) ΜΑΡΑ	ΘΕΜΙΣΩΝΑΡΙ ΚΗΦΙ ΚΩ
ΙΛΩΝ) ΜΕΛΙΤΕΥΣ	ΕΝΚΟΛΠΙΟΣ) ΒΗΣ ΚΩΠ
ΝΥΣΙΟΣΑΒΡΩΝΟΣ ΒΕΡΕ	ΟΚΤΑΙΟΣΔΩΡΕΥΗ ΝΑΡΚ
10 ΤΑΤΟΣΑΒΡΩΝΟΣ ΒΕΡΕ	ΕΣΙΓΕΝΗΣ ΑΡ ΜΕΛΙ ΚΕΡΔΩ 10
ΗΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΩΕΚΜΥ	ΕΠΑΓΑΘΟΣ ΚΟ ΑΝΑΦ ΕΥΤΥΧ
ΚΛΗΣ) ΕΚΜΥ	ΝΙΚΗΤΗΣ ΚΟΡ ΑΝΑ ΜΗΤΡΑ
ΟΣΠΟΜΑΡΑ	ΠΟΤΙΚΙΟΣ ΑΦΡ ΣΗΜΑ ΔΙΟΔΩΡΟ
ΛΑΣΙΟΣ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ) ΑΧΑΡ ΑΝΤΙΟΧΟ
	ΛΥΚΟΣ ΠΥΛΑ ΤΡΙΚ ΑΝΟΥΜΜ 15
	ΠΥΛΑΔΗΣ ΤΡΙΚ ΕΠΙΚΤ
	ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ ΜΑΡ ΕΥΕΧ
	ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΕΥΤ ΛΑΜ ΣΤΡΑ
	ΣΚΙΡΟΣ ΚΛΕΩΝΟΣ ΜΕ ΤΕΡ
	ΜΑΡΚΟΣ ΕΥΚΤΑΣΟΥΝΙ 20
	ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ ΦΑΡ ΦΛΥ
	ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΘΕΟ ΚΤ
	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ) ΛΑΚ
	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ) ΒΟ
	ΑΛΕΞΑΝ 25

Fundum exempli constituunt schedae Dub. bet). Col. II. vs. 9. vulgo ΔOP: recepi ΔΩP ex Clar. Vs. 10. Pouq. solus Σ pro C, quod habent Dub. Müll. Clar. Vs. 16. extr. male Pouq. ΤΗΚ p. ΤΡΙΚ. Vs. 19. Dub. ΚΛΕΩ.ΟΣ; addidi N ex Müll. Clar. pro quo Pouq. B. Vs. 22. Τ ex Pouq. Vs. 23. K ex Pouq. Vs. 24. ΔΗΜ ex Pouq. Idem extr. ΕΓ, Müll. -ΙΕ, Clar. IC, Dub. BO, quod retinui. Col. III. vs. 8. Dub. ΚΟΤ, Pouq. ΚΩ, Müll. ΚΩΠ. Vs. 14. ultimum O ex Pouq. Vs. 15. retinui Dub. lectionem; Müll. ANOYM, Pouq. ANOY M. M, Clar. ANΘYM. Vs. 18. A, et vs. 19. P ex Pouq. Ceterum mihi hic lapis ex media clypei parte (cf. supra) superesse videtur: unde versuum dispar longitudo.

.....			
..... Μαγαθώνιος			
..... Ἀθμονεύς			
Ἐ]παφρόδειτος Ἀνδρονκλείδου			
5 νης Βούλωνος Φυ.	Ἀσκληπιόδωρος Ἀσκληπιόδωρου ἐξ Κ.	
	Οὐλ[ω]ν Μοιραγένοους Φυ.	Στέφανος Στεφάνου Κηφι.	Z..... 5
	...όβουλος ...οβούλου Μαγα.	Θεμισών Ἀρι. Κηφι.	Κω.....
	Φ]ίλων [Φ]ίλωνος Μελιτεύς	Ἐνκόλπιος Ἐνκόλπιου Βησ.	Κωπ....
	Διο]νύσιος Ἀβρωνος Βερε.	Ὀκταῖος Δωρ. Εὐπ.	Ναρκ[ισ]σ...
10	...τατος Ἀβρωνος Βερε.	Ἐπιγένης Ἀρ. Μελι.	Κέρδω[ν]... 10
	Δημ]ήτριος Ἀρίστω. ἐκ Μυ.	Ἐπάγαθος Κο. Ἀναφ.	Εὐτυχ.....
κλῆςκλέους ἐκ Μυ.	Νικήτης Κορ. Ἀνα.	Μητρα.....
ος Πο. Μαγα.	Ποτίκιος Ἀφρ. Σημα.	Διόδωρο[ς]...
 Φυ]λάσιος	Διονύσιος Διονυσίου Ἀχαρ.	Ἀντίοχο[ς]... 15
		Λύκος Πυλά. Τρικ.	Ἀνουμ.....
		Πυλάδης Τρικ.	Ἐπικτ.....
		Φιλαθηναιος Μαρ.	Εὐέχ[ιος]....
		Ὀνήσιμος Εὐτ. Λαμ.	Στρά[των]...
		Σκῆρος Κλέωνος Με.	Τερ[π]..... 20
		Μάρκος Εὐκτᾶ Σουνι.	
		Χρυσόγονος Φαρ. Φλυ.	
		Μηνόφιλος Θεο. Κ[υ].	
		Δημήτριος Δημητρίου Λακ.	
		Δημήτριος Δημητρίου Βο.	
		Ἀλέξαν[δ]ρος	25

Demorum nomina, quae post patrum nomina plurimis locis decurtata sunt addita, facile ex Cors. peti possunt; Araphenios et Anagyrasios, quos Auctor Catal. Mus. reg. memorat, non video; nam col. II. vs. 12. est Ἀναφλύστιος haud dubie, ut vs. 11. ubi frater. De Myrrhinutta vide ad n. 297. Illud Bo. col. II. extr. *Butadas* designat. Titulus est fere eiusdem aetatis, cuius n. 200. ubi idem homo Οὐλων Μοιραγένοους Φυλάσιος (col. I. vs. 6.): neque obest scripturae diversitas exigua. Titulus videtur gymnasticus.

306.

Athenis in arce, muro infixus titulus prope portam, quae est ante illam, ad quam sedebat olim Turca. Edidit Chandlerus Inscr. II, 24. p. 53. ex cuius fide (Syllab. p. xxiv.) formam litterae A correxi. Idem in corrigendis vs. 5. scribendum monet ΑΦΡΟΔΙΣΤΟΣ: sed non obsequor. Habeo etiam ex schedis Dom. St-Martin, unde vs. 3. correxi ΠΙΡ, ubi Chandl. ΠΗ, et vs. 3. extr. Σ postremum addidi, ubi Chandl. lacunam offert.

ΠΥΛΩΡΟΙ	ΠΥΛΩΡΟΙ	ΠΥΛΩΡΟΙ
ΤΙΜΟΚΛΗΣ)	ΑΙΛΙΔΗΣΚΗΦΙΣΙΕΥΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΣΥΒΡΙΔΗΣ
ΠΙΡΑΙΕΥΣ	ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ	ΠΟΠΛΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΣΑ
ΠΡΙΜΟΣ	ΣΑΛΠΙΣΤΗΣ	ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ
5 ΑΛΑΙΕΥΣ	ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΛΑΙΕΥΣ	

Πυλῳροί	Πυλῳροί	Πυλῳροί
Τιμοκλῆς Τιμοκλέους	Αἰλίδης Κηφισιεύς,	Δημήτριος Συβρίδης,
Πιραιεύς,	Ἀριστοτέλης Κυδαθηναίεύς,	Πόπλιος Κορνήλιος Σα . . .
Πρῆμος	Σαλπιστής	Κηφισιεύς
Ἀλαιοῦς	Ἀφροδίσιος Ἀλαιοῦς	

Arcis custodes esse videntur, iique diversorum deinceps annorum. Col. III. vs. 3. extr. libens suppleverim Σαλπιστής: sed locus, quo positum, alienus est.

307.

Athenis repperit Fauvel: comparavit Choiseul. (catal. Dub. n. 219.). Nunc est in Museo regio (catal. Clarac. n. 648.). Ex schedis Mülleri. Postea pauca addidi ex tabula Claraci.

ΑΥΡΓΛΥΠΤΟΖ...
 ΑΥΡΑΓΑΘΟΠΟΥΣ
 ΟΝΕΠΟΛΥΧΑΡΜΟΣ
 ΑΥΡΤΕΙΜΟΚΡΑΤΗΣ
 5 ΟΥΑΛΑΡΙΣΤΟΝΕΙΚΟΣ
 ΑΥΡΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ
 ΑΥΡΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΕΥΤ
 ΑΥΡΠΡΕΙΜΟΣ)
 ΑΙΜΙΕΙΣΙΔΩΡΟΣ
 10 ΑΥΡΕΙΣΙΓΕΝΗΣ·ΙΝ·
 ΑΥΡΑΛΚΙΔΑΜΟΣΕΙΣ
 ΑΥΡΑΓΑΘΟΠΟΥΣΠ
 ΑΥΡΙΟΥΛΙΑΝΟΣΑΦΡΟ
 ΑΥΡΕΙΡΗΝΑΙΟΣΖΩΠ
 15 ΑΥΡΦΙΛΙΝΟΣΕΙΑΣΕΙ
 ΑΥΡΠΥΛΑΔΗΣ

Ex Claraco haec sunt: Vs. 1. ΑΥ, vs. 2. Α, vs. 11. sqq. litterae et lineae artosae, vs. 14. Ω. Lapis M. Aurelio Imp. vel paulo post scriptus.

Αῦρ. Γλύπτος ...
 Αῦρ. Ἀγαθόπους Ἀγαθόποδος,
 Ὀνε? Πολύχαρμος,
 Αῦρ. Τειμοκράτης νεώτερος,
 5 Οὐαλ. Ἀριστόναικος,
 Αῦρ. Πρωτογένης,
 Αῦρ. Ἀγαθήμερος Εὐτ.
 Αῦρ. Πρεῖμος Πρεῖμου,
 Αἰμί. Εἰσιδῶρος,
 10 Αῦρ. Εἰσιγένης ...
 Αῦρ. Ἀλκίδαμος Εἰσ.
 Αῦρ. Ἀγαθόπους Ἀγαθόποδος πρεσβύτερος,
 Αῦρ. Ἰουλιανὸς Ἀφρο.
 Αῦρ. Εἰρήναιος Ζωπ.
 15 Αῦρ. Φιλῖνος
 Αῦρ. Πυλάδης.

Decurtata nomina in fine posita patrum sunt.

308.

Salamine, in pariete ecclesiae. Ex schedis Fourmonti.

In altero latere:

COYN ΛΙΟΣΕΠΙΚΤΗΤΟΣ
 ΕΠΑΓΑΘΟΣΘΑΛΑΜΘΕΟΦΙΛΟΣ
 ΛΙΚΙΝΔΙΟΓΕΝΗΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΕΙΣΙΔΩΡΥΙΟΥΛΙΝΟΣ
 5 ΟΛΑΜΟΣ ἈΘΗΝΟΔΩΡΟΥΦΡΟΝΤΩΝΔΙ

In altero:

Α
 ΦΡΟ
 ΦΙΛΕΡ
 ΘΕΟΦΙΛΟΣ

..... λιος Ἐπικτήτης
 Ἐπάγαθος Θαλάμ(ου), Θεόφιλος
 Λικίν. Διογένης,
 Δημήτριος Εἰσιδῶρου, Ἰουλιανός,
 .. Ὀδαμος Ἀθηνοδῶρου, Φρόντων Δι-

.....
 Φρόντων?
 Φίλεως?
 Θεόφιλος

CLASSIS SEPTIMA.

HONORES IMPERATORUM ET ALIORUM EX DOMO AUGUSTA, ET DECRETA IMPERATORIA.

309.

In basi magna ante propylaea arcis. Ed. Chandlerus Inscr. P. II. n. 14. p. 52.

ΜΟΣ
 ΑΓΡΙΠΠΑ
 ΛΕ ΥΙΟΝ
 ΤΡΙΣΥ ΟΝΤΟΝΓΑΙΟΥ
 5 Ε ΛΙ ΓΕΤΗ

[ὁ δὴ]μος
 Μ[άρκον] Ἀγρίππα[ν]
 Λε[υκίου] υἱόν,
 τρίς ἑ[κατ]όν, τὸν [ἐ]α[υτ]οῦ
 5 ε[ὐ]εργέτη[ν]

Sic recte correxit amicus Stuarti (Antt. Att. Vol. II. p. 39.). Basin tormentorum Venetorum impetu a. 1687. laesam esse Chandlerus annotat: unde deficiunt aliquot litterae, nec mirum est ΓΑΙΟΥ pro ΕΑΥΤΟΥ legisse Chandlerum. Titulus a. u. c. 726. positus. Pausanias I, 22, 4. ad propylaea duas vidit statuas equestres, quae sintne Xenophontis filiorum an tantum ornatus causa collocatae, dicit se

ignorare. Alteram harum Chandlerus contendit Agrippae fuisse, intransibilibus ad laevam; alteram C. Caesaris (Octavianum intelligit), simul cum Agrippa consulis. Sane litterae videntur alte positae esse, quas quidem Chandlerus telescopio examinaverit: igitur fieri potuit, ut eas legere non posset Pausanias. Ceterum Agrippam ut Augusti generum inter Augustae domus homines rettuli.

310.

Athenis in vase aeri inciso ex schedis Fourmonti ap. Caylus. Rec. d' Ant. T. VI. P. III. tab. 55. cf. p. 179.

ΑΓΡΙΠΠΑ

Fortasse ob Agrippae de Atheniensibus merita talia cum eius nomine vasa privati sibi conficienda curarunt. Potest tamen hoc nomen etiam alius et ignoti Agrippae esse.

311.

Athenis in lapide. Cyriac. p. xv. n. 111. et ex suis schedis Murat. T. I. p. ccxxi. 8. Ego sequor prius exemplum.

ΟΔΗΜΟΣ
ΓΑΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΥΥΙΟΝΝΕΟΝΑΡΗ

Caius ab Augusto adoptatus iam ante obitum Agrippae (qui accidit a. u. c. 742.) obiit a. 756. ex Armenia redux et vulnere invalidus. Nec multo ante hic titulus positus fuerit, fortis adolescentis statuae subscriptus.

Ὁ δῆμος Γαίων Καίσαρα Σεβαστοῦ υἱόν, νέον Ἀρη.

312.

Athenis in acroterio imposito aëtomati stoeae Doricae Minervae dicatae ad forum, quod ab arce in septentrionem est (vulgo ea stoa templum Augusti vocatur, sed falso). Ex mensura basis colligit Stuartus, statuam equestrem impositam fuisse. Ediderunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 11. et melius Stuartus Antt. Att. T. I. p. 1. (aeri incisum titulum idem dedit cap. I. tab. III.), Pomardus Itin. T. I. p. 139. Misit etiam Mustoxydes. Ego sequor Stuartianum aes.

ΟΔΗΜΟΣ
ΛΟΥΚΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΘΕΟΥΥΙΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΥΙΟΝ

Ξ est diserte in Stuarti tab. A partim ibi partim diserte ap. Must. YOY et YON diserte Stuarti tabula et impressus textus; Must. YIOY et YION; Pom. omittit prius, et in fine habet YION; Poc. pro ΘΕΟΥΥΙΟΥ habet ΣΕΟΥΗΡΟΥ, et in fine YION.

Ὁ δῆμος
Λούκιον Καίσαρα, Αὐτοκράτορος
Θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος υἱόν.

Lucius periit duodeviginti mensibus ante Caium, a. u. c. 755. In intervallo annorum ab urbe condita fere 742. et 755. hic titulus positus et stoa illa exstructa est. Alterum eius stoeae titulum vide n. 477.

313.

Ad eandem porticum in basi quadrangularem. Ed. Maffei Mus. Veron. p. cccclxxx. 4. et inde Donatus p. 240. 4. Stuartus Antt. Att. Vol. I. p. 2. et in aere p. 6. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΙΟΥΛΙΑΝΘΕΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝΠΡΟΝΟΙΑΝ
ΗΒΟΥΛΗΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙΗΒΟΥ
ΛΗΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΝΑΘΕΝΤΟΣΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
5 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΟΥΑΥΛΟΥΜΑΡΑ
ΘΩΝΙΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΝΤΩΝ
ΑΥΤΟΥΤΕΔΙΟΝΥΣΙΟΥΜΑΡΑ
ΘΩΝΙΟΥΚΑΙΚΟΙΝΤΟΥΝΑΙΒΙΟΥ
ΡΟΥΦΟΥΜΕΛΙΤΕΩΣ

Ἰουλίαν Θεάν Σεβαστήν Πρόνοιαν ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ Βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος, ἀναθέντος ἐκ τῶν ἰδίων Διονυσίου τοῦ Αὐλοῦ Μαραθωνίου, ἀγορανομούντων αὐτοῦ τε Διονυσίου Μαραθωνίου καὶ Κοίντου Ναιβίου Ρούφου Μελιτέως.

Iuliam Augustam Tiberii Imp. matrem vix arbitror vivente ipso vivam mortuamve divino nomine insignitam ne in provinciis quidem (v. Tac. Ann. V, 2.). Igitur hic titulus cum statua Claudii Imp. aetate positus videtur, qui illi caelestes tribuit Iunonis honores (Lips. ad L. c.). De agoranomis binis v. ad n. 202. Ii vero ideo statuam collocandam curarunt, quod ea in foro posita est.

Formam tituli ex aere Stuartiano dedi; ibi tamen est Ξ, quod ex Fourm. mutavi, apud quem tamen linea verticalis non recta, sed fracta est. Praeterea aes Stuarti APHOY: cetera exempla consensu APEIOY. Pro K est K.

314.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΛΛΙΤΝΑΥΤΟΚΡΑ
ΚΑΙΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙΣΑ

Τιβερίου Καίσαρος videtur de Tiberio Nerone dictum, priusquam imperium adeptus esset, imperante adhuc Augusto, de quo fortasse vs. 1. αὐτοκράτορος.

315.

Edidit Chandl. Inscr. P. II. n. 33. p. 55. Correxī ex schedis Akerbladii, quas misit Münsterus.

ΗΞΑΡΗΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΚΑΙΣΑΡΑ

Diserte ΑΡΗΟΥ in lapide esse notat Chandl. qui vs. 3. extr. male ΚΑΙΑΙΑ[ION]. Pertinet ad Germanicum Drusi f.

316.

Athenis in basi, apud Abramiotum. Edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 100. Accuratus damus ex schedis Mustoxydis.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΗΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΚΑΙΣΑΡΑ

Non eadem inscriptio ac prior esse videtur.

317.

In tabula marmorea in arce prope Poliadis. Edidit Chandler. Inscr. P. II. n. 15. p. 52. et minus recte Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103. n. 9.

ΟΔΗΜΟΣ
ΝΕΡΩΝΑΚΛΑΥΔΙΟΝΤΙΒΕΡΙΟΥΥΟΝΔΡΟΥΣΟΝ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Ὁ δῆμος Νέρωνα Κλαύδιον Τιβερίου υἱὸν Δροῦσον, τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην. Hic obiit a. u. c. 776.

318.

Athenis in gymnasio Ptolemaei. Ex litteris Fauvelii ed. in Mag. encycl. a. xvi. (1811.) T. II. p. 143.

ΗΒΟΥΛΗΗΞΑΡΗΟΥΠΑΓΟΥ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΚΑΙΗΒΟΥΛΗ
ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝΤΙΒΕΡΙΩΙ
ΑΔΕΛΦΩΙΘΕΩΔΗΜΙΟΥΡΓΩΙ
5 ΕΥΕΡΓΕΤΩΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

anne φιλάδελφος? Quod referendum ad Drusum fratrem foret, qui tamen multis annis ante Tiberium obierat. Possit etiam Tiberius Gemellus, Drusi F. Tiberii Imp. N. intelligi, quem sustulit Caius Caligula. Is vulgo Tiberius Caii frater (h. e. patruelis) audit, ut ap. Suet. Cal. 15. 23. Sed ne sic quidem intelligi titulus potest, nisi quid addideris. Postremo eo inclino, ut Drusus Tiberii F. intelligatur, et eius nomen inter vs. 3. et 4. exciderit una cum litteris ΦΙΛ, et legatur: Τιβερίῳ Δρούσῳ φιλαδέλφῳ Θεῷ etc. Certe in nummis extat Δρούσος Καίσ. Γερμ(ανικός) Καίσ. νέοι Θεοὶ φιλάδελφοι. Vs. 5. corrige εὐεργέτη.

Non dicitur ἡ βουλὴ πεντακοσίων, sed τῶν πεντακοσίων: nec quum Tiberii familia florebat, Senatus Quingentorum Athenis fuit, sed Sexcentorum. Igitur vs. 3. me iudice ΠΕΝΤ in ΤΩΝΕΞ mutandum. Omnino hic titulus obscurissimus est. Quid est enim Τιβερίῳ ἀδελφῷ, Θεῷ δημιουργῷ? An forte Tiberius Imp. post obitum Θεὸς δημιουργὸς vocatus?

319.

Rhamnunte in basi. Ex schedis D. St-Martin.

ΤΙΒΕΡΙΩΚΛΑΥΔΙΩ
ΣΕΒΑΣΤΩΝΓΕΡΜΑΝΙΚΩ

Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Σεβαστῷ Γερμανικῷ. Claudium Imp. esse Germanicum vocatum notissimum est.

320.

Athenis in domo Nicolai Trini. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 179. cum supplementis p. 180. indeque Vandal. Diss. p. 620. (qui eandem inscriptionem a Sponio cum supplementis repetitam pro diversa habuit), Cors. F. A. T. II. p. 159. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΗΕΞΑΡΕΙΟΥ[ΠΑΓΟΥΚΑΙΗΒΟΥΛΗ
ΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝ[ΚΑΙΟΔΗΜΟΣΤΙΒΕΡΙΟΝ
ΚΛΑΥΔΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑ[ΣΕΒΑΣΤΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ[ΚΑ]ΙΥΠΑ[ΤΟΝ
5 ΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝΑΡΧΙΕ[ΡΕΑΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙ
ΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ[ΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣΙΝ.....
ΕΠΙΤΟΝΠΕΙΡΑΙΕΑΔΙΣ.....
ΑΙΡΗΟΥΚΑΙΘΕΟΙΣΜΕΓ[ΑΛΟΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
10 ΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΕΙΤΑΣ[.....ΕΠΙΤΗΣ.....
ΒΗ]ΣΑΙΕΩΣΕΠΩΝΥΜ[ΟΥΑΡΧΗΣ.....
.....ΟΛΙΟΥΛΕ.....

Vs. 1. ultima littera ex Fourm. ex quo etiam formas litterarum dedi (Spon. Ξ, Ω). Vs. 4. . . I non est ap. Spon. neque ultimum A. Vs. 6. Fourm. ΡΛΙΣΕΞΟΥΣΙΑ: Vs. 7. ΙΝ ex Fourm. Vs. 9. Fourm. . . ΙΙΙΟ. Vs. 10. ΕΠΙ ex Spon. Idem ΟΠΛΙΤΑΣ: dedi Fourm. Vs. 12. ex Fourm. Titulo paulo aliter suppleto quam Sponius fecit, haec ferè verba sunt:

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου [πάγου καὶ ἡ βουλὴ
τῶν ἑξακοσίων [καὶ ὁ δῆμος Τιβέριον
Κλαυδίου Καίσαρα [Σεβαστὸν Γερμανικὸν
αὐτοκράτορα [καὶ] ὑπα[τον
5 τὸ δεύτερον, ἀρχι[μέ]γα μέγιστον, δημαρχι-
κῆς ἐξουσίας [τὸ δεύτερον, ἐπιμεληθέντος
Διοκλέους [Μελιτέως
ἐπὶ τὸν Πειραιέα δις
..... καὶ θεοῖς μεγ[άλ]οις, καὶ στρατηγοῦ
10 ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας [....., ἐπὶ τῆς
Βη]σαιέως ἐπωνύμου ἀρχῆς
.....

Titulus non ad Tiberium Imp. sed ad Claudium pertinet, qui vulgo Tib. Claudius Caesar audit, et ad a. Chr. 42. Corsinus errorem T. II. com-

missum ipse correxit T. IV. p. 152. Inde a vs. 6. supplementorum formulae non satis certae sunt, et vs. 9. imprimis offendit interposita deorum significatio, quibus dicata statua Imperatoris est. Post δημαρχικῆς ἐξουσίας dedi τὸ δεύτερον. Quippe a. 41. IX. Kal. Febr. caesus est Caligula: igitur Claudius a. 42. quo Consul secundum fuit, annum secundum tribuniciae potestatis egit. Vs. 4. brevior ceteris fuit; quod non rarum. Vs. 7. aut ἐπιμελη- τοῦ aut στρατηγοῦ ἐπὶ τὸν Πειραιέα scribendum: cf. n. 124. ubi ἐπιμελητῆς ἐπὶ τὸν λιμένα, et n. 178. 179. ubi στρατηγὸς ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν. Cetera ex aliorum titulorum exemplis constituta sunt, ut formula ἐπὶ τῆς Βησαιέως ἐπωνύμου ἀρχῆς ex n. 270. pro qua cave scribas Βησαιέως ἐπωνύμου ἀρχοντος. Besaeensem hunc Themistoclem fuisse contendit Corsinus ex n. 614. quasi non alii Besaeenses permulti fuerint. Quae vs. 7-10. dicta sunt, videntur omnia ad Dioclem referenda, de quo v. ad n. 385. unde etiam intelliges, cur suppleverim Με- λιτέως. Ceterum statua in Piraeo videtur posita esse; quocirca Piraeensis magistratus memoratur.

321.

In basi marmoris candidi, Athenis missa a Fauvelio, ex collectione-Choiseuliana in Museum regium (catal. Clarac. n. 629.) illata. Edidit Dubois catal. marm. Choiseul. n. 200. Nos accuratius damus ex schedis Mülleri. Habeo etiam ex tabulis Claraci.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΤΡΑΙΑΝΩ
ΑΔΡΙΑΝΩ ΚΑΙΣΑΡΙ
ΣΕΒΑΣΤΩ ΟΛΥΜΠΙΩ
Ω ΣΩΤΗΡΙ ΚΑΙ
5 ΚΤΙΣΤΗ

Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καίσαρι Σεβαστῷ
Ὀλυμπίῳ, σωτῆρι καὶ κτίστη. Nota spatia inter voca-
bula. Vs. 3. I addidi ex Dub. Clar. Hic habet
ΣΕΒΑΣΤΟ et ΟΛΥΜΠΙΟ.

322.

Haud longe a templo Thesei, quod inter longos muros est, Piraeum versus basis terra vix extans. Edidit Chandlerus Inscr. ant. P. II. n. 44. p. 58. Eadem inscriptio est ap. Stuart. Vol. III. p. 19.

ΣΩΤΗΡΙΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ

Similis titulus est ap. Cyriac. Anconit. p. XII. n. 91. „ad nova moenia Athenarum”, uno versu expressus; et habetur ΑΔΡΙΑΝΩ ΟΛΥΜΠΙΩ. Eun-

dem hunc ex suis schedis, quae ex Cyriaco fluxerunt, dedit Murat. T. I. p. CCXXXV. 2. primo versu ante καὶ in duos diviso, et duobus ultimis in unum contractis. Nolui autem hunc singulari numero seorsim edere, quod eum non patet esse diversum a Chandleriano vel hoc vel alio huius generis.

323.

Athenis in basi marmorea. Ed. Chandler. l. c. n. 45.

ΣΩΤΗΡΙΚΑΙΚΤΙΣΤΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩΙ
ΟΛΥΜΠΙΩΙ

325.

In alia; Chandlerus l. c. n. 47.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΔΡΙΑΝΩ
ΣΕΒΑΣΤΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ

327.

Athenis, ex schedis Fourmonti. Hic titulus praecedenti similis; nec tamen idem videtur.

ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙΚΤΙΣΤΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΣ
ΑΔΡΙΑΝΩΙ
ΟΛΥΜΠΙΩΙ

Vs. 3. dele Σ.

329.

Ex Pocockio Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. n. 30. Athenis.

ΣΤΙΙ
ΟΚΡΑΤΟ
ΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ

Σωτήρι καὶ κτίστη αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ Ὀλυμπίῳ.

324.

In alia basi marmorea; idem edidit n. 46. et Stuartus Vol. III. p. 19.

ΣΩΤΗΡΙΚΑΙΚΤΙΣΤΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩΟΛΥΜΠΙΩ

326.

Edidit Stuartus l. c. ad n. 324.

ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙΚΤΙΣΤΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ

328.

Athenis, ex iisdem schedis.

ΚΑΙΣΩΤΗΡΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ

Pro ultimo Ω in schedis est O, sed supra scripta singulari quadam forma litterae Ω. Fortasse: Κτίστη καὶ σωτήρι etc.

330.

Iuxta Ilissum inter rudera prope Olympieum („palatium Hadriani"); ex schedis Fourmonti.

ΣΩΤΗΡΙΚ
ΚΤΙΣΤΗΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡ
ΑΔΡΙΑΝ

Σωτήρι καὶ κτίστη αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ.

331.

Olympieum ab Hadriano perfectum esse constat, qui et ipse hinc est Olympius vocatus. Templum (ναὸς) ingenti columnarum numero septum in medio erat περιβόλῳ, cui ad quattuor stadia deficiebant pedes cxxx (Gell. Itin. Gr. p. 45.). Ad introitum περιβόλου, pro antis haud dubie, Hadriani duae statuae Thasii, et totidem Aegyptiaci lapidis collocatae erant, intus vero ad murum περιβόλου in stoa positae erant Imperatoris imagines a Graecis civitatibus dedicatae, et ante huius stoeae columnas sub dio statuae eiusdem a coloniis Romanis dicatae, eaeque aeneae. Ita intellige locum Pausaniae I, 18, 6. quem obiter emendo: Πρὶν δὲ εἰς τὸ ἱερὸν ἵναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, οὗ (hoc οὗ addidi) Ἀδριανὸς ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τὸν τε ναὸν ἀνέθηκε καὶ τὸ ἀγάλμα θείας ἀξίον, οὗ μεγέθει μὲν (ὅτι μὴ Ῥωμαίοις καὶ Ῥοδίοις εἶναι οἱ κολοσσοί, τὰ λοιπὰ ἀγάλματα ὁμοίως ἀποδείκνυνται), πεποιήται δὲ ἐκ τε ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ ἔχει τέχνης εὖ πρὸς τὸ μέγεθος ὁρῶσιν· ἐνταῦθα εἰκόνες Ἀδριανοῦ, δύο μὲν εἰσι θατίου λίθου, δύο δὲ Αἰγυπτίου. χαλκαὶ δὲ ἑστᾶσι πρὸ τῶν κιόνων, αἷς Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀποίκους πόλεις. ὁ μὲν δὴ πᾶς περιβόλος σταδίων μάλιστα τεσσάρων ἐστίν, ἀνδριάντων δὲ πλήρης· ἀπὸ γὰρ πόλεως ἐκείτης εἰκὼν Ἀδριανοῦ βασιλέως ἀνάκειται. Unus superest titulus ex iis, qui statuis coloniarum subscripti erant; hunc in ecclesia D. Ioannis vidit Dodwell, Itin. T. I. p. 413. sed in ecclesia D. Nicolai Spon. Itin. T. III. P. II. p. 41. qui melius edidit; eiusdem varias lectiones dedit Chandlerus Inscr. Syllab. p. xxvi. Is hic est: IMP. CAESAR. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. FIL. DIVI. NERVAE. NEPOTI. TRAIANO. HADRIANO. AVG. TRIB. POT. XVI. COS. III. P. P. OLYMPIO. [COLONIA] IVLIA. AVGUSTA . . . DENSIVM. PER. LEGATUM. C. MEMMIUM. LYCVM. ΔΙΕΚΤΩΝ. Sed plures supersunt ex titulis Graecarum civitatum, quos deinceps pono. Omnes nota post Olymp. 227, 3. vel eo ipso anno positos. V. ad n. 342.

Constantinopoli apud legatum Galliae hanc inscriptionem, quae Sponio teste Athenis apportata erat, transcripsit idem Itin. T. III. P. II. p. 43. Ex Sponio dedit Vandal. Diss. p. 470. Eius fragmentum (inde a vs. 5.) Parisios in Museum Baudelotii translatus est, et pervenit deinde in Museum Academiae Inscriptionum: quod ediderunt Maffei. Gall. ant. sel. ep. 18. p. 87. et inde Murat. T. II. p. xxxix. 3. atque aeri incisum Caylus. Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 61. (cf. p. 188.).

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝ

5 ΑΒΥΔΗΝΟΙ
ΤΟΝΑΥΤΩΝΣΩΤΗΡΑ
ΚΑΙΚΤΙΣΤΗΝ
ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ
ΜΑΡΚΕΛΛΟΥΜΑΙΟΡΟΣ

Αὐτοκράτορα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Ὀλύμπιον, Καίσαρα Σεβαστόν, Ἀβυδηνοὶ τὸν αὐτῶν σωτήρα καὶ κτίστην διὰ πρεσβευτοῦ Μαρκέλλου Μαίωρος.

332.

Athenis apud Turcam, in basi. Ex schedis Fourmonti. Ed. Müllerus Aeginet. p. 194.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΚΑΙΑΡΧΗΓΕΤΗΝΗΠΟΛΙΣ
5 ΗΑΙΓΕΙΝΗΤΩΝΚΤΟΝΕΛ
ΤΗΣΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΔΙΑΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥΣΩΣΙΚΛ
ΕΙΔΟΥ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν
Ὀλύμπιον καὶ ἀρχηγέτην ἢ πόλιν ἢ Αἰγυνητῶν τὸν ἐαυ-
τῆς σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, διὰ ἐπιμελητοῦ Σωσικλείδου.

333.

Athenis in ara ecclesiae Panagiae. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 42, et Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 55. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΜΦΙΠΟΛΕΙΤΩΝ

Fourm. ΑΜΦΙΠΟΛΕΠΩΝ, Ροσ. ΑΜΦΙΠΟΛΕ
ΤΩΝ. Defectum initio notavi ex Fourm.
Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμπιον ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀμ-
φιπολεϊτῶν.

334.

„Ad septentrionalem (Murat. orientalem) Athenarum portam”; Cyriac. Anconit. p. XII. n. 92. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. I. p. CCXXXV. 4. cuius dispositionem versuum secutus sum.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣ
5 ΤΟΝΣΩΤΗΡΑΤΟΥΚΟΣΜΟΥ
ΑΝΕΜΟΥΤΗΣΚΙΛΙΚΙΑΣ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ
Π.ΑΙΛΙΟΥΚΑΙΩΛΟΥ
10 ΚΑΙΓΑΙΟΥΤΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν
Ὀλύμπιον, πατέρα πατρίδος, τὸν σωτῆρα τοῦ Κόσμου, Ἀνε-
μου[ρίων] τῆς Κιλικίας ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, διὰ πρεσβευ-
τῶν Π. Αἰλίου . . . ου καὶ Γαίου τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Vs. 9. cave legas καὶ ὦλου.

335.

In basi in Olympieo, ingens marmor candidum magnis litteris inscriptum. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 43. p. 57. cum supplementis, quorum parti alia substitui.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ - - -
ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΙ ΠΡΩΤΗΚΑΙΜΕΓΙΣΤΗ
ΤΗΣΑΣΙΑΣΚΑΙΔΙΣΝ[ΕΩΚΟΡΟΣ . . .]
5 [Ω]ΝΠΟΛΙΣ ΤΟΝΙΔΙΟ[ΝΚΤΙΣΤΗΝΔΙΑ]
[ΕΠΙΜΕΛ]ΗΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥΤΙ·ΓΕΛΛΙΟΥ
ΕΠΙΠΕΡΕΩΣΤΙ·ΚΛ·[ΑΤΤΙΚΟΥ]

Vs. 7. minoribus litteris. Vs. 3. Chandl. dedit ἡ μητρόπολις Ἰωνίας τῆς Ἀσίας, quasi Asiana Ionia Atticae opponeretur, quae et ipsa olim Ionia vocata sit; deinde vs. 4. 5. Μητησίων πόλις apud illum restituta est. Sed Milesiorum statua alia fuit (n. 339). Sane Miletus quoque πρώτη τῆς Ἰωνίας ὠκισμένη dicitur: sed hoc loco aut Ephesus aut Smyrna intelligenda. Smyrnam plures tituli vocant πρώτην τῆς Ἀσίας κάλλι καὶ μεγέθει καὶ λαμπροτάτην καὶ μητρόπολιν τῆς Ἀσίας καὶ νεωκόρον τῶν Σεβαστῶν, item κόσμον τῆς Ἰωνίας. Sed Ephesus quoque δις νεωκόρος est ipso Hadriano imperante; eadem in titulo pro M. Aurelio Dionysio diserte dicitur ἡ πρώτη καὶ μεγίστη μητρόπολις τῆς Ἀσίας καὶ β' νεωκόρος τῶν Σεβαστῶν Ἐφεσίων πόλις. Verba igitur fere haec sunt: Αὐτοκράτορα

Καίσα[ρα] Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμ[πιον] --- ἡ μητρόπολις [ἡ πρώτη καὶ μεγίστη] τῆς Ἀσίας καὶ δις νεωκόρος] . . . ὡν πόλις τὸν ἴδιον κτίστην, διὰ ἐπιμελητοῦ Μάρκου Τριγελίου, ἐπὶ ἱερέως Τι. Κλ. [Ἀττικοῦ]. Sacerdotis nomen ex n. 336. supplevit Chandlerus: intellige sacerdotem Olympiei, Iovis et Hadriani, qui in Olympieo aram habuit. Tib. Claudium Alticum patrem puto Herodis celebris esse vel Herodem ipsum. Nam Herodes Traiano Imp. natus est ex Visconti perita sententia (Inscr. Triop.), quam sequitur etiam Eichstadius in Fabric. B. Gr. T. VI. p. 7. ed. Harl. Eosdem secutus sum supra pag. 44. ubi tamen quum Traianum vellem, calami lapsu Hadrianum dedi: quod hac oblata occasione corripo. Ceterum is sacerdos annuus fuerit. Alio anno (n. 337.) est Statius Quadratus.

Fff

INSCR. GR. VOL. I.

336.

Basis marmorea muro ecclesiae D. Ioannis Maguli infixa. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 40. indeque Vandal. Diss. p. 384. deinde ex lapide Chandl. Inscr. P. II. n. 41. p. 57. quem secutus sum. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et Mustoxydis.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΘΑΣΙΟΙ
5 ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΚΑΙ
ΤΕΧΝΕΙΤΟΥΞΕΝΟΦΑΝΤΟΥ
ΤΟΥΧΑΡΗΤΟΣ
ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΚΛΑΤΤΙΚΟΥ

Vs. 4. maioribus litteris. Ξ dedi ex Fourm. etsi hic verticalem lineam, ut solet, in obliquas duas fregit. Αὐτοκράτορα Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμπιον Θάσιαι, διὰ πρεσβευτοῦ καὶ τεχνεῖτου Ξενοφάντου τοῦ Χάρητος, ἐπὶ ἱερέως Κλ. Ἀττικῷ. Xenophantus sculptor est. De Claud. Attico v. ad n. 335.

337.

In basi marmorea inter columnas Olympiei, quod Cyriacus domos Hadriani vocat. Extat inter titulos Cyriaci p. xi. n. 86. postea ex suis schedis et Cyriaci a Compagnonio missis edidit Murat. T. I. p. ccxxxiv. 3. cuius versuum dispositionem secutus sum; sed lectionem emendavi ex Moronii editione titulorum Cyriaci.

ΘΕΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΤΟΝΙΔΙΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΕΡΑΜΙΗΤΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΔΙΑΕΡΓΕΠΙΣΤΑΤΩΝΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ
5 ΙΕΡΩΝΟΣΤΟΥΜΥΩΝΙΔΟΥΕΡΜΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙΕΡΜΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΚΑΙΕΥΑΝΔΡΟΥΤΟΥΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ
ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΣΤ. ΚΟΔΡΑΤΟΥ

Vs. 5. fortasse Μυρωνίδου fuit; ibidem ΕΡΜΟΔΩΡΟΥ delendum videtur, a Cyriaco vel librario ex seqq. occupatum. Sic igitur legerim: Θεὸν Ἀδριανὸν τὸν ἰδίον εὐεργέτην Κεραμειτῶν ἢ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, διὰ ἐργεπιστατῶν καὶ πρεσβευτῶν Ἰέρωνος τοῦ Μυρωνίδου καὶ Ἑρμοδώρου τοῦ Ἀπολλωνίδου καὶ Εὐάνδρου τοῦ Ἐπαφροδείτου, ἐπὶ ἱερέως Στ. Κοδράτου. In tabula Peutingeriana habes Ceramien Macedoniae; Ceramia Ponti, quam Murat. affert, nulla est. Haud dubie Ceramus Cariae civitas intelligenda, quod ex Strabone docet Dorvill. ad Charit. p. 452. ed. Lips, Κεραμείας enim ille hos vocat.

338.

Athenis in basi. Edidit Chandlerus P. II. n. 42. p. 57.

ΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
[Κ]ΥΣΙΚΗΝΟΙ

339.

Athenis, „ad aedem Antonii (immo Hadriani, Olympieum) in magna columna marmorea”, Cyriac. Anconit. p. xiii. n. 95. Muratorius T. II. p. mlix. 2. ex schedis suis et Cyriaci, indeque Corsin. F. A. T. II. p. 164. Duos postremos versus in quinque divisos Muratorius habet etiam p. cmxviii. 10. In versuum forma Muratorianum exemplar integrum secutus sum; litterarum formas dedi ex Moroniano exemplo. Mur. Σ per universum titulum.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΤΗΣΙΩΝΙΑΣ
5 ΜΙΛΗΣΙΩΝΠΟΛΙΣ
ΤΟΝΚΤΙΣΤΗΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΕΡΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝΤΗΣΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΩΝΠΕΡΙΤΙ.ΙΟΥΛΙΟΝΜΑΚΕΡΑΓΕΝΟΜΕΝΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ
10 ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΠΟΙΟΣΑΥΛΟΣΠΑΝΤΟΥΛΗΙΟΣΓΑΙΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣΟΚΑΙΜΕΙΛΗΣΙΟΣΕΠΟΙΕΙ

Vs. 10. Murat. ΠΑΝΤΟΥΛΕΙΟΣ. Lege: Τὸν μέγιστον Αὐτοκράτορα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Ὀλύμπιον ἢ μητρόπολις τῆς Ἰωνίας Μιλησίων πόλις τὸν κτίστην καὶ εὐεργέτην, ἐπιμεληθέντων τῆς ἀναστάσεως τῶν περὶ Τί. (Τιβέριον) Ἰούλιον Μακέρα γενομένων ἀρχόντων. Ἀνδριαντα-

ποῖος Αὐλὸς Παντουλήϊος Γαῖδ[υ] Ἐφέσιος, ὁ καὶ Μελήσιος, ἐποίει. Archontem hunc non Atticum sed Milesium fuisse res ipsa docet, licet Cors. contrarium statuerit.

340.

Ad Olympieum in basi s. lapide. Ed. in Cyriaci Anconit. titulis p. xii. n. 87. et ex eiusdem scholiis manuscriptis in Strabonem apud Patricium Iunium a Reinesio Synt. Inscr. Cl. III. n. 85. p. 335. cui dederat Luc. Langermann IC. Tum ex suis et Cyriaci schedis dedit Murat. T. II. p. mxxvi. 4. postremo ex ora libri Strabonis Etonensis, cui ex scholiis Cyriaci adscripta haec sunt, edidit Falconerius ad Strab. T. II. p. 665. et ex hoc formam versuum reddidi. Cf. etiam Paciaud. Monum. Pelop. T. I. p. 98. Biag. Mon. Gr. Nan. p. 81 sq.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑ
ΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΗΠΟΛΙΣΠΑΛΕΩΝΤΗΣΚΕΦΑΛΗ
5 ΝΙΑΣ·ΕΛΕΥΘΕΡΑ·ΚΑΙ·ΑΥΤΟΝΟ
ΜΟΣΔΙΑΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥΑΡΝΟΥ
ΦΙΛΟΥ·ΤΟΥΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣΥΙΟΥ

Reinesius excepta voce ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ habet C, ceteri Σ. Vs. 2. Falc. ΗΔΡΡ p. ΑΔΡ. Vs. 3. flosculum solus Reines. praebet. Vs. 4. primum Η omitunt Reines. Falc. Ibidem extr. Reines. Falc. ΚΕΦΑΛΑ. Vs. 5. interpunctiones retinui ex Falc. Vs. 6. extr. Reines. ΑΡΝΟΥ, Falc. ΑΡΗΟΥ; neutrum habent Mor. Mur. Vs. 7. quod dedi, praebent Reines. Falc. contra Mor. Mur. ΦΙΛΟΥ. A et

dein ΥΙΟΥ, ceteris omissis. Interpunctio vs. 7. ex Falc. Verba haec sunt: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμπιον ἢ πόλις Παλέων τῆς Κεφαληνίας ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος, διὰ ἐπιμελητοῦ Ἀρνοφίλου τοῦ Ἀγαθοκλέους υἱοῦ. ΠΑΛΕΩΝ simplici Λ an in lapide fuerit, non liquet in tanta schedarum Cyriaci perturbatione. Ἀρνοφίλου vel Ἀρνοφίλου nomini non confido. Cephaleniam totam Atheniensibus dono dederat Hadrianus (Dio testis LXIX, 16.): ob quam ipsam rem Pallenses civitatem suam ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον esse annotant, ne Atheniensibus subdita putetur. Aut igitur Pallenses rursus exemerat Hadrianus, aut, quae Paciaudii sententia est, donatio illa fuit honoraria adscriptio. Quamquam qualis haec sit, non satis intelligo.

341.

In magna basi ad Olympieum. Cyriac. p. xi. n. 82. et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. II. p. mxxii. 4.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥ
ΥΙΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΠΟΜΠΗΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΤΗΣΚΙΛΙΚΙΑΣΗΠΟΛΙΣΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΙΟΥΛΙΟΥ
5 ΒΑΡΧΙΟΥΠΕΔΙΟΥ

Male Murat. vs. 3. ΠΟΜΠΕΙ etc. Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν. Θεοῦ Νερούα υἱόν, Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν, πατέρα πατρίδος, Πομπηιο-πολεϊτῶν τῆς Κιλικίας ἢ πόλις, διὰ πρεσβευτῶν Ἰουλίου Βαρχίου [καί?] Πεδίου.

342.

Ibidem in basi magna. Cyriac. Anconit. p. xi. n. 83. et ex suis ac Cyriaci Barberinis schedis Murat. T. II. p. mxxx. 1.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΤΩΝΕΝΤΩΠΟΝΤΩΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΝΤΗΠΡΩΤΗΟΛΥΜΠΙΑΔΙ
5 ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΚΑΠΙΤΩΝΟΣ
ΣΚΙΠΙΩΝΟΣΚΑΙΓΑΙΩ...ΜΙΟΥ

Retinui dispositionem et lectionem Moronii; Murat. partim Ω partim ω habet. Lege: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν Ὀλύμπιον Σεβαστοπολεϊτῶν τῶν ἐν τῷ Πόντῳ ἢ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος τὸν ἐαυτῶν εὐεργέτην, ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι, διὰ πρεσβευτῶν Καπίτωνος, Σκιπίωνος καὶ Γαί[ου Ποστού]μίου.

Prima Olympias est Attica inde a dedicatione Olympiei computanda, quod recte notavit Corsin. Diss. agon. I, 13. Olympiei autem dedicationem ad Olymp. 227, 3. cum Ios. Scaligero revocat Cors. Fast. Att. T. II. p. 105 sqq.

343.

Ibidem in basi. Cyriac. p. xii. n. 88. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. I. p. ccxxv. 5.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΣΗΣΤΙΟΙΤΟΝΕΑΥΤΩΝΣΩΤΗΡΑ
ΚΑΙΚΤΙΣΤΗΝΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝ
5 ΤΡΑΓΩΝΙΟΥΠΟΡΘΟΜΟΥΚΑΙ
ΚΛΑΥΔΙΟΥΑΒΙΟΥΛΕΥΤΩΝ

Moronii exemplum dedi; Murat. modo C et ω, modo Σ et Ω. Αὐτοκράτορα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Ὀλύμπιον Καίσαρα Σεβαστὸν Σήστιοι, τὸν ἐαυτῶν σωτήρα καὶ κτίστην, διὰ πρεσβευτῶν Τραγωνίου Πόρθμου καὶ Κλαυδίου Ἀβίου? [Βου]λευτῶν.

344.

Ibidem in basi. Cyriac. p. xii. n. 89. et ex schedis suis Murat. T. I. p. ccxxxv. 1.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΗΚΟΛΟΙ

Vs. 1. Mur. RA pro PA, vs. 3. Ω pro Ω, et
ΘΕΟΚΟΛΟΙ: retinui selectius. Αὐτοκράτορα Ἀδριανὸν
Ὀλύμπιον οἱ πρῶτοι Θεηκόλοι.

345.

Ibidem in basi marmorea. Cyriac. Anconit. p. xi. n. 84. Murat. T. I. p. ccxxxiv. 2. ex suis et Cyriaci schedis a Compagnonio missis.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΤΟΝΣΩΤΗΡΑ
ΤΟΥΠΑΠΠΟΥΗΜΩΝ
5 ΦΙΛΗΜΟΝΟΣΦΙΛΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΙ ΠΡΟΣ ΚΑΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΤΟΝΙΔΙΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΔΙΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
10 ΠΟΛΥΟΥΧΟΥΚΑΡΤΙΔΑΜΑΝΤΟΣ

In formis litterarum Moronijum secutus sum;
Murat. Π ubi vis, ac modo C et Ω modo Σ et Ω.
In tituli versibus disponendis Murat. sequendus
erat. Mor. primam vocem prorsus non habet.
Vs. 10. Mur. ΠΟΛΥΟΥΧΟΥ, Mor. ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ:
dedi illud ob causam paulo post afferendam. Αὐτο-
κράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Ὀλύμπιον, τὸν σω-
τῆρα τοῦ πάππου ἡμῶν Φιλήμονος, Φιλήμων καὶ Πάσιππος
καὶ Ἀπολλώνιος, τὸν ἴδιον εὐεργέτην, δι' ἐπιμελητοῦ τοῦ
πατρὸς Πολυούχου [τοῦ] Καρτιδάμαντος. Avus igitur pa-
ternus est Cartidamas, cuius filius Polyuchus: ita-
que Philemon est avus maternus. Hos homines
cave Atticos putes: sunt Theraei. Cartidamantis f.
Polyuchus redit in Theraeo titulo.

346.

Marmor Elginianum Viscont. n. 30. Synops. Mus. Brit. n. 170. Edidit Osannus Syll. I, 69. p. 204. Nos damus ex schedis eiusdem et Rosianis.

ΕΡΑΥΤΟΥΕΚΤΟΥΔΗ
ΡΙΑΝΩΤΩΠΑΤΡΙΓ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΔΙΑ
ΜΕΓΙΣΤΕ ΑΥΤΟ
5 ΑΝΘΡΩΠΙΑΣΒΕ
ΕΠΕΣΤΑΛΚΑΜΕΝ
ΖΡΟΥΝΚΩΤΩΑΙ -
ΖΝΣΟΥΥΠΕΡΗΜΩ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΕΥΧΟΜΕΘΑ

ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δη[μοσίου] - - - Τραϊανῶ Ἀδ-
ριανῶ τῷ πατρὶ [πατρίδος] - - - ὑπὲρ σωτηρίας
καὶ εἰς αἰῶνα δια[μονῆς].
Μέγιστε αὐτο[κράτωρ], - - - φιλ-
5 ανθρωπίας
ἐπεστάλκαμεν
· ρούνκω τῷ
ων σοῦ ὑπὲρ ἡμῶν
Αὐτοκράτωρ, εὐχόμεθα.

Formas litterarum ex schedis maxime Rosianis
dedi. Vs. 5. extr. Os. I pro E, fortasse rectius.
Vs. 6. primum E omittit Os. Vs. 7. idem NOYN
ΝΩΤΩΑΡ, duabus ultimis litteris ut incertis nota-
tis. Vs. 8. init. Os. ON. Titulus superiore et dex-
tero in latere mutilus. Quae supersunt, haec
sunt:

Recte Os. notat gratulationem vel precationem pro
salute Hadriani contineri, certe inde a vs. 4. Nam
priora fortasse alium praeterea finem habere potue-
runt. Patrem Patriae Hadrianum a. u. c. 881. ap-
pellatum esse idem notavit ex Eckhel. D. N. T. VI.
p. 517. attamen etiam ante eum annum subinde in
provinciis Pater Patriae vocatus est. Διαμονῆς dedi-
mus ex usu.

347.

Ad ecclesiam semirutam D. Georgii. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 38. p. 57.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΑΝΤΟΝΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΑΤΟΒΥΠΑΤΟΝΤΟΓΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΣ
ΑΙΑΥΞΗΣΑΝΤΑΤΑΣΤΟΥΘΕΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟ

Vs. 2. A ultimum ex Fourm. qui ΑΣ habet,
extra uncus posui. Vs. 3. ultimum Σ ex eodem,
item totum vs. 4. Verba fere haec sunt: Αὐτοκρά-
τορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Ἀν[ω]ν[ι]νο[ν] Σεβαστὸν

Εὐσεβῆ, Αὐτοκράτορα τὸ β, ὑπατον τὸ γ, πατέρα πα-
τρίδος, σ[ωτῆρα?], ἀναυξήσαντα τὰς τοῦ Θεοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ εὐεργεσίας] Pertinet ad a. Chr. 140.

348.

Athenis in arce, in muro prope Parthenonem, litteris pessime incisis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 4. p. 52. n. 52. sed litterarum formis rectius repraesentatis Chandlerus Inscr. P. II. p. 52. n. 21. Habeo etiam ex schedis Villoisoni.

ΑΥΤΟΚΡΑ
ΤΩΡΤΙΤΟΣ
ΑΙΛΙΟΚΑΔΡΙ
ΑΝΟΚΑΝΤΩ
5 ΝΕΙΝΟCCΕΒ
ΑCΤΟCΕΥ
CΕΒΗC

Mire Chandl. vs. 2. THOC dedit atque ita legi in Syllabo notat. ΤΙΤΟΣ Poc. et Vill. Αυτοκράτωρ Τίτος Αἴλιος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος Σεβαστὸς Εὐσεβής.

349.

Marm. Elgin. Viscont. n. 51. Synops. Mus. Brit. n. 161. Edidit et illustravit Osann. Syll. I, 20. p. 205. Nos damus ex schedis Osanni et plenioribus Rosianis. In superiore parte patera sculpta est.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΗΣΙΕΡΑΣΑΔΡΙΑΝΗΣΑΝΤΩΝΕΙΝΗΣ
ΘΥΜΕΛΙΚΗΣΠΕΡΙΠΟΛΙΣΤΙΚΗΣΜΕΓΑΛΗΣΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΟΝΑΠΟΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΗΣΠΕΡΙΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝΚΑΙ
5 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
[ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣ]ΕΒΑΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗΕΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝ

Ubi nihil annoto, lectio est schedarum Rosianarum. Vs. 3. Ros. ME, Os. quod dedi; item vs. 4. Ros. ΜΕΝΗΣ, Os. quod dedi; ibidem Ros. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ, Os. quod dedi. Uncis inclusa addidi. Decretum ipsum periit; quae restant, haec sunt: Ἀγαθὴ τύχη· Ψήφισμα τῆς ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνεῖνης Θυμελικῆς περιπολιστικῆς μεγάλης συνόδου τ[ῶν] ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ Αυτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν [Ἀντωνεῖνον Σ]εβαστὸν Εὐσεβῆ, νέον Διόνυσον [τεχνιτῶν]. Lapis videtur Athenis positus fuisse; unde plurima marmorum suorum asportavit Elginus: ceterum non magis Athenas quam alium locum quemvis spectat. Artifices tum gymnici tum musici, maxime theatrales, collegia quaedam constituebant, qualium nomina sunt σύνδοσις, κοινὸν etc. (non tamen opinor συναγωγή, quae res longe alia). Horum collegiorum unum et alterum a principibus denominatum est, ut Attalistarum prope Teon, quos cum hac Adriana Antonina Synodo recte contulit Osannus. Haec vero fuit theatralis (Θυμελική), nec certae urbi adscripta, sed huc illuc proficiscens et vagans (περιπολιστική), ut gymnica Alexandrinorum; cuius decretum edemus in Neapolitanis

titulis, ab Ignarra de Palaestra Neapolitana publici iuris factum, idque his verbis incipiens: Ἀγαθὴ τύχη, ἡ φιλοσέβαστος καὶ φιλορώμαιος Ἀλεξανδρέων περιπολιστικὴ εὐσεβὴς σύνοδος. Iam vero hae societates aut certae regionis erant certoque cuidam deo adscriptae, aut nulli certae regioni attributae. Ut Smyrnae societas fuit ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Βρεῖσέα Διόνυσον τεχνιτῶν καὶ μυστῶν; ut prope Teon τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐπ' Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου etc. Contra haec synodus Adriana Antonina maior quaedam et insignior fuit, Baccho non certi cuiusdam loci, ut Smyrnaea illa, sed Baccho simpliciter atque Imperatori addicta, nec regioni cuidam vel provinciae, sed universo Imperio: hinc dicuntur οἱ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ Αυτοκράτορα τεχνῖται. Ipse vero Antoninus Pius Baccho iungitur, utpote νέος Διόνυσος. Similiter οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται Attici nuncium Mithridatis accipiunt ut νέον Διόνυσου (Athen. V, p. 212. D.), quo nomine etiam aliunde constat vocatum Mithridatem esse. Simile decretum talis synodi Adrianae extat in titulis Nemausi Galliae.

350.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΖΑΝΙ
ΛΕΥΘΕ
ΙΟΑΝΤΟ
ΝΙΝΟΙΣΩ
5 ΤΗΡΙΟ

Ζανὶ Ἐλευθερίῳ Ἀντωνίνῳ Σωτῆρι.... Videtur titulus a Dorica civitate Athenis positus esse in honorem Antonini Pii, credo a Spartanis, in quorum titulis (class. II.) sunt similes.

351.

In basi inter rudera templi Cereris et Proserpinae Eleusine. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 126. Titulus magis mutilus et corruptior est in schedis Fourmonti, ex quibus tamen versuum ordo aliquatenus perspicitur et forma litterae E corrigi potuit.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣ
ΑΡΑΜ·ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΙΝ
ΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΗΔΙΚΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΙ
5 ΟΙΚΑΤΑΚΥΡΗΝΗΝΔΙΑΜ·
ΙΟΥΛΙΟΥΠΡΑΞΙΔΟΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΟΣ

Αυτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον Γερμανικὸν Παρθικὸν Μηδικὸν Ἀπολλωνιάται οἱ κατὰ Κυρήνην, διὰ Μ. Ἰουλίῳ Πράξιδος, Πανέλληνος. Panhellenium et Panhellenia Athenis instituerat Hadrianus: ad quae missi a civitatibus legati s. theori sunt Panhellenes

dicti, quantum video: et constituebant illi haud in titulis mentio. Cf. Müller. Aeginet. p. 157 sq.
dubie concilium aliquod Panhellenium, cuius sin- Praxidem autem hunc ne dubita Apolloniatem fuisse
guli consilarii Panhellenes sunt, quorum frequens ad Panhellenia celebranda missum.

352.

Athenis in quadam ecclesia. Ex schedis Fourmonti.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΥΡΗΛΙΩΝΤΩΝΕ
ΝΩΙ·ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩ
ΡΙΛΟΥΚΙΩΒΗΡΩΦΙ

Αὐτοκράτορι Αὐρηλίῳ Ἀντωνείῳ καὶ Αὐτοκράτορι Λου-
κίῳ Βήρῳ φι..... Ἀν φιλαδέλφοις? Sed potest etiam
Φιλαδελφίων ἡ πόλις vel tale quiddam fuisse.

353.

Athenis in pavimento ecclesiae; ex schedis Fourmonti, qui decretum ipsum et subscripta nomina in duos disiunxit titulos, nisi
quod pauculas ex his litteras decreto assuit (col. I.). Recte coniuncta praebet Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. n. 68. p. 60.
ad cuius apographum varias lectiones annotavit Chandlerus Syllab. Inscr. p. xxx.

I. ΕΠΙΤΡΑΧΟΝΤΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΕΠΙΤΗΣ ΠΑΝΔΙΟΝΙ
ΔΟΣ... ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΕΓΡΑΨΑΤΕ ΥΕΝ ΡΟΔΩΝ ΚΑΛΙΣΤΟΥ ΜΑΡΑ
ΘΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΠΕΣΤΑΤΕΙΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΕΠΕΨΗ
ΦΙΣ ΕΝ ΚΑΣΤΡΟΥ ΛΙΑΝΟΣ ΚΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΙΚΟ-ΤΗΣ ΠΡΥΤΑ
5 ΝΕΙΑΣ] ΨΙΙΝΟΣ ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΟΣ-ΤΗΣ ΒΑΒΟΥΛΗΣ ΧΘΗΝΕ ΠΙΤΟΙΣ
... ΕΛΙΟΙΣ ΑΝΑΔΕΙΧΘΕΝΤΟΣ ... ΕΝΗΑΝΕΓΝΩΣΘΗ
... ΑΝΤΩΝΣΥΝΕΔΡΙΩΝ ΔΙΑΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΝΑΓΝΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΘΕΟΥ ΣΑΨΙΡΕΩΣ ΓΝΩΨΗΝΤΗΝ ΑΝΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
10 Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΤΑΤΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩ Φ-ΚΑΙ ΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΘΗΝΑΙ
ΩΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΤΟΥΤΟ ΕΠΩΝΥΜΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΛΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΟΠΛΑΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΕΛΗΤΟΥ ΓΥ
... Ι. ΕΙΛΕΟΣ... ΑΛ... ΝΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΩΤΑ ΤΟΥ ΑΓ
ΩΝΟΣ] ΤΑΝ ΣΑΛΗΝΙΟΥ. ΛΙΑΥΡΑΚΑ ΧΕΝΟΥΣ ΛΑΨΙΤΡΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΗΡΥ
15 ΚΟΣ] ... ΑΡΨΙΟΥ ΛΙΟΥ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ ΤΩΝ ΤΗΣ ΣΕΒΑ
ΤΩΝ ΟΣΙ... ΙΟΦΩΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΑΔΟΥ ΓΝΩΨΗΝΑΓΟ
ΦΑΙΝΟΥΣΙΝ ΚΑΙ ΑΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΕΠΕΙΔΗ Η ΕΡΩΤΑΤΗ ΚΑΙ ΤΕ
ΛΕΩ ΕΩΙΥΣΩΝΑΙ ΨΕΡΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΠΑΝΤΩΝ ΑΠΙΣΟΕΙΣ ΔΙΑΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΟΙ
20 ΑΝΤΩΝΟΣΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΟΥΚΙΟΥ ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ ΣΕΟΥ ΗΡΟΥΣ ΕΒΟΥΣ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΨΑΡΚΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΥΠΟΤΩΣΕΓΑΛΩ
Κ... ΟΙ ΠΡ... Α ΤΙ ΠΑΣΙΝ ΑΝΟΡΩΠΟΙΣ ΔΕ ΔΗΛΩΤΑΙ ΕΤ...
... ΤΗΟΥΡΑΝΙΩ ΨΗΦΩ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙ ΠΡΟΣΕΙ
25 Λ/ ΙΙΟΣ... ΤΕ... ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΑΡΧΗΣ ΚΙΣΗΓΟΡΙΑΝΙΔΡΥΣΑΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΟΝΕΝΟΛΟΚΛΗΡΩΤΩ ΓΕΝΕΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ
ΠΙ[Ε] ΕΑ[ΡΕΙ]Ω ΠΙ[Α]ΓΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ Φ-ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΩ
ΑΘΗΝΑΙΩΝΟΥ[Ε] ΠΑΙ-ΓΕΝΕΙ ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΖΕΙΝ ΕΝ ΤΕ ΚΟΙΝΩ ΚΑΙ ΚΑ
ΙΙ[ΔΙΑ]Ν... Ι[Α]ΣΙΑ ΕΙΩΓΕΝΕΙ. ΑΓΕΣΘΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΗΣ ΚΡΑ
30 ΤΙΣ ΤΗΣ]... ΙΟΝ ΨΕΡΑΝΑΚΟΛΟΥΘΟ ΣΤΑΙΣ ΑΛΛΑΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΡΑ
ΤΙΣ ΤΑ]Ι[Ε]... ΙΙΙΟΣ ΙΑΣΡΗΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ ΨΕΜΑΘΗ ΚΑΙ ΕΝ ΚΑΙ ΔΙΔΟ
Ι... Ψ... Ψ... ΙΝΟ ΨΕΝ ΚΑΘΑΚΑΙ ΟΚΡΑΤΙΣ ΤΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ
... ΗΣ... ΤΟ... ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΧΩΝ ΓΑΙΟΣ ΑΙ
... ΟΟ... ΔΕ ΔΗΛΩΚΕΝΕΙ. ΤΩ ΠΡΟΚΟΙΜΕΝΩ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΙ
35 ΣΚΗ ΣΜ... Ι... ΙΝΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΔΙΗΓΗΣΤΗΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΥΦΡΟΣΥ
ΝΗΝ ΚΑΙ ΣΚΩΟ... ΑΝΕΙΣ ΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΟΙΚΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΥΣΕΒΕΙ
ΗΡΑΚΙΝ ΔΩΣΟΜΕΝ

Sequitur nullo spatio interiecto :

II.	ΑΛΛΗΤΙΠΠΟΣ	Π̄αι	ΚΑΛΛΙΑΣ	Π̄αι	ΑΙΣΕΙΤΟΙ
	Σ ΟΞ	Π̄αι	ΤΕΛΕΦΟΡΟΣ	Π̄αι	ΚΛΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ)ΜΑΡΑ
	N ΙΗΟΣ	Π̄αι	ΡΟΥΦΟΣ)	Π̄αι	ΦΑΒΔΑΔΟΥΧΟΣ)ΔΑΡΘ
	ΠΟ	Π̄αι	ΔΑΡΕΙΝΟΣ	Π̄αι	ΚΛΕΠΙΒΩΜΩ)ΕΛΙ
5	Π[Ο]Ι[ΕΟΦ]ΙΛΟΣ	Π̄αι	ΞΕΝΟΦΩΝ	Π̄αι	ΕΡΕΝΙΕΡΟΚΗΡΥΞΕΡΜ
	ΚΑCΙΟC	Π̄αι	ΖΩΤΙΚΟΣ)	Π̄αι	ΑΥΡΠΥΡΦΟΡΟΣ)ΔΙΠΤΡ
	ΜΟCΧΩΝΙΟC	Π̄αι	ΟΚΤΗCΙΟC	Π̄αι	ΚΗΡΥΞΕΒΟΥΛΗCΚΑΙΔΗ
	ΒΑCCOC	Π̄αι	ΓΑΙΟCΚΑΙΕΠΑΓΑΘΟC	Π̄αι	ΜΟΥΚΛ·ΑΤΤΙΚΟC)ΔΑΡΑ
	ΤΕ[Ι]Μ]ΘΕΟC	Π̄αι	ΦΑΙCΤΟCΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ	Π̄αι	ΑΝΤΙΚΗΡΥΞΑΦΡΟΔΕΙCΙΟCΦΛΥ
10	ΙΕΙΛΥΙΟC	Π̄αι	ΔΙΟΓΕΝΗC)	Π̄αι	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥCΒΟΥΛΗCΚΑΙ
	ΚΛ C	Π̄αι	ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΙ	Π̄αι	ΔΗΜΟΥΑΡΙCΤΟΒΟΥΛΟC
	ΙΟΙ Α	Π̄αι	ΔΗΔΗΤΡΙΟC	Π̄αι	ΑΤΤΙΚΟΥΑΝΑΓΥΡΑCΙΟC
	ΠΟΤΑΜΟCΙΠΩΝΟC	Π̄αι	ΚΕΛΑΔΟΥ	Π̄αι	ΠΕΡΙΤΟΙΗΜΑΡΟ)ΩΝΚΑΛΛΙCΤΟΥΜΑΡΘ
	ΚΟΜΠΟ[Δ]ΟC·ΙC	Π̄αι	ΑΡΤΕΜΩΝΗΛΙΟΔΩΡΟΥ	Π̄αι	ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥCΦΛΑ)ΑΡΕΙΝΟΓΧ
15	ΠΟΤΑΜΩΝΤΕΙΤΟΥ	Π̄αι	ΔΙΟΝΥCΙΟCΤΡΥΦΩΝΟC	Π̄αι	ΙΕΡΑΥΛΗCΑΘΗΝΑΙΟCΑΦΡΟΔΕΙCΕ..
	Μ ΠΙΔ·Α	Π̄αι	ΗCΑΛΛΟCΤΡΥΦΩΝΟC	Π̄αι	ΙΕΡΕΥCΦΩCΦΟΡΩΝΑΡΙ
	ΔΙ·ΟΝΛΟCΕΥΗCΕΤΟΥ	Π̄αι	ΠΙ·ΠΙΕΙC	Π̄αι	CΤΕCΙΙC
	·	Π̄αι	ΔΙΟΝΥCΟΔΩΡΟCΑΠ·ΑΛΛΩΝΙΟ	Π̄αι	ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥC
	·	Π̄αι	ΔΙΟΝΥCΙΟCΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ	Π̄αι	ΜΗΝΟΦΙΛΟCΠΑΡΑΜΟΝΘ
20	·	Π̄αι	ΚΑΛΕΤΕΥC	Π̄αι	
	ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟCΖΙΟ·Π·	Π̄αι	ΤΥΧΙΚΟC)	Π̄αι	
	· ΣΩΟΩCΔ	Π̄αι	ΟΝΗCΙΩCΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥ	Π̄αι	
	·	Π̄αι	· Ρ Α Π Ι Ι Α Τ Ε Υ C Ι	Π̄αι	
	·	Π̄αι	· ΤΟCΘ	Π̄αι	

Litterae, quales dedi, sunt apud Fourm., et Chandl. diserte testatur, esse has Ε, Θ, C, Ξ, Ω: aliquoties tamen in Pocockianis de industria retinui Σ et Ω. Uncis seclusa ipse addidi. Fundus lectionis est melius apographum Fourmonti, in quo quae ex Pocockio et Chandlero novavi, haec sunt. *Parte I.* vs. 1. Fourm. ΟΛΛΙΟ, Poc. ΟΛΔΙΟ. Vs. 2. primum Ι ex Poc. Chandlerus [ΠΡΥΤ]Α etc. Deinde Fourm. ΗΣΕΓΡ etc. delevi C, quod non habet Poc. cuius vitium hoc loco commissum correxit Chandl. qui tamen non recte omisit Η. Habet enim ΝΕΙΑΣΕΓΡ etc. Vs. 3. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ex Poc. pro quo Fourm. ΘΟCΙΑOC. Dein ΤΕΙ ex Poc. (Fourm. ΤΩ). Vs. 4. Poc. Fourm. ΟCΥΜ, quod ex Chandl. correxi. Dein Fourm. ΠΡΟΕΔΡΟ ΜΟΤΗΣ, pro quo dedi Pocockianum. Vs. 5. init. Fourm. ΜΕ: pro Ε dedi ΙΙ ex Pocockii sordibus. Ibidem post Ποσειδώνος Fourm. habet ·ΙΙΕ·ΙΟΥ Α·CΥΝ; dedi Pocockianum. Chandl. nihil annotat. Vs. 6. Fourm. ΛΕΙΧΟΕΝΤΟΣ, quod ex Poc. et Chandl. correxi. Vs. 7. Fourm. ΕΝΙ, Poc. ΕΝΗ. Vs. 8. init. Fourm. ΙΝ, Poc. ΑΝ, quod recepi. Vs. 9. Fourm. ΕΥ.....ΟΥCΑΛΛΗΡΕΩCΠΙΩΛΗΝ Poc. ΣΤΡΑΤΗΓΟΙΜΙΑΜΘΗΟΥCΑΛΑΜΠΙΡΕΩCΓΝΩ ΜΗΝ: unde quae convenere, adscivi. Vs. 10. Fourm. initio Ν·ΙΟΥ, Poc. ΙΤΑΤΟΥ. Deinde Η ante voces βουλή τῶν Φ, et Ο ante Ἀθηναίων ex Poc. addita sunt, item punctum post Φ hic et vs. 27. Vs. 11. Fourm. ΕΠΩΝΥΜΟΣ, ex Poc. correctum. Punctum post ΦΛ ex eodem: in ceteris hoc vs. ambo consentiunt. Vs. 12. primum Ι ex Poc. Mox Fourm. ΟΠΛΑ, Poc. ΟΠΛΑ. In fine Fourm. ΕΠΙΕΠΙ ΜΕΛΙΤΟΥ, correctum ex Poc. Vs. 13. Fourm. ΛΕΟΣ...Α...ΝΟΥ, Poc. ...Ι·ΕΙΑCΟΣ...ΑΛ...ΝΟΥ: in quibus ΑCΟΣ est pro Fourm. ΛΕΟΣ: itaque cetera addidi Fourmontianis. Ibidem extr. Fourm. ΑΤ, Poc. ΑΓ. Vs. 14. init. Τ addidi ex Poc. item Α post ΑΝC (Poc. ΑΠΟΑ). Deinde post ΝΙΟΥ vacuum est ap. Fourm. usque ad ΑΥΡ: in eo vero vacuo Poc. habet ΕΛΙ, unde ΑΙ recepi. Cetera ex Fourm. dedi, consentiente Chandl. Vs. 15. Poc. ..ΑΡΨΙΟΥΟΠ·ΤΟΥΒΟΥΛΗΣ, Fourm. ΙΟΥΛΛΙΟΥ ΚΟΥΛΗΣ, cui ex illo addidi ΑΡΨ. Versus finem ΤΗΣ addidi ex Poc. Vs. 16. Fourm. ΤΩΝΩ...ΦΩΝΟCΤΟΚ·ΕΟΦΙΛΟΥ: quod dedi, habet Poc. Vs. 17. in ΚΑΙΑ ultima littera est ex Poc. qui ubi in lacuna [ΤΑ] supplevi, male ΠΟ habet. Idem ΤΑΤΡΙΑ, Fourm. ΠΑΤΡΙΑ, Chandl. quod dedi. Post hoc vocabulum nulla est lacuna, sed vacuum spatium, ex Fourmonti fide maius quam ap. Poc. Deinde Fourm. ΜΙΕΡΟ, quod ex Poc. in ΗΙ etc. mutavi. In fine Poc. ΤΕ, item Fourm. sed hic paulo obscurius. Vs. 18. Fourm. ΛΕΩ.....CΩΝ...ΜΙCΙΩΝ, Poc. ΛΕΩΕΩΙΥCΣΙΜΑΙΜΕΡΩΝ, unde quae Fourm. non habet, dedi: nota vero Pocockii ΣCΙΜ esse Fourmontio CΩΝ. Mox post πάντων Fourm. ΕΠΙ CΟΕΙCΑ, sed super primo Ε adscripto Α; Poc. ΣΑΠΙCΟΕΙCΑ: in fine Fourm. ΝΑΤΟΔΙΟ, Poc. ΝΑΙΟΙΙΟΝΟΙ. Vs. 19. extr. Fourm. ΠΕΤΡΙΝ, quod ex Poc. correxi; et 20. Fourm. ΠΑΡΟΙΚΟΥ

et in fine ΚΑΜΑΡΚΟΥ, correctae ex Poc. Vs. 21. Fourm. ΕΝΙΩΝΕΙΝΟΥ, Poc. quod dedi. Vs. 22. Fourm. solum Κ, et dein ΠΑCΙΝ: intermedia addidi ex Poc. qui in fine ΔΕΔΗΛΩΤΑΙΕΤ (Fourm. ΔΕΔΩΤΑΙΕ). Vs. 24. Fourm. ΨΙΦΩ, Poc. quod dedi. Vs. 25. primum C et litteras ΤΕ ex Poc. addidi et inde ultima correxi: Fourm. ΙCΙΓΟΡΙΑΝΙ ΔΡΙC etc. Pro ultimo OC Poc. ΕC. Vs. 26. ubi ex Poc. dedi ΤΟ ante βασιλείον, Fourm. habet Ρ. Post βασιλείον addidi ON ex Poc. Mox ΡΩ est ex Poc. nam Fourm. ΒΩ. Vs. 27. primum Ι ex Poc. item Ε ante primum Α, et proximum ΩΙ. Vs. 28. primum post lacunam Ν ex Poc. qui pro ΠΑΙ·ΓΕ ΝΕΙ habet etiam deterius ΠΑΡΑΓΕΝΕΤ: mox Ζ ex Poc. Chandl. (Fourm. C). Vs. 29. quartum Ι ex Poc. Mox Fourm. ΓΕΝΕΝΑΛΓΕCΘΑΙ, Poc. ΓΕ ΝΕΙ·ΑΠΕCΘΑΙ. Ante ΚΑΙ Fourm. ΚΑ, quod ex Poc. delevi. Vs. 30. omisit Poc. Vs. 31. primam post ΤΙC litteram ex Poc. Deinde pro ΙΙΙ idem Ι·ΙΓ; mox Fourm. Chandl. CΟCΙΑC, Poc. CΟΕΙΑΕ; Fourm. ΡΗCΩC, Poc. ΡΕΙCΕΩC, Chandl. ΒΑ CΕΩC: in ceteris Chandl. consentit cum Fourm. Vs. 32. duo primi ductus ex Poc. item ΜΕΝ, pro quo Fourm. ΜΗΝ. Ibidem ΚΑΙ ex Poc. (Fourm. ΚΑΙ). Vs. 33. ΗC ex Poc. item Α vocis ΚΑΙ, ubi Fourm. Α. Ibid. extr. Fourm. Chandl. ΑΙ, Poc. ΑΥ. Vs. 34. omisit Poc. Vs. 35. init. Poc. ΣΜΕΝ Υ·Ι...ΙΙΕΥCΕΒΕΙΑΝ. Hinc addidi primum Ι, et dedi ΕΥCΕΒΕΙΑΝ, ubi Fourm. ΕCΒΟΙΑΝ. Pro ΔΙΗC Poc. ΔΗΜΟ. Mox vocis ΠΟΛΕΩC litteram Ε ex Poc. dedi (Fourm. C). Vs. 36. Fourm. ΚΑΙ CΗCΩΟΥ...Ν, Poc. ΚΑΙΕΙΩΟΤΑΝ unde addidi Α, Dein ΕΙC dedi ex Chandl. pro quo Fourm. Poc. ΕΚ. Mox ΑΥ addidi ex Poc. Vs. 37. Fourm. ΗΡΑ ΚΛΗΔΩCΟΜΕΝ, Poc. ΙΝΑΩΙCΜΕΙ. Hinc pro Fourm. ΑΗ dedi ΙΝ: nam Pocockianum ΑΩΙCΜΕΙ est Fourmontiani ΔΩCΟΜΕΝ loco. Multas omisi Pocockii pessimas lectiones; Chandleri vero varietates eas, quae cum Fourm. consentiunt, non attuli omnes. Eodem modo versabor in parte secunda.

Parte secunda col. I. Fourm. in alterius partis apographo vs. 1. ΑΛΛ·ΤΙΠ·ΟC: alterum Π inserui ex Poc. Hic praeterea quarto loco ΙΙ praebet. Sed Fourm. in apographo decreti hoc loco habet ΑΛ ΑΗΤΙΠΛΩCΟΠΑΙ, unde primum Α et deinde Η assumpsi. Vs. 2. Σ et ΟΞ ex Poc. Nam Fourm. post decretum Ο solum habet, in altero apographo nihil nisi ΠαΙ. Vs. 3. Ν est ex Fourm. post decretum; reliqua ex Poc. nisi quod Fourm. ibidem OC habet. Hoc loco desinit Fourmontianum decreti apographum. Dein alius versus spatium est ap. Poc. Vs. 4. Poc. ΟΙΙ; vs. 5. Poc. ΤΟCΠ·Α·ΙΑΟ, unde solum Ι addidi Fourmontianis. Deinde habet ΠΑΙΑΟC novo versu, quod est Fourm. ΠαΙ: id enim per universam columnam deest ap. Poc. Vs. 8. Poc. ΟΥ praefixum habet: alia omitto prorsus futilia. Vs. 10. ubi ex Poc. lectio a me data est, Fourm. tantum ΙC initio pro ΙΕ. Vs. 12. utrumque Ι et Α ex Poc. Vs. 14. Poc. ΜΟ·ΜΟC...ΙC·ΠΙΤΗΣ, unde addidi OC ...ΙC. Vs. 15. Fourm. ΠΟ...ΚΝΙC et nihil praeter

id: dedi Pocockianum, Ω in ω mutato. Vs. 16. Fourm. nihil nisi Μ. Vs. 17. ex solo Poc. Vs. 21. ex Poc. addidi ΖΙΟ.Π. Vs. 22. ex Poc. addidi litteras sensu cassas retenta etiam forma Σ. Col. II. pro Παί Poc. modo ΠΑΙ modo ΠΛΙ, idque propius admovet nominibus. Vs. 2. Fourm. ΣΩΤΗΔΑ, Poc. quod dedi. Vs. 6. uncus est ex Poc. Vs. 7. Poc. ΟΣΤΗ etc. Vs. 8. ex Poc. dedi; Fourm. ΓΑΙΟC ΚΛΙΕΥΠΑ etc. Vs. 11. ap. Fourm. maioribus litteris; et hoc versu terminatio ΟΙ ut ap. Fourm. ita ap. Poc. est. Vs. 12. in marg. Poc. ΧΤΛΛ, Fourm. ΚΤΟΛ. Vs. 14. Fourm. ΤΡΙ, Poc. ΤΡΥ. 15. Poc. ΠΕΑΛΛΛ ΟΣΤΟΥ, Fourm. ΗCΑΛΛΟCΤΡΙ etc. Vs. 16. Fourm. ...ΙΗC, Poc. Η-ΠΙΕΙΣ. Vs. 17. ultima ΙΟ ex Poc. Vs. 18. Fourm. ΔΙΟΝΥCΙΟC, sed Poc. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC. Vs. 19. ex Poc. pro quo Fourm. ΚΑΛ...ΕΥC. Vs. 20. uncus ex Poc. Vs. 21. ΜΜ ex Poc. Vs. 22. ΡΑΙΙΙΑΤ ex Poc. ΕΥCΙ ex Fourm. pro qua Fourmonti lectione Poc. ΕΜ. Vs. 23. ex Poc. Col. III. vs. 1. ap. Fourm. maioribus litteris. Ex hac alterius partis columna sola Chandl. varias lectiones dedit. Demorum nomina Fourm. plurimis locis versuum finibus superius addidit; fere ut n. 245. sed ob Poc. et Chandl. consensum praetuli vulgarem rationem. Praeterea Fourm. hanc columnam in plus quam triginta versus dispescit, haud probabiliter; igitur ex Poc. (quo-

cum fere consentit Chandl.) aliter disposui versus: lectionem tamen, ubi nihil moneo, Fourmonti habes. Vs. 2. extr. Fourm. ΑΧΙΡ, Poc. ΜΑΙ; Chandl. ΜΑΡΑ praecedente unco. Vs. 3. Fourm. ΔΑΔΟΥΧΟΥ, quod ex Poc. Chandl. correxi: ibid. Poc. ΜΜΑΟ, ceteri quod dedi. Vs. 4. extr. Poc. ΜΟΙ, Fourm. ΜΕΛΕΙ, Chandl. ΜΕΛΙ. Vs. 5. Poc. ΕΜΙ, Fourm. ΕΜΕ, Chandl. ΕΡΜ. Vs. 6. extr. Poc. ΑΩΠΠ, Chandl. quod dedi; idem Fourm. sed obscuriore sigla usus. Vs. 7. Fourm. ΚΑ, Poc. ΚΑΙ, Chandl. ΚΑΙ. Vs. 8. Fourm. ΚΛΑΑΤΤΙCΟC, Poc. ΛΑΑΤΤΙΚΟC, Chandl. ΚΑ·ΑΤΤΙΚΟC. Vs. 9. Fourm. ΑΦΡΟΔΕΚΙΟC, correctum ex Poc. Chandl. Ibidem extr. Fourm. ΦΑΡ, Poc. Ψ, Chandl. ΦΛΥ. Et in voce ΚΗΡΥΞ dedi Ξ pro Fourmonti Ξ ex Chandl. Vs. 12. Fourm. in duos versus distribuit, et habet ΑΝΑΓΑΡΑCΙΟC, ante quod in fine versus inserit litteras ΜΑΡΑΘ. Quod dedi, uno versu habent et Poc. (qui tamen corrupte ΑΝΑΠΑΡΑCΙΟC) et Chandl. omisso illo ΜΑΡΑΘ, quod vs. 13. extr. apponendum esse apertum est ex ipso decreto. Quod feci. Post ΑΝΑΠΑΡΑCΙΟC Poc. male addit ΙΜ, quod omittit etiam Chandl. Hoc loco desinit varietas lectionis Chandleriana. Vs. 14. extr. ex Poc. addidi ΓΧ. Vs. 15. primum Α vocis Ἀθήναιος et ultima Ε.. ex Poc. Vs. 17. ex eodem ΕCΙΙC. Vs. 18. ΜΜ ex Poc. (Fourm. Μ).

- I. Ἐπὶ ἄρχοντος Φλ. Διογένης Μαραθωνίου, ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος .. πρυτανείας, ἣ ἐγραμμάτευεν Ῥόδων Καλλίστου Μαραθωνίου, ἱερέως Θεόφιλος ἐπεστάται, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Κασ.] Ἰουλιανὸς Κασίου καὶ οἱ συμπρόεδροι, .. τῆς πρυτανείας,] μηνὸς Ποσειδεῶνος βουλὴ συνήχθη, ἐπὶ τοῖς
..... ἐ[ν]οῖς ἀναδείχθέντος - - -
- - - - ἐν ἣ ἀνεγνώσθη
..... ἀν τῶν συνεδρίων διὰ τῶν ἀρχόντων, ἀναγνόντος τοῦ στρατηγοῦ [Ἀλκ]αμ[έν]ους Λαμπ[τ]ρέως γνώμην τὴν ἀναγεγραμμένην.
10 Ἡ ἐξ Ἀρείου π[ά]γου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν φ' καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ τ[ε] ἐπωνύμου ἀρχοντος Φλ. Διογένης Μαραθωνίου, κα[ὶ] τ[οῦ] ἐπὶ τὰ ὅπλα στρατηγοῦ καὶ ἐπιμελητοῦ γυμνασίων βασ[ι]λέ[ω]ς; [Θεοῦ?] Ἀδ[ρια]νοῦ; καὶ ἀντάρχοντος τοῦ ἱερωτάτου ἀγῶνος Π[αν]ελ[λη]νίου, [Μ.] Αὐρ. Ἀλκαμένους Λαμπτρέως, καὶ τοῦ κήρυκος Κλ. Ἀττικῶ Μ[α]ρ[α]θ[ων]ίου? βουλῆς, καὶ ἀγνωσθέντος τῶν τῆς Σεβαστῶν] φωνος τοῦ Θεοφίλου Ὑβάδου, γνώμην ἀποφαίνουσιν κα[τὰ] τὰ πάτρια· Ἐπειδὴ ἡ ἱερωτάτη καὶ τελέω[ς] Θε[οῦ] α? τῶν ἡμερῶν καὶ ὑπὸ πάντων ἀ[γ]ισ[τ]οῦ εἶσα διὰ τὴν ἀθάνατον ὁμόνοισιν ἀν τῶν ὁσίων βασιλέων, Λουκίου Σεπτιμίου Σευήρου Εὐσεβοῦς Περτίνακος
20 Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ Παρθικοῦ Μεγίστου, καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ, ὑπὸ τῶ[ν] μεγάλω[ν] Κ[α]ισάρων Αὐτοκρατόρων? πᾶσιν ἀν[τ]ι[φ]ω[ν]οῖς δεδῆλωται, ἔτ[ι] δέ?
- - - -
- - - - τῇ οὐρανίῳ ψήφῳ καὶ κρίσει προσει-
25 - - ἐπὶ τῆς? τοῦ Αὐτοκράτορος ἀρχῆς ἰσηγορίαν ἰδρύσαντος τοῦ κόσμου, τὸ βασιλεῖον ὃν ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ γένει· δεδῶχθαι τῇ ἐξ Ἀρείου π[ά]γου βουλῇ καὶ τῇ βουλῇ τῶν φ' καὶ τῷ δήμῳ τῶ Ἀθηναίων, [Θ]ύ[ει]ν πα[ν]δημ[ε]ί καὶ ἐορτάζειν ἐν τε κοινῷ καὶ κατ' ἰδίᾳ[ν] [παντὶ τῷ] βα[σι]λε[ί]ῳ γένει· ἀγεσθαι δὲ καὶ τὴν τῆς κρα-
30 τίστης ἡμέραν ἀκολουθ[ῶ]ς ταῖς ἄλλαις αὐτῶν κρατίστα[ι]ς, ἃς ἐκ? τῆς ὁσίας ῥήσεως αὐτῶν μεμαθήκαμεν. καὶ διδόναι] λαμβάνομεν? καθὰ καὶ ὁ κράτιστος πρεσβευτῆς

..... καὶ λογιστὴς τῆς πατρίδος ἡμῶν Γαῖος Αἰ-
 δεδήλωκεν ἔ[ν] τῷ προκ[ε]μένῳ διατάγματι,
 35 τῇ]ν εὐσεβείαν, δι' ἧς? τὴν τῆς πόλεως εὐφροσύ-
 νην καὶ ου[σί]αν? εἰς τὸν Ὀλύμπιον οἶκον αὐτῶν εὐσεβεί-
 ας χ[α]ρ[ε]ν δώσομεν.

II.	Ἀλλήτιππος?	Παι.	Καλλίας	Παι.	Ἀἴσειτοι
	Παι.	Τελέσφορος Σωτηρίδα	Παι.	Κλ. Ἱεροφάντης) Μαρα.
	... ν[ιππ]ος?	Παι.	Ῥούφος)	Παι.	Φάβ. Δαδοῦχος Μαραθ.
	Πο	Παι.	Μαρεῖνος	Παι.	Κλ. Ἐπὶ βωμῶ Μελ.
5	Π[ο.] Θ[εόφ]ιλος	Παι.	5 Ξενοφῶν	Παι.	5 Ἐρέν. Ἱεροκῆρυξ Ἐρμ.
	Κάσιος	Παι.	Ζωτικός)	Παι.	Αὔρ. Πυρφόρος Λαμπτρ.
	Μουσώνιος	Παι.	Ὁ[ρ]τήσιος Μηνόδαρος	Παι.	Κήρυξ βουλῆς καὶ δή-
	Βάσσος	Παι.	Γαῖος ὁ καὶ Ἐπάγαθος	Παι.	μου Κλ. Ἀττικὸς Μαρα.
	Τε[μ]όθεος	Παι.	Φα[ύ]στος Ἐπαφροδείτου	Παι.	Ἀντικῆρυξ Ἀφροδείσιος Φλυ.
10 λυιος	Παι.	10 Διογένης)	Παι.	10 Γραμματεὺς βουλῆς καὶ
	Κλ.	Παι.	Κυδαθῆναιοι		δήμου Ἀριστόβουλος
	Ἰο	Παι.	Δημήτριος Κελάδου	Κ[υδα.]	Ἀττικοῦ Ἀναγυράσιος.
	Πόταμος ..ωνος	Παι.	Ἀρτέμιων Ἡλιοδώρου	Κυ.	Περὶ τὸ [β]ῆμα Ῥό[δ]ων Καλλί-
	Κόμμο[δ]ος	Παι.	Διονύσιος Τρύφωνος	Κυ.	στου Μαραθ.
15	Πο[τά]μων Τείτου	Παι.	15 Ἡσαλλος? Τρύφωνος	Κυ.	Ἀντιγραφεὺς Φλ. Μαρεῖνο[ς] Χ..
	Μ.....	Παι.	Π[ρ]ασ[ι]εῖς		15 Ἱεραύλης Ἀθῆναιος Ἀφροδείσι[ου]
	Δημόφιλος? Εὐμήρου	Παι.	Διονυσόδωρος Ἀπολλωνίου[ν]		Ἱερεὺς Φωσφόρων Ἀριστε[ίδ]ης.
		Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου		Ἱπογραμματεὺς
		Καλετεε[ί]ς?		Μηνόφιλος Παραμόνου.
20		20 Τυχικός)	Κ.	
	Ἀπολλοφάν[η]ς ... Π[αι.]		Ὀνήσιμος Πολυδεύκου	...	
		Γραμματεὺς β[ου]λευτῶν		
		 τοσο		

Dolendum quod prytaniae numerus et dies tum prytaniae tum mensis aboliti sunt: qui si servati essent, et prytaniarum ea aetate, qua tredecim tribus fuerunt, ratio et anni Attici initium quando tum fuerit, definiri posset (cf. ad n. 270.). Γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν s. περὶ τὸ βῆμα est Rhodon Marathonius, tribus non praesidentis: v. ad n. 190. Sequitur *epistates prytanum*; deinde princeps proedrorum non contribulium, cuius est τὸ ἐπιψηφίζειν. De hac re cf. ad n. 90. et nota *epistaten* simpliciter dictum solere prytanum *epistaten* esse, non proedrorum non contribulium. *Epistates* est Theophilus, non confundendus cum eo, cuius vs. 16. mentio fit, qui Hybades est Leontidis: credo ille est Paeaniensis, cuius II, col. I. vs. 5. inter Paeanienses vestigia reperio. Is simul sacerdos est; v. ad n. 190. soletque vox *ιερεὺς* nomini praemitti, ut exempla ibi citata docent, ne plura ex seqq. congeram. Vs. 4. ante Ἰουλιανὸς in nomine principis proedrorum non contribulium supplevi Κασ. quod ob patris nomen probabile est. Cassius Iulianus Cassii f. ex eadem familia esse videri possit ex qua C. Iulius Cassius et C. Iulius Cassianus Stirienses, de quibus v. ad n. 272. Sed Stirienses sunt Pandionidis, et hic debet non Pandionidis esse. Quippe pluribus familiis communia haec nomina erant, ut II, col. I. vs. 6. inter Paeanienses alius Cassius est: alius Semachides infra prodibit n. 444. Vs. 7. vocem ἧ refer ad βουλὴν. Sequitur vs. 10. ipsa sententia in Senatu recitata. Vs. 13. ἀντάρχων ἀγῶνος

Πανελληνίου nominatur, qui loco *archontis* s. pro archonte fuit: sic ἀντισομῆτης, ἀντιστράτηγος etc. (v. ad n. 271.). Archon ipse fortasse Imperator fuit. De M. Aurelio Alcamene v. ad n. 283. Vs. 15. videtur κήρυξ βουλῆς καὶ δήμου designatus esse, etsi incommode postpositum est βουλῆς et omissum καὶ δήμου: eum tamen restitui ex II, col. III. vs. 7. *Cl. Atticus Marathonius* haud dubie ex nobili *Atticorum* familia est, ex qua Tib. Cl. Atticus n. 335. 336. neque enim vilis hic praeco est, vel inter archontes memoratus. Et est hic filius haud dubie Herodis Attici illius notissimi, memoratus ap. Philostr. vit. Herodis (vit. Soph. II, 1, 10.). Mox verbum ἀποφαίνουσι refer ad subiectum ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆ etc. (vs. 10.). Ex seqq. patet decretum hoc factum esse ob Caracallam (M. Aurelium Antoninum) a patre L. Septimio Severo in societatem Imperii adscitum, quod factum a. Chr. 198. De nominibus utriusque sufficit ad Spartiani Septim. Severum ablegare. Vs. 26. τὸ βασίλειον ὃν ita intellige: *quum regia indoles in universa familia cernatur*. Vs. 32. πρεσβευτῆς est *Legatus Caesaris*. Vs. 34. τὸ προκείμενον διάταγμα est edictum aliquod Legati, quod ad Atticum Senatum missum erat. Vs. 36. Ὀλύμπιος οἶκος videtur domus Caesarea in Attico Olympio esse. Cetera non omnia expedio, nec de iis pluribus dicere iuvat. *Pars secunda prytanum nomina subscripta continet*, ut n. 115. deinde *Aisitorum*. Prytanum plurimi sunt *Paeanienses*, pauci *Cydataenaeenses* (nova forma est Κυδαθῆναιοι nec

fortasse vera) et *Prasienses*, duo ex alio demo col. II. vs. 19. scripto; sed nomen corruptum videtur. Col. I. vs. 15. *Τείρου* p. *Τίτου* insolens est, quum prima brevis sit (*Τίτος*). Sic tamen etiam *Πείου* p. *Πίου* in Spartano titulo n. 1242. Col. II. vs. 9. etsi *Φαῖστος* Graecum nomen est, puto tamen *Φαῖστος* fuisse. In fine col. II. comparet *γραμματεὺς βουλευτῶν* *prytanis*. De hoc et de Aisitidis occupavi omnia ad n. 190.

354.

„Athenis prope nova civitatis moenia”. Editus titulus inter inscriptiones Cyriaci p. xvi. n. 117. et ex suis schedis a Muratorio T. II. p. dclxxviii. 1. Minutum huius fragmenti fragmentum servavit Elginus, Marm. Visc. n. 47. Synops. Mus. Brit. n. 180. et hoc edidit Osannus Syll. I, 12. p. 90. integrioris tituli ignarus. Habeo praeterea ex schedis Rosianis Elginianam hanc particulam.

ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΠΙ ΤΙΜΙΟΝ ΟΡΙΖΕΤΩΣ ΑΝ
ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΗΣ ΑΠΕΘΙΑΣ ΑΞΙΑΝ ΕΝΕΙΔΡΟΙΠΑ
ΡΑΔΟΝΤΕΣ ΕΙΣΦΕΡΙΝ ΜΗ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΗΤΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΣΤΩΣ ΑΝ ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝΕ||ΚΑΤΟΣΤΙΑΙΩΝ ΤΟ ΚΩ
5 ΑΦΟΥ ΔΕ ΟΝ ΠΟΙΗΣΑΣ ΘΑΙΤΗ ΝΕΙΣ ΟΡΟΝ||ΟΥ ΚΕ ΠΟΙΗΣΑΝ
ΤΟ ΜΕΧΡΙ ΜΗΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΔΥΟ ΤΗΣ ΤΕ||ΛΕΥΤΑΙΑΣ ΑΠΟ
ΔΟΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΟΥ ΣΜΗΝΑΣ ΤΟΥΣ||ΤΟΥ ΤΟΥ ΣΕΙΜΕΝΟΙ ΕΝ
ΜΗ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΔΟΣΘΩΣ ΑΝΟ||ΙΑΡΓΥΡΟΤΑΜΙΑΙ ΜΕΤΑ
ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ ΤΑΣ ΥΠΟΘΗΚΑΣ ΕΝ ΧΟΤΩΝ ΑΥΤΑΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ
10 ΑΥΣΑΣΘΑΙ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΗΜΕΡΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΤΩΝ ΔΕ ΔΟΚΟΤ
ΩΝ ΕΙΤΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΓΓΥΗ ΤΩΝ ΟΙΤΙΝΕΣ ΥΠΕΥΘΑΝ ΟΕΙΤΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΔΕ ΗΣΑΝ ΔΟΝΟΦΕΛΟΥ ΥΠΕΥΘΑΝ ΟΕΙΤΩΝ ΕΝ ΔΕ ΗΣΑΤΩΝ
ΟΦΕΞΗΚΟΝΤΑ ΗΜΑΙ ΡΩΝΑ ΦΙΛΟΥΣΙΝ ΕΚΤΕΙΣΕΙ

Elginianum fragmentum pertinet a vs. 4. usque ad vs. 8. ab initio versuum usque ad locos duplici linea distinctos. Litterarum formas dedi ex Rosianis et Osannianis schedis: nota autem Π, non Γ (ut in edito Os.) esse; Σ apicibus rectis instructum est fere ut Σ, et Ν quoque atque Μ et Τ vulgaribus hodiernorum typorum formis prorsus gemina sunt: unde titulum non esse antiquae reipublicae patet. Vs. 4. init. Υ omittit Os. item vs. 5. primum Α; idem vs. 5. extr. ΘΕΟΜ, Ros. ΘΕΟΝ, Cyr. Μῦρ. ΟΡΟΝ, quod dedi. Vs. 8. Os. solas litteras ΘΟ et in fine ΣΑΝΟ habet; Ros. ΠΕΙΘΟΜ et ΣΑΝΟ, atque ex intermediis vestigia servat litterarum, quas integras ex Cyr. et Mur. dedi. Iam vero huic Elginiano fragmento circumdedi ea, quae Cyriacus et inde Muratorius servarunt; in Cyriaci autem et Muratorii apographo quum versuum dispositio arbitraria esset, ad probabiliorē eos formam et cum Elginiano fragmento convenientem composui. Ceterum Mur. C, Cyr. Σ. Praeterea alia paucula ap. Mur. etiam magis quam in Cyr. vitata sunt. Vs. 10. init. Μῦρ. ΑΥΣΑΘΑΙ, extr. ΔΕΔΟΚΟΤ, vs. 12. ΕΝΔΕΙΗΣΑΝ ΔΟΝ. Ibid. Cyr. Ο....ΥΠΕΥΘΑΝ ΟΕΙΤΩΝ; quod dedi est Muratorianum. Vs. 13. Cyr. ΕΞΗΚΟΝΤΑ. In ceteris nulla est memorabilis varietas.

..... δέχονται τὸ ἀργύριον, ἐπιτίμιον ὀρίζε-
σαν αὐτοῖς κατὰ τὴν τῆς ἀπε[ι]θίας ἀξίαν. ἐ[ὰν] δ[ὲ] οἱ πα-
ραδο[θ]έντες εἰσφέρειν μὴ βούλονται, [εἴ]τα ὑπεύθυνοι ἔστω-
σαν πρῶτον μὲν ἑκατοστιαίων τόκῳ[ν], ἀφ' οὗ, δέον ποιή-
σασθαι τὴν εἰσο[θ]ον, οὐκ ἐποίησαντο, μέχρι μηνῶν ἁλ-
λων δύο τῆς τελευταίας ἀποδόσεως. μετὰ δὲ τοὺς μῆνας
τοὺς [δύο] τούτους εἰ μένοιεν μὴ πενόμενοι, ἀποδόσωσαν
οἱ ἀργυροταμίαι μετὰ τοῦ κήρυκος τὰς ὑποθήκας, ἐ[χόν]-
των αὐτὰς ἐξουσίαν [λ]ύσασθαι ἐξήκοντα ἡμερῶν πρῶτον
μὲν τῶν δαδωκότων, εἴτα καὶ τῶν ἐγγυητῶν, αἵτινες ὑπεύ-

θ[υ]νοὶ τῶν ἐνδεσάντων ἐξήκοντα ἡμ[ε]ρῶν ἂ [δ]φ[ε]ί-
λουσιν ἐκτεῖσαι[ν].

Fragmentum hoc ex decreto superest, quod Romanorum Athenis dominantium aetate scriptum esse patet: idque ab Imperatore aliquo, ut Hadriano, non reipublicae aetate factum esse longe verisimilimum est. Agitur de iis, qui vectigalia quaedam pendere publico debeant, atque ut videtur de redemptoribus: qui pro eo quod redemerant, debebant hypothecam et praedes constituere. Qui si dicto non audientes fuerint, magistratus opinor ii, οἱ δέχονται τὸ ἀργύριον, multam iis infligere debent (ἐπιτίμιον ὀρίζεσθαι etc.). Iam vero si ii, quorum nomina tradita magistratibus fuerint (οἱ παραδοθέντες), noluerint pecuniam conferre, primum tenentor usuras centesimas pendere illius pecuniae ab eo die, quo quum pecunia conferenda esset, ab iis collata non est, per duos menses usque ad id tempus, quod ultimae solutioni constitutum est. Post hoc tempus, si nondum solverint, hypothecae venduntur; sed redimendarum hypothecarum potestas esto et iis, qui eas dederint (τῶν δαδωκότων) et horum praedibus per dies sexaginta (inde a venditione hypothecarum) etc. In postremis verbis quaedam videntur temere repetita esse, neque illa mihi restituere contigit. Dictio est non Attica, sed ex Romano sermone adumbrata. Sic ἑκατοστιαῖοι τόκοι sunt usurae centesimae, Atticis τέκος ἐπὶ δραχμῇ: nec εἰσφέρειν est de antiqua et Attica εἰσφορᾷ. ΕἰΣΟΡΟΝ s. ΕἰΣΘΕΟΝ non potest ex εἰσφορᾷ depravatum esse, sed manifesto fuit εἰσδοῖν: εἰσδοῖν ποιήσασθαι quamquam paullo durius, nihil potest aliud esse nisi *reditus pendere*, ut nos dicimus: *Das Geld geht ein*. Etiam ἀργυροταμίαι novum est, non Atticum vetus: idem habes in lege Hadriani n. 355. extr. et aliquoties in Aphrodisiadis titulis. Quippe ταμίαι

Ggg 2

dicuntur etiam *Quaestores*, honorati Romanorum magistratus; a quibus ut hi distinguerentur, videntur ἀγυροταμίαι dicti esse. Forma ἔστωσαν antiquis Atticis minus usitata est: reperiuntur tamen tales formae etiam optima aetate, ut μαδέτωσαν ap. Thucyd. I, 34. ἀνοιγέτωσαν, κλειέτωσαν, κυριεύετωσαν

in legibus ap. Aesch. c. Timarch. p. 37. 61. ed. Reisk. etc. et ipsum ἔστωσαν non solum Ionicum est (Herodot. I, 147.) sed etiam ap. Thucyd. VIII, 18. in foedere et ap. Plat. Rep. I. p. 352. B. etc. p. 354. A. etc. reperitur.

355.

Athenis, „ad Hadriani arcum ad magnum ex integro lapide parietem” Cyriac. p. XII. n. 90. „in palatio Hadriani” Murat. T. II. p. DLXXXVI. 3. ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis: sed hi solos vs. 1-3. habent, nec tertium integrum: cetera deleta esse dicuntur. Contra titulum qualem damus in pariete domus privatae ad forum, e regione stoeae Minervae dicatae (de qua n. 312.), viderunt Sponius et Whelerus, edideruntque ille Itin. T. III. P. II. p. 24 sqq. hic Itin. p. 389. ed. Brit. et ibi ad stoam illam vidit etiam Stuartus (Antt. Att. T. I. p. 2.). Habeo praeterea collationem ad schedas Mustoxydis factam, qui de loco cum his consentit: „ἐπὶ τινος πλακῶς κειμένης πλησίον τῆς στοᾶς τῆς ἀγορᾶς”. Igitur coniecerim duo exempla Athenis posita fuisse, alterum in foro, ad quod omnino pertinet hic titulus, alterum in Olympico. Varietatem lectionis ad Wheleri apographum contulit Chandlerus Inscr. Syllab. p. xxx.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Varietas lectionis potissima. Spon. Must. semper Π; retinui Γ, ubi est ap. Whel. In supra scriptis tertio loco Stuartus Υ habet; Whel. Spon. E. Vs. 1. maioribus litteris. In eo versu litteras KNΘ retinui ex omnium consensu praeter Cyr. qui habet KANΩNEΣ (Mur. KANONEΣ), quae non tam lectio quam interpretatio videtur esse: sed ex eodem addidi ΑΥΤΟΚ. In ceteris fundis lectionis est Whelerianus. Vs. 2. Ω ex Stuart. Chandl. Must. (Cyr. Spon. Whel. O). Vs. 3. extr. Wheler. de coniectura addidit δέ, quod praebet etiam Must. omittit Spon. recte. Vs. 5. solus Whel. KETH MENOI: ceteri recte. Vs. 6. extr. Whel. ΚΑΙΦΕ; Spon. quod dedi. Vs. 7. Whel. ΑΡΕΑΣΤΑΙ, ceteri recte. Formam Ξ dedi ex Chandl. Must. Ibid. extremo versu K habet Whel. sed Must. et Spon. omittunt id, ille unius litterae lacuna notata. Deinde vs. 8. Whel. ΑΤΑ etc. in ipso lineae initio habet: sed Chandl. notat ibi initio deesse septem litteras, et Spon. in lacuna omittit etiam illa ΑΤΑ, quae tamen vera puto: nec Chandlerus ea non legi notat. Vs. 9. octo litteras deesse Chandl. notat. Ibidem extr. Spon. Whel. ΕΛΕΟ, Must. ΕΛΑ. Vs. 12. ex eodem addidi Ω. Vs. 13. extr. Chandl. ΚΗΡΥ ΚΑΑΥΘ, cui non confido. Vs. 14. a Sponio omittitur: habent Whel. Must. Vs. 16. EN est ex Must. item Σ, et hoc ipsum ac praecedens E ex Chandl. qui OY minutis litteris scriptum docet. Vs. 22. Θ ex Chandl. Must. (Spon. Whel. Τ); formam Ξ hic et omnibus locis dat Must. Vs. 23. extr. ultimum I ex Must. dedi (Spon. Whel. N). Vs. 24. extr. Spon. OPM..ONON, Whel. OPM.....ONONΛ, Must. OP - - - OIONΘA, Chandl. OIO NOΔ., de ceteris tacens. Vs. 26. Spon. Whel. ΚΑΝΟΦΕΙΛΕΝΗΚΑ, Chandl. ΚΑΤΟΟΦ, Must. ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΝΗΚΑΙ, quod dedi, mutato tamen primo I in N ex Spon. et Whel. Vs. 27. Θ ex Chandl. Must. (Spon. Whel. Τ). Vs. 28. extr. Must. ΘΩ pro ΠΟ. Vs. 31. post ΤΟ Whel. lacunam habet, quam non agnoscunt Spon. Chandl. Must. Vs. 32. litteras ΝΩ omittunt Spon. Must. Chandlerus ΝΩ agnoscit, sed sine lacuna, quam unius litterae post

id Whel. habet. In fine Whel. habet ENKΩN, sed Spon. Must. Chandl. ΕΓΚΩN. Vs. 34. deest ap. Spon. Whel. nec Chandl. notat hunc versum a Whel. neglectum esse: quod tamen ex Must. cognovi. Must. habet solum HNAN: HNANAN integrum habet Chandl. Vs. 35. Spon. Whel. ΙΡΕΞΑΜ, Must. ΙΡΕ.Ν, Chandl. ΣΙΠΕΕΙΜ, unde addidi Σ. Vs. 36. Spon. Whel. ΑΓ, Must. ΑΠΟ. Vs. 37. O primum addidi ex Must. (Spon. omittit etiam Σ primum et ON). Vs. 38. primum E omittit Must. Deinde M dedi ex Chandl. Must. Spon. (Whel. ΛΛ). Post MEN lacunam habet Spon., non ceteri: deinde E addidi ex Spon. Chandl. Must. Ξ praebent omnes praeter Must. qui Γ. Vs. 39. ΣΔ omittit Spon. Pro primo Σ Chandl. Ω. Vs. 40. X ex Chandl. Spon. Must. (Whel. Κ): dein Whel. ΔΕΔΟΙΚΝ, Spon. ΔΕΔΟΙΚΕΝ, Must. Chandl. quod dedi. Vs. 41. Whel. ΗΜΙΣΕΥΣ, ceteri quod dedi; dein Spon. Whel. ΤΟ, sed Chandl. Must. ΤΩ. Vs. 43. Must. ΠΡΟΣΟΝ. Vs. 47. Whel. ΚΑΙΜΟΙ, Chandl. ΚΑΜΟΙ: Spon. Must. quae post ΔΗΜΟΥ sunt usque ad ΔΗΜΟΥ vs. 50. omittunt. Vs. 48. X ex Chandl. (Whel. Κ): vs. extr. OY minoribus litteris signavit Chandl. Vs. 53. Spon. Whel. ΑΜΦΩΡ; sed O Chandl. Must. dein ex his duobus addidi ΜΕ. Vs. 54. ultimum Γ ex Must. Chandl. (Spon. Whel. Κ). Vs. 55. Spon. ΕΚΚΛΗΣΕΤΑΙ, Whel. ΕΚΚΛΕΣΗΤΑΙ; Must. Chandl. quod dedi. Idem H in fine vs. 55. non ut Whel. initio vs. 56. Vs. 58. Whel. ΤΩΝ...ΙΜΙΤΕΙ, Spon. ΤΩΝ...ΤΕΙ, Must. ΤΩΝΕ...ΙΜΙ.ΤΕΙ. Vs. 59. Whel. Spon. ΜΗΣΕΣΤΟ, Must. ΜΗΣΙΑΤΟ; deinde illi ΚΑΤΑΦΕΡΕΣΘΩ, hic ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣΘΩ. Vs. 60. post χωρά ex Chandl. inserui Η. Hic deficit Chandleri collatio, qui cetera legere non potuit; nec multa praebet Must. Vs. 64. Whel. Spon. ΤΟΙΣΜΗΔΕ ΠΟΛΟΥΣΙΝΤΟΕΛΑΙΟΝ, Must. ΤΟ.Μ.ΔΕΠΛΑΟΥΣ..ΕΛΑΙ.. Vs. 66. Spon. ΤΟΤΕ, Whel. ΠΟΤΕ. Vs. 67. Spon. ΠΟΣΙΟΝ. Post ΟΠΟΙ idem duarum litterarum lacunam signat. Vs. extr. Ρ habet Whel. quod deleui, quum redeat vs. 68. init. Vs. 68. Spon. ΡΟΤΑΜΙΑΟΥ, Whel. ΡΟΤΑΜΙΟΥ.

[Continuatur p. 426.]

Ε Ο Ε
Κ Ν Θ Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Υ Α Υ Τ Ο Κ

- ΟΙ ΤΟ ΕΛΛΑΙΟΝ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΕΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΩΣ ΑΝΗΤΟΟΓΔΟΟΝΟΙ..
ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΧΩΡΙΑ ΤΑΥΤΟ ΤΟΥ ΦΙΣΚΟΥ
5 ΠΡΑΘΕΝΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ ΜΟΝΑΓΑΡΕ
ΚΕΙΝΑΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΦΕ
ΡΕΤΩΣ ΑΝΔΕΑΜΑΤΩ ΑΡΞΑΣΘΑΙ ΣΥΝΚ
..... ΑΤΑΜΕΡΟΣ ΠΡΟΣΛΟΓΟΝΤΕΣ
..... ΜΕΝΟΥΤΟΙ ΣΕΛΑ.
10 ΠΡΟΝΟΟΥΣΙΝ ΤΗ.....
..... ΑΠΟΓΡΑΦΕΣΘΑΙ.....
..... ΣΥΝΚΟΜΙΔΗΣ ΠΡΩ..
..... ΤΟΝ ΚΗΡΥΚΑ ΚΑΙ ΤΟ
..... ΙΔΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ
15 ΝΟΝΤΕΣ ΥΠΟΓΡΑ...
ΕΝ..... ΕΣΤΩ ΜΕΤΑ ΟΡΚΟΥ..
ΚΑΙ ΠΟΣΟΝ ΣΥΝΕΚΟΜΙΣΕΝ ΤΟ ΠΑΝ
ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΔΕ Η ΑΡΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΥ ΤΟΥ ΔΕ ΕΑΝΔΕ ΠΩΛΗΣΗ ΤΟΝ
20 ΚΑΡΠΟΝ ΟΔΕΣ ΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΗΟ
ΓΕΩΡΓΟΣ ΗΟ ΚΑΡΡΩΝΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΕ
ΣΘΩ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΕΞΑ
ΓΩΓΗ ΠΙΠΡΑΣ ΚΩΝ ΡΟΣΟΝ ΠΙΠΡΑΣ ΚΕΙ
ΚΑΙ ΤΙΝΙ ΚΑΙ ΡΟΥ ΟΡΜ..... ΟΝΟΝΟΔ.
25 ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ ΧΩΡΙΣ..... ΠΕΞΑ
ΓΩΓΗ ΚΑΝΟΩΦΕΙΛΕΝ Η ΚΑΙ.....
ΤΗ ΠΟΛΕΙΣ ΤΕΡΕΣΘΩ ΤΟΥ ΠΡΑ....
ΟΔΕ ΨΕΥΔΕΙΣ ΑΠΟΓΡΑΦΑΣ ΠΟ...
Η ΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΚΟΜΙΔΗΣ..
30 ΤΗΣ ΕΞΑΓΩΓΗΣ Η ΥΠΕΡΧΩΡΙΟΥ...
ΡΑΦΙΣΚΟΥ ΕΠΙ ΑΤΟΜΗ ΠΡΑΡΧ...
ΝΩ ΟΓΔΟΟΝ ΚΑΤΕΝΕΓΚΩΝ.....
..... ΥΣΑΣΑΛ.....
..... ΗΝΑΝΑΠ.....
35 ΣΙΡΕΞΑΜ.....
..... ΤΩΝΑΠΟ.....
..... ΟΣ ΑΥΤΟΣ ΗΟΝ.....
..... ΕΤΩ ΜΕΝΕΞ.....
..... ΣΔΕΤΕΙΜΗΣ.....
40 ΜΙΣΥΚΑΤΕΧΕΤΩ ΕΙΜΗΡΩ ΔΕ ΔΩΚΕΝ Η ΛΑΜ
ΒΑΝΕΤΩ ΤΟ ΔΕ Η ΜΙΣΥΕΣ ΤΩ ΔΗΜΟΣΙΟΝ
ΓΡΑΦΕΣΘΩ ΔΕ ΚΑΙ Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΟΤΙ ΕΞΑΓΕΙ
ΚΑΙ ΡΟΣΟΝ ΠΑΡΕΚΑΣΤΟΥ ΕΑΝΔΕ ΜΗ ΑΡΟ
ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΦΩΡΑΘΗ ΚΕ ΓΛΕΩΝ ΣΤΕΡΕ
45 ΣΘΩ ΕΑΝΔΕ ΕΚ ΠΛΕΥΣΑΣ ΦΘΑΣΗ ΚΑΙ ΜΗΝΥ
ΘΗ ΓΡΑΦΕΣΘΩ ΚΑΙ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙΑ ΤΟΥ ΥΡΟΤΟΥ
ΔΗΜΟΥ ΚΑΜΟΙ ΤΑΣ ΔΕ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΜΕΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΑΜΦΟΡΕΩΝ Η ΒΟΥ
ΛΗ ΜΟΝΗ ΚΡΕΙΝΕΤΩ ΤΑ ΔΕ ΥΠΕΡ ΤΟΥΤΟΥ ΜΕΤΑ
50 ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΑΝΔΕ ΤΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΛΟΙΟΥ ΤΙΣ
ΜΗΝΥΣΗ ΕΠΑΝΑΓΚΕΣ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΞΗΣ
Η ΜΕΡΑ ΒΟΥΛΗΝ ΑΘΡΟΙΣ ΑΤΩ ΕΙΔΥΠΕΡ ΤΟΥΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΑΜΦΟΡΕΙΣ ΕΙΗ ΤΟ ΜΕΜΗΝΥ
ΜΕΝΟΝ ΕΚ ΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΔΟΣΘΩ ΤΩ ΕΛΕΓ
55 ΞΑΝΤΙ ΤΟ Η ΜΙΣΥΕΑΝΔΕ ΕΚ ΚΑΛΕΣΗΤΑΙ ΤΙΣΗ
ΕΜΕΗ ΤΟΝ ΑΝΘΥΡΑ ΤΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝ ΕΙΤΩ ΣΥΝ
ΔΙΚΟΥΣ Ο ΔΗΜΟΣ ΙΝΑ ΔΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΗΤΑ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΝΤΩΝ Ε... ΙΜΙ. ΤΕΙ
ΜΗΣΕΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕΣΘΩ ΤΟ ΕΛΛΑΙ
60 ΟΝΗΤΙΣ ΑΝΕΝΤΗ ΧΩΡΑ Η ΕΙΔΕΡΟΤΕΕ ΥΦΟΡΙ
ΑΣΕΛΑΙΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΓΛΕΟΝΕΙΗ ΤΟ ΕΚ ΤΩΝ
ΤΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΟΓΔΩΝ ΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΝ ΤΙΣ ΕΙΣ
ΟΛΟΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΧΡΕΙΑΣ ΕΞΕ
ΣΤΩ ΤΟΙΣ ΜΗΔΕ ΠΩΛΟΥΣΙΝ ΤΟ ΕΛΑΙΟΝ Η ΠΑΝ
65 ΗΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕ
ΝΟΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΤΟΤΕ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΟΝ
ΠΟΣΟΝ ΕΣΤΙΝ... ΟΠΟΙΕΛΑΙΩΝΑΙ Η ΤΟ ΑΡΓΥ
ΡΟ ΤΑ ΜΙΑ ΟΥ ΒΟΥΛΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑΥΤΩΝ ΛΑΒΕΙΝ
.....
.....
.....
.....

- Κε. νο. Σε. Ἀδριανοῦ Αὐτοκράτορος.
Οἱ τὸ ἔλαιον γεωργοῦντες τὸ τρίτον
καταφερέτωσαν, ἢ τὸ ὄγδον οἱ [τὰ
Ἰππάρχου χωρία τὰ ὑπὸ τοῦ φύσκου
5 πραθέντα κεκτημένοι· μόνα γὰρ ἐ-
κείνα τὸ δίκαιον τοῦτο ἔχει. καταφε-
ρέτωσαν δὲ ἅμα τῷ ἄρξασθαι συν-
κομιδῆς κατὰ μέρος πρὸς λόγον τ[οῦ] συ-
γκεκομισμένου τοῖς ἐλαϊώταις, οἵ-
10 τινες] προνοοῦσιν τῆς δημοσίας
χρείας.] ἀπογράφουσαι [δὲ τὸν καρ-
πὸν? τῆς] συνκομιδῆς πρὸς τοὺς ἀργυροτα-
μίας καί? τὸν κήρυκα καὶ τοὺς ἐλαιώνας,
οἵτινες? ἰδόντες καὶ τὸ [γεγραμμέ-
15 νον? ἀναγ]νόντες ὑπογράψουσιν? ἢ δὲ ἀπ-
ογραφή? ἔστω μετὰ ὅρκου, [τοῦ τε μέρους?
καὶ πόσον συνεκόμισεν τὸ πᾶν,
καὶ ὅτι διὰ δούλου τοῦδε ἢ ἀπελευ-
θέρου τοῦδε. εἰ δὲ πωλήσῃ τὸν
20 καρπὸν ὁ δεσπότης τοῦ χωρίου, ἢ ὁ
γεωργὸς ἢ ὁ καρπώνης ἀπογράφουσιν. ἀπογράφου-
σιν δὲ πρὸς τοὺς αὐτοὺς καὶ ὁ ἐπ' ἐξα-
γωγῇ πιπράσκων πόσον πιπράσκει,
καὶ τίμη, καὶ τοῦ ὅρμ[ισ]θ[ο]μένου. ὁ δ' ἐ
25 ἀπογραφῆς χωρὶς [πιπράσκων ἐ]π' ἐξα-
γωγῇ, καὶ ὁ ὠφείλειεν ἢ κα[τε]νηνοχῶς
τῇ πόλει, στερεόσιν τοῦ πραθέντος.
ὁ δὲ ψευδεῖς ἀπογραφὰς ποιοῦμενος,
ἢ τὰς περὶ τῆς συγκεκομιδῆς ἢ τὰς περὶ
30 τῆς ἐξαγωγῆς, ἢ ὑπὲρ χωρίου, [ὁ μὴ πα-
ρὰ φύσκου ἐπρίετο, μὴ Ἰππάρχου γενομένου,
τὸ] ὄγδον κατενεγκὼν
..... υσσασαλ
..... ἡναναπ
35 σι[ν], ἐξ ἀμ
..... τῶν ἀπογεγραμμένων?
..... [ὡ]σαύτ[ω]ς ἦεν
..... εἰ τῷ μὲν ἐξάγοντι?
..... τῆς δὲ τιμῆς [τὸ ἡ-
40 μισυ κατεχέτω, εἰ μήπω δέδωκεν, ἢ λαμ-
βανέτω, τὸ δὲ ἡμισυ ἔστω δημοσίον. [ἀπο-
γράφουσιν δὲ καὶ ὁ ἔμπορος ὅ,τι ἐξάγει,
καὶ πόσον παρ' ἐκάστου· εἰ δὲ μὴ ἀπο-
γραφάμενος φωραδῇ ἐκπλέων, στερεό-
45 σιν· εἰ δὲ ἐκπλέυσας φθάσῃ καὶ μηνυ-
δῇ, γραφέσθω καὶ τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ
δήμου καίμοι. τὰς δὲ περὶ τούτων δίκας
μέχρι μὲν πεντήκοντα ἀμφορέων ἢ βου-
λῇ μόνῃ κρεινέτω, τὰ δὲ ὑπὲρ τούτου μετὰ
50 τοῦ δήμου. εἰ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλοίου τις
μηνύσῃ, ἐπάναγκες ὁ στρατηγὸς τῇ ἐξῆς
ἡμέρᾳ βουλὴν ἀδρυσάτω, εἰ δ' ὑπὲρ τοὺς
πεντήκοντα ἀμφορεῖς εἴη τὸ μεμνη-
μένον, ἐκκλησίαν· καὶ διδόντω τῷ ἐλέγ-
55 ξαντὶ τὸ ἡμισυ. εἰ δὲ ἐκκαλέσῃται τις ἢ
ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον, χειροτονεῖτω συν-
δίκους ὁ δῆμος. ἵνα δὲ ἀπαραίτητα ἢ τὰ
κατὰ τῶν κακοεργούντων ἐπιτίμ[ι]α, τει-
μῆς ἐς τὸ δημοσίον καταφερέσθω τὸ ἐλαι-
60 ον, ἥτις ἂν ἐν τῇ χώρᾳ ἦ. εἰ δὲ ποτε εὐφορί-

ας ἐλαίου γενομένης πλέον εἴη τὸ ἐκ τῶν
τρίτων καὶ ὄγδων καταφερόμενον τ[ῆ]ς εἰς
ὅλον ἐνιαυτὸν δημοσίας χρείας, ἐξέ-
στω τοῖς μ[ὲν] γ[ε]ωργ[οῖ]σιν τὸ ἔλαιον, ἢ πᾶν
65 ἢ μέρος δευτέραν ἀπογραφὴν ποιησάμε-
νοισ, καὶ δημοσίον? τό,τε ὀφειλόμενον
πόσον ἐστὶν [καί] ὅ,τι οἱ ἐλαιῶναι ἢ οἱ ἀργυ-
ροταμίαι οὐ βούλονται παρ' αὐτῶν λαβεῖν
.....
.....
.....

Memorable sane Hadriani decretum quantum fieri potuit, restitui, et effeci ut intelligi posset; in priore tamen parte vs. 8-16. quaedam supplementa incerta sunt, nec nisi sensum et hunc quoque nonnisi aliquatenus assequuntur. Initio haud dubium est litteras super inferioribus positas minores non separatim constituere verum, sed subiungendas esse inferioribus; Sponius interpretatur ἐκ νομοθεσίας, modo inferiorem litteram subiungens superiori, modo contra, et duo paria litterarum uni tribuens vocabulo νομοθεσίας: quae non sunt probabilia. Gallandus ap. Whel. et Corsinus F. A. T. II. p. 206. exponunt κέλευσμα νόμιμον Θεοῦ Ἀδριανοῦ. Sed neque haec formula usui sermonis satis convenit, nec verisimile est in tali lege Hadrianum deum vocari. Quid si sit: Κελεύει νόμος Θεσμῶν Ἀδριανοῦ, *Iubet lex quae est inter constitutiones Hadriani*. Sed nihil decerno. Legem ipsam male interpretaretur, qui putaret rempublicam oleo mercaturam fecisse (cf. ad n. 93). Et olearum cultura et olearium commercium privatis libera fuerunt, nisi quod hac Hadrianus lege beneficio Atticae reipublicae constituit, ut certa olei portione ab agricolis conferenda et reipublicae necessario vendenda usui olei publico provideretur. Nam quum oleum Atticum imprimis nobilitatum esset, verendum fuit, ne aucta exportatione deficeret oleum publicis necessitatibus gymnasiorum, ludorum, balnearum, sacrorum, prytanei: quibus solis hoc decreto prospici docent verba vs. 60 sqq. εἰ δὲ ποτε εὐφορίας ἐλαίου γενομένης πλέον εἴη τὸ ἐκ τῶν τρίτων καὶ ὄγδων καταφερόμενον τῆς εἰς ὅλον ἐνιαυτὸν δημοσίας χρείας. Ceterum ea portio olei non vectigalis loco penditur, sed pretium pro eo usitatum redditum agricolis est: de quo paulo post dicam. Agricola igitur tenebantur tertiam messis oleariae partem civitati reddere, exceptis iis, qui Hipparchi fundos publicatos exercebant, qui tantum octavam reddebant. *Hipparchus* is avus est Herodis Attici, de cuius bonis in fiscum redactis Philostratus Vit. Soph. II, 1, 2. *Plutarchum* male vocat Suidas v. Ἡρώδης. Dein constituitur, apud quos reddenda illa portio sit, apud ἐλαιώνας publicos, quos vs. 9. ex vs. 67. restitui. Atque ut iustus huic rei ordo constet, quantus olearum proventus fuerit, *proffiteri* agricolae apud magistratus debent: hi magistratus videntur ἀργυροταμίαι cum praecone esse, ut n. 354. illi cum praecone coniunguntur, et redeunt

ipsi in hac re vs. 67 sq. Sed post praeconem rursum videntur ἐλαιῶναι positi fuisse, qui vs. 67. cum ἀργυροταμίαις componuntur. Professio ipsa multiplex est. Primum enim debent profiteri, quantum ex quoque fundo fructus collegerint: hoc est illud τοῦ τε μέρους, quod vs. 16. extr. supplevi; id vero duxi ex vs. 8. ubi de oleo reipublicae conferendo dicitur: καταφερέτωσαν δὲ ἅμα τῷ ἄρξασθαι συγκομιδῆς κατὰ μέρος, hoc est, non ex universa omnium uniuscuiusque fundorum messe, sed secundum singulos agros. Idem μέρος redit vs. 65. Deinde etiam, quanta universa omnium suorum fundorum messis sit, profiteri agricolae debent, et per quos collecti fructus sint. Quodsi dominus fundi vendiderit fructum, aut agricola aut emptor fructus potest hunc profiteri (vs. 19 sqq.). Mox ne qua in hac re fraus fiat, iubetur, ut etiam qui oleum exportandum vendat, id ipsum apud eosdem profiteatur magistratus; quodsi quis oleum non professus vendiderit, venditum publicandum esse. Qui vero falsas professiones sive proventus sive exportandi olei fecisset, vel ex alio atque Hipparcheo fundo tantum octavam partem civitati reddidisset, is quomodo multandus foret, vs. 32 sqq. definitum erat. Vs. 39 sqq. autem de eo dici videtur, qui tale oleum non scriptum emerit idque postea denunciaverit; huic in denunciationis praemium dimidia pretii pars cedit, ut vs. 54. in re simili. Quapropter si pretium venditori nondum solverit, eius dimidiam partem retineto, vel si sol-

verit, accipito; altera autem pars publica esto. Etiam mercator autem oleum exportaturus id profiteri debet; qui si non professus post profectionem demum denunciatus fuerit, et patriae illius et Imperatori hunc per epistolas indicandum esse. Adduntur constitutiones de causarum harum iudicatione apud Senatum et Populum: a quibus ad Imperatorem vel Proconsulem provocare damnato licet. Vs. 51. στρατηγὸς ἐστὶ ὁ ἐπὶ τὰ ὅπλα. Vs. 58. ἐπιτίμια (non ἐπιτείμια) Niebuhrius Mustoxydianis chartis adscripsit rectissime. Sententia vero huius loci haec est: *Ne cui vero, qui deliquerit, ullus excusationis vel deprecandi locus relictus sit, olei portionem, quae praebenda sit civitati, non certo quodam et exiguo pretio reipublicae vendendam esse, ut fere fit in necessaria venditione, sed pro ea pretium quod obtineat tum in Attica, agricolis solvendum.* Τειμῆς vs. 58. 59. est ἀντὶ τειμῆς. Vides nihil nimis durum, nihil tyrannicum imperari, sed solo reipublicae Atticae commodo ab Imperatore prospici. Nec nova res fuit, sed etiam ante hanc legem usitata; nisi enim iam olim aliquid simile obtinisset, non potuisset Hipparcheorum fundorum dominis in venditione id privilegium concedi, ut tantum octavam partem reipublicae redderent. Postremo ubi tantus olei proventus fuerit, ut partes tertia et octava superent annuam reipublicae necessitatem, remittitur aliquid de lege: sed haec pars quum mutilata sit, non potest ea satis perspicui.

356.

Athenis. Edidit Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 54 sq.

[Textum vide in pag. seq.]

Litterae haud dubie formae fuerunt admodum recentis, non Ω, Σ, Ε, sed Ψ, Π et Ε; hoc inde colligo, quod ante has litteras I saepe vacat, ut in decreto Tib. Alexandri in Aegyptiacis referendo. Titulus a Pocockio pessime habitus non potest integritati restitui: fortasse tamen qui in imperii labentis rebus et iuris disciplina versati sunt, poterunt aliquanto plura quam mihi licuit intelligere. Edictum quantum video, Caesareum est, quo constituitur, ut in castra (eis τὸ στρατόπεδον vel eis τὸ ἡμέτερον στρατόπεδον) mittantur παρασημειώσεις, quae in Quaestorio remanserint usque ad d. XIII. Cal. Octobr. anni vs. 14. 15. definiti. Is annus, ni fallor, est post Christi natales 305. Est enim annus, quo duo Augusti simul consules fuerunt, Σεβαστῶν τὸ πέμπτον: quae verba vix possunt nisi de consulibus intelligi. Sed a. 305. Consules fuerunt Constantius Chlorus et Galerius Maximianus, quintum uterque: et Maximiani nomen, qui secundus consul fuit, latere vs. 15. in litteris MAZA..NOY videtur, post Z (Ξ) suppleto I, A vero mutato in M, quae licent in Pocockianis. De παρασημειώσεις locus est Novellarum Iustiniani LXXXII. cap. 5. Ἀκροάσονται δὲ πάντες (οἱ διαιτηταί) τῆς μὲν δίκης ἄχρι τριακοσίων οὔσης νομισμάτων, ἐν σχήματι παρασημειώσεως. οὕτω γὰρ θάττον αἱ δίκαι κριθήσονται, καὶ τῶν ἐπὶ ταῖς διαγνώσεσι κύκλων καὶ τῆς τοῦ χρόνου τριβῆς τὸ

δικαζόμενον ἅπαν ἀπαλλαγῆσεται. πρόδηλον δὲ ὡς εἰ καὶ κατὰ παρασημείωσιν ἀκροάσονται τῶν δικῶν, ἀλλὰ δώσουσιν ὅρον ἐν γράμμασι τὸν τὴν αὐτῶν δηλοῦντα γνώμην. Ubi Cuiacius annotat παρασημείωσιν esse *brevibus comprehensa praecipua capita litis*. Schol. Basilic. Παρασημείωσις, τούτεστι τὰ κυριώτερα τῶν λαλουμένων, περιλαμβάνουσα καὶ γράφουσα ταῦτα ὡς ἐν συνόψει καὶ δι' ἐλίγων. Item Novell. LXXXVI. cap. 3. habes: ὥστε ἀμφοτέρους ἢ κατὰ φιλικὴν συμβιβασιν διαλύσαι τὰ ἀμφισβητούμενα ἢ κατὰ παρασημείωσιν ἐγγράφον ἢ διαγνωστικῶς διακρίναι τὰ μεταξὺ τῶν δικαζομένων. Haec tamen vis vocis non videtur huic convenire edicto, quod maxime adversus Caesarianos scriptum est, quorum avaritia factum sit, ut ex παρασημειώσεσι molestia crearetur nonnullis. Caesariani sunt officiales, de quibus v. Cod. Theodos. XII, 7. Cod. Iustinian. X, 1. (de iure fisci) 5. ex quo loco eos in bonis confiscandis occupatos esse patet: *Prohibitum est, cuiuscunque bona, qui fisco locum fecisse existimabitur, capi, priusquam a nobis forma fuerit data. Et ut omni provisionis genere occursum sit Caesarianis etc.* Verba sunt haec Imp. Diocletiani et Maxim. eiusdem fere ac noster titulus aetatis. Et nota formulam *fisco locum facere*, Graece τόπον τῷ ταμείῳ ποιεῖν, quae latet vs. 16. 17. Iam παρασημείωσις vox est, qua Basilicae et Glossae Graeco-

- II Λ
 ΙΑΚΡΙΟΙ.
 IIII. Τ. ΧΙ
 ΙΙΟΣΓΓΙΩΑΝ
 5 ΤΕ... ΧΙΙΙ
 ΑΡΙΙΓΙΑ. ΡΟΗ... ΕΥ. ΚΑΛ.
 ΤΑΠΑΔΙΑ... ΣΕΣΟΑΙΕΓΙΙ
 ΤΗΣΗΤΕ-ΕΕΥΠΟΜΕΑΛΙΒΟ
 ΤΕ. ΦΡ... ΗΥΣΣ. ΤΕΙΝΑΜΕΝΑΙΑΝΑΡ. Σ
 10 ΦΡΟΝΤΙΔΟΣΕΙΔΟ. ΟΙΖΟΝΤΕΣ ΜΗΤΙΚΑΤΑΤΥΧΗ
 Ε΄ΟΛΕΥΜΕΝΟ. ΥΦΗΝΙΙΜΝΑΑΘΟΙΣΙΟΥΠΙΟΦ.... ΟΤΕΤΕΙΑΤΩ
 ΟΥΛΕΥ. ΕΙΝΙ. ΟΕΥΠΑΡΧΟΥΕΙΝΤΩΝΑΝΕΙΤΙΙΙ... ΤΕ. ΣΙΕ.
 ΙΙΛΙΟΣΙ... ΑΛΛΟΥΣΙΝΙΔ... ΛΕΙΝ. ΙΗΘΗΜΕΝΑΕΙΝ. ΙΟΙΕΩ... ΑΡΕΕΝ
 ΙΕΝΣΤ... ΠΡΟΙΓΚΑΛΟΚΤΩΒΡΙΩΗΤΗΣΜΕΝΗΣΛΗΑΛΛΙΥΠΑΤΡΙΔΟ
 15 ΤΟΥΜΑΖΑ... ΝΟΥΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΤΟΠΕΜΠΤΟΝΑΠΑΡΑΣΗΜΙΩΣΕΩΝΤ.
 ΤΩΝ... ΙΣΕΝΑΝΤΙΑ... ΗΣΗΡΙΣΙΙ. ΝΟΕΛΗΘΕΝΤΕΣΤΟΠΟΝΤΩΤΑΜΕΙΩΕΠΟΙΜΕΛ
 ΕΥΚΟΥ... ΕΙΔΕΥΠΗ... ΟΛ... ΩΠΗΟ... ΥΕΤΕΡΑΣΕΥΣΕΒΕΙΑΣΤΑΙΣΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙΣΕΛΕΥΘ.
 ΡΩΩΙ... ΚΑΙΤΟΥΛΟ... ΜΗΔΕΝΙ... ΝΚΑΘΟΡΟΥΤΟΙΟΥΤΟΥΤΡΟΠΟΝΤΑΜΙΑΚΗΝΔΙΟ
 ΙΛΙΣ... Ε... ΛΑΒΩΝΤΑΙΙΙΝΙΑ. ΔΙΚΙΝΤ. ΔΙΑΝΟΩΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣΦΙΛΑΝΘΡΟΠΙΑΣ
 20 Ι΄ΛΤΑΠΕ. ΗΝΕΝΑΠΟΤΟΠΙ... ΙΤΩΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝ΄ΟΧΛΗΟΗΝΑΙΓΙΝΑΣΑΠΕΡΗΕΚ
 ΚΟΡΟΣ΄Λ... ΕΝΤΟΥΣ... ΤΟΝΙ... ΥΜΕΤΑΤΗΝΤΕΛΕΥΤΗΝΕΚΑ΄ΙΚΗΣΕΙΕΣΠΟΥΔΑΚΩΣΑΠΕ
 ΧΘΗΣΩΝΠΡΟΤΕΓΡΑΨΕΝΗ. ΣΠΕΡΕΙΣΕΠΟΡΑΝΚΕΡΔΟΥΣΑΚΑΙΔΙΑΡΠΑΙΩΝΗΑΜΕΤΡ.
 ΤΟΣΤΩΝΚΑΤΕ. ΑΡΙΑΝΩΝΚΑ. ΟΝΘΕΙΚΑΙΕΠΑΡΑΤΟΣΕΠΛΑΣΑΤΟΙΝΑΔΕΤΩΝΤΟΙΟΥ
 ΤΟ. ΤΑΟΠΩΝΔΙΟΧΛΗΣΕΙΙΝΟΙΤΙ. ΄ΛΟΙΕΚΡΙΖΩΝΕΚΚΟΠΕΝΤΕΙΛΕΙΑΝΚΑΤΑΚΟΙΜΙΣΘΟΙΣΙ
 25 ΓΙΓΝΩΣΚΕΤΕΤΟΥΗΜΕΤΕΡΟΥΘΕΣΜΟΥΠΡΟΙΣΕΧΩΡΗΣΟΝΑΙΤΑΣΕΝΤΟΜΕΩΣΤΕΑΠΑΣΑΣΜΕΝ
 ΠΑΝΤΕΛΩΣΤΑΣΠΑΡΑΣΗΜΙΩΣ. ΕΙΠΤΑΣΣΕΙΣΤΗΝΠΡΟΕΙΡΗΝΕΝΗΗΜΕΡΑΝΕΝΤΑΙΣΤΟΥΤΑ
 ΜΙΕΙΟΥΤΑΞΕΣΙΝΑΠΟΜΕΛΛΕΝΙ. Σ... ΥΙΑΣΟΝ. ΙΙΡΛΕΙΟΙΣΕΙΤΑΙΦΘΕΡΕΣΗΚΑΙΧΑΡΤΑΙΣΝΕ
 ΝΟΙΣΔΗΠΟΤΟ. ΝΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ. ΕΥΘΕΩΣΕΙΣΤΟΣΤΡΑΤΟΠΗΔΟΝΑΠΟΣΤΑΛΗΝΜΗΔΙΔΗΜ.
 ΔΗΚΑΙΜΕΤΑΤΑΥΤΑΣΤΑΣΤΗ. ΗΜΕΤΕΡΑΣΕΥΣΕΒΕΙΑΣΦΙΛΑΛΙΘΕΩΠΙΑΣΩ. ΙΜΝΗΑΠΟ
 30 ΗΕΝΟΝΤΩ. ΤΩ... ΟΥΤΟΠ... Ω. ΓΡΑΜΗ. ΤΙΩΝΠΑΡΑΤΑΙΣΠΡΟΕΙΡΗΝΕΝ. ΙΣΤΑΞΕΣΙΝ
 ΤΩΣΥΝΗ΄ΕΥΤΡΟΠΩΤΟΥΔΕΙΔ... ΙΕΙΝΤΟΙΣΗΜΕΤΕΡΟΥΕΠΑΡΧΙΚΟΥΣΤΟ. ΚΑΙΣΑΡΙΑ
 ΝΟΙΣΠΡΟΣΕΞΕΙΣΙΜΙ... ΓΑΔΟ... ΗΜΕΤΑΤΑΥΤΑΔΕΟΥΚΩΕΙΜΗΕΚΣΑΝΝΕΡΩΝ
 ΑΠΟΛΕΠΕΙ΄ΝΚΑΙΓΡΑΜΜΑ... ΙΙΟΡΟΩΤΕΠΙΓΕΟΑΜΜΕΝΟΝΕΙΣΤΟΤΑΜΙΑΚΟΝ
 ΚΑΙΕΙΣΟΔΙΙΚΑΤΤΗΡΙΟΜΥ... ΙΩΝΔΕΤΩΗΜΕΤΕΡΩΝΔΗΛΙΩΣΩΝΤΗΑΙΑΣΚΑΛΕΙ
 35 ΔΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ. ΝΕΙΙ... ΤΟΥΛΟΙΠΟΥΟΜΟΙΩΤΡΟΠΩΤΟΥΗΜΕΤΕΡΟΥΤΑΜΕΙΑ
 ΤΟΙΣΛΟΠΕΔΙΟΙΣΙΙΠΑΡΑΣΗΝΙΩΙ... ΙΙΙΡΟΣΠΟΛΙΣΔΕΕΙΕΝΜΗΔΕΝΟΣΕΞΟΝΟΜΑΤΟΣΑΥΤΩΝΔΙΟ
 ΧΛΗΘΕΝΤΟΣΑΠΑΣΑΙΕΙΣΤΟΗΜΕΤΕΡΟΝΣΤΡΑΤΟΠΑΙΔΟΝΕΥΘΕΩΣΑΠΟΣΤΑΛΩΣΙΝΟΘΕΝΑΚ΄
 ΛΟΥΘΩΣΤΩΘΕΣΜΩΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΣΜΕΑΝΤΙΝΙΑΠΣΙΟΙ
 ΤΟΥΤΟΥΤΙΤΛΟΥΤΩΝΠΑΡΑΣΗΜΙΟΙ... ΩΝΔΙΟΧΛΗΣΙΣΥΝΚΛΕΙΝΑΘΗΛΕΙΑΛΥΤΟΝΕΝΤΥΧΕΙΑ
 40 ΤΩΤΟΥΗΓΕΜΟΝΟΣΗΚΑΙΤΩΜΕΤΑΡΧΩΝΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝΤΗΣΑΠΟΦΑΣΕΩΣΕΞΕ
 ΝΕΧΟΕΙ. ΙΚΕΚΑΙΤΟΥΑΔΙΚΕΙΑΝΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΥΠΡΟΝΟΙΑΙΣ. ΟΠΟΚΑΙΚΑΤΑΤΟΥΤΩ
 ΟΥΣΓΕΡΜΕΝΤΗΓΙΡΟΤΕΡΑΑΥΕΔΑΙΑΙΑΝΕΝΕΙΝΣΥΝΕΤΕΝΕΥΡΟΝΙΑΤΗΠΡΟΤΑΙΚ
 ΙΩΗΕΚΔΙΚΙΑΓΙΓΝΟΙΤΟ

latinae (v. Ducang. h. v.) interpretantur Latinum
Annotatio; quae annotatio locum habet in reis re-
 quirendis, quorum bona, nisi copiam sui praesti-
 terint, fisco vindicantur (Digest. XLVIII, 17.). Haec
 sola παρασημειώσις huic edicto congrua est: ex qui-
 bus παρασημειώσεσι quum molestiam subditis creas-
 sent officiales, constitutum est, ut, quae ad eum,
 quem dixi, diem in Quaestorio remansissent παρα-
 σημειώσεις, eae mitterentur in castra. Castra haec
 arbitror esse Galerii Maximini Caesaris, quem
 Maximianus Augustus Orienti praefecerat. Vs. 1-9.
 nihil intelligi potest. Vs. 10. est φροντίδος, ἢ (?) διο-
 ρίζοντες, μή τι κατὰ τύχην ... Vs. 11. ἐξωδευμένον, ὑφ΄
 ἣν ... vel simile; dein fortasse ὁσίου et προφ....,
 quod potuit ex πρόφασις esse. Vs. 12. δουλεύειν τοῖς
 ὑπάρχουσιν τῶν ... Vs. 13. [ἐπιβ]άλλουςιν? dein

ἐπεμελήθημεν αἰεὶ Vs. 14. πρὸ γγ' Καλ. Ὀκτω-
 βρίων: in fine πατρίδος fuisse coniicias, sed vide-
 tur potius ὑπάτων inesse. Vs. 15. an: Γαλερίου
 Μαξιμιανοῦ τῶν Σεβαστῶν τὸ πέμπτον ὁ παρασημειώσεων
 τ[ίτλος] Vs. 16. των et ἐναντία, μοχ ἐπιμεληθέντες
 τόπον τῷ ταμείῳ ἐποι ... Vs. 17. med. vs. 18. 19.
 τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ταῖς εὐεργεσίαις ἐλευθερωθῶσιν,
 καὶ τοῦ λοιποῦ μηδεμίαν καδόλου τοιοῦτότροπον ταμιακὴν
 διόρισιν (hic versus omissus videtur) εὐλαβῶνται
 δέ τινα ἀδικεῖν τι. Hoc iam loco rursum deficit ora-
 tionis tenor. Mox habes τῆς ἡμετέρας φιλανθρωπίας,
 et vs. 20. ἀπὸ τοιούτων γραμμάτων διοκληθῆναί τινας,
 ἅπερ ἢ ἔκκορος? - - - μετὰ τὴν τελευταίην ἐκδικήσει. Hic
 deficit orationis tenor; sequitur: ἐσπουδακῶς ἀπεχθῆς
 ὧν προέγραψεν? et deinde ὥσπερ εἰς σποράν κέρδους· ἃ
 καὶ δι' ἀρπαγῶν ἢ ἀμέτρητος τῶν Καισαριανῶν κακότης

καὶ ἐπάρτος (deficit substantivum) ἐπλάσατο. ἵνα δὲ τῶν τοιοῦτοτρόπων δισχλήσεων οἱ τίτλοι ἐκ ῥιζῶν ἐκκοπέν-
τες αἰεὶ ἂν κατακοιμισθεῖεν, γινώσκετε τοῦ ἡμετέρου θε-
σμοῦ [τὴν] προεγχείρησιν καὶ τὰς ἐντολάς, ὥστε ἀπάσας
μὲν παντελῶς τὰς παρασημώσεις τὰς εἰς τὴν προειρημένην
ἡμέραν ἐν ταῖς τοῦ ταμείου τάξεσιν ἀπομεμενηκυίας ἐν
.... εἰοῖς ἢ διφθέραις (?) ἢ καὶ χάρταις ἢ ἐν οἷς δὴ ποτε
τῶν γραμματέων, εὐθέως εἰς τὸ στρατόπεδον ἀποσταλῆ-
ναι καὶ μετὰ ταύτας τὰς τῆς ἡμετέρας εὐσε-
βείας φιλανθρωπίας ἀπομενόντων τοιοῦτοτρόπων
γραμματέων παρὰ ταῖς προειρημέναις τάξεσιν τῷ συνήθει
τρόπῳ τοῦ εἰν τοῖς ἡμετέρου ἐπαρχικῷ
Καισαριανοῖς προς μετὰ ταῦτα δὲ οὐκ
..... ἀπολείπειν. καὶ γραμματεῖον ὁρῶς ἐπι-

γεγραμμένον εἰς τὸ ταμιακὸν καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ
τῶνδε τῶν ἡμετέρων δημοσίων ἐντεταλμένων
..... τοῦ λοιποῦ ὁμοιοτρόπως τοῦ ἡμετέρου τα-
μιακῶν τοῖς παρασημῶσιν εἶεν,
μηδενὸς ἐξ ὀνόματος αὐτῶν δισχληθέντος, ἅπαται εἰς τὸ
ἡμέτερον στρατόπεδον εὐθέως ἀποσταλῶσιν· ὅθεν ἀκολου-
θῶς τῷ θεσμῷ τῆς ἡμετέρας φιλανθρωπίας κατακοπει-
σῶν (?), εἰάν τινι ἀπὸ τούτου τοῦ τίτλου τῶν παρασημῶ-
σεων δισχλήσις συνκεινηθῇ, εἴη αὐτὸν ἐντυχεῖν τῶν τοῦ
ἡγεμόνος ἢ καὶ τῶν ἐπαρχῶν δικαστηρίων τῆς ἀποφάσεως,
εἰσενεχθεῖ? καὶ τοῦ ἀδικεῖν [μὴ?] ἀφισταμένου προ-
νοίας? ὅπως καὶ κατὰ τούτων, οὐσπερ ἂν ἐν τῇ προτέρᾳ
αἰθαδίᾳ διαμένειν συνεχῶς εὖρομεν, ἢ προσήκουσα ἐκδι-
κία γίγνοιτο.

CLASSIS OCTAVA.

TITULI HONORARII CIVITATIS LABENTIS, MAXIME IMPERATORUM AETATE, STATUIS AUT IMAGINIBUS
SUBSCRIPTI.

Paucissimi horum titulorum Imperatorum Romanorum aetatem superant: plurimi superstitionibus hominibus positi
sunt, partim a republica, partim a privatis: unus et alter defuncti honori datus est. Exemi aliquot gymnicorum ma-
gistratum titulos, quos in Gymnasticis rettuli: sed etiam eos, qui diis dedicant hominum statuas, huc congeSSI, quod
eos in nona classe poni minus videbatur commodum. Duos antiquiores huius generis titulos dedi Class. I. in Appen-
dice, n. 135. 136. reliquos autem ibidem exhibitos statuis subscriptos fuisse quum non liqueret, nolui in hac classe col-
locare. Universum numerum per sex capita disposui: I. *Regum et Reginarum*. II. *Hominum Romanorum*. III. *Archon-
tum Atticorum*. IV. *Ministrorum sacrorum, sacerdotum, Eumolpidarum, initiatorum*. V. *Variorum virorum*. VI. *Fe-
minarum Atticarum*.

CAPUT PRIMUM.

REGUM ET REGINARUM.

357.

Titulus Athenis a. 1743. repertus. Apographum a consule Gallico Gasparo Parisios missum et editum est Hist. Acad. Inscr.
T. XXIII. p. 189. cum docta Belleii explicatione. Ex eodem fonte fluxit apographum a Corsino editum Inscr. Att. (F. A.
T. IV. Prolegg.) p. LVI. Ex Historia Academiae repetierunt Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 28. Eckhel. D. N. T. III. p. 199.
Varietatem lectionis dedit Chandler. Inscr. Syll. p. 27. qui vidit in equili Turcae.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΟΥ ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥ ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΘΕΝΤΕΣ
ΥΠΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΝ ΤΟΥ ΩΙΔΕΙΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ
5 ΓΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΣ ΣΤΑΛΛΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΙ ΚΑΙ
ΜΕΝΑΛΙΠΠΟΣ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Scriptura dicitur perpulchra esse, litteris X li-
neas altis. Vs. 1. Cors. male ΒΑΣΙΛΕΟΨ: Chandl.
hic sibi legere videbatur ΕΚΓΟΝΟΝΤΟΥ, sed ob-
scuris, ut ait, litteris: falso haud dubie. Vs. 4.
Bell. Cors. ΩΙΔΕΟΥ, idque diserte ita scriptum
perhibent: Chandl. recte ΩΙΔΕΙΟΥ. Vs. 5. Chandl.
ΥΟΙ, recte; ceteri ΥΙΟΙ. Formam A dedi ex fide
Chandleri.

Βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Φιλοπάτορα, τὸν ἐκ βασιλέως
Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀθηναίδος Φι-
λοστοργού, οἱ κατασταθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν τοῦ Ωι-
δαίου κατασκευὴν, Γάιος καὶ Μάρκος Στάλλιοι Γαίου υἱοὶ
καὶ Μενάλιππος, ἑαυτῶν εὐεργέτην.

Odeum Pericleum bello Mithridatico Olymp.
173, 3. incensum erat (Appian. Mithrid. 38.): id
et Vitruvio V, 9, 1. et hac inscriptione docente in-

INSCR. GR. VOL. I.

stauravit Cappadociae rex Ariobarzanes Philopator.
Ariobarzanes primus ab a. u. c. 663. usque ad a. 695.
minimum regnavit, cognomine Philoromaeus: huic
successit Philopator s. Ariobarzanes II. (de cognomi-
nis ratione v. Val. Max. V, 7.) inde ab a. u. c. 689.
cum patre rex, deinde solus usque ad annum fere
702. Philoromaeum patrem et Philopatorem filium
accurate distinguunt nummi tum inter se tum a
Philopatoris filio Eusebe Philoromaeo, ad quem
n. 358. pertinet. In quibus temporum notis se-
quor Belleium: contra Corsinus perturbavit omnia.
Athenais est Φιλόστοργός vocata, ob amorem erga li-
beros sive verum sive creditum. Stallii videntur
Romani esse; poterant tamen Graeci esse civitate
Romana donati. His et Menalippo opus faciendum
mandarat Ariobarzanes.

Hhh

Athenis. E schedis Chishullianis edidit minusculis Corsinus Inscr. Att. (Prolegg. F. A. T. IV.) p. XLVII. et inde Belleius l. c. p. 197. Eckhel. l. c. p. 200. Transposui in vulgares litteras maiusculas.

Ο ΔΗΜΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗ ΝΕΥΣΕΒΗ ΦΙΛΟ
ΡΩΜΑΙΟΝ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑ
ΝΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΘΗ
5 ΝΑΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΗΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὁ δῆμος βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Εὐσεβῆ Φιλορώμαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλοπάτορος καὶ βασιλίσσης Ἀθηναίδος Φιλοστόργου, τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην ἀνέθηκεν.

Ariobarzanes Eusebes Philoromaeus diserte filius dicitur Philopatoris, hoc est eius, qui n. 357. honoratus est: nibilo minus tamen Corsinus utrumque, Philopatorem prioris, et Euseben Philoromaeum huius tituli, eundem perhibet. Rectius iudicavit Belleius; Philopatoris filii fuerunt Ariobarzanes III. Eusebes Philoromaeus, et Ariarathes Eusebes Philadelphus, quos nominat Cic. ad Fam. XV, 2. 4. 5. ad Att. VI, 2. V, 20. Hic Ariobarzanes occisus est a. u. c. 712. (Appian. B. C. IV, 63.).

Igitur hic titulus inter a. u. c. 703-712. ponendus. Fortasse autem Ariobarzanes III. Odeum, opus a patre inceptum, absoluit. Ceterum ut nummi Ariobarzanes tres et tertii fratrem Ariarathen reges Cappadociae demonstrant, ita illos tres hae duae inscriptiones accurate distinguunt, et simul Strabonem illustrent, qui familiam hanc per tres generationes regnasse scribit. Athenais Φιλόστοργος Philopatoris uxor cognominis est uxori Ariobarzanes I. (n. 357.), qua in re nulla est difficultas. Altera haec Athenais Philopatoris uxor videtur ea esse, cuius meminit Cicero ad Fam. XV, 4.

Athenis. Ex schedis Akerbladii misit Münsterus Episcopus.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΟΥΤΥΝ ΒΑΣΙΛΕΟΣ
ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ ΥΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ

In eodem lapide:

ΝΕΣΗΙΟΥ ΕΞΟΝΟΙ ΙΙΝΥ

[Ὁ δῆμος]

Βασιλέα Κούτυν (Κότυν), βασιλέ[ω]ς

Ῥαϊσκούποριδος υἱόν, ἀρετῆς

ἐνεκὲν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν.

Ἀντίγονος ἐποίησεν.

Cotyis nomen, ne de Armenia dicam, inter Thraciae et Bospori Cimmerii reges frequentissimum: de quibus vide quae ex nūmis potissimum contulerunt De Boze (Mem. Acad. Inscr. T. VI. p. 549.), qui tamen de solis antiquioribus Bospori regibus disputat, Souciet (Histoire chronologique des Rois du Bosphore Cimmerien, Opp. T. III. Paris. 1736. 4.), Cary (Histoire des Rois de Thrace et de ceux du Bosphore Cimmerien, Paris. 1752. 4.), deinde ut alios omittam, Eckhelius (D. N. T. II. p. 55 sqq. p. 360 sqq.), Viscontus (Iconogr. Gr. T. II. P. II. c. 5 et 7.), Rochettus (Antt. Gr. Bosp. Cimm.) et Köhlerus (Remarques sur un ouvrage intitulé Antt. Gr. du Bosp. Cimm. Petrop. 1823. 4.). Sed nullum apud illos inveni Cotyn, quem constaret Rhescuporidis filium esse: ac qui Alexandro Severo Imp. in Bosporo Rhescuporidi successit Cotys, qui vulgo III. vocatur, is etiamsi fortasse filius Rhescuporidis fuisse, recentior quam pro huius tituli simplicitate est. Nec de Cotye I. Bospori rege cogitaverim, fratre Mithradatis, Aspurgiano (v. Köhler.), qui Nerone Imp. floruit. Ni fallor, Thraciae regem hic tenemus ex eadem familia, ex

qua Rhoemetalces archon Atticus (n. 265.), si vere ibi coniecimus: qui Cotys antiquior fuisse videtur quam ii, qui in Bosporo hoc nomine reges fuerunt, omnes: unde non opus fuit, ut adderetur, Thraciaene rex esset an Bospori. Cotys V. Thraciae rex, Rhoemetalces filius fuit; is Rhoemetalces fratrem habuit Cotyn IV. qui ante Rhoemetalcen regnavit, ab Augusto, ut recte Cary iudicat, impositus Odrysis. De hoc Dio LIV, 20. Et Cotys IV., quum Cotys V. a Strabone (XII, p. 383. ed. Par. 1587.) Sapaesus dicatur, et ipse origine Sapaesus fuit. Iam vero ex eadem Sapaeorum gente dynastes est Rhescuporis (Ῥασκούρις Appiano B. C. IV, 87. 103 sq. 136.), qui quum antea a Pompeianis, deinde a Bruti partibus stetisset (Caes. B. C. III, 4. Dion. Cass. XLVII, 25.), fratris Rhasci precibus ab Octaviano et Antonio veniam impetravit. Non dissimile igitur vero, huius Rhescuporidis filium fuisse Cotyn IV. ab Octaviano Sapaeorum regem relictum, dein etiam Odrysis praefectum, eumque hic intelligi. Etiam huius Cotyis filius rursus Rhescuporis vocatus est (Dio LIV, 34.); item Cotyis eiusdem et Rhoemetalces frater appellatus Rhescuporis (Tac. Ann. II, 64.). Ceterum Ῥαϊσκούπορις, Ῥαϊσκ. Ῥαϊσκ. scribitur: cf. Eckhel. D. N. T. II. p. 59. Köhler. p. 114. Antigonus statuarius, qui circa Olymp. 130. ponitur, notus est: sed hic, qui Cotyn fecit, alius censendus.

360.

Athenis, in gymnasio Ptolemaei. Ed. Stuart. Antt. Att. Vol. III. p. 1. Habeo etiam ex schedis Akerbladii a Münstero missis, „Athenis, in domo Xanti”.

ΟΔΗΜΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΒΑΣΙΛΕΩΣΙΟΥΒΑ
ΥΙΟΝΒΑΣΙΛΕΩΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΕΚΓΟΝΟΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΑΥ
5 ΤΟΥ

Dedi lectionem Stuarti: Akerbl. vs. 5. ΤΟΝ, quasi sit ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΝ.

Ο δῆμος

Βασιλέα Πτολεμαῖον, βασιλέως Ἰούβα
υἱόν, βασιλέως Πτολεμαίου ἐκγονόν,
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς αὐ-
τοῦ.

In gymnasio Ptolemaei ipsius Ptolemaei et Iubae Libyis statuas positas esse narrat Pausanias I, 17. Et sane hic quoque titulus Ptolemaei statuae subscriptus erat: sed statua a Pausania memorata fuit fortasse alia antiquioris Ptolemaei Aegypti regis, qui illud condiderat gymnasium; sublataque Pausaniae aetate haec, cui hic titulus subscriptus, statua erat, postquam eum, cuius effigiem gestabat, sustulerat Imperator. Nam hic noster Ptolemaeus

Libys est; sed is, de quo Pausanias, non videtur Libys esse: certe Pausanias solum Iubam Libyn vocat. *Iuba Iubae* f. ab Octaviano Caesare patrum regnum recepit, dataque ei in matrimonium Cleopatra Selene, M. Antonii Triumviri et celebris Cleopatrae filia (Dio LI, 16.). Ex quo connubio genitus *Ptolemaeus*, qui patri Iubae successit (Strab. XVII. p. 570. ed. Par. 1587.). Huius filius est *Iuba*, cuius hic titulus mentionem facit: cui successit filius *Ptolemaeus*, quem nunc statua collocanda honorant Athenienses, Iubae F. Ptolemaei N. Iuvenis is Tiberio imperante, a. u. c. 777. antiquis Patrum muneribus, scipione eburneo et toga picta ornatus est (Tac. Ann. IV, 24. 26.), a Caio Caligula autem interemptus (Dio LIX, 25. Sueton. Calig. 26. cf. Senec. de tranq. 11.): unde tituli aetas cognoscitur.

361.

Athenis, in aedibus olim Iani Mistrigo, in basi magna. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 35. et versibus rectius divisus Misc. erud. ant. X, 6. p. 319. cum nota longe pessima. Corruptum mutilatumque titulum dedit Wheler. Itin. p. 404. cuius pravas lectiones non excerpo. Minusculis praebet Meletius Geogr. vet. et nov. p. 351. Praeterea ex Sponio potissimum dederunt plures, ut Fabrett. Inscr. ant. p. 440. Vandal. Diss. p. 621. Fleetwood p. 148. 2. Ryck. ad Tac. Hist. II, 2. Marin. Act. frat. Arval. T. II. p. 725. Eckhel. D. N. T. III. p. 482. Tractarunt Harduinus de nummis Herodiad. p. 89 sqq. Riemann. Lucubratt. de Inscriptt. Iud. Gr. et Lat. p. 16 sqq. Litterarum formam dedi ex Chandl. Syllab. Inscr. p. xxvii. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙ
ΗΒΟΥΛΗΤΩΝΧΚΑΙΟΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΛΙΑΝΒΕΡΕΝΕΙΚΗΝΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΜΕΓΑΛΗΝΙΟΥΥΛΙΟΥΑΓΡΙΠΠΑΒΑΣΙ
5 ΛΕΩΣΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝ
ΒΑΣΙΛΕΩΝΕΥΕΡΓΕΤΩΝΤΗΣΠΟ
ΛΕΩΣΕΚΓΟΝΟΝΔΙΑΤΗΣΠΡΟΝΟΙ
ΑΣΤΟΥΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣΤΙΒ.ΚΛΑΥΔΙΟΥΘΕΟΓΕΝΟΥΣ
ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ
10

Vs. 2. vulgo X, Spon. in Itin. X, Whel. et Fourm. X. Vs. 3. Melet. Βερενίκην βασίλισσαν. Vs. 8. Whel. ΠΟΛΕ. Verba haec sunt: Ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ βουλὴ τῶν χ' καὶ ὁ δῆμος Ἰουλίαν Βερενίκην, βασίλισσαν μεγάλην, Ἰουλίου Ἀγρίππα βασιλέως θυγατέρα, καὶ μεγάλων βασιλέων εὐεργετῶν τῆς πόλεως ἐκγονόν, διὰ τῆς προνοίας τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς πόλεως Τιβ. Κλαυδίου Θεογένους Παϊανιέως. Missis quae Harduinus de hoc lapide commentus est, a Marino merito inepta vocata, paucis complectar omnia. Senatus est *Sexcentorum* (χ'), qui cum Areopagitis et populo statuam collocavit Iuliae Berenicae. Non haec maior Berenice est, Aristobuli Herodis f. uxor, sed Berenice minor, filia Agrippae I. et Cypri Phasaelo Herodis M. fratre gnatæ. Fratres Berenices huius fuerunt Agrippa minor, Drusus,

qui impuber obiit, Mariamne, Drusilla; maritus Berenices primum patruus Herodes Chalcidis rex, post huius obitum Polemo II. rex Ponti, a quo tamen discessit levis et lasciva mulier, quam Titi amor celebriorem reddidit. Chalcidico Herode defuncto post octo regni annos, etiam tum Imp. Claudio, Berenices frater Agrippa Chalcidem, mox huius loco tetrarchiam Philippi et deinceps partem Galilaeae regio nomine retento obtinuit; quocum familiaris, quam fas est, vixit Berenice, quae praeterea commune cum fratre regnum videtur habuisse. Una ambo Hierosolymis versantur Act. Apost. 25 sq. Titulum hunc Harduinus falsis argumentis innixus ad Traiani principatum revocat, quem Berenicen attigisse non constat: potest ille aut tum positus esse, quum Berenice Herodis erat

Hhh 2

uxor, aut quum Polemonis, aut postea. Μεγάλη βασίλισσα cur vocetur, non expulsa, nisi patris honos in filiam cessit. Agrippa I. enim Magnus vocatus est (cf. Eckhel. D. N. T. III. p. 492.); hoc tamen loco Magni titulus ei non tributus est. Berenice autem dicitur μεγάλων βασιλέων ευεργετων εκγονος. Εκγονοι solent nepotes dici: nec tamen avis Berenices, paterno Aristobulo, materno Phasaelo Cypri patri, conveniunt haec vocabula μεγάλοι βασιλεῖς ευεργεταί της πόλεως. Igitur εκγονόν latiore sensu ad originem a maioribus remotioribus refero. Nam Aristobuli pater est Herodes M. cuius donariis, Iosepho libro primo de bello Iudaico teste, atteli

erant Lacedaemonii, Nicopolitae, Athenienses. Aristobuli autem mater est Mariamne, Herodis M. uxor, gentis Maccabaeorum, inter quos Iudas s. Aristobulus, Io. Hyrcani f., ob benevolentiam erga Graecos φιλέλλην dictus est. Statuae Berenices dedicandae manus suscepit Tib. Claudius Theogenes ὁ ἐπιμελητής της πόλεως. Εἰς πόλεως (non ἄστειος dictum esse nota) videtur praeses quidam esse, qualis olim Demetrius Phalerensis eodem nomine vocatus, sed non perpetuus; idem munus offert titulus n. 480. in quo simul idem hic Theogenes memoratur; sed hic tum fuit στρατηγός ἐπὶ τὰ ὅπλα.

362.

In colle Museo Syri cuiusdam monumentum esse notat Pausanias I, 25, 6. Ἔστι δὲ ἐν τῷ τοῦ περιβόλου (τοῦ ex cod. addit Bekk.) ἀρχαίου τοῦ Μουσείου, ἀπαντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως λόφος, ἐνθα Μούσαιον ἄδων καὶ ἀποθανόντα γῆραι ταφῆναι λέγουσιν. Ὑστερον δὲ καὶ μνημα αὐτοῦ δι' ἀνδρὶ ὑποδομῇ Σύρων. Hoc monumentum ex marmore candidissimo constructum superest magna ex parte, a multis descriptum et delineatum, ut a Whelero Itin. p. 380. Marino I. c. infra, Clarkio Itin. P. II. S. II. p. 544. et ante hunc optima ab eo, quem hic quoque sequitur, a Stuarto Antt. Att. Vol. III. cap. 5. p. 35 sq. ubi vide imprimis tab. I. III. Ne de anaglypho infra posito dicam, in fronte aedificii sunt quattuor parastatae Corinthii, duo medii, totidem angulares: inter medios cellula est rotundata, ceteris maior, in eaque statua sedens, cui subscriptus titulus d. Mediorum parastatarum scapi pars superior inscriptionibus tecta; qui ad spectanti laevus est, habet titulum a, in dextero titulus fuit b. Inter laevos medium et angularem in cellula rectangula est statua sedens, sub qua titulus c; et eodem modo inter dextros olim cellula erat collocata cum statua sedente et titulo e. Haud procul ab hoc monumento Stuartus vidit statuas duas, habitu Romano, quae erectae steterant, tum humi iacentes: quas olim super duobus medijs parastatis collocatas fuisse rectissime monet Stuartus. Dextera monumenti pars non iam superest, neque huius titulos novit Stuartus: sed omnes quinque edidit Marinus Act. frat. Arv. T. I. tab. LVI. p. CLXXV. (cum erudita explicatione T. II. p. 721.) ex schedis Barberinis a. 1465. coeptis a Juliano de S. Gallo, architecto, quas ex Cyriaci Anconitani chartis fluxisse notat Marinus. Nos eosdem praeter a. habemus ex schedis eiusdem architecti Villoisonianis, ubi vocatur Julianus Francisci Giambertus, et superscriptum est monumenti delineationi: *Marmorea triumphalia ornamenta Philopappi Regis et Consulis* etc. Tituli a, c, d sunt ap. Whel. Spon. Itin. T. II. p. 205 sqq. Pocock. Inscr. ant. p. 51. qui tamen Latini paucula tantum verba habet, Stuartum, Le Roy Mon. Gr. T. II. p. 55. Clarkium (qui ex Stuarto habet), Pomard. Itin. T. I. p. 148. Solus a. est ap. Grut. T. I. p. CCCXXI. 2. (ex Scaligeran. Apian.), ubi male Hadrianopoli collocatur, Hadriani urbe novis Athenis confusa cum Hadrianopoli. Ad Sponii apographum varietatem lectionis annotavit Chandler. Syllab. Inscr. p. xxx. quae summam Stuartiani exempli fidem demonstrat. Titulos c, d habeo etiam ex schedis Fourmonti, d est ap. Riedesel. „Bemerkungen auf einer Reise durch die Levante” p. 97. sed vitiatum; solum e dederunt Dodwell. Itin. T. I. p. 392. ex schedis Barberinis iis, quas diximus, et Leak. Topogr. Ath. p. 429. ex Dodwello.

a.

CIVLIVSCF
FABANTIO
CHVSPHILO
PAPPVSCOS
5 FRATERAR
VALISALLE
CTVSINTER
PRAETORI
OSABIMP
10 CAESARE
NERVATRAIA
NOOPTV
MOAVGVVS
TOGERMA
15 NICODA
CICO

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΑΝΤΙΟΧ
ΟΣΦΙΛΟ
ΠΑΠΠΟΣ
5 ΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΕΠΙ
ΦΑΝΟΥΣ
ΤΟΥΑΝ
ΤΙΟΧΟΥ

c.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΙΟΧΟΣΒΑΣΙΛΕΩΣΑΝΤΙΟΧΟΥ

d.

ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΣΕΠΙΦΑΝΟΥΣΒΗΣΑΙΕΥΣ

e.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΑΝΤΙΟΧΟΥΝΙΚΑΤΩΡ

In a. secutus sum tabulam Stuarti, quocum in versuum quoque divisione consentit Chandl. Vs. 6. Whel. VALISSVFFE, Spon. Marin. Le Roy VALISSVLE; Grut. Stuart. Chandl. (Sponio ad-versans) VALISALLE, et Chandl. quidem A: mitto ceteros, qui ex alienis schedis hauserunt sua. Vs. 12. 13. Grut. OPTIMO. Vocem AVGVSTO omisit Le Roy. In b. habes Marini et schedarum Villoison. lectionem. In d. ΒΗΣΑΙΕΥΣ certa est lectio Marin. Spon. Whel. Fourm. Stuart. etc. sed Pocock. ΗΣΑΕΥ, sch. Villois. ΒΑΣΙΛΕΥΣ (quod si verum esset, debuisset primo loco scriptum esse), Ried. ΕΒΙΣΑΙΕΙ. e. habes ex Marin. consentientibus schedis Villois. nisi quod haec ut Dodw. in quattuor versus divisum praebent. Dodw. male ΒΑΣΙΛΕΙΣ et ΣΕΛΕΥΧΟΣ.

Quae in cellulis sunt sedentium imagines, sunt ni fallor defunctorum, stantes in acroteriis substitutum: inter illas in media et maxime insigni cellula posita est statua cum titulo d: Φιλόπαππος Ἐπιφάνους Βησαιεύς: igitur in huius potissimum honorem monumentum esse conditum non dubito. Neque vero ipse condidit. Nam ap. Pausan. manifesto coniungenda verba: μνημα ἀνδρὶ Σύρων: igitur illi, non ab illo conditum est; simul inde patet uni

viro, non omnibus quorum statuae inerat, id esse honori datum: idem haud dubie ibi sepultus est. Qui Philopappus Epiphanis f. quum Attica donaretur civitate, Besae Antiochidis pago adscriptus est, fortasse quod in ipsius familia frequens nomen Antiochi, immo quod et ipse Antiochus vocatus est. Accedit quod, ut Antiochis tribus ab Antiocho Herculis f. denominata est, ita Seleucidae quoque ab hoc videntur originem repetisse, quod paulo tectius significavi Explicat. ad Pind. p. 332. Seleucidis autem continuati fuerunt posteriores Commagenes reges, ex quorum domo hic Philopappus est. Et Philopappus quidem civili more, utpote civis Atticus, non nunc Rex vocatur, sed simpliciter Φιλόπαππος Ἐπιφάνους Βησαιεύς. Tamen Regum filii et nepotes apud Graecos et Romanos et ipsi Reges audiunt. Igitur nihil obest, quominus hic sit idem atque ille ap. Plutarch. Qu. Symp. I, 10, 1. Ἐν δὲ τοῖς Σεραπίωνας ἐπιμικαῖς, ὅτε τῇ Λεοντίδι φυλῇ τὸν χορὸν διατάξας ἐνίκησεν, ἐστιμωμένοις ἡμῖν, αἵτε δὴ καὶ φυλῆται οὗσι δημοποιήτοις, αἰνεῖσι λόγοι τῆς ἐν χειρὶ φιλοτιμίας παρήσαν. ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ἐντοννύατῃ ἀμύλλαν, ἀγωνοθετοῦντος ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς Φιλόπαππου τοῦ βασιλέως, ταῖς φυλαῖς ὁμοῦ πάσαις χορηγοῦντος. Philopappum hic vocat Plutarchus, idem haud dubie est Antiochus Philopappus ap. Plutarch. de discr. adul. et amici init., quem rursus Philopappum simpliciter vocat c. 37. Non sane refelli poterit, qui in utroque Plutarchi loco alium regem Philopappum, de quo statim dicam, intelligat: probabilius tamen mihi, de Besaeensi cive Attico agere Plutarchum. Ex eiusdem posteris potest is Philopappus esse, qui n. 200. cum Cl. Antiocho commemoratur. Illi igitur defuncto hoc monumentum positum statuo, de Atheniensibus bene merito: curabant autem sumptusque praebebant fortasse propinqui superstites, ut solebant, etiamsi publica id auctoritate fiebat. Superstites eos dico, quorum statuae in acroteriis collocatae erant. Horum alter (a.) est C. Iulius C. F. Fabia, Antiochus Philopappus, Cos., frater arvalis, allectus inter Praetorios ab Imp. Caesare Nerva Traiano Optumo Augusto Germanico Dacico, alter (b.) βασιλεὺς Ἀντίοχος Φιλόπαππος βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντίοχου. Alter hic, qui Rex dicitur, manifesto frater Besaeensis est; sed etiam Consul ille, ut fratres, Antiochus Philopappus dicitur, nec video cur non idem illorum frater esse possit. Videntur enim omnes tres ob eiusdem avi amorem Philopappi dicti esse. Sed prior (a.), quod in republica Romana versabatur, nec Rex dicitur, et Romanis nominibus appellatur, in Iuliam gentem adscitis Antiochis; cuius etiam fuit Iulia Berenice a Seleuco Nicatoris genus deducens, haec ipsa aetate (v. Inscr. Laodic. Syr.). Idem, quod Romanis nominibus appellatur, ex Romano more dicitur *Caio filius*, non accuratius definito patris nomine. Quodsi ille Consul fuerit frater illorum duorum, de quibus antea dixi, pater communis dictus est C. Iulius Antiochus Epiphanes. Temporum ratione habita Stuartus et Marinus hunc Epiphanem merito illum habent, qui in Othonis exercitu ad Bedriacum pugnavit fortiter, quem Tac. Hist. II, 25. Regem vocat, neque aliter ut videtur nummi: cf. Eckhel. D. N. T. III. p. 238. Notior hic Antiochus Epiphanes ex Ioseph. B. I. VII, 7. Est is Antiochi IV. Epiphanis Magni, Commagenes regis, et Iotapes filius natu maior. Huius igitur Epiphanis tres filios tit. a. b. d. haberi arbitror: nec video cur Stuartus tit. a. cogitet de filio Callinici, Epiphanis fratris; maior est error Visconti Iconogr. Gr. T. III. p. 17. qui Consulem (a.) et Besaeensem (d.) putabat eundem esse: quasi binae unius statuae in eodem monumento fuerint. In c. verba haec sunt: βασιλεὺς Ἀντίοχος βασιλέως Ἀντίοχου. Non male Marinus p. 730. intelligit Antiochum IV. Epiphanem, Syriae regem Seleuciden, Antiochi III. Magni f. qui Cosutii opera Olympieum Athenis perficiendum suscepit (Vitruv. VII. Praef. Vell. I, 10. cf. Liv. XLI, 20. Athen. V, p. 194. A. Strab. IX, p. 396. ubi hic debet intelligi). Sed praefero quod praeit Stuartus: id enim ex tit. b. iam firmare licet. Quippe tit. b. Epiphanes Philopapporum pater filius Antiochi dicitur: consentaneum est hunc Antiochum in loco tituli c. collocatum esse, hoc est Antiochum IV. Epiphanem Magnum, Commagenes regem, quem Vespasianus regno privavit. Superest lit. e. βασιλεὺς Σέλευκος Ἀντίοχος Νικάτωρ, cuius loco Stuartus, tituli huius ignarus, Philopapporum patrem Epiphanem positum fuisse censebat. Satis notus est Seleucus Nicator Syriae rex: a quo Commagenes reges originem repetisse ipsum hoc monumentum nunc docet: neque enim aliam ob causam potest hic in Philopappi monumento positus esse. Nec tamen aliquis ex regibus Seleuco succedentibus regiae Commagenes familiae auctor est, sed femina quaedam ex Seleucidarum familia debuit uni ex maioribus regum Commagenes nupta esse, de qua re cf. Viscont. Iconogr. Gr. T. III. p. 18.

Tempus tituli Marinus T. II, p. 723. aliter ac Stuartus in a. Chr. 114. definivit, quo anno Traianus Optimus vocatus est (Fabrett. Col. Trai. p. 292. Noris. Epoch. p. 245.): idem a. 115. Parthici denominationem meruit, quae in hoc titulo (a.) non addita est. Quamquam subinde non omnia, quae cui iam collata sunt, huiusmodi nomina honoraria in inscriptionibus enumerari notavit etiam Marinus.

CAPUT SECUNDUM.

HOMINUM ROMANORUM.

363.

Athenis prope templum Iovis Olympii. Ed. Dodwellus Itin. T. I. p. 391.

ΔΕΚΜΟΣ
ΚΟΣΣΟΥΤΙΟΣ
ΠΟΠΛΙΟΥ
ΡΩΜΑΙΟΣ

Haud dubie Decimus P. F. Cossutius ille est, qui Olympiei architectus fuit. Vide ad n. 362. ubi Antiocho Epiphani Syriae regi a. u. c. 590. defuncto operam eum praestitisse vidimus. Dodw. hoc monumentum sepulcrum esse putat: malui tamen id hoc loco reponere, quod probabile est Cossutium prope Olympieum statuam habuisse.

364.

Athenis ad radices arcis. Edidit Chandler. Inscr. II, 36. p. 57.

ΟΔΗΜΟΣ
ΠΟΠΛΙΟΝΚΟΡΝΗΛΙΟΝΠΟΠΛΙΟΥΥΙΟ[N]
ΣΚΙΠΙΩΝΑΤΑΜΙΑΝΚΑΙΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗ
ΓΟΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
5 ΚΗΦΙΣΟΔ[Ω]ΡΟΣΕΠΟΙΗΣΕΝ

Ὁ δῆμος Πόπλιον Κορνῆλιον Ποπλίου υἱὸν Σκιπίωνα, ταμίαν καὶ ἀντιστράτηγον, ἀρετῆς ἕνεκα. Κηφισόδωρος ἐποίησεν. Est fortasse Consul a. 737. qui vocatur P. Cornelius P. F. P. N. Scipio, vel eius pater: certe

forma tituli in hanc aetatem convenit. Ταμίης καὶ ἀντιστράτηγος, Quaestor et Propractor s. Quaestor pro Praetore; de quo vide quae collegit Creuzer. Antt. Rom. p. 215 sq. adde Inscr. n. 1133.

365.

Eleusine in aedícula D. Nicolai, ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 124. et schedis Fourmonti.

ΟΔΗΜΟΣ
ΤΙΤΟΝΠΙΝΑΡΙΟΝ
ΤΙΤΟΥΥΙΟΝΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΑ

Ὁ δῆμος Τίτον Πινάριον Τίτου υἱὸν ἀρετῆς ἕνεκα.

366.

Athenis in arce. Ediderunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 53. Chandler. Inscr. II, 16. p. 52.

ΟΔΗΜΟΣ
ΠΟΠΛΙΟΝΟΥΗΔΙΟΝ
ΠΟΠΛΙΟΥΥΟΝΠΩΛΛΙΩΝΑ

Vs. 2. initio unius litterae lacunam notavit Chandl. quae tamen nulla est. Ὁ δῆμος Πόπλιον Οὐήδιον Ποπλίου υἱὸν Πωλλίωνα. Hic P. Vedius Pollio Octaviani Augusti amicus est, luxuria insignis. Vide Tac. Ann. I, 10. et ibi Lips.

367.

Athenis in limine domus. Ed. Chandler. ib. 39. p. 57.

ΟΔΗΜΟΣ
ΜΑΡΚΟΝΑΡΤΩΡΙΟΝΕΥΕΡΓΕ
ΣΙΑΣΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑ

Ὁ δῆμος Μάρκον Ἀρτώριον εὐεργεσίας καὶ εὐνοίας ἕνεκα. Chandlerus: „Fuit M. Artorius Octaviani Augusti medicus, quem πολυμαθίας χάριν Senatus Populusque Smyrnaeorum statua honorarunt. Vide Paciaudi Animadv. Philol. (in Anton. Triumv. numm.)

p. 99.” Titulum illum Smyrnaeum, non statuae, sed cenotaphio inscriptum, edam suo loco ibique de fide monumenti disputabo, et de ipso Artorio, qui post Actiacam pugnam naufragio periit. Patria quidem Smyrnaeus haud dubie fuit hic Artorius, cuius integrum nomen est M. Artorius Asclepiades; civem tamen Romanum fuisse non dubito. Eiusdem mentio fit in Deliaco titulo ap. Stuart.: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεοῦ υἱὸν Ἀρτώριος Ληγεῖ.

368.

Athenis in marmore, quod muro ecclesiae infixum est. Ediderunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. Dodwell. Itin. T. I. p. 380.

ΓΝΑΙΟΝΚΟΡΝΗΛΙΟΝ
ΛΕΝΤΥΛΟΝ
ΕΣΙΑΣΕΝΕΙ

Γναῖον Κορνῆλιον Λέντυλον [εὐεργ]εσίας ἔνε[κα]. Vs. 2. Poc. ΛΕΝΤΛΟΝ: utrumque usitatum. Vs. 3. extr. Dodw. ENTI, Poc. NE: utrumque composui.

369.

Athenis. Titulum ab Akerbladio secum communicatum edidit B. Borghesi in *Diar. Arcadic.* T. I. p. 182. cuius supplementorum partem adscivi.

...ΙΙΟΝ ΜΑΡΚΟΥ ΣΕΙΛΑ...
 ...Ν ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΝ ΙΕΡΕΑ Θ[ΕΟΥ]
 ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΕΑ ΘΕΟΥ ΚΑ[ΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑ]
 ΣΤΟΥ ΕΠΑΡΧΟΝ ΡΩΜΗΣ ΤΡΙΩΝ[ΑΝΔΡΩΝ]
 5 ΚΑΤΑΣΚ[ΕΥΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΥ[ΚΑΙΧΑΛ]
 ΚΟΥ ΤΑΛ.....ΚΛΑΥΔΙΟΥ[ΚΑΙΣΑΡΟΣ]
 ΣΕΒΑΣ[ΤΟΥ].....ΝΙΚΙΤΟΥ

Initio Borgh. supplet: Α. Ἰούνιον Μάρκου Σειλανού υἱὸν Τορκούατον: refert enim ad L. Silanum, cuius necem narrat Tacitus Ann. XVI, 8 sq. (a. u. c. 819.); cf. de eodem XV, 52. Eius patruus fuit Iunius Torquatus Silanus, Cos. a. 806. qui periit a. 818. (Tac. Ann. XV, 55. Dion. Cass. LXII, 27.), et frater esse putatur Lucii et Marci Silanorum, filiorum App. Iunii Silani, de quibus v. Lips. ad Tac. Ann. XIII, 1. Ex his M. Silanus periit a. 807. (Tac. Ann. XIII, 1.), eiusque filius ille Lucius habetur, de quo dicimus. Sed Silanorum stemma ita est incertum, ut nihil affirmare ausim. Hoc tamen ex ipso titulo constat, Marci filium esse eum,

de quo agitur, credo eius Marci, qui a. 807. necatus est, quamquam etiam Marci Silani plures fuerunt. Sequitur: ἱερέα Θεοῦ Ἰουλίου (C. Iul. Caesaris) καὶ ἱερέα Θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ (Octaviani Augusti), ἐπαρχὸν Ῥώμης (praefectum urbi), τριῶν ἀνδρῶν κατασκευῆς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ (triumvirum auro, argento, aeri flando feriundo). Mox ΤΑΛ Borgh. supplet ταμίαν. Quae sequuntur videntur ad Claudium Imp. referri, non ad Neronem: nam Imp. Claudio honores incepisse L. Silanum, non improbable videtur, etsi vel Nerone Imp. iuvenis fuit (iuvenis inquam, non adolescens). In litteris ΝΙΚΙΤΟΥ videtur latere: [δὲ ἐπὶ]μελητοῦ etc.

370.

Athenis in arce; ed. Chandler. Inscr. P. II. n. 20. p. 52. Habeo etiam ex schedis Akerbladii a Münstero missis.

ΗΒΟΥΛΗΗΕΞΑΡΗΟΥ
 ΠΑΓΟΥΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
 ΓΕΛΛΙΟΝΡΟΤΙΛΙΟΝ
 ΛΟΥΠΟΝΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
 5 ΑΡΓΕΤΗΣΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥ
 ΝΟΙΑΣ

Akerbl. ΡΟΥΤΙΛΙΟΝ. Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρχῆς πάγου καὶ ὁ δῆμος Γέλλιον Ροτίλιον Λούπον ἀνθύπατον ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνρίας. Chandl. ablegat ad Glandorp. Onomast. p. 754. sed nihil de illo Rutilio Glandorpius.

371.

„Athenis in ecclesia quae Ἀγία Κάνον vocatur”; ex schedis Fourmonti.

Ad sinistram:	In medio:	Ad dextram:
ΑΓΑΘΟΣΔΑΙΜΟΝΟΣ	ΤΟΝΛΑΜ.....	
	ΚΑΙΠΑ.....ΙΝΗΜΗ	ΗΣΤΥΧΗΣ
	ΑΞΙΟΝ...ΑΓΟΥΛΠΟ	
	ΠΗΝ...ΜΑΞΕΙΜΟΝ	
	5 ΟΥΛ...ΙΚΙΑΣΤΟΝΙΔΙΟΝ	
ΩΝ.....	

Videtur ara fuisse, in cuius altero latere ἀγαθοῦ δαίμονος, in altero ἀγαθῆς τύχης: priora apud Fourm. ita scripta sunt, quasi litterae ex summo deorsum descenderent; sed non confido. In me-

dia parte: Τὸν λαμπρότατον καὶ πάσης μνήμης ἄξιον - - Οὐλπ. - - - Μάξιμον Οὐλπ. Νεικίας τὸν ἴδιον εὐεργέτην? Vel ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων. Maximus videtur. Proconsul esse.

372.

In Parthenonis porticu in basi marmorea rotunda, cuius aliud latus habet inscriptionem de L. Egnatio Victore Lolliano (n. 577.); huius statua dempta et basis alio olim loco posita in Parthenonem delata est, ut alius viri honoribus inserviret. Titulus exhibetur in inscriptionibus Cyriaci p. x. n. 73. et ex eiusdem schedis Barberinis et suis ap. Murat. T. II. p. DLX. I. praeterea ap. Apianum p. CCCCLXXXIX. et inde ap. Gruter. p. CCCCLXIV. 7. (cf. nott. p. CCCCLXXVI.), item ap. Raph. Volserranum Geograph. lib. VIII. extr. Postea ex lapide dederunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 18. Wheler. Itin. p. 362. Ex his ediderunt et commentati sunt plurimi, ex quibus sufficit nominasse Meurs. Areopag. c. 5. Selden. de Synedr. II. p. 158. Vandal. Diss. p. 618 sqq. Corsin. F. A. T. I. p. 380-384. Taylor. ad Lysiam p. 766. ed. Reisk. Praeterea dederunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. et optime Chandlerus Inscr. P. II. n. 19. p. 52. Dum ille titulus Athenis restabat, aliud exemplum, litterisque multo aliis et lectionibus prorsus falsis insigne in Britannia apud I. Loveday, Arm. de Caversham, vidit Chandlerus (Syllab. p. xxiv.), quod inter Monumenta Kempiana p. 44. n. 35. repraesentat Ainsworthus,

tabulam exhibens quadratam pedem latam et dodrantem cum semuncia altam; idem repetiit Murat. T. II. p. DLXVII. 1. Hoc manifesto ficticium est, quod etiam Chandlerus significat; confectum autem est ex Grutero, quocum versuum divisio consentit, quae in marmore Chandleriano longe alia est: sed litterarum formas mutavit falsarius. Aliud quoque marmor Kempianum fictum esse monstravi n. 652. ubi vide etiam de tertio.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
ΤΗ ΣΕΛΛΑΔΟΣ ΡΟΥΦΙΟΝ ΦΗΣΤΟΝ
ΚΑΙ ΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΗΝ ΗΞΑΡΙΟΥ
5 ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ
ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΑΘΗ
ΝΑΙΩΝ ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡ
ΓΕΣΙΑΣΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΝΕ
ΣΤΗΣ ΕΝ ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ
10 ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ
ΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ

Varietates lectionis potissimas affero; ceterum sequor Chandlerum, paucis vs. 1. aliunde assumptis. Litterarum formas solus Chandl. partim in textu partim in Syllabo recte expressit; Cyr. Γ, Σ, Ω, et sic etiam Ainsworthi spurium exemplum; Grut. in litterarum formis potissimis fere cum Chandl. consentit, ne dicam de ceteris editoribus, quorum exigua in hac re fides est. Vs. 1. deest ap. Cyr. Grut. Ainsw. licet apud hunc hic titulus ex ipso lapide aeri incisus et nulla labis nota instructus sit: unde satis iam de fide eius exempli iudicari potest, quod quum haud pauca omittat, tamen pro integro titulo venditetur. Chandl. vs. 1. Η ΑΘΗ, omissis ceteris: quae supplevi ex Spon. et Mur. (qui I omittit); alii aliter. Vs. 4. Cyr. Spon. Chandl. ΑΡΙΟΥ, Poc. ΑΡΙΟ, Murat. Whel. ΑΡΕΟΥ, Grut. ΑΡΕΟΠΑΓΟΥ, et hinc tab. Kemp. quae praeterea vs. 6. ΑΘΕ. Inde a vs. 9. plurimum differt lectio. Grut. ΠΡΟΝΟΥΝ ΤΟΣ. (correxerunt alii προνοούντος, unde hoc est in tab. Kemp.) ΦΛΑΒΙΟΥ. ΠΡΥΛΑΔΟΥ. (Reines. correxit Πυλάδου) ΑΛΟΥ. ΔΙΑ. ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ. ΑΡΧΟΝ ΤΟΣ: in tab. Kemp. est ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΡΥΛΑΔΟΥ sed omissis iis, quae sequuntur, omnibus. Quae dedi, praebet Chandl. Vox ΑΡΧΟΝΤΟΣ est etiam ap. Cyr. Mur. additis illis ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ, quae Grut. non habet. In ceteris haec differunt a Chandlero: Cyr. ΠΡΟΝΟΙΑΙ ΦΛΑΒΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΔΟΥΑ ΛΟΥ, Volat. ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΡΥ ΔΑΔΟΥΑΛΟΥ, Mur. ΦΛΑΒΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ, Poc. ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜΑΛΛΟΥΧΟΥ, Whel. ΣΗΜΝΟΤΑΤΟΥ. In quibus viliis ipsis vestigia insunt veri, quod cum Chandl. servarunt alii et maxime Spon. Verba haec sunt:

Ἀγαθὴ τύχη. Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον τῆς Ἑλλάδος, Ῥούφιον Φῆστον, καὶ Ἀρεοπαγεῖτην, ἡ ἐξ Ἀρίου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν τριακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν ἀνέστησεν, προνοία Φλαβίου Πομπ. Δαδούχου τοῦ διασημοτάτου καὶ ἀπὸ κομίτων. Statuam curavit Flavius Pompeius Daduchus. (de nomine v. ad n. 190.), διασημοτάτος (Perfectissimus) καὶ ἀπὸ κομίτων. Instituit has nugas imprimis Constantinus M. de quo Euseb. Vit. IV, 1. Κομήτων δ' οἱ μὲν πρώτου τάγματος ἡξιοῦντο, οἱ δὲ δευτέρου, οἱ δὲ τρίτου διασημοτάτων

δ' ὡσαύτως καὶ ἑτέρων πλείστων ἀξιομάτων μυρίοι ἄλλοι μετεῖχον· εἰς γὰρ τὸ πλείονας τιμᾶν διαφόρους ἐπενόει βασιλεὺς Ἀξίας. Tres Festos Saec. IV. insigniores fuisse Muratorius notat; quartus additur Cos. a. 439. Fl. Festus, qui ab hoc monumento alienus. In quo nonnullis visum est de *Ruso Festo Avieno* Arateorum carminum interprete agi: hunc et in hoc titulo et in Latino, qui in Misc. erud. antiq. p. 99. editus est, memorari Sponius putat Itin. T. II. p. 148. et in nota ad inscriptionem in Misc. editam: idem dubitanter proponit Fabric. Bibl. Lat. III, 11. probatque Corsinus. Etiam Fabrettus Inscr. p. 742. utroque titulo unum et eundem spectari censet, de Avieno tacet. Ceterum ille *Rufus Festus*, de quo Latinus Sponii titulus, et poeta fuit et his Proconsul, Vulsinii natus, a Musonio genus repetens. Alii *Festum Tridentinum* afferunt, ignobili loco natum, Syriae olim praefectum, mox a Valente Orientis Imp. Asiae Proconsulem constitutum, hominem ferum et incultum Graecaeque linguae ignarum; vide Zosim. IV, 15. Ammian. Marcellin. XXIX, 2, 22. c. nott. Vales. Suid. v. Φῆστος, Eunap. Vit. Max. p. 63. ed. Boiss. et ibi notam Wyttienbachii, qui non probat Valesii coniecturam, eundem hunc ac *Sextum Rufum Festum* Breviarium Historiae Romanae auctorem habentis. Rursum est, qui Festum Tridentinum et Avienum poetam putet eundem esse. Ut paucis defungar, Festus Tridentinus, homo nec doctus nec nobilis, non potest neque Avienus poeta nec Musonii progenies nec Graeciae Proconsul haberi, qui quidem Syriae et Asiae (non Graeciae) praefectus fuisse dicatur: poeta Avienus, cuius scripta supersunt, et qui in Latino Sponii titulo memoratur, et hic Graeciae Proconsul potest idem haberi. Postremo Pancirolius ad Notit. dign. Orient. p. 165. intelligit Festum qui sub Valentiniano et Valente Consularis Syriam et Proconsul Africam rexit (Cod. Iust. III, 16. XII, 58, 5.): qui si tunc a Tridentino distinguendus necne, non nunc quaero. Ceterum *Senatus Trecentorum* in hac sola inscriptione nominatur; antea fuit virorum DCCL (n. 380.), qui in locum Senatus Quingentorum successerant: ante Quingentos fuerunt Sexcenti, ante Sexcentos Quingenti, ante hos Quadringenti.

373.

Athenis in basi rotunda, quae sacram mensam in ecclesia D. Theodori prope monasterium Capucinorum sustinet. Edidit Chandlerus Inscr. II, 48. p. 58. Habeo etiam ex schedis Fourmonti. Ex Chandlero dederunt Brunck. Anal. III, p. 280. n. 210. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 204.) et Jacobs. Anthol. Palat. Append. Epigr. n. 128.

ΑΡΧΟΝΕΜΕΘΕΟΔΩΡΟΝΑΧΑΩΝΕΙΚΟΝΙΤΗΔΕ
 ΕΤΗΣΕΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΗΣΝΕΥΜΑΤΙΚΕΚΡΟΠΙΗΙΣ
 ΑΡΧΟΝΟΡΑΘΕΟΔΩΡΟΝΟΕΥΔΙΚΙΗΣΑΓΑΝΗΕΙ
 ΕΩΣΕΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝΕΩΜΑΤΑΚΑΙΠΟΛΙΑΣ
 5 ΤΟΥΝΕΚΑΜΙΝΚΑΤΑΑΣΤΥΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΗΣΑΝΕΘΗΚΕ
 ΕΙΚΟΝΙΛΑΙΝΕΗΤΩΣΓΑΡΑΝΩΓΕΠΟΛΙΣ
 ΕΥΧΟΜΕΝΟΣΜΕΤΕΠΙΤΑΘΕΩΓΕΝΝΗΤΟΡΙΠΑΝΤΩΝ
 ΚΑΙΧΑΛΚΟΥΕΤΗΣΙΝΝΕΥΜΑΤΙΘΕΥΔΟCΙΟΥ

Fourmontus, si mera vitia exceperis, consentit cum Chandl. priores tamen versus paulo aliter digessit. Vs. 8. Fourm. ΕΤΗΕΙΝ. Vs. 2. extr. dele ultimum l.

Ἀρχὸν ἐμὲ Θεόδωρον Ἀχα[ε]ῶν εἰκόνι τῇδε
 Στήσε Θεμιστοκλῆς νεύματι Κεκροπίης·
 Ἀρχὸν ὄρας Θεόδωρον, ὃς εὐδικίης ἀγανῆσι
 Σῶσε Πανελλήνων σώματα καὶ πόλιν.

5 Τοῦνεκά μιν κατὰ ἄστυ Θεμιστοκλῆς ἀνέθηκε
 Εἰκόνι λαϊνῇ, τὼς γὰρ ἄνωγε πόλιν,
 Εὐχόμενος μετέπειτα θεῷ γεννήτορι πάντων
 Καὶ χαλκοῦ στήσ[ε]ιν νεύματι Θεοδοσίου.

Vs. 8. malim χαλκοῦν, ex usu; id quod etiam ante nos correctum est: quamquam ferri potest χαλκοῦ. Sententia est: *precans a deo in posterum*

ut nutu Theodosii etiam aeream Theodoro statuum ponere possit. Igitur urbis iussu potuit marmorea statua collocari, aerea nonnisi concedente Imperatore. Versus mediocres sunt et orthographia barbara, quam certe vs. 7. in voce μετέπειτα retinui: hiatus tamen vs. 5. κατὰ ἄστυ doctus est, non reprehendendus. De re bene Chandlerus: „Sub Imperatore Theodosio I. a. Chr. 380. Gothis Thessaliam et Epirum vastantibus honores meruit Theodorus Achaeorum dux.” Posui huius viri honores in Romanis, quod exercitus imperatorii dux fuit, et Attici tum cives Romani Imperii: ceterum Theodorum probabile est Atheniensem et Themistoclis huius cognatum fuisse. Idem redit in Epidauriis n. 1187.

CAPUT TERTIUM.

ARCHONTUM ATTICORUM.

374.

Athenis in domo. Edidit Chandlerus Inscr. II, 31. p. 55.

ΠΛΕΙΣΤΑΙΝΟΝΣΩΚΛΕΟΥΣΚΕΦΑΛΗΘΕΝ
 ΗΣΥΝΗΓΛΕΙΣΤΙΣΚΑΙΗΘΥΓΑΤΗΡΣΩΣΙΝΙΚΗ
 ΑΡΧΟΝΤΑΓΕΝΟΜΕΝΟΝΔΙΟΝΥΣΙΩΙΑΝΕΘΗΚΑΝ

Πλείσταινον Σωκλέους Κεφαλῆθεν ἡ γυνὴ Πλεῖστις καὶ ἡ θυγάτηρ Σωσινίκη ἄρχοντα γενόμενον Διονυσίῳ (Διονύσῳ) ἀνέθηκαν. Archontem intellige eponymum,

qui quod magna Dionysia curaverat, Baccho dictus videtur. Titulus est mediae aetatis, ubi archontum catalogus deficit. Cf. ad n. 111.

375.

Athenis ad ecclesiam cathedralem. Ex Pouquevillii Itin. T. IV. p. 104. n. 14. Habeo etiam ex schedis Akerbladii a Münstero missis.

ΙΩΙΛΟΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΥΒΑΔΗΝ
 ΗΜΗΤΗΡΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΑ
 ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥΑΘΜΟΝΕΩΣ
 ΘΥΓΑΤΗΡΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΑΑΝΕΘΗΚΕΝ

Vs. 1. formam Ι dedi ex schedis; eadem vs. 4. ultimum omittunt N. Ζωῖλον Τιμοκράτου Ὑβάδην ἡ μήτηρ Πολυκράτεια Διονυσόδωρου Ἀθμονέως θυγάτηρ βασιλεύσαντα ἀνέθηκαν.

376.

Athenis in basi altaris Ἀσμάτων. Aeri incisum dedit Stuartus Ant. Att. Vol. I. p. 52. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΟΥΙΒΟΥΛΛΙΟΝΙΠ
 ΠΑΡΧΟΝΜΑΡΑΘΩ
 ΝΙΟΝΤΟΝΕΠΩΝΥ
 ΜΟΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

Fourm. ΟΥΙΒΟΥΛΛΟΝ. Verba haec sunt: Οὐιβούλλιον Ἱππαρχον Μαραθῶνιον, τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως. De hoc archonte eponymo cf. n. 269. Alius est Hipparchus Herodis Attici avus.

377.

In lapide de quo n. 372. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 17. Wheler. Itin. p. 362. et ex hoc Murat. T. II. p. DLV. 2. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. Chandler. Inscr. II, 18. p. 52. Ex Sponio dedit etiam Olearius ad Philostr. Vit. Soph. I, 23, 1. Bonum exemplum tituli habent schedae Fourmonti.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΗΞΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ
 ΛΕΓΝΑΤΟΥ ΚΤΟΡΑ ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ
 ΑΝΤΙΤΗΣ ΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣ ΕΥΝΟΙΑΣ
 5 ΤΗΣ ΤΕ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
 ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ

Vs. 1. cum Spon. priorem vocem extra uncus praebuit; vs. 2. extr. Poc. Fourm. ΒΟΥΛΗ: ib. Chandl. Poc. pro litteris ΙΟΥΠΑ lacunam invenerunt; Spon. Whel. ΙΟΥΠΑ, Fourm. ΟΥΠΑ, unde nostra lectio conflata, quam supplebat etiam Chandl. Vs. 3. init. Chandl. Λ, Fourm. \, Whel. Poc. Α. hoc male.

Ἀγαθὴ τύχη. Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ Λ. Ἐγνάτ. Οὐκτόρα Λολλιανὸν ἀντὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας τῆς τε κηδεμονίας τῶν Ἀθηναίων, τὸν ῥήτορα. Hadriano Imp. floruit Athenis Lollianus Sophista, cuius vitam scripsit Philostratus l. c. Eiusdem meminit Suid. v.

Λολλιανός, multaque eum scripsisse testatur. Ephesi natus, Athenis summum honorem στρατηγοῦ τοῦ ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας nactus est, qui tum annonam curabat (v. Philostr.), in eoque magistratu pluribus modis prospexit Atheniensibus (v. Philostr.), quae est illa κηδεμονία τῶν Ἀθηναίων. Quam ob causam duas Athenis statuas nactus est, alteram in foro, alteram in parvo nemore, quod ipse plantasse dicitur: alterutri inserviebat hic lapis, in alium deinde locum translatus (vide n. 372.). Eidem statuae collocarunt Plataeenses (v. inscr. Boeot.), quorum titulus eum λαμπρότατον ὑπατικόν, ἐπανορθωτὴν Ἀχαΐας vocat aliisque honorificis cognomentis ornat. Anne igitur idem est Proconsul Egnatius Lollianus in titulo Thyatireno? Alius fuit saec. IV. Mavortius Q. F. Messius Egnatius Lollianus, de quo titulus ap. Spon. Misc. erud. antiq. p. 129. Ceterum quod στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας inter archontes posui, feci de industria.

378.

„Athenis in quadam arca (quodam arcu) triumphali”; ex schedis suis ed. Murat. T. II. p. DLXVI. 2. et inde Corsin. F. A. T. II. p. 157.

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ
 ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΥΠΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ
 Μ. ΟΥΛΠ. ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ..... ΠΑΣΗΣ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΙΛΟ
 5 ΤΕΙΜΙΑΣ ΕΝΤΕΧΡΗΜΑΣΙΣ ΙΤΩΝΙΚΟΙΣ ΟΙΣ ΑΘΡΟΩΣ ΕΔΩΚΕΝ
 ΜΥΡΙΑΣ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΙ ΤΡΟΦΑΙΣ ΑΙΣ
 ΕΝ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΝΕΙ ΠΑΡΕΣΧΕΔΟΓΜΑΤΙ
 ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΣΤΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΩΝ ΙΕΡΕΥΣ
 ΠΑΤΡΩΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΛ. ΖΗΝΩΝ
 10 ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΚΑΙ
 ΕΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ

Τύχη ἀγαθὴ. Τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν καὶ ἐπώνυμον ἄρχοντα Μ. Οὐλπ. Εὐβίωτον Λευ. [ύ]όν, Γα[ρ]γῆ[τιον], πάσης ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς περὶ τὴν πατρίδα φιλοτειμίας ἐν τε χρήμασι σιτωνικοῖς οἷς ἀθρόως ἔδωκεν, μυριάσι πέντε καὶ εἰκοσι, καὶ τροφαῖς αἷς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχε, δόγματι τῶν κρατίστων Ἀρεοπαγεϊτῶν ἱερεὺς πατρῶου Ἀπολλωνος Πόπλιος Αἰλ. Ζήνων Βερενικίδης τὸν κοινὸν εὐεργέτην καὶ αὐτοῦ προστάτην.

Mire Corsinus hunc Eubiotum M. Ulpium Crinitum Consulem a. p. Chr. 259. esse censet, nec rectius de ceteris rebus statuit. Titulus Hadriano fortasse Imp. scriptus est; certe tum magna annonae inopia laborasse Athenienses et a multis collatam stipem esse docet Philostratus l. c. ad n. 377. Προστάτης nunc patronus est more Romano, non Attico: quod notavit Cors.

379.

Eleusine; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΜΟΛΠΙΔΑΙ
 ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ
 ΜΑΡΚΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ
 ΑΠΕΛΛΑΝ
 5 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝ ΥΙΟΝ
 ΜΙΟΥΛΙΟΥ ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΜΥΛΑΣΙΩΣ
 ΚΑΙ ΦΛΩΠΩΛΛΗΣ ΦΛ
 ΑΠΕΛΛΑΥ ΠΑΜΗΝΗΝΟΥ ΘΥΓΑΤΡΟΥ
 ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΕΡΟΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΑ
 10 ΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗΣ

Εὐμολπίδαι τὸν ἄρχοντα Μάρκον Ἰούλιον Ἀπελλᾶν Μαραθῶνιον, υἱὸν Μ. Ἰουλίου Δαμιανοῦ Μυλασέως καὶ Φλ. Πώλλης Φλ. Ἀπελλᾶ Ὑπαιπηνοῦ θυγατρὸς[ς]. κατὰ τὸ ἐπιρῶτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. Pater huius eponymi archontis Mylasensis fuit, quantum video, filiusque Attica civitate donatus ut Lollianus (n. 377.). Mater est Hypaepis orta, quod oppidum pulcherrimis mulieribus insigne (Steph. Byz. v.).

380.

Athenis olim prope fontem in basi marmorea, quae olim statuam sustinuerat Q. Epicteti, postea sublatam. Epicteti titulum v. n. 420. Vss. 1-7. edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 129 sq. indeque Vandal. Diss. p. 534. Corsinus F. A. T. II. p. 167. eosdemque habeo ex schedis Akerbladii a Münstero missis. Inde a vs. 9. extr. dedit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 55. n. 60. sed vitiosissime. Integrum titulum edidit Chandl. Inscr. II, 55. p. 56. ex quo eum repraesento, litteris aliquot ad Syllabi Chandleriani fidem et eiusdem Erratorum notationem correctis, et vs. 9. aliunde expleto. Utamque partem etiam Fourmonti schedae continent, sed passim mutilam et lacunosam ac perturbatam. Analectis inseruit Brunck. T. III. p. 274. n. 584. (cf. Iacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 191.) et Iacobsius Appendici Anthol. Palat. n. 111. Lapis ex collectione Choi-seuliana (n. 233.) in Museum regium illatus est (catal. Clarac. n. 537.). Sero accepi Claraci tabulam; annotavi tamen eius varietates, et versuum dispositionem inde emendavi.

ΚΑΤΑΤΟΕΠΕΡΩΤΗΜΑΤΗΣΕΞΑΡΕΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΣΚΑΙ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΤΩΝΨΝΖΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΤΟΝ
ΑΡΞΑΝΤΑΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΝΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙΣΑΡΧΗΝΚΑΙ
ΑΡΞΑΝΤΑΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΚΑΙΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
5 ΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝΟΙΚΟ
ΘΕΝΙΕΡΕΑΠΑΝΑΓΗ, ΠΟ. ΕΡΕΝ. ΔΕΞΙΠΠΟΝΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΕΡΜΕΙΟΝΤΟΝΡΗΤΟΡΑΚΑΙΣΥΝΓΡΑΦΕΑΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑΟΙΠΑΙΔΕΣ

ΑΛΚΗΚΑΙΜΥΘΟΙΣΙΚΑΙΕΝΒΟΥΛΑΙΣΙΚΡΑΤΙΣΤΟΥΣ
ΑΝΔΡΑΣΑΓΑΚΛΕΙΤΟΥΣΓΕΙΝΑΤΟΚΕΚΡΟΠΗ
10 ΩΝΕΝΑΚΑΙΔΕΞΙΠΠΟΝΟΣΙΣΤΟΡΙΗΝΕΣΑΘΡΗΣΑΣ
ΑΙΩΝΟΣΔΟΛΙΧΗΝΑΤΡΕΚΕΩΣΕΦΡΑΣΕΝ
ΚΑΙΤΑΜΕΝΑΥΤΟΣΕΠΕΙΔΕΤΑΔΕΚΒΙΒΛΩΝΑΝΑΛΕΞΑΣ
ΕΥΡΑΤΟΠΑΝΤΟΙΗΝΙΣΤΟΡΙΗΣΑΤΡΑΠΟΝ
ΗΜΕΓΑΚΛΕΙΝΟΣΑΝΗΡΟΣΝΟΥΑΠΟΜΥΡΙΟΝΟΜΜΑ
15 ΕΚΤΕΙΝΑΣΧΡΟΝΙΟΥΣΠΡΗΞΙΑΣΕΞΕΜΑΘΕΝ
ΦΗΜΗΜΕΝΠΕΡΙΒΩΤΟΣΑΝΕΛΛΑΔΑΤΗΝΟΝΕΑΝΘΗΣ
ΑΙΝΟΣΔΕΞΙΠΠΩΔΩΚΕΝΕΦΙΣΤΟΡΙΗ
ΤΟΥΝΕΚΑΔΕΚΑΙΠΑΙΔΕΣΑΓΑΚΛΕΙΤΟΝΓΕΝΕΤΗΡΑ
ΜΟΡΦΗΝΤΑΛΙΘΟΥΘΗΚΑΝΑΜΕΙΒΟΜΕΝΟΙ

Vs. 1. Chandl. Spon. ΑΡΕΟΥ, Fourm. Clar. ΑΡΙΟΥ, Ak. ΑΡΕΙΟ. Vs. 2. ΨΝ Chandl. Fourm. Ak. Clar. qui sigla iuxta posita omittit. Apud Sponium hoc loco lacuna est. Mox Chandl. Fourm. Clar. ΤΟΥΑΘ. Spon. Ak. ΤΩΝΑΘ. falso. Vs. 6. Ο minutum litterae Π inscriptum ex Clar. Vs. 7. Ak. male ΕΡΜΙΟΙΟΝ, Spon. Chandl. Clar. ΕΡΜΕΙΟΝ. Vs. 8. Clar. ΒΟΥΛΑΙΣΙ, Chandl. ΜΟΥΣΑΙΣΙ; Fourm. ΩΥΛΑΙΣ., omissa prima littera: βουλαῖσι esse verum non negaveris. Vs. 9. Chandl. post ἀγακλειτούς habet: .Ε..Ο.ΕΚΕΚΡΟΠΗ, unde supplevit τ]έ[τρ]ο[φ]ε. Poc. contra: ...ΘΕΚΕΙΟ etc. ut videas, pro altero Ε ab hoc Θ (Ο) lectum esse. Iam Fourm. ΓΑΙΝΕΤΟΚΕΚΡΟ etc. in quo manifesto inest ΓΕΙΝΑΤΟ, quod Clar. integrum praebet. Nec veritus sum hanc recipere lectionem, licet Chandlerio in hoc titulo plurimum tribuam, quod eum a se iterum iterumque revisum esse testatur. Vs. 12. Chandl. ΕΠΕΙΔΕ, Clar. ΕΞΕΙΔΕ, Fourm. ΜΕΙΔ., Poc. ΕΙΕΙΑΕ. Vs. 13. Chandl. ΗΥΡΑΤΟ, Fourm. Clar. ΕΥΡΑΤΟ, Poc. ΞΥΡΑΤΟ; unde ΕΥΡΑΤΟ dedi ob plurium consensum. Vs. 14. init. Clar. ΩΝ pro Η; ita tamen ut Ω extra litterarum seriem in sinistram extet: Η habetur apud ceteros omnes. Vs. 18. inter τούνεκα et καί ex Fourm. Clar. Poc. inserui ΔΕ (hoc est ΔΗ), quod Chandl. omisit: ut intelligas, quamquam hic se titulum accurate dedisse putet, tamen errores ab ipso commissos esse. Male autem Chandl. et qui eum secuti sunt, corrigunt: τούνεκα καί παῖδες τὸν

ἀγακλειτὸν. Vs. 19. pro ΦΗ Poc. ΤΑ, Fourm. ΦΑ, Clar. ΦΑ.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρέου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν ΨΝ καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, τὸν ἀρξάντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν Θεσμοθέταις ἀρχήν, καὶ ἀρξάντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἰκο-
5 θεν ἱερέα παναγῆ, Πό. Ἐρέν. Δέξιππον Πτολεμαίου Ἐρμειον, τὸν ῥήτορα καὶ συγγραφέα, ἀρετῆς ἕνεκα οἱ παῖδες.

Ἀλκῇ καὶ μύθοισι καὶ ἐν βουλαῖσι κρατίστους
ἄνδρας ἀγακλειτοὺς γείνατο Κεκροπὴ
10 ὧν ἓνα καὶ Δέξιππον, ὃς ἱστορίην ἐσαθρήσας
Αἰῶνος δολιχὴν ἀτρεκέως ἔφρασεν.
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπέειδε, τὰ δ' ἐκ βιβλίων ἀναλέξας
Εὗρατο παντῶν ἱστορίας ἀτραπὸν.
Ἦ μέγα κλεινὸς ἀνὴρ, ὃς νοῦ ἀπο μυρίον ὄμμα
15 Ἐκτείνας, χρόνιους πρήξιας ἐξέμαθεν.
Φήμη μὲν περίβωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν ὁ νεανδρὴς
Αἶνος Δέξιππῳ δῶκεν ἐφ' ἱστορίῃ.
Τούνεκα δὴ καὶ παῖδες ἀγακλειτὸν γενετῆρα
Μορφήεντα λίθου θῆκαν ἀμειβομένοι.

Herennii Dexippi historici librorum excerpta apud Photium superesse notum est; floruit autem Saeculo tertio Aureliano et Probo Imppp. circa a. 270. Ipse cum Atheniensibus, quorum dux fuit. Gothos vicit (Treb. Pollio Gallien. 13.) circa a. 269. Statua haec superstiti posita videtur, ab ipsius

Iii 2

filiis, non a pueris Atticis, ut erat qui putaret. Hinc vs. 18. παῖδες ἀγακλειτὸν γενετῆρα. Dux exercitus fuisse in hoc titulo non dicitur, licet in priorie parte eius honores accurate enumerentur: igitur hic titulus illo anno videtur vetustior esse, contra quam Corsino visum est. Senatus nunc est virorum cccl, quod novum prorsus; lectio tamen certissima est. Post Claudium, atque ut ego arbitror inde ab Hadriano, institutis tredecim tribubus, Senatus ad pristinum Quingentorum numerum, additis paucis praeterea aliis, redactus est, quod multi testantur tituli, et ex Pausania quoque I, 3, 4. colligitur: postea cur auctus numerus sit, nescimus. Quae in Catal. Mus. reg. de Senatus numero leguntur, haud satis perite dicta sunt. Mox formula ἀρχαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν Θεσμοδέ-

ταις ἀρχὴν docet universum archontum collegium Thesmothetarum nomine venisse ea aetate. Demonstravit hoc etiam de prioribus temporibus iam olim Meierus in libello *Philolog. Blätter* P.I. p. 101. sqq. collatis locis Plutarch. Solon. 25. Polluc. VIII, 86 sq. Demosth. adv. Eubulid. p. 1319. 20. Argum. Demosth. Or. contra Androt. p. 588. Lex. Seg. p. 311. 9. Schol. Aristoph. Plut. 277. Adde Pausan. I, 3; 4. qui locus haud dubie ad novem omnes archontes pertinet. Ceterum Herennius hereditarium sacerdotium habuit, quod ex Cerycum gente fuit. Cf. de Herenniis ad n. 190. et nota n. 353. Herennium Hierocerycem esse Ἑρμειον, ut noster Dexippus est Ἑρμειος. De versibus cf. Jacobs. in Animadvv. ad utramque Anthologiae editionem.

CAPUT QUARTUM.

MINISTRORUM SACRORUM, SACERDOTUM, EUMOLPIDARUM, INITIATORUM.

381.

Athenis in basi, olim in domo Antonelli Balduini, hospitis Cyriaci. Cyriac. p. xiii. n. 94. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. II. p. dli. i. Ex parte inde dedit etiam Corsin. Nott. Gr. Diss. VI. p. cxxv. Ego titulum secundum Cyriacum dispositum dedi.

ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝ
ΕΞΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΝΟΥΙΟΝΦΙΛΕΙΝΟΥΥΙΟΝΤΟΝΕΠΙΕΡΕΑΔΗΛΙΟΥ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ
5 ΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΚΑΙΚΑΙΣΑΡΗΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΑΝΤΩΝΙΑΣΣΕΒΑΣΤΗΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Βουλὴ καὶ ἡ Βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος Τιβέριον Κλαύδιον Νούιον (Νοοῖον) Φιλεΐνου υἱόν, τὸν ἐπιερέα Δηλίου Ἀπόλλωνος διὰ βίου καὶ ἀγνωστέτην τῶν μεγάλων Παναθηναίων Σεβαστῶν καὶ Καισαρῶν Σεβαστῶν καὶ ἀρχιερέα Ἀντωνίας Σεβαστῆς, φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, ἀρετῆς ἕνεκεν. Novius hic Romanus haud dubie civis, sed idem Atheniensis fuit. *Antonia*

Augusta mater est Caesaris Germanici et Claudii Imp. cui Augustae cognomen, quum viva recusasset, a Claudio post obitum inditum est. Vide Suet. Claud. 11. ex emendatione Lipsii ad Tac. Annal. I, 8. Itaque hic titulus non ante Claudium Imp. exaratus est.

382.

Athenis in basi marmorea, domus alicuius pavimento inserta. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 220. Misc. erud. ant. X, 10. p. 321. Whel. Itin. p. 377. Vandal. Diss. p. 265. Olear. ad Philostr. p. 545. Fleetwood. p. 332. 3. Chandl. Inscr. II, 40. p. 57. quocum prorsus consentit Fourmonti apographum.

ΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΤΙΒ·ΚΛΑΥΔΙΟΝΑΤΤΙΚΟΝΗΡΩΔΗΝΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝΗΑΝΤΙΟΧΙΣΦΥΛΗΑΝΕ
5 ΘΗΚΕΝΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑ

Τὸν ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην Μαραθῶνιον ἢ Ἀντιόχης φυλῇ ἀνέθηκεν εὐνοίας ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς τὴν πατρίδα. Singulae fortasse tribus Herodi statuas collocarunt; certe Antiochis non est Herodis ipsius tribus; et videndum ne n. 383. quoque Herodis statuæ ab alia tribu positæ subscriptæ fuerit.

383.

In fragmine marmoris Menidae (prope Acharnas) reperto. Ed. Stuartus Ant. Att. Vol. III. p. 1. (cf. p. vi.).

ΧΙΕΡΑΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΤΙΒΚΛΑ

Τὸν ἀρχιερε[ῖ]α τῶν Σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον etc. Vide ad n. 382.

384.

Eleusine; ex schedis Fourmonti.

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ
ΟΠΟΤΕΦΙΡΜΟΣ
ΟΥ ΦΙΡΜΟΣ
ΟΥΜΟΥΣΩΝΙΟΣΟΚΛΙΒΟΥ
5 ΤΑΧΙΟΣ

Vs. 3. 4. litterae Υ Fourm. imposuit signum asperi (†), quod abieci.

Ἱεροφάντης Γαργήτιος
ὁ ποτε Φίρμος,
ὁ Φίρμος,
ὁ Μουσώνιος ὁ κ[α]ὶ Βου-

5 ... 105.

Fragmentum genealogiae s. stemmatis familiae sacrae, ut n. 385. Utrumque hoc loco posui, partim quod haec stemmata statuis subscripta fuisse videntur, partim quod inde ceterae huius classis inscriptiones illustrantur. Ἱεροφάντης est nomen proprium viri a munere petitum, abolito pristino nomine, vide ad n. 190. et cf. n. 385. extr. Ex eadem fortasse familia sunt Timotheus Gargettius, pater sacerdotis Claudia Timotheae (n. 393.), et Menander Gargettius (n. 439.). Alio tempore Marathonius est Hierophantes n. 353. Musonius hic videtur alius ad Bo. Ἰουλ. Μουσώνιος Στεγμεύς n. 272. sed Musonia Gargettii cuiusdam filia habetur n. 619.

385.

Prope Cyriani, in ecclesia quae dicitur Asomatos; ed. Chandler. Inscr. II, 57. p. 64. Praeterea tria alia apographa habeo, ex schedis Akerbladii a Münstero missis (in Monasterio Cyriani in monte Hymetto), ex Fourmontianis (Cephisiae in pulcherrima basilica iuxta originem Ilissi), et ex Villoisianis (in muro ecclesiae D. Marci in Hymetto). Idem ab omnibus locis significatur. Duos ultimos versus sine varietate habet Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 495. ut fodiendo in arce inventos: hoc si verum est, duo huius tituli exempla diversis locis posita erant. Quod repraesento exemplum, permultis locis rectius quam Chandlerianum a me ex ceteris apographis constitutum est. Initium deest.

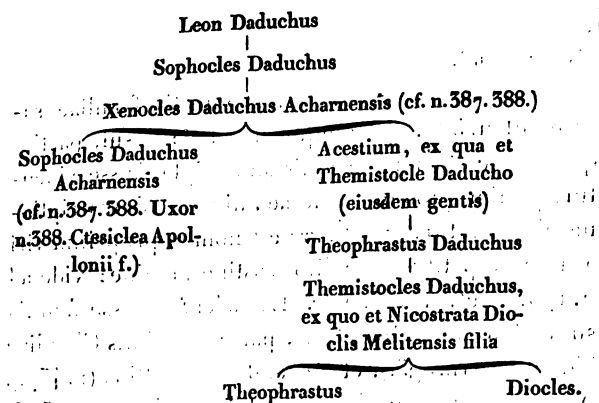
.....ΟΥΣΤ.....
ΔΑΔΟΥΧΟΥ.....
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΚ[ΑΙ].....
ΤΗΣΠΡΑΞΑΓΟΡΟΥΠΡΑΞΑ
5 ΓΟΡΑΣΔΑΔΟΥΧΟΣ
ΤΟΥΤΟΥΚΑΙΒΑΣΣΗΣΤΗΣ
ΝΙΓΡΕΙΝΟΥΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΟ
ΘΓΦΙΛΙΣΤΗ
ΤΑΥΤΗΣΚΑΙΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
10 ΩΣΠΙΔΟΣΔΑΔΟΥΧΟΥΟΥ
ΠΡΑΞΑΓΟΡΗ ΠΡΑΞΑΓΟΡΗΣ
ΚΑΙΞΕΝΑΓΟΡΟΥΞΕΝΑΓΟΡΑΣ
ΤΟΥΤΟΥΚΑΙΕΡ[Μ]ΙΠΠΙΔΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΣ
15 ΚΑΙΗΓΙΟΥ ΤΟΥΗΓΙΟΥ
ΞΕΝΑΓΟΡΑΣ
ΞΕΝΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙΑΡΙΣΤΟ
ΦΑΝΕΙΑΣΤΗΣΒΙΚΤΩΡΕΙ
ΝΟΥ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ

Vs. 1. 2. ex solo Fourmonto, nisi quod Ak. habet litteras ΔΑΔ. Vs. 3. ex Fourm.; litteras ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟ tamen habet etiam Ak. Contra Villos. ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΚ, et Chandl. .. ΟΚΛΕΟΥ, deinde in uncis ΣΤΟΥ male. Vss. 4. 5. ex Fourm. et partim ex Ak. et Vill. plenos dedi; ap. Chandl. mutili sunt. Vs. 6. ex Fourm. Apud ceteros deest primum ΤΟΥ vel ΤΟΥΤ. Vs. 7. ex Fourm. Apud ceteros deest ΝΙΓΡ, ap. Ak. etiam plura deficiunt. Vs. 8. ex Fourm. et formam Λ ex Ak. dedi. Chandlerus [ΚΑ]ΛΙΣΤΗ, Vill. ΛΙΣΤΗ. Vs. 9. Μ ex Ak. Fourm. Vill. (Chandl. Ν). Vss. 11. 12. prima littera deest ap. Chandl. in uncis suppleta: extra uncis dedi ex ceteris. Vs. 13. Chandl. ΕΧΙΠ etc. Ak. .. ΙΠ, Vill. Ε... ΙΠ, Fourm. ΕΡ... ΙΠ, rectius.

.....]ους τ[ὸ]ν
Δαδούχου [Θεμιστοκλῆς].

Θεμιστοκλῆος κ[αὶ]
τῆς Πραξαγόρου Πραξα-
5 γόρας Δαδούχου.
τούτου καὶ Βάσσης τῆς
Νιγρεῖνου Ἱεροκήρυκος
Συγ. Φιλίστη.
ταύτης καὶ Δημοστράτου
10 Σώσπιδος Δαδούχου υἱοῦ
Πραξαγόρη. Πραξαγόρης
καὶ Ξεναγόρου Ξεναγόρας.
τούτου καὶ Ἐρ[μ]ιππίδος
Διονυσία. Διονυσίας
15 καὶ Ἡγίου τοῦ Ἡγίου
Ξεναγόρας.
Ξεναγόρου καὶ Ἀριστο-
φανείας τῆς Βικτωρεί-
νου Ἱεροφάντης.

Daduchia olim competeat Hipponici familiae: qua extincta successerunt *Lycomidae*, qui male vulgo *Lycomedae* dicuntur: scripturam *Λυκομίδαι* passim in libris obviam, ab aliis male impugnata, post Meursium et Palmerium recte tutatus est Siebelis ad Pausan. I, 22, 7. omnemque dubitationem eximit titulus n. 386. Eosdem postea etiam hierophantas et ministros ἐπὶ βωμῶν factos esse ex pluribus causis statuo: vide modo huius tituli vs. 19. et n. 391. et quae paulo post de Sospide et daducho et τῶ ἐπὶ βωμῶν moneo. Eorum τελεστήριον Phylae fuit, a Themistocle Neoclis f. Phrearrhio, illustrissimo duce, restitutum (Plutarch. Themistocl. 1. cf. Pausan. IV, 1.): neque tamen ideo Phlyenses Lycomidae omnes fuerunt, sed per varios pagos dispersi, Phrearrhii, Acharnenses, Hagnusii, Marathonii (n. 488.). Prioris aetatis Lycomidarum stemma usque ad Themistoclem Neoclis f. et Themistoclis filium Poliarchum ac nepotem Themistoclem proposuit Müller. de Min. Pol. p. 44 sq. item stemma eorum, qui postea fuere (Paus. I, 37, 1.), quod hoc est:

Postrema stemmatis pars inde a priore Theophrasto ex Vit. X Oratt. p. 256. ed. Tub. ducta est; annotatque Müllerus Dioclem Nicostratae patrem, quem Vita X Oratt. στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας creatum dicit, si aetates computes, p. Chr. 53. vixisse censendum esse (p. 44). Sed in Prolegg. Mythol. p. 252. corrigendum monet ante Christ. 53. Sunt autem a Lycurgo Lyco-phronis f. Quaestore Demosthenis aequali aetates decem cum ipso Diocle: quas si inde ab Olymp. 106. extr. computemus et aetates paulo maiores (annorum 36) constituamus, Dioclis natales ante Chr. 28. poni poterunt; ita ut p. Chr. 42. septuagenarius fuerit: quod, quum vaga ista per aetates temporum computandorum ratio sit, licebit statuere. Et video circa id tempus (p. Chr. 42.) Dioclem memorari n. 320. qui quantum ex lacero titulo intelligi potest, ipse στρατηγὸς ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας fuit. Eiusdem igitur illius aetatis erit Theophrastus prior; praecedentes autem quando vixerint, facile quisque retro computare potest. Qui in fine stemmatis ex Vit. X Oratt. repetiti comparet Diocles Themistoclis f. videtur idem esse qui n. 433. eodem nomine vocatur auditque Daduchus: unde discimus illos esse Hagnusios: ibidem eius Dioclis filia Ἀθνα.. habetur. Iam hic deficit stemma; nec scimus, quo loco ponendus sit Themistocles Plutarchi familiaris, eiusdem gentis, qui cum Plutarcho Ammonium Lamprensem audivit (Plutarch. Themistocl. 37.). Probabiliter tamen hic Themistocles is est, qui in huius fragmenti initio comparet; sed vs. 1. expleri non potest, quod non constat quomodo illud OYC supplendum sit, nec quomodo cetera. Quamquam conicio vs. 1 sq. sic explendum esse: Διοκλέους τ[ὸ]ῦ Θεμιστοκλέους Δαδούχου: nam Dioclem Themistoclis f. Daduchum fuisse modo vidimus; ita ut, ubi stemma Müllerianum deficit, ibidem incipiat nostrae huius inscriptionis pars superstes. Haec octo complectitur aetates: et haud dubie in eius tempus incidit Pausaniae aetas, qua Lycomidas adhuc daduchiam retinuisse ex ipso Pausania (IX, 27, 2.) merito Müllerus collegit. Desinit autem stemma in Hierophante, quod proprium viri nomen esse saepe monui; ab eodem nomine incipit stemma n. 584. unde tamen non colligitur esse eundem: nec n. 384. volui post hocce stemma collocare, quod litteras antiquiores habet. Ceterum quoniam hi Themistoclis posteri redeunt in titulis infra positis, operae pretium duxi, universum stemma, quantum fieri potest, accuratius exponere.

Themistocles ^{a)}, cuius uxor filia Praxagorae

Ael. Praxagoras Daduchus ^{b)}, cuius uxor Bassa Nigrini Hierocerycis f. ^{c)}

Philiste, cuius maritus Demonstratus Sospidis Daduchi f. ^{d)}

Praxagora, cuius maritus Xenagoras ^{e)}

Xenagoras, cuius uxor Hermippis ^{f)}

Dionysia, cuius maritus Polyzelus ^{g)}
Hegias Hegiae f.

Xenagoras, cuius uxor
Aristophanea Victorini f.

Hierophantes.

a) Themistoclem iam dixi filium videri Dioclis Themistoclis f. qui in priori stemmate ultimus est, nec diversum a Plutarchi familiari. Et concinunt tempora. Etiam Iunia Themistoclea (n. 448.), Honoratianae Polycharmidis filia, huius gentis fuisse videtur: nam mater sese ἀπὸ Δαδούχων esse praedicat, hoc est a Lycomidis, quamquam etiam Periclis et Cononis gentem illa attingebat. b) Aelium dixi ex n. 438. Aelios Daduchos habes n. 185. 187. Si huius Praxagorae gener Demonstratus idem est, qui cum Mamertino et Praxagora Herodi Attico adversatus est, ut quidem conicio, ubi p. 443. a. not. e. hunc Demonstratum et eum, qui n. 184. comparet, eundem habeo, et eum, qui est n. 184. Herodis puto adversarium esse; probabile fit etiam hunc Aelium Praxagoram non diversum esse ab Herodis inimico. De Praxagora Herodis adversario Philostratus Vit. Soph. II, 1, 11. μὲν γὰρ τὴν Σάλατταν Δημόστρατος ἀνιψύστησαν καὶ Πραξαγόροι καὶ Μαμερτίνοι καὶ ἑτεροὶ πλείους, ἐς τὸ ἀντίθεον τῶν Ἡρώδῃ πολιτευόντες. c) Nigrinus hic comparet n. 389. d) Demonstrati stirpem paulo post vide. e) De his etiam n. 390. f) Hermippidis nomen restitui ex n. 391. Cf. etiam n. 390. g) Ex n. 391. Ceterum ex hac Lycomidarum familia esse videri illos Daduchos, qui Fabii dicti, docui ad n. 488.

Iam quum litt. d. Demonstratus Sospidis Daduchi f. commemoretur, expono etiam huius stemma, quamquam haud paulo impeditius. Hi Tiberii Claudii vocantur, et ipsi Daduchi sunt, ex eadem credo gente; in Aisitorum catalogis tamen nullus Claudius est Daduchus, sed Hierophantes (Marathonius) et ἐπὶ Βωμῶν (Melitensis): vide ad n. 190. Illos igitur ita componendos arbitror:

Tib. Claud. Leonidas Daduchus ^{a)}

Tib. Claud. Lysides Daduchus ^{b)}

Tib. Claud. Sospis Daduchus ^{c)} Aelia Cephisodora ^{d)}

Claud. Demonstratus ^{e)}, cuius
uxor Philiste Praxagorae filia ^{f)}

Claud. Philippus Daduchus ^{g)} Praxagora
Claudia Menandra ^{h)}. (quae supra)

a) Hunc ex solo n. 423. petii, quem aliter interpretari non possum, nisi ut Leonidas Lysidis pater sit. b) Hic itidem ex n. 423. eodem modo petitus est, eundemque n. 397. agnosco. Sed cum hoc stemmate componi non potest n. 435. ubi hi habentur:

Tib. Claud. Patron Melitensis

Claud. Philoxena, cuius maritus Tib. Claud. Patron

Tib. Claud. Lysides Melitensis.

Haud dubie hic alius eiusdem gentis est. Praeterea n. 436. habetur:

Tib. Claud. Daduchus, cuius
uxor Claud. Damocrate

Claud. Aristonice

et n. 437. alia est Claudii Daduchi ut videtur filia. c) Hic praeter hunc titulum habetur n. 423. utroque loco Daduchus; Sospis δ ἐπὶ Βωμῶν ap. Philostrat. Vit. Soph. II, 1, 1. videtur alius esse, discipulus Chrestii, qui ab Herode eru-

ditus est, fortasse M. Aurelio Imp. quae Corsini sententia est. d) Hanc praebet n. 395. nisi alterius illius Lysiadis (n. 435.) filia est. *Aelia* nomen ex Lycomidarum familia petiitum est. e) Hic praeter hunc titulum n. 438. prodit; Daduchus nusquam vocatur. Demonstratus est etiam n. 184. nescio an non idem. Cf. etiam n. 186. f) Demonstrati uxore

rem Philisten hic titulus praebet vs. 8-10. Philiste autem quum filia sit Praxagorae Daduchi, inde fit ut n. 438. Demonstrati neptis Aelii Praxagorae dicatur proneptis, ab avo paterno ad aviae paternae patrem translata oratione. g) Vide n. 438. h) Vide ibid.

386.

„In campo Rario”, ex schedis Villosioni. Quattuor priores versus exhibet etiam Clarkius ut in ea regione repertos, Itin. P. II. S. II. p. 775. sed magis mutilos.

ΕΥΜΟΛΠΙΔΩΝΛΥΚΟΜΙΔΑ . .
ΔΙΑΒΙΟΥΕΝΕΛΕΥΣΕΙΝΙΜΕΝ . .
ΑΛΩΩΝΕΝΣΑΜΩΔΕΤΗΣ . .
ΕΥΣΕΒΙΑΣΕΝΕΚΑΤΗΣ[Π]ΡΟ[ΣΤ]ΑΣ[ΘΕΑΣ]
5 ΕΠΙΠΕΡΕΙΑΣΦΛΑΟΥΙΑΣΛΑΟΔΑΜΕΙΑΣΤΗΣΚΛΕΙΤΟΥ
ΦΛΥΕΩΣΟΥΓΑΤΡΟΣ]

Vs. 1. extr. Clark. ΛΥΚΟΜΙ . . . , vs. 2. idem ΕΛΕΥΣΙΝΙΜΕ . . . , vs. 4. non habet alterum ΑΣ, sed servavit litteras ΡΟ, quarum loco ap. Villos. lacuna est. Ante Lycomidarum singulorum titulos posui hoc fragmentum, quod vs. 1. Lycomidas Eumolpidis coniunctos praebet. De scriptura nominis v. ad n. 385. Titulus est honorarius alicuius feminae, quae διὰ βίου sacerdos fuerit ἐν Ἐλευσείνι μὲν (fortasse Δήμητρος καὶ Κόρης vel tale quiddam), ἐν Σάμῳ δὲ τῆς [Ἡρας?]. Vs. 3. interiecta est Haloorum, Cerealium sollemnium mentio (v. de Halois Corsin. F. A. T. II. p. 302 sqq.); quae vox Ἀλώων quomodo

ceterae orationi coniuncta fuerit, non liquet. Dedicata statua εὐσεβίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὰς θεάς (cf. n. 432.). Additur sacerdos annua, ut in aliis huiusmodi titulis: ἐπὶ ἱερείας Φλαουίας Λαοδαμείας τῆς Κλείτου Φλυέως θυγατρὸς. Flavia Laodamia fuit ex ea haud dubie gente, ex qua Medeus ὁ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν (ap. Pseudoplut. vit. X Oratt. p. 256.), Butadis coniunctus, sed idem gente Eumolpides: Nam huius Medei et Timotheae Glauci f. filia est Laodamia; ex qua Laodamia denominata haec Flavia est, quae non ante Vespasianum vixisse censenda.

386. b.

Interpono hoc loco alius tituli frustulum a Spon. (Itin. T. III. P. II. p. 125.) Eleusine in parietinis rudibus templi Cereris et Proserpinae repertum: idem vidit Fourmontus Salamine in aula monasterii Beatae Virginis, recens Eleusine allatum. Unde patet a n. 386. diversum esse, quum n. 386. postea prope Eleusinem visus ab aliis sit. Ex Sponio Vandal. Diss. p. 275.

ΕΠΙΠΕΡΕΙΑΣΦΛΑΟΥΙΑΣΛΑΟΔΑΜΙΑΣ

Ἐπὶ ἱερείας Φλαυίας Λαοδαμίας. Ita consensu Spon. et Fourm. nisi quod hic ultimum Σ omittit, et Sponius, ut solet, unum hunc versum in duos dividit.

387.

Salamine in basi; ex schedis Fourmonti. In eiusdem basis altero latere est n. 390. Haec haud dubie Eleusine Salaminem translata erat, ut n. 386. b. et n. 406. Cf. n. 447.

ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑΣΟΦΟΚΛΗΝΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΧΑΡΝΕΑΔΑΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑΔΗΜΗΤΡΗΚΑΙΚΟΡΗ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

[Κτησίκλεια Ἀπολλωνίου Ἀχαρνέως ὀργιαστὴς] τὸν Δῆμητρον καὶ Κόρη ἀνέθηκεν. Supplementum petii ex εἰαυτῆς ἀνδρα Σοφοκλῆν Ξενοκλέους Ἀχαρνέα δαδουχήσαντα, n. 388. ubi v. not.

388.

Eleusine in templo Cereris. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 100. (et inde Vandal. Diss. p. 400. 494.), item Meletius Geogr. vet. et nov. p. 349. litteris minusculis.

ΚΤΗΣΙΚΛΕΙΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΧΑΡΝΕΩΣΟΡΓΙΑΣΤΗΣΤΟΝ
ΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑΣΟΦΟΚΛΗΝ
ΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣΑΧΑΡΝΕΑΔΑ
5 ΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙ
ΚΟΡΗΔΙΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

Κτησίκλεια Ἀπολλωνίου Ἀχαρνέως ὀργιαστὴς τὸν εἰαυτῆς ἀνδρα Σοφοκλῆν Ξενοκλέους Ἀχαρνέα δαδουχήσαντα, Δῆμητρον καὶ Κόρη δις ἀνέθηκεν.

De Sophocle Xenoclis f. vide stemma n. 385. Daduchia non bis functus est, ut putabat Corsin. F. A. T. II. p. 149. qui et alios in errorem induxit, sed iungendum: δις ἀνέθηκε Δῆμητρον καὶ Κόρη. Duas mariti statuas dedicavit Ctesiclea, alteram n. 387. cuius basis Salaminem translata est, alteram n. 388. in qua hoc δις additum est. Ceterum Daduchi hi perpetui fuerunt, etiamsi plures fortasse alternis munus obibant: igitur aoristus δαδουχήσαντα aut defunctum Sophoclem esse significat, aut quod

magis probo, ad singula Daduchi officia antea praestita refertur, ita ut post primam in Eleusiniis peractam daduchiam semel, post alteram iterum dedicata Sophoclis statua sit. Ὀργιαστὴς femina non

videtur ferri posse; dedi igitur Ὀργιαστὴς. Ctesiclea Apollonii f. est ex Eumolpidarum familia eadem de qua n. 392. Ceterum ΚΟΡΗ pro ΚΟΡΗ Sponii videtur vitium esse: certe n. 387. est ΚΟΡΗ.

389.

In basi magna marmorea ad templum Cereris Eleusine, super anaglypho pompam mysticam repraesentante. Haec basis videtur olim statuam muliebrem colosseam sustinuisse, cuius truncus prope adiacebat, secundum Sponium quinquaginta fere passibus a basi. Anaglyphum, inscriptionem et statuam partem repraesentant Spon. Itin. T. II. p. 283. Wheeler. Itin. p. 429.

ΟΥ
ΝΝΙΓΡΕΙΝΟΣ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Quamquam haec inscriptio non ipsius Nigrini statuæ adscripta erat, tamen eam hic collocare aptum visum est, propterea quod hic Nigrinus (Νουμήριος vel Νουμέριος Νιγρεῖνος Ἱεροκῆρυξ) in stemmate n. 385. nominatur: unde simul patet Plutarchi fere aetate eum vixisse. Statua ipsa Sponio et Wheelero Ceres est, Praxitelis fortasse, ut aiunt: truncum superstitem in Britanniam detulit Clarkius, qui et ipse Cereris statuam, in ipso templo collocatam, esse putat. Vidit etiam Meletius, cuius verba quae apponam digna sunt, Geogr. vet. et nov. p. 349. Οὗτος ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα σῴζεται μέχρι τοῦ νῦν, μέγα δὲ καὶ στέφανον ἐσχηματισμένον ἔχον, ἀξία-

βαρον αὐτῇ, εἶναι τανῶν ἐρίπειον. Sed Hirtius Hist. Architect. T. II. p. 21. puellam canephorum dicit, quae cum pluribus extra templum posita fuerit. Utut est, hanc statuam, quae nuper celebritatem nacta est, nota non antiquam esse, sed Hadriani aetate factam, utpote a Nigrino dicatam. Nigrini certe ipsius statua tantae basi imposita esse non potuit: quis enim Hierocerycem colosseum finxerit? Nec nisi colosso tanta basis convenit. Igitur nomen Nigrini arbitror esse eius, qui statuam dedicavit. Fortasse autem in alio basis latere (nam ea ex aliis lateribus terra obruta erat) altera inscriptionis pars latuit, vel in statuæ ipsius plintho posita fuit, e. c. Δήμητρι καὶ Κόρη. Sic n. 486. Δήμητρι καὶ Κόρη Φάβιος Δαδοῦχος.

390.

In eadem qua n. 387. basi. Ex schedis Fourmonti.

ΠΑΙΔΑΞΕΝΑΓΟΡΑΚΑΙΠΡΑΞΑ
ΓΟΡΑΣΕΣΟΡΑΣΜΕΤΟΝΜΥ
ΤΗΝΔΗΟΥΣΞΕΙΝΑΓΟΡΑΝ
ΟΝΟΜΑ

Παῖδα Ξε[ι]ναγόρα καὶ Πραξαγόρας ἐσορᾷς με,
τὸν μύστην Διοῦς, Ξειναγόραν ὄνομα.

Vide stemma n. 385. In eadem basi, quae Sophoclem sustinebat, postea Xenagoras, unus ex posteris, collocatus est, aut remanente Sophoclis imagine aut dempta (cf. n. 372. et 377. ac n. 380. et 420.).

391.

Eleusine. Ex schedis Cockerellianis ed. Walpol. Travels p. 573. n. 37. Tractavit Welcker. Spicileg. Epigr. II. p. 23.

ΜΥΣΤΩΝΗΓΗΤΗΡΑ
ΠΟΛΥΖΗΛΟΝΠΑΤΡΟΣ
ΕΣΘΛΟΥΞΕΙΝΑΓΟΡΟΥ
ΜΗΤΡΟΣΘΕΡΜΙΠΠΙΔΟΣ
5 ΓΝΖΑΘΕΟΙΣΙΝΕΙΣΕΘΕΑΙΝ
ΦΡΩΝ

Tres sunt versus heroici, sed tertius mutilus est, quaeque suppleo, exempli causa pono:

Μυστῶν ἡγητῆρα Πολύζηλον, πατὴρ ἐσθλοῦ
Ξειναγόρου μητρός θ' Ἑρμιππίδος, ἐν Ζαθέοισιν
Εἶτε θεῶν [δαπέδοισιν ἐὼν γενετῆρα Νεό]φρων.
Μυστῶν ἡγητῆρ est μυσταγωγός: dubito tamen esse hierophantam, qui illa aetate non videtur suo nomine vocatus esse. De homine vide stemma n. 385. ex quo titulo patet matrem Polyzeli non Θερμιπίδα, sed Ἑρμιπίδα esse. Vs. 5. ΓΝ superest ex ΕΝ. Θεῶν, Cereris et Proserpinae.

392.

Eleusine; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝΑΓΗΝΟΡΟ[Σ
ΕΞΗΓΗΤΗΝΕΞΕΥΜΟ[ΛΠΙΔΩ
ΝΓΥΝΗΑΠΟΛΛΩΝΙΑΑ
ΚΑΙΟΥΟΣΑΓΗΝΩΡΑ[ΡΕΤΗΣ
5 F[NEKEN]ΔΗΜΗΤΡΙΟ[ΑΙΚΟΡΗ]

Ἀπολλώνιον Ἀγήνορο[ς], ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμο[λπιδῶ]ν, γυνὴ Ἀπολλωνία Ἀ καὶ ὁ υἱὸς Ἀγήνωρ ἀ[ρετῆς] εἵ[νε-
κεν] Δήμητρι [καὶ Κόρη]. Familia est eadem ex qua n. 388. Ctesiclea Apollonii f. Ἐξηγητῆς ἐξ Εὐμολπιδῶν etiam Medeus appellatur Vit. X Oratt. p. 256. ed. Tub. Additur autem ἐξ Εὐμολπιδῶν, quoniam alii exegetae aliunde sunt: illi fuerunt exegetae, quatenus exegetarum munus ad Eumolpidas pertinebat.

393.

Eleusine. Ed. Spon. Misc. erud. ant. IV, p. 134. et Itin. T. III. P. II. p. 194. indeque Vandal. Diss. p. 398. alique.

ΚΛΑΥΔΙΟΣΚΑΙΚΛΑΥΔΙΑ
Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΝΣΕΙΛΙ
ΑΝΟΝΠΟΛΥΚΡΙΤΟΝ
ΤΟΝΥΙΟΝΜΥΗΘΕΝΤΑ
5 ΑΦΕΣΤΙΑΣΤΑΙΝΘΕ
ΑΙΝΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΕΠΙΠΕΡΙΑΣΚΛΑΥΔΙΑΣ
ΤΕΙΜΟΘΕΑΣΤΗΣΤΕΙΜΟ
ΘΕΟΥΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥΘΥ.

Κλαύδιος καὶ Κλαυδία Γ. Κλαυδίου Σειλίανον Πολύκριτον τὸν υἱόν, μυηθέντα ἀφ' ἐστίας, ταῦν θεῶν ἀνέθηκεν, ἐπὶ ἱερείας Τειμοθέας τῆς Τειμοθέου Γαργηττίου θυγατρὸς. Dedi exemplum Sponii in Misc. editum; in Itin. vs. 1. habetur: ... ΔΙΟΣΚΑΙΚΛΑΥΔΙΑ... ibidemque notat se in narratione de itinere triennio ante edita etiam vitiosiore hunc titulum edidisse. Γ. Κλαύδιος Σειλιάνας ἱατρὸς Ἐφέσιος habetur in titulo, quem in Italicis edam: sed hoc loco de Atheniensi agitur, quippe qui ἀφ' ἐστίας μυηθεὶς sit. Ἀφ' ἐστίας μυηθεὶς quid esset, praeter alios, quos sciens omitto, perquisivere Cuperus Apoth. Hom. p. 297. qui non commode contulit dictionem ἀρξασθαι ἀφ' Ἐστίας; Spanhemius de nummo Smyrnaeorum seu de Vestae et Prytanibus Graecorum diatriba, in Seguinii selectis numismatis antiquis. ed. II. p. 346. sq. et postea auctius in Thes. Graev. Antt. Rom. T. V. p. 668. sq. qui ex eadem formula progressus exponit a domo seu laze initiatum, hoc est patria Atheniensem; non peregrinum, confusa tamen et intricata disputatione utens; mox Vandalus Diss. p. 398 seqq. sacerdotem Vestae intelligens; tum Wernsdorfius ad Himer. p. 778 sq. interpretans domesticum dearum Eleusiniarum et quasi in penetralibus Cereris habitantem, qui in sacris serviat, preces praebeat, et sicut Camillus sacerdoti ministret. Hunc fere sequitur Creuzerus Symbol. T. IV. p. 527. ed. pr. p. 491. ed. alt. puerumque hunc quasi piaculi loco fuisse censet. In his quid verum quid falsum sit, ex ipsa rei explicatione patebit. Et primum quidem memoratu dignum, fuisse tam puellas μυηθείσας ἀφ' ἐστίας quam pueros μυηθέντας ἀφ' ἐστίας: ad pueros pertinent n. 393. 406. (ubi inverso ordine ἀφ' ἐστίας μυηθέντα), ad puellas n. 443. 444. 445. 448. Porro quum omnes hi tituli Eleusine positi fuerint, excepto n. 443. quem ad urbanum Eleusinium collocatum fuisse arbitror, patet de Vestae sacerdotio cogitari non posse; sunt cultores Cereris et Proserpinae, quibus etiam dicatae eorum statuae sunt. Deinde vero pueros (et puellas) esse nota, non infantes, ut est qui dicat, neque adolescentes, sed παῖδας opinor ἀμφιθαλεῖς (αὐξόμενος vocatur ille puer n. 406.). Quippe pueros solitos esse initiari notum est; unde vox Himerii (XXII, 7.): παῖς μύστης καὶ ἐπόπτης ἀνὴρ. Hinc est, quod parentes solent aedificare (n. 393. 443. 445.) vel mater puellae (n. 448.): n. 406. non dictum

Inscr. Gr. Vol. I.

est, qui statuam dedicaverit; non tamen dicavit respublica, sed haud dubie parentes, quorum etiam mentio in fine fit: tantum n. 444. respublica puellae dicat statuam, utpote orbae et sub tutore. Iam vero non ideo, quod domestici sint dearum, possunt illi ἀφ' ἐστίας μυηθέντες dicti esse, propterea quod μυηθῆναι ἀφ' ἐστίας una formula est, artissime coniunctis vocibus ἀφ' ἐστίας μυηθεὶς, non separatis, quasi ἀφ' ἐστίας integrum comma constituat: quodsi aliquando simpliciter ἀφ' ἐστίας esse dicuntur, patet tamen, plenior dictionem ita esse explicandam; ut illud ἀφ' ἐστίας componatur cum verbo. Immo ἀφ' ἐστίας μυηθῆναι dictio est eiusmodi, qualis ἀπὸ βωμοῦ τὰς ἱερὰς φέρειν: ut illā significetur initiationem de foco dearum fieri. Nimirum initiatorum alii sunt simpliciter μυηθέντες, non ἀφ' ἐστίας, alii μυηθέντες ἀφ' ἐστίας: et horum potissimum statuae dedicari solebant: ceterorum nullum superest exemplum, nisi huc traxeris μύστην Διούς n. 390. Sed ille homo, ex Daduchorum familia, potuit et ipse ἀφ' ἐστίας μυηθεὶς esse, licet versu dictionem non capiente hoc non expressum sit: aut μύστης ibi sensu non proprio de Daduchio vel alio ministro sacro dicitur. Nunc videamus quis sit ὁ μυηθεὶς ἀφ' ἐστίας. Primarium mysten esse nemo dubitabit. Igitur, quum etiam peregrini successu aetatum initiati fuerint, τὸν ἀφ' ἐστίας μυηθέντα oportuit esse civem Atticum iure optimo. Suidas v. ἀφ' ἐστίας: Ἀφ' ἐστίας μυεῖσθαι. ἀφ' ἐστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν. Haec petita sunt ex Harpocratiōne v. ἀφ' ἐστίας: Καὶ ἀφ' ἐστίας μυεῖσθαι. Ἰσάιος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα: Ὁ ἀφ' ἐστίας μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως, καὶ ὁρᾷ, δὲ Ἀλέξανδρον ἐμμεῖτα. Isaei verba pervertit Wernsdorfii conjectura, ut videtur, aliquid demonstraturus, in ea de qua dicit initiationem docet τὸν ἀφ' ἐστίας μυηθέντα omnino Atheniensem fuisse, sed initiatum esse etiam alium peregrinum. Scripserim post πάντως: Κάστωρ δὲ Λάκων ἐμμεῖτο. Dioscuros notum est Eleusiniis initiatos esse, et hanc Lacedaemoniae Ledae filiorum initiationem celebrat etiam titulus Eleusinius n. 434. Lectus autem ille μυούμενος ἀφ' ἐστίας ex insignibus familiis; insignes intellige eas, quae in sacris essent principes, et maxime in Eleusiniis, Eumolpidarum, Lycomidarum, Phylidarum, Cerycum; ut ἡ ἀφ' ἐστίας n. 448. ex Daduchorum familia est, credo etiam ex Eumolpidarum gente, de qua re statim dicam. Lectus autem ex illis sorte, non a suis, ut ceteri initiandi, sed a respublica offerebatur initiationi. Lex. rhet. p. 204. Ἀφ' ἐστίας μυηθῆναι: ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Ἀθηναίων κλήρω λαχὼν παῖς δημοσίᾳ μυηθεὶς. Sed cave hunc putes piaculi loco oblatum: neque enim narrationi Neanthis περὶ τελετῶν ap. Athen. XIII, p. 602. D. quidquam cum Eleusiniis commune est. At peculiare quiddam τοῖς ἀφ' ἐστίας μυηθεῖσι peragendum in mysteriis fuit, unde ὁ ἀφ' ἐστίας μυούμενος

Kkk

Himerio (XXIII, 7. 18.) per excellentiam est ὁ ἱερός παῖς: unde is (Himer. ib. 8. et Porphy. l. c. infra) simpliciter appellatur ὁ ἀφ' ἐστίας, et puella ἡ ἀφ' ἐστίας (n. 445. 448.), omisso iam initiationis vocabulo, et formula ea adhibita, quae officii sive muneris vim habet. Ut paucis defungar, ὁ ἀφ' ἐστίας μνηθεὶς ipsi foculo proximus adstans ex hoc (ἀφ' ἐστίας) initiabatur a ministris sacris ritu sanctiore, credo in ipsius foci gradus ascendens: ceteri remotiores et ex longinquo. Partim huc partim eo, quod ille puer Atheniensis necessario, respicit Themistius Orat. XIII, p. 165. Ἄλλ' ἐχρῆν, ὡς εἴκε, τὸν μυσταγωγὸν μοι γενέσθαι τῆς ἐρωτικῆς τελετῆς οὐ πρόβῳθεν τῶν παιδικῶν οὐδὲ ὁ θναῖον, ἀλλ' ἐγγύθεν καὶ ἀφ' ἐστίας. Cf. p. 167. ᾧ οἰκεῖος ὁ λόγος καὶ οὐκ οἶδα εἰ τῷ ἄλλῳ οὕτως ἀφ' ἐστίας. Quapropter quae recens initiatis deorum placandorum causa peragendae caerimoniae fuerunt, eas omnes hic mystarum princeps pro ceteris peregit. Porphyrius de abst. IV, 5. Ὅπερ γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις ὁ ἀφ' ἐστίας λεγόμενος παῖς,

(adde δὲ) ἀντὶ πάντων τῶν μυουμένων ἀπομειλίσσεται τὸ θεῖον, ἀκριβῶς δρῶν τὰ προστεταγμένα, τοῦτο κατὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις οἱ ἱερεῖς δύνανται ἀντὶ πάντων θύοντες.

Subscripta est annua sacerdos, Claudia Timothea, Claudii Timothei f. eadem quae n. 435. Ptolemaeo Lagida rege Timotheus e gente Eumolpidarum antistes caerimoniarum Eleusine fuit (Tac. Hist. IV, 83.); ex quo quidni haec descenderit? Praeterea olim Timothea Glauci f. uxor fuit Medei ἐξηγητοῦ ἐξ Εὐμολπιδῶν (Vit. X Oratt. p. 256. ed. Tüb.); cf. ad n. 386. Familiare igitur Eumolpidis hoc nomen: ac nisi fallor, etiam Conon et Timotheus, clari illi imperatores, fuerunt Eumolpidae. Daduchis coniuncta familia illius μνηθεῖς ἀφ' ἐστίας, cuius n. 448. mentio fit; et illa Cononum gentem suam celebrat (quamquam etiam Pericleam). Et cur Timotheus Cononis f. Isocratis statuam Eleusine ante prostoum templi posuit? Anne hoc licuisset, nisi persuasisset Eumolpidis? Quo credibilis est eum et ipsum Eumolpidem fuisse.

394.

Marmor in Gallici consulis Athenis domum allatum. Ex schedis Fourmonti.

ΔΕΙΔΟΥΧΗ δαδουχή-
ΣΑΝΤΑΕΥΣΕΒΩ. σάντα εὐσεβῶ[ς, ὁ
ΠΑΤΗΡΑΥΡ. πατήρ: Αὐρ. [Ζώσι-
ΜΟ. ΟΚΑΙΗ. μω[ς] ὁ καὶ [Εὐτύ-
5 ΧΗΣΚΑΙΟ. 5 χης? καὶ ὁ [Ἄ-
ΔΕΛΦΟΣ ΑΥΡ. δελφός: Αὐρ. [Ε-
ΙΡΗΝΑΙΟΣ. ἱρήναιος [Ζ-
ΩΣΙΜΟΥΡ. ωσίμου: Π-
ΛΑΝΙΕΣΚΕΡ. α[ι]ανέ[ς]. Ἐπ[ι-
10 ΣΙΟΑΙΣΤΟΥ. 10 ... [Ἰστού [ἱ-
ΕΡΕΩΣΠΡΟΣ. ερέως, Προς[παλτίου,
ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ἀρχόντος [Κ-
ΟΡΗΝΑΙΑΝΟ. ὀρηνιανέ[ς].

Hic δαδουχίσαντα manifesto non de mortuo est, sed de vivo, qui certo quodam festo daduchia functus erat. Neque tamen ideo non perpetuum daduchiae munus fuit: sed, ni fallor, Daduchi plures fuerunt perpetui quidem, sed in munere fungendo alternantes. Titulus non ante M. Aurelium Imp. scriptus.

395.

Athenis in angulo dextro basilicae „Παναγίας Καίουχαρείας”. Ex schedis Fourmonti.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΚΛΑΤΑΚΕΠΕΙΩΘΗΜΑ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΤΩΝΦ
ΕΥΤΥΧΙΑΝΩΝΜΑΛΛΟ
5 ΝΙΟΝΙΕΡΣΑΜΕΝΟΣ
ΤΗΣΑΛΩΠΕΚΗΣΙΑΟΝ[Ο
ΔΕΙΤΗΣΚΑΙΚΟΣΜΗΤΗ[Ν
ΤΩΝΘΕΩΝΔΙΑΡΙΟΥΕ[Υ
ΔΕΙ.ΕΙΑΣΕΙΝΕΚΕΝΤΗ[Σ
10 ΠΡΟΣΤΟΥΣΘΕΟΥΣΑ[ΝΑΣ
Τ]ΗΣΑΜΕΝΟΥΤΟΥΟ[ΕΙΟΥΑ
ΥΤ]ΟΥΑΥΡΑΙΟΝΥΣΙΟ
Υ]ΤΟΥΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
Φ]ΑΛΗΡΕΟΣΕΠΙΑΡ
15 Χ]ΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΦΟ[ΝΤΟΣ
ΤΟΥ]ΠΡΕΣΒΥΤΕΡ[ΟΥ

Ἡ Ἀγαθὴ τύχη. Κατὰ τὸ ἐπεραῖσμα τῆς βοῦλης τῶν Φ' Εὐτυχιανὸν Μάλλωιον, ἱερασάμενον τῆς Ἀλωπεκῆτι Ἀφροδείτης καὶ κοσμητὴν τῶν θεῶν διὰ βίου, εὐσεβέως ἐπέκεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀναστησαμένου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Αὐρ. Διονυσίου τοῦ Νεικοστράτου Φαληρέως, ἐπὶ ἀρχόντος Καλλιφώντος τοῦ πρεσβυτέρου.

Malloniam Eutychem et Mallonium Fortunatum offerunt tituli Latini ap. Grut. p. DCCCIII. 12. 15. Κοσμητὴν τῶν θεῶν recte defendit Welckerus Append. ad Trilog. Aesch. Prom. p. 345. et intelligit ornatores, fortasse Gratiarum, ponferens στολιστὴν deae n. 481. et verba tituli Alexandrini (haec in litteris ad me datis): Λούκιον Αἰκινύιον Δουκίου Αἰκινύιου Ἱέρακος ἐξηγητοῦ υἱόν, Δουκίου Αἰκινύιου Ἰσιδω[ρ]ου κοσμητοῦ. Olim coniiceram τῶν νέων: sed epheborum cosmetae annui sunt. Vs. 15. dedi ex fide Bekkeri; quodsi apud Fourmontem extet ΚΑΛΛΙΦ.Ο., ut Osannum scio legere, scripseris Καλλιφρόνος. Nomen Καλλιφών habes n. 620. Titulus M. Aurelio Imp. non antiquior.

396.

Eleusine prope rudera templi Cereris et Proserpinae. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 125. et inde vitiosius Vandal. Diss. p. 530. Vss. 1. 2. apud Sponium ita separati sunt, ut aliquis putet duas esse inscriptiones: sed una haud dubie est, unoque articulo a Sponio comprehenditur.

ΓΑΙΟΝ ΜΕΜΜΙΟΝ ΣΑΒΕΙ
ΝΟΝ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΝ

ΚΗΡΥΚΕΥΣΑΝΤΑ ΚΑΙ [ΓΥ
5 Μ]ΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΔΙΣ[ΚΑΙΑ
Γ]ΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ ΤΩΝ[ΜΕΓΑ
Λ]ΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΗΩΝ ΣΕΒΑΣ[ΤΩΝ ΚΑ
Ι]ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑ[ΕΠΙ ΤΟ
Υ]Σ ΟΠΛΕΙΤΑΣ ΔΙΣ[ΦΙΛΟΚΑΙΣ
10 ΑΡΑ ΚΑΙ]ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ

Supplementa Spon. omnia in sinistra apposuit; ego illa rectius distribui, etiam in verbis ipsis paulum discedens a Sponio.

Γάϊον Μέμμεν Σαβεϊ-
νον Πείσανδρον

.....
κ]ηρυεύσαντα καὶ [γυ-
5 μ]ναστάρχῃς ἄντα δὶς, [καὶ ἀ-
γ]ωνοθετήσαντα τῶν [μεγά-
λ]ων Καισαρῶν Σεβασ[τῶν, κα-
ὶ] στρατηγῇς ἄντα [ἐπὶ το-
ῦ]ς ὀπλίταις δὶς, [φιλοκαίσ-
10 ἀρὰ καὶ] φιλόπατριν.

Supplementa ex aliis titulis petita sunt. Memmii sunt οἱ ἐπὶ βωμῶν (v. ad n. 190.): igitur hic potissimum hunc titulum reposui, quo statua viri ex sacra familia oriundi Eleusine dedicata est. Vs. 4. κήρυκα intellige Senatus et Populi, vel Areopagi, vel ἱεροκήρυκα. Etiam Cerycum enim gentem attingere potuit Memmius, quum sacrae familiae Eleusinae coniunctae cognatione fuerint.

397.

Eleusine in basi vidit Pouquevillius, qui edidit Itin. T. IV. p. 120. Accuratius apographum misit Mustoxydes, quod edo: hic vidit Athenis in collectione Fauvelii.

ΗΕΞΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΦΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΝ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΝ ΜΕΛΙΤΕΑ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
5 ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΚΕΥΣΑΝΤΟΣ
ΤΗΣ ΕΞΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗΣ
ΥΟΝ ΚΑΙ ΑΙΛΙΑΣ ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΑΣ
ΚΛΛΥΣΙΑΔΟΥ ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΝΤΟΣ
10 ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΑΡΞΑΝΤΑΤΟΥ ΚΗΡΥ
ΚΩΝ ΓΕΝΟΥΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Vs. 11. dedi ENEKEN ex Pouq. (Must. ENEKA). Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν Φ' καὶ ὁ δῆμος Ἰουλίον Ἀπολλόδοτον Μελιτέα, Ἰουλίου Θεοδότου σοφιστοῦ, στρατηγῇς ἄντος καὶ βασιλεύσαντος καὶ κηρυεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς υἱόν, καὶ Αἰλίας Κηφισοδώρας Κλ. Λυσιάρχου δαδουχῇς ἄντος θυγατρός, ἄρξαντα τοῦ κηρύκων γένους, ἀρετῆς ἐνεκεν.

Pater huius Sophista n. 424. rursum memoratur; is a M. Aurelio primus Athenis professor, rhetorices intellige, constitutus est, et cathedram tenuit duos annos. Vide Philostrat. V. S. II, 2. et ibi Olear. Eundem Sophistam rempublicam gessisse Philostratus quoque tradidit. De Cerycum gente, ut brevis sim, v. Creuzerum (Symbol. et Mythol.), Müller. de Min. Poliad. p. 10 sqq. et Zeibich. l. c.

ad n. 399. Quattuor autem, quae fuisse dicuntur, Cerycum gentes non agnoscunt tituli Eleusini, in quibus una tantum mysticorum Hierocerycum gens designatur, τὸ γένος τῶν κηρύκων τὸ τῆς μυστηριώτιδος (v. Legem Deliarum ap. Athen. VI. p. 234. E.). Haec gens suum habuit principem, ἄρχοντα τοῦ κηρύκων γένους, qui redit n. 399. Ceterae quae dicuntur gentes sunt eorum, qui certaminibus, pompis, rebus venalibus adhibebantur (cf. Polluc. VIII, 103.). Non dico de reipublicae et magistratuum praecone, qui non sunt certarum gentium, excepto praecone Areopagi: hic enim videtur ex Hierocerycum gente fuisse, quod ex rei ratione et ex hoc ipso titulo colligere licet.

398.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

Υ. ΚΗΡΥΚΑ...
ΛΑΥ.....

Kkk 2

Eleusine in basi. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 141. Wheler. Itin. p. 429. qui fidelius dedit versuum divisionem; hanc sequor. Minusculis titulum sed vitiosius dedit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 348. Ex Sponio et Whelero dederunt multi, ut Vandal. Diss. p. 207. 399. 405. Ryck. ad Tac. p. 335. et ex hoc, qui Sponii exemplum repraesentat, Fabrett. Inscr. p. 439. sed vitiatum; praeterea Zeibich. de cerycibus mysticis p. 70. Murator. T. II. p. DCLIX. 2. (hic ex Whel.) Corsin. F. A. T. II. p. 212. (ex Spon.).

ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗ
 ΗΙΕΡΑΓΕΡΟΥΣΙΑΜ.ΑΥΡΗΛΙΟΝ
 ΛΙΘΟΦΟΡΟΝΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ
 ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΚΕΦΑΛΗΘΕΝ
 5 ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑΠΡΟΙΚΑ
 ΤΙΜΗΘΕΝΤΑΔΕΥΠΟΘΕΟΥ
 ΚΟΜΜΟΔΟΥΤΗΡΩΜΑΙΩΝ
 ΠΟΛΕΙΤΕΙΑΑΡΞΑΝΤΑΤΟΥ
 ΚΗΡΥΚΩΝΓΕΝΟΥΣΑΡΞΑΝ
 10 ΤΑΤΗΣΙΕΡΑΣΓΕΡΟΥΣΙΑΣ
 ΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΑ
 ΑΤΤΙΚΟΣΕΥΔΟΞΟΥΣΦΗΤΤΙΟΣΕΠΟΙΗΣΕ

Vs. 4. Whel. ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥ, sed in recepto consentiunt Spon. Melet. Vs. 12. Whel. ΕΥΔΟΞΟΝ et ΕΠΟΙΗΣΕΝ; receptum praebent Spon. Melet.

Δήμητρι καὶ Κόρη ἡ ἱερὰ γερουσία Μ. Αὐρήλιον Λι-
 θοφόρον Πρόσδεκτον Πιστοκράτους Κεφαλῆθεν, πρεσβεύ-
 σαντα προῖκα, τιμηθέντα δὲ ὑπὸ Θεοῦ Κομμόδου τῇ Ῥω-
 μαίων πολειτείᾳ, ἄρξαντα τοῦ κηρύκων γένους, ἄρξαντα
 τῆς ἱερᾶς γερουσίας, εὐσεβείας ἔνεκα. Ἀττικὸς Εὐδόξου
 Σφήττιος ἐποίησε.

Ἡ ἱερὰ γερουσία nec Senatus Quingentorum est neque Areopagus, sed sacrum concilium Eleusinium; neque archon eponymus Proseductus, sed princeps illius concilii et gentis Cerycum: de quo principe monui ad n. 397. Hic quoque de Hieroce-

rycibus agi apertum est, negante licet Zeibichio l. c. p. 27 sq. Titulus post Commodum positus est: a Commodio civitate donatus Proseductus ex Imperatoris nomine iam est M. Aurelius vocatus: priore aetate alius ex ea familia (n. 275. col. I. vs. 45.) simpliciter dictus videtur [Ἐρ]μᾶς Πρόσδεκτου Κεφ. Qui statuam collocandam curavit (hoc nunc esse videtur ἐποίησε, non fecit), est Secundus Atticus Eudoxi f. Eumolpides (v. n. 400.). Alius est Secundus Sophista, Herodis magister, de quo Philostratus et Suidas: quem necesse est prius vixisse. Ex eadem tamen hic quoque familia et ex Eumolpidarum gente fuerit, qui quidem ad Eleusinem sepultus sit (Philostr. Vit. Soph. I. extr.).

Eleusine in basi statuae. Ed. Pocock. Inscr. P. I. c. 5. s. 6. p. 62. n. 3. Chandler. Inscr. II, 121. p. 78. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΚΑΤΑΤΑΔΟΞΑΝΤΑΖΤΗ[ΕΞΑΡ
 ΕΙ]ΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
 ΣΕΚΟΥΝΔΟΝΑΤ[ΤΙΚΟΝ]
 ΕΥΔΟ[Ξ]ΟΥΣΦΗΤΤ[ΙΟΝ]
 5 ΤΟΝΕΥΜΟΛΠΙΔΗΝ

Formam A dedi ex Chandl. Syllab. p. xxxii. Omnino in plurimis Chandlerum secutus sum, sed vs. 1. primum K ex Fourm. sine uncis praebui, item vs. 3. litteram Y ex Pocock. Vs. 1. extr. Poc. ΤΗΙ, Chandl. Fourm. ΤΗ. Vs. 5. Chandl. ΕΥΜΟΛΠΙΔΑΝ: H pro A recte Pocock. Fourm.

Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ Σε-
 κούνδον Ἀττικὸν Εὐδόξου Σφήττιον τὸν Εὐμολπίδην. De
 hoc viro cf. n. 399. unde eius aetas cognoscitur.

In campo Eleusinio Athenas versus, in ruderibus ecclesiae, quae sepulcri locum occupasse videtur. Ed. Chandler. Inscr. II, 23. p. 78. hinc Brunck. Anal. T. III. p. 315. n. 750. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 336.), Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 246. Bendtsen Marm. myst. Spec. I. p. 15 sqq.

ΠΙΜΑΤΟΔΕΥΨΙΦΑΝΕΣΔΗ ΖΙΑΙ ΟΙΟΔΕΔΟΡΚΑΣ
 ΜΥΡΙΟΝΕΝΣΟΦΗΚΥΔΟΣΕΝΕΝΚΑΜΕΝΟΥ
 ΟΣΤΕΛΕΤΑΣΑΝΕΦΗΝΕΚΑΙΟΡΓΙΑΠΑΝΝΥΧΑΜΥΣΤΑΙΣ
 ΕΥΜΟΛΠΟΥΠΡΟΧΕΩΝΙΜΕΡΟΕΣΣΑΝΟΠΑ
 5 ΟΣΚΑΙΔΥΣΜΕΝΕΩΝΜΟΘΟΝΟΥΤΡΕΣΕΝΑΛΛΕΣΑΩΣΕΝ
 ΑΧΡΑΝΤΑΑΡΡΗΤΩΝΘΕΣΜΙΑΚΕΚΡΟΠΙΔΑΙΣ
 ΑΜΑΚΑΡΟΝΚΑΙΔΗΜΟΣΕΠΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕΓΕΡΑΙΡΩΝ

[Μνῆ]μα τόδε ὑψιφανὲς Δη[οῦ]ς [ζ]α[κ]όρ[ο]ιο δέδωκε
 μυρίον ἐν σοφίῃ κῦδος ἐνεκαμένου,
 ὃς τελετὰς ἀνέφηγε καὶ ὄργια πάννυχτα μύσταις
 Εὐμόλπου, προσχέων ἱμερόεσσαν ὄπα·
 5 ὃς καὶ δυσμενέων μόθον οὐ τρέσεν, ἀλλ' ἐσάωσεν
 ἄχραντα ἁγρότων θέσμιμα Κεκροπίδαις.
 * Ἀ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμος ἐπεστεφάνωσε γεραίρων

Hierophantae nomen non opinor in alia monumenti parte periit, sed siletur de industria (cf. n. 434. et ad n. 190.). Vs. 1. *ζακόροιο* emendavi certa via, quam posthac vidi etiam Iacobsium in-

isse: et vs. 7. *ἄ μάκαρ*, ὃν dedi, quum alii voluissent *ἄ μάκαρον*: quamquam etiam *μάκαρος* non sine exemplo est in titulis. Inscriptio est quidem sepulchralis; non tamen dubito hierophantae imaginem appositam fuisse (cf. n. 405.); et praestabat certe honorariis addere hunc titulum. Vs. 5. de hostium Eleusinem petentium impetu dicitur: fuerunt opinor Gothi, qui circa a. 269. Achaiam omnem vastaverunt, deinde a Dexippo Atheniensi fusi, Epirum, Acarnaniam, Boeotiam pervagati sunt. Cf. ad n. 380. qui titulus eandem scripturae formam refert.

402.

Marmor Elginianum Viscont. n. 40. Synops. Mus. Brit. n. 197. Ex schedis a Rosio missis.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΜΕΔΜΩΑ ΠΥΡΦΟΡΟ
 ΠΕΙΣΩΝΑ ΛΕΥΣΣΕΙΣ ΙΠΠΙΚΟΝΗ
 ΑΡΞΑΝΤΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΔΕΤΗΝΕΤ

ΚΑΤΑΤΟΕΠΕ[Ρ]Ω[Τ]ΗΜΑΤΩ
 5 ΣΥΝΕΔΡΙΟΝΙΕΡΟΣ
 ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ ΦΛΥΕΣ

* Ἀσκληπίου με δμῶα πυρφόρο[ν] φίλον
 Πείσωνα λεύσσεις, ἱππικ[ῶ]ν ἡ[γήτορα],
 ἄρξαντ' Ἀθηναίους δὲ τὴν ἐπ[ώνυμον].
 Κατὰ τὸ ἐπε[ρ]ω[τ]ήμα τῶ[ν] Ἀρσπαγειτῶν τὸ ἱερὸν
 5 συνέδριον, ἱερέ[ω]ς
 * Ἀγαθόποδος Φλυέ(ως).

Titulus statuæ subscriptus ministri Aesculapii, taediferi, qui olim, quantum video, equitum dux fuerat, et archon eponymus: sed tum quum statua dedicaretur, taedifer fuit. Vs. 1. 2. exempli causa explevi: vs. 3. malim *ἄρξαντ'*, Ἀθηναίους δὲ scribi posse: sed vix hoc fieri potest. Synedrium haud dubie concilium sacerdotum est, ἱερά γερονσία.

403.

Eleusine in casa Albani s. coloni, in basi statuæ, litteris pessimis. Ed. Chandl. Inscr. II, 119. p. 77. Habeo etiam ex schedis Villosioni (in campo Rario) et Akerbladii, quas misit Münsterus.

ΗΠΟΛΙΣ
 ΑΙΡΑΡΙΟΝΩΣΙ
 ΠΑΤΡΟΝΔΑΔΟΥ
 ΧΟΝ

5 ΔΑΜΟΤΕΛΟΥΣΚΑΙΘΙΣΒΙΑΝΟΥ
 ΤΩΝΔΑΔΟΥΧΗCΑΝΤΩΝΕΓΓΟΝΟΝ

Litteram λ dedi ex Chandleri syllabo. A apud Chandl. est Α; haud dubie fuit Α, quod dedi. Vs. 5. θ dedi ex Vill. (Chandl. Θ). Vs. 6. Chandl. ΔΑΔΟΥΧΑΔΑΝΤΟΝ, quod correxi ex Vill. Ak. Ibidem Ak. ΕΚΓΟΝΟΙ, Vill. ΕΓΓΟΝΟΙ.

* Ἡ πόλις Αἰράριον Σωσίπατρον Δαδοῦχον, Δαμοτέλους καὶ Θισβιανοῦ τῶν δαδουχισάντων ἔγγονον.

404.

Eleusine in rudibus parietinis templi Cereris et Proserpinae. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 125. Sine varietate praebent schædæ Fourmonti.

ΤΟΥΑΥΤΟΚ[ΡΑ]
 ΤΟΡΟΣΑΝΔ...
 ΑΝΚΡΑΤΕΡΟ...
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

5 ΑΧΑΙΩΝ

Tituli ratio perspicui non potest; mentio fit *Αὐτοκράτορος*, et aperta verba *ἀρχιερεὺς Ἀχαιῶν*, ob quae sola hoc loco hoc fragmentum reposui.

405.

Marmor Dawkinsianum Oxonii, olim Athenis in ea parte D. Cyriani, quam architecti vocant *Metochi*, prope palatium archiepiscopi. Aeri incisum titulum, pessimis litteris insignem, dedit Chandler. Marm. Oxon. II, 72. Hinc Brunck. Anal. T. III. p. 281. n. 612. (cf. Iacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 205.). Iacobs. Anthol. Palat. Append. n. 145.

ΛΗΟΥΣΚΑΙΚΟΥΡΗCΘΕΟΪΚΕΛΟΝΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝ
 ΚΥΔΛΙΝΩΝ ΠΛΤΕΡΑCΤΗCΕΔΟΜΟΙCΚΛΕΑΔΑC
 .ΕΚΡΟΠΗCCΟΦΟΝΕΡΝΟCΕΡΩΤΙΟΝΩΙΡΑΚΑΙΑΥΤΟC
 ΛΕΡΝΑΙΩΝΑΔΥΤΩΝΙCΟΝΕΔΕΚΤΟΓΕΡΑC

δ

Δηοῦς καὶ Κούρης Θεοῖκελον ἱεροφάντην
κυδαίνων πατέρα στήσε δόμοις Κλεάδας,
Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος Ἐρώτιον· ᾧ ῥα καὶ αὐτός
Λερναίων ἀδύτων ἴσον ἔδεκτο γέρας.

Epigramma hoc non ab omni parte recte intellectum est. *Erotius* eo celebratur Atheniensis (Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος), qui *Cereris* et *Proserpinae* Hierophantes, Eleusine puta, fuit. Huius statuam domi posuit Cleadas filius: hic tamen non Eleusinius Hierophantes fuit, sed Lernaeus: nam Lerna quoque *Demetria* mysteria fuisse notum est. Igitur Cleadas dicitur *par patri munus honorificum accepisse*, hierophantiam Lernaeorum adiutorum. Cleadam Lernaeorum Hierophanten fuisse docet epigramma a *Iacobs*. Anthol. Palat. T. II. p. 241. recte editum:

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΚΑΤΑΤΑΑΠΑΝΤΑΤΗΣ
ΜΧ ΒΟΥΛΗΤΩΝ
ΧΤΟΝ ΙΤΙΑΝΜΥΗ
5 ΘΟΝΤ ΗΝΛΙΟΝΤ
ΚΑΙ ΕΠ ΡΟΔΕΙΤΟΝ
ΘΗΝ ΟΥΠΕΡΙΟΔΟ
ΚΟΥΥ ΝΦΛΥΕΑ
ΠΑΙCΝΕΜΕΩΝΟΝΟΜΕΖ
10 ΙΘΗΝ ΙΟCΑΥΖΟΜΕΝΟΝΔΕ
Τ ΝΟΦ ΑCΑΝΤΟΚΕΕCΔΙΟΝ
ΘΗΝΟΦΙΛΟΝ

Titulus quamvis turpiter habitus tamen integer restitui potest.

Ἀγαθὴ τύχη.
Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ ἐξ Ἀρείου-
υ] π[ά]γου] βουλῇ [καὶ τῇ βουλῇ] τῶν
Χ' τὸν [ἀφ' ἐ]στίας μνη-
5 θέντ[α] Ἀθ[η]ναίων, τ[ὸν
καὶ Ἐπ[αφ]ρόδειτον, [Ἀ-
θην[αί]ου περιόδο[ν]ει-
κου υ[ί]ον, Φλυέα.
Παῖς μὲν ἔων ὄνομ' ἔσ[χ]εν
10 Ἀθ[η]ν[α]ίος, αὐξόμενον δὲ
ὠνόμασαν τοκέες διὸν
Ἀθ[η]νόφιλον.

Vs. 1. ΑΠΑΝΤΑ fuit ΔΟΞΑΝΤΑ, quae formula usitata, e. c. n. 400. Vs. 2. Σ (pro quo C esse debebat) muta in Ε. Ibidem ΜΧ superest ex πάγου fuitque ΠΑ. Mox Fourm. a priori ΒΟΥΛΗ aberravit ad alterum, omissis intermediis. Vs. 4. siglo X non confido: nam hac aetate (diu opinor post Hadrianum titulus scriptus) non Sexcentorum Senatus fuit, sed Quingentorum: neque Fourmonti ea est fides, ut neges X in Φ mutari posse. De μνηθέντι ἀφ' ἐστίας v. ad n. 393. Quae deinceps usque ad vs. 7. correxi, aperta sunt. Sequitur distichum elegiacum:

Παῖς μὲν ἔων ὄνομ' ἔσ[χ]εν Ἀθ[η]ναίος, αὐξόμενον δὲ
ὠνόμασαν τοκέες διὸν Ἀθ[η]νόφιλον.

Τὴνδε πύλιν λάεσσιν εὐξέστοις ἀραρυῖαν,
ἀμφοτέρων, κόσμον τε πατρη καὶ θάμβος ὀδίταις,
τεῦξε Κλέης Κλεάδας ἀγανῆς πόσις εὐπατερείης
Λερναίων ὑδάτων περιώστιος ὀργιοφάντης,
τερπόμενος δώροισιν ἀγασθενέων βασιλῆων.

Simul inde patet, Cleadam esse Argivum, id quod ipsa nominis ratio statim mihi suggesserat. At pater est Atheniensis. Quippe Attici Hierophantae cum Lernaeis connubio iuncti erant; unde Erotii f. ex Argiva haud dubie matre ortus, Lernaeorum Hierophantes constitutus est. Δόμοις autem nisi forte de domo patris intelligendum sit, filius tum Athenis domum habuerit necesse est. Nempe retinebat is etiam Atticam civitatem. Erotium puto defunctum esse.

406.

In basi, quae Eleusine olim posita, mox Salaminem translata est in aedem Beatae Virginis. Ex schedis Fourmonti.

Singulae correctiones manifestae sunt: et cave Nεμέων scribas, quod fucari aliqua ratione possit: sed μὲν desideratur et ὦν quoque: etiam ὠνόμασαν certum est, licet Fourmontus magnopere aberraverit. In voce Ἀθ[η]ναίος corripitur diphthongus αι, quod fieri in hac voce negavi ad n. 33. Nec tamen id sine exemplo est, ut hic et ap. Aristoph. Vesp. 282. φιλαθ[η]ναίος. Attamen rara admodum haec correptio est, nec nisi metro urgente expressa: nec post haec exempla in titulo n. 33. Ἀθ[η]νέων pro Ἀθ[η]ναίων accipi potest. Immo nuper ad me missa est vasis inscriptio Beneventi effossi, quae his verbis concepta est: τῶν Ἀθ[η]νηθεν ἄθλων, prorsus ut in Byzantio titulo; et vas istud Attico illi (n. 33.) similimum est. Unde iam patet, n. 33. quoque legendum esse: τῶν Ἀθ[η]νηθεν ἄθλων εἰμί, et inter ΝΟ (Θ est Theta, non Omega, ut putabamus) excidisse vocalem Ε, sententiamque esse: *Sum ex praemiis, quae Athenis reportata sunt*. Haud dubie autem id vasculum Beneventi effossum ex Panathenaica victoria reportaverat Graecus quidam Maloentinus. Sed redeo ad epigramma Athenaei. Is igitur, quod superior tituli pars docet, et *Athenaeus* et *Epaphroditus* nominatus est; versus autem docent puerum esse Athenaeum vocatum. Quod nomen retinet etiam in superiore parte: et recte: nam ὁ μνηθεὶς ἀφ' ἐστίας est puer (v. ad n. 393.). At idem erat iam αὐξόμενος, ut in fine dicitur: unde patet non teneros pueros, sed adolescentibus propiores fuisse hos ἀφ' ἐστίας μνηθέντας. In versibus vero παῖς de prima pueritia dictum: unde opponitur ὁ αὐξόμενος. Aliter haec explicari nequeunt. Sed mirum quod, quum alterum eius nomen in superiore parte sit *Epaphroditus*, in versibus is postea διὸς Ἀθ[η]νόφιλος vocatus dicatur. Quam rem vide an ita expedias. *Parentes* Athenaeum, quod omnibus civibus carus esset, Ἀθ[η]νόφιλον vocarunt; sed *cives* vocarunt Ἐπαφρόδειτον, quod gratiosus et venustus esset: ex qua denominatione fluxit altera, qua eum vocarunt parentes.

CAPUT QUINTUM.
VARIORUM VIRORUM.

407.

Athenis in arce. Ed. Chandlerus Inscr. II, 17. p. 52. Ex Gellii schedis misit Rosius.

ΟΔΗΜΟΞΟΧΙΩΝ
ΦΗΞΙΝΟΝΕΚΥΘΙΝΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΠΟΛΙΑΔΙ
ΚΑΙΘΕΟΙΞΡΑΣΙ

Formas Γ ex Chandl. Α, Ο, Ξ ex Gell. dedi;
ex eodem vs. 1. dedi ΧΙΩΝ (Chandl. ΧΙΙΑΝ), et
extra uncōs primam vs. 3. litteram Α et vs. 4. Κ.
Positum litterarum ex Gellii schedis dedi. Ὁ δῆ-
μος ὁ Χίων Φήσινον Σκυθίνου Ἀθηνᾶ Πολιάδι καὶ Θεοῖς
πατρὶ. Aetas tituli fuerit fere Alexandri M. vel suc-
cessorum.

408.

In insula Salamine prope vicum *Ampelaki*, in marmore nigro. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 92. Wheler. Itin. p. 421.ΝΙΚΟΚΛΗΣΗΓΗΣΙΠΡΟΥΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣ
ΕΙΚΟΝΑΤΗΝΔΕΑΝΕΘΗΚΕΝ... ΜΩΝΠΑΤΡΟΣΕΑΥΤΟΥ
ΑΘΑΝΑΤΟΙΣΙΘΕΟΙΣΚΟΣΜΩΝΙΕΡΑΝΣΑΛΑΜΙΝΑ

Formam Γ dedi ex Whel. et titulum in tres
lineas divisi, quod fieri oportere ex utroque apo-
grapho patet. Vs. 2. dedi Sponii lectionem: Whel.
ΑΝΕΘΗΚΕΝΝΙ... ΜΩΝ, quod non potest ve-
rum esse. Exempli causa in trium ap. Spon. lit-
terarum spatio colloco litteras ΑΠΗ.

Νικοκλῆς Ἡγησίππου Ἀναγυράσιος.
Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν [Ἀπῆ]μων πατὴρ εἰαυτοῦ
ἀθανάτοισι θεοῖς, κοσμῶν ἱερὰν Σαλαμίνα.
Filius ... *mon* patris imaginem dicavit, *Nicoclis*
Hegesippi f.

409.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΩ
ΑΥΤΟΥΠΑΤΕΡ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΔ
ΚΛΥΜΕΝΩΙΚ

Διονύσιος Σω..... [τὸν] ἐ]αυτοῦ πατέρ[α]
Διονυσίου Δ..... Κλυμένω καὶ Κόρη. Κλύμενον esse in-
ferorum deum ex Pausania aliisque constat, etiam
ex inscriptionibus, iisque Hermionensibus. Cf.
Müller. Dor. T. I. p. 399.

410.

„Athenis prope domum Consuliæ Franciæ”; ex schedis Fourmonti.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥΠΕ
ΙΡΑΙΕΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΠ
ΕΙΡΑΙΕΥΣ
5 ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἀντίπατρον Δημητρίου Πειραιέα Θεόδωρος Ἡρακλείδου
Πειραιεύς ἀνέθηκεν.

411.

Athenis ad viam in arcem, in marmore; ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 318.

ΟΔΗΜΟΣ
... ΤΗΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣΘΟΡΙΚΙΟΣ
... ΣΕΜΝΗΣΑΝΑΠΟΦΡΕΝΟΣΑΞΙΑΜΟΙΣΑ
... Σ...Ω...ΥΓΙΩΝΥΙΕΣΕΡΙΧΘΟΝΙΔΑΝ
5 ... ΣΟ.....ΑΣΕΔΟΣΑΝΤΕΡΑΣΑΙΓΑΡΑΘ
... ΤΟ...ΟΔΑΝΔΡΙΤΕΚΕΙΝΧΑΡΙΤΑ

Duo primi versus litteris paulo maioribus.
Vs. 1. 2. haec fere sunt:

Ὁ δῆμος.
Σωκράτης? Σωκράτους Θορίκιος.

Ex vs. 4. medici honores fuisse conicio, cui sta-
tua dicata, quae utpote insigni arte elaborata τέχνας

τέρας dici videtur. Exempli causa sic scripsi, vs. 4.
primo Σ in Ε mutato:

Οὐποτε σοι] σεμνᾶς ἀν ἀπὸ φρεν[ὸ]ς ἄξια Μοισᾶ[ν]
δοῖ[ε]ν δ]᾿ ὧ[ρ] ὑγιῶν υἱῆς Ἑργχθονιδᾶν.
τοῦνεκά] σο[ι] τέχ[ν]ας ἔδοσαν τέρας· αἱ γὰρ Ἀθ[ῆ]ναι
σπεύδουσιν] το[ι]ᾷδ' ἀνδρὶ τεκεῖν χάριτα.

Nec multum haec discedent a vero.

412.

Athenis sub arce. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 132.

ΟΔΗΜΟΣ Α....ΝΙΟΝ
 ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ.....
 ΕΠΙΦΑΝΗΝ ΕΠΙΓΕΝΟΥ
 ΕΥΩΝΥΜΕΑ
 5 ΔΙΗΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ

Ὁ δῆμος
 στρατιώτην
 Ἐπιφάνην Ἐπιγένου
 Εὐωνυμέα.
 Δῆς (?) ἐποίησεν.

Statua militi Atheniensi posita. Δῆς non arbitror sanum esse.

413.

In vicinia turris ventorum, ubi rudera Romani operis; Dodwell. Itin. T. I. p. 377.

ΟΔΗΜΟΣ
 ΛΕΥΚΙΟΝ
 ΛΕΥΕΙΟΥ
 ΑΤΝ

Ὁ δῆμος Λεύκιον Λευ[κ]ίου Multi hoc nomine Athenienses fuerunt: igitur hoc fragmentum non cap. II. inserui.

414.

Athenis in ecclesia „Agia Conom”; Dodwell. l. c. p. 380.

ΦΙΛΟΓΕΡΑΙ
 ΕΛΕΩΝΙΔΗ
 ΓΩΠΑΤΕΙΤΗΝ
 ΑΜΑΡΑΝΟΥ
 5 ΕΗΑΡΑΨΤΟΚ
 ΥΠΕΙΓΤΙΝΑΝ
 ΖΙΝ

Vs. 1. Φιλογέραιον, 2. Ἐλεωνίδην (sed quid hoc?),
 3. Ἀρεοπαγείτην? etc.

415.

In conventu Capucinatorum Athenis. Male edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. n. 2. p. 51. Ego dedi ex schedis D. St-Martin et Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΗΞ
 ΑΡΕΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙ[ΗΒΟΥ
 ΛΗΤΩΝΧΚΑΙΟΔ
 ΗΜΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΝ...
 5 ΟΔΩΙΟΥΑΛΙΜΟΥΣ[ΙΟΝ
 ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ

X diserte esse ap. Fourm. Mart. (Poc. Υ), et vs. 5. post Ω Fourm. et Mart. ductum I habere, quem omittit Poc. Titulus Hadriano antiquior est, sed recentior quam Olymp. 118. Vs. 2. forma ΑΡΕΟΥ non satis certa est; Fourm. Poc. solum ΟΥ habent, omissis praegressis.

Dedi schedas Martinianas, nisi quod vs. 4. ultimum N ex Fourm. est (Poc. Λ, Mart. Υ) et vs. 5. ΔΩ ex Fourm. Pocock. (Mart. ΛΟ): dein ibid. Mart. in fine ΟΣ, Fourm. ΟΥ, Poc. ΟΥΣ; postremo vs. 6. Σ inserui ex Fourm. Praeterea noto vs. 3.

Ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ
 Ἀρέου πάγου καὶ [ἡ] Βου-
 λὴ τῶν Χ' καὶ ὁ δ-
 ῆμος Δημήτριον ...
 5 οδῶ[ρ]ου Ἀλιμούσ[ιον],
 ἀρετῆς ἕνεκεν.

416.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

.ΗΚΛΙΟΔΗΜΟΣ
 ..ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΦΛΥΕΑ
 ΑΝΤΑΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙ
 5 ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΙΣΕΒΑΣΤΩΙ
 ΑΝΕ...ΤΩΙ...ΩΝΣΕΒΑ
 ΣΤΩΝ

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
 Ἀριστονίκου Φλυέα,
 ταμιεύσαντα? στρατιωτικῶν
 Αὐτοκράτορι Καίσαρι
 5 Γερμανικῷ Σεβαστῷ
 τῶν Σεβα-
 στῶν.

Tot fuerunt Imperatores Germanici, ut qui sit dici nequeat; neque ex litterarum forma et scripturae genere quidquam diiudicare licet: potest tamen Tiberius vel Claudius intelligi.

417.

In ascensu ad arcem, in marmore candido. Ed. Clark. Itin. P. II. S. II. p. 474.

ΗΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥ
ΛΗΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΝΝΙΚΑΝΟΡΑ..

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Βου[λή] καὶ ἡ Βου-
λὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ [ὁ] δῆμος ..
Ἰούλιον Νικάνορα ..

Titulus ante Hadrianum scriptus, sed post
Augusti initium, ut videtur.

418.

Primus versus separatim editus ap. Cyriac. p. xiv. n. 98. „Athenis in Areopago ad aedem Dionysii, in quadam marmorea columna”, item ap. Murat. T. II. p. mxx. 4. ex schedis Cyriaci Barberinis. Nexu orationis duce adiunxi versus 2-4. ex Cyriaco n. 102. „Athenis, ad lapidem ornatum imaginibus viri et puerorum”, quos ex suis et Cyriaci schedis dedit etiam Murat. T. II. p. dcccclxxxvii. 8. et inde Gor. Inscr. Etrur. T. III. Append. p. 240.

ΑΡΧΕΒΙΟΣΠΕΙΡΑΙΕΥΣΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΑΝΤΙΟΧΟΣΑΛΕΙΠΤΗΣ
ΠΑΙΔΩΝΚΑΙΣΑΡΟΣΕΠΕΜΕΛΗΘΗΕΥΤΥΧΗΣ
ΚΑΙΠΑΝΤΟΝΕΙΚΟΣΣΥΝΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Sustuli puncta quae ap. Cyriac. sunt; ceterum hunc secutus sum, nisi quod vs. 4. pro ΣΥΝΕΝ ex Murat. ΣΥΝΕΞ dedi, quamquam non video cur nunc συνεξελεύθεροι dictum sit et vs. 2. ἀπελεύθερος.

Haud dubie hic titulus anaglypho subscriptus est, quod ipsum Archebium, Attica civitate donatum, repraesentabat, et iuxta eum collibertos Eutychem et Pantonicum; curavit imagines Antiochus aliptes puerorum Caesaris, hoc est alimentariorum. Sic in Latinis titulis *pueri puellaeque Ulpiani* etc. Vide Fr. Aug. Wolf. *von einer milden Stiftung*

Traians p. 25 sqq. Καῖσαρ Θεὸς Σεβαστὸς est Augustus post obitum. Ceterum quae post ἐπεμελήθη posita sunt, ea separari debent; ad alia enim illa spectasse videntur, non ad vocem ἐπεμελήθη. Igitur haec sic interpungenda:

Ἀρχέβιος Πειραιεύς, Καίσαρος Θεοῦ Σεβαστοῦ
ἀπελεύθερος,
Ἀντίοχος ἀλείπτης παίδων Καίσαρος ἐπεμελήθη.

Εὐτύχης καὶ Παντόνικος συνεξελεύθεροι.

419.

Athenis in domo. Ed. Chandler. Inscr. II, 37. p. 57.

ΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥΔΙΟΤΕΙΜΟΥΥΙΟΝΘΕΟΦΙΛΟΝ
ΒΗΣΑΙΑ

In alio lapide fuisse verba ὁ δῆμος, non male coniecit Chandl.

Τιβέριον Κλαύδιον, Τιβερίου Κλαυδίου Διοτίμου υἱόν,
Θεοφίλον, Βησαῖα.

420.

In basi, cui posthac titulus n. 380. impositus est. Non satis accurate dedit Chandl. Inscr. II, 34. p. 55. Equidem praeter notationem collectionis Choiseulianae n. 233. in qua hic titulus commemoratur ab auctore Dubois, usus sum apographis Fourmonti; Akerbladii (quod misit Münster), Mülleri, quod Parisiis factum est in Museo regio (v. catal. Clarac. n. 543.). Aeri incisus titulus etiam in tabulis Claraci. Litterae sunt egregiae.

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η
ΗΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝΦΚΑΙΟ
ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΣΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝ
5 ΚΥΙΝΤΟΝΑΔ...ΝΕΠΙΚΤΗΤΟΝ
ΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΠΑΣΑΝΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝ
ΑΡΙΣΤ

B

Vs. 1. addidi ex Mülleri apographo, quod optimum est, et ex Akerbl. Clar. Dub. Vs. 2. Ak. ΑΡΙΟΥ, ceteri ΑΡΕΙΟΥ; litteras ΠΑ diserte habent Ak. Müll. (Fourm. A, Chandl. lacunam, Clar. litteras arrosas praebent). Vs. 4. articulum ὁ ante Ἀθηναίων solus omittit Chandl. Vs. 5. litteras ΑΔ Müll. ha-

INSCR. GR. VOL. I.

bet, et idem quattuor puncta: Clar. ΑΛ....., ceteri lacunam. Vs. 6. Chandl. ΠΟΛΙΤΕΥΣΑΝΤΑ.. ΠΟΛΕΙΤΕΙ[ΑΝ], Fourm. ΠΟΛΕΙ..... ΘΛΕΙΤΕΙ\, Akerbl. ΠΟΛΕΙΤΕΑΣΑΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝ, Müll. quod dedi, sed litteris ΝΤΑΚΑΙ ut incertis notatis; Clar. ut Müllerus, nisi quod ultimum I vocis ΚΑΙ ut

L11

certum habet. Vs. 7. 8. soli Müll. et Clar. habent. τον Ἀδ...[ο]ν Ἐπίκτητον, πολειτευσά[μενον] πᾶσαν πο-
Ceterum vss. 1. 8. maioribus litteris scripti sunt. λειτείαν ἄριστ[α]. Ψ. Β. (ψηφίσματι βουλῆς.) Titulus
Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ Hadriano non antiquior. Πολειτεύσαντα καὶ sensu
βουλὴ τῶν Φ' καὶ ὁ σεμνότατος δῆμος ὁ Ἀθηναίων Κύιν- cassum est: quod dedi postulat res et usus.

421.

Athenis in magna basi marmorea prope portam occidentalem. Bis editus titulus inter Cyriaci inscriptiones, p. x. n. 75. et p. xiv. n. 101. dein ex suis et Cyriaci schedis ap. Murat. T. II. p. DCXLVII. 4.

ΗΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗΤΩΝ
ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝ
.....ΤΟΥΑΤΤΑΛΟΥΦΛ.

Dedi alterum Cyriaci exemplum (n. 101.): in altero versus aliter divisi sunt, rursumque aliter ap. Murat. Vs. 1. Cyr. n. 75. Γ, vs. 2. Cyr. ib. et Mur. minus ex usu Attico ΔΗΜΟΣΤΩΝΑΘ etc.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν
πεντακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων
..... Ἀττάλου Φλ.

422.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣΤΗ
ΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ
ΒΟΥΛΗΣΚΟΡΡΗΛΙΟ
ΟΝΟΜΑ

Ψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, Κορρηλια-
νόν? etc. Cf. n. 394.

423.

Eleusine in parva ecclesia D. Georgii, in columna crassa. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 122. Wheler. Itin. p. 429. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 6. p. 62. ex Sponio Vandal. Diss. p. 501. Corsin. F. A. T. II. p. 169. (cf. T. IV. p. 176).

ΑΡΞΑΝΤΟΣΤΗΝΕΠΩ.....
ΤΙΒ.ΚΛ.ΣΩΣΠΙΔΟΣΔΑΔΟΥΧΟΥ
ΤΙΒ.ΚΛ.ΛΥΣΙΑΔΟΥΔΑΔΟΥΧΟΥ
ΤΙΒ.ΚΛ.ΛΕΩΝΙΔΟΥΔΑΔΟΥΧΟΥ
5 ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝΑΝΕΘ.....
ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟ.....
ΔΙΑΒΙΟΥΔΙΠΛΩΤΩΠ.....
ΛΟΓΙΣΤΗΝΚΑΤΑΠΕ.....
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΙΣΧΑΙΡΩ.....
10 ΚΟΡΩΝΕΥΣΙΘΗΒΑ.....
ΤΗΣΤΕΑΛΛΗΣΑΡΕΤΗΣ

Fundus lectionis est Whelerianus, quocum in versuum adornatione mediocriter conspirat Poc. Vs. 2. et 3. ex Spon. addidi ΔΟΥΧΟΥ. Vs. 3. Spon. Whel. ΛΟΥ: dedi ΑΔΟΥ ex Poc. Vs. 4. deest ap. Spon. Vs. 5. ultimum Θ omittit Poc. et vs. 7. ultimum Π Spon. Vs. 11. Poc. Whel. ΤΕ, Spon. ΔΕ.

Ἀρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν]
Τιβ. Κλ. Σώσπιδος Δαδούχου [τοῦ]
Τιβ. Κλ. Λυσιάδου Δαδούχου [τοῦ]
Τιβ. Κλ. Λεωνίδου Δαδούχου
5 συνκλητικῶν ἀνέθ[εσαν]
ἐννεακαίδεκατ
διὰ βίου, διπλῶ τῷ
λογιστὴν κατὰ πε[ρίοδον]
Ἐπιδαυρίοις, Χαιρῶ[νεῦσι,]
10 Κορωνεῦσι, Θηβα[ίαις]
τῆς τε ἄλλης ἀρετῆς.

Corsinus T. IV. titulum circa Olymp. 230. M. Aurelio Imp. ponit, nec male: ceterum tam

multa in dextera parte perierunt, ut ille restitui nequeat. Manifesto is statuae subscriptus erat, sed nomen honorati et dedicantium intercidit. Archon, sub quo posita statua, initio designatus erat; Sospis an is fuerit, ignoro. Fortasse vs. 1. excidit nomen honorati, et vs. 2-5. maiores eius designati erant, sic: Ἀρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν τοῦ δεῖνα Τιβ. Κλ. τὸν δεῖνα, Τιβ. Κλ. Σώσπιδος etc. Vs. 2-4. certe ex ordine maiores descripti sunt, nec videntur plura ibi perisse. De stemmate v. ad n. 385. maxime de Sospide et Lysiade. Hi omnes, quantum intelligo, vs. 5. dicuntur συγκλητικαί, Senatorii. Ibidem intercidit nomen dedicantium. Vs. 6. cogitaveris de aera Hadriani (v. ad 281.): sed non probo. Sequuntur vs. 7 sqq. elogia viri honorati. Διπλοῦν videtur diploma Caesaris: cetera rettulerim ad rationatorem earum civitatum, quae nominantur: ut ille vir per vices (κατὰ περίοδον) in concilio aliquo; ut in Panhellenio, rationatoris munus gesserit civitatibus, quae alternis praefuerint concilio.

424.

Prope Athenas; ex schedis Fauvelii edidit et explicuit Viscontus Hist. Institut. reg. Gall. Class. hist. et litt. T. III. p. 44 sqq.

ΙΟΥΛΙΟΝΘΕΟΔΟ...
...ΕΛΠΕΑΣΟΦΙΣΤΗΣ
ΟΙΜΑΘΙΤΑΙ

Recte Viscontus:

Ἰούλιον Θεόδοτον
Μελιτέα σοφιστὴν
οἱ μαθηταί.

Vide ad n. 397. unde aetas tituli patet.

425.

Olim Athenis in domo, in basi. Edidit Chandler. Inscr. II, 60. p. 67. versusque inde petiit Brunck. Anal. T. III. p. 315. n. 751. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 337.), Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 351. Usus sum etiam schedis Fourmonti (qui Athenis transcripsit in domo Michaelis Phucae), item Mustoxydis, et Mülleri. Hic vidit in Britannia in aedibus Comitibus Guilford.

ΤΟΝΔΕΑΡΕΤΗΠΡΟΥΧΟΝΤΑΝΕΟΝ
ΦΙΛΟΝΑΘΑΝΑΤΟΙΣΙΝ
ΜΟΥΣΟΠΟΛΟΝΦΙΛΟΤΕΙΜΟΝΟΜΩ
ΝΥΜΟΝΥΪΕΑΠΑΤΡΙ
5 ΣΥΜΦΟΡΟΣΕΣΘΛΟΝΕΤΑΙΡΟΝΑΝΕ
ΕΤΗΣΕΝΕΥΝΕΦΗΒΟΝ
ΠΙΣΤΙΝΚΑΙΖΩΝΤΙΦΕΡΩΝΜΝΗ
ΜΗΝΤΕΘΑΝΟΝΤΙ
ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΤΙΤ·ΑΥΡ·ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
10 ΦΙΛΑΔΟΥ·ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣΣΤΑΤΙΟΥ
ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣΧΟΛΛΕΙΔΟΥ
ΤΩΚΑΤΑΠΑΝ
ΤΩΝΓΑΙΩΤΩ
ΠΥΚΤΗ

In forma versuum consentiunt Chandl. Fourm. Must. paulo aliter Müll. Formam A dedi ex Must. ceteras ex Chandl. quocum ceteri fere consentiunt. Vs. 1. omnes NEON, neque opus est scribere νέων. Vs. 4. i diserte Chandl. Must. Vs. 5. male Chandl. ΣΥΜΦΟΡΟΝ; C pro N dedi ex Fourm. Must. Müll. Ibidem extr. Chandl. ANA, quod ex iisdem correxi. Vs. 6. extr. omnes ON; quo minus corrigendum συνέφηβος. Vs. 9. primum E ex Must. Vs. 12. 13. omittunt Chandl. Must. dedi ex Müll. et Fourm. qui vs. 13. litteram N per incuriam omisit.

Τόνδ' ἀρετῇ προὔχοντα νέον φίλον ἀθανάτοισιν
μουσολόγον φιλότεμον ὁμώνυμον νύεα πατρί,
Σύμφορος ἐσθλὸν ἑταῖρον ἀνέστησεν συνέφηβον,
πίστιν καὶ ζῶντι φέρων μνήμην τε θανόντι.

Ἐπὶ ἀρχόντος Τίτ. Αὐρ. Φιλήμονος
Φιλάδου, κοσμητεύοντος Στατίου
Σεραπίωνος Χολλείδου.

Τῷ κατὰ πάντων Γαῖῳ, τῷ Πύκτῃ.

Cosmetes idem n. 271. Archon idem qui στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα n. 191. unde aetas tituli cognoscitur, M. Aurelio et L. Vero imperantibus. Huius filius videtur Philemon hic ephebus esse, cuius imaginem dedicavit Symphorus. Ultima (vs. 12-14.) diversis sunt litteris scripta, ut dubites annon sint posteriore aetate addita. Si tamen ad eundem hominem pertinent, necesse est is Caius Aurelius Philotimus vocatus sit. Ὁ κατὰ πάντων est, opinor, qui adversus omnes cum successu decertavit; cf. διὰ πάντων et ἐκ πάντων (v. ad n. 232.).

426.

Athenis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 55. Titulus mutilatus extat in schedis Fourmonti.

ΒΟΥΛΗΣΜΕΑΡΕΙΑΣΨΗΦΟΣΕΣΤΗΣΕΝΘΑΔΕ
ΠΟΜΠΩΝΙΑΝΟΝΠΑΙΔΑΤΟΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΓΕΝΟΥΣΤΕΕΚΑΤΙΚΑΙΑΡΕΤΗΣΟΣΗΝΕΩ
ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΑΥΡΠΩΛΛΙΩΝΟΣ)ΜΕΛΙΤΕΩ[Σ

Vs. 1. extr. Poc. ΘΗΛΕ, quod ex Fourm. correxi. Vs. 2. init. Fourm. ΠΟΝΤΩΝΙΑΝΟΝ. Vs. 3. init. Poc. ΠΕΝΟΥΣ; quod ex Fourm. emendavi. Vs. 4. lineolam super Y ex Fourm. addidi; idem ΠΩΛΛΙΩ, Poc. ΠΟΛΛΙΩ: et passim habetur utrumque; praestat tamen Ω (cf. n. 366.). Nota plene scripta με Ἀρείας, τε ἑκατι καὶ ἀρετῆς, ut n. 425. et ubivis.

Βουλῆς μ' Ἀρείας ψῆφος ἔστησ' ἐνθάδε,
Πομπωνιανὸν παῖδα τὸν Διονυσίου,
γένους δ' ἑκατι καρετῆς, ὅση νέψ.
Ἐπὶ ἱερέως Αὐρ. Παλλίωνος τοῦ Παλλίωνος Μελιτέως.
Signum) significare patris nomen idem esse ac filii, dixi supra.

LII 2

427.

Olim Athenis prope turrim Andronici Cyrrhestae, herma a Dawkinsio Oxonium delatus; deest caput, supersunt mammae et pudenda virilia. Prior pars tituli inter mammas et pudenda collocata est, altera sub pudendis. Aeri incisum monumentum dedit Chandler. Marm. Oxon. II, 61. Utamque inscriptionem habeo etiam ex schedis Fourmonti. Versus dederunt Brunck. Anal. T. III. p. 314. n. 747. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 355.), Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 275.

ΥΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣΤΗΣ
Ε]ΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥ
ΛΗΣΤΟΝΥΟΝΤΟΥ
ΚΟΣΜΗΤΟΥ ΞΑΥΡ
5 ΑΦΦΙΑΝΟΝΧΡΗΣΤΟΝ
ΜΑΡΛΘΩΝΙΟΝΟΙ
ΠΕΡΙΤΟΔΙΟΓΕΝΕΙΟΝ
ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
10 ΟΣΤΙΣΚΑΙΤΙΝΟΣΕΙΜΙΤΑ
ΠΡΟΣΘΕΝΓΡΑΜΜΑΤΑΦΡΑΖΕΙ
ΑΜΦΙΔΕΜΗΣΜΟΙΡΗΣΠΑΣ
ΕΔΑΚΡΥΣΕΛΕΩΣ
ΟΥΝΕΚΕΝΟΥΚΕΦΘΗΝ
15 ΧΛΑΙΝΑΝΠΕΡΙΑΥΧΕΝΙΘΕΣΘΑΙ
ΚΩΜΩΕΝΗΓΑΘΕΩ
ΠΑΥΣΑΜΕΝΟΣΒΙΟΤΟΥ

Vs. 3. Fourm. YION, et vs. 5. ΧΡΗΣΤΟΥ; vs. 15. idem diserte ΑΥΧΕΝΙ, obscuratum ap. Chandl., et ΘΕΣΘΑΙ, littera θ, non Θ.

Υηφισταμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὸν υἱὸν τοῦ κοσμητοῦ, Αὐρ. Ἀφφιδανὸν Χρηστὸν Μαραθῶνιον οἱ περὶ τὸ Διογέειον συνάρχοντες, ἀρετῆς ἔνεκεν.

Ὅστις καὶ τίνος εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει· ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεώς, οὐνεκεν οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι, κώμῃ ἐν ἡγαθέῳ παυσάμενος βίοτου.

Διογέειον, sc. γυμνάσιον: συνάρχοντες, sc. τοῦ κοσμητοῦ. Chrestus, ut Iac. explicat, in pompa sollemni extinctus fuerat, frigore tactus, quod laena se tegere neglexerat. Ἀφφιδανός, ut Ὀφφιδανός, Appianus.

428.

Athenis in lapide moenium. Ex suis Cyriaci schedis Murat. T. II. p. DCCLXXII. 1. et inde Bonada T. I. p. 439. Jacobs. Paralip. Anthol. P. II. p. 754. et Anthol. Palat. Append. n. 115. cuius v. nott. utroque loco.

ΑΜΦΙΩΝΜΟΥΣΑΙΣΚΙΘΑΡΗΣΕΞΗΣΕΝΘΗΒΗΣ
ΤΕΙΧΕΑΝΥΝΔΕΠΕΜΑΣΠΑΤΡΙΔΟΣΙΛΛΥΡΙΟΣ
ΑΔΥΛΟΓΟΝΜΟΥΣΑΝΜΕΘΕΠΩΝΤΩΚΑΙΔΟΚΕΟΥΣΙ
ΑΚΜΗΤΕΣΡΕΞΕΙΝΠΕΙΡΑΤΑΠΑΝΤΑΤΕΚΝΑΣ

Ἀμφίων Μούσαις κιθάρης ἔστυγεν ὀήβης
τείχεα· νῦν δ' ἐπ' ἐμᾶς πατρίδος Ἰλλύριος,
ἀδύλογον Μοῦσαν μεδέπων· τῇ καὶ δοκέουσι
ἀκμήτες ῥήξιν πείρατα πάντα τέχνας.

Merito hoc epigramma obscurum dixit Iacobsius. Vs. 1. Iac. correxit ἐξήνυσσε, sane eleganter; sed N paragogicum postulat ut minus elegans detur ἔστησεν. Vs. 2. hoc dici videtur: ut olim Amphion musica construxit moenia Thebarum, ita nunc Illyrius Athenarum moenia exstruxit, qui et ipse musicis spectatus est. Ἐπ' ἐμᾶς πατρίδος, hoc est Athenis, ubi

lapis positus in ipsis moenibus. Loquitur locus ipse. Ad νῦν δὲ supple ἔστησεν τείχεα. Sic ferri potest μεδέπων, pro quo correctio μεδέπον non satis mihi apta videtur; neque enim Illyrius ipse loqui nunc potest et tantas sibi laudes tribuere. Δοκέουσι, sc. Μοῦσαι: cui etiam videntur Musae omnes artis fines aperturæ esse indefessae. Correxī ῥήξιν, quamquam hoc quoque mihi non satisfacit. Illyrius videtur architectus idemque poeta fuisse, qui moenia Athenarum restituerit. Epigramma tertio post Christum saeculo vix fuerit antiquius.

429.

Eleusine; edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 139.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣΑΝΑΞΟΝΟΣ
ΑΝΑΞΙΩΝΟΣΚΑΛΙΣΣΩ
ΙΩΝΑΜΑΤΗΡΑΝΕΘΗΚΕ

Videtur statua peregrini esse. An legendum:

Λυσικράτης Ἀναξίῳνος [τῷ
Ἀναξίῳνος. Καλισσῷ [τὸν υ-
ιὸν] ἢ ἀ μᾶτηρ ἀνέθηκε.

Malim tamen Καλλιστῷ vel Καλισσῷ. De duplici Σ dixi ad n. 25.

430.

Athenis, in basi vel arula; ed. Spon. Misc. erud. antiq. IV, p. 127.

ΜΑΞΙΜΩ
ΤΙΑΝΩ
ΦΙΛΟΣΟΦΩ

Vs. 1. maioribus litteris. Maximus philosophus Epirotes vel Byzantius Iuliani aetate floruit; sed an ille Τιανός vocatus sit, nescio: et ipsum hoc vocabulum mihi aliunde non notum.

CAPUT SEXTUM.

FEMINARUM ATTICARUM.

431.

Athenis in arce, in capitulo Doricae columnae, ut ait Mustoxydes, vel ut apud Stuartum in epistyllo. Edidit Chandler. Inscr. II, 52. p. 55. rectiusque in aere Stuartus Ant. Att. Vol. II. p. 15. (cf. p. 44.), quem sequor. Habeo ex schedis Mustoxydis.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΑΝΑΠΟΛΛΟΔΩ[ΡΟΥ
ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥΘΥΓΑΤ[ΕΡΑ
ΕΡΡΗΦΟΡΗΣΑΣΑΝΑΘΗΝΑΙΠΟΛΙ[ΑΔΙ

Vs. 2. 3. litteris maioribus. Vs. 4. Chandl. IEPHΦ. Must. APPHΦ. nec male. De Ersephoris v. Müller. Min. Pol. p. 14. sq:

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
Ἀπολλωδώραν, Ἀπολλωδώρου
Γαργηττίου θυγατέρα,
ἐρρηφορήσασαν, Ἀθηνῶν Πολιάδι.

432.

Eleusine in D. Demetrii. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 124. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΟΔΗΜΟΣ
ΙΓΕΙΟΦΑΝΤΙΝΑΜΦΙΟΥΦΙΛΑΙΔΟΥΘΥΓΑΤΕ
ΡΑΕΥΣΕΒΗΑΣΕΝΕΚΕΝΤΗΣ[ΠΡΟΣΤΑΣ
ΘΕΑΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

Vs. 2. Fourm. ΛΙΟ, Spon. ΕΙΟ; ibid. extr. Spon. post ΛΑ addit Ν, et vs. 3. init. habet Δ ante ΡΑ: ex Fourm. omisi utrumque. In ceteris consentit uterque.

Ὁ δῆμος
Ἰερόφαντιν Ἀμφίου Φιλαιίδου θυγατέ-
ρα, Εὐσεβίας ἑνεκεν τῆς [πρὸς τὰς
θεάς] ἀνέθηκεν.

Hierophantis est pro nomine mulieris, quae id munus sacrum administrabat, abolito pristino nomine (n. 434.). Cf. ad n. 190. Cave corrigas Φιλαιίδου, quod ex Phillidarum gente Hierophantides fuisse dicuntur (Suid. T. III. p. 599. Phot. Lex. p. 472.). Certe gentis nomen raro nomini proprio additur in titulis, nec nisi praemisso demotico.

433.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

... Δ ...
... ΝΤΩ ...
ΑΙΟΔΗΜΟΣΑΘΗΝ[ΑΙ]... ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΟΥΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΔΑΔΟΥΧΟΥ
5 ΑΓΝΟΥΣΙΟΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛ
Ο[ΠΑΤΡΙΔΟΣΘΥΓΑΤΕΡΑΗΡΩΕΙΝΗΝ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΕΝΕΚΑ

[Ἡ Βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ Βουλὴ] τῶν πεντα-
κωσίων καὶ ὁ δῆμος Ἀθην[αί]... Διοκλέους] τοῦ Θεμιστο-
κλέους Δαδούχου Ἀγνουσίου φιλοκαίσαρος καὶ φιλοπάτριδος

Θυγατέρα ἡρωείνῃν, σωφροσύνης ἕνεκα. Vs. 3. cave scribas ὁ δῆμος Ἀθηναίων: etenim Διοκλέους legendum esse superstites litterae et insequens articulus τοῦ (vs. 4.) satis docent: igitur ante Διοκλέους necesse est nomen feminae interciderit. Accedit quod non ὁ δῆμος Ἀθηναίων sed ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων dici solet: sed omittitur etiam ὁ Ἀθηναίων et simpliciter dicitur καὶ ὁ δῆμος (ut n. 397. 444.): quod hic factum. Mulieris nomen fuit aut Ἀθηναῖδα aut Ἀθηναίαν, sicut, ne notissima exempla asseram, Ἀθηναίων sacrum puerum habes n. 406. De stemmate v. ad n. 385.

434.

In basi simulacri, quae a. 1785. Eleusine eruta est a Richardo Worsley. Titulum ab hoc communicatum ediderunt plures, Schow de charta papyr. p. 77 sqq. cum notis, Viscontus in descriptione Musei Worsleyani (cuius apographi nonnisi duos versus priores novi, a Müllerō transcriptos) et in Mus. Pio-Clem. T. IV. p. 43. cum Latina translatione, Villosion. Prolegg. Hom. p. LV. (litteris minusculis), et in Comm. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 330. Lapis est collectionis Choiseul. n. 198. ubi titulum edidit Dubois auctor catalogi; nunc est in Museo regio catal. Clarac. n. 565. Ex Villos. Prolegg. et Mus. Pio-Clem. minusculis dedit Iacobs. Paralip. Anthol. II, p. 785. cum not. et Anthol. Palat. Append. n. 254. Praeterea usus sum schedis Villosioni ipsius a Bekkero transcriptis. Varias lectiones aliquot ex Zoegae schedis Welckerianis dedit Iacobs. Anthol. Palat. T. III. Addend. p. ci. quae non differunt ab iis, quas aliunde habeo. Sero accepi tabulam Claraci aeream: sed hac quoque usus sum.

[Textum vide in pag. seq.]

Formam versuum dedi ex Clar. Vs. 1. Iacobs. μάτης, quod unde habeat nescio. Vs. 2. init. Τοῦνομα habet Villos. contra fidem schedarum et ceterorum exemplorum omnium. Mox vulgo Ζ: dedi Ξ ex Worsl. Clar. Vs. 3. ex Schow. Zoeg. Dub. Clar. dedi ΔΗΙΟΙ (cf. Etym. M. v. Δηώ: et passim sic libri): ceteri ΔΗΟΙ. Vs. 8. Ξ dedi ex schedis

Villos. et Clar. Ibidem sch. Villos. ΜΟΓΩ, ceteri ΜΟΓΩΙ. Praeterea Vill. ΚΡΑΤΕΡΟΝ. Vs. 12. Visc. Schow. Zoega, Vill. in schedis et in Mem. Acad. ΚΕΚΡΟΠΙΑΣ; sed in Prolegg. Vill. ipse Κροπίης edidit ut Dub. Clar. Formam Ξ hic quoque dedi ex Clar. Ceterum lapis nunc vs. 6-10. extr. labem traxit.

ΜΗΤΗΡ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΜΙ
 ΟΥΝΟΜΑΣΙΓΑΣΘΩ ΤΟΥΤΑ ΠΟΚΛΗΙΣΟΜΕΝΗ
 ΕΥΤΕ ΜΕΚΕΚΡΟΠΙΔΑΙΔΗΙΟΙΘΕΣΑΝΙΕΡΟΦΑΝΤΙΝ
 ΑΥΤΗΜΑΙΜΑΚΕΤΟΙΣ ΕΓΚΑΤΕΚΡΥΨΑΒΥΘΟΙΣ
 5 ΟΥΚΕΜΥΗΣΑΔΕΓΩΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΗΣ ΤΕΚΝΑΛΗΔΗΣ
 ΟΥΔΕΤΟΝΕΥΡΑΜΕΝΟΝ ΠΑΥΣΙΝΟΣ ΟΥΣΑΚΕΣΕΙΣ
 ΟΥΔΕΤΟΝΕΥΡΥΣΘΗΙΔΥΩΔΕΚΑΠΑΝΤΑΣΑΕΘΛΟΥΣ
 ΕΞΑΝΥΣΑΝΤΑ ΜΟΓΩΙΚΑΡΤΕΡΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ
 ΤΟΝ ΧΘΟΝΟΣ ΕΥΡΥΧΟΡΟΥ ΔΕΚΑΙΑΤΡΥΓΕΤΗΣ ΜΕΔΕΟΝΤΑ
 10 ΤΟΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΕΣΙΩΝ ΚΟΙΡΑΝΟΝ ΗΜΕΡΙΩΝ
 ΑΣΠΕΤΟΝΟΣ ΠΑΣΑΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ ΚΑΤΕΧΕΥΕ ΠΟΛΕΣΣΙΝ
 ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΚΛΕΙΝΗΣ ΔΕ ΞΟΧΑΚΕΚΡΟΠΗΣ

Μήτηρ Μαρκιανου, θυγάτηρ Δημητρίου· εἰμί·
 οὐνομα σιγασθω· τοῦτ', ἀποκληζομένη,
 εὐτέ με Κεκροπίδαι Διοῖ· Δέσαν· Ἱερόφαντιν,
 αὐτὴ αἰμαϊκέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς.
 5 οὐκ ἐμύησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης,
 οὐδὲ τὸν εὐράμενθον παυσινόστους ἀκέσεις,
 οὐδὲ τὸν Εὐρυσθῆϊ· δώδεκα πάντας αἰέθλους
 ἐξανύσαντα μόγῳ καρτερὸν Ἡρακλέα,
 τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα,
 10 τὸν καὶ ἀπειρεσίῳν κοῖραν ἡμερίων,
 ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν,
 Ἀδριανόν, κλεινῆς δ' ἐξοχα Κεκροπῆς.

De Hadriano initiato Dio Cass. LXIX, 11. cf. Spartian. Vit. Hadr. 13. Euseb. et Hieronym. Chron. ac Syncell. p. 278. De Hierophantidis nomine tegendo v. ad n. 190. Ἀποκληζομένη Viscontio est vocata; recte Chandlerus ap. Visc. Mus. Pio-Clem. p. 97. vertit *seclusa* (a vulgo, utpote Hierophantis), neque aliter Schow. et Jacobs. quem vide. Herculem, Dioscuros, Aesculapium Eleusiniis initiatos esse notum est: v. Meurs. Eleusin. c. 19. Ἡ ἀτρυγέτη est θάλασσα et ἡμερίων p. βροτῶν. Ad Κεκροπῆς supple πόλεσι vel πόλει καταχεύαντα πλοῦτον: nec cum Schowio scribendum κλεινῇ et Κεκροπῇ.

435.

Prope Eleusinem in campo Rario, in domo altius sita, qui Πύργος dicitur, in scala; basis statuæ. Corruptius dedit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 6. p. 62. optime Chandl. Inscr. II, 120. p. 78. Edidit etiam Villos. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 351. Habeo ex ipsis Villosioni et ex Fourmonti schedis.

ΙΕΡΟΦΑΝΤΙΝ ΤΗΣ ΝΕΩ
 ΤΕΡΑΣΚΑ ΦΙΛΟΞΕΝΑΝ
 ΤΙΚΛΑΥΔΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΣ
 ΜΕΛΙΤΕΩΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑ
 5 ΑΡΓΥΡΩΣΑΣ ΑΝΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
 ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΘΕΟΥ
 ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ ΤΗΣ
 ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
 ΑΥΤΗΣ ΤΙΚΛΑΥΣΙΑΔΟΥ
 10 ΤΟΥ ΤΙΚΛΑ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΥΙΟΥ
 ΜΕΛΙΤΕΩΣ

ΕΠΙΠΕΡΕΙΑΣ ΚΑΤΙΜΟΘΕΑΣ

Vs. 12. minoribus litteris. Dedi Chandleri exemplar, forma A omnibus locis ex Syllabo restituta. Vs. 3. ultimum Σ uncis inclusit Chandl. idque omittit etiam Poc. sed habent schedae Villos. et eiusdem textus impressus; Fourm. Y. Vs. 9. Chandl. ΤΚΛ; inserui I ex Vill. Fourm. Poc. Initio Chandl. non male coniicit deesse vocabulum ὁ δῆμος vel simile, in alio lapide aut sub ipsa statua scriptum.

Ἱερόφαντιν τῆς νεωτέρας Κλ. Φιλοξέναν, Τικ. Κλαυδίου Πάτρωνος Μελιτέως· θυγατέρα, ἀργυρώσασαν τὸν βωμὸν

τῆς νεωτέρας Θεοῦ. Ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναθέσεως τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τικ. Κλ. Αὐσιάδου τοῦ Τικ. Κλ. Πάτρωνος υἱοῦ Μελιτέως. Ἐπὶ ἱερείας Κλ. Τιμοθέας.

In Triopia Herodis Attici Ceres nova fuit Faustina ut videtur minor: sed hic νεωτέρα sc. Δημήτηρ s. νεωτέρα Θεὸς videtur Sabina Hadriani uxor esse, quæ νέα Δημήτηρ dicitur in titulo Megarico n. 1073. Idem censet Villos. De Iulia Domna, quæ in Lampsaceno titulo νέα Δημήτηρ, ne cogites. Hierophantis h. l. nomine suo appellatur: de qua re v. ad n. 190. Claudiae Philoxenae pater et maritus sunt cognomines (notavit Schow de chart. papyr. p. 137.); neque tamen ideo necesse est de adoptione cogitare cum Chandlero in Syllabo, cuius praeterea annotatio prorsus confusa est, et cum Bartholemio (ap. Vill.) et Villosiono (l. c.). Si tamen de adoptione cogitaveris, Patron generum, Philoxenae maritum, sibi adoptasse dicendus fuerit, indeque possit nominum ratio explicari. Sed, ut dixi, hoc non opus est. Cognatos huius familiae vide ad n. 385. ubi stemmata exposui. De Timothea cf. n. 393. et not.

436.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΚΜΥΔΙΑΡΙΣΤΟ
 ΝΙΚΗΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑ
 ΔΙΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΚΑ
 ΚΛΑΥΔΙΑΣ ΔΑΜΟ
 5 ΚΡΑΤΑΣ ΘΥΓΑΤΗΡ

Κλαυδία Ἀριστονίκη Τιβερίου Κλαυδίου Δαδούχου καὶ Κλαυδίας Δαμοκράτης θυγάτηρ. Ἀπ. Δαμοκράτης, Δαμοκρατίας?

437.

Marmor Mus. Britann. Synops. n. 190. ex schedis Rosianis.

ΛΑΡΙ
ΣΧΑΡΟΠΕΙΙ
ΚΛΑΔΙΟΥΔΙΛ
ΟΥ-ΟΥΓΑΤΕΡ
5 ΤΗΣΕΝΕΚΕΙ
ΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝ
ΙΣΙΛΓ

.....ς Ἀρι[στ...
ς Χαροπείν
Κλα[υ]δίου Δ[α]δ[ούχ]-
ου? Συγατέρ[α, ἀρε-
5 τῆς ἔνεκεν [καὶ
τῆς περὶ τὴν
εὐσε]βείας?

437. b.

In marmore Musei Britannici Synops. n. 198. ex schedis Rosianis.

ΛΗΤΩΝ
ΙΟΣΚΛΑ
ΙΗΤΡΙΑ
ΛΙΜΟΥΣ

Ἡ Βουλῇ τῶν .. καὶ
ὁ δῆμος Κλα[υδίαν
Δη]μητρία[ν
Ἀ]λμυσ[ίου]

438.

Eleusine in basi marmorea. Edo schedas Fourmonti, quocum consentiunt schedae Akerbladii a Münstero missae. Ediderunt Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 774. Pouquevillius Itin. T. IV. p. 120. sed hic turbato versuum ordine.

ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ
ΒΟΥΛΗΚΑΙΗΒΟΥΛΗ
ΤΩΝΦΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΟΑΘΗΝΑΙΩΝΚΛΑΥΔΙ
5 ΑΝΜΕΝΑΝΔΡΑΝΚΛΑΥ
ΔΙΟΥΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥ
ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΝΤΟΣΘΟΥΓΑ
ΡΑΚΛΑΥΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΥΕΓ
ΓΟΝΟΝΑΙΛΠΡΑΞΑΓΟΡΟΥΑ
10 ΠΟΓΟΝΟΝΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ

Formam Ξ dedij ex Clarkio: Fourm. ut solet, lineam verticalem fregit in duas obliquas. Vs. 8. Pouq. dedit ΚΛ ΑΥ, quasi duae voces essent; Clark. omisit lineolas superius impositas; idem vs. 8. male ΔΕΜ. Vs. 7. ligatos ductus praebent Fourm. Ak.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Βουλῇ καὶ ἡ Βουλῇ τῶν Φ' καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων Κλαυδίαν Μενάνδραν Κλαυδίου Φιλίππου τοῦ δαδουχίσαντος Συγατέρα, Κλαυ. Δημοστράτου ἔγγονον, Αἰλ. Πραξαγόρου ἀπόγονον, ἀρετῆς ἔνεκεν. Vide stemmata n. 585.

439.

Eleusine; ex schedis Fourmonti.

ΚΛΑΥΔΙΑΤΑΤΑΡΙΟΝΜΕΝΑΝΔΡΟΥΓΑΡΓΙΤΤΙΟΥΟΥΓΑΤΗΡΙΕΡΑΣΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΙΞΕΝΤΩΝΤΗΣΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣΚΑΙΚΑΘΙΕΡΩΣΕΩ

Κλαυδία Τατάριον (?) Μενάνδρου Γαργηττίου Ουγάτης, ἱέρεια τῆς ---
ἐπιμεληθέντων τῆς κατασκευῆς καὶ καθιερώσεως - - - - -

440.

Athenis in domo Nicolai Ioannis; ex schedis Fourmonti.

ΘΗ
ΤΑΞ
ΤΑΤΑΡΙ
ΔΕΤΟΥ
5 ΤΟΥΒΟ
ΝΟΥΣΧΙ
ΠΗΣΙΝ
ΥΩΣΙΝΓ
ΠΩΕΙΩΝΙ
10 ΡΑΥΠΑΡΧ
ΤΟΙΝΘΕΟΙ
ΤΗΙΕΡΕΙΑ
ΡΑΚΑΙΗΠΑ
ΑΤΑ ΤΑ

Nihil intelligi potest, nisi vs. 11. τοῖν Θεοῖν, 12. τῇ ἱερείᾳ vel τὴν ἱέρειαν. Vs. 7. potest Ἀμφιτρώπησιν coniici; vs. 10. ὑπάρχ... habes etc.

441.

Athenis. Ed. Pocock. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. n. 41. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

Γ Μ Α Τ Ι Μ Ε Ι Ε Ν Τ Η Ι
Λ Α Δ Ι Ε Ι Δ Ι Υ Γ Ε Ν Ο Π Α
Τ Η Ρ Ε Υ Τ Υ Χ Α Ι Α Ν Φ Ι Λ Α Ρ
Γ Υ Ρ Ο Υ Κ Λ Ο Τ Α Μ Ο Α Β Ο Υ
5 Λ Η Τ Η Φ Ι Γ Α Ι Α Ε Δ Ω Ρ Η Σ Α Τ Ο
Τ Η Ν Ι Ε Ρ Ε Ι Α Ν

Vs. 1. ex Fourm. (Poc. confusa litterarum fragmenta praebebat): vs. 2. ex eodem (Poc. E pro C). Vs. 3. Poc. E pro AI. Vs. 4. prima littera Fourm. est P: Poc. nihil nisi —, quo assumpto fit Γ. Deinde Fourm. ΥΡΟΣΚΛ.. ΤΑΜΟΑΒΟΥ, Poc. ΥΡΟΥΚΛΟ ΤΑΥΑΡΟΥ. In Fourmontianis Σ ferri non potest, quod C esse debebat; igitur dedi Υ, et O inserui ex Poc. Vs. 5. Fourm. ΛΗ, Poc. ΔΗ; deinde ille ΤΗΦΙΓΑΙΑ, quod retinui, deletis tantum duabus lineolis, inter quas Fourm. interpo-

nere litteras incertas solet: Poc. ΤΗΦ.. \N. In fine Fourm. Ω, Poc. Ο. Vs. 6. Fourm. Η pro primo Ν.

.... τιμ... ἐν τῇ [Ελ-
λάδι. εἶδρυσεν ὁ πα-
τήρ Εὐτυχαίαν Φιλαρ-
γύρου [ἡ] βου-
λή τῇ ἐδωρήσατο,
τὴν ἱέρειαν.

442.

Athenis, ex schedis Fourmonti.

... ΡΟΥΛΩ > ΙΔΕΛΦΙΝΩ ...
... ΕΛΦΙΝΙ ... ΤΗΝΙΕΡ ...
C ... ΥΘΙΟΥΧΟΛΛΕΙ /
Δ Α Ν Η Ρ . Ν Ε Θ Η Κ Ε Ν Ε Υ Θ
5 ... ΧΟΛΛΕΙ ...

Ἀπ[ό]λ[ω]νι Δελφιν[ί]ω ...
... Δ]ελφινι ... τὴν ἱέρ[ειαν]
... Π]υθίου, Χολλεῖδ[ος] ...
ὁ ἀνὴρ [ἄ]νέθηκεν Εὐθ-
5 ... Χολλεῖ[δος].

443.

Athenis, in templo Παναγίας; ex schedis Fourmonti.

ΥΛΕΟΜΛΝΗΣΜΑΝΓΙΣ ΜΑΡΑΘΩΝ
ΟΣΚΑΙΦΙΛΗΤΩΛΕΥΚΙΟΥΠΕΙΡΑΙΕΩΣΟ
ΤΗΝΕΑΥΤΩΝΘΥΓΑΤΕΡΑΦΙΛΗΤΩΜΥΡ
ΘΕΙΣΑΝΑΦΕΤΙΑΣΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗ

Κλεομένης Μαντίου Μαραθώνιος καὶ Φιλητῶ Λευκίου Πειραιέως θυγατρὸς τὴν ἑαυτῶν θυγατέρα Φιλητῶ μνηθεῖσαν ἀφ' ἑστίας, Δήμητρι καὶ Κόρῃ.

Vs. 2. extr. fuit credo ΘΥ, decurtatum ex voce θυγάτηρ, ut n. 393. et haud multo aliter n. 385. De re v. ad n. 393.

444.

Eleusine, in D. Georgii. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 193. Wheler. Itin. p. 427. atque alii ex illis, ut Vandal. p. 398.

ΗΒΟΥΛΗΗΞΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥΚΑΙΟ
ΔΗΜΟΣΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗΝΜΕΝΝΕΟΥ
Β]ΕΡΝΕΙΚΙΔΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑΜΥΗΘΕΙΣΑΝ
ΑΦΕΣΤΙΑΣΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗΑΝΕΘΗΚΕ
5 ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣΤΗΣΑΝΑΘΕΣΕΩΣ
ΤΟΥΕΠΙΤΡΟΠΟΥΑΥΤΗΣΓΑΙΟΥ
ΚΑΣΙΟΥΣΗΜΑΧΙΔΟΥ

Formam tituli edidi ex Whel. sed verba ex Sponio correxi. Vs. 1. Whel. ΒΟΥΛΗΗΞΑΡΕΟ etc. his omisso Η, quod primo loco minusculis supplet. Idem omittit extrema ΚΑΙΟ. Vs. 2. Whel. omittit ΔΗ; vs. 2. extr. Ο omittit Spon. Vs. 5. extr. Whel. ΕΣΙΑΩΣ, et vs. 7. ΣΗΜΑΚΙΔΟΥ.

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρειοπάγου καὶ ὁ δῆμος Νικοστράτην Μεννέου Βερνεκίδου θυγατέρα, μνηθεῖσαν ἀφ' ἑστίας, Δήμητρι καὶ Κόρῃ ἀνέθηκε, 5 ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναθέσεως τοῦ ἐπιτρόπου αὐτῆς Γαίου Κασίου Σημαχίδου.

De re v. ad n. 393. Μεννέου dedi ex n. 181.

445.

Olim Eleusine. Primus edidit Viscontus Monum. Gab. p. 138. ex schedis Richardi Worsley, dein Villosionus Mem. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 332. mox Dubois catal. coll. Choiseul. n. 207. Choiseulio dederat Fauvel; nunc est in Mus. reg. catal. Clarac. n. 653. aeriue incisus titulus in tabulis Claraci.

ΚΑΤΑΤΟΕΠΕ
ΡΩΤΗΜΑΤΩΝΣΕ
ΜΝΟΤΑΤΩΝΑ
ΡΕΟΠΑΓΕΙΤΩΝ
5 ΤΗΝΑΦΕΣΤΙΑΣ
ΑΥΡΜΑΓΝΑΝ
ΤΗΝΚΑΙΕΡΜΙΟ
ΝΗΝΟΙΓΟΝΕΙΣ
ΑΥΡΕΠΑΦΡΟ
10 ΔΕΙΤΟΣΑΣΚΛΗ
ΠΙΑΔΟΥΠΙΤΘΕΣΣ
ΚΑΙΑΥΡΜΑΓΝΑ
ΕΚΠΙΤΘΕΩΝ

Vs. 4. vulgo ΓΙΤΩΝ: ΓΕΙΤΩΝ est ex Dub. Clar. Vs. 12. Clar. AYP sine lineola, et in fine versus addit v. Ceterum formam et versuum et litterarum dedī ex Clar. Nunc in lapide quaedam obscurata sunt.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῶν σεμνοτάτων Ἀρεοπαγεῖτων τὴν ἀφ' ἐστίας Αὐρ. Μάγναν, τὴν καὶ Ἑρμιόνην, οἱ γονεῖς Αὐρ. Ἐπαφρόδειτος Ἀσκληπιάδου Πιτθέως καὶ Αὐρ. Μάγνα ἐκ Πιτθέων. De re cf. ad n. 393. De dictione ἐκ Πιτθέων cf. praemonita ad n. 69a.

446.

Eleusine, in muro c. sae. Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 174.

... ΙΑΝΡΟΥΦΕΙΝΑΝ
ΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΟΛΥΜΠ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΝΦΑΙΔΥΝΤΙ
5 ΤΗΝΑΡΙΣΤΗΝΓΥΝ
ΙΟΥΙΕΡΟΚΗΡΥΚ

... ἰαν? Ρουφεῖναν

ἡ ἐξ Ἀρείου παγού βουλή

ἄγωνοθέτης Ὀλυμπιάδος τῆς

ἡ ἐξ Ἀθήνησιν, Φαιδ[ρ]ύντη[ς]?

5 τὴν ἀρίστην γυν[αῖκα]

τοῦ Ἰεροκλήρου[ς] θυγατέρα?

Illa Rufina videtur uxor eius, qui imaginem collocandam curavit. Ὀλυμπιάς est festum Olympiorum Hadrianeorum, de qua Olympiade v. ad n. 342. neque offendit Ὀλυμπιάδος p. Ὀλυμπίων. Phaedryntae sunt Phidiae posterī: quidni ille in his fuerit?

447.

Salamine in aula monasterii Beatae Virginis: ubi quae extant inscriptiones, Eleusine petitaе sunt (vide n. 386, b. 406. coll. n. 387.). Ex schedis Fourmonti.

ΕΠΙΙΕΡΕΙ
ΕΠΙΓΟΝΟΥ

ΤΙΩΝ

ΔΙ

ΧΑΡΝΕΩΣ

ΕΡΑΟΠΑΤΗ

Ἐπὶ ἱερείας

Ἐπιγόνου

τιῶν

Δι

5 Ἀχαρνέως

τὴν θυγατ[ρ]έρα ὁ πατή[ρ].

448.

Eleusine. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 119.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΗΑΠΟΔΑΔΟΥΧΩ.ΚΑΙΓΕΝΟΥΣΑΠΟΠΕΡΙΚΛΕΟΝΟΥC
ΚΑΙΚΟΝΩΝΩCΚΑΤΑΓΕΜΑΚΕΔΟΝΕCΑΠΟΑΛΕΞΑΝΔΟΥ
ΟΝΟΡΑΤΙΑΝΗΠΟΛΥΧΑΡΜΙCΤΗΝΑΦΕCΤΙΑCΙΟΥΝΙΑΝ
5 ΘΕΜΙCΤΟΚΛΕΙΑΝΤΗΝΘΥΓΑΤΕΡΑ

Titulus valde corruptus, nec liquet vs. 2, 3. singularis an pluralis restituendus sit: quum tamen non unus Pericles unusque Conon fuerit, dabo pluralem, ad quem deducunt litterarum vestigia: Αγαθῇ τύχῃ. Ἡ ἀπὸ δαδούχων καὶ γένους ἀπὸ Περικλέων, οὗσα καὶ Κονώνων, κατὰ δὲ Μακεδόνας ἀπὸ Ἀλεξάνδρου, Ὀνωρατιανῇ Πολύχαρμις τὴν ἀφ' ἐστίας Ἰουνίαν Θεμιστόκλειαν τὴν θυγατέρα [Δήμητρι καὶ Κέρη]. De τῇ ἀφ' ἐστίας v. ad n. 393. et de Dadnchorum et Cononis stirpe ad n. 385, 393.

M m m

INSCR. GR. VOL. I.

449.

Eleusiné; edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 102. Hunc titulum in fine classis posui, quod eius consilium paulo incertius est; videtur tamen statuæ mulieris subscriptus fuisse.

... NOY ...
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΕΚΒΗΣΑΙΕΩΝ
ΤΟΙΝΘΕΟΙΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Στρατονίκη ἐκ Βησαιέων. Τοῖν Θεῶν Δημήτριος (ἀνέ-
θηκεν). At videntur plura, etiam praeter initium
et finem deesse, et fortasse fuit vs. 2. Στρατονίκη[ν],
et vs. 4. [ἱέρειαν] τῶν Θεῶν etc. De formula ἐκ Βη-
σαιέων vide praemonita ad n. 692.

CLASSIS NONA.

DONARIORUM ET OPERUM PUBLICORUM TITULI.

Non omnia hac classe donaria complexus sum; sed quae ob honorem delatum vel gestum magistratum aut ob reportatam victoriam diis oblata sunt, item statuas hominum diis dicatas, in aliis posui classibus. Operum publicorum titulos in fine classis collocavi paucos, in quibus nulla fit numinis mentio. In singulis partibus disponendis partim aetates titulorum partim argumentorum similitudinem secutus sum; quamquam non multum refert, quo ordine hi tituli digerantur.

450.

Athenis in basi, apud Fauvelium; ex schedis Guil. Gellii. Misit Rosius post editam primam Inscriptionum partem.

Υ Ξ Κ Ε Θ Ξ Υ Α

Quattuor litterae in altero, totidemque in altero
laterum contiguorum scriptae sunt: ἀνέθηκεν.

451.

Prope portum Salaminis. Ed. Chandlerus Inscr. II, 124. p. 78. Habeo etiam ex schedis Villosioni. Titulus στοιχηδόν scriptus est; litterarum formas dedi eas, quas Chandlerus in Syllabo significat; nisi quod M, ut solet, diductus est.

ΣΜΑΛΑΙΣΧΡΟ
ΟΙΔΟΔΕΚΑΘΕΟΙ
ΚΑΙ
ΗΙΞΟΜΟΙ
5 ΝΕΜΕΑΙ
ΗΙΞΟΜΟΙ
ΝΕΜΕΑΙ

Villois. vs. 4. ΝΙΞΟΜΟΙ habet, et vs. 1. ante
Ξ inserit M vel M. Putes inesse Σαλαμῆς, sed
non credo. Chandl. vs. 3. supplet νικᾷ. Mihi ni-
hil in hoc titulo liquet, quem ob solam duode-
cim deorum mentionem hoc loco posui. Vs. 4.
et 6. verumne sit Ἰσθμοῖ, an Εἰνιξομοί legen-
dum sit, dubius haereo.

452.

Ibidem. Ed. Chandlerus Inscr. II, 125.

ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΙΤΕΙΧΩΣ
ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΙΣΣΟΛΩΝΟΣ

Σαλαμῖνιοι τεῖχ[ος]? Δώδεκα Θεοῖς Σόλωνος. Chandl.
annotat Solonem in foro Salaminio statuam ha-
buisse: sed illa huc pertinere non potest.

453.

In monte Lycabetto; ex schedis Guil. Gellii misit Rosius.

ΗΙΕΡ[Ο]Ν
ΝΥΜΦ
Α[Ι] ΜΟ

M est Σ, sed cruribus diductioribus. Ἱερὸν
Νύμφαις ὁρβαῖς, ut Ros. supplet; vel ὁμπνῖαις. Vide
n. 454.

454.

Anaglyphum Musei Naniani, in quo tres Nymphae repraesentantur tunica et palla amictae; prima manum impositura est viro sedenti, qui pallio tectus est, pectore tamen et dextero brachio nudis. In sinistro angulo superiore pes effectus est. Prior tituli versus supra, alter infra positus. Illustrarunt Zanettus (Dichiarazione di un basso rilievo Greco del Museo Nani, Venet. 1768. fol.), Biagius Mon. Gr. et Lat. p. 61-68. ubi monumentum aeri incisum. Idem exemplum est in Collectione antt. Mus. Nan. n. 23. Inscriptionem habet etiam Villosion, Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 343.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗΣ ΝΙΚΗΡΑΤΟΥ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ΝΥΜΦΑΙΣ ὁμπνῖαις
ΚΥΔΛΟΗΝΑΙΕΥΣ ΝΥΜΦΑΙΣ ὁμπνῖαις

Φιλοκρατίδης Νικηράτου Κυδαθηναίεὺς Νύμφαις ὁμπνῖαις,
Nymphis almīs et salutiferis. De vocibus ὁμπνη et ὁμ-
πνιος, ut omittam Biagiana, v. Lexx. Haud dubie hoc
loco Nymphae aquarum intelligendae sunt, quae po-
dagrae vel alii crurum morbo medelam attulerant.

455.

Anaglyphum a. 1759. in stadio Panathenaico erutum, et in Museum Nanianum translatum. Aeri incisum dedit Paciaudus Mon. Pelop. T. I. p. 207. (quae tabula repetita est in Collect. Mus. Nan. antt. n. 22.) cum proluxa explicatione p. 205-254. Marmor longum palm. Rom. 2, 1. Mediam aream minorem occupat titulus. In superiori anaglypho sinistrum ad spectanti angulum explet larva sive persona barbata et capillata eaque satis horrida, quales fontium emissariis praefiguntur: dextero in angulo sedet Satyrus syringem inflans: inter haec larvae proxima ad eamque conversa conspicitur iuvenilis figura (Hylan sine idonea causa interpretatur Paciaudus), eaque nuda, palliolo in tergum defluente, pone quam tres figurae muliebres, vestitu decore, ex quibus duae certe Nymphae videntur; prima, quae iuveni proxima est, maius quoddam numen esse videtur. In inferiori anaglypho in medio ara est, ad quam a sinistra accedit vir cum caballo: in dextera parte sedet vir amplo amictus vestitu, in capite pileolum gestans, dextera manu ut videtur linteolum tenens, quem Pac. agonothenen esse putat; arae adstat vir palliatus, singula utraque manu bacula tenens, quas *ῥαϊβδους γυμνασιαρχικὰς* (Plutarch. Anton. 55.) esse Pac. censet. Ac sane gymnicum argumentum designari hoc opere videtur. In titulo ipso aliquot ap. Pac. litterae male expressae sunt, quas imitari nihil attinet.

ΟΙ ΠΛΥΝΗΣ ΝΥΜΦΑΙΣ ΕΥΞΑΜΕΝΟΙ ΑΝΕΘΕΣΑΝ ΚΑΙ ΘΕΟΙΣ ΠΑΣΙΝ
ΙΩΛΑΓΟΡΑΣ ΞΩΚΥΠΡΟΥ ΙΩΚΥΠΡΟΣ ΙΩΛΑΓΟΡΟΥ ΦΑΛΛΟΣ ΛΕΥΚΑ
ΞΩΚΡΑΤΗΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΝΗΣ ΕΥΠΟΡΙΩΝΟΣ ΞΩΞΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΜΑΝΗΣ ΝΥΡΡΙΝΗΣ ΩΣΤΑΣ ΞΩΞΙΓΕΝΗΣ ΜΙΔΑΣ

Οἱ πλυνῆς Νύμφαις εὐξάμενοι ἀνέθεσαν καὶ θεοῖς πᾶσιν, Ζωαγόρας Ζωκύπρου, Ζώκυπρος Ζωαγόρου, Θάλλος Λευκά. Σωκράτης Πολυκράτους, Ἀπολλοφάνης Εὐπορίωνος, Σωξίστρατος, Μάνης, Μυρρίνης[ς]? Σωσίας, Σωσιγένης, Μίδας.

Titulus et anaglyphi satis bonae videntur aetatis esse: quo maxime forma πλυνῆς deducit (p. πλυνεῖς). Ipsa vox πλυνεῖς rara est. Lex. rhet. p. 294. πλυνεῖας: τοὺς πλύτας. Neque vero fullones, qui vestimenta lavant, intelligi videntur, quibus nulla cum ullis ludis coniunctio, sed cum Paciaudo lotores s. balneatores: nec de Πλυντηρίοις, Minerviis sollemni-

bus, cogitari posse videtur: quamquam quid equestres ludi et illi lotores commune habuerint, et cur potissimum eques in anaglypho repraesentetur, prorsus non intelligo. Ceterum nullus horum lotorum, qui collegium quodammodo constituisse videntur, demi nomen adscriptum habet: ut proinde omnes videantur peregrini esse: immo quibus ne patris quidem nomen adscriptum, ii videntur libertini esse, ex quibus Manes et Midas vel servilia nomina retinent (v. Strab. VII. p. 210. ed. Cas. 1587.): qua de re monuit Paciaudus, quamquam paulo aliter statuens.

456.

In antro prope Vary, apud veterem Anaphlystum, ubi fere Paneum collocat Strabo. a-h sunt ap. Chandl. Inscr. II, 111. p. 76. a, d-h, i habet Dodwell. Itin. T. I. p. 550 sqq. Praeterea plurimos horum titulorum praebent Hobhouse Itin. p. 404. (cf. p. 1051.), Pomard. Itin. T. II. p. 78 sqq. Ex schedis Domini St-Martin habeo partes a, c, g: in iisdem schedis dicuntur statuae Mercurii et Cybeles ibi esse vivo saxo elaboratae (alii Isidem vocant). a est in fronte interioris antri in rupe, b, c in duobus lateribus saxi in antro iacentis, d prope ostium maioris cavi, e in maiori cavo ad anaglyphum rupi incisum, quo repraesentatur Archidamus brevi tunica indutus, f in cavo paulo post a; g in rupe ad dexteram prope interiorem introitum semel, et iterum alio loco: h magnis litteris in alia rupis parte bis, sub duabus cellulis; et has litteras Dodwellus dicit valde antiquas, Chandl. ceteris titulis recentiores: i est ex adverso inscriptionis f.

a. ΑΡΧΕΔΗΜΟΣΟΦ
ΗΡΑΙΟΣΟΝΥΜΦ
ΟΛΗΓΤΟΣΦΡΑΔ
ΑΙΣΙΝΥΜΦΩΝΤΟ
ΑΝΤΡΟΝΕΞΗΡΓ
ΗΣΑΤΟ

b. ΑΡΤΕΔΗΜΟΣΗ
ΑΙΟΣΚΑΙΤΟΛ
ΔΕΣΤΑΙ.ΝΥΜ
ΣΟΙΚΟΔΟ

c. ΔΑΜΟΣΗΘΕΡ
ΣΚΑΡΟΝΝΥΙ
ΑΙΞΕΦΥΤΕΥΞΕΝ

d. ΑΡΤΕΔΑΜΟΣ
ΟΦΕΡΑΙΟΣ

e. ΑΡΤΕΔΗΜΟΣ
ΑΡΤΕΔΑΜΟΣ

f. ΧΑΡΙΤΟΣ

g. ΠΑΝΟΣ

h. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ:ΕΡΣΟ.....

i. ΤΑΝΤΕΡ
ΣΟΚ
ΚΑΙ...C
ΘΟΝ

M m m 2

a. Vs. 4. Chandl. extr. ΦΟΝ>, sch. Mart. addunt ΤΟ, quod Chandl. omittit; Dodw. ΦΩΝ ΤΟΝ. Vs. 5. Ξ sic formavi ex sch. Mart. In b. E, M, N ut in Sig. inscr. S cauda aliquantum cincinnata, capite angulari. In c, d litteras secundum Chandleri syllabum dedi, item in e; in c pro Σ dedi Ξ. In f. Chandl. .ΑΡΓΙΟΣ, Dodw. diserte quod dedi. In g. sch. Mart. ΓΑΝΙΟΣ. In h. Chandl. :ΕΡΣΘ, item Hobh. (hic tamen omissa interpunctione), Dodw. ΞΕΡΣΩ, Pom. ΞΕΡΣΟ ubi vides Ξ esse pro : lectum, quod conieci de titulo n. 25.

- a. Ἀρχέδημος ὁ Φηραῖος ὁ νυμφόληπτος
φραδαῖσι Νυμφῶν τὸ ἄντρον ἐξηργήσατο.
b. Ἀρχέδημος ὁ [Φηρ]αῖος καὶ Χαλ[λεί]δης, ταῖ[ς] Νύμ-
[φαι]ς ὑποδό[μ]ησεν].

- c. [Ἀρχέ]δαμος ὁ Φηρ[αῖ]ος καὶ πον Νύμ[φ]αις ἐφύτευσεν.
d. Ἀρχέδαμος ὁ Φηραῖος.
e. Ἀρχέδημος. Ἀρχέδαμος.
f. Χάριτος.
g. Πανός.
h. Ἀπόλλωνος Ἔρσο

Mira est forma ἐξηργήσατο: de priori η cf. n. 162. Τὸ ἄντρον recita τάντρον vel τῶντρον. Titulus enim ex soluta oratione et versu mixtus est, ut alii, de quibus dixi ad n. 16. quos qui nuperrime impugnavit, fecit cupiditate praestrictus. Phraeus hic Archedemus est civitati Atticae adscriptus *Chollides*: ex quibus autem Pheris sit, nescio: maxime tamen Messeniaca Pharae etiam Φηραὶ dictae reperiuntur ex usu Homericō. Litterarum species vetusta est, sed (docente titulo a) ex affectatione, ut aliquoties Parte I.

457.

Athenis in balneis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 22. Jacobs. Paralip. Anthol. II, p. 773. et in Anthol. Palat. Append. n. 177.

ΕΡΜΗΝΝΑΙΑ
ΤΩΝΣΥΝΟΠΛ
ΟΝΑΟΗΚΕΜ
ΤΗΔΕ
5 ΕΣΘΛΟΣΑΝ
ΚΡΗΝΗΣΚΡΑΤΟ
ΕΗΗΕΝΛΟΥ

Ἐρμῆν Ναιάδων συνοπάονα θῆκε με τῇδε
ἐσθλὸς ἀνὴρ κρήνης κρατὸς ἐπ' αἰνάου.

Pro κρατός, quod certum puto, Iac. Κάριος. Quod dedi, vidi posthac etiam Meinekio placuisse in Seebod. Bibl. crit. 1823. p. 157. Nomen dedicantis in hoc titulo non scriptum erat, sed potuit ille in alia monumenti parte nominatus esse.

458.

Athenis; ex schedis D. St-Martin.

ΙΦΡΥΝΙΧΟΥΑΡΧΟΝ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΤΗ<
ΝΕΣΤΟΑ

Ἐπὶ Φρυνίχου ἄρχοντος ...
Ἀρτέμιδος τῆς
τὴν στοὰν

Phrynichus archon Olymp. 110, 4.

459.

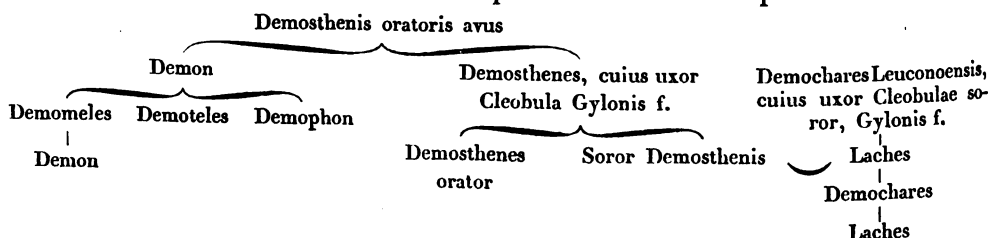
Marmor Choiseulianum a Fauvelio missum, catal. Dub. n. 212. nunc in Museo regio catal. Clarac. n. 665. in dextero latere fractum, in sinistro inde a vs. 2. integrum. Litterae teste Dub. sunt inaequales nec στοιχηδόν scriptae, sex lineas altae. Dedi schedas a Dubois scriptas, missas a D. St-Martin, sed ex schedis Mülleri et tabula Claraci correctas.

ΘΕΟΣ_ΧΡΗΣ_ΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΤΗΝΟΙΚΙΑΝΤΗΝΔΗΜΩΝΟΞΚΑΙΤΟΝΚΗΡΟΝ
ΤΩΙΑΞΚΛΗΓΙΩΙΚΑΙΑΥΤΟΝΔΗΜΩΝΑ
ΙΕΡΕΥΞΔΗΜΩΝΔΗΜΟΜΕΛΟΥΞΓΑΙΑΝ
5 ΚΑΙΤΗΝΟΙΚΙΑΝΚΑΙΤΟΝΚΗΡΟΝΠΡΟΣ
ΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΔΟΝ
ΤΟΥΑΞΚΛΗΓΙΟΥΚΑΤΑΤΗΝΜΑΝ

Ὁ θεὸς ἔχρησεν τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων·
τὴν οἰκίαν τὴν Δήμωνος καὶ τὸν κῆπον [δοῦναι
τῷ Ἀσκληπίῳ, καὶ αὐτὸν Δήμωνα [ιερεῖα εἶναι.
Ἱερεὺς Δήμων Δημομέλους Παιαν[ιεύς] ἔδωκε
5 καὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, πρὸς
καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δὸν
τοῦ Ἀσκληπίου κατὰ τὴν μαν[τεῖαν].

Vs. 1. ultima ΝΑΙΩΝ ex Müll. Vs. 2. ultima ΗΓΟΝ ex eodem et ex Clar. qui tamen arrosis ductibus utitur. Praeterea vs. 2. primum Τ ex Clar. qui in voce ΟΙΚΙΑΝ habet Α. Vs. 6. prorsus omisit Dub. Restitutio difficillima est; igitur quae tento, exempli causa et timide propono:

Vs. 6. aegre discedo a lectione ΔΟΝ, in qua putabam olim δόντος inesse: sin ΔΗΜ p. ΔΟΝ legatur, possit vs. 5. 6. legi: πρὸς[Θεμένου] καὶ τ. δ. τ. Ἀ. Δ[ήμωνα] ἱερεῖα εἶναι] τοῦ Ἀ. Responsum iis simile, quae in Demosthenis Midiana leguntur, soluta oratione conceptum. Demonem Demomelis f. ex Demosthenis esse familia non dubito: stemma familiae etsi non prorsus certum tamen probabile est hoc.

Ceteros omitto. Quam in dextero latere apposui Demiocharis stirpem, eam novimus potissimum ex vita X Orr. p. 267. ed. Tub. et decretis adiunctis p. 275. 276. in quorum priori pro Τιμοχάρης scribendum Δημοχάρης: de Demochare vide imprimis Ruhnck. Hist. crit. Orr. p. 180. ed. Reisk. De priore Demone v. Dem. in Aphob. I. p. 814. 840. ubi simul de eius filio Demophonte; Demotelem addidi ex inscr. n. 213. qui vix alius atque huius Demonis filius fuerit, estque Paeaniensis ut ceteri omnes. Demómeles autem Demonis f. oratoris patruelis, sed ipso oratore natu maior, quippe qui iam domum habuerit infante etiam tum Demosthène, memoretur ap. Dem. in Aphob. I. p. 816. extr. Idem aut

Demoteles (variat enim lectio) est ap. Aesch. c. Ctesiph. p. 440. Reisk. ubi Demosthenis patruelis vocatur: quocum orator similitudinem exercuit. Alius atque ille Demon Demosthenis oratoris patruus, videtur Demon Paeaniensis esse, qui oratore iam claro causam adversum Zenothemin peroravit, et ipse oratoris necessarius (p. 890.). Hic credo est sacerdos nunc Aesculapii creatus, Demomelis filius, ex Demosthenis oratoris patruuele natus; isque idem videtur et qui decretum pro reditu Demosthenis scripsit (Plutarch. Vit. Demosth. 27. Vit. X Orr. p. 264. apud quos Demosthenis audit ἀνεψίος, significatione vocabuli paulo latiore p. ἀνεψιαδούς). Huius certe aetati convenit tituli scriptura.

460.

Fragmentum ex collectione Choiseuliana, in Museo regio (catal. Clarac. n. 651.), ex schedis Mülleri. Alt. 9", lat. 5". Dedit etiam Claracus in tabulis.

ΤΕΥΞΥΡΕ
ΥΤΟΥΥΙΟΥ
ΥΓΙΕΙΑΙ
ΕΟΣ

Vs. 4. minoribus litteris. ΤΕΥΞ superest ex demi nomine, ut Μελιτεύς: ὑπὲρ τοῦ ἐαυτοῦ υἱοῦ? - - - Ὑγιεία. Vs. 4. Clar. ΕΥΣ; idem addidit supplementa; quod moneo ne ea in lapide esse putes.

461.

Rhamnunte in templi reliquiis, in sella marmorea. Antt. Att. ined. cap. VII. tab. v. In summa parte:

ΕΡΙΙΕΡΕΙΑΣΦΙΛΟΣΤΡΑ..

infra sedem:

ΘΕΜΙΔΙ
ΞΩΣΤΡΑΤΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἐπὶ ἱερείας Φιλοστράτης Θεμίδι Σώστρατος ἀνέθηκεν.

In sellae, quae e regione prioris collocata est, iisdem partibus (v. ibid.):

ΕΡΙΙΕΡΕΙΑΣΚΑΛΛΙΣΤΟ..

et infra:

NEMΕΞΕΙ
ΞΩΣΤΡΑΤΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ἐπὶ ἱερείας Καλλιστο[ύς] Νεμέσει Σώστρατος ἀνέθηκεν.

463.

„Κερατρία ap. Nicolaum Μάρκουριν”; ex schedis Fourmonti.

ΕΡΟΝ
ΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΕΒΔΟΜΕΙΟ
ΦΡΑΤΡΙΑΣ
5 ΑΧΝΙΑΔΩΝ

Ἐρὸν Ἀπόλλωνος ἐβδομείου φρατρίας Ἀχνιαδῶν. Duodecim Athenis phratricae fuerunt, ternae in singulis quattuor antiquioribus tribubus; quas phatrias, ex suo, non ex reipublicae usu, etiam τριττίας atque ἔθνη vocant grammatici: v. locos ap. Schömann. de comitt. p. 360 sq. In quibus si ad Aristotelem provocatur, huius auctoritas non tam ad hanc τριττύων et ἔθνων denominationem pertinere videtur, quam ad totius divisionis rationem: certe Attici τριττίας nomine phatriam nusquam appellant, sed tertiam partem tribuum earum, quas Clisthenes instituit. Rursum ἔθνη non sunt phatriae proprie appellatae; ἔθνος enim vocabulum tam late patet, ut unaquaeque fere populi pars potuerit ἔθνος dici. Phatriae tamen quum ἔθνη vocatae a grammaticis sint, ordinesque, quos olim tres fuisse, Eupatridarum, Geomorum, Opificum (Δημιουργῶν) fabulan-

tur veteres, eodem ἔθνων nomine apud Pollucem dicantur; nata est suspicio, quae in singulis quattuor tribubus fuerunt phatriae ternae, eas ipsas ex tribus illis ordinibus constitutas esse, ita ut in quaque tribu una esset Εὐπατριδῶν, altera Γεωμόρων, tertia Δημιουργῶν phatria. Ita Schömannus: a quo discedit Wachsmuthius in acuta disputatione de tribuum quattuor Atticarum triplici partitione, qui aliam in tribubus φρατριῶν, aliam ἔθνων rationem fuisse statuit, et ad ἔθνων rationem revocat Eupatridas, Geomoros, Demiurgos. Quod et ipsum licet mihi non videatur probandum, qui quidem persuasum habeam nullam unquam per ἔθνη tribuum divisionem fuisse: tamen mihi constat phatrias illas ternas non fuisse Εὐπατριδῶν, Γεωμόρων, Δημιουργῶν; sed peculiaris fuerunt phatriarum nomina, ex quibus unum servavit haec inscriptio sive integrum sive mutilum Ἀχνιαδαί. Ἐβδομέιος Ἀπόλλων haud dubie is est, qui colebatur ἐβδόμη: nec diversus videtur ab Ἐβδομαγενεῖ vel Ἐβδομαγέτῃ (v. Schneideri Lex. Gr.). Cf. de ἐβδόμῃ Ἀπολλῖνι sacra II. cc. ap. Cors. F. A. T. II. p. 329. Cui sacro cave putes id coniunctum esse, quod recens

natis septimo die nomina indita esse dicuntur (v. tamen ipsum decimā facere usitatus fuit: nam illa Harpocr. v. *ἑβδομευομένου*, Etym. M. Suid. v. *ἑβδο- ἑβδομή*, qua Apollo cultus est, mensis est septima, μευόμενα, ne provocem ad Hesych. v. *ἑβδομαι*), quod non septima a nato infante.

464.

Athenis; ex schedis Cockerelli ed. Walpol. Travels p. 574. n. 38.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΩ[ΙΑ]ΙΟΤΡΟΓΑΙΩ
ΑΓΥΕΙ

Ἀγαθῇ τύχῃ, Ἀπόλλωνι προστατήριω, ἀποτροπαίῳ, ἀγυεῖ. De Apolline προστατήριω v. Hesych. v. et intt. atque oraculum ap. Demosth. Mid. p. 531. Idem προστατής in titulis Olbianis. Ἀποτρόπαιον esse Apollinem etiam notius est. De ἀγυεῖ s. ἀγυεῖ apud Athenienses culto v. Dem. Mid. l. c. Pausan. I, 31, 3, ubi cf. Siebel.

465.

Apud Stuartum super anaglypho, in quo Apollo cum lyra: sed non constat inscriptionem in eo anaglypho scriptam fuisse. Ediderunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. Stuartus Antt. Att. Vol. I. p. 25. et ex schedis Fourmonti Raoul-Rochette Ant. Bosp. tab. xiv. n. 3.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΓΥΙΕΩΣΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΥ
ΠΑΤΡΩΟΥΠΥΘΙΟΥΚΛΑΡΙΟΥΠΑΝΙΩΝΙΟΥ

Fourm. cuius apographum vitiatum est. Vs. 2. solus Fourm. ΑΓΥΕΩΣ (cf. n. 464.). Ibid. extr. Stuart. ΤΕΡΙ., Poc. Fourm. rectius. Vs. 3. Stuart. male ΠΑΤΡΩΟΝ. Ibid. extr. Poc. ΠΑΝΩΝΙΟΥ, Stuart. ΠΑΝΙΟ etc. Fourm. quod dedi.

Formas litterarum dedi ex Stuarti aere, indidemque et ex Poc. versuum divisionem: aliter

Ἀγαθῇ τύχῃ, Ἀπόλλωνος ἀγυιέως, προστατήριου, πατρώου, Πυθίου, Κλαρίου, Πανιώνιου.

466.

Athenis prope ecclesiam Sotirae Lycodemon, in regione veteris Lycei, repperit Fauvel (cf. Clark. Itin. P. II. S. II. p. 465.). Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103. Habeo etiam ex schedis Akerbladii Münterianis, unde litterarum situm emendavi.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ
ΚΡΩΠΙΔΗΣΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΛΥΚΕΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΕΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΟΣΗΜΕΡΑΤΙΔΟΥ

Vs. 4. Akerbl. ΙΜΙΡΑΤΙΔΟΥ. Διονύσιος Διονυσόδωρου Κρωπίδης ἐπιμελητής Λυκείου Ἀπόλλωνι, γυμνασιαρχούντος Ἡμερατίδου?

467.

In fragmento monumenti Athenis reperto, apud architectum Linwood. Ex schedis Mülleri.

:ΕΥΚΛΕΙΑ

Cf. ad n. 258.

468.

In rudibus templi Poliadis repperit Stuartus sarcophago, ut ait, sive marmoris potius fragmento inscriptum. Aeri incisum monumentum dedit Antt. Att. Vol. II. p. 22. cf. p. 45. p. 16.

ΙΕΡΕΩΣ
ΒΟΥΤΟΥ

Ἱερέως Βούτου. Butes est heros auctor gentis Eteobutadarum, cui ara dicata in Poliadis (Pausan. I, 26, 6. ubi cf. Siebel.). Igitur ille haud dubie sacerdotem habuit, potestque haec inscriptio ad sa-

cerdotem Butae referri. Sed ipse etiam sacerdos videtur Βούτης vocatus; certe verba Hesychii, Βούτης: καὶ ὁ τοῖς Διιπολίοις τὰ Βουφόνια δρῶν, ad solum primum Buten vix pertinuerint. Cf. ad n. 491. Diu dubitavi, quam ad classem hunc titulum referrem: sed verisimillimum videtur monumentum illud aliquod esse donarium.

469.

Ex Musei Worsleiani descriptione Viscontiana excerpit Müllerus: titulus habetur infra anaglyphum exhibens pompam sacrificantium, qui ad antrum accedunt, super quo assidet Pan; ex eodem procedunt Cecrops et tres filiae, forma supra humanam insigni. Est hoc antrum Panis sub arce.

- - - - ΙΠΡΟΦΛΥΕΥΞΑΝΕΘΗΚΕΝ

.....[]ππου Φλυεύς ἀνέθηκεν.

470.

In arce. Ed. Chandler. Inscr. II, 13. p. 52.

ΜΕΤΡΟΤΙΜΟΣΑΝΕΘΗΚΕΟΗΘΕ
ΔΕΙΝΟΜΕΝΗΣΕΠΟΙΗΣΕΝ

Μετρότιμος ἀνέθηκε Ὁμήδης.
Δεινομένης ἐποίησεν.

De verborum collocatione cf. ad n. 25. Pro Θ, Π, Σ puto Θ, Π, Ξ fuisse. Dinomenes statuarius floruit Olymp. 95. (Plin. H. N. XXXIV, 19).

471.

Edidit Chandler. Inscr. II, 10. p. 49. cf. Leak. Topogr. Ath. p. 116. Titulus una linea scriptus est in parte epistylī, quod nunc super porta arcis secunda est, ubi Turca custos sedem habuit, haud longe a reliquiis templi Cereris Chloes. Habeo etiam ex schedis D. St-Martin, ex quibus Chandleri apographum correxi, omisso eiusdem supplemento prorsus falso.

ΜΝΗΣΗΚΛΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ ΟΙΝΑΙΟΣ ΑΜΦΙΤ.... ΘΕΝΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗΙΑΝΕΘΗΚΑΙ

Init. Chandl. Σ... ΝΗΣ; dedi ΜΝΗΣΗΚΛΗΣ Scribe: Μνησικλῆς Ἐπικράτου Οἰναῖος, [ὁ δὲ ναὶ τοῦ δεινα] licet vitiosum ex Mart. In fine Chandl. ΑΝΕΘΗΚΕ. Ἀμφιτροπῆθεν, Δήμητρι καὶ Κόρη ἀνέθηκεν.

472.

Eleusine; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 6. p. 62.

ΜΟΥΣΙΟΝ
ΘΗΚΑΝ

Huc rettuli ob vocem ἀνέθηκεν.

473.

Sub anaglypho Herculem repraesentante, qui scyphum tenens in pelle leonina recumbit (fere ut n. 271.). Ex Musei Worsleiani descriptione Viscontiana Müllerus.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΗΡ/
ΘΗΚΑΤΕ

ΗΣΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ
ΟΣΟΝ

Anaglyphum docet hoc monumentum esse Herculi dicatum. Videntur id duo Heracleotae dedicasse, si scribendum Τίμαιος Ἡρακλεώτης. Quamquam possit etiam unus esse: Τίμαιος Ἡρακλειδῆς (Herculis progenies) Ἡρακλεώτης. Sed nihil potest decerni.

474.

„Ad magnum lapidem in agro Athenarum”, Cyriacus p. xiv. n. 100. et ex eiusdem schedis Murat. T. I. p. cxlii. 5. Habet etiam Bonada T. I. p. 113. Versuum dispositionem dedi ex Murat.

ΤΗΝΥΠΑΤΗΝΑΦΕΣΙΝΦΕΣΙΝΤΗΣΣΤΗΣΕΝΑΘΗΝΑΝ
ΕΥΧΟΜΕΝΟΣΠΑΤΡΗΤΗΝΓΛΥΚΕΡΗΝΥΓΙΗΝ

Τὴν ὑπάτην ἀφῆσιν τῆς στήσεν Ἀθηνᾶν,
εὐχόμενος πατρί τὴν γλυκερὴν ὑγίην.

In Attica ut Corinthi culta Ἀθηνᾶ ἱππία, eaque in demo Acharnis, ubi simul Minerva Hygiea culta est: igitur Acharnis quidam in stadii vel hippodromi carceribus Minervae signum cum his verbis posuit pro ἀφῆσιν. Rem declarat locus Pausaniae I, 31. extr. Ἔστι δὲ Ἀχαῖναι (vulgo Ἀχαρναίων: cod. Bekk.

Ἀχαρναί) δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν ἁγνεία καὶ Ἡρακλέα. καὶ Ἀθηνᾶς βωμός ἐστιν Ὑγείας· τὴν δὲ ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι etc. Etiam in Colono ara Minervae equestris (Soph. Oed. Col. 1066. Pausan. I, 30. extr.). Nomen dedicantis excidit: ΦΕΣΙΝ ex ΑΦΕΣΙΝ repetitum esse recte censet Dorvill. ad Charit. p. 463. ed. Lips. sed quod idem rescribit Περικλῆς ἔστησεν, nihil agit.

475.

Anaglyphum Musei Naniani a. 1760. Athenis repertum. Aeri incisum dedit Paciaudus Monum. Pelop. T. II. p. 155. cum commentario p. 153-175. Idem exemplum repetitur in Mus. Nan. ant. collect. n. 19. Ad Minervam accedunt viri tres caput galericulo tecti, quorum medius baculum ingens tenet: primi caput Minerva herbae ramusculo tangit. De herba ipsa v. Paciaud. p. 161. In fastigio A magnum comparet. Super anaglypho una est linea scripta, utrinque mutila:

ΟΞΙΝΙΑΦΩΚΙΝΩΙΚΑΙΝΙΚΑΝΔΡΩΙΚΑΙΔΕΞΙΙ

Infra septem versuum inscriptio posita erat, ex quibus fere haec supersunt:

ΣΤ	ΑΡΧΙΑ	Ο	ΠΙ	ΑΠΠ	ΝΑΝΕ	ΙΞΗΑ
Η	ΞΙΑΝΥ	Η	Η	ΟΤΕ		ΥΟΜΦΔΕΟΣ
Ι	ΞΝΜ		Τ			ΙΙΩ Α ΟΞ
	ΝΙΚΑΝΔΡΟ	Δ		Ο		Ξ Ν
5	ΔΜΥ	Ο	ΞΟ			ΛΕΗ ΜΝ
	Υ	ΜΟΧ	ΙΙ	Ν	Λ	ΟΥ ΑΛ
	Μ	ΧΟ		Ν	ΠΥ	

Subtus H solum comparet post magnum intervallum. Super vs. 7. post secundum ductum scriptum est YEOT. Donarium est pro curatione a Minerva praestita Φωκίων καὶ Νικάνδρω καὶ Δεξιππῳ: initio fortasse Θεοξενία latet: hospitium a Dea praestitum αἰσχροῖς, qui ad templum medici dei habitare solebant. Inferiore titulo non male Pac. putat remedia consigna fuisse, quibus Minerva Hy-

giea restituisset illos valetudinarios. Idem plura dat de Minerva Hygiea et Medica: illa Athenis etiam in arce venerationem habuit vel ante Periclis aetatem, qui aeream ei statuat dicavit apud aram, quae iam antea fuerat (Plutarch. Pericl. 13.). Cf. de ea statua Minervae Hygieae, Aesculapii filiae Pausan. I, 23, 5. Iam vero eam deam per somnium remedia aegrotis indicasse docet historiola apud

Plutarchum vit. Pericl. igitur non dubito ad aram lerophontis, qui κοινάχετο ἀνὰ βωμῶν θεῶν (Pind. Olymp. XIII.); ubi Minerva ei per somnium respondet, prorsus ut in incubatione. a Minerva non alienam esse docet exemplum Bel-

476.

In fragmento arae, ut videtur, Athenis; aeri incisum dedit Stuartus Ant. Att. Vol. I. p. 1. (cf. p. x.). Supplevi ex schedis Fourmonti.

ΑΘΗΝΑΙΑΡΧΗΓΕΤΙΔΙΚΑΙΘ

ΗΣΕΡΜΟ....ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣΤΟΝ

Litterae ΗΣΕΡΜΟ ex Fourm. Ἀθηναῖ ἀρχηγέτιδαι καὶ Ἡ[ε]ρμό[δο]ς πᾶσι] Ἡ[ε]ρμό[δο]ς.... Γαργήττιος τὸν [βω- μόν.] Θεοῖς πᾶσι duxi ex n. 455. sed tamen incertum est.

477.

In epistyllo porticus Doricae ad forum (v. n. 312.). Titulum in principio mutilum dederunt Spon. Itin. T. II. p. 183. Wheler. Itin. p. 388. et corruptius Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. cum falsis etiam supplementis. Ex Sponio vel Whelero petierunt Vandal. Diss. p. 589. Chishull. Ant. As. p. 201. qui male supplevit, et ex Chishullo Corsinus F. A. T. II. p. 161. (cf. T. IV. p. 138.). Optime dedit Stuartus Ant. Att. Vol. I. cap. 1. tab. 3. in aere, cf. ibid. p. 1. ac sine memorabili varietate Pomardus Itin. T. I. p. 158. Habeo etiam ex schedis Mustoxydianis, sed mutilatum ut ap. Spon. et Whel. Hoc exemplum est Stuarti, unius litterae mutata forma.

ΟΔΗΜΟΣΑΠΟΤΩΝΔΟΘΕΙΞΩΝΔΩΡΕΩΝΥΠΟΓΑΙΟΥΓΙΟΥΛΙΟΥΚΑΙΞΑΡΟΣΘΕΟΥ

ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΞΑΡΟΣΘΕΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΑΡΧΗΓΕΤΙΑΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙΤΟΥΣ ΟΠΛΙΤΑΣ ΕΥΚΛΕΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΟΣ
5 ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΑΘΜΟΝΕΩΣ

Vs. 4. Stuart. Ξ. Must. Ξ. In ceteris varietatibus nulla est memorabilis.

Ὁ δῆμος ἀπὸ τῶν δοθεῖσιν δωρεῶν ὑπὸ Γαίου Ἰου- λίου Καίσαρος Θεοῦ καὶ Αυτοκράτορος Καίσαρος Θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ Ἀθηναῖ ἀρχηγέτιδ[αι], στρατηγούντος ἐπὶ τοὺς ἐπλίτας Εὐκλέους Μαραθωνίου, τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου τοῦ καὶ πρεσβεύσαν- τος. Ἐπὶ ἀρχόντος Νικίου τοῦ Σαραπίωνος Ἀθμονέως.

Non Augusto, ut putabant nonnulli, sed ex Caesaris Augustique donis Minervae dicata stoa dicitur. Est autem haec Minerva ἀρχηγέτις (cf. n. 476.), cuius cultus non ex Actiaca pugna derivandus (quam Chishulli sententiam probabat Burmannus in Sic. Numm. Comm. p. 374.), sed antiquus est. Alcibiades ap. Plutarch. Vit. c. 2. ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθη- ναίοις, ὡς οἱ πατέρες λέγουσιν, ἀρχηγέτις Ἀθηναῖ καὶ πα- τρώος Ἀπόλλων ἐστίν. Schol. Aristoph. Av. 515. Τῆς δὲ ἀρχηγέτιδος Ἀθηναῖς τὸ ἄγαλμα γλαῦνα εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ. Nempe Minerva auctor est civitatis cognomi- nis: ut Doricis aliquot civitatibus Apollo fuit

ἀρχηγέτης, qui deduxit Heracidas in Peloponnesum et inde in colonias. Octavianus quum in hoc ti- tulo Augustus audiat, patet eum non ante a. u. c. 727. scriptum esse: accuratius definire tempus li- cet ex inscriptione acroterii (n. 312.), quod haud dubie simul cum templi dedicatione positum erat. Archon Nicias fuit tum quum templum dedicatum est, item Praetor Eucles Marathonius (inter a. u. c. 742-754), qui simul operis perficiendi curam susce- pit. Sed coepérat opus pater eius Herodes, in cu- ius locum successit Eucles. Haec est vis verbo- rum: τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου. Quae sequuntur τοῦ καὶ πρεσβεύσαν- τος, manifesto de Herode dicta sunt, qui ante opus coeptum legatus ad Principem missus erat, et for- tasse effecerat, ut donis Athenienses augeret Au- gustus. Ceterum Viscontus (ad Inscr. Triop.) pro- babiliter statuit esse hos maiores Herodis Attici, ita ut hi in ea stirpe sibi successerint: Herodes, Eucles, Hipparchus, Atticus, Herodes Atticus orator.

478.

„Legebatur Athenis antequam everteretur a Mahomete II. in vestibulo templi, quod in arce, quondam Palladi, postea B. Mariae Virgini sacrum fuit”, e Fabricii Roma Gruterus p. cv. 9. „Ad Palladis templi vestibulum” Cyriac. p. x. n. 72. at- que ex Grutero Meurs. Arch. Att. IV. 20. Vandal. Diss. p. 416. ex Cyriaco Corsin. F. A. T. I. p. 142. (cf. T. IV. p. 139.). Titulus ipse docet, aedi vel stoeae vel arae haec inscripta fuisse, quae Deae Romae et Augusto dicata esset, non templo Palladis: arae tamen non convenit versuum forma; igitur templum vel stoam intellige, cuius locus videtur ad ipsum Parthenonem fuisse. Apud Gruterum versus sunt duodecim, apud Cyriacum novem: sed quinque fuerunt versus, ex quibus quattuor priores utrinque mutilos ex lapide in arce invento dedit Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 592. et primi par- tem Hughes T. I. p. 261. Igitur Clarkio duce ad hanc quam praebeo formam redegi titulum.

ΟΔΗΜΟΣΘΕΑΙΡΩΜΗΚΑΙΣΕΒΑΣΤΩΙΚΑΙΣΑΡΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙΤΟΥΣ Ο

ΠΛΙΤΑΣ ΠΑΜΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΙΗΝΩΝΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΘΕΑΣΡΩ

ΜΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΥΣ ΩΤΗΡΟΣ ΕΠΑΚΡΟΓΟΛΕΙΕΡΙ ΙΕΡΕΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΟΛΙΤΑΔΟΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΤΗΣΑΣΚΛΗΡΙΑΔΟΥ ΑΛΑΙΕΩΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ

5 ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΡΗΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΙΩΝΟΣ ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ

Versus in Clarkiano fragmento haec initia habent: 1. ΜΟΣ, 2. ΤΑΣ, 3. ΜΗΣ, 4. ΠΟΛ: fines sunt 1. ΠΙΤ, 2. ΘΕΑΣ, 3. ΑΘΗ, 4. ΘΥΓΑΤ. Formam Γ servant Cyr. Clark. (hic cepte plurimis locis) et I Clark. Vulgo vero vs. 1. 2. ΤΟΥΣΠΟΛΙΤΑΣ editur: restitui ΤΟΥΣΟΠΑΙΤΑΣ, quod ad Grut. ed. ex Cyriaci scholiis in Strabonem annotatum ab editore. Dein Grut. male ΞΗΝΩΝΟΣ; vs. 3. Grut. ΕΝΑΚΡΟΠ. quod recepissem, nisi in altero consentirent Cyr. Clark. Vs. 4. alterum ΤΗΣ male omittit Grut. qui et ΑΣΚΛΕΙΠ: et ΘΥΓΑΣΤΡΟΣ: quae emendavi ex Cyr. Clark. Ὁ δῆμος θεῶν Ῥώμης καὶ Σεβαστῶν Καίσαρι, στρατηγούντος ἐπὶ τοῖς ὀπλείας Παμμένους τοῦ Ζήνωνος Μακεδονίου, ἱερέως θεῶν Ῥώμης καὶ Σεβαστοῦ Σωτῆρος ἐπὶ ἀκροπόλει, ἐπὶ ἱερείας Ἀθηνᾶς Πολιάδος Μεγίστης τῆς Ἀγκληπιάδου Ἀλαιῶς θυγατρὸς. Ἐπὶ ἀρχόντος Ἀρχίου τοῦ Μωρίωνος Παιανιεύς.

479.

Eleusine, in rudibus templi Cereris, in fronte. Aeri incisum in Ant. ined. Atticae cap. iv. tab. vii. n. 1.

ΚΡΑΤΟΡΟΣ Desunt litterae fere quadraginta CAPXIEPEYCTO. ΣΕΒΑΣΤΟΝ

Αὐτοκράτορος - - - ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν.

480.

Athenis ad conventum Capucinatorum vidit Fourmontus; Sponius ibidem ad ecclesiam, quae Hagiae Kyrae dicta. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 206. indeque Vandal. Diss. p. 620. non distinctis versibus, quos ex schedis Fourmonti disposui:

ΕΣΤΙΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΘΕΟΙΣΣΕΒΑΣΤΟΙΣΚΑΙΤΗΒΟΥΛΗ
ΤΗΙΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΚΑΙΤΗΒΟΥΛΗΙΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝΚΑΙ
ΤΩΙΔΗΜΩΙΦΙΛΟΞΕΝΟΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣΦΛΥΕΥΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
5 ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΥΦΛΥΕΩΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΕΙΤΑΣΤΙ·ΚΛ
ΑΥΔΙΟΥΘΕΟΓΕΝΟΥΣΠΑΙΑΝΙΕΩΣΚΑΙΕΠΙ
ΜΕΛΗΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕΩΣ.....
ΤΡΙΚΟΥΡΥ....

Vs. 1. Spon. ΕΣΤΙΑ omisso I subscribendo; Fourm. lacunam post ΕΣΤΙ habet. Ibidem extr. vocis ΒΟΥΛΗΙ vestigia, quae ap. Fourm. supersunt, docent eum praecedentem omisisse articulum ΤΗΙ. Vs. 2. sqq. Fourm. Ξ, sed verticali linea in duas obliquatas fracta, ut solet; Spon. Ξ. Vs. 6. punctum post ΤΙ ex Fourm. Ceterum ap. Fourm. haud pauca in finibus potissimum versuum desunt, atque ut videtur etiam initio, ut vs. 7. ΑΥΔΙΟΥ et ΚΑΙΕΠΙ: igitur in his locis nostra versuum dispositio incerta. Vs. 8. punctorum numerum ipse addidi: Spon. habet tantum quinque.

Ἐστία καὶ Ἀπόλωνι καὶ θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ τῇ βουλῇ τῶν ἑξακοσίων καὶ τῷ δήμῳ Φιλόξενος Ἀγαθοκλέους Φλυεύς ἀνέθηκεν ἐκ τῶν ἰδίων, ποιήσαντος τοῦ πατρὸς Ἀγαθοκλέους τοῦ Φιλόξενου Φλυεύς, στρατηγούντος ἐπὶ τοῖς ὀπλείας ΤΙ. Κλαυδίου Θεογένους Παιανιεύς, καὶ ἐπιμελητοῦ τῆς πόλεως [τοῦ δεῖνα] Τρικουρίου.

Cf. ad n. 361. unde simul constat Claudii Imp. fere aetate vixisse hos homines. Archon omisus est. Quid dedicatum sit non constat.

481.

Marmor olim Athenis parieti infixum ad exteriorem angulum ecclesiae Panagiae Spiliotissae: praebent schedae Fourmonti et Chandlerus Inscr. II, 29. p. 55. Nunc est in Museo Britannico Marm. Elgin. Viscont. n. 13. Synops. Mus. Brit. n. 88. Hinc edidit Osannus Syll. I, 55. p. 155.

[Textum vide in pag. seq.]

Ubi nihil moneo, habes lectionem Osanni. Vs. 1. Chandl. ΧΟΝΙΑ: verum habent Visc. Fourm. Os. Idem ΑΙΤΩΜΑ; Chandl. Α[Ε]ΤΩΜΑΥ. Ultimum Υ ceteri non agnoscunt; Fourm. etiam antecedens Α tantum dimidiatum habet. Vs. 2. prima lineola ex Fourm. Ibidem Chandl. Μ pro Ν, quod

ceteri praebent. Vs. 8. corculum ex Chandl. Vs. 9. Os. ΤΟΛΙ, Chandl. ΤΟΑΙ, Fourm. ΣΤΟΑΙ. Vs. 11. prius Γ ex Os. Fourm. Vs. 12. Os. ΣΑΚΟ, Fourm. ΖΑΚΟ, Chandl. ΖΑΚΩ. Vs. 14. ΠΟΥ ap. Chandl. est ubi dedi; Os. id sub ΟΥΕ habet, Fourm. initio versus.

ΚΙΟΝΙΑΚΑΙΤΟΑΙΤΩΜΑ
ΛΙΤΑΣΚΙΝΚΛΙΔΑΣΚΑΙΤΗ
ΦΡΟΔΕΙΤΗΝΤΗΘΕΩΕΚ
ΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝΕ
5 ΠΙΣΚΕΥΑΣΑΣΑΚΑΙΑΥΤΗΝ
ΤΗΝΘΕΟΝΚΑΙΤΑΠΕΡΙΛΑΥΤΗΝ
ΟΥΣΑΚΑΙΛΥΧΝΑΠΤΡΙΑΑΥ
ΤΗΣΚΑΙΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΙΣ
ΣΤΟΛΙΖΟΝΤΟΣΑΙΜΙΛΙΟΥ
10 ΙΚΟΥΜΕΛΙΤΕΩΣΙΕΡΑΤ
ΟΝΤΟΣΙΑΚΧΑΓΟΥΔΙΟΥ
ΣΙΟΥΜΑΡΑΘΝΙΟΥΖΑΚΟ
ΕΥΟΝΤΟΣΑΓΙΑΦΟΡΟΥΕΥΚΑΡ
ΠΟΥ

.....
τὰ] κίονια καὶ τὸ αἶτωμα
κ]αὶ τὰς κινκλίδας καὶ τῇ[ν
Ἀ]φροδίτην τῇ Θεῷ ἐκ
τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν, ἐ-
5 πισκευάσασα καὶ αὐτὴν
τὴν Θεὸν καὶ τὰ περὶ αὐτήν,
οὔσα καὶ λυχναπτρία αὐ-
τῆς καὶ ἐννεοκρίτης.
Στολίζοντος Αἰμιλίου
10 ..ίκου Μελιτέως, ἱερατ[εύ]-
οντος ἱακχαγωγῷ Διονυ-
σίου Μαραθωνίου, Ζακο[ρ]-
εύοντος ἀγιαφόρου Εὐκάρπου.

Dedicatur hoc titulo Veneris simulacrum cum columellis et imposito fastigio (ἀέτωμα recentiores dicunt, veteres αἶτον, testantibus grammaticis Lex. Seg. p. 202. 348. coll. Suid. v. αἰτώματα, Harpocr. v. αἶτος, quae Os. attulit; h. l. vitiose αἶτωμα scriptum), item cum cancellis. Quae ubi considero, exiguum aliquod sacellum dedicari mihi videtur, fortasse rupi contiguum, duabus in fronte columellis insigne, quibus incumbibat aëtoma; in cellula positum erat simulacrum, aditusque clausus cancellis. Quod de rupe dixi, eo deducit locus, ubi titulus inventus, apud monumentum Thrasylli in arcis saxo. Simul quae haec dedicavit, ea ipsius deae statuam, et quae circum statuam, instauravit. Sed quanam est ipsa dea? Neque enim ex hoc tituli fragmento constat, Veneri haec dedicata esse: potuit Veneri Venus, potuit etiam alii deae dedicari. Iam ubi Veneri ipsi sacellum dicatum putes, prope id sacellum alia debuit et amplior statua esse, ad quam referantur verba ἐπισκευάσασα καὶ αὐτὴν τὴν Θεὸν καὶ τὰ περὶ αὐτήν. Haud pauca Athenis fuerunt Veneris fana, quae cum Musis diligit Atticam auctore Sophocle (Oed. Col. 685.). Non dico de iis templis, quae in agris fuerunt, ut Philae, fortasse etiam Pythonicae (v. ad n. 507. 508.), ut Coliadis, ut apud Athmonenses Uraniae (Pausan. I, 14. extr.), ut in demo Alopece (n. 395.) etc. sed celebre in Piraeo est Veneris templum a Conone exstructum (Pausan. I, 1, 3.): unde pars Piraei portus τὸ Ἀφροδίσιον vocatur (Schol. Aristoph. Pac. 145.). In urbe statuae Veneris duae in templo Martis (Pausan. I, 8, 5.), et templum notissimum Veneris Uraniae (ib. I, 14, 6.), de qua cf. Polemo-

nem ap. Schol. Soph. Oed. Col. 100. templumque Ἀφροδίτης ἐν Κήποις (ib. 19, 2. ubi cf. Siebel.). Sed haec templa et simulacra omnia sunt longe dissita a Παναγίας Σπηλιωτίσσης. Contra in eius vicinia venerationem habuit Ἀφροδίτη πάνδημος. Nam in occidentem ex Παναγίας Σπηλιωτίσσης est templum Aesculapii, tum Themidis et ante hoc tumulus Hippolyti: post quem Pausanias (I, 22, 1-3.) de Ἀφροδίτῃ πάνδημῃ dicit, ut, si Pausaniae dictionem noris, videas, ibi eius statuam vel etiam sacellum fuisse; sequitur templum Γῆς κευροτρόφου, et Δήμητρος Χλόης. Ἀφροδίτην δὲ τὴν πάνδημον, αἶτ, ἐπεὶ τε Ἀθηναίους Θησεὺς ἐς μίαν ἤγαγεν ἀπὸ τῶν δῆμων πόλιν, αὐτὴν τε σέβασθαι καὶ Πειθῶ κατέστησε. τὰ μὲν δὲ παλαιὰ ἀγάλματα οὐκ ἦν ἐπ' ἐμοῦ. τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ τεχνιτῶν ἦν οὐ τῶν ἀφανεστάτων. Locus, de quo dicit, est ad rupem arcis: ubi olim Phaedra Thesei uxor dicitur templum Veneri dicasse, ex quo Troezenem prospicere posset, πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος (Eurip. Hippol. 30.), vel ut Diodorus ait (IV, 62.) παρὰ τὴν ἀκρόπολιν: quod postea vocatum τὸ Ἴππολύτειον (Schol. Odyss. λ, 321.). Vides templum eodem fere loco esse, ubi Thesei Πάνδημος, in meridionali vel occidentali arcis radice, unde prospici Troezenem potuit: propinquus vero Hippolyti tumulus etiam magis hoc firmat. Haec Venus dicta Ἀφροδίτῃ ἐφ' Ἴππολύτῳ s. Ἴππολυτία (Schol. Eurip. Hippol. 125. et ipse Euripides vs. 32. testes), ad Glaucopium montem (Schol. vs. 25. 30.), qui non differt ab arce (Eustath. ad Odyss. β, p. 104. 44. Bas.). Eroticum hoc templum vocatum esse Tzetzes scribit ad Lycophr. 1329. cui non confido. Iam haec omnia docent sub arce in austrum vel occidentem fuisse templum Veneris Hippolytiae et Pandemi, cuius origo ad Phaedram vel Theseum referebatur; et fortasse diversae ibi statuae fuerunt, Hippolytiae et Pandemi. Adde Harpocr. Suid. v. πάνδημος Ἀφροδίτη, ubi eius templum prope forum vetus a Solone exstructum esse narratur: quod non differt ab eo, de quo antea dixi. Quid igitur si in huius templi vicinia cellulam hanc cum simulacro dicarit deae Lychnaptria? Difficultas tamen in eo est, quod haec Lychnaptria simul ἐννεοκρίτης vocatur, quod sacerdos est ἱακχαγωγός, postremo in hoc, quod aedituus ἀγιαφόρος: mirum quoque, στολιστὴν addi, hoc est vestitorem Deae, ἱεροστολιστὴν (cf. de hoc

Schneider. Lex. v. *στολιστήριον* et ab Os. allatum Sturz. de dial. Maced. p. 112.): nam hi omnes videntur sanctionis fere et mystici cultus ministri esse. Igitur Os. coniecit, Iacchei partem constituisse Veneris sacellum, apud Iacchum autem qui incubaverant, iis ut somniorum interpretem inseruisse hanc Veneris Lychnaptriam. Ac sane apud Iaccheum sedisse somniorum interpretes, recte demonstravit ex Plutarch. Aristid. 27. Alciph. Epist. III, 59. At de Veneris cum Iaccho coniunctione vix quidquam reppereris, nec sufficiunt quae Os. attulit: praeterea Iaccheum Athenis aliud non novimus nisi in Ceramicus urbani finibus ad portam Piraeensem Cereris templum, ubi una Iacchus (Pausan. I, 2, 4.); sed ibi Venerem cultam quis docet? Immo Cereri eo loco Iacchus compositus reperitur. Atque insuper remotior ea aedes a loco *Παναγίας Σπηλιωτίσσης*. Igitur huius inscriptionis rationem me ignorare fateor; immo dubitari potest, an sacelli et Veneris dedicatio ad aliam potius deam quam Venerem ipsam pertinuerit. Quodsi Dionysius Marathonius, quae Osanni sententia est, non differt ab illo, cuius filius Archelaus in Deliaci titulo Isidi statuam dedicat, hic quoque non Veneri, sed Isidi donarium oblatum memorari dixerim; potuitque cultui Aesculapii, cuius templum in ea vicinia esse vidimus, aut Isis addita esse aut alia Isidi similis dea. Et haec sententia mihi verissima videtur. Primum enim *στολισμός* pars est

cultus Aegyptiaci; unde in Inscr. Rosett. *οἱ εἰς τὸ ἄδυτον ἐκπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν Θεῶν*: atque ut in nostro titulo *ὁ στολίζων* primo loco positus est, ita Aegyptiis *οἱ στολισταὶ* s. *ἱεροστολισταὶ* s. *ἱεροστόλοι* sunt inter primores sacerdotum (Plutarch. de Isid. et Osir. c. 3.): et in Aegypto sunt *στολιστήρια* condita (Plutarch. ib. 20.). Deinde Isis maxime incubantibus somnia mittit; Isidisque religionem cum Iaccho compositam quis miretur? Denique *ἀγιάφορος* non videtur alius esse ac *παστοφόρος*, *ἱεραφόρος*: cf. de his Aegyptiacis sacerdotibus Drumann. ad Inscr. Rosett. Dixi autem Isidem intelligendam esse aut Isidi similem deam. Et video ex n. 523. Athenis cum Osiride cultam esse Nephthyn, Isidis sororem, quae et ipsa *Ἀφροδίτη* habita est (Plutarch. de Isid. et Osir. c. 12.): quid igitur si Nephthyi Veneris simulacrum oblatum est? Si tamen non Aegyptiacae deae, sed Graecae Veneri dedicatae illae res sunt, ita iudicandum arbitror: neque *ὀνειροκρίτιδος* neque *ἱακχαγωγού* neque *ἀγιάφορου* officia Veneris cultui coniuncta fuisse, sed hanc Veneris Lychnaptriam fuisse simul *ὀνειροκρίτιν*, quae somnia interpretaretur iis, qui in medicorum deorum templis, ut vicino Asclepieo, incubassent; postremo Dionysium Veneris sacerdotem simul fuisse Iacchagogum Eleusiniacum, et similiter Eucarpum alius religionis Hagiaphorum. Sed praestat prior sententia. Mirus enim casus foret, quod omnes hi Veneris ministri aliis praeterea sacris fungerentur muneribus.

482.

Athenis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. n. 33.

ΙΧΕΧΟΝΤΟΣ ΑΠΔΟΝΥΣΟΔ...ΟΥ.....ΣΙΣΕΘΕΑΙΣ
ΣΩΣΦΟΣΣΙΣΛΛΤΕ.ΣΝ

Ἐπὶ ἄρχοντος Διονυσόδωρου? (Olymp. 208, 1. p. Chr. 53.) - - - Θεαῖς - - - -

483.

Eleusine, prope rudera templi Cereris et Proserpinae. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 125.

...ΑΣΤΟΣ Π.Π.ΤΑΙΣΘΕΑΙΣ
...ΗΓΑΓΕΝ

... Σεβ[α]στός, πατὴρ πατρίδος, ταῖς Θεαῖς
... ἡγάγεν.

484.

Eleusine in parva ecclesia D. Georgii. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 122. et hinc Corsin. F. A. T. II. p. 170.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΡΙΣΤΑ

.....
ΚΑΡΠΟΥ ΑΠΑΡΧΗΣ

Titulus Hadriano non antiquior, quo Imp. Panhellenia Athenis instituta et Panbellenum concilium. Vs. 4. lege *καρποῦ ἀπαρχῆς*: mire enim Corsinus *Carpum* vel *Eucarpum* aut *Polycarpum* hinc archontem eponymum finxit. Cereri dedicatae hoc titulo frugum primitiae sunt. — Tribus verbis alium titulum memoro, quem Sponius ait

sese vidisse Eleusine in basi, initium nominis mystici Cereris ΑΧΘΕΙΑ, cum facibus duabus: quae basis interim periit (v. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 114.). Sed nomen illud mysticum est *Ἀχαιά*, non *Ἀχθεία*, v. Hesych. et intt. v. *Ἀχαιά* et *Ἀχθεία*. Ni fallor, illam basin sive aram Eleusiniacam significat Chandlerus Inscr. II, n. 122. — Duas taedas dicit decussatim insculptas esse, supra quas litterae ΙΑΙΟΙ, in quibus vocem *ἑλαιοι* quaerit, nullo idoneo argumento: Sponio vero litterae ΑΙΟΙ potuerunt ΑΧΘΕ esse videri, quod illi *Ἀχθεία* Ceres obversabatur, quae nulla unquam fuit.

485.

„Ad urnam marmoream in aede Palladis”, Cyriac. n. xiv. p. 97. et ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis Murat. T. I. p. cdlxxi. 8. iterumque ex suis schedis, sed aliter divisus versibus P. II. p. dccxcii. 2. Ex his Corsin. F. A. T. I. p. 47.

ΑΥΡ. ΠΑΡΑΣΙΟΣ ΕΥΤΥΛΙΔΟΥ ΦΙΛΑΣΙΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Π. ΑΙΛ. ΑΛΚΙΔΑΜΟΥ ΧΟΛΕΙΛΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΑΙΛΙΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΣΦΗΤΤΙΟΥ

Nnn 2

Dedi Moronianum Cyriaci exemplum, quocum prius Muratorii convenit: nisi quod ex altero Muratoriano assumpsi lectionem ΦΙΛΑΣΙΟΣ p. ΦΛΙΑΣΙΟΣ. Phlyensis dicitur Φλυεύς, non Φλυάσιος, Phylensis Φυλασιος.

Αύρ. Παρ[ε]άσιος Εύτυ[χ]ίδου Φ[υ]λάσιος ἀνέθηκε,

στρατηγοῦ Π. Αἰλ. Ἀλκιδάμου Χο[λ]λεῖ[δ]ου, κήρυκος Βουλῆς Αἰλίου Χρύσου Σφηττίου.

Archon non nominatur, ut n. 480. Titulus Antoninis non antiquior videtur: sed sine idonea causa Cors. eum post Gordiani tempora scriptum censet.

486.

In basi vel arula in arce prope Poliadis inventa, quam repraesentat Stuartus Ant. Att. Vol. II. p. 22. cf. p. 45. Sed idem titulus in basi marmoris candidi exaratus est, Eleusine inventa a Fauvelio, et in eius oppositis lateribus videtur bis inscriptus fuisse. Monumentum hoc alterum ex collectione Choiseuliana (catal. Dub. n. 211. ubi verba edita sunt) in Museum regium (catal. Clarac. n. 635.) illatum est, et expressa verba sunt a Claraco in tabulis aeri incisis. Eleusine inter rudera templi Cereris vidit etiam Dodwellus Itin. T. II. p. 174. Eleusinium eundem, quem Claracus repraesentat, titulum mutilum praebet Chandl. Inscr. II, 86. p. 69. Stuartianus integrior hio est:

ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗ
Φ Α Β Ι Ο Ξ
Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο Ξ

In Eleusinio titulo vs. 1. Chandl. ΠΡΙΚΑΙΚ.. et supplet in Addendis K[IA]: ex Claraci tabula intelligitur vs. 1. solas litteras ΤΡΙΚΑΙΚ integras su-

peresse, arrosis ceteris: tamen Dub. et Dodw. solum I vocis ΚΟΡΗ omittunt. Δημήτρι καὶ Κόρη Φάβιος Δαδοῦχος. Cf. ad n. 190. Fortasse marmor, quod in arce inventum, in vicinia templi Cereris Chloes positum erat, ut alterum Eleusine: quamquam Chloes templum a Poliadis satis remotum.

487.

Athenis in tegulis duabus magnis, apud Fauvelium, qui edidit Mag. encycl. a. XVII. (1812.) T. II. p. 94. Dederunt etiam Dodwell. Itin. T. I. p. 400. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 74.

ΙΕΡΑΝΜΗΤΡΙΘΕΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΙΑΜΜΩΝΙΟΣ

Pouq. ΑΜΜΩΝΙΟΣ, Fauv. Dodw. ΑΜΜΟΝΙΟΣ. Fauv. praeterea ΜΙΤΡΙ. Ἱερὰν μητρί· θεῶν Διονύσιος

καὶ Ἀμμώνιος, sc. ἀνέθεσαν. Sed quamnam rem? Credo τὴν πλίνθον: ita ut eadem inscriptio singulis tegulis impressa fuerit, quas illi dedicarant. De nominibus cf. n. 587.

488.

In ecclesia quae dicitur Ἅγιοι Σάραντα (quadraginta Martyrum) Menidae (ubi olim Acharnae). In lapide duo vasa ansata sculpta sunt, ut ait Chandlerus; Fourmontus et Mustoxydes unum praebent, nisi quod ille alterius ansas repraesentare videtur. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. n. 117. p. 77. et ex Fourmonti schedis Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 54. (cf. p. 176). Parum accurate dedit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 106. qui unum vas insculptum dicit. Praeterea habeo ex schedis Mustoxydis. Caylus marmor hoc sepulchrale esse censet; mihi videtur donarium esse, et quasi libationis monumentum.

ΞΕΝΟΚΛΗΣ^{EE} ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΣΕΡΑΠΙΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Φ ΞΕΝΟΚΛΗΣ^G Ν⁷ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΙΕΡΕ...
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΕΥΠΟΡΟΣΙΕΡΕ...
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΕΥΠΟΡΟΥ
ΦΟΙΒΟΣΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ
ΙΩΣΙΜΙΑΝΟΣΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ

Formas litterarum dedi ex Chandleri textu et Syllabo; minus accuratum Fourmonti apographum est, nec omnibus locis a Caylusio recte explicatum. Vs. 1. Ξ recepi ex Must. et Fourm. (apud quem pro verticali linea duae obliquatae), et vs. ult. Ι pro Ζ ex Must. Praeterea vs. 1. sub ΕΕ addidi Λ ex Fourm. Must. Pouq. In media parte

nomen Φ. Ξενοκλῆς, et in dextera columna nomen ΕΥΠΟΡΟΣΙΕΡΕ maioribus litteris scriptum. Vox ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ a Chandl. iusto altius posita est; quod correxi ex ceteris. Etiam nomen Φιλάργυρος Ἀριστοβούλου ex Fourm. propius ad sinistram admovi. Ni fallor, nomina sunt cognatorum, qui simul libaverant numini. Nomina sic ordinanda videntur:

Ξενοκλῆς πρεσβύτερος, Α. Ξενοκλῆς Ξενοκλέους,
Φ. Ξενοκλῆς Ξενοκλέους νεώτερος.

Ἀπολλώνιος Σεραπίωνος,
Ἀπολλώνιος ἱερεὺς,
Εὐπαρος ἱερεὺς,
Ἀπολλώνιος Εὐπόρου.

Διονύσιος,
Ἀριστόβουλος Στεφάνου, Φιλάργυρος
Φοῖβος Ἀριστοβούλου, Ἀριστοβούλου.
Ζωσιμιανὸς Ἀριστοβούλου,

Sic tres erunt familiae, prima Xenocum, altera Dionysii et Aristobuli, qui fortasse frater Dionysii (huius familiae sunt Phoebus, Zosimianus, Philargyrus, filii Aristobuli), tertia Apolloniorum et Eupori, qui eorundem necessarius est. Siglum) significare cognominem filio patrem, alibi exposui. In Xenocum autem familia unus diserte Φ praefixum habet, hoc est *Fabius*. Iam *Xenocles Acharnensis Lycomides Daduchus* comparet in stemmate ad n. 385. proposito, et hic quoque titulus Acharnis inventus est: igitur probabile est hos Xenocles

n. 488. esse ex illa Daduchorum familia. In his autem est *Fabius Xenocles*: itaque Fabii Daduchi videntur Lycomidarum gentis esse. Vide de Fabiis ad n. 190. Qui tamen n. 353. Daduchus est Fabius, is Marathionius vocatur, nec mirum, quum eiusdem gentis familiae per varios demos sparsae essent. Ceterum monumentum hoc sepulcrale esse mihi non credibile. Cur enim inter tot viros ne una quidem femina sepulta fuerit? Accedit quod duorum sacerdotum mentio fit, sacrificio imprimis congrua.

489.

Olim Athenis in ara marmorea quadrata, ubi transcriptit Fourmontus; vidit etiam Dodwellus in vicinia gymnasii Ptolemaei, Itin. T. I. p. 371. dein venit in collectionem Choiseulianam (catal. Dub. n. 70. ubi titulus editus), ex hac in Museum regium (catal. Clarac. n. 599.), ubi transcriptit Müllerus. Habeo etiam ex schedis a Dom. St-Martin missis, et ex tabulis Claraci. Fourmonti apographum vitiatum est; cetera consentiunt, nisi in litterarum forma, quam ex schedis Mülleri dedi, quantum fieri potuit.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ
ΣΩΤΗΡΟΙΝΑΝΑΚΟΙΝΤΕ
ΔΙΟΣΚΟΤΡΟΙΝΟΔΕΒΩΜΟΣ

Vs. 2. extr. Clar. E; vs. 3. Clar. Δ, non Δ.

Ἀγαθῇ τύχη.

Σωτήρων ἀνάκων τε Διοσκούρων ὅδε βωμός.

490.

Merendae (Myrrhinunte) in basi, quae in ecclesia est. Ex schedis Fourmonti.

ΗΡΩΔΗΣΑΤΤΙΚΟΥ
ΜΑΡΑΩΝΙΟCΤΟΝ·W
ΕΠΕCΚΕΥΑCΕΝΚΑΙΤΟ
ΤΗΑΘΗΝΑΙΑ

Ἡρώδης Ἀττικοῦ Μαραθώνιος τὸν [β]α[μὸν] ἐπεσκεύασεν καὶ τὸ --- τῇ Ἀθηναίᾳ. Est hic celebrer Herodes. Ἀθηναίᾳ ex veteris usus affectatione, quam novimus in Herode.

491.

„Athenis in aedícula D. Nicolai sub columnis Ἡδριανῶν” Spon. Misc. erud. ant. X, 7. p. 320. qui tribus versibus aequalibus exhibet titulum; „in hospitio Capucinorum” (quod est prope monumentum Lysicratis) secundum schedas Fourmonti, et in alio eiusdem apographo „in via quae ducit ad theatrum Bacchi”. Primum Fourmonti apographum plenius est, idque ex Askewii schedis pettum; secundum tantum fines versuum continet; tertium eiusdem cum Ask. consentit, nisi quod aliquot desunt litterae vocesque. Habet etiam Pocock, Inscr. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. Litterarum formas dedi ex Fourmontissimum; nec multum discedit Spon. Etiam versuum formam et ubi nihil annoto lectiones ex Fourmonti.

ΕΥCΤΟΥΔΙΟCΤΟΥΕΠΙΠΑΛΛΑΔΙΟΥΚΑΙΒΟΥΖΥΓΗCΠΟΛ...ΝΟΥΠΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
ΧΡΗCΑΝΤΟCΤΟΥΠΥΘΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟCΟΤΙΧΡΗΕΤΕΡΟΝΕΔΟ.ΤΗCΠΑΛΛΑΔΟCΚΑΤΑ
CΚΕΥΑCΑCΘΑΙΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΠΟΗCΑCΤΟΙCΤΕΘΕΟΙCΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Initio deesse versum Spon. docet. Vs. 2. Spon. ΙΕΡΕΥC, in eadem regione ubi infra ΧΡΗCΑΝ: sed Fourmont. Poc. docent deesse litteras ΙΕΡ, quas Spon. de conjectura addidit: fuerunt autem in praecedente versu scriptae. Ibid. extr. Ask. ΟΥΛΑΑ. ΑΩΝΙ, secundum Fourmonti apographum ΟΥΠΑΡΑΘΩΝΙΟΥ, Poc. ΙΟΠΗ. ΑΩΝΙ, Spon. ΝΟΥΜΑ...ΩΝ: hinc meum composui. Vs. 3. Spon. CΤΕΡΩΝ, quod ex Fourmont. Poc. Ask. correxi. Spon. ΕΔΟ...ΤΗC, Ask. ΕΔΟ...ΙC, ne ceteras varietates annotem ex mutilis apographis. Vs. 4. Ask. ΠΟΗCΑC, Spon. ΠΟΙΗCΑC, Poc. ΠΟΠΑΣ... Ibidem secundum Fourmonti apographum omittit copulam ΤΕ. Vs. 5. vox ἀνέθηκεν addita est ex Ask. Poc. et secundo Fourmonti apographo; sed variis ea locis ponitur, ex quibus elegi medium.

----- [ὁ δῆνα, ἱερ]εὺς τοῦ Διὸς τοῦ ἐπὶ Παλλάδου καὶ Βουζύγης, Πολ[υ]αίου? Μαραθώνιος[ς], χρησάντος τοῦ Πυθίου, Ἀπόλλωνος, ὅτι, χρηῖ ἕτερον ἔδο[ς] τῆς Παλλάδος κατασκευάσθαι, ἐκ τῶν ἰδίων πόησας τοῖς τε θεοῖς καὶ τῇ πόλει ἀνέθηκεν.

Initio periit anni notatio, et nomen sacerdotis dedicantis; nomen viri ante officii designationem, ac patris et demum nomen post muneris designationem positum praeter vulgarem usum videtur; namque enim post ΠΟΛ lacuna tanta est, ut nomen viri ipsius inseri una cum patris nomine queat. Vs. 2. ἔδος est *statua Palladis sedentis*; vide p. 248. Est hoc notissimum illud Palladium, ubi iudicium de caede non voluntaria, in cuius loco posita haec inscriptio erat, quum vetustum simulacrum ex Apollinis oraculo sublatum novumque dedicatum esset, fortasse aetate Septimii Severi vel paulo post. Sacerdos Iovis, qui novum simulacrum dedicavit, fuit simul Βουζύγης, hoc est veteribus glossis interpretibus ὁ τοῦς ἱεροῦς ἀρότους ἐπιτελῶν s. ὁ τὰς ἱερὰς βούς τὰς ἐν Ἐλευσίνι ἀροτριώσας τρέφων. Vide Hesych. et intt. Cognominis igitur ille veteri heroi Buzygae, ut Butes et heros dicitur et quicunque in eius locum posthac successerunt sacerdotes ex Butae gente. Cf. ad n. 468.

492.

Athenis, sub statua marmorea. Ex schedis Iulii Guastavini Murat. T. II. p. MXXXI. 7.

NEIKIACNEIKIOC
AZINEYCAΘHNA

Νεικίας Νεικίο[υ] Ἀθηνεὺς (vel Ἀζηνιεύς) Ἀθηνᾶ.

493.

„Cephisiae in ecclesia B. Virginis”. Ex schedis Fourmonti.

ΜΗΤΡΩ
ΩΝΘΕ
ΩΝ

Μητρώων Θεῶν, qui noti sunt.

494.

Athenis in parva ara. Ex iisdem.

ΗΛΙΩΙ

495.

Composui in seqq. tabulas votivas, quibus adde ex superioribus n. 460. et n. 475. Primum est marmor Elginianum Viscont. n. 6. Synops. Mus. Brit. n. 223. Edidit Osannus Syll. I, 43. p. 142. correctius edo ex collatis Osanni, Mülleri, Rosii schedis. Titulus videtur Athenis positus fuisse. Non est στοιχηδόν scriptus.

ΑΤΡΙΝΙΟΣΠΤΟ
ΚΛΩΡΟΥΤΟΥ
ΥΤΟΥΣΩΣΘΕΝΟΥΣΦΗΤΟ
ΔΙΑΣΚΑΙΠΙΑΔΟΥΤΟΝΝΑΤ
5 ΣΥΝΠΛΕΟΝΤΕΣΝΑΥΤΑΙΑΡΟΛ/
ΤΑΡΣΙΩΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Vs. 1. extr. Os. ΠΤΟ, Müll. ΠΙΟ, Ros. .Τ.
Vs. 2. Os. ΚΑ.Ρ, Ros. ΚΛΩΡ, Müll. ΚΛΩΡ. Vs. 3.
eo loco, ubi vides, incepti duce Müllero, cuius
lectionem dedi; addito ΦΗΤΟ ex Ros. In priori-
bus Os. ΑΤΩΥΣΩΣ...ΕΝΟ, Ros. ΥΤΟΥΣΘΕΝΟΣ.
Vs. 4. Os. ΔΙΑΣΚΑΙΠΙΑΔΟΥΤΩΝΝΑ...; Ros. omit-
tit primum Δ, pro ΓΑ habet ΠΙΑ, et in fine ΤΟΝ
ΝΑΤ; Müll. ΠΙΑΔΟΥ, quod dedi (retento Γ), et
in fine ΤΩΝΝΙΤ. Vs. 5. primum Σ ex Ros. ul-
timus ductus ex Müll. Vs. 6. ex Ros. Müll. con-
tra Os. ΤΑΡΣΙΩ.....ΗΡΙΟΝ, quae lacuna
nimia est. In omisso Ι subscr. consentiunt Ros.
et Müll.

- - - Σ]ατρίνιος Πτο[λεμαῖος?

- - - κλώρου τοῦ - - - - -

- - ο]υ τοῦ Σωσθένους - - -

- δι' Ἀσκληπιάδου το[ῦ] να[υκλήρου]?

5 οἱ] συνπλέοντες ναῦται Ἀπόλλ[ωνι]

Ταρσίω χαριστήριον.

Titulus est votivus, a nautis Asclepiadis opera
usis dedicatus; qui Tarso, ut videtur, profecti erant;
inde Apollini Tarsio gratias agunt, quem ex num-
mis notum esse Os. annotat. Cetera quantum fieri
potest, restitui. Vs. 1. est *Satrinus*, nomen passim
obvium in Romanis. Titulus primo ante Christum
saeculo vix antiquior.

496.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΒΕΝΔΙΔΩΡΑΙΗΝΩΝΟΣ
ΟΥΓΑΤΗΡΕΥΞΑΜΕΝΗ
ΑΝΕΘΗΚΕΤΗΘΕΩΙ

Ι et Ξ dedi, ut proximas iis formas, quas
schedae Fourmonti praebent.

Βενδιδώρα Ζήνωνος Ουγάτης εὐξαμένη ἀνέθηκε τῇ θεῇ.
Nomen Βενδιδώρα idem prope quod Ἀρτεμιδώρα, ex
Bendide Diana derivatum.

497.

Tabula Musei Britannici (Synops. n. 241.) ex lapide Eleusiniaco. Ediderunt Dodw. Itin. T. I. p. 403. Osann. Syll. I, 60. p. 168.
Habeo etiam ex schedis Rosianis, ubi vs. 1. deest.

NH
ΕΥΧΗΝΥΠΕΡ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ

.....νη εὐχὴν ὑπὲρ Εὐφροσύνης. Est votum
mulieris. Ad Pnycem in utroque a suggestu la-
tere cava quaedam rupi incisa sunt recipiendis do-
nariis: ex his una cellula amplior est, quae Dod-

wello iudice *Iovis Summi* (Διὸς ὑψίστου) statuam continebat. De cultu Iovis huius Thebis et Corinthi atque Olympiae v. Explicatt. ad Pind. Nem. I. p. 360. Corcyrae quoque eundem venerationem habuisse Corintho translata docet titulus suo loco edendus: idemque Ζεὺς ὑψίστος in titulo Placiae reperto memoratur. In illa igitur Pnyxis rupe et haec inscriptio et ceterae n. 498-506. repertae sunt, exi-

guae omnes mensurae, variis pro votorum causa emblematis insignes; quas Viscontus Elgin. n. 60. complexus est, in alio marmore *pedem* sine titulo, in alio praeterea *manum* cum inscriptione oblitterata, in alia *Paederotis* votiva tabula *aurem* inesse annotans. Quae in titulis deinceps editis hac de re annotavi, ex Viscontis, Dodwello, partim etiam ex schedis Osanni hausta sunt.

498.

In tabula Elginiana, Mus. Brit. Synops. n. 252. sine anaglyphe; ex schedis Rosianis. Edidit Dodw. Itin. T. I. p. 402. et minusculis ex schedis Walpolii Clark. Itin. P. II. S. II. p. 466. Praeterea hunc titulum et ceteros usque ad n. 506. excepto n. 499. dedit Osann. Syll. I. 78-85.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ
ΥΨΙΣΤΩΔΙΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Σύντροφος ὑψίστῳ Διὶ χαριστήριον.

499.

Tabula Elginiana ibidem inventa (Viscont. n. 60.): inest oculus. Ex Walpolii schedis minusculis edidit Clark. Itin. I. c. Εὐσδοῦς ὑψίστῳ εὐχὴν.

500.

Lapis Mus. Brit. n. 246. cum anaglypho ventrem representante. Titulum ante Os. edidit Dodwell. Itin. T. I. p. 403. Nos damus ex schedis Rosianis.

ΟΛΥΜΠΙΑΣΥΨΙΣΤΩ
ΕΥΧΗΝ

Ὀλυμπιάς ὑψίστῳ εὐχὴν.

501.

Marmor Mus. Brit. n. 250. in quo expressa pars faciei, quae sub oculis est. Ligno incisum ante Os. dedit Dodwell. I. c. p. 404. Ex schedis Rosianis.

ΤΕΡΤΙΑΥΨΙΣΤΩ
ΕΥΧΗΝ

Τερτία ὑψίστῳ εὐχὴν.

502.

Marmor Mus. Brit. n. 248. cum anaglypho duo brachia representante. Ligno incisum ante Os. ap. Dodw. ib. p. 402. Ex schedis Rosianis.

ΚΛΑΥΔΙΑΠΡΕΠΟΥΣΑ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΥΨΙΣΤΩ

Κλαυδία Πρέπουσα εὐχαριστῶ ὑψίστῳ. Εὐχαριστῶ legendum videtur, ut n. 34. ubi si dixi nullum vo-

cis εὐχαριστεῖν in titulis exemplum superesse, putavi tum hoc loco εὐχαρίστῳ legendum esse. Sed hoc nunc muto. Certe si εὐχαρίστῳ legendum esset, praeponendum erat ὑψίστῳ nomen dei proprium.

503.

Marmor Mus. Brit. n. 251. cum anaglypho mammas representante. Verba ante Os. edidit Dodw. ib. p. 403. Nos damus ex schedis Rosianis.

ΟΝΗΣΙΜΗΕΥΧΗΝ
ΔΙΙΥΨΙΣΤΩ

Ὀνησίμη εὐχὴν Διὶ ὑψίστῳ.

504.

Marmor Mus. Brit. n. 247. cum eodem anaglypho quo n. 503. Ex schedis Rosianis et Osanno. Vitiatum praebet Dodw. ib. p. 403.

ΕΥΤΥΧΙΣΥΨΙΣΤΩ

Hoc loco est X E
anagly- H Y
phum. N

Εὐτυχίς ὑψίστῳ εὐχὴν.

505.

Marmor Mus. Brit. n. 249. cum eodem anaglypho. Verba ante Os. edidit Dodw. ib. p. 405. Nos ex schedis Rosianis.

ΕΙΣΙΑΣΥΨ
ΕΥ

Εἰσίας ὑψίστῳ εὐχὴν. Nota E, non Ε, diserte testante Evansio.

506.

Marmor Mus. Brit. n. 245. cum anaglypho duos oculos representante, quorum alter sectus videtur. Representavit Dodw. ib. p. 403. Damus ex schedis Rosianis et Osanni cum Dodwello fere consentientibus. Litterarum apices lineis transversis terminantur.

ΙΑΛΗΜΑΤΙΝ
ΥΧΗΝΑΝΕ
ΗΚΕΝ

Φ[ι]λημάτων [ε]ὐχὴν ἀνέ[σ]ηκεν. Φιλημάτων pro φιλημάτων barbara forma est, quam me alibi quoque in titulis posterioris aetatis legere memini: eam omnes hoc loco diserte praebent. Cf. n. 704.

Haud procul a colle Poeceilo campum Thriasium versus, secundum Gellium Itin. p. 52. passibus ab urbe 6463 templum fuit Veneris, de quo Pausan. I, 37. extr. μετά δὲ τοῦτο ναὸς ἐστὶ καὶ πρὸ αὐτῆς τεῦχος ἀργῶν λίθων Σέας ἄξιον. Est hoc haud dubie id, quod Adimantus Lampsacenus in honorem Philae Veneris extruxit et Philaeum vocavit: τῶν δὲ Δημητρίου τοῦ Βασιλέως κολάκων οἱ περὶ Ἀδεμάντων τὸν Λαμψακηνὸν νεῶν κατασκευαστάμενοι καὶ ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι Θρηΐσιν, ὠνόμαζαν Φίλας Ἀφροδίτης, καὶ τὸν τόπον Φιλαίων ἐκάλεσαν, ἀπὸ τῆς Δημητρίου μητρὸς Φίλας, ὡς φησι Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ δεκάτῳ περὶ Ὀνομαστικῶν (Athen. VI. p. 255. C.), ubi p. μητρὸς dicendum fuisse γυναικὸς (vel γαμετῆς) in Indice p. 528. monuit Schweighauser. Neque enim Demetrii Poliorcetae ex Lamia filia Phila intelligi potest (de qua Athen. XIII. p. 577. C.). De Phila uxore Demetrii, femina praestante, v. Diod. XIX, 59. et ibi Wessel. et Plutarchum Demetr. passim, et de Phila Venere cf. Alexin Comicum ap. Athen. VI. p. 254. A. A rudibus illius templi prope abest rupes cum cellulis incis, quibus donaria olim condita erant, ut aerae columellae ibi inventae; et sub cellulis inscriptiones sunt prope oblitteratae. Has ediderunt maxime Fauvel Mag. encyclop. a. XII. (1807.) T. III. p. 141. Dodw. Itin. T. II. p. 170. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 122. sed varie dissidentes. Primam hanc Pomardus Itin. T. I. p. 106. litteris antiquissimis scriptam refert.

... ΦΙΛΗ....

... ΑΦΡΟΔΙΤΕΙ...

Sic Pom. nisi quod pro primo Φ habet O, et vs. 2. ultimum I omittit. Fauvelio unus versus est sic: ΦΙΛΗΑΦΡΟΔΙΤΕΙ, Pouq. ΦΙΛΗΑΦΡΟΔΗ

ΤΕΙ, Dodw. ΦΙΛΗΑΦΡΟΔΕΙΤΕΙ^Γ. Litterae, si forma vetusta, affectatae sunt: illud Γ et A apud Dodw. potest ex Εὐξαμένη Ἀνέθηκε superesse. Ceterum Demetrii uxor apud scriptores semper Φίλα, non Φίλη, dicitur; est etiam Φίλα meretrix ap. Athen. XIII. p. 587. E. 590. D. 593. F.

Ibidem; ex Fauvelio, Dodwello, Pouquevillio.

ΕΥΝΙΑΣΘ.....
ΠΥΘΟΝΙΚΗΣΑ....N.....
ΘΡΕΙΥΣ

Vs. 1. Pouq. CYNIAΣC, vs. 2. idem ΠΙΘΟΝΙΚΗC, Fauv. ΠΥΘΟΝΗΚΗΣ. Post hoc Dodw. addit A, pro quo Fauvelius N; id N aliquanto remotius praebet Pouq. ex quo addidi. Vs. 3. dedi ex Dodw. nam Fauv. Pouq. ΟΡΒΙΥΣ. Praeterea ex Pouq. lacunarum signa addidi, licet ap. Fauv. vs. 2. nulla lacuna sit nisi unius litterae, ne spatio quidem pluribus litteris relicto, quod lineis circumductis tituli modulum definivit. Ni fallor, legendum: Εὐνίας Θ[ριάσιος] Πυθονίκης Ἀ[φρο]δί[της] ἱερεὺς. Nam ΘΡΕΙΥΣ certo corruptum; et templum Philaeum in pagi Thriae ditione est, in qua vicinia etiam Pythonicen Venerem cultam esse verisimile est, Pythonice celebris est amica Harpali, cuius magnificum sepulcrum ex Harpali pecuniis exstructum

ad viam sacram in pago Ἑρμεῖ, haud longe a Philaeo (Plutarch. Phoc. 22. Pausan. I, 37, 4. Diod. XVII, 108. Dicaearch. ap. Athen. XIII, p. 594. F. Theopomp. ibid.); aliud illa monumentum Babylonae habuit, et diserte Theopompus Harpalum dicit ταύτης ἱερὸν καὶ τέμενος ἰδρύσασθαι καὶ προσαγορεύσαι τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν Πυθονίκης Ἀφροδίτης: etsi ignoro haecne ara cum templo sit illud apud Hermenses monumentum sepulcrum an aliud. Vulgo vero in versibus apud Athenaeum citatis et apud Athenaeum ipsum et Pausaniam scribitur Πυθονίκη: sed vera scriptura est Πυθονίκη, ut in hoc titulo et in aliis, ubi idem nomen recurrit, item ap. Diod. et Plutarch. quos male corrigunt editores. Sic Πυθονίκα ap. Andoc. de myst. p. 6. sq. et ap. Athen. V, p. 220. F. item ap. Pind. Pyth. XI, 43. ubi in nott. critt. plura nomina contuli, quibus adde Πυθόκριτον tibicinem ap. Pausan., Πυθούκλεια, Πυθόδωρον, alia.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΝΔΡΙΑΑΦ
ΡΟΔΙΤΕΙΕΥΞΑΜ
ΕΝΗΑΝΕΘΗΚΕ

Ἀνδρία Ἀφροδίτη εὐξαμένη ἀνέθηκε. Dedi Fauvelii apographum; corruptius et uno versu repraesentat Pouq. consentiens tamen in voce Ἀνδρία: Dodw. tres versus habet, sed ΑΦ apud eum in vs. 2. reicitur, et vs. 1. pro Ἀνδρία habet ΦΙΛΑ.

In muro Capucinorum prope monumentum Lysicratis; ex schedis Askewii Fourmontus. Supra inscriptionem sex pedes equini venuste elaborati sunt.

ΑΣΚΛΗΠΙΩΚΑΙΥ

Ἀσκληπίω καὶ Ἰγεία. Ask. initio aliud A, et in fine C apponit; neutrum in marmore legi notat Fourmontus.

511.

De vicinia Athenarum legiones Hassiacae a. 1688. deportarunt hoc marmor, quod Cassellis servatur. Cum amplo commentario edidit I. M. Gesnerus Commentar. Gott. Vol. II. (a. 1752. p. 281-324.) ubi tab. vi. tertiae partis vss. 12-24. aeri incisi sunt. Litterae sunt admodum rudes.

I.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

ΕΓΡΑΙΩΠΑΙΗΩΝΑΣΚΛΗΠΙΕΚΟΙΡΑΝΕΛΛΩΝ
ΛΗΤΟΙΔΟΥΣΕΜΝΗΣΤΕΚΟΡΩΝΙΔΟΣΗΠΙΟΦΡΩΝ
ΠΑΙΥΠΝΟΝΑΠΟΒΛΕΦΑΡΩΝΣΚΕΔΑΣΕΥΧΩΝ
ΕΠΑΚΟΥΕΣΩΝΩΕΡΟΠΩΝΟΙΠΟΛΛΑΓΕΓΗΘΟ
5 ΤΕΣΙΛΑΣΚΟΝΤΑΙΣΟΝΣΘΕΝΟΣΗΠΙΟΦΡΩΝΑΣ
ΚΛΗΠΙΕΠΡΩΤΟΝΥΓΕΙΑΝΕΓΡΑΙΩΚΑΙΤΕΟΝΥ
ΜΝΟΝΙΗΙΕΚΑΙΚΛΥΤΙΧΑΙΡΕ

Post intervallum unius versus et dimidii:

II.

ΥΓΕΙΑΒΡΟΤΟΙΣΙΠΡΕΣΒΙΣΤΑΜΑΚΑΡΩΝΜΕΤΑΣΟΥΝΕ
ΙΝΤΟΛΕΙΠΟΜΕΝΟΝΒ - - ΟΥΣΥΔΕΜΟΙΠΡΟΦΡΩΝ
ΖΥΓΕΙΗΝΗΔΑΥΘΙΓΥ - Ι - Ω - - Μ - - ΗΝ - - ΡΩ
ΩΝΗΔΑΥΘΙΣΕΥΔΑΙΜΟΝΟCΑ - - ΡΩΙ - - ΙΛΗ
5 ΙΔΟΣΑΡΧΑΣΗΠΙΘ - - Υ - - Α - Ρ - - ΤΑ
ΥΣΙΘΗΡΕΥΟΜΕΝ - - ΤΙΝΑΛΛΑΝ
ΘΡΩΠΟΙΣΙΤΕΡΨΙΝΗΠΟΝΩΝ
ΤΑΙΜΕΤΑ - - -
ΠΕΙΧΑΡΙΤΩΝ - - -
10 ΕΥΔΑΙΜ - - -

Post intervallum unius versus et dimidii:

III.

ΝΕΩΘΑΛ - -
ΡΕCΑ - -
ΛΥ - -
Μ - - -
5 ΝΑΤΟΝΛΛ
CΑΓΕΝΗΜΦΟΙ - - Ι - - Α - - ΙC - Ι
ΒΑΡΥΑΛΓΕΑΝΟΥCΟΝ - -
ΓΕΓΗΘΕΝΑΡΕΙ - - ΚΩ - -
ΤΕΛΕCΦΟΡ - - - ΟΝΠΕΡΙΚΗΙΕ - - Η - Κ - - ΑΚΙC
10 ΜΝΑΘΕΟΥΚΑΜΑΤΟΥΒΡΟΤΟΝ - - ΥΔ - -
ΟΝΑΥΤΟCΑΓΩΝΜΕΤΑCΕΟΥΒΑΡΥΑΛ - -
ΙΔΗΧΑΙΡΕΜΟΙΩΙΩΜΕΝΟCΩΠΟΛΥ - - -
CΕCΦΟΡΕΠΑΙΖΙΕΕΥΓΕΓΗΘΟΤ - - - - - ΦΑΙ
ΔΡΑΠΡΟCΩΠΑΓΕΛΩΤΑ - - ΕΙCΙCΙC - - - ΙCΙ
15 ΜCΥCΕΜΑΚΑΡΦΑΕCΙΝΒΡΟΤΕΤΩΔΟΡΕΛΩΝ
ΝΟCΙΔΡ - - ΑΤΕΛΕCΦΟΡΕΚΛΕΙΝΕΔ - - - ΚΑΙCΕΕΠΙ
ΔΑΥΡΙΟΙΜΕΝΑΛCΞΙΧΟΡΟΙCΙΝΑΘΙ - ΑΙCΓΗΘ - CΥΝΟΙ
ΜΕΛΠΟΥCΙΝΑΝΑΖΛΚΕΕΙΝΚΛΕΟΝ - CΟΥΔΕΤΑΧΟCΘ
ΤΟΙCΙΦΕΡΕΙCΤΥΓΕΡΩΝΟΔΥΝΑΩΝΚΕΚΡΟΠΙΔΑ - - ΥC - ΤΕΛΕ
20 ΦΟΡΟΝΕΞΟΤΕΙ - - ΗΝΟΥCΟΝΑΠΩCΑΜΕΝΟCΠΥΡΟΦΟΡΟΝΕΙ
ΤΕΛΟCΑΥΤ - - ΙC - ΥΤΟΚ - ΙΝΤΑΧΕΩCΑCΥCΡΟΥΔΕΑΔΑΙΜΟ - ΕΘΙ
ΚΑCΟΥΜΑ - - Υ - Ε - ΙΝCΕΤΕΛΕCΦΟΡΕΑΔΟΜΕΝΟΙΟΝΜΑ ΟΤΑ
ΝΑΙΕ - - - ΝΙCΕΚΟΜΟ - ΘΕΡΑΓΕΙΑΙCΖΩΟΦΟΡΟΝΕΕΘ
ΙΩΜΑΚΑΡΑΥΤΟCΟΒΑΚΧΟC

II. vs. 1. secundum C addidi, quod operarum vitio excidit ap. Gesn. Marmor non posse ante Antoninos exaratum esse ex Telesphori historia annotat Gesn. posse autem vel tertio aut quarto post Christum saeculo tribui. Tribus verbis infra docebo, Antoninis recentiore titulum esse; isque ita est barbarus, vix ut ante tertium saeculum scriptus videatur, nec publice a civitate, quae ne

tum quidem tam inficeta fuit, sed a sacerdotibus indoctoribus et plebeiis asseclis. Publice tamen Telesphorum ab Epidauriis Athenas missum esse ex ipso hymno III. vs. 17 sqq. patet, neque ille locus potest ad antiqua tempora referri, quibus cultus Aesculapii cum Acesio Athenas traductus sit; sed recte Gesnerus hoc titulo putat peculiare beneficium celebrari, quod tum ipsum Telesphoro

Ooo

INSCR. GR. VOL. I.

acceptum Athenienses rettulerint. Non tamen liquet hoc factum esse occasione pestilentiae, quae M. Aurelio et Commodio Impp. orbem Romanum infestavit (cf. Gesn. p. 321.). Iam ut ad singula accedam, primo loco ex more ponitur Ἀγαθὴ τύχη. Dein hymni sunt tres, I. in *Aesculapium*, II. in *Hygieam*, III. in *Telesphorum*. Primus abstersis foedae barbariei vitii hic est:

Ἐγρεο Παίων Ἀσκήπιε, κοίρανε λαῶν,
 Λητοῖδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἡπιόφρων παῖ·
 ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
 σῶν μερόπων, οἱ πολλὰ γεγηθότες ἰλάσκονται
 5 σὸν σθένος, ἡπιόφρων Ἀσκήπιε, πρῶτον, Ὕγειαν.
 Ἐγρεο καὶ τεὸν ὕμνον, ἥϊε, κέκλυθι, χαῖρε.

Contulit huic Homericum et Orphicum Gesnerus; et, ut pauca ex eodem addam, habebantur praeterea alii, ut vetus carmen anapaesticum ap. Aristid. Sacr. serm. I. p. 280. — ut Alisodemi Troezenii et Sophoclis (Lucian. encom. Demosth. 27.), ex quibus Sophocleum carmen Athenis cani solitum esse, docet Philostratus Vit. Apoll. III, 17. οἱ δὲ ᾄδον ὡδὴν, ὁποῖος ὁ παιὰν ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπίῳ ᾄδουσιν. Paeanem tamen hunc lyricum fuisse dixeris, non epicum: nisi carmen tale, quod, ut noster hymnus, a voce Παίων fere incipiat, etiam Paean vocari potuit. Invocatur Aesculapius, ut ex somno expergiscatur: quippe qui somnum mittit incubantibus, est ipse quoque somniculosus deus. Barbare transcriptus est vetustus hymnus, in quo fuit ἔγρεο: quadratarius dedit ἔγραι ὦ. Defendit hoc Gesnerus his verbis: „Ἐγραι p. ἔγειραι, syncope, cui auctoritatem praestat II. β, 41. ἔγρετο p. ἐγείρετο, et Hymnus Orphicus in Ἀμφιετῇ Bacchum p. 148. vs. 2. ἐγρόμενον p. ἐγειρόμενον. Ἐγραι ὦ per synizesin coalescit inter pronunciandum, ut multa quae dare potest Clarkius ad II. ε, 349. et ad I, 533. et ad o, 18.” Modo exemplum aoristi primi ἔγρασθαι attulisset. Sed poterat vel ex insolito loco τοῦ ὦ vs. 6. quem frustra defendit, lapsum quadratarii perspicere; addo Anthol. Palat. T. II. p. 739. n. 375.

Ἐγρεο, Κωνσταντῖνε, τί χάλκεον ὕπνον ἰαύεις;
 Quid quod vs. 6. quadratarius ΚΑΙΚΑΥΤΙ pro κέκλυθι dedit? Vs. 3. ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων manifesto de dormiente Aesculapio ipso dicitur, quem volunt expergisci, ut modo diximus. Vs. 4. mira est dictio σῶν μερόπων: Gesn. de Cois cogitavit Aesculapii cultoribus, apud quos fortasse primum hic hymnus cantatus esset (illi enim Meropes dicuntur): quamquam etiam alia profert minus probanda. Mihi verisimile fit, poetam de Cois cogitasse, sed deinde, quum hoc hymno promiscue uterentur Graeci, μερόπων pro appellativo habitum esse. Vs. 6. malim κέκλυθι χαίρων.

Secundo loco tenemus paeanem Ariphronis Sicyonii, cuius priora verba usque ad βιοτᾶς praebent Lucian. de lapsu inter salut. c. 6. Max. Tyr. XIII, p. 229. et integrum carmen Athenaeus XV. p. 702. A. Dedit post alios Brunck. Anal. T. I. p. 159. (cf. Iacobs. Anim. T. I. P. I. p. 308 sqq.).

Paeanem diserte dicit Athenaeus: quod confirmat marmor nostrum, in quo nonnisi talia carmina, quae deorum cultui inservirent, perscripta esse liquet: mirumque quod inter Scolia hoc poema rettulerunt docti. Carminis maxima pars Doriis numeris decurrit, a quibus introitus strophae (ut ap. Pind. Nem. X.) et initium ultimae partis declinat impetu anapaestico, item unus et alter ordo logaedicus et maxime primae et secundae partis exitus ithyphallicus, hoc prorsus ut in Doriis strophis Medae Euripideae (v. Comm. de crisi Pindari in Act. Acad. Boruss. a. 1822. 1823. cap. 9.). Tres enim numeri partes sunt, quarum prima terminatur verbis σύννοικος εἴης, altera voce πέφανται. Carmen paucis locis emendatis hoc est:

Ὕγεία, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ
 ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύννοικος εἴης.
 εἰ γὰρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
 5 ἢ τὰς ἰσοδαίμονος ἀνδρώποισι βασιληίδος ἀρχῆς ἢ
 πόθων,
 οὐς κρυφαῖς Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνδρώποισι τέρεψις ἢ πόνων
 ἄμπνοά πέφανται,
 μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὕγεία,
 καὶ τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ.
 10 σέθεν δὲ χωρὶς οὐ τις εὐδαίμων ἔφν.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 10 — — — — —

Vs. 1. σεῦ solus Max. Tyr. ceteri σοῦ. Vs. 2. in libris nonnullis Luc. et Max. est νέοιμι. Vs. 4. Licymnius loco paulo post allato τοκήων, librarii vitio. Vs. 5. male in Anal. τὰς ἰσοδαίμονος τ' ex Athen. partim, partim ex eius Epit. Dedi lectionem optimam ex hymno, qui fertur, Licymnii ap. Sext. Emp. Vs. 9. praemisi καί, ut metro succurrerem. Vs. 10. ultimum ἔφν addidi ex Licymnio: sine quo metrum a Dorio paulo alienius; rarus enim trochaeus singularis in fine post arsin; recteque Hermannus monuit etiam apud Aeschylum Prom. 886 sqq. in fine strophae addendum esse γάμων, quod me fugerat in Comm. de crisi Pindari c. 9. Iam vero in lapide, quamvis non integer servatus sit, multa novata esse liquet; sed ne una quidem lectio inest, quae praeferenda sit aliunde notis. Vs. 1. habetur Ὕγεία, estque βροτοῖσι additum, quod deest apud ceteros omnes: dein pro σεῦ ut ap. Athen. Luc. est σοῦ, et pro ναίοιμι scriptum erat νε[οί]ην, hoc est ναίοιην: cf. variam lectionem νέοιμι, de qua modo dixi. Mox fuit β[ιό]του. Pro σύννοικος εἴης videtur συζυγείης fuisse; N pro C quadratario imputaverim. Mox pro εἰ γὰρ τις pessime scriptum erat ΗΔΑΥΘΙC, pro τεκέων autem, quod

etiam Licymnius firmat, [ἀνθ]ρω[π]ων; nec melius hoc:

ἡδ' αὖθις εὐδαίμονος ἀ[νθ]ρωπ[ο]ῖς βασιλῆδος ἀρχᾶς ἢ πίθ[ων].

Eὐδαίμονος extat etiam in edd. Athenaei-vett. ΠΙΘ distincte habetur in lapide. Dein recte fuit: [οὗς κρ]υ[φί]οις 'Α[φ]ρ[οδί]τα[ς] ἀρκ[υ]σι θηρεύμεν, omisso N paragogico. Post haec differt structura, quae talis fuit: [ἡ, εἴ] τιν' ἄλλαν [θεοὶ ἀν]θρώποισι τέρψιν ἢ πόνων [ἀμπνοᾶν πέφαν]ται, pluraliter et quod mirere active dicto verbo πέφανται. In ceteris nihil memorabile.

Tertio loco hymnus in Telesphorum legitur, eius aetatis, qua titulus exaratus est; proles deterima. De Telesphoro post Petr. Zornium (De Telesphoro in nummis, gemmis et inscriptionibus veterum, Aesculapii et Hygeae comite, Misc. Groning. T. II. fasc. 2.) erudite egit Gesnerus p. 298-313. Telesphorus ad magicam pertinet per τελετὰς s. τελεσφωρίας medicinam, prodiitque ex Pergameno cultu eius nomen; Epidaurii fuit Ἀκείσιος, in Titanensi cultu Εὐαμερίων. Pausan. II, 11. εἰ δὲ ὁρῶς εἰκάω, τὸν Εὐαμερίωνα τοῦτον Περγαμηνὸν Τελεσφόρον ἐκμαντεύματος, Ἐπιδαυριοὶ δὲ Ἀκείσιον ὀνομάζουσι. Eiusdem aliquoties meminit Aristides, iungiturque iste pumilio Aesculapio et Hygeae in gemmis, nummis, inscriptionibus, ut ap. Grut. p. MLXXIII, 5. ubi Τελεσφορίων dicitur: eius religionem autem ante Hadrianum latius propagatam esse non est probabile: hunc vero titulum multo esse recentiorē, dixi sub initium. Nam Pausaniae aetate, qui sub Antoninis scripsit, Telesphorum ignorabant Epidaurii; colebant Ἀκείσιον, quem eundem esse coniecit Pausanias, nondum agnoscentibus sacerdotibus: postea deperit Ἀκείσιος s. p. 512. Telesphori Pergameni cultu Epidaurii quoque Ἀκείσιον suum vocarunt Telesphorum. Hoc autem loco Telesphorus iam est Epidaurius. Carmen ipsum eo potest minus restitui, quod vel ea, quae in lapide servata sunt, si metri ratio spectatur, emendatione indigent; quaedam Gesnerus feliciter correxit, aliis locis eius supplementa laborant. Vs. 1. an νεοθαλ[ής]? Fortasse fuit ὡ νεοθαλ[ής]. Vs. 2. ἀνέ[ρ]ες? Vs. 7. fortasse finis versus: βαρβαλ[ύ]σσα νόσον. Vs. 8. γεγηθεν. vs. 9. Telesphori nomen. Vs. 9. 10. ἀκεί[σ]ματα σεμνά θεοῦ, καμάτον θρονον. 11. ἐν αὐτῷ ἀγων μετὰ σοῦ βαρβαλ[ύ]σσας. ubi

tamen pro σοῦ scriptum σεου, aut fuit θεοῦ. Inde a vs. 12. paulo plura perspicui possunt:

Ἦδη χαῖρε [σύ] μοι, ὦ ἰώμενος, ὦ πολὺ[λυστος] φίλε? Τε[λε]σφόρε παῖ... γεγηθ[ό]τ. - - - - -
φαιδρὰ πρῶτωπα γέλωτα... σοῖς - - - - -
15 ὕμνου]μέν σε, μάκαρ, φασίμβροτε, δῶτορ ἑάων,
- - - - - Τελεσφόρε κλεινέ, δ[α]ήμων,
καί σ' Ἐπιδαυριοὶ μὲν ἀλεξιχόροισιν Ἀθήναις
γηθόντο [π]έ[μ]πουσιν, ἀναξ, ἀκείν κ[αλ]έον[τας].
σοῦ δὲ τ' ἄκος θν[η]τοῖσι φέρει στυγερῶν ὀδυνῶν
Κεκροπίδα[ς]... υσ... τελε[σ]φόρον, ἐξότε τ[ύ]νη
20 νοῦσον ἀπώσάμενος πυροφόρον ἐ[σ] τέλος αὐτ[ό]τε,
[ε]ὐτοκ[ί]ην ταχέως δούς? ... δαίμο[ν] ἔθνηκας.
οὐ μὰ... ἐν σε, Τελεσφόρε, ἄδομεν οἶον,
ἀλλ' ὅτ'... ναιε - - - - - Θεραπεῖαις
ζωοφόρον σε θεόν, ἰὼ μάκαρ, αὐτὸς ὁ Βάκχος.

Vs. 12. σὺ potest a quadratario omissum esse. Vs. 15. ΤΩΔΟΡ pro ΔΩΤΟΡ, quod vidit Gesn. Vs. 16. δαήμων est Gesneri. Vs. 17. Ἐπιδαυριοὶ longa paenultima, ut apud Scylaceā Ἐπιδαυρεῖα χώρα. Deinde ἀλεξιχόροι dicuntur Athenae, ut choris ditissimae. Vox haec ab ἀλέγειν derivanda, non ab ἀλέξω; sed haec ratio non videtur antiqui usus esse. Nec prorsus simile ἀλεξιμβροτος, homines adiuvans (de quo dixi Explicatt. ad Pind. Pyth. V. p. 292.), neque ἀλεξιλογος, quae videntur ab ἀλέξω, non ab ἀλέγω esse: certe ἀλέξω est radix verbi ἀλεξιμβροτος, quod et homines arcens et homines adiuvans est, ita ut ἀλέξω duplici hoc significato in hac voce gaudeat. Vs. 18. male Gesn. μέμπουσιν et καμέοντας: manifesto legendum πέμπουσιν et καλέοντας. Igitur Epidaurii Acesium suum s. Telesphorum Athenas miserant rogati; necessario enim πέμπουσιν ad praesens tum tempus referendum; et quae sequuntur satis docent Telesphorum tum ipsum Atheniensibus opem tulisse. Cetera Gesnerus magna ex parte supplevit: in aliis hic quoque ab eo discessi. Πυροφόρον p. πυροφόρον (de igne morbi) prorsus barbarum est. Vs. 19. nolui coniecturam Κεκροπίδαισι λύσιν Τελεσφ. recipere. Vs. 22. οὐ μὰ videtur legendum: mox dedi ἄδομεν οἶον, quod certum videtur. In fine an ipse Telesphorus Bacchus dicatur, ambiguum iudico: potest aliquid de Baccho dictum esse, ex quo Telesphoro accederet honos. Sed apage has quisquilias.

513.

In rupe haud procul ab Anchesmo minore prope urbem. Edidit ex Chandlero II, 115. p. 77. unde petiit etiam Osann. Syll. p. 265. Minus accurate Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103. (qui in Hymetto ponit), Hughes Itin. T. II. p. 300.

Ibidem iuxta n. 512. apud eosdem pari modo quo n. 512.

ΦΙΛΟΙ
ΠΟΛΕΜΩΝ

Φίλοι
Πολέμων

ΔΙΟΥΡΑΧΑΙΔΟΜΕΤΙΑ... καὶ Δομέτια-
ΝΟΘΕΥΧΗ... νος εὐχῆς
ΧΑΡΙΝ... χάριν.

Primus versus maioribus litteris.

ΕΜΝΗ
CΘΗΑΓΑ
ΘΙΣΚΑΙΚΥ
ΛΑΚΙΣ

Ἐμνή-
σθη Ἀγα-
θὲ καὶ Σκυ-
λακίς.

Priore loco Chandl. Θ, Hugh. Θ. Formula ἐμνήσθη usitata in huiusmodi titulis: sed quorum recordatae sunt? Haud dubie Polemonis et Domitianī (n. 512.).

Ooo 2

514.

Ibidem ubi priores. Ed. Pouquevill. Itin. l. c.

Ο ΚΟΛΩΝΕΑΣ
... ΘΙΣ ΕΝ ΒΙΩΣ
..... ΟΤΑ.....
..... ΘΗΓΑΝΑ.....
..... ΗΡΟΣ
ΘΕΙΚΑΙΣΩΠΥΡΟΥ
Vs. 6. Ζωπύρου.

515.

Ibidem, ex eodem.

ΛΥΣΙΩΝΤΙΝΥΣ
... ΡΗΙΣΙΡΡ... ΓΕΝΙΝ
... ΣΕΡΡ.ΩΣΗΡΗΙΝΡΡΙΣ

516.

In promontorio Sunio, in ruinis templi Minervae in epistyllo.
Ed. Chandler. Inscr. II, 114. p. 77. et ex Huntii diario
Walpol. Mem. p. 467. n. 18. qui C habet pro forma qua-
drata.

ΟΝΗΣΙΜΟΣ	Ὀνήσιμος
ΕΜΝΗΣΘΗ	ἐμνήσθη
ΤΗΛΑΔΕΑΦΗΣ	τῆς ἀδελφῆς
ΧΡΗΣΤΗΣ	Χρήστης.

518.

In turri octo ventorum ab Andronico Cyrrheste constructa (Vitruv.
I, 6. Varr. R. R. III, 5.), singula nomina super singulis vento-
rum imaginibus. Sunt haec ap. Spon. Itin. T. II. p. 176 sqq.
Wheler. Itin. p. 595 sqq. et optime ap. Stuart. Ant. Att.
Vol. I. cap. III. tab. 3-19. nisi quod tertium lacunosum est.
Habet etiam Pomard. Itin. T. I. p. 136. et duo certe Pocock.
Descr. Or. T. III. p. 168. Dedi formas litterarum ex Stuarto.

ΒΟΡΕΑΣ	Βορέας
ΚΑΙΚΙΑΣ	Καικίας
ΑΠΗΛΙΩΤΗΣ	Ἀπηλιώτης
ΕΥΡΟΣ	Εὔρος
5 ΝΟΤΟΣ	Νότος
ΛΙΨ	Λίψ
ΕΦΥΡΟΣ	Ζέφυρος
ΣΚΙΡΩΝ	Σκίρων.

520.

Prope borealem Olympiei angulum est arcus Hadriani; in huius facie ea, quae arcem spectat, est titulus *a*, in altera, quae ab
arce aversa est, illius versus, *b*. Utrumque primus transcripsit Cyriacus (Moron. p. xi. n. 78. 79. Compagnon. p. 64.
n. 551.); ex Cyriaci schedis Murat. T. II. p. mxxx. i. Ex Marcanova Sirmondus ministravit Grutero (p. mxxviii. i.).
Postea praeberunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 15 sq. Wheler. Itin. p. 573. Melet. Geogr. vet. et nov. p. 350. Pocock.
Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. n. 34. 35. qui titulum *b* aeri incisum praeberet Descr. Or. T. III. p. 166. Stuart. Ant. Att.
Vol. III. p. 19. (tab. iv. cap. III. monumentum *b* est aeri incisum); Le Roy Mon. Gr. T. II. p. 35. (et *a* in aere p. 17.)
Riedesel l. c. ad n. 519. p. 107. pessime; Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 551. Pomard. Itin. T. I. p. 149. Leake. Topogr. Ath.
p. 136. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et Mustoxydis; *b* memoratur a Chandl. Syllab. Inscr. p. xxvi. extr. Ab in-
iusta Ios. Scaligeri reprehensione hos versus vindicat Maffei Crit. lapid. p. 52.

a.

ΑΙΔΕΙΣΑΘΗΝΑΙΘΗΣΕΩΣΗΠΡΙΝΠΟΛΙΣ

b.

ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙΟΥΧΙΘΗΣΕΩΣΠΟΛΙΣ

Θ dedi ex consensu plurimorum; Le Roy in
aere θ: Σ certum, licet Grut. immisceat C. Cyriac.
ex editione Moronij bis ΗΔ p. ΑΙΔ, et sic etiam
Muratorius. Melet. falso bis εἰσίν. In *b* dedi ΚΑΙ
ΟΥΧΙ; sic Cyr. (ap. Comp. tamen est ΘΥΧΙ),
Whel. Poc. Stuart. p. 19. Mustox. Leake. Four-

montus solum ΟΥΧΙ habet; Ried. ΚΑΙΣΑΡΟΥΚΙ,
quod deducit ad ΚΑΙΟΥΧΙ. Contra Grut. Spon.
Melet. Stuart. in aere, Le Roy, Clark. Pom. et
Chandl. qui tamen non ipse ex monumento tran-
scripsisse videtur; habent ΚΟΥΧΙ: et videtur mar-
mor hoc loco laesum esse, unde alii aliud habent.

517.

Athenis, ex schedis Fourmonti, cum anaglypho in quo iuvenis
manibus sublati, altera cornu (poculum) tenens.

ΤΟΛΥΤΕΙ	Πολύτει-
ΜΟΣ	μος
ΤΛΟΥΤΩ	Πλούτω-
ΝΙΚΑΙΚΣ	νι καὶ Κό-
5 ΗΣΥΧΑ	ρη εὐχα-
ΡΙΣΤΗΡΙ	ριστήρι-
ΟΝΕΑΥ	ον εἰαυ-
ΤΟΝ	τόν
-ΥΧΑ	εὐχα-
10 ΡΙΣΤΗ	ριστή
ΛΙΕ	ἀνέ-
ΗΚΕΝ	σηκεν.

Εὐχαρίστη quid sit ignoro: certe εὐχαρίστησας
ferri non potest; nec melius fuerit εὐχαρίστην. For-
tasse fuit εὐχαρίστηριον, per incuriam repetitum a
quadratarario.

519.

In domo prope forum. Edidit Spon. Misc. erud. ant. X, 5.
p. 319. Habet Gallandus in Epist. ad Graev. inedita. Postea
dederunt Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 52. Riedesel
Bemerkungen auf einer Reise durch die Levante p. 111.
hic vitiosissime.

ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΘΗΕΚΤΩΝΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΧΡΗΜΑΤΩΝΕΠΙΤΡΟΠΕΥΟΝΤΟΣ
ΑΙΛΙΟΥΟΜΟΥΛΛΟΥ

Versus disposui ex Poc. Vs. 3. ΟΜΟΥΛΛΟΥ
Poc. Spon. Ried. ΟΜΥΛΛΟΥ Gall. ΟΜΟΥΛΟΥ
Chandl. Syllab. Inscr. p. xxviii.
- - - Ἐπεσκευάσθη ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων, ἐπιτρο-
πεύοντος Αἰλίου Ὀμοῦλλου.

Ego prius retinui, quod id tenent indoctiores Cyr. Ροc. quos non consentaneum est aliquid mutasse, item ob vitium ap. Ried. Crasis fit in recitando, sed scribitur tamen καὶ οὐχί, ut mos inscriptionum fert: quamquam etiam contrarium reperitur. Versus hi sunt:

Αἰδ' εἰς Ἀθήναι Θησέως ἡ πρὶν πόλις.

Αἰδ' εἰς Ἀδριανού, καὶ οὐχί Θησέως πόλις.

Similiter atque ferunt scriptum fuisse a Theseo ipso in Isthmiaca columna (Plutarch. Thes. 25. Strab. III. p. 171. Cas.):

Ταδ' οὐχί Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.

Ταδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία.

521.

Super secunda arcis porta. Transcripserunt Cyriac, p. xv. n. 108. (ex cuius schedis ac suis Murat. T. I. p. cdlxxvi. 4.), Spon. Itin. T. III. P. II. p. 16. Wheeler. Itin. p. 558. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 53. Ex Wheeler Vandal. Diss. p. 399. Varias lectiones et versuum fines indicat Chandl. Syllab. Inscr. p. xxii. ex quo correctum Sponii exemplum dedi, missis ceterorum vitiis. In versuum finibus constituendis cum Chandlero consenti. Pott. Monument. Corsinus Nott. Gr. v. Φλαμ. et Λαμπ. Leak. Topogr. Aeth. p. 102. Letronne Rech. sur l'Égypte p. 423. Th. Zolnerich.

ΦΛΕΠΤΙΜΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΕΙΝΟΣ ΦΛΑΜΚΑΙΑ ΠΟΛΙΤΗΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΟΥΣ ΠΥΛΩΝΑΣ Τῆ ΠΟΛΕΩΣ

Φλ. Σεπτίμιος Μαρκελλεῖνος Φλαμὴν καὶ ἀπὸ ἀγωνοθετῶν ἐκ τῶν ἰδίων τοὺς πυλῶνας τῇ πόλει.

In fine Ροc. Chandl. ΠΟΛΙ diserte, neque ex ceteris ausus sum ΠΟΛΕΙ rescribere: titulus enim admodum recens est, ubi ei et i confundi non mirum: ni fallor, Septimio Severo non est antiquior. Ἀπὸ ἀγωνοθετῶν est unus ex agonothesis (cf. Vandal.);

sed fuit antea agonothesis: si tum ipsum fuisset, dictum esset ἀγωνοθετής. Πόλιν h. l. esse ἀκρόπολιν ex vetere usu, Sponio et Wheeler crediderunt Leak. Letr. sed tum certe τῆς πόλεως dicendum erat. Πόλις est ἐνὶ τῇ πόλει, ut n. 491. et passim.

522.

In horologio marmoreo, olim Athenis in aula ecclesiae B. Virginis Panagiae Gorgopikō, nunc in Elginianis Mus. Brit. n. 285. Vide de hoc monumento Viscontum Mem. de Elgin. p. 98 sqq. ubi etiam titulus editus est. Eundem prius dederant Gallandus in Epist. ad Graev. inedita, Spon. Itin. T. III. P. II. p. 176; Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 55. Chandler. Syllab. Inscr. p. xxx. Habeo etiam ex schedis Rosianis.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΖΩΙΛΟΥ
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ ΕΠΟΙΕ

Litterarum formas dedi ex Chandl. Ros. consentiente fere Gallando, et praeter Ε, Δ, Λ etiam Viscontō. Est longius quam vulgo. ΕΠΟΙΕ diserte Ροc. Spon. Chandl. Ros. addunt Gall. Visc. non ex fide lapidis, ut videtur. Praeterea omnes ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ, nisi quod Ροc. ΠΑΙΑΝΕΥΣ, quod a

Didymo (ap. Harpocr.) probatum non ulla inscriptio offert. Titulus satis recens est, Antoninorum aetatis ex Visconti sententia, sed fortasse potius Septimii Severi vel filiorum.

Φαῖδρος Ζωίλου

Παιανιεύς ἐποίησεν

Scriptura ΕΠΟΙΕ aetatis barbariei tribuenda videtur.

CLASSIS DECIMA.

ORDO SACRORUM, TERMINI, DEFIXIONES MAGICAE, SUPELLEX VARIA.

Tabulis caerimoniarum ordinem continentibus aliqua ex parte coniunctas esse defixiones magicas et terminorum eam partem, quae templā spectat, apertum est. His addidi alios terminos et cippum miliario similem (aliū vide n. 12.), cum titulo portae inscripto (n. 537.), cui meliorem locum dare non potui, tum tesserae, tegularum, lucernarum et aliarum rerum pauculas inscriptiones. Unum et alterum vasculum Atticum hoc loco de industria omisi, quod alibi commodius poni videbatur.

523.

Athenis olim in conventu Monacharum prope Rœcilen dictum locum, lapis Dawkinsianus Oxoniū translatus. Edidit olim, sed vitiosissimas Chishulli schedas Mafficianas secutus, Corsinus Inscr. Att. p. i-ix. (Prolegg. F. A. T. IV.), minusculis; rectius Chandlerus Marm. Oxon. II, 21.

[Textum vide in pag. seq.]

Marmor lectu difficillimum egregie transcripsit Chandlerus, quum Chishulli apographum prorsus desperatum esset, ex quo haec sola annoto. Vs. 21. Cors. κιστῆς εἰς ἀπορυσσίδι Chandl. ΔΟΝΥΣΟΥΣ: ego cum Cors. alterum Σ omisi. Vs. 23. primum

Λ ex Cors. addidi. Vs. 24. 28. Μ in voce δαδεκομφ. habet etiam Cors. Ceterum ne post Chandlerum quidem omnia aperta sunt, haec tamen possunt perspicui:

ΜΕΤΑΓΙΤΝΙΩΝΟΣΘΕΑΙΣΒ...
 ΤΟΥΤΗΣΠΑΝΤΕΛΕΙΑΣΠΟΠΑΝΟΝ.....
 ΦΑΛΟΝΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΙΕΝΗΦΑΛΙΟΝ
 ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΟΣΓΙΝΕΦΘΥΙΚΑΙΟΣΙΡΙΔ
 5 ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΚΑΡΠΩΣΕΙΣΣΠΕΙΡΩΝΗΥΡ...
 ΚΑΙΚΡΙΘΑΣΣΠΕΝΔΩΝΜΕΛΙΚΡΑΤΟΝΖΙΔΗΜΗ
 ΤΡΙΚΟΡΗΔΕΛΦΑΚΑΑΝΥΠΕΡΘΕΤΩΣΗΤΡΥΓ.
 ΤΟΝΔΙΟΝΥΣΩΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΘΕΟΙΣΑΝ...ΕΡ
 ΠΥΑΝΕΥΙΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΙΖΗ.
 10 ΠΑΝΟΝΧ...ΙΚΙΑΙΟΝΟΡΘΟΝΦΑΛΟΝΚΑΙΚΑΘΗΜΕΝ...
 ΔΩΔΕΚΟΝΦΑΛΟΝ
 ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΟΣΔΙΓΕΩΡΓΩΚΠΟΠΑΝΟΝ
 ΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΟΡΘΟΝΦΑΛΟΝΔΩΔΕΚΟΝΦΑΛΟΝ
 ΝΑΣΤΟΝΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΕΠΙΠΕΠΛΑΣΜΕΝΟΝ
 15 ΠΑΝΚΑΡΠΙΑΝΝΗΦΑΛΙΟΝ
 ΠΟΣΙΔΕΩΝΟΣΗΙΣΤΑΜΕΝΟΥΠΟΠΑΝΟΝ
 ΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΔΩΔΕΚΟΝΦΑΛΟΝΚΑΘΗΜΕ...
 ΠΟΣΙΔΩΝΙΧΑΜΑΙΣΗΛΩΝΗΦΑΛΙΟΝΘ.
 ΑΝΕΜΟΙΣΠΟΠΑΝΟΝΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΟΡΘΟΝ
 20 ΦΑΛΟΝΔΩΔΕΚΟΝΦΑΛΟΝΝΗΦΑΛΙΟΝ
 ΓΑΜΗΛΙΩΝΟΣΚΙΤΤΩΣΕΙΣΔΙΟΝΥΣΟΥΘΙ
 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΟΣΙΕΡΕΙΣΕΚΛΟΥΤΡΩΝ...
 .Λ.ΦΗΒΟΛΙΩΝΟΣΕΙΚΡΟΝΩΠΟΠΑΝΟΝ
 ΔΩΔΕΚΟΜΦΑΛΟΝΚΑΘΗΜΕΝΟΝΕΠΙ
 25 . . ΣΕΙΣΒΟΥΝΧΟΙΝΙΚΙΑΙΟΝΑΝΥΠΕ...
 ΤΩΣ ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΟΣΒΑΠΙΟΝΤΟΣΗ...
 ΚΛΕΙΚΑΙΘΕΙΩΑΛΕΚΤΟΡΑΣΒΠΟΠΑΝΟΝ
 ΧΟΙΝΙΚΟΣΔΩΔΕΚΟΜΦΑΛΑΟΡΘΟΝΦΑΛΟ.
 ΑΝΥΠΕΡΘΕΤΩΣ

Μεταγιτνίανος Θεαίς Β...
 του της παντελείας πόπανον [δωδεκόν-
 φαλον χοινικιαίων ιε', νηφάλιον.
 Βοηδρομιῶνος γι' Νέφθυϊ καὶ Ὀσίριδι
 5 ἀλεκτρυόνα· καρπώσεις, σπείρων πυρσούς
 καὶ κρίθας, σπένδων μελίκρατον. ζι' Δήμη-
 τρι, Κόρη δέλφακα ἀνυπερθέτως. η' τρυγί-
 τον Διονύσω καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀν[υπ]ερ[θέτως].
 Πυανεψιώνος Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι ζ' πό-
 10 πανον χ[οι]νικιαῖον ὀρθόνφαλον καὶ καθήμενον
 δωδεκόνφαλον.
 Μαίμακτηριῶνος Διὶ Γεωργῷ κ' πόπανον
 χοινικιαῖον ὀρθόνφαλον δωδεκόνφαλον,
 15 ναστόν χοινικιαῖον ἐπιπεπλασμένον,
 πανκαρπίαν νηφάλιον.
 Ποσιδεῶνος Ἡστάμενου πόπανον
 χοινικιαῖον δωδεκόνφαλον, καθήμενον
 20 Πηλοδῶνι χαμαιγύλῳ νηφάλιον. θι'
 ἀνέμοις πόπανον χοινικιαῖον ὀρθόν-
 φαλον δωδεκόνφαλον νηφάλιον.
 Γαμηλιῶνος κιττώσεις Διονύσου θι'.
 Ἀνδοστηριῶνος ἱερεῖς ἐκ λουτρῶν.
 Ε[λ]α[φ]ηβολιῶνος εἰς Κρόνῳ πόπανον
 25 δωδεκόνφαλον καθήμενον ἐπιπεπλασμένον?
 . . σεῖς, βούν χοινικιαῖον ἀνυπερθέ-
 τως καὶ Μαίνθηι ὅπως β' ἀπιδόντος Ἡ[ρα]-
 κλεῖ καὶ Δεῖῳ ἀλέκτορας β', πόπανον
 χοινικῶς δωδεκόνφαλον ὀρθόνφαλον
 ἀνυπερθέτως.

Index est sacrificiorum, statis diebus ex singulari
 quodam praescripto offerendorum, sed minorum
 atque ut videtur rusticorum, maxime panium; initio
 deficit mensis Hecatombaeon, in fine Thargelion
 et Scirophorion. Inter novem qui supersunt men-
 ses quartus est Pyanepsion, quintus Maemacterion,
 qui legitimus per omnia tempora ordo est, ut
 Periclea aetate (n. 71.) et aetate Imperatorum
 (n. 270. 276.); nec dissentit Harpocraton v. Μα-
 μακτηριῶν, qui, ut solet, oratorum Atticorum tem-
 pora et Athenarum statum florentem spectat. De
 universa re cf. Ideler. Chronol. T. I. p. 275. Hic
 quidem titulus Imperatorum Romanorum aetatem
 vix superat, neque Hadriano recentior iudicandus,
 si quae Corsini sententia est (v. ad n. 270.), inde
 ab Hadriano annus Atticus a mense Boedromione
 incipitur: quod, tamen monuimus incertum esse.
 De singulis paucissima dicam. Vs. 5. mira est vo-
 cabulorum compositio. Primum dicuntur καρπώ-
 σεῖς offerendae esse (neque enim καρπώσεις verbum
 esse potest), deinde inferuntur participia: serens,
 triticum et hordeum; libans, aquam mulsam. Hoc
 est, ni fallor, καρπώσεων in numero triticum et
 hordeum numini offerendum esse serendo, et mul-
 sum libando. Totum hoc colon καρπώσεις - με-
 λίκρατον videtur ad eundem, quo prius, diem per-
 tinere. Tum additur: ζι' Δήμητρι, Κόρη (h. e. καὶ
 Κόρη) δέλφακα ἀνυπερθέτως. Dies est Boedrom. xvii.
 (nam ut in nummis et titulis Syriae minor nume-

rus in hac inscriptione ut plurimum praemittitur), Eleusiniorum magnorum is, qui *Θία* vocatur. *Ἀνυπερθέτως*, sine dilatione. *Τρυγητὸς* Baccho et ceteris diis offerendus convenit cum Eleusiniolorum magnorum die *Calathis*. Mox Pyaneps. vii. Apollini et Dianae sacrificatur, in Pyanepsiis et Oschophoriis; Maemacterionis mensis xx. *Iovi Agricola*, haud dubie in Maemacteriis, quae a Iove *Μαιμάκτη* appellata sunt; eius igitur in sollemnibus etiam Iovi Agricola a quibusdam sacrificatum esse consentaneum est, atque inde opinor diem Maemacteriorum hucusque ignotum posse constitui. Sequitur Posid. viii. sacrificium *Ποσειδῶνι χαμαιζήλῳ* (neque enim de viburno cogitandum, sed *χαμαίζηλος* Neptuni est epitheton), unde Posidoniorum dies cognoscitur. Gamelionis xix. fiunt *κιττώσεις Διονύσου* (male Cors. *Κιττὸς εἰς Διονύσου Διάρους*, peius etiam Chandl.), quas cum Lenaeis coniunctas esse monui in Comm. de Dionysiis c. 4. et probat Müllerus (Prolegg. Mythol.), in quo par eruditioni iudicium. Anthesterione mense ponuntur *ἱερεῖς ἐκ λουτρῶν*, de Hydraphoriis ut videtur. Elaphebol. xv. Saturno of-

fertur sacrificium, non in Croniis, quae mense Hecatombaeone aguntur, sed circa magna Dionysia (cf. Comm. de Dionys. c. 24.). Munychione extremo donum offertur *Ἡρακλεῖ καὶ Θείῳ*, in aliquo Herculis sollemni, quod non unum in Attica fuit (v. Cors. F. A. T. II. p. 335 sq.). *Θεῖος* videtur Eurystheus esse, Alcmenae frater patruelis. *Πόπανον*, genus placenta; *χοινικιάον*, ex choenice farris, *νηφάλιον*, sine vino; *ὀρθόμφαλον*, cum umbone erecto; *καθήμενον*, depressum (excepto umbone): *δωδεκόμφαλον*, duodecim instructum umbonibus; *ἐπιπεπλασμένον*, pulve infusa conditum. Vs. 25. *βοῦν χοινικιάον*, bovem ex massa panis fictum, qualis fortasse etiam ille, de quo Suidas: *Πόπανα· πλακούντια πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ. καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις ἔθουν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν*. De *ναστῶ* v. imprimis Athen. III, p. 111. C. Etiam *παγκαρπία* est genus placenta, *μελιτούττης*: v. Theophrast. Hist. pl. X, 9, 7. Athen. XIV. p. 648. B. Neque aliud intelligendum videtur ap. Anticlidem, cuius verba servavit Athen. XI. p. 473. C.

524.

Marmor Choiseulianum catal. Dub. n. 224. nunc in Museo regio catal. Clarac. n. 545. ex schedis Mülleri et tabulis Claraci.

ΤΟΥΚΗΡΥΚΟΣ
ΙΕΡΕΩΣΤΗΣΟΜ
ΤΟΥΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
ΕΚΔΙΚΗΣΑΝΤΟΣ
5 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝΤ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΙΤΙΑΝΟΥΤ
ΟΙΚΑΤΑΤΗΝ
ΚΗΣΑ

Formam tituli dedi ex Müll. Litteras arrosas ex Clar. addidi.

Τοῦ κήρυκος - - -
ἱερέως τῆς Ὀμπνίας Δήμητρος? - - - Διὸς

τοῦ ἐλευθερίου - - -
ἐκδικήσαντο[ς] - - -
5 κεφάλαιον - - -
συνέδριον - - -
Τιτιανῶ τ - - -
οὐ κατὰ τὴν - - -

Vs. 1. videtur hieroceryx designari, vs. 2. *Ὀμπνία Δημήτηρ* ab Atheniensibus culta (v. Lexica h. v.) latuerit. Vs. 6. synedrium Eleusinium significari videtur. Ad sacra hoc fragmentum pertinere non dubium est; simul de pecuniae summa, et de multa quidem agitur (vs. 4. 5.). Nolui tamen inter decreta ponere; igitur huc redegi.

525.

Marmor muro infixum prope portam arcis exteriorem; haud dubie tamen Turcae aut qui ante eos arcem muniverant, eo detulerunt hoc marmor, quod olim in via ex Piraeo ad aram duodecim deorum, aut media, aut prope portam Piraeicam collocatum fuit: Edidit Chandlerus Inscr. II, 25. p. 53.

ΕΣΤΕΙΣ...ΡΟΤ...ΜΝΗΜΕΙΟΝΑΛΗΘΕΣ
ΣΗΜΑΙΝΕ...ΡΤΙ...ΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ
ΟΜΕΤΑΧΣΥΘΕΩΜΠΡΟΣΔΩΔΕΚΑΒΩΜΟΝ
ΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΕΓΛΙΜΕΝΟΣΣΤΑΔΙΟΙ

Vs. 3. correxi ex indice errorum ap. Chandl. Versus certa via suppleri nequeunt, probabilis tamen haec est restitutio, quae partim ex Buttmanni schedis partim ex Mülleri commentatione de topographia Attica ducta est:

Ἡ πόλις ἔστ[η]σ[έν] με β[ρ]οτ[οῖς] μνημεῖον ἀληθές,
πᾶσιν σημαίνει[ν] με[τ]ρ[ον] ὁδοιπορίας·
ἔστιν γὰρ τ[ὸ] μεταξὺ θεῶν πρὸς δώδεκα βωμόν
..... τ[ε]σσαράκοντ' ἐγ λημένος στάδιοι.

De ara duodecim deorum, ex qua locorum intervalla computantur, v. ad n. 12. qui titulus an-

tiquissimus ex hoc genere est. Similis illi hic est, non tamen a Pisistratidis positus, sed post Euclidem, credo in locum alius, qui inter vicum (nondum portum) Piraeum et urbem collocatus a Pisistratidis erat, aliamque debebat mensurae notationem continere. Nam stadiorum numerus post Themistoclis opus debuit iam inde a moenibus Piraei a Themistocle coeptis computari. Hinc ad urbem usque longa moenia sunt, stadiorum xl: superest intervallum a porta urbis Piraeica usque ad aram, quod xl illis stadiis addi debet. Neque vero ver-

sus aliud admittit nisi *τρεῖς καί, ἐξ καί, πέντ' ἐπί, ἑπτ' ἐπί*. *Τρεῖς καί* dedit Müllerus; quo posito statuendum est, longa moenia tantum xxxvii stadiorum fuisse, quum a porta Piraica sex minimum stadia sint. Igitur praeferam scribere *ἐξ* vel *ἑπτ'* etc. Vs. 1. El in

H mutavimus, vs. 2. Γ in E: ibidem pro *σημαίνειν* usu antiquo videtur ΣΗΜΑΙΝΕΝ scriptum fuisse. Vs. 3. ΧΣ resedit ex veteri genere scribendi pro Ξ: sine exemplo in Atticis post Euclidem titulis. Pro Σ, Θ fuit haud dubie Ξ, Θ.

526.

„Circa fines Athenarum in ecclesia Sancti Χαλαμποῦ”; ex schedis Fourmonti.

ΗΘΡΟ
ΤΕΜΕΝΟΣ
ΑΘΕΝΑΙΕΣ

“Ορο[ς] τεμένους Ἀθηναίης. Vs. 1. fuit O pro Θ.

527.

„Athenis in limine ecclesiae B. Virginis Ἀγάνη”; ex schedis Fourmonti et Guil. Gellii, qui Aeginiae assignat.

ΗΘΡΟΣ
ΤΕΜΕΝΟΣ
Α.ΟΛΛΩ
Ο...ΙΠΟΣ
5 ΔΩΝΟΣΙ

“Ορος
τεμένους
Ἀ[π]όλλω[ν]-
ος κα]ῖ Πος[ει]-
δώνος ἱ[ππίου].

Vs. 1. Gell. ΗΘΡΟ, 2. ΤΕΜΕΝΟ, 3. Α.ΟΛΛ, 4. Ο.... 5. ΔΩΝΟ, et nihil praeterea.

Videtur terminus inter utrumque τέμενος esse. Neptunus equester in Colono equestri colitur, ubi eius ara (Pausan. I, 30. extr.). Scriptura mista ex vetere et nova, ut n. 525. 529.

528.

Στῆ Μαρούση, ex schedis Fourmonti, vel Pelicae secundum Dodwell. Itin. T. I. p. 35. qui imperfectius edidit. Praeterea ex schedis Fauvelii, qui a. 1806. Pelicae vidit, dedit Viscontus Iconogr. Gr. T. III. p. 319. Ex iisdem schedis in Millini Mag. encycl. a. XII. (1807.) T. III. p. 140. sed minus accurate edita est haec inscriptio: igitur ubi posthac Fauvelii apographum nomino, intellige Viscontianum.

ΗΘΡΟΣ:ΑΡΤΕ
ΜΙΔΟΣ:ΤΕΜΕ
ΝΟΣ:ΑΜΑΡΥ
ΣΙΑΣ:

O quadratum habent Fourm. Fauv. rotundum Dodw. Interpunctiones solus Fourm. praebet; idem Σ, pro quo ceteri Σ, et Ρ, pro quo illi Ρ. Praeterea Fauv. Dodw. vs. 1. ΟΟΡΟΣ, falso. Sed ex his Fourmontianas lacunas explevi, inserendo vs. 1. Τ, et vs. 3. Ν scribendo pro .Ι. Ibidem extr. Fourm. ∇, Dodw. Fauv. Υ: igitur dedi V. Dodw. autem vs. 3. ΑΜΑΡΥΣ, 4. ΙΑΣ.

“Ορος : Ἀρτέμιδος : τεμένους : Ἀμαρυσίας : Pelica haud dubie Πηλῆκων pagus est haud longe a στῆ Μαρούση, ubi Fourmontus titulum hunc vidit. Hic locus a templo Dianae Amarysiae nomen lucratus est, quae apud Athmonenses culta (Pausan. I, 31, 3.), unde Athenienses celebrant Ἀμαρυσία (Hesych. v. Pausan. l. c.). Igitur Athmonensium pagus fuit in loco στῆ Μαρούση. Titulus non antiquus videtur, sed ad priscam normam factus, illata tamen forma quadrata litterae O. Nam in his ὄροις scripturam mistam comparere notavi ad n. 527.

529.

In Attica. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 35. Fauvel. Mag. encycl. ann. XVII. (1812.) T. II. p. 94. ex quo putes in via Acharnas ducente effossum marmor esse: neque tamen res certa est.

ΗΘΡΟΣ
ΗΕΛΙΚΗΣ

“Ορος Ἑλίκης. Quid sit Ἑλίκης nescio: nisi Helice Ionis uxor sacellum aliquo loco, fortasse apud

Ionidas, habuit. Demum Atticae Helicen qui dicit, errat. Scriptura hic quoque mista est, ex vetere usu assumpta forma aspirationis Η. Praeterea horum terminorum litterae alternae nigro et rubro colore pictae dicuntur a Fauvelio.

530.

Acharnis inter vetera sepulcra; ex schedis Mustoxydis misit Niebuhrius. Edidi in prooemio lectionum Univ. Berol. aest. 1821. (recuso in Museo critico Cantabrigiensi Vol. II. fasc. 8. p. 622 sqq.), et repetierunt alii: cf. Meier. et Schömann. de proc. Att. p. 506.

ΕΠΙΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ[Ο]ΡΟΣ
ΧΩΡΙΟΥ ΤΙΜΗΣ
ΕΝΟΦΕΙΛΟΜΕΝ
5 ΗΣΦΑΝΟΣΤΡΑΤΩΙ
ΠΑΙΑΝΧΧ

Ἐπὶ Θεοφράστου ἀρχοντος, ὅρος χωρίου τιμῆς ἐνοφειλάμενης Φανοστράτῳ Παιαν(ιῇ) ΧΧ.

Ex iure Attico, si quis domum vel fundum creditori hypothecario pignus dederat, ut de ea re omnibus, quorum interesset, constaret atque ipsum pignus certius esset, tabula vel cippus pro domo

vel fundo positus est, cui inscriptum nomen creditoris esset debitiue summa: cuiusmodi litterae vocatae ὄροι, hoc est τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκειται δανεισθῆναι, Harpocr. v. ne plura addam: cf. tamen Oecon. civ. Ath. T. I. p. 142. Item ubi archon bona pupillorum locabat ex legibus, redemptor debebat locati pignus, quod ἀποτίμημα dictum, exhibere; idemque facere tenebantur, qui quid ex publico redemissent (v. ibid. T. I. p. 158. T. II. p. 336 sq. et cf. supra n. 82. 103.): postremo maritus pro dote uxoris praestare ἀποτίμημα debebat (ib. T. II. p. 49.): de quo pignore locus classicus est Harpocratonis v. ἀποτίμημα, ubi nota p. τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας dicendum fuisse τοὺς τῶν ὀρφανῶν οἶκους. Horum pignorum ὄροι: consignatorum singula genera singulis oratorum locis illustro, multis aliis omissis. Demosth. adv. Spud. p. 1029. 21. de pecunia ob dotem non datam marito debita: Πρῶτον μὲν οὖν ὑμῖν μάρτυρας παρέρχομαι τοὺς παραγενομένους, ὅτ' ἐνεγγύα μοι Πολύευκτος τὴν θυγατέρα ἐπὶ τετταράκοντα μναῖς, ἔπειθ' ὡς ἔλαττον ταῖς χιλιάσις ἐκομισάμην, ἔτι δ' ὡς ἅπαντα τὸν χρόνον ἀφείδειν ὡμολόγει μοι Πολύευκτος καὶ τὸν Λεωκράτην

συνέστησε, καὶ ὡς τελευτῶν διέθετο ὄρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. De bonis pupillorum Isaeus Philoct. hered. p. 141. Ἀπογράφουσι τῷ παιδὲ τούτῳ πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὡς εἰσποήτω τοῖς τοῦ Εὐκλήμονος υἱῶν τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιγράφαντες σφᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους, καὶ μισθοῦν ἐκέλευον τὸν ἄρχοντα τοὺς οἶκους ὡς ὀρφανῶν, ὅπως ἐπὶ τοῖς τούτων ὀνόμασι τὰ μὲν μισθώσῃ τῆς οὐσίας, τὰ δὲ ἀποτιμήματα καταστασῇ καὶ ὄροι τεθεῖεν etc. De dote Demosthenes contra Onetor. II. p. 877. 5. Οὗτος γὰρ, ὃ ἄνδρες δικασταί, τοπρῶτον ὅτε τῶν Ἀφόβου διανοεῖτο ἀμφισβητεῖν, οὐχὶ τὰ λαντον ἔφη τὴν προῦχ', ὡς περὶ νυνὶ, ἀλλ' ὀγδοήκοντα μναῖς δεδωκέναι, καὶ τίθεισιν ὄρους ἐπὶ μὲν τὴν οἰκίαν δι-χιλίων, ἐπὶ δὲ τὸ χωρίον τελέντου, βουλόμενος μὴ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κακείνην διασώζειν αὐτῷ: ubi agitur de dote sororis, quam Onetor affirmabat se Aphobo eius marito dedisse; pro qua domum et fundum oppignerasse Aphobus simulabatur. Hic titulus Theophrasto archonte Olymp. 110, 1. positus est ob pretium fundi ipsius empti non numeratum sed debitum ei, a quo emptus erat, Phanostrato Paeaniensi: in fine notatur summa debita δι-χιλίων (δραχμῶν).

531.

In campo Marathonio, titulus ab eodem missus atque ibidem editus.

ΟΡΟΣ ΧΩΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΑΠΟΤΙ
ΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΟΡΦ[Α
ΝΩΙΔΙΟΓΕΙΤΟΝΟΣ

5 ΠΡΟΒΑ

Ὁρος χωρίου καὶ οἰκίας, ἀποτίμημα παιδὶ ὀρφανῷ Διογείτονος Προβα(λίου). Hic terminus cuius praedio appositus est, is quum bona filii orbi Diogitonis ab archonte et tutoribus redimeret, praedium cum domo pro bonis redemptis oppigneravit: v. ad n. 530.

532.

Athenis, ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 41. p. 51.

ΟΡΟΣ
ΧΩΡΙΟΥ
ΜΗΜΑ
Ζ

Ὁρος
χωρίου [ἀπο-
τίμημα]...
.....
.....

533.

Athenis, ex eodem ibidem.

ΩΡΙΣ
ΠΟΤ
ΛΗΜΑΤΙ
ΣΙΟΝ
5 ΔΙΑΩ
ΤΩΝΙ

Ὁρος [ἀ-
ποτ[ι-
μημα τῆ-
ς [ω]ν[ης?]
.....
.....

Ὡνῆ est redemptio, pro qua ἀποτίμημα praestitum esse dixi ad n. 530.

534.

Etiam sepulcris sunt termini s. limites impositi: ex quo genere esse possunt lapides verbo ΗΟΡΟΣ inscripti, quos Dodwello T. I. p. 35. teste Macmichael prope Athenas invenit et sepulcrales iudicavit, nisi illi potius fundorum ὄροι sunt. Certiora sepulcralium limitum exempla haec sunt. Primum in limite lapideo a Fauvelio reperto in Piraeo (Walpol. Mem. p. 457. 7.) vel in colle vicino secundum Fauvel. Mag. encycl. a. XII. (1807.) T. III. p. 157. (Collem hunc, a Piraeo in boream versus montem Aegaleum situm, accuratius designat Dodwell. Itin. T. I. p. 430. ubi ex alius narratione tradit ibi in rupe inscriptum esse ΟΡΟΣΜΝΗΜΑΤΩΝ.)

ΟΡΟΣΜΝΗΜΑΤΟΣ

Ὁρος μνήματος.

535.

Alterum est in duobus marmoribus Atticis teste Dodwello prope Ilissum effossis, quorum inscriptiones repraesentat Fauvel Mag. encycl. a. XVII. (1812.) T. II. p. 95. a est etiam ap. Dodwell. Itin. T. I. p. 400. b ap. Walpol. l. c. ex schedis Fauvelii.

a.
ΟΡΟΣΗ
ΜΑΤΟΣΟ
ΝΗΣΙΜΟ

b.
ΟΡΟΣΣΗ
ΜΑΤΟΣΟ
ΝΗΣΙΜΟ

designavi ex Dodwello: nam secundum Fauvelium putes ea in via Acharnas ducente effossa esse. In a primum Σ duplicandum, sive lapicida sive transcribentes omiserunt alterum. In b Walp. habet ΝΗΣΙΜΟΥ, non Fauv.

Ὁρος σήματος Ὀνησίμου.

Ut diversa praebet Fauvel, erantque laud dubie in eiusdem agri diversis finibus posita: locum INSCR. GR. VOL. I.

Ppp

536.

αὐτῇ τύπῃ ad (Hymettum, litteris pedilibus, ed. Fauvel. l. c. ad n. 534. p. 140. Dodwell. Itin. T. I. p. 485. b in rupe ad lapicidinas Pentelicas, Dodwell. Itin. T. I. p. 500. cf. Fauvel. l. c.

ΟΡΟΣ

ΟΡΟΣ

Sunt ni fallor ὅροι lapicidinarum.

537.

In campo Marathonio repperit Fauvel. Ed. Walpol. Mem. p. 336.

ΟΜΟΝΟΙΑΣΑΘΑΝΑΤ..

ΠΥΛΗ

ΗΡΩΔΟΥΟΧΩΡΟΣ

ΕΙΣΟΝΕΙΣΕΡΧΕ..

Ομονοίας ἀθανάτης πύλη. Ἡρώδου ὁ χῶρος, εἰς ἃν εἰσέρχεται. Restitui Ionicas formas; certe εἰσέρχεται. vix potest aliter restitui, quam ut scribatur εἰσέρχεται: εἰσέρχεται enim non explet duarum litterarum lacunam. Affectabat talia Herodes Atticus, qui hunc titulum fundi sui seu villae portae apposuit. De sepulcro cur cogites, nulla idonea causa est.

538.

In lamina plumbea in sepulcro reperta prope portas Hippades, longa v. poll. lata iii poll. quae in altum quater, in latum ter complicata erat. Transcripsit Fauvelius, cuius exemplum dedi a Visconti editum Hist. Instituti regii Gall. Class. hist. et lit. ant. T. I. (1815.) p. 236. cum emendatione et notis. Exemplum a Visconti correctum edidit Akerblad l. c. ad n. 339. p. 8. Ante editam Visconti commentationem notitiam inde excerptam publici iuris fecit Ginguené: Rapport sur les travaux de la classe d'histoire et de littérature ancienne, 3. Jul. 1812.

ΕΡΜΗΣΧΟΝΝΙΩΣΓΗΚΑΤ..ΧΟΣ
ΚΑΙΠΡΟΣΤΗΝΦΡΕΣΟΦΟΝΗΝ
ΦΕΡΣΕΦΟΝΗΚΑΤΑΔΩΛΕΣΣΙΑ
ΠΡΕΤΟΤΟΣΑΠΑΝΤΑΣ
5 ΚΑΙΚΛΕΟΦΡΑΔΗΣ
ΚΑΤΑΔΩΠΡΟΣΤΟΣΑΥΤΟΣΙΟΥΡ
ΚΑΙΝΑΥΒΑΤΗΝΚΑΤΑΔΩΠΡΟΣΤΟΣΑΥΤΟΣ
ΤΑΗΠΟΛΕΜΟΝΚΑΤΑΔΩ
ΚΑΙΤΟΣΜΕΤΑΚΤΗΣΙΟΥΑΠΑΝΑΣ
10 ΜΑΣΑΔΩ

Plurima restituit Viscontus, versu primo ex Akerbladii sententia posthac adoptans lectionem ΓΗΚΑΤΟΧΟΣ (vide Akerbl. p. 24. Visc. p. 240.). Sic, igitur legendum videtur:

Ἐρμῆς χιδόνιος, Γῆ κάτοχος,
καὶ πρὸς τὴν Φερσεφόνην.
Φερσεφόνη, καταδῶ Κτησίαν
πρὸς τοὺς ἅπαντας,

5 καὶ Κλεοφράδην

καταδῶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς. [ὦ]στ[ε]ρ[ε]?

καὶ Ναυβάτην καταδῶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Τληπόλεμον καταδῶ

καὶ τοὺς μετὰ Κτησίου ἅπαντας

10 καταδῶ.

Vs. 1. 2. construi non possunt; unde patet barbarum imperitumque hominem, quales superstitiosi esse solent, scripsisse haec. Vs. 1. videtur sic cogitasse: Ἐρμῆς χιδόνιος, Γῆ κάτοχος ἔστωσαν ἐπικούριοι; et vs. 2. ad verba καὶ πρὸς τὴν Φερσεφόνην videtur intellexisse καταδῶ. Vs. 5. Φερσεφόνη vocativus videtur: quamquam talia explicari non certius possunt quam illitteratarum anicularum et ancillarum epistolae; πρὸς τοὺς ἅπαντας, h. e. πρὸς Ἐρμῆν, Γῆν, Φερσεφόνην. De κατάχῃ cf. n. 539. ubi v. etiam de plumbi usu et de καταδέσει (defixione): ad formulam imprecationis Visc. bene contulit Latinos titulos ap. Murat. p. xxiv. 2. 3. et Grut. p. dcccxx. 1. ubi p. Deum monet eum scribendum. Pro Π fuit opinor Γ; nam hic titulus, quum pro ΟΥ constanter scriptum sit Ο, si ex publicorum monumentorum usu iudicare haec privata licet, circa Olymp. 100. scriptus fuerit.

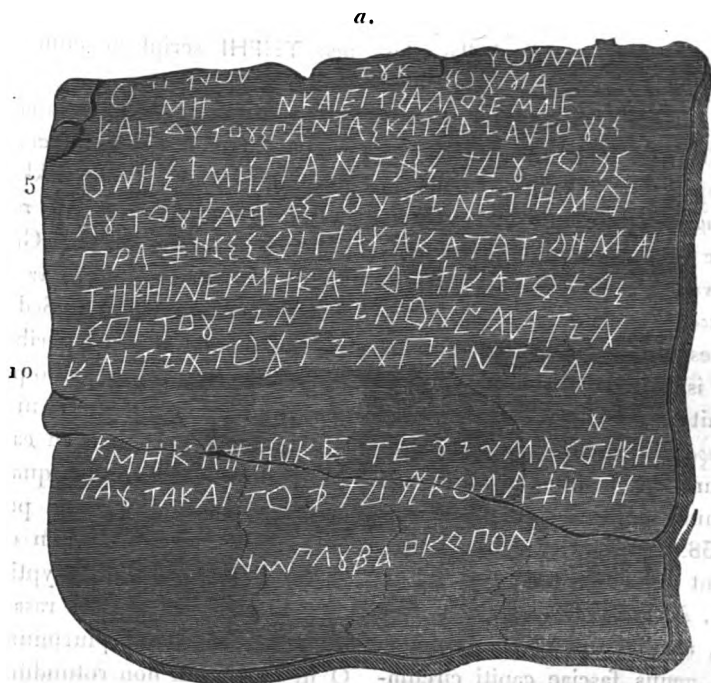
539.

In lamina plumbea superius mutila, quae a Dodwello in sepulcro reperta est in loco ad n. 534. designato, qui olim sepulcrum fuit: ad idem monumentum marmorea tabula versus orientem posita erat, cuius tamen nonnisi litterae ΚΥΔΙΜ legi poterant. Et hoc sepulcrum et tabulae plumbeae partem adversam a cum alphabeti indice aeri incisa exhibet Akerblad in libello: Iscrizione Greca sopra una lamina di piombo trovata in un sepulcro nelle vicinanze di Atene, Rom. 1813. 4. cum erudita explicatione: easdem fere tabulas Dodwellus, qui eas cum Akerbladio communicaverat, edidit Itin. T. II. p. 515 sq. T. I. p. 452. Laminam a dedi ex Dodwello; sed vacuum spatium, quod inferius est, chalcographus noster imminuit. In aversa pagina magnopere corrosa paucae litterae divinari magis quam legi poterant, quas in b ex Akerbl. dedi.

[Textum vide in pag. seq.]

Dirae, quibus animae numinibus inferis sacrari putabantur, plumbeis solebant tabulis inscribi. Tacitus Ann. II, 69. de Pisone Germanici mortis auctore: Et reperiabantur solo ac parietibus erutae humanorum corporum reliquiae, carmina et devotiones et no-

men Germanici plumbeis tabulis insculptum etc. Dio Cass. LVII, 18. Ὅστ᾽ αὖ γὰρ ἀνδράπων ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ ἦκει, κατορωρυγμένα, καὶ ἐλασμοὶ μολύβδινοι ἀράς τινας μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἔχοντες ζῶντος ἔθ' εὐρέθη. Plura de magicis his defixionibus (καταδέσμοις Plat.

b.

Vs. qui superest, 1. ΟΙΔ

Vs. 8. extr. ΝΙΚΩΝ ut videtur et ΕΚ

Vs. 9. ΚΥΔΑΝΤΙΔΩΝ et extr. ΑΛΩΓΗΚΗΥΞ

Vs. 10. init. ΝΙΚΑΡΑΡΧΟΕΙΟΞΓΑΡΝΦΙΛΟΚΛΕΗΣ

Vs. 11. init. ΑΛΑΝΤΡΚΙ (vel ΡΙΞΙ) ΜΟΡΤΙΩΝΑΙΞΩΝΗ...

Vs. 12. extr. ΔΑΜΟΞΙΚΛΗΚΡΟΓΟΔΟΞΕΡΙ, sed non omnes litterae certae.

Vs. 13. extr. ΥΝΗΙ (hoc Ak. nostro exemplo adscripsit sua manu).

Rep. II, p. 364. C. Artemidor. Onir. I, 77. κατάδε-
σει Plat. Legg. XI, p. 933. A. cf. Harpocr. Suid.
v. καταδέσθαι, et alios) uberius dixit Nic. Heinsius
ad Ovid. Amor. III, 7, 29. Non tamen ubi plum-
beae tabulae librive plumbei, statim de defixioni-
bus cogitandum: olim enim in plumbo scribebant
haud raro, ut in Helicone Hesioidea Opera et Dies
plumbo consignata habebantur (Pausan.), et plum-
beum librum Basilidianum describit Montfaucon.
Palaeogr. Gr. p. 180 sqq. qui plura de libris plum-
beis p. 16. De inscriptionibus in plumbo exaratis
v. Dodwell. Itin. T. I. p. 453. adde plumbum
votivum, quod inter sepulcralia posui n. 1034.

Interpretationem ut ab aversa pagina prope
deleta incipiam, videtur supra scriptum fuisse αἰδε
εἶσιν.... si modo ille versus primus est. Sequun-
tur mera nomina fortasse eorum, qui diis inferis
sacrantur, quamquam vs. 12. 13. Ak. putat lauda-
tum potius aliquem esse, eumque Doriensem, fere
in hunc modum: ἐπαινῶ Δαμοσικλῆ Ἀκρόποδος ἐπὶ
σωφροσύνῃ s. ἀγαθωσύνῃ. Vs. 8. 9. probabiliter ha-
betur Νικων ἐκ Κυδαντιδῶν, ut Νικίας Κυδαντίδης est
n. 147. pryt. IX. Sequitur aliquis Ἀλωπηκηύς (Ἀλω-
πεκεύς). Vs. 10. litterae ΓΑΡΝ dicuntur certae esse
(v. Akerbl. p. 38.); sed Parnes demus nusquam re-
peritur, dubiumque est, an in hoc titulo demorum
nomina decurtentur. Si tamen Parnes demus,
legi potest:νίκα Παρν. Θείας Παρν. Sequitur Φι-
λοκλέης Λανπτρεύς, sive decurtata voce (Λανπτρ.) sive
plene scripta. Proximus est Aexonensis.

Alterius columnae (a) principium deficit, in quo
formulam similem ac n. 538. scriptam fuisse pro-
babile est. Reliqua Ak. sic legit (praeter σοὶ vs. 4.
a me additum et punctum post πάντας vs. 4. quod
ex Bekkeri sententia dedi):

[εὐδύναι

[Σά]τυρ[ον] Σουνιά,

[καὶ Δη]μή[τριον], καὶ εἴτις ἄλλος ἐμοὶ ἐ[χθρός],
καὶ τούτους πάντας. καταδῶ αὐτούς σοί,5 Ὀνήσιμε· πάντας τούτους
αὐτοῦ[ς] καὶ τὰς τούτων ἐπ' ἐμοὶ
πράξεις σοὶ παρακατατίθεμαι
τηρεῖν. Ἐγὼ κατόχε, κατόχος
ἵσθι τούτων τῶν ὀνομάτων,

10 καὶ τῶν τούτων πάντων.

[Ε]ρμῇ καὶ Ἰῇ, ἱκετεύω ὑμᾶς τηρεῖν
ταῦτα, καὶ τούτους κολάζετε.

[ἐπαινῶ] τὸν μολυβδοκόπον.

In quibus nihil vir doctus admisit, quod displicere
posset, quamquam vs. 1. εὐδύναι, vs. ult. ἐπαινῶ in-
certa sunt; pro hoc melius videtur: [σώζετε] τὸν
μολυβδοκόπον, hoc est ἐμέ. Εὐδύναι sane potest τι-
μωρῆσθαι esse, ut ap. Hesych. εὐδύνω, τιμωροῦμαι.
Sequuntur aliquot defixorum nomina; omnesne in
hac pagina perscripti fuerint an non, nescimus: po-
tuerunt ii, qui in aversa columna scripti, aut omnes
aut ex parte alii esse. Vs. 4. extr. Ξ ex σοὶ su-
perest; cf. vs. 7. Vs. 5. potest aut Ὀνήσιμε aut
Ὀνησίμη legi, quum η et ε in hoc titulo confun-
dantur; et putes Ὀνήσιμος esse nomen defuncti,

Ppp 2

cui una cum diis sacrentur illi defixi, quum praesertim ex Taciti Dionisque locis pateat tabellas istas cum corporibus mortuis sepultas esse. Immo credat aliquis hunc esse eundem Onesimum, cuius sepulcrum habes n. 535. sed loci, ubi inscriptiones repertae, non congruunt. Akerbl. tamen verisimilius iudicat, ὀνήσιμον dictum esse Mercurium, qui alias Ἐριούνιος, hoc est interpretibus grammaticis ὁ λῖαν ὠφελῶν: derivantque hanc vocem ab ipso ὀνίνημι, unde est ὀνήσιμος. Ceterum cave putes defunctum has defixiones tum, quum moribundus esset, dictasse: potius is, qui tabellam in sepulcro deposuit, superstes fuit; unde illa: καὶ τὰς τούτων ἐπ' ἐμοὶ πράξεις σοι παρακατατίθεμαι τηρεῖν: ubi πράξεις ἐπ' ἐμοὶ vix possunt de iis intelligi, quae isti adversus corpus mortuum molituri sint. Ἐρμῆς dicitur κάτοχος, ut n. 538. Γῆ κάτοχος, activo sensu, quum vulgo κάτοχοι sint qui a Deo tenentur, ἐνθεοί, κατάληπτοι, νυμφόληπτοι, ἐκ θεοῦ κάτοχοι: sed activae significationis exempla attulit iam Akerbl. ex Iona II, 7. et Galeno, cui genus fasciae capiti circumdatae κάτοχος dicitur. Haud dubie Terra et Mercurius κάτοχοι dicti sunt, quod necessitate irrevocabili detinent defunctos: ut ap. Grut. p. LIII. 10. Mercurius dicitur *Arctius*, quod virga turbam animarum coercet (v. Akerbl.). Etiam lapides sepulcrales, οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι, dicuntur κάτοχοι λίθοι (Hesych.). Sed a praestigiarum sacerdotibus vocis vis ad καταδέσμων rationem translata videtur, ut iam κάτοχοι θεοὶ essent ii, qui defixos a magis homines detinerent. Mercurii sacerdotes quare κάτοχοι dicti sint (Hesych.), incertum est: potest hoc eorum nomen passivum esse, *deo pleni*, aut activum, *qui detinerent homines defixionum artibus*. Mox κάτοχος ἴσθι τούτων τῶν ὀνομάτων verte: *memento hominum nomen*, ut κατόχος ἀντὶ τοῦ μνημονικῶς Lex. Seg. p. 105. Ὀνομάτων non est ἀνθρώπων, qui usus non Graecus, sed Romanus et Hebraicus; unde in labentem Graecitatem transvectus est: potius ὀνομάτων hic de ipsis nominibus istorum hominum intelligendum. Mox vs. 11. Akerbl. legit τηρεῖν: praeferram τηρεῖτε, suppletis vs. 12. init. litteris TE vel

TH, nisi τηρεῖν aperte verum esset. Nam N super THPHI scriptum cum hoc ipso coniungendum est.

Dictio est, qualem ab homine plebeio expectaveris; vs. 4. tamen soloecum καὶ τούτους πάντας καταδῶ αὐτούς distinctione sustulit Bekkerus; nec vs. 5. reprehendenda sunt verba, πάντας τούτους αὐτούς καὶ τὰς τούτων ἐπ' ἐμοὶ πράξεις, optimae Graecitati accommodata. Vs. 10. καὶ τῶν τούτων πάντων videtur esse: *et rerum omnium hominum horum*. Sed quod maxime mirere, hic homo solet H pro E scribere; unde nolim cum Ak. coniicere, titulum paulo post Euclidem scriptum esse, quum usus litterae H nuper receptus ab imperitis traduceretur etiam ad ea vocabula, quae litteram E postularent: immo quavis aetate in id vitium incurrere rudes litterarum potuerunt. Scriptura, de qua multus est Ak. non est cursiva, quae qualis fuerit, ex papyris Aegyptiacis nunc notissimum est: litterae acuto stilo rasae magis quam exaratae sunt, lineis ut plurimum rectis: igitur etiam O ut plurimum non rotundum est, sed modo quadratum, modo triangulare, modo forma etiam minus regulariter facta; solum Y quodammodo cursivum est. Ceterum I, E, X, Γ bonae aetatis sunt; litterae Xī forma + in titulis publice exaratis apud Atticos nonnisi antiquissimis temporibus reperitur, ut n. 9. De titulis non Atticis hoc loco taceo: ad eos tamen nota pertinere n. 166. In hoc plumbeo titulo forma illa + ex antiquo resedit usu. Ω singulari prorsus forma Z expressum est; in ceteris nihil video memorabile. Ex his autem formis aetatem tituli cognosci non posse apertum est, nisi quod satis videtur antiquus, Akerbladio iudice ante Alexandrum, sed post Olymp. 100. scriptus. Et posterius quidem plane probo, quum praesertim pro OY nusquam compareat O, quod tamen aliquot post Olymp. 100. Olympiadibus perduravit. Igitur possis hoc monumentum circiter Olymp. 105-110. scriptum iudicare: sed potest etiam paulo recentius esse. Antiquae formae sunt Φιλοκλέης, Σουινῆ: sed hae ne illa quidem aetate obsoletae erant.

540.

Tessera eburnea aeri incisa ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. IV. P. III. tab. 54. cf. p. 159.

In altero latere, in corona oleagina:

ΠΑΝΑ
ΘΗΑΝ
ΙΑ

In altero:

XV
Γ

Lege Παναθήναια. Aetatis est Romanae; videtur tessera esse, qua locus designatur spectatori.

541.

In tegula apud Fauvelium; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 75.

ΙΠΠΕΟΣ
ΚΑΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΟ
ΜΕΔΕΙ
5 ΔΟΚΕΙ

Ἰππεος (p. Ἰππιος, nisi Ἰππέας legitur, ut Καλλέας) καλὸς Ἀριστομήδει (vel Ἀριστομένει) δοκεῖ. Titulus est amatorius, ut in vase Locrensi Καλὴ δοκεῖ: v. nos ad Fragm. Pind. p. 569. Nota est dictio καλὸς et καλὲ vasorum figuris adscripta; etiam in Attico vasculo ap. Walpol. Mem. p. 322. octies figuris adscriptum ΕΛΑΛ.

CLASSIS UNDECIMA.

MONUMENTA PRIVATA, MAXIME SEPULCRALIA.

Unum et alterum in his esse, quod non videretur sepulcrum, monui p. 105. sed in paucis tamen dubitationi locus relictus est, ubi de ea re separatim dicam. Magnum hunc titulum numerum per tria disposui capita. Habes igitur I. *Civium titulos, in quibus demi Attici memorantur.* II. *Titulos peregrinorum.* III. *Monumenta privatorum promiscuorum, maxime epitaphia.* Singulorum capitum titulos disposui ordine alphabetico, qui in inscriptionibus his magna ex parte exiguis commodissimus visus est: tempora facile distinguunt peritiores, eaque in titulis insignioribus ultro annotavi.

CAPUT PRIMUM.

CIVIUM TITULI, IN QUIBUS DEMI ATTICI MEMORANTUR.

548.

Athenis, in horto Turcae olim, in columna; ex schedis Fourmonti.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ
ΝΙΚΩΝΟΣ
ΑΝΓΕΛΗΘΕΝ

Πολυκράτης Νίκωνος Ἀγγελῆθεν.

549.

In anaglypho sepulcrali, sub aëtomate. Ediderunt Pocock. Inscr. antiq. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 1. et in aere ex schedis Fourmonti Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 51. cf. p. 171. Habeo etiam ex schedis Mustoxydis, viditque ad Monasterium τῆς Παναγίας Chandlerus (Syllab. p. xxx.). Lectio omnibus eadem.

ΓΕΡΩΝ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΑΓΚΥΛΗΘΕΝ

Γέρων Ἀρίστωνος Ἀγκυλῆθεν. De demo Ἀγκυλῆ
v. Bast. Epist. crit. p. 92. et ex titulis n. 115. et
n. 145. ac notulam ad n. 115.

550.

„Super limen cuiusdam civis”. Ex schedis Fourmonti in aere repraesentat Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 49. 2. cf. p. 168. ubi titulus est sub imagine feminae in cellula posita. Sed viri tenemus epitaphium, maleque Fourm. delineasse figuram videtur aut eam prorsus finxisse: cf. ad n. 617.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΓ. . ΗΘΕΝ

Bekkerus ex schedis Fourm. initio ΔΕ habet;
ex eodem vs. 3. lacunae modulum designavi. Δη-
μοκράτης Δημητρίου Ἀγγελῆθεν vel Ἀγκυλῆθεν vel
Ἀγκυλῆθεν.

551.

In fastigio monumenti sepulcralis ex marmore candido, Athenis effossi inter urbem et Piraeum, quod in Museum regium Berolinense intulit Sackius Comes.

ΝΙΚΑΡΕΤΗΚΤΗΞΙΚΛΕΟΥΣ ΑΓΝΟΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ

Νικαρέτη Κτησικλέους Ἀγνουσίου θυγάτηρ. Nota- illud O maxime evanidum; sed litterae Y inseren-
bile est O pro ου in solius vocis Ἀγνουσίου secunda dae spatium non suppetit.
syllaba, quod ex antiquo resedit usu: est quidem

552.

In vase Attico lapideo, in aedibus Com. Guilfordi, ex schedis Mülleri. In basi Sphinx duplex sculpta; virorum duorum imaginibus anaglyptis nomina haec adscripta:

ΑΡΧΙΑΔΗΣ ΠΟΛΕΜΟΝΙΚΟΣ
ΑΓΝΟΣΙΟΣ ΑΘΜΟΝΕΥΣ

Ἀρχιάδης Ἀγνούσιος, Πολεμόνικος Ἀθμονεύς. Hoc
vas non est sepulcrum. Müllerus: „Haec vasa ad-
modum frequentia sunt, atque ut figlina multa in
amicitiae memoriam videntur donata esse”.

553.

Anaglyphum sepulcrum (ap. Maffei Mus. Veron. p. xlvii.), cuius figuris nomina superius apposita sunt. In sinistra parte vir repraesentatur, in dextera mulier, inter hos puer, quem defunctum lugent: super hoc in columella posita sunt duae larvæ.

ΓΑΙΟCCΙΑΙΟC ΔΙΟΝΥCΑCCEΙΑΙΑΕΡW
ΒΑΘΥΛΛΟC CΩΤΙΜΑCCEΙΑΙΟC-TIN
ΑΖΗΝΙΕΥC

Nomen viri est Γαῖος Σίλιος Βάθυλλος Ἀζηνιεύς, nomen feminae non potest aliud esse ac Σειλία Ἐρώ
(Ἐρώ): sed quis est Διονυσῆς, quis Σωτίμας et Σεί-
λιος? Credo tres hi pueri sunt, licet unus tantum
anaglypho repraesentetur. In -TIN latet fortasse
Ἀζην. Maffei interpretationem p. lv. nemo probabit.

554.

Anaglyphum sepulcrale; vir sedens, adstante muliere et infantibus duobus; ib. p. LI. II.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΡΙΣ
ΤΟΦΑΝΟΥΚΑΖΑ
ΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Ni fallor, hic quoque est Azeniensis. Lege:
Ἀπολλώνιος Ἀριστοφάνου[ς] Ἀζ[ηνιεύς], χρηστὴ χαῖρε.

555.

Vas anaglyphum in marmore sepulcrali, quod olim Athenis apud Fauvelium fuit, hunc est in Museo regio Parisiensis iuxta n. 214. a Comite de Forbin Parisios delatum. In eo vase cernuntur vir et adolescens manus iungentes, adstante muliere. Supra est inscriptio. Ex schedis Mustoxydis et Mülleri.

ΑΡΧΕΔΗΜΟΣ ΑΡΧΕΔΗΜΟΥ
ΑΘΜΟΝΕΥΣ
ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ ΑΡΧΕΔΗΜΟΥ
ΧΑΙΡΕΑΕ ΑΡΧΕΔΗΜΟΣ

Ἀρχεδημὸς Ἀρχεδημοῦ Ἀθμονεύς,
Ἀρχεδικὸς Ἀρχεδημοῦ [Ἀθμο]νέως,
Χαίρεας, Ἀρχεδημὸς,
Φιλία Παντακλείου Ἀθμονέως.

5 ΦΙΛΙΑ ΠΑΝΤΑΚΛΕΙΟΥ

ΑΘΜΟΝΕΩΣ

Vs. 1. Müll. ΑΡΧΕΔΗΜΟΥ, Must. ΑΡΧΕΔΙΚΟΥ.
Vs. 2. ultimum ε ex Must. Vs. 3. supra scriptum
ΝΕΥΣ ex eodem. Vs. 4. ex eodem ultimum ΟΣ
addidi quod deest ap. Müll. Vs. 5. extr. Must.
ΚΛΗΟΥ, Müll. ΚΛΕΙΟ. Legendum videtur:

Post absolutos commentarios titulum aerea tabula
expressum misit Comes Claracus, cuius apographum
consentit cum Mustoxydiano magis quam cum
Mülleriano: vs. 1. enim habet ΑΡΧΕΔΙΚΟΥ; vs. 3.
ΑΡΧΕΔΙΚΟΣ: ΑΡΧΕΔΗΜΟΥ ΑΘΜΟΝΕΥΣ; vs. 4.
ΑΡΧΕΔΗΜΟΥ, vs. 5. ΠΑΝΤΑΚΛΕΟΥΣ: quae lectio-
nes habent sane, quo placeant: sed in re dubia
retinui, quae ex prioribus exemplis petieram.

556.

In columna marmorea in agro Attico, Cyriac. p. xv. n. 106. et ex suis schedis Cyriaci Murat. T. II. p. mxxx. 3. aliter divisus
versibus.

ΔΑΜΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ ΑΘΜΟΝΕΥΣ

Δάμων Διονυσωδώρου Ἀθμονεύς.

557.

Athenis in ecclesia Panagiae Gorgopiko, ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 83.

ΝΕΥΣ ΧΑΡΙΕΣΣΑ ΑΡΙΣΤΩ
ΝΟΣ ΕΞ ΑΘΜΟΝΕΩΝ

[ὁ δέων] ... νέως,
Χαρίεσσα Ἀρίστωνος ἐξ Ἀθμονέων.

558.

Cephisiae, ex schedis Fourmonti.

ΟΛΥΚΛΕΟΣ
ΘΜΟΝΕΩ

Πολυκλέους Ἀθμονέως, sc. θυγάτηρ, nisi interci-
dit vox γυνή cum ceteris quae desunt.

559.

Athenis in pariete scholae, super anaglypho, ut videtur, in quo mulier sedens, coram qua senex et iuuenis, ille manum, hic
mentum mulieris tenens, adstante puero. Hunc titulum illi anaglypho apponit Stuartus Antt. Att. T. III. p. 61. (cf. p. 62.),
una cum titulo Pisicratiae Gargettiae n. 620. sed Chandlerus utrumque titulum in diversis marmoribus refert Inscr. II. 79.
p. 69. (cf. Syllab.) et II. 80. Nec formae litterarum plane eadem sunt. Attamen utramque inscriptionem coniunxit
etiam Gallandus in epistola ad Graevium inedita: et in eodem certe pariete infixas ambas esse certum est. Si diversi
tituli sunt, ad utrum pertineat anaglyphum, dubites.

ΗΔΙΞΤΗ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΑΙΓΙΔΙΕΩΣ

rarum. Vs. 1. Chandl. quod dedi; Gall. ΑΡΙΣΤΟΣ,
Stuart. nihil nisi ΑΙΞΤΕ. Vs. 3. Gall. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ,
Stuart. ΑΙΓΙΔΙΕΩΣ, Chandl. ΑΙΓΙΑΙΩΣ. Possis
etiam Αιγυλιῶς legere.

Ἡδίστη Νικοδήμου Αἰγι[λ]ιεύς, sc. θυγάτηρ. For-
mam ε dedi ex Stuarto, et ex eodem situm litte-

560.

In urna sepulcrali Athenis reperta, quam aeri incisam dedit Stuartus Antt. Att. T. I. p. 52. et minus eleganter Dodyell. Itin.
T. I. p. 454. In anaglypho cernitur vir valedicens mulieri sedenti. Ediderunt etiam Clark. Itin. P. II. S. II. p. 594. Osann.
Syll. I. 34. p. 118. Nunc est in Mus. Brit. n. 257. ubi transcripsit etiam Evansius, et misit Rosius.

ΓΑΜΦΙΛΟΣ ΜΕΙΣΙΑΔΟΥ ΑΡΧΙΓΡΗ
ΑΙΓΙΛΙΕΥΣ: ΜΕΙΣΙΑΔΟΥ

operis quaternis excusa; alteram non vidi. Stuart.
vs. 2. ΜΕΣΙΑΔΟΥ. Interpunctionem post ΑΙΓΙΛΙΕΥΣ
habent Stuart. Dodw. Ros.

Formam Γ habent Os. Ros. ε Rosius. Vs. 2.
pro Ι (Os. Stuart. Dodw.) est Ξ ap. Ros. Clark.
sed hoc solo versu, certe in editione Clarkiani

Γάμφιλος Μεισιάδου Αἰγυλιεύς, Ἀρχίππη Μεισιάδου.
Sunt frater et soror. Μειζίας, ut Ἀμεινίας: hinc Μειζιάδης.

561.

Ad fontem aquae prope cisternas publicas in via, qua itur in Piraeum. Ed. Chandler. Inscr. II, 106. p. 70.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΔΗΣ
ΕΡΙΓΕΝΟΣ
ΑΙΓΙΛΙΕΥΣ

Φιλοξενίδης Ἐπιγένους Αἰγίλιεύς. Haec priore est antiquior; sed ordinem alphabeticum sequor.

562.

Athenis, ap. viduam Douman. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 85.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	Δημήτριος
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ	Ἀρίστωνος
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ	Αἰθαλίδης.

563.

Ibidem, ante ecclesiam D. Demetrii. Ed. Spon. l. c.

ΔΙΟΝ Διονυσ...
ΔΗΜΗΤ Δημητρίου
ΕΞΑΙΘ Εξ Αἰθαλιδῶν.

Est mulier: hinc Εξ Αἰθαλιδῶν, ut solet in mulieribus.

564.

Ibidem in horto Turcae. Ed. Spon. l. c. p. 84.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	Διονύσιος
ΕΡΟΔΟΤΟΥ	[Ἡ]ροδότου
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ	Αἰθαλίδης.

565.

In arce; ed. Chandlerus Inscr. II, 9. p. 49.

ΑΛΕΞΙΚΛΗΣ
ΣΑΤΥΡΟ
ΑΙΞΩΝΕΥΣ
ΣΑΤΥΡΟΣ

Ἀλεξικλῆς Σατύρου Αἰξωνεύς,
Σάτυρος [Αἰξωνεύς].

Probabiliter Chandl. supplet: Σάτυρος Ἀλεξικλέους etc. Titulus στοιχηδὸν scriptus et satis antiquus.

566.

Florentiae in vestibulo Musei Medicei: in sepulcri marmorei tympano, sub quo mulier stolata collocata. Edidit Gorius Inscr. Etrur. T. I. p. 48. n. 89. indeque Murat. T. II. p. mxx. 4.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΑ
ΥΛΛΟΥΑΙΞΩΝΕΟΣΘΥΓΑ
ΤΗΡ

Ἀριστόκληα Ὑλλου Αἰξωνέ[ω]ς Θυγάτηρ. O pro Ω vitium haud dubie est legentis.

567.

Super anaglypho, in cuius sinistra mulier in sella sedens, cui manum iungit alia ante illam consistens in parte tabulae, quae adspectanti dextera est. Marmor a. 1819. repertum in via sacra Athenis Eleusinem ducente, et a praefecto celocis Belgicae Lyncis, Coertseno, in Bataviam missum est. Aeri incisum et larga explicatione instructum edidit Dav. Iac. van Lennep in Commentatt. Latin. III. classis Instituti regii Belgici Vol. II. p. 205. Nomina, ut ea dedi, posita sunt; ut non apertum sit, ad utram figuram singula referenda sint.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΗΧΟΡΟΚΛΕΟΥΣ ΧΟΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΞΩΝΕΩΣ ΓΥΝΗ ΛΥΣΙΠΠΗ

Δημοστράτη non potest dativus esse; solent enim in his monumentis singula nomina recto casu poni. Sedens figura solet defuncti imago esse, ut n. 554. 568. 928. 954. et ubivis. Haec videtur esse Δημοστράτη Χοροκλέους sc. Θυγάτηρ. Altera est Χοροκλέους Αἰξωνέως γυνή Λυσίππη, uxor patris Demonstratae.

568.

Olim Venetiis apud Bernardum Iustinianum, in marmore candido, ex Graecia allato, coque in duas partes fracto. Maxima tituli pars in aëtomate posita est, reliqua inter aëtoma et anaglyphum. In medio anaglypho est senex in sella collocatus; a fronte mulier sedentis dexteram dextera tenens; ad latus senex adstat baculum gestans, iuxta quem duae mulieres. Has figuras Laconice vestitas esse somniavit primus editor Io. Antonius Astorius in commentariolo in antiquum Alcmanis poetae Laconis monumentum allatum e Graecia, editum a. 1697. 13 pagg. fol. (recuso in Sallengr. Nov. thes. Antt. Rom. T. II. n. 6.), sed sunt potius vulgari in his monumentis modo amictae. Astorii exemplum repetiit Murat. T. II. p. dcccxxviii. i. nec tamen accurate. Postea Frid. Rostgaardus monumentum Venetiis inspexit, et plurima melius legit: v. Fabric. B. Gr. T. II. p. 91. ed. Harl. et ex priorae Bibliothecae Graecae editione petiit Taylor. ad Lysiam p. 389. ed. Reisk. Rostgaardum igitur in plurimis secutus sum. Astorius quidem Alcmanis poetae celebris sepulcrum hoc esse putabat, verborumque reddebat interpretationem longe ineptissimam: ad verum propius accessit Gallandus in epistola ad Boivinum Nov. Misc. Obs. Belg. T. IV. p. 295. et errasse Astorium vidit Winkelmannus quoque Hist. art. IX, 1, 17. ubi etiam de titulo n. 34. disputat quaedam a me consulto omissa. Cf. Welcker. Alcman. Fragm. p. 15.

ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΗΞΗΚΕΣΤΙΔΟΥΕΞΗΔΙΣΧΙΡΑΧΓΡ
ΑΥΤΟΙΥΙΩΝΟΙΜΕΤ...ΟΠΙΤΗΔΑΝΕΘΗΚΑΝΙΗΛΩΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΙΣΠΑΡΙΟΥΣΙΝΟΔΟΝ
ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣΠΡΩΤΙΟΝΟΣΑΙΞΩΝΕΥΣ >ΑΝ...Ε

Formam Ω, aetatis satis recentis indicium, retinui ex Astorio, una cum versuum forma: idem pro Σ aliquoties habet Ξ, sed non constanter, idque Ξ etiam pro Ξ posuit; igitur in hac re ab eo discessi et Rostg. secutus sum. Vs. 1. pro initio

ΦΑΝΟ ex Rostg. ducto Astorius habet ...ΚΜΑΝΟ. Quae post Ἐξηκεστίδου ibidem sunt, ex Ast. addidi. Vs. 2. dedi ex Rostg. nisi quod Ο vocis ΑΥΤΟΙ pro Ω assumpsi ex Ast. et ex eodem addidi ΕΤ, et litterae Zeta formam designavi. Vs. 3. ex Rostg.

nisi quod hic in fine habet ΑΙΞΩΝΕΥΣΖΑΝΧΑΙΡΕ: hoc ΖΑΝΧΑΙΡΕ ferri non potest. Pro Ζ Ast. habet ρ, siglum interpunctionis notum: idem omittit ista ΧΑΙΡΕ, ex qua voce solum Ε recepi.

Etiam sic correcto titulo difficilis explicatio est; videtur tamen legendum:

Φανοστράτη Ἐξηκεστίδου ἐξ Αἰζωνέων πρ(εσ)βυτέρα).
Αὐτοὶ υἱοὶ μ' ἐπ[ὶ σή]μ[ατ]ι τῇδ' ἀνέθηκαν,
ζηλωτὸν στέφανον τοῖς παριούσιν ὁδόν.
Ἐξηκεστίδης Πρωτίωνος Αἰζωνεύς ἀν[έ]θηκε vel ἀν[έ]στησ[ε].

Vs. 1. illud ἐξ Αἰζωνέων incertum: ΕΞ superest, post quod vacat Η, ut plura in perversissimo Astorii apographo. Dein ΔΙΣ videtur ΑΙΞ esse, et pro ΧΙΡΑΧ reponendum ΩΝΕΩΝ, quod nemo mirabitur, qui Astorii cetera menda inspexerit. ΧΙΡΑ cave putēs esse χήρα. In summo aëtomate, quod periit, videtur corona fuisse, quo refero versus. Nepotes igitur videntur coronam et reliquum monumentum posuisse, ex quibus unus, credo qui solus sui iuris erat, nomen subscripsit Ἐξηκεστίδης etc.

569.

Anaglyphum sepulcrale, in quo mulier sedens, adstante viro; iuxta sellam puella: inscriptio a in aëtomate et supercilio monumenti, b sub anaglypho scripta. Olim Patavii in aedibus Corradenis. Titulus superior male editus in Sertor. Ursati Monum. Patav. I, 4. p. 189. et hinc ap. Reines. Synt. Inscr. XIV, 15. p. 726. Rectius dedit Maffei Mus. Veron. partim in aere p. LIII. 11. partim typis excusum p. LXII. Habent etiam Bonada T. II. p. 258. Welcker. Spicil. epigr. II. n. 35. p. 16.

a.

Α

ΕΥΤΥΧΟΣ

ΑΣΚΛΑΠΩΝΟCΑΙΞΩΝΕΥC
ΠΟΤΑΜΙΛΛΑΛΕΥΚΙΟΥΕΖΑΖΗΝΙ

b.

ΔΝΕΙΩΠΕΠΟΛΛΩΝ

ΑΛΛΑΕΙΜΑΤΗΝΟΥΠΑΝΤΑΒΟΥΛΕΥΗCΑΦΩC
ΕΤΑΤΕΙCΑΚΟΥΕΚΑΙΛΟΓΟΙCΠΕΙΡΑΝΜΑCΩΝ
5 ΖΗΘΟΙΤΟΝΕΠΙΛΟΙΠΟΝΕΝΒΙΩΧΡΟΝΟΝΚΑΛΩC
ΕΙΔΩCΟΤΙΚΑΤΩΠΛΟΥΤΕΩCΤΑCΩΜΑΤΑ
ΠΛΟΥΤΟΥΓΕΜΟΥCΙΜΗΔΕΝΟCΧΡΗΖΟΝΤΑΟΛΩC

Secutus sum Maffeiū, et in a eius tabulam aeream; sed ex Urs. dedi formas Α, Λ, per univsum titulum; in b dedi formam Ε ex specimine aeri insculpto ap. Maff. In a vs. 4. ex Urs. est ΛΕΥΚΙΟΥ, ubi Maff. ΛΟΥΚΙΟΥ.

M. Αὐρ. Εὐτυχος Ἀσκλάπωνος Αἰζωνεύς. Ποτάμιλλα Λευκίου ἐξ Ἀζηνιέων.

ἀλλ' εἰ μάτην οὐ πάντα βουλεύη, σαφῶς
ἐτά τ' εἰσάκουε, καὶ λόγοις πείραν μαθῶν
5 ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς,
εἰδὼς ὅτι κάτω Πλουτέως τὰ δώματα
πλούτου γέμουσι, μηδενὸς χερζόνθ' ὅλως.

Vs. 4. μαθῶν Welckeri est correctio. Vs. 5. malus est versus, in prima dipodia dactylum sequente anapaesto: accedit barbarum vitium ΖΗΘΟΙ. Vs. 6. δώματα eleganter correxit Osann. Syll. p. 99.

570.

Marmor Elginianum Visc. n. 2. Synops. Mus. Brit. n. 149.

ΘΑΛΙΑ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΙΞΩΝΕΩC
ΟΥΓΑΤΗΡ

Edidit Osann. Syllog. I, 24. p. 98. Ex schedis Rosianis.

Θαλία Καλλιστράτου Αἰζωνέως Ουγάτηρ. Diserte Rosianae schedae cum Synopsi ΚΑΛΛΙΣΤΡ. Osannus dicit ΚΑΛΛΙΣΤΡ. esse in lapide, marmoris fortasse vitio deceptus.

571.

Columna sepulcralis Elginiana Visc. n. 21. Synops. Mus. Brit. n. 269. Edidit Osannus ib. n. 23. Nos damus ex Rosianis schedis.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΙΞΩΝΕΥC

Καλλίμαχος Καλλιστράτου Αἰζωνεύς. Fortasse frater Thaliae n. 570.

572.

Anconae in marmoreo anaglypho ad parietem prope summam arcis Cataldinae aulam. Anaglyphum, cui supra adscriptus est titulus, equitem repraesentat. Vitiosum titulum praebent Reinesius Synt. Inscr. XVII, 102. p. 845. Gudius p. cccxxx. 5. recte Cyriacus p. xxxiii. n. 265. et in aere Maffei Mus. Veron. p. LIII. 2. Ex schedis Barberinis Cyriaci Murat. T. II. p. mxx. 2. sed vitiose in voce Αἰζωνεύς O habet ut Gud. Reines.

ΡΟΔΩΝ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΑΙΞΩΝΕΥC

Ῥόδων Ἀρίστωνος Αἰζωνεύς. Hic titulus vel ante Cyriacum ex Attica Anconam delatus est, ut alii
INSCR. GR. VOL. I.

Graeci lapides mature eo devenērunt. Ab initio ibi non potuit collocatus esse: debebat enim, si Anconae defunctus esset ille Rhodon, Atheniensis dici, non Aexonensis.

Qqq

573.

In epistyllo super anaglypho tres adolescentes repraesentante, in ecclesia dicta Panagia Crystalliotissa. Aeri incisum dedit Stuartus *Agitt. Att. Vol. III. p. vi.* et paulo aliter edidit Chandlerus *Inscr. II, 98. p. 70.*

ΣΕΣΤΙΑΙΣΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ
ΥΛΝΘΕΣΤΗΡΙΟΥΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣ ΑΛΑΙΕΥΣ

.....ς Ἑστιάϊς Ἀνθεστήριος
.....[ο]υ Ἀνθεστηρίου Στεφάνου
[Ἀλαϊεύς] Ἀλαϊεύς Ἀλαϊεύς.

Tria sunt nomina cognatorum, quum Chandl. tantum duo offerat: omisit enim vs. 1. litteram Σ, vs. 2. litteram Υ. Nec nomina ita separata sunt ut ap. Chandl. Vs. 1. Stuart. falso ΕΣΠΑΙΣ, Chandl. ΕΣΤΙΑΙΣ: vide ad n. 265. Lege:

Videntur ephebi esse amicitia coniuncti; neque puto sepulcralem esse lapidem. Primam tamen figuram cur calvam finxerit sculptor nescio: nisi lapis detritus est. Senem esse non credo.

574.

Athenis; edidit Chandlerus *Inscr. II, 75. p. 69.* Habeo etiam ex schedis Fourmonti, item ex Mustoxydianis; sed Chandleri apographum accuratissimum est.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ)
ΑΛΑΙΕΥΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΚΑΛ
ΛΙΣΤΡΑΤΟΥΑΛΑΙΕΥΣ

A Chandl. semel primo loco, Must. omnibus locis. Lege: Καλλίστρατος (Καλλιστράτου) Ἀλαϊεύς, Δημήτριος Καλλιστράτου Ἀλαϊεύς. Sunt fratres. De siglo) vide ad n. 181.

575.

Athenis. Ed. Spon. *Itin. T. III. P. II. p. 86.* Habeo ex schedis Fourmonti. Cf. Corsin. *F. A. T. II. p. 152.*

ΘΕΟΦΙΛΟΣΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣΕΠΙΜΕΛΗΠΗ.
ΓΕΝΟΜΕΝΟΣΠΡΥΤΑΝΕΙ..

Θεόδωρος Διοδώρου Ἀλαϊεύς, ἐπιμελητὴς γενόμενος πρυτανείου. Praetuli Διοδώρου ob n. 123. 124. De munere cf. ad n. 190. ubi simul de viro ipso dictum est. Titulus eiusdem aetatis est cuius n. 123. 124. Non est sepulcralis, sed videtur Theophilo ob munus bene gestum positus esse, fortasse sub corona vel donario. Nolui tamen hanc inscriptionem alio loco atque in privatis monumentis ponere, quod de eius ratione non certo constat.

Vs. 1. Spon. ΔΙΟΔΩΡΟΥ, Fourm. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.
Vs. 2. extr. Spon. ΕΠΙΜΕΛΗΘ..., Fourm. ΕΠΙΜΕ...ΙΠΗ; vs. 3. Spon. ΠΡΥΤΑΝΕΥ..., Fourm. ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ. Hinc nostra lectio composita.

576.

Athenis, iuxta ecclesiam τοῦ Σωτῆρος; ex schedis Fourmonti.

ΚΤΗΣΑΡΧΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣ

Κτήσαρχος Δημοκρίτου Ἀλαϊεύς.

577.

Athenis „ad theatrum Bacchi” Spon. *Itin. T. III. P. II. p. 86.* Wheler. *Itin. p. 366.* qui super sedes theatri positum titulum in columella docet; vidit etiam Chandlerus *Syll. p. xxix.* Habet Fourmontus, „in templo Minervae”, hoc male.

ΝΙΚΩΝ
ΛΥΣΙΟΥ
ΑΛΑΙΕΥΣ

Formam A dedi ex Chandl. Male Whel. ΑΛΙΕΥΣ. Νίκων Λυσίου Ἀλαϊεύς. Nicon comicus Κισαρῶδῃ memoratur ap. Athen. XI. p. 487. C. Polluc. VI, 99. Titulus non sepulcralis videtur, sed protomae subscriptus, ex eo genere, de quo Pausan. I, 21. init.

578.

Columna sepulcralis Musei Britannici Synops. n. 217. ex schedis Rosianis.

ΞΙΜ
ΑΡΞ.ΟΔΗΜΟΥ
ΑΛΑΕ.Ξ

Ξιμ.... Ἀριστοδήμου Ἀλαϊεύς; nisi in lapide evanuit I, ut vs. 2., scriptum est Ἀλαϊεύς pro usitato Ἀλαϊεύς.

579.

Marmor Athenis in pariete repertum; Societati, quae dicitur *Dilettanti*, misit Chandlerus, qui edidit *Inscr. II, 87. p. 69.*

ΕΥΜΑΧΟΣ
ΕΥΘΥΜΑΧΟ
ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ

Εὐμαχος Εὐθυμάχου Ἀλωπεκῆθεν. Vs. 2. nihil intercidit; O est pro ΟΥ.

580.

Super anaglypho equitis; ex Musei Worsleiani descriptione Viscontiana Müllerus.

.ΕΝ - - ΚΛΗΣΠΟΛΥΑΡ - -
ΑΛΩΠΕΚ

Ξενοκλῆς? Πολυαράτου, Πολυάρχους vel simile, Ἀλωπεκῆθεν vel Ἀλωπεκ[εύς]. Post ΕΝ lacuna est, sed quanta, non constat.

581.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ
ΑΡΧΕΝΙΕΩΣ
ΑΞΑΝΤΕΥΣ

Διόδωρος Ἀρχενιέως? [Ἀμ]αξαντεύς. Dedi Ξ; Fourm.
ut solet, huius litterae verticalem ductum fregit
in duos obliquos.

582.

Salamine prope Ampelaki. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 91.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗ
ΕΛΠΙΣΤΟΥ
ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΥ
ΟΥΓΑΤΗΡ

Ἀριστονίκη Ἐλπίστου Ἀναγυράσιου Οὐγάτηρ. Ana-
gyrasii haud pauci in Salamine et vicinia habita-
runt; v. n. 408. 583.

583.

Columella in via Athenis Salaminem. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 90.

ΖΩΣΑΡΙΟΝ ΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΟΥ ΕΞ ΑΝΑΓΥ
ΡΑΣΙΩΝ

Ζωσάριον Ἀπολλωνίου ἐξ Ἀναγυράσιων. Mulieris
epitaphium: in mulieribus frequens est genus di-
cendi: ἐξ Ἀναγυράσιων, ἐξ Ἀιζωνέων. Vide praemo-
nita ad n. 692.

584.

Lapis sepulchralis prope Vary. Ed. Chandler. Inscr. II, 112. p. 76. cuius retinui supplementa.

ΗΡΑΚΛΕΙΔ[ΗΣ
ΑΝΤΙ]ΦΑΝΟΥ[Σ
ΑΝΑ]ΓΥΡΑΣΙ[ΟΣ

Ἡρακλείδης Ἀντιφάνους Ἀναγυράσιος.

585.

In vase sepulchrali (quod cum titulo repraesentat Dodwell. Itin. T. I. p. 451.), Synops. Mus. Brit. n. 163. Habeo etiam ex schedis Rosianis. Nuperrime iteravit Osann. Syll. I, 72.

ΤΙΜΟΦΩΝ
ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣ

Τιμοφῶν Τιμοστράτου Ἀναγυράσιος.

586.

Salamine in limine sacelli ecclesiae; ex schedis Fourmonti.

ΑΜΕΙΝ ΙΑΣ
ΙΕΡΟΚ ΕΟΥΣ
ΑΝΑΚ ΗΕΥΣ

Ἀμεινίας Ἰεροκ[λ]έους Ἀνακ[α]ῆς. Corrige Ἀνακαίε[υς].

587.

Athenis in columna; ex schedis Farnesiis Murat. T. II. p. mxxiii. 4.

ΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΣ
ΑΜΜΩ
ΝΙΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ

Διονύσιος Ἀμμωνίου Ἀναφλύστιος. Cf. n. 487. ubi
Διονύσιος καὶ Ἀμμώνιος.

588.

Athenis apud ecclesiam Panagiae Camuchariae; ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 94.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΜΑΧΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ

Καλλιστόμαχος Καλλιστομάχου Ἀναφλύστιος.

589.

In insula Salamine, in marmore. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 67. ex schedis fratris.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΜΝΗΣΑΡΧΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ

Θεόδωρος Μνησάρχου Ἀναφλ[ύ]στιος.

590.

In columna sepulchrali marmorea ornata, Marm. Choiseul. catal. Dub. n. 142. catal. Mus. reg. Clarac. n. 618. Edidit Dubois l. c. nos damus ex schedis Müllerii; minus recte habetur in tabulis Claraci.

ΣΩΣΙΑΣ ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ ΝΙΚΟΠΑΤΡΑ
ΜΕΝΕΚΛΕΙΔΟ
ΑΓ... ΗΘΕΝ

Σωσίας Ἀναφλύστιος, Νικοπάτρα Μενεκλείδου Ἀγ... ἦθεν.

591.

Athenis in horto; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 93.

ΤΙΤΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ

Τίτος Ἀντιόχου Ἀναφλύστιος.

592.

„Athenis in ecclesia Παναγίας τοῦ Βλασταροῦ.” Edidit Chandlerus Inscr. II, 68. p. 68. Habet etiam Fourmontus, sed versuum ordine prorsus conturbato; quem restituit ex schedis Aske-wii, sed sic, ut vs. 5-7. primo loco ponantur, contra quam ap. Chandl.

ΤΙΤΟΣ
ΣΠΕΔΙΟΣ
ΦΙΛΕΡΩΣ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
5 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ

Vs. 2. princ. Chandl. Ξ, Fourm. Σ, vs. 5. Fourm. Ω.
Τίτος Σπένδιος Φίλερως Ἀναφλύστιος.
Ἀπολλώνιος Ἀγαθοκλέους Ἀναφλύστιος.

593.

Athenis in parva columella. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 96. Sine varietate est in schedis Fourmonti.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ
ΑΤΗΝΕΥΣ
Νικόμαχος Μηνοφίλου Ἀτηνεύς.

594.

Eleusine in parva ecclesia destructa D. Taxiarchi. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 124.

ΟΝΑΣΙΚΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΥΡΙΔΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ

Ὀνασίκλεια Δημητρίου Αὐρίδου θυγάτηρ. Quae de hoc titulo disputat Corsinus F. A. T. I. p. 220. prorsus damnanda sunt. Patet Auridas esse demum non cognitum nisi hinc et ex n. 595. Forma Ὀνασί-κλεια Dorica in nomine proprio ferenda, ut Ἀσκληά-πων n. 569.

595.

„Athenis in domo Σταυρωτοῦ Κουδοῦ”; ex schedis Fourmonti.

ΙΠΡΗΝΘΡΑΣΥΚΛΕΟΥΣΑΥΡΙΔΟΥ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΗΡΑΛΕΞΙΩΝΑΙΗΝΙΕΥΣ
ΑΙΟΙΥΟΙ

... ἱππην Θρασυκλέους Αὐρίδου θυγατέρα [ὁ ἀν]ήρ Ἀλεξίων Ἀζηγιεύς [καὶ οἱ υἱοί. Uxori posuit maritus cum filiis. Ξ apud Fourmontum est tale quale n. 581.

596.

Athenis iuxta ecclesiam D. Demetrii; ex schedis Fourmonti.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΣ
ΜΕΙΔΩΝΟΣ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ

Ἀσκληπιάδ[ης] Μειδωνος Ἀφιδναῖος.

597.

In via Athenis Salaminem, pari fere utrinque intervallo, parietis turris insertum marmor. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 97.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΧΑΡΙΞΕΝΙΔΟΥ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ

Δημοκράτης Χαριξενίδου Ἀφιδναῖος.

598.

Athenis in columna sepulcrali; ex schedis Mustoxydis.

ΔΗΜΟΝΙΚΗ
ΗΡΟΔΟΤΟΥ
ΑΦΙΔΝΑΙΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ

Δημονίκη Ἡροδότου Ἀφιδναίου θυγάτηρ.

599.

Athenis in domo. Edidit Chandlerus II, 97. p. 70.

ΑΦΙΔΝΑΙΟ [Ι]
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ
ΑΝΟΥΛΛΑ

Ἀφιδναῖο[ι] Κηφισοφῶν, Κηφισόδωρος, Ἀν[δ]ρ[α]ς.

600.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΘΕΟΚΛΗΣ
ΑΡΙΣΤΟ...ΑΤΟΥ
ΑΦΙΟΗ...Ν

Θεοκλῆς Ἀριστο[κρ]άτου Ἀφί[δνη]θεν. De forma Ἀριστοκράτου saepius vidimus: fortasse tamen Ἀριστοκρίτου scribendum, ut n. 601.

601.

„Athenis in columna in via Marca Iania dicta”; ex iisdem.

ΑΔΗΕΑΡΙ
ΤΟΚΡΙΤΟΥΑΦ
ΔΝΑΙΟΣ

.... ἀδ[η]ς Ἀρι[σ]τοκρίτου Ἀφ[ι]δναῖος.

602.

In theatro Dionysiaco, super sedibus, in columella, Spon. Itin. T. III. P. II. p. 98. Wheler. Itin. p. 366. Ibidem vidit Chandl. Inscr. Syllab. p. xxix. Praeterea habeo ex schedis Fourmonti, „in templo Minervae”, absurde.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Vs. 1. Whel. male ΑΡΤΕΜΕΔΩΡΟΣ, Chandl. ΑΡΤΗ etc. quod dedi habent Fourm. Spon. et MI agnoscere etiam Chandl. videtur. Vs. 2. extr. Spon. Whel. ΦΑΝΟΥ, Fourm. ΔΩΡΟΥ, Chandl. ΦΑΝΟΥΣ. Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλοφάνους Ἀχαρνεύς. Apollopphanes poeta comicus et alius tragoedus fuit; alteruter an huc pertineat nescio. Lapis non sepulcralis videtur, sed ex eo genere ex quo n. 577.

603.

Athenis, ex schedis D. St-Martin; inter sarta frondea iuxta posita.

ΑΥΛΙΟΣ ΑΥΛΙΟΣ
ΠΩΛΛΙΟΝΟΣ ΠΩΛΛΙΟΝΟΣ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Αύλιος Παλλί[ω]ος Ἀχαρνεύς. Non sepulcrale videtur.

604.

Athenis prope ecclesiam monasterii Cyriani ad puteum. Ed.
Spon. Itin. T. III. P. II. p. 99. Habeo ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΤΙΜΟΣ
ΔΙΟΜΝΗΣΤΟΥ
ΑΧΑ

ΤΟΥ omittitur ap. Spon. Διότιμος Διομνήστου Ἀχαρνεύς.

605.

Athenis in ecclesia. Chandl. Inscr. II, 66. p. 68.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Θεόδωρος Θεοδώρου Ἀχαρνεύς.

606.

Lapis sepulcralis a Fauvelio Athenis repertus, Coll. Choiseul. catal. Dubois. n. 156. a Viscontio descriptus: representatur vir barbatus sedens, medicam ferens opem adolescenti, cuius venter inflatus, extremi artus valde macri sunt; huic alteri figurae appositum vas, quem clypeum s. clibanum vocant, quo in balneis Laconicis utebantur. Subsunt inscriptiones tres; ex quibus prima ceteris prius exarata est, utpote cuius prior versus ad anaglyphum pertineat.

a.

ΙΑΣΩΝ Ο ΚΑΙ ΔΕΚΜΟΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΙΑΣΟΝΟΣ ΑΧΑΡΓΩΝΩ ΔΕ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΑΘΜΟΝΕΩΣ

b.

ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΧΑΡ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΙΑΣΟΝΟΣ
ΑΧΑ

c.

. . ΛΟΣΤΡΑΤΗ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΤΟΥ ΡΑΜΝ Κ ΑΡΙΣΤΙΟΥ ΤΗΣ
ΚΑΡΠΟΔΩΤ . . ΜΕΛΙΤ . . .

- a. Ἰάσων ὁ καὶ Δέκμος Ἀχαρνεύς ἱατρός.
Διονύσιος Ἰάσονος Ἀχαρ(νέως), γόνυ δὲ Θεοδώρου Ἀθμονέως.
b. Θεόμνηστος Διονυσίου Ἀχαρ(νέως) καὶ Εἰρήνης τῆς Ἰάσονος Ἀχα(ρνέως).
c. [Φι]λοστράτη Ἀφροδισίου τοῦ Ῥαμν(ουσίου) καὶ Ἀριστίου τῆς Καρποδῶτ[ου] Μελιτ[έως].

Ἰάσωνος Ἀνκίον, medicamenti genus, aliunde notum est, idque videbimus alio loco: potestque idem hic Iason esse. Δέκμος est Decimus. Dionysius est gener Iasonis et adoptione filius eiusdem. In c. fortasse Καρποδώρου scripseris. Aphrodisium Rhamnusium

patrem Aristonis paedotribae novimus ex titulis n. 268-270. Eius Aristonis soror videtur Philostrata haec esse; unde de tituli aetate coniectura fieri potest. Cf. de Aristone ad n. 276.

607.

In arce. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 99.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ
ΜΕΓΑΚΛΕΟΣ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Μένιππος Μεγακλέους Ἀχαρνεύς. Nota O pro ου: pro Π haud dubie Γ fuit; titulus enim satis vetustus. Quae Sponius de hoc Menippo dicit nihili sunt.

608.

Athenis. Ed. Hughes Itin. T. I. p. 271.

ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Μηνόφιλος Τιμοθέου Ἀχαρνεύς.

609.

Athenis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 17.

ΟΜΑΡΧΟΣ Ὅμαρχος
ΛΕΣΙΟΥ λεσίου?
ΑΡΝΕΥ Ἀχαρνεύς.

Vs. 2. fortasse Τελέστου.

610.

In Salamine; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 98. et schedis Fourmonti, ex quibus nunc ipsum edidit Osann. Syll. II, 46.

ΣΜΙΚΥΘΟΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥ
ΑΧΑΡΝΕΥΣ

Σμίκυθος Φιλοκράτου Ἀχαρνεύς. Fourm. vs. 1. Τ pro Θ.

In cippo sepulchrali Lugduni Batavorum in Museo publico, quo attulit Rotiers tribunus militum. Ex schedis Mülleri.

Μάληκος (?) Σμικύθου Ἀχαρνεύς. Fortasse pri-
oris filius.

Super anaglypho sepulchrali marmoreo, quod aeri insculptum est ap. Maffei. Mus. Veron. p. XLIX. 5.

n. 303. 613.): sed etiam Cyrenaicum oppidum Procopius de aediff. VI, 2. *Βερνίκην* vocat, Tab. Peut. *Bernicide* cum Geogr. Ravenn. III, 4. ubi *Bernicide*, et IV, 6. ubi *Vernicide*.

et IV, 6, ubi *Vernicide*.

Athenis; ex schedis Mustoxydis.

Νικασίων Νικασίωνος Βερν[ε]ι[κ]ί[δης].

Eleusine transcripsit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 102. atque inde dedit Corsin. T. II. p. 160. Tum fertur in Museum Kempianum venisse, ex quo in aere dedit Ainsworth p. 45. n. 41. Murat. T. II. p. mxxxii. 3. Et Kempianus hic lapis latus pedem, unciam et sicil. altus semipedem et semunciam. Postea Kempianus lapis pavimento culinae insertus est et rursus servatus ab Adamo Clarke, qui aeri incisum vera magnitudine dedit Diar. Class. T. II. p. 720. cf. p. 736-740. Sed Kempianum lapidem fictitium esse probabile fit collato n. 652. ubi v. not.

Τιβέριος Κλαύδιος Θεόφιλος Τιβερίου Κλαυδίου Θεμ-
στοκλέους Βησαίως. Lapis Tiberii principatu non
antiquior. Theophilum hunc Corsinus sine causa
pro archonte eponymo habet.

Lapis vetus apud Cyriacum Anconitanum: ex Holstenii Nott. et Castigg. ad Steph. Byz. p. 81.

Δίφιλος Διφίλου Γαργήττιος.

Columna sepulchralis Marm. Elgin. Visc. n. 20. Synops. Mus. Brit. n. 203. ex schedis Rosianis.

Κάλλης Στράτωνος Γαργηττίου θυγάτηρ.

In columella teste Chandlero Syllab. Inscr. p. xxix. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 104. „in domo Benaldi”, et ex Fourmonti schedis Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 49. 1. (cf. p. 168.) super imagine viri barbati in cellula positi, quam ab hac inscriptione alienam esse et ceterorum silentium et res ipsa docet. Cf. n. 550. Habeo etiam ex schedis Fourmonti Bekkerianis et Müllerianis.

Μελίτη Ἡλιοδώρου ἐκ Γαργηττίων. Male Chandl.
 ΗΔΙΟΔΩΡΟΥ legerat.

Ex schedis Fourmonti, „πρὶ Καρβατῶν”; duabus ab urbe horis in via Marathonem, ad sinistram montis Pentelici, ex schedis D. St-Martin.

Κ[τέω]ν
Μίκωνος
Γαργήτιος.

Μίκων
Κτέωνος
Γαργήττιος.
Νίκων
Κτέωνος
Γαργήττιος.

Φανοστράτη? •
'Α]θηνοδώρ[ου?
•••••

Vs. 1. primus ductus ex Fourm. ultimus ex Mart. Vs. 3. omittit Mart. Post hunc versum ornamenta quaedam sculpta sunt. Vs. 5. K omittit Mart. item vs. 8. Vs. 6. et 9. primum Γ ex Mart. (apud Fourm. mutilatum extat). Vs. 7. Fourm. ΝΙΚΩΝ, Mart. ΜΙΚΩΝ; utrumque nomen notum est. Vs. 10. 11. ex solo Fourm. Subest frondeum ornamentum.

619.

In fragmento columnae sepulchralis prope Athenas reperto, sub papillone; Marm. Elgin. Visc. n. 28. Synops. Mus. Brit. n. 150. Ex schedis Rosianis et Dodwelli Itin. T.I. p. 466. Edidit nuperrime etiam Osann. Syll. I, 73.

ΜΟΥΣΩΝΙΑΣ - - -

ΝΩΝ - - - - -

ΟΝΤΟΣΓΑΡ - - -

Μουσωνίας - - - - - οντος Γαρ[ρητιου. Ros. sch. vs. 1. omittunt ultimum C. De stirpe v. n. 384.

620.

Ex Stuardo, Chandlero (n. 80.), Gallando: v. ad n. 559.

ΠΕΙΣΙΚΡΑΤΕΙΑ

Πεισικράτεια

ΚΑΛΛΙΦΩΝΤΟΣ

Καλλιφώντος

ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥ

Γαρηττίου

ΟΥΓΑΤΗΡ

Ουγάτηρ.

Vs. 2. Gall. ΚΑΛΛΙΦΑΝΤΟΥ, Stuart. ΚΑΛΛΙΦΩΝΤΟΣ; idem vs. 1. Π, ubi Chandl. Γ.

621.

Columna sepulchralis Marm. Elgin. Visc. n. 55. Synops. Mus. Brit. n. 275. ex schedis Rosianis. Ed. Osann. Syll. I, 52. p. 154.

ΒΙΟΤΤΟΣ

Βίоттос

ΦΙΛΟΣΕ

Φιλοξέ-

ΝΟΥ

νου

ΔΙΡΑΔΙΩΤΗΣ Διραδιώτης.

De nomine Βίоттос cf. n. 223. et de scriptura Διραδ. n. 181. quae non ante Imperatores videtur invaluisse; sed recentior tamen est titulus n. 622. ubi Δειραδ.

622.

Athenis; ex Ροζοκιο Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 6. et ex schedis Fourmonti, unde litterarum formas dedi.

ΚΑΡΠΟΔΩΡΟΣ

ΔΕΙΡΑΔΙΩΤΗΣ

Καρπόδωρος Δειραδιώτης.

623.

In loco Palaeochori prope Athenas in via, qua Salaminem itur. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 114. et p. 171. Habeo etiam ex schedis Fourmonti, qui in ecclesia D. Stephani ponit.

ΧΑΙΡΕ

ΑΘΗΝΑΙΣΘΕΟΚΡΙΤΟΥΕΔΑΠΤΕΩΝ
ΦΑΥΣΤΟΣΛΕΟΝΤΟΣΜΕΙΛΗΣΙΟΣ

Litterarum et versuum formas dedi ex Fourm. Vs. 1. Spon. ΕΔΑΠΤΕΩΝ, Fourm. ΕΛΑΠΤΕΩΝ. Vs. 2. Fourm. ΩΛΥΣΤΟΣ, Spon. quod dedi.

Χαίρε 'Αθηναίς Θεοκρίτου 'Εδαπτεων.
Φαύστος Λέοντος Μειλήσιος.

Edapte vel Elapte videatur demus esse, contra quam visum Corsino F. A. T. I. p. 221. ut sit hinc 'Εδαπτεών, sicut Ξυπετή Ξυπετεών. Ita 'Αθηναίς erit p. 'Αθήναις, nomen virile, ut accepi ad n. 265. Siquis tamen Sponii Fourmontique consensum nihil reveritus audacius corrigere scripturam velit, poterit ἐκ Λαμπτρέων vel ἐκ Μελετέων coniici, ac tum iam 'Αθηναίς (pro 'Αθήναις) potius mulieris nomen habendum erit: in mulieribus enim usitata formula ἐκ Λαμπτρέων, ἐκ Γαρηττίων etc.

624.

Salamine; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 121.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ

Θρασύμαχος

ΜΙΚΙΩΝΟΣ

Μικίωνος

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ

'Ελευσίνιος.

ΘΑΡΕΙΑΣ

Θαρ[σ]ίας

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ

Θρασυμάχου

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ

'Ελευσίνιος.

625.

Eleusine; ex eodem ibid.

ΦΙΛΕΑΣ ΔΟΡΟΘΕΟΥ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ

Φιλέας Δ[ο]ροθέου 'Ελευσίνιος.

626.

Athenis in domo; ex schedis Fourmonti, ex quibus nunc ipsum edidit Osann. Syll. II, 79.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ

ΣΑΤΥΡΟΥ

ΕΠΙΤΡΟΠΗΘΕΣ

'Απολλοφάνης Σατύρου 'Επιτροπήθε[ν].

626. b.

Athenis supra portam domus cuiusdam; ex schedis Fourmonti, fragmentum.

ΣΙΟΥ ΕΡΜΕΙ ΦΙΛΗΤΗ ΙΚΕΣΙΟΥ

- - - 'Ικε]σίου 'Ερμει. Φιλήτη 'Ικεσίου.

'Ερμει lego p. ἐν 'Ερμει: neque enim ΕΡΜΕΙ istud videtur pro 'Ερμειος esse.

627.

Athenis prope templum Iovis Olympii. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 391.

ΗΓΗΣΙΑΣ

'Ηγησίας

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ

'Ηγησίππου

ΕΡΧΙΕΥΣ

'Ερχιεύς

ΥΣΙΑΝ

..... υσίαν.

Non sepulchrale videtur, sed donarium Iovi. Fortasse fuit δι' εὐεργεσίαν.

628.

In ecclesia τοῦ Σωτήρος Athenis; ex schedis Mustoxydis.

ΗΦΕΣΤΟΣ

'Ηφεστος (?)

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Φιλήμονος

ΕΡΧΙΕΥΣ

'Ερχιεύς.

ΦΙΛΗΜΩΝ

Φιλήμων

ΗΦΕΣΤΟΥ

'Ηφεστού (?)

ΕΡΧΙΕΥΣ

'Ερχιεύς.

629.

Columna sepulcralis Marm. Elgin. Visc. n. 59. Synops. Mus. Brit. n. 306. ex schedis Rosianis. Ed. Osann. Syll. I, 21. p. 97.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΑΥΞΙΜΑΧΟΥ
ΕΣΤΙΑΙΟΘΕΝ

Aristides Lysimachi f. Iustus Alopecensis (Plutarch. Aristid. 1.) filium habuit Lysimachum, et ex hoc nepotem Aristidem (Plat. Lach.): sed hic va-

rias ob causas non potest hoc loco intelligi. At Aristidis magni filia filium habuit Lysimachum, quem norat Demetrius Phalerensis (Plutarch. ibid. 27.): is potuit Hestiaeensis esse, et filius eius esse hic Aristides potest. Hestiaeam esse pagum Aegeidis docent tituli n. 115. 281. Corsinus eam Ἰστιαίων vocat, quod nomen idem est; sed tribum nondum norat: v. F. A. T. I. p. 231.

630.

Athenis in ecclesia D. Nicolai; ex schedis Fourmonti.

ΠΡΕΙΑ
ΝΕΙΚΙ
ΕΥΠΥΡΙΔΗΣ

Πρεῖμος
Νεικίου
Εὐπυρίδης.
ζή.

ΖΗ

Vivus sibi hoc sepulcrum extruxit.

631.

In lapide sepulcrali sculptura ornato, Marm. Choiseul. catal. Dub. n. 126. Athenis reperit Fauvel.

ΠΥΘΟΚΛΗΣ
ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ
ΕΥΠΙΡΙΔΗΣ

ΔΗΜΑΡΕΤΗΑΙΣΧΡΩΝΟ...
5 ΜΑΡΩΝΙΟΥΠΥΘΟΚΛ. ΟΣ..Υ..

Πυδοκλῆς Ἀντιλόχου Εὐπ[υ]ρίδης.

Δημαρέτη Αἰσχρώνου[ς] Μαρ[αδ]ωνίου, Πυδοκλ[ῆ]ος
[γ]υ[νῆ]. An fuit Πυδοκλέους?

632.

Athenis in eadem domo in qua n. 249. in columella sepulcrali, in qua anaglypho expressum navigium mire delineatum et in navigio recubans homo. Sub hoc est aedicula; parastatis duobus suffulto aëtomati imposita est inscriptio. Sub aëtomate est imago pueri nudi. Ex schedis Fourmonti aeri incisum monumentum ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 59. 2. cf. p. 192. Habeo etiam ex apographo Bekkeri.

ΤΟΠΟΣ

ΑΥΡΣΤΡΑΤΩΝΟCΕΝΠΥΡΙΔΟΥΠΑΡΑΔΟΣΥ
ΑΥΡΣΤΡΑΤΩΝΙΚΕΙΤΑΕΤΩΝΔΥΟ

Τάπος Αὐρ. Στράτωνος Εὐ[υ]πυρίδου παραδό[ξ]ου.
Αὐρ. Στράτων κείτα[ι] ἐτῶν δύο.

Tituli prior pars prope eadem est ac n. 249. et fortasse n. 249. pars est huius: nolui tamen coniungere. Vs. 2. extr. male Cayl. ΠΑΡΑΔΟΘΕΙC

habet. Vs. 3. ΙΚΕΙΤΑ videtur in ΚΕΙΤΑΙ mutandum. Puer, qui sepultus est, vocatur Aur. Strato; filius is est Aur. Stratonis athletae paradoxi, qui sibi et suis sepulcrum hoc construxit.

633.

Salamine in pariete ecclesiae; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΦΑΝΗΣ
ΕΠΙΓΕΝΟΥ
ΕΥΟΝΥΜΙ

Εὐφάνης Ἐπιγέγου Εὐ[ω]νυμ[εύ]ς. Fortasse fuit Ἐπιγέγου.

634.

Venetis, olim apud nobiles Sagredos, sub figura pueri egregia. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 152. et versibus aliter divisus Maffei Mus. Veron. p. cccclxxiv. 3. quem secutus sum.

ΖΩΣΙΜΟΣΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥC
ΕΥΩΝΥΜΕΥC

Ζώσιμος Δημοσθένους Εὐωνυμεύς.

635.

Salamine; ex Spon. l. c. p. 151.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ
ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ
ΕΥΩΝΥΜΕΥC

Θρασυμήδης Θρασύλλου Εὐωνυμεύς.

636.

Salamine prope ecclesiam; ex Spon. l. c. p. 152. et schedis Fourmonti.

ΖΑΛΛΕΥC
ΥΣΙΝΙΚΗ
ΟΕΥΩΝΥΜΕΩC
Η

5

ΠΥΛΙΟC

Vs. 1. ex Fourm. dedi; Spon. ..ΛΛΕΟΥ. Vs. 2. item ex Fourm. nam Spon. ...ΙCΙ etc. Vs. 3. Spon. ΟΕΥΩΝΥΜΕΩC, Fourm. ΘΕΩΝΥΜΕΩC; dedi Sponianum. Vs. 4. Η solus habet Sponius; sed adiungit vocem ΠΥΛΙΟC, quam secundum Fourm. longius removi: Euonymensem hic latere probant mihi n. 633. 635. qui itidem in Salamine reperti sunt. Vs. 1. dixeris latere Κορυδαλλεύς; nisi potius fuit Εὐωνυμεύς. Deinde fortasse fuit Ναυσυνικήου Εὐωνυμέως [γυν]ή, et infra aliud nomen, ex quo superest Πύλιος. Hoc videtur reliquum esse ex nomine proprio peregrini.

637.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΣΤΕ
ΑΧΛ
ΕΥΩΝΥΜΕΥΣ

Στέφανος? Ἀχα Εὐωνυμεύς.

638.

Athenis in ecclesia Beatae Virginis in columella. Ex Pocock.
Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 19. et ex schedis Fourmonti;
cf. Chandl. Syllab. Inscr. p. xxx.

ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ
ΦΙΛΙΣΤΙΔΟΥ
ΘΗΜΑΚΕΥΣ

Ἀντιγένης Φιλιστίδου Θημακεύς.

Fourm. ΦΙΛΗΤΙΔΟΥ. Pocock. falso annexuit
titulo n. 644.

639.

„Salamine apud Παναγιώτην γεωργόν”; ex schedis Fourmonti.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΠΟΛΥΕΚΤΟΥ
ΘΗΜΑΚΕΥΣ

Θεόδωρος Πολυε[κ]του vel Πολυ[δ]έκτου Θημακεύς.

640.

Athenis, indidem.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥ
. ΑΚΕΥΣ

Πλούταρχος Ἀριστοκλέου[ς] Θημ[α]κεύς.

641.

Ibidem in columna, indidem.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ
. ΚΛΙΟΥ
Θ . . . ΙΚΙΟΣ

Ἐπιμενίδης καίου Θ[ορ]ίκιος.

642.

Olim Athenis, super anaglypho: vir feminae manum porrigens,
adstante sene. Mustoxydes transcripsit Athenis; postea Pa-
risios attulit Forbinus, ubi in Museo regio post n. 214
transcripsit Müllerus. Habeo etiam ex tabulis Claraci.

ΛΥΣΙΜΑΧΗΑΙΑΓΝΟΥΘΟΡΙΚΙΟΥ

Litterae ΛΥ et ultimae ΚΙΟΥ ex Must. et Clar.
Iidem ΑΙΑΓΝΟΥ, Müll. ΛΙΑ. ΝΟΥ. Anne legendi-
dum: Λυσιμάχη Μάγνου Θορικήου? Potest etiam scribi
Δι. (Διλίου) Ἄγνου.

643.

Athenis in horto; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 136. unde habet
Corsin. F. A. T. I. p. 199.

ΠΡΑΞΙΚΛΗΣ
ΕΥΦΡΟΝΙΟΥ
ΓΟΝΩΔΕ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥ
ΘΟΡΙΚΙΟΥ

Πραξικλῆς Εὐφρονίου, γόνω δὲ Καλλικράτου Θορικήου.

Cf. ad n. 45.

644.

Athenis prope ecclesiam D. Irenes; ex schedis Fourmonti et
Pocockio Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 19. ubi male con-
iungitur cum n. 638.

ΕΠΙΧΑΡΗΣ
ΘΡΙΑΣΟΣ

Vs. 1. Ροσ. ΕΠΙΥΑΡΗΑ. Vs. 2. Fourm. ΘΡΙ
ΜΟΣ, Ροσ. ΘΡΙΑΣΟ. Ἐπιχάρης Θριάσ[ι]ος.

645.

Ex schedis Mustoxydis.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΘΡΙΑΣΙΟΣ

- - Ἀρίστωνος Θριάσιος.

646.

In loco Cara (Icaria) in Attica; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Διόδωρος
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Θεοδώρου
ΙΚΑΡΙΕΥΣ Ἰκαριεύς.

647.

Athenis in domo; indidem.

ΦΙΛΟΚΛΕΗΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΟ
ΕΙΤΕΑΙΟΣ

Φιλοκλῆς Δημοκλείδου Εἰτεῖος. Haec inscriptio
satis vetusta est; Ο enim pro ΟΥ habetur. De
forma Εἰτέα p. Ἰτέα v. ad n. 172.

648.

Athenis in columella. Ed. Chandler. Inscr. II, 81. p. 69.

ΒΕΡΩ
ΕΡΓΟΧΑΡΟΥΣ
ΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝ

Βερω Ἐργοχάρους ἐκ Κεραμίων, femina.

649.

Athenis in Areopago, in lapide tres imagines sculptas habente. Cyriac. p. xiv. n. 99. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. II.
p. mxxxvii. 8. cum imperita annotatione.

ΜΥΡΡΙΝΗΘΕΟΔΩΡΟΥΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝΟΥΓΑΤΗΡ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝΓΥΝΗ

Μυρρίνη Θεοδώρου ἐκ Κεραμίων θυγάτηρ, Πολυκράτου ἐκ Κεραμίων γυνή.

INSCR. GR. VOL. I.

Rrr

650.

Salamine in vico Ampelaki, in sanctuario ecclesiae; ex schedis Fourmonti et ex Spon. Itin. T.III. P.II. p. 148.

ΦΙΛΟΠ[ΑΠΠ]ΟΥ
ΥΚΡΑΤΗΣΘΕΑΓΕΝΟΥ
ΛΗΘΕΝ

Φιλοπ[ΑΠΠ]ου?
... υκράτης Θεαγένου
Κεφ[ΑΛΗ]θεν vel 'Εκ[ΑΛΗ]θεν.

Spon. omittit vs. 1. et vs. 2. habet tantum
ΚΡΑΤΗΣ, deinde ΘΕΟΓΕΝΟΥ, et mox ΝΗΘΕΝ,
quod interpretatur Κολωνήθεν. Fourm. ΘΕΑΓΓΝΟΥ.

651.

Athenis ad Παναγίας τοῦ Βλασταροῦ, ex schedis Fourmonti, in quibus his extat; igitur lectionem ex utroque composui apographo.
Paulo aliter nunc ipsum dedit Osann. Syll. II, 92. ex iisdem schedis.

Ο Ο Ι Ι Ι Ι Ι Γ
ΕΥΕΤΙΩΝ ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΥ ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΠΙΛΥΚΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ

Ευετίων Πυθαγγέλου Κηφισιεύς.

Ἐπίλυκος Νικοστράτου Γαργήττιος.

Nomen Ευετίων extat ap. Thucyd. VII, 9.

652.

Athenis, secundum Cyriacum p. xiv. n. 103. „ad marmoream magnam basin”, deficiente prima voce (ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis etiam corruptius Murat. T.II. p. mxxvii. 5. cum varia lectione nullius pretii); „ad ecclesiam Panagiae Gorgopiko” secundum Sponium Itin. T.III. P.II. p. 144. et p. 173. Dein titulus editus est inter Kempiana p. 45. n. 40. ubi lapis dicitur pedem, unciam et sicil. latus, semipedem et semunciam altus, et verba aeri incisa sunt. Hinc Murat. T.II. p. mxx. 7. Sed postea Athenis lapidem viderunt Chandlerus Syllab. Inscr. p. xxix. et Mustoxydes, cuius schedae assignant ecclesiae τῆς μητροπόλεως, „in epistylis”.

ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ ΔΩΡΟΘΕΑΙΣΙΓΕΝΟΥΣ
ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ

Ἡρακλέων Ἡρακλέωνος Κηφισιεύς.

Δωροθέα Ἰσιγένους Μυρρινουσίου θυγάτηρ.

Formam versuum et litterarum dedi ex Chandleri diserto testimonio. Contra lapis Musei Kempiani et alias litteras habet et aliam divisionem, in versus quattuor: tam hinc quam quod lapis secundum Cyriacum Kempiano multo est maior et quod adhuc a Chandlero et Mustoxyde Athenis repertus est, patet fictum esse Kempianum marmor (ut n. 372.), versuum divisione petita ex Spon. p. 173. quae non est vera. Accedit quod in Kempiano lapide pro

ΔΩΡΟΘΕΑ male sculptum est ΔΩΡΟΘΕΑ; et quod lapis ad eandem mensuram factus est ad quam n. 614. et iisdem prorsus litterarum formis. Unde simul patere arbitror, etiam tituli n. 614. exemplum Kempianum obmementicium esse, et ad Sponiani apographi normam factum, quocum consentiat etiam versuum dispositio. Aliud quoque exemplum fraudis in Kempianis lapidibus me iudice conspicitur n. 1105. b. Vs. 1. Spon. ΔΟΡΩΘΕΑ, ceteri ΔΩΡΟΘΕΑ. Lapis est sepulchralis coniugum.

653.

Athenis in ἀγίας Παρασκευῆς, super anaglypho sepulchrali; ex schedis Mustoxydis.

ΑΥΔΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΚΚΗ
ΦΕΙΣΙΕΩΝ

Αύδη Δημητρίου ἐκ Κηφισιέων.

654.

Athenis, in domo viduae cuiusdam; ex schedis Fourmonti et Chandlero Inscr. II, 70. p. 68.

ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ
ΓΟΝΩΙΔΕ
5 ΗΡΑΚΩΝΤΟΣ
ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ

Ξενοκρίτος
Ἀσκληπιάδου
Κηφισιεύς,
γόνω δὲ
Ἡρακῶντος
Ραμνουσίου.

Vs. 1. forma Ξ fere ex Fourm. apud quem vss. 2. 3. inverso ordine repraesentantur, neque hoc male. Vs. 4. Chandl. perperam ΓΟΝΩΝΔΕ; vs. 5. idem ΗΡΑΚΩΝΕΟΣ, Fourm. ΗΡΑΚΟΝΤΟΣ. In fine ap. Chandl. puncta apponuntur; sed nihil deesse apertum est.

655.

Super anaglypho sepulchrali; ad sinistram femina stans, cui manum iungit vir: pone hunc equus. Ex Museo Baudelotii titulum edidit Maffei. Gall. antt. sel. epist. XVIII. p. 87. dein monumentum aeri incisum dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 63. cf. p. 203. Ex Maffei Murat. T. II. p. mxxvii. 7. Nunc est in Museo regio (catal. Clarac. n. 695.), ubi transcripsit Müllerus. Habeo etiam ex Gallandi epistola ad Graevium inedita, et ex tabulis Claraci.

ΦΙΛΟΧΑΡΗΣ
ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ

ΤΙΜΑΓΟΡΑ
ΗΦΑΙΣΤΟΔΩΡΟΥ

Vs. 1. Maff. male ΦΙΛΟΚΑΡΗΣ, Maff. Cayl. ΤΙΜΑΓΟΡΑΣ: Müll. Gall. Clar. omittunt ultimum hoc Ξ. Vs. 2. Maff. Gall. Cayl. ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ, Müll.

Clar. ΦΙΛΩΝΙΔΟ; ibid. in altera parte ultimi Υ
loco Müll. lacunam habet; Clar. ΗΦΑΙΣΤΩΔΩΡΟΥ.
Vs. 3. Clar. ΚΗΦΙΣΙΕΥΣΞ.

Φιλοχάρης Τιμαγόρα
Φιλωνίδου Ηφαίστοδωρου.
Κηφισιεύς.

656.

Cephisiae prope fontem; ex schedis Fourmonti.

ΦΡΥΝΙΩΝΚΙΛΙΑΤΑΙΓΓΙ Φρυνίων
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣΠΑΡΗΓ Κηφισιεύς. Γαρ[γ]ητ[τ]α...?

657.

Athenis ad lapidem; Cyriac. p. xvi. n. 119. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. II. p. mxxxvii. 6.

ΦΥΛΑΙ

Φυλαι Βάκχου Κηφισιεύ[ω]ς

ΘΕΩΡΙΑΣΤΟΥΒΑΚΧΟΥΚΗΦΕΙΣΙΕΟΣ γυνή. In ΘΕΩΡΙΑΣΤΟΥ videtur Θεωρίσιου latere: ni-
mis corrupta enim Cyriaci apographa esse solent.

ΓΥΝΗ

658.

Ara rotunda corona hederacea ornata, olim in campo prope Munychiam (Τρουπιολοχάρη is campus Fourmonto), ex schedis
Fourmonti et Villosioni; Marm. Elgin. Visc. n. 57. (ubi monumentum magnitudine et characteribus insigne dicitur),
nunc in aula Musei Britannici, ubi transcripsit Müllerus.

ΘΡΑΣΩΝ
ΘΡΑΣΥΦΩΝΤΟΣ
ΚΙΚΥΝΝΕΥΣ

Θράσων. Θρασυφώντος. Κικυννεύς. Fourm. male
KIKINNEYΣ, Vill. KIKYMNEYΣ.

662.

„In loco Beheramie”; ex schedis Fourmonti.

MENANΔΡΩΣ Μένανδρ[ο]ς
ΦΙΛΩΝΙΔ Φιλωνιδ[ου]
ΚΟΛΛΥΤΕ Κολλυτε[ύς].

663.

Athenis, apud matronam Gallicam Masson, in columna; ed.
Pouquevill. Itin. T. IV. p. 101. n. 4.

ΦΑΙΔΡΟΣ Φαίδρος
ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ Στρατώνος
ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ Κολλυτεύς.

664.

Athenis „in ecclesia τῆς σωτείας Κατάνης”; ex schedis Four-
monti.

ΧΡΩΤΑΡΙΟΝΑ Χρωτάριον..
ΣΜΕΝΤΕΩΝΔ
ΕΚΚΟΙΛΗΣ ἐκ Κοίλης.

In Salaminis vico Ampelaki in D. Petri in columna; ex Spon.
Itin. T. III. P. II. p. 148. et ex schedis Fourmonti, ex qui-
bus dedit nunc ipsum Osann. Syll. II, 56.

ΚΟΝΩΝ Κόνων
ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥ Μενεκράτου
ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ Κολωνήθεν.

Cf. ad n. 45.

661.

Athenis prope Ilissum; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 147.

ΓΑΙΟΣ ΚΑΡΡΕΙΝΑΣ Γάιος Καρρεΐνας
ΔΙΟΥΜΗΔΗΣ Διομήδης
ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ Κολλυτεύς.
ΚΑΡΡΕΙΝΑ Καρρεΐνα-
ΤΙΑ ΦΙΛΗΤΗ τία Φιλήτη.

Columna sepulchralis, Marm. Elgin. Visc. n. 7. Synops. Mus. Brit.
n. 212. ex schedis Rosianis. Edidit Osann. Syll. I, 10. p. 76.

ΡΑΣΙΠΡΟΣ Ἐράσιππος
ΑΛΕΝΙΚΟΥ Καλλενίκου
ΩΕΥΣ Κρι[ω]εύς.

Καλλενίκου p. Καλλινίκου, ut Καλλέας Καλλίας:
Καλλένικος habetur etiam in titulis Megaricis (v. ad
n. 1054.). Κριωεύς recte a Viscontio restitutum est.

665.

Carrinas nomen Romanum: vide Glandorp. Ono-
mast. p. 200.

666.

Marmor Choiseulianum fractum et male servatum, catal. Dub. n. 229. Mus. reg. catal. Clarac. n. 616. ubi quae dicuntur, non
omnia vera sunt. Ex schedis Mülleri et tabulis Claraci.

[Textum vide in pag. seq.]

Ubi nihil moneo, dedi apographum Mülleri. Müll. ΠΕΝΑΚΙΓΑΣ. Vs. 5. Müll. ΤΟΡ... ΓΟΝΘΙ
Vs. 1. 2. omittit Clar. Vs. 3. Clar. ΕΤΥΜΑΝΕΝΑΙΓ---, ΔΑΝΘΗΞΑ, nec quidquam praeterea: quod dedi
Müll. ΕΤΥΜΩΝΕΩ. Vs. 4. Clar. ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΑΣ, habet Clar. Vs. 6. Clar. ΧΟΧΘΟΝΙΑΤΙΜΑΕΙΣ.....
Rrr 2

ΑΜΑ
 ΑΔΕΤΩΙΙΕ...ΧΙΛΙΩ - - - - - ΚΑΤ. ΔΩΝ
 ΒΟΥΤΑΔΕΩΝΕΤΥΜΩΝΕΝΑΙΓ - - - - -
 ΞΥΣΤΡΑΤΙΑΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΑΣ - - - - - ΞΟΙ - -
 5. ΤΟΡΑΒΟΥΤΟΝΟΙΔΑΝΘΗΣΑΝΕΝΑΙΓΙΝ - - - - -
 ΧΩΧΘΟΝΙΤΙΜΑΕΙΞΛΙ. . . ΙΔΙΔΙΟΓΕΝΗΣΙ - - - - -
 ΤΩΝ Η.Ω ΟΙΟΞΑΝΔΩΝΕΝΟΥΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΠΑΡΑΧΟΝΑΡΧΑΙΑΝΠΑΤΡΙΔΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ
 - - - ΚΑΙΕΥΒΟΥΛΙΔΗΕΚΡΩΠΙΔΑΙΕΡΟΙΗΣΑΝ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. Vs. 7. extr. Müll. Ζ...ΙΕΡΓΑ, Clar. quod dedi: idem pro ΔΩΝΕΝΟΥ habet ΔΑΝΕΝΟΥ et ante hoc ΟΞΑΝ, praecedentibus omissis. Vs. 8. Clar. omittit litteras ΠΑΡΑΧΟΝ. Vs. 9. Clar. ΔΡΟ ΠΙΔΑΟ pro ΚΡΩΠΙΔΑΙ. Versuum elegiacorum fragmentum tenes, sed quod nulla arte restitueris. Vs. 2. χιλίων, deinde κατιδών, vs. 3. Βουταδών ἐτύμων, quo significatur, eum qui laudatur, ex Eteo-

butadarum gente fuisse. Ibidem coniecero in Αιγίνῃ: sed ἐν non satisfacit metro, nisi pronuncies εἶν. Vs. 4. σὺ στρατίας (στρατείας) vel συστρατίας, πενταετη...? - - - - σοί - - - Vs. 5. τοῖα Βούτ[α]ν? αἱ δ' ἄνθισαν ἐν Αἰγίνῃ. Vs. 6. χθονὶ τιμαίς ... ἰδιόγενος. Vs. 7. extr. ἀρχιερέα vel ἀρχιερεῖα. Vs. 8. ἀρχαίαν πατρίδ' ἐλευθερίαν. Subscriptum: - - - καὶ Εὐβουλίδης Κρωπίδαι ἐποίησαν.

667.

„Athenis in columella” ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 150. „Cephisiae in domo” ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
 ΑΥΛΟΥ
 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ

Διονύσιος Αὔλου Κυδαθηναίος. Habet etiam Taylor. Lectt. Lys. p. 251. ed. Reisk. Oratt. T. VI. et alius inscriptionis verba addit: ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ.

668.

Cephisiae in alia domo; ex iisdem schedis.

ΦΙΛΩΝ	Φίλων
ΙΣΙΔΩΡΟΥ	Ἰσιδώρου
ΚΥΔΑΘΗ	Κυδαθη-
ΝΑΙΕΥΣ	ναίος.

669.

Venetiis, olim in palatio episcopi Turricellani, nunc in palatio Grimano. E Velseri schedis Gruter. p. dcccxc. 9. Dein edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 151. sed versuum serie non observata. Haheo etiam ex schedis Rinckii, qui vidit in aedibus Grimani. Lapis est sepulcralis, aetomate instructus: titulus est super anaglypho, in quo mulier crinibus in vertice collectis in nodum, a sinistra illius ancilla cistam tenens.

ΕΠΙΚΤΗΣΙΣΟΝΑΣΟΥΚΥΘΗΡΙΟΥ
 ΘΥΓΑΤΗΡ

Ἐπικτήσις Ὀνάσου Κυθηρίου θυγάτηρ. Grut. ONA
 ΕΙΟΥ, Spon. Rinck. ΟΝΑΣΟΥ.

670.

Lapis sepulcralis Lamprae; ex Chandlero Inscr. II, 113. p. 76. et schedis Fourmonti.

ΔΗΜΟΚΥΔΗΣ
 ΠΑΡΑΜΥΘΟΥ
 ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

Δημοκύδης Παραμύθου Λαμπτρέως. Scriptura Λαμπρέως non videtur in titulis reperiri.

671.

Athenis super domus alicuius ianua. Edidit Chandlerus II, 71. p. 68. et corruptissime Riedesel Bemerk. auf einer Reise durch die Lev. p. III.

ΙΛΑΡΑ	Ἰλάρα
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ	Καλλιμάχου
ΕΓΛΑΜ.ΤΡΕΩΝ	ἐγ Λαμ[π]τρέων.

Vs. 3. Chandl. ΛΑΜΠΤΡΕΩΝ; Ried. ΛΑΜΜΑΤΡΕΩΝ, unde lacunae signum interposui.

672.

Athenis; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 153.

..ΧΙΡΙΑ ΟΜΙΛΟΥ
 ΠΑΤΡΕΩΣ
 ΟΜΗΡΟΣ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

Lege: ..χιρία Ὀμ[ή]ρου [Λαμ]πτρέως.
 Ὀμηρος Λαμπτρέως.

673.

Athenis iuxta domum aliquam; ex schedis Fourmonti.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ	Παυσανίας
ΑΜΕΙΝΙΟΥ	Ἀμεινίου
ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ	Λαμπτρέυς.

674.

Athenis; ex iisdem.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ	Πρωτογένης
ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥ	Πρωτογένου
ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ	Λαμπτρέυς.

675.

„In basilica D. Maguli in marmore, in quo foedus mutuum (immo credo anaglyphum sepulcrum) inculptum”; ex schedis Fourmonti.

.. ΦΙΛΟΜΗΛΟΥ
ΛΑΜΠΤΡΕΩΣ
ΦΙΛΟΜΗΛΟΣΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

[Ἡ δεῖνα] Φιλομήλου Λαμπτρέως, sc. θυγάτηρ. Φιλόμηλος Λαμπτρέυς.

676.

Lampreae; ex schedis Fourmonti.

ΣΤΡΑΤΙΟΝ	Στράτιον?
ΣΩΚΑΡΟ	Σω[χ]άρου
ΛΑΜΠΤΡ	Λαμπτρέως.

677.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

. ΥΧΑΡΙΔΗΣ
ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ

Εὐχαρίδης Λυσιμάχου Λευκονοεύς.

678.

Athenis in urna rudissime delineata ex Fourmonti schedis ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 51. (cf. p. 171.) eaque „in aedibus Georgii Achillis reperta”, ex qua, ut ait Fourmontus, fons aquae emanat. Sed hoc posterius non verum videtur. Titulum super diota elegantissima adscripsit Stuartus Antt. Att. Vol. I. p. 1. (cf. p. 1.)

ΦΙΛΙΠΠΟΣΧΑΡΙΟ.
ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΣ

Φίλιππος Χαρί[ο] Λευκονοεύς. Fourm. Π pro Γ: idem vs. 1. omittit ultimum Ο.

679.

Athenis prope altare quoddam, in columna; ex schedis Fourmonti.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	Ἀλέξανδρος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	Ἀλεξάνδρου
ΜΑΜΟΝΝΙΟΣ	Μα[ρ]αθ[ω]νιος.

Litterae Ξ linea verticalis ap. Fourm. in duas obliquas fracta est.

680.

Athenis ad academiam in D. Eliae, vel ut Dodw. perhibet, in σταυρωμένου Πέτρου trans Ilissum, in marmore sepulcrali. Edidit Chandl. Inscr. II, 96. p. 70. et minus accurate Dodw. Itin. T. I. p. 412.

ΑΜΜΩΝΙΟΣ	Ἀμμώνιος
ΖΗΝΩΝΟΣ	Ζήνωνος
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ	Μαραθώνιος.

Dodw. ΜΑΡΑΘΩΝ etc.

681.

In monasterio D. Andreae; ex Gallandi Epist. ad Graev. inedita et Spon. Itin. T. III. P. II. p. 157.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ	Αὐρήλιος
ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΣ	Εὐέλπιστος
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ	Μαραθώνιος
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ	πρεσβύτερος.

Spon. E, Gall. Ε; Spon. Ω, Gall. Ω.

682.

Athenis in longo saxo in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΝΙΚΗΣΑΡΕΤΗΣΩΚΛΕΟΥΣΘΥΓΑΤΗΡ
ΜΕΙΔΙΟΥΔΙΕΡΞΙΔΟΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥΓΥΝΗ

Νικησαρέτη Ωκλέους θυγάτηρ,
Μειδίου Διέρξειδος Μαραθωνίου γυνή.

683.

Ex schedis iisdem.

ΝΕΙΚΟΔΑΜΟΣ	Νεικόδαμος
ΝΕΙΚΗΔΩΡΟΥ	Νεικ[α]δ[ω]ρου vel Νεικη[φ]όρου
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ	Μαραθώνιος.

684.

In atrio Panagiae Spiliotissae; ex Chandlero Inscr. II, 82. p. 69.

ΣΙΜΑΡΙΟΝ	Σιμάριον
ΕΥΚΛΕΟΥΣ	Εὐκλέους
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ	Μαραθωνίου
ΘΥΓΑΤΗΡ	θυγάτηρ.

685.

Menidae; ex schedis Fourmonti.

..Υ.ΥΛΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ..ΛΙΧ ΤΡΑΤΗ.ΝΛΥ

686.

Athenis in lapide; Cyriacus p. xv. n. 107. et ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis Murat. T. II. p. m. vi. 6.

ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣΤΤΙΟΣΤΗΘΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
Murat. ΠΤΙΟΣΤΗΘΟΥ. [Ἡ δεῖνα] Ἑρμογένους - - ου Μαραθωνίου.

687.

Athenis in coemeterio Turcarum, in columna; ex schedis Fourmonti.

ΔΕΚΜΟΣ Δέκμος
ΛΕΥΚΙΟΥ Λευκίου
ΜΕΛΙΤΕΥΣ Μελιτεύς.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δημήτριος

.....
.....

688.

Ex schedis Mustoxydis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος
ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ Διοσκουρίδου
ΜΕΛΙΤΕΥΣ Μελιτεύς.

Cf. n. 281. col. III.

689.

Cyriacus p. xv. n. 104. „Athenis in foro ad basin” (immo columna sepulchralis fuit), et ex Cyriaci schedis Murat. T. II. p. m. lvi. 6. indeque Castellus Inscr. Sic. xiv. 86. p. 187. qui recipere in suos titulos non debebat; non enim Μελιταίων est, sed Atticorum Μελιτέων.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΕΥΦΗΜΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ

Μητροδωρος Εὐφήμου Μελιτεύς.

Διονύσιος Μητροδωρου Μελιτεύς.

Cf. ad n. 303.

690.

Patavii super anaglypho viri et feminae; ex Ligorio Murat. T. III. p. m. ccxv. 13. Correxī ex schedis Stephani Duperac Spanhemianis n. 88. unde etiam litterarum formas dedi.

ΝΕΙΚΗΔΩΡΟΘΕΟΥ ΕΜΕΛΙΤΕΩΝ

Νείκη Δωροθέου ἑ[γ] Μελιτέων. Male Murat. ΜΕΛΙΘΕΩΝ.

691.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

Ρ ΕΜΕΙ - - - -
- ΑΝΔ - - - -
Λ. ΛΕΩΝ - - - -
ΕΛΙΤΕΩ Μ]ελιτέω[ς
ΓΥΝΗ γυνή.

692.

Ingens Athenis et in Attica titulorum numerus repertus est, quibus Milesiorum et Milesiarum continentur nomina. Igitur Sponius Itin. T. III. P. II. p. 169. Miletum oppidum Atticae fuisse ex falsa ap. Plin. H. N. IV, 11. lectione immerito colligens, demum Atticae Miletum statuit: cui Corsinus suffragatur. Et mihi quoque demum Atticae Miletum fuisse persuadet n. 181. ubi liturgus est Milesius; item n. 182. ubi iterum Milesius liturgus: nam illum liturgum fuisse peregrinum non est probabile, quum praesertim ὁ ἐπὶ Σκιαδὸς λειτουργὸς (n. 200.) diserte in aliis titulis civis sit Atheniensis. Accedit quod n. 302. Milesii inter alios cives recenseri videntur: nam ibi de peregrinis nemo cogitabit, qui catalogorum Atticorum gnarus sit: ad quem titulum Attalidi accensitos Milesios esse conieci. Igitur Milesiorum nomina in hoc posui capite, quamquam in utramque partem disputari potest. Nam dixeris Milesiis Atheniensium colonis fuisse ἰσοπολιτεῖαν datam, ideoque liturgos esse Milesios factos, licet demis non comprehenderentur. Nec profecto quod aliquot Milesiae civium Atheniensium mulieres sunt, inde colligi potest Milesias fuisse cives: potuerunt enim illi cives peregrinas ducere; potuit Milesiis connubium datum esse. Hoc quin etiam me male habet, quod maior horum titulorum pars mulieres memorat, atque in iis Bacchidem, Thaidem (n. 697. 717.), meretricia nomina; unde prope coniecero mulierculas has meretrices partim, cunctasque peregrinas fuisse. Accedit quod Μιλήσια dicuntur, quasi ab urbe Ionica, non ἐκ Μιλήσιων, quae formula in Atticis mulieribus usitata est, ἐκ Λαμπρέων, ἐκ Γαργηττίων, ἐκ Μελιτέων, ἐκ Πιτσίων (ut n. 445. distincte vir dicitur Πιτσίης, mulier ἐκ Πιτσίων) etc. Attamen tutius iudicavi Miletum statuere demum: atque etiam Antiochiam et Heracleam demōs fuisse probabile dixeris. Sed quum pro his certiora argumenta deficiant, Antiochenenses et Heracleotas in peregrinis retinui. Postremo semel moneo, titulos 694. 710. 713. 725. 731. non diserte Athenis inventos dici; Atticos tamen esse vix dubitaveris.

Athenis, in cippo; ex schedis D. St-Martin.

ΑΓΑΘΩΝ Ἀγάθων
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Μητροδωρου
ΜΕΙΛΗΣΙΟΣ Μελήσιος.

693.

In vicinia monumenti Lysicratis, in lapide sepulchrali marmoris glauci: inest figura feminae anaglypho expressa. Edidit Dodw. Itin. T. I. p. 379.

ΑΡΑΙΣΧΙΝΟΥ ... ἄρα Αἰσχίνου
ΜΙΛΗΣΙΑ Μιλήσια.

694.

Venetis „in palatio Episcopi Turricellani”, ex Velseri schedis Gruterus p. dcccii. 8. „in palatio Grimano”, ex schedis Rinckii. Anaglyphum inest, Hercules cum clava, dextera libans in ara, in qua flamma.

ΑΡΤΕΜΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΕΙΛΗΣΙΟΣ

Ἀρτεμᾶς Δημητρίου Μελήσιος.

Gruterus C pro Σ; idem in duos versus divisit.

695.

In Attica in ecclesia pagi, qui Fourmonto dicitur Μεγάλη Ἀβλή,
in ditione oppidi Ceratiae. Ex schedis Fourmonti.

ΑΡΕΜΙΟΝΕΥΚΡΑ
ΤΟΥΜΙΛΗΣΙΑ

Ἀρτέμιον Εὐκράτου Μιλησία.

696.

Athenis, indidem.

ΑΡΤΕΜΩΙΦΛΑΤΤΙΚΟΥ
ΜΕΙΛΗΣΙΑ

Ἀρτεμῶ [Τ.] Φλ. Ἀττικοῦ, Μιλησία.

697.

Athenis in aula D. Eliae, in columna; indidem.

ΒΑΚΧΙΣ
ΒΑΚΧΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ

Βακχίς
Βακχίου
Μιλησία.

698.

Ad viam in Piraeum; ex Chandleri Inscr. II, 84. p. 69. cuius supplementum retinui.

ΓΑΕΤΗ
[ΕΥΠ]ΟΡΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ
ΩΝΟΣ
5 ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Γαέτη
[Εὐπ]όρου
Μιλησία,
Ἰωνος
5 Ἀντιοχέως
γυνή.

Si Antiochia non est demus, sed Miletus, quomodo civis potest peregrino nupta esse? Nempe si Antiochenis illis connubium fuit.

699.

Athenis „in ecclesia Ἀγίας Κωνῶν vocata”, ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΚΛΗΣ Φ Ι
ΛΥΣΑΝΔΡΟΥΦΙΛΟΠΟΙ
ΜΕΝΟΣΑΛΙΜΟΥΣΙΟ
ΜΥΛΗΣΙΑ

Διοκλῆς, [ἢ δέϊνα]
Λυσάνδρου Φιλοποίμενος
Ἀλμουσίου [γυνή], Μιλησία.

700.

Salamine; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 151.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΕΥΚΟΝΘΕΩΣ
5 ΓΥΝΗ

Διονυσία Διονυσίου Μιλησία, Θεοφράστου τοῦ Διονυσίου [Ἀ]εὐκον[ο]έως γυνή. Vide ad n. 108. et de Dionysio ad n. 727.

701.

Athenis ad Piraeum, in columna sepulchrali quattuor pedes alta, pedem lata. Ed. Corsin. Inscr. Att. (F. A. Prolegg. T. IV.) p. LIX. Dodwell. Itin. T. I. p. 420.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ
ΔΩΡΙΩΝΟΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
5 ΜΙΛΗΣΙΟΥ
ΓΥΝΗ

Διονυσία
Δωρίωνος
Μιλησία,
Διονυσίου
5 Μιλησίου
γυνή.

702.

Athenis in domo Graeci; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΝΥ
ΛΕΥΚΙ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Διονύ[σ]ιος
Λευκί[ου]
Μιλ[ή]σιος.

703.

Eleusine; indidem.

..ΡΗΝΗ
..ΝΑΗΔΡΟΥ
..ΛΗΣΙΑ

Εἰρήνη
Με[ν]ά[ν]δρου
Μιλησία.

704.

Athenis in lapide; Cyriac. Anconit. p. xv. n. 109. et ex schedis Cyriaci Murat. T. II. p. MLIX. 6.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΝ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΜΕΙΛΗΣΙΑ

Ἐλευθέριν Διομήδους Μιλησία. Mur. ΕΛΕΥΘΕΡΙΣ: sed nulla eius fides est. Osannus Syll. p. 200. corrigit Ἐλευθερία. Potius videtur Ἐλευθέριον esse; retineo tamen Ἐλευθέριν. Cf. ad n. 506.

705.

Athenis; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 171. et ex schedis Fourmonti. Varietatem lectionis annotavit Chandler. Syllab. Inscr. p. xxix.

ΕΝΠΕΡΙΚΟ[Σ]ΠΟΣΑ...
ΗΡΩΣΜΕΙΛΗΣΙΟΣ

Vs. 1. Spon. . . ENNEPIKO . . ΠΟΣ, Fourm. quod extra uncus dedi: idem pro Σ uncis incluso, quod ex Chandl. addidi, habet Y. Chandl. ENPEPIKO[Σ] ΠΟ Ex Fourm. retinui ultima ΣΑ. Vs. 2. Spon. . . ΩΣΜΕΙΛΗΣΙΟΥΣ: Chandl. ΗΡΩΣ, Fourm. ΡΩΣ, et uterque ΜΕΙΛΗΣΙΟΣ.

Ἐνπερικὸς Πος . . . ἥρως, Μιλησίως.

706.

Athenis; ex Spon. l. c. et Fourmonto, ex quo uno versu representavi titulum.

ΕΠΙΓΟΝΑΜΟΣΧΙΩΝΟΣΜΕΙΛΗΣΙΑ

Ἐπιγόνα Μοσχίωνος Μιλησία.

707.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΕΡΜΙΑΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΗΣ

Ερμίας
Ἀπολλωνίου
Μιλήσι[ος].

708.

Sepolliae in Attica; Spon. l. c. ad n. 705.

ΕΥΤΥΜΙΑ ΝΙΚΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑ

Εὐ[τ]υμία Νικίου
Μιλησία.

709.

Athenis in horto; ex Chandlero Inscr. II, 77. p. 69.

ΕΥΠΡΑΞΙΣ
ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ

Εὐπραξίς Σαραπίωνος Μιλησία.

710.

„Venetiis in aedibus Rugeni”, ex schedis Nicolai Fabricii Gruterus p. mclviii. r. r. „ex schedis Peirescii” Spon. Misc. erud. antiq. X, 77. p. 347. Ex illis dedit Fleetwood. p. 245. 2. et versus Brunck. Anal. T. III. p. 307. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 298.) Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 305. Versus sub anaglypho sunt, nomen super eodem; anaglypho representatur adolescens pallio indutus, non recubans, quod quis ex Sponio coniecerit, sed stans. Ad Attica rettuli de coniectura (v. ad n. 692.).

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΖΩΙΛΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΗΝΘΟΥΝ ΛΑΟΞΟΟΣΟΥ ΤΙΧΕΡΕΙΩΝ
ΕΣ ΔΕ ΤΕ ΩΝ ΔΙΣ ΣΑΣ ΗΛΥΘΟΝ ΟΓΔΟΑΔΑΣ
ΟΥΝΟΜΑ ΔΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΨΕΥΔΩΝ ΜΟΝΑΛΛΑ ΜΕ ΔΑΙΜΩΝ
ΟΗΚΕΝ ΑΦΑΡΠΑΞΑΣ ΩΚΥΤΑΤΕΙΣ ΑΙΔΑ

Vs. 1. Grut. ΞΩΙΛΟΥ.

Εὐτυχίδης Ζωίλου Μιλήσιος.

Πραξιτέλους ἠνθουν λαοξός οὔτι χερειών,
Αἰεὶ δ' ἐτέων δισσὰς ἡλυθον ογδοάδας.

Ὄνομα δ' Εὐτυχίδης, ψευδώνυμον ἀλλὰ με δαίμων
ᾤκην ἀφαρπάξας ὠκύτατ' εἰς Αἶδα.

Vs. 4. ἀλλὰ postpositum usus etsi rarioris tamen certi est et probi.

711.

In Attica; ex schedis Fourmonti.

ΖΩΣΙΜΗΑΝΘΟΥΣΗΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ

Ζωσίμη Ἀνθούσης Μιλήσια.

712.

Athenis; indidem.

ΖΩΣΙΜΗ Ζω[σ]ίμη
ΖΩΠΙΦΟΥ Ζωπ[ύ]ρου
ΜΕΙΝΗΣΙΑ Μει[λ]ησία.

713.

Atticum videtur etiam anaglyphum Musei Tarvisiani Venetiis,
in quo mulier, quae puero pomum vel simile quiddam
tradit, cum hoc titulo (Montfaucon. Diar. Ital. p. 70.):

ΖΩΣΙΜΟΣ Ζώσιμος
ΖΩΙΛΟΥ Ζωίλου
ΜΙΛΗΣΙΟΣ Μιλήσιος.

714.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΖΩΣΙΜΗ Ζωσίμη
ΝΙΚΙΦΟΡΟΥ Νικ[η]φόρου
ΜΙΛΗΣΙΑ Μιλήσια.

715.

Athenis in basi (sepulchrali opinor columna), Cyriac. p. xiii. n. 95.
et ex suis, quae a Cyriaco derivatae sunt, schedis Murat.
T. II. p. mlix. 5. sed etiam corruptius.

ΗΓΙΑΣΗΓΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΣ
ΜΕΝΕΚΛΕΟΣ ΜΕΝΕΚΛΕΟΥ ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ

Videtur fuisse: Ἡγίας Ἡγίου Μιλήσιος,
Μενέκλε[ια] Μενεκλέου[ς] Παιανίως, sc.
θυγάτηρ, quae uxor Hegiae fuerit.

716.

Athenis in domo Derwischii Murat Muluchi; ex schedis Fourmonti.

ΗΡΑΚΛΕΩΝ Ἡρακλέων
ΦΙΛΩΝΟΣ Φίλωνος
ΜΕΛΗΣΙΟΣ Με[λ]ησίος.

717.

Lapis sepulchralis aëtomate ornatus, olim Athenis, ex collectione
Choiseuliana (catal. Dub. n. 141.) Museo regio illatus (catal.
Clarac. n. 587.). Edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4.
p. 51. n. 24. dein Dubois l. c. Est etiam in schedis Four-
monti, qui vidit in ianua domus. Habeo praeterea ex
tabulis Claraci.

ΘΑΙΣΕΛ ΕΥΠΟΡΟΣ
ΠΙΔΟΣ ΕΛΠΙΔΟΣ
ΜΙΛΗΣΙΑ ΜΙΛΗΣ

Vs. 1. Ρορ. ΕΑ; cetera is recte, quae mutila
sunt ap. Fourm. Dub. (hi enim in parte secunda
ΕΥΠΟΡΟ, ΕΛΠΙΔΟ). Clar. ΕΥΠΟΡΟΣ ΕΛΠΙΔΟΣ
ΜΙΛΗΣΙΟΣ.

Θαῖς Ἐλπίδος Μιλήσια.

Εὐπορος Ἐλπίδος Μιλήσιος.

Ἐλπις hic viri nomen est.

718.

Athenis in vinea; ed. Chandlerus Inscr. II, 72. p. 68.

ΙΣΙΑΣ
ΔΗΜΗΤ
ΡΟΥΜΙΑ
ΗΣΙΑ

Ἰσιάς Δημητρίου Μιλήσια.

719.

„Athenis in ecclesia Χριστοκοπίδῃ vocata”; ex schedis Fourmonti.

ΙΣΙΑΣ Ἰσιάς
ΙΣΙΔΩΡΟΥ Ἰσιδώρου
ΜΙΛΗΣΙΑ Μιλήσια.

720.

Athenis in domo, in columna; ex Chandleri Inscr. II, 74. p. 68.
et ex schedis Fourmonti. Dedi Chandleri exemplum, vs. 2.
ultima littera ex Fourmonto sine uncis addita.

ΙΣΙΔΟΤΗ Ἰσιδότῃ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Ἀπολλωνίου
ΜΕΙΛΗΣΙΑ Μειλήσια,
ΕΥΠΟΡΟΥ Εὐπόρου
5 ΜΕΙΛΗΣΙΟΥ 5 Μειλήσιου
ΓΥΝΗ γυνή.

Euporus fortasse idem qui n. 698. vel 717.

721.

„Athenis in via quae ad theatrum Bacchi ducit;” ex schedis Fourmonti.

ΙΣΙΔΩΡΑ	Ἰσιδώρα
ΣΑΝΝΟΥ	Σάννου
ΜΙΛΗΣΙΑ	Μιλήσια.

722.

„Alopeciae in agro infra montem Hymettum”, in columna; indidem.

ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΣ	Καλλίπολις
ΟΡΒΙΟΥ	Ὀρβίου
ΜΙΛΗΣΙΑ	Μιλήσια,
ΣΩΣΙΚΡΑΤΟΥ	Σωσικράτου
5 ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ	5 Ῥαμνουσίου
ΓΥΝΗ	γυνή.

723.

Athenis prope ecclesiam D. Irenes; indidem.

ΚΛΕΩ	Κλεώ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ	Πτολεμαίου
ΜΙΛΗΣΙΑ/	Μ[ε]λήσια,
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	Δημητρίου
5 ΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ	5 Κ]υδαθηναίως
ΓΥΝΗ	γυνή.

724.

Athenis sub imagine marmorea; ex schedis suis Murat. T. II. p. MLX. 4.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΘΡΑΣΩΝΟΣ ΜΙΛΗΣΙΟΣ
Λυσίμαχος Θράσωνος Μιλήσιος.

725.

Massiliae apud D. Fouquier; ed. Spon. Misc. erud. antiq. IV. p. 138. De coniectura ad Attica rettuli.

ΛΥΣΙΣΜΙΛΗΣΙΑ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣΕΠΟΙΕΙ

Λύσις Μιλήσια, Δημόκριτος ἐποίησεν.

726.

Super anaglypho mulieris sepulchrali, olim Athenis; Mus. Britann. n. 27. Spatio VI. Ex Chandlero Inscr. II, 91. p. 69. et schedis Mülleri.

ΜΟΥΣΙΣΑΡΓΑΙΟΥ	Μούσις Ἀργαίου
ΜΙΛΗΣΙΑ	Μιλήσια.

727.

Columna sepulchralis Marm. Elgin. Visc. n. 56. Synops. Mus. Brit. n. 111. Edidit Osann. Syll. I, 51. p. 154. Nos damus ex Rosianis schedis.

ΜΥΣΤΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΜΙΛΗΣΙΑΡΑΤΩΝΟΣ
ΘΡΙΑΣΙΟΥΓΥΝΗ

Μύστα Διονυσίου Μιλήσια, Ῥάτωνος Θριασίου γυνή.
Vs. 3. non ΘΗΑΣΙΟΥ legitur, sed quod dedi. Nempe quadratarius litterae P litteram I nimis prope apposuerat; igitur hanc repetiit. Mystam hanc Hestiaei Dionysii f. (n. 181. extr.) sororem fuisse Osannus putat; sed talia incerta sunt. Dionysius Milesius habetur etiam n. 700. 701. 702.

INSCR. GR. VOL. I.

728.

Athenis in arce in cippo; ex Chandlero Inscr. II, 83. p. 69. et schedis D. St-Martin.

ΝΙΚΑΡΙΟΝ	Νικάριον
ΕΡΜΙΠΠΟΥ	Ἑρμίππου
ΜΙΛΗΣΙΑ	Μιλήσια,
ΕΡΜΕΟΥ	Ἑρμέου
5 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ	5 Πειραιέως
ΓΥΝΗ	γυνή.

729.

Athenis in ecclesia, in columna; ex schedis Fourmonti.

ΠΑΝΦΙΛΙΩΝ	Πανφιλίων
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ	Μητροδώρου
ΜΗΛΙΣΙΟΣ	Μ[ε]λ[ή]σιος.

730.

Athenis in via, in columna; ex iisdem.

ΡΟΔΗ	Ῥόδη
ΑΦΟΙΒΟΥ	Ἀφόβου (ita corr.)
ΑΓΝ ΠΥ	Ἀγν(νουσίου) [γ]υ[νή],
ΜΕΙΛΗΣΙ	Μειλήσι[α].

731.

Olim Mantuae in area episcopali, anaglyphum duas mulieres representans; ex Velseri schedis Gruterus p. DCCCXXIII. 7. Editus titulus etiam in Mus. Acad. Mantuanae p. 90. (a. 1790.), quo tempore Mantuae fuit. Mox illatum in Museum Nannianum dedit aeri incisum Biagius Mon. Gr. ex Mus. Nannianum inter epitaphia n. xvi. idemque exemplum habes in Coll. Mus. Nan. n. 172. Versus dedi ex dispositione ea, quae in aere Biagiano representatur. De coniectura ad Attica rettuli.

ΣΠΟΝΔΗΑΓΑΘΟΚΛΕ ΕΥΠΟΡΙΑΑΓΑΘΟ
ΟΥΣΜΙΛΗΣΙΑ ΚΛΕΟΥΣΜΙΛΗΣΙΑ

Σπονδή Ἀγαθοκλέους Μιλήσια.
Εὐπορία Ἀγαθοκλέους Μιλήσια.

732.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΦΙΛΟΞΗ	Φιλόξ[ενος]? ...
ΝΙΕΥΣ	νιεύς, - - -
ΤΩΝΑΝ	- - - [συνοικήσασα?
ΚΗΣΑΣΑ	κήσασα?
5 ΜΕΛΗΣΙΑ	5 Με[ε]λήσια.

733.

Athenis in domo; ex Chandlero Inscr. II, 89. p. 69. et schedis Fourmonti, ex quibus nunc ipsum dedit Osann. Syll. II, 89.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣΦΙΛΟ
ΕΤΡΑΤΟΥΜΕΙΛΗΣ...

Vs. 1. ultima ΦΙΛΟ ex Fourm. addidi. Φιλόστρατος Φιλοστράτου Μειλήσιος.

734.

In monumento sepulchrali, olim Athenis; ex Visconti descriptione Musei Worsleiani transcripsit Müllerus.

ΧΑΙΡΙΩΝΜΙ

Coniicias Χαίριων Μιλήσιος; sed MI potest etiam ex patris nomine superesse.

Sss

735.

Athenis; ex schedis Fourmonti, unde nunc ipsum dedit Osann.
Syll. II, 80.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ Ἀνθεςτήριος
ΣΙΜΟΥ Σίμου
ΕΚΜΥΡΡΙΝΟΥΤΕ ἐκ Μυρρίνουτ[τ]ης.
ΗΣ

Cf. ad n. 297. Anthesterium ex eodem demo
habes in Deliac lapide.

736.

Venetis olim apud Frid. Contarenum, D. Marci Procuratorem,
postea Mantuae; in ambitu urnae. Segetus misit Velsero,
ex cuius schedis Gruterus p. CLXXXIV. 13. Paulo aliter edi-
tur in Mus. Acad. Mantuanae p. 92.

ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΣ

In Mus. Mant. uno versu repraesentatur, et scribi-
tur ΑΡΙΣΤΗΙΔΗΣΑΥΤΟΚΛΕΟΥΣΜΥΡΡΙΝΟΣΙΟΣ.

Corrige: Ἀριστ[ε]ίδης Ἀριστοκλέους Μυρρίνουσίος.

740.

„Athenis ad portam novae civitatis”, Cyriac. p. xvi. n. 114. ex schedis suis Murat. T. III. p. mcccxiv. 5. qui in plures versus dividit.

Α. ΜΟΥΝΔΙΚΙΟΣ ΑΚΙΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΔΙΝΙΑ ΣΕΚΟΥΝΔΑ ΟΗΘΕΝ

Murat. p. ΟΗΘΕΝ pessime ΕΘΕΤΗΝ. Α. Μουνδίκιος Ἀκίλας καὶ Κανδι[δ]ία? Σεκούνδα Ὁῦθεν.

741.

In via Athenis Sunium, leuca dimidia ab urbe. Ex Spon. Itin.
T. III. P. II. p. 174.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος
ΗΡΟΔΟΥ Ἡρ[ώ]δου
ΕΞΟΙΟΥ ἐξ Οἴου.

742.

Athenis in aula ecclesiae Beatae Virginis dictae Ἀγγέλου; ex
schedis Fourmonti.

ΕΡΜΕΙΑΣ Ἑρμείας
ΕΞΟΙΟΥ ἐξ Οἴου.

743.

In monte Hymetto; ex iisdem.

ΑΛΙΣ
ΥΟΣΞΕΝΟΦΙΛ
ΗΡΕΞΟΙΟΥ
ΟΥΓΑΤΗΡ

ος, Ξενοφίλου? μή-
τηρ? ἐξ Οἴου, ---
Θυγάτηρ.

747.

Ex lapide „ante magnam Palladis aedem” (Murat. „statuam”) transcripsit Cyriacus p. xv. n. 105. et ex schedis Cyriaci Barbe-
rinis a Compagnonio missis dedit Murat. T. II. p. mclxvi. 3. Ex Muratorio habet Jacobs. Paralip. Anthol. II. n. 15. p. 766. et
Anthol. Palat. Append. n. 150. Lapidem hunc caeruleum in arce vidit Chandlerus, et varietatem exiguum annotavit Syllab.
p. xxx. postea Clarkius edidit Itin. P. II. S. II. p. 591. Est nunc in Elginianis, apud Viscontum n. 11. ubi non recte tracta-
tur, Synops. Mus. Brit. n. 292. Hinc edidit Osannus Syll. I, 45. p. 144. Damus ex prioribus et ex schedis Osanni et Rosia-
nis, quae inter se consentiunt.

ΠΟΛΥΛΛΟΣΠΟΛΥΛΛΙΔΟΥΠΑΙΑΝΙΕΥΣ
ΕΙΚΟΝΑΤΗΝΔΑΝΕΘΗΚΕΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣΑΥΤΟΥΑΔΕΛΦΟΝ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΝΘΗΤΟΥΣΩΜΑΤΟΣΑΘΑΝΑΤΟΝ

737.

Athenis in D. Athanasii; ex schedis Fourmonti.

Κ Ο Ν Ω Ν Κόνων
ΤΑΜΦΑΙΝΕΤΟΥ Π]α[ντ]αίνετου
ΞΥΠΙΤΑΙΩΝ Ξυπ[ε]ταιών.

Scribitur Ξυπεταιών et Ξυπετεών.

738.

Athenis in horto, in columna; ex schedis Fourmonti.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ Ἀντιφάνης
ΛΥΣΑΡΙΟΥ Λυσά[ν]ιου
Ο Λ Ε Ν Ὁα[δ]εν.

Cf. ad n. 275.

739.

Athenis, ex iisdem.

ΜΙΚΟΤΕ. .ΟΝ Μικο - - -
ΕΠΙΣΤΕΝΟΝ Ἐπιστ[ε]ν[ο]ν[ο]
Θ Α Θ Ε Ν Ὁαθεν.

744.

Athenis in eodem marmore in quo est titulus Zopyrae n. 796.
Ex Chandlero Inscr. II, 103. p. 70.

ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑ
ΧΑΡΙΤΩΝΟΣΠΑΙ
ΑΝΙΕΩΣΟΥΓΑΤΗΡ

Ἀφροδείσια Χαρίτωνος Παιανιεύς Θυγάτηρ.

745.

In insula Salamine in vico Ampelaki, marmor muro ecclesiae
τῆς Παναγίας insertum. Ed. Chandler. Inscr. II, 126. p. 78.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΔΗΜΑΡΧΟΥ
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ

Μένανδρος Δημάρχου Παιανιεύς.

746.

„Ἐν τῇ παναγίᾳ τοῦ λόπεξ”, ex schedis Fourmonti.

ΝΙΚΟΔΡΟΜΟΣ Νικόδρομος
ΝΙΚΟΦΩΝΤΟΣ Νικοφώντος
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ Παιανιεύς.

Cyr. Murat. vocem EIKONA falso in priore versu habent: Clark. primum versum utrinque reductum praebet. Γ omnes praeter Cyr. Mur. ξ dedi ex schedis utrisque. Vs. 1. Mur. falso ΠΑΙΑ ΝΕΥΣ, etsi Didymus ap. Harpocr. v. hoc tueri videtur. Vs. 2. ultima ΔΕΛΦΟΝ nunc desunt: habent Cyr. Mur. (qui tamen ΑΔΕΛΦΟΥ) Clarkius, tacite agnoscit Chandl. Idem accidit vs. 3. litteris ΑΤΟΝ, quas iidem agnoscunt.

Πόλλυλος Πολυλλίδου Παιανιεύς.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Πολύστρατος, αὐτοῦ ἀδελφόν,
μνημόσυνον θνητοῦ σώματος ἀθάνατον.

Titulus hic non sepulcralis est, sed defuncti fratris imaginem *dedicat* Polystratus. Cuius imago dicitur, supra scriptum est, Polylli Polyllidis f. Paeaniensis. Non recte vero editur Πολυστράτου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, μνημόσυνον etc. Nulla enim, ut in hoc solo consistam, Muratorianae lectionis auctoritas est, quum Cyriacus ipse, ex quo illa ducta dicitur, habeat ΑΔΕΛΦΟΝ, idemque tueantur ceteri. Ἀδελφόν est appositio ad εἰκόνα: imago enim pro ipso viro censetur. Μνημόσυνον etiam certius est: quamquam elegans est μνημόσυνον.

748.

In columna sepulcrali; ex schedis Mustoxydis.

ΣΗΛΗΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ
ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ

Σ[ει]ληνός Ἀριστομάχου Παιανιεύς.

749.

Super anaglypho eleganti, in quo eques barbatus cursu concitato, sequente ministro, olim in muro scholae prope Megaliae Panagiae. Nunc est in Museo Britannico Synops. n. 213. ex Elginianis ap. Viscont. in Mem. duab. p. 174. ed. Angl. ubi etiam edita verba sunt. Praeterea titulum prope integrum edidit Chandler. Inscr. II, 78. p. 69. Integriorem, sed paucis vitiis inquinatum in aere praebet Stuartus Antt. Att. T. III. p. 56. Ex Chandlero dedit Brunck. Anal. T. III. p. 315. n. 749. (Cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 336.), Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 303. Postremo edidit Osann. Syll. I, 46. p. 145. Habeo etiam ex schedis Rosianis.

ΠΟΛΛΑΜΕΘΗΛΙΚΙΑΣΟΜΗΛΙΚΟΣΗΔΕ
ΑΡΑΙΣΑΣΕΚΓΑΙΑΣΒΛΑΣΤΩΝΓΑΙΑΡΑΛΙ
ΝΓΕΓΟΝΑΕΙΜΙΔΕΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣΡΕΙΡΑΙ
ΕΥΣΡΑΙΣΔΕΜΕΝΩΝΟΣ

partim ex Stuarto, quamquam hic variat. Vs. 2. Stuart. male ΑΝΑΙΣΑΣ: idem tamen cum ceteris plures litteras servavit, quae ap. Chandl. omisae sunt.

Πολλά μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἡδεα παίσας
ἐκ γαίας βλαστὼν γαῖα πάλιν γέγονα.

Εἰμὶ δ' Ἀριστοκλῆς Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

Formam tituli dedi ex Stuart. Os. Ros. maxime vero ex Stuart. et litteram Γ ex Chandl. et

750.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΠΥΘΟΔΩΡΟ
ΠΥΘΕΟΥ
ΠΕΙΛΕΥΣ

Scribe Πυθόδωρος[ς] Πυθέου Πει[ρ]αεύς, et cf. de hac forma n. 102. n. 751.

751.

Ibidem in domo, super anaglypho urnae insculpto figuram sedentem repraesentante, cuius manum tenet altera adstans; sedens figura adspectanti ad sinistram est. Ex schedis Fourmonti in aere repraesentat Caylus Rec. d' Antiq. T. VI. P. III. tab. 57. i. cf. p. 184. Habeo etiam ex schedis Fourmonti Bekkerianis, in quibus dextera sunt in loco sinistrorum et vicissim: eodemque ea ordine repraesentat Caylus in textu impresso. Igitur posteriorem ordinem reddidi.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗ
ΣΩΦΙΛΟΥ ΧΑΙΡΕΔΗΜΟΥ
ΠΕΙΡΑΕΥΣ ΕΥΠΩΓΩ...ΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Bekk. diserte ΠΕΙΡΑΕΥΣ: cf. n. 102.
Σώστρατος Σωφίλου Πειραιεύς.
Ἀρχεστράτη Χαϊρεδήμου Εὐπώγων[ν]ος.

Semel Γ dedi ex Cayl. (Bekk. Π): ex eodem dedi ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗ et ΕΥΠΩΓΩ...ΟΣ: Bekk. ΑΡΧΕΣΤΑΤΗ et ΕΥΠΟΓΩ...ΟΣ. Praeterea Cayl.

Pro avi nomine Εὐπ. quod exemplis defendi potest, tamen exspectes potius demoticum. An fuit Εὐω-
νυμέως?

752.

Athenis apud Ianum Mistrigo; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 183.

ΑΡΙΣΤΟΝΟΗ Ἀριστονόη
ΠΑΤΡΩΝΟΣ Πάτρωνος
ΠΕΡΙΘΟΙΔΟΥ Περιθοίδου
ΘΥΓΑΤΗΡ Θυγάτηρ,
5 ΑΡΧΕΛΑΟΥ Ἀρχελάου
ΠΕΡΙΘΟΙΔΟΥ Περιθοίδου
ΓΥΝΗ γυνή.

753.

Ibidem; ex eodem.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ Νικόμαχος
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ Ἀπολλοδώρου
ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ Περιθοίδης.

754.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΠΟΛΕΜΩΝ Πολέμων
ΛΕΟΝΤΟΣ Λέοντος
ΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ Περιθοίδης.

Sss 2

755.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

.ΙΣΟΣΙΒΙΟΣΠΟΡΙΟΣ

..Σ[ω]σίβιος Πόριος.

756.

Athenis in ecclesia SS. Apostolorum. Ed. Spon. Itin. T. III.
P. II. p. 185......
ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΠΟΤΑΜΙΟΥ...
ΘΥΓΑΤΗΡ[ἡ δέῖνα]
Στρατοκλέους
Ποταμίου[υ]
Θυγάτηρ.

757.

„In ecclesia quadam in via Athenis ad oppidum Porto Raphti”,
Spon. Itin. T. III. P. II. p. 186. „στη Ἱερρακῆ” in schedis
Fourmonti, ex quibus nunc ipsum dedit Osann. Syll. II, 78.ΟΝΗΤΩΡ
ΠΑΝΑΙΟΥ
ΠΡΑΣΙΕΥΣὈνήτωρ
Παναίου
Πρασιεύς.

Fourm. male ΟΜΗΤΩΡ.

758.

„In aedicula S. Georgii prope monasterium Asomato” Spon.
l. c. p. 187. „in ecclesia parva super Ilissum sita” in sche-
dis Fourmonti.ΕΡΜΟΚΛΗΣ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥ
ΠΡΟΒΑΛΙΣΙΟΣἙρμοκλῆς
Ἑρμογένου
Προβαλίστιος.

759.

Salaminis in vico Ampelaki, in Panagiae; Spon. l. c. p. 188.
et p. 194.ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΦΙΛΙΣΤΙΔΟΥ ΠΡΟ
ΒΑΛΙΣΙΟΣ
ΔΙΟΚΛΕΙΑ ΑΡΧΕΒΙΟΥ
ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ
5 ΦΙΛΙΣΤΙΔΗΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΠΡΟ
ΒΑΛΙΣΙΟΣΘεόφιλος Φιλιστίδου Προβαλίστιος.
Διόκλεια Ἀρχεβίου Σκαμβωνίδου Θυγάτηρ.
Φιλιστίδης Θεοφίλου Προβαλίστιος.

Dioclea haud dubie prioris uxor, posterioris mater est.

760.

Athenis in lapide; Cyriac. p. xvi. n. 116. et ex Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. I. p. cxxxii. 4. utroque loco titulo
in duos versus ita diviso, ut omnia turbata sint. In quattuor versus divisum dedit ex suis schedis Murat. T. II. p. mxxiv. 13.
Partem ex Cyriaco affert Holsten. Nott. et Castigg. ad Steph. Byz. p. 264. Tractavit Corsinus F. A. T. II. p. 180.ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΗΚΩΜΗ
ΕΝΠΟΡΟΥ ΕΥΟΔΟΥ
ΕΚΠΤΕΛΕΑΣΙΩΝ
ΓΥΝΗΕ[ὺ]δος Σηκώμη
Ἐνπόρου Εὐόδου
[Πτελεάσιος]. ἐκ Πτελεασίων,
----- γυνή.Vs. 1. Cyr. et Murat. T. II. ΕΙΣΙΔΟΣ, Murat.
T. I. ΕΙΣΟΔΟΣ: unde meum composui. Dein
Cyr. Murat. T. II. ΣΗΚΩΜΗ, T. I. ΣΗΚΩΜΑ.
Vs. 4. ante ΓΥΝΗ apud Cyr. et Murat. T. II. habe-
tur ΛΟΥΣΕΥΟΔΟΥ, ap. Murat. T. I. ΛΟΥΣΗΕΥΟ
ΔΟΥ: haec omittit Holsten. qui diserte hinc lau-
dat verba: ΕΥΟΔΟΥΕΚΠΤΕΛΕΑΣΙΩΝΓΥΝΗ. Ita-
que haec omittere non dubitavi, quum praesertim
illud ΕΥΟΔΟΥ manifesto ex prioribus repetitum
sit. Attamen sic quoque titulus obscurus est; fue-
rit tamen fere hic:Epitaphium habes viri et mulieris; sed nomen Σηκώμη
haud dubie corruptum est. Quae Muratorius de
hoc titulo scripsit, prorsus mira sunt; Corsinus
autem ubi hunc titulum et n. 795. eundem esse
putat, fallitur. Nam praeter paucas syllabas nihil
commune habent; nec credibile est Cyriacum pro
Φυλασίων legisse Πτελεασίων: immo quum Πτελεάσι
Cyriaco haud dubie ignoti fuerint, quomodo ille
ad hanc vocem delapsus fuerit?

761.

In anaglypho marmoris Pentelici sepulchrali elegante, in quo duo viri barbati, manibus iunctis; Athenis misit Fauvel. Titu-
lum mutilum edidit Dubois catal. coll. Choiseul. n. 129. pleniorē misit Müllerus, qui vidit in Mus. reg. catal. Clarac.
n. 554. Habeo etiam ex tabulis Claraci.

ΔΙΟΓΝΗΤΟΣΡΑΜΝΟΣΙΟΣΔΙΟΔΗΜΟΣΡΑΜΝΟΣ

Clar. Σ; idem ΔΙΟΔΗΛΟΣΡΑΜΝΟ. Διόγνητος Ῥαμνούσιος, Διόδημος Ῥαμνούσιος.

762.

Koluri (Salamine) in porta ecclesiae D. Andreae; ex schedis
Fourmonti et Villosioni.ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Ἀπολλωνίου
ΣΑΛΑΜΕΙΝΙΟΣ Σαλαμεινίος.

Fourm. ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ et ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ.

763.

In anaglypho fracto, olim Patavii in viridario aedium Ursato-
rum. Vitiose edidit Sert. Ursatus Monum. Patav. p. 210.
n. 4. ex quo tamen litterarum formas dedi, rectius Maffei.
Mus. Veron. p. xlix. 6.- - - ΑΔΕΛΦΟΥΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ
- - - Φιλ]αδέλφου Σαλαμίνιος.

764.

Athenis in domo; ex Chandlero Inscr. II, 104. p. 70. et schedis Fourmonti.

ΕΥΠΟΡΙΑΜΗΝΟΦΙΛΟΥ
ΕΓΣΚΑΜΒΩΝΙΔΩΝΕὐπορία Μηνοφίλου ἐν Σκαμβωνιδῶν. Vs. 2. Fourm.
ΕΞ pro ΕΓ.

765.

Marmor Elginianum Viscont. n. 54. (qui versus minusculis edidit), Synops. Mus. Brit. n. 153. Ex Viscontio edidit Jacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 970. Ex lapide dedit Osann. Syll. I. 48. p. 149. Damus ex schedis Osanni et Rosianis, quantum fieri potuit, ipsis litterarum formis repraesentatis.

ΠΟ...ΛΙΟΣΦΑΙΔΡΟΣΣΟΥΝΙΕΥΣΥΓΙΟΣΤΟΥΕΞΕΥΠΑΤΡΙΔΩΝΕΞΗΓΗΤΟΥΚΑΙΙΕΡΟΝΕΙΚΟΥΚΑΙΞΥΣΤΑΡΧΟΥΑΙΛΙΟΥΘΕΟΦΙΛΟΥΤΟΥ
ΠΙ...ΕΛΟΥΣΣΟΥΝΙΕΩΣΚΑΙΚΕΚΡΟΠΙΑΣΤΗΣΑΘΗΝΙΩΝΟΣΦΑΛΗΡΕΩΣΤΟΥΔΙΑΒΙΟΥΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΚΕΚΡΟΠΙΑΜΕΝΕΜΟΙΣΑΟΦΡΩΝΤΕΛΕΙΩΞΕΝΕΜΗΤΗΡ
ΞΥΝΟΝΓΗΣΠΑΤΡΙΑΣΟΥΝΟΜΕΝΕΓΚΑΜΕΝΗ
5 .ΚΔΕΠΑΤΡΟΣΓΕΝΟΜΗΝΜΕΓΑΚΥΔΕΟΣΕΝΚΕΚΡΟΠΕΣΣΙ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΠΡΟΓΟΝΟΙΣΚΑΙΓΕΝΕΙΕΥΠΑΤΡΙΔΟΥ
...ΩΝΚΑΙΤΡΙΝΜΕΝΑΝΗΡΤΑΣΕΝΑΓΡΙΟΣΑΙΣΑ
...ΑΡΘΕΝΙΚΗΝΑΝΘΟΣΑΘΗΝΑΙΔΑ
ΑΜΦΙΔΕΜΕΥΚΑΙΔΗΜΟΣΑΤΑΣΔΑΚΡΥΣΕΝΑΘΗΝΗΣ
10 ΕΙΝΕΚΕΝΗΛΙΚΙΑΣΤΗΔΕΣΑΟΦΡΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΙΚΑΛΛΕΥΣΜΕΛΕΩΝΑΝΔΡΗΙΟΥΩΣΤΕΜΑΛΙΣΤΑ
ΠΑΙΔΕΙΑΠΙΝΥΤΗΚΑΙΣΟΦΙΗΜΕΛΟΜΗΝ
ΔΑΚΡΥΑΔΟΥΥΥΧΕΙΓΕΝΕΤΗΣΕΜΟΣΟΙΚΤΡΟΣΟΛΕΣΣΑΣ
15 ΜΕΤΡΟΝΜΟΙΩΣΕΤΗΕΙΚΟΣΙΝΟΝΟΜΑΦΑΙΔΡΟΣ
ΧΗΡΑΣΛΕΥΚΕΙΑΣΛΕΚΤΡΑΛΟΧΟΥΛΙΤΟΜΗΝ
ΚΟΥΡΗΝΔΗΝΤΕΚΟΜΗΝΓΕΡΑΡΟΙΚΟΜΕΟΥΣΙΤΟΚΗΣ
ΒΑΙΗΝΑΝΤΙΤΟΣΗΣΔΥΣΜΟΡΟΙΑΓΛΑΙΗΣ

Vs. 1. Os. ΚΑΙΕΡΟΝ. Ros. ΚΑΙΗΕΡΟΝ. Ibidem extr. Ros. addit C, quod non recepi. Vs. 2. init. Os. ΠΕ, Ros. ΠΙ, quod etiam Viscontus legerat. Vs. 4. Visc. τῆς p. ΓΗΣ. Vs. 5. primum K ex Os. Viscontus praebet εκ. Vs. 7. ab initio Visc. solus παρ τούτων, et vs. 8. τερπνὸν παρθενικήν: quod retineo, donec reperiatur melius. Post vs. 8. spatium est in schedis Rosianis.

Πο. [Αἰ]λῖος Φαῖδρος Σουνιεύς, υἱὸς τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ καὶ ἱερονείκου καὶ ξυστάρχου Αἰλίου Θεοφίλου τοῦ Πι[στοτ]έλους Σουνιεύς καὶ Κεκροπίας τῆς Ἀθηνί[ω]νος Φαληρέως τοῦ διὰ βίου περιηγητοῦ θυγατρὸς.

Κεκροπία μὲν ἐμοὶ σάοφρων πέλει, ᾧ ξένη, μήτηρ, ξυγόν γῆς πατρίας οὐνομ' ἐνεγκαμένη.

5 ἐ]κ δὲ πατρὸς γενόμενῃ μεγακύδεις ἐν Κεκρόπεσσι Θεοφίλου, προγονοῖς καὶ γένει Εὐπατρίδου.

Παρ τούτων καὶ πρὶν μὲν ἀνῆρπασεν ἄγριος αἷσα τερπνὸν παρθενικήν ἄνθος Ἀθηναῖδα.

10 Ἀμφὶ δ' ἐμεῦ καὶ δῆμος ἅπας ἐδάκρυσεν Ἀθήνης εἵνεκεν ἡλικίας τ' ἠδὲ σαοφροσύνης, καὶ κάλλους μελέων ἀνδρῆϊ· ὥς τε μάλιστα παιδείᾳ πινυτῇ καὶ σοφίᾳ μελόμην.

Δάκρυα δ' οὐ ψύχει γενέτης ἐμὸς οἰκτρός, ὀλέσσας εὐφροσύνην βιότου καὶ χέρα γηροκόμου.

15 Μέτρον μοι ζωῆς ἔτη εἴκοσιν, οὐνεμα Φαῖδρος· χήρας Λευκείας λέκτρ' ἀλόχου λιπόμεν.

Κούρην δ' ἣν τεκόμεν, γεραροὶ κομέουσι τοκῆς, βαίην ἀντὶ τόσης δύσμοροι ἀγλαΐης.

Vs. 1. non Πούβλιος Φαῖδρος scribendum esse sed fere cum Viscontio Πο. Αἰλῖος Φαῖδρος, docet patris nomen. Ἐξηγητὴς ἐξ Εὐπατριδῶν, ut ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν n. 392. ubi v. not. hoc est πατρίων νομίμων ἐξηγητὴς, quatenus ea exegesis pertinebat ad Eupatridas. Nempe Eupatridis competeat exegesis institutorum de caedis ultione et supplicibus piandis (quamobrem ex illis esse ephetas lectos rectissime monet Müllerus de Min. Pol. p. 10.), item aliarum ut videtur religionum, ἱερῶν καὶ ὁσίων (Plutarch. Thes. 25.). Quae quum ita sint, de μαντικῇ ἐξηγήσει nullo modo cogitandum. De exegetis omnis generis varia collegit Ruhnke ad Tim. p. 109 sqq. Vs. 2. etsi trium tantum litterarum lacuna ab Os. notata est, ne dubita scribere Πι[στοτ]έλους cum Visc. Titulus enim non στοιχηδὸν scriptus est; et quattuor litterarum lacunam diserte annotavit Rosianarum chartarum auctor. Vs. 5. nota Κεκρόπεσσι p. Κεκροπιδαις: quamquam hoc non novum. Vs. 11. difficultas inventa est in ὥστε, quam diremi scribendo ὥς τε: et quam maxime ego eruditioni et sapientiae operam dedi. Vs. 16. Λευκείας p. Λευκίας, Luciae.

766.

„Tripyrgi ad portum Phalerum, in marmore ex arce avulso”, ex schedis Fourmonti, ex quibus nunc ipsum edidit Osann. Syll. II, 59.

ΑΡΙΣΤΟΙΙΗΦΙΛΗΣΤΟΥΜΑΡΑΘΟΝΙΟΥΘΥΓΑΤΗΡ
ΜΟΣΧΙΩΝΟΣΣΟΥΝΙΕΩΣΓΥΝΗ
ΘΕΟΔΟΣΙΑΜΟΣΧΙΩΝΟΣΣΟΥΝΙΕΩΣΘΥΓΑΤΗΡ
ΔΩΡΟΘΕ ΙΔΟΥΓΥΝΗ
5 ΜΟΣΧΙΩΜΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣΜΟΣΧΙΩΝΟΣΣΟΝΙΕΥΣ

Ἀριστο[νί]κη Φιλ[ί]στου Μαραθ[ω]νίου θυγάτηρ,

Μοσχίωνος Σουνιέως γυνή.

Θεοδυσία Μοσχίωνος Σουνιέως θυγάτηρ,

Δωροθέ[ου] ἰδου γυνή.

5 Μοσχίω[ν] Νικαστράτου Σουνιεύς.

Νικόστρατος Μοσχίωνος Σο[υ]νιεύς.

767.

In anaglypho alto mulierem sedentem repraesentante, adstante altera; figurae prope naturali magnitudine effectae. Leidam in Museum publicum attulit Rotiers. Ex schedis Mülleri.

ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΗΛΕΞΟΥΣΟΥΝΙΕΩΣ

Ἀρχεστράτη Ἀλέξου Σουνιέως.

768.

Sub anaglypho mulierem sedentem repraesentante, adstantibus viro, muliere et puella. Ed. Maffei Mus. Veron. p. XLIX. 2. in aerea tabula. Nomen mulieris evanuit:

ΟΛΥΜΠΙΧΟΥ
ΣΟΥΝΙΕΩΣ
ΓΥΝΗ

- - - Ὀλυμπίχου Σουνιέως γυνή.

769.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΗΝΙΟΧΟΣ Ἡνίοχος
ΗΝΙΟΧΟΥ Ἡνιόχου
ΣΤΙΡΙΕΥΣ Στιριεύς.

770.

In anaglypho pessime a Fourmonti repraesentato, „ἐν τῇ Φυλῇ in Attica”, ex schedis Fourmonti. Aeri incisum dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 53. 2. cf. p. 175. Ex schedis Fourmonti Osann. Syll. II, 94.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΙΣΧΡΩΝΟΝ
ΣΦΗΤΤΙΟΣ

Δημήτριος Αἰσχρωνο[ς] Σφήττιος. Bekk. Os. ΔΗΜΗΤΡΙΩΣ, Cayl. ΑΙΣΧΡΟΝΟΝ. Non opus videtur scribi Αἰσχρίωνος.

771.

Anaglyphum in marmore Pentelico, cum aëtomate; sub inscriptione est imago viri palliati, adstante puero alte cincto. Lapis altus 3' 9", latus 1' 7"; opus pulchre elaboratum. Athenis deportaverat Nointelius Constantinopolin, ubi vidit Sponius, qui titulum edidit Itin. T. III. P. II. p. 204. Ex Bimardi schedis dedit Murator. T. II. p. MLXXXII. 3. Ex Baudelotiana collectione in Museum regium pervenit, ubi nunc extat n. 701. (cat. Clarac.). Aeri incisum dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 63. 2. cf. p. 202. Habeo etiam ex schedis Mülleri et tabulis Claraci.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΦΗΤΤΙΟΣ

Δημήτριος Δημητρίου Σφήττιος.

772.

Athenis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 5.

Τ
ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΙΩΝΟΣΟΥΓΑΡ
ΡΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΣΦΗΤΤΙΟΥΠ.

Διονυσία Δίωνος [Θ]υγάτ[η]ρ,

Κ[α]λλιστράτου Σφήττιου [γυνή].

773.

In columna sepulcrali in Atticae loco quodam reperta; ex schedis Fourmonti.

Α' Α Ω - - - -
ΕΙΣΑΜΕΝΟΥ Τ]εισαμενοῖ
ΣΦΗΤΤΙΟΣ Σφήττιος.

. Ε Ν - - - -
5 ΣΦΗΤΤΙΟ . . 5 Σφήττιος.
ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ Φιλουμένη
ΑΙΣΧ. ΟΧΟΣ Αἰσχ[ρων]ος.
ΤΙΜΗΣΥΛ. Δ Τιμήσυλ[λα
ΕΥΜΟΥΚΡΑΤΟΥ Ἐ[ρ]μοκράτου
10 ΚΕΙΡΙΛΔΟ . . 10 Κεῖρι[α]δ[ο]υ.

Vs. 7. potest etiam Αἰσχρίωνος scribi.

774.

Salamine in columna; ex iisdem.

ΚΙΛΙΚΛΑΣ Δα[λ]ικλ[ῆ]ς?
ΔΑΙΚΑΕΟΥΣ Δαἰκ[λ]έους
ΤΑΡΣΕΥΣ Ταρσεύς.

De Tarso demo v. ad n. 294.

775.

Salamine; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 204.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ
ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ
ΤΕΙΘΡΑΣΙΟΥ

Καλλιστῶ Ἀντιδώρου Τειθρασίου.

776.

Salamine in columna, apud Παναγιώτην Κορώνην; ex schedis Fourmonti.

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ
ΑΡΓΗΟΥ ΤΕΡΙΚΟΙ
ΡΥΣΙΟΣ

Ἀριστοδῆμος Ἀργήου [Τ]ερικоруσίος.

777.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Μενέλαος
ΠΑΡΑΜΟΥΟΥ Παραμό[ν]ου
ΤΡΗΚΟΥΣΙΟΣ Τρ[ι]κούσιος.

778.

Marm. Mus. Brit. Synops. n. 184. ex schedis Osanni (Syll. I, 85.)
et Rosianis. Litterae sunt barbarae.

ΝΤΟCΑΘΙΝΑΙΟ
ΥΡΜΕΙΛΗC
ΛΕΥΤΑ'ΕΤΩΝ
, ΚΓ;

Vs. 1. Os. ΝΙΟC, Ros. ΝΤΟC. Lege: Κοί]ντος
Ἀθηναί[ο]υ Τ]υρμεί[δ]ης, [έτε]λεύτα έτων κυ'.

779.

Athenis prope ecclesiam SS. Apostolorum; edidit Spon. Itin.
T. III. P. II. p. 209.

ΤΙΦΑΝΗΣ ΠΥΘΙΩΝΟΣ ΥΒΑ
Δ Η Σ
Ἀν]τιφάνης Πυθίωνος Ὑβάδης.

780.

Athenis in aula D. Beninzel; ed. Spon. ibid.

ΑΡΤΕΜΩΝ
ΣΩΠΥΡΟΥ
ΥΠΒΑΔΕΥΣ

Corrige: Ἀρτέμων [Ζ]ωπύρου Ὑβάδ[η]ς.

781.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΝΑΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ	Ναυσίστρατος
ΙΕΡΟΚΛ.ΛΕΙΟΣ	Ἱεροκλέους
...ΛΗΡΕΥΣ	Φα]ληρέυς.
ΗΡΙΚΛΕΗΣ	Ἱερ[ο]κλέης
5 ΝΑΥΣΙΣΤΡΑΤΟ	5 Ναυσιστράτου
ΦΑΛΗΡΕΥΣ	Φαληρέυς.
ΕΥΚΟΛΙΝΗ	Εὐκολίνη
ΝΑΥΣΙΣΤΡΑΤΟ	Ναυσιστράτου
.....	[Φαληρέως].
10 . Υ	10
.....Λ.....
.....Ω.....ΛΙ.....

Titulus est satis vetustus, in quo O pro ΟΥ.

782.

In cippo sepulchrali ornato; Athenis misit Fauvel. Ex collectione
Choiseuliana catal. Dub. n. 130. Museo regio illatus est,
catal. Clarac. n. 639. Ex schedis Fourmonti et Mülleri,
cuius ex fide formas litterarum dedi. Habeo etiam ex
tabulis Claraci, in quibus Σ constanter. Ex schedis Four-
monti nunc ipsum dedit Osann. Syll. II, 81.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΞ Ἀνθεστήριος
ΔΑΜΩΝΟΞ Δάμωνος
ΦΗΓΑΙΕΥΣ Φηγαίεύς.

783.

Athenis in vinea; secundum versum solum habet Chandlerus
Inscr. II, 92. p. 69. qui nonnulla deesse notat: cetera dedi
ex schedis Fourmonti, qui viderat „in ecclesia D. Ioannis
του Μοσκάτου”.

ΤΟ - - - - -
ΜΗΝΟΔΟΤΟΣ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ ΦΗΓΑΙΕΥΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤ...ΟΥΣ ΑΡΔΙΑΝΗ
ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ ΦΗΓΑΙΕΩΣ ΓΥΝΗ
5 ΜΗΝΟΔΟΤ...ΥΔΡΟΥ ΦΗΓΑΙΕΥΣ

Vs. 2. Fourm. ..ΤΟΣΜΙΝΟ etc.

Μηνόδοτος Μηνόδοτου Φηγαίεύς.

Ἀπολλωνία Ἀτ[τάλ]ου Σαρδιανή,

Μηνόδοτου Φηγαίεύς γυνή.

5 Μηνόδοτ[ος] ..[α]νδρου Φηγαίεύς.

784.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΞΕΝΟΦΑΝΤΟΣ	Ξενόφαντος
ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ	Αἰσχρίωνος
ΦΙΛΛΙΔΗΣ	Φιλ[α]ίδης.

785.

Athenis in monasterio D. Nicolai; ex iisdem.

ΟΛΥΜΠ
ΤΟΥΠΑΓ
ΦΙΛΗΙΛΟ

Ὀλυμπ[ία] του Πα[ιανίως?] - - - - - Φι-
λ[α]ϊ[δ]ος γυνή?

786.

In loco Vari; ex schedis iisdem.

ΑΥΦΙΔΙΑΕΥΝΟΑ
ΣΤΟΥΦΛΥΕΩ
ΓΥΝΗ

Αύφιδία Εύνόα? του Φλυέω[ς] γυνή.

787.

Athenis in columella, super figura feminae, ut ait Chandlerus;
qua de re dubito. Ed. Chandlerus Inscr. II, 62. p. 68.
Habeo etiam ex schedis Fourmonti, in quibus iuxta n. 574.
ponitur, et ex Mustoxydianis.

ΖΩΙΛΟΣ	Ζώϊλος
ΞΕΝΩΝΟΣ	Ξένωνος
ΦΛΥΕΥΣ	Φλυεύς.
ΖΗΝΩΝ	Ζήνων
5 ΖΩΙΛΟΥ	5 Ζωΐλου
ΑΛΑΙΕΥΣ	Ἀλαιεύς,
ΖΗ	Ζή.

A dedi ex Must. Vs. 2. formam Ξ pro Ξ ex
Fourm. dedi, et ex eodem vs. 7. addidi Η. Ζῆ
refertur ad Zenonem. Zenon Zoili alius videtur
filius esse, prioris cognati.

788.

In cippo anaglypho ornato; ex schedis Fourmonti et St-Martini.

ΜΟΥΝΑΤΙΑΙΩΣΑΡΙΟΝ
ΜΑΡΚΟΥ ΑΛΒΙΟΥ ΑΜΦΙΟΝΟΣ
ΦΛΥΕΩΣ ΓΥΝΗ

Vs. 1. Fourm. Τ pro Ι: idem vs. 2. ΜΑΡΚΟ
ΑΛΒΙΟΥ ΑΝΦ etc. Mart. vs. 1. ΙΩΣΑΡΙΩΝ.
Μουνατία Ζωσάριον, Μάρκου Ἀλβίου Ἀμφίωνος
Φλυέως γυνή.

789.

Athenis in marmore, quod muro ecclesiae Panagiae Gorgopiko insertum est. Ed. Spon. Itin. T.III. P.II. p.197. Pocock. Inscr. Ant. P.I. c.5. s.4. p.53. n.50. atque iterum corruptius p.61. n.69. Riedesel Bemerk. auf einer Reise d. d. Lev. p.11. Dodwell. Itin. T.I. p.380. Varietatem lectionis initii dedit Chandlerus Inscr. Syll. p.xxix. extr. Habeo etiam ex schedis Mustoxydis.

ΦΛΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΙΛΙΑΒΙΔΙΑΝΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΦΛΑΥΕΥΣ ΕΙΣΙΑΣΕΞΟΥΝΙΕΩΝ

ΦΛ. Παράμονος Ἡρακλείδου Φλευός.
Αἰλία Ἀβιδιανῆ Εἰσίας ἐξουνιέων.

Formam tituli et nominum ordinem a Sponio et Riedes. perturbatum restitui ex ceteris, et maxime ex Mustox. A dedi ex Must. Vs. 1. init. plurimi ΦΑ (Poc. semel etiam ΘΑ), Spon. Chandl. ΦΛ. Ibidem extr. Spon. ΑΒΙΔΙΑΝΟΣ, Must. ΑΒΙΔΙΑΝ,

Dodw. ΑΒΙΔΙΑΝΙ, Ried. ΑΒΙΔΙΑΝΗ, Poc. ΑΡΙΑΙΑΝΗ et ΑΒΙΔΙΑΝΗ, quod verum. Vs. 2. Poc. ΦΛΑΕΥΣ et ΦΛΑΥΕΥΣ, Ried. ΦΑΙΕΙΣ, Dodw. ΦΛΗΕΥΣ, Spon. Must. quod dedi. Poc. semel male ΕΣΙΣΙΑΣ. In fine omnes ΕΞΟΥ etc. nisi quod Must. ΕΞΣΟΥ etc. sed Σ deesse certum est ex Sponii nota. Ἐξουνιέων est p. ἐκ Σουνιέων.

790.

Athenis in marmore fusco, fragmentum; ex schedis Fourmonti.

ΑΕΠΑΓΑΘΟΥ
CΦΛΥΕΩΝ·ΣΑΓΥ
ΡΥΝ·ΟΥΦΛΥΕ
Η

----- α Ἐπαγάθου [ἐ]κ Φλυέων, Σα. [Ε]ϋρυνόου?
Φλυέ[ως γυν]ή.

791.

Athenis; ed. Chandler. Inscr. II, 99. p.70.

ΣΤΡΑΤΙΟΣ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥΦΡΕΑΡΡΙΟ[Σ
ΑΡΧΕΣΤΑΤΗΣΩΣΤΡΑΤΟΥ
ΦΡΕΑΡΡΙΟΥΘΥΓΑΤΗΡ

Στράτιος Σωστράτου Φρεάρριος.
Ἀρχεστ[ρ]άτῃ Σωστράτου Φρεάρριου θυγάτηρ.

792.

Athenis „in ecclesia Χριστοκοπιδῇ vocata”; ex schedis Fourmonti.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ Ἀσκληπιόδωρος
ΦΥΛΑΣΙΟΣ Φυλάσιος.

793.

Athenis in ecclesia D. Nicolai in columna; ex Chandlero Inscr. II, 67. p.68. et ex schedis Fourmonti ac Mustoxydis, ex quo formam litterarum dedi.

ΛΕΥΚΙΟΣ Λεύκιος
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ Ἀφροδείσιος
ΦΥΛΑΣΙΟΣ Φυλάσιος.

794.

„Cephisiae in domo Ioannae Chiclicae”, ex schedis Fourmonti.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δημήτριος
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩ Διονυσώδω-
ΡΟΥΦΛΥΑΣΙΟΣ ρου Φ[υλ]άσιος.

Vs. 1. M apud Fourmontum ut A. formatum est, sed mediis lineolis per externa crura transcurrentibus. Φλυάσιος nihil est: dicitur Φλευός.

795.

Super anaglypho sepulchrali viri ante mulierem sedentem stantis. Constantinopoli apud Nointelium vidit Sponius et titulum edidit Itin. T.III. P.II. p.217. Minus accurate praebet Gallandus Epist. ad Graev. quae inedita est. Nointelius inter legata dedit Baudelotio. Aeri incisum habes ap. Caylus. Rec. d'Ant. T.VI. P.III. tab.62. 2. et titulum impressum ap. Murat. T.II. p.млxx. 3. unde petiit Corsinus F. A. T.II. p.181. (cf. ad n.760.) Nunc est in Museo regio catal. Clarac. n.688. ubi transcripsit Müllerus. Ex huius dedi schedis et ex Claraci tabulis, quibuscum consentit Cayl.

ΜΠΟΜΠΗΙΟΣ ΙΚΙΔΩΡΑΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ
ΕΥΟΔΟΣ ΕΚΦΥΛΑΣΙΩΝ

Μ. Πομπήϊος Εὐόδος,
Ἰσιδώρα Πραξιτέλους ἐκ Φυλασίων.

796.

In eodem marmore in quo n.744. ex Chandlero Inscr. II, 102. p.70.

ΖΩΠΥΡΑ Ζωπύρα
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Δημητρίου
ΦΥΛΑΣΙΟΥ Φυλασίου
ΘΥΓΑΤΗΡ θυγάτηρ,
5 ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ 5 Μηνωδώρου
ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ Κολωνήθεν
ΓΥΝΗ γυνή.

In ara sertis ornata, „ad portam ecclesiae D. Andreae Athenis” Stuart. Antt. Att. Vol.III. p.25. ubi aeri incisa est; „in atrio monasterii feminarum” Chandl. Inscr. II, 100. p.70. Edidit prius Pocock. Inscr. ant. P.I. c.5. s.4. p.51. n.21. sed vitiosius.

ΠΑΙΛΙΟΣ Παιλίας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δημήτριος
ΧΟΛΛΕΙΔΗΣ Χολλείδης.

A dedi ex Stuart. qui vs. 2. litteram C omittit.

797.

Athenis in ecclesia Panagiae Gorgopiko; ex Spon. Itin. T.III. P.II. p.217.

ΟΛΥΜΠΙΑΣΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣΕΚ
ΦΥΛΑΣΙΩΝ

Ὀλυμπίας Σωσιγένους ἐκ Φυλασίων.

Eleusine in parva columna; ed. Spon. l.c. ad n.797. p.219. et vitiose Pouquevill. Itin. T.IV. p.123.

ΝΙΚΟΚΛΗΣ Νικοκλῆς
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Δημητρίου
ΧΟΛΛΕΙΔΗΣ Χολλείδης.

800.

Super anaglypho virum repraesentante, qui equum ducit; viro manum porrigit mulier. Wheelerus detulit Oxonium; duos priores versus edidit Maffei. Mus. Ver. p. ccccxli. 3. integrum titulum aeri incisum Chandler. Marm. Oxon. II, 63. Litterae male incisae sunt.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΣ ΣΟΦΙΟΥ
ΧΟΛΛΕΙΔΗΣ
ΛΥΣΙΜΑΧΗ ΠΑΟΓΕΡΟΝΟΣ
ΦΡΕΑΡΡΙΟΥ

Vs. 1. Maff. ΣΟΦΡΟΝΥΣΚΟΥ, vs. 2. ΚΟΛ etc.

Φιλόδημος Σοφίνου Χολλείδης.

Λυσιμάχη [Τιμ]ογε[ίτ]ονος Φρεαρίου.

800. b.

In ara sepulchrali eleganter ornata, inter Piraeum et portum Phoronem in conspectu Salaminis reperta et a Batavo de Lescluze Museo Leidensi illata (cf. Reuvers in Böttiger. Amalth. T. III. p. 424.). In Diario, *Messenger des sciences et des arts à Gand* 1825. p. 377-389. edidit et commentatus est Leop. van Alstein. Misit Welckerus; sed quum sero, impressis iam Aexonensium et Anagyrasiorum titulis acceperissem, hoc loco hunc titulum interponere coactus sum.

ΦΙΛΟΞΤΡΑΤΗ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΦΙΛΩΝ ΚΑΛΛΙΠΟΥ
ΑΙ ΞΩΝΕΥΞ
ΕΝΘΑΔΕΤΗΝ ΠΑΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΠΙ ΤΕΡΜΑ ΜΟΛΟΥΣΑΝ
5 ΦΑΝΑΓΟΡΑΝ ΚΑΤΕΧΕΙΦΕΡΣΕ ΦΟΝΗΣΘΑΛΑΜΟΣ
ΑΛΚΙΜΑΧΟΥ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΥ

Vs. 4. deest H vocis ἀρετῆς. Litterarum formas ex Alsteinii exemplo quantum fieri potuit dedi.
Vs. 4. 5. multo minoribus litteris.

Φιλοστράτη Φίλωνος.

Φίλων Καλλίππου Αἰξωνεύς.

Ἐνθάδε τὴν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολοῦσαν

Φαναγόραν κατέχει Φερσεφώνης Θάλαμος.

Ἀλκιμάχη Καλλιμάχου Ἀναγυρασίου.

Epitaphium habes trium mulierum et viri unius: Philostrata Philonis, qui secundo loco scriptus est, filia videtur; eiusdem fortasse filia est Phanagora, et uxor Alcimache. Ultima pars circa Olymp. 100. scripta videtur, variante scriptura O et OY, ex quibus OY vs. 7. reperitur (cf. n. 551.); priores inscriptiones paulo vetustiores sunt, sed Euclide archonte non superiores. Ad formulam Ἐνθάδε etc. cf. n. 805.

Appendicis loco capiti primo addo titulos n. 801-807. ex quibus tres Atheniensibus nescio ubi positi sunt, ceteri et ipsi Atheniensium sunt, demorumque vel urbium notationem adscriptam habent, quae tamen non intemerata superest.

801.

Columna sepulchralis Marm. Elgin. n. 12. Synops. Mus. Brit. n. 240. Edidit Osann. Syll. I, 15. p. 93. Nos litterarum formas paulo diversas damus ex schedis Rosianis.

ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ
ΔΕΞΙΟΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἀναξικράτης

Δεξιόχου

Ἀθηναῖος.

Duo sunt archontes Attici Anaxicratae: sed nulla causa est, quamobrem hunc titulum ad alterutrum referamus.

802.

Venetis in bibliotheca publica; edidit Murat. T. II. p. mxxx. 2.

ΔΗΜΗΤΡΙΕ ΔΙΟΓΕΝΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΕ ΧΑΙΡΕ

Δημήτριε Διογένου Ἀθηναῖε χαῖρε.

803.

Sub anaglypho mulierem sedentem repraesentante, adstante puella cum cistula. Aeri incisum dedit Maff. Mus. Ver. p. xlvii. 2.

ΚΡΙΝΩ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΑ
ΓΥΝΗ ΔΕΛΗΝΑΙΟΥ
ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Κρινὼ Ἀρτέμωνος Ἀθηναία, γυνὴ δὲ Ἀθηναίου Ἀρτέμωνος Ἀθηναίου. Pro ὁῦ malim τοῦ.

804.

Athenis „in columna in campo, ubi fuerat exstructum Hadriani palatium” (Olympieum); ex schedis Fourmonti.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΙΘΟΝΙΟ.
ΠΛΑΡΓΕ

Δημήτριος [Χο]λαργε[ύς]?

805.

Ad scalam bibliothecae S. Trinitatis Cantabrigiae, super anaglypho sepulchrali vas Atticum exhibente, in quo vir et iuvenis manus iungentes, litteris eleganter scriptis, sed valde obscuris. Habueram ex schedis Mülleri; deinde edidit Dobracus *Diar. class. T. XXX. p. 124. qui p. 135. notat Athenis marmor allatum esse ab H. V. Elliott et E. B. Elliott.*

..... ΔΥΚΡΙΤΟΣ ΗΛΙΑΙΟΣ
ΕΝΘΑΔΕ ΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΠΙ ΤΕΡΜΑ ΜΟΛΟΝΤΑ
ΕΡΜΑΜΟΛΟΝΤΑ
. ΥΘΥΚΡΙΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΧΘΩΝ
5 ΕΚΑΛΥΨΕΤΑΦΩΙ
ΜΗΤΡΙΦΙΛΟΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΚΑΞΙ
. ΝΗΤΑΙΣ ΤΕΡΟΘΕΙΟΝ
ΠΑΣ. ΤΕΕΤΑΙΡΟΙΣ ΙΝΣΥΝΤΡΟΦΟΝ
ΗΛΙΚΙΑΣ

Formas litterarum dedi ex Müllero, cetera ubi nihil annoto, ex Dobr. Vs. 1. Müll. ΕΟΚΡΙΤΟΣ .. ΛΙΑΙΟΣ: omnino litterae ΗΛΙ incertae sunt. Vs. 2. primum Ε prope evanidum est. Vs. 4. ΥΘ omittit Müll. Idem vs. 6. omittit primum Μ, et ceterarum litterarum aliquot, quas annotare inutile duco. Vs. 7. Α, vs. 8. ultimum Ν incerta.

Εὐ]θύκριτος [Οἰν]αῖος?

Ἐνθάδε τὸν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολόντα
Εὐ]θύκριτον πατρία χθὼν ἐκάλυψε τάφῳ,
μητρὶ φίλον καὶ πατρὶ κασιγνήταις τε ποθεινόν
πᾶσ[ι] θ' ἐταίροιςιν, σύντροφον ἡλικίας.

Euthycritum esse Atticum certum est; igitur in voce ΗΛΙΑΙΟΣ inest nomen demoticum, credo Οἰναῖος, ut pro Η fuerit ΟΙ, et ΛΙ sit Ν. De formula Ἐνθάδε etc. cf. n. 800. b.

806.

Alopeciae in D. Athanasii; ex schedis Fourmonti.

..... / . .
ΙΕΥΣ
ΣΙΑΣ
ΙΑΧΙΔΟΥ
5 ΝΙΕΥΣ
ΤΡΑΤΗ

807.

„Στῶ Μαρόντῃ in ecclesia D. Georgii“, ex schedis Fourmonti, in vase, in quo anaglyphum mulierem repraesentans sedentem, ad quam accedit vir cum equo. Ed. Caylus *Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 56. 1. cf. p. 180.*

... ΗΜΙΠΡΟΣΔΗΜΟΣΤΡΑΤΗΣ
... ΕΥΣ

... ἡμιππος Δημοστράτῃ Σ - - -
... εὐς.

CAPUT SECUNDUM.

TITULI PEREGRINORUM.

808.

In anaglypho sepulchrali duas figuras repraesentante, vs. 1. 2. supra, cetera infra; olim Athenis, nunc in Britannia in aedibus Guilfordianis. Ex schedis Demetrii Schina edidit Walpol. *Trav. p. 560. n. 27. cum nott. indeque Welcker. Spicil. Epigr. II. p. 23. Nobis misit Mustoxydes, ex quo potissimum edo, ac vs. 1. 2. etiam Müllerus.*

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΙΣΟΤΕΛΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ ΜΕΛΙΤΤΑ
ΤΙΤΘΗ
ΕΝΘΑΔΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΤΗΝ ΤΙΤΘΗΝ ΚΑΤΑΓΑΙΑΚΑΛΥΠΤ
5 ΕΙΠΡΟΣΤΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΡΟΘΕΙΣ ΕΚΑΙ ΞΩΣΑΝ ΣΕ ΦΙΛ
ΟΥΝΤΙ ΤΘΗ ΚΑΙ ΝΥΝ ΣΕ ΤΙΜΩΟΥΣ ΑΝΚΑΙ ΚΑΤΑΓΗΣ
ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ ΩΣ ΕΑΧΡΙΑΝ ΞΩΙΔΑ ΔΕ ΣΟΙΟΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΓ
ΗΣ ΕΙΠΕΡ ΧΡΗΣΤΟΙΣ ΓΕΡΑΣ ΕΣΤΙΝ ΠΡΩΤΕΙΣ ΟΙΤΙΜ
ΑΙ ΤΙΤΘΗ ΓΑΡ ΑΦΕΡΣΕ ΦΟΝΕΙ ΠΛΟΥΤΩΝΙ ΤΕ ΚΕΙΝΤΑΙ

Vocem Μελίττα Must. singulari versu proposuit separatim; Müll. Walp. praebent quod dedi, quamquam hic eam vocem in dexteram remotiorem habet. Metrica litteris valde minutis scripta sunt. Vs. 5. Walp. K pro KAI. Vs. 6. prius KAI idem omittit. Vs. 8. extr. IM addidi ex Walpol. item vs. 9. AI primum, ubi Must. N. Ceterum Walp. vs. 5. ΖΛΣΑΝ, vs. 7. ΖΛ, vs. 8. ΠΡΑΤΕΙ, littera Α pro Ω posita. Etiam Must. vs. 8. ΠΡΑΤΕΙ.

Ἀπολλοδώρου ἰσοτελοῦ θυγατρὸς Μελίττα τίτθῃ.
Ἐνθάδε τὴν χρηστὴν τίτθην κατὰ γαῖαν καλύπτει
Ἱπποστράτης καὶ νῦν ποθεῖ σε.
Καὶ ζῶσάν σ' ἐφίλουν, τίτθῃ, καὶ νῦν σ' ἔτι [τι]μῶ
οὔσαν καὶ κατὰ γῆς, καὶ τιμήσω σ' ἄχρι ἂν ζῷ.
Οἶδα δὲ σοὶ ὅτι καὶ κατὰ γῆς, εἴπερ χρηστοῖς γέρας ἐστίν,
πρῶτῃ σοὶ τιμαὶ, τίτθῃ, παρὰ Φερσεφώνῃ Πλούτωνί τε κείνται.
Epigramma pessimum. Vs. 5. aut Ἱππόστρατος
aut Ἱπποστράτῃ aut Ἱπποκράτης legendum.

809.

Athenis in domo matronae Masson; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 101. n. 3.

ΠΑΤΑΙΚΟΣ . . ΙΣΟΤΗΛΗΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΩ

Πάταικος ἰσοτ[ε]λ[ε]ς.
Καλλιστώ.

810.

Athenis ad ecclesiam quae dicitur *Panagia Eleusa*, in columna sepulchrali; ex Chandlero II, 88. p. 69. et schedis Mustoxydis.

Φ Ι Λ Ω Ν
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
Ι Σ Ο Τ Ε Λ Η Σ

Φίλων Ἀσκληπιοδώρου ἰσοτελής. Vs. 2. minoribus litteris.

811.

Olim prope Athenas in equili monasterii Ἀσωμίου; Marm. Elgin. Visc. n. 4. Synops. Mus. Brit. n. 164. ex schedis Rosianis. Ed. Osann. Syll. I, 28. p. 105. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ Σωκράτης
Σ Ω Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σωκράτου
Α Γ Κ Υ Ρ Α Ν Ο Σ Ἀγκυρανός.

Vs. 1. Os. ΣΩΚΡΑΤ, quod suppleri ex Fourm. Ros. Vs. 3. Fourm. ΑΓΚΥΡΑΙΟΥ.

812.

In columella Athenis in basilica D. Michaelis prope altare; ex schedis Fourmonti.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΑΣ
ΚΑΡΠΩΔΩΡΟΥ
Α . . . ΑΧΑΙΟΣ

Ἀριστοκλέας Καρπ[ω]δώρου Ἀχαιοῦς vel Ἀ[χ]αῖος.

813.

Athenis in domo; ex Chandlero Inscr. II, 93. p. 68.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ
ΗΛΙΟΦΩΝΤΟΣ

ΑΙΝΙΑ
ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

5 ΑΜΑΞΑΝΤΕΩΣ
ΓΥΝΗ ΖΟΡΑΝΤΙ

Ευφρόσυνη Ἡλιοφώντος Αἰνία, Φιλήμονος
Ἀμαξαντίως γυνή.

Αἶνον demum fuisse ne crede.

Venetis apud Io. Dav. Weberum, Mercatoris Germanicum, anaglyphum maritotis *Pentelici*, operis non optimi, mulierem representans sedentem vultu pueri; usque ad genua amicto. Lapis pedes duos cum quadrante altus, et aetomate instructus est; protractus ex quicquiliis domus Veneti nobilis ad locum *S. Marciliano*. Miserrunt Rinckius et ex schedis Creuzeri ab eodem acceptis Welckerus. Memorat Rinckius sopra una Inscrizione Greca intorno agli dei grandi *Cabiri* p. 65.

ΕΡΩΤΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΜΙΣΗΝΗ

Ἐρώτιον Ἀπολλωνίου Ἀμισήνη.

819.

Athenis; ex Chandlero Inscr. II, 90. p. 69.

Σ Ω Τ Η Ρ
ΑΜΙΣΗΝΟΣ

Σωτήρ
Ἀμισήνης.

Ttt 2

814.

Prope Athenas; ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 127.

ΜΟΣΧΟΣ
ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ
ΑΝΝΙΟΣ

Μόσχος Μοσχίωνος ... 105. Male Spon. ΑΝΝΙΟΣ putat p. ENNIOΣ esse, unde demum *Ennam* fingit. Cor-sin. F. A. T. I. p. 251. non male corrigit Αἰνιος: fortasse tamen potius fuit Ἀναῖος, ex *Anaea* Cariae.

815.

Lapis ex omnibus lateribus, excepto superiori, fractus; Marm. Elgin. n. 29. Synops. Mus. Brit. n. 187. Ed. Osann. Syll. I, 27. p. 105. Nos damus ex schedis Rosianis et Osanni.

ΑΤΡΙΣΑΛΕΣ
ΒΡΙΣΗΣΡΥΚΙΝ
ΥΜΕΚΗΡΕΔ
ΟΝΕΛΕΙΟΥΙΙΙ
ΩΣΣΩ

Vs. 2. forma Φ et ultimus ductus ex Ros. Vs. 3. Ros. M, Os. N. Vs. 4. III ex Ros.

Π[α]τρὶς Ἀλε[ξάνδρ]εια - -
Βρισηῖς πυκιν[ή] - - -
- - κῆρε δ[ύ]ο? - - -

Versus fuerunt epitaphii; Alexandria videtur Troadis intelligenda: unde nomen Briseidis.

816.

In basi columnari prope Academiam in ecclesia D. Georgii Alexandrini. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 412.

ΜΕΝΙΠΟΣ
ΝΙΚΑΡΧΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Scribendum credo: Μένιπ[ος] Νικάρχου Ἀλεξανδρ[εύς].

817.

Athenis „pro foribus Demetrii Marci Albani, in columna”; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΣ
ΜΕΝΙΠΡΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ

Ἀπολλωνίδης Μενίπρου Ἀλικαρνασσεύς.

818.

Venetis apud Io. Dav. Weberum, Mercatoris Germanicum, anaglyphum maritotis *Pentelici*, operis non optimi, mulierem representans sedentem vultu pueri; usque ad genua amicto. Lapis pedes duos cum quadrante altus, et aetomate instructus est; protractus ex quicquiliis domus Veneti nobilis ad locum *S. Marciliano*. Miserrunt Rinckius et ex schedis Creuzeri ab eodem acceptis Welckerus. Memorat Rinckius sopra una Inscrizione Greca intorno agli dei grandi *Cabiri* p. 65.

ΕΡΩΤΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΜΙΣΗΝΗ

Ἐρώτιον Ἀπολλωνίου Ἀμισήνη.

819.

Athenis; ex Chandlero Inscr. II, 90. p. 69.

Σ Ω Τ Η Ρ
ΑΜΙΣΗΝΟΣ

Σωτήρ
Ἀμισήνης.

Ttt 2

820.

Cephisiae in domo Ioannae Chiclicae; ex schedis Fourmonti.

ΠΟΛΙΤΕΥ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΣΟΙΝ...

ΗΦΟΡΟΣ
ΑΤΤΙΚΟΥ
ΑΜΙΣΗΝΟΣ

Νικηφόρος? Ἀττικοῦ Ἀμισηνός.

821.

Antiochia fortasse demum Atticam fuisse verbo dixi ad n. 692. quum tot supersint Athenis Antiochiensium tituli: idemque coniecerat Spon. Itin. T. III. P. II. p. 65. Attamen res ad liquidum perducere non potest. Nam primum quod in his titulis non additur, ex qua quisque Antiochia oriundus sit, inde non, ut Sponio visum, Antiochia quamdam Atticam intelligi colligitur: quippe etiam aliarum urbium cives reperiuntur, quibus non additum sit, cuius ea urbs regionis esset, licet plures eo nomine urbes fuerint. Deinde etsi n. 698. Attica, ut videtur, mulier Antiochensi viro nupta est, potest hoc quoque aut aliter aut ex connubio inter utramque urbem pacto explicari. Postremo in Deliaci titulo Attico Antiochensis quidam Melanephori munere fungitur; sed quum Chius quoque quidam in Delo Melanephorus reperiatur, ne hinc quidem Antiochenses Atticos fuisse certum sit. Igitur hos omnes in peregrinis retinere tutius visum est; nec dissimile vero, ex decem Antiochiis multos Antiochenos s. Antiochenses confluisse Athenis. Ceterum nota in mulieribus non dici εἰς Ἀντιόχειαν, sed Ἀντιόχισσα vel Ἀντιόχης, quamquam posterius nonnisi n. 827. reperitur, ideoque est incertum: sed etiam Μιλησία dicitur, non ἐκ Μιλησίων, quum tamen Milesii certe demotae Attici fuisse videantur (cf. ad n. 692.). Igitur inde nolim colligi, Antiochenses non fuisse Atticos.

Primus ex his titulis Athenis repertus est a Fourmonti.

ΑΓΑΘΗ
ΙΗΝΩΝΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΗΣ

Ἀγάθη Ζήνωνος Ἀντιόχ[ι]ς vel Ἀντιόχ[ι]σ[σα]. Τὸ δὲ Συλκὸν Stephano Byz. duce sane Ἀντιόχης est, ut n. 827.

822.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

ΑΙΣΧΡΩ
ΣΟΦΩΝ
ΑΝΤΙΟΧΕ
ΟΥΓΑΤΗΡ

Αἰσχρῶ
Σόφων[ος]
Ἀντιόχ[ης]
Ουγάτηρ.

823.

Athenis „in columna, quae tabulam sacram praefert” (fortasse coenam sepulcralem); ex schedis iisdem.

ΑΝΔΡΙΚΟΣ
ΑΝΔΡΙΚΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Ἀνδρικὸς
Ἀνδρικοῦ
Ἀντιόχευς.

824.

Athenis; ex schedarum Fourmontianarum parte situ corrupta.

ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ
Δ...ΟΥ
ΑΝΗΡ...ΣΣΑ

Βερενίκη
Δ...ου
Ἀντιόχ[ι]σ[σα]?

825.

Super anaglypho duas figuras manibus iunctis exhibente; Wheelerus attulit Oxonium, Chandlerus edidit aeri incisum Marm. Oxon. II, 93. Primus versus maioribus litteris.

ΔΙΟΔΩΡΑ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΑ

Διοδώρα
Νικηφόρου
Ἀντιόχισσα.

826.

Athenis, „apud Georgium Κεῖρα”; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΦΑΝΗΣ
ΔΙΟΦΑΝΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Διοφάνης
Διοφάνου
Ἀντιόχευς.

827.

Athenis, „in basilica prope fontem Persarum, in columna”; ex iisdem. Inde edidit Osannus Syll. II, 82.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ
ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΙΣ

Θεοδοσία Ἀρτέμωνος Ἀντιόχ[ι]ς vel Ἀντιόχ[ι]σ[σα]. Cf. ad n. 821.

828.

Columna sepulcralis Marm. Elgin. Visc. n. 3. Synopsis. Mus. Brit. n. 225. Edidit Osann. Syll. I, 19. p. 96. Nos damus ex schedis Rosianis.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ
ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Θεόδοτος
Διοδώρου
Ἀντιόχευς.

829.

In via „non procul a S. Lycæi”; ex schedis Fourmonti.

ΙΓΗΑΣΟΣ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Ἰγ[π]αςος
Ἀρίστωνος
Ἀντιόχευς.

830.

In columna sepulcrali Attica; ex schedis Mustoxydis.

ΠΑΡΡΗΣΙΑ
ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΑ

Παρρησία
Δημοκλέους
Ἀντιόχισσα.

831.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

ΠΡΩΤΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Πρῶτος
Δημητρίου
Ἀντιόχευς.

832.

Marmor sepulchrale lapidis Pentelici, Athenis missum a Fauvelio; collectionis Choiseulianae catal. Dub. n. 128. ubi inscriptio edita est. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et St-Martini.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΑ

Στρατονίκη
Ἀντίοχου
Ἀντιόχισσα.

Fourm. male ΣΤΑ. ΤΟΝΙΚΗ

833.

Athenis in columna sepulchrali; ex schedis Mustoxydis.

ΣΩΤΙΩΝ
ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΑΠΑΜΕΥΣ

Σωτίων
Μηνογένους
Ἀπαμεύς.

834.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΤΙΜΟΧΑΡΙΣ
ΣΩΠΡΟΥ
ΑΠ. . . ΙΕΥΣ

Τιμόχαρις
Σω[?]πρου?
Ἀπ[?]εύς?

835.

Athenis; ex iisdem.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΟΔ. . . ΙΣ

Διονύσιος
Διονυσίου
Ἀφ[?]οδ[?]ισ[?]εύς?

836.

Athenis „iuxta domum Demetrii Romani”; ex iisdem.

ΚΛΕΩΝ
ΒΙΒΙΟΥ
ΓΕ. . . ΝΟΣ

Κλέων
Βιβίου
Γε. . . νος.

837.

Supra anaglyphum viri sedentis et discos vel scuta tenentis, olim apud Fauvelium Athenis; Museo Parisino integrit Forbinus, ubi extat post n. 214. Ex schedis Mustoxydis et Mülleri. A nobis transmissum titulum edidit Welckerus Spicil. epigr. I, 2. p. 4. Posteaquam commentarii nostri perfecti erant, titulum aeri incisum a Comite Claraco accepit.

ΞΩΣΙΝΟΣ ΓΟΡΤΥΝΙΟΣ ΧΑΛΚΟΠΤΗΣ
ΜΗΝΜΑΔΙΚΑΙΟ ΞΥΝΗΚΑΙ ΞΩΦΡΟΣΥΝΗΞΑΡΕΤΗΣ ΤΕ
ΞΩΣΙΝΟΙ Ξ ΤΗΣ ΑΝ ΠΑΙΔΕΞΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟ

Vs. 1. 3. primum Ξ ex Clar. Must. qui vs. 3. ΞΩΣΙΝΩΞΕΤ. sed quod dedi, in lapide esse affirmat Müllerus. Claracus tamen habet idem quod Must.

Σωσίνοσ Γορτύνιος χαλκόπτης.

Μνήμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε

Σωσίνω στήσαν παῖδες ἀποφθιμένω.

In fine videtur I deesse: certe ἀπαφθιμένου minus est commodum. ΟΙ pro ΩΙ ferri potest ut ΕΙ pro ΗΙ etiam post Euclidem: ἡ Χαλκόπτης non videtur χαλκοτύπος esse, sed ὅς ἐπ' αὐτὸν χαλκόν, ut σπαραχνόπτης, qui aes coquit; temperat, fundit. Ita etiam Latini aes, aurum etc. coqui dicunt.

838.

Athenis in ecclesia Σταυρωμένου, ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 88. cf. Corsin. F. A. T. I. p. 221.

ΕΙΡΗΝΗ
ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΕΔΕΣΑΙΑ
ΣΩΣΙΠΟΛΙΔΟΣ
ΣΤΑΜΑΞΑΝΤΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Εἰρήνη Διοδώρου Ἐδεσαία, Σωσιπόλιδος Ἀμαξαντέως γυνή.

839.

In columella sepulchrali, Fourmonti aetate „apud Michaelē Ἀστράκαρι”, tum in platea quadam, nunc Cantabrigiae ad scalam bibliothecae; quo attulit Clarkius: supra est anaglyphum viri togati, manu volumen tenentis; infra est canis. Ediderunt Chandlerus Inscr. II, 105. p. 70. qui vs. 1. tres ultimas litteras ut desinentes uncis includit et Clarkius Gr. mact. n. 12. p. 10. apud quem illae litterae sine uncis extant, ut in schedis Fourmonti et Mülleri.

ΕΥΚΛΙΔΑΣ ΕΥΚΛΙΔΟΥ
ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ ΑΙΧΙ

Εὐκλίδης Εὐκλίδου Ἑρμιόνης Αἰχί

840.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΚΛ. . . Ε. . . Μ. ΚΗ
ΦΙΛ. . . . ΛΚΟΥ
ΗΠ. . . . ΩΤΙΣ

Κλ. . . . Ε.
Φιλ. . . . Λκου
Ηπ[?]ωτίς.
Υοικ[?]α
Στ[?]τ[?]ζυ[?]α

841.

Athenis, in marmore sepulchrali, hunc protulit a Museo; ut videtur. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 400. et sine varietate Fauvel Mag. encycl. a. XVII. (1812) T. II. p. 93.

ΘΝΟΜΑΤΙΟΝ
ΗΠΕΡΩΤΙΣ

Θνομάτιον
Ἡπερίωτις.

Heraclea, fortasse demus recentior est, ut Apollonia: attamen Heracleotae qui memorantur, possunt etiam peregrini esse, quum multae hoc nomine urbes fuerint, ex quibus haud exiguus inquilinorum numerus Athenis confluere potuerit. Mulieres ut in Antiochensibus et Milesiis contra morem in demis receptum forma feminina Ἡρακλεώτιδες vocantur, non ἐξ Ἡρακλεωτῶν. Et titulorum horum plurimi, ut in Milesiis, ad mulieres referuntur. Praeter n. 473. (cf. tamen etiam n. 250.) Heracleotarum tituli hi supersunt. Primus est in columna sepulcrali, ex schedis Mustoxydia.

ANTIOXIS
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Ἀντίοχίς
Δημητρίου
Ἡράκλει[ω]τις.

843.

Athenis in domo matronae Masson. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV.
p. 103. n. 11.

ΒΑΚΧΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Βακχίς
Ἡρακλεωτίς.

844.

Columna sepulcralis Marm. Elgin. Visc. n. 62. Synops. Mus.
Brit. n. 278. Edidit Osannus Syll. I, 20. p. 97. Habeo etiam
ex schedis Rosianis, ex quibus edo.

ΒΟΤΡΙΧΟΣ
ΕΥΦΑΝΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

Βότρυχος
Ευφάνου
Ἡρακλεωτής.

845.

Athenis in ecclesia quadam; ed. Chandler. Inscr. II, 76. p. 69.

ΕΥΗΜΕΡΙΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Εὐήμερις
Ἀλεξάνδρου
Ἡρακλεωτίς.

846.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΩΣΙΟΣ

Ἡράκλεια
Μηνωδώρου
Ἡρακλεω[τ]ίς.

847.

Athenis in columna; ex iisdem.

ΘΕΟΦΙΛ
ΘΕΟΦΙΛΟΥ
ΕΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Θεοφίλ[η]
Θεοφίλου
Ἡρακλεωτίς.

848.

Amburaciae in parva columna sepulcrali; ex iisdem.

ΟΠΩΡΑ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΣ

Ὀπώρα
Ἡρακλεωτίς.

849.

Athenis in domo matronae Masson; ex Pouquevill. Itin. T. IV.
p. 103. n. 11.

ΞΑΓΟΡΑ
ΑΚΛΕΩΤΙΣ

Ἡρα]ξαγόρα vel Ἀνα]ξαγόρα
Ἡρ]ακλεωτίς.

850.

Super aquaeductu monasterii τοῦ Ἀσωμάτου; ex schedis
Fourmonti.

...ΙΟΤΗ

...[δ]ότη

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

Μενάνδρου

ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

Ἡρακλεω[τ]ίς.

851.

In Lusierii Museo, olim Athenis; ex schedis Rosii.

ΚΛΕΟΔΗΜΟ
ΤΟΑΡΙΣΤΟΡ
ΠΡΟΘΑΣΙΟ
ΟΜΗΡΟ

Vs. 2. vitiosus videtur; lege: Κλεοδήμου τοῦ Ἀρ-
στιππου, Θασίου ὁμήρου. Epitaphium obsidis Thasii
Athenis degentis, haud dubie non diu post Olymp.
100. qua de re disputare longum est.

852.

Στῇ Μαρούσῃ in ecclesia Beatae Virginis, super anaglypho, in
quo vit lectulo incumbens, assidente muliere. Ex schedis
Fourmonti aeri incisum dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI.
P. III. tab. 53. r. cf. p. 174. Habeo etiam ex schedis Mulleri.

ΠΥΡΡΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΗ
ΠΥΡΡΙΟΥΓΥΝΗ

Πυρρίας
Θεσσαλή
Πυρρίου γυνή.

853.

Athenis in ecclesia D. Georgii Systrammis; ex Spon. Itin. T. III.
P. II. p. 134. cf. Corsin. F. A. T. I. p. 256.

ΑΝΤΙΚΛΕΙΑ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ ΘΗΒΑΙΑ

Ἀντίκλεια Ἀπολλοδώρου θυγάτηρ, Θηβαία.

854.

Ante portam Dipylon inter sepulcra; ed. Dodwell. Itin. T. I.
p. 415. Quae ibi repertae sunt inscriptiones sepulcrales,
omnes peregrinorum sunt: igitur ibi videtur horum sepul-
cretum fuisse. Ceterum Dodwellus hunc titulum quasi
dups praebet: ego non dubitavi in unum coniungere.

ΑΡΧΕΣΙΣ
ΘΡΑΙΤΤΑ

Ἀρχεσίς?
Θράιττα.

855.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ
ΔΑΔΟΥ
ΙΧΝΑΙΑ

Εὐρυδική
Δάδα
Ἰχναία.

Ichnae oppidum Macedoniae et Mesopotamiae.

856.

Athenis in columella; ex Chandleri Inscr. II, 65. p. 68.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΑΡΧΙΟΥ
ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ

Ἀθηναίος
Ἀρχίου
Καρύστιος.

857.

Marmor Mus. Britann. Spat. XIV. in anaglypho, in quo figura viri sculpta est. Ex schedis Mülleri.

ΣΥΝΦΟΡΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔ
ΚΑΡΥΣΤΙΑ

Virili figurae non convenit hic titulus si ita legitur: Σύνφορ[ος] Ἡρακλεῖδ[ου] Καρυστία. Anne igitur Σύνφορ[ος] et Καρύστι[ος] legendum?

858.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

ΙΛΗΘΗΚΥΜΗ
ΟΥΚΑΡΥΧΤΑ
ΑΘΗΝΑΙΟΥΜΑ
ΡΑΘΟΝΙΟΥΓΥΝΗ

Κυλλ[ήνη] Κυ[λλή]ν[ι]ν[ος]
ου? Καρυ[στί]α,
Ἀθηναίου Μα-
ραθ[ω]νίου γυνή.

859.

Cippus marmoris candidi haud procul a loco veteris Academiae effossus, olim penes Fauvelium, nunc in Museo Parisiensi in *conclavi candelabrorum* (salle des candélabres) n. 983. Marmor bene tersum et levigatum, fastigio elegantissimo flores, frondes volutasque referente ornatum, nunc ab ima parte infractum. Titulum edidit et explicuit *Akerbladius* (Lettre à Mr. le Chevalier Italinsky sur une inscription Phénicienne Rom. 1817. quae repetita est in Millini Annal. encyclop. T. II. p. 193-214. cf. Silv. de Sacy, Journal des Savans 1817. p. 435.), tria apographa secutus a Guil. Gellio accepta, quae tamen quam male facta fuerint, quippe ab hominibus litterarum Phoeniciarum ignavis profecta, Gesenii hoc docet exemplar ab *Hohlenbergio* Havniensi, qua est diligentia et rei palaeographicae peritia, nuper Parisiis transcriptum, veram etiam litterarum mensuram referens, quo vixdum inspecto cunctae interpreti evanuerunt difficultates, quibus Akerbladii interpretatio non potuerat non laborare. Duo praeterea alia apographa habemus, alterum Mülleri, alterum in tabulis Claraci.

Handwritten Greek text in two lines, likely a transcription of the inscription.

Infra sunt Graeca:

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ
ΚΙΤΙΕΥΣ

Νουμήνιος Κιτιεύς. In Graecis utrumque Σ nunc evanuit teste Müllero; ap. Clarac. alterum solum ut evanidum notatur. Aetas tituli definiri non potest, nisi quod post Olymp. 100. scriptus videtur. Phoenicia nobis interpretatus est Gesenius, universitatis Halensis decus, ex cuius schedis etiam historia tituli maximam partem composita est. Ille igitur ita scribit:

„Akerbladius minus accurata, ut diximus, „exempla secutus, verba Phoenicia ita legit et „transtulit:

לכבוד בן עבדמלך
בן עבדשמש בן הנגנא מלך

„Ben - Chodscho (Numenio), filio Abd - Mindebeth „(q. d. Liberii), filii Abdschemesch (Heliodori), filii „Tagnizza (Stephani) e Citio.”

„Nostrum exemplar haud cunctanter ita le- „gendum:

לכבוד בן עבדמלך
בן עבדשמש בן הנגנא מלך

„Ben - Chodscho (Numenio), filio Abd - Melcarthi „(Heraclii), filii Abd - Schemesch (Heliodori), filii „Tagginez (Stephani), viro Citiensi.”

„Sed singula paulo accuratius persequamur. „(filius novilunii) nomen esse Phoenicium „hominis ipsis Calendis nati, quod ad amussim re- „spondeat Graeco Νουμήνιος, monitu vix opus est. „Cf. nomina Benjamin, Benhadad, Benchail rel. „In dativo ponitur nomen hominis, cui consecra- „tus est cippus, secus atque in inscriptione Graeca, „qua in re haerere non debebat ὁ πάντ Silv. de

„Sacy. Idem enim habes in Atheniensi n. 894. cf. „Cit. V. XVI. XVII. XXI.

„Nomen patris Numenii Akerbladius legerat „עבדמלך, et probe intelligens, alteram eius partem „non posse non numinis cuiusdam Phoenicii nomen „continere, Mindebeth ab ingenuitatis et nobilitatis „potestate, quam habet radix מלך, Liberam esse vole- „bat: id quod non magis placuerit, quam quae ab „eo de Diana triformi disputata sunt (v. ad n. 894.). „Non tantum enim necessitudinis intercedit inter „Phoenicum Graecorumque religiones, ut epitheto e „Graecorum poëtis et mythographis petito in tali „causa tuto uti possis: praesertim cum in ipsis in- „scriptionibus praeter numina Phoenicum domestica, „Baalem, Astarten et Melicerten, Aegyptiacae potis- „simum religionis vestigia deprehendamus. Vide no- „mina Abd - osir, Abd - eschnun rel. Quae vere in la- „pide comparent, ea iam antea in scholis nostris pa- „laeographicis coniectando assecutus fuerat iuve- „nis doctissimus Wex (vide thesin V. dissertationi „de loco mathematico Menonis annexam, Halae „1825.), nihilque homini Phoenicio aptius cogitari „potest nomine proprio, quo se Melcarthi, i. e. „Herculis Tyrii, numinis tanta cum religione culti, „servum profiteatur. Nomen מלך i. e. rex ur- „bis (pro מלך), habes in Inscr. Melit. I. lin. 1., „in nummis Heracleae Siculae, quibus inscriptum „est מלך רם promontorium Herculis (Eckhel. Syll. I. „de nummis vett. tab. 2. n. 13.), et in nominibus „propriis Poenorum Hamilcar, Himilcar, i. e. מלך „gratia Herculis, Bomilcar, במלך, quocum Hercules

„(est). Videat etiam Hamackerus, possitne in lapidis primi Humbertiani a se editi fine legi „בן עבדמלקך, ita ut e figura Δ restituatur Δ, et U „Ain sit, א Daleth.

„In nomine avi עבדשמש nihil difficultatis est: ante „vero quam ad abavi nomen accedemus, de nomine „gentili, in quod exit titulus, agendum erit. Lege- „rat illud Akerbladius, quamquam dubius, sibi exem- „plisque sibi traditis diffidens, כרז (תגנצא), no- „men urbis Citi, מ autem מן praefixum esse sta- „tuens. At כרז non urbis sed incolae nomen esse, „et מן in tali contextu parum esse usitatum, nemo „ignorat. In nostro exemplo perspicue exstat „כרז, i. e. אש כרז vir Citiensis. Vocabulum אש „hunc in modum defective scriptum habes in „Inscript. Melit. I. lin. 1., Cit. XXIII. XXIX: כרז „vero est singularis vocabuli כרז in V. T. octies „obvii (v. Lexica), nostraque inscriptione mirifice „confirmantur, quae de eius origine et historia „disputavimus in Comment. ad Ies. 23, 1. Etenim

„unice veram esse apparet Iosephi Archaeologi „sententiam, כרז proprie Citeos, Phoenicum in in- „sula Cypro coloniae incolas, deinde Cyprios in „universum designare, idque nomen postea latius „ad alios etiam maris mediterranei accolae, v. c. „Graecos, nominatim Macedones, patuisse (cf. Dan. „XI, 30.). His igitur ita constitutis Numenii nostri „abavo quattuor tantum litterae relinquuntur, quae „in nostro etiam exemplo non aliter legi possunt at- „que תגנץ. Litteram Tau eiusdem figurae habes in „כרז, quamquam plenior in מלקרז. Gimel eiusdem „formae saepe exstat in nummis Gaditanis, Zade de- „nique solo puncto ad dextram lineae insignitum est „in Cit. II. III. VIII. XXIX. rel. Inseto Iod com- „paginis in nominibus compositis frequentissimo „pronuntio תגנץ, תגנץ, i. e. bene observante Aker- „bladio *corona florum*, ita ut conferenda sint eius- „dem similisve significationis nomina propria כרז „(corona), Στέφανος etc. et apud Arabes تاج الدولة „Tadsch-eddaula, Tadsch-eddin etc.”

860.

Columna sepulchralis Marm. Elgin. Visc. n. 5. Synops. Mus. Brit. n. 168. Edidit Osann. Syll. I, 29. p. 105. Nos damus ex schedis Rosianis.

ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ	Μενέστρατος
ΘΩΡΑΚΙΔΟΥ	Θωρακίδου
ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ	Κορίνθιος.

861.

Athenis; subtus sunt figurae pueri, puellae et viri sedentis. Ed. Chandler. Inscr. II, 94. p. 69.

ΦΑΝΙΟΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑ ΤΙΤΟΣ

Φάνιον Κορινθία. Τίτος. Sic Chandl. supplevit. Cave scribas Τίτου.

862.

Athenis ante portam quam vocant Dipylon, quo loco peregrini sepulti sunt (cf. ad n. 854.). Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 415.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΚΤΑΕΝΙΤΤΗΣ

Νίκανδρος Ἀσκληπιάδου Κτ....ίτης.

863.

Athenis, ibidem reperta columna; ed. Dodwell. l. c. Nos damus ex schedis Mustoxydis.

ΑΡΜΟΔΙΑ	Ἀρμόδια
ΚΥΝΙΑ	Κυνία
ΟΜΟΛΩΙΧΟΥ	Ὅμολωίχου
ΓΥΝΗ	γυνή.

Cynus oppidum Locridis.

864.

Athenis in domo matronae Masson; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103. n. 11. et Hughes Itin. T. I. p. 271.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ	Παντανίας
ΝΑΥΚΛΕΙΟΣ	Ναυκλείος
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ	Λακεδαιμόνιος.

Ναυκλείος, h. e. Ναυκλέους. Cf. n. 908. Pouq. male KAYK etc. quod ex Hugh. correxi, qui pro tribus versibus unum representat.

865.

Ibidem; ed. Pouquev. l. c. p. 101. n. 5.

ΚΡΑΤΕΙΑ	..κράτεια
ΧΕΥΚΑΔΙΑ	[Λ]ευκαδία.

866.

Athenis in ecclesia D. Nicolai; ex schedis Fourmonti.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ	Δημητρία
ΛΙΒΥΣΑ	Λίβυ[σ]σα.

867.

Salamine; ex iisdem.

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΗ	Ἀριστονίκη
ΛΥΔΗ	Λυδή.

868.

Athenis, lapis ibidem et servatus et editus a Pouquev. ubi n. 864.

ΑΛΙΧΟΣ	Α[α]λῖχος
ΦΙΛΙΤΙΓΟΥ	Φιλί[ππ]ου
ΜΑΚΕΔΩΝ	Μακεδών.

869.

Athenis in columella, ex Chandleri Inscr. II, 64. p. 68.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ	Μένανδρος
ΑΤΤΑΛΟΥ	Ἀττάλου
ΜΑΚΕΔΩΝ	Μακεδών.

870.

Ibidem in columella; ex schedis Fourmonti.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	Δημήτριος
ΚΡΑΤΗΤΟΣ	Κράτης
ΜΕΓΑΡΕΥΣ	Μεγαρεύς.

871.

In anaglypho apud Fauvelium; ex schedis Guil. Gellii a Rosio missis.

..ΕΑΣ:ΜΕΓΑΡΕΕΣ:ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ

---...έας. Μεγαρέες. Ὀνόμαστος ---

Titulis satis antiquus.

872.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΣΤΟΛΙΣ	Στολὶς
ΣΟΣΙΒΙΟΥ	Σ[ω]σιβίου
ΜΕΓΑΡΙΚΗ	Μεγαρικὴ.

873.

Athenis in anaglypho marmoreo, quod faciem feminae repraesentat capite corona ornato vel simili ornamento; ad ipsam faciem est inscriptio. Ex schedis Guil. Gellii a Rosio missis.

ΟΚΛΕΣΦΙ
ΜΕΞΕΣ
ΠΔ

Vs. 2. videtur nomen ex Μεσσήνη derivatum latere.

874.

Ante portam Dipylon; ex Dodwell. Itin. T. I. p. 415.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ	Ἀντιγόνη
ΜΟΛΟΣΙΣ	Μολοσίς
	(pro Μολοσσίς).

875.

Eleusine in parva ecclesia S. Taxiarchi vastata; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 123. (cf. Corsin. Fast. Att. T. I. p. 221.) et Pouquevill. Itin. T. IV. p. 123.

ΑΘΗΝΑΙΣ	Ἀθηναῖς
ΣΩΤΗΡΙΑ	Σωτηρία[α]
ΝΙΚΟΜΗΔΙΣΣΑ	Νικομήδισσα.

Spon. ΣΩΤΗΡΙΔΟΣ, Pouq. ΣΩΤΗΡΙΑΝΙΚΟ-ΜΗΔΙΣ; idem omnia in unum versum coniunxit, et Sponii apographum parum accuratum vocat: unde quidem colligitur, Sponium ut solet litteras ΟΣ; quas omisi, de suo addidisse; Σωτηρία p. Σωτηρίου non offendit.

880.

Athenis in aedibus quibusdam in columellae basi. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 9. p. 521. Formas litterarum rectiores dedi ex schedis Fourmonti et Mustoxydis.

ΑΧΙΛΛΕΩΣΠΑΙΣ
ΕΤΩΙΚΟΣ
ΘΕΟΞΕΝΟΣ
ΕΝΤΑΥΘΑ
5 ΠΑΤΡΕΥΣ
ΑΛΛΑΓΑΝ
ΚΕΙΤΑΙΝΕΟΣ

A et Λ dedi ex Must. solo.

Ἀχιλλέως παῖς στωικός Θεόξενος
ἐνταῦθα Πατρεύς, ἀλλ' ἄγαν κεῖται νέος.

Eximie Sanderus, iuvenis egregius, vidit ἀλλ' ἄγαν legendum esse, hoc est: sed nimium praematura morte.

881.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΝΕΙΚΙΑΣΑΦΙΟΔΙΣΙΟΥΡΑΡΟ
ΗΡΕΓ...ΛΟΥ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΥΓ.ΝΗ

Titulus difficilis intellectu, nisi in voce ΝΕΙΚΙΑΣ statuas nomen mulieris inesse. Igitur scripserim: Νεικίᾱς Ἀφ[ρ]οδισίου [Φ]α[λ]ηρέ[ως] θυγάτηρ, INSCR. GR. VOL. I.

...λου Περγαμηνῶ γ[υ]νῆ. Pergamum dixeris Attalidis demum esse; sed probabilius fortasse, Athenienses cum Pergamenis connubium esse pactos. Vs. 1. ultimum O ex vitio lapidis videtur ductum esse; certe Fourm. passim litteras pinxit prorsus supervacaneas.

Uuu

876.

Athenis in columna sepulcrali; ex schedis Mustoxydis.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	Ἀλέξανδρος
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ	Μενάνδρου
ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ	Νικομηδεύς.

877.

Athenis in columna sepulcrali; ex schedis Mustoxydis.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ	Μένανδρος
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ	Ἀσκληπιοδώρου
ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ	Νικομηδεύς.

Fortasse idem est cuius filius n. 876. habetur.

878.

Athenis in columna, in coemeterio Turcarum; ex schedis Fourmonti.

ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ	Νικόμαχος
ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ	Νικομάχου
ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ	Νικομηδεύς.

879.

Marm. Elgin. Viscont. n. 58. Synops. Mus. Brit. n. 169. Edidit Osann. Syll. I, 18. p. 96. Nos damus ex schedis Rosianis. De coniectura ad Attica rettuli.

ΑΣΕΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΣ
ΘΡΑΞΩΝΟΣΟΛΥΝΘΙΟΣ
ΕΡΙΚΥΔΗΣΑΣΕΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΟΛΥΝΘΙΟΣ

Ἀσκληπιόδωρος Θράωνος Ὀλύνθιος.
Ἐπικύδης Ἀσκληπιοδώρου Ὀλύνθιος.

Duplex sigma, de quo n. 25., in lapide vs. 1. conspicui, diserte docent schedae, in quibus simul notatur vs. 2. haberi ΘΡΑΞΩΝΟΣ, non ΘΡΑΚΩΝΟΣ, quod in Synopsi et ap. Os. legitur.

882.

In columella sepulchrali aeri incisa ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 59. 1. qui eam male pro admodum vetusta habuit; ex Fourmontianis, ex quibus dedit etiam Osann. Syll. II, 90.

ΝΙΚΗΣΩ	Νικησῶ
ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΥ	Μενεστράτου
ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ	Περγαμ[η]νή.

884.

Ibidem in anaglypho marmoreo, „in quo foedus mutuum insculptum”; ex iisdem.

.. ΟΥΜΕΝΗ	Φιλ]ουμένη?
.. ΧΡΩΝΟΣ	Αἰσ]χρωνος
... ΑΤΑΙΚΗ	Πλ]αταιική.

883.

Athenis „in coemeterio Turcarum”; ex schedis Fourmonti.

ΤΙΜΕΑΣ	Τιμέας
ΤΙΜΕΟΥ	Τιμέου
ΠΛΑΤΑΙΕΥΣ	Πλαταιεύς.

885.

Athenis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 4.

ΚΟΙΝΙΚΟΙΝΤΟΣ	Κο[ρ]ν. Κοίντος
ΡΩΜΑΙΟΣ	Ῥωμαῖος.

886.

Athenis in limine aedium D. Bernardi Capitanaki; ex schedis Fourmonti.

ΝΗΣΙΣΙΣΤΡΑΤ	᾽Ο]νησίστρατ[ος
ΙΣΤΡΑΤΟ	.. σστράτου
ΡΗΓΕ	Ῥηγε[ῖ]νος.

887.

„Ad nova Athenarum moenia”, Cyriac. Anconit. p. xv. n. 110. et ex schedis suis, quae ex Cyriaco derivatae sunt, Murat. T. III. p. μρccxxvii. 3. In priori exemplo, quod duae columnae in unam commistae sunt, ordo verborum prorsus perturbatus est.

ΠΟΛΛΑ	ΜΑΡΚΟΣ
ΛΟΛΛΙΑ	ΛΟΛΛΙΟΣ
ΜΑΑΡΚΟΥ	ΜΑΑΡΚΟΥ
	ΡΩΜΑΙΟΣ

Πόλλα Λολλία Μαάρκου.
Μ[α]άρκος Λόλλιος Μαάρκου Ῥωμαῖος.

Vs. 2. Mur. ΠΟΛΛ. utroque loco; ΛΟΛΛ. dedi ex Cyr. cuius lectiones, excepto verborum ordine, praeferendae videntur. Dein Mur. col. I. ΜΑΡΚΟΥ: ex Cyr. dedi ΜΑΑΡΚΟΥ, idque ex eodem etiam col. II. dedi, ubi id vocabulum omittit Mur. Scriptura haec etiam aliunde nota est. Talia demonstrabit Index.

888.

Mus. Brit. Synops. n. 226. ex schedis Rosianis. Paulo aliter edidit Osann. Syll. I, 38. p. 135.

ΧΑΒΡΙΑΣΣΑΛΥΓΡΙΑΝΟΣ

Litterae quae post ΣΑ sunt, dubiae sunt omnes. Os. ΛΥΓΡΙΑΕ. ΟΣ. Fortasse legendum: Χαβρίας Σαλυ[β]ριανός (Σηλυμβριανός).

889.

Athenis; edidit Akerblad. in Commentatt. Soc. Gotting. a. 1798-1799. T. XIV. p. 228. Vitiosius apographum habeo a Münstero.

ΑΜΜΙΑ
ΦΙΛΩΝΟΣ
ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣ
ΕΥΡΥΜΟΝΟΣ
5 ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Inter vs. 3. 4. Münt. interpositum habet Η, et vs. 4. habet ΕΥΡΥΝΟΜΟΣ. Lege: Ἀμμία Φίλωνος Σαμαρεῖτις, [Στ]ρύμωνος Ἀντισχέως γυνή.

890.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΥΓΥΛΙΝΩΝ	Ῥυγυλίνων
ΣΑΡΜΑΤΗΣ	Σαρμάτης.

891.

Ibidem in ecclesia D. Philippi, in columna; ex iisdem.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ	Ἡράκλειτος
ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ	Ἡρακλέωνος
ΕΛΕΥΚΕΥΣ	Σ]ελευκεύς.

892.

Marmor olim in fronte ecclesiae in via, qua itur Cephisiam; id Societati, qui dicuntur *Dilettanti*, attulit Chandlerus, illa vero Museo Britannico donavit, ubi extat n. 236.* Sub nominibus est anaglyphum nunc fractum, puellam, virum paliatum, matronam velatam exhibens. Edidit Chandlerus Inscr. II, 95. p. 70. Habeo etiam ex schedis Mülleri.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΗ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
Σ Η Σ Τ Ι Ο Ι

Ἀριστοδίκη, Ἀρίσταρχος, Ἀθηναῖς Σήστιοι.

893.

Athenis, ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 55. n. 57.

ΝΑΥΣΙΚΡΙΤΗΚΗΦΙΣΟΔΟΡΟΥΣΗΣΠΑ

Ναυσικρίτη Κηφισοδ[ώ]ρου Σηο[τί]α.

894

Monumentum sepulchræ præter annos ante 1797 in oliveto inter moenia urbis et Academiam effusum; olim apud Fauvelium Athenis. Postea migravit in Choiseulii collectionem, neque tamen in Museum Parisiense transiit (Dubois catal. p. x.); ubi nunc sit, ignoramus. Akerbladius quum anno, quem diximus, Athenas adisset, non solum stelam delineavit, sed etiam litterarum Phoeniciarum formam gypseo typo expressit. Idem monumenti formam cum gemina inscriptione aeri incisam exhibuit addita interpretatione in Comment. Societ. Gotting. Vol. XIV. p. 225-228., quam delineationem a Dodwello Itin. T. II. p. 411. postea repetitam, quum melior desit, non quodque secuti sumus, quamquam huius ab omni parte accutata sit, dubitamus. Dedimus autem maius Akerbladii exemplum, quocum prope ad amissum consentit minus, quod solum expressit Dodwellus. Post Akerbladum hoc monumentum vel tractarunt vel paucis attigerunt O. G. Tychsen in Actis Novis Upsaliensibus VII. p. 96 sq., Bellermann de Phoenicum Poenorumque inscript. p. 18. U. F. Kopp Bilder und Schriften der Vorzeit T. I. p. 266., Hamackerus in diatribis de monumentis aliquot Punicis p. 4. 68. Representat etiam *Bres Malta* antica illustrata p. 95. ex Comm. Gotting. Caelatura ornamentorum, quae in *antefixi* modum facta sunt, teste Akerbladio admodum elegans est summaeque integritatis; inscriptio Graeca, quae superiorem locum occupat, litteris exarata est satis elegantibus, Phoenicia litteras habet minutas, neque ad Graeci tituli elegantiam accedit. Haec maximam partem notavit Gesenius.

ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΙΟΣ

Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Θ Υ

ΞΙΔΩΝΙΟΞ

49/4199044 7819946914
49/4199044 7819946914

Ἀρτεμίδωρος Ἡλιοδώρου Σιδωνίος. Titulus Demostheneae aetate vix superior, certe recentior quam decretum pro Stratone rege Sidoniorum n. 87. In quo decreto vs. 24. annoto pro ἸΩΝΙΩΝ operas male dedisse ἸΩΝΙΩΝ. De Phoenicio titulo accipe, quae pro sua humanitate in nostrum usum commentatus est Gesenius.

„Interpretatio non multum habet difficultatis,
„et ab ipso Akerbladio ita instituta est, ut in duo-
„bus tantum vocabulis vel dubitandi vel emendandi
„locum reliquerit. Atque huius interpretatio ita se
„habet:

מצבת זכר בחים לעבדהגת בן
עבדשמש הצדני

„Cippus memoriae inter vivos Abd-
 „schemeschi Sidonio sc. positus. Quae quum in uni-
 „versum satis certa sint et perspicua, duae tamen
 „supersunt difficultates. Una est in vocabulo se-
 „cundo, quod Akerbladius et qui eum secuti sunt
 „legerunt זכר (*memoria*), Hamackerus דבר (idem
 „*memoria* ex Aramaismo), Tychsenius nescio an ce-
 „teris rectius קבר *sepulcrum*, quamquam hoc no-
 „mine castigatus a Koppio. Ut viri defuncti huius-
 „que lectionis causam agamus, de prima et altera
 „littera singillatim accuratius agendum est. Quod
 „ad primam attinet, quo iure hanc *Sair* pronun-
 „tiaverint Akerbladius et Koppius, fateor me igno-
 „rare. Neque alibi in monumentis Phoeniciis haec
 „figura vel similis comparet hac potestate: male
 „enim provocaveris ad Inscr. Cit. XXX. in qua
 „lin. 1. longe simplicius legitur לעמא ברי *iuxta filiam*
 „*meam*, quam cum Koppio לעמא ודי (*iuxta olivas*:

neque ea reperitur in alijs alphabetis cognatis (nisi forte ad scripturam Christianorum Indicorum confugies), ubi Sain simplici lineola conficitur: et non possumus non mirari, Koppium in alphabeto Phoenicio (II, p. 157.) omisso vulgari figura hanc maxime dubiam nulloque idoneo argumento admissam tanquam unicam exhibuisse. Contra hanc litteram esse Koph (כּ) ventris dextre vel arroso vel negligentius picto plures ob causas mihi probabile est. Ac primum quidem diserte primam huius vocabuli litteram in ipso lapide aliquantulum arrosam esse refert Akerbladius. Deinde is, quem Koppius inculcat, canon, litterae Koph sinistrum quidem ventrem interdum mancum esse, et imperfectum, dextrum nunquam, certis exemplis confutatur. Vide inscr. Carpent. lin. 3. litt. 1. et ult., ubi huius litterae haec est figura ; adde nummos Judaicos apud Mionnet. tab. 27. Quid quod in altera Atheniensii (n. 859.) litterae Koph in voce ~~κατα~~ Μαθηται venter dexter tam gracili linea pictus est, ut in tribus apographis ab Akerbladio exhibitis, nec non in quarto Odofredi Mülleri, quod mecum communicavit Böckhius, nec vola nec vestigium eius compareat, unius Hohlenbergii acies vestigia eius in lapide deprehenderit. ~~Alteram litteram~~ ~~υπο~~ ~~superne~~ ~~aperta~~ recte quidem possit Caph videri, sed caudam tamen habet paululum sinistrorsum inflexam, praesertim in contractiori exemplo, ut, si modo lectori probavimus, primam litteram non Sain esse sed Koph, altera haec non facile alia fuerit atque Beth (coll. formula biblica de

Uuu 2

„cippo sepulchrali Rahelae Gen. 35, 20.), quum essent difficultates. Ac primum in utroque lapide, et Lugdunensi et nostro, mihi minime exploratum videtur, sitne רַחֵל legendum an רַחֵלָה . In utriusque delineationibus editis secundam vulgares canones palaeographicos in accuratioribus certe monumentis observatos legitur רַחֵל , idque diserte affirmat Akerbladius, quamquam in litteris similibus accurate distinguendis de eius fide dubitare coepimus. Vide quae supra de figuris רַחֵל et רַחֵלָה in vocabulis רַחֵלָה et רַחֵלָה animadvertimus. Deinde magnum sane praesidium haberet Hamackeri interpretatio in nomine numinis masculi רַחֵלָה (רַחֵלָה), quod ipsum is in lapide tertio Humbertiano lin. 3. invenisse sibi visus est. At huius lineae interpretatio longe etiam incertior est, neque despero me alibi conferendis similibus quibusdam lapidibus lectori sententiam meam commendaturam, ibi legendum esse:

$\text{ב} \dots \dots \dots \text{על חֲמַן אֲבִיבִר}$
 $\dots \dots \dots \text{על חֲמַן אֲבִיבִר}$
 $\dots \dots \dots \text{על חֲמַן אֲבִיבִר}$
 i. e. על חֲמַן אֲבִיבִר [על], deo solari lapis votivus. Porro non facile tibi persuadeas, hominem Phoenicum inter Graecos degentem numen domesticum, quod generationi praesit, Graece per Ἀγρεμν , dearum castissimam perpetuamque virginem, reddidisse. Nec denique ad vindicandum tale numen satis tuto provocari poterit ad nomen oppidi Ἀγρεμν Jos. XV, 50. XIX, 4, quod ab illius numinis culta nomen invenisse coniecat Hamackerus.² In sexcentis enim eius generis nominibus (v. Ind. ad Simonis Onomast.) nullum est, quod ab idoli cuiusdam cultu dictum sit, in omnibus Ἐλ summum numen indicat, ita ut ad horum analogiam non possis non reddere: cui Deus potest sterilitatem sc. dabit. Quae quum ita sint, donec novae aliquid lucis affulgeat, vel lapidis Atheniensis, denuo inspiciendi copia facta sit, definire non ausim, deaene Phoeniciae nomen sit רַחֵל an רַחֵלָה , multoque minus de etymo certam sententiam dixerim.”

895.

Sepolliae prope Athenas; ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 31. cf. Corsin. F. A. T. I. p. 221.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ
 ΣΙΚΙΣΣΑ

Στρατονίκη Ἀπολλοδώρου ... ισσα. Ultima vox manifesto corrupta.

896.

Columna sepulchralis Attica, ad modum Sicyoniorum (Pausan. II, 7, 3.) aëtomate instructa, ex marmore candido, catal. coll. Choix. Dub. n. 138. Mus. reg. catal. Clarac. n. 646. Ex edito exemplo ap. Dub. et schedis Mülleri ac tabulis Claraci.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΛΥΚΙΟΥ
 ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ

Λυκῖνος Λυκίου Σικυώνιος. Vs. 1. ultima littera ex Clar.

897.

Athenis in domo quadam; ex Spon. Misc. erud. ant. X, 4. p. 319. et schedis Fourmonti.

ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ
ΟΥΤΑΤΙΑΝΟΣ
ΣΙΝΩΠΕΥΣΙΟΣ
ΠΠ·ΟΥΦΙΚΙΑΝΟΥ
5 ΔΙΣΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΚΑΙ
ΣΗΣΤΙΑΣ ΜΑΡΚΙΑΝΗΣ
ΙΕΡΕΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΝΘΑΔΕ ΚΑΤΑΚΕΙΤΑΙ
ΕΤΩΝ ΚΒ

quod dedi, sed sine puncto. Omitto ceteras varietates nullius fere momenti, ΝΟ.Υ.Υ.Υ.Υ.

Ποπίλλιος ΟΥΤΑΤΙΑΝΟΣ
[Α]ουτατιανός
Σινωπεύς, υἱός
Ποπ. 'Ο[φ]ικιανού?
Δις ἀρχιερέως καὶ
Σηστήας Μαρκιανῆς
ιερείας μεγάλης Ἀθηνᾶς,
ἐνθάδε κατάκειται
ἈΕ τῶν ΚΒ ἔτη

Formam tituli maxime ex Fourmonti dedi.

Vs. 2. primum Π. Omitto Fourm. Vs. 3. Ω. ex Fourm. (Spon. O). Vs. 4. Spon. ΠΟΠ., Fourm.

Vs. 4. Officiari. Vs. 6. fortasse Σεξτίας vel Σεξοτίας.

898.

Athenis prope theatrum Herodis Attici, in columna sepulchrali, ex Dodwell. T. I. p. 298.

ΦΕΙΛΗΤΙΩΝ
ΣΙΝΩΠΕΥΣ

Φειλητίων
Σινωπεύς.

899.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΕΠΑΦΡΟΔΗΤΗΣ
ΟΡΑΣΩΝΟΣ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

Ἐπαφρόδ[ει]τ[ος]
[Ο]ράσωνος
Σμυρναῖος.

900.

Athenis, in domo Nicolaki Ioannis; ex iisdem.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ
ΜΕΝΕΚΛΕΟΣ
ΣΟΛΕΥΣ

Ἡρόδοτος
Μενεκλέος
Σολεύς.

901.

Ibidem in coemeterio Turcarum, in columna; ex iisdem.

ΤΡΥΦΩΝ
ΡΟΔΩΝΟΣ
ΣΤΑΤΟΝΙΚΕΥΣ

Τρύφων
Ῥόδωνος
Στ[α]τονικεύς.

902.

Eleusine in parva ecclesia diruta D. Taxiarchi; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 123. et schedis Fourmonti.

ΑΡΧΙΑΣ
ΔΑΜΑ
ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

Ἀρχίας Δάμα Ταναγραῖος. Fourm. ΛΙΧΙΑΣ et ΔΑΜΟΥ.

903.

Athenis in columna sepulchrali; ex schedis Mustoxydis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

Διονύσιος
Ἀπολλωνίδου
Ταναγραῖος.

904.

Athenis in vestibulo basilicae, quae dicitur Παναγία Κωνσταντίνου. Edidit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 39. ad cuius exemplum varietas lectionis extat ap. Chandler. Syllab. Inscr. p. xxx. Habet etiam ex schedis Fourmonti.

ΤΡΟΚΟΝΔΑ
ΗΡΩ
ΜΟΛΛΙΑΝΟΣ
ΤΕΡΜΗΣΣΕΥΣ

Τρεκόνδα
Ἡρωί
Μολλιανός
Τερμησσός.

Hic est ex Termesso Pisidiæ, quæ vulgo Τερμυσός. Ροσ. ΤΕΡΜΗΣΕΥ; sed ΗΣΣΕΥΣ in lapide esse testatur Chandlerus. Fourm. ΓΕΡΜΗΣΣΕΥΣ.

905.

Athenis in basilica; in columna; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΕΛΛΙΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΤΕΜΝΙΤ

Ἀπελλ[ῆ]ς
Διονυσίου
Τ[η]μνίτ[ης].

Temnus est Aeolidis in Asia. Fortasse Ἀπελλίς et Τημνίτης legerit aliquis.

906.

Athenis, ex iisdem.

ΗΛΙΟΔΩΡΑ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ
ΤΥΡΙΑ
ΦΙΛΩΝΟΣ
5 ΖΗΝΙΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Ἡλιοδόρα
Ἡλιοδώρου
Τυρία,
Φίλωνος [Ἀ-
5 Ζηνίως
γυνή.

907.

Athenis ibidem ubi n. 577. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 20. Wheler. Itin. p. 366.

ΚΛΕΩ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΦΕΝΕΑΤΙΣ

Κλεώ
Ἀνδρόνικου
Φενεάτις.

908.

Athenis; ex Lusieri Museo misit Rosius.

ΗΕΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΝΑΥΚΛΕΙΟΣ
ΧΕΡΡΟΝΕΞΙΤΕΣ

Ἡράκλειτος
Ναυκλείος
Χερρόνησότης.

Titulus Euclide prior. De altero nomine cf. n. 864.

909.

In vico Sycamino, quattuor ab Oropo miliaris. Edidit Spon. Itin. T. III. P. II. p. 220.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ Ἀφροδίσιος Oropus etsi Atticae reipublicae subdita haud
 ΙΩΠΥΡΟΥ Ίωπύρου semel fuit, numquam tamen demus fuit Atticae.
 ΩΡΩΠΙΟΣ Ὠρώπιος.

CAPUT TERTIUM.

MONUMENTA PRIVATORUM PROMISCUORUM, MAXIME EPITAPHIA.

910.

Marmor Choiseulianum catal. Dub. n. 139. idque sepulcrale, atque ut videtur Atticum; ex Dub.

ΑΓΑΘΟΚΛΕΑ

ΧΑΪΡΕ

Hoc est Ἀγαθόκλεια χαῖρε: sed scriptum est
 Ἀγαθοκλέα. Quod cave cum quodam pro accusativo
 habeas.

911.

Athenis ad vestibulum arcis, Cyriac. p. xv. n. 113. atque ex schedis Cyriaci Murat. T. II. p. dclxxi. 6. et ex suis T. III. p. mdcclxxvi. 4.
 Hinc Jacobs. Paralip. Anthol. II. p. 800. Anthol. Palat. Append. n. 276. Pessime tractavit Leichius in Specimine notarum
 et emendationum ad Gr. Inscr. a Murat. editas in Menckeni Miscell. Lips. nov. T. I. P. III. p. 504 sq. ubi etiam titulus
 n. 354. non minus male explicatur p. 464 sq.

ΟΥΔΕΤΥΧΗΣΣΕΔΑΜΑΣΣΕΠΑΛΙΝΚΛΙΝΑΝΔΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΔΥΣΜΕΝΕΩΝΟΛΟΗΝΥΒΡΙΝΑΛΕΥΑΜΕΝΟΝΗΙΣΕΤΕΛΟΣ
 ΘΑΝΑΤΟΙΟΚΙΧΑΝΕΝΩΣΠΑΥΡΟΥΣΠΡΟΤΕΡΩΝΑΝΕΡΑΣ
 ΑΓΧΙΘΕΩΝΤΩΙΡΑΚΑΙΑΖΟΜΕΝΟΣΣΟΦΙΗΣΕΟΝΗΓΗΤΗΡΑ
 5 ΕΤΗΣΕΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΚΛΕΙΝΟΝΑΠΑΣΙΘΕΟΝ

Vs. 5. dedi ΘΕΟΝ ex Murat. T. III. Vulgo
 ΘΕΩΝ. Vitia Muratoriana non refero.

οὐδὲ Τύχης σ' ἐδάμασσε πάλιν κλίναν[τ]α τάλαντα,
 δυσμενέων ἄλσιν ὕβριν ἀλευάμενον,
 ἧ σε τέλος θανάτοιο [πολυκλαύτοιο?] κίχανεν,
 ὡς παύρους προτέρων ἀνέρας ἀγχιδέων.
 5 τῷ ῥα καὶ ἀζόμενος σοφίης ἐὼν ἡγητῆρα
 σ]τήσεν Ἀλέξανδρος[ς] κλεινὸν ἅπασι θεόν.

Vs. 3. lacuna manifesta est, ut tot vel in me-
 diis lineis ap. Cyr. lacunae sunt. Ea vero potest
 aut initio aut in fine aut in medio hexametro statui;
 primum praetulit Jacobs. postremum Buttmannus,
 cuius coniecturam exempli causa uncis inclusam re-
 cepi. Sed etiam ante οὐδὲ unum et alterum di-

stichon deest cum nomine eius, cuius statuae haec
 subscripta erant. Quae correxi, occupavit Jacobs.
 Quis laudetur et quis sit Alexander, non statim li-
 quet. De Aristotele et Alexandro M. non cogita-
 bam, quod Alexander ante Aristotelem obiit: col-
 lato tamen n. 136. Welckerus per epistolas monuit
 hoc epigramma ad Aristotelem pertinere, vs. 1-4.
 autem ad eius voluntariam mortem referri et vs. 2.
 ad fugam Athenis in Euboeam, quo post obitum
 Alexandri concessit, inimicorum obtreptiones evi-
 tans. Et haec coniectura manifesto vera est. Igi-
 tur epigramma post fata Aristotelis statuae debet
 subscriptum esse, quam vivo posuerat Alexander.
 Sed offendit tamen in hac sententia illud τῷ vs. 5. nisi
 scripseris τόν. Vs. 6. Welckerus mavult θεός: sed θεὸν
 sensus fert et elegantiae consulitur eo retinendo.

912.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΑΜΑΞΑΝΙΟΣ
 ΑΜΑΞΑΝΙΟΥ

Ἀμαξάνιος
 Ἀμαξανίου.

An hoc nomen Doricum p. Ἀμαξήνιος, ex ἀμάξῃ
 et ἡνίω?

913.

Athenis; ex Lusierii Museo misit Rosius.

ΟΜΕΣΤ... ΕΡΑΜΕΙΜΙΟΕΣΤΙΔΕΑ
 ΕΣΗΜΕΚΑΚΑΙΛΕΜΕΑΣ

Ἦδ' εἰκ]ών? ἔστ[ηκ]εν Ἀμεινίου· ἔστι δ' ἄ.....
 ... ἀρετ]ῆς εἵνεκα καὶ γενεᾶς.

Aminias Aeschyli ut fertur frater notus ob
 virtutem in pugna Salaminia declaratam (Herodot.
 VIII, 84. et intt.): sed potest etiam alius hoc mo-
 numentum fuisse, quod circa Olymp. 80-85. posi-
 tum privatim videtur.

914.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΑΝΑΣΣΙΑ
 ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
 Γ.....ΝΗ
 Σ.....ΛΗΣ

Ἀνασσία?

Ἀθηνόδωρου etc.

Vs. 3. fortasse Περγαμηνή.

915.

In vase marmoris Pentelici, Marathone reperto: femina sedens manum porrigit viro equum ducenti, sequente alio; pone feminam alius feminae figura fracta. Sculptura est elegans. Catal. coll. Choix. Dub. n. 122. catal. Mus. reg. n. 706. Duobus viris apposita haec supersunt, quae ex Dub. et schedis Mülleri dedi, ex his etiam litterarum formam:

ΑΝΤΙΦΩΝ ΑΝΤΙΑΞ

Ἀντιφῶν. Ἀντίας.

Ex tabulis Claraci video in lapide sic compositas esse litteras: ΑΝΤΙΦΩΝΑΝ ΤΙΑΞ, interposita ut videtur parte anaglyphi, quod haud rarum in hoc titulorum genere.

916.

Athenis; ex schedis Ambrosianis Murat. T. III. p. MCCXCVIII. 5.

In dextra parte:

ΑΝΤΩΝΕΙΑΙΗΚΑΙΣΩΚΡΑΤΙΚΗΤΩΓΛΥΚΥΤΑΤΩΜΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΙΟΧΩΤΩΚΑΙΣΚΥΕΣΙΩΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
ΗΡΩΝΤΟΥΤΟΤΕΛΟΣΚΑΜΑΤΩΝ

In sinistra:

ΠΑΡΑΔΙΔΩΜΙΤΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣΘΕΟΙΣ
ΤΟΥΤΟΤΟΗΡΩΝΦΥΛΑΣΣΕΙΝΠΛΟΥΤΩΝΙΚΑΙ
ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΠΕΡΣΕΦΟΝΗΚΑΙΕΡΥΝΥΣΙΚΑΙΠΑΣΙΤΟΙΣ
ΚΑΤΑΚΘΟΝΙΟΙΣΘΕΟΙΣΕΙΤΙΣΑΠΟΚΟΣΜΗΣΕΙ
5 ΤΟΥΤΟΤΟΗΡΩΝΗΑΝΑΣΤΟΜΟΣΕΙΗΤΙ
ΚΑΙΕΤΕΡΟΝΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΗΑΥΤΟΣΗΔΙΑΛΛΟΥ
ΜΗΓΗΒΑΤΗΜΗΘΑΛΑΣΣΗΠΛΩΤΗΑΛΛΑ
ΕΚΡΙΖΩΘΗΣΕΤΑΙΠΑΝΓΕΝΕΙΠΑΣΙΤΟΙΣΚΑΚΟΙΣ
ΠΕΙΡΑΝΔΩΣΕΙΚΑΙΦΡΕΙΚΗΚΑΙΠΕΡΕ.....ΚΑΙ
10 ΤΕΤΑΡΤΑΙΩΚΑΙΕΛΕΦΑΝΤΙΚΑΙΟΣΑΚΑΚΑΚΑΙ
.....ΓΙΝΕΤΑΙΤΑΥΤΑΓΕΝΕΣΘΩ
ΤΩΙΤΟΛΜΗΣΑΝΤΙΕΚΤΟΥΤΟΥΤΟΥΗΡΩΟΥ
ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΘΑΙΤΙ

Lege:

Ἀντωνεία ἡ καὶ Σωκρατικὴ τῷ γλυκυτάτῳ μου ἀνδρὶ Ἀντιόχῳ, τῷ καὶ Σκυσίῳ (Συνεσίῳ?) ἐποίησα τὸ ἥρῳον τοῦτο τέλος καμάτων.

Παραδίδωμι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τοῦτο τὸ ἥρῳον φυλάσσειν, Πλούτωνι καὶ Δήμητρὶ καὶ Περσεφόνῃ καὶ Ἐρμῇ-νύσι καὶ πᾶσι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἥρῳον ἢ ἀναστομώσει ἢ τι καὶ ἕτερον μετα-

κινήσει ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, μὴ γῇ βατὴ, μὴ θάλασσα πλωτὴ [ἔσται], ἀλλὰ ἐκριζωθήσεται πανγενεῖ. πᾶσι τοῖς κακοῖς πῆραν δώσει, καὶ φρεῖκῃ καὶ π[υ]ρε[τῶ]ν τριταίῳ καὶ τεταρταίῳ καὶ ἐλέφαντι. καὶ ὅσα κακὰ καὶ [ἐλέθρια] γίνονται, ταῦτα γενέσθω τῷ τολμήσαντι ἐκ τούτου τοῦ ἥρῳου μετακινήσαι τι. Cf. n. 989 sqq.

917.

918.

Athenis in columna sepulchrali; ex Chandlero Inscr. P. II. n. 63. p. 68. et ex schedis Mustoxydis.

ΤΙΤΟΣ
ΑΠΩΝΙΟΣ
ΕΡΜΙΑΣ

Τίτος
Ἀπώνιος
Ἑρμίας.

ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗ
ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ

Ἀριστογένη[ς] vel Ἀριστογένη[α] Ἀριστοφίλου.

919.

In columna sepulchrali eleganter ornata, quam aeri incisam dedit editor operis Stuartiani Antt. Att. Vol. III. p. 17. Is Athenis posuit in ecclesia D. Georgii Pici; sed extat potius in latere portae ecclesiae in loco Vari, ubi viderunt ceteri, Fourmontus, Chandlerus Syllab. Inscr. p. xxxi. Dodwellus Itin. T. I. p. 549. Hobhouse Itin. p. 408. Dedi schedas Fourmonti, quibuscum Dodw. consentit.

ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗ
ΒΟΥΛΑΡΧΟΥ

Ἀριστομάχη
Βουλάρχου.

Chandl. in fine habet ΛΗΡΧΦ: sed ΛΑΡΧΟΥ praebent ceteri, nisi quod Stuartus Λ.°ΧΟΥ: etiam initium plerique mutilum habent.

920.

Alopeciae, in ecclesia deserta; ex schedis Fourmonti.

..ΙΛΟΤΗΚ ΜΕΜΦ. - ΙΟΣ ΤΡΑΧΤΕΩΣ
ΑΡΙΣΤΟΜΑ·ΙΚΑΙΚΙΜΙΔΟΦΙΔΟΧ.ΚΟΣΔΙΜΟΝΙΚΟ

Ἰσ[τ]ιδότη? καὶιος τέως.
Ἀριστομά[χ]η καὶ - - - - -κος Δ[η]μονίκο[υ].

921.

Marm. Elgin. Visc. n. 41. Synops. Mus. Brit. n. 214. Edidit Osann. Syll. I, 14. p. 91. sed omisso vs. 5. Dedi ex schedis Rosianis et Mülleri consentientibus. Ad Attica rettuli de coniectura, quod pleraque Elginiana Attica sunt: sed potest etiam aliunde petitum esse.

ΑΡΙΣΤΟΦΩΣΗΣ
ΤΗΜΗΤΡΟΣΤΗΣ
ΑΜΦΗΝΟΡΟΣΚΑΙ
ΔΙΟΓΝΗΤΟ:ΚΑΙ
5 ΘΥΜΙΛΟ:ΚΑΙΤΟ
ΘΥΜΙΛΟ:ΥΟ
ΝΑΥΚΛΟ:ΚΑΙ
ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
ΤΟ:ΥΟ:ΤΟΑΜΦΗ
10 ΜΟΡΟΣ
ΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ

Ἀριστοφώσης τῆς μητρὸς τῆς Ἀμφήνορος καὶ Διογνήτου, καὶ Θυμίλου, καὶ τοῦ Θυμίλου υἱοῦ Ναύκλου, καὶ Τιμοκράτους τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφήνορος. Θρασυκλέους. Inscriptio haec quomodo pro stemmate haberi potuerit, non intelligo: neque enim is nominum ordo est, qui in stemmate locum habere possit. Videtur sepul-

cri inscriptio esse: μνῆμα Ἀριστοφώσης etc. Prima in sepulcro hoc condita est *Aristophosa*, quae ut ceteri videtur peregrina esse: meretrix cur putetur, nulla idonea causa est: quodque eius nec pater nec maritus, sed soli filii nominati sunt, alias ob causas potest factum esse, quam quod nec pater nec maritus notus fuerit. Post hanc illatus *Thymilus*, tum *Thymili filius Naucelus*, tum *Amphenoris filius Timocrates*; quos ex eadem familia esse apertum est. Ultimo loco memoratur *Thrasycles*, cuius nomen non cohaeret cum antegressis. Nam si *Thrasycles* pater *Amphenoris* esset, nec spatium relictum esset vs. 10. et dictum foret τοῦ Θρασυκλέους. In orthographia nota O pro OY: unde titulus, qui Euclide recentior est, aut paulo ante Olymp. 100. aut paulo post scriptus iudicandus. Bis habetur M, fere ut n. 87. qui titulus eiusdem aetatis est, et passim.

922.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΑΡΙΣΤΥΛΛΑ
ΠΟΛΥΜΑΧΟΥ
ΠΑΙΔΙ...

Ἀρίστυλλα
Πολυμάχου
παίδι... nisi fuit Παιανιέως.

923.

Athenis in aedibus Georgaki. Gallandus transcripsit et misit Graevio; ex Graevianis Gallandi schedis ipse petii, sed litterarum formas dedi ex apographo Fourmonti, in quo fere dimidia pars, eaque sinistra habetur, omissis ceteris. Ex Gallando edidit etiam Spaan. Diss. de Antiph. Orr. Reisk. T. VII. p. 802. unde habet Jacobs. Paralip. Anthol. II. p. 806. Anthol. Palat. Append. n. 320. Fourmontianam laciniam edidit Osann. Syll. II, 61. integri tituli ignarus.

ΕΜΕΙΚΡΟΣΟΥΕΜΙΚΡΟΝΚΑΛΥΠΤΩ
ΤΥΜΒΟΣΑΝΔΡΑΕΠΕΙΣΟΦΩΝ
ΔΩΡΑΜΟΥΣΕΩΝΜΕΓΙΣΤΑΤΩΝ
ΟΔΕΞΟΧΟΝΛΑΧΩΝ
5 ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΠΡΟΣΑΕΤΩΝ
ΤΡΙΣΜΑΚΑΡΚΛΗΙΣΕΤΑΙ
ΟΥΝΕΚΗΝΡΗΤΩΡΜΕΝΕΙΠΕΙΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣΔΑΧΡΗΝΟΕΙΝ

Vs. 1. Gall. ΣΜΙΚΡΟΣ, Fourm. ΕΜΕΙΚΡΟΣ, et postea ΕΜΙΗ pro ΕΜΙΚΡΟΝ. Retinui priorem Fourmonti lectionem quippe insolentior, licet a recta ratione abhorrentem. Vs. 6. semel Σ retinui, deficiente Fourmonti apographo et lectione incerta.

Σμεικρὸς οὐ σμικρὸν καλύπτω τύμβος ἀνδρῶν· ἐπεὶ σοφῶν δ᾽ ἄρα Μουσέων μέγιστα· τῶν ὁδ' ἔσχον λαχῶν Ἀρποκρατίων πρὸς ἀστῶν τρισμακάρι κληῖται, οὐνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἂν χρὴ νοεῖν.

In voce Ἀρποκρατίων antepaenultima non recte producit. De lexi auctore quare cogites, nulla causa est: pari certe iure Caium vel Aelium Harpocrationem dixeris intelligendum. Cf. de his Fabric. B. Gr. T. VI. p. 250. ed. Harl.

924.

In Piraeo; ex Pouquev. Itin. T. IV. p. 71.

ΑΡΤΕΛΛΑΣ
ΡΥΘΑΛΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ

Ἀρτε[μ]ᾶς
Εὐθαλλοῦ?
χρηστός.

Ἀρτεμᾶς dedit iam Osann. Syll. p. 275.

925.

Athenis in D. Eliae, anaglyphum aeri incisum ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 55. cf. p. 178. In ea parte, quae ad spectanti laeva est, lecto insidet mulier reclinata usque ad umbilicum nuda, adstante infante puella, ut videtur, antequam diota et diotae adversus serpens. In dextera parte sedet vir barbatus, caput taenia redimitus. Superius quasi in pariete ex lacunari dependent sorta, quibus super mulieris loco inhaeret fals. Tituli prior versus supra scriptus est, alter in dextero margine ex summo in imum descendit. Ex schedis Fourmonti.

ΑΣΙΟΣ ΤΩ ΕΥΣΙΓΓΩΙΚΑΙ
ΤΕΙΒΑΣΙΛΕΙΑΙ

Cayl. vs. 2. ΤΗΙ. Titulus videtur sepulchralis; attamen eum explicare non possum. Nam etiamsi corrigas, ἄσιος τῷ Σπείσιππῳ καὶ τῇ Βασίλειᾳ, et Βασίλειαν nomen proprium esse dicas, magnopere offendent articuli.

926. ΕΝΤΑΦΙΟΤΑΙΝ ΜΗΝΑ

In sarcophago prope Athenas in domo privata reperto, ex marmore candido, longo 6' 4", lato 2', alto 2'; in antica parte superiore est anaglyphum, quo Cereris adventus Eleusinae et mysteriorum institutio repraesentari videtur. Titulum Athenis transcripsit Gallandus (Epist. ad Graev. ined.); dein Parisius in Museum D. Foucault translatus marmor, ubi quum esset, descripsit titulumque ediderunt De Boze Mem. Acad. Inscr. T. IV. p. 648 sq. (cf. p. 665.) et Montf. Ant. expl. T. I. P. I. p. 94. tab. 45. ubi prioris editoris explicatio extat p. 86 sqq. Praeterea titulus editus Journ. des Sav. 1724. Mai. p. 327. et ex Actis Acad. Inscr. ap. Murat. T. III. p. mcccix. 8. Postremo marmor Wiltonum in Museum Pembrokeianum translatus est, et lignea forma editum a Kennedy (Wiltonhouse p. 25.); ibidem transcripserunt Spikerus et Müllerus.

Θ. Κ. ΑΥΡΗΛΙΩ. ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΩ
CΥΜ ΒΙΩ. ΑΝΤΩΝΙΑ ΒΑΛΕΡΙΑ. ΕΘΗΚΕ

Gall. uno versu dedit, et initio pro Θ et Κ diar. erud. falso ΕΘΗΚΕΝ. Puncta addidi ex schedis Mülleri: quae omiserunt plurimi; post Αύρηλίῳ habet tamen Kenn. Forma epitaphii prorsus Romana est: Θεοῖς καταχθονίοις. Αύρηλίῳ Ἐπαφροδείτῳ συμβίῳ Ἀντωνία Βαλερία ἔθηκε.

927.

Athenis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 20.

ΟΤΑΣ
ΟΛΛΥΡΣΕΝΟΚΡΑΤΕΙΣΑΤΥΡ... >...

Videtur fuisse: ... Αὐρ. Ξενοκράτεια, Σάτυρος vel simile.

928.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti. Verba in anaglypho scripta sunt, in quo senex barbatus sellae insidens, adstante muliere, quae illi manum porrigit. Ed. Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 54, 2. cf. p. 174.; mulierique ibi adscriptum viri nomen et vicissim viro feminae. In schedis Fourmonti Bekkerianis ordo diversus comparet: et hunc expressi.

ΓΕΤΑΣΧΡΗΣΤΟ

MANIA

Γέτας χρηστός. Μανία. Epitaphium est Getae; unde is χρηστός audit.

929.

Super protome viri barbati anaglypho expressa; in marmore Wheleriano Oxoniensi. Ed. Chandlerus Marm. Oxon. II, 62.

ΓΛΑΥΚΕΤΗΣ

Γλαυκῆτης.

De coniectura posui in Atticis.

930.

Athenis sub anaglypho; ex schedis D. St. Martin.

ΓΟΥΡΓΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΚΕΙΜΑΙ ΠΟΛΛΟΙΣ
ΠΟΘΕΙΝΟΣ

Γούργος χρυσόχρος κείμει πολλοῖς[ι] ποθεινός.

931.

Athenis sub anaglypho, in quo senes duo; ex schedis Mustoxydis.

ΔΕΞΙΠΠΟΣ ΔΙΑΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΙ

Δέξιππος, Δίαυλος χρηστοί.

932.

Ex Attica Leidam in Museum publicum detulit Rotiers; sub anaglypho sepulchrali hoc nomen est, a Müllero transcriptum:

ΔΗΜΕΑΣ

Δημέας.

Xxx

INSCR. GR. VOL. I.

933.

In marmore candido, in quo coena funebris; in lectulo recubat vir, assidente femina, adstantibus minoribus duabus figuris; marmor fuit Choiseulii (catal. Dub. n. 149.), nunc in Museo regio (catal. Clarac. n. 547.). Priorem versum male edidit Dubois; utrumque offerunt schedae Mülleri. Minus plenum titulum praebent tabulae Claraci.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΣΤΗΣΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ
ΣΒΩΜΒΙΧΟΥ ΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δημητρίας τῆς Ἀριστομένουσ.
Σ[τρε]μβίχου τοῦ Δημητρίου.

Vs. 1. Dub. ΑΡΙΣΤΟΜΜΗΝΟΣ, Müll. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝ, Clar. quod dedi. In catalogo Musei regii Demetria vocatur *Aristodemi* f. Vs. 2. Clar. Σ..... ΤΟΥ etc.

934.

In vase marmoris candidi sine sculptura, Marathone reperto, Marm. Choiseul. catal. Dub. n. 123.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΤΩΠΑΤΡΙ

Δημητρία τῷ πατρί.

934. b.

In titulo Voluminis tertii operis Stuartiani.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΙΩΝΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ...

Δαμάτριος Ἀριστίωνος.
Ἀριστίων Ἀριστογείτο[νος].

Locum ap. Stuart. non designatum reperio; aut tamen Atticus titulus est aut certe in finibus Atticae, fortasse Megaricis repertus. Homines quidem non Attici sunt, sed Dorienses.

935.

Salamine „in petra, quae sepulcri formam habet, in domo Ἀνδρικοῦ”; ex schedis Fourmonti.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δημήτριος Δημητρίου.

ΑΤΥΡΟΣ
ΑΝΥΝΟC

Σ]άτυρος

936.

In urna sepulcrali, in qua vir et femina manus iungentes, adscriptis nominibus; a latere adstant duae figurae. Marm. Mus. Brit. n. 104. Edidit Osannus Syll. I, 36. p. 118.

ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΗ ΚΑΛΛΙΣΤΡ....

Δημοστράτη, Καλλίστ[ρατος].

937.

„Στῇ Πικίμῃ”, ex schedis Fourmonti inter Attica.

ΔΗΜΟΣΤΡ
..... ΕΜ.....

Δημοστράτη vel Δημόστρατος.

938.

Athenis in basi vel columella in monasterio Ἀσωμάτων, olim in aedibus privatis (Kira Erini). Edidit Sponius Misc. erud. ant. X, 8. p. 320. hinc Bonada T. II. p. 529. Fleetwood Syll. p. 249. 1. Brunck. Anal. T. III. p. 308. n. 722. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 307.) Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 171. Bendtsen Marm. Myst. Spec. I. p. 15 sqq. Habeo etiam ex schedis Mustoxydis.

ΕΝΘΑΔΕΔΙΑΛΟΓΟΣΚΑΘΑΡΩΠΥΡΙΓΥΙΑΚΑΘΗΡΑΣ
ΑΣΚΗΤΗΣΣΟΦΙΗΣΩΧΕΤΕΣΑΘΑΝΑΤΟΥΣ
ΕΝΘΑΔΕΔΙΑΛΟΓΟΙΟΣΑΟΦΡΟΝΟΣΟΣΤΕΑΚΕΥΘΕΙ
ΓΥΜΝΑΖΟΣΑΜΦΑΡΕΤΗΝΕΠΛΕΤΟΚΑΙΣΟΦΙΗΝ
5 ΑΛΛΑΤΑΜΕΝΚΕΥΘΕΙΜΙΚΡΑΚΟΝΙΣΑΜΦΙΧΥΘΕΙΣΑ
ΨΥΧΗΝΔΕΚΜΕΛΕΩΝΟΥΡΑΝΟΣΕΥΡΥΣΕΧΕΙ

Formam A dedi ex Must. Vs. 3. extr. Must. KEYΣ., vs. 4. ΓΥΜΝΟΣΑΜΦ. Vs. 5. Spon. male KYΘΕΙΣΑ, quod ex Must. correxi.

Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας
ἀσκητῆς σοφίης, ὥχεται ἔς ἀθανάτους.
ἐνθάδε Διάλογοιο σαόφρονος ὄστέα κεῖται,
γυμνά[ς] ὅς ἀμφ’ ἀρετὴν ἐπλετο καὶ σοφίην.
5 ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα,
ψυχὴν δ’ ἐκ μελέων οὐρανὸς εὐρὺς ἔχει.

Duo esse epigrammata, alterum vs. 1. 2. alterum vs. 3-6. sine causa putabat Fleetw. *Dialogus* hic

philosophus videtur esse. Καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας dicitur utpote rogo crematus (v. Iacobsii Animadv.): hoc igne, non mystico Eleusinio, purgatus Dialogus ad superos evolavit relicto pulvere cinerum. Nam si mysticum ignem cum Bendts. intelliges, quomodo quaeso dici potest, Ἐνθάδε καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας, hoc est in loco sepulcri? Vs. 4. γυμνάς a Schneidero Lex. Gr. h. v. refertur ad sqq. cum Bonada et Fleetwoodio, ita ut *Dialogus* γυμνάς ἀμφ’ ἀρετὴν καὶ σοφίην dicatur, *exercitatus circa virtutem et sapientiam*: idem probant Bendts. et Morgenstern.

ad Richteri Inscr. p. 663. qui insuper pro *κεῖται* iubet *καίται* rescribi. Sed haec quamvis speciosa sint, tamen dixeris *κεῖται*, cuius vestigia etiam Must. servavit, non corruptum videri; et *γυμνὰς* esse *γυμνάσιον* (de loco, ut *σκιάς*), recte docuit Iacobsius Anthol. Palat. T. III. p. 917. Praeterea *ἐπλετο* s. *ἐγέ- νετο* ἀμφ' ἀρετὴν etiam sine adiectivo est: *deditus erat*

virtuti, ἐνέκειτο ἀρετῇ. Neque in repetito *κεῖται* im- morandum putaveris. Attamen quum considero, prius *KEYΘEI* admodum incertum esse, adscitoque *καίται* et voce *γυμνὰς* ad sqq. relata universum epi- gramma multo elegantius fieri, libens adscisco hanc coniecturam.

939.

Athenis in lapide; aeri incisum praebet Stuartus Antt. Att. Vol. I, p. 52. Habeo etiam ex schedis Fourmonti. Tractavit Welckerus Spicil. Epigr. I, 1.

ΔΜΩΙΣΔΡΗΣΤΟ

ΣΥΝΗΣΙΚΕΚΑ

ΣΜΕΝΗΟΙΣΙΠΟ

ΘΕΙΝΗΘΡΕΨΑΜΕ

ΝΟΙΣΤΥΜΒΟΥ

ΤΟΥΔΕΘΑΝΟΥΣ

ΕΛΑΧΕΝ

Δμῶϊς δρηστοςύνησι κεκασμένη, οἷσι ποθεινὴ
θρεψαμένοις, τύμβου τοῦδε θαντῶς ἔλαχεν.

Servulae epitaphium est a gratis dominis scri- ptum. Δμῶϊς sitne proprium nomen an appellati- vum nescio.

940.

Cippus marmoreus inter urbem et Piraeum repertus; Sackius Comes intulit in Museum Berolinense.

ΔΟΚΙΜΟ.

Δόκιμος vel Δοκίμου.

941.

Athenis in marmore cum fastigio; ex schedis Mustoxydis.

ΔΟΡΙΜΑΧΕ

ΧΑΙΡΕ.

Δοριμαχε χαίρει.

942.

Athenis in fronte ecclesiae. Ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51. n. 14. et ex schedis Fourmonti; varietatem lectionis ad Pocockii exemplum annotat Chandlerius Inscr. Syll. p. 441. Ex Pocockio Iacobs. Paralip. Anthol. II, p. 765. Anthol. Palat. Append. n. 144.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΣΕΤΟΣ ΑΡΤΙΠΑΡΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΜΕ ΚΡΑΤΑΙΗ
ΕΛΛΑΔΙΝ ΕΙΚΟΝΙΟΥΝΟΥΣΟΣ ΕΠΑΥΣΕ ΒΙΟΥ

Vs. 1. Poc. ΕΛΛΑΔΙΝ ΕΙΚΟΝΙΟΥΝΟΥΣΩΣ, quod correxi ex Chandl. confirmante Fourmonto, apud quem habetur ΡΑΛΛΔΙΝΕΙΚΟΝΙΟΥΝΟΥΣΟΣ.

Δεύτερον εἰς ἔτος ἀρτίπαρερχόμενον με κραταίῃ
Ἑλλάδι ἐικονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου.

Iacobsius coniciebat Ἑλλάδιον σκολιού: sed lectio quam dedi certa est. Ἑλλάδις est p. Ἑλλάδιος, quo- cum conferri potest Φιλημάτιν n. 506. ubi v. not. atque alia ex parte Ἀθηναίς, Ἑστιάις, Δήμητρεις et talia, de quibus dixi ad n. 265.

943.

Athenis prope D. Irenes; ex schedis Fourmonti.

Habet etiam Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 51.

Ἐπιγόνῃ. . . Poc. habet ΠΙΤΟΝ ΗΞΥΒΕ.

Fortasse fuit ἐξ Ἐβαδῶν: nolui tamen inter demos referre.

944.

Ex schedis Fourmonti „in arce antiqua Phylea dicta, in columna“; ap. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 104. „in vico destructo Scouperii-Colchini, ad Hymettum, in columna“.

ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ

ΔΟΡΚΟΙΟΣ

ΓΥΝΗΧΑΙΡΕ

Ἐπικτήσις

Δορκόιος

γυνή χαίρει.

Vs. 1. Pouq. ΕΠΙΚΤΗΣ ΕΣ, Fourm. ΕΠΙΚΤΙ
/ΣΙΣ. Vs. 2. Fourm. quod dedi, Pouq. ΔΟΡΚΟΥΟΣ.
Nomen alterum incertum: sed Δορκόις Δορκόιος certe
ferri potest.

945.

Columna sepulcralis marmoris candidi, in qua iuvenis expressus (Bacchum dicit auctor catal. Mus. reg.), qui cani vel panthe- rae uvam porrigit. Marm. Chois. catal. Dub. n. 137. Mus. reg. catal. Clarac. n. 613. Titulum edidit Dubois, sed littera- rum formas rectius representant schedae Mulleri et tabulae Claraci.

ΕΥΑΡΕΣΤΕΣ

ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ.

Εὐαρέστης Ἀφροδείσιου. Barbara est scriptura
CTEC p. CTHC.

Xxx 2

946.

„Athenis prope puteum S. Sabae τοῦ Κουτρικῆ"; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΚΟΛΙΝΗ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥΕὐκολίνη
Μητροδώρας.

947.

Ex schedis Fourmonti; Cephisiae in urna sepulchrali, quam aeri incisam dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 49. cf. p. 169. In sinistra aspectanti est mulier pone sellam stans, in media parte mulier sellae insidens adstante puerulo; huic manum iungit in dextera parte adstans vir. Ita descripsit Müllerus in schedis; sed apud Caylusium dextera sunt sinistra et vicissim: et hic sedentem figuram virilem dicit et quae ei manum iungit muliebrem. Praeterea tituli adscripti eodem modo ap. Cayl. locos contrarios iis habent, quos ex Müll. dedi: cum schedis Mülleri consentiunt Bekkerianae.

ΕΥΡΙΠΠΗ

ΑΡΚΕΤΩΝ

ΠΥΘ ΘΕΩΡΟΣ

ΕΥΡΙΠΠΗ

Quantum video, haec ita explicanda sunt. Quae in sella considet media mulier, est Εὐρίππη, eiusque filia fortasse est altera Εὐρίππη pone sellam consistens; ad infantem nullum horum nominum pertinet. Vir in dextera est opinor maritus prioris Eurippae, Ἀρκέτων, Πυθ(ικὸς) Θεωρός.

948.

Athenis sub anaglypho prope arcum Hadriani invento. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 387.

ΟΥΤΟΣ ΟΓΗΣΤΕΜΝΩΝΣΤΑΧΥΗΦΟΡΟΝΑΥΛΑΚΑΔΗΟΥΣ
ΕΥΤΥΧΟΣΗΓΟΝΕΩΝΕΛΠΙΣΕΠΕΙΤΑΓΟΟΣ
ΕΙΚΟΣΙΤΩΝΠΑΝΤΩΝΕΤΕΩΝΥΠΟΤΩΔΕΚΕΚΡΥΜΜΑΙ
ΣΗΜΑΤΙΜΗΤΕΝΟΣΩΜΗΤΟΔΥΝΗΣΙΤΑΚΕΙΣ
5 ΤΕΘΝΕΙΩΣΔΟΥΚΟΙΟΣΟΔΥΡΟΜΑΙΑΛΛΟΤΙΠΕΝΘΟΣ
ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΕΛΙΠΟΝΛΥΓΡΟΝΕΜΟΙΣΤΟΚΕΣΙ

Οὗτος ὁ γῆς τέμνων σταχυηφόρον αὐλακα Δηοῦς
Εὐτυχος, ἡ γονέων ἐλπίς, ἔπειτα γόος,
εἴκοσι τῶν πάντων ἐτέων ὑπὸ τῷδε κέκρυμμαι
σήματι, μήτε νόσῳ μήτ' ὀδύνησι τακέις.
5 τεθνεὺς δ' οὐκ οἶος ὀδύρομαι· ἄλλο τι πένθος
ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἑμοῖς τοκέσι.

Adolescens hic nefanda nece perisse videtur, morte fortasse sponte sumpta. Τοκέσι ut δρομέσι formatum est; de huiusmodi formis v. Lobeck. ad Phrynich. p. 69. Buttm. Gramm. Gr. ampl. T. I. p. 197.

949.

In parte superiore columnae sepulchralis fractae, Marm. Elgin.
Visc. n. 27. Mus. Brit. Synops. n. 155. Edidit Osann. Syll.
I, 53. p. 154.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ Εὐφροσύνου.

950.

Athenis in columna; ex schedis Fourmonti.

ΖΩΣΑΣ
ΓΑΥΚΙΑΖωσᾶς
Γλυκία?

951.

Ibidem, ex iisdem.

ΖΩΣΙΜΙΑΝΟΥΤΟΠΤΟΣ ΣΕΙΣΑΝΒΕΙΔΕΠΤΕ
ΔΩΣΕΙΤΩΤΑΜΕΙΜΑΓΟΕΙΔΕΣΠΕΝΤΕ

Ζωσιμιανού τόπ[ος οὐ]τος? Si quis nefas fecerit, latere videtur: certe illud usitatum in ea formula.
δώσει τῷ ταμεῖν ✕ (δηνάρια)? πέντε. ✕ in A Fragmentum pessime habitum.

952.

In loco Vari ad portam ecclesiae, in columna sepulchrali; ed.
Dodwell. Itin. T. I. p. 549. Hobhouse Itin. p. 409. sed hic
vitiiosius.

ΗΝΙΠΠΟΣ
ΗΝΙΠΠΟΥ

Ἡνίππος Ἡνίππου?

953.

Athenis, super anaglypho iuvenis doryphori. Aeri incisum dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 54. cf. p. 178. Ex schedis Fourmonti.

ΘΕΚΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΥΡΟΜΟΙΡΩΣΒΕΙΩΣΑΣ

..Θεκος Ἀλεξάνδρου προμοίρως βειώσας.

954.

Athenis, sub anaglypho representante mulierem sedentem, cui manum porrigit alia figura. Ligno expressum dedit Dodwell. Itin. T.I. p. 442. Tractavit Welckerus Spicil. epigr. II, n. 40. p. 18.

ΣΗΞΑΡΕΤΗΞΜΗΜ'ΕΑ
ΘΕΟΦΙΛΗΟΥΠΟΤΕΛΗΞΕΙ
ΞΩΦΡΩΜΚΑΙΧΡΗΣΤΗΚΑΙ
ΕΡΓΑΤΙΞΠΑΞΑΜΕΧΟΥΞΑ
5 ΑΡΕΤΙΗΜ

Σῆς ἀρετῆς μνημ[εῖ]α, Θεοφίλη, οὐποτε λήσει,
σώφρων καὶ χρηστή*), πᾶσαν ἔχουσ' ἀρετήν.
*) καὶ ἐργάτις.

Epigramma non malum est, nec vituperem, quod antepaenultima vocis Θεοφίλη producitur. Sed quum poeta Theophilam non satis laudasse familiaribus mulieris visus esset, illi contra metrum addiderunt istud καὶ ἐργάτις.

955.

Marm. Mus. Brit. Synops. n. 188. Ed. Osannus Syll. I, 30. p. 105. Habeo etiam ex Rosianis schedis.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥ - - - -
ΕΥΦΡΩΔΙΟΝΥΣΙΑ - -

Θεόφιλος Εὐ - - - -
Εὐφρώ, Διονυσία - - -
In Ros. habetur ΘΕΙΟΦΙΛΟΣ.

956.

In tabula marmorea Athenis deportata; in domo Comitum Guilfordi. Ex schedis Demetrii Schina edidit Walpol. Travels p. 561. n. 28. cum suis et Blomfieldi notis et variis lectionibus apographi ab Hughesio facti. Dein tractavit Welckerus Spicil. epigr. II, p. 24. Aliud apographum fecit Müllerus in aedibus Guilfordianis. Ex his nostrum compositum est.

ΟΥΝΟΜΑΘΕΣΜΟΦΑΝΗΝΜΕΠΑΤΗΡΦΙΛΟΣΗΔΑΜΑΜΗΤΗΡ
ΚΙΚΛΗΣΚΟΝΔΥΕΡΟΥΠΡΙΝΘΑΝΑΤΟΙΟΥΤΥΧΕΙΝ
ΕΠΤΑΔΕΜΟΙΜΟΙΡΑΙΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΟΥΣΕΝΙΑΥΤΟΥΣ
ΕΚΛΩΣΑΝΤΟΜΙΤΟΙΣΑΤΡΟΠΑΓΡΑΨΑΜΕΝΑΙ
5 ΚΛΙΗΕΝΚΑΙΠΑΝΤΩΝΜΕΚΑΛΩΝΟΣΑΠΑΙΣΙΦΕΡΙΣΤΟΙΣ
ΠΛΗΣΕΝΠΡΟΦΡΟΝΕΩΣΚΛΕΙΝΟΣΕΜΕΙΟΠΑΤΗΡ
ΠΑΣΑΣΓΑΡΛΟΙΒΑΣΤΕΚΑΙΟΣΣΑΜΕΜΗΛΕΘΕΟΙΣΙΝ
ΕΙΝΕΚΕΜΗΣΨΥΧΗΣΟΥΛΙΠΕΜΕΙΛΙΧΙΟΙΣ
ΚΑΙΓΑΡΜΕΥΜ ΘΥΗΠΟΛΟΙΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ
10 ΥΞΑΝΤΕΣ ΙΑΣΑΝΕΥΚΛΕΙΗΝ
ΣΤΕΜΜΑΔΕ ΔΙΩΝΥΣΟΥΘΙΑΣΩΤΑΙ
ΠΥΡΦΟΡ ΚΑΤΕΞΕΤΕΛΟΥΝ
ΡΑΚΑΛΟΝΕΕΙ ΙΙΣΛΟΓΟΣΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΙΔΑΣΝ ΩΣΦΙΛΕΟΥΣΙΘΕΟΙ
15 ΤΟΥΝΕΚΑΜΟΙΠΑΤΕΡΕΣΘΛΕΦΑΝΗΣΕΙΜΗΚΕΤΙΣΕΙΟ
ΤΕΙΡΟΜΕΝΟΣΓΛΥΚΕΡΗΝΤΡΥΧΕΧΡΟΝΩΚΡΑΔΙΗΝ

Formam versuum dedi ex Müll. Vs. 2. Müll. ΛΥΓΡΟΥ p. ΔΥΕΡΟΥ; sed hoc elegantius videtur certe metri causa. Vs. 5. init. ΚΛΙΗΕΝ ex solo Hugh. item vs. 6. init. litterae ΠΛΗ. Vs. 9. Walp. ΗΡΕΣΙ etc. Müll. ΕΙΡΕΣΙ. Vs. 10. forma Ξ ex Müll. qui vs. 11. ΣΤΕΜΜΑΣ. Ex eodem vs. 12. addidi Ξ. Idem in fine .ΑΙ.ΤΕΤΕΛΟΥΝ. Vs. 13. ex eodem addidi prima .ΡΑΚΑ; dein idem omittit ΕΕΙ; et ex eodem post lacunam addidi ΙΙ. Vs. 14. Walp. ΠΑΙΔΑ et nihil praeterea ante lacunam: idem omittit ΩΣ, quod ex Müll. addidi. Praeterea Müll. ΠΑΙΔΑΣΝ; Hugh. dicitur habere ΠΑΙΔΑΣΝ - - - ΡΑΣ; igitur ΡΑΣ videtur eodem loco legisse, ubi Müll. ΩΣ. Vs. 15. init. Müll. ΤΟ . . ΚΑ. Non omnia certa via restitui possunt; attamen supplementa addere commodum visum.

Οὐνομα Θεσμοφάνην με πατὴρ φίλος ἦδ' ἄμα μήτηρ
κίκλησκον, δυεῶν πρὶν θανάτοιο τυχεῖν·
ἐπτα δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἐκλώσαντο μέτοισ, ἄτροπα γραψάμεναι.

5 ν]αί [μή]ν καὶ πάντων με καλῶν, ὅσα παισὶ φερίστοις,
πλήσεν προφρονέως κλεινὸς ἐμεῖο πατήρ.
πάσας γὰρ λοιβάς τε καὶ ὅσα μέμλεθ θεοῖσιν
εἵνεκ' ἐμῆς ψυχῆς οὐ λίπε μειλιχίους.
καὶ γὰρ μ' Εὐμ[όλποιο] θυηπόλοι, εἰρεσιώνην
10 τε]ύξαντες, [μεγάλην ὥπ]ασαν εὐκλείην·
στέμμα δέ [καὶ κισσοῖο] Διωνύσου διασώται
πυρφόρ[οι] ἐ[ς] τόδε μοι μῆμα] κατεξετέλουν.
ἦ] ῥα καλὸν [σ]έ[βας εἴμ', εἰ μὴ ψευδ]ῆς λόγος ἀνδρῶν,
παῖδας [ἀποθνήσκειν, οὗ]ς φιλέουσι θεοί.
15 τοῦνεκά μοι, πάτερ ἐσθλὲ, φανήσεται· μηκέτι σείο'
τεῖρόμενός γλυκερὴν τρυῆ χροὺν κραδίην.

Vs. 5. correxi ναὶ μὴν, ex epigrammate Troezenio n. 1187. vs. 3. ubi καὶ μὴν καὶ etc. Vs. 5. ὅσα παισὶ φερίστοις, Quae contingunt optimis pueris, iis me impertit pater defunctum, omnis generis libationes gratique munera animae meae piandae causa offerens diis propitiis (μειλιχίοις vs. 8. ad quod ex prioribus supple θεοῖς). Iam haec speciatim enumerantur. Sic Eumolpidae εἰρεσιώνην ei confecerunt, hoc est

h. l. coronam ad ornandum defunctum. Εὐμόλποιο debetur Blomfieldo, item τεύξαντες et ὡπάσαν. Vs. 9. μ' est p. μοι per synizesin potius quam apostrophum. Vs. 11. de simili re dicitur, quam Dionysiacy thiasotae perfecerint: in eorum societatem Thesmophanem introductum esse non male coniicit Walp. collato loco Isaei de Astyphili hered. p. 248. Vs. 11. Blomf. coniicit στέμμα δὲ καὶ μύρτοιο: praetuli id quod dedi. Idem vs. 12. Πυρφόροι εἰς Ἄϊδαν μῆμα κατεξετέλουν: ubi μῆμα videtur appositio ad στέμμα esse: quod quum non placeret, paulo immutavi hoc supplementum, quod tamen ne sic quidem satisfacit. Στέμμα etsi proprie laneum, tamen στέμμα κισσοῦ ferri potest. Cetera quantum potui,

ipse restitui, retentis plurimis, quae traditae sunt, litteris. Vs. 13. ἡ ῥα coniicit Müll. Aliter Blomf. qui vs. 13. καλὸν ἐκεῖ βίον λαμπρόν τ' ἔχω, ὡς λόγος ἀνδρῶν, παῖδα νέον θνήσκειν, ὃν φιλέουσι θεοί, vel παῖδας ἔμεν κατὰ γῆρας, οὓς φιλέουσι θεοί. Idem versum Menandri attulit: Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. Et hinc dedi ἀποθνήσκειν: N enim videtur Al (ex ΑΠ superstes) esse. Vs. 16. paulo obscurior est; ut habetur, sensus hic est: Quapropter, quum ego diis dilectus sim, tu quoque, qui bonus sis, mihi aliquando apparebis: noli igitur moerore confici. Sed exspectes potius tale quiddam: Tu vero, pater, do, nec mecum rursum coniungaris, noli te macerare,

957.

Athenis in columella repperit Guil. Gellius; misit Rosius, sed sero.

Ζ Ο Υ Ο Ι Ε Θ

Θήρωνος.

958.

Marm. Elgin. Visc. n. 52. Synops. Mus. Brit. n. 175. columna sepulchralis. Edidit Osannus Syll. I, 35. p. 118. Nos paulo aliter damus ex schedis Rosianis.

Ι Π Ρ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ : Β Α Υ Κ Ι Ε

Ἰπποκράτης. Βαῦκισ. Haec mulier est.

959.

„Athenis in domo Demetrii Romanai”, ex schedis Fourmonti.

Κ Α Λ Λ Ι Κ Λ Η Σ
Α Ι Λ Ι Ο Σ

Καλλικλῆς. Αἴλιος.

960.

Supra anaglyphum pulcherrimum, virum et feminam manibus iunctis exhibens, quod ex Graecia attulit Forbinus, Mus. reg. Par. post n. 214. Ex schedis Mülleri et tabula Claraci aerea. Forbiniana cetera quum Attica sint omnia, hoc quoque in Atticis posui, ut Choiseulianorum et Elginianorum plura, quae de sola coniectura, sed non nimium audaci, huc rettuli.

Σ Τ Ρ Α Τ Η Κ Α Λ Λ Ι Π Ρ Ο Ξ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Τ Ε Λ Η Σ
Φ Ι Λ Ο Κ Υ Δ Η Σ- - στρατή, Κάλλιππος, Ἀριστοτέλης, Φιλοκύδης.
Vs. 2. minoribus litteris.

961.

In anaglypho virum et infantem exhibente, Marm. Choiseul. catal. Dub. n. 140. Mus. reg. catal. Clarac. n. 652. Edidit Dubois l. c. nos litterarum formas ex Mülleri schedis correximus, quibuscum consentiunt tabulae Claraci, nisi quod in his plures litterae ut evanidae ductibus arrosis repraesentantur.

Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Δ .
Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Χ Α Ι Ρ Ε

Καλλίστρατος Δ[η]μητρίου χαῖρε.

962.

Athenis; ed. Hughes Itin. T. I. p. 271.

Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ω

Καλλιστώ.

963.

Athenis in sedibus theatri Bacchi, ubi n. 577.; in columella, fortasse olim sub protoma. Ediderunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 19. sed versibus non recte divis, Wheler. Itin. p. 366. Varietatem lectionis ad Sponii exemplum contulit Chandl. Syll. Inscr. p. xxix.

Q · C A L P V R N I O E Y T Y C H O
P H I L E T V S P < B L < X X · L I B < V I C V S F E C I T
K · K A Λ Π Ο Υ Ρ Ν Ι Ο Ε Υ Τ Υ Χ Ο < Φ Ι Λ Η Τ Ο C
Ε Ι Κ Ο Σ Τ Η C Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ε Υ C Ι Κ Ο Ν Ο Μ Ο C
5 Ε Π Ο Ι Η C Ε Ν < Γ Ν Η C Ι Ο C Τ Ρ Α Τ Ι Ο Τ Η Ι

Disposui versus ex Whel. et Chandl. ex cuius fide omnibus locis dedi €. Formam < ubique dedi, a Chandlero ea repraesentatur, pro ea vel nihil habentibus ceteris, vel punctum. Vs. 3. ΕΥΤΥΧΟ additum ex Chandl. Ibidem Whel. ΦΙ

ΛΗΤΟ. Vs. 5. Whel. male ΓΝΗΠΟΣΤΑ etc. In fine versum deesse dicit Chandl. de qua re dubito. Titulus barbarus. Vs. 2. quid sit VICVS, prorsus non intelligo; nisi dixeris legendum esse villicus (villicus); cetera ita lego:

Q. Calpurnio Eutycho Philetus, Publicus Vicesimae libertatis fecit.

Κ. Καλπουρνίῳ Εὐτύχῳ Φίλητος, εἰκοστῆς ἐλευθερίᾳς [ο]ἰκονόμος, ἐποίησεν γνησίῳ στρατιώτῃ.

De vicesima libertatis s. manumissionum v. Lips. ad Tac. Annal. XIII, 31. et excursum C. et Ern.

Clav. Cic. v. vicesima. In hac exigenda occupati fuerunt publici XX. libertatis, quos nominat titulus ap. Fabrett. Inscr. p. 36. < semel est pro V, vitiose opinor, ceteris locis pro interpunctione.

964.

Athenis in columna; ex Chandlero Inscr. II, 69. p. 68. et schedis Fourmonti, ex quibus dedit Osann. Syll. II, 88.

ΛΕΥΚΙΟΣ
ΚΑΝΙΝΙΟΣ
ΑΡΚΑΘΙΑΣ

Λεύκιος
Κανίνιος
Ἀρκαθίας.

Fourm. ΚΑΝΙΝΟΣ; Os. ΑΡΚΑΔΙΑΣ; schedae Bekkeri ut Chandl. ΑΡΚΑΘΙΑΣ.

965.

„Enneapurgis in monte Hymetto in limine ecclesiae D. Petri”; ex schedis Fourmonti.

ΚΟΝΠΤΗ
ΟΛΥΜΠΙΟΥΚΑΙΕΥΤΥΧΙΟΥ
ΘΕΟΔΟΣΙΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΙΑΣ

Κο . . τη (credo Κοῖντη ἐμνήσθη)
Ὀλυμπίου καὶ Εὐτυχίου.
Θεοδοσίας. Ἀγαθοκλίας.

Formula ἐμνήσθη satis nota est: cf. modo ex Atticis n. 513. 516.

966.

Ex Lusierii Museo, misit Rosius. Lusierii tituli Attici sunt.

ΛΥΣΙΑΣ
ΛΥΞΑΝΔΡΟΥ

Λυσίας Λυσάνδρου.

967.

„Athenis in porta domus Georgaki”, in ara rotunda; ex schedis Fourmonti. In altera arae parte caput taurinum corona redimitum; in media Hercules vestitus, cum clava et pelle leonina ex humeris dependente; utrinque est inscriptio. Aeri incisam dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 52. 1. cf. p. 173. Habeo etiam a Bekkero et Müllero.

TIT MA
KE CCA
AA C

Τίτ. Μακεσσάλας? Mirum sane nomen et maxime dubium.

968.

In columna marmoris candidi exigua, quam Athenis misit Fauvel; Marm. Chois. catal. Dub. n. 132.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ

Μένανδρος
Λυσίμαχου
χρηστός.

969.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΜΕΤΤΙΑ...ΘΕΟΤΜ...
ΜΕΤΤΙΟΥΙΟΥΛΙΑΝΟΥΟΥ
ΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥ

Fortasse: Μεττία Θεοτίμη. Μεττίου Ἰουλιανοῦ θυγάτηρ, Νικοκράτου [γυνή. Lacunarum signa vs. 1. post Μεττία non curo; saepe enim voces exiguo spatio separatae in hoc genere titulorum reperiuntur.

970.

In marmoreo anaglypho, quod cum n. 975. Athenis Constantinopolin et inde Venetias delatum venale prostabat in domo Ios. Molinari. Ed. Villos. Anecd. Gr. T. II. p. 169.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΝΔΡΩΝΟΣ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΑΝΑΥΤΩΙ ΟΙΓΟΝΕΙΣΑΝΔΡΩΝ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΜΙΚΚΗ

ὑπόμνημα Μηνωδώρου τοῦ Ἀνδρωνος, ὃ κατεσκευάσαν αὐτῷ οἱ γονεῖς Ἀνδρῶν Μηνωδῶρου καὶ μήτηρ Μίκκη.

971.

Sub anaglypho imagines viri et feminae velatae repraesentante, in marmore candido, Coll. Chois. catal. Dub. n. 170. Mus. reg. catal. Clarac. n. 601. Edidit Dubois, sed Müllerus eius apographum vitiosum esse notat. Ex Mülleri schedis et tabulis Claraci.

ΜΙΔΙΑΣ ΣΙΝΩΠΗΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΓΥ-
ΝΑΙΚΙ ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Dub. ΤΗΣΑΥΤΟΥ, Müll. ΤΗΙΑΥΤΟΥ, Clar. quod dedi. Vs. 2. Μ ex Clar. Μιδίας Σινώπῃ τῇ αὐτοῦ γυναικὶ μνήμης χάριν. De coniectura ad Attica retuli.

972.

In columna sepulcrali stili pessimi, quam aeri incisam dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 48. 3. cf. p. 167. ex schedis Fourmonti „in metochio monasterii Daphnei”. Ex his dedit etiam Osann. Syll. II, 85. sed litterarum formis non expressis.

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ
ΤΟΥ
ΚΙΜΩΝΟΣ

Μιλτιάδου
τοῦ
Κίμωνος.

Titulus hic, quem Caylus antiquissimum censet, infimae aetatis est, sive tum in loco eo positus, ubi Miltiades Cimonis f. celeber imperator,

sepultus putabatur, sive ad alium cognominem pertinens. Litterae, si < exceperis, recentissimi sunt usus: pro OO fortasse Ω fuit, ductibus paulo magis distantibus. Pro V scribe N, quod ipsum praebet Os. sed non est in schedis. De fraude Fourmonti non cogitaverim.

973.

„Athenis in ecclesia Beatae Virginis Βλατταρά”; ex schedis Fourmonti.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ

Μιλτιάδης Ὀλυμπιοδώρου.

979.

In necrodipno uberius descripto in catal. Mus. reg. Clarac. n. 552. ex collectione Choiseuliana catal. Dub. n. 157. ubi titulus editus est. Formam litterae A dedi ex Mülleri schedis; sed tabula Claraci habet A vulgare.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ
ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Νουμήνιος
Νουμήνιου
χαῖρε.

974.

Marm. Mus. Brit. n. 148. ex schedis Osanni et Rosianis: in urna sepulcrali quattuor figuris ornata. Edidit Osann. Syll. I. 77.

ΜΥΣ ΦΙΛΙΑ ΜΗΤΡΟΔΩΡΑ ΜΕΛΗΣ

Mūs, Φιλία, Μητροδώρα, Μέλης. Primam vocem omittunt schedae Rosianae, et post singulas habent punctum.

980.

Mus. Brit. Spat. VI. n. 23. super anaglypho egregio stili Attici, virum exhibente, qui calceum manu tenet; ex schedis Mülleri.

ΞΑΝΘΙΠΡΟΣ Ξάνθιππος.

981.

Marm. Mus. Brit. Synops. n. 229. ex schedis Rosianis.

ΞΕΝΩ ΕΡΜΟΔΩΡΟΣ ΚΛΕΩ

Ξενώ, Ἐρμόδωρος, Κλεώ.

982.

Athenis, in lapide muri S. Lycæi; ex Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 4. p. 51. et schedis Fourmonti.

ΟΝΗΤΩΡ
ΠΡΟΣΕΝΟΥ

Ὀνήτωρ
Προξένου.

Formas litterarum dedi ex schedis Fourmonti.

983.

Alopeciae in limine ecclesiae D. Athanasii; ex schedis Fourmonti.

ΠΑΝΦΙΛΗΣ
ΑΡΤΙΜΑΣ

Πάμφιλος?
Ἀρτεμᾶς?

984.

In marmore candido inter urbem et Piraeum effosso, nunc in Museo Berolinensi, in quod detulit Sackius Comes; inest anaglyphum iuvenem exhibens, qui librum tenet, assiliente ad pedes cane.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ

Πάμφιλος.

985.

Sepolliae in parva columna; ex Spon. Itin. T. III. P. II. p. 30.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

Παρμενίδης. Σιμωνίδης. Quantum intelligo, in una columella utrumque nomen positum est; ubi vero Spon. de pluribus columnis dicit, hoc ad hunc et eum, quem deinde addidit, titulum referendum est. Titulus haud dubie sepulcralis.

976.

Athenis apud D. Giraud, Britannorum quondam ibi consulem. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 2. p. 318. In marmore, in quo iuvenis palmam tenens.

ΕΙΚΑΝΔΡΕΜΕΙΔΙΟΥΧΑΙΡΕ

Νῆικάνδρε Μειδίου χαῖρε.

ΝΙΚΗΦΡΟΣ
ΝΙΚΗΦΡΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Recte Ignarra de Pal. Neap. p. 261. Νικήφ[ο]-ρος Νικήφ[ο]ρου χαῖρε. O minutius exaratum Sponii oculos fefellisse videtur.

977.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΝΙΚΟΜΑΚΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡ
ΣΩΣΙΒΙΟΣ
ΓΥΝΗ

Νικομά[χη]
Ἀλεξάνδ[ρου],
Σωσιβίο[υ]
γυνή.

978.

Athenis in columna, apud matronam Masson. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103.

ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ

Νουμήνιος.

986.

Duabus horis ab Athenis Marathonem versus, in anaglypho duas figuras exhibente. Tituli haec tantum legere potuit Clarkius
Itin. P. II. S. III. p. 10.

ΠΑΥΣΤΑ
ΤΡΑΤΗ

An Παυσ[ισ]τράτη?

987.

Marm. Elgin. Visc. n. 24. Synops. Mus. Brit. n. 242. Minusculis edidit Viscontus; dein dedit Osann. Syll. I. 49. p. 152. Ex Viscont. Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 399. (T. III.). Litterarum formas quantum potui dedi ex schedis Rosianis. Titulum Atticum esse non constat certo; attamen quum Elginianorum plurimi Attici sint, nolui eum inter incertorum locorum titulos relinere.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΟ ΔΕ ΣΗΜΑ ΣΑΦΡΟΝΟΣ, ὃς ΠΟΛΥΜΟΧΘΟΥ
ΚΥΔΕΟΣΙ ΜΕΙΡΩΝ ΗΛΥΘΕΝ ΑΥΣΟΝΙΗΝ
ΕΝΘΑ ΠΟΝΟΙΣΙ ΠΟΝΟΥΣΑΝ ΕΜΕ ΤΡΕΕΤΗΛΟΘΙ ΠΑΤΡΗΣ
ΜΟΥ ΝΟΓΕΝΗΣ ΠΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣΣΙ ΦΙΛΟΣ
ΒΑΛΛΕΟΝΟΥ ΚΕΤΕΛΕΣΣΕ ΠΟΘΟΝ ΜΑΛΑ ΠΕΡ ΜΕΝΕΑΙΩΝ
ΠΡΟΣΘΕΓΑΡΑΣΤΟΡΓΟΥ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΕΝ ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΡ

Πλουτάρχου· τόδε σῆμα σαφρόνος, ὃς πολυμόχθου
κύδεος ἡμείων· ἤλυθεν αὐσονίην·

ἐνθα πόνους πόνους ἀνεμέτρεε τηλόθι πατρὸς,

μουνογενὴς περ ἐὼν καὶ πατέρεσσι φίλος.

5 Ἄλλ' ἐὼν οὐκ ἐτέλεσσε πόθον, μάλα περ μενεαίων·

πρόσθε γὰρ ἀστόργου μοῖρα κίχεν θανάτου.

Vs. 3. Visc. τηλόθε.

988.

Super porta ecclesiae vici Marusi, in anaglypho sepulchrali, in quo mulier sedens, in lecto recubante sene pateram tenente, adstante puero nudo. Aeri incisum dedit Stuart. Ant. Att. Vol. III. p. 62.

ΠΟΘΟ. ΙΚΗ

Ποθ[ο]ν[ικ]ή.

Ubi lacunam reliqui, Stuartus habet litteram mire conformatam et a littera N aliquid descendente: sed tamen verum esse N non dubito.

989.

In Herma sine capite, quem Dawkinsius Oxonium detulit; edidit Chandlerus Marm. Oxon. II, 60. Olim prope Cephisiam in ecclesia destructa positus erat. In altero latere est titulus a, in altero b.

a.

ΗΡΩΣ ΠΟΛΥΔΕΥΚΙΩΝ
ΤΑΙΣ ΔΕ ΠΟΤΕΝΤΡΙΟ
ΔΟΙΣ ΣΥΝΣΟΙΕ ΠΕ
ΣΤΡΕΦΟΜΗΝ

b.

ΑΛΛΕ ΑΝΤΑΤΕ ΕΠ.
ΘΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΟ.
ΦΩΝΑΣΙΝ ΗΚΑΙΑΚ.
ΡΑΙΑΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.
5 ΜΑΤΑΤΑΣ ΒΑΣΕΙΣ Ω.
ΕΠΟΙΗΘΗΣΑΝ ΚΑΙ Ε.
ΠΡΩΤΩ ΓΕΚΑΙ ΕΠΙ Π.
ΤΟΙΣ ΟΣΤΙΣ Η ΠΡΟΣΤ.
ΣΕΙ ΕΝ ΕΤΕΡΩ Η ΓΝΩΜΗ.
10 ΑΡΞΕΙ ΕΝ Η ΓΝΩΜΗΣ Υ.
ΒΑΛΟΙΤΟ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟ.
ΤΩΝΤΙ ΗΚΕΙΝ ΗΘΗΝΑ.
ΗΣΥΝΧΥΘΗΝΑΙ

5 ΠΡΟΣΘΕΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩ.
ΟΣΤΙΣ ΕΙΘΕ ΧΩΝΤΟΝ ΧΩΝ
ΜΗ ΠΟΤΕ ΜΕΤΑΚΕΙΝΗΣΗ
ΤΟΥΤΩΝΤΙΚΑΙ ΤΑΣΤΟΥΤΩ.
ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ ΝΕΙΚΟΝΑ.
10 ΚΑΙ ΤΕΙΜΑΣΟΣΤΙΣ ΗΚΑΘΕΛ.
ΗΜΕΤΑΚΕΙΝΟΙ ΗΤΟΥΤΩ Μ.
ΤΕ ΓΗΝ ΚΑΡΠΟΝ ΦΕΡΕΙΝ Μ.
ΤΕ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΠΛΩΤΗΝ ΕΙ
ΝΑΙ ΚΑΚΩΣ ΤΕ ΑΠΟΛΕΣΘΑ.
15 ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ ΟΣΤΙ.
ΔΕΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΦΥΛΑΤΤΩ.
ΚΑΙ ΤΕΙ ΜΩΝΤΑ ΕΙΩΘΟΤΑ
ΚΑΙ ΑΥΞΩΝ ΔΙΑΜΕΝΟΙ ΠΟΛΛ.
ΚΑΙ ΑΓΑΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΩ ΚΑΙ
20 ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΛΥΜΗΝΑΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ ΔΕΛΩ
.. ΣΑΣΘΑΙ ΜΗ ΔΕ ΜΗ ΑΠΟ
ΡΟΥΣΑΙ ΗΣΥΝΘΡΑΥΣΑΙ Η
ΣΥΝΧΕΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ Κ.
25 ΤΟΥΣ ΧΗΜΑΤΟΣ ΕΙΔΕΤΙΣΟ.
ΤΩ ΠΟΙΗΣΕΙ Η ΑΥΤΗ ΚΑΙ Ε
ΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΑ

INSCR. GR. VOL. I.

Herodes Atticus, cuius memoria tot lapidibus consignata est, quam immodico luctu ut aliorum, ita alumnorum mortem prosecutus sit, docent Lucianus Demonacte c. 24. et 33. et imprimis Philostratus Vit. Soph. II, 1, 10. cuius verba integra apponam. Nam postquam de filio dixit ab Herode non satis humane habito, ita pergit: Ἄλλ' Ἀθηναίους ἀπάνθρωπα ἐδόκει ταῦτα, οὐκ ἐνδυμουμένοις τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Πολυδευκὴν καὶ τὸν Μέμνονα, οὓς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε τροφίμους ὄντας, ἐπειδὴ καλοὶ μάλιστα κάγαθοι
Υγγ

ἦσαν γενναῖοί τε καὶ φιλομαθεῖς καὶ τῇ παρ' αὐτῷ τροφῇ
πρέποντες. εἰκόνας γὰρ ἀνέτιθει σφῶν θηρώντων τε καὶ
τεθρακτόων καὶ θηρατόων, τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς
δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς
πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξύν ἀραις τοῦ περικόποντος
ἢ κινήσαντος· οὗς οὐκ ἂν ἐπὶ τοσοῦτον ἤρεν, εἰ μὴ ἐπαί-
νων ἄξιους ἐγίνγνωσκε. Κυντιλίων δὲ, ὅποτε ἤρχον τῆς Ἑλ-
λάδος· αἰπιωμένω· αὐτὰν ἐπὶ ταῖς πᾶσι μαιρακίων τούτων
εἰκόσιν· ὡς περὶ ταῖς. Τί· δὲ ὑμῖν, ἔφη, διενήνοχεν, εἰ ἐγώ
τοῖς ἐμοῖς ἐμπαιζώ λιθαρίοις; Ex his igitur marmori-
bus supersunt haec, quae n. 989-995. composui:
et n. 989. 992-995. *Polydeuciani* dicata sunt, quem
Philostratus et Lucianus Πολυδεύκην vocant: n. 990.
991. cui dicata sint, non constat. *Exsecrationes*,
quas memorat Philostratus, habes n. 989. 990. 991.
(cf. admodum similem n. 916.), *venationem* n. 992.
balnea n. 994. quae non aliena a fontibus, quorum
Philostratus meminit. Primus autem hic titulus in
trivio positus erat: compellat Herodes Polydeucio-
nem, addito versu elegiaco.

a.

Ἡρώς Πολυδευκίων,

ταῖςδὲ ποτ' ἐν τριόδοις σὺν σοὶ ἐπεστρεφόμην.

Πρὸς Θεῶν καὶ ἡρώων, ὅστις εἴ ὁ ἔχων τὸν χῶρον,
μήποτε μετακινήσῃς τούτων τι· καὶ τὰς τούτων τῶν
ἀγαλμάτων εἰκόνας καὶ τειμας ὅστις ἢ κατέλῃς ἢ με-
τακινήσῃ, τούτῳ μὴ τε γῆν καρπὸν φέρειν, μὴ τε θάλασ-
σαν πλωτὴν εἶναι, κακῶς τε ἀπολέσθαι αὐτοὺς καὶ γέ-
νος. ὅστις δὲ κατὰ χῶρον φυλάττω καὶ τειμῶν τὰ
εἰωθότα καὶ αὐξων διαμένει, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι
τούτῳ καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις. λυμῆνασθαι δὲ μηδὲ λα[βή]-
σασθαι μηδὲν, ἢ ἀποκ[ρ]οῦσαι ἢ συνδραῦσαι ἢ συνεχῆσαι
τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχήματος· εἰ δὲ τις οὕτω ποιήσει,
ἢ αὐτὴ καὶ ἐπὶ τούτοις ἀρά.

b.

Ἄλλ' εἴαν τὰ τε ἐπ[ι]θέματα πῶν μο[ρ]φῶν ἀσπῆ
καὶ ἀκ[ε]ραία, καὶ τὰ ὑποσ[τή]ματα τὰς βάσεις, ὥς
ἐποιήθησαν, καὶ ἐν πρώτῳ γε καὶ ἐπὶ πρώτοις, ὅστις
ἢ προστάξεν ἑτέρῳ ἢ γνώμῃς ἀρξείεν ἢ γνώμῃ συμ-
βάλαιτο περὶ τοῦ τοῦτων τι ἢ κεινηθῆναι ἢ συγχυθῆναι.

Plurima supplevit Chandlerus: in nonnullis ab
eo discessi. Tit. a. vs. 7. enim scripsi μετακινήσῃς
addito ultimo Σ ex n. 990., et deinde indidem et ex
n. 991. κατέλῃς (Chandl. κατέλῃ). Tit. b. vs. 8. 9.
Chandl. προστάξειεν: sed προστάξειεν legendum docet
n. 991. b. unde etiam patet paulo post legendum
εἶναι τοῦ τούτων, non cum Chandlero τούτου τῶν. In
dialecto et dictione plura memorabilia sunt: ut non
sine causa θάλασσαν scriptum, quum tamen habeat
tur φυλάττων, non φυλάστων. Nonnulla etiam af-
fectata sunt, ut priscæ linguae robigo induceretur
verbis. In b. notabile τὰ ὑποστήματα τὰς βάσεις, h. e.
τὰς ὑποστηκίας βάσεις. Ceterum tituli b. ratio paulo
est impeditior. Chandl. coniungit ὡς ἐποιήθησαν καὶ
ἐν πρώτῳ γε καὶ ἐπὶ πρώτοις, dein novam orditur sen-
tentiam: ὅστις ἢ etc. Sed ita distincta oratione verba
ὅστις ἢ etc. non habent apodosin, quam Chandl.
συμβάλοι τὸ legens, in vocibus τὸ περὶ τοῦ etc. falso
quaerebat. Nec καὶ ἐν πρώτῳ γε καὶ ἐπὶ πρώτοις po-
test cum verbo ἐποιήθησαν coniungi; pro quo dicen-
dum erat: ὡς ἐποιήθησαν ἐξ ἀρχῆς. Postremo nihil
deesse, etiam n. 991. docet. Quae quum ita sint,
distinguendum videtur ut feci, et locus sic intelli-
gendus: *Et eo, quod primum (tit. a.) dictum est,*
et iisdem condicionibus tenetor, qui aut alii manda-
verit aut suaserit primus aut suadenti accedat de hoc,
ut quidquam harum rerum moveatur vel disturbetur.
Ac videndum ne illud καὶ ἐν πρώτῳ γε καὶ ἐπὶ πρῶ-
τοις sollemnis fuerit formula.

990.

Cephisiae in muro ecclesiae D. Georgii; ex schedis Fourmonti. Cephisiae vidit hunc titulum Hermae inscriptum etiam
Wood, teste Chandleri Syllab. Marm. Oxon. ad n. 989. eum enim iisdem dicit litteris inscriptum esse quibus n. 989.
a. vs. 5-27. Hic sub alio ac n. 989. erat monumento positus; et alius est versuum numerus. Uncis seclusa ipse addidi.

ΠΡΟΣΘΕΩΝΚΑΙΗΡΩΩΝ
ΟΣΤΙΣΕΙΘΕΧΩΝΤΟΝΧΩΡΟΝ
ΙΗΠΟΤΕΜΕΤΑΚΕΙΝΗΣΗΣΤ
ΟΥΤΩΝΚΑΙΤΑΣΤΟΥΤΩΝΤΩΝΑΓΑΛ[Μ
5 ΙΤΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΤΕΙΜΑΣΟΣΤΙΣΗ[Κ
ΙΘΕΛΟΙΗΜΕΤΑΚΕΙΝΟΙΗΤΟΥΤΩΜΗΤ
ΕΓΗΝΚΑΡΠΟΝΦΕΡΕΙΝΜΗΤΘΔΛ[ΑΣΣ
ΑΝΠΛΩΤΗΝΕΙΝΑΙΚΑΚΩΣΤΕΑΓ[ΟΛ
ΕΣΘΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑΙΓΕΝΟΣ ΟΣΤΙΣΔ
10 ΕΚΑΤΑΧΩΡΑΝΦΥΛΑΤΤΙΚΑΙΤ
ΕΙΜΩΝΤΑΕΙΩΘΟΤΑΚΑΙΑΥΤΩΝ
ΔΙΑΜΕΝΟΙΠΟΛΛΑΚΑΙΑΓΑΘΑΙ.Π
ΝΑΙΤΟΥΤΩΚΑΙΑΥΤΩΚΑΙΕΚΤΟ
ΝΟΙΣΛΥΜΗΝΑΣΘΑΙΔΕΜΗΔΕΛΩΒΗ[Σ
15 Α[Σ]ΟΑΙΜΗΔΕΝΑΑΠΟΚΡΟΥΣΑΙΗΣΥΝ[Θ
ΡΑΥΣΑΙΗΣΥΝΧΕΑΙΤΗΣΜΟΡΦΗΣΚΑΙΤ
ΟΥΣΧΗΜΑΤΟΣΕΙΔΕΤΙΣΟΥΤΟΠΟ[Η
ΣΕΙΗΑΥΤΗΚΑΙΕΠΙΤΟΥΤΟΙΣΑΡΑ

Non repeto minusculis, quum eadem quae
n. 989. verba sint, ex quo quae corrupta sunt,
emendabis. Vs. 5. post τούτων Fourm. omisit ΤΙ.
Vs. 7. ante ΘΔΛ deficit Ε. Vs. 10. scribe ΦΥΛΑΤ
ΤΩΝ, vs. 11. ΑΥΞΩΝ, etc. Vs. 15. corrige Η ἀπο-
κροῦσαι; ibidem C muta in Σ, et sic deinceps: nisi
forte quadratarius utraque forma promiscue usus
fuerit: quod quamquam haud rarum, tamen ob
Fourmonti incuriam incertum est.

991.

„Aliud fragmentum similibus ac priores duo tituli vocibus exaratum” Chandlerō teste (l. c.) viderat Wood apud Chiouli prope Marathonem (unde Herodes). Repperi in schedis Fourmonti, „Στῆ Couλη”; in illis duo haec fragmenta a, b deinceps posita sunt, ita tamen ut lemmate repetito distinguantur: sed in eodem lapide fuerunt haud dubie, ut n. 989.

a.

ΚΟΝΑΣΚΑΙΕΥ
ΕΛΟΙΗΛΕΤΑΚΕΙΝΟΙ
ΛΗΤΕΓΗΝΚΑΡΠΟΝΘΕΡΕΙΜ
ΕΘΑΛΑΣΣΑΝ ΠΛΩΤΗΝΕΙΝΑ
5 ΛΚΩΣΤΕΑΠΟΛΕΣΘΑΙΑΥΤΟΝΚ/
ΕΝΟCΟCΤΙCΔΕΚΑΤΑΚΩΡΑΝ
ΧΛΑΤΤΟΙΚΑΙΤΕΙΜΩΝΤΑΕΙΩΘΟ
ΑΚΑΙΑΥΣΩΝΔΙΑΜΟΝΟΙΤΟΛ
ΛΑΚΑΙΑΓΑΘΑΕΙΝΑΙΤΟΥΤΩΚΑΙ
15 ΑΥΤΩΚΑΙΑΥΤΩΚΑΙΠΟΝΟΙCΛΥΜΗ
ΛΑCΘΑΙΔΕΜΗΔΕΛΩΝΗCΑCΘΑΙΩΗ
ΙΜΑΠΟΚΡΟΥCΑΙΗCΥΝΘΡΑΥ
ΥΕΑΙΤΗCΜΟΡΦΗCΚΑΙ
CΕΙΔΕΤΙCΟΥΤΩC
15 ΕΠΙΤΟΥ

Verba sunt eadem quae n. 989. a. b. Prior pars (a) incipit a vs. 9. extr. tituli n. 989. εἰκόνας καὶ τειμᾶς κατέλοι ἢ μετακεινοῖ, τούτῳ μῆτε γῆν καρπὸν φέρειν μῆτε θάλασσαν πλωτὴν εἶναι, κακῶς τε ἀπολέσθαι αὐτὸν καὶ γένος. ὅστις δὲ κατὰ χώραν φυλάττων καὶ τειμῶν τὰ εἰωθότα καὶ αὖξων διαμένοι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι τούτῳ καὶ αὐτῷ [καὶ αὐτῷ his scriptum] καὶ ἐκγόνοις. λυμήνασθαι δὲ μὴδὲ λωβήσασθαι μὴδὲν, ἢ ἀποκροῦσαι ἢ συνδραῦσαι ἢ συνεχᾶν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχήματος· εἰ δὲ τις οὕτω (vel οὕτως) ποιῇ, ἢ αὐτὴ καὶ ἐπὶ τούτοις ἀρά. Tit. b. initio desunt verba ἀλλ' εἰ

b.

ΤΟΝ ΜΟΡΦΩΝ
ΛΕΡΑΙΑΚΑΙΤΑΥΠΟCΤΗ ΜΙ
ΠΡΩΤΩΓΕΚΑΙΕΠΙΠΡΩΤΟΙCΟC
ΤΙCΗΠΡΟC *Hoc loco* ΤΑΞΕΙΕΝ
5 ΕΤΕΡΩΗ *membrum* ΗΓΝΩΜΗC
ΑΡΞΕΙΕΝΗ *virile.* ΓΝΩΜΗCΥΝ
ΒΟΥΛΟΙΤΟΠΕ ΡΠΟΥΤΟΥΤΩ
ΤΙΚΕΙΝΗΘΗ ΝΑΙΗCΥΝΥΥ
ΘΗΝΑΙ

τά τε ἐπιθέματα; sequitur τῶν μορφῶν; periit ἀσινῇ καί: deinde superest ἀκέραια, καὶ τὰ ὑποστήματα. Tum integrum versum omisit Fourmontus: τὰς βάσεις, ὡς ἐπαίθησαν. καὶ ἐν — Cetera bene servata sunt: πρώτῳ γε καὶ ἐπὶ πρώτοις, ὅστις ἢ προστάξειεν ἐτέρῳ ἢ [ἢ his scriptam] ἡ γνώμη συνβάλοιτο (male ΒΟΥΛΟΙΤΟ) περὶ τοῦ (ΠΕΡΠΟΥ muta in ΠΕΡΙΤΟΥ) τούτων (adde N) τι κεινηθῆναι ἢ συνεχυθῆναι. Fortasse hic quoque titulus ad Polydeucionem pertinet; certe hic monumentum habuit eo loco, ubi hic titulus repertus. Vide n. 992.

992.

„Στῆ Couλη”; ex schedis Fourmonti.

ΠΟΛΥΔΕΥ
ΚΙΩΝΑΟΝΑΝ
ΘΥΟΥΕCΤΕ
ΖΕΝΚΑΙΕΝΘΑ
5 ΔΕΗΙΩΔΗΣΜΙ
ΕΘΗΚΕΝΟΤΙΕΝ
ΘΑΔΕΚΑΙΠΕΡΙ
ΟΗΡΑΝΕΙΧΟΝ

Πολυδευκίωνα, ὃν ἀνθ' υἱοῦ ἔστει[ρ]εν, καὶ ἐνθάδε Ἡ[ρ]ώδης μ[ε] ἔθηκεν, ὅτι ἐνθάδε καὶ περὶ [θ]ήραν εἶχον. Cf. ad n. 989. et n. 991. Coniunge Πολυδευκίωνα με, quod etsi mire dictum est, tamen imprimis convenit affectato Herodis stilo. Καὶ ἐνθάδε est hic quoque, quod etiam aliis locis Polydeucionem posuerat Herodes. Formulam ὃν ἀνθ' υἱοῦ ἔστειρ[ε]ν confirmat n. 995.

993.

Cephisiae prope templum D. Stephani; ex iisdem.

ΟΛΥΔΕΥΚΙΩΝΑΠΟCΕΙΔ
ΑΛΚΙΑΤΟΝΦΙΛΤΑΤΟΝΤΩ
ΗΡΩΔΗΚΑΙΕΑΥΤΗ

Πολυδευκίωνα Ποσειδαλκία τὸν φίλτατον τῷ [τε] Ἡρώδῃ καὶ εαυτῇ. Mulierem ex Herodis familia, ut huic ipsi gratificaretur, Polydeucioni hoc monumentum posuisse colligas ex iis, quae ad n. 989. dixi.

994.

„Στῶ Μαρινοπούλῃ in ecclesia S. Trinitatis”; ex iisdem.

ΠΟΛΥΔΕΥ	Πολυδευ[κίωνα]
ΗΡΩΚΛΙΤΟ	ἥρω καὶ το . . .
ΤΟΙCΛΟΥΤΡΟ	τοῖς λουτρο[ῖς]
ΩΜΕΙΛΗΣ	- - -
.	- - -
.	- - -

Ἡρω videtur accusativus esse; Herodis quidem nomen hic latere non crediderim.

Yyy 2

995.

Rhamnaunte, fragmentum; ex schedis D. St-Martin.

ΕΙΩΝΗΡΩΔΗΣΒΙΒΟΥ...
 ΙΗΘΔΥΛΕΥΚΙΩΝΔΙΠΝΕ
 Ι.ΧΙΩΝΟΟΡΕΥΛΕΚΑΙΦΙ
 ..ΗΕ.ΕΩΣΥΟΙΤΗΝΕΜΕ...
 5 ..ΗΜΕΤΑΥΤΟΥΣΟΥΣΝΕΥ
 ΝΙΚΑΙΑΙΜΝΗΕΤΟΝΤΟΝ
 ΦΙΜΟΝ

Ῥαμνίουσίων Ἡρώδης Βιβού[λλο-
 ν [Π]ο[λ]υ[δ]ευκίων[α] - - -
 ὁ [Θ]ρέ[ας] καὶ φι-
 [λ]ή[σας] ὡς ὑό[ν], τῇ Νεμέ[σει]
 5 - - - μετ' αὐτοῦς. οὗ [ἐ]νεκ[α] - -
 - - καὶ [ἀ]μνηστον, τὸν [τρε]φίμον.

Vix quidquam continuae orationis ex lacero hoc fragmento elicueris; Polydeucionem tamen Nemesi Rhamnusiae dicari patet. Polydeucioni videtur gentilicium nomen *Vibullius* fuisse; quod mihi in mentem revocat Vibullium Hipparchum n. 269. 376. quem ab Herodis Attici avo distinguendum esse monui, quia Herodes Atticus gentilicio nomine *Claudius* vocatus est. Attamen quod Polydeucio Herodis τρέφιος Vibullius nominatur, probabile fit Vibullium Hipparchum Herodis propinquum fuisse, sed alii genti adscriptum. Accedit quod et Herodes et Vibullius Hipparchus sunt Marathonii.

996.

In vase Athenis reperto, in quo tres figurae, media mulieris, ceterae virorum. Sinistra adspectanti in sella assidet. Ed. Dodwell. Itin. T.I. p. 455. Nunc est in Mus. Brit. Synops. n. 274. Habeo etiam ex Rosianis et Osanni schedis, qui alio ordine edidit Syll. I, 75.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ
 ΡΙΘΥΛΛΙΣ
 ΑΡΧΑΓΟΡΑΣ

Πολύστρατος, Ριθυλλίς, Ἀρχαγόρας. Os. ΑΡΧΑ-
 ΓΟΡΑ, ceteri quod dedi.

997.

Athenis; ex schedis Fourmonti. Titulum a nobis secum communicatum edidit Welcker. Spicil. epigr. I, 3.

ΦΙΛΩΝΩΛΕΣΑΠΡΙΣΚΟΣ
 ΞΒΔΟΜΟΝ 'ΚΕΤΟΣΚΑΚΟΝΗΛΥ
 ΤΔΗΤΟΤΕΓΑΡΜΕ
 ΔΑΚΡΥΘΕΙΣΑΙΔΗΣΣΥΝΕΡΕΙΑ
 5 ΣΙΝΗΙΣΤΩΣΕΝ
 ΤΥΜΒΟΣΔΕΣΤΟΝΟΕΙΣΟΔΕ
 ΙΣΧΕΙΟΚΡΑΤΕΤΥΚΤΑΙ
 ΑΓΧΟΥΝΥΜΦΑΩΝΟΘΕΝΑ..
 ΑΣΤΥΑΘΗΝΗΣ
 10 ΠΑΣΙΝΑΓΓΕΛΕΕΙΝΝΕΠΑΡΟ.
 ΕΣΣΟΝΕΝΟΙΣΤ

Haec fere ita restituenda:

[Τερπνῆς ἀνδρὸς ἐφηβείης] φίλον ὦλεσα Πρίσκος,
 ἔβδομον [ἦν] ἐκ' ἔτος κακὸν ἦλυ[θε]. δὴ τότε γάρ με

δακρυθεὶς Ἀίδης σὺν [Ο]ρεῖ[α]σιν ἤστωσεν.
 τύμβος δὲ στονόεις ὅδε [μ'] ἴσχει, ὅς ῥα τέτυκται
 5 ἀγγχοῦ Νυμφάων, ὃθεν αἰεὶ ἄστῳ Ἀθήνης
 πᾶσιν ἀπαγγελέει [μ]ε παροῦσιν τ' ἐσσομένοις ἡ.
 Epitaphium pueri, qui in monte perisse videtur, quasi a Nymphis montanis raptus, in quarum vicinia sepultus est. Vs. 2. scripseram οὐνεκ': at recte Welckerus in epistola ad me data ἦν'εκ'. Vs. 3. Ὁρεῖᾶσιν dedi, quo deducunt Nymphae vs. 5. Vs. 5. 6. obscuro erunt et impedita insuper structura erit, nisi expulso infinitivo ἀγγελέειν scripseris: ὃθεν αἰεὶ ἄστῳ Ἀθήνης πᾶσιν ἀπαγγελέει με. Sententia haec est: „Unde (ex hoc monumento) Athenae meum nomen semper nuntiabunt iis qui nunc sunt et qui post-hac erunt.”

998.

Athenis in lapide; Cyriac. p. xvi. n. 118.

ΠΡΟΜΒΗΡΙΤΙΩΝ.ΠΑΤΟΝΚΟΝ.ΚΛΕΚΤΟΣ.ΤΟΝ
 ΔΙΑ. ΑΛΚΕ. ΔΙΟΣ. ΓΥΝΗ

Plurium fortasse nomina sunt, inter se confusa, ut passim apud Cyr. nec quidquam liquet nisi γυνή. Fortasse ΑΛΚΕ - - ΔΙΟΣ est Ἀλέξανδρος.

999.

In anaglypho Athenis reperto, quo repraesentantur vir et mulier, dextris coniunctis; ex schedis manuscriptis, quae extant inter supellectilem Sacrae Congregationis de propaganda fide edidit Clemens Cardinali in Ephemeride Italica: *Opuscoli letterarii*, Bonon. 1819. fasc. XI. p. 245. n. 89.

ΠΡΟΤΑΡΧΟΣ

Πρώταρχος.

1000.

Salamine; ex schedis Fourmonti et Chandlero Inscr. II, 85. p. 69. apud quem locus non indicatus est.

ΑΝΙΣΙΩΟΣ
 ΣΕΡΑΠΙΩΝΙ
 ΤΩΑΔΕΛΦΩ
 ΜΗΜΗΣ
 5 ΧΑΡΙΝ

[Ο]ν[ή]σιμος Σεράπιωνι τῷ ἀδελφῷ μνήμης χάριν.
 Vs. 1. dedi ex Fourm. ubi Chandl. [ΖΩΣ]ΙΜΟΣ.
 Vs. 3-5. apud Fourm. corruptiores sunt.

1001.

Athenis. Ex Leakii schedis edidit Walpol. Travels p. 506. 4. indeque Welckerus Spicil. epigr. II, p. 22.

- ΑΙΑΜΕΝΕΙΣΦΑΟΣΗΡΕΣΙΒΥΡΤΙΝΓΑΙΑΔΕΚΕΥ
ΟΕΙΣΩΜΑΠΝΟΗΝΔΕΑΙΘΗΡΕΛΑΒΕΝΠΑΛΙΝΟΣΠΕ
ΡΕΔΩΚΕΝΠΑΤΡΙΔΕΣΩΙΚΑΙΜΗΤΡΙΛΙΠΩΝΛΥΠΑ
Σ - ΠΑΝΑΝΚΗΣΩΙΧΟΥΑΝΑΡΠΑΣΘΕΙΣΕΠΤΑΕΤΗΓ
5 - - ΟΝΩ -

Γαῖα μὲν εἰς φάος ἦρε Σίβυρτιν, γαῖα δὲ κεύθει
σῶμα· πνοὴν δ' αἰθέρ ἐλαβεν πάλιν, ὅσπερ ἔδωκεν.
πατρὶ δὲ σὺ καὶ μητρὶ λιπὼν λύπας ὑπ' ἀνάγκης
ῥ' ἔχου ἀναρπασθεὶς ἐπτά ἔτη γεγονώς.

1002.

Athenis, ex Hughes. Itin. T. I. p. 271.

ΣΚΥΘΗΣΧΡΗΣΤΟΣ

Σκύθης χρηστός.

1003.

Olim Athenis, ubi transcripsit Mustoxydes; huius schedas communicavi cum Welckero, qui edidit Spicil. epigr. II, p. 19. Postea iterum transcripsit Müllerus in aedibus Guilfordi Comitit. Litterae sunt inconcinnae et obscurae.

..... ΔΙΑΖΜΥΝΑ ΧΑΙΡΕ
... ΡΗΝΗΟΥΤΟΤΟΤ. ΟΤΥΜΒΟCΟΝΕΙΩ
... ΑΡΟΔΕΙΤΑ..... ΑΡΑΦΘΙΜΕΝΟΙC
... ΝΑΟCΘΑΛΑΜΟC ΗΙΝΓΟΝΕ ΕC ΠΕΝ
5 ΘΟΥΝΤΕCΕΠΙΤΡΙΟΔΟΥΚΑΤΕΘΑΨΑΝ
ΕΞΑΕΤΗΙΛΥΡΡΗ.. ΜΟΙΡΑΝΕΝΕΝΚΑΜΕ
.....

Vs. 1. Müll. ΔΙΑΖΜΥΝΑ. ΧΑΙΡΕ, Must. ΔΙΑΣ ΜΥΝΑ ΧΑΙΡΕ. Vs. 2. Must. ... ΡΗΝΗΟΥΤΟΤΟΤ. ΟΤΥΜΒΟCΟΝΕΙΩ, Müll. ΕΝΗΟΥΤCΟΤΕΟ ΤΥΜΒΟCΟΝΕΙΩ. Vs. 3. ultimum C ex Müll. Vs. 6. Must. ΕΞΑΕΤΗΙΔΥΡΡΗ..., Müll. ΕΞΑΕΤΗΙΑ. ΠΗ..., unde meum composui (Ξ ex Z et Ξ). In fine Ε addidi ex Müll.

Mulieris epitaphium esse, patet ex lin. 4. ubi ΗΙΝ est ἦν. Nempe ΗΙ mutandum in Η, idemque faciendum lin. 6. in ΤΗΙ. Eius mulieris nomen supra scriptum: redibat autem lin. 2. ubi superest ΡΗΝΗC. Müll. quidem ΕΝΗC; sed metrum hoc non patitur; utraque linea collata patet nomen fuisse Ζμύρνα s. Ζμύρνα. Lin. 1. corrige ΖΜΥΡΝΑ. Retineo autem Ζ, etsi Must. ΣΜΥΝΑ: nam Ζ usitatum in hac voce: nec Σ in ceteris huius tituli locis reperitur; quamquam hoc argumentum invalidum. Welckerus lin. 2. supplebat Παρρησοῦτος: at hoc cum lin. 1. conciliari nequit. Sed lin. 2. etiam aliam ob causam difficillima est, nec restitui versus potest, nisi lapicidam peccasse statuas. Pri-

mum ΟΥΤΟC p. ΟΥΝΤΟC ex Müll. recipere non dubitavi: post quod habes ΟΤ. C, hoc est ΟΤΟC, sequente ὁ τύμβος. Ne dubita hic errasse quadratarium. Volebat ille scribere ΟΤΥΜΒΟC: sed coepta voce et scriptis litteris ΟΤ, incidit rursum in priorem vocem, et quasi vocem οὔτος absolveret, addidit ΟC. Sic natum ΟΤΟCΟΤΥΜΒΟC pro solo ΟΤΥΜΒΟC. In ceteris nulla fere difficultas est; quae restituo, iis etiam Welckerum accessurum, non dubito.

Αὐρή]λία Ζμύ[ρ]να χαῖρε.
Ζμύ]ρνης οὔτος ὁ τύμβος, ὃν εἰσο[ρά]ας, π]αροδεῖτα,
ἔστι π]αρά φ]θιμένοις [αἰ]νάος θάλαμος·
ἦν γονέες πενθοῦντες ἐπὶ τριόδου κατέθαψαν,
ἐξαέτη λυ[γ]ρή[ν] μοῖραν ἐνεγκαμέ[ν]ην.
Pro Αὐρή]λία possis etiam Αἰλία. Post ἐξαέτη cave interpungas; coniungendum potius ἐξαέτη ἐνεγκαμέ-
νην, hoc sensu: quae sex annos nata diram fati necessitatem (mortem) passa est. Αὐγρῇ]ν manifestum est; pro ΓΡ Must. habet ΡΡ, Müll. Π, hoc est ΓΡ.

1004.

„Athenis in domo Christoduli Chatergari”; ex schedis Fourmonti.

ΣΟΦΙΣΤΙΚΟΣΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΚΕΛΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Σοφιστικὸς Στράτωνος. Κέλμος? Διονυσίου.

1005.

Athenis; ex schedis Mustoxydis.

ΣΠΑΤΑΛΟC
ΦΙΛΕΡΩΤΙ
ΑΔΕΛΦΩ
ΜΗΝΗC ΧΑΡΙΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Σπάταλος Φιλέρωτι ἀδελφῷ μνήμης χάριν ἀνέθηκεν.

1006.

„Athenis in aedibus Georgii Achillis, iuxta fontem” ex schedis Fourmonti et Stuarto Appt. Att. Vol. I. p. 1.

ΕΩΚΡΑΤΗΕΝΘΑΔΕΚΙ - - -

in fine KINE. Cave κίτε scribas, ut in Christianis multis; I superest ex E: fractus enim lapis in ipso

Formas litterarum et cetera dedi ex Stuarto, illo I, quod in extremo margine superest. Σωκράτης ἐνθάδε κείται.

solo Ω pro O recepto ex Fourm. qui Σ habet et

1007.

Athenis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

ΣΩΣΙΒΙΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣΣωσίβιος
Χρηστός.

1008.

In urna sepulchrali Attica, figuris ornata, quam dedit Dodwell. Itin. T. I. p. 455. Mus. Brit. n. 239. Habeo etiam ex schedis Rosianis. Edidit nuperrime Osann. Syll. I. 76.

ΞΩΞΙΠΡΟΣ

Ξώσιππος.

1009.

In urna sepulchrali in campo Marathonio reperta secundum Bekkerianas Fourmonti schedas. E Fourmonti schedis acri incisam dedit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 50. r. cf. p. 170. ubi dextera sunt quae in Bekkerianis schedis sinistra et invicem; ibi super portam ecclesiae D. Thomae reperta dicitur. Idem vas Fauvel rursus repperit Marathone inter findiendum, ac servatur id in Museo regio catal. Clarac. n. 708. ex coll. Choiseul. catal. Dub. n. 117. Titulus editus ap. Dub. Misit etiam Müllerus: et est in tabulis Claraci. In media parte sedet mulier, cui manum porrigit vir; ex altera parte vir mulieris sellae innixus. Capitibus adscripta nomina:

ΞΩΞΤΡΑΤΟΣ ΚΑΛΛΥΝΟΙΣ ΞΩΞΤΡΑΤΙΔΗΣ

Sic Dub. Müll. Nam Clar. ΣΩΞΤΡΑΤΟΣ et Καλλυνοίς, Σωστρατίδης. Defuncta est Callynois, cuius maritus Sostratus; pone sellam filius ut vide. ΣΩΞΤΡΑΤΙΔΗΣ, Fourm. ΚΑΛΛΥΝΟΙΣ. Cayl. ius maritus Sostratus; pone sellam filius ut vide. ΣΩΞΤΡΑΝΔΗΣ: sed Bekkeri schedae ΣΩΞΤΡΑΤΙ tur Sostratides.

ΔΗΣ. Formam Ξ dedi ex Müll. Clar. Σώστρατος.

1010.

Aliud vas marmoreum ibidem repertum, Mus. reg. catal. Clarac. n. 705. et iisdem figuris ornatum. Ex schedis Mülleri et tabulis Claraci.

ΞΩΞΤΡΑΤΙΔΗΣ ΚΑΛΛΥΝΟΙΣ ΞΩΞΤΡΑΤΟΣ

Nomina sunt eadem quae n. 1009. sed ordo pro Fourmontiani tituli n. 1009. qui posset pro hoc nominum contrarius est, ut in Caylusiano exemplo ipso haberi, nisi dissentirent schedae Bekkerianae.

1011.

„Athenis in domo Hassani Στρομβουλάκου”; ex schedis Fourmonti.

ΒΗΔ. ΙΑΤΕΡΤΥΜΑ

Nihil deesse videtur. Βηδία Τερτύλλα, *Vedia Tertulla*.

1012.

Olim Athenis ad aediculam quandam Graecorum, ubi transcripsit Sponius ediditque Itin. T. III. P. II. p. 38. Misc. erud. ant. X, 3. p. 318. Hinc petiit Fabrettus Inscr. p. 322. item Fleetwood Syll. p. 319. 2. Sponii exemplum corrigere tentavit Heringa Obs. critt. p. 287 sqq. Post Sponium ex schedis Antonii Askew minusculis dedit Taylor. ad Demosth. de falsa legat. p. 461. ed. Reisk. et transcripsit etiam Fourmontus, notante Bekkerio, qui tamen nullum Fourmontiani exempli apographum confecit. Sollicite deinde, ut ait, ex lapide liminis loco ad ecclesiam ruinosa D. Georgii prope Monasterium Capucinatorum posito transcripsit Chandler. Inscr. II, 61. p. 67. addita Latina interpretatione. Hinc petiit Brunn. Anal. III. p. 307. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 300 sq.). Postea lapis in Museum Britannicum illatus inter Elginiana est, ubi extat n. 152. atque edidit in Elginianorum marmorum collectione Viscontus n. 17. (cf. n. 34.) sed minusculis. Tum repetiit Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 209. (cf. nott. T. III. p. 933. et Addenda p. c.), et postremo ex lapide Osann. Syll. I, 47. p. 146 sqq. cum notis et translatione metrica. Lapis in dextera parte nunc laesus est. Versus ita collocati sunt, ut ego collocatos repraesento.

[Textum vide in pag. seq.]

Varietas lectionis. Vs. 1. Os. I, Spon. Chandl. Ξ, unde composui Ξ, quod etiam Os. edidit. In fine Spon. Misc. et Chandl. ΕΘΕΙΡΑΙΣ; sed Spon. Itin. et Ask. Visc. Os. ΕΘΙΡΑΙΣ; et hoc in lapide esse diserte notat Visc. Vs. 2. Spon. Itin. vitiose ΛΑΜΠΟΜΕΝΗΣ. Id Σ quid sit, vides ex ornameto e Chandl. addito. Vs. 3. Spon. Misc. ΧΙΟ ΝΕΙΟΙΣΙΕΥΠΡΕΠ. Itin. ΧΙΟΝΕΟΙΣΙΕΠΡΕΠ. quod etiam Chandl. dedit, sed in textu minusculis expresso correxit: ceteri ut edidi. In fine Spon. Itin. ΠΑΡΕΙΑΝ, Misc. ΠΑΡΕΙΑΙΣ, Chandl. ΠΑΡΕΙΑΙΣ, quod retinui ut insolentius. Os. ΠΑΡΕΙΑΙ., Ask. Visc. παρειαις. Vs. 4. Chandl. vitio operarum ΓΥΛ

ΚΕΡΟΥ. Vs. 5. Spon. ΧΕΙΛΕΣΙ; ceteri quod dedi: atque sic lapis. Ibidem Spon. solus ΠΟΡΦΥΡΕΟΙΣΙ, Ask. solus ἐλεφαντινέων. Vs. 6. Spon. ΠΑΝΤΟΙΗΝΔΕΑΡ. ceteri ΤΕ pro ΔΕ, nisi quod Visc. hoc prorsus omittit. In fine septem litteras nunc deesse dicit Visc. sed eas servarunt Spon. qui ΤΙΘΕΙΣΑ, Chandl. qui ΤΙΘΕΙΣΑ, et Ask. Contra Os. ΣΩΜ/. ΘΕΙΣΑ. Dedi Chandlerianum. Vs. 7. extr. Sponius utroque loco ΚΙΛΙΚΙΣΧΑΡΙΤΩΠΙΣ: sed in Itin. in indice errorum typographi ΚΙΛΙΚΙΑ scribendum esse dicitur; quem indicem nota deesse in multis Sponiani operis exemplis, ut in eo, quo nunc utor. Tamen etiam Chandl. habet ΚΙΛΙΚΙΣΧΑΡΙΤ....;

ΠΑΝΤΟΙΗΝΤΕΑΡΕΤΗΝΠΕΡΙΚΑΛΛΕΙΣΩΜΑΤΙΘΕΙΣΑ
 ΗΝΤΕΚΕΝΕΥΤΥΧΙΔΗΣΘΕΝΑΡΩΚΙΛΙΚΙΑΧΑΡΙΤΩΤΙΣ
 ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΣΤΡΥΦΕΡΑΤΗΔΕΝΧΘΟΝΙΚΕΙΤΑΙ
 ΕΡΜΕΡΩΣΔΕΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙΟΠΑΤΡΟΣΚΑΙΜΗΤΕΡΟΣ
 ΜΝΗΜΑΛΟΧΦΙΛΙΗΘΗΚΑΤΟΚΟΥΡΙΔΙΗ

ΗΠΟΤΕΚΥΔΙΩΣΑΞΑΝΘΑΙΣΕΠΙΚΡΑΤΟΣΕΘΙΡΑΙΣ
 ΚΑΙΧΑΡΙΤΟΒΛΕΦΑΡΙΣΟΜΜΑΣΙΛΑΜΠΟΜΕΝΗΘ
 ΧΙΟΝΕΟΙΣΤΕΠΡΕΠΟΥΣΑΠΡΟΣΩΠΟΙΣΗΔΕΠΑΡΕΙΑΙΣ
 ΚΑΙΓΛΥΚΕΡΟΥΣΤΟΜΑΤΟΣΟΠΑΛΙΡΙΟΕΣΣΑΝΙΕΙΣΑ
 ΧΙΛΕΣΙΠΟΡΥΡΕΙΣΕΛΕΦΑΝΤΙΝΕΩΝΔΙΟΔΟΝΤΩΝ

sed Ask. Visc. Os. A pro Σ habent. Ego retinui ΚΙΛΙΚΙΑ, de quo infra dicam. Ceterum Os. ΚΙΔΙΚΙΑ. Ultima vox nunc mutila est. Ask. habet ut Chandl. χαρίτ, Visc. χάριμα, sed μα deesse notans; Os. ΧΑΙ · Τ · Σ, in quo vestigium Sponianae lectionis vides, quam reposui. Vs. 8. extr. Spon. ΚΕΙΤΑΙ, Chandl. ΚΕΙ, Ask. κε; hodie solum K superest, Vs. 9. init. Ask. Visc. Ἐρμεως, recte opinor; ceteri ΕΡΜΕΡΟΣ. In fine Spon. ΜΗΤΕΡΟΣ, Chandl. ΜΗΤΕΡ, Ask. μητρο; hodie δὲ solum ΜΗΤ superest, quod mira fiducia supplevit Visc. scribens μητρός Ἐρίνης. Vs. 10. Visc. Οφ. ΦΙΛΗ: sed Spon. Ask. Chandl. ΦΙΛΙΗ: quos haud cunctanter sequor; hodie I evanuisse facile credo. Dici etiam φίλος producta prima non ignoro; sed extra arsin tamen id rarissimum; et hic certe φίλη praeferendum videtur, quum id, qui marmor integrius viderunt, habeant omnes.

Ἡ ποτε κυδιώσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἑδίρας,
 καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη,
 χιονέοις τε πρέπουσα προσώποις ἠδὲ παρειαῖς,
 καὶ γλυκεροῦ στόματος ἔπει λιγυρόεσσαν ἰῆσα
 5 χίλεσι παρφυρέοις ἐλεφαντινέων δι' ὀδόντων,
 παντοῖην τ' ἀρετὴν περικάλλει σώματι δεῖστα,
 ἣν τέκεν Εὐτυχίδῃ σθενάρῳ Κιλικία χαριτωπὴς,
 εἰκοσιπενταέτης Τρυφερά τῇδ' ἐν χθονὶ κεῖται.
 Ἐρμεως δὲ Ἀριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητρός - - -
 10 μνήμ' ἀλόχῃ φιλίῃ δῆκατο κουριδίη.

Non morabor lectores in iis referendis, quae contra lapidis fidem docti coniecerunt: quae qui cognoscere cupiverit, Iacobsii adeat opera numquam peritura. Epitaphium habes Trypherae, Eutyichidis et Ciliciae f. quod illi posuit Hermeros Aristomachi f. maritus, versibus conceptum partim bonis partim pessimis, iisque hexametris, exceptis vs. 2. 10. qui pentametri sunt, et vs. 9. qui confuso numero vagatur, nominibus propriis versificatori difficultatem creantibus. Orthographia barbara est, ἐδίρας, λιγυρόεσσαν, χίλεσι. Vs. 1. in voce κυδιώσα coalescunt litterae ιω: et ω quidem contrahi non offendit; sed etiam ιω apud huius farinae poetas in unam syllabam miscetur; et sunt talia etiam apud optimos: v. Herm. Elem. doctr. metr. p. 54. Simile poeta ausus videtur vs. 7. de quo postea dicam. Ὅπα λειριόεσσαν vs. 4. dictum ex vetere usu, Iliad. γ, 150. Timon. Sill. fragm. 23. ed. Paul. ὅπα λείριον Apollon. Rhod. IV, 902. Vs. 5. ἐλεφαντινέων mire, quasi ab ἐλεφαντινούς. Vs. 7. σθενάρῳ manifesto epitheton Eutyichidis est. Alii matrem Sthenaro Cilissam esse putarunt: sed non intelligo, cur matris patriam poeta addendam censuerit, qui ne patris quidem patriam indicarit, quum praesertim in Ciliciensi origine nulla insit laus. Haud dubie mater proprio nomine Cilicia dicta est; quod nomen quum versum intrare nequeat, poeta ut supra ιω, sic ια in unam commiscuit syllabam Κιλικία. Forma nominis Κιλικία analogiae magis convenit quam Κιλικίς: dicitur enim vel Κιλικία vel Κίλισσα.

Vs. 8. nota femininum *εἰκοσιπενταέτης*, ut in alio lapide, cuius titulum rettulit Jacobs. Anthol. Palat. Append. n. 153. ubi non recte mutatum est; adde *εξαέτη* n. 1003. apud nos. Commode Os. hanc for-

mam ex Choerobosco Bekker. Anecd. T. III. p. 1376. et ex ipsis Atticis scriptoribus, Thucydide et Aeschine defendit, et res est satis nota. Vs. 9. in fine periit matris nomen proprium.

1013.

In marmore candidissimo Athenis in Museum regium Berolinense a Sackio Comite illato.

ΦΑΙΝΩ

Φανώ.

1014.

Athenis; ex Chandlero Inscr. II, 93. p. 69. et schedis Fourmonti.

ΦΑΝΟΔΙΚΗ:ΑΓΑΘΑΡΧΟ

Φανοδική Ἀγαθάρχου. Φ addidi ex schedis Fourmonti. In fine Υ ex coniectura addit Chandlerus, quo non opus. Immo fortasse Ἀγάθαρχος scribendum, et duorum hominum nomina esse etiam ex distinctione collegeris.

1015.

Lamprae super porta turris; ex schedis Fourmonti.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΦιλέταιρος
Φιλοκράτους.

1016.

Athenis in marmore sepulcrali, in quo iuvenis nudus, cani assilienti aves porrigens; laeva manu instrumentum tenet aucupio ut videtur inserviens. Ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 447.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ

Φιλοκράτης.

1017.

Salamine; ex schedis Fourmonti.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΗΡΟΣΦιλοκράτης
ἥρ[ω]ς.

1022.

In anaglypho sepulcrali marmoris candidi, in quo femina sedens, manum porrigens viro barbato; Athenis misit Fauvelius. Catal. coll. Choia. n. 127. ubi titulum edidit Dubois; Mus. reg. catal. Clarac. n. 669. Formas litterarum dedi ex schedis Mülleri et tabulis Claraci.

ΟΔΗΑΠΟΛΗΞΙΔΟΣ

[Ὡι]δὴ? Ἀπολήξιδος.

1023.

In fragmine epistylis, quod sepulcralis monumenti pars fuit, Athenis misso a Fauvelio; edidit Dubois catal. coll. Choia. n. 230. Nunc est in Museo regio catal. Clarac. n. 583. qui rectius quam Dub. dedit in tabulis. Lacunae signa addidi ex Dub.

ΛΥΩΛΙΟΣ ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ.....
ΣΕΤΟΜΗΜΕΙΟΝΖΩΝΕΑΥΤΩΚΑΙ.....

Λ. Ὡλιος Ὀκταβιανὸς [κατεσκευά]σε τὸ μνημεῖον ζῶν
ἑαυτῷ καὶ [.... probabiliter τῇ συμβίῳ, ut sexcenties.

1024.

Στῇ Κερκίᾳ, in parte sarcophagi; ex schedis Fourmonti et Stuarto Antt. Att. Vol. IV. p. 26.

ΡΙΚΛΕΩΣ
ΚΑΝΑΖΙΑΣ

Quantum ex Stuarti tabula colligo, in ea certe parte monumenti, ubi haec scripta, nihil deest. Vs. 2. IN dedi ex Fourm. Apud Stuartum I cum seq. N coaluit. Ibidem extr. Stuart. C pro E. Vs. 2. legeris καὶ Ναζίας: sed quid est ρικλεως?

1018.

Patishae (loco Athenis); ex schedis iisdem.

ΦΙΛΟΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΟΔΑΜΟΥ
ΑΡΤΟΚΟΠΟΥΦιλόδαμος
Φιλοδάμου
ἀρτοκόπου.

Nota hoc titulo defendi vocem ἀρτοκόπος, de qua fuerunt qui dubitarent.

Desidero lapidem coll. Choiseul. catal. Dub. n. 125. in quo plura nomina inscripta dicuntur, ex quibus unum superest Philomelae. Hic lapis ubi nunc sit nescio.

1019.

Athenis; ed. Hughes Itin. T. I. p. 271.

ΦΙΛΟΞΕΝΗ
ΓΗΡΑΙΘΑΝΟΥΣΑΝΤΑΦΟΣΕΧΕΙΦΙΛΟΞΕΝΗΝ

Φιλοξένη.

Γῆρα θανούσαν τάφος ἔχει Φιλοξένην.

1020.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΦΡΟΝΗΣΙΣ
ΧΡΗΣΤΗ
ΧΛΙΡΕΑ

Φρόνησις χρηστή χαῖρε. Dele ultimum A, quod ex ornamento aliquo natum est.

1021.

Athenis in columna apud matronam Masson; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 103. n. 11.

ΧΑΙΡΙΑΣ
ΕΥΚΟΛΙΝΗ
ΟΝΗΣΙΜΟΣΧαίριας.
Εὐκολίνη.
Ὀνήσιμος.

1025.

Athenis; ed. Hughes Itin. T. I. p. 271.

ΗΔΙΣΤΗΣ ΤΟΔΕ ΣΗΜΑ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΕΣΤΙΝ

Ἡδίστης τόδε σῆμα θυγατρὸς παιδικὸν ἐστίν.

Ἡδίστης non proprium nomen, sed adiectivum;
quod docet contextus ipse.

1026.

Olim Athenis in ecclesia D. Philippi in columna, ubi transcripsit Mustoxydés; edidit Stuartus Ant. Att. Vol. I. p. 1. (cf. p. x).
Nunc est in Britannia in aedibus Guilfordianis, ubi transcripsit Müllerus.ΕΞΑΓΑΘΩΜΠΑΤΕΡΩΝΑΓΑΘΟΣΦΥΣ
ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙ

Ἐξ ἀγαθῶν πατέρων ἀγαθὸς φύς ἐνθάδε κεῖται.

1027.

Athenis, ex schedis Fourmonti; carminis epitaphii fragmentum.

.. NAMEIBOMENH
.. ΘΡΕΠΤΗΡΟΕΜΕΙΟ
.. ΦΡΟΣΥΝΗΣ- - ἀμειβομένη
- - θρεπτήρος ἐμεῖο
- - σω]φροσύνης?

Fuerunt disticha elegiaca; fines versuum supersunt.

1028.

„Alopeciae in ecclesia infra montem Hymettum”; ex iisdem.

ΝΗΓΑΕΙΗCCKOΔΑΑΦΟΙΒ
ΟΠΟ ΧΙΝΚΙΝCINAN
ΚΙΩΙΚΕ - - - - -
ΜΕΓΑΡΠΕΝ ΑΚΙΚΟΥΡΑΔΙΕΟΥC
5 ΜΟΥCΑΙCΚΑΙΤΗΙΑΥΤΗΝ
ΠΑΡΘΕΝΙΝCΔΕ. ΚΑΙCΙC
ΑΥΤΑΙCΩ...NCIII. HAN
ΚΑΙΖΩΙ. N.....Vs. 5. Μούσαις, καὶ τῇ αὐτῇ, 6. παρ' ἀνείας δέ, 7. αὐ-
ταῖς. Fortasse carmen fuit, licet vs. 5. non addicat.

1029.

„Baphae in marmore pulcherrimo”; ex iisdem.

ΙΔΕΤΩΔΕΤΑΦΩΚΕΙΤΑΙΦ...
ΤΗΣΑΡΕCΑCΠΙCΤΙΝΟΠ/ΛΖ
ΕΝ.ΥΝΑΡΕΤΗCΤΗΝΔΕCΤΗΛΗΝΕἘνθάδε τῷδε τάφῳ κεῖται φ - - -
τῆς ἀρέcας πίστιν - - - - -
- - - ἀρετῆς τῇδε στήλην ἐ[πέθηκεν?

1030.

Marmor Elgin. Visc. n. 15. Synops. Mus. Brit. n. 191. litteris exilibus scriptum. Ex schedis G. H. Nöhdenii edidit Osann.
Syll. I, 65. p. 178. Habeo etiam ex schedis Rosianis.ΤΟΥΠΑΤΡΟCΜΗΚΛΑΥCΗCΦΟΙΜΕ
ΦΗCΑCΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΔΥCΙΝΕΤΕCΙΝ
ΓΕΚΕΚΡΟΠΩΝΙΕΡΑΝΒΟΥΛΗΝΤΕΓΕ
ΧΟΝΕΛΕΥΘΕΡΙΗC:ΕΞΗΚΟΝΤΕΤΕ
5 ΞΗCΕCΧΑΤΕΚΝΑΓΝΗCΙΑΚΟΥΧΙΝΟΟΑ
ΡΦΗΝΕΤΥΠΩCΕΝΠΑCΙΝΟΡΑΝΜΕ
ΕΙΔΕΘΕΛΕΙCΘΕΛΓΕΙΝΥΥΧΗΝ
ΝΕΠΙCΠΙCΑCΟC CΑΒΡΟΤΟΙCΙLitterarum formas dedi ex Rosiano apographo.
Vs. 1. init. Visc. legebat θυγατρὸς οὐ κλαύσης φθι-
μένης, falso haud dubie; Nöhd. .ΟΥΓΑΤΡΟC et
cetera ut ex Ros. dedi, quem sequor, ubi nihil
annoto. Vs. 3. Ros. initio ΕΚΕΚΡΟΠΩΝ, Nöhd.
.ΓΕΚΕΚΡΟΠΩΝ. Vs. 4. interpunctio est ex Nöhd.
Vs. 5. init. Nöhd. ΞΗC; Ros. ΕΗC. Vs. 6. dedi
ex Nöhd. quum in Rosianis esset: ΦΗΝΕΤΥΠ..CEN
et in fine MNE p. ME: sed ω pro Ω scripsi. Vs. 7.Ros. ΘΕΛΕΙΕΘΕΛΓΕΙΝ, Nöhd. ΘΕΛΕΙCΘΕΛΓΕΙΝ:
dedi Rosianum, sed E mutato in C. Vs. 8. pri-
mum N ex Nöhd. addidi. Versus sunt magnopere
mutilati; nec possunt boni fuisse, neque ad nor-
mam artis dispositi videntur, sed ut solent istius aeta-
tis versiculi, commisti ex variis numeris. Vs. 2.
vox ογδοήκοντα, ut apud optimos poetas, pronun-
cianda ογδώνκοντα. Exempli causa sic restitui:

INSCR. GR. VOL. I.

Zzz

Κλει]τοῦ πατρὸς μὴ κλαύσης φθιμ[ενου μόνον, νιέ.
 ζήσας ὀγδοήκοντα δυὶν ἔτεσιν [πατρίαν γῆν
 ἤξον ἐ]χ[ύ] Κεπρόπων ἱερὰν, βουλὴν τε γερ[όντων.
 καὶ λέχος εἶ]χον Ἑλευθερίας ἐξήκοντ' ἔτε[α, *)
 5 ἐ]ξ ἧς ἔσχα *) πέκνα γνήσια κοῦχ[η] νόθα.
 ἦτις *) καὶ μο]ρφήν ἐτύπωσεν πᾶσιν ὁρᾶν με.
 εἰ δ' ἐθέλεις δέλγειν ψυχὴν [τεθνηκότος ἀνδρός,
 δέλξο]ν ἐπισπείσας *) ὅσσα βροτοῖσι [θέρμυς.

*) Ἐτεα trochaei loco; aliter certe non possum constituere
 versus. Sed talia vitia frequentia sunt in huius generis titulis.
 *) Forma minime Attica. *) Non sua manu sed sculptoris
 opera usa. *) Pro hoc ἐπισπείσας scriptum.

Si plura perisse statuas, possunt disticha elegiaca restitui per universum prope carmen, non tamen aliter nisi si versus termines in mediis lineis: et certe lin. 4. interpunctionem post Ἑλευθερίας putes ut n. 1042. versus finem designare; quo ibi constituto legitimus deinceps numerus procedet ἐξήκοντ' ἔτεα vel ἔτέων. Talem restitutionem obtulit mihi Sanderus: sed haesit in lin. 2. ubi voce ὀγδοήκοντα incipere debebat pentameter, in quem tamen non intrat vox ἔτεσιν. Igitur ex Scylla in Charybdim incidimus; neque operae pretium videtur multis immorari titulo huiusmodi.

1031.

„In monte Anchesmo in muro ecclesiae” Dodwell, Itin. T.I. p. 515. „Athenis” ex schedis Fourmonti.

ΕΣΚΟΙ
 ΝΠΑΙΔΑΕΤΕ ΤΩ
 ΔΑΡΕΓΩΓΕΣΙ
 ΗΝΤΡΙΤΟΝΕΜ
 5 ΔΑΜΑΧΕ

Dedi schedas Fourm. nisi quod vs. 2. ΤΩ ex Dodw. addidi (qui tamen ΤΩ) ubi Fourm. Λ, et vs. 5. Δ pro Λ, quod Fourm. habet. Vs. 1. Dodw. litteras superstites habet super ΔΑΧΕ. Vs. 3. extr. Dodw. ΕΙ p. Cl, et vs. 4. ΗΜ, vs. 5. ΔΑΧΙΑΧΕ. Erant versus. Vs. 2. παῖδας τε, vs. 3. δ' ἄρ' ἔγωγε, vs. 4. τρίτον, vs. 5. δάμασσε.

1032.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΗΜΗΤΗΡ Ἡ μήτηρ
 ΤΗΘΥΓΑΤΡΙ τῇ θυγατρὶ.

1033.

Marm. Mus. Brit. n. 186. ex schedis Rosiana.

ΙΙΟΦΙΜΟΝ Τὸν τρόφιμον, αἰμνημ.

1034.

In lamina plumbea a. 1812. prope Athenas effossa; cuius apographum a Bröndstedio acceptum edidit Akerblad l. c. ad n. 539. p. 21 sq. A vs. 3. usque ad vs. 7. desunt aliquot litterae; aliae dubiae sunt vel evanidae. Titulus votivus est, pro defuncto.

ΔΑΙΜΟΝΙΧΘΟΝΙΩΙΚΑΙΤΗΙΧΘΟ
 ΝΙΑΙΚΑΙΤΟΙΣΧΘΟΝΙΟΙΣΠΑΣΙ
 ΠΕΜΠΩΔΩΡΟΝ
 ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑΥΤΟΝΑ
 5 ΤΙΡΑΓΑΘΕΛΑΥΤΟΥ
 ΔΥΝΑΤΑΥΤΟΥΧΟΝΙΣΑ
 ΤΕΓΗΝΠΟΕΛΑΤΟΝΚΑΙΤΗΝ
 ΤΥΧΗΝΑΥΤΟΥΑΓΕΤΕΑ...
 ΝΕΟΣΙΠΤΥΝΒΙΟΙΕΝΕΡΙΝΕ.
 10 ΤΗΤΑΙΧΙΣΤΗΝΤΟΔΕΠΟΤΗ.
 ... ΑΝΠΙΝΑΦΙΜΩΝΚΑΙΤ...
 ΤΡΙΑΧΙΟΙΟ.ΑΝΙΕ...
 ... ΔΕΣΠΟΤΟΙΧΘΟΝΙΟΙΚΑΙΕΓΙΤΥΝ...
 ΒΙΟΙΑΦΗCΔΕΔΩΚΑΔΕΔΩΚΑΔΕΛΑΤΗΝ
 15 ΜΕΧΡΙΗΜΕΡΩΤΕΤΑΡΑΚΟΝΤΑ

Ak. quae de hoc titulo scripsit quum ipsi non satisfecerint, nolo ea omnia referre. Quae intelligi queunt, haec sunt:

Δαίμονι χθονίῳ καὶ τῇ χθονίᾳ
 νίᾳ καὶ τοῖς χθονίοις πᾶσι
 πεμπω δῶρον - - - -
 καταχθονίᾳ? αὐτὸν - - -
 5 - - ἀγαθὴ, ἃ αὐτοῦ - - -
 δυνατὰ αὐτοῦ [κ]όνις - - -
 τε γῆν π[ρ]ὸς ἐ[κ]αστον, καὶ τὴν
 τύχην αὐτοῦ ἀγετε - - -
 θεοῖς ἐπιτύμβιοι ἐνέρ[ω]ν...

10 τῇ[ν] ταχίστην. τὸ δὲ ποτ[ὶ]ν
 ὅτ[αν] πῆ ἀφ' [ῆ]μῶν καὶ τ[ὴν] τῶν
 τριακάδων ἀνιέρωσιν γ - -
 ὦ] δεσποτ[α] χθονίοι καὶ ἐπιτύμ-
 βιοι, ἀφ' ἧς δέδωκα δε[κ]άτην
 15 μέχρι ἡμερῶ[ν] τε[τ]ραράκοντα.

Vs. 12. vocis ΤΡΙΑΧΙΟΙΟ quattuor litteras incertas esse notaverat Br. τριακάδων igitur scriptum ab Ak. quae ad defunctos pertinent. Cf. Schnegider. Lex. Vs. 14. his scriptum δέδωκα, errante scriba ab ὁμοῦ-
 αρκτον in voce δεκάτην.

CLASSIS DUODECIMA.

FRAGMENTA VARIA.

1035.

Athenis apud Fauvelium; ex schedis Guil. Gellii, misit Rosius.

ΔΡΑ
098 061
TE
0505A
5 IOTTE
ANMEA
50050
XRIAR
EEKTE
10 IMISO
PRATT
EEYO
50
Vs. 1. an aliquid de δραχμή, vs. 3. πράττεσθ...
vs. 6. εἰ μὴ... vs. 7. μισθός? - - -, vs. 8. μέχρη
δραχμ. vs. 10. μισθ... vs. 11. πράττ a πράττειν, vs. 12.
εἰς ab εὐθύνος vel εὐθύνος. Videtur decreti fragmen-
tum eius aetatis cuius n. 70-73.

1036.

Prope fontem Callirrhoen haud procul ab Ilisso repperit Fauvel. Edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 82. Hoc exemplum emendatius misit Rosius ex schedis Guil. Gellii.

KALLI
XORFA
KEKRO
NIKO
Vs. 1. fortasse Καλλιρόη fuit.

1037.

Athenis; ex schedis Fourmonti edidit Osann. Syll. II, 69. multa deesse notans, quae olim erant in Fourmonti schedis nunc situ corruptis.

ΟΣΔΟΡΟΦΕΟΑ
ΠΑΝΤΑΚΛΗΣ
-- os Δωροθέου Α --
Παντακλής

Quam Os. huic titulo notam addidit de lectionibus duabus tituli n. 171. col. I. vs. 36. et 46. ea supersedere poterat, si apographum Fourmontianum eius tituli a me in Prooemio catalogi lectionum Univ. Berol. editum recte contulisset. Nam vs. 36. docet in schedis Fourmonti esse ΠΑΝΤΑΚΛΗΣ, et vs. 46. non ΟΡΑΙΚΕΙ; me vero perhi-

bet ex schedis Fourmonti edidisse ΠΑΝΤΟΚΛΗΣ et ΟΡΑΙΚΕΙ. Neutrum verum est; vs. 36. edidi ΠΑΝΤΑΚΛΗΣ, hoc est illud ipsum quod Os. in schedis Fourmonti esse dicit (contra vs. 41. ΠΑΝΤΟΚΛΗΣ in Fourmontiano apographo esse notavi p. 303.), et vs. 46. dedi ΟΡΑΙΚΕΙ, quod ex his ipsis schedis petiit Bekkerus. Os. tamen h. l. ΟΡΕΚΕΙ ap. Fourm. esse dicit: sed Bekkerum non credibile est suam finxisse lectionem. Fortasse igitur Os. aliud Fourmonti apographum, ac Bekk. tractavit: nam plures tituli bis extant in Fourmontianis.

1038.

In arce; ex Guil. Gellii schedis, misit Rosius.

ΙΙΛΕΗΙΣΗΟΗΙC

Inverti titulum, qui mihi ita traditus erat, ut ubi nunc caput, ibi pes esset. In fine comparet numerus, 1 dr: 1½ obol. Idem Gellius ex septo

Olympiei lapidem litteratum affert, qui antiquiorem continebat titulum: in eo saepius legitur ΟΑΝ et ΘΟΑΝ vel ΗΟΑΝ, semel etiam inversis litteris (ΝΒΟΒ), hoc est ὁ ἄν, et plures aliae litterae, quas referre nihil attinet.

1040.

Eleusine in fragmine marmoris; ap. Pouquevill. T. IV. p. 115.

In campo Marathonio; haud longe a statua ibi reperta, magnis litteris (Clark. Itin. P. II. S. III. p. 26.):

CYBOAO

An Εὐβούλου?

KAIN

Zzz 2

1041.

Marmor Musei Britannici Synops. n. 167.

ΦΙΑ...ΔΕΤΕΧΕΝ
ΑΤΡΟΣΗΝΙΚΑΤΕΓΙΗ
ΝΕΤΥΧΕΝ

Vs. 1. δ' ἔτεκεν: 2. πατρός? ἡνίκα τέγγη.... vs. 3.
ἐτύχεν. Versus fuerunt.

1042.

Athenis, ex schedis Fourmonti, ex quibus dedit etiam Osann. Syll. II, 93.

ΑΤΟΓΒΟΣΤΕΡΜΑΚΕΛ΄ΘΟΙ:ΕΥΚΛΕΙΑΝΔΒΡΟ
ΣΕΝΑΓΩΣΙΔΑΜΕΝΤΑΙΣ ΝΠΑΤΡΙ

...απο πρὸς τέρμα κελεύθου, Εὐκλειαν δὲ βροτ...?

...s ἐν ἀγῶσι: δαμέντα Fragmenta versutum.

1043.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

...ΟΝΚΛΛ...ΚΡΑ
ΔΟΥΥΙΟ...ΟΙΝ
ΟΙΛΟΝΤ...ΙΕΒΟ
ΝΤΗΣΑ...ΤΟΗ
5 ΥΑΤΟΥΘ...ΚΑΛΙ
...ΙΒΑ

Desunt tres versus.

.ΙΝ.....

.ΙΘΙ.....

Vs. 1. ...εν Κλαύδιον? 2....δου υἱόν. 3. φίλον?

1044.

Ibidem, indidem.

ΗΛΗΤΙΜΟΚ...
ΝΟ.ΙΗΣ:ΜΗ...
ΤΗΡΑΗΝΛΥ.....

Vs. 1. Τιμοκ..., vs. 2. μήτηρ? vs. 3. θυγάτηρ?

1045.

Eleusine, ex Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 6. p. 62.

ΟΛΛΙΕΑ
...ΑΙΜΤΑΕΠΙΣΗ)
ΙΙΕΝΔΟΞΟΤΑΤΑΛΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
5 ΠΙΣΤΟΥΣ
...ΑΓΕ

3. ἐνδοξότατα, 4. δικαιοσύνη etc.

1046.

Ibidem, ex eodem s. 4. p. 52.

ΩΠ.Α
Ω....ΡΟΥ
ΠΛΗΣ
ΕΞΟΙΣ
5 ΑΣΤΡΩΙ
ΟΣ.ΠΡ

1047.

Ibidem, ex eodem s. 4. p. 51.

ΟΜΙΛΗΑΡΑΣΙΣ

1048.

Athenis; ex schedis Fourmonti.

ΚΟΚΛΥΔΗΣΗΣΟΛΟΝΙΚΗ

1049.

In fragmine marmoris, epistylī ut videtur, Marathone repperit Fauvel; ex collectione Choiseuliana (catal. Dub. n. 231.) nunc in Museo regio (catal. Clarac. n. 660.). Dedi ex Dub. et schedis Mülleri.

.....ΜΑΡΑΘΩΝ.....

1049. b.

In marmore Musei Britannici Synops. n. 183. quae pars videtur maioris lapidis fuisse; ex schedis Rosianis et Osanni, qui edidit Syll. I, 86. et formas litterarum expressit tab. I. n. 4. Sinistram partem cum superiore et inferiore cingit frondeum ornamentum.

Α
ΚΛΛ
ΠΟ
ΛΛ
5 ΘΕ
ΛΩ

PARS TERTIA.

INSCRIPTIONES MEGARICAE.

Harum quum numerus minor sit, quam ut eas opus videatur per classes digerere ordinem institui partim a materie partim ab aetate petitur. Primo loco posui epigrammata recenti quidem aetate instaurata, sed vetustissima (n. 1050, 1051); dein decreta, satis vetustum (n. 1052); tum magistratuum domesticorum titulos (n. 1053-1059); addito uno, qui ad eandem familiam pertinet, ex qua est magistratus in praegresso titulo memoratus; post hos titulos duos alios honorarios, in quibus nulla munera mentio (n. 1060, 1061). Hos excipiunt sacer-

dotes et sacerdotum proles (n. 1062-1067). Tum interpositi agonisticam inscriptionem (n. 1068). Supcedant tituli Imperatoribus et Caesaribus domus viris feminisque positi (n. 1069-1075); deinde magistratibus Romanis cum eorum posteris (n. 1076-1081). Post hos catalogorum fragmenta duo (n. 1082-1083) et alia quaedam fragmenta (n. 1084-1087); quin privata monumenta (n. 1088-1100) habes. Agmen claudit fragmentum (n. 1101), quod aut Megaricum est aut Corinthium.

1050.

Marmor a. 1769. in valle Megarensi repertum ad ianuam casae Graeci pauperculi, ubi fori apertae retinendae inserviebat; inde sublatum nauta Gallicus *De Bassinet d'Augard*, qui tum in classe regia optionis munere fungebatur, *Calveto*, medico Avenionensi, Calvetus autem Museo publico reipublicae Franco-gallicae dono dedit. Hic ipse edidit *Mag. encycl. anti. VI.* (1800.) T. III. p. 536 sq. Lapis posthac in Museum Napoleonicum translatus, nunc in Museo regio nummario servatur; hic transcripsit Kellnerus Turicensis (cuius schedas mecum communicavit Spangenbergius, Cellis Hanoverensis Consil. aulic. hic Müllerus. Vera litterarum et forma et magnitudine expressit Gailius edit. Xenoph. T. VII. P. II. in calce; litterae sunt graciles, altae, angustae, quales fere in Byzantinis titulis; sunt autem pollice altiores. Ex hoc Gailii apographo nostrum expressum est, quamquam litterarum formam accuratè imitari non potuimus. Primum et tertium distichon, omisso intermedio ad rem, in qua versatur, non pertinent, recitat Schol. Thucyd. I, 6. Ex hoc et *Mag. encycl.* edidit Fabricius *Anthol. Paralip. Comm. Vol. III. P. III. p. 796.* et *Anthol. Palat. T. II. p. 843.* (cf. nott. T. III. p. 945.). Postea ipse edidi et illustravi *Proem. Lectt. Univ. Berol. aest. 1822.* (repetito *Mus. crit. Cantabr. Vol. II. fasc. 8. p. 651 sqq.* cum additamentis nostris, non tamen sine vitii typothetae).

ΟΡΡΙΠΠΩ ΜΕΓΑΡΗΣ ΜΕΔΑΦΡΟΝΙΤΗ ΔΕ ΑΡΙΔΗΛΩΝ
ΜΝΑΜΑ ΘΕΣΑΝ ΦΑΜΑ ΔΕΛΦΙΔΙ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΙ
ΟΣ ΔΗ ΜΑΚΙΣΤΟΥΣ ΜΕΝ ΟΡΟΥΣ ΑΠΕΛΥΣΑΤΟ ΠΑΤΡΑ
ΠΟΛΛΑΝ ΔΥΣΜΕΝΕΩΝ ΓΑΝ ΑΠΟ ΤΕ ΜΝΟΜΕΝΩΝ
5 ΠΡΑΤΟΣ ΔΕ ΛΛΑΝΩΝ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΣΤΕΦΑΝΩΘΗ
ΓΥΜΝΟΣ ΖΩΝΝΥΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΝΙ ΣΤΑΔΙΩ

Ut forma litterarum qualis sit, videas, has curavi repraesentandas: Γ, Δ, Μ et Η, Ν, Π, Σ, Τ, Υ, Φ et Ψ; reliquae easdem linearum rationes habent; cetera forma sunt fere tales, quales in contextu dedi. Vs. 1. Schol. Thuc. male *Μεγαρεῖ μεγαλόφρονι*, et vs. 2. *μνήμα*; ib. retinui ΘΕΣΑΝ ex Gail. et Kell. licet Müll. Calv. pro Λ offerant litteram α. Idem dictum accipe de littera Λ ultima versus quinti. Vs. 3. Müll. ΠΑΤΡΑΣ; Calv. Kell. Gail. quod dedi. Vs. 5. Schol. Thuc. *πρῶτος δ' Ἑλλήνων*, pro quo δ' Ἑλλ. recte restituit Henr. Stephanus. Versus hi sunt:

Ὀρρίππῳ Μεγαρῆς με δαῖφρονι τῇδ' ἀρίδῃλῳ
μνᾶμα θέσαν, φάμα Δελφίδι πειθόμενοι
ὅς δ' ἡ μακίστους μὲν ὄρους ἀπελύσατο πάτρα,
πολλὰν δυσμενέων γὰρ ἀποτεμνομένων,
5 πρῶτος δ' Ἑλλάνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη
γυμνός, ζώννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ.

In hoc epigrammate Doricas formas complures offerente quum aliquot etiam vulgares reperirentur, ut τῇδε et ἀρίδῃλῳ, nec satis esset verisimile visum,

huiusmodi dialectorum confusionem iam antiquis temporibus locum habuisse; suspicio nata est: marmor esse spurium et a falsario quodam ex distichis apud Scholiasten Thucydidis superstitionibus concinnatum; quibus medios illos duos versus idem ille fraudulentus homo addidisset: praesertim quum, qui horum versuum sensus esset, primo interpretandi impetu esset obscurum visum. At ne de reliqua lectionis discrepantia dicamus, quae vel sola poterat fraudis crimen remove, tantum abest, ut illi duo versus conficti sint, ut iis demptis non solum oratio laboret, verum etiam potissima causa; quare Orsippum a Megarensibus honorari oraculum iusserit, in epigrammate omitta sit. Nam medio disticho sublato certe expectabas, *πρῶτος δ' Ἑλλάνων*, non *πρῶτος δ' Ἑλλάνων*: ac si ideo solum putaveris hoc Orsippo monumentum positum esse; quod primus Olympiae nudus stadium vicisset, erroris manifestum. Duas enim ob causas inclauit Orsippus, quod Olympiae vicit stadium, et primus

quidem nudus; deinde quod exercitus dux accolis
haud exiguum terram eripuit. Pausanias I, 44, 1.
Κοροΐβου δὲ τέθαιπται πλησίον Ὀρσιππος, ὃς περιζωσμέ-
νων (sic correxit Palmerius; vulgo περιζωσμένῳ) ἐν
τοῖς ἀγῶσι κατὰ δὴ παλαιὸν ἔδος τῶν ἀθλητῶν Ὀλύμπια
ἐνίκα στάδιον δραμῶν γυμνός. φασὶ δὲ (nempe Megaren-
ses) καὶ στρατηγούντα ὕστερον τὸν Ὀρσιππον ἀποτεμέσθαι
χώραν τῶν προσοίκων. δοκῶ δὲ οἱ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ πε-
ριζῶμα ἐκφῆσαι· περιζῶναι γὰρ ὡς ἀνδρὸς περιζωσμένον
δραμῶν ἔφην· ἔστι τὸ ἀπὸ γυμνός. Atque in his quae
de terra finitimis erepta Pausanias narrat, ea ii,
quibus hic auctoribus utitur, ex ipso quod super-
est epigrammate didicerant. Unde simul patet,
quatenus medii distichi sententia sit: laudatur Or-
sippus, quod belli dux fines patriae remotissimis re-
cuperaverit, quum hostes multam territorii Megarici
partem sibi vindicassent. Nam recte Schäferus ap-
Iac. verbum ἀπελύσατο explicuit: *Effecit, ut pa-
triae restituerentur*: modo ne de pecunia cogitetur,
qua eam terram redemerit Orsippus. Dativum πά-
τρα praefero genitivo. At superest difficultas in ge-
nitivo ἀποτεμνομένων: pro quo quum aoristum ex-
spectaveris, Siebelis ex ipso Pausaniae loco, in quo
ἀποτεμέσθαι ad Orsippum refertur, coniecit legen-
dum ἀποτεμνόμενος. Quod etsi ita probabile primo
aspectu videtur, vix ut id repudiare audeas, ta-
men obest diserta marmoris auctoritas; praeterea
ubi ἀποτεμνόμενος scripseris, languet universa dictio,
quum totus hic versus novam nullam addat sen-
tentiam nisi hanc, *hostilem fuisse eam terram*,
quam Orsippus ceperit: nam reliqua omnia prae-
cedenti iam versui insunt; ut si sententiam spectes,
universum distichon nihil contineat praeter hoc:
ὃς δὴ μακίστους μὲν ὄρουσ' ἀπὸ δυσμενέων ἀπελύσατο πάτρα.
Contra ubi ἀποτεμνομένων ad δυσμενέων legeris, multo
aptius ratio redditur, cur Orsippus *recuperaverit*,
tam latos fines, quippe quum amplam hostes terram
Megarensibus eripuissent. Ac nescio an praesentis
participii difficultas illa non magna sit: si modo
cogites eventum τοῦ ἀποτεμέσθαι esse durantem us-
que ad id tempus, quo ereptus recuperetur ager:
ut νικῶν, pro νικῶντας et apud alios et apud Pinda-
rum frequentissimum est. Nec tamen ideo nega-
verim Pausaniae vocem ἀποτεμέσθαι ex ipso hoc
epigrammate fluxisse: quod verbum, quum in epi-
grammate esset ad hostes relatum, ii, quorum nar-
rationem sequitur Pausanias, facile accommodare
Orsippo potuerunt. Ceterum Sanderus recte con-
fert epigramma Chaeremonis Anthol. Palat. VII, 720.
Κλεῖας δ' Τημοκλῆος ὑπὲρ Θυρέαν δόρυ τείνας
κατ' ἄνδρες, ἀμφίλογον γὰρ ἀποτεμνόμενος.
Sic enim legendum p. ἀμφιτεμνόμενος.

Virum, cuius monumento hoc epigramma in-
sculptum est, scriptores prope omnes, Pausanias,
Iul. Africanus, Scholiastae Homeri et Thucydidis,
Etymologus, Eustathius Ὀρσιππον vocant; Megaricam
nominis formam servavit lapis: ad quam proxime
accedit scriptura Ὀρσιππος apud Scholiasten Vene-
tum alterum. Ille tamen Orsippus quando vixerit,
dabitur: de qua re post Corsinum F. A. T. III.

p. 22 sqq. et ipse enucleatius dicam, maxime ob
dissensum Mülleri nostri Dor. T. I. p. 89. T. II.
p. 260. Nam Iulio Africano auctore Orsippus Me-
garensis vicinistadio Olymp. 15. et Pausanias de ea re
ita loquitur, ut Orsippum omnino primum sine subli-
gaculo metatam alligasse liquet: cinctus enim ex car-
ceribus progressus erat; inter cursum autem defluxit
subligaculum quasi casu, Pausania vero iudice ex
instituto Orsippi ipsius, quod cursum eo impeditum
intelligeret. In anno definiendo cum Africano con-
venit Eustathio ad Iliad. p. 524, ed. Rom. περὶ τοῦ
ζώματος φέρεται ἱστορία, ὅτι μετὰ τὴν ἐν Ὀλύμ-
πιᾳ δαδουμένην Ὀρσιππῷ ἡλικίαν ἐμπόδιον εἶναι ὑπὸ τοῦ πε-
ριζώματος ποιεῖν καὶ τελευτῆσαι, ἢ κατὰ τινὸς νικηθῆναι,
ὅθεν ἐδεσπίσθη γυμνός τοῦς τοιοῦτους ἀγωνίζεσθαι: in
qua narratione falsa sunt, quae de infesto Orsippi
casu dicuntur: isque error unde natus sit, posthac
docebitur. Eodem redit confusa Isidori Orig. XVIII, 17 traditio: *Antea enim in ludis* (scribit
ludis) *certantes cincti erant: post relaxato cingulo*
repente prostratus et exanimatus est quidam cur-
sor. Quare ex concilii decreto tunc archon Hippo-
menes, ut nudi deinceps omnes exercitarentur, per-
misit. Dehebat dicere, archonte Athenis Hippo-
mene coeptum Olympiae esse nudorum cursum;
qui archon decennialis computatur ab Olymp. 14, 1.
Eodem fere vitio laborat Schol. Venet. Iliad. v, 683.
περιζώματα γὰρ εἰς ποδῶν διήκοντα ἐφόρουσ' πρὸς τὸ μὴ
εὐκόλως πληττεσθαι ὕστερον δὲ Ἀθήνησι τινῶν ἀγωνίζο-
μένων ἀρχοντος Ἰππομένους συνέβη εἶνα αὐτῶν πεσόντα
πρὸς τὸ ἐμπόδιον εἶναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτῆσαι,
ὅθεν ἐδεσπίσθη γυμνός ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν.
Hic quoque imperite de morte Orsippi somniat, et
Athenis accidisse tradit, quod Olympiae factum
est archonte Athenis Hippomene: quem archontem
hauserat ex chronographo res gestas secundum
Olympiades et archontes Atticos narrante. Contra
vulgaria Scholia Iliad. l. c. et Etym. M. p. 242.
Orsippi casum in Olymp. 52, referunt. Verba sunt
illius: κατὰ τὴν τριακοστὴν καὶ δευτέραν Ὀλυμπιάδα
Ὀρσιππου τοῦ Λακεδαιμονίου (immo Μεγαρέως) λυθὲν
ἀγωνιζομένου τὸ περιζῶμα αἰτίον αὐτῷ ἦττης ἐγένετο. ἐξ
οὗ νόμος ἔδετο γυμνὸς τρέχειν: neque aliter Etym.
nisi quod pro ἦττης habet λύτης. Quodsi iusta aesti-
matione has pensitaveris auctoritates, non dubium
videbitur praefendum esse Iul. Africani testimo-
nium et eorum, qui rem archonte Hippomene ac-
cidisse tradunt: primum, quod chronographi victo-
rum seriem ex ordine tradentis summa fides est,
nulla scholiorum et lexicorum, in quibus nihil fre-
quentius quam vitiiati numeri, quum chronographo-
rum catalogi his inquinari ob perpetuitatem an-
norum non potuerint; deinde quod archon Hippo-
menes ab illis nominatur, cuius aetas certa est,
quum Schol. Hom. et Etym. nullum nominent
archontem, ideoque incertum sit an lectio eorum
vera sit neque a librariis depravata; postremo quod
Olymp. 52. ex Africani indice constat Cratinum Me-
garensen stadio vicisse, Olymp. 15. autem, si Or-
sippum sustuleris, vacuus victoris locus erit. Quae

quum ita sint, Orsippus erit Olymp. 15. stadii victor reponendus; cui sententiae nihil quidquam obstat; immo conveniunt omnia optime, nec convenient, si eum in Olymp. 32. detruseris. Quod ut apertius sit, removebo omnes, quae obesse videantur, difficultates. Et primum quidem Scholia Homeri vulgata, ex quibus hausit Etymologus, depravata esse liquet. Eustathium enim non dubium est sua verba et ipsum ex Scholiis Homericis petivisse: sed ille recte habet *μετά τὴν ιδ' Ὀλυμπιάδα*, hoc est post initium Hippomenis. At vulgaria Scholia ex depravatiore fluxerant codice, quam quo Eustathius usus est; ex illo nata lectio *κατὰ τὴν τριακοστὴν καὶ δευτέραν*, etiam in Etym. M. propagata. Progressum corruptelae aliqua ex parte commonstrat Scholium Venetum alterum: *κατὰ δὲ τὴν τσβ' Ὀλυμπιάδα Ὁρσίππου τοῦ Λακεδαιμονίου λυθέν ἀγωνιζομένου τὸ περιζῶμα αἴτιον αὐτῷ νίκης ἐγένετο*. Nihili est enim illud *τσβ'*, quod qui in *λβ'* mutaverit, non verisimili utetur emendatione: immo, ut apud Eustathium, scriptum erat *μετά δὲ τὴν δεκάτην τετάρτην*: excidit autem *δεκάτην* ob praegressum *δὲ τὴν*, et *τετάρτην* ductibus intricatioribus scriptum transiit in *τσβ'*. Simul hic habes *νίκης*; quod omnino verum est; id mature oblitteratum in *λύπης*, *ἥτης*, credo etiam in *τελευτῆς* transposuerunt librarii: unde nata Isidori, Eustathii, aliorum fabula de Orsippi calamitate. At haeserunt nonnulli in verbis Dionysii Halicarn. Archaeol. VII, 72. *ὁ δὲ πρῶτος ἐπιχειρήσας ἀποδοῦναι τὸ σῶμα καὶ γυμνὸς Ὀλυμπίᾳ δαμῶν ἐπὶ τῆς πεντεκαίδεκάτης Ὀλυμπιάδος Ἀκανθοῦ ὁ Λακεδαιμόνιος ἦν*. Quae ipsa optime congruunt narrationi de Orsippo Olymp. 15. stadio vincente; cui quum inter cursum forte vel fortuiti casus simulatione decidisset subligaculum, postea prodians Acanthus, antequam cursum iniret, sponte et palam deposuit illud subligaculum: quo referuntur verba Dionysii. Nam post stadiodromos prodibant diaulodromi et dolichodromi; Acanthus autem Pausania auctore (V, 8, 3.) vicit diaulo, vel dolicho secundum Africanum, qui accuratissime notat dolichodromos Olymp. 15. nudos certasse, non ex lege, ut fabulantur, sed ex arbitrio: *προσετέθη, αἰτ, δόλυν, καὶ γυμνὸς ἐδραμον ἐνίκᾳ Ἀκανθοῦ*. Quodsi iam inde ab Olymp. 15. dolichodromi et diaulodromi nudi decueurrerunt, quid in hoc fuisset memorabile, Orsippum primum nudum stadio vicisse, siquidem vicisset Olymp. 32.? Huc accedit Hesychius v, *ζώσατο*, ab Olymp. 15. Olympiae sine subligaculo certatum esse affirmans. Thucydides vero I, 6, ubi Lacedaemonios (Orsippus autem Megarensis est) primos corpora nudasse dicit, non hoc ad Olympicos ludos referendam est: quamquam Acanthus, qui primus Olympiae sponte et ante cursum abiecit subligaculum, Lacedaemonius fuit. Postremo male intelliguntur haec Thucydidis verba: *τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχαντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἡγωνίζοντο· καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπνυται· ἐτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἐστὶν οἷς νῦν, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσianoῖς πυγμῆς καὶ πάλης ἀθλα πύεται, καὶ διεζωσμένοι τοῦτο δρῶσι*. Qui si ver-

bis, *οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπνυται*, Orsippi designaret aetatem, sive hic Olymp. 15. sive 32. vicit, male locutus esset. Potius inde ab Orsippo cursores deposuerant subligacula; retinuerant ceteri athletae, quibus id minus incommodum erat, ut luctatores, pugiles: hi paulo ante Thucydideam aetatem et ipsi abiecerunt. Hoc est illud Eustathii: *ᾧθεν (ab Orsippo) ἐθεσπίσθη γυμνοὺς τοὺς τοιοῦτους (cursores) ἀγωνίζεσθαι*. Hactenus de aetate Orsippi. Ceterum quoniam isti hostes fuerint, a quibus post Olymp. 15. terram Megarensibus restituerit Orsippus, haud diu quaerendum videtur: intellige Corinthios Bacchiadarum tum imperio florentissimo parentes, et illa aetate in Megareses nimium iniquos. Cf. Schol. Pind. Nem. VII, 155. ceterosque grammaticos, qui proverbium *Διὸς Κόρινθος* explicant, citatos in Nott. critt. et Explicatt. ad Pindarum et a Müllero Dor. T. I. p. 89. Immo quod parte finium tum multati Megareses erant, videntur coacti esse, ut in Siciliam mitterent colonos, quod Olymp. 13. et paulo ante fecerunt (v. Müller. Dor. T. I. p. 122.). Iam quum Orsippo belli duce, paulo post Olymp. 15. respublica Megarensium esset eximie aucta, quae haud multo post colonias celeberrimas, Olymp. 25. Chalcedonem, Olymp. 30. Byzantium condidit, et cum Samiis etiam Perinthum affectavit (Plutarch. Qu. Gr. 57. unde Perinthii Byzantium cognati in decreto Byzantio ap. Demosth. de cor. p. 255. 24.): merito oraculum tanto viro, qui insuper Olympicus esset victor et novi in Olympicis ludis instituti auctor, publicum iussit monumentum condi. Neque vero credibile, Delphicum hoc deum statim post Orsippi obitum iussisse: illud ipsum, quod in epigrammate Orsippus dicitur primus Olympiae nudus vicisse, eo deducit, ut monumentum cum inscriptione aetate recentiore positum censeamus, ubi talis notitia ex antiquitate tradita debebat admodum memorabilis videri; igitur ut Oebotae Dymaeo, qui Olymp. 6. Olympiae vicerat, oraculi iussu certam ob causam Olymp. 30. demum statua posita est (Pausan. VI, 3, 4. VII, 17, 3. 6.), sic non multo ante etiam hoc Orsippi monumentum conditum videtur et epigramma inscriptum, quod potest ab ipso Simonide, praestantissimo eius aetatis epigrammatum auctore et Megarensibus sane quam dedito factum esse, ut n. 1051. ubi cf. nott. Sed titulum qui superest, vix ante quintum vel sextum post Christi natales saeculum exaratum esse, docent litterarum formae: quo fere tempore vixit Diogenes Comae de restituenda Megarensium urbe bene meritus (vide ad n. 1051.). Non igitur marmor subditicium habendum aut fidei hominum simplicium, quorum per manus traditum est, derogandum putamus: potius quum antiquus titulus, qui olim Megaris positus erat, vetustate esset detritus, vir aliquis antiquitatis studiosus instaurandum monumentum curavit, iisque usus est litterarum formis, quae tum obtinebant, prorsus ut in Simonideo epigrammate n. 1051. Itaque aetate admodum recenti quum restitutus Orsippi titulus sit, omittitur Iota

subscriptum; nec mirandum foret, si in dialecti ratione peccatum semel atque iterum esset. Attamen an Dores constanter τῶδε et ἀριδαλον dixerint, ambiguum est. Non ad defendendam marmoris scripturam ΤΗΔΕ hoc afferam, τῆδε p. ἐνθάδε a Gregor. Cor. de dial. p. 622. ed. Lips. et Gramm. Meerm. p. 664. pro Aeolico venditari, quoniam illorum loci non videntur incorrupti esse: sed fortasse in prisco marmore fuit τείδε, quod idem atque ἐνθάδε esse probabiliter monstravit Valckenarius Epist. ad Rōv. p. xxxi sq. nisi quod hoc male ex vetere scriptura, qua E pro H ponebatur, derivat: dialecti enim ra-

tio ad orationem, non ad scripturam pertinet. Illud igitur ubi admiseris, satis probabile erit eum, qui epigramma noviciis expressit litteris, ΤΕΙΔΕ male in ΤΗΔΕ mutasse, quod EI antiquo more pro HI scriptum putaret. Alterum autem ἀριδαλον etiam minorem offensionem habet: apud Pindarum quidem Olymp. II, 61. omnes codices habent formam ἀρίζηλος, quae vox eadem est. Quod restat, e vestigiis eo lapidis loco, ubi lacuna conspicitur, remanentibus Calvetus perspexit quadratarium initio scripsisse ΟΛΥΜΠΙΑCIN: quod quum videret vitiosum esse, ipse delevit litteras supervacuas.

1051.

Palaeochorio Megaridis, qui locus videtur *Rhus* esse, ubi ecclesiae plures ex rudibus priscis exstructae (Wheler. Itin. p. 434); ex schedis Fourmonti. Edidi et interpretatus sum in Prooemio Lectt. Univ. Berol. aestiv. a. 1818. (quod recusum est Mus. crit. Cantabr. Vol. II. n. 8. p. 616 sqq.). Inde petierunt etiam alii, quos memorare nihil attinet. Formam tituli nunc paulo accuratius dedi.

ΤΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΡCΙΚΩ ΠΟΛΕΜΩ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΩΝ ΚΕΚΕΙΛΙΟΝΩ.
ΕΝ ΤΑ ΟΛΗΡΩΝ ΑΠΑΔΟΜΕΝΟΝ ΔΕ ΤΩ ΧΤΟΝΩ ΕΛΛΑΔΙΟC Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥC ΕΠΙ ΗΠΙΚΙΚ
ΦΗΝΑΙ CΤΟΥ... ΝΝΙΟΙ... ΕΠΙΔΙΩΝC ΕΙΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗC ΠΟΛΕΩC CΙΜΩΝΙΔΗC

5 ΚΑΛΑΔΙΚΑΙ ΜΕΓΑΡΕΥCΙΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΜΑΡΑΕΞΙΝ
ΠΕΜΕΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΙΟΙΡΑΝ ΕΔΕΞΑΜΕΘΑ ΜΕ
ΤΟΙΜΕΝΥ ΠΕΥΡΟΙΑ ΚΧΙ ΠΑΧΩ ΕΝΘΑ ΚΛΑΕΙΤΕ
ΕΑΓΝΑ ΕΑΡΤΕΜΙΔΟC ΤΟ ΖΟΦΟΙΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟC
10 ΤΟΙΔΕ ΝΟΡΙΜΟΙ ΚΑΛΑCΤΟΙ ΔΕΝ ΠΡΟCΘΕCΑΛΑ ΜΕΙΝΟC
ΤΟΙΔΕ ΚΑΙ ΕΝ ΠΑΙΔΙΩ ΒΟΙΟCΤ.ΩΟΙΤΙΝΕC ΕΤΛΑΝ
ΧΕΙΡΑC ΕΠΑΝΘΕΩ ΠΟΥCΙ ΠΠΟΜΑΧΟΥCΙ ΕΝΕ
ΑCΤΟΙΔΕ ΑΜΜΙΤΟΔΕ ΓΕΡΑC ΟΜΦΑΔΩ ΑΑΦΙΙ
ΝΕΙC ΕΘΝΕCΤΟΡΟΝ ΑΜΟΔΟΚΩΝ ΠΟΡΩ
ΔΕ ΧΡΙCΕΦΗΜΩΝ ΔΕ Η ΠΟΛΙCΤΑΤΑΥΡΟΝ ΕΝΝΓΖΕΝ

Hic titulus olim in eorum sepulcro positus fuit, qui Medico bello perierant; cuius monumenti Pausanias I, 43, 2. meminit verbis his: Εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν (sive Μεγαρέων) ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ Μήδου, τὸ δὲ Αἰσύμιον καλούμενον μνήμα ἦν καὶ τοῦτο ἡρώων. Ubi quod dicit μνήμα ἦν καὶ τοῦτο ἡρώων, inde intelligitur etiam prius *heroum* monumentum Pausaniae videri: iam vero quum idem paulo post tradat, ex oraculo ea aetate, qua regium imperium Megaris sublatum esset, Aesymno Megarensi dato, curiam illo esse loco exstructam, ut *heroum* sepulcrum intra ipsam curiam esset (ἵνα σφίσιν ὁ τάφος τῶν ἡρώων ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου γένηται), patet hoc quoque Medicorum bellorum victoribus dicatum monumentum aut in ipsa curia aut prope curiam condi debuisse: similiterque Megaris Coroebus in foro, Menippus in prytaneo sepultus est (Pausan. ib. 7. et 2.). Carmen ipsum Simonidem Leoprepis f. auctorem haud obscure prae se fert: cuius tot elegantissima in Persarum debellatores epigrammata supersunt: eumque Megarensibus favisse docet etiam Schol. Theocr. XII, 27. Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς. Sed quum illud iniuria temporum deletum esset, Helladium Pontificem (ἀρχιερέα) instaurandum id curasse, docent primus et secundus versus, licet a Fourmontio,

ut ceteri, mire foedati; qui fere ita legendi videntur: τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ (κὲ) κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολάμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[ε]σκεύασε] vel ἐπ[ε]μελήθη] ... Post secundum versum intervallum est vacuum; in quo fortasse versus integer scriptus erat sed a Fourmontio omissus. In tertii initio videtur fuisse γραφῆναι: mox apparet ἐπ' ἰδίων (nisi potius Sanderus verum vidit, qui legit: τοῦ[το] ἐπ[ὶ] οἴ[η]σε] ἐπὶ [τῶν] [κ]ειμένων), deinde καὶ τῆς πόλεως: in fine habes nomen poetae Σιμωνίδης. Orthographia est barbara, κὲ p. καί, καλεῖτε p. καλεῖται, ἰένε p. ἰέναι, ἀέξιν p. ἀέξιν, ὄρι p. ὄρει, Μοικάλας p. Μυκάλας, παιδίω p. πεδίω: igitur Helladii aetatem conieci olim sexto vel quinto post Christum saeculo assignandam esse; quod repetii in Commentatione de crisi Pindari c. 17. ac sane tum Megarenses instaurandae urbi operam dedisse docet titulus de Diogene Comite ap. Chandl. Inscr. II, 130. p. 79. quem ad Christianos reieci. Nunc tamen illum Helladium haud paulo antiquiorem iudico: nempe etiam ante illud tempus plures Megaris de restituendis monumentis meriti sunt, ut a Pontifice quodam in urbem instaurandam sumptus erogatos esse, videtur n. 1065. docere; et postea Hercules varia Megaris opera restituit (n. 1081.). Denique ἀρχιερέα illum fuisse ethnicum, non Chri-

stianum; colligo ex titulis n. 1059. 1065. 1066. et Apollinis eum pontificem esse conieceris ex n. 1065. Mature igitur barbaris vitiis laborasse Megarensium scriptura videtur: et κέρυπτε p. κέρυπται habes etiam n. 1067. aliaque barbara, ut δέξες, μυρίες p. δέξαις, μυριάς, sunt n. 1066. Ceterum Helladius epigramma Simonidis non ex libro, sed ex antiquo titulo post pugnam Plataeensem posito transcripsisse videtur: antiquae certe scribendi rationi convenit scriptura ἐνπροσθεν vs. 8. Φαλαμῖνος ibidem item quod apostrophus modo negligitur, ut vs. 11. δὲ ἄμμι, modo abiecta vocali observatur, ut vs. 6. ὑπ' Εὐβοίᾳ, 8. τοὶ δ' ἐν: quamquam haec argumenta non eam vim habent, ut epigramma non possit ex libro transcriptum ab Helladio esse. Sed videndum, an in lapide Helladiano aspirationis siglum τ scriptum fuerit; quod ubi concesseris, non poterit epigramma ex prisco marmore translatum non iudicari. Et certe Fourmontus vs. 4. ΚΑΛΑΔΙ p. ΚΕΛΑΔΙ (K pro KE), vs. 5. ΠΕΜΕΝΟΙ p. ΠΕΜΕΝΟΙ, vs. 7. ΕΑΓΝΑC p. ΕΑΓΝΑC legisse videtur: ita ut Helladius siglum τ ex prisco retinuerit lapide. Neque enim dissimile xeri, Simonidem et Graecos, praeter Athenienses praeae litteraturae tenaces, quum primum Η designandae vocali Ητα inservire coepit, illius loco siglum τ assumpsisse, quo asper spiritus in tabulis Heraclensibus scribitur. Quod vero in solis versuum initiis, non in mediis versibus, illius sigli vestigia comparent, potest inde factum esse, quod in mediis versibus, in quibus voces coniunctiores sunt, spiritus asper magis negligebatur, similiter fere atque in media voce (cf. ad n. 26.).

Versus pessime habiti coniectura prorsus certa restitui nequeunt: quae fere ex arbitrio addidi, uncis secludo; sed in ceteris quoque hinc inde dubitandi materia superest. Apposui tamen quinque disticha, prout commode legi posse olim visa sunt:

- Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλευθεροῦ ἄμαρ ἀέξιν.
5. ἰέμενοι. θανάτου μοῖραν ἔδεξαμεθα.
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίᾳ [ναυσικλύτῳ], ἔνθα καλεῖται
ἀγνῶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος,
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἐνπροσθεν Σαλαμῖνος,
[νηῶν Φοινισσῶν ἐξολέσαντες Ἀθην.]
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
10. χεῖρας ἐπ' ἀνδράποους ἵππομάχους ἰέναι.
ἄσσοι δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀμφαλῶ ἀμφὶ πόλῃος
νεικέων ἡμετέρων ἀλλόδαπῶν παρ' ὄρων.

Ad Artemisium et Salaminem Megarenses viginti pugnaverant navibus (Herodot. VIII, 1. et 45.), quasi deinde Mycalen profectas esse consentaneum est; ad Plataeensem pugnam tria millia hominum miserant (Herodot. VIII, 28.). Notes autem Artemisium, quod versui aptari vox non posset, circumlocutione designari: τὰ μὲν ὑπ' Εὐβοίᾳ etc. Dicitur ὑπ' Εὐβοίᾳ et ὑπ' Εὐβοίᾳ eodem sensu: illius generis didendi pauca exempla addo, Iliad. β, 866. ἀπὸ Τρώλῃ γεγαῶτας, Pindar. Olymp. VI, 77. ὑπὸ Κυλλῆνας ὄροις, Nem. VI, 46. ἀλκίοντες ὑπ' ἰσχυροῖς ἄρσιν.

Pyth. I, 126. ἄχθαις ὑπὸ Τρωγέτου καίωντες: idem apud Geographos, Strabonem et Pausaniam, frequentissimum est. Nostro loco dativum fuisse patet ex terminatione et adiectivi in Fourmonti exemplo oblitterati, quod a consona incipere et Ionicum a maiori explere debet. Nam etsi exempla sunt spondei ante bucolitam incisionem, vel in hiatus, ut Homericum (cf. Hermann ad Orphic. p. 727 sq.), οὐδὲν κ' ἡ φέρονεν Ἀχαιοί, ἢ καὶ Ἀχαιοί, tamen in Simonideis reliquiis nullum ex eo genere reperitur. Disparis enim sunt versus tales,

οὐδὲν ἐν ἀνδράποισι μένει χεῖρ' ἐμπεδον αἰεὶ.

ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὕσα τυράννων.

Hunc autem versum, Σῶσος καὶ Σωσὼ Σωτήρι (χελ Σωτήρι) τόνδ' ἀνέστηκαν, Simonidis non esse nemo non intelligit. Contra huic poetae nihil usitatus versibus bucolicis in quarto pede dactylum habentibus ex cretico nascentem, ut,

τόνδ' ἐπὶ Ἑλλὰδες νίκας κρατεῖ, ἐργῶ Ἀρης.

Ad quam normam qui eum, de quo dicimus, versum explere voluerit, quamquam coniectura paulo audacior est, non inveniet aliud quam ναυσικλύτῳ, quo epitheto ornatur Euboea in Hymn. Hom. in Apoll. vs. 51. 219. Iacobsius in litteris ad me datis ναυμάχῳ postulat, cui accederem, si ναυμάχος aptum praeberet sensum metroque conveniret: Göttingius ap. Osann. Syll. I. p. 16. χεῖρ' ναυμάχῳ, quod non satis commodum est: multo minus ναυσικάχῳ ferri potest ab Osanno suppeditatum, qui praeterea hoc epigramma falso Atticum dixit. Post vs. 8. excidit pentameter, quem supplevi: cf. Simonid. epigr. XL.

Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει,

et ad vs. 10. confer epigr. XLIII.

Περσῶν ἵππομάχων ἄματι λουσάμεναι.

Sed impeditissimus Fourmonti textus inde a vs. 11. est. In cuius fine perspicua sunt verba ὀμφαλῶ ἀμφί, quibus positus necessarium est addi πόλῃος, quae forma extat ap. Simonid. Epigr. XVIII., vel aliquid simile: ὀμφαλὸς πόλῃος est curia, ubi sepulcrum fuisse supra ostendimus: ut similem domum Athenis ὀμφαλὸν ἄστεος dixit Pindarus Dithyr. Fragm. p. 575 sq. nostr. edit. Et ex littera Π in fine versus duae illae lineolae superesse videntur: Quirum tamen ΤΟΔΕ mutari in ΠΟΠΟΝ; igitur Iacobsius mavult:

ἄσσοι δ' ἄμμι τότε [στῆσαν] γέρας ὀμφαλῶ ἀμφί:

quod omnino probarem, si ὀμφαλὸς absolute posset de curia dici. Ceterum in Fourmontianis apographis emendandis aliquanto plus licet quam in rectioribus titulorum exemplis. Ultima quae superest linea dedi olim: μέχρ' ἡμῶν δ' ἡδὲ πόλῃος τὰ κατ' ἀγρὸν ἐνίξεν; quod cave ob metrum laborare putes, quod secundus pes sine vocabuli terminatur; nam et additum δ succurrit metri elegantiae et duriora sunt apud ipsum Homerum, ut Iliad. ω, 500. α, 235. 388. 437. 438. 520. etc. Scribebam autem ἀγρὸν ἐνίξεν; Γ pro Υ posito; ante quod ΤΑΤ in ΤΑΚΑΤ mutabam. Tamen dictio τὰ κατ' ἀγρὸν ἐνίξεν (in agris sedere et rustica negotia tractare) plurimum offensionis habet:

Aaaa

ceterum sententiam, quam posui, proferre Simonidi eo magis licere poterat, quod ne Troicis quidem rebus interfuisse Megarenses dicantur; nec coloniarum in remotissimas terras missarum memoria vel Orisippi facinus et de Salamine contentio oberant, quominus nunc primum belli laude celebres factos Megarenses pronunciare posset. Sed praeferenda videtur Blomfieldi coniectura, Mus. crit. Cantabrigiae. c. p. 622. qui ultimum versum suspicatur Hellenicum esse, soluta oratione scriptam: μέχρις ἐφ' ἡμῶν

δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦρον ἐνήγιζεν, 180. τοῖς ἥρωσι τοῦτοις; proprium enim de heroum sacrificiis verbum ἐναγίζειν, quae res nota. Herodot. II, 144. καὶ τῷ μὲν, ὡς Ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπώνυμόν, θύουσι· τῷ δὲ ἑτέρῳ ὡς ἥρωϊ ἐναγίζουσι. Pausan. II, 10, 1. τὰ δὲ ὡς ἥρωϊ τῶν κρεῶν ἐναγίζουσι. Ἐναγίζειν βεβῶν dici ex Stephano notavit idem Blomf. Postremo in dialecto carminis una voce ἄμα; excepta Dorismus non assumptus est nisi in terminationibus primae declinationis; quod nostrorum causa supplementorum annoto.

1052.

Lapis Dawkinsianus Megaris Oxonium delatus, litteris paulo quam Oxoniensium typi maioribus inscriptus. Ed. Chandler. Marm. Oxon. II, 28. ex cuius Syllabo p. xv. patet titulum lectu difficilem esse. Versuum spatia in Chandleri exemplo fortuita sunt; igitur ea non accurate recludimus.

ΕΠΙΒΑΣΙΛΕΟΣ ΠΑΣΓΑΔΑΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΒΟΥΛΑΙ
ΚΑΙ ΔΑΜΩΙ ΠΠΩΓΠΑΓΧΑΡΕΟΣ ΕΣΤΡΑΤΑΓΟΥΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΥΡΡΙΔΑΔΑΜΕΑΣ ΜΑΤΡΟΚΛΕΟΣ
ΑΝΤΙΜΑΟΣ ΕΜΑΧΟΥ ΜΕΛΑΣΙΟΣ ΟΣ ΠΑΣΙΩΝΟΣ
5 ΕΡΚΙΩΝ ΤΕΛΗΤΟΣ
ΕΠΕΙΔΗ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ ΜΕΓΑΛΟ
ΠΟΛΙΤΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΥΝΟΥΣ ΕΩΓΚΑΙ ΠΡΑΣΣΩΝ
ΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΙ ΔΑΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣ ΑΙΤΕΑΥ
ΤΟΝ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑΚΑΙ. . ΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΜΕΝ
10 ΑΥΤΟΜΠΡΟΞΕΝΟΓΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
ΤΑΣ ΜΕΓΑΡΕΩΓΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΜΕΝ
ΔΕ ΑΥΤΩΙ ΑΤΕΛΕΙΑ ΓΚΑΙ ΑΣΥΛΙΑ ΓΚΑΙ ΚΑΤΑ
ΓΑΓΚΑΙ ΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝ. . ΓΡΑΨΑΤΩ ΔΕ
ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΥ
15 ΕΙΣ ΣΤΑΛΑΓΚΑΙ ΑΝΘΕΤΩ ΕΙΣ ΤΟ ΟΛΥΜΠΕΙΟΝ

Vs. 4. sive a Chandlero sive a quadratario varie peccatum est: ante ΠΑ dele litteras ΟΣ. Lege:

Ἐπὶ βασιλεὺς Πασ[ι]άδα, ἐγραμμάτευε βουλᾷ καὶ δάμῳ Ἰππύ[μ] Παγχάρους, ἐστράταγουν Διονύσιος Πυρρίδα, Δαμίας Ματροκλῆος, Ἀντίμα[χ]ος Ε[ὐ]μάχου, Μελάσιος Πασίωνος, Ἐρκίων Τέληςτος.

Ἐπειδὴ Μένανδρος Καλλικράτης Μεγαλοπόλιτας διατελεῖ εὐνους ἐὼν καὶ πρᾶστων τὰ συμφέροντα τῷ δάμῳ, ἐπαίνεσαι τε αὐτὸν ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ [εὐ]νοίας, καὶ εἶμεν αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέταν τῆς πόλιος τῆς Μεγαρέων καὶ ἐκόνους αὐτοῦ. εἶμεν δὲ αὐτῷ ἀτέλειαν καὶ ἀσυλίαν

καὶ κατὰ γὰρ καὶ κατὰ θάλασσαν. [ἀγ]γραφῆται δὲ τὸ τοῦ δόγμα ὁ γραμματεὺς τοῦ δάμου εἰς στάλαγ καὶ ἀνέτω εἰς τὸ Ὀλυμπεῖον.

Titulus post conditam Megalopolin (Olymp. 102, 2.) scriptus, et ante Romanorum in Graecos dominationem, ut videtur. Regem Megaris eponymum annum fuisse ex hoc titulo discimus (cf. n. 1057.), et Strategos fuisse quinque, ut Spartae fuerunt quinque Ephori: nempe quinque olim Megarensium κῶμαι erant (Plutarch. Qu. Gr. c. 17.). De Olympico Megaris v. Pausan. I, 40, 3.

1053.

Megaris, extra urbem; in lapide duodecim pedes longo. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 19. p. 328. Wheler. Itin. p. 434.

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
... ΑΝ ΚΑΛΛΙΝΕΙΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑ ΤΩ ΔΕΚΑ
ΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΣ ΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

Vs. 2. Wh. ΚΑΛΩΝΕΙΚΟΥ, vs. 4. idem ΕΤΟΣ: praeterea minus plena aliquot vocabula habet.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος

Νομιάδ[αν] Καλλινεΐκου,

γυμνασιαρχοῦντα τ[ὸ] δωδέκα-

τον καὶ ἑκατοστὸν ἔτος ἐκ τῶν ἰδίων.

Vocem Νομιάδαν duxi ex n. 1054. ubi eius vel pater vel filius, redeunte ex more avi nomine in nepote. Annus 112. deduci potest a libertate Graeciae per T. Quinctium Flaminium restituta Olymp. 146, 1. a. u. c. 558. a. Chr. 196. ut Visconti iudice n. 1062. Sic fuerit a. u. c. 669. Hos tamen calculos valde incertos reddit n. 1297. qui suadet ut potius ab a. u. c. 608. annos computemus: ut sit annus urbis conditae 719. Gymnasiarchos tum Megaris annuos fuisse docet hic titulus. Pro Καλλινεΐκου fuerit Καλλινεΐκου: v. ad n. 1054.

1054.

In eodem lapide; ex iisdem.

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΚΑΛΛΕΝΕΙΚΟΝ ΝΟΜΙΑΔΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
ΧΗΣΑΝΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

Male opinor Wheel. C pro Σ; omnino eius textus vitiosissimus est. Vs. 2. tamen ex eo dedi ΚΑΛΛΕΝ. (ubi Spon. ΚΑΛΛΙΝΙ) quae scriptura reconditior habetur etiam n. 1082. et in Atticis n. 665. Η Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Καλλένεικον Νομίαν ἀγράμματον καὶ γυμνασιάρχοντα ἐκ τῶν ἰδίων.

1055.

In eodem lapide secundum Wheeler. L. c. Edidit separatim Spon. Misc. erud. ant. X, 24, p. 330.

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΡΑΞΙΩΝΟΣ

Η Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Δημήτριον Πραξιῶνος. Male Wheel. ΠΡΑΞΙΩΝΑ. Lapis ille tres has inscriptiones iuxta positas continebat, supra quas statuæ horum virorum collocatae erant.

1056.

Megaris „in petra arae ecclesiae Christi”; ex schedis Fourmonti. Vs. 4. maioribus litteris.

Scribendum videtur:

ΑΝΑΞΙΣ ΑΛΚΙΑΤΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΝΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΑ ΘΗΡΑΚΛΕ
ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΛΥΣΙΑΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟ
ΘΕΟΙΣ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΝΟΛΙΑΔΑΝ ΝΟΜΙΑΔΑ ΛΕΩΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΣΩ

Ἀναξίς Ἀλκία (h. e. Ἀλκίου) τὸν [ἐαυτοῦ] ἀνδρα, καὶ Φίλονα καὶ Φίλοκλειά τὴν Ἡρακλεΐτου τὸν ἀδελφόν, Λυσίαν Ἡρακλεΐτου τὸν υἱόν, τοῖς Θεοῖς.
5 Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Νομιάδαν Νομιάδα [ἀρετῆς] τῆς ἐνεκὸν καὶ σὺν φροσύνης.

Hic Nomiades est ex eadem familia ex qua illi n. 1053. 1054. Θεοῖς, sc. ἀνέθηκεν, ut passim simpliciter Θεοῖς dicitur. Vide exempli causa Cnidios titulos.

1057.

Palaeochorio, in porta ecclesiae B. Virginis (ecclesiae autem illo loco sitae ex priscis rudibus exstructae sunt, iisque Megaris allatis). Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 224. Wheeler. Itin. p. 435. Repetit Vandal. Diss. p. 209. qui Atticum esse titulum male putabat. Litterarum formas rectius dedi ex schedis Fourmonti.

Η ΒΟΥΛΗ
ΝΕΙΚΙΑΝΕΡΜΕΙΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΧΑΡΙΝ

Ἡ Βουλὴ Νεκίαν Ἐρμείου βασιλεύσαντα, ἀρετῆς χάριν. Fourm. vs. 2. omittit ultimum ΟΥ. De rege Megarensi γ. ad n. 1052. Male hunc Niciam Hermiae f. Wheelerus eum esse censet Niciam Megarensē, qui Philo H. N. VII, 57. auctore fullo-niam artem invenit. Nam hic titulus satis recens est.

1058.

Megaris in ecclesia B. Virginis; ed. Pocock. Inscr. antiq. P. I. c. 5. s. 7. p. 63. et ex schedis Fourmonti Raoul-Rochette Ant. Bosp. tab. XIV. n. 2. (cf. p. 195.), sed litterarum forma mutata. Ex Pocockii schedis Osann. Syll. p. 212. Nos damus ex schedis Fourmonti et Pocockii coniunctis. Post perfectos nostros commentarios ex Fourmontianis dedit Osann. Syll. II, 50.

Ν ΠΡΟΚΛΟΝ
ΟΥΡΤΙΟΥ ΠΡΟΚΛΟΥ
ΟΝ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗ
ΜΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ ΠΥ
ΘΑΓΩΝ ΚΑΙ ΕΥΣΤΡΑΤΗΡΟΝ
ΚΑΙ ΑΓΩΡΑΝΟΜΟΝ ΦΙΛΟ
ΤΕΙΜΗΣ ΑΜΕΝΟΝ ΜΟΝΟ
ΜΑΧΩΝ ΖΕΥΤΗ ΚΑΙ ΒΟΙ
ΩΤΑΡΧΗΣ ΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗΣ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΟΒ ΚΑΙ ΑΜΦΙ
ΚΤΥΟΝ ΕΥΣΑΝΤΑΤΟ Γ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΑΡΗ
ΤΟΡΑ ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΔΙΑΒΙΟΥ
ΥΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΕ
ΡΑ ΒΟΥΛΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑΝ
ΕΥΝΟΙΑΣ

Litterarum formas dedi ex Fourm. item verisum spatia. Vs. 1. primum N solus Poc. habet. Vs. 2. Fourm. ΟΥΡΤΙΟΥ, vs. 3. Poc. ΤΟΝ ΒΟΥΛΗ. Vs. 5. init. Poc. ΘΑΙΗ...ΙΝ, deinde Fourm. ΛΟ ΤΡΑΤΗΓΟΥ, quamquam aliter Rochettus. Vs. 7. Poc. ΤΕΙΜΗΣ ΑΜΕΝΟΝ. Vs. 8. Fourm. ΜΑΧΩΝ ΕΥΤΗ, Poc. ΜΑΧΩΝ ΖΕΥΤΗ; ibidem Κ. ex Fourm. est. Vs. 10. Fourm. ΠΑΤΡΗΟΣ: ex eodem post B punctum inserui, et vs. 11. puncta ante Γ et post idem. Vs. 12. Fourm. ΠΑΠΘΑΛΗΝΑΡΗ. Vs. 14. init. Poc. ΤΟΝ (p. υἱόν). Vss. 15 sqq. omittit Poc. Vs. 16. Roch. ΠΑΤΡΙΝ. Lego:

[...Κούρτιον] Πρόκλον, [...Κ]ουρτίου Πρόκλου [υἱόν], ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, ἀγώνοθετην Πυθαίων, καὶ [σ]υστρατήγον, καὶ ἀγοράνομον φιλοτεμισησάμενον μονομάχων ζεύ[γ]η, καὶ βασιλεύσαντα ἀπὸ τῆς πατρίδος τὸ β', καὶ ἀμ-
Aaaa 2

φικτυνεύσαντα τὸ γ', καὶ πρῶτον Πανέλληνα, ῥήτορα, προστάτην διὰ βίου, υἱὸν τῆς πόλεως καὶ πατέρα Βουλῆς, ἀρετῆς, ἔνεκεν καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα εὐνοίας.

C. Curtium Proclum habes n. 1059. Formae Πυθαίων insolens est, sed conferendus Ἀπέλλων Πυθαίος ap. Pausan. II, 35, 2. 36, 5. III, 10, 10. Apud Thuc. V, 53. nunc legitur Πυθαίος p. Πυθαίως. Est autem ille Πυθαίος non alius nisi Πυθίος, quamquam aliud narrat fabula apud Pausaniam: Πυθίον eundem vocat Diodor. XII, 78. Dicitur vero de Pythiis Megaricis: v. nos ad Pind. Olymp. VII. Explicat. p. 176. Συστράτηγον correxit Osannus: intellige collegam ceterorum praetorum s. unum ex quinque praetoribus (v. n. 1052): quamquam vocis συστράτης in hoc tenore usus non satis aptus. Ἀγορά-

nēmos, ut aedilis, Romano more gladiatorum ludos edidit. Megaris, et produxit paria viginti. Nam emendatio ζεύγη manifesto vera est. Boeotarchus Proclus fuit ἀπὸ τῆς πατρίδος, quae est Megarensium urbs; igitur tam Boeotia accensentur Megarenses. Idem Amphictyos fuit: Megarenses enim cum Argivis ac Sicyoniis et Corinthiis unum ad concilium Amphictyonum legatum mittebant (Pausan. X, 8. vide ad n. 1121.). Πρῶτος Πανέλλην est princeps concilii Panhellenum ab Hadriano instituti. Προστάτης, sc. τῆς πόλεως. Τίς τῆς πόλεως decreto civitatis factus est unus et alter civis de republica bene meritus: exempla praebent tituli Spartani, (T. 1) suo loco edendi, Ἀργυρίου in ἡμῶν Συγγράμῃ τῇ Μητροπόλεως, et alii.

1059.

Megaris prope eandem ecclesiam. Ed. Pocock. Inscr. l. c. n. 4. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 128. Litterarum formas dedi ex schedis Fourmonti.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΒΙΑΝΑΙΔΑΤΦΛΑΒΙΟΥΜΑΞΙ
ΜΟΥΓΥΝΑΙΚΑΘΥΓΑΤΕΡΑΔΕΓΚΟΥΡ
ΤΙΟΥΠΡΟΚΛΟΥΚΑΙΦΛΑΒΙΑΝΑΠΟΛ
5 ΛΩΝΙΑΝΘΥΓΑΤΕΡΑΜΑΞΙΜΟΥΚΑΙΛΑΙ
ΔΟΣΤΟΠΑΛΑΙΟΝΒΑΚΧΕΙΟΝΕΥΝΟΙΑΣ
ΧΑΡΙΝΕΠΙΔΡΧΙΕΡΩΣΖΩΣΙΜΟΥ
ΤΟΥΝΥΜΦΑΙΟΥ.

Fourm. et Poc. prorsus consentiunt, nisi quod ille vs. 3. extr. habet ΙΚΟΥΡ. P. hic cum Pouq. id quod dedi; et quod vs. 8. deest ap. Poc. sed habent Fourm. Pouq. Ceterum Pouquevillii ἀγορά-

phum multo vitiosius est, neque illius varietates affero: prorsus fuitiles.

Ἀγαθὴ τύχη, Φλαβία, Αἰδα, Τ. Φλαβίου Μαξίμου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Γ. Κορυβίου Πρόκλου, καὶ Φλαβίαν Ἀπολλωνίαν, θυγατέρα Μαξίμου καὶ Αἰδᾶς, τῇ παλαιᾷ Βακχεῖον εὐνοίας χάριν, ἐπὶ ἀρχιερέως Ζωσίμου καὶ Νυμφαίου.

De Curtio Proclo cf. n. 1058. Τὸ παλαιὸν Βακχεῖον videtur thiasus esse Bacchicus, cuius thiasotae dedicant illas statuas. Pontifex ille non huius thiasi videtur sacerdos esse; potius Bacchicus hic thiasus annos denominat ex pontifice civitatis, Apollineo haud dubie. (n. 1065.).

1060.

In eadem ecclesia; ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΜΑΓΝΟΝΚΟ
ΓΝΙΤΟΥ
5 ΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ
ΑΝΕΘΗΚΑΝ

Ἡ βουλὴ
καὶ ὁ δῆμος
Μάγον Κο-
γνίτου
ἀρετῆς
ἐνεκὲν
ἀνέθηκαν.

1061.

Megaris in via, qua ad mare itur. Edidit Pocock. Inscr. l. c. p. 64. n. 11. Nos datus ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΕΦΛΑΒΙΟΝΕΥΒΙΟΤΟΝ
ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑ

Vs. 2. init. Poc. ΕΦΛ etc. Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Τ. Φλάβιον Εὐβίοντον, εὐνοίας ἐνεκα.

1062.

Megaris: ex schedis suis (e Cyriaci collectione derivatis) Murat. T. II. p. DLIX. r.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΜΕΓΑΡΕΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑΝΤΗΝ
ΙΕΡΕΙΑΝΕΠΙΣΩΦΡΟΣΥΝΗ
5 ΚΑΙΤΑΙΣΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙΣ
ΕΤΟΥΣ Β Η Γ

Ἀγαθὴ τύχη, ἡ λαμπροτάτη Μεγαρέων πόλις Δικιν-
νίαν Τιμοκράτειαν τὴν ἱερίαν, ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ ταῖς εἰς
αὐτὴν φιλιτιμίαις. ἔτους Β[π]δ. Muratorius cogitabat de
epocha Alexandri M. titulumque in a. u. c. 711.
referebat: sine ulla causa. Viscontus Mus. Pio-
Clem. T. II. p. 66. ab epocha libertatis Graeciae

per T. Quinctium Flaminium promulgatae annum
computat, hoc est ab a. u. c. 558. (Visc. a. 556.),
et corrigit ΒΠC, hoc est σπβ: fuerit igitur an-
nus 282. ab u. c. 839. p. Chr. 86. Sed epocha vi-
detur potius ab u. c. 608. esse (cf. ad n. 1053.):
igitur annus erit ab u. c. 889.

1063.

Megaris ex schedis Ambrosianis Murat. T. I. p. clxvi. 5. et ex suis T. II. p. clvi. 5.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

ΛΗΚΑΙΟΔΗ

ΦΑΥΣΤΕΙΝΑΝΦΑΥΣΤΕΙΝΟΥ

ΙΕΡΕΙΑΝΑΡΤΕΜΙΔΟΣΣΩΤΕΙΡΑΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙ

ΜΙΑΣ

Formam tituli dedi ex tabula Murat. T. I.
Ibi vs. 2. est ΛΗ....ΚΑ; T. II. ΛΗΚΑΙΟΔΗ:
composui utrumque. Vs. 5. Murat. T. I. ΙΕΡΕΑΝ.
Scribe: Ἀγαθὴ τύχη, [ἡ] βουλῇ καὶ ὁ δῆ[μος] Φαυστεῖ-

νῶν Φαυσταίου ἱερέαν Ἀρτέμιδος Σωτείρας, εὐσεβείας ἐν-
κὴν καὶ φιλοτιμίαν. De Ἀρτέμιδι Σωτείρᾳ Megaris v.
Pausani I, 40, 2. coll. 44, 7.

1064.

Megaris in basi statuæ mulieris stola demissa indutæ, sine capite, quam emit Rich. Worsley. Ed. Viscontus Monum. Gab.
p. 151. ex schedis Worsleyi, item in descriptione Musei Worsleyani, unde excerpit Müllerus. Praeterea dedit Villosio-
nus Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 334. cum notis aliquot. Ex Visc. Mon. Gab. Iacobsius Anthol. Palat. T. III. Addenda
p. xciv.

ΑΖΟΜΕΝΚΟΥΡΗΝΛΗΤΩΙΔΑΕΙΟΧΕΑΙΡΑΝ

ΑΡΤΕΜΙΝΟΡΘΩΣΙΗΠΟΛΕΩΣΠΕΡΙΤΕΙΧΕΑΠΑΝΤΑ

ΕΙΜΙΕΡΗΙΣΕΓΩΑΣΚΛΗΠΙΑΣΕΚΔΕΤΟΚΗΩΝ

ΠΑΤΡΟΣΕΥΚΤΙΜΕΝΟΥΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΟΓΕΝΕΣΘΗΝ

5 ΜΤΡΟΣΕΜΝΟΤΑΤΕΝΙΚΗΦΟΡΙΔΟΣΓΕΝΟΣΕΣΘΛΟΝ

ΟΙΔΕΥΓΕΙΝΑΜΕΝΟΙΜΕΔΟΣΑΝΙΕΡΗΙΔΑΤΗΔΕΘΕΑΙΝΗ

ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥΨΗΦΙΣΑΜΕΝΕΣΠΕΡΕΜΕΙΟ

Ligatos ductus et formam litterarum dedi ex
Mus. Worsl. In Mon. Gab. C, E, Ω pro C, E, W
habentur. Vs. 2. Vill. ΠΟΛΕΩΣΠΕΡΙΤΕΙΧΕ, Mus.
Worsl. quod dedi, nisi quod E habetur pro PIT,
quod ex Mon. Gab. recepi, ubi cetera cum Mus.
Worsl. consentiunt. Vs. 3. Mon. Gab. ΕΙΜΙΕΡ etc.
Vs. 4. Mon. Gab. CYKT, Mus. Worsl. CYKT,
Vill. EYKT, et IMENOIO (IMENOY Visc.). Vs. 5.
Mon. Gab. ΝΙΚΗ etc. Vs. 7. I post Φ omittitur
in Mus. Worsl. In fine Mus. Worsl. (in Müllerii
apographo) ΓΕΓΕΡΕΜ: O, Mon. Gab. ΠΕΡΕΜΕΙΟ,
recte. Vill. hoc omittit; sed in eius schedis, qui-
bus usi sumus, habetur ΤΕΡΕΜ - -, unde confir-
matur lectio a nobis recepta.

Ἀζομένη κούρην Λητώϊδα εἰοχέαιραν,

Ἀρτεμιν Ὀρθωσίν, πόλεως περὶ τείχεα πάντα,

εἰμ' ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπιάδας ἐκ δὲ τοκῆων

πατρὸς Εὐκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γενέσθην,

5 μητρὸς σεμνοτάτης Νεικήφορίδος γένος ἔσθλόν,

οἱ δ' εὖ γεινόμενοι με δόσαν ἱερῆδα (τῆδε) Θεαίνῃ,

βουλῆς καὶ δήμου ψηφισαμένης περ' ἐμεῖο.

Sacerdos haec dicitur Dianam venerari πόλεως περὶ
τείχεα πάντα, in toto circuitu urbis: igitur variis Diana

locis videtur sacra habuisse. Dianae Orthosiae,
Spartae potissimum celebratae, cultus Megaris By-
zantium propagatus est (Herodot. IV, 87.). Vs. 4.
Εὐκτιμένου nomen proprium esse puto patris, qui
genere sit Asclepiades: etsi res est ambigua. Vs. 6.
est heptameter, quem Visc. satis imperite exemplo
Stesichori defendit, qui lyricus est, non epicus.
Rectius Iacobsius: „Versus heptameter, perperam
„addita voce Θεαίνῃ. Haud paucae sunt in Inscriptio-
„nibus exempla huiusmodi interpolationum, metrum
„corrumpentium, quae nec a poetis profectae viden-
„tur, nec a quadratariis, sed ab iis, qui illas inscri-
„ptiones faciendas curaverunt, perspicuitatis plerum-
„quæ causa”. Cf. ad n. 954. Hoc loco ego τῆδε
εἰπέο, et lego ἱερῆδα, ut ap. Pind. Pyth. IV, 125.
Ἱερῆδα, et plura huiusmodi alibi sunt. Vs. 7. περ'
est pro περὶ. Vide nott. critt. ad Pind. p. 376 sq. et
ad Fragm. p. 631. Vs. 2. Ὀρθωσίν trisyllabum est,
contracto η, ut passim in lapidum titulis... Vs. 4.
barbarum est γενέσθην p. ἐγενήθην. Vs. 6. memo-
rabile est femininum ψηφισαμένης ad substantivum
βουλῆς constructum.

1065.

Inter Nisaeam et Megara, duobus a civitate milibus passuum;
ex schedis Fourmonti.

ΑΡΧΗΡΕΥΣΟΛΞΕΛΛΩΝΟΣΠ
ΓΑΡΕΩΝΠΟΛΕΙ'ΟΑΔΕΣΙΝΕΖ
ΝΤΙΚΟΝΤΑΕΠΙΔΕΤΗΚΑΡΥ
ΤΟΥΚΑΠΙΔΩΠΑΣΑΝΤΑΧΑ
5 ΝΚΑΙΨΙΠΛΑΝΕΩΣΑΩ
ΩΣΚΕΝ·ΣΤΡΕΤΕΟΥΝΚΑΙΜΜΙ
ΙΟΛΤΟΝΓΑΡΥΜΑΩΒΟΑΓΩΔ
ΟΥΤΟΠΑΡΑΠΝΟΔΟΙΕΤΕΝΗΔΕ
ΤΗΜ·ΕΝ'ΙΙΙΚΑΙΜΕΤΑΘΔΗΠ

Fragmentum pessime habitum. Quantum intelligo, vs. 1. nominatur ἀρχιερεὺς ὁ Ἀ[π]έλλωνος Π[υ]θίου (vel Πυθαίου, vide ad n. 1058.), qui colebatur Megaris (Pausan. I, 42, 5.); unde ibi Pythii ludi. Retinui autem formam Ἀπέλλων, quam Doribus tribuit Herodianus ap. Eustath. ad Il. β, p. 185. ut prisci Romani Festo teste dixerunt *Apellinem*: ea enim reconditior forma potuit apud Megarenses retenta diutius esse. Vs. 2. est: τῇ Μεγαρέων πόλει. Vs. 3. ni fallor de pecunia collata dicitur, credo ad restituenda opera publica: πεντήκοντα, ἐπὶ δὲ τῇ Καρ - - Cf. titulum Christianum ad n. 1051. citatum. In ultimis litteris videtur Καρίας nomen latere, arcis Megarensis (Pausan. I, 40, 5.), quae potest tunc novo opere sarta esse. Ut vs. 3. fuit πεντήκοντα, sic vs. 2. extremo fuerit ἐξήκοντα. Vs. 4. πᾶσαν τάχα - - nisi legendum putes ὡπάσαντα. Vs. 5. agnoscō ἀνανέωσας, fere ut in Christiano titulo, quem modo significavi, εἰς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ λουτροῦ. Vs. 7. est βασιγῶ: sed dubito de lectione. Certè Megaris ut Spartaε βασιγῶν fuisse quis credat? Reliqua nihil moror.

1066.

Megaris; ex schedis Fourmonti. Primam lineam in duas divisam et quintam fere partem secundae dedit Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 7. p. 63. n. 9. Ex Fourmonto dedit Osann. Syll. II, 48. sed rationem tituli non perspexit. Ego dedi apographum Bekkeri.

[Textum vide iuxta positum.]

Duo sunt epigrammata, alterum iambicum, alterum elegiacum, cuius singuli versus iambici partibus ita adscripti sunt, quasi ad eas pertineant; sed dirimuntur signis , et : ita vero versus in lapide dispositos fuisse, docet etiam Pocockii auctoritas. Vs. 1. Fourm. ΝΕΙΛΙΧΩΤΑΤΟΝ, Poc. ΜΕΙΛΙΧΩΤΑΤΟΝ: mox Fourm. ΔΥΧΕΝΗ, Poc. ΑΥΤΗΝΗ. Tum ubi Fourm. habet: , (ΕΙΚΟCIC·ANICANTA, Poc. praebet ΧΟ·ΗΚΟCII·ΑΠΙΥΑΝΤΑ; unde primum Υ recepi. Post hoc Poc. habet ΛΙΙΦΙ, et in hoc desinit secunda apud ipsum linea. Ex altero autem Fourmonti versu haec habet: ΔΟΞΕΣΑΣΕΞΑΜΙΙΜΥΡΕΣΙ; pro quo Fourm. ΔΟΞΕΙΔΕΝΑCΤΕΙΜΥΡΙΕC; ex quo certe alterum AC tollendum esse, et res ipsa et Pocockii apographum docent: tamen hoc quoque retinui, sed ΔΟΞΕC ex Poc. dedi. Cetera Pocockii vitia omitto.

[Continuatur pag. seq.]

ΤΟΝ ΠΑCΙΝ ΗΛΙΚΕC CΙΜΕΙΛΙΧΩΤΑΤΟΝ ΤΟΙC ΚΑΛΟΙCΙ ΧΡΗCΤΟΝ ΔΥCΗΝ ΗΚΑΟΙC, (ΕΙΚΟCIC·ANICANTA ΔΙCΝΥΙΙΝ ΟΙC CΝΙ·ΤΟΥ ΔΟΞΕC ΔΕΝΑCΑCΤΕΙΜΥΡΙΕC ΑΥΙΟΥ ΜΕΝΟΝΑCΤΟΙC ΚΑΙCΙΝΟΙCΙΝΟΙCΥΝCΥΝCΝ ΟΝ), ΦΙΛΑΠΡΟΠΟCΚΛΩΘΩ ΝΙΚΟΚΙΛΙΗΝ ΒΙΟΤΟΥ ΜΑΡΨΑCΑΜΟΙΡΑCΩΜΑΤΗΚΙΔΥΠΟΧΘΟΙΑ, ΔΙΔΩΚΙΝ ΤΟΡΔΟΝ ΡΑΝΩΜ'ΙΛ·ΙΟΝ, ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΝ ΚΛΥΤΟΜΗΤΙΝ ΛΦΑΙΜΑΤΟCΑΡΧΙΤΡΙΩΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΩ ΠΙΛΛΑC ΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥC ΒΙΩΝ, (ΠΑΠΟΥ ΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥ ΕΥΕΚΑΛΛΙΤΥΧΟΥ

est certum; Fourm. THKID: KI mutandum in N. Ceterum vs. 2. metrum vitiosum est, admissio spondeo quarta in sede; quod etiam vs. 7. in voce Νικοκράτους factum videtur. II, vs. 1. non sine causa praetuli εικοσιεξ alteri εἴκοσι ἔξαν. Ibidem in fine CNI. TOY est ἐναντιούς. Sed intermedium ΔIC NYIINOIC difficultatem habet, ΔIC a me in δνς mutatum est, deinde additum ω: nam Fourm. saepe omittit aliquid. Δυσώνυμος, ut νώνυμος; δυσώνυμοι ἐναντοὶ sunt anni *ὀμίη* infausto peracti, quod mors immatura subsecuta est. Melius inveniant alii. Vs. 2. ΦΙΛΑΝΤΡΟΠΟΣ Fourm. scripsit, quod vox φιλάνθρωπος ipsi observaretur, sustuli litteram N. ΦΙΛ quid esse possit nisi CΦΗΛ, non intelligo: C omissum a Fourm. est ob praegressum (simile. Ut σφαλῆναι ἐλπίδος dicitur, potest etiam σφάλλειν τινός dici. Ἄντροπος Κλωθώ est *inexorabilis, immutabilis Clotho*, quod nomen Ἄντροπου sorori alias proprium. Cetera aperta sunt. De hoc Nicoerate cf. etiam n. 1067.

I.

Τὸν πᾶσιν ἡλίκεσσι μειλυχώτατον
τὸν τοῖς καλοῖσι χρηστόν, δυσμενῇ κακοῖς,
δόξαις δ' ἐν ᾧσται μυρίαίς αὐξούμενον,
ἀστοῖσι καὶ ξένοισιν οἷσιν εὖνομον,

5 μάργασα μοῖρά, τῷδ' ἀπὸ τῆς θύρας
διδότω, ἥτορ δ' εὐφρανθῇ μεταρσίω. I A K I O T
τοιοῦτοι Νικοκράτους Βάσιλινος

II.

Εἰκοστὴ ἀνυστάς· Δουκὲν μόνους ἐνιαυτούς· A H A G
σφῆλ' ἀτρέπος· Κλωθὺ Νικοκράτη Βάσιλινος, B I A
Νικοκράτην κλυτόμητιν, ἀφ' αἵματος ἀρχιερέων,
πάππου Νικοκράτους, ὑεά Καλλιτύχου.

I, vs. 2. ΔΟΞΕΟ(ι) ΜΥΡΙΑΣ est δόξαις, μυριαίς:
cf. ad n. 1051. Αὐξούμενον barbarum est, haud du-
bie tamen verum: pro I fuit vel E vel Z. Τήνδ'

Megaritis; ex schedis Fourmonti et Pocockio Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 7. p. 63. n. 8. Ex illis Osann. Syll. II, 48.

5 ΝΙΚΟΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΓΟΝΕΣ ΣΙΝΥΠΟΧΘΟΝΙΑΙΣ ΙΚΕΚΡΥΠΤΑ
 ΣΩΜΑΚΕΑΡΔΑΝΟΡΟΥΣ ΕΠΙΣΟΑΙΘΕΡΑΔΙΑΝΑΕΡΘΕΝ
 ΣΟΙΔΕΧΑΡΙΣ ΠΛΟΥΤΕΥΑΚΑΚΗΘΕΩΙΣ ΙΝΕΚΑΜΟΙΡΗΣ
 ΠΡΗΥΝΙΑΙΓΛΥΚΙΟΥ ΜΟΙΛΓΛΛΑΟΜΙΝΟΝ ΜΑΛΑΠΑΕΙΝ
 ΥΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΥΧΟΙΟ ΜΕΝΕΙΑΙ. Π Φ Α Ο Σ Α Λ Λ Ο
 ΠΡΙΝΣΤΥΙ ΠΡΙΥΠΟΙ. ΙΟΙΝΙΑΘΑΝΑΝΟΙCΙΝΙΝCΙΘΙ

Litterarum formas dedi ex Fourm. Alternis
versus reducti sunt et ap. Fourm. et ap. Poc. licet
versus non sint elegiaci: quod imperitiam quadra-
tarii arguit. Fundum lectionis nostrae constituunt
schedae Fourmonti: a quibus ubi discessi, anno-
tatum est. Vs. 1. Poc. ANKOKPATOYΣAΓONE
ΩΝΥΠΟΧΘΟΝΙΑΙCΙ, Fourm. AICCI, et in priori-
bus ΔΑΙΓΟΝΕCΙCIN, ex quo secundum Poc. ab-
ieci primum I. Vs. 2. Fourm. ΠCΟCΑΙΟCΙΑ, et
in fine ΑΕCΘΕΝ: ΑΙΘΕΡΑ et ΑΕΡΘΕΝ ex Poc. est
a nobis correctum, qui tamen ΗΕΡΘΕΝ. Vs. 3.
Poc. ΑΚΑΚΗΘΕΟΙΣΑΝΙΝΚΛΙΠΙΡΗC, ex quo pro
Fourmonti ΘΩΙ dedi ΘΕΩΙ. Vs. 4. Fourm. ΠΡΗ
ΥΝΙΑΙΓΛΥΚΙΩ et tum post lacunam ΛΛΑΟΜΙ
ΝΟΝΜΑΛΑΠΑΕΙΝ, Poc. ΠΡΗΙΝΙΑΝΛΥΚΙΟΥΜΟΙ
ΛΓΜΟΙΜΙΝΟΝΜΑΛΑΤΗΛΗΝ. Recepi ex Poc.
ΛΥΚΙΟΥΜΟΙΙΛΓ, deinde ex Fourm. ΛΛΑΟ,
et post ΛΛΑΟ retinui reliquam Fourmonti scri-
pturam. Vs. 5. Poc. ΥΙΟΝ, Fourm. ΥΙΟΙ; Poc.
ΚΑΛΙΤΙΛΟΙΟ, Fourm. ΚΑΛΑΙΤΥΧΟΙΟ, Poc.
ΜΙΙΙΙΙΑΙ. II, Fourm. ΜΕΝΕΙΑΙ, deinde lacu-
nam, et post hanc ΦΑΘCΑΛΛΟ, quod apud Poc.
transiit in ΨΑΟΙΜΒΟ. Hinc nostra lectio compo-
sita est. Vs. 6. Fourm. ΠΡΙΝCΤΥΙ. ΠΙ. ΙΙΙΙΟΙ.
ΙΟΙΝΙΑΘΑΝΑΟΙCΙΝΙΝΕΘΙ, Poc. ΠΡΙΝΕΓΥΙ
ΡΟΥΙΥΠΟΙΙΟΙΝΙΑΛΑΝΑΝΟΙΙΙΒΟΙΟΙ. Hinc
delegi ea, quae noster textus prae se fert. Ceteras
Pocockii sordes omisi.

tasse ex alio eiusdem lapidis latere. Vs. 1. *κένυται*
barbarum est; plura eiusmodi v. ad n. 1051. Cete-
rum epigramma non inelegans est, quod ita resti-
tuendum videtur:

Νικοκράτους [λ]αγόνεσσιν ὑπὸ χθονίαισι κέρρυπται
 σῶμα, κέαρ δ' ἀνόρουσε π[ρ]ὸς αἰθέρα διὰν ἀεθρῆν.
 σοὶ δὲ χάρις, Πλουτεῦ, ἀκάκη θεῶ, [εἵ]νεκα μοίρης.
 πρῆν [κ]αὶ γλυκ[ύ]ς υμο[ν], ἀ[γ]α[λ]λ[α] ὁμ[ε]νον μέλα
 πᾶ[σ]ιν
 5 υἱὸν Καλλιτύχοιο μένει [δ]ί[ι]ον φάος ἄλλο.
 πρὶν στυ[γε]ρ[ῆ]ς ὑπὸ [γῆ]ς, εἰνί [γ'] ἀθανά[τ]οισιν [εἴ]-
 ν[α]σ[θ]ι

Emendationes plurimae in ipsarum lectionum de-
lectu positae sunt, qui in talibus titulis longe difficil-
limus est. Vs. 3. offendit ΘΕΩΙ cum littera Iota, quae
hac aetate in dativis omitti solet. Ἀκάκης, Mercurii
epitheton, nunc ad inferorum deum translatum est.
Vs. 4. ΙΑΙ mutavi in ΚΑΙ, ΓΛΥΚΙΟΥΜΟΙΙ in ΓΛΥ-
ΚΥΘΥΜΟΝ, ΑΓΛΛΑΟΜΙΝΟΝ in ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΟΝ
(quod suppediavit Buttmannus; πᾶσιν est neutrum),
vs. 5. ΑΙ. ΙΙ in ΔΙΟΝ, vs. 6. CTYIIPI. I in CTY-
ΓΕΡHC, I. IO in ΓHC, ΙΝΙΙ in ΕΝΙΓ, ΙΝCΙΘΙ in
ΕΝΑCΘΗ. Versus ultimi sententia ex mea coniectura
haec est: *priusquam sub terra habitare cogeretur, in
deorum certe sedibus collocatus est.* Sed Buttmannus
censet potius legendum esse: πῶν στυγεῖς ὑπὸ γῆς
ἴμεν· ἀθανάτοισιν ἐσώθη. Iudicium penes lectorem
esto; modo ne me docere velit, ubi γε locum ha-
beat et non habeat.

Epitaphium est eiusdem Nicocratis, de quo
n. 1066. sed seiunctum ap. Fourm. et Poc., for-

1068.

Megaritis in sacello quadrato sine tecto, trium tantum pedum altitudine, in duobus lapidibus ad dextram et sinistram introeuntibus; eo fere loco, ubi olim porta per quam ad portum ibatur. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 221. et formis tituli litterarumque accuratius representatis Misc. erud. antiq. X, 102. p. 364. cum notis copiosis. Ex hoc Gronov. Thes. A. Gr. T. VII. p. 869. Vitiosius dedit Wheler. Itin. p. 453. quem sequitur Murat. T. II. p. DCXLIII. 1. Particulam inde decerpam, ex Spon. et Murat. dedit Corsin. F. A. T. II. p. 113. Praeterea habent Meletius Geogr. p. 347. (εις την εισοδον τῆς πόλεως) minusculis et mutatis partium locis, Pocock. Inscr. ant. l. c. p. 63. n. 6. 7. Varietates lectionis ad Sponii Misc. attulit Chandlerus Syllab. p. xxxii.

I.

ΟΛΥΜΠΙΑ	ΙΣΘΜΙΑ Β.	ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ	ΤΡΟΦΩΝΕΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΣΗ	ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ Β.
ΠΥΘΙΑ ΕΝ	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Β.	ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΑ	ΕΛΕΥΘΕΡΕΙΑ
ΔΕΛΦΟΙΣ Β.	ΟΛΥΜΠΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Γ.	ΕΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ
5 ΝΕΜΕΙΑ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΗΡΑΚΛΕΙΑ	ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ
ΓΕΙΓ.		ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ	ΑΣΠΙΔΑΓ.

II.

ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΜΕΙ	ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΣΙΔΗ Β.	ΚΑΠΕΤΩΛΙΑ ΕΝ ΡΩΜΗ
ΛΗΤΩ	ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΠΕΡΓΗ Δ	ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟΜΑΧΟΥ
ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΜΑΓΝΗ	ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΕΝ ΡΩΜΗ Δ
5 ΚΟΙΝΑ ΑΣΙΑΣ ΕΝ	ΑΣΚΛΗΠΙΔΕΙΑ ΕΝ	ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΕΝ ΠΟΤΙΟ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ	ΕΠΙΔΑΥΡΩ	ΛΟΙΣ
ΑΚΤΙΑ ΕΝ ΝΕΜΟΠΟΛΕΙ Β.		5 ΣΕΒΑΣΤΑ ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΕΙ

Dispositionem tituli dedi ex Spon. Misc. consentiente Poc. nisi quod versus quosdam reductiones habet, contra quam Spon. et Whel. Formas litterarum ex Spon. Misc. et partim ex Chandl. representavi, qui nihil praeterea novi attulit, sed cum Spon. consentit, notas tantum numerales quasdam desse addens, quae apud Poc. servatae sint. Ceterum ubi nihil annoto, sequor Sponium. Whel. ut plurimum Γ pro Π habet; ceterum in omnibus fere lectionibus cum Sponio consentit, exceptis vitiiis quibusdam et omissis numeris; quae annotare putidum. I, vs. 1. Melet. Τροφώνια. Vs. 3. idem omittit Β (cum Spon. Itin.) et habet Ἐλευθέρια, et vs. 4. Πλαταιαῖς; Spon. Itin. ΠΛΑΤΕΙΑΙΣ, ceteri quod dedi. Vs. 5. 6. Spon. Misc. ΕΞ ΑΡΓΟC ΑC ΠΙΔΑ, Itin. ΕΙΖ etc. Melet. τὴν εἰς Ἀργους etc.

Sed Chandl. testatur esse Ζ: Poc. ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥC ΑΣΠΙΔΑΓ, quod mutato Ζ in Ξ recepi, ut debet. Whel. ΤΗΝ ΕΥΖΑΡΤΗΣ etc. in quo haesit Muratorii imperitia. II, vs. 1. Melet. Πύθια. Ibid. extr. Γ addidi ex Poc. Vs. 3. Melet. Πύθια ἐν Μαγν. deinde Θεσσαλονίκη. Vs. 5. vulgo ΚΟΙΝΑ; Poc. ΚΟΙΝΟ, quod etsi non prorsus incorruptum, tamen ex vero natum esse potest, ut fuerit κοινόν. Dicitur enim κοινὰ Ἀσίας et κοινὸν Ἀσίας νικῶν. Vs. 6. Poc. ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ. Vs. 7. Melet. Νικοπόλει. Nomen victoris alio loco statuae adscriptum erat, quam sustinebat horum lapidum alter: in hoc Sponius vidit vestigia pedis, qui olim lapidi insistebat. Monumentum videtur in gymnasio positum fuisse, ad portam Nymphadem (Pausan. I, 44, 3.); haec enim est, per quam ad portum itur. Ludi hi sunt:

I.

Ὀλύμπια	Ἰσθμία Β.	Πανελλήνια	Τροφώνεια
ἐν Πείσῃ.	Παναθηναία	ἐν Ἀθήναις.	ἐν Λεβαδείᾳ Β.
Πύθια ἐν	ἐν Ἀθήναις Β.	Ἐλευσεῖνια	Ἐλευθέρια
Δελφοῖς Β.	Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις.	ἐν Ἀθήναις γ.	ἐν Πλαταιαῖς.
5 Νέμεια ἐν		Ἡράκλεια	τὴν ἐξ Ἀργούσ
Ἀργεῖ γ.		ἐν Θήβαις.	ἀσπίδα γ.

II.

Πύθια ἐν Μειλήτῃ.	Πύθια ἐν Σίδῃ Β.	Καπετώλια ἐν Ῥώμῃ γ.
Πύθια ἐν Μαγνησίᾳ.	Πύθια ἐν Πέργῃ δ.	Ἀθῆνας Προμάχου ἐν Ῥώμῃ δ.
5 Κοινὰ Ἀσίας ἐν Φιλαδελφείᾳ.	Πύθια ἐν Θεσσαλονείκῃ.	Εὐσεβεία ἐν Ποτίολοις.
Ἀκτια ἐν Νεμποπόλει Β.	Ἀσκληπιδεῖα ἐν Ἐπιδαύρῳ.	5 Σεβαστὰ ἐν Νεαπόλει.

Titulus simillimus est Attico n. 247. Primo loco ludi celeberrimi ponuntur, Olympia Pisaea, Pythia Delphica, Nemea Argiva, Isthmia, tum Attici ludi et deinceps ceteri. Panhellenia inde ab Hadriano instituta sunt. De Heracleis Thebanis dixi Explicatt. Pind. p. 175 sq. ubi simul de Trophoniis et Eleutheriis et de Argivo clypeo (cf. ad n. 234.). Secundae tabulae ludi, si Asclepiea s. Epidauria exceperis, sunt fere novicii. In his sunt κοινὰ Ἀσίας ἐν Φιλαδελφείᾳ, de quibus cf. inscriptio-

nem Philadelphensem suo loco edendam. Alio tempore alibi illud festum celebratum. Aequae nota sunt Actia ab Augusto instituta quinquennalia, de quibus v. ad Marm. Neapolit. Εὐσέβεια Puteolana ex aliis titulis (ut Graeco Romae posito) nota sunt, in Hadriani honorem ab Antonino Pio instituta (Spartian. Hadr. c. 24. ibique Casaub. Artemidor. Onir. I, 28.). Certamen fuit iselasticum (Gruter. p. ccliv. 4.). Etiam Augustalia Neapoli aliunde nota sunt. Haec omnia constabunt ex Indice.

1069.

Megaris. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 14. p. 327.

Ο Δ Α Μ Ο Σ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ΣΑΡΑΘΕΟΥΥΙΟΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ
5 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ

Ὁ δᾶμος αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεοῦ υἱόν, ἀρετᾶς ἐνε-
κεν καὶ εὐεργεσίας, hoc est Caesarem Octavianum.

1070.

Megaris. Ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 7. p. 63. n. 5. Nos ex schedis Villosioni auximus.

ΙΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙ. . ΤΟΗΕΑΒΡΟΥΑΝΑΕΑΚΚΑ
ΔΗΜΟΣ
ΤΟΣΜΤΡΟΝΕΩ
ΑΓΑΣΓΑΣΕΑ
ΙΟΥΛΙΑΝ
ΝΟΥΡΓΟΥ
5 ΑΛΚΙΑ
ΙΗΣΑΛΛΕΥΤΑ
ΘΟΚΛΗΣΔΕΞΩΝΟ
ΑΜΦΙΑΣΜΑΧΟΥ
ΑΥΛΗΤΑΣΑΓΛΟΝΚΟΣΟΝΥΜΑ

Plures sunt eiusdem, ut videtur, lapidis tituli; qui in dextera parte est, auctus a nobis est litteris ΗΒΟΥΛΗΚ, ex schedis Villosioni; qui solam hanc dexteram partem habet: Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἰουλίαν. Plura haud dubie desunt. Videtur autem Iulia Augusti uxor intelligenda esse, quae olim Livia. In sinistra parte habetur Ἀπόλλωνι προστα- τηρίῳ ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τ[ῶν] Μ[εγαρέων]. De illo Apolline Megaris culto v. Pausan. I, 44, 2. In ce- teris habes fragmina nominum subscriptorum:

- - - - νούργου, [Ἀγα]θοκλῆς Δέξωνος,
- - - - Ἀλκία, Ἀμφίας - - μάχου,
- - - - ἡς εὐτα, αὐλητὰς Ἀγλ[α]όν[ι]κος Ὀνυ-
μα - - -

De tibicine cf. Attica n. 181. 200. adde ἱεραύλην in titulis p. 324 sq. citatis: quibus collatis nomina magistratuum et officialium hic scripta fuisse col- ligitur.

1071.

Megaris in ecclesia B. Virginis (Παναγίας) in pariete, secundum schedas Fourmonti et Villosioni; supra collem, circa quem aedificatum est oppidum, secundum Spon. Misc. erud. ant. X, 15. p. 327.

ΝΕΡΩΝΑΚΛΑΥΔΙΟΝΚΑΙ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

Vs. 1. post ΝΕΡΩΝΑ Spon. male addit ΚΑΙ; ibidem in fine Vill. omittit ΚΑΙ, quod servant Spon. Fourm. Vs. 2. extr. Fourm. ΚΑ - - -; Vill. ΚΑΙ, Spon. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, quod haud dubie de coniectura dedit; neque id ferri potest. Vs. 3. Spon. ΓΕΡ ΜΑΝ - - -, Fourm. ΓΕΡΜΑ . . . ΝΙ - - -, Vill. ΓΕΡ ΜΑΝΙΚΟΥ. Scripserit aliquis, adoptata vs. 2. lectione ΚΑΙΣΑΡΟΣ: Νέρωνα Κλαύδιον Καί[σα]ρα Δροῦσον Γερμανικόν, Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ υἱόν, INSCR. GR. VOL. I.

de Druso Tiberii Imperatoris filio. Sed nec pater nec filius unquam Germanicus vocatus est, licet res in Germania gesserit uterque. Legendum: Νέρωνα Κλαύδιον Καί[σα]ρα Δροῦσον Γερμανικόν, Τιβερίου Κλαυδίου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ υἱόν. Tib. Claudius Imp. Germanicus est Claudius Imp. (ut n. 319. 320.); hic adoptavit Neronem, qui tum Nero Claudius Drusus Germanicus vocatus est. Huius honori hic est titulus datus, superstite tum Claudio Imperatore.

Bbbb

1072.

Megaritis in domo archontis, in basi. Mutilum titulum dedit Cyriacus p. xvii. n. 122. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T.I. p. ccxxxvi. i. integrum Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 768. Nos damus ex schedis Akerbladii a Münstero missis.

ΤΟΝΔΙΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΠΥΘΙΟΝ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝΤΟΝΕΑΥΤΩΝΚΤΙΣΤΗΝΚΑΙΝΟ
ΜΟΘΕΤΗΝΚΑΙΤΡΟΦΕΑ ΑΔΡΙΑΝΙΔΑΙ ΥΠΟ
5 ΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΙΟΥΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥ
ΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝ
ΤΟΣΑΙΣΧΡΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

Vs. 7. Clark. ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ. In fine post vestigia vocis *Δίσχρωνος* (ΑΙΣΚ) Cyr. Murat. ANΕΣ habent: in quo putes latere *ἀνέστησαν*, quod post *Δαμοκράτους* addi possit: nam quum plurima omiserit Cyriacus, non certum est istud ANΕΣ eo eum loco legisse, ubi sunt, quae nos dedimus. Sed potius illud ANΕΣ est pars vocis *Δίσχρωνος* (ΩΝΟΣ), quod patet collato n. 1073. qui titulus simillimus non habet vocem *ἀνέστησαν*.

Τὸν δις αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανὸν Ἀδριανὸν Σεβαστὸν, Ὀλύμπιον, Πύθειον, Πανελλήνιον, τὸν ἑαυτῶν κτίστην καὶ νομοθέτην καὶ τροφέα Ἀδριανίδαι, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Ἰουλίου Κανδίδου τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, στρατηγούντος Δίσχρωνος τοῦ Δαμοκράτους.

Olympieum dedicatum Athenis Olymp. 227, 3. a. u. c. 885. p. Chr. 132. (v. ad n. 342.): igitur hic titulus non ante hunc annum scriptus est. Sed

quid est δις αὐτοκράτωρ? Nempe acclamatione militum etiam Principes iterum et saepius esse Imperatores factos, et Hadrianum quidem iterum, ex nummis constat (v. Mazzolen. Comment. in Num. Pisani. I. p. 25.). Titulum hunc posuerant *Adrianidae*, intellige tribum Megarensium Doricis additam tribubus, ut Athenis Adrianis addita est tribubus antiquioribus. Quoniam vero Doricae tribus non Ἰλλίς, Παμφυλίδες etc. sed Ἰλλεῖς, Πάμφυλοι dicuntur, ideo haec quoque nova non Ἀδριανὶς dicitur, sed Ἀδριανίδαι. Proconsul Iulius Candidus ut videtur is est, qui secundum fuit Consul p. Chr. 105. nisi malis eius filium agnoscere. Scriptura Κανδίδου redit n. 1073. Aeschro Demócratis f. redit n. 1073. Est is Praetor Megarensium domesticus, idem fere qui Athenis Imperatorum aetate ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλῶν: sed Megaris dicitur στρατηγὸς τῆς πόλεως (n. 1079.).

1073.

Megaritis, viginti a pomoerio passibus vidit Fourmontus, in via quae Eleusinem ducit. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 223. (et esse in zophoro quodam dicit) Misc. erud. ant. X, 18. p. 328. Wheler. Itin. p. 432. et ex hoc Murat. T. I. p. ccxxxvii. i. Vitiosius minusculis praebet Melet. Geogr. vet. et nov. p. 346. Habent etiam alii multi, sed ex solis Spon. et Whel.

ΣΑΒΕΙΝΑΝΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝΝΕΑΝΔΗΜΗΤΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΓΥΝΑΙΚΑΠΑΜΦΥΛΟΙ ΥΠΟ ΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΟΥ
ΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
ΑΙΣΧΙΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

Versuum dispositionem dedi ex Spon. Misc. et Whel. ex quo vs. 4. in dexteram reduxi, omisis tamen lacunae signis, quae Whel. male ibi ante ΑΙΣΧ. habet. Fourm. litteras ΓΟΥΝΤΟΣ in vs. 4. reiecit. Vs. 1. Melet. Σαβεῖναν βασίλισσαν; Fourm. ΔΗΜΗΤΡΑΥΤΟΚ, omissis ceteris. Vs. 2. interpunctionem addidi ex Fourm. quam firmat Meletii lectio Πάμφιλος ... ὑπό. Vs. 3. ΤΟΥ ante κρατίστου omittit Whel.

Σαβεῖναν βασίλισσαν Σεβαστήν, νέαν Δήμητρα, αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ γυναῖκα Πάμφυλοι, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Ἰουλίου Κανδίδου τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, στρατηγούντος Δίσχ[ρ]ωνος τοῦ Δαμοκράτους.

Titulus eiusdem est anni cuius n. 1072. ubi vide eosdem magistratus. Sabina Hadriani uxor ut Athenis ita Megaris est νέα Δημήτης; de Attico eius cultu ad n. 435. monui. Dixerunt de hoc usu Augustas Dearum nominibus insigniendi, hoc adhibito titulo, Cuper. Apoth. Hom. p. 285. Vandal. Diss. p. 368. adde Fabrett. Col. Trai. p. 250. Ficoron. Vestig. ant. Rom. I, 10. p. 55. De vetusto priscae Cereris cultu Megarensi v. Pausan. I, 40. extr. 44, 4. Πάμφυλοι nomen est Doricae tribus. Vide Explicat. ad Pind. Pyth. I. p. 234. Müller. Dor. T. II. p. 75 sqq. Tres autem antiquitus fuisse Megaris Doricas tribus haud dubium est iis, qui rem altius scrutati sunt: his tum additi *Adrianidae*. Contra κῶμαι fuerunt quinque: de qua re ad n. 1052. monui.

1074.

Megaritis in via ad mare. Ab Anglorum Consule Giraud acceptum titulum edidit Spon. Misc. erud. ant. X, 20. p. 329. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΙΑΡΚΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΛΟΥΚΙΟΝ
ΑΥΡΗΛΙΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΘΕΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΘΕΟΥ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΝΟΝΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΝΟΝΘΕΟΥ
5 ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΕΚΓΟΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΕΚΓΟΝΟΝ 5
ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΑΠΟΓΟΝΟΝ ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΑΠΟΓΟΝΟΝ

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

ΥΠΟΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΒΙΟΝΑΣΙΚΛΕΟΥΣ

Litterarum formas dedi ex schedis Fourmonti. nullis vocibus omissis: igitur nihil in iis memorabilis varietatis inest. In iisdem schedis ordo versuum prorsus perturbatus est, utroque titulo in unum commisto et non-

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λούκιον
Αὐρήλιον Σεβαστὸν, Θεοῦ Αὐρήλιον Σεβαστὸν, Θεοῦ
Ἀντωνεῖνου υἱόν, Θεοῦ Ἀντωνεῖνου υἱόν, Θεοῦ
Ἀδριανοῦ υἱόν, Θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱόν, Θεοῦ
5 Τραϊανοῦ Παρθικοῦ ἐκγονόν, Τραϊανοῦ Παρθικοῦ ἐκγονόν, 5
Θεοῦ Νερούα ἀπόγονον, Θεοῦ Νερούα ἀπόγονον,

ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος

ὑπὸ ἐπιμέλειαν τοῦ στρατηγοῦ Βι. Ὀνασικλέους.

Bi. est Βιβουλίου vel Βιβίου.

1075.

Megaritis in via ad urbem. Ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 7. p. 63. et omisso integro versu et cum aliis lacunis Spon. Misc. erud. ant. X, 21. p. 329. Nos maxime ex schedis Fourmonti damus, ex quibus petiit etiam Osannus Syll. II, 51.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΙΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΕΠΤΙΜΙΟΥ
ΣΕΟΥΗΡΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑ
ΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥΚΑΙΟΥΛΙΑΣ
5 ΣΕΒΑΣΤΗΣΣΗΤΡΟΣΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝΥΟΝΗΠΟΛΙΣ
ΗΜΕΓΑΡΕΩΝΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Fundum nostrae lectionis constituunt schedae Fourmonti, unde litterarum etiam formas dedimus: ceterum his hic titulus in schedis Fourmonti extat, semel integer, iterum mutilus, servata tantum parte quattuor versuum ultimorum. Vs. 4. in integro apographo habetur ΠΑΡΘΗΚΟΥ, et vs. 5. ΣΤΑΤΟΠΕΔΩΝ: sed verum comparet in altero. Sponianum exemplum ita turbatum est, ut nihil inde annotem nisi vs. 5. ΥΙΟΝ; Fourm. Poc. YON. Vs. 3. Fourm. ΣΕΟΥΡΟΥ. Vs. 4. extr. Poc. ΤΟΥ, male. Supplementa, quae addidi, apposuerat iam Poc., et ex parte quasi in lapide conspicerentur, dederat Spon. sed ut solet de suo.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστὸν, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Α. Σεπτιμίου Σευήρου, Εὐσεβοῦς, Περτινᾶκος, Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ, Μεγίστου, καὶ Ἰουλίας Σεβαστῆς, μητρὸς στρατοπέδων, ὅν ἡ πόλις ἡ Μεγαρέων τὸν εὐεργέτην.

Titulus in basi statuæ scriptus erat Caracallae, qui inde ab a. Chr. 198. collega patris in Imperio administrando fuit; et superstes pater erat, quum hic titulus exararetur, quippe non deus vocatus. Cf. imprimis n. 353. *Iuliam Augustam Severi uxorem matrem castrorum* dictam esse notum est.

1076.

Megaritis ad limen domus Papae s. Presbyteri Basilii, ad aedem D. Demetrii, prope titulum n. 1082. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 17. p. 328. et tertium quartumque versum Villos. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 341. Varietatem lectionis notavit Chandler. Inscr. Syll. p. xxxii. Habeo etiam ex schedis Fourmonti et Villosianis.

ΠΟΛΙΟΝΜΕΜΜΙΟΝΡΗΓΛΟΝΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΤΙΒΕ
ΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
ΓΝΑΙΟΣΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣΓΝΑΙΟΥΥΙΟΣ
ΚΡΙΣΠΟΣΤΟΝΕΑΥΤΟΥΞΕΝΟΝ

Bbbb 2

Vss. 3. 4. ex schedis Fourmonti reductiones dedit Vs. 3. Spon. ΓΝ. ΟΥΙ etc. Sed Chandl. Villos. ΓΝΑΙΟΣΟΥΙ etc. Fourm. ΠΛΙΟΣΟΥΙ etc. Ex Fourm. dedi Ξ pro Ξ.

Πόπλιον Μέμμιον Ῥήγον, πρεσβευτὴν Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, Γναῖος Οὐιτέλλιος Γναίου υἱὸς Κρίσπος τὸν ἑαυτοῦ Ξένον. Claudio Imp. duo innotuerunt Memmii Reguli, alter Consularis,

maritus Lolliae Paullinae, Caius praenomine, qui obiit a. u. c. 815. (Sueton. Calig. 25. Diop. Cass. LIX, 12. Tac. Ann. XII, 22. XIV, 47.), alter Consul demum a. 817. (Tac. Ann. XV, 23.), qui et ipse Caius (v. Lips.). Tertius hic est, idem ut videtur qui in Actis fratrum Arvalium ap. Gruter. p. cxviii. ne plura addam.

1077.

Megaris in moenibus urbis, prope aedem Panagiae. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 221. Misc. erud. antiq. X, 11. p. 321. Wheeler. Itin. p. 377. Melet. Geogr. p. 347. Fleetwood. Syll. p. 331. 1. Olear. ad Philostr. p. 545. Habeo etiam ex schedis Fourmonti.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΙΒ ΚΛΑΥΔΙΟΝΑΤΤΙΚΟΝ
ΥΠΑΤΟΝΕΠΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙΣ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΤΗΠΡΟCΤΗΝ
5 ΠΟΛΙΝ

Litterarum ductus dedi ex Fourm. et Chandl. quem potissimum secutus sum. Vs. 2. ex Fourm. addidi lineolam supra scriptam. Vs. 3. male Wheel. ΕΥΕΡΓΕCΙΑC, et Chandl. ΕΥΕΡΓΕCΙΑC: nec verior correctio Osanni Syll. p. 258. ΕΥΕΡΓΕCΙΑC dedi ex Fourm. Spon. Mel.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν ὑπατον, ἐπὶ εὐεργεσίας καὶ εὐνοίας τῇ πρὸς τὴν πόλιν. Pertinet ad a. Chr. 143. a. u. c. 896. et Herodem Atticum oratorem.

1078.

Megaris, ex Spon. Misc. erud. ant. X, 23. p. 330. (qui in lemmate erravit) et schedis Fourmonti, ex quibus formas versuum et litterarum dedi.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΚΡΑΤΙCΤΟΝΕΠΙΤΡΟΠΟΝΤΩΝ
CΕΒΑCΤΩΝΑΥΡΗΛΙΟΝΥΜΕΝΝΟΝ
ΑΝΤΙΠΟΛΛΩΝΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝΤΟΝ
5 ΕΥΕΡΓΕΤΗΝΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙ
ΑΝΚΟΜΜΟΔΟΥΤΟΥΚΟΜΜΟΔΟΥ

Vs. 2. Fourm. ΚΡΑΤΟΝ. Vs. 3. extr. Fourm. ΥΜΕ---, Spon. ...ΕΝΝΟΝ: composui utrumque.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν κράτιστον ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν Αὐρήλιον Μέ[μμι]ον, ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων, τὸν εὐεργέτην, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Κομμόδου τοῦ Κομμόδου. Vs. 3. ΥΜΕΝΝΟΝ muto in ΜΕΜΜΙΟΝ: Υ ni-

hili est; fuit ibi sigla quaedam interpunctioni inserviens, ut 7, vel tale quiddam. Intellige M. Aurelium Memmium Fuscum (vel Tuscum) Cos. a. Chr. 258. Σεβαστοὶ sunt Licinii Valerianus et Gallienus. Titulus anno illo vetustior, tum positus, quum ille nondum esset Consul creatus.

1079.

Megaris in angulo aedis Panagiae. Edidit Spon. Misc. erud. ant. X, 16. p. 327. (hinc Vandal. Diss. p. 416.), vitiosius ex schedis suis Murat. T. II. p. dxlv. 2. Varietatem lectionis notavit Chandl. Inscr. Syll. p. xxxii. Praeterea habeo ex schedis Fourmonti, St-Martinianis, Akerbladianis a Münstero missis.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΜΑΙΜΙΛΙΟΝCΑΤΟΡΝΕΙΝΟΝΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΜΕΓΑΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΠΙΜΕ
ΛΗΘΕΝΤΟCΤΟΥCΤΡΑΤΗΓΟΥΤΗΣCΠΟ
5 ΛΕΩCΑΡΙCΤΩΝΟCΤΟΥΔΙΟΝΥCΙΟΥ

Litterarum formas dedi ex Fourm. Mart. et ex Chandl. fide A pro A. Vs. 3. Fourm. ΕΛΥΤΟΝ ΜΕΤΑΝ. Vs. 4. Fourm. ΤΟΥCΤΡΑΤ. Mart. ΤΟ CΤΡΑΤ. Vs. 5. Spon. ΑΡΙCΤΟΝΟC: sed ω recte habetur apud Fourm. Mart. (Akerbl. Mur. Ω). Vs. 4. extr. ΠΟΛΕΩC habent Mur. Mart. ceteri ut edidi.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Μ. Αἰμίλιον Σατοργεῖνον ἀνθύπατον, τὸν ἑαυτῶν μέγαν εὐεργέτην, ἐπιμεληθέντος τοῦ στρατηγοῦ τῆς πόλεως Ἀρίστωνος τοῦ Διονυσίου. Videtur Consul a. p. Chr. 264. Aemilius (aliis Amulius) Saturninus designari. De στρατηγῷ τῆς πόλεως monui ad n. 1072.

1080.

Nisaeae in pariete castelli. Ex schedis Vernontii edidit Taylorus ad Demosth. de fals. leg. p. 459. ed. Reisk. minusculis; deinde Villoisonus Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 336. 337. ex quo patet iuxta positos esse duos hos titulos. Ex Tayloro petierunt Brück. Nott. ad Theogn. vs. 751. p. 296. Jacobs. Paralip. Anthol. II, 20. p. 770. Anthol. Palat. App. n. 163. Litterarum formas a Villoisone mutatas dedi ex schedis Fourmonti. Habet etiam Osann. Syll. II, 45.

A.

ΕΚΓΕΝΕΗΣ ΠΕΡΙΒΩΤΟΝ ΑΠΑΝΘΥΠΑΤΩΝ ΚΥΠΑΡΧΩΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ ΚΑΘΑΡΗΣ ΚΙΝΑΟΙΔΙΜΟΝ ΕΥΝΟΜΙΗΣΙΝ ΠΡΟΦΡΟΝΕΩΣ ΜΕΓΑΡΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΙΣ ΕΠΙ ΕΡΓΟΙΣ ΕΙΚΟΝΙΑΙΝΕ ΗΣΤΗΣ ΑΝΑΓΑΓCΑΜΕΝΟΥ

B.

ΠΑΝΤΗ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΙΟ ΚΛΕΟΣ ΠΑΝΤΗ ΔΕ ΤΕ ΘΑΥΜΑ ΠΑΝΤΗ ΔΕΥΝΟΜΙΗΣ ΕΥΧΟCΑ ΠΕΙΡΕCΙΟΝ ΥΙΕC CΕΥ... ΙΟΙΟΤΟΝ ΑΛΚΑΘΟΟΥΝ ΑΕΤΗΡΕC ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΑΓΑΘΩΝ ΑΜΦΙΔΙΚΗΣ ΤΕ ΜΕΝΕΙ

A. vs. 1. extr. Fourm. habet quod dedi; Vil-
lois. ΚΥΠΑΡΧ..., Vern. και υπαρχων (K siue & est
καί). Vs. 3. Fourm. ΜΕΤΑ etc. cetera Fourm.
sine ullo vitio praebet. Vs. 4. Vill. ΛΑΕΜΕΝΗ: sed
in altero consentiunt Fourm. Vern. B. vs. 1. extr.
Vern. Θαυμα, Fourm. ΘΑΥΝ, Vill. ΘΑΥ... Vs. 3.
Vill. ΥΕΟC CΕΥ... ΙΟΙΟΤΟΝ ΑΛΚΑΘΟΟΥ, Fourm.
ΥΙΕC CΕΥ... ΙΟΙΟΤΟΝ ΑΛΚΑΘΟΥ, Vern. υίος Ευ-
ριοιο τον Αλκαθεου. Fourm. etiam ultimum C omit-
tit. Vs. 4. Fourm. ΤΕΜΕΝΙ, Vill. ΤΕΜΕΝ....

A.

Ἐκ γενεῆς περίβωτον ἀπ' ἀνθυπάτων καὶ υπάρχων
Πλούταρχον, καθαρῆσιν αἰοιδίμον εὐνομήσιν,
προφρονέως Μεγαρήες αἰμνήστοις ἐπὶ ἔργοις
εἰκόνι λαϊνῇ στήσαν ἀγασσάμενοι.

B.

Πάντη Πλουτάρχιο κλέος, πάντη δέ τε θαῦμα,
πάντη δ' εὐνομῆς εὐχος ἀπειρέσιον,
υἱός Εὐ... οιο, τὸν Ἀλκαθόου ναετῆρες
πολλῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀμφὶ Δίκης τεμένει.

1801.

Megarisi; ex schedis Fourmonti. Post perfectos nostros commentarios edidit Osann. Syll. II, 49. qui in plures emendationes incidit, quas ipse feceram.

ΕΡΚΟΛΙΟΝ ΤΟΝ ΕΠΑΡΧΟΝ ΔΙΙΠΗΣΑΝ ΜΕΓΑΡΗΣ
ΠΑΝΤΟΙΩ... ΙCΩ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΦΥΛΑΚΑ
ΤΕΙΧΕ ΑΔΩΜΑΙ ΙΑΙ... ΟΝ ΕΜΠΕ... ΟΝΙΟ ΠΑΕΝΥΜΦ
ΑCΤΕ ΑΚΑΙΒΟΥΛΑΣ ΠΛΙ... ΟΡΩΝ CΟΦΙΗ

Ἐρκόλιον τὸν ἐπαρχον [ἀνέστ]ησαν Μεγαρή[ε]ς,
παντοίω[ν ἐδν]ω[ν] καὶ πόλεων φύλακα.
τείχεα δ[ε]ί[μα]το καὶ [πόρ]ον ἐμπε[δ]ον [ω]πα[σ]ε
Νυμφ[ῶν],
ἄστεα καὶ βουλὰς, π[άντ] ἐφ[ορῶν] σόφην.

Titulus videtur quarti fere saeculi esse. Vs. 2.
ἐδνῶν incertum. Vs. 3. dedi πόρον Νυμφῶν, hoc est

aquaeductum, quem restituit, haud dubie etiam bal-
neis inservientem, quae postea quidem restituit Dio-
genes Comes (v. Christianum titulum ap. Chandl.
II, 130. p. 79.). Os. Νύμφαις vult. Πάντ' ἐφορῶν est
Osanni. Ceterum in emendando epigrammate prope
omnes retinui Fourmontiani exempli apices; sed
Fourm. ut solet, plures litteras omisit.

1082.

Megaritis in lapide. Edita haec sunt ap. Cyriac. p. xvii. n. 123. et ex suis schedis a Murat. T. II. p. DLXXI. 3. cum absurda explanatione. Dedit dispositionem textus Muratorianam.

Vs. 1. Mur. ΓΕΩΡΓΕΝΕΣΤΩΗ, Cyr. ΓΗΟΡ.
ΓΕΩΕΣΥΩΝ. Scribendum videtur:

Γεώργιος Εύων[ύμου]?

Σάτυρος Φιλίππου

Φιλοκράτης Φιλίππου

Φωκιάδης Τεισίου

5 Καλλένικος Εὐθύμου.

De scriptura Καλλένικος cf. ad n. 1054.

ΓΕΩΡΓΕΩΕΣΥΩΝ
ΣΑΤΥΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΦΩΚΙΑΔΗΣ ΤΕΙΣΙΟΥ
5 ΚΑΛΛΕΝΙΚΟΣ ΕΥΘΥΜΟΥ

1083.

Megaritis; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 128.

..... ΣΩ.ΥΣ
..... ΕΥΜΟΛΠΟ
..... ΝΕΙΚΩΝΟΣ
..... ΝΕΙΚΙΑΣ
5 ΕΡΜΕΙΟΥ
..... ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΝ
..... ΕΙΣΙΔΩΡΟΥ
..... ΕΡΜΟΓΕΝΗ
..... ΕΡΜΙΕΙΟ

Fragmentum catalogi.

1084.

Megaritis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 63.

ΚΥΝΗΤΡΙΟΥ
ΝΙΑΝΑΡΕΟΥΡΟ
ΔΩΝΟΣΚΑΙΠ
ΣΙΑΝΙΝΗΣΑΥΠ
5 ΥΒΙΖΑΣ

Fortasse est dedicatio statuæ mulieris: [ὁ δεινα]

Δημητρίου - - νίαν - - - 'Ρόδωνος καὶ Π - - - σιανί-
νης etc.

1085.

Ibidem ubi n. 1080. ex schedis Villosioni, qui memorat Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 359. Ex iisdem dedit Osann. Syll. p. 292.

ΔΗΜΑΣΠΕ
ΚΑΡΕΤΑΝΤΑΝΙΔΙΑΝΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΘΕΟΙΣ

Vs. 3. Os. ΘΕΝΙΣ, quod ex Act. Acad. correxi.

Δημᾶς Πε - - - [Νε]καρέταν τὰν ἰδὴν θυγατέρα Θεῶς.

Cf. n. 1056.

1085. b.

Megaritis; ex Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 4. p. 64.

ΧΙΣΝΙΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΥΠΤΙΔΕΠΟΑΠΠΗ
.ΙΤΗΛΗΕΑΝΑΟΤΑΤΩΚΑΜΙΟΥΕΥΘΙΣΔΗΝΑ

Videtur sepulchralis titulus esse. Vs. 1. est θυ-
γατέρα. Vs. 2. videtur fuisse τῷ ἱερωτάτῳ ταμειῷ εὐ-
θὺς? δηνά[ρια] etc. ex usu huius formulæ frequen-
tissimo, nisi quod εὐθὺς insolens.

1086.

In agro Megarensi; ex schedis Fourmonti, unde petiit etiam Osann. Syll. II, 53. Ego dedi Bekkeri apographum.

ΥΠΟΣΩΤΗΡΙΑΣ. ΚΛΙΜ. . . . ΗΣ. . . . ΩΝΙΟΥΛΙΚΑΙΟΥ
ΤΩΝΔΗΣΠΟΤΩΝΤΗΣ. . . . ΥΝΕ. ΗΣΦΛΙΑΡΚ. . . . ΙΟ
ΚΑΙΦΛΩΝΩΝΟΥΚΦΛ. . . . ΔΟΣΟΙΝΙΟΙ. . . . ΙΩΝ. . . . Τ
ΠΕΟΥΧΩΝΑΥΓΓΔΙΕΤΥΠΟΟΝ. . . . ΕΙΚΞΙΠΩΛΗΝΙΩ
5 ΠΟΛΕΩΝΕΙΣΤΑΥΤΟΝΣΥΝΕΛΘΕ ΕΝΤΗΚΟΡΙΝΟ ΟΙΜΗΤ
ΤΟΕΙΕΠΙΤΟΥΛΑΜ. . . . ΜΕΓΑΛΟΠΙ ΠΕΣΤΑΤ. . . . ΝΘ ΑΡΙΟΥ
ΧΡΗΕΚΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝ. . . . ΤΞΝΝΟΡΡΕΟΠΡΑΙΠΟ ΣΙΤΙΑΝΝΕΙΝΝ
ΝΕΝΒΟΙΩΤΙΑΚΩΝ. . . . ΕΥΒΟΙΚΩΝΚΤΗΣΑΙΤΩΛΙ ΠΟΛΕΩΝΕΙΣ,
ΤΗΝΙΚΑΙΦΙΛΑΙΩΠΛΑΡ ΣΩΝΤΩΝΔΕΣΠΕΛΣ ΟΣΗΟΟΔΚΩ
10 ΡΙΣΤΗΝΚΟΡΙΝΘΙΩΝΚΕΣΙΚΗΓΝΩΣΙΟΚΑΘΩ ΩΤΕΤΚΚΗ
ΕΙΣΤΟΚΑΤΑΣΚΑΡΦΙΑΝΟΡΡΙΑΕΠΙΤΗΣΕ. . . . ΕΠΙ

Qui noverit formulas titulorum, intelliget initio haec scripta fuisse, in quibus ea, quorum ne vestigium quidem superest, uncis includo: Ἐπερ σωτηρίας καὶ ν[εῖκ]ης [καὶ αἰ]ωνίου διαμον[ης] τῶν δεσποτῶν τῆς [οἰκ]ο[ν]ομ[ε]ν[ης]. Deinde Imperatores designantur tres, Occidentis et Orientis, quorum nomina perspexit Sanderus: Φλ. Ἀρκ[αδ]ί[ο]ς καὶ Φλ. Ὀνω[ρί]ου κ(αὶ) Φλ. [Θεο]δοσ[ί]ο[υ] ν[ε]ωτέρου. Post Φλ. ubi est vel I, fuit nota, exempli causa ut vs. 6. Deinde ni fallor fuit: [τ]ῶν [αὐτοκρα]τορῶν γ[εν]ε[α]λογ[ί]ων Αὐγ[γ]υ. (Αὐγουστῶν). Postea videtur διατυπωθῆναι esse, et fortasse Πύλων. Tum quae sunt vs. 5. 6. nescio ad praescripta pertineant an ad verba decreti ipsius. Vs. 5. habes πόλεων εἰς ταυτὸν συνελθεῖν ἐν τῇ Κα-

ρίνθῳ, ubi proconsulis sedes. Vide de proconsule Achaiae Pancirol. Not. dign. Imp. Or. p. 165. Vs. 6. est: Ἐπὶ τοῦ λαμ(προτάτου) καὶ μεγαλοπρ[ε]πεστάτου ἀν[α]π[α]ύτου. Vs. 7. 8. χρῆ καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν ὀριοπραιποσιτίαν (PP pro simplici P, ut vs. 11.) τὴν ἐκ τῶν (?) Βοιωτικῶν καὶ Εὐβοικῶν καὶ τῆς Αἰτωλ[ί]ας πόλεων εἰς τὴν Σκαρφίαν - - - - - Dicitur de praeposito limitaneorum militum, qui noti sunt ex Notitia dignitatum utriusque Imperii: vide imprimis Pancirol. Not. dign. Or. p. 198. et de praepositis locos in Indice Not. dign. Occ. citatos. Mox vs. 9. extr. vs. 10. 11. habes: χωρὶς τὴν Κορινθίων ἢ ἡνῶσις ἢ, καὶ τῶ[ς] τ[ῆ]ς τε τάκτῃ εἰς τὰ κατὰ Σκαρφίαν ὄρια ἐπὶ τῆς etc. Praeter haec nihil extricare possum. T

1087.

Megar, in D. Demetrii; ex schedis Fourmonti.

ΝΕΙΟΧΟΥ

ΤΟΝΙΧΛΕΙΝΟΝ

ΜΕΝΟΝΟΙΚΟ

Vs. 3. κατεσκευασ[μένον] οἶκον?

1088.

Megar, ad aedem D. Nicolai; ex Spon. Misc. erud. ant. X, 26. p. 330. qui in lemmate erravit: sed collatis ceteris titulis ibi a Sponio editis hunc quoque Megarensis esse patet. Cf. n. 1093. 1098. etc.

ΑΝΑΞΙΩΝ
ΕΥΜΗΤΙΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀναξίων
Εὐμητίωνος
χαῖρε.

Anaxion habetur etiam n. 1094.

1089.

Palaeochorio in columna paene deleta; ex schedis Fourmonti.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙ
ΔΙΟΔΟΤΟΥ

Ἀριστοτέλης
Διοδότου.

1090.

Prope Nisaeam; ex Cyriac. p. xvii. n. 120. Habet ex suis schedis etiam Muratorius T. III. p. mdcxv. 12. et una cum n. 1092. ex Cyriaci schedis T. II. p. mxx. 1.

ΔΑΜΑΤΡΙΑΓΛΑΥΚΙΑ
ΧΑΙΡΕ

Δαματρία Γλαυκία χαῖρε. Γλαυκία est genitivus.

1091.

Cippus Megaris repertus, cum anaglypho virum et feminam valedicentes exhibente; ex Musci Worsleiani descriptione.

ΩΝΑΡΙΔΙΟΚΛΕΙΑ
- - - - ΚΑΛΑΙ
ΚΑΦΙΣΙΩΝ

Mulier est Dioclea, vir Cephisio; cetera non intelligo. Vs. 1. tamen ἀνδρὶ coniici potest.

1092.

In marmore polito, ad arcem Nisaeae. Cyriac. p. xvii. n. 121. Murat. T. II. p. mxx. 1. (hic cum n. 1090.)

ΚΑΛΛΙΚΙΤΑ ΦΩΚΙΣ

Καλλικίτα Φωκίς, Phocica mulier.

1093.

Megar, ad aedem D. Nicolai. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 25. p. 330. Habetur etiam in schedis Villosioni, qui edidit Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 341.

ΝΙΚΩΝΑΓΑΘΩΝΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Νίκων Ἀγάθωνος χαῖρε.

1094.

Megar, extra urbem, inter rudera ecclesiae desertae. Ex schedis Fourmonti.

ΠΥΘΩΝ ΤΥΣΙΚΡΑΤΕΙΑ
ΑΝΑΞΙΩΝΟΣ ΑΝΑΞΙΩΝΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΙΟΝΑΜΑΤΗΡΑΝΕΘΗΚΕΝ

Πύθων Ἀναξίωνος,
Τί[ς]ικράτεια Ἀναξίωνος.
Καλλίστιον ἡ μήτηρ ἀνέθηκεν.

Haud dubie sub anaglypho.

1095.

Megar, super porta ecclesiae Salvatoris. Ex iisdem.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ΣΩΠΥΡΟΥ

Σωκράτης Σωπύρου vel Ζωπύρου.

1096.

Megaris; ex iisdem. Dedit etiam Osann. Syll. II, 54.

ΤΙΜΕΑΣ
ΑΒΙΑΝΤΟΥ
ΑΙΓΙΑΝΤΑΣ

Τιμέας
Ἀβιάντου
Αἰγι[νά]τας.

Fortasse Ἀμιάντου.

1097.

Palaeochorio „in columna ecclesiae B. Virginis”; ex iisdem.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ
ΕΥΠΑΛΙΝΟΥ

Φίλιστος
Εὐπαλίνου.

1098.

Megaris ad aedem D. Athanasii. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 27. p. 330. Varietatem lectionis ad Sponii exemplum dedit Chandl. Inscr. Syllab. p. xxxii. qui vidit Megaris; cum ea fere consentit apographum Fourmonti, qui falso ad Eleusinem rettulit.

ΔΗΜΥΛΑΣ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΖΩΠΥΡΑΣ ΚΑ
ΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝΕΑΥΤΟΙΣ ΗΡΩΙΝΕΧΕΙΝ
ΔΕ ΕΠΙΒΑΣΙΝ ΖΗΝΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣΙΑΣΑΝΤ
ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝ

extr. Fourm. ΖΚΑ (pro KA ceterorum). Vs. 2. Spon. ACEN, Fourm. Chandl. quod dedi. Vs. 3. ultimum O omittit Fourm.

Δημυλᾶς Πρεΐμου καὶ Ζωπυρᾶς κατεσκευάσαν ἑαυτοῖς ἡρώ[ο]ν. ἔχουσιν δὲ ἐπίβασιν Ζηνᾶς καὶ Εἰσίας ὄντ[ας] ἀδελφούς, καὶ Δημητρίαν. Voluerunt Ζηνᾶν καὶ Εἰσίαν. Ob Sponii nugas addo interpretationem: *Demylas Primi filius, et Zopyras fecerunt sibi heroum; habere autem aditum Zenam et Isiam fratres eorum, et Demetrium,* sc. iubent, constituunt.

Litterarum formas dedi ex Fourm. Chandl. et ex illo etiam interpunctiones retinui, quas non videtur de suo addidisse. Vs. 1. Spon. ΔΕΜΥΛΑΣ, Fourm. ΔΗΜΥΛΑΣ, Chandl. quod dedi. Vs. 1.

1099.

Palaeochorio in columna sepulcrali; ex schedis Fourmonti.

ΞΕΝΩΝ
ΜΟΥΣΑΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ξένων
Μουσαίου
χαῖρε.

1100.

Ibidem inter rudera; ex iisdem.

ΠΟΙΣΙ
ΛΟΕΜΕΠΙΟΡΟΧΜΥΟΣΑ
ΑΙΠΟΥΣΛΙΣΠΟΕΛΟΝΙΙΑΓΕΛ
ΕΙΚΑΙΕΥΓΕΝΙΗΟΥΠΟ
5 ΜΑΘΑΙΟΣΠΙΝΥΤΗΝΔΑΚΑΧΟΙ
ΘΕΣΟΑΝΕΥΞΕΝΩΝΜΕ
ΜΠΛΕΑΝΕΠΙΦΙΛΟΣΗΝΑΠΛ
ΠΗΣΖΑΘΕΟΝΒΡΕΤΑΣΟCΘ
ΕΙΟΓΕΝΟΥCΕΙΝΕΙΚΛΛΕΙΨ
10 ΦΙΛΙΗ ΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝΑΝ
ΕΝΕΥΝΑCΙΕΝΩΟΜΕΝΟCΦ
ΤΑΔΕΓΡΑΨΕΤΕΟCΦΙΛΟCΑΛ
ΝΧΕΟΝΩΝΟΙΝΟΝΑΛCΕΙΨΑΙ

Fragmentum carminis, quod restitui nequit. Vs. 4. καὶ εὐγενή vel εἰγενή, dein οὐποτε? 5. ὅς πι- νυτήν? 6. Θέσσαν εὐξείνων Με[γάρων]? 7. ἐπεὶ φίλος ἦεν ἅπα[σιν]? 8. ζάθεον βρέτας, 9. σ[ε]ῖο γένους εἵνεκα λει- ψ -- 10. φιλή [γ]λυκερώτερον ἂν -- 11. εὐνάς, μνω- μένος, 12. τὰδ' ἔγραψε τὸς φίλος, 13. οἶνον? ἀμείψαι.

1101.

In via Scironia in confiniis Corinthiae et Megaricae terrae, ad portam Scironiam in lapide magno candido. Ex schedis Guil. Gellii misit Rosius. Ed. etiam Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 765.

ΟΔ
ΙΟΙΟΝΑΘΗΝΑΩΙΟΙ

Vs. 1. litterae ΟΔ ex solo Cl. sunt, qui vs. 2. ΟΙΟΝΑΙΑΘΩΝΑΩΙΟ. Cetera obscurata sunt.

PARS QUARTA. INSCRIPTIONES PELOPONNESIACAE.

SECTIO PRIMA.

CORINTHUS, SICYON, PHLIUS.

1102.

Corinthis, prope portam Teneaticam, in lapide semicirculari, inter rudera duorum aedificiorum magnorum. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 26.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΥΝΝΕΙ.....
...ΣΕΣΤΙΑΡΥ.ΑΝΕΘΗ...

Vere Müllerus Dor. T. I. p. 247. coniecisse videtur, Apollinis Cynii, Athenis et alibi culti, mentionem contineri. Ἀπόλλωνος Κυννεί[ου] - - - ἀνέθη[κεν]. Vs. 2. fortasse Σεστία latet; cf. n. 181.

1103.

In *Isthmo* prope Hexamilia, ad sinum Saronicum; ed. Turner. Itin. T. I. p. 293.

ΕΥΠΑΤΙΝΟΣ
ΚΑΛΛ ΑΤ

Εὐπα[λ]ῖνος? Καλλ[ικ]άτους? Cf. n. 1097.

1104.

Olim in *Isthmo*, ubi transcripserunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 225. Misc. erud. antiq. X, 111. p. 363. Wheler. Itin. p. 438. (unde Murat. T. I. p. cxxxvii.), Melet. Geogr. p. 383. hic minusculis. Sed duos ultimos versus, qui sub terra latuisse videntur, primum ex lapide, quem habebat, edidit Maffei Mus. Veron. p. xxxix. Lapis a Maffeo illi Museo illatus.

Θ Ε Ο Ι Σ Π Α Τ Ρ Ι Ο Ι Σ
Κ Α Ι Τ Η Π Α Τ Ρ Ι Δ Ι

ΠΑΙΚΙΝΙΟΣ ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙΣΚΟΣ
ΙΟΥΟΥΕΝΤΙΑΝΟCΑΡΧΙΕΡΕΥCΔΙΑ

5 ΒΙΟΥΤΑCΚΑΤΑΛΥCΕΙCΤΟΙCΑΠΟΤΗC
ΟΙΚΟΥΜΕΝΗC ΕΠΙΤΑΙCΘΜΙΑΠΑΡΑΓΕΙΝΟ
ΜΕΝΟΙCΑΘΛΗΤΑΙCΚΑΤΕCΚΕΥΑCΕΝ

ΟΑΥΤΟCΚΑΙΤΟΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΝCΥΝΤΟΙC
ΠΡΟCΚΟCΜΗΜΑCΙΝΚΑΙΤΟΕΝΑΓΙCΤΗΡΙΟΝ

10 ΚΑΙΤΗΝΙΕΡΑΝΕΙCΟΔΟΝΚΑΙΤΟΥCΤΩΝ
ΠΑΤΡΙΩΝΘΕΩΝΒΩΜΟΥCCΥΝΤΩΠΕΡΙ

ΒΟΛΩΚΑΙΠΡΟΝΑΩΚΑΙΤΟΥCΕΝΚΡΙΤΗΡΙ
ΟΥCΟΙΚΟΥCΚΑΙΤΟΥΗΛΙΟΥΤΟΝΝΑΟΝΚΑΙΤΟ

ΕΝΑΥΤΩΑΓΑΛΜΑΚΑΙΤΟΝΠΕΡΙΒΟΛΟΝ ΤΟΝΤΕ

15 ΠΕΡΙΒΟΛΟΝΤΗCΙΕΡΑCΝΑΠΗCΚΑΙΤΟΥCΕΝΑΥΤΗ
ΝΑΟΥCΔΗΜΗΤΡΟCΚΑΙΚΟΡΗCΚΑΙΔΙΟΝΥCΟΥ

ΚΑΙΤΑΡΤΕΜΙΔΟC CΥΝΤΟΙCΕΝΑΥΤΟΙCΑΓΑΛ

ΜΑCΙΝΚΑΙΠΡΟCΚΟCΜΗΜΑCΙΝΚΑΙΠΡΟΝΑΟΙC

ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΠΟΙΗCΕΝΚΑΙΤΟΥCΝΑΟΥC

20 ΤΗCΕΥΕΤΗΡΙΑCΚΑΙΤΗCΚΟΡΗCΚΑΙΤΟΠΛΟΥ

ΤΩΝΕΙΟΝΚΑΙΤΑCΑΝΑΒΑCΕΙCΚΑΙΤΑΑΝΑΛΗΜ

ΜΑΤΑΥΠΟCΕΙCΜΩΝΚΑΙΠΑΛΑΙΟΤΗΤΟCΔΙΑ

ΛΕΛΥΜΕΝΑΕΠΕCΚΕΥΑCΕΝ ΟΑΥΤΟCΚΑΙ

25 ΤΗΝCΤΟΑΝΤΗΝΠΡΟCΤΩCΤΑΔΙΩCΥΝ

ΤΟΙCΚΕΚΑΜΑΡΩΜΕΝΟΙCΟΙΚΟΙCΚΑΙΠΡΟC

ΚΟCΜΗΜΑCΙΝΥΠΕΡΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑC

ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ΥΠΟCΧΕCΙCΠΑΙΚΙΝΙΟΥΠΡΕΙCΚΟΥ

ΕΑΝΜΟΙΠΩΛΗCΗΤΕΤΗCΛΕΓΟΥΜΕΝΗCΡΗΓΙΑ

INSCR. GR. VOL. I.

Cccc

Accuratius ceteris est Maffei exemplum, a quo in lectionibus non discessi; sed litterarum formas a Maffeo mutatas rectius dedit Spon. Misc. unde expressi; et consentit in littera C praeter primum versum Whel. Varietates tantum potissimas affero. Vs. 1. 2. maioribus litteris. Vs. 1. retinui Σ, quod cum Maffeo Whelerus praebet: Spon. C. Sed solet in supra scriptis, etiam ubi C regnat, Σ reperiri admistum. Vs. 6. Maff. ΓΕΙΝΟ; ceteri omitunt I. Vs. 8. CYN solus Maff. habet. Vs. 9. omnes praeter Maff. ΑΓΙΟΤ etc. Vs. 12. Melet. ενκητ. Vs. 14. extr. Spon. Whel. Melet. ΔΕ p. ΤΕ. Vs. 16. Spon. ΔΗΜΗΤΡΑC, Whel. ΔΙΟΝΥCΙΟΥ. Vs. 20. utrumque ΤΗC addidit Maff. ex lapide.

Θεοῖς πατρίοις καὶ τῇ πατρίδι. Πούβλιος Λικίνιος Πουβλίου υἱός, Αἰμιλία, Πρεῖσκος Ἰουθεντιανός, ἀρχιερεὺς διὰ βίου, τὰς καταλύσεις τοῖς ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τὰ ἱσθμια-παραγεινόμενοις ἀθληταῖς κατασκεύασεν. ὁ αὐτὸς καὶ τὸ Παλαιμόνιον σὺν τοῖς προσκοσμήμασιν καὶ τὸ ἐναγιστήριον καὶ τὴν ἱερὰν εἰσοδὸν καὶ τοὺς τῶν πατρῶν Θεῶν βωμοὺς σὺν τῷ περιβόλῳ καὶ προνάῳ, καὶ τοὺς ἐνκριτηρίους οἴκους, καὶ τοῦ Ἑλίου τὸν ναὸν καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἄγαλμα καὶ τὸν περίβολον, τὸν τε περίβολον τῆς ἱερᾶς νάπης καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ναοὺς Διήμητρος καὶ Κόρης, καὶ Διονύσου, καὶ Ἀρτέμιδος σὺν τοῖς ἐν αὐτοῖς ἀγάλμασιν καὶ προσκοσμήμασιν καὶ προνάοις ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησεν, καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτωνεῖον καὶ τὰς ἀνάβασεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σιμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν. ὁ αὐτὸς καὶ τὴν στοὰν τὴν πρὸς τῷ σταδίῳ σὺν τοῖς κεκαμαρωμένοις οἴκοις καὶ προσκοσμήμασιν ὑπὲρ ἀγορανομίας ἀνέθηκεν.

ὑπόσχεσις Π. Λικινίου Πρεῖσκου.
Ἐάν μοι πωλήσητε τῆς [καλ]ομένης Ῥηγλίας...

P. Licinius Priscus Inventianus, Pontifex perpetuus, pro aedilitate ea dedicavit, quae in fine prioris tituli descripta sunt: cetera prius videtur perfecisse. Est is civis Romanus, sed Corinthi: Corinthus enim inde a Iul. Caesare colonia Romana est. Aetas tituli incerta: nec tamen mihi videtur Hadrianum vel Antoninos superare: quorum saeculo haec scripturae forma usitatissima in Graecia fuit. Καταλύσεις sunt deversoria: cf. Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 9. nos ad Pind. Explicatt. p. 201. De Palaemonio vide Pausan. II, 2, 1. Est hoc in Isthmo, ubi ludi celebrantur. Ἐγκριτήρια οἶκοι sunt cubicula, ubi athletae probantur et iudicatur de admittendis illis. Solis, Cereris et Liberæ ceteraque templa omnia in Isthmo quæere, ubi ἱερὰ νάπη s. τέμενος (cf. Cuper. Apoth. Hom. p. 300.): neque huc pertinent loci Pausaniae II, 2, 3. 5. 4, 7. Εὐετηρία est Abundantia. Ἀναλήμματα h. l. non horologia solarum sunt, ut visum Maffeo, qui provocat ad Ptolemaei librum περὶ ἀναλήμματος et Vitruv. IX, 4. sed muri substructi, quibus aliquid impositum. Vide Schneider. Lex. Gr. De stadio v. Pausan. II, 1, 7. Οἶκοι κεκαμαρωμένοι, cubicula fornicata.

Subscripta erat pollicitatio aedilis iis proposita, qui ipsi certam quandam mercem vendituri essent: quam non novimus. ΛΕΓΟΥΜΕΝΗC Maff. male legisse videtur p. ΚΑΛΟΥΜΕΝΗC. Nolim enim λεγόμενης conñcias.

1105.

Duodecim fere annis ante scriptam a Winckelmanno historiam artis Corinthi effossa est magna et affabre facta Neptuni statua, ad cuius pedes delphinus cum inscriptione capiti incisa, quam edidit Winckelmannus Hist. art. XI, 1, 10. et inde Zeunius ad Christii Abh. üb. d. Litt. u. Kunstw. p. 246.

Π. ΛΙΚΙΝΙΟC
ΠΡΕΪCΚΟC
ΙΕΡΕΥC.....

Est idem ille Priscus, qui n. 1104. sed tum nondum Pontifex fuit; fuit sacerdos. Scribe: Π. Λικίνιος Πρεῖσκος ἱερεὺς [ἀνέθηκεν: quamquam potest etiam Ποσειδῶνος scribi, quod ante nos coniectum est: sed

illud praefero. Statuam illam aetate C. Iulii Caesaris vel paulo post factam iudicabat Winck. sed ne materiam quidem eius indicat. Si aerea sit, fuerit illa, de qua Pausanias II, 2, 7. πλησίον δὲ ᾠκοδομηται κρήνη, καὶ Ποσειδῶν ἐπ' αὐτῇ χαλκοῦς, καὶ δελφίς ὑπὸ τοῖς ποσσὶν ἐστὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ ὕδωρ. Quodsi eam C. Iulio Caesare non multo recentiore iudicavit Winckelmannus, facile erraverit: certe litterarum formae non favent ei sententiae.

1105. b.

Tabula marmorea pollices III alta, semipedem et semunciam lata, in Museo Kempiano. Ed. Ainsworthi. Monum. vetustat. Kemp. p. 39. et ex schedis praesidis Mazaugues Murat. T. IV. p. MCMXC. 6. Nos damus ex Ainswortho.

ΟCΤΙΛΙΟC. ΜΑΡΚΕ
ΛΛΟC. Ο ΙΕΡΕΥC
ΤΟΥ. ΑΝΤΙΝΟΟ

Ὀστίλιος Μάρκελλος ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀντινόου. Eadem inscriptio est in nummis Corinthiis in adversa parte, et continuatur in aversa verbis ἀνέθηκε τοῖς Ἀχαιοῖς;

vel ἀνέθηκε. Κορινθίων. Vide Eckhel. D. N. T. VI. p. 532. Igitur titulus, si genuinus, est Corinthius. Sed quum ex Kempianis lapidibus haud pauci ficti sint et aliunde quidem transcripti (cf. n. 372. 652. 614.); non dubito hunc quoque titulum ex nummi inscriptione in lapidem coniectum esse.

1106.

Corinthi „prope Iunonis aedem”, in basi, in qua figurae venatorum, ap. Cyriac. p. xviii. n. 125. Ex suis et Cyriaci schedis a Compagnonio missis dedit Murat. T. I. p. cdlxxxix. 1. Habent etiam Bonada T. II. p. 531. Martorell. thec. calam. T. II. p. 556.

ΙΗΠΡΩΤΡΟΦΙΜΩΠΙΣΥΝΟΙ
ΘΗΡΕΥΤΟΟCΑΝΔΡΕC
ΕΧΟΜΕΘΑ
ΑΝΘΩΝΧΑΛΚΕΙΗΝΤΗΝΔΕΙΚΟΝΑΘΗΚΑΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
5 ΕΓΓΥCΘΗΡΕΙΩΝΙCΤΑΜΕΝΟΙCΤΟΜΑΤΩΝ

Dedimus Cyriaci Moroniani dispositionem, et lectiones ex utroque apographo delegimus. Vs. 1. Murat. ΠΡΟ. et ΤΡΟΦΙΜΩ: Cyr. ΤΙΟΦΙΜΩ. Vs. 2. Mur. ΘΗΡΕΥΤΑΙΑΝΔΡΕC, Cyr. ΘΗΡΑΙΤΟΟC. Cetera ex Cyr. dedimus. Iunonis templum Bunaeae fuit sub Acrocorintho (Pausan. II, 4. extr.), quam an Cyriacus intelligat quis dixerit? Utut est, haec inscriptio ante claustra ferarum posita erat, quae venationi ex Romano more Corinthi instituendae servabantur. Venatores autem alicui aeream hoc titulo statuam dedicant. Fuere plura disticha, quae

sarciri tuto nequeunt, praesertim quum primus versus prorsus perisse videatur. Nam etsi lin. 1. 2. in unum hexametrum coniungi possunt, verisimilius tamen est, singulis lineis singulos versus comprehensos esse. Scribe igitur:

..... τῷ τροφίμῳ πίσυνοι
..... Θηρεύτο[ρε]ς ἄνδρες
..... εἴ[ς] χόμμεθα.
ἀνδ' ὧν χαλκείην τήνδ' εἰκόνα θήκαμεν ἀνδρός,
ἐγγύς θηρείων ἱστάμενοι στομάτων.

1107.

In *Acrocorintho*, in vivo saxo; ap. Cyriac. p. xviii. n. 127. Ex suis schedis Murat. T. I. p. cmlvi. 6.

ΟΜΝΟCΘΗCΕΥΠΟΡΕΘΟΥΥΙΟCΚΑΙΙΔΕΛΦΟC
ΑΠΕΛΛΑCΝΗΨΑΔΟCΦΙΛΩΝΑCΔΙΟΝΥCΟΥ
ΜΑΡΜΑΡΑΡΙΟΙ

Dedi Cyriaci dispositionem. Vs. 1. Cyr. ΥΙΟΥ, stabit, si tale quid inesse putaveris: Ἐμνήσθησ[αν], vs. 2. idem ΝΗΨΑΔΟC: quae correxi ex Murat. Εὐπορε, σοῦ υἱὸς καὶ ἀδελφός, Ἀπελλᾶς Φιλώ-
Haec restitui non possunt. Sed certe sententia con-
nas Διονυσ[ί]ου, μαρμαράριοι.

Alia Corinthiaca habuit Villosionus, ut titulum de Iside Pelagia (Pausan. II, 4, 7.): v. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 306.

1108.

„Ad Amphitheatrum” *Sicyonis*, in marmore vetustate corrupto; ap. Cyriac. p. xviii. n. 129. Ex schedis suis et Barberinis Cyriaci Murat. T. II. p. dcxlv. 1.

ΤΩΝΤΕΧΝΙΤΩΝΑΓΩΝΙΣΑΝΤΩΝ
ΤΟΥCΠΡΟΓΕΓΡΑΜΕΝΟΥCΑΓΩΝΑC
ΚΑΤΑΤΟΥCΣΙΚΥΩΝΩΝΝΟΜΟΥC
5 ΕΑΝΔΕΤΙΕΝΑΥΤΗΑΓΩΝΙΣΑΝΤΑ
.....
ΕΚΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑC
ΕΝΙΚΑΝΑΝΤΙΦΑΝΗCΔΑΜΑΡΧΟΥ
ΑΝΤΑΝΔΡΟCΣΥΟΓΙΜΟΥ
10 ΗΛΕΟCΠΑΙCΦΛΩΝΙΔΗCΠΑΝΤΟΚΛΕΟΥC

Fragmenta haec sunt longioris tituli, quae Cyriacus uno fere tenore scripsit, quum multa intercidissent inter singulas quas servavit partes. Dedi autem versuum dispositionem Muratorianam, quae in hoc titulo certior est, sed interpositis lacunis, quas, in mediis quidem versibus, habet Cyr. Vs. 7. Mur. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑC. Bis habes participium prorsus insolens ἀγωνίσας p. ἀγωνισάμενος. Primo loco habes: τῶν τεχνιτῶν ἀγωνισάντων τοὺς προγεγραμμέ-

νους ἀγῶνας κατὰ τοὺς Σικυων[ί]ων νόμους. Sequitur pars legis: εἰάν δέ τι[να]? ἐν αὐτῇ ἀγωνίσαντα. Deinde nomina scripta erant, in his unius ἐξ Ἀλεξανδρείας: tum vox ἐνικ[ω]ν post illum versum de Alexandrino posita iis praemittitur qui vicerant. Sequuntur duo victores: Ἀντιφάνης Δαμάρχου, Ἀντανδρος .. στίμου, et tertius Ἡλείος παῖς Φ[ι]λωνίδης Παντοκλέους, nisi voces Ἡλείος παῖς ad praegressa pertinebant.

Cccc 2

1109.

In fragmine marmoris, quod est in muro ecclesiae vici Basilicae, ubi rudera *Sicyonis* Palaeocastron dicta. Ed. Dodw. Itin. T. II. p. 295. Pouquevill. T. IV. p. 9.

.....
ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΑΚΑΙ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΑΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΘΕΟΥΣ

Vs. 1. extr. ΑΙ, vs. 3. extr. ΥΣ ex Pouq. addita sunt. Haec fere ita legenda sunt: [Ὁ δὲνα καὶ ...] Πολυκράτεια Καὶ[κιλίαν] Πολυκράτειαν [τὴν ἰδίαν] θυγατέρα Θεοῦς. Initio verum deesse docet Pouq.

1110.

In moenibus *Sicyonis*, auctore Cyriaco p. XIX. n. 130. (non Corinthi, ut Murat. ait in schedis Cyriaci esse). Ex suis et Cyriaci schedis dedit etiam Murat. T. III. p. MDCCXLIX. 5.

ΣΤΟΜΑΧΟΣΘΡΑΣΟΝΑΚΡΙΞ
ΑΣΚΛΑΠΙΩΝ
ΞΕΝΟΦΑΩΣ

Sic Cyr. ex editione Moronii. Schedae Murat. ΞΕΝΟΦΟΣ. Sunt mera nomina: Ἀριστόμαχος, Θράσων? Ἀσκληπίων, Ξενοφάνους?

1111.

„Super montem *Polyphingum*” (al. *Polyphengum*) prope vicum *S. Georgii*, in cuius vicinia *Staphlica*, rudera *Phliuntis*. Ex schedis Fourmonti.

ἈΣΕΡΣΙΔΙΟΣΜΑΞΙΜΟΥΥΙΟΣΦΑΩΝ
ΚΟΡΙΝΘΟΣΤΗΦΛΙΑΣΙΩΝΠΟΛΕΙΤΗΝ
ΕΞΕΔΙΑΝΕΚΒΕΜΕΛΙΩΣΥΝΤΗΣΕ
ΓΗΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣΕΚΙΩΝΙΠΩΝ
5 ΑΝΕΒΗΚΕΝ

Primum nomen incertum; videtur tamen Α. Σε[ξ]στ[ι]λ[ι]ος inesse; cf. n. 181. Lege igitur: Α. Σεξστίλιος Μαξίμου υἱὸς Φάων Κορίνθ[ι]ος τῇ Φλιασίαν πόλει τὴν ἐξεδ[ι]αν ἐκ Θεμελίων σὺν τῇ σ[τ]έγῃ κατασκευάσας ἐκ [τ]ῶν ἰ[δ]ί[ω]ν ἀνέθηκεν. Ψ. Β. (Ψηφίσματι βουλῆς.)

Ψ Β Β Β

1112.

Ibidem; ex iisdem.

ΗΡΑΚΛΕΑΧΑΙΡΕ

Ἡρακλέα (hoc est Ἡράκλεια) χαῖρε. Ibidem aliam quoque inscriptionem repperit Fourmontus, quae paucorum ductuum est nullum constituentium vocabulum, neque antiquorum. Quam omitti praestat.

1113.

In villa *S. Georgii* prope *Staphlica*, „in porta ecclesiae *B. Virginis*”; ex schedis Fourmonti.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ
ΧΑΙΠΕΜΑΜΟΥ

Καλλικράτεια χαῖρε - - - -

1114.

„Prope vicum *Agio Georgio*, in monasterio τῆς Παναγίας”; ed. Chandler. Inscr. II, 146. p. 86.

ΛΕΟΝΤΙΣΧΑΙΡΕ

Λεοντὶς χαῖρε.

1115.

In eodem vico, in lapide scalae inserto; Pouquevill. Itin. T. IV. p. 188.

ΕΥΑΝΚΡΙΤΟΥ Εὐ[δ]υ[κ]ρίτου?

1116.

Ibidem „prope ecclesiam *B. Virginis*”; ex schedis Fourmonti.

ΦΡΩΑΤΟΣΥΔΟΣ

1117.

Ibidem in ecclesia *D. Ioannis Prodromi*; ex iisdem.

ΝΤΑΝΔΙΟΣ
Ι. ΧΙΔ - - -
ΞΗ.ΙΡΙ - - -
Ι. ΙΚ.Ο. ΙΛΣ

5 ΚΟΚΙΔΤΟ

SECTIO SECUNDA.

A R G O L I S.

Primo loco posui *Argivos* titulos, tum *Nauplienses*, *Epidauros*, *Troezenios*, adiuncta *Calauria* insula et *Me-thana*, postremo *Hermionenses*. Argivorum titulos antiquiores vide Part. I. n. 2. 14. 17. 18. 19.

1118.

Argis in horto quodam; ex schedis Fourmonti. Supplementa ipse addidi aliquot locis, ut latitudo scripturae pateret.

..... ΝΟΥΦΥΓ...
 ΕΧΟΥΣΙΝΤΗΣΚΟΙΝΗΣ
 Τ]ΩΝΣΑΤΡΑΠΩΝΗΚΟΝΤΙΔΙΟΤΛΟΙ...
 ΑΝΤΕΣΠΡΟΣΑΛΛΗΛΟΥΣΔΙΑΛΕΛΥΝΤΑΙΤΛΑ...
 5 . ΟΙΝΗΝΕΙΡΗΝΗΝΟΠΩΣΑΡΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣΤΟΥΠ[ΟΛΕ
 ΜΟΥΤΑΣΠΟΛΕΙΣΕΚΑΣΤΟΙΤΑΣΑΥΤΩΝΩΣΜΕΓΙ[ΣΤΑ
 ΣΠΟΙΩΣΙΝΚΑΙΧΡΗΣΙΜΟΙΜΕΝΩΣΙΝΤΟΙΣΦΙΛΟ[ΙΣΒ
 ΑΣΙΛΕΙΔΕΟΥΔΕΝΑΠΟΛΕΜΟΝΟΙΔΑΙΣΙΝΟΝΤΑΡΡ...
 ΙΝΕΣΥΧΙΑΝΕΧΗΚΑΙΜΗΣΥΝΒΑΛΛΗΤΟΥΣΕ...
 10 . ΗΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΝΗΜΙΝΕΙΡΗΝΗΝΕΠΙΧΕΙΡΗ[ΣΕΙΜΗ
 Δ]ΕΜΙΑΙΜΗΔΕΜΗΧΑΝΗΙΙΞΟΜΕΝΚΑΙΗΜΕΙΣ...
 . ΙΙΛΕΑΕΑΝΔΕΠΟΛΕΜΗΠΡΟΣΤΙΝΑΣΤΩΝ[ΓΟΛΕΩΝΗΓΡΑ
 Γ]ΛΑΤΑΤΙΣΙΠΑΡΕΧΗΙΕΠΙΔΙΑΛΥΣΕΙΤΗΣΕΙΡΗ[ΝΗΣ...
 . ΕΝΑΝΤΙΟΝΤΟΙΣΕΛΛΗΣΙΝΤΟΙΣΤΗΝΔΕ...
 15 . . ΗΑΛΛΟΣΤΙΣΤΩΝΕΚΤΗΣΕΚΕΝΟΥΧΩΡ[ΑΣ...
 . . Ω]ΣΑΞΙΩΣΤΗΣΤΕΝΥΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣΕ[ΙΡΗΝΗΣ...
 ΤΟΙΣΔΙΚΑΣΤΑΙΣΤΟΙΣΑΠΟΤΩΝ[ΓΟΛΕΩΝ...
 ΧΩΡΑΣΑΣΑΜΦΙΛΛΕΓΟΝΤ...
 ΝΕΡΙΤΟΥΤΟΙΣΔΙΗΝ...
 20 ΑΝΤΑΣ...
 νου φυγ...
 έχουσιν τῆς κοινῆς
 ἀπὸ? τ]ῶν σατραπῶν ἤκοντι διο...
 πρεσβεύσαντες? πρὸς ἀλλήλους διαλέλυνται...
 5 κ]οινήν? εἰρήνην, ὅπως ἀπαλλαγέντες τοῦ π[ολέ-
 μου τὰς πόλεις ἕκαστοι τὰς αὐτῶν ὡς μεγί[στα-
 ς ποιῶσιν, καὶ χρήσιμοι μὲν ὦσιν τοῖς φίλοις, β-
 ασίλει δὲ οὐδένα πόλεμον οἴ[σων]σιν... [ἐὰν μ-
 ἐ]ν [ῆ]συχίαν ἔχῃ, καὶ μὴ συνβάλλῃ τοὺς Ἑ[λληνας λύειν?]
 10 τ]ῆ[ν] γεγενημένην ἡμῶν εἰρήνην ἐπιχειρή[σει] μη-
 δ]εμιᾶ μηδὲ μηχανῇ, [ἐ]ξομεν καὶ ἡμεῖς [πρὸς τὸν? β-
 α]σιλέα· ἐὰν δὲ πολεμῇ πρὸς τινὰς τῶν [πόλεων, ἢ πρὸς
 γ]ματὰ τισι παρέχῃ ἐπὶ διαλύσει τῆς εἰρή[νης]...
 .. ἐναντίον τοῖς Ἑλλήσιν τοῖς τήνδε [τὴν]...
 15 .. ἢ ἄλλος τις τῶν ἐκ τῆς ἐκε[ῖ]νου χώρ[ας]...
 .. ὡς ἀξίως τῆς τε νῦν γεγενημένης εἰρή[νης]...
 .. τοῖς δικασταῖς τοῖς ἀπὸ τῶν [πόλεων]...
 .. χώρας, [ῆ]ς ἀμφι[σβητ]ο[ῦ]ντ[ες]?...
 .. ἐπὶ τούτοις etc.

Versus posteriores videntur longiores prioribus fuisse. Tituli aetas incerta; haud dubie tamen is Alexandro M. antiquior est. Nam Satraparum vs. 3. mentio eo deducit, ut rex, qui memoratur, Persarum sit. Pro Σ credo Ξ in lapide fuisse, quae Fourm. non solet distinguere, et Ξ pro Ξ. Quantum video, decretum Graecarum civitatum plurium commune continetur, quo pollicentur, si Rex pacem servaturus sit, se quoque idem facturos. Vs. 8. desideratur potius μηδένα: ibidem non video quid aliud latere possit nisi οἴσων: cf. Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 753. Vs. 11. ad ἐξομεν ex prioribus intellige ἡσυχίαν. In fine videtur aliquid de iudiciis dictum fuisse, quibus lites civitatum dirimendae essent. Ceterum pax, de qua dicitur, videtur Antalcidea esse, cui accesserant etiam Argivi (Xenoph. H. Gr. V, 1, 30.). Ita titulus circa Olymp. 100. scriptus fuerit.

1119.

Argis in ecclesia D. Ioannis τοῦ Προδρόμου; ex schedis Fourmonti.

..... ΔΕΟΙΣ...
 ... ΔΟΞΕΤΕΛΕΙΜΕ...
 ... ΜΗΛΙΤΕΥΕΣΘΑΙ...
 ... ΝΕΥΕΣΘΑΙΜΗΔ...
 5 ... ΙΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝΑΙ...
 ... ΝΜΗΔΕΚΟΠΡΟΝΕΣ...
 ... ΗΔΕΚΟΡΧΟΡΕΤΡΑΝΡ...
 ... ΑΜΦΙΤΟΤΟΥΛΥΚΕΙ...
 ... ΛΓΟΙΚΡΙΤΩ...
 ... ΛΓΟΙΚΡΙΤΩ...

Vs. 1. Θεοῖς, vs. 2. ἐ]δοξε. Videtur locatio fundi sacri esse, quae facta erat ea condicione, ne liceret haec atque illa facere: μηδ' ἱππεύεσθαι (vs. 3.) [μηδ'] ... νεύεσθαι, μηδ' ἐν αὐτῷ] ἐργαστήριον α.....ν, μηδὲ κόπρον ἐς[άγειν, μ]ηδὲ κορχορ - - - ἀμφὶ τὸ τοῦ Λυκείου, etc.

1120.

Argis prope D. Petri; ex iisdem.

... ΟΜΠΙΔΑΣΛΑΠΟΜΠΙΚΑΛΛΙΑΚΜΟΣΤΙ...ΙΤΟΥ
 ... ΕΑΣΑΛΙΚΕΟΣ ΕΥΚΡΙΤΟΣΚΥΛΛΙΑ
 ... ΛΕΣΤΑΣΤΕΛΕΙΠΠΟΥ ΑΙΣΧΙΝΑΣΚΡΗΘΕΟΣ
 ... ΣΥΑΚΕΑΣΤΕΛΕΙΠΠΟΥ ΑΔΟΡΚΩΝΟΣ
 5 ... ΜΟΣΘΕΝΗΣΑΛΚΕΟΣ ΘΡΑΥΛΛΟΣΚΑΤΑΤΑΝΝΙΚΕΟΣ 5
 ... ΑΔΟΣΞΗΝΟΚΛΕΟΣ ΑΓΗΡΔΑΜΟΣΚΡΙΘΕΑ
 ... ΙΚΡΑΤΗΣΕΥΔΑΜΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΓΑΨΙΑ
 ... ΙΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΕΛΕΙΠΠΟΣΚΑΤΑΤΑΝΑΡ...
 ... ΟΣΛΥΣΙΡΡΟΥ ΚΥΜΙΑΣΚΑΤΑΤΑΝΙΥΑ
 10 ΚΑΤΑΤΑΝ... ΤΕΛΕ... 10

Fragmentum catalogi.

... ομπίδας Καλλί[δα]μος Τ.... του,
 ... έας 'Αλίκεος, Εύκριτος Κυλλία,
 Τε]λέστας Τελείππου, Αίσχινας Κρηθέος,
 έας Τελείππου, Δόρκωνος,
 5 .. μος-θένης 'Αλκεος, Θράυλλος κατά τὰν Νίκεος?
 ... αδος Ξ[ε]νοκλέος, 'Αγη[σί]δαμος Κρηθέα,

... ικράτης Εύδαμου, 'Επικράτης Γαψία?
 ... ίων Αίσχύλου, Τελείππος κατά τὰν 'Αρ...
 ... ος Λυσίππου, Κυ[λλ]ίας κατά τὰν ...
 10 κατά τὰν Τελε....

Quid sit illud κατά τὰν, nescio. Vs. 5. fortasse Θράσυλλος fuit. Ad aliquot nomina conferri potest n. 166.

1121.

Argis, „5ῃ πλατανίτῃ ἐν Κλαρίᾳ”; ex schedis Fourmonti. vocibus, et recte quidem. Nos nihil mutavimus.

Ed. Ste Croix des gouvern. féd. p. 132. sed de suo mutatis aliquot

... ΛΙΣΗΛΛΙΑΡΙΕΙ.Ν
 . ΧΕΝΟΥΝΕΥΚΡΑΤΟΥΣ
 ΑΡΧΕΦΗΒΕΥΣΑΝΕΑΓΡΑΜ
 ΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΤΑΡΙΕ·ΥΣΑΝ
 5 ΤΑΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΠΡΟ
 ΤΟΝΠΥΘΙΟΝΜΕΤΑΤΟΑΝΑΣΩ
 ΣΑΙΑΥΤΟΝΤΟΔΙΚΑΙΟΝΤΗΣΑΜ
 ΦΙΚΤΥΟΝΕΙΑΣΤΗΠΑΤΡΙΔΙΚΑΙ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝΗΡΑΙΩΝΚΑΙ
 10 ΝΕΜΕΙΩΝΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΑ
 ΑΡΕΤΗΣΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑ
 ΗΜΗΤΗΡΚΑΛΛΙΣΤΙΟΝΕΚΤΩΝ
 ΙΔΙΩΝΥΠΕΡΤΗΝΠΟΛΙΝ

Vs. 1. omittit Ste Croix. Scribo: [Ἡ πό]λις ἡ [τῶν] 'Αρ[γ]εί[ω]ν [Ἀρ]χένουν Εὐκράτους, ἀρχεφηβεύσαν[τ]α, γραμματεύσαντα, τα[μ]ιεύσαντα, ἀγωνοθετήσαντα πρ[ω]τον Πυθί[ω]ν μετὰ τὸ ἀνασῶσαι αὐτὸν τὸ δίκαιον τῆς

'Αμφικτυονείας τῇ πατρίδι, καὶ ἀγωνοθέτην Ἡραίων καὶ Νεμείων ἀποδεχθέντα, ἀρετῆς καὶ εὐνοίας ἕνεκα. ἡ μήτηρ Καλλίστιον ἐκ τῶν ἰδίων ὑπὲρ τὴν πόλιν.

Ad vs. 1. cf. n. 1124. Vs. 2. scripsi 'Αρχένουν, quod Attice est 'Αρχῖνον: E non offendit in hac forma, ut ἀρχεθέωρος, 'Αρχεπτόλεμος etc. Pythiorum agono-thetae sunt Amphictyones Delphici s. Pylaei; igitur Amphictyones, quorum hic mentio fit, non alii sunt quam Pythii, contra quam putabat Ste Croix: rectius iudicavit iam Tittmannus de Amphict. p. 70 sq. Ius Amphictyoniae Pausaniae aetate erat Argivis ita, ut cum Sicyoniis, Corinthiis, Megarensibus unius calculi participes essent. De hac re certiores nos facit Pausan. X, 8, 3. ubi ex cod. Par. quem contulit Bekkerus, legendum: καὶ Εὐβοεὺς ἐστὶν εἰς, Πελοποννησίων δὲ ἐξ 'Αργους καὶ Σικυῶνος καὶ Κορινθίου σὺν Μεγαρεῦσιν ἐστὶν εἰς. Et fortasse hoc ex Augusti instituto post Actiacam victoriam derivandum est. De Megarensibus cf. n. 1058. de Argivis n. 1124.

1122.

Argis, ad fontem, quem struxit Imperatoris Turcici soror. Titulus hic est, qui Villoisonum iterum Argos vocavit (Prolegg. Hom. p. XLIX.): ex cuius schedis manuscriptis a nobis editur.

ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΝ Ο
 ΝΗΣΙΦΟΡΟΥ ΑΓΩΝΟ
 ΘΕΤΗΣΑΝΤΑ ΗΡΑΙΑ ΚΑΙ Ν
 ΜΕΙΑ ΣΕΜΝΩΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙ
 5 ΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣ ΕΣ
 ΤΙΑΣΑΝΤΑ ΤΕ ΠΑΝΔΗΜΕΙ ΠΑΝ
 ΤΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΚΑΘΕΚ
 ΑΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΠΙ ΗΜΕΡΑΣ
 ΔΥΩ ΚΑΙ ΔΟΝΤΑ ΕΠΙ ΤΡΙΣ
 10 ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ ΚΑ
 ΤΑΝΔΡΑ ΔΗΝ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΕ
 ΛΟΙΠΟΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ ΑΝΑ
 ΔΗΝ Β ΤΟ ΤΕΛΑΙΟΝ Ο ΕΝΤ
 ΕΝ ΠΑΝΤΙΓΥΜΝΑΣΙΩ
 15 ΚΑΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩ ΑΔΕΩΣ
 ΑΠΟΠΡΩΙΑΣ ΑΧΡΙΣ ΗΛΙΟΥ
 ΔΥΣΕΩΣ ΠΑΝΤΙ ΕΛΕΥ
 ΘΕΡΩ ΚΑΙ ΔΟΥΛΩ ΕΚ ΤΩΝ
 ΙΔΙΩΝ Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ

Vs. 7. init. diserte ΤΕΣ in lapide esse dicitur.

'Ονησίφορον 'Ονησιφόρου, ἀγωνοθετήσαντα Ἡραῖα καὶ Νέμεια σεμνῶς καὶ δικαίως καὶ μεγαλοψύχως, ἐστιῶσαντά τε πανδημεὶ πάντ[α]ς ἐλευθέρους καὶ ἑκάστον ἀγῶνα ἐπὶ ἡμέρας δύο καὶ δόντα ἐπὶ τρεῖς τοῖς μὲν πολεῖταις κατ' ἄνδρα δηνάρια δ', τοῖς δὲ λοιποῖς ἐλευθέροις ἀνὰ δηνάρια β', τὸ ἑλαιοὺς δέντα ἐν παντὶ γυμνασίῳ καὶ βαλανείῳ ἀδεῶς ἀπὸ πρῶτας ἄχρις ἡλίου δύσεως παντὶ ἐλευθέρῳ καὶ δούλῳ ἐκ τῶν ἰδίων, ἡ φυλὴ τῶν Notabile est etiam ser-vos gymnasiis exerceri; cf. n. 1123.

1123.

Argis; ex collectaneis Ez. Spanhemii in bibliotheca regia Berolinensi asservatis.

ΤΙΒ. ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΔΙΟ
ΔΟΤΟΥΥΙΟΝ ΔΙΟΔΟΤΟΝ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΣΑΝΤΑΚΑΙΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗ
5 ΣΑΝΤΑΣΕΒΑΣΤΕΙΑΚΑΙΝΕΜΕΙΑ
ΔΙΚΑΙΩΣΚΑΙΜΕΓΑΛΟΦΥΧΩΣΩΣ
ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΝ ΠΑΝΤΑΣΤΟΥΣΠΡΟ
ΑΥΤΟΥΚΑΙΜΟΝΟΝΚΑΙΠΡΩΤΟΝ
ΘΕΝΤΑΕΛΛΑΙΟΝΕΝΤΕΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣΚΑΙ
10 ΒΑΛΑΝΕΙΟΙΣΔΟΥΛΟΙΣΤΕΚΑΙΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΙΣΑΠΟΑΝΑΤΟΛΑΣΑΛΙΟΥΜΕΧΡΙΔΥ
ΣΕΩΣΘΥΣΑΝΤΑΤΕΚΑΙΤΩΔΙΙΤΩΝΕ
ΜΕΙΩΕΚΑΤΟΝΒΑΝΠΡΩΤΟΝΚΑΙΜΟΝΟΝ
ΑΦΥΛΑΤΩΝΔΥΜΑΝΩΝΤΟΝΕΚΠΡΟΓΟ
15 ΝΩΝΕΥΕΡΓΕΤΑΝΚΑΙΕΚΠΑΠΠΩΝΑ
ΓΩΝΟΘΕΤΑΝΩΚΑΙΕΨΑΦΙΣΑΜΕΘΑ
ΤΑΣΠΕΡΣΕΩΣΚΑΙΗΡΑΚΛΕΟΣΤΙΜΑΣ
ΚΑΙΧΡΥΣΟΦΟΡΕΙΝΜΕΤΑΠΟΡΦΥΡΑΣ

Τιβ. Κλαύδιον Διοδότου υἱὸν Διόδοτον, ἀγορανομ[ή]-
σαντα καὶ γραμματεύσαντα καὶ ἀγωνοθέτησαντα Σεβά-
στεια καὶ Νέμεια δικαίως καὶ μεγαλοφύχως, ὡς ὑπερβα-
λεῖν πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ μόνον καὶ πρῶτον θέντα
ἐλαιον ἐν τε γυμνασίοις καὶ βαλανείοις δούλοις τε καὶ ἐλευ-
θérois ἀπὸ ἀνατολῆς ἀλίου μέχρι δύσεως, δύσαντά τε καὶ
τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόμβαν πρῶτον καὶ μόνον, ἃ φυλά-
τῶν Δυμῶν τὸν ἐκ προγόνων εὐεργέταν καὶ ἐκ πάππων
ἀγωνοθέταν, ᾧ καὶ ἐψαφισάμεθα τὰς Περσέως καὶ Ἡρα-
κλέος τιμὰς καὶ χρυσοφορεῖν μετὰ πορφύρας.

Vs. 17. fortasse Περσέος scribendum, ut n. 1124.
Si verum est Diodotum primum oleum a solis ortu
usque ad occasum liberis servisque praeuisse, hic
titulus antiquior est titulo priore; sed nescio an
huic argumento non confidendum sit: nec magis
firma ex dialecto argumentatio, quae hic Dorica
quaedam offert. In fine tituli τὸ χρυσοφορεῖν μετὰ
πορφύρας est ingentis et prope regiae ambitionis.

1124.

Inscriptio a. 1688. Argis reperta ad arcem, in ambitu putei a Turcis constructi. Inde ablatam Venetias, posthac Antonius
Mocenicus Maffei donavit, qui Museo Veronensi intulit. Hic edidit Veron. illustr. T. I. p. LX. unde petiit Murat. T. II.
p. DLXI. 2. Iteravit Maffei Mus. Veron. p. XLIII. Eadem extat in schedis Spanhemianis, quas contuli.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 3. YON in lapide esse diserte testatur Maf-
feius; Spanh. YION. Vs. 4. Spanh. ΠΕΡΣΕΩΣ.
Vs. 9. pro T lacuna apud Spanh. Vs. 14. idem
ΑΣΚΛΑΠΙΩΝ, 18. ΝΟΜΙΣΑΝΤΑ. Vs. 24. 25. ΓΟ
his positum est diserte testante Maff. neque aliter
Spanh. Vs. 25. Spanh. ΠΟΛΙΤ etc. Vs. 26. idem
ΤΙΜΟ, reiecto ΤΑ in vs. seq.

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἀργείων Τ. Στατίλιον Λαμπρίου υἱὸν
Τιμοκράτη Μεμμιανόν, Περσέος καὶ Διοσκουράων ἀπόγονον,
τὸν Ἑλλάδαρχαν καὶ ἀρχιερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλάνων,
στρατηγήσαντα τῶν Ἀχαιῶν [γ'], ἀγωνοθέταν Ἡραίων καὶ
Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀντινοείων ἐν
Ἀργεῖ, καὶ Ἀντινοείων ἐν Μαντινείᾳ, καὶ Ἀσκληπειῶν ἐν

Sed quid mirum regium Diodoto honorem tribu-
tam esse, quum Persei et Herculis honores habue-
rit? Et nota reges Argivorum ipsos fuisse Persidas
et Heraclidas (cf. Pausan. II, 18, 6.). Ceterum Per-
seum Argis cultum esse non est quod doceamus.
Memorabilis autem hic titulus ob *Dymanum* tri-
bunum. Omnes civitates Doricae tres has tribus ha-
buerunt, *Hyllensium*, *Dymanum*, *Pamphyliorum*:
quod diu est ex quo docui, paucaeque eo perti-
nentia contuli Explicat. ad Pind. Pyth. I. p. 235 sq.
Sed universam rem optime complexus est Müllerus
Dor. T. II. p. 75 sqq. neque audiendae sunt aliorum
dubitationes ex inscitia, non ex peritia natae. Nunc
ut in Argivis consistam, Doricas his tribus fuisse
docet Herodotus V, 68. neque ille alias intelligit
nisi quas Sicyonii, ut ipse narrat, abolitis Clisthe-
neis nominibus adoptarunt, *Hyllensium*, *Pamphyli-
orum*, *Dymanatarum*. Praeterea de *Hyllensibus*
auctor est Steph. Byz. v. Ὑλλεῖς: ἔστιν Ὑλλεῖς καὶ φυλὴ
Ἀργεὺς καὶ Δωριέων καὶ Τροιζηνίων. De *Pamphyliis* Ar-
gis denominatum τὸ Παμφυλιακόν (Plutarch. de virt.
mul. T. VIII. p. 269. ed. Hutt.). Sed in una al-
teraque civitate ex veteribus incolis addita quarta
tribus est, ut Sicyone Aegialenses. Sic Argis ad-
dita tribus *Hyrnethia*, quae in solis reperitur Argivo-
rum urbibus, hoc est Argis et, quantum coniectura
assequi licet, in Argivorum coloniis. Disertus auctor
Ephorus ap. Steph. Byz. v. Δυμῶν: Δυμῶν, φύλον Δω-
ριέων. ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμῶνες
ἐξ Ἡρακλέους, καὶ προσετέθη ἡ Ὑρνῆθια (Ὑρνῆθία). *Hyr-
nethio* nempe Argiva heroïna: quo magis patet Epho-
rum illa verba de Argiva reipublicae forma pronun-
ciasse. Hae igitur solae Argis tribus fuerunt; ne-
que alias referunt inscriptiones, in quibus *Hyllen-
ses* habes n. 1128. *Dymanes* n. 1123. *Pamphylos*
n. 1132. (ex coniectura, ea tamen haud incerta,
quamvis sit audacior), *Hyrnethios* n. 1130. 1131.

Ἐπιδαύρῳ, καὶ Ἀμφικτύονα καὶ Ἑλλάδαρχαν Ἀμφικτύ-
ων καὶ Πανέλληνα καὶ Ἑλληνοταμίαν, καὶ ἀγορανομήσαντα,
καὶ στρατηγήσαντα τρεῖς, καὶ ταμειεύσαντα, καὶ πρεσβεύ-
σαντα ὑπὲρ τε τῆς πατρίδος καὶ τῶν Ἑλλάνων πρὸς τε
τὰν σύγκλητον καὶ πρὸς βασιλέας, καὶ τὰ ἄλλα καὶ λό-
γοις καὶ ἔργοις πολειτευσάμενον ἀρίστα καὶ φιλοτειμώτατα,
ἀρετᾶς ἕνεκα.

T. Statilius Lampriæ f. Timocrates quum etiam
Epidauriis Asclepieorum agonotheta fuerit, apud hos
quoque plures habuit statuas. Tres enim supersunt
tituli Epidaurii huius honori dati. Primus n. 1168.
hic est: Τίτον Στατίλιον Λαμπρίου υἱὸν Τιμοκράτην Τυ-
βέριος Κλαύδιος ὁ Ἀνδρίου υἱὸς Ξενοκλῆς τὸν ἰδίον συγγενῆ

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΑΡΓΕΙ
 ΩΝΤΣΤΑΤΙΛΙΟΝΛΑΜ
 ΠΡΙΟΥΥΟΝΤΙΜΟΚΡΑΤΗ
 ΜΕΜΜΙΑΝΟΝΠΕΡΣΕΟΣΚΑΙ
 5 ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝΑΠΟΓΟΝΟΝ
 ΤΟΝΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΚΑΙΑΡΧΙ
 ΕΡΕΑΔΙΑΒΙΟΥΤΩΝΕΛΛΑΝΩΝ
 ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑΤΩΝΑΧΑΙ
 ΩΝΤΑΓΩΝΟΘΕΤΑΝΗΡΑΙ
 10 ΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΣΕΒΑ
 ΣΤΕΙΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΑΝ
 ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΑΡΓΕΙΚΑΙΑΝ
 ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΜΑΝΤΙΝΕΙΑ
 ΚΑΙΑΣΚΛΑΠΕΙΩΝΕΝΕΠΙ
 15 ΔΑΥΡΩΚΑΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΚΑΙ
 ΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
 ΚΑΙΠΑΝΕΛΛΗΝΑΚΑΙΕΛΛΗΝΟ
 ΤΑΜΙΑΝΚΑΙΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑΤΡΙΣΚΑΙΤΑ
 20 ΜΙΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝ
 ΤΑΥΠΕΡΤΕΤΑΣΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΚΑΙΤΩΝΕΛΛΑΝΩΝΠΡΟΣΤΕ
 ΤΑΝΣΥΝΚΛΗΤΟΝΚΑΙΠΡΟΣΒΑ
 ΣΙΛΕΑΣΚΑΙΤΑΑΛΛΑΚΑΙΛΟΓΟ
 25 ΓΟΙΣΚΑΙΕΡΓΟΙΣΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑ
 ΜΕΝΟΝΑΡΙΣΤΑΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΟΤΑ
 ΤΑΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑ

Ψηφισμένης τῆς πόλεως, ἀρετῆς ἕνεκεν. Alter n. 1169. lacunosus haec fere offert: 'Α πόλις τῶν Ἐπιδaurίων - - - Τιμοκράτην Δαμπρία - - - ἱεραπολήσαντα δις - - - ἀγωνοθέτησαντα, - - - ἀρίστα πολετευόμενον. Tertius n. 1170. incipit: 'Α πόλις τῶν Ἐπιδaurίων Τίτον Στατελίον Τειμο. Quartus n. 1173. eiusdem Statilii Hierapoli mentionem continet. Idem haud dubie etiam Epidauriorum civitatem habuit. Spanhemio iudice vixit M. Aurelio et L. Vero Impp. qui sint οἱ βασιλεῖς sub finem commemorati. Mirum vero, quod Timocrates primum Ἑλλαδάρχης καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑλλάνων et rursum Ἑλλαδάρχης Ἀμφικτυόνων, primum στρατηγῆσας τῶν Ἀχαιῶν τρίς, mox iterum στρατηγῆσας τρίς, et primum Ἑλληνοταμίας, mox ταμειύσας dicitur. Sed ταμειύσας vocatur ut Quaestor Argivorum, Ἑλληνοταμίας ut Quaestor Panhellenum (quorum sedes Athenis): et nota formas Πανέλλην et Ἑλληνοταμίας retento Η, quum tamen Ἕλληνες dictum sit; nempe illa nomina ab Atheniensibus profecta sunt. Porro Ἑλλαδάρχης τῶν Ἑλλάνων ad idem concilium referri videtur ad quod n. 1318., Ἑλλαδάρχης τῶν Ἀμφικτυόνων ad Pythios Amphictyones. Postremo στρατηγῆσας τῶν Ἀχαιῶν pertinet ad foedus Achaeorum, alterum autem στρατηγῆσας ad praeturam Argivam. Superest, ut paucis moneam de ludorum ratione. Fuit enim Statilius ἀγωνοθέτας Ἡραίων, Νεμείων, Σεβαστείων, Νεμείων, Ἀντινοείων ἐν Ἀργεῖ, Ἀντι-

νοείων ἐν Μαντινείᾳ, Ἀσκληπείων ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ubi primum notabis ἀγωνοθέταν dici, non ἀγωνοθέτησαντα: unde coniicio illos ludos uno quadriennio actos esse, et in hoc quadriennium eum esse agonothetam constitutum, ita ut etiam tum omnium horum ludorum non fuisset, sed esset agonotheta. Ex his ludis Asclepiea Epidauria notissima sunt: quibus Timocratem fuisse agonothetam etiam ex Epidaurio constat titulo. Antinoea Mantinea penteterica sunt; de quibus vide Pausan. VIII, 9, 4. Eidem Antinoo Argis quoque ludos celebrari hic docet titulus; ceteri etiam quattuor ludi Argivi sunt, Heraeorum, Augustales, Nemeorum utrorumque. Heraea s. Hecatombaea sunt ea, ex quibus reportatur ἡ ἐξ Ἀργους ἀσπίς: male enim Corsinus Diss. agon. III, 16. Nott. Gr. Diss. IV. p. LXXVII. distinguit Heraea, Hecatombaea, τὴν ἐξ Ἀργους ἀσπίδα. De Augustalibus cf. n. 1123. iidem ludi videntur n. 1126. designati esse, ubi Nemea ut hic sequuntur. Nemea ipsa hoc loco bis posita sunt; intellige priorem et posteriorem penteteridis trieteridem, ac cf. Corsin. Diss. agon. III, 16. Et nota haec Nemea Argis esse acta (Pausan. II, 24, 2.). Igitur tum quinque ludos singulis penteteridibus celebrabant Argivi; Iuliani Imp. aetate supererant quattuor, Nemeaei duplices et duo alii (Iulian. Epist. p. Argiv. coll. Corsin. l. c.), haud dubie Heraeorum et Augustales, abolitis Antinoeis.

1125.

Argis in domo quadam; ex schedis Fourmonti.

I . . . Κ . ΛΟΗ . ΑΙΡΟΝΤΟΝ
 ΙΔ . ΟΝΘΡΕΨΑΝΤΑ
 ΠΟΝΗΗΟΣΚΛΕΟΣΘΕ
 ΝΗΣΑΝΕΣΤΗΣ . Ν .
 5 ΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
 ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΣΚΑΙΕΝ
 ΞΩΣΚΑΙΕΙΤΩΝΩΣΑΝ
 ΤΑΚΑΙΓΡΟΦΕΙΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙΑΛΛΑΣΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
 10 ΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΣΜΕ
 ΓΑΛΑΣΥΠΟΣΤΑΝΤΑ
 ΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΚΛΗΘΕΝ
 ΤΑΕΠΙ ΠΑΣΑΝΑΡΧΗΝ
 ΚΑΙΕΠΙ ΤΗΤΕΛΕΥΤΗ
 15 ΕΙΜΙ . ΕΝΤΑΤΑΙΣ
 ΜΕΓΙΣΤΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣ

Ψ Β

..... αρον, τὸν ἰδ[ι]ον θρέψαντα, Πονηῆος
 Κλεοσθένος ἐκίστη[ε]ν, ἀγορανομήσαντα φιλοτεμ[ω]ς καὶ
 ἐν[δύ]ξιως, καὶ [σ]ίτων[ή]σαντα καὶ γροφε[ύ]σαντα, καὶ ἄλ-
 λας ὑπηρεσίας καὶ φιλοτεμίας μεγάλας ὑποστάντα τῇ πό-
 λει, καὶ κληθέντα ἐπὶ πᾶσαν ἄρχην, καὶ ἐπὶ τῇ τελευτῇ
 [τ]εμ[μ]ή[ε]ντα καὶ μεγίσταις τεύμασι. Ὑψίσματι βουλῆς.
 Γροφεύσαντα est γραφεύσαντα, γραμματεύσαντα: cf.
 ad n. 3.

1126.

Argis olim in D. Demetrii, posthac in balneis; ex schedis Fourmonti et Pouquevillio Itin. T. IV. p. 163.

... ΕΝΟΥΣΥΙΟΝΚΛΕΟΓΕΝΗ
 .. ΕΙΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝ
 .. ΚΑΙΤΗΣΠΕΡΙΤΟΥΣ
 .. Σ ΟΙΕΛΛΑΝΟΔΙΚΑΙ
 5 .. ΓΑΙΟΣΔΑΜΟΣΘΕ
 .. ΠΟΛΛΩΝΙΟΥΜΑΡΚΟΣ
 .. ΛΔΕΚΟΥΜΙΟΣΞΑΝΘΟΣ
 .. ΕΙΚΙΑΣΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ
 .. ΟΣΕΡΜΑΙΟΣΚΑΛΛ
 10 .. ΣΣΩΣΟΣΝΙΚΗΦΟΡΟ
 ... ΦΥΡΑΣ

Τὸν δεῖνα] - - - ἐνους υἱὸν Κλεογένη,
 ἀγωνοθέταν Σεβαστ[ε]ίων καὶ Νεμείων,
 ἀρετῆς ἕνεκα?] καὶ τῆς περὶ τοὺς
 Ἑλλήνας δικαιοσύνης? οἱ Ἑλλανοδίκαι
 5 - - - - - , Γάιος Δαμοσθέ-
 νης], - - - - - Ἀπολλωνίου, Μάρκος
 - - - - - , Α. Δεκούμιος Ξάνθος,
 - - - - - , Νεικίας Σεραπίωνος,
 - - - - - ος, Ἑρμαῖος Καλλ-
 10 - - - - - ος], Σῶστος Νικηφόρο-
 υς, - - - - - Πορφυρεῖς?

Vitiosissimum est Pouquevillii apographum;
 igitur in potissimis dedi Fourmontianum. Vs. 4.
 Pouq. Σ...ΟΙ etc. Vs. 5. idem Τ...ΑΙΟΣ, et
 vs. 7. Δ...ΔΕΚΟΥΜΙΟΣ: Fourm. ..ΛΔΕΚΟΥ
 ΜΙΟΥΣ. Vs. 9. Pouq. ..ΟΣ..ΕΡ etc. et in fine
 ΚΑΛΛ (Fourm. ΚΑΛΙ). Vs. 10. Pouq. Σ...ΣΩΠΟΣ,
 vs. 11. ΦΥΡΑΣ.....

Hellandodicas intellige Nemeorum, non Olym-
 picos nec Spartanos; numero videntur duodecim
 esse, quum Olympiae hac aetate decem fuerint
 (Pausan. V, 9, 4 sq. coll. Schol. Pind. Olymp. III, 22.
 nostr. ed.). *Damosthenes*, Argivus ut videtur, extat
 n. 1140.

1127.

Argis in coemeterio ecclesiae D. Georgii; ex schedis Fourmonti.

... ΑΣΕΝ - - -
 ... ΙΗΝΙΔΟΣ - -
 ... ΠΑΝ - - -
 ... ΕΝΟ . . . Ο - -
 5 .. ΙΕΡΟ . . . ΑΝ - -
 .. ΞΑΣΕΝΕΔΕΙ - -
 .. ΝΕΜΕΙΩΝ - - -
 ... ΟΝΑΣ - - -

Vs. 2. Ἑλληνίδος? Vs. 3. Πανέλληνος fortasse men-
 tio. Vs. 7. haud dubie de agonotheta Nemeorum
 agitur, ut in praecedentibus titulis.

1128.

Argis super muro quodam; ex iisdem.

ΣΙΑ.ΑΣΠΟΛΙΟ...
ΩΣΑΕ.Τ.ΚΑΙΦΙΛΟ
ΜΕΓΙΣΤΕΣΠΑΡΑΣΧ
ΩΣΟΥΔΕΙΣΤΩΝΠΡΟΑ
5 ΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΝΛΕΚΑΙΧΙ/
ΑΡΧΟΝΕΝΙΣΠΑΝΙΑΛΕΓΙΩ
ΝΟΣΕΒΔΟΜΑΣΑΦΥΛΑΤ
ΩΝΥΛΛΕΩΝΤΟΝΕΚΠΡΟ
ΓΩΝΩΝΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΟΥ
10 ΔΑΜΟΥΑΡΙΣΤΑΠΟΛΕΙ
ΤΕΥΟΜΕΝΟΥΝ

Vs. 11. dele ultimum Y.

... [τ]ᾶς πόλιν[ε]? ...
... καὶ φιλο[τειμίας]
μεγίστ[α]ς παρασχ[όντα],
ὡς οὐδείς τῶν πρὸ αὐτ[ῶν]
5 οὖ, γενόμενον [δ]ὲ καὶ χιλ[ί]-
αρχον ἐν Ἰσπανίᾳ λεγώ-
νος ἐβδόμας, ἃ φυλά τ-
ῶν Ἑλλήνων τὸν ἐκ προ-
γ[όν]ων εὐεργέταν τοῦ
10 δάμου ἀρίστα πολει-
τευόμενον.

De Hyllensibus v. ad n. 1123. Legio septima
est Galbiana in Hispania conscripta, ubi etiam po-
stea hibernabat, nota ex Tacito et Dione.

1129.

Argis in muro ecclesiae D. Nicolai; ex schedis Fourmonti et Pouquevillio Itin. T. IV. p. 161.

ΑΒΟΥΛΑΚΑΙ
ΟΔΑΜΟΣΤΩΝ
ΑΡΓΕΙΩΝΤΙΒ
ΚΛΑΥΔΙΟΝΚΑΙ
5 ΟΝΦΑΛΟΥΙΑ
ΝΟΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΑ

Vs. 4. Fourm. ΚΑΛΥ etc. quod ex Pouq. cor-
rexi. Pro ΚΑΙΟΝ Pouq. Γ. . ON, et deinde ΦΑ.
ΜΑΝΕΘΗΚΕ. Scribe: Ἄ βουλά καὶ ὁ δάμος τῶν Ἀρ-
γείων Τιβ. Κλαύδιον Καί[κ]ον? Φ[λα]ουϊανόν, ἀρετᾶς ἕνεκα.

1130.

„Argis in domo Iosephi”; ex schedis Fourmonti.

ΑΦΥΛΑΤΩΝΥΡ
ΝΑΘΙΩΝΠΟΜ
ΠΗΙΩΝ.ΧΚΡΕΙ
ΝΟΝΤΟΝΕΚΠΡΟ
5 ΓΩΝΩΝΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΝ

Ἄ φυλά τῶν Ἑρναθίων Μ. Πομπή[ο]ν Χ[α]ρεῖνον,
τὸν ἐκ προγ[όν]ων εὐεργέταν. Cf. ad n. 1123.

1131.

Argis prope D. Petri; ex iisdem.

ΣΕΞΤΟΝΠΟΜΠΗΙΟΝΣΕΞΤ...
ΥΙΟΝΜΑΡΚΙΑΝΟΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟΣ
ΕΓΓΟΝΟΝΙΟ.ΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΕΡΓΕΙΛΙΑΣΠΟΛΙΟΣΑΦΥΛΑΙΩΝ
5 .ΙΝΛΟΙΩΝ

Σέξτον Πομπή[ο]ν Σέξτ[ου] υἱὸν Μαρκιανόν, Ἀριστο-
κράτεος ἑγγονον, [τ]ῶν ἐκ προγόνων [εὐ]εργέ[τ]α[ν] τῶν
πόλιος, ἃ φυλά [τ]ῶν [Ἑρ]ναθίων. . ΙΝΛΟΙΩΝ est
ΥΡΝΑΘΙΩΝ. Cf. n. 1130.

1132.

Argis in ecclesia S. Parasceues; ex iisdem.

ΣΕΞΤΟΝΠΟΜΠΗΙΟΝΣΕΞΤ...
ΥΙΟΝΜΑΡΚΙΑΝΟΝΑΡΙΣΤΟΚ...
ΤΕΟΣΓΕΙΟΝΟΝΙΟΙΕΚΠΡΟΓΟ
ΝΩΝΡΥΟ.ΠΑΚΥΛΑΡΑΙ...Π...

Σέξτον Πομπή[ο]ν Σέξτ[ου] υἱὸν Μαρκιανόν, Ἀριστο-
κ[ρά]τεος [ἑγγ]ονον, [τ]ῶν ἐκ προγόνων [εὐ]εργέταν ἃ
[φ]υλά [τ]ῶν Π[αμ]φύλων. Vide n. 1131. Vs. 4. ΡΥΟ. Π
debet εὐεργέταν esse; haud dubie aliquot litteras omi-
sit Fourm. ΑΚΥΛΑ fuit ΑΦΥΛΑ: igitur ΡΑΙ.. de-
bet ΤΩΝ esse, ut Ρ fuerit Τ, ΑΙ autem Ω. Π su-
perest ex Παμφύλων. Cf. ad n. 1123.

1133.

Argis in lapide prope forum; ex iisdem.

NEIKHIDIOI. OΛΛAINADI
 NAAINTΩN. . . KAAHΔPΩN
 TΩNTAΦONINADIKACAN
 TΩN XEILIAPXΩN ΠΛATY
 5 CHHONLEPΩNOC Δ ΦΛA
 CXIACTAMIANKAIANTICTPA
 THΓONEΠAPXEIACAXAIAC
 EΠITΩNYΠOYHHA TΩN
 THCCYΓKΛHTOY KANΔIDA
 10 TONAYTOKPA TOPOC MAYPH
 ΛIOYANTΩNEINOYAYΓOYCTOY
 ΓEPMANIKOY AΓOPANOMION
 KOYPOYΛΛION CTPA THΓON
 PΩMAIΩNΔIKAIOCYNHCENE
 15 KENKAIAGNOTHTOCTON
 EAYTHCEYEPΓETHN

Ψ B

[Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀργείων Τιβερίον Κλαύδιον Τιβερίου Φροντείου υἱόν, Κυρεῖνα, Φροντεῖνον] Νεικήρατον, [σ]όδα-
 λιν Ἀδ[ριά]ναλιν, τῶν [δέ]κα ἀνδρῶν τῶν τὰ φονικὰ δι-
 κασάντων, χειλίαρχ[ον] πλατύσημον λεγιῶνος Δ' Φλα[ου]τίας,
 ταμίαν καὶ ἀντιστράτηγον ἐπαρχείας Ἀχαιῆας, ἐπὶ τῶν ὑπο-
 μνημάτων τῆς συγκλήτου, κανδιδάτον Αὐτοκράτορος Μ. Αὐ-
 ρηλίου Ἀντωνεῖνου Αὐγούστου Γερμανικοῦ, ἀγορανόμον κου-
 ρούλλιον, στρατηγὸν Ῥωμαίων, δικαιοσύνης ἕνεκεν καὶ ἀγνό-
 τητος, τὸν ἑαυτῆς εὐεργέτην. Ψηφίσματι βούλης.

Haec usque ad vocem Ῥωμαίων (vs. 14.) totidem
 fere verbis redeunt in titulo *Spartano* n. 1327. unde
 singula correxi et supplevi: praeterea vero eidem
 posita est Latina inscriptio inter Avellinum et Sa-
 lernum reperta (Gruter. p. cccclxxxix. 6.):

TI. CLAVD. QVIR. FRONTI
 NO. NICERATO. CL.
 FRONTINI. COS. F.
 X. VIR. STL. IVD.
 TRIB. LATICLAUIO. LEG
 III. ITALICAE. QVAES
 TORI. PROPRAET. PRO
 VINC. ACHAEIAE.
 AB. ACTIS. SENATVS. AED
 CVR. PRAETORI
 PATR. COL. D. D.

Ex quo titulo patet *Decemviros stlitibus iudicandis*
 Graece redditos esse τοὺς δέκα ἀνδρας τοὺς τὰ φονικὰ δι-
 κασάντας: igitur illi decemviri, quod mirum, horum
 titulorum aetate iudicia de caede exercuerunt. Fron-
 tinus equester est, quippe qui in spem Senatus post-
 hac mereat inter *Tribunos laticlavios*. Χειλίαρχος

πλατύσημος est *tribunus laticlavius*, cui opponitur an-
 gusticlavius: vide Casaubon. ad Sueton. Octav. 38.
 Creuzer. Antt. Rom. p. 500. Legio quarta Flavia a
 Vespasiano instituta in Syria hibernabat, nota ex
 Dione (LV, 24.) et lapide, quem praeter alios prae-
 bet Lipsius *Analect.* ad Milit. Rom. Opp. T. III.
 p. 422. et ad Tac. Hist. II, 43. praeterea ex lapide
 ap. Reines. VIII, 14. p. 515. et ex pluribus Gruteri
 titulis. Ab hac differt *Scythica IV*, quod satis con-
 stat ex Dione et lapide Lipsii: sed *Italica IV*, ea-
 dem est ac Flavia, ut patet collato Latino ap. Grut.
 titulo et Graecis de Frontino, nisi ap. Grut. pro
 ITALICAE correxeris FLAVIAE, quod mihi non
 placet. Ne dicam de ceteris Quartis, quarum ratio
 incerta est. De ταμίᾳ καὶ ἀντιστράτηγῳ cf. ad n. 364.
 Ἐπὶ τῶν ὑπομνημάτων τῆς συγκλήτου, ab actis *Senatus*.
 Vide de hoc munere Marin. Act. frat. Arval. T. II.
 p. 754. 790. Κανδιδάτος Αὐτοκράτορος, *Candidatus Prin-*
cipis sive *Quaestor Principis*; Hi postea praetores et
 provinciarum rectores creati sunt: cf. Pancirol. ad
Not. dign. Imp. Or. p. 109. Creuzer. Antt. Rom.
 p. 166. Μοx στρατηγός est *Praetor*. Hae dignitates,
 ut solet, ex ordine temporis enumeratae sunt. Ti-
 tulus aetatis est *M. Aureli* vel *Caracallae*, qui etiam
 in nummis Germanici dicuntur. Ceterum M. Au-
 relius non ante a. u. c. 923. Germanicus in num-
 mis vocatur (Eckhel. D. N. T. VII. p. 73.); igitur
 hic titulus illo anno non est antiquior. Sed etiam
 Caracalla simpliciter M. Aurelius Antoninus vocatus
 est; ut incertum sit, de utro dicatur.

1134.

Argis in domo Iosephi; ex schedis Fourmonti.

ΟΙΣΤΙΑΤΟΛΗΑΣΤΑΙΜΑΡΚΩΙΑΝΤΩΝΙΩΙ
 ΑΝΑΣΙΩΝΟΣΥΙΕΙΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙ ΚΤΙΣΤΑ
 ΗΡΩΙ

Οἱ Σ[πα]τοληασταὶ Μάρκῳ Ἀντωνίῳ, Ἀναζίνως υἱεῖ,
 Ἀριστοκράτει, κτίστα ἤρωι. Hic titulus et n. 1135.
 1136. a collegiis positi sunt, fabrorum ut videtur,
 ut multae in Asia inscriptiones. Corrigo autem

Σπατοληασταί, a σπάτος (δέρμα, σκύτος), quod Boeoti-
 cum dicitur, et verbo λειάνω s. λείω, quod aptum
 esse docebit Schneideri *Lexicon* v. λείω. Sic erunt
 βυρσοδέψαι.

Dddd 2

1135.

Ibidem in muro ecclesiae S. Parasceues; ex iisdem.

ΟΙΔΕΦΙΔΑΣΤΑΙ
ΔΑΜΟΣΤΑΤΟΝ
ΣΩΣΟΥΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
5 ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΝ

Οἱ Δεφιδασταὶ (?) Δαμόστ[ρ]ατεν Σώσου ἀρετᾶς ἕνεκα
καὶ εὐνοίας τὰς εἰς αὐτο[ύς]. Nescio qui sint; nec for-
tasse incorruptum nomen.

1136.

Prope eandem ecclesiam; ex iisdem.

ΟΙΛΕΕΙΤΑΙ
Λ·ΚΟΡΝΗΛΙΟΝΙΝΓΕΝΟΥ

Οἱ Λεεῖται (quos non novi) Λ. Κορνήλιον Ἰνγέγου[ον].

1137.

Argis in muro ecclesiae D. Basilii; ex iisdem.

Ω ΜΑΛΚΣΙΝ ΜΟ...
ΙΤΑΡΧΕΙΣ ΟΝΕΙΝΕCΘΤΙΑΙ
ΚΟΙΝΤΟΝ ΜΑΑΡΚΙΟ...
ΤΟΥΥΙΟΝ ΡΗΓΑΙΤΑ

In vs. 1. 2. non haerebo: vs. 3. 4. habes καὶ
τον Μαάρκιο[ν] .. του υἱὸν Ῥηγαῖτα[ν]? Aliunde nota
scriptura Μαάρκιος: vide Indicem.

1138.

Argis in domo Iosephi, in fragmine columnae; ex iisdem.

ΟΥ
ΣΘΕΝΟΥΣ
ΕΚΠΡΟΓ.
ΝΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΑΝ ΚΑΙ ΕΕΤΤΕ

--- σθένους [υἱὸν --- τὸν] ἐκ προγ[ό]νων προ-
στάταν καὶ ε[ύ]ε[ργ]ε[ί]ταν.

1139.

Ibidem in muro hortii; ex iisdem.

Ψ Β
Τ. ΣΤΑΤΕΙΛΙ
ΟΝ ΜΑΡΚΙC
CΟΝ ΑΙΛΙΑ
ΝΟΝ
ΣΤΑΤΕΙΛΙΑ
ΝΟΚΛΕΙΑ

Ψηφίσματι βουλῆς, Τ. Στατεῖλιον Μαρκί[ο]υ υἱὸν Αἰ-
λιανὸν Στατεῖλ[α] [Φα]νέκλεια?

1140.

Argis in via in marmore; ex iisdem.

... Ι
... ΗΔΑΜΟ - - -
... ΔΑΜΟΣΘΕ - -
... ΓΕΙΟΝ·ΑΡΕΤΑ -
5 ΕΝΕΚΕΝ - -

Vs. 3. Δαμοσθένους mentio, fortasse etiam vs. 2.
Vs. 4. videtur Ἀργεῖον esse vel ἡ πόλις τῶν Ἀργεῖ[ων];
deinde ἀρετᾶς ἕνεκεν.

1141.

Ibidem ubi n. 1137. indidem.

- - ΣΟΡΗΝΗΝCΕΛΟΟΝ·Α·ΠΩΙΔΕΚΕΚΓΥΟ
- - ΑΡΓΕΙΩΝΘΥΜΟΝΑΦΕΝΤΑΠΟΛΕ

Fragmentum carminis sepulcralis in aliquem, (ΕΛΟΟΝ·Α·ΠΩΙΔΕ p. ΕΝΣΗΜΑΤΙΤΩΙΔΕ); sed
qui in bello perisse videtur, et publico monumento huic sententiae non convenit accusativus ἀφέντα.
honoratus esse. Hinc vs. 2. Ἀργεῖων θυμὸν ἀφέντα Igitur plura deesse iudico.
πόλει Vs. 1. videtur fuisse ἐν σήματι τῷδε κέκρυπται.

1142.

Argis in D. Nicolai; ex iisdem.

ΔΕΞΙΣΤΡΑΤΟΣΑΡΧΙΠΡ...
ΑΠΟΛΛΩΝΙ·ΔΕΚΑΤ...

Δεξιστράτος Ἀρχίπ[ρ]ου Ἀπόλλωνι - - δεκατ...
Potest δεκατηφόρῳ suppleri, ut Megaris cultus est
Apollo δεκατηφόρος (Pausan. I, 42, 1. 5.). Quod si
verum est, in lacuna τῷ supplendum, ut n. 1143.

1143.

Argis; ex iisdem.

ΤΥΧΑ

... ΑΙΝΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΑΙΝΙΣΕΥΣ
... ΘΕΝΕΛΙΠΙΤΟΥΣ - - -
... ΑΠΟΛΛΩΝΙΤΟΙ - -
5 . ΝΙΤ ΔΥΚΕ - -
ΕΣΠΟΙΟΥΝΤ - - -
ΕΑΥΤ - - -

'Αγαθῇ τύχῃ. [Ὁ δῖνα] αἴνου καὶ Φιλαινὶς
Εὐδ' Δεν, ἔλπε? τοὺς - - -
... 'Απόλλωνι τῷ etc.
Videtur de re Apollini legata dici.

1144.

Argis, in domo Iosephi; ex iisdem.

.. ΕΣΤΑΣΑΝΕΘΗΧΕ

Τελ'έστας? ἀνέθη[κ]ε.

1145.

Argis, in ecclesia Beatae Virginis; ex iisdem.

ΛΙΛΔΙΚΑΙΑΕΟ
XXXΑΛΔΙ:ΟΣΧΡΗΑΝΑ
Σ ΚΑΤΑΔΙΚΑΙΚ
ΧΤΩΝΑΡΧΑΔΩΝ

Titulus satis recens, quod docet vs. 4. Ω in
voce τῶν 'Αρχάδων. Inscriptae erant pecuniae, par-
tim ex multis (καταδίκαις vs. 3.). Ex tali summa
vs. 2. superest XXX[ΔΔ]ΔΙ, 3031.

1146.

Sub statua Argis prope theatrum effossa a Veli Pascha, filio Ali Paschae Ioanninensis. Ed. Fauvel. Mag. encyclop. a. XVI.
(1811.) T. II. p. 142.

ΑΤΤΑΛΟΣ

Attalus Atheniensis 'Apollinem Lycium Argis
fecit (Pausan. II, 19, 3.).

1147.

Marmor a Veli Pascha a. 1810. Argis effossum et a Northio (Comite de Guilford) emptum. Edidit Stello Doria Prossalendi,
ut titulum legerat Mauromatus Corcyraeus, Giornale dell' Ital. letter. T. XXVIII. p. 93. (Pata. 1811.) et inde Welckerus
Specim. Epigr. I. n. 18.

Φέγγεται, ἡρεμέει, γελᾷ μόνον· καὶ τάχα δώσει
τάνδε λίθῳ ψυχάν. μορφὰ τῶσον δίνεται.

esse recte notat Welck. Carmen fuit statuae sub-
scriptum, sed pessimum. Vs. 1. μόνον metro obest,
vs. 2. μορφὰ secundam male corripit. Quid sit τάνδε
ψυχάν, non intelligo, sed τὰν δὲ ferri nequit. Ma-
lim τῷδε.

Edebatur τὰν δέ, et priora usque ad μόνον in-
terrogative accipiebat Mauromatus. Fragmentum

1148.

„Inter Kutzopodam et Arbatin", schedae Fourmonti inter Argivas inscriptiones.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΦΕΑ
.. ΑΤΟΣΧΑΙΡΕ "

'Αγαθοκλῆ? αἶτος? χαῖρε. Manifesto 'Αγα-
δοκλῆ est pro 'Αγαδόκλεις. Cf. n. 1150. 1153. 1154.
et Choerobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1190.

1149.

„Στῇ Κονεῖῃ ἐν Κλαρίᾳ" Argis; ex schedis Fourmonti.

.. ΟΣΑΝΤΩΝΙΟΣ...
.. ΟΣΜΟΣ

Solum nomen 'Αντώνιος perspicitur.

1150.

Argis in ecclesia S. Parasceues; ex iisdem.

ΕΥΚΛΕΙΔΑ...
ΣΩΚΡΑΤΗ...
ΧΙ...Σ II / ... Ε
... I - - - -

Εὐκλείδα...

Σωκράτη....

χ[ρη]σ[τ]ὸ χαῖρ]ε etc.

Σωκράτη videtur vocativus esse ut Μενεκράτη n. 1153.

1151.

„Στῇ Κονεῖῃ ἐν Κλαρίᾳ" Argis; ex iisdem.

ΕΥΠΟΡΟΣΕΥΠΡΑΞΙΣΣΗΑΝΤΕΡΩΣ
ΑΛΙΞΕΒΑΤΟΣ

Haec fortasse ita legenda:

Εὐπορος Εὐπραξίς ζῆ.

'Αλεξικράτους.

"Αντερως.

Titulus est epitaphius.

1152.

Argis in D. Nicolai; ex iisdem.

..ΝΕΑΣ ΒΑΙΝΟΣΣΑΝΕ...ΔΠΙΔΑΣ ΑΡ·ΠΤΑΟ...ΛΤ·ΑΡΕ·ΙΣΔΕΡΕΟΜ - - - -
 ...ΡΛΟΟΗΜΑΡΨΑΣΑΠΑΡΑΝΕΡΟΣΗΓ'ΑΣΕΚΟΛΓ·Ν·ΟΙΑΤΙΣΕΙΓ'ΟΒΟΡΟΣΑΨΑΣΕ - - -
 ...ΜΥΡΝΑΝΤΑΝΦΙΛΟΤΕΗΝΟΝΕΠΑΝΔΡΙΑΣΠΑΙΔΑΛΕΛΟΙΠΑΟΚΤΑΕΤΙΝΟΝΗΔΚΩΔ - - -
 ...ΝΑ·ΟΣΥΝΟΝΠΡΟΛΙΠΟΥΣΑΠΟΣΙΚΑΤΑΔΩΜΑΘΥΓΑΤΡΑΜΑΙΝΙΩΥΨΙΣΤΟΥΔΗΡΙΟΙ...
 5...ΝΘΑΔΕΓΑΡΜΕΣΥΝΕΥΝΟΣΕΘΗΚΑΠΟΜΜΟΝΙΟΣΑΙΤΟΥΤΟΜΟΥΕΝΝΟΥΣΟΙΣΔΩΡΟΝ - - -
 ...ΛΥΣΝΟΥΣΑΝΑΜΕΜΠΤΟΝΑΦΟΥΣΕΒ·ΕΙΧΟΝΑΝΑΚΤΟΣΣΟΣΑΚΑΙΕΝΦΘΙΜΕΝΟΙΣΤΟΥΤΟ...ΕΛΜΥ...
 ΟΙΛΥΝΟΥΤΥΝ...Ι·ΛΤ...ΣΜΕΚΑΙΩΝΔΕΛΕΛΟΝΧΑΧΩΡΟΝΚΑΙΤΑΘΕΩΝΔΩΜΑΤΑΧΡΥΧΟΓ...

ΜΑΙΝΙΑΝΤΟΥΣΜΥΡΝΑΧ·ΗΧΤΗΧ...

ΕΥΚΡΑΤΕΟΣ·ΥΣΤΡΑ

/...ΛΙΧΙΛΗ - - -

10

Vss. 8-10. maioribus litteris. Vss. 1-7. singuli singula disticha elegiaca comprehendunt, quorum pentametri magna ex parte mutilati sunt; neque hi vero neque hexametri omnes restitui queunt. Quae tentavi, haec sunt:

Ἄρτι νέας βαίνο[υ]σαν ἐ[π'] ἐλπίδας, ἄρ[τι] τὰ θ[ε]ῖα?

- ἄρε[τῆ]ς - - - -

Μοῖ[ρ]α θ[ε]οῦ μάργα παρ' ἀνέρος ἤ[ρ]πασε κόλ[π]ω[ν],
 οἷα τις [α]ἰ[μ]οβόρος διψᾷς ἐ[χ]ιδνα φιλεῖ,

5 Σ[μύρνα]ν πᾶν φιλότ[ε]κ[ον]· ἐπ' ἀνδρὶ [δὲ] παῖδα λέλοιπα
 δεκτέτιν· θνή[σ]κω δ' - - -

μ[υ]να[μ]όσυνον προλιπούσα πόσ[ε]ι κατὰ δῶμα θύγατρα,
 Μαίνιω, ὑψίστου Δη[λ]ίο[υ] ἱερεῖ.

Ἐνθάδε γὰρ με σύνευνος ἔθην Ἀπόλλ[ω]νος...

10 (τοῦτό μου ἐν νοῦσοις δῶρον ἄριστον ἔην)?

πᾶσι μένουσ' ἀμειπταν, ἄφ' οὗ σέβ[ας] ἔχον ἀνακτος.

...ζῶσα καὶ ἐν φθιμένοις τοῦτο[ν] ἔλα... - -

...με· καλὸν δὲ λελονχα

...χρῶρα, καὶ τὰ θεῶν δώματα χρυσόγλυφα.

Μαίνιαν τοῦ Σμύρνα χ[ρ]η[σ]τῇ χ[αῖ]ρε.

Εὐκράτεος [τοῦ] Στρατ-

Ad vs. 4. cf. Epigr. Antip. Sidon. 105. ubi διψᾷς ἐχιδνα: φιλεῖ incertum est. Mulier, cui hoc epigramma positum est, videtur sacerdos Apollinis ac sacerdotis uxor fuisse, et in eius delubro vel prope id sepulta; quo iam prius delata erat vel ubi habitabat. Hoc ex iis, quae supersunt, apparere arbitror. Vs. 9. offendit Ἀπόλλωνος prima longa in thesi, quum praesertim ἔθην scribi potuerit. Lin. 8. in dextera nomen mulieris subscriptum est: Σμύρνα χρηστῇ χαῖρε. Postea eidem sepulcro debet alia mulier illata esse, atque huius quoque nomen inscriptum est loco lapidis vacuo, ut vulgo factum. Haec fortasse soror fuit Maenii, Smyrnae mariti, Maenia Eucratidis f. In dictione Μαίνιαν τοῦ Εὐκράτεος nota τοῦ pro usitato τήν, et cf. ad n. 43. cum Addendis. Ad accusativum Μαίνιαν videtur ἀνίστησεν intelligendum: ut imago eius imposita fuisse videatur.

1153.

Argis in vineis; ex iisdem.

ΣΩΝΧΑΙΡΕ
 ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΧΡΗΣΤΕ
 ΧΑΙΡΕ

- - - σων χαῖρε.
 Μενεκράτη χρηστὲ χαῖρε.
 Cf. ad n. 1148.

1154.

Argis in muro turris quadratae iuxta ecclesiam D. Basilii; ex schedis Fourmonti. Ed. Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 60. cf. p. 195. Singulae lineae singulis lapidibus inscriptae sunt in modum capituli compositis, ita ut supremus sit latissimus, infimus angustissimus.

ΝΙΚΟΠΟΛΙΟΣ
 ΚΛΕΩΝΙΣΧΑΙΡΕ
 ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΧΑΙΡΕ

Νικοπόλιος. Κλεωνίς χαῖρε. Ἀριστοκ[λ]ῆ χαῖρε.
 Prima vox videtur genitivus esse p. Νικοπόλιος.
 Vs. 3. Ἀριστοκλῆ videtur vocativus (cf. n. 1148);
 nisi malis Ἀριστόκληα p. Ἀριστόκλεια.

1155.

„Inter Kutzopodam et Arbasin”; ex schedis Fourmonti.

ΠΗΓΗΧΑΙΡΕ
 ΤΙΚΤΟΜΑΙ·ΕΝΠΑΓΑΙΣΚΑΙΟΥΝΟ
 ΑΛΟΥΜΑΙ
 ΨΙΟΝΗΣΚΩΡΓΑΣΔΥΣΜ - - -
 ΙΣΨΙΣ

Πηγή χαῖρε.
 Τίκτομαι ἐν παγαῖς, καὶ οὐνο[μα] τοῦτο κ]αλοῦμαι,
 - - -
 Παγαῖς videtur appellativum, non proprium esse:
 etsi res incerta. Fortasse τοῦνομα fuit.

1156.

Argis in muro ecclesiae D. Basilii; ex iisdem.

...ΟΥΦΙ.ΛΙΑΚΕΚ...ΕΤΡΙ...
 ..ΣΤΩΛΥΚΑΒΑΝΤΙΩΝΟ...
 ..ΩΔΕΙΝΩΝΦΟΡΤΟΝΑΕΙ
 ..ΜΕΝΗΝΠΩΛΛΑΝΦΑΛ
 5 ..ΙΠΟΥΣΑΝΑΤΕΧΘΕΑ
 ..ΒΥΑΜΗΤΡΙΜΗΤΕΡΑ
 ..ΝΜΗΠΩΠΙΚΡΟΣ
 ...ΛΑΒΨΑΙΔΗΣ

Primi versus initio nihil nisi dimidiatum O perisse videtur. Epigramma est non inelegans in mulierem, quae praegnans vel inter partum obierat; quod tribus locis exceptis certa via restitui potest.

Οὐ φίλῃ κέκ[ληκε] τρι[ακο]στῷ λυκάβαντι

ἢ Μ[ο]ῖρ' ὠδεῖνων φόρτον ἀει[ρο]μένην

Πώλλαν, [πολ]λ[ά] λ[ι]ποῦσαν ἀ[π]εχ[θ]έα [δάκρ]υα μητρί,
 μητέρα [τῇ]ν μήπω πικρὸς [ἐμ]α[ρ]ν' Αἰδῆς.

Vs. 1. κέκληκε, vs. 2. ἢ Μοῖρ', vs. 3. πολλὰ incertum est: attamen ΦΑΛ potest ΠΑΛ esse. Conieci etiam φλα[ύρα], inutilia; sed non placet. Vs. 4. μήπω p. οὐπω, ob relativum τήν.

1157.

Argis in vineis; ex schedis Fourmonti. Ex iisdem editum hoc epigramma in Wolfii Analect. litt. Fasc. I. p. 97. et inde in Ερμῇ λογίῳ 1817. p. 103. atque in Jacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 967.

ΕΝΘΑΔΕΩΣΙ
 ΠΑΤΡΑΚΕΙΜΑΙ
 ΕΠΙΣΗΜΑΠΤΩ
 ΔΕ Ξ ΜΟΙΡΗΣ
 5 ΑΝΒΡΟΣΙΗΣ
 ΚΤΕΛΕΣΑ
 ΜΙΤΟΝ

Ἐνθάδε Σωσιπάτρα κείμεν ἐπὶ σήμα[τι] τῷδε,
 μοίρης ἀνβροσίης ἐκτε[λ]έσα[σα] μίτον.

1158.

Argis ad puteum; ex schedis Fourmonti.

ΚΥΡΙΕΤΙΒΕΡΙΕΧΑΙΡΕΖΗ
 ΤΗΣΑΥΤΗΣΠΑΤΡΗΣΚΛΥ
 ΤΩΝΑΥΤΩΓ—ΥΝΩ
 ΤΟΣΕΓΩΤΙΒΕΡΙΟ
 5 ΑΜΦΩΔΙΠΙΘΕΟΙΔ

Κύριε Τιβέριε χαῖρε, ζή[σας] ἔτη.... Sequuntur versus mutili:

Τῆς αὐτῆς πάτρης κα[ί] τῶν αὐτῶν - - -

- - - ἐγὼ Τιβέριος - - - - -

ἄμφω δ' [ἡ]ΐθεοι δ' - - - - -

1159.

Argis iuxta D. Basilii; ex iisdem. Fragmentum carminis.

- - - ΑΠ - - - -
 - - - Ι - - - - ΛΑ - - -
 Ι...ΙΔΙΣΑΙ...ΗΝΕΙΙ - -
 Λ - - - -
 5 ΚΥΔΗΝ - - - ΙΩΝΑΝ...Ι.
 ΟΥ...Λ...ΗΜΙΝ
 ΔΟΥΛΟΣΥΝΗ.Ν.Υ...Δ...ΛΕΝ
 ΘΕΡΙΝΗ

1160.

Argis prope theatrum; fragmentum, cuius haec tantum legere potuit Dodwellus (Itin. T. II. p. 217.):

Ε - - ΙΤΕΛΙΔΕ
 ΔΑ-Α-ΣΙΕΣΑΤΟ
 Λ-ΟΙΠΑΤΕΙΑ

1161.

Ibidem, ex eodem, qui cetera in hoc quoque fragmento legere non potuit.

ΑΔΩΜΠΑΝ
 Σ Ο Α

1162.

Naupliae in basi marmorea; ex Dodwelli Itin. T. II. p. 248.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΦΑΝΑΚΤΗΝ
 ΙΕΡΕΑΓΕΝΟΜΕΝΟΝΚΑΙΣΑΡΟΣΑΡΕΤΗΣ
 ΕΝΕΚΕΝ

Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Φανάκτην, ἱερεὰ γενόμενον Καί-
 σαρως, ἀρετῆς ἔνεκεν.

1163.

Naupliae „in claustris Meskitae”; ex schedis Fourmonti.

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Οὐεσπασιανού
 Αὐτοκράτορος.

1164.

Ibidem prope balneum publicum; ex iisdem.

ΥΡΡΟΥΦΟΝΡΟΥΦΟΥ
ΓΟΝΑΓΟΝΟΘΕΤΗΝΙ
ΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΤΕΙΑΣΟΙΚ
ΘΕΝΕΝΑΣΔΩΣΕΚΤΕΛΕΣΑΝ
5 ΤΑΥΠΕΡΤΕΑΥΤΟΥΚΑΙΤΩΝ
ΤΕΚΝΩΝΑΥΤΟΥΤΕΙΜΗΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΔΑΝΕΝΟΙΑΣ

Υ Β

.. Αὐρ. Ρούφον Ρούφον [ύ]όν, ἀγ[ω]νοθέτην, [τὸν]
καὶ τὰς πολειτείας οἰκοῦν ἐν[δόξ]ως ἐκτελέσαντα ὑπὲρ τε
αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, τειμῆς ἕνεκεν καὶ τῆς περὶ
τὴν πατρίδα ε[ύ]νοίας. Ψηφίσματι Βουλῆς.

1165.

Ibidem „prope puteum Meskitae”; ex iisdem.

ΟΛΙΣΤΩΝΕΡΜΙΟ
ΛΟΧΟΝΠΑΤ
ΣΑΝΤΑΛΥ
ΑΣΚΑΠΕ
5 ΑΤΑΕΝΜΕ
ΔΑΙΑΠΑΙ

Ἄ π[ό]λις τῶν Ἑρμο[νέων]
... λοχον Πατ....
ἀγωνοθετή[σαντα]? Αὐ[καιο]?
καὶ Ἄσκ[λ]άπει[α] καὶ ...
5 α τὰ ἐν Με[θάν]α

Vs. 6. fortasse Πασε[ίδαια] Vide n. 1430.

1166.

Naupliae; ex iisdem.

ΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝΚΛΑΥΔΙΩΝΒΛΕΝΤΩΝ
ΣΚΟΛΑΣΤΙΚΟΣΑΜΑΤΟΙΣΦΙΛΙΑΤΟΙΣ
ΚΑΤΑΣΙΣΜΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΘΑΛΑΤΤΙΑ
ΑΣΑΜΕΝΟΣΤΗΝΒΑΣΙΛΙΚΗΝΚΑΙΤΑ
5 ΕΝΕΚΑΚΑΙ ΑΓΑΘΙΑΣΗ

[Ἀγαθ]ή τύχη]
Αὐ[τοκ]ρατόρων Κ[α]ισ[α]ρ[ων] Βαλέντων - - - - -
Σχολαστικὸς ἅμα τοῖς Φιλιάτοις - - - - -
κατὰ σεισμοὺς καὶ τοὺς θαλαττία[ι]ους - - - - -
ἀνασκευ[ασ]άμενος? τὴν βασιλικὴν καὶ τὰ - - - - -
5 ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ [ἀνδρ]αγαθίας ἢ [πό]λις - - - - -
Nulla inest rectio. Vs. 2. ad Valentinianum et
Valentem pertinere videtur.

1167.

Post Naupliam accedo ad Epidaurum. Epidaurii autem tituli partim in novo oppido, cui nomen *Epithavro*, reperti sunt, partim prope vicum *Ligurio* s. *Lycurio*, ubi Asclepieum fuit (hodie *Hiero*) et haud procul montes sunt *Tithium* et *Cynortium*. Magnifica Asclepiei rudera memorat Vilhoissonus Prolegg. Hom. p. L. et simul inscriptionum mentionem facit, quarum partem ex eius producimus schedis.

Quem hoc loco damus titulum, is a. 1705. ex pristino loco demotus Museo Naniano additus est. Lapidis duobus lateribus inscripti forma aeri incisa est ap. Paciaud. Mon. Pelop. T. II. p. 6. et in collect. Mus. Nan. n. 55. Hanc partem, quam hoc loco edimus, more suo commentatur Paciaud. p. 6-91. Praeterea tractavit Welckerus Spec. Epigr. I, 17.

ΑΛΚΙΔΟΥΒΑΣΣΟΝ
ΓΕΝΕΗΣΕΡΙΚΥΔΕ
ΛΦΩΠΑΨΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΔΗΜΟΣΝΑΕΤΑΙ
5 ΖΑΘΕΗΣΕΠΙΔΑΥ
ΡΟΥΑΝΤΕΥΡΕΡ
ΓΕΣΙΝΣΤΗΝΠΟΛ
ΛΑΚΙΔΩΚΕΠΟΛΗΙ
ΕΪΚΟΝΙΤΗΔΕΓΕΡΗΡΑΝ
10 ΘΕΩΝΒΟΥΛΑΙΟΝΑΝΑ
ΚΤΩΝ

Υ Β

Ἀλκίδου Βάσσον γενεῆς, ἐρικυδέα φῶτα,
βουλὴ καὶ δῆμος ναῖται ζαθέης Ἐπιδάουρου
ἀντ' εὐεργεσίης, τὴν πόλιν δῶκε πόλιν,
εἰκόνι τῇδε γέγραπεν, θεῶν βουλαῖον ἀνάκτων.
Ψηφίσματι Βουλῆς.

Lin. 1. Ἀλκίδου est p. Ἀλκείδου. Si γενεῆς, ut mihi videtur, ad Ἀλκίδου pertinet, vertendum erit: *Bassum ex Alcidae progenie*; nec tum Alciden comode possis pro patre Bassi habere, sed potius pro auctore gentis. Sic Bassus fuerit Heraclides; quod quum etiam Paciaudo in mentem venisset, probavit Müllerus Aeginet. p. 158. *Bassus* autem nomen vetustum Graecum, fortasse non diversum a vulgari nomine *Battus*: noti in Aegina *Bassidae*; Aeginetae vero Epidauriorum coloni: igitur ubi Epidauri Bassum honoratum videmus, verisimile est illum indigenam esse. Postremo quum Argivorum regia stirps ab Hercule descenderit, et Epidaurii Argivorum coloni sint, quidni Bassus Heraclides fuerit? Sic n. 1124. Lampriae filius Statilius Persei proles dicitur; alia exempla plura sunt in Laconicis, ubi Neptuni, Herculis etc. posterii habentur. Lin. 6. P alterum nihili est. Θεοὶ ἀνάκτες haud du-

bie *Imperatores Romani* sunt; plures autem quum commemorentur, aut pluribus Imperatoribus successu temporis Bassus consiliarius fuit, aut duobus simul imperantibus. Et hoc posterius praefero; in promptu est M. Aurelium et L. Verum intelligi. Quodsi vocem *θεῶν* premere licet, illi tum, quum Basso statua collocata est, iam erant defuncti: quamquam nescio an ea vox non sit premenda. *Βουλαῖος* maxime de diis dicitur, de quibus in Ha-

drianum translatus alibi est: hoc loco poetica libertate Bassus ἀνάκτων βουλαῖος vocatur, hoc est consiliarius, quo Paciaudo iudice (p. 74.) illi usi sint, quoties de controversia Epidauriorum cognitione sententiaque esset transigendum, vel edictum in eorum commodum promulgandum, vel illorum postulatis et libellis rescribendum. Vs. 4. male factus est, utpote caesura legitima carens.

1168.

In eadem basi. Commentatur Paciaud. l. c. p. 92-98.

ΤΙΤΟΝΣΤΑ
ΛΙΟΝΛΑΙΙ
ΟΥΥΙΟΝΤΕΙΜ
ΚΡΑΤΗΝΤΥΒΕΡ
5 ΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣΟΛ
ΔΡΙΟΥΥΙΟΣΣΕΝΟ
ΚΛΗΣΤΟΝΙΔΙΟΝ
ΣΥΝΓΕΝΗΥΗΦΙ
ΣΑΜΕΝΗΣΤΗΣΠΟ
10 ΛΕΩΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ

Τίτον Στα[τί]λου Λαμ[πρί]ου υἱὸν Τιμ[ο]κράτην Τυβέρ[τι]ος Κλαύδιος ὁ Ἀ[ν]δρίαίου Διὸς, Εὐνοκλῆς τὸν ἴδιον συγγενῇ, ψηφισαμένης τῆς πόλεως, ἀρετῆς ἕνεκεν. Vide sqq. et ad n. 1124. Τυβέρτιος est in lapide, non Τιβ.

1169.

In basi inter rudera Asclepiei (Hiero); edidit Chandlerus Inscr. II, 140. p. 81. Magis mutilatum, titulum praebet schedae Villosioni, ex quibus tamen vs. 5. primam litteram addidi.

ΣΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΟΚΡΑΤΗΝΛΑΜΠΡΙΑ
ΠΟΛΗΣΑΝΤΑΔΙΣ
ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ
5 ΤΑΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕ
ΝΟΝ

Ἀ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Τ. Στατίλ. Τιμ[ο]κράτην Λαμπρία
υἱόν, ἱερα]πολήσαντα δις,
καὶ ἀνω]νοθετήσαντα,
5 ἄρισ]τα πολεितεύομενον.

Cf. ad n. 1124.

1170.

Ibidem in basi statuae; ed. Chandler. Inscr. II, 139. p. 81. Deficiunt octo versus, quos editor legere non potuit.

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΤΙΤΟΝΣΤΑΤΕΙΛΙΟΝΤΕΙΜΟ...

Ἀ πόλις ἡ τῶν Ἐπιδαυρίων
Τίτον Στατεῖλιον Τιμ[ο]κράτην etc.
Cf. ad n. 1124.

1171.

Epidauri repertus titulus primum editus est in Diar. Erudit. Florent. T. V. P. II. p. 254. et hinc a Corsino Nott. Gr. Append. Diss. IV. p. LXXIII.

Δ --- ΚΗΔΙΣΤΩΜΕΓΙΣΤΩ
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣΔΕΞΗ
ΕΝΑΓΩΣΙΝΑΣΚΛΗ
ΝΙΚΗΤΗΣ
5 ΒΩΜΟΝ ΑΦΙΕΡΩΣΕ

Διὶ κυδίστῳ? μεγίστῳ Ξενοφάνης Δεξή -- ἐν ἀγῶ-
σιν Ἀσκληπείων? νικητῆς βωμόν ἀφιέρωσε. Malim τὸν
βωμόν; certe articuli defectum non excusat n. 1177.

1172.

Prope Ligurio, haud procul a via quae Naupliam ducit. Ed. Chandl. Inscr. II, 145. p. 82.

ΠΜΑΡΙΣΤΑ
ΑΡΤΑΜΥΤΙ
ΔΕΚΑΤΑΝ

Hic titulus satis antiquus videtur. Παναρίστα? Ἀρτάμυτι δεκάταν. Mirum est Υ in voce Ἀρτάμυτι. Titulus pertinet ad Dianam aut Coryphaeam, quae in monte Coryphaeo prope Epidaurum culta est (Pausan. II, 28, 2. c. intt.), aut aliam in monte Cynortio cum Apolline cultam (v. ad n. 1173.), aut eam, quae in Aesculapii luco (Pausan. II, 27, 6.).

Eeee

1173.

In colle Cynortio, quem putat editor Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 624.

ΑΡΤΕΜΙΔΟΟΑΡ
ΟΤΑΤΕΙΛΙΟCCΩΝ
ΕΡΑΠΟΛΗΑΣΤΟΣ

Ἀρτέμιδος, Ἀπ[όλλωνος]
Στατείλιος - - -
Ἐραπολή[σ]ας - -

De hierapolo Statilio vide n. 1169. et cf. ad n. 1124. Male de hoc titulo disputat Clarkius. Non ad Coryphaeam Dianam hic pertinet, quae in Coryphaeo monte culta est (cf. ad n. 1172.), sed ad aliam, quae debet cum Apolline Maleate venerationem habuisse: Maleates enim Apollonia monte Cynortio templum habuit (Pausan. II, 27. extr. et cf. n. 1176.).

1174.

Inter rudera Asclepiei permagnam Villoisonus inscriptionem vidit, cuius haec tantum verba in schedis posuit, quod cetera legere non potuit:

ΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ

Ἄ πόλις] τῶν Ἐπιδαυρίων Ἀπόλλωνι. Idem vidit alias iisdem verbis incipientes, insignitas subiecta circuli forma, quam serpentis putabat imaginem esse; recte opinor.

1175.

Inter rudera Asclepiei. Ed. Chandler. Inscr. II, 141. p. 82. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 143. Habet etiam Villoisonus in schedis.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ Ἀπόλλωνι,
ΑΣΚΛΗΠΙΩ Ἀσκληπίῳ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ Κλαυδιανός.

Sic Chandl. Sed Vill. pro ΟΣ habet ΟΙ, Pouq. ΩΙ.

In ecclesia ruinosa in convalle angusta montis ut putatur Cynortii. Ed. Chandler. Inscr. II, 143. p. 82. Locum paulo aliter describit Clarkius Itin. P. II. S. II. p. 625.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ Ἀπόλλωνι
ΕΚΑΤΗΒΕΛΕΤΗ Ἐκατηβελέτῃ
ΟΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ὁ ἱεροφάντης
ΔΙΟΓΕΝΗΣ Διογενής

5 ΚΑΤΟΝΑΡΧΑ ΔΑΙΤ' ὀναρ.

1177.

Inter rudera Asclepiei; ex schedis Villoisoni.

ΕΙΡΕ...
ΛΙΜΑΧΟΣ ΒΡΟ
ΜΙΩ ΙΔΡΥΣΑΤΟ
ΒΩΜΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Εἰρε[ύς] Καλ]λίμαχος Βρομίῳ ἰδρύσατο βωμόν.
Διονύσου.

Versum habes, adscripto dei nomine, cui dedicata ara est: aliter enim explicari illud Διονύσου non potest; et poetica etiam dictio est βωμόν p. τὸν βωμόν et Βρομίῳ p. Διονύσω. Εἰρε[ύς] p. ἱερε[ύς] vel potius ἱε[ρε]ύς non insolens est. Διονύσου ut n. 1179. Αφαιστου.

1178.

Inter rudera Asclepiei, quo loco fons a Pausania II, 27, 6. commemoratus fuisse videtur Clarkio editori Itin. P. II. S. II. p. 626. Fragmentum.

ΙΑΡΕ
ΦΑΩΝ
ΠΥΡΦΟΡΟ
ΑΝΕΘΗΚΑ

Αν: Ἰαρε[ύς] Φάων πυρφόρο[ς] ἀνέθηκα. Male Clarkius de Martis sacerdote cogitat: πυρφόροι non solius Martis sunt.

1179.

Ibidem ubi n. 1176. Ed. Chandler. Inscr. II, 144. p. 82. Pouquevill. T. IV. p. 143. Vidit etiam Villoisonus in basi statuæ.

ΑΦΑΙΣΤΟΥ
ΤΧ

Sic Chandl. Sed pro ΤΧ Pouquev. habet ΧΑΙΡΕ idque uno versu cum prioribus comprehensum. Contra Vill. omittit illud ΤΧ, et vocem ΧΑΙΡΕ in alio lapide sepulcrali, eamque solam, inscriptam docet.

1180.

Prope Liguria (haud dubie inter rudera Asclepiei); Chandler. Inscr. II, 142. p. 82.

ΑΙΛΙΟΣ ΕΥΤΥΧΟΣ
ΥΠΕΡΤΗΣΘΥΓΑΤΡΟΣ
ΑΙΛΙΑΚΑΚΙΛΕΙΝΗΣ

Αἴλιος Εὐτυχος ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Αἰλίας Ἀκιλείνης.

1181.

Epithavro prope puteum; Chandler. Inscr. II, 138. p. 81.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑΧΑΙΡΕ

Ἀλεξάνδρεα (hoc est Ἀλεξάνδρεια) χαῖρε.

1182.

In ecclesia ruinosā, ubi n. 1176. et 1179. Ex schedis Villosioni.

ΜΑΤΡΟΣ ΚΘ

ΚΘ Villosiono est καταχθονίαις. Credo potius καταχθονίαις θεοῖς: sed de hoc quoque dubito.

1183.

Ad Thamala s. Damala, prope rudera Troezenis, in ruinis ecclesiae, in basi rotunda. Initio vs. 2. litterae quasi dedita opera deletae sunt, credo quod erraverat lapicida. Ed. Chandler. Inscr. II, 134. p. 80. Est etiam in schedis Fourmonti, sed inter Hermionenses titulos.

ΟΙ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙ
ΘΕΥΔΩΡΟΝ
ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ
ΤΟΥ ΑΥΤΩΝ
5 ΕΥΕΡΓΕΤΑ

Vs. 1. dedi ex Fourm. Male Chandl. ΑΛΕΓΟ ΜΕΝΟΙ. Vs. 2. Fourm. ... ΘΕΟΕΥΔΩΙΟ. Vs. 4. 5. Theodorus n. 1187. nam hic titulus et scriptura et litterarum positum ex Fourm. fide paulum immutavi. dialecto docentibus multo quam n. 1187. antiquior est.

1184.

In columna marmorea prope ecclesiam Palaeo-Episcopi, ex rudibus Troezenis. Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 270. Litterarum formas accuratius dedi ex schedis Fourmonti, qui titulum inter Hermionenses dedit intemeratum.

ΕΥΤΥΧΟΣ ΕΡ
ΜΟΥ * CYN
ΤΩΥΙΩΕΙCΙΩ
ΝΙΑΝΘΗ
5 KENΕὐτυχος Ἑρμοῦ (vel Ἑρμου) σὺν τῷ υἱῷ Εἰσίῳ ἀνέ-
σκειν. Εἰσίῳ est Ἰσίῳ, ab Iside denominatus, quae
Troezene culta est (Pausan. II, 32, 6.). Vs. 2. aste-
riscum dedi ex Fourm.

1185.

Ad Thamala in ecclesia prope veterem Troezenem, in basi. Ed. Chandler. Inscr. II, 136. p. 81. In schedis Fourmonti extat inter Hermionenses titulos.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙCΑΡΑΪΑΥ
ΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝCΕ
ΒΑCΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΚΑΙCΑΡΟC ΑCΕΠΤΙΜΙΟΥ
5 CΕΒΗΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟC
CΕΒΑCΤΟΥΥΙΟΝΗΠΟΛΙC
ΤΟΝΝΕΙΚΗΤΟΝ
ΕΠΙCΤΡΑΤΗΓΟΥΤΗCΠΟΛΕ
ΟC ΓΕΛΛΙΟΥΤΟΥΑΦΡΟΔΕΙ
10 CΙΟΥ

A plerumque, non A esse docet Chandl. Syllab. unde id dedi. Vs. 4. alterum C uncis, quibus includit Chandlerus, exemi secundum Fourmontum. Vs. 7. utrumque apographum consentit.

Αὐτοκράτορα ΚαίCαρα Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνεῖον Σεβα-
στόν, Αὐτοκράτορος ΚαίCαρος Α. Σεπτιμίου Σεβήρου Περτί-
νακος Σεβαστοῦ υἱόν, ἡ πόλις τὸν [Ἀ]νέικητον, ἐπὶ στρατη-
γοῦ τῆς πόλεως? Γελλίου τοῦ Ἀφροδισίου. Statua Caracal-
lae Augusto, vivo patre, posita. Vs. 7. ΝΕΙΚΗΤΟΝ
nullo modo ferri potest, nec ΝΕΙΚΗΤΗΝ verisimile
est. Fuit credo ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ. Cf. n. 1215-1218.

1186.

Ibidem in ecclesia ruinosā, basis statuæ inversa τὴν ἀγίαν τράπεζαν sustinens. Ed. Chandler. ibid. 137. Fourmontus quoque habet probe transcriptum, sed inter Hermionenses inscriptiones.

ΓΝΚΟΡΝΗΛΙΟΝΤΙΒΕΡΙΟΥΥΙΟΝ
ΦΑΒΙΑΠΟΥΛΧΡΟΝΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
ΛΕΓ. Δ. CΚΥΘΙΚΗCΔΥΑΝΔΡΩΝΑΝΤΙ
CΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΚΟΡΙΝΘΕΥΘΗΝΙΑC
5 ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ
ΚΑΙCΑΡΗΩΝΝΕΡΟΥΑΝΗΩΝΤΡΑΙ
ΑΝΗΩΝCΕΒΑCΤΗΩΝΓΕΡΜΑ
ΝΙΚΗΩΝΔΑΚΗΩΝΚΑΙΙCΘΜΙ
ΩΝΚΑΙΚΑΙCΑΡΗΩΝΚΑΙΑΓΩΝΟ
10 ΘΕΤΗΝCΕΒΑCΤΕΙΩΝΑCΚΛΗ
ΠΕΙΩΝΚΑΙCΤΡΑΤΗΓΟΝΚΑΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΩΝΑΧΑΙΩΝΚΑΙ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΚΑΙΕΠΙΤΡΟΠΟΝΚΑΙ
CΑΡΟCΓΝΚΟΡΝΗΛΙΟCΦΙΛΙCΚΟC
15 ΤΟΝΑΥΤΟΥΦΙΛΟΝ 7 Ψ 4 Β

Litterarum formas dedi ex Chandleri textu et Syllabo: E tamen non constanter scriptum esse docet; sed Fourm. id habet constanter, excepto vs. 1. Quae ex Fourm. dedi, haec sunt: vs. 3. ΔΥ (Chandl. ΔΚ), vs. 4. ultimum N (quod Chandl. supplevit), vs. 5. ΛΗΤΗΝ (Chandl. ΛΕΤΗΝ) et in fine siglum; vs. 7. C (Chandl. Σ), vs. 14. lineolae supra positae.

Γν. Κορνήλιον Τιβερίου υἱὸν Φαβία Πούλχρον, χειλί-
αρχον λεγ. δ'. Σκυθικῆς, δὴ ἀνδρῶν, ἀντιστράτηγον ἐν
Κορίνθῳ, εὐθηνίας ἐπιμελητὴν, ἀγωνοθέτην ΚαίCαρῶν Νε-
ρουανῶν Τραϊανῶν Σεβαστῶν Γερμανικῶν Δακῶν, καὶ
Ἰσθμίων, καὶ ΚαίCαρῶν, καὶ ἀγωνοθέτην Σεβαστείων
Ἀσκληπείων, καὶ στρατηγὸν καὶ γραμματέα τῶν Ἀχαιῶν,
καὶ ἀρχμερέα καὶ ἐπίτροπον ΚαίCαρος, Γν. Κορνήλιος Φίλι-
σκος τὸν αὐτοῦ φίλον, ψήφισματι βουλῆς.

Eeee 2

Tituli aetas priori suppar videtur. Legio IV. Scythica Dionis aetate in Syria agebat: eius tribunus fuit hic Cornelius, cuius dignitates deinceps, ut solet, ex ordine temporis recensentur. Vs. 3. ΔΚΑΝΔΡΩΝ Chandleri interprete est *vicesimae quartae virorum*, mirifice. Unice verum est δὲ ἀνδρῶν, *duumvirum*: quamquam qualis hic duumvir sit, nescio. Cave vero ne de decemviro cogites: certe ΔΚ vix potest denarium numerum designare. Mox Proprætor Achaiae factus est (cf. n. 1133.); quo munere quum fungebatur, videtur annonae curator in Achaia, ludorum plurium agonotheta et prætor ac scriba Achaeorum fuisse; postremo Pontifex

fuit Caesaris eiusdemque Procurator. Ludis præfuit quattuor, *Caesareis Caesari Nervae Traiano Augusto Germanico Dacico dicatis, Caesareis aliis, Isthmiis, Augustalibus Asclepieis*. Primi possint eo deducere, ut titulum Traiano Imp. scriptum putes; sed huic argumento non confido. Asclepiea sunt Epidauria, quae tum simul Caesari dicata esse videntur: in quibus cur vox ἀγωνοθέτην iterum posita sit, non liquet. Fortasse priorum trium ludorum agonotheta *simul* creatus erat, et deinde seorsim Asclepieorum: unde potuit vox ἀγωνοθέτην repeti. Mira etiam differentia formarum *Καίσαρῶν Νερούανῶν* etc. et deinde *Σεβαστείων Ἀσκληπείων*.

1187.

Prope rudera Troezenis lapis ecclesiae muro infixus. Edidit Chandler. Inscr. II, 135. p. 80. atque inde Brunck. Lectt. p. 287, Anal. ed. Lips. T. IV. p. 193. (cf. Jacobs. Animadv. T. III. P. II. p. 76.), Jacobs. Anthol. Palat. Append. Epigr. n. 299. Ex Cockerelli schedis dedit deinde Walpol. Trav. p. 565. qui non recte Epidauri ponit. Fourmontus habet inter Hermionenses titulos.

ΠΙΤΘΕΙΔΑΙΘΕΟΔΩΡΟΝΕΠΕΙΠΟΛΙΝΗΕΞΗΕ
ΠΕΥΚΑΛΙΜΟΙΣΑΓΑΝΗΕΜΗΔΕΣΙΠΡΟΣΤΑΣΙΕ
ΝΑΙΜΗΝΚΑΙΚΤΕΑΤΕΣΣΙΝΕΠΕΙΛΙΠΕΠΑΣΙΝΕΜΕΣΘΑΙ
ΑΡΓΥΡΟΝΕΣΓΕΝΕΗΝΠΑΣΑΝΕΠΕΣΣΟΜΕΝΗΝ

Litterarum formas dedi ex Fourm. et Chandl. Vs. 1. Fourm. habet Ω; sed Chandl. quod dedi. Ibid. Chandl. in fine ΗΕΕ, Fourm. Cock. quod dedi. Vs. 3. Chandl. ΚΤΕΑΤΕΙΤΗΝ, Fourm. Cock. quod dedi. Vs. 4. extr. Cock. ΝΩΝ, Fourm. Chandl. ΝΗΝ.

Πιτθεῖδαι Θεόδωρον· ἐπεὶ πόλιν ἤεξε
πευκαλίμοις ἀγανῆς μῆδεσι προστασίης,
ναὶ μὴν καὶ κτεάτεσσιν· ἐπεὶ λίπε πᾶσι νέμεσθαι
ἄργυρον ἐς γενεὴν πᾶσαν ἐπεσσομένην.

Theodorum intellige Achaeorum ducem, cuius laudes celebrat etiam n. 373. florentis saec. IV.

Alius est n. 1183. Pitthidae sunt Troezenii a Pelopis filio. Post Θεόδωρον supple ἀνέστησαν. ἤεξε correxerunt iam Jacobs. et Porson. Advers. p. 35. ed. Lips. laudatis locis Nicandr. Alex. 102. Coluth. 245. Vs. 3. Chandl. correxit κτεατιστόν, quod vertit *possidendum*: unde vox in lexica migravit. Sed legendum κτεάτεσσιν. Construe ἐπεὶ πόλιν ἤεξε μῆδεσι καὶ κτεάτεσσιν: *quippe quum pecuniam reliquerit omnibus distribuendam in omnia saecula*. Duplex hoc et diversum ἐπεὶ etsi non elegans est, tamen unice vera videtur haec ratio.

1188.

In insula Calauria (Poro) ad Palatia, in basi statuæ marmorea. Ex scholiis Cyriaci ad Strabonem a Langermanno acceptum titulum edidit Reinesius Synt. Inscr. Cl. III. n. 87. p. 336. atque ex lapide Chandler. Inscr. II, 131. p. 80. Postremo ex Strabonis Ms. Eton. cui in ora adscripti ex Cyriaci scholiis sunt, dedit quattuor priores versus Falconer. ad Strab. T. I. p. 542.

Η ΕΥΜΕΝΕΙΑ
ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΤΤΑΛΟΥ
ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΚΑΛΑΥΡΕΑΤΑΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ
5 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΤΑΣΕΙΣΤΕ
ΟΝΘΕΟΝΚΑΙΑΥΤΑΝ
ΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΕΛΛΑΝΑΣ

Hoc exemplum ex utroque concinnavi exemplo, Cyriaci et Chandleri. Vs. 1. ΝΕΙΑ est ex Cyr. item vs. 2. ΒΑΣΙ (Reines. C pro Σ), item Υ, et vs. 3. ΑΠΟ (sic Falc.; Reines. ΗΠΟ), atque ultimum Ν, vs. 4. ΑΝΕ (Chandl. ex solo Ε reliquam habet inferiorem lineolam horizontalem), et ultimum Ν ple-

num (Chandl. mutilum praebet), vs. 5. ΚΑ, vs. 6. Ι, vs. 7. ΚΑΙ et ultimum Σ. Vs. 2. Reines. solus ΩC p. ΟΣ. Vs. 4. Reines. ΑΝΕΘΗΚΕΝ: sed omisit ceteros eius versus ductus; ut putes Ν esse ultimam litteram vocis ἔνεκεν, quam ipsam litteram, ut dixi, ex Cyr. plenam dedi. In Ms. Eton. tamen plene legitur ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ. Ego retinui Chandleri ΑΝΕΘΗΚΕ.

Βασιλῆϊ Εὐμένεια βασιλέος Ἀττάλου ἡ πόλις ἡ τῶν Καλαυρεατῶν ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐεργεσίας τᾶς εἰς τε [τ]ὸν Θεόν καὶ αὐτὰν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Intellige *Eumenem II. regem Attali I. regis f.* (Olymp. 145, 4. – 155, 3.): v. ad n. 122. Θεόν, Neptunum.

1189.

Ibidem, quantum intelligi potest, in monasterio τῆς Παναγίας; ex Chandler. Inscr. II, 132. p. 80.

ΕΛΕΝΟΣΕΥΤΥΧΟΥΜΙΛΗΣΙΟΣ

Ἐλενος Εὐτύχου Μιλήσιος.

1190.

In insulae Calauriae oppido Poro, in muro ecclesiae; ex Chandler. Inscr. II, 133. p. 80.

ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΤΩΝ
ΥΠΩΝΑΗΤΤΗΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ . . .
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΣ Ο ΣΤΡΑΤΟΥ
ΛΙΕΡΙΑΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΘΕΑΣΕΕΑΤ
5 ΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΕΥΚΟΣΜΙΑΝ ΜΕΤΑΤΩΠΡΕΠ
ΟΝΤΙ ΚΟΣΜΩ ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝΑ ΝΗΓΕΙΡΕ

Supplementa addidit Chandlerus. Lege: 'ὑπὲρ σωτηρίας] καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν - - - δεσποτῶν ἀπὸ τῶν αὐτοκρατόρων] - - - ος στρατήγιος ὁ Σωστράτου τὰ] - - - λίσια τῆς σεβαστῆς θεᾶς ἐξ ἀπ' αἰτίας εἰς εὐκοσμίαν μετὰ τῷ πρέποντι κόσμῳ ἐκ θεμελίων ἀνήγειρε. Pro μετὰ debebat σύν esse.

1191.

Methanae prope Troezenem in marmore, quod in mari iacens non potuit integrum legi. Dodwell. Itin. T. II. p. 282.

ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΘΕΩΝ ΦΙΛΟΜΗ
ΤΟΡΩΝΙΚΑΙ ΤΟ ΘΕΟΙΣ
ΜΕΓΑΛΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΙΣ . . . ΝΟΛΙΟΝ . . ΟΣΥΝ . . ΠΟ
5 ΕΝΤΡΣ
. ΑΣΕ

Litterarum situs ap. Dodw. non prorsus accuratus, sed magna ex parte fortuitus est; igitur ut eum referrem, non studui magnopere. Quae restitui possunt, occupavit Letronne Recherch. sur l'Égypt. p. 463. [Ὁ δῆμος ὁ Μεθαναίων ἢ ὁ παλαιὸς βασιλεὺς Πτολεμαίου καὶ βασίλισσος Κλεοπάτρας θεῶν

φιλομητέρων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν], θεοὺς μεγάλους εὐεργετῶν - - - Titulus pertinet ad Philometorem Eriphanis f. eiusque uxorem Cleopatram. Methanae fuit templum Isidis (Pausan. II, 34, 1.), quocum coniunctum hunc titulum fuisse coniicio.

1192.

In arce Methanae in ecclesia dilapsa, in marmoris glauci tabula. Dodwell. Itin. T. II. p. 283.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΑΓΑΘΑΝ ΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝ ΠΟΛΙΤ
ΕΥΣΑΜΕΝΟΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΕ ΠΑΝΕΜΗΝΑ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΣΙΝ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ

Διονύσιον, ἀγαθὸν πολειτεῖαν πολιτευσάμενον, γενόμενον δὲ Πανέ[λλ]ηνα, Ἑρμογένης τὸν θεῖον, κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ πατρὸς, τὸν ῥήτορα.

1193.

Hermione nunc Castri vocatur: ubi haud paucas inscriptiones repperit Fourmontus. Primam tamen et inscriptiones n. 1204. 1205. 1214. Fourmontus non vidit, quippe quae ante eum ex Peloponneso semotae erant: et prima quidem dicitur in Sicilia delituisse, edita primum ex schedis Petri Victorii a Gorio inter Inscr. Don. Class. IV. n. 9. p. 157. et hinc a Murat. T. II. p. DCVII. 1. et a Castello Inscr. Sic. VIII, 4. p. 89. Tractavit etiam Rosius Inscr. p. 287.

[Textum vide in pag. seq.]

Dedi Gorianum exemplum, correctis vitiis typothetae vs. 19. ΑΝΑ etc. et vs. 36. ΓΑΜΙΑΣ. Versus haud dubie aliter dispositi erant; praeterea male habitum hoc fragmentum est, nec paucis vitiis inquinatum. Corrigendum videtur: - - - καὶ συμπομπ[ε]ύειν [καὶ] ἄγειν β[ο]ύ[ν], ὅπως φανερά ῃ, διότι τὰν τε συγγένειαν καὶ φιλίαν [θε]λεῖ ἐπὶ πλείον προάγειν· ἔδοξε τῇ πόλει ἀποκριθῆναι τοῖς πρεσβευταῖς, διότι ἡ πόλις τῶν Ἑρμιονέων ἀνανεοῦται τε τὰν συγγένειαν καὶ φιλίαν τὰν ὑπάρχουσάν τῃ πόλει ποτὶ τὰν πόλιν τῶν Ἀσιναιῶν καὶ ἐπὶ πλείον προάγεται, καὶ διότι ἀποδέχεται ἡ πόλις φιλοφρόν[ως] τὰν τε θυσίαν, ἣν μέλλει ἄγειν ἡ πόλις τῶν Ἀσιναιῶν [τ]ῇ Δάματρί [τ]ῇ Χθονίᾳ, [καὶ - - -] καταστᾶσαι δὲ καὶ θεαροδόκον, ὅστ[ι]ς ὑποδέξεται παραγινόμενους [τούς] συνδύτας ἐπὶ τὰν θυσίαν τῶν [παρ'] ἁμμι[?] Χθονείων. [ἐπανέσαι] δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τε τῇ ἐνδαμῇ καὶ τ[ῇ] ἀναστροφῇ [τ]ῇ ἐπὶ τῇ ἀξίᾳ ἐκατέρων [τῶν] πόλιν· δόμεν δὲ καὶ ξένια τοῖς πρεσβευταῖς Ἀπελλ[ᾶν] τὸν ταμίαν

τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων. τοὺς δὲ νομογράφους [τούς] κατὰσταθέντας καταχωρίσαι τῷ [δε] τὸ δόγμα εἰς τοὺς Δαμουργούς· τοὺς [δε] λα[ί]ν[α]ν ἐργάμεν στάλαν καὶ ἀναγράφαι [τόδε] τὸ δόγμα καὶ ἀναδέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Δάματρος τῆς Χθονίας, ὅπως ὑπόμνημα ῇ ἐκατέραις ταῖς πόλεσιν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. καλέσαι δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰν κοινὰν ἐστίαν τοὺς πρεσβευτὰς ὅσας καὶ ἡμέρας ἐπιδαμῶντι. τὸ δὲ ἀνάλωμα δότω εἰς ταῦτα Ἀπελλ[ᾶ]ς ὁ ταμίης. Θεαροδόκος Ἀγόραιος Πραξία.

Hermionenses et Asinaei quum ab initio Dryopes fuerint, veterem cognationem et amicitiam renovare cum Hermionensibus student Asinaei communione sacrorum Cereris Chthoniae Hermionensium, de quibus locus classicus Pausaniae II, 35. Hermionenses tamen tum Argivi fuerunt, quamquam separatam a metropoli civitatem habentes (cf. Müller: Dor. T. II. p. 436). Asinaei non Argolidis intelligendi, ex qua dudum pulsi erant, sed Messeniae, in quam concesserant

ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΜΠΑΥΕΙΝΑΓΕΙΝ
 ΒΥΟΝΟΠΩΣΦΑΝΕΡΑΗΔΙΟΤΙΤΑΝ
 ΤΕΣΥΓΓΕΝΕΙΑΝΚΑΙΦΙΛΙΑΝΩΦΛΕΙ
 ΕΠΙΠΛΕΙΟΝΠΡΟΑΓΕΙΝ. ΕΔΟΞΕΤΑ
 5 ΠΟΛΕΙΑΠΟΚΡΙΘΗΜΕΝΤΟΙΣΠΡΕΣΒΕΥ
 ΤΑΙΣΔΙΟΤΙΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΡΜΙΟΝΕΩΝ
 ΑΝΑΝΕΟΥΤΑΙΤΕΤΑΝΣΥΓΓΕΝΕΙΑΝΚΑΙ
 ΦΙΛΙΑΝΤΑΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΤΑΠΟΛΕΙΠΟΤ
 ΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΑΣΙΝΑΙΩΝΚΑΙΕΠΙ
 10 ΠΛΕΙΟΝΠΡΟΑΞΕΤΑΙΚΑΙΔΙΟΤΙΑΠΟΔΕΧΕ
 ΤΑΙΑΠΟΛΙΣΦΙΛΟΦΡΟΝΟΣΤΑΝΤΕΘΥ
 ΣΙΑΝΑΝΜΕΛΛΕΙΑΓΕΙΝΑΠΟΛΙΣΤΩΝ
 ΑΣΙΝΑΙΩΝΚΑΙΔΑΜΑΤΡΙΚΑΙΧΘΟΝΙΑΙ
 ΚΑΤΑΣΤΑΣΑΙΔΕΚΑΙΘΕΑΡΟΔΟΚΟΝΟΣ
 15 ΤΑΣΥΠΟΔΕΞΕΙΣΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕ
 ΝΟΥΣΣΥΝΘΥΤΑΣΕΠΙΤΑΝΘΥΣΙΑΝ
 ΤΩΝ.....ΧΘΟΝΕΙΩΝ.....ΕΔΕΚΑΙ
 ΤΟΥΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΠΙΤΕΤΑΙΕΝ
 ΔΑΜΙΑΙΚΑΙΤΕΑΝΑΣΤΡΟΦΑΕΠΟ
 20 ΗΝΤΑΙΑΞΙΩΣΕΚΑΤΕΡΩΝΠΟΛΙΩΝ
 ΔΟΜΕΝΔΕΚΑΙΞΕΝΙΑΤΟΙΣΠΡΕΣΒΕΥ
 ΤΑΙΣΑΠΕΛΛ.....ΤΑΜΕΓΙΣΤΑΕΚ
 ΤΩΝΝΟΜΩΝΤΟΥΣΔΕΝΟΜΟΓΡΑΦΟΥΣ
ΤΑΣΤΑΘΕΝΤΑΣΚΑΤΑΧΩ
 25 ΡΙΣΑΙΤΟΥΤΟΔΟΓΜΑΕΙΣΤΟΥΣ
 ΔΑΜΙΟΥΡΓΟΥΣΤΟΥΣΕΠΙΛΑΙΔΑΙ
 ΓΔΟΜΕΝΣΤΑΛΑΝΚΑΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
 ΔΟΓΜΑΚΑΙΑΝΑΘΕΜΕΝΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΑΣ
 ΔΑΜΑΤΡΟΣΤΑΣΧΘΟΝΙΑΣΟΠΩΣΥ
 30 ΠΟΜΝΑΜΑΝΕΚΑΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕ
 ΣΙΝΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΝΧΡΟΝΟΝ.ΚΑΛΕ
 ΣΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΣΑΡΧΟΝΤΑΣΕΠΙΤΑΝ
 ΚΟΙΝΑΝΕΣΤΙΑΝΤΟΥΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣ
 ΟΣΑΣΚ'ΑΜΕΡΑΣΕΠΙΔΑΜΩΝΤΙΤΟ
 35 ΔΕΑΝΑΛΩΜΑΔΟΤΩΕΙΣΤΑΥΤΑΑΠΕ
 ΛΕΙΣΟΤΑΜΙΑΣΘΕΑΡΟΔΟΚΟΣΑΓΟΡΑΙ
 ΣΟΣΠΡΑΞΙΑ.....

(vide Müller. Dor. T. I. p. 155.): quippe quum ex-
 pulsus Dryopibus Asine Argolidis non, ut Hermione,
 separata ab Argivorum republica fuerit, de Asine Ar-
 golica nunc cogitari non potest. Initium vero huius
 decreti factum est ab iis, quae Asinaei proposuerant:
 tum additur Hermionensium responsum. Vs. 2.
 BYON Gorius vertit *bovem*: igitur BOYN legisse
 videtur, et BYON operarum irrepserit vitio. Mi-
 rere sanè *unam tantum bovem* offerre Asinaeos: sed
 qui Pausaniam inspexerit, Cereri apud Hermionen-
 ses plures quidem boves mactatas intelliget, sed
 non multas tamen, et aliam post aliam: unde fieri
 potuit, ut tantum una offerenda videretur Asinaeis.
 Mox *φανερὰ* est p. *φανερὸν*. Paulo post τῇ Δάματρί τῇ
 Χθονίᾳ correctio est Wesselingii ad Hierocl. Synecd.
 p. 647. Et nota Iota subscriptum: quod aliquoties
 omissum transcribentis incuria. Tum ante Χθονείων est
 lacuna, quam primum ita explebam: τῶν [θεῶν τῶν]
 Χθονείων. Sed cur nunc Χθονείων (admisso ει) dictum,
 quum dicatur Χθονίᾳ, Χθονίας? Neque in ceteris

θεοὶ χθόνιοι memorantur, sed sola Δαμάτρη χθονίᾳ.
 Haec eo deducunt, ut Χθονείων sit nomen sollemnium,
 quae sint τὰ Χθόνεια vocata, quum dea diceretur
 Χθονίᾳ, ut variat in talibus formis usus: etsi Pausa-
 niae II, 35, 4. haec sollemnia dicuntur Χθόνια. Di-
 cas autem Χθόνεια esse p. Χθονεῖα, ut Ἀσκληπεία p.
 Ἀσκληπιεῖα. Mox ἐπ'αὐνέσαι dedi ut n. 1331. Κατα-
 χωρίσαι est *referre, deponere*. Τὸ [δε] τὸ δῶγμα de in-
 dustria scripsi, non τοῦτο [τὸ] δῶγμα. Demiurgi magi-
 stratus sunt non Dryopum Asinaeorum, quod excidit
 Müllero Dor. T. II. p. 141. sed Argivorum Hermio-
 nensium, qui illos Argis attulerunt: vide nostra ad
 n. 4. Ex eodem fonte manarunt Demiurgi Cnidio-
 rum in pluribus titulis Cnidiis: nam Cnidii ab Ar-
 givis originem repetunt. Dein τοὺς δὲ λαῖναν dedi
 ex correctione Mülleri l. c. T. II. p. 531. ὅσας κα
 est ὅσας ἄν. In fine is scriptus est, quem consti-
 tuerunt Thearodocum: nec deficit quidquam. Ad
 universum titulum cf. n. 1331.

1194.

Hermionae; ex schedis Fourmonti.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΣ ΑΧΕΟ. ΕΑΛΕΧΙΑ
ΤΑΙΔΑΜΑΤΡΙΤΑΙΥΘΟΝΙΑΙ
ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ
ΗΟΡΟΘΕΟΣ ΕΦΡΛΑΣΑΤΟ ΑΡΑΕΙΟΣ

Ἀριστομένης Ἀ[ν]έ[θ]ηκε Ἀλεξία

τῇ Δάματρί τῇ Χθονίᾳ

Ἑρμιονεύς.

Ἡρόθεος ε[ἰ]ργάσατο Ἀργεῖος.

Hoc est ordine verborum vulgari: Ἀριστομένης Ἀλεξία Ἑρμιονεύς ἀνέθηκε etc. De altero ordine vocabulorum cf. ad n. 25. et adde n. 470. 1195. 1196. Memorabilis est huius tituli scriptura et satis antiqua;

Pro Σ haud dubie Ξ fuit; pro Η est Ε et vs. 4. Ο pro Ω; praeterea Υ est Χ (cf. ad n. 4.), et Latino more hic et n. 1195. Χ est Ξ, ut n. 4. +, quo Attici prisci litteram Χ notabant. Postremo vs. 4. (non vs. 1.) Gamma est Λ, ut in Atticis ante Euclidem. Sed spiritus Η vs. 4. incertus: malim enim Δωρόθεος legi; et F in ΕΦΡΛΑΣΑΤΟ vel in Ι mutandum, vel scribendum est ΦΕΡΛΑΣΑΤΟ, cum littera Digamma, ut in voce Φέρων; idque potest aut Φηγάσατο aut Φειγάσατο recitari (de priore forma cf. n. 162.). Ceterum cf. n. 1195. ubi et orthographia prope eadem est et ordo verborum prorsus similis.

1195.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΛΕΞΙΑΣ ΛΥΟΝΟΣ ΑΝΕΘΕΙ
ΤΑΙΔΑΜΑΤΡΙΤΑΙΥΘΟΝΙΑ
ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ
ΚΡΕΣΙΔΑΣ ΕΠΟΙΕΣ ΕΚΥΔΟΝΙΑΤ

Titulus satis vetustus, eodem fere quo n. 1194. scripturae genere conceptus. Vs. 2. extr. periit Ι;

vs. 2. Χ muta in Ψ; vs. 3. init. Λ muta in spiritum Η, qui n. 1194. in eadem voce neglectus est. Vs. 4. primum Σ pronunciationē duplicandam videtur (cf. ad n. 2.); Κρεσίδας est α κρέσων, ut Ἀμεινίας ab ἀμείνων, Καλλίας α καλλίων. De ceteris vide ad n. 1194. Ἀλεξίας Λύονος? ἀνέθηκε τῇ Δάματρί τῇ Χθονίᾳ Ἑρμιονεύς. Κρεσίδας ἐποίησε Κυδωνιάτας.

1196.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΜΑΡ
ΧΟΣ ΛΙΣΧΙΟΝΑΙ ΤΑΙΔ
ΑΜΑΤΡΙ ΕΡΜΙΟΝΕΙΣ

Ἀριστοφάνης, Εὐμάρχης Ἀσχίονα? τῇ Δάματρί Ἑρμιονεῖς. Cereri dedicant aliquid fratres Hermionenenses Aristophanes et Eumarichus filii Aeschionae, si hoc nomen verum est. De structura vide ad n. 1194.

1197.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝ ΕΡΜΙΟΝΕ
ΩΝΝΙΚΙΝΑΝ ΔΡΩΝΙΔΑ ΔΑΜΑ
ΤΡΙΚΛΥΜΕΝΩΙΚΟΡΑΙ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΟΡΟΥ ΑΡΓΕΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ

Ἄ πόλις ἡ τῶν Ἑρμιονέων Νίκην Ἀνδρωνίδα Δάματρί, Κλυμένῳ, Κόρᾳ. Θεόδωρος Πόρου Ἀργεῖος ἐποίησε. Νίκαν correxit Müllerus Dor. T. I. p. 399. sed hoc non opus est. Νίκης est nomen Hermionenense Doricum p. Νικίας, ut Ψαῦμις, Δεῖνις (p. Δεινίας) et multa alia nomina formatum: hinc est Νίκων, ut Νίκιος n. 1205.

pro quo Νίκης habes n. 1210. ubi Οἰκίης etiam videtur pro Οἰκίος esse. Clymenus est inferorum deus cum Cerere Chthonia et Proserpina cultus Hermionae. De eius templo et alio loco eidem sacro cf. Pausan. II, 35. ubi v. intt. adde Lasum Hermionensem ap. Athen. XIV. p. 624. Ε. Δάματρα μέλπω Κόραν τε Κλύμενον ἄλοχον Μελίβοιαν, Philicum ap. Hephaestion. p. 31. ed. Pauw. Τῇ Χθονί μυστικά Δήμητρί τε καὶ Φερσεφόνη καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα, et titulos n. 409. 1199. 1220.

1198.

Ibidem; ex iisdem.

ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΟΣ
ΔΑΜΑΤΡΙΧΟΝΙΑΙΔΗ ΑΡΓΙΛΑΠΙΩ

Ξενότιμος Πολυκλέος Δάματρί Χ[θ]ονίᾳ, Δι' Ἀ[σ]κλαπίῳ. Ἀσκλαπίῳ s. ut alii scribunt Ἀσκαπιῷ recte correxisse videtur Müllerus Dor. T. I. p. 399.

1199.

Ibidem; ex iisdem.

ΠΙΚΛΥΜΕΝΩΙΚΟΡΑΙ ΑΝΙ

Scribe: Ὁ δεῖνα Δάματρί: Κλυμένῳ: Κόρᾳ: ἀνέθηκε.

1200.

Ibidem; ex iisdem.

ΤΟΝΥΙΟΝ
ΚΟΡΑΙ

Τὸν υἱὸν Κόρα. Fragmentum.

1201.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΡΤΟΝΚΛΕΙΝΙΑΣΙΚΙΩΝΙΟΝ
ΟΔΗΜΟΣΑΝΕΘΗΚΕ

... αρτον Κλεινία Σικ[υ]ώνιον, ὁ δῆμος ἀνέθηκε.

1202.

Ibidem; ex iisdem. Edidit Caylus Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 60. 1. cf. p. 194. Titulus est in rudī capitulo columnae.

ΛΑΡΧΙΠΡΟΣΘΕΑΡΙΣΘΕΑΡΙΔΑΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΩΕΥΑΝΔΡΟΥ
ΑΝΕΘΗΚΕ

Α. ? Ἀρχιππος, Θεαρίδης, Θεαρίδας.
Καλλιστῶ Εὐάνδρου ἀνέθηκε.

Titulus sepulchralis videtur: potest tamen etiam imaginum esse dedicatio.

1203.

In eodem lapide, in cuius alio latere est n. 1223. qui titulus posthac videtur additus esse. Ibidem; ex schedis Fourmonti.

ΚΚΑΙΚΙΛΙΟΣ·Κ·ΥΙΟΣΣΩΤΗΡΙ
ΧΟΣ·ΟΔΟ·Δ.
ΚΑΙ·Κ·ΡΤΟΣΤΟΞΑΡΧΗΣΑΣ
ΕΚΤΩΝΙΔΙ
5 ΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝ

Κ. Καϊκίλιος Κ. υἱὸς Σωτήρχος [τ]ὸ - δ' καὶ κ' [ε]τος
τοξαρχήσας ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν. Κ non est pro Γ
(Γαῖος), sed est Κώντος. Ad correctionem εἶτος cf. n. 1053.
et n. 1395. Anni Hermionenses haud dubie ab eo-
dem initio deducuntur, a quo Megarici, hoc est meo
iudicio ab a. u. c. 608. Vide ad n. 1297.

1204.

In basi Hermionensi eadem in qua n. 1205. 1214. unde edidit Paciaud. Monum. Pelop. T. I. p. 100. in aere obscuro, quod etiam iis locis excusum, quos dixi ad n. 1214.

----- Ν

----- ΟΝΑΡΙΣΤΑΙΝΟΣ
ΚΑΙΤΕΙΜΑΡΧΟΣΟΙΤΕΙΜΑΡΧΟ
5 ΥΚΑΙΑΡΙΣΤΑΙΝΟΣΑΡΙΣΤΑΙΝΟΥ
ΕΡΜΙΟΝΕΙΣΕΚΤΩΝΙΔΟΝΑΝ
ΘΗΚΑΝ

Nullam hic titulus cum Sabinae titulo n. 1214.
communione habet, sed multo antiquior est; ei-
dem deinde lapidi Sabinae statua imposita, quod
Augustae honori non detrāhebat. Paciaudus quidem
hunc titulum ad Antinuum rettulit, atque eum ad
hanc supplevit rationem: sed nullum remanet An-
tinoi vestigium, neque vs. 1. 2. quid scriptum fue-
rit, ex aere intelligi potest. Quae supersunt, ac-
cipe: Ἀρίστανος καὶ Τεῖμαρχος οἱ Τεῖμαρχόν καὶ Ἀρί-
στανος Ἀριστάνου Ἑρμιονεῖς ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκαν.

1205.

In eadem basi, ex adverso tituli n. 1204. Hic titulus cum priore editus est ubi n. 1214.

ΚΛΕΟΦΑΝΤΑΟΛΥΜΠΙΟ
ΔΩΡΟΥΤΑΝΑΥΤΑΣΜΑ
ΤΕΡΑΟΛΥΜΠΙΑΔΑΝΙΚΙ
ΟΣ

Κλεοφάντα Ὀλυμπιοδώρου τὰν αὐτῆς μάτρεα Ὀλυμ-
πιάδα Νίκιος (hoc est Νίκιδος ex Dorismo). Titulus
Hadriani aetate longe vetustior est: quamquam ali-
ter visum Paciaudo.

1206.

Hermionae; ex schedis Fourmonti.

.ΓΑΘΟΚΛΗΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΣ

Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέος.

1207.

Ibidem; ex iisdem. [Textum vide in pag. seq.]

Est catalogus nominum muliebrium et virilium tasse sunt nomina initiatorum mysteriis Cereris, et eo-
cum nominibus partim patrum partim matrum. Forum, qui eos adduxerant, parentum. Cf. n. 1211.

Μηνο - - - - - os,	Ἑρμιόνα - - - - -	[Κ]ύδων Ὀνασίμου,	Νικοκλέα
Ὀν[α]σικράτης Κλειοπάτρας?	Ἀσι[ά]δης? - - os,	Πρόμοι[ς] - - -	[Ζ]ωπυρεῖνα Δαμοκλέας,
Λεοντῆς Κλεοπάτρας,	Ἀπολλώνιος Ὀνά[σ]ωνος,	Δροκύλος Κλιν[α]γόρου,	Σωτηρίωνος,
Βελτῆς Κλεοπάτρας,	Ἀπολλόδωρος - - μου,	Ἀγάθ[ω]ν Κλιναγόρου,	Πρῶτος Διογένης,
5 Ἀνάξανδρος Πασι[κ]λέ[ς],	Ἀπολλώνιος Συρτονίκου,	Εὐφροσύνη[α] Κλιναγόρου,	Θεοξένα Σωκρατίας,
Χ[οιρί]λος? Κλιναγόρου,	Διονυσ - - - -	Ἀσία Ἀλεξάνδρου,	Κρατία Φιλο[κ]ράτ[ε]ρος,
Ἱεροκλέ[ς]? Ὀλυμπιοδώρου,	- - - - - ὄρου	Φιλοκρατία Ἀπολλωνίας,	Νουμή[ν]ιος Μνα[σ]ί[ω]-
- - - Κ[λε]ίδικας,		Δρ[ό]μων Μεγακλέος,	vos, Εὐκρατίας.
Πύχμων Μύρτας,		Νικώνυ[μ]ο[ς] Καλλίπ[ο]υ,	
10 Ῥόδα? - - - -		- - - - -	
- - - - -		- - - - -	
- - - - -		- - - - -	
Σωσίστ[ρ]ατος Σ. . . . νου.		Ἀπολλώνιος - - - -	

10

Ibidem; ex iisdem. Fragmentum catalogi ut n. 1207.

1209.

Ibidem; ex iisdem. Fragmentum catalogi virorum et mulierum ut n. 1207.

- - σθέν[η]? Θεοπόμπου;
Δίκαιος - - -
- - - Πολυζένου,
Πίστα Διονυσίου,
5 Εὐκλείδας?
.. υκράτης
- - - -
Ἀλέξανδρος vel Ἀνάξανδρος,
Πηρατονικός (vel Στρατονικός) Πόρου,
10 Ἀρκίππας? *)
Ῥόδα Εὐπάντωνος?
Ἀθῆναιος - - -

*) Fortasse deficit versus, ut fuerit δ vel η δεῖνα Ἀρχίννας.

1210.

Ibidem; ex iisdem. Cf. n. 1207 sqq.

· ΑΛΛΙΚΡΑΤΙΣ ΟΙΚΙΟΣ
ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ ΝΙΚΙΔΟΣ
ΤΙΜΕΙΑΣΙΜΟΥ
ΕΛΕΥΟΚΑΕ

Κ]αλλικράτης Οἴκιος
'Ανδροκλῆς Νίκιδος
Τίμεια? Σίμου

Ffff

1211.

Ibidem; ex *ibidem*. Cf. n. 1207 sqq.

ΔΑΔΥΣΙΑΓΥ. ΝΑΣΙΟΝΕΥΤΥΧΙΣΔΑΜΑΣ
 ΚΛΕΟΜΙΙΔΕΟΣ ΚΛΕΙΣΙΠΑΝΤΟΡΟΥΜΕΛΛΑΝΕΙΟΥΑΜΦΙ
 5 ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
 ΛΕΟΦΑΝΤΑΣ
 ΗΜΗΤΡΙΟΣ
 ΝΑΡΟΚΛΕΟΣ
 ΕΛΕΝΑ ΘΕΟ
 ΔΩΡΟΥ ΚΕΔΡΟΝ
 10 ΕΡΜΑΙΟΥ
 ΣΩΠΙΡΙΟΝ
 ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ
 ΣΕΝΩΝΑΡΙΣΤΟΛΑΣ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
 15 ΑΡΧΙΓΓΑΣ
 ΔΑΜΑΤΡΙΑ
 ΣΑΜΒΑΤΕΙΣΑΛΕ
 ΣΑΝΔΡΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΑΡΙΣΣΤΟΚΛΕ
 20 ΟΝΑΣΙΜΟΣ
 ΑΡΙΣΣΤΟΚΛΕΟΣ
 ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ
 ΕΡΑΤΟΚΛΕΛΕΣ
 ΖΗΝΩΝ
 ΕΥΣΕΝΟΥ
 25 ΔΑΡΙΣΧΑΡΙΤΟΥΣ
 ΟΠΥΡΑΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΕΣ
 ΝΑΣΙΟΝΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΕΛΙΔΟΣΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΙΔΑΤΙΟΝΗΚΛΙΔΑΣ
 30 ΚΕΡΔΩΝΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΕΠΙ. ΛΗΡΑΚΛΗΔΑΣ
 ΑΡΙΣΤΟΝ
 ΣΑΦΙΟΥΣ
 5 ΤΩΠΥΡΟΣ
 ΚΑΛΛΙΑΣ
 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟ
 ΦΙΛΑΩ - ΛΑΙΙΑΣ
 10 ΑΜΜΙΑ
 ΑΣΚΛΗΠΟΔΩΡΟΥ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΔΑΜΑΡΕΤΟΥΒΕΛΡΙ
 15 ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ
 ΣΩΣΘΕΝΕΟΣ
 ΣΩΤΗΡΙΩΝ
 ΦΙΛΟΚΛΕΟΣ
 ΟΝΑΣΙΜΟΣ
 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣ
 ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ
 ΕΡΑΤΟΚΛΕΛΕΣ
 ΖΗΝΩΝ
 ΕΥΣΕΝΟΥ
 25 ΔΑΡΙΣΧΑΡΙΤΟΥΣ
 ΟΠΥΡΑΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΕΣ
 ΝΑΣΙΟΝΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΕΛΙΔΟΣΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΙΔΑΤΙΟΝΗΚΛΙΔΑΣ
 30 ΚΕΡΔΩΝΗΡΑΚΛΙΔΑΣ
 ΕΠΙ. ΛΗΡΑΚΛΗΔΑΣ
 ΔΑΜΑΤΡΙΟΣ ΚΛΕΟΣ
 ΜΝΗΣΙΟΣ ΔΑΜΑΤΡΙΑ
 5 ΣΩΣΑΡΕΤΑΣΙΗΡ
 ΣΩΚΡΑΤΕΟΣ
 ΣΩΤΗΔΩΝΑΣ
 10 ΣΩΤΗΡΙΑΝΟΣ
 ΦΙΛΩΝ
 ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΣ
 ΛΥΒΥΣΔΑΜΟΝΙΚΟΣ
 ΙΕΓΙΑΣ
 ΠΟΣΙΔΙΚΑΣΚΑΛΛΩΝ
 ΟΝΑΣΙΜΟΚΣΟΤΗΡΙΩΝ
 20 ΑΙΡΟΔΙΣΩΠΥΡΟΣ
 ΣΕΝΩΝΟΣΑΡΑΠΙΑ
 ΨΑΜΘΑΘΟΜΙΑΝ
 ΑΙΚΛΕΟΚΡΑΤΙΣ
 25 ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΣ
 ΜΙΚΡΟΚΑΛΛΗΠΙΑΔΕΥΣ
 ΘΕΟΓΕΝΕΟΣ
 ΠΕΙΔΕΥΚΑΣ
 30 ΠΟΥΜΕΝΟ
 ΣΩΦΡΩΝΟΣ
 ΣΩΦΙΔΑΜΟΣ
 ΜΙΚΟΚΥΓΕΙ

Catalogus prioribus similis, sed hinc inde lacunosus. Vss. 1. 2. maioribus litteris scripti sunt; nec singulae voces in iis recte ordinatae videntur: quippe vs. 2. genitivi referendi sunt ad singulos vs. 1. nominativos. Quae perspicere potui, appono.

Videntur autem, ut dixi de n. 1207. initiatorum nomina esse, et vs. 1. 2. Cereris sacerdotum. In his vs. 2. extr. omitto litteras Ἀμφι, quae ex quintae sacerdotis nomine paterno videntur superesse.

Δ[ιον]υσία Κλεομ[ή]δεος.	Γυ[μ]νάσιον Κλει...	Εὐτυχ[ῆς] Παν[φ]όρου?	Δαμασ - - Μελανείου
Σωσίστρατος [Κ]λεοφάντας,	Ἀρίστ[ι]ον? Σαφ[φ]οῦς?	- - - - -	Δαμάτριος Κλεοσ[θέ]νεος?
5 [Δ]ημήτριος [Ἀ]νδροκλέος,	5 Ζώπυρος, Καλλίας	Δαμοκλέας, Ἀφροdisία,	Μνήσιος? Σωσαρέτας,
Ἑλένα Θεο- δῶρου,	Ἀριστοκλέ[ς], Φίλα Ὡ... [δ]ά[μ]ας,	5 Σιμία, Εὐπλους	5 Δαματρίαος,
Κέδρον?	Ἀ[φρ]οdisία,	Ὀνασίμου, [Ζω]πυρίων	- - - - -
10 Ἑρμαίου, Σωπ[υ]ρίων (vel Ζωπ.)	10 Ἀμμία Ἀσκληπ[ι]οδώρου,	Εὐτυχ[ῆ]δας Τισικράτεος,	Σωτη[ρί]ων Ἀσ - - -
Κλεοπάτρας, Ξένων Ἀριστόλας,	Ἀπολλώνιος Δαμαρέτου,	Ἱεροκλέα Τισικράτεος,	10 Σωτηριανός, Φίλων
Διονύσιος	[Θ]ε[α]ρίων Οὐ - - - ?	Σωτηρίς . . . ατίδος,	Ἀγαθοκλέος, Λ[ί]βυς? Δαμόνικος
15 Ἀρχίππας, Δαματρία, Σαμβατε[ύ]ς?	15 Εἰσίδωρος Σωσθένης,	15 Ἀρτεμισία Σωσθένης, Ζώπυρος Ἀγά . . .ος,	vel Δαμόνικο[υ].
Ἀλεξάνδρου, Ἀπολλώνιος Ἀριστο- κλέ[ος]. *)	Σωτηρίων Φιλοκλέος,	Εὐφροσύνα Θεοκλείδα,	15 [Ἡ]γίας? Ποσιδίκας vel Π[α]σιδίκας,
*) De scriptura Ἀριστοκλ. cf. ad n. 25.	Ὀνάσιμος 20 Ἀριστοκλέος, Καλλικλῆς	Ζωπύρα Νικαρέτας, 20 Σώστρατος, Μεγαλλασία?	Κάλλων Ὀνασίμο[υ].
	Ἐρατοκλέ[α]ς, Ζήνων Εὐξένου,	Σωφρόνιος, Σωτηρίων	Σ[ω]τηρίων Ἀ[φ]ροdis.
	25 [Τυν]δαρίς? Χαριτοῦς, ... οπύρα Καλλιστράτας,	Ἀφροdisίας, 25 Ἑρμίας Ξένωνος,	20 Ζώπυρος Ξένωνος, - - - [Σ]αραπία, Ψαμάδα - - - -
	[Γυμ]νάσιον*) Ἡρακλίδα, - - -ος Ἡρακλίδα, ... ἰδαιον Ἡ[ρ]α[κλ]ίδα?	Καλλίς Σω . . . νεος, Δαματρία Θεογένεος, Σώσιππος Πει[σι]δίκας,	25 Αἰ. Κλεοκράτης, Δαμοκράτης, Μικρ[ώ]? Καλλιπίδα,
	30 ... κέρδων Ἡρακλίδα, ... ἐπι... Ἡρακλ[ί]δα.	Ὀν[α]σικράτης Πο - - - 30 Ἀτταλος Σώφρ[ο]νος, Ἀφροdisίος Σωσιδάμο[υ].	
	*) Dele prius H.	Ἀκέρδ[ω]ν Σωδάμου.	

1212.

Ibidem; ex iisdem. Quattuor postremos versus edidit Iacobs. Anthol. Palat. T. III. p. 968.

ΤΑΚΛΗΣΜΑΝΕΘΗΚΕΝΑΔΕΛΦΕΟΣΕΙΜΙΔΕΚΕΙΝ
ΚΛΕΗΣΠΛΕΙΣΤΩΝΑΝΤΙΤΥΧΩΝΑΕΘΛΩΝ
V IK - ΤΕΒΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΑΣ \ Ν. ΓΙ -
ΑΡΑΡΕΙΡΗΝΗΝΚΑΣΤΑΛΙΑΝΤΕΛ ΒΟΝΑ
5 / ΣΟΙΔΕΟΛΥΜΠΟΣΩΣΕΤΥΜΑΣ
ΣΓ.Ε.ΟΥΡΟΕΓΓΟΜΕΝΟΣΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΔΟΥΛΟΥ. ΝΤΙΣΑΓΙΟΜΗΣΕΙΕΝ
ΙΓΗΓΑΓΟΜΕΝΣΤΕΦΑΝΟΥΣ
ΔΟΣΤΕΚΑΙΕΓΚΥΚΛΙΟΙΣΟΙΧΟΡΟΙΣΙΝ
10 \ ΛΟΣΤΑΥΤΑΚΑΤΑΓΡΑΦΕΤΑΙ
Γ.Ο.ΙΜΕΤ.ΑΝ... Ρ.ΔΕΣΤΕΦΑΝΟΣΕΝ
Ι...ΙΝΟΣ... \ ΩΙΠΡΩΤΑΙΕΙΣ.ΕΓΕΝΟΜΕΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΣΜΟΥΣΑΙΣΕΛΠΙ... ΝΙΣΙΚΑΙΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΑΔΜΕΙΩΙΤΡΙΤΑΤΗΝΚΥΔΟΣΕΜΟΙΣΓΕΝΕΤΑΙΣ
15 ΑΙΙΑΣΙΛΕΙΣΔΩΡΟΙΣΙΝΕΤΙΜΗΣΑΝΤΟΝΑΟΙΔΟΝ
ΙΟΝΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥΘΕΟΙΣΦΙΛΟΝΕΡΜΙΟΝΗ

Ffff 2

Epigramma de cantore Hermionensi celebri, qui praeter alios ludos Isthmia et Pythia atque ut opinor Olympia vicerat: pauca tamen restitui possunt, quaeque tentavi, magna ex parte tantum ex plendorum versuum causa assumpsi. Nomen poetae vs. 2. positum fuit; exempli causa a me repositus est Πυθοκλής. Titulus aetatis est Imperatorum; nam Lyrica quoque poesis, ut scenica, apud Graecos tum nequitiam a ludis publicis exulabat.

Παν]τακλῆς μ' ἀνέθηνεν ἀδελφεός· εἰμὶ δὲ κείν[ος
Πυθ]οκλῆς, πλείστων ἀντιτυχῶν ἀέθλων·
[καὶ γὰρ τοὶ ν]ικ[ας] τ[ρεῖς] καὶ δέκα τὰς [ἐ]ν[ι] Πι[σση]
καὶ π[αρὰ] Π[ειρήνην] Κασταλίαν τ' ἐλ[α]βον·
5 [τὰς δ' ἄλλας] Ζεὺς αἶδεν Ὀλύμπ[ιος] ὡς ἐτύμας ...,
... [ἀπὸ] Θε[σπεσί]ου [φθ]εγγόμενος στόματος·
[τοῦ] βροτέου φύλ[ου] [δ']? οὐ[κ] ἄν τις ἀ[ρ]χ[ὴ] μῆσειεν,

[ἄμμες πάντοθ' ὅσους] ἡγάγομεν στεφάνους.
[ἀλλ' ὅπόσ' αὐλῶ]δός? τε καὶ ἐγ' κυκλίοισι χοροῖσιν,
10 [ὅσσα τε κωμῶ]δός? ταῦτα καταγράφεται.
..... δ' ἐστεφάν[ω]σεν,
..... πρῶτα

[ὁ?] στέφανος Μούσαις Ἑλ[ικω]νίσι καὶ Διόνυσ[ω]
Κ]αδμείῳ, τριτάτην κῦδος ἐμοῖς γενέταις.
15 [κ]αὶ βασιλεῖς δώροισιν ἐτίμησαν τὸν αἰοῖδόν,
[υ]ιὸν Ἀριστάρχου Θεοῖς φίλον Ἑρμιονῆ.

Cetera videant alii quomodo absolvant: ego me excuso. Vs. 11. καταγράφεται videtur ad subscriptum olim catalogum pertinere: ad ὅποσα etc. quod supplevi, mente intello ἡγαγον, neutro liberius usurpato ad στεφάνους. Vs. 14. τριτάτην absolutum est, tertio. Corona est decus primum Musis, dein Bacco, tertio parentibus.

1213.

Ibidem; ex iisdem Fourmonti schedis.

ΑΙΣΑΡΑ . ΘΕΟΝ . ΘΕΟ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
ΔΑΚΙΚΟΝ ΔΙΑ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ
ΗΠΟΛΙΣ

- - - Κ]αίσαρὰ Θεόν, Θεοῦ υἱόν], Σεβαστόν,
Γερμανικόν Δακικόν, Δία ἐμβατήριον, ἡ πόλις. Fragmentum tituli in honorem Traiani.

1214.

Basis Musei Naniani a. 1697. ex Peloponneso sublata, alta palm. Rom. 3.8. cuius latera occupant tituli n. 1204. 1205. Omnes tres inscriptiones aeri incisae sunt apud Paciaud. Mon. Pelop. T. I. p. 100. (cf. Passer. Observatt. in Mus. Nan. II. p. 17.) quae tabula repetita est in Collect. antt. Mus. Nan. n. 34. Sabinae titulum minus recte dedit Maffei. Mus. Veron. p. CCCLXXIII.

CAΒΕΙΝΑΝ CEBACTH
AYTOKPATOPCTPAIANOY
ADPIANOKAIICAPCCBAC
TOY HΠOΛICTΩN
5 EPMIONEΩN

Σαβεῖναν Σεβαστήν, Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ (sc. γυναῖκα) ἡ πόλις ἡ τῶν Ἑρμιονέων. Licet in lapide nullum compareat foramen, dubitare non licet, statuam impositam fuisse. Arbitror autem non sub dio, sed in templo positam fuisse: in quo quum spatio parandum esset, statua basi imposita est, quae alii iam usui inserviebat, et duos habet vetustiores titulos n. 1204. 1205. quos delere nefas fuit.

1215.

Hermionae; ex schedis Fourmonti.

AYTOKPATOPAKAICA
ONCEBHPONANTΩN
TANNIKONAPABIKONADIBI
EYCEBHMEICTONHΠ
5 TΩNEPMIONEΩNTONANE

Αὐτοκράτορα Καίσα[ρα] Α. Σεπτίμι]ον Σεβήρον Ἀντωνεῖνον, Βρι]ταννικόν Ἀραβικόν Ἀδιαβη]νικόν Παρθικόν] Εὐσεβῆ Μέγιστον ἡ πόλις ἡ τῶν Ἑρμιονέων τὸν ἀνε[κ]κτιστον.

Septimius Severus nunc pro Pertinace, quod nomen ipse aboleri voluit (Spartian. c. 7.), Antoninus vocatur, qui quidem in Marci familiam transire voluerit (ibid. c. 10.), filios quoque Antoninos vocaverit, et Antonini nomen omnibus deinceps quasi Augusti Imperatoribus adscribendum putaverit (ibid. c. 19. et vit. Get. c. 2.): qui etiam Commodum inter divos rettulerit. Quamquam in ceteris Hermionensibus titulis Pertinacis nomen habetur. De nomine Britannici v. Spartian. c. 18.

1216.

Ibidem; ex iisdem.

ΙΟΥΛΙΑΝΔΟΤΙΝ..ΑΝ..ΣΕΒΑ
 ΣΤΗΝΜΗΤΕΡΑΣΤΡΑΤΟΠΕ
 ΔΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΟΣΚΑΙ
 ΣΑΡΟΣΛ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΥ
 5 ΗΡΟΥΠΕΡΤΗΝΑΚΟΣΑΝΕ
 ΚΙΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑΚΑΙΑΥ
 ΤΟΥΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣ
 ΜΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
 ΚΑΙΛ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ
 10 ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΩΝΜΗ
 ΤΕΡΑΗΠΟΛΙΣΤΩΝ
 ΕΡΜΙΟΝΕΩΝΤΗΝΔΕΣ
 ΠΟΙΝΑΝ

Vs. 1. in lacunis nihil scriptum erat; videntur ibi ornamenta fuisse.

Ἰουλίαν Δόμ[μ]ναν Σεβαστήν, μητέρα στρατοπέδων, Αὐτοκράτ[ο]ρος Καίσαρος Α. Σεπτιμίου Σεήρου Περτ[ί]να-
 κος Ἀνε[ί]κ[η]του γυναῖκα καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μ.
 Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου καὶ Α. Σεπτιμίου Καίσαρος Σεβαστῶν
 μητέρα, ἡ πόλις ἢ τῶν Ἑρμιονέων τὴν δέσποιναν.

Iuliam Augustam Matrem exercituum aliunde novimus. Geta hic Α. Σεπτίμιος Καῖσαρ, licet et ipse Antoninus dictus sit. Geta non dicitur; nisi vs. 9. extr. hoc nomen erasum fuerit. Pro Α. fuit fortasse Π, Πουβλίου. Quum autem etiam Geta Augustus dicatur, titulus a. 208. non videtur antiquior, quo Geta a patre in societatem imperii vocatus est.

1217.

Ibidem; ex iisdem.

... ΜΟΝ.ΕΙΑΙΙΑΙ
 ...ΙΑΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑ
 ΙΚΑΙΣΑΡΟΣΛΣΕΠΤΙ
 ΣΕΥΗΡΟΥΠΟΡΤΙ
 5 ΑΝΟΙΚΗΤΟΥΥΙ
 ΠΟΛΙΟ ΝΤΩΝ
 ΟΝΕΩ ΤΟΝΑΥ
 ΙΠΟΝ

Vs. 1. manifesto Getae nomen erasum, ut in plurimis eius titulis. Igitur ΜΟΝ aut ex Σεπτί[μ]ιον aut ex Ἀντωνεῖνον superest. Scribe iam: - - - ον
 [Γ]έ[τ]α[ν] Κ[α]ί[σα]ρα Σεβ[α]στόν, Αὐτοκρά[το]ρος Καίσαρος
 Α. Σεπτι[μ]ίου Σεήρου Π[ε]ρτ[ί]νακος Ἀν[ε]κ[η]του υἱόν, ἢ
 πόλ[ι]ς ἢ τῶν Ἑρμιονέω[ν] τὸν αὐ[τῆς] εὐεργέτην? Ti-
 tulus a. 208. non antiquior: cf. ad n. 1216.

1218.

Ibidem; ex iisdem.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΘΕΙΟΤΑΤΟΝΑΥ
 ΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜΑΥΡΣΕΒΗΡΟΝ
 - - - - - ΗΠΟΛΙΣΕΡΜΙΟΝΕΩΝ
 - - - - -
 5 ΤΟΝΑΝΕΙΚΗΤΟΝ

Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ.
 Αὐρ. Σεβήρον [Ἀλέξανδρον] ἢ πόλις ἢ Ἑρμιονέων, τὸν ἀνεί-
 κητον. Vs. 4. nihil videtur scriptum fuisse. Refero
 ad Alexandrum Severum.

1219.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΣ
 ΤΟΝΚΥΡΙΟΝΗΜΕ
 ΤΗΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑ
 ΡΑΛΔΟΜΙΤΙΟΣ
 5 ΙΛΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣ
 ΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΠΟ
 ΕΡΜΙΟΝΕΩΝ

- - - τὸν] μέγιστον Καί[σα]ρα Σεβ[α]στόν, κύριον
 ἡμέ[τε]ρον ἀήτ[η]τον Αὐτοκρά[το]ρα Α. Δομίτιος.
 - - - λιανὸν Σεβασ[τὸν] ἢ λαμπροτάτη πό[λι]ς τῶν
 Ἑρμιονέων.

Mirus titulus. Ni fallor, vs. 5. scribendum Αὐ-
 ρηλιανόν. Quodsi vs. 4. Α. Δομίτιος vera lectio est,
 duae sunt inscriptiones: et L. Domitius priorem
 posuit, alteram addidit Populus Hermionensium.

1220.

Ibidem; ex iisdem.

ΕΡΜΑΙΧΟΝΛΟΥΚΙΟΥ
 ΤΟΝΙΕΡΕΑΤΟΥΚΛΥΜΕΝΟΥ
 ΑΠΟΠΡΟΓΟΝΩΝΕΝΔΟΞΟΝ
 ΛΟΥΚΙΑΤΡΟΠΟΥΗΓΥΝΗ
 3 Υ Β 5

Ἑρμα[ρ]χον Λουκίου, τὸν ἱερέα τοῦ Κλυμένου ἀπὸ προ-
 γόνων ἐνδοξον, Λουκία Τρόπου ἢ γυνή. Ψηφίσματι Βουλῆς.
 Cf. ad n. 1197.

1221.

Ibidem; ex iisdem.

ΛΙ. ΛΥΡCΑΡΤΟΝΕΜΟΝΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ

ΤΟΝΙΕΡΕΑΑΡΕΩCΕΝΟΙΑΛΙ
 ΟΥΠΑΣΑΝΠΟΛΕΙΤΕΙΑΙΠΟ
 ΛΕΙΤΕΥCΑΜΕΝΟΝΚΑΙΛΩ
 5 ΝΟΘΕΘΗCΑΝΤΑΕΠΙΞΙΩC
 ΤΟΥΓΕΝΟΥCΑΥΤΟΥΥ~
 ΠΕΡΑΙΩΝΙΟΥΜΗΜΝΗC
 ΑΝΕΕΤΗCΕΝΑΥΡΤΕΙ. ΜΑΡΕ
 ΤΗΤΟΝΙΔΙΟΝΑΝΔΡΑ

10

Ψ

B

[Μ. Α]ύρ. Σαρτόνεμον (Χαρτόνομον?) Λικιννιανού, τὸν ἱερέα Ἀρεως Ἐνοιαλίου, πᾶσαν πολειτείαν πολειτισταμένον καὶ ἀγωνοθε[τ]ήσαντα ἐπ[α]ξίως τοῦ γένους αὐτοῦ, ὑπὲρ αἰωνίου μ[νῆμ]ης ἀνέ[σ]τησεν Αὐρ. Τειμαρέτη τὸν ἴδιον ἄνδρα. Ψηφίσματι Βουλῆς.

De Marte apud Hermionenses culto v. Pausan. II, 35, 5. Male Ἐνοιαλ. p. Ἐνυαλ. scriptum est.

1222.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΑΥΡΩΤΗΡΑΝΤΟΝ
 ΙΕΡΕΑΤΟΥCΩΤΗΡΟC
 ΑCΚΛΗΠΙΟΥΜΑΥΡΟ
 ΣΩΤΗΡΑCΤΟΝΠΑΤΕΡΑ

Ψ

B

Μ. Αὐρ. Σωτηρᾶν, τὸν ἱερέα τοῦ Σωτήρος Ἀσκληπίου, Μ. Αὐρ. Σωτηρᾶς τὸν πατέρα. Ψηφίσματι Βουλῆς.

De Aesculapio Hermionae culto superest vestigium n. 1198.

1223.

Ibidem; ex iisdem; in eodem lapide in quo n. 1203.

ΨΥΡΧΑΡΙΞΕΝΟΝ
 ΑΡΙΞΕΝΟΥΤΟΥΚΕΛ
 ΟΥΥΙΟΝΙΕΡΕΑΘΕΟΥ
 ΟCΕΙΔΩΝΟCΚΑΙΠΑ
 5 ΡΑΤΗCΠΟΛΕΩCΠΑ
 ΝΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΠΙ
 ΑΝΩCΕΚΤΕΛΕCΑΝ
 ΑΟΙΚΟΘΕΝΤΗΠΟ
 ΕΙΥΠΕΡΤΕΑΥΤΟΥ
 10 ΝΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΥ
 ΟΥΠΡΟCΤΑΝΤΑΤΕCΠΟΥ
 ΔΑΙΩCΚΑΙΠΙCΤΩC
 ΕΝΠΑCΙΝΤΟΙCΧΡΙΩΔΕ
 ΙΝΤΗCΠΑΤΡΙΔΟCΥΠΕ
 15 ΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥΜΗΜΝCΙ
 ΤΕΚΝΑΤΟΝΙΔΙΟΝΠ
 ΡΑΑΝΕCΤΙCΑΝ

Α]ύρ. Χαρίξενον [Χ]αρίξενου τοῦ Κελ[άδ]ου υἱόν, ἱερέα Θεοῦ [Π]οσειδῶνος καὶ πα[τέ]ρα τῆς πόλεως, πᾶ[σα]ν πολειτείαν ἐπι[φ]ανῶς ἐκτελέσαν[τ]α οἰκοῦν τῇ πόλ[ι]ν ὑπὲρ τε αὐτοῦ [καὶ] τῶν τέκνων αὐ[τ]οῦ, προστάντα τε σπουδαίως καὶ πιστῶς ἐν πᾶσιν τοῖς χριώδε[σ]ιν τῆς πατρίδος, ὑπὲρ πολλοῦ χρονίου μνήμ[η]ς τὰ τέκνα τὸν ἴδιον πατέ[ρ]α ἀνέστ[η]σαν.

De cultu Neptuni Hermionae vide Pausan. II, 34, 10. Χριώδεσιν p. χρειώδεσιν.

1224.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΑΥΡΕΠΑΦΡ...
 ΕΥΤΥΧΟΥΤ...
 ΘΕΤΗΝΤΟ
 ΛΟΙΠΑΣΠΟ
 5 ΑΠΑΣΑCΕΝΔ
 ΤΕΛΕCΑΝΤΑΤ
 ΚΕΝΚΑΙΤΗCΠΟ
 ΤΑΤΡΙΔΑΕΥΝΟ

Ψ

B

Μ. Αὐρ. Ἐπαφρ[όδιτον] Εὐτύχου τ[οῦ] - - υἱόν, ἀγωνο[θ]έτην τὸ (numerus interiit) [καὶ τὰς] λοιπὰς πολει[τ]είας ἀπάσας ἐνδ[ό]ξως ἐκτελέσαντα τ[ῇ] πόλει, ἀρετῆς ἐνε[κ]εν καὶ τῆς π[ρὸς τὴν] πατρίδα εὐνο[ί]ας. Ψηφίσματι Βουλῆς.

1225.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΑΥΡ...ΥΦΟΝΙΟΥΦΟΥ
 Π. ΠΑΝΠΟΛΕΙΤΙΑΝ
 ...ΕΝΠΟΛΕΙΤΕΥ
 ...Ε
 ...ΕΝΟΝΑΥΡΗΛΙ
 ...ΘΕΡΙCΤΟΝΑΝΔΡΑ

Ψ

B

Μ. Αὐρ. [Ρε]ῦφον [Ρ]ούφου, π[ᾶ]σαν πολειτείαν - - - πολειτευ[σ]άμενον etc.] - - Αὐρηλί[α] Ἐλευ[θερί]ς? τὸν ἄνδρα. Ψηφίσματι Βουλῆς.

1226.

Ibidem; ex iisdem.

Ω-
ΑΥΤΟΥΚΑΙ
ΑΥΤΟΥΝΕΙΚΟΔ
ΧΑΡΙΖΕΝΙΟΚΑΙΥ
5 ΘΥΓΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΕ
ΡΑΣΚΑΣΠΕΡΙΤΗΝΘΕΟΝ
ΤΟΥΡΓΙΑΣΚΑΙΤΑΣΑΛΛΑΣΑ
ΧΑΣΚΑΙΑΙΤΟΥΡΓΙΑΣΕΠΙΤΕ
ΧΕΣΑΜΕΤΑΕΠΙΦΑΝΩΟΗΠΟ
10 ΑΙΣΤΟΝΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΗΝ
ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ, ΠΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΩΝΤΩΝΤΕ
ΚΝΩΝΑΥΤΟΥ

ω - - -
αὐτοῦ καὶ - -
αὐτοῦ Νεικοδ - -
Χαρίζεν .. καὶ ὁ - -
5 Θυγατρός αὐτοῦ - -
... [τ]ὰς περὶ τὴν Θεὸν [λι-
τουργίας καὶ τὰς ἄλλας ἀ[ρ-
χὰς καὶ λειτουργίας ἐπίτε-
λεσ[αν]τας ἐπιφανῶς, ἢ ἀνέ-
10 λισ τὸν ἀριστοτέλεσιν
ἀνέστησεν, ποῶν αὐτὰς
ποιησάμενων τῶν καὶ ἀνέ-
κνων αὐτοῦ.

1227.

Ibidem; ex iisdem.

ΥΡΝΑΙΑΝΛΕΟΝΤΙΔΑΘΥΓΑΤΕΡ..
ΡΙΠΗΓΗΤΟΥΚΑΙΑΡΧΙΑΤΡΟΥΚΑΙΑ
ΡΑΣΤΗΣΙ ΣΟΧΡΥΘΟΥΓΥΝΑΙΚΑΔ
ΜΗΝΩΣΕΝΕΚΑΝΩΗΤΗΡ

Σμ]υρνάκην Λεοντίδα Θυγατέρα [α] 1 πε]ριγητοῦ καὶ
ἀρχιάτρου καὶ ἁ - - - (ῥας) τῆς ἐσθλῆς γυναικὸς δ[ε]
- - - μνήμης ἐνεκά [ἢ] μήτῃς. ἢ ἑφ[ε]σται βουλῆς.

Υ Β

1228.

Ibidem; ex iisdem.

ΛΟΥΚΙΑΝ ΘΥΓΑΤΕ
ΡΑ ΑΥΡΗΛΙΩΝ ΣΩ
ΣΤΡΑΤΟΥΚΑΙΛΟΥ
ΚΙΑΣΓΥΝΑΙΚΑΕ
5 ΠΙΚΤΙΤΟΥΤΟΥΛΟΥ
ΚΙΟΥΑΡΕΤΙΣΕΝΕ
ΚΕΝΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥ
ΝΗΣΑΥΡΗΛΙΟΙΑΝΤΙ
ΓΟΝΟΣΚΑΙΝΕΙΚΗ
10 ΤΗΝΙΔΙΑΝΑΜΓ

Λουκίαν Θυγατέρα Αὐρηλίων Σωστράτου καὶ Λουκίας,
γυναικὸς Ἐπικτ[ῆ]του τοῦ Λουκίου, ἀρετ[ῆ]ς ἕνεκα καὶ σω-
φροσύνης Αὐρηλίου Αὐτίγονος καὶ Νείκης τὴν ἰδίαν ἀνέδρασαν
s. ἀνέδρασαν, s. ἀνέστησαν.

1229.

Ibidem; ex iisdem.

ΦΙΛΕΑΣΚΑΙΣΕΥΞΙΠΠΟΣ
ΦΙΛΕΛΕΠΟΙΗΣΑΝ

Φιλέας καὶ Ζεύξιππος Φιλέ[α] ἐποίησαν, sc. τὸ ἔργον
τοῦτο, statuan vel simile.

1230.

Ibidem; ex iisdem.

ΚΑΛΛΙΚΑΘΑΝΙΩ

1232.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΡΙΣΤΙΣΑΝΕΙΚ
ΑΝΕΚΤΟΝ
ΚΑΙΑΡΙΣΤΙΣΓΕΡΥΛΛΟΥ
....ΚΙΤΟΝ ΚΑΙ

*Αριστις (hoc est credo *Αριστίας, ut Δεινίας Δει-
νις) *Ανε - - - καὶ *Αριστις Γερύλλου etc.

1231.

Ibidem; ex iisdem.

ΝΟΚΚΡΑΤΗΣ
ΑΝ

1233.

Ibidem; ex iisdem.

- - ΚΛΕΛ - -
- - ΤΟΙΦΡΟ - -
- - ΤΟΠΡΟΔΟ - -
- - ΕΡΓΑΣΛΜ - -
5 - - - ΤΑΙΑΦΙΟΔ - -

Vs. 2. τὸ [Α]φρο[δίσιον vel simile; vs. 3. τὸ πρό-
δο[μον. Vs. 4. ἐργασ[α]μενος vel simile. Vs. 5. τῶν Ἀφρο-
δίτα. De Veneris cultu apud Hermionenses vide
Pausan. II, 34, 11.

1234.

Ibidem; ex iisdem.

ΑΠΟ - - -
..ΙΚΕΤΑΝΚΑΜΚΟΙΙ

1235.

Ibidem; ex iisdem.

ΛΛΥΜΑΩ
ΒΕΡΝΑΣ.ΟΓΡΩΙ
ΙΚΑΙΩΝΤΟΛΕΙΚΥ
ΡΞΕΤΑΙΔΕΤΟΝΦΙΛΩ
5 ΞΑΝΔΙΚΟΥ

Vs. 2. κυ]θερνᾶς? Vs. 3. δ]καίων πόλει? Vs. 4. ᾗ]ξεται δὲ τὸν φίλον - -? Vs. 5. Xanthici s. Xandici mensis: Macedonici nomen; quod modo littera θ, modo littera Δ scribitur.

1236.

Ibidem; ex iisdem.

..ΥΒΛΙΑΚΕΡΤΙΑΝΗ
..ΙCΑΝΑΛΩΙΩCΙΝ
..ΞΕΛΡΑCCΥNT
..ΙΤΗΝ ΕΓΙ

.. Πο]υβλία Σεπτιανή

[τοῖς ἰδί]οις ἀναλώμασιν

[τὰς ἐ]ξ[έ]δ[ρας] σὺν etc.

Cf. n. 1111.

SECTIO TERTIA.

LACONICA ET MESSENIA.

Has duas terras, quae longum per tempus coniunctae erant, satius visum est componere quam dividere, et utriusque titulos per classes disponere, non eas, quas in Atticis titulis dedi, sed quae convenire harum inscriptionum indoli viderentur. Igitur classe prima complexus sum catalogos, maxime magistratuum, quorum titulorum rationem paulo post exposui. Secunda classis continet titulos, qui ad Imperatores Romanos eorumque familias pertinent, ter-

tia honores magistratuum et privatorum tam a privatis quam a republica datos; ex quibus exemi titulos victorum ex certaminibus, quos quarta, et mulierum, quos quinta classe comprehendit. In sexta habentur pauci operum publicorum tituli et res sacrae, in septima fragmenta varia, in octava sepulcralia et nomina aliquot singula, quae et ipsa sepulcris videntur inscripta fuisse.

CLASSIS PRIMA.

CATALOGI, MAXIME MAGISTRATUUM.

Tituli, quos in hac classe edimus, quum plerique omnes Imperatorum aetate scripti sint, qualis tum Spartanae reipublicae constitutio fuerit, ex his potissimum intelligitur. Igitur ut omnibus inter se conferendis alium ex alio emendatum praestarem, summa ope nisus sum: quae res non mediocribus impedita difficultatibus fuit: ea vero perfecta quae de magistratuum ratione ex iis colliguntur, hoc loco congerere constitui.

I. Tituli ipsi, excepto n. 1297. Spartani omnes sunt: n. 1295. 1296. sunt quidem Coronae in Messenia reperti, sed Coronen tum Spartanorum fuisse monui cap. v. huius introductionis. Aetatis indicia plurimis insunt nomina Romana satis frequentia: n. 1241. 1247. Hadriani et Antonini Pii Impp. mentio fit; eiusdemque aetatis n. 1265. et alii sunt. Ceterum nec litterarum formae nec magistratuum nomina nec virorum mentio licet frequenter redeuntium in diversis titulis, etiam ceterarum classium, sat multa praebent indicia, ut

certum temporis ordinem instituere potuerim, ideoque satius duxi disertiores titulos primo loco ponere. Vetustissimus catalogorum videtur n. 1260. ceterorum aetatem ex patronomorum tabula, quam infra contexui, aliquatenus conicere licet. Omnino exceptis iis, quos in prima parte dedi (n. 13. 15. 35. 42.), omnes Laconici tituli satis recentes sunt: illis quidem demptis nullus ante sextum urbis Romae saeculum scriptus est; immo praeter fragmenta et Gytheatarum titulum n. 1325. atque unum et alterum paucis verbis conceptum soli n. 1331 - 1335. ad illam fere debent aetatem referri: rari vel Augustei aevi tituli sunt, frequentiores Hadrianei; sed plurimi etiam Hadriano recentiores sunt: haud pauci saeculo post Christum tertio scripti usque ad Gordianos Imperatores. Sed ut ad catalogos redeam, ex his multi ita fracti habentur, ut sola nomina hominum supersint: plurimos esse magistratuum catalogos, diserta illorum mentio docet; unus n. 1279. potest gymnicus videri, quod

ibi post alios νεανίσκοι commemorantur; quamquam res incerta est; neque *ιατροῦ* mentio col. II. vs. 7. quidquam docet: contra n. 1265. 1270. sine causa gymnici habiti sunt. Sed magistratuum tituli *varii* sunt *generis*. Primum est eorum, qui plurium magistratuum quoque anno muneribus functorum recensum continent, maxime ephorum et nomophylacum simul omnium, qui uno vel pluribus annis magistratum gesserint, ut n. 1237. 1238. 1244. 1245. 1247. 1248. etc. secundum eorum, in quibus perscriptum est, quos hic et ille insignis vir successu annorum magistratus obtinuerit, ut n. 1254. 1255. 1258. 1259. etc. postremo plenissimi et integerrimi tituli ex utroque genere compositi sunt, aut primi generis titulo aliam, secundi generis titulo aliam columnam implente, ut n. 1239. 1240. 1241. 1249. 1256. quod genus *tertium* vocabo, aut in eadem columna utroque genere commisto, ut n. 1241. col. I. n. 1242. 1243. 1250. quod *quartum* genus esto. Ex quibus secundum eo videtur deducere, ut horum titulorum pars honori eorum virorum data sit, quorum magistratus successu annorum gesti enumerantur, additis etiam ceteris collegis et magistratibus, quibus munere fungentibus illi honorati sint, fere ut in Atticis titulis n. 115. 189. 353. Quod confirmaveris titulis class. II. n. 1304. 1320. ubi sub Imperatorum statuis catalogus nomophylacum et senatorum habetur, quemadmodum etiam n. 1247. catalogo magistratuum Imperatoris nomen praemissum reperitur; nec prorsus dissimiles class. III. n. 1341. 1364. a. In tertio vero genere an diversae columnae connexae fuerint, ambiguum est: in quarto, quum fere sola fragmenta teneamus, ac ne primi quidem et secundi generis tituli integri esse soleant, a Fourmontio suspicēris hinc inde aliquid turbatum esse; in nonnullis tamen ratio idonea deprehenditur. Nam n. 1242. enumeratio magistratuum successu annorum ab uno gestorum pertinet ad ultimum nomen catalogi nomophylacum; cui nomini aliqua ex causa illa elogia adscripta sunt: et n. 1241. col. I. init. elogia Agathoclis Stephani f. superesse ex catalogo videntur, qui supra scriptus fuerit, ita ut eadem fuerit ratio quae n. 1242. Praeterea secundi generis catalogos cum tertii quartique iis partibus, quae cum secundo conveniunt, nota ita comparatos esse, ut cuiusque viri magistratus ex ordine annorum, quibus gesti sint, perscribantur; unde simul colligitur, quae magistratuum eponymorum series fuerit, et qui ordo in muneribus capessendis observatus Spartae sit: sed plures passim viri deinceps recensentur, et cautione opus est, ne diversorum virorum elogia et cum his magistratuum seriem confundas. Sic n. 1239. col. III. primo loco collocatus est Eutychus, synephebus cuiusdam patronomi, cum munerum enumeratione: - - - ἐπὶ Κατ. Ἀριστοτέλους, Διὶ μεταγωγὸς ἀπὸ Ἀσίας ἐπὶ Ἀγητορίδα, νομοφύλαξ ἐπὶ Ξεναρχίδα, ἐφορος ἐπὶ Νηδύμου. Additur alius: Γλυκῶν Γλυκῶνος - - - ἐπὶ Τιτιανῶ, νομοφύλαξ ἐπὶ Ἀγητορίδα, ἐφορος ἐπὶ Νηδύμου. Vides duos ephoros eiusdem anni inscriptos esse, et ephoriam ultimum eorum magi-

stratum fuisse: unde coniicio tres priores ephoros initio intercidisse. Similiter alii tituli sunt comparati, ut n. 1254. duo inscripti nomophylaces sunt, deficientibus ut videtur ceteris. Non tamen omnes viros, qui sic deinceps positi sunt, eodem anno ultimum magistratum gessisse, docet n. 1241. col. III. Postremo hoc memorabile, titulos hos, quocunque consilio compositos, simul diis consecrari consuevisse, id quod expressum est n. 1239. col. III. (Θεοῖς), n. 1248. col. I. (Νικίας Φιλέα ἱππαρχήσας Θεοῖς), n. 1261. (Θεοῖς σωτήρησι Διοσκόροις): et huc fortasse referendi etiam n. 1240. 1245. ubi Διὸς βουλαίου videtur mentio latere.

II. Nunc de magistratibus ipsis dicturus accedo primum ad *patronomos*. Nomen Osannus Syll. p. 256. ad iuvenilem disciplinam revocat: sed propria *πατρονομία* et *πατρονομεῖσθαι* de eo dicitur, qui patria imperet potestate; et quum universa respublica Spartana ad familiae modum temperata fuerit, *πατρονόμος* videtur is dictus esse, qui quasi patria potestate universae praeesset reipublicae: principes enim constat patronomos magistratus fuisse a Cleomene III. institutos, et Senatus, summi olim collegii, muneribus, certe in speciem, auctos. Pausan. II, 9, 1. de Cleomene: καὶ τὸ κράτος τῆς γερονσίας καταλύσας πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν: hoc est, vim Senatus resolvit testibus Pausania III, 11, 2. epistola ap. Ioseph. A. I. XIV, 9. et titulis compluribus. Patronomos inter principes magistratus cum gymnasiarchis et ephoris componit Philostratus Vit. Apollon. IV, 32. muneris meminit Plutarchus An seni sit resp. ger. c. 24. ex quo coniiciat aliquis id vel ante Cleomenem obtinuisse: ego non credo. Numerus non constat: plures tamen fuisse praeter Pausaniam docet titulus n. 1356. Nam n. 1341. res ambigua est: vide ibi not. Sed quod maximum est, quum olim ephorum princeps fuerit anni eponymus, hac Imperatorum aetate, et credo inde a Cleomene, patronomorum princeps est eponymus anni: quippe ephoros sustulerat Cleomenes: quibus postea restitutis non tamen hoc videtur redditum esse, ut ex iis anni designarentur. Rem a me ad n. 64. 68. significatam et iam olim ex tenui indicio a Corsino (Nott. Gr. Diss. p. xcvi.) aliquatenus collectam paucis demonstratam dabo adversus Pausaniae auctoritatem, qui III, 11, 2. de sua aetate dicens ait: Ἐφοροὶ δὲ τὰ τε ἄλλα διοικοῦσι τὰ σπουδῆς μάλιστα ἄξια, καὶ παρέχονται τὸν ἐπώνυμον, καδὰ δὲ καὶ Ἀθηναίους τῶν καλουμένων ἐννέα ἐπώνυμός ἐστιν εἰς ἄρχων: nempe hic priorum temporum rationem transtulit ad suam aetatem, nec quid sua aetate Spartae moris esset, diligenter sciscitatus est: id quod ei etiam in bideis accidisse censeo (cf. cap. III.). Nam tituli hi, qui contrarium docent, ipsam Pausaniae aetatem complectuntur haud dubie; certe n. 1241. non ante Hadrianum scriptus est, post quem *ἐπώνυμιαν* Spartae mutatam esse, non videtur probabile; et n. 1247. Antonini Pii mentio fit: in eodem autem titulo latet patronomus eponymus Seidectes.

Gggg

Sed patronomum fuisse eponymum, hac ratione inveni. Quippe ubi magistratus recensentur, qui ἐπὶ τοῦ δαίνα fuerint, manifesto ὁ δαίνα est eponymus civitatis annuus. Iam vero n. 1237. ephori enumerantur et nomophylaces ἐπὶ Γα. Ἰουλίου Φιλοκλείδα; sed C. Iulius Philoclidus non est inter ephoros: atque eodem modo n. 1240. col. II. n. 1241. col. I. n. 1243. 1244. 1245. 1249. Itaque ephorus non est eponymus. Porro ubi magistratus designantur, quos quisque certis temporibus gesserit, ut n. 1239. ἐπὶ Κασ. Ἀριστοτέλους, ἐπὶ Ἀγητορίδα, ἐπὶ Ξεναρχίδα, ἐπὶ Νηδύμου, ἐπὶ Τιτιανού, item n. 1240. 1241. 1249. etc. patet haec nomina esse eponymorum anni cuiusque. Hos autem non alios esse ac patronomos, docent loci aliquot, ubi patronomi appellatio addita est, primum n. 1240. col. III. licet mutilata, deinde n. 1241. col. II. ubi in annis designandis primum omittitur, mox inde a personae mutatione, variante, ut solet in titulis, eandem rem perscribendi ratione additur πατρονόμου: ἐπὶ Ἀριστοκράτους, ἐπὶ Πρατο[λάου], ἐπὶ Διονυσίου, ἐπὶ [Λυσί]ππου, tum ἐπὶ πατρονόμου Λυσίππου [τοῦ Φίλο]χαρείνου, ἐπὶ πατρονόμου Εὐρυκλέ..., ἐπὶ πατρονόμου Σεϊτόμου etc. ἐπὶ πατρονόμου Τιβ. [Κλαυδίου] Ἀριστοβούλου. Cf. praeterea n. 1251. 1258. 1259. 1268. 1365. b. Etiam in eadem persona modo additur πατρονόμου, modo omittitur. Sic n. 1265. habetur: ἐπὶ πατρονόμου Τιβ. Κλαυδίου Ἀριστοβούλου vel Ἀριστοτέλους, n. 1241. col. II. ἐπὶ πατρονόμου Τιβ.

[Κλαυδίου] Ἀριστοβούλου; sed n. 1243. brevius est ἐπὶ Κλαυδίου Ἀριστοβούλου, et n. 1241. col. I. n. 1243. ἐπὶ Ἀριστοβούλου. Item n. 1239. col. III. est ἐπὶ Ξεναρχίδα, quem patronomum celebrat n. 1356. et n. 1259. dicitur ἐπὶ Ἰουλίου Ἀγαθοκλέους, qui patronomus est n. 1360. Ceterum quum patronomi plures fuerint, nisi reperiatur dictio ἐπὶ τοῦ δαίνα, non constat, patronomus qui dicitur, eum esse eponymum: quod ob n. 1365. annoto. Pluries potuisse eundem patronomum creari, docet P. Memmius Pratolaus quartum patronomus n. 1341. Summus autem magistratus quum patronomia fuerit, ultimo loco eam capessivisse videntur: neque unquam in catalogis munerum gestorum aliquis ante ephoriam vel legum custodiam dicitur patronomus fuisse: immo in nullo, qui superest, catalogo inter reliqua munera, quae sub cuiusque nomine perscribuntur, patronomia notata reperitur.

Certus patronomorum eponymorum ordo contexti non potest: tamen plures ob causas utile iudicavi omnes patronomos eponymos quantum fieri potest qualicumque serie disponere: quod feci in tabula addita. In qua ubi alterum ante alterum fuisse notavi, id ipsum nititur titulis his, maxime secundi generis, et titulorum tertii quartique generis partibus iis, quae cum secundo conveniunt (vide cap. I. huius introductionis). Ubi series prorsus abrumptur, lineolam subnotavi.

TABULA PATRONOMORUM EPONYMORUM.

Χαρίππος n. 1260.

Ἀλκιππος n. 1416.

Μενελαΐδας n. 1262.

Γ. Ἰούλιος Φιλοκλείδας n. 1237. bis.

Μενελάης, aetate Nervae Imp. fere a. u. c. 850. Vide n. 1424.

Καλλιμάχης Ρούφου n. 1240. II. Hic n. 1252. est nomophylax et vocatur Ρουαχός, dum Cleodamus Callicratis f. ephorus est. Quodsi ille Cleodamus non differat a patronomo, Callicrates Rufi f. aetate circiter Hadriani vixerit. Hoc patronomo Callicrate ephorus fuit P. Memmius Pratolaus Deximachi f. (n. 1240. II.).

Σειμήδης n. 1261. ante P. Memmium Pratolaum Deximachi f. Vide Introd. cap. vi. Fortasse est C. Iulius Seimedes C. Iulii Polyucti f. (n. 1372.).

Πό. Μέμμιος Πρατόλαος Δεξιμάχου n. 1261. ephorus patronomo Callicrate Rufi f. (n. 1240. II.). Huius pater est a Dioscuris sacerdos XLII. (n. 1340.); igitur secundo post Christum saeculo fere pater et filius vixerint. Alius est P. Memmius Pratolaus, qui et Aristocles, Damaris f. quater patronomus (n. 1341. 1342.).

Πασικράτης n. 1241. I. ante Seidectam.

Σειδέκτας n. 1241. I. ante Iulium Charixenum, Hadriani aetate. Eius synephebi memorantur n. 1244. 1247. nomophylaces Imp. Antonino Pio.

Ἰούλιος Χαρίξενος n. 1241. I. ante Seitimum. Huius filius videtur C. Iulius Lysicrates ephorus n. 1240. patronomo Callicrate Rufi f. (n. 1240. II.).

Κλεόδαμος n. 1265. cf. Introd. cap. vi. circa aetatem Hadriani vivens (vide not. ad n. 1265.), fortasse ephorus n. 1252. ubi Κλεόδαμος Καλλιμάχους.

- - κλῆς n. 1243. ante Flavium Chae - -

Φλάβιος ΧΑΙ - - n. 1245. ante Σ - -, Seitimum credo; quamquam etiam Σ[ηιανού] ibi scribi potest. ΧΑΙ fortasse est

Χαρίξενος: certe Τ. Φλάβιος Χαρίξενος habetur n. 1424. athlota Imp. Nerva: et hic potest idem esse.

Σείτεμος n. 1241. I. ante Aristobulum, Hadriani aetate. n. 1243. ante Lysippum.

Γ. Ἰούλιος Λάκων τὸ Β' n. 1347. Hadriani aetate.

Ἀριστοκράτης n. 1241. II. ante Pratolaum. Ab hoc videtur distinguendus M. Aristocrates Firmi f. de quo infra.

Πρατό[λαος]? an Πρατό[νικος]? n. 1241. II. ante Dionysium. Alius et recentior videtur P. Memmius Pratolaus, qui et Aristocles, Damaris f. (n. 1341.) esse, quem infra posui.

Διονύσιος n. 1241. II. ante Caesa - -. Dionysius homo insignis est n. 1349. 1353. aetate fere Caracallae: sed eundem esse non constat.

Καισα - - n. 1241. II. ante Lysippum.

Λύσιππος Φιλοχαρίνου n. 1241. II. ante Memm. Pium, et n. 1242. item ante Memm. Pium. Idem videtur n. 1241. II. 15. simpliciter Λύσιππος dici, nec non n. 1243. ante Aristobulum. Nomophylax est n. 1240. I. patronomo Memm. Spartiatico.

Μέμμι. Πίος s. Πέιος n. 1241. II. ante Eurycleonem, n. 1242. ante Hermogenem; n. 1251. Μί. vel hic vel Memm. Pratolaus esse potest: in quo titulo bideus est Gorgippus Gorgippi f. quem conieci M. Aurelio et L. Vero Imp. floruisse. Vide ad n. 1357.

Εὐρυκλέ[ων] vel Εὐρυκλ[ῆς] n. 1241. II. ante Seipompum.

Σείτομος Εὐρυκλείωνος n. 1241. II. ante Aristobulum.

Ἀριστοβούλος n. 1241. I. 1243. ante Aphthonetam. Idem haud dubie Τιβ. Κλαυδίου Ἀριστοβούλου n. 1241. II. extr. Hic etiam n. 1265. reponi potest, qui titulus ad Hadriani fere aetatem pertinet: unde tamen non colligitur Aristobulum non potuisse multis post Hadrianum annis patronomum creari. At n. 1265. pro Aristobulo potest etiam Aristoteles inferri. Claudius Aristobulus gymnasiarchus est n. 1358.

Σοίξιτέλης n. 1282. aetate Tisameni.

Τισαμενός n. 1282. hoc circiter loco, si Hermogenes n. 1282. idem est qui n. 1242.

Ἐρμογένης n. 1242. ante Lysippum Mnasonis f.

Λύσιππος Μνάωνος n. 1242. ante Nicephorum, n. 1258. ante Aristonic. Musaei f. Idem a me repositus est n. 1255. Cf. Introd. cap. vi.

Νεμψήφορος n. 1242.

Ἀττικός n. 1241. I. ante Aristonicidam, et n. 1245. Hic est Atticus Herodis f. n. 1256. ubi eius synephebus ut patronomi habetur. Cf. Introd. cap. vi. Haud dubie est Herodis Attici filius.

Ἀριστονεῖς - - Μουσαίου n. 1258. ante Damo - - Philocratis f. Hic videtur Ἀριστονείδας esse n. 1241. I. ante Alcastum.

Δαμο - - Φιλοκράτους n. 1258. ante Claud. Per. Fortasse idem est Δαμόστρατος vel Δαμόκριτος n. 1269.

Κλ. Περ - - n. 1258.

Ἀφρόδιτος n. 1241. I. ante Atticum, n. 1243. ante Claud. Aristotelem. Hoc patronomo Agathocles nomophylax est, qui Hadriani aetate hipparchus et agoranomus fuit.

Πό. Μίμμιος Πρατόλαος, ὁ καὶ Ἀριστοκλῆς, Δαμάρεος, quater patronomus, sed incertum an eponymus, n. 1541. (cf. n. 1342.) Hic non ante M. Aurelium vixit.

Δαμάρεος n. 1243. 16. ante Claud. Aristotelem; vide Introd. cap. vi. Alius videtur ensitus S. Pompeius Damares n. 1242. 27. neque idem me iudice P. Memmius Damares n. 1241. ephorus patronomo Eudamo, post Claudium Aristotelem, nomophylax n. 1250.

Πομπήσιος n. 1267. in mutilato titulo. Possis de S. Pompeio Damare ensito n. 1242. 27. cogitare.

- - νεῖκος n. 1244. 5. cf. Introd. cap. vi. ante Lycurgum.

Ab hoc diversus videtur Πρατόνεϊκος, quem infra posui.

Λουκούργος n. 1244. Antoninorum aetate: quo patronomo ephorus est aliquis Seiectae synephebus patronomi supra positi.

Τιμομένης n. 1248. III, 1. quo tempore senator Tib. Claudius Aristoteles. Idem habetur n. 1248. III, 6. vide Introd. cap. vi.

Φιλοκρατίδας n. 1248. II. eadem aetate qua Timomenes et C. Iulius Eudamus, qui eo patronomo est nomophylax.

Κλαύδιος Ἀριστοκλῆς n. 1243. senator patronomo Timomene n. 1248. ubi Τιβ. Κλαύδιος Ἀριστοκλῆς. Idem restitui potest n. 1265. Sed recentior pro huius aetate, quippe Caracalla Imp. florens, est Tib. Claudius Aristoteles Spartiatice f. n. 1350. 1448. cui origo a Neptuno n. 1349. Nam n. 1349. idem qui n. 1350. intelligendus est, quo ducit mentio Dionysii n. 1349. et 1353. in quo quidem postremo titulo manifesto idem recentior est intelligendus.

Μνάσιων n. 1291. et n. 1241. I, 25. ante Lysimachum; vide Introd. cap. vi. Inter nomophylaces n. 1304. est Mnason Lysippi f. credo eius, qui supra in patronomia habetur, Lysippi Mnasonis f. Rursum Mnason Deximachi f. est n. 1340. Pasicles n. 1424. Lysimachi pater Mnason extat n. 1282.

Λυσίμαχος n. 1241. I, 25. ante Cass. Aristotelem: vide Introd. cap. vi. Idem patronomus est n. 1243. 27. Fortasse ex hoc titulo, in quo vs. 15. Claudii Aristotelis patronomi mentio fit, eum ante hunc putes patronomum fuisse: sed quum utriusque partis nexus non appareat, hoc in ambiguo relinquo.

Φίλερος n. 1242. 11. aetate C. Pomponii Alcasti (vide Introd. cap. vi.); item n. 1288. Idem fortasse ephorus n. 1243. patronomo Claudio Aristotele, C. Jul. Phileros Theoxeni f.

Ἀλκαστος n. 1241. I. ante C. Iul. Eudamum, ut videtur. Hic potest C. Pomponius Alcastus esse, pontifex Angustorum aetate Antoninorum, cuius elogium habes n. 1242. ubi est ephorus inscriptus, et n. 1247. ubi nomophylax est isque princeps, ensitus n. 1253. Sed duos esse Alcastos intelligimus ex n. 1351. alter pater, alter fratris vel sororis filius C. Pomponii Agidis est; igitur prior avus est alterius.

Μίμμι. Σπαρτιατικός n. 1249. III. ante Eudamidam, n. 1240. I. ante Agetoridam. Idem intelligendus n. 1242. 18. Vide Introd. cap. vi.

Εὐδαμίδας n. 1249. III. ante Seianum et Aristocratem (intelligo M. Aristocratem Firmi f. certe aliter me non expedit).

Σηιανός n. 1249. III. ante Characem.

Βιάδας n. 1249. III. ante Characem.

Κοσσαίος n. 1256. ante C. Iulium Panthalem. Hoc Cossaeo patronomo Attici patronomi synephebus olim Corinthas iam fuit Panhellen: unde post Atticum triginta fere annis Cossaeus patronomus fuerit. Vide de synephebis Introd. cap. vi.

Μ. Αὐρήλιος Τειμοκλῆς ὁ καὶ Κλεο - - n. 1268. non ante Aurelios Imp.

Γ. Ἰούλιος Πανθαλῆς n. 1256. ante Longinum, n. 1259. ante Claudium Brasidam; item n. 1272. patronomus est. In postremo titulo meri prope M. Aurelii habentur; unde colligas, diu post M. Aurelium floruisse Panthalem, quo praeterea patronomo Corinthas Attici patronomi synephebus fuerit iam senator (n. 1256.).

Πό. Αἴλιος Δαμοκρατίδας Ἀλκωνίδας n. 1364. b. ubi eius synephebus memoratur Tib. Claudius Sophron. Pater ut videtur huius patronomi Alcandridas vixit ea aetate, qua M. Aurelii nomen iam pervulgatum (n. 1364. a.). De synephebo cf. Introd. cap. vi.

Λογγεῖνος n. 1256. quo patronomo bideus fuit Attici patronomi synephebus Corinthas. Longinus est filius Damaris n. 1359. ubi habes eius synephebum.

Κλαύδιος Βρασιδῆς n. 1259. ante Agathoclem. Brasidas patronomus est etiam n. 1286. cf. Introd. cap. vi. Alius eiusdem familiae fortasse Τιβ. Κλαύδιος Βρασιδῆς Βρασιδίου n. 1329. et manifesto alius Τιβ. Κλαύδιος Πρατόλαος Βρασιδίου n. 1343. 1426.

Ἰούλιος Ἀγαθονκλῆς n. 1259. ante M. Aristocratem; idem patronomus dicitur n. 1360. Hippothalis f.

Μ. Ἀριστοκράτης Φέρμου n. 1259. Idem opinor est M. Aristocrates n. 1250. ante Periclem; n. 1249. III. est Aristocrates patronomus post Eudamidam et ante Characem, quem eundem censeo.

Γ. Ἰούλιος Εὐδαμος n. 1241. I. ante Cassium Aristotelem, nomophylax n. 1248. patronomo Philocratida.

Χάρης n. 1249. III. ante Cassium Aristotelem.

Ἀρέτων n. 1249. III. Aretones patrem et filium, hunc aetate Caracallae, habes n. 1353.

Κάσ. Ἀριστοκλῆς n. 1241. I. 1239. III. ante Agetoridam. Idem est n. 1249. III. simpliciter Aristoteles dictus. Vide ad n. 1241. 1249.

Ἰούλιος Δαμ - - n. 1320. Septimio Severo Imp.

Τιτιανός n. 1239. III. ante Agetoridam.

Ἀγητορίδας n. 1239. I. III. ante Xenarchidam; idem est n. 1240. I. ubi quod statim post Memm. Spartiatum positus est, non inde colligitur, continuos utriusque annos fuisse. Fortasse idem est C. Iulius Agetoridas n. 1354. qui Caracallae aetatis esse videatur.

Ξεναρχίδας n. 1239. III. ante Nelymum. Ξεναρχίδας Δαμύππου patronomus habetur etiam n. 1356.

Νήδυμος n. 1239. III. et n. 1249. II. ante Callicratem Callicratis f. Vide Introd. cap. vi.

Κλέανδρος n. 1254. ante Dionem. Cf. etiam ad n. 1249. IV. ubi in eadem tabula cum Callicrate Callicratis f. perscriptus olim erat.

Δίων n. 1254. ante Theoclem.

Θεοκλῆς n. 1254. ante Periclem.

Περικλῆς n. 1254. ante Nicippidam, n. 1250. ante Pratonicum.

Π. Πρατόνεϊκος n. 1250. extr. Nomen idem habes n. 1250. 15. Praeterea n. 1276. est ante Damonicidam.

Δαμονικίδας n. 1276. circa aetatem Cass. Aristotelis, Agetoridae et ceterorum, qui n. 1239. habentur, ante Poly - -

Πολυ - - n. 1276.

Νικιππίδας n. 1254. ante Pasicratem minorem, n. 1249. II. ante Callicratem Callicratis f. Cf. Introd. cap. vi.

Πο. Ἄγης n. 1249. II. ante Callicratem Callicratis f. Cf. Introd. cap. vi. Fortasse idem est n. 1266. Γ. Πομπήσιος Ἄγης nomophylax patronomo Agetorida n. 1240. I. potest et ipse idem videri. Est Alcasti filius n. 1351.

Καλλιμαχῆς Καλλιμάχου τοῦ Ἀριστοκλῆους n. 1249. II. cuius pater magistratum gessit patronomo Claudio Aristotele vel Aristobulo n. 1265.

Σωσικράτης n. 1257. ante Pasicratem minorem.

Πασικράτης νεώτερος n. 1254. 1257.

Πατριδίκος Εὐδαμίου n. 1364. b. quo patronomo syndicus fuit Tib. Claudius Sophron synephebus patronomi P. Aelii Damocratidae. Hic vix ante tertium post Christum saeculum floruit.

Σέκ. Πομ. Σπάταλος patronomus an eponymus sit n. 1365. non constat. Vide ibi not.

III. Post patronomos dico de ephoris, nomophylacibus, bideis.

1. *Ephoros* sustulerat Cleomenes III. restitutos esse non solum Pausanias III, 11, 2. sed etiam hi tituli docent, in quibus ante nomophylaces recen-

seri solent, numero quinque, ut antiquitus: eorum significationem aliquoties ex aliorum titulorum similitudine supplēvi, et ut, diversos eos ab eponymis esse, clarius perspiceretur, hunc illorum catalogum contexui.

TABULA EPHORORUM.

Ἐπὶ Γ. Ἰουλίου Φιλοκλείδα n. 1237. 1238.

Ἀλεξίς Φιλοκράτους πρ.
Πασικλῆς Φιλοκράτους,
Εὐκλείδης Δεινακίως,
Φιλοκράτης Διογένους,
Κ. Οὐβίος Φιλοκλῆς Πατικλέους.

Ἐπὶ Καλλικράτους τοῦ Ῥούφου n. 1240.

Γά. Ἰούλιος Λυσικράτης Χαριζένου πρ.
Πό. Μέ. Πρατόλας Δεξιμάχου,
Ἀνέγκλητος Εὐπορίστου,
Λέων Φιλοθέου,
Εὐτυχὸς Νύμφα.

Ἐπὶ Λυσίππου (Philocharini f. opinor) n. 1241.

--- κης --- κα τοῦ Φιλοκράτους.

Ἐπὶ Τιβ. Κλαυδ. Ἀριστοβούλου n. 1241.

--- ς Εὐκρίνους.

Ἐπὶ Ἀττικῷ n. 1245.

Πωλλίων Ἰσοχρόστου πρ.
Χάρης Χάρητος,
Ἀγαθοκλῆς Στεφάνου (ut n. 1241.),
Πολύξενος Πολυξένου,
Μ. Οὐλπίος Καλλικράτης.

Ἐπὶ Λυκούργου n. 1244.

--- τιμος πρ.
--- Ἀγαθίας,
--- ης,
--- ιππος Εὐμήρου,
--- ατης.

Ἐπὶ Κλαυδίου Ἀριστοτέλους n. 1243.

Γ. Ἰούλιος Φίλεως Θεοξένου πρ.
Νέων Νέωνος,
Γ. Ἰούλιος Νέας,
Ἐλενος Σωστράτου,
--- ρος.

Ἐπὶ Ἰουλ. Ἀγαθοκλείους n. 1259.

--- τύλος --- ονίκου.

Ἐπὶ Χάρητος n. 1249. III.

Γοργίων Κλεοβούλου.

Ἐπὶ Γα. Ἰουλίῳ Εὐδάρῳ n. 1241.

Ἀνδρόνικος Ξενοκράτους πρ.
Ἰούλιος Ἀλεξῆς,
Πό. Μέμμιος Δαμάρης,
Πό. Αἴλιος Ὀνησίφορος,
Τύχιππος Πατικλέους.

Ἐπὶ Δαμωνιδῆ n. 1276.

Ἀγαθοκλῆς Ἀριστοκλείους vel Ἀγαθοκλέος.

Ἐπὶ Κατ. Ἀριστοτέλους n. 1241.

Καλλικράτης Καλλικράτους πρ. (cf. ad n. 1249. III.)
Φιλοκλῆς Φιλοκλέους (ut n. 1249. III.)
Νερίβιος Νόητος (Γάιος, ut n. 1249. III.)

Πό. Αἴλ. Νικανδρίδας (ut n. 1249. III.)

Ἀπολλώνιος Ἐραστου.

Ἐπὶ Ἀγητορίδα n. 1239. I. extr. n. 1240. I. extr.
Φιλοξενίδας Ἀριστοκλείους ὁ ἀγαθός.

Ἐπὶ Νηδύμου n. 1239. III.

Γλύκων Γλύκωνος.

Ἐπὶ Θεοκλείους n. 1254.

Δαμοκρατίδας Ἀγιάδα.

Ἐπὶ Καλλικράτου τοῦ Καλλικράτου τοῦ Ἀριστοκλείους n. 1249.

Τούλ. (Γ. Ἰούλ.) Ὀνησίφορος πρ.

Χρυσόγονος Πηνίου?

Νεϊκανδρος Νεϊκανδρου,

Φίλιππος Νεανίσκου,

Τιμοτέλης Τιμοτέλους.

Ἐπὶ --- n. 1242.

Τελέσφορος Ἀντισφόρου πρ.

Γά. Πομπώνιος Ἀλκαστος,

Φιλοθέος Φιλοκλέους,

Πό. Αἴλιος Δίων,

Δαμακίων Δαμακίονος.

Ἐπὶ --- n. 1244.

Νεϊκ --- λωνίδα.

Ἐπὶ --- n. 1247.

Ἀγιάδας Ἀριστοκράτους πρ.

Μιρκίος Κλαυδίου Ἀγαθακλῆς,

Εὐκλῆτος Νυμφοδότου,

Νεϊκάρων Ζήλου,

Τειμοκράτης Καλλιστράτου.

Ἐπὶ --- n. 1252.

--- φάντης πρ.

Ἐπιτυγχάνων Ὀνησιφάραν,

Ξενοκλῆς Φιλοξενίδα,

Κλεοδαμος Καλλικράτους,

Μητροδώρος Ἀπολλωνία ὁ ἀγαθός.

Ἐπὶ --- n. 1326.

Μ. Αἴλιος Λεοντᾶς πρ.

Ἐπὶ --- *Taenariorum* n. 1321. Caracalla Imp.

Ἀνδρῆλος Ἀριστοτέλης Ἑλλανίκου πρ.

Ἀνδρῆλος Ἄλκι --- Ῥούφου,

Ἀνδρῆλος Καλλικρατίδας Καλλικρατίδα,

--- Κάλ --- πα,

Ἀνδρῆλος Δίκαιος ---

Ἐπὶ --- *Taenariorum* n. 1322. Gordiano III. Imp.

Μ. Ἀνδρῆλος Θαλάρχος Θαλάρχου πρ.

Ἐπὶ --- *Oetylensium* n. 1323. Gordiano III. Imp.

Μ. Ἀνδρῆλος Νεικήφορος Προσθέντου πρ.

Habent autem ephoros suos etiam Eleutherolacones, et horum quoque eos, qui supersunt, in tabulam hanc recepi; memorantur ephori Oetylensium (n. 1323.), Geronthratarum (n. 1334.), Taenariorum seu Καϊνηπολιτῶν (n. 1321. 1322.). Geronthris mandatur his proxenia inscribenda; statuam Caracallae n. 1321. Gordiani n. 1322. 1323. collocandam curant: eponymi Eleutherolaconum an fuerint necne, non liquet.

2. Ephoros in titulis sequuntur *nomophylaces* etiam a Pausania III, 11, 2. memorati; aliquoties,

raro tamen, in Fourmontianis scribitur νομοφύλακες, quod in tanto numero eorum locorum, ubi Y in vocibus νομοφύλαξ et γραμματοφύλαξ scriptum, corruptum censendum est: Numerum nomophylacum nemo tradidit: n. 63. in spurio Fourmonti titulo duo sunt, sed plures in genuinis titulis. Quinque sunt n. 1237. ubi tamen in fine aliquid deest; et n. 1238. ubi iidem viri repetuntur, sunt sex, nisi sextum nomen alius esse dixeris, et aliquid in fine perisse, quo hoc expressum fuerit. Sex numeres etiam n. 1250. Totidem habentur n. 1239. col. I.

extr. n. 1240. col. I. sed si ibi ultimum nomen, ephorum Philoxenidam dempseris, qui alia de causa debet adscriptus videri, erunt tantum quinque. Porro n. 1240. col. I. princ. sex erunt, si nomen Μόλοχος computo addetur: sed illud omnino suspectum et obscurum est: quo dempto erunt quinque. Iam vero, quantum ex his titulis partim mutilis iudicare licet, in plurimis omnino quinque sunt, et n. 1242. qui optime servatus est, n. 1244. 1248. 1249. col. II. quae columna integerrima, et col. IV. quae et ipsa intemerata, n. 1251. 1252. ubi tutum prorsus iudicium, n. 1304. ubi nulla ambiguitas. Et in hoc consistendum est. N. 1245. nomophylaces vs. 13. et n. 1247. vs. 15. terminari videntur, ceterique ministri, ἐνσώτοι, οὐσώτοι vel σπονδοφόροι esse, ut n. 1249. col. II. et IV. ac n. 1252. Et eo n. 1245. videtur vox γερουσία pertinere, e. e. ὑπηρετὴς γερουσίας. Idem iudica de n. 1238. 1250. Mitto n. 1246. Ceterum inter nomophylaces unus est γραμματοφύλαξ, ut n. 1239. col. I. extr. 1240. col. I. extr. 1242. 1247. 1249. col. II. 1251. 1304. idemque in catalogis secundi generis et eorum similibus hinc inde memoratur.

3. His adiungam *bideos*, de quibus quae p. 88 sq. dixi, ea partim repeto, partim suppleo. Duplex nominis scriptura in his titulis extat, *βιδεός* et *βιδυός*, nusquam *βιδιαίος* nec *βειδιαίος*. Prior est n. 1241. col. III. vs. 18. *βιδεός ἐπὶ πατρὸν ἡμῶν Λυσίππου τοῦ Φιλοχαρείνου*, n. 1242. vs. 23. *βιδεός ἐπὶ Λυσίππου τοῦ Μνάσωνος*, n. 1255. extr. *βιδεός [ἐπὶ - - -]*, n. 1256. vs. 15. *βιδεός ἐπὶ Λογγεῖνου*, n. 1258. col. I. extr. *βιδεός ἐπὶ - - -*, n. 1268. *βιδεοὶ οἱ περὶ τὸν ἀξιολογώτατον Μ. Αὐρ. Ἐλεον*, n. 1269. *βιδεοὶ ἐπὶ Δαμο... του*, n. 1364. a. *πρέσβυς βιδεῶν* P. Ael. Alcandridas (non ut p. 89. scriptum, Alexandridas). Altera est n. 1254. *βιδυός ἐπὶ Νικητιππίδα*, n. 1270. *βιδυοὶ ἐπὶ Δ - -*, n. 1271. vs. 13. *βιδυοὶ οἱ περὶ Σοξιτέλη*. Ter igitur quum haec forma redeat, non audeo eam ut olim repudiare, quum hos titulos nondum omnes emendassem. Immo in hac scriptura latet etymon. Grammaticos si audimus, *βειδός* est vel *ἐνδοξός*, ut Suidas (T. I. p. 430.) et Phavorinus exponunt, vel *ἀρχών*, quae Eustathii explicatio est (p. 88. b. Eustathii et Phavorini interpretamenta commutata sunt): sed his auctoritatibus cave te induci patiaris. Bidei teste Pausania ludos epheborum curant: ephebis inter ludos maxime praefecti sunt; ludorum et epheborum sunt *testes et iudices*. Sunt *ιδυοὶ*, et quoniam verbum *εἶδω* digamma habet, dicuntur *βιδυοὶ*, *βιδυοὶ*. De voce *ιδυός* *testis* et *iudicis* vi cf. lexica et maxime Hesych. v. *ιδυός* et *ιδυαί* cum intpp. Quinque bideos fuisse Pausanias III, 11, x. tradit; ex n. 1268. 1269. de numero nihil constituere licet; nec n. 1270. etsi ibi sex esse puto, quidquam evincit: sed n. 1271. et 1364. a. diserte sex sunt, quod vidit etiam Müllerus Dor. T. II. p. 128.

4. In Spartana republica antiquitas tres fuisse tribus (*φυλάς*), easque Doricas, Ἀλλεας, Παμφύλους, Δυμῆνας, primum, nisi me memoria fallit, monuit me Niebuhrius, vir harum rerum longe peritissimus, eandemque sententiam ipse hinc inde profes-

sus sum; sed optime eam explicuit Müllerus Dor. T. II. p. 75 sqq. ubi omnia composita sunt, quae huic rei recte indicandae inserviunt: easdem fuisse Argis et Megaris vel tituli docent (vide ad n. 1123. 1073. cf. ad n. 1052. ubi eas a κώμας distinxiimus), licet etiam aliae additae sint. Spartae alias additas esse nemo eorum, qui vel sex vel decem tribus Spartanas esse statuerunt, recta via docuit. Iste vero antiquis tribubus continebantur Spartae obae triginta, denae singulis, nominibus patronymicis vocatae; ut Agiadarum, Eurypontidarum, quae duae sunt regiae obae; item Aegidarum, quos Herodotus vago vocabuli usu φύλιν vocat. Haec autem populi divisio Atticae ei respondet; quae ante Clisthenem fuit, qua quattuor fuerunt tribus in gentes coeque divisa. Sed huic per tribus et obas civium distributioni non conveniunt numeri ephorum et nomophylaceum ac bideorum; convenit solus senatorum numerus, qui cum regibus fuerunt triginta. Itaque ephorum numerum Müllerus Dor. T. II. p. 116. rectissime iudicavit ex topographica populi divisione ortum esse, ex vicorum (κώμων) numero, quos quinque fuisse statuit. Ex his noti sunt hi quattuor: *Pitana*, *Limnae*, *Meson*, *Cynosura*; quos, ut alia omittam, componit Pausan. III, 16, 6. Quintum putaverim *Δύμη* fuisse. Hesych. *Δύμη, ἐν Σπάρτῃ φυλὴ καὶ τόπος*, ubi τόπος coniungendum esse cum ἐν Σπάρτῃ, nec de urbe Achaiae cogitandum, docet sensus communis. Huius vici cives a Dymanibus, Dorica tribu, poterant diversi esse, ut *Δαιδαλιδῶν* gens Athenis a *Δαιδαλιδῶν* demo etc. Est qui Amyclas addendas censeat; sed Amyclaeos fuisse Spartiatas non ex ulla re patet. Ceterum ut ephorum, ita nomophylaceum aliorumque magistratuum numeris ex eodem vicorum numero quinario originem habet. Contra bideorum numerus non convenit huic divisioni: qua tamen re non refutantur, quae de ephoris et ceteris statuimus: hoc solum moneo, etiam senarium numerum non alienum esse a Spartana republica, in qua etiam *morae sex*. Iam vero horum titulorum aetate antiquae tribus tres manifesto abolitae pridem erant, ut Athenis Ionicae: et quae olim κώμαι fuerunt, eae iam tribus factae sunt, ut Clisthenes vetustae Ionicae divisioni substituit topographicam: manserunt tamen obae (n. 1272. 1273. 1274. 1471.), ut Athenis gentes. Hinc fit, ut grammatici eas κώμας hinc inde φυλάς vocent; quod recte fieri hi tituli docent, idque etiam p. 65. significavi. Ceterum in his titulis quattuor tantum recentiorum tribuum nomina invenio: *Λακεδαιμόνιος Πιτανάτης* n. 1425. coll. n. 1426. *Λιμναίων φυλὴ* n. 1377. *διὰ βέτης Λιμναίων* n. 1241. col. I. n. 1241. col. III. n. 1243. (*Λιμναεῖς* igitur dicitur, non *Λιμναῖται*); *Μεσοάτης* n. 1338. (*Λιμναεῖς Κονοουρέων* n. 1272. *ἀπὸ φυλῆς Κονοουρέων* n. 1347. *Σφαίρεα, Κονοουρέα* n. 1386. De Cynosura locis a Müllerio allatis adde Herodian. *περὶ μὲν λέξ.* in Dindorf. Gramm. Gr. T. I. p. 13. et nota *Κονοουρεῖς* dixisse Spartanos, non *Κυνοουρεῖς*, quod ex n. 1347. 1386. prorsus apertum est. Omissum est Σ, ut in *Μῶα* s. *Μῶα, φύλιξ* (p. φύσιγξ), *Σῶανδρος* (n. 1250.); et pro

est O, quod videtur pro OY esse, ut pro φύσιν est φύξ (cf. Müller. Dor. T. II. p. 518.), et Boeoti pro ipso κύνες dixerunt κύνες. Pro hoc igitur ΚΟΝΕΣ scriptum, ut breve ou a producto distingueretur; sicut ap. Hom. βόλεσθαι p. βούλεσθαι.

IV. 1. Γερουσίαν post Cleomenem perdurasse, monui cap. II. Eam Plutarchi et Philostrati aetate non iam Spartae fuisse ex horum silentio colligit Osannus Syll. p. 255. sed contrarium docent hi tituli. Diu post Hadriani aetatem γερούσιαν habes n. 1241. n. 1256. et Septimio Severo Imp. n. 1320. nec multo antiquiores ceterorum titulorum plurimi, in quibus γερούσια commemoratur. Γερόντων numerus ex his titulis constitui non potest; χχι nomina supersunt n. 1260. xviii n. 1262. nec dissimile vero, fuisse xxx, ut olim cum regibus. Γερούσια in Eleutherolaconum urbe est n. 1395. si recte de illo titulo indicavi. Ceterum senatores hac aetate annui fuerunt, non perpetui: unde hinc inde in titulis hic atque ille certo anno dicitur γερούσιος fuisse et n. 1261. aliquis dicitur quartum γεροντεύσας, n. 1320. tertium. A γερούσιος distinguenda est ἡ βουλή. Nam n. 1241. col. I. simul γερούσια et γραμματεὺς βουλᾶς nominantur: eadem memorata est n. 1541. (ἡ λαμπροτάτη βουλή), n. 1345. (ψηφίσματι βουλῆς), n. 1370. (υἱὸς βουλῆς), n. 1446. (μήτηρ βουλῆς), n. 1375. (βουλευτής), n. 1246. 1253. 1259. 1345. (γραμματεὺς βουλῆς). Etiam apud Taenarios Eleutherolacones βουλὴ fuit (n. 1393. 1394.).

2. Longe aliud ac γέρων est πρέσβυς, Latine princeps, quod ex tenui vestigio bilinguis tituli n. 1299. erui. Quippe unumquodque collegium, sive magistratuum sive sodalium aliorum, habet suum praesidem, qui πρέσβυς vocatur; is primo loco nominatur in ephorum, nomophylacum, bideorum, gerontum recensu, hac formula, quam ex n. 1237. peto: Ἐφοροι ἐπὶ Γα. Ἰουλίῳ Φιλοκλείδᾳ, ὧν πρέσβυς Ἀλέξιος Φιλοκράτους: tum adduntur ceteri collegae. Cf. quae dixi p. 95. 102. Collegium si magistratuum est, dicitur συναρχία, ἧς πρέσβυς ὁ δαῖνα (n. 1347.), vel συναρχία ἡ περὶ τὸν δαῖνα (n. 1320.); ipse princeps vocatur etiam πρέσβυς τῆς συναρχίας (n. 1375.), collegae συνάρχοντες s. σύναρχοι (n. 1341. 1345.): qui πρέσβυς fuit, dicitur πρεσβεύσας (n. 1261.), quocum non confundendus πρεσβευτής n. 1258. 1344. quamquam de hoc quoque πρεσβεύσας dicitur n. 1382. N. 1292. in enumerandis collegii sodalibus in fine primi nominis videtur nota πρ. (πρέσβυς) addita esse: frequentiores sunt dictiones πρέσβυς ἐφόρων, πρέσβυς νομοφυλάκων, βιδέων (ut n. 1326. 1363. 1364. a.). Si dicitur οἱ περὶ τὸν δαῖνα, praepositione περὶ insignitur princeps, sed eiusdem nomen repetitur in enumerandis singulis praemisso ὧν πρέσβυς, ut n. 1251. Νομοφύλακες οἱ περὶ Γ[όργυπ]πον Γοργύππου οἱ ἐπὶ πατρὸν (μου) Με. - - - [ὧν] πρέσβυς [Γόργυπ]πος Γοργύππου etc. Hoc distinctius comparet n. 1268. 1271. Ἐφοροι οἱ περὶ τὸν δαῖνα n. 1322. 1323. habentur solo principe nominato. Collegia vero sunt etiam tribus, obae, sacra sodalitia: igitur haec quoque πρέσβυν habent. Sic πρέσβυς τῆς Διμναίων φυλῆς est n. 1377.

ὠβᾶς πρέσβυς n. 1272. 1273. 1274. Ἀγορηπιαστῶν πρέσβυς n. 1299.

V. Complectar nunc ceteros magistratus et ministros.

1. Agoranomi, quum olim Spartae sint ἐμπειλωροὶ dicti, in his titulis habes ἀγορανόμον n. 1241. col. I. fortasse n. 1277. et αἰώνιον ἀγορανόμον 1363. 1364. 1375. 1379. qui videtur a temporario prorsus diversus esse, fere ut gymnasiarchi perpetuus et temporarius. Glossa Hesychii, πρέσβυς, ἀγορὰ νόμος, manifesto falsa est, quod vidit iam Corsinius Nott. Gr. Diss. V. p. xci. Haud dubie in eo scriptore, apud quem haec legebatur glossa, agebatur de principe agoranomorum (πρέσβει ἀγορανόμων) Spartano: unde colligitur plures fuisse agoranomos. Eodem deducit n. 1375. Etiam apud Taenarios ἀγορὰ νομία occurrit n. 1393. Ταμίης, quaestor, quem in transitu nomina, fortasse est n. 1240. col. III. vs. 21.

2. Haud raro commemorantur spondophori, alia ut videtur significatione atque olim apud Eleos, de quorum spondophoris dixi Explicat. ad Pind. p. 494. Quattuor sunt n. 1240. col. II. post ephoros, duo post nomophylaces et ensitum n. 1249. col. II., tres n. 1253. post scribam et Ἐστία πύλεως, unus n. 1252. post nomophylaces, item unus ut videtur n. 1243. vs. 29. Igitur de numero nihil constitui potest: videntur autem ii fuisse, qui pro collegio aliquo vel pro universa republica libationes offerrent diis. His affines sacerdotes, de quibus non opus est ut enucleatius dicam: memorabilis tamen una, Ἐστία πύλεως n. 1253. 1435. 1439. 1440. 1442. 1446. Sacerdos vel theorus Διὸς μυσταγωγὸς ἀπὸ Ἀσίας videtur esse n. 1239. col. III. N. 1242. vs. 25. est hieromnamon, quem cave ad Amphictyones referas: nam Lacedaemonii tum Amphictyonicae societatis expertes erant, licet vetus Doris eius fuerit particeps (Pausan. X, 8, 2.): igitur hieromnamon potius magistratus fuit in ipsa Spartana republica, ut Megaris et Byzantii (vide Müller. Dor. T. II. p. 168.), item Chalcedone et in Thaso (vide Letronnii Comment. de Mnem. Hieromn. et Promn. in Act. nov. Acad. Inscr. T. VI. p. 221 sqq.). Contra Panhellen n. 1256. pertinet ad concilium Panhellenum (vide ad n. 351.).

3. Varii Spartae fuerunt syndici, Σύνδικος ex vulgari usu est patronus, privatorum et maxime civitatis vel alius universitatis cuiuscunque, qui eius iura tueatur, ut syndicus Atticus apud Amphictyones pro Delii templi possessione, ut alii Attici in lege Hadriani n. 354. Sed aliquando Athenis etiam magistratus syndicorum cum ἡγεμονία δικαστηρίου institutus est. De his rebus vide Meier. et Schömann. Proc. Att. p. 110 seq. p. 708. Spartae qui fuerint syndici, non liquet: attamen magis eo inclino, ut iudices fuerint quam patroni aut praesides iudiciorum, non tamen iudices iurati, ut Athenis, sed magistratus honoratiores; et concilium tale iudicum videtur συνδικία dicta esse. Primum memoratur σύνδικος Θεοῦ Λυκούργου n. 1256. quem Ste-Croix Gouv. fédér. p. 200. interpretatur syndicum societatis initiae

ad cultum dei et templi conservationem: mihi videtur iudex esse ex συνδικία, quae a Lycurgo nomen traxerit. Alia est ἡ μεγάλη συνδικία: hinc σύνδικος ἐπὶ τὴν μεγάλην συνδικίαν n. 1242. vs. 22. Tertii generis est σύνδικος ἐπὶ τὰ ἔδη n. 1242. vs. 21. et quarti συνδικῶν ἐπὶ τοὺς νόμους n. 1241. col. II. vs. 28. Nomen syndici reperitur etiam n. 1258. col. I. vs. 12. et σύνδικος καὶ δημοσιολάστης n. 1364. b. hoc est interprete Corsino Nott. Gr. Diss. V. p. xcii. *publicus inquisitor*; ut Pellenae fuerunt μάστρες et alibi μαστήρες (Harpoer. v. μαστήρες). Hesych. μάστρες παρὰ Ῥοδίοις βουλευτήρες, quod paulo diversum: idem, μαστήραι, αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθυναί. Adde nos Oec. civ. Ath. T. I. p. 170. Müller. Dor. T. II. p. 285. Δημοσιολάστηρ scribendum sine causa videtur Corsino. Addo τὸν ἐξηγητὴν τῶν Λυκούργειων n. 1364. b. de quo mire disputat Corsin. l. c. p. xciii sq. Conferendi sunt exegetae ὁσίων καὶ ἱερῶν. et τῶν πατρίων apud Athenienses; recte *Lycurgearum legum et institutorum interpretem* exponit Ruhnkenius ad Tim. p. 111. quamquam magis ad sacras res pertinuerint, ut exegetae Attici. Scriptasne leges interpretati illi exegetae sint necne, non magis quam Müllerus Dor. T. II. p. 221. diiudicari. Nomophylacibus autem cur hoc tribuerit Corsinus, ut de Lycurgeorum institutorum sententia consulerentur, non video.

4. *Gymnasiarum et ludorum varii* Spartae curatores reperiuntur. Primum n. 1353. sunt οἱ προστάντες ἐν τῷ γυμνασίῳ, numero tres; tum classe tertia saepissime memoratur *gymnasiarchus*, qui tamen quum in magistratuum a singulis gestorum recensibus nusquam scriptus sit, videtur non tam magistratus quam liturgus fuisse, ut olim Athenis. Aliquoties occurrunt αἰώνιοι γυμνασίαρχοι n. 1326. 1349. 1379. iique tres n. 1353. (cf. n. 1349. ubi tertius omissus est), diversi a τοῖς προστάταις ἐν τῷ γυμνασίῳ (n. 1353.); et n. 1365. perpetuus gymnasiarchus diserte distinguitur ab eo, qui ad tempus constitutus erat: nam Spatalus dicitur δις γυμνασίαρχος et deinde αἰώνιος γυμνασίαρχος. Pueri in ludis habent ἐπιστάτην (n. 1429.), qui videtur magister esse, qualis haud raro apud Pindarum memoratur; ἀλείπτην athletarum novimus ex n. 1383. 1384. Ludorum *athlotheta* nominatur n. 1397. 1424. Plures *agonothetae* tituli offerunt, ut ἀγωνοθέτης τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος n. 1345. τῶν μεγάλων Εὐρυκλείων, diserte unum n. 1425. (cf. n. 1239. col. I. 1240. col. I. ubi ἀγωνοθέτης Καίσαρσιων καὶ Εὐρυκλείων: adde n. 1378.), sed n. 1427. duos; τῶν μεγάλων Οὐρανίων n. 1240. col. III. 1241. col. II. et τῶν μεγίστων Οὐρανίων Νηρουανιδέων tres n. 1424. Πανηγυρίαρχος videtur n. 1258. latere. Addo militares magistratus λοχαγὸν n. 1255. 1289. ἱππάρχον n. 1241. col. I. 1248. col. I. eumque perpetuum n. 1341. 1345. Prorsus nescimus qui sit διαβέτης (n. 1242. 1273. 1432.), qui plenius ut videtur dicitur διαβέτης Λιμναίων (n. 1241. col. I. III. n. 1243.): alius enim nisi Λιμναίων non reperitur. Qui ubi in recensu magistratuum a singulis gestorum nominatur, primo semper loco ponitur: igitur qui rem publicam capessabant, ab eo munere auspicabantur

honores; et n. 1432. possit eo deducere, ut gymnicus habeatur magistratus; quamquam nimis tenue hoc vestigium. Müllerus Dor. T. II. p. 49. quum unum tantum locum nosset, ubi ille memoratur, corrigendum nomen censebat: quod quum non liceat, etymon quaerendum erit. B quidem in hac voce videtur digamma esse, ut n. 1372. in voce Εὐρυβάνασσα (cf. p. 69.) et in voce Βίδυος (v. supra): igitur quum et ἔτος et ἔτης digamma habeat, potest de alterutro cogitari: neque tamen quidquam inde lucreris.

5. His accedunt variae ἐπιμελειαί. N. 1241. col. I. habetur ἐπιμελητὴς πόλεως, ut Athenis aetate Imperatorum (n. 361. 480.), porro ἐπιμελητὴς Ἀμυκλῶν n. 1338. ubi vide not. ἐπιμελητὴς Κορωνείας n. 1243. 1255. 1258. col. II. unde patet Coronensem Laconicam fuisse: et hi oppidorum curatores eiusmodi sunt, qualis ἐπιμελητὴς Δήλου Atticus. Nempe ut Athenae, in quarum potestate Delus est, suum in Delum mittunt curatorem et praesidem, sic Spartani Amyclis et Coronae imponunt suum curatorem, velut aliquem olim harmosten. Ἐπιμελεια τῆς Δεῦ Ἀλκυόργου vel simile est n. 1341. magnum munus, aliquando simul cum patronomia datam, fortasse septem virorum. Porro peregrini saeculo ut videtur sexto ab urbe Roma condita suos Spartae ἐπιμελητὰς habent (n. 1330.), quod munus olim proxenorum Spartanorum regibus attributorum. Inter ἐπιμελειαί referendum etiam munus σιτώνου n. 1370.

6. *Scribarum* haud rara mentio. Γραμματεὺς βουλῆς est n. 1253. 1259. γραμματεὺς βουλῆς n. 1246. ex certa coniectura restitutus: eundem significat n. 1241. col. I. vs. 15. siglum ΠΡΑ (scribe ΓΡΑ) BOY-ΛΑΣ. Hunc nota prorsus ut Athenis non esse ministrum, sed magistratum satis honoratum: nam n. 1241. col. I. et n. 1259. post summos magistratus gestos scribae munere quidam functi sunt; fortasse etiam n. 1249. col. III. etsi lectio hic incerta: n. 1345. γραμματεὺς τῆς βουλῆς est vir spectatissimus, statua ornatus; postremo eius munus ἀρχὴ diserte dicitur n. 1253. N. 1249. col. I. est quidam γραμματεὺς, sed cuius collegii, incertum; item n. 1260. 1275. 1276. Duo γραμματεῖς et tres ὑπογραμματεῖς sunt n. 1271. Ἀρχίατρος, vir insignis, habetur n. 1309. ἱατρός n. 1275. 1279. et notus de medicis Spartanis Herodoti locus est. Μάγειρον tenes n. 1239. col. II. publicum Spartae ministrum, quod satis notum. Οἰκονόμος comparat n. 1276. Δημόσιος unus est n. 1239. col. II. duo n. 1253. ex quibus unus stipendia meruerat miles. Ὑπηρέτας habes n. 1243. 1256. 1271.

VI. Accedo ad aliquot munera, quae accessoria dixerim, et honores magis quam magistratus.

1. Primum ἀριστοπολιτευτὴς n. 1540 sqq. non alius est nisi λαβὼν τὰς τῆς ἀριστοπολιτείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον, ut n. 1242. etc. dicitur; igitur non magistratus est, sed honor. Quo magis offendit dictio αἰώνιος ἀριστοπολιτευτὴς n. 1349. 1375. ex qua conicerim, aliis honores ἀριστοπολιτείας tantum in constitutum quoddam tempus, quo eius honoris insignibus et ornamentis uterentur, aliis in dies vitae

collatos esse. Omitto varias laudes, quae passim nominibus insignium virorum adduntur, ut *υἱὸς πόλεως, πόλεως καὶ βουλῆς* etc. Etiam *ἐνσῖτοι* non magistratus sunt; n. 1240. col. II. unus est post spondophoros, n. 1242. sunt tres post nomophylaces, n. 1249. col. II. unus inter nomophylaces et spondophoros interpositus, ephori filius, n. 1252. unus post nomophylaces, simul buagus, n. 1253. tres, et in his unus philosophus: post quem sunt duo *δημόσιοι*, qui et ipsi videntur *ἐνσῖτοις* comprehendi, alter etiam militia clarus. Tum *σύσσιτοι* quoque tres post nomophylaces commemorantur n. 1249. col. IV. ut videas, quum in eodem titulo etiam *ἐνσῖτοι* nominentur, interesse aliquid inter utrosque. Et *ἐνσῖτοι* quidem videntur Atticis *αἰσῖτοις* conferendi esse; *σύσσιτοι* magis videntur sodales magistratuum esse, qui fortasse, ut paredri ipsorum, ab ipsis in communionem convivii vocati sint. Sed de hac re suum cuique iudicium esto.

2. Plura sunt de *βουαγῶ* dicenda. Pueri puerisque proximi adolescentuli continebantur *βούαις* s. *ἀγέλαις*, quarum duces *βουαγοί*. Quodsi haec vox antiquitus digamma habuit, quod ob Hesychianum *βαγός* concedendum videtur, in diphthongo *ου* vocis *βουαγός*, licet haec etiam in simplici *βούαι* appareat, simul debet digamma latere (cf. p. 83.): quo neglecto et voce ad vulgarem dialectum transmutata in recentioribus titulis etiam *βαγός* scribitur (n. 1350. 1370. 1426. 1453. 1459.). Partes *βουῶν* sunt *ἴλαι*, quarum singulis *εἰρένων* aliquis praeficiebatur (Xenoph. R. II, 11. et intt.): quo magis consentaneum, *βούαις* non minorem natu quam *εἶρενα* praefuisse: et *εἶρενα* his praefectum esse dicit Plutarchus Lycurg. c. 17. Nihilominus Hesychius: *βουάγορ* (*βουαγός*), *ἀγελάρχης*, *ὁ τῆς ἀγέλης ἀρχὼν παῖς*, quem secutus sum p. 89. ubi *βουαγόν* non magistratum, sed puerum esse dixi. Quodsi puerum propria significatione sumpseris, quatenus ephebo s. *εἶρενι* opponitur, non puer fuit *βουαγός*: sed latiore sensu videntur etiam *εἶρενες* pueris comprehendi posse, quod certe *εἶρενες* Spartaе non viri habiti sunt, licet Athenis ephebi sint viri habiti: et sic Hesychiana glossa non mihi videtur reprehendenda esse. Porro si *βουαγός* fuit ex *εἰρένων* numero, eum sponte patet non esse magistratum: magistratus enim viri gerunt. Contra in titulis *βουαγοί* sunt viri: nihilominus, quod iam p. 89. monui, hi tituli iis, quae dixi, non contrarii sunt, propterea quod quae Xenophon, Plutarchus, Hesychius narrant, ea ad vetustam pertinent disciplinam, hi tituli autem aetatis Imperatorum sunt. Attamen ne in his quidem *βουαγῶ* tale munus est, qualia sunt ephori, nomophylaces, bidei et huius generis plura, quae ex ordine successu annorum conferantur, sed ut plurimum accessorium munus est honoris causa viris alias spectatis collatum, quo quis vel in ephoria fungi possit: quod olim, quum ephorum esset summa potestas negotiis plurimis oneratorum, fieri non potuisse quis non intelligit? Igitur ubi singulorum virorum magistratus ordine temporis gesti enumerantur, in catalogis secundi

generis et similibus, nusquam *βουαγῶ* separatim mentio fit; sed ephorum, nomophylacem, alios simul fuisse *βουαγούς*, passim annotatur, ut n. 1240. col. I. n. 1241. col. I. n. 1245. 1251. 1252. 1258. col. I. (quo loco vs. 6. *βουαγός* comparet; sed cave ibi putes annum, quo quis illo munere functus sit, ut in catalogis secundi generis, additum fuisse), 1274. Nec tamen nego potuisse etiam, qui nullo alio magistratu tum fungeretur, *βουαγόν* esse. Certe n. 1250. *ἐνσῖτος* quidam, qui non magistratus, est *βουαγός*: et passim inter elogia virorum solum *βουαγῶ* munus diserte appellatur, idque in viris spectatissimis, ut n. 1350. *τοῦ ἀξιολογωτάτου Τιβ. Κλ. Ἀριστοτέλους τοῦ Σπαρτιατικοῦ, τοῦ βουαγῶ, n. 1370. Μάρκου Δύρηλιου Φιλίππου, ἀρχιμερέως γενομένου τοῦ Σεβαστοῦ, φιλοκαίσαρος καὶ φιλοπάτριδος, υἱοῦ πόλεως καὶ βουλῆς, τοῦ βουαγῶ: adde n. 1453. 1459. Semel dicitur aliquis certi cuiusdam pueri (ἀγενείου, hoc est pueri provectionis) *βουαγός* fuisse, n. 1426. *τοῦ ἀξιολογωτάτου βουαγῶ αὐτοῦ.**

3. Etiam honores, quibus quis in pueritia vel adolescentia potitus erat, spectatorum virorum nominibus adscribi solebant. Sic Tib. Claud. Sophron primo loco dicitur *βωμονίκης* n. 1364. b. quae laus est a puero parta; deinde adolescentis qui honor fuerit additur, tum vir quae munera gesserit. Adolescentis autem laus haec esse solet, quod fuerit *τοῦ δαῖνα συνέφηβος*. Hoc additur nominibus magistratuum in catalogis primi generis; et in catalogis secundi generis, qui munera a singulis successu annorum gesta enumerant, primo semper loco ponitur (n. 1239. col. III. n. 1255. 1256.), nisi quod n. 1364. b. post *βωμονίκην*, pueri elogium, ponitur; annus vero, quo alicuius ille synephebus fuerit, non designatur. Ne longus sim, quid hoc sibi vellet, collatis omnibus locis intellexi. Quippe is, cuius ille synephebus, est patronomus, isque eponymus: cui systema quoddam ephoborum honoris causa quasi praesidium additum est, qui sunt *συνέφηβοι τοῦ πατρονόμου* dicti. Patronomi illum synephebum esse, docent haec exempla: n. 1244. vs. 16. ephorus + + + *τῆς Σεῖδεκτα συνέφηβος*, n. 1247. duo nomophylaces eiusdem synephebi, n. 1255. ut videtur Lycinus *συνέφηβος* [Λυσίππου τοῦ] Μνάσωνος, n. 1256. Corinthas *συνέφηβος* Ἀττικοῦ τοῦ Ἡρώδου. Nam Seidectas, Lysippus Mnasonis f., Atticus, sunt patronomi eponymi aliunde noti. Porro Longinus est patronomus eponymus (n. 1256.); et huius synephebus memoratur n. 1359. cui statua ponitur ab avo, quippe adolescentulo, qui virtutis et obedientiae causa honoratur, non alicuius in republica gesta meriti. Hinc simul constat etiam P. Aelium Damocratidam, cuius synephebus n. 1364. b. extat, fuisse patronomum eponymum. Iam vero alicuius, qui multo post patronomus creatus sit, hos atque illos synephebos tum fuisse, quum ille ipse ephebus esset, annotari non poterat nisi ab hominibus absurdis: igitur licet usus sermonis *συνέφηβος* suadeat eos esse, qui simul ephebi fuerint, relinquenda haec sententia est, et illud, quod dixi, statuendum.

Atque inde factum est, ut quo anno quisque patronomi synephebus fuerit, non diceretur, quod sponte patebat, eum esse annum intelligendum, quo ille patronomus eponymus fuerit. Postremo plures patronomi synephebos fuisse, docent Seidectae synephebi.

4. Impeditior est alia quaestio priori affinis. Haud raro enim in magistratus alicuius nomine additum reperimus dativum cum siglo K vel K vel simili: quem dativum esse patronomi eponymi nomen intellexi; plurimis tamen locis non eius patronomi, quo imperante is, cui dativus adscriptus, munus gessit: immo etiam duobus patronomis dativo casu expressis dicitur aliquis K. fuisse: unde apertum est, illo siglo significari aliquod munus, quod quis patronomo cuidam attributus gesserit vel prius vel eo ipso anno, quo praeterea alio functus sit magistratu, sive id munus consiliarii sive assessoris sive quaecunque fuit. Exempla haec sunt. Patronomo Timomene senator Chryseros est Τιμομένει K. (n. 1248. col. II. vs. 6.) Alibi nomophylax Sosicrates est Σπαρτιατικῷ K (n. 1242. vs. 18.): ephorus Nicander Νηδύμω ΚΑΣΝΓΑΙΟΥ (n. 1249. col. II. vs. 7.), patronomo Callicrate Callicratis f. unde constat Nedyum ante Callicratem patronomum fuisse: nomophylax Nicocrates Νικιππίδα K', patronomo eodem Callicrate (n. 1249. col. II. vs. 12.), unde Nicippidam quoque ante Callicratem Callicratis f. patronomum fuisse discimus. Porro n. 1286. est Δέκμος Δέκμου Βρασιδα K. Haec exempla primo loco posui, quod Spartiaticum, Nedyum, Nicippidam, Brasidam, ut Timomenem, constat patronomos fuisse: unde iam colligitur, illum dativum cum illo siglo designare patronomum eponymum; atque hinc patronomorum numerus augeri potest. Sic n. 1241. col. I. vs. 25. ephorus patronomo Cass. Aristotele Philocles est Μνα. καὶ Λυσίμ. K, hoc est Μνάσωνι καὶ Λυσίμαχῳ, ex quibus Mnasonem patronomum esse aliunde constat; Lysimachum et ipsum esse patronomum eponymum tum hic locus docet, tum n. 1243. vs. 27. ubi patronomo ut videtur Claud. Aristotele habes: [τῷ δέινῳ] καὶ Λυσίμαχῳ KK. Sic lucramur patronomos *Philerotem* (n. 1242. 11. eodem in titulo, in quo Sosicrates Σπαρτιατικῷ K dicitur, Δαμακίων Δαμακίονος Φιλέρωτι K; et n. 1288. in eodem nomine paulo aliter scripto), *Cleodamum* (n. 1265. vs. 4. ubi alio patronomo imperante est aliquis Κλεοδάμῳ K), *Seimedem* (n. 1261. ubi γερόντων πρέσβυς Νικοκράτης Σειμήδει K, patronomo Pratolao), *Damarem* (n. 1243. vs. 16. ubi Νέων Νέωνος Δαμάρει K, patronomo Claudio Aristotele, unde patet Damarem ante Claud. Aristotelem patronomum fuisse), *Agin* (n. 1249. col. II. vs. 14. ubi Callicrate Callicratis f. patronomo nomophylax Εὐπόρος Πο. Ἀγιδι KCEN; unde intelligitur Agin ante Callicratem Callicratis f. fuisse patronomum), *Soixitelem* et *Tisamenum* (n. 1282.). Postremo eodem pertinent n. 1249. col. II. vs. 9. Τιμοτέλης Πα. KCΞ, ubi Πα. fortasse Πασικράτει, qui ex catalogo patronomorum notus, et n. 1244. vs. 5. - - - νείκῳ K. Ipsum illud K, K, K', K, KCΞ, ΚΑΣ, - - -

INSER. GR. VOL. I.

KCEN, ΚΑΣΝΓΑΙΟΥ quid sit, nescio: incidi tamen in eam suspicionem, esse id quod Κάσις. Hesych. Κάσις: οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης, ἀδελφοὶ τε καὶ ἀνεψιοί: adde cetera ibidem, ex quibus vocem Laconibus usitatam fuisse patet, et aliam Hesychii glossam, Κάσις: ἡλικιώτης. Cum qua glossa siquid commune habet hic qui patronomo κασ. dicitur, coniecerim patronomum eponymum ex iis, quibuscum olim fuerit in eadem ἀγέλῃ, legisse aliquem, qui ipsi in patronomia quasi assessor esset, ut Athenis eponymus archon cum aliquot collegarum habuit paredros, eum vero paredrum esse κάσιν dictum. Nec tamen huic sententiae convenit illud KCEN et ΚΑΣΝΓΑΙΟΥ. Nam Κασίγνατος hoc esse vix crediderim.

VII. Sigla, quae hi catalogi offerunt, etsi non omnia intelligo, plurima tamen aperta sunt, ut K et KE πρέσβυς, ΓΕΡ γερούσις (cuius qui esse dicitur, γέρων est), ΓΡΑ γραμματεὺς, ΕΦ ἐφορος, ΝΜΦ νομοφύλακες (ut n. 1238.) vel νομοφύλαξ. Insolentiora sigla sunt compositarum vocum, singulorum elementorum initiis expressis, ut ΝΦ νομοφύλαξ vel νομοφύλακες, ΡΦΥΛΑΞ (n. 1239.), ΡΦ et ΡΦΦ, γραμματοφύλαξ; quam ad rationem n. 355. init. docti volebant obscuram notam explicare: sed in Atticis hoc sine exemplo est. Etiam longius discedit Fourmontianum AK (Δάκων), de quo dixi p. 84. extr. Superest unum siglum triplici utens forma <, ≥ (n. 1265.), 3, et si velis quarta hac 5 (n. 1380.) et quinta 3 (n. 1268.), ac sexta B. (n. 1353.). Hoc permultis exemplis conferendis intellexi idem esse quod in Atticis, de quo monui ad n. 181. hoc est, pro patris id nomine addi, ubi patris nomen idem est quod filii: unde in textu minusculis repetito pro illo siglo modo patris nomen addidi, e. c. Γλύκων Γλύκωνος, modo brevitatis causa appinxi solum). Rem per universas Laconicas inscriptiones confirmatam vidi; contraria exempla paucissima sunt, et sola haec, ni fallor: n. 1246. vs. 1. ubi < in Σ mutandum; n. 1249. col. II. vs. 13. post Δαμακίονος; n. 1372. vs. 3. ubi 3 in media voce legitur ridicule; n. 1379. vs. 7. idem 3 et inversum vs. 10. locis prorsus incommodis, et fortasse n. 1383. ubi tamen v. not. Exemplorum rem demonstrantium pauca afferro, plurimis omissis, et ea maxime, in quibus aliquid memorabile inest. Igitur ut videas siglum illud non de nihilo esse, nota id in iisdem nominibus recurrere, ut Γλύκων 3 n. 1239. col. I. vs. 12. et col. III. vs. 15. et n. 1278. vs. 10. ut facile intelligas n. 1240. col. I. vs. 25. idem apponendum fuisse: nempe ibi et aliis locis effugit id Fourmonti oculos, sicut) in Atticis saepissime omissum videbis, ubi debebat appositum esse. Ita etiam n. 1241. col. I. vs. 25. habes Φιλοκλῆς <, et prorsus n. 1249. col. III. vs. 8. porro n. 1242. vs. 11. Δαμακίων < et idem paulo aliter scriptum n. 1288. vs. 3. Praeterea fratres libenter coniungi consentaneum est; sic n. 1240. col. II. vs. 26 sqq. praecedit Εὐδαμίδας? Νικία, additur Νικίας < (Νικία). N. 1245. omnibus addita patrum nomina sunt, ubi siglum ita ut dixi exposueris, exceptis iis, quorum nomina Hhhh

sunt Romana ampliora: nam in his patrum nomina solere omitti etiam Attica docent. Non tamen nusquam in his Romanis nominibus siglum illud appositum: vide n. 1248. col. I. vs. 5. et n. 1268. vs. 2. Imprimis manifesta ea exempla sunt, in quibus siglo illi succedit articulus. Sic n. 1241. col. III. init. - - κης < τοῦ [Φι]λοκράτους, n. 1247. vs. 18. - - μοκλῆς < τοῦ - - [α]υς; adde n. 1264. vs. 2. n. 1409. extr. Nam quum vulgo non dicatur Περικλῆς τοῦ Περικλέους, sed Περικλῆς Περικλέους, patet ante illum articulum esse alium genitivum supplendum, ad quem referatur τοῦ, e. c. n. 1247. [Ἐτυ]μοκλῆς [Ἐτυ]μοκλέους τοῦ [Περικλέο]υς. Et ex hoc genere maxime insigne exemplum praebet Damonius, de quo n. 1240. col. I. vs. 6. Δαμόνιος & τοῦ Εὐτύχου et prorsus idem n. 1242. vs. 28. hoc est Δαμόνιος Δα-

μόνιος τοῦ Εὐτύχου. Sed etiam insignius est n. 1249. col. II. init. ubi, quod primarium nomen in secundo positum casu est, siglum inter duos articulos comparet: ἐπὶ Καλλικράτου τοῦ < (Καλλικράτου) τοῦ Ἀριστοκλέους. Nempe ubi pater cognominis filio est, commodum aliquando visum addere avum, ut n. 1262. diserte scriptum Νικίας Νικία τοῦ Διαφάνους. Postremo omnium exemplorum optima praebent n. 1380. et 1409. In priore est M. Aurelius Philetus *Agathopodis* f. in fine autem scriptum habes: Μ. Αὐρ. Ἀγαθόποδος τοῦ ὧ, τοῦ ἀδελφοῦ; vides igitur τοῦ ὧ esse τοῦ Ἀγαθόποδος, qui in fratris Phileti nomine diserte appellatus est. In altero habetur Δημητρίου τοῦ & γλυφῆ: id est Δημητρίου τοῦ Δημητρίου γλυφῆ: et ecce n. 1330. habes eundem: Δημήτριος Δημητρίου ἐποίει.

1237.

„Spartae prope turrin magnam ad meridiionalem plagam sitam”; ex schedis Fourmonti.

ΟΙΣΕΙΤΗ
ΘΕΝΤΕΣ
ΕΦΟΡΟΙΕΠΙ
ΓΙΟΥΛΙΟΥΦΙ
5 ΛΟΚΛΕΙΔΑ
ΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
ΑΛΕΞΙΣΦΙ
ΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΠΑΣΙΚΛΗΣ
10 ΦΙΛΟΚΡΑ
ΤΟΥΣ
ΕΥΚΛΕΙΔΣ
ΔΕΙΝΑΚΩ
ΝΟΣ
15 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
ΚΟΥΙΒΙΟΣ
ΦΙΛΟΚΛΗΣ
ΠΑΣΙΚΛΕ
20 ΟΥΣ
ΟΙΣΕΠΗΘΗ
ΤΕΣΝΟΜΟ
ΦΥΛΑΚΕΣ
ΕΠΙΙΟΥΛΙ
25 ΟΥΦΙΛΟΚΛΕΙ
ΔΑΩΝΠΡΕΣ
ΒΥΣ
ΑΛΕΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΓΛΥΣΙΠΠΟΥ
30 ΔΑΜΟΚΛΗΣ
ΟΚΑΙΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΚΛΕΩΝΣΩ
ΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ
35 ΛΙΣΙΠΠΟΥ
ΤΥΧΑΙΟΣ

Οἱ σπειθῆντες ἑφοροὶ
ἐπὶ Γα. Ἰουλίου Φιλοκλείδα,
ὧν πρέσβυς Ἀλεξὶς Φιλοκράτους,
Πασικλῆς Φιλοκράτους,
Εὐκλείδας Δεινάκωνος,
Φιλοκράτης Διογένης,
Κ. Οὐίβιος Φιλοκλῆς Πασικλέους.
Οἱ σπειθῆντες νομοφύλακες
ἐπὶ Ἰουλίου Φιλοκλείδα,
ὧν πρέσβυς Ἀλεξικράτης Γα. Λυσίππου,
Δαμοκλῆς ὁ καὶ Φιλοκράτης,
Κλέων Σωσικράτους,
Ἀριστοκλῆς Λυσίππου,
Τυχαιὸς

Versus 1. et 21. alterum ex altero correxi: σπειθῆντες sunt, qui publico erant convivio nutriti. C. Iulius Philoclidēs est patronomus. Ephori hi et nomophylaces redeunt n. 1238. et Euclides Dinacōnis f. n. 1367. ac Damocles qui et Philocrates n. 1246. 1366.

1238.

„Spartae prope murum meridionalem“, ex iisdem. Hinc dedit Osannus Syll. II, 28. sed rationem tituli non perspexit.

ΛΕΑΙΝΟΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΗΣΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΝΑΚΩΝΟΣΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΔΙΟΓ.
 ΟΥΣΚΗΒΕΙΒΙΟΣΦΙΛΟΚΛΗΣΠΑΡ
 ΚΛΕΟΥΣΝΗΦ. ΑΛΕΞΙΚΡΑΤΗΣ
 ΔΑΜΟΚΛΗΣ ΚΑΙΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 ΚΛΕΩΝΣΩΣΙΠΑΤΙΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣΛΥ
 ΣΙΠΠΟΥΤΥΧΑΙΩΣΚΤΟΦΝΕΙΤΟ
 ΠΙΔΑΙΣΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

[Εφοροι]
 Αλεξίς Φιλοκράτους,
 Πασικλῆς Φιλοκράτους,
 Εὐκλείδης Δεινακίωνος,
 Φιλοκράτης Διογένηος,
 Κ. Βεΐβιος Φιλοκλῆς Πασικλέους,
 Νομοφύλακες
 Αλεξικράτης Π. [Λυσίππου],
 Δαμόκλῆς ὁ καὶ Φιλοκράτης,
 Κλεών Σωσικράτους,
 Αριστοκλῆς Λυσίππου,
 Τυχάιος

Vide n. 1237. ubi ultimum nomen deest. Vs. 6. dele. noniam litteram.

1239.

„Spartae prope tutum magnam ad orientalem plagam sitam“, in tribus lapidis lateribus; ex schedis Fourmonti.

ΤΩΙΕΞΗΣ
 ΝΟΜΟΦ
 ΜΠΕΡΙΚΑΝΗΣΝΦ
 ΠΑΚΧΡΥΣΟΙΟΝΣ
 5 ΝΟΜΟΦ
 ΕΠΙΑΓΗΤΩΝ
 ΝΟΜΟΦΥΛΑΚ
 ΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
 ΕΙΡΑΝΙΩΝΚΛΙ
 10 ΑΝΟΡΟΣ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
 ΓΛΥΚΩΝ
 ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣ
 ΚΑΘΗΚΟΝΤΟ
 15 ΠΟΜΠΩ
 ΝΙΟΣΑΓΙΣ
 ΚΗΦΥΛΑΞ
 ΛΓΩΝΟΘΕ
 ΚΑΙΣΑΡΕΙΩΝ
 20 ΕΥΡΙΚΛΕΙΩΝ
 ΦΙΛΟΞΕΝΙΛΣ
 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕ
 ΟΥΣΟΑΓΑΘΟΣ
 ΕΦΟΡΟΣ

τῷ ἐξῆς νομοφ.
 [Πό. Μέ.] Περικλῆς νομοφ.
 Πακ. Χρυσόγονος νομοφ.
 Ἐπὶ Ἀγῆτοριδᾶ νομοφύλακες,
 ὧν πρέσβυς Εἰρανίων Κλεάνωρος,
 Ἀγαθοκλῆς,
 Γλύκων Γλύκωνος,
 Νεικίφορος Καθήκοντος,
 Γά. Πομπώνιος Ἄγης
 καὶ γραμματοφύλαξ
 καὶ ἀγωναδέτης Καισαρείων
 καὶ Εὐρυκλείων.
 Φιλοξενίδας Ἀριστοκλέους
 ὁ ἀγαθός, ἐφορος.

ΣΕΙΤΕΜΟΣ
 ΠΡΑΤΟΝΕΙΚΟΥ
 ΣΩΚΛΕΙΔΑΣ
 ΕΥΔΑΜΟΥ
 5 ΝΗΔΥΜΟΣΦΙ
 ΛΟΚΑΛΟΥ
 ΜΑΓΕΙΡΟΣΠΑΞΑ
 ΚΩΝ
 ΔΗΜΟΣΙΟΣΦΙΛΟΔΕ
 10 ΣΠΟΤΟΣ
 ΣΥΡΟΣΠΟΤΩΝ
 ΝΑΤΑΣ

Σείτειμος Πρατονεΐκου,
 Σωκλείδης Εὐδάμου,
 Νηδύμιος Φιλοκλέου,
 Μάγειρος Πασάκων,
 Δημοσῖος Φιλοδέσποτος,
 Σύρος Ποτ-Θηνάτας?

ΘΕΟΙΣ
 ΥΤΥΧΟΣ
 ΥΝΕΦΗΒΟΣ
 ΙΑΡΟΥΣΤΟ
 5 ΒΡΟΥΤΟΥΡ
 ΕΠΙΚΣΑΡΙΣΤΟ
 ΤΕΛΟΥΣΔΗ
 ΣΤΑΓΩΓΟΣΑ
 ΠΟΑΣΙΑΣΕΠΙ
 10 ΑΓΗΤΟΡΙΔΑ
 ΝΟΜΟΦΥΛΑΞ
 ΕΠΙΞΕΑΡΧΙΑ
 ΕΦΟΡΟΣΕ
 ΠΙΝΗΔΥΜΟΥ
 15 ΓΛΥΚΩΝΣΕ
 ΕΠΙΤΙΤΙΑΝΟΥ
 ΝΟΜΟΦΥΛΑΞ
 ΕΠΙΑΓΗΤΟΡΙΔΑ
 ΕΦΟΡΟΣΕΠΙ
 20 ΝΗΔΥΜΟΥ

Θεοῖς
 Εὐτυχός
 συνέφηβος,
 ἄρους τοῦ
 Βρούτου?
 ἐπὶ Κασ. Ἀριστοτέλους, Δι[μυ]-
 σταγωγός? ἀπὸ Ἀσίας
 ἐπὶ Ἀγῆτοριδᾶ,
 νομοφύλαξ
 ἐπὶ Ξε[ν]αρχίδα,
 ἐφορος
 ἐπὶ Νηδύμου.
 Γλύκων Γλύκωνος ἔ....
 ἐπὶ Τιτιάνου,
 νομοφύλαξ
 ἐπὶ Ἀγῆτοριδᾶ,
 ἐφορος
 ἐπὶ Νηδύμου.

Hhhh 2

Quae correxi, duxi partim ex n. 1240. partim ex n. 1241. Col. I. vs. 3. latet P. Memmius Pericles: vide n. 1241. col. I. extr. Nam manifesto duo hi nomophylaces Chrysogonus et Pericles iidem sunt qui n. 1241. col. I. extr. Igitur etiam vs. 4. emendavi ex n. 1241. col. I. extr. Mox vs. 6. patronomi nomen correxi ex col. III. et vs. 15 sqq. ex n. 1240. col. I. extr. ubi etiam Εὐρυκλ. non Εὐρηκλ. habetur. De Eurycleis vide ad n. 1378. Vs. 17. ἢ mutandum in ἦ: cf. Introd. cap. III. VII. Hanc columnam sponte patet nomophylacum esse recensum, deficiente principio: nomophylaces patronomo Agetorida sunt quinque; quintus est simul grammatophylax et agnotheta: sexto loco nescio quamobrem aliquis additur ephorus, isque elogium habet ὁ ἀγασθός, quod non esse cum voce ἐφορός coniungendum intelliges, ex n. 1252. De grammatophylace inter nomophylaces cf. Introd. cap. III. Ceterum iidem hi redeunt n. 1240. De C. Pomponio Agide cf. n. 1351. et catalogum patronomorum. Col. II. magis mutila videtur. Initio huius nota formam Σείριμος, hoc est Θεότιμος: EI pro EY est Laconicum; cf. ad n. 58. 63.

Frequentia in his titulis nomina huius formae sunt, ut Σειδέκπας (Θεοδέκτης), Σείριμπος (Θεόριμπος), Σειμήδης (Θεομήδης), quae facile reperies. Pro Θερίππος est Σήριππος n. 1260. Μαγειρός paulo post et Δημάσιος sunt ministri (cf. Introd. cap. v. extr.); publicus ille Φιλοδέσποτος redit ut οἰκονόμος n. 1276. Col. III. pertinet ad duos εφῆροῦς, qui eodem anho fuerunt, patronomo Nedymo, Eufylam (et Glyconem (cf. Introd. cap. I.)). In Eufylam primū elogium est συνέφῆβος, ante quod vocabulum perit nomen patronomi: vide Introd. cap. IV. deinde sequuntur magistratus, quos gesserat patronomis quodam, cuius nomen oblitteratum est, et Cass. Aristotele. Hi magistratus videntur siglis significati esse: angusta enim spatia iis supplendis delicta sunt: sic postea siglum in hac columna vs. 15. comparet. Glycon est Glyconis filius; quod ut col. I. vs. 12. sic col. III. vs. 15. siglo significatur, de quo vide Introd. cap. VII. Hic col. III. patronomo Agetorida est νομοφύλαξ inscriptus, prorsus ut col. I. Haec interpretando titulo post Introductionem sufficiunt.

„Spartae iuxta theatrum”, in tribus lapidis lateribus; ex iisdem: Vs. 1. et col. I. vs. 19. 37. maioribus litteris.

ΝΟΜΟΦΥ
ΛΑΚΕΣΕΠΙ
ΜΕΣΠΑΡΤΥ
ΑΤΙΚΟΥΩΝ
5 ΠΡΕΣΒΥΣ
ΔΑΜΟΝΙΚΟΣ
ΙΤΟΥΕΥΤΥ
ΧΟΥΤΙΒΕΡΙ
ΟΣΚΛΑΥΔΙ
10 ΟΣΔΕΚΜΟΣ
ΣΩΤΗΡΙΑΣ
ΕΥΔΙΑΙΤΟΥ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΕΥΔΑΜΙΔΑΜ
15 ΟΛΟΧΙΣΛΙΣΙ
ΠΣΦΙΛΟΚΑΡΕΙ
ΝΟΥΒΟΥΑΓΟΣ
ΕΠΙΑΓΗΤΟΡΙΑ
ΝΟΜΟΦ
20 ΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
ΕΙΡΑΝΙΩΝΚΛΕ
ΛΝΟΡΟΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
ΦΙΛΟΚΕΙΔΑ
25 ΓΛΥΚΩΝ
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ
ΠΩΝΠΟΝΙΟΣ
ΑΓΙΣΚΑΙΠΦ
30 ΚΑΛΓΩΝΟΘΕ
ΤΗΣΚΑΣΑΡΕΙ
ΩΝΚΑΙΕΥΡΥ
ΚΛΕΙΩΝ
ΦΙΛΟΞΕΝΙΔΟ
35 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΔΣ
ΟΑΓΑΘΟΣ
ΕΦΟΡΟΣ

ΕΦΟΡΟΙ
ΕΠΙΚΑΛΑ
ΛΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥΡΟΥ
5 ΦΟΥΩΝΗΕ
ΡΙΟΥΛΙΟΣ
ΛΥΣΙΚΡΑ
ΤΗΣΧΑΡΙ
ΞΕΝΟΥ
10 ΠΜΕΠΡΑΤΟ
ΛΑΣΔΕΣΙ
ΜΑΧΟΥ
ΑΝΕΓΚΛΗ
ΤΟΣΕΥΠΟ
15 ΡΙΣΤΟΥ
ΛΕΩΝΦΙ
ΛΟΘΕΟΥ
ΕΥΤΥΧΟΣ
ΝΥΝΦΑ
20 ΣΠΟΝΔΟ
ΦΟΡΟΙ
ΣΤΕΦΑ
ΝΟΣΑ
ΝΕΓΚΛΗ
25 ΤΟΥ
ΔΑΜΗ
ΣΝΙΚΙΑ
ΝΙΚΙΑΣ
ΟΚΑΙΚΛΕ
30 ΟΣΙΚΙΔΑΣ
ΚΑΝΙΝΙΟΣ
ΕΥΠΟΡΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΝΙ
ΚΟΥ
35 ΕΝΣΙΤΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΝΤΙΠΑ
ΤΡΟΣ

ΒΟΥΛΑ
ΤΩΝ
ΚΗΔΙ
ΜΝΑ
5 ΣΤΟ
ΑΓΩΝ
ΤΩΝΙΟ
ΡΑΝΙΩ
ΛΑΝΩ
10 ΠΙΔΙΣ
ΡΟΥΣ
ΡΟΣΒ
ΛΥΣΙ
ΝΕΙΚΙΡ
15 ΓΡΑΜ
ΜΕΝΙΣ
ΠΛΙΡΟ
ΤΟΥΦΙΛ
ΦΥΛΩ
20 ΜΟΥΠ
ΤΑΜΙΑ
ΜΟΥΙΟ
ΟΥΣΓΕ
ΤΡΟΝΟ
25 ΠΟΥΤΙ
ΕΠΙΤΩ
ΠΑΤΡ
ΜΟΥ
ΕΠΙΙΑ
30 ΚΛΥΔΙΟ

ΑΓΑΘΟΚΑΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ	ΔΟΚΗΣ < ΤΟΥ
ΔΙΑΒΕΤΗΣ ΑΙΜΝΩΝΕ ΠΙΠ	ΔΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΙΚΡΑΤΟΥΣ ΙΠΠΑΡΧΑΣ ΕΠΙΣΤ	ΔΟΣΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΔΕΚΤΑ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ	ΔΙΟΝΔΑΜΟΝΙ
5 ΕΠΙΟΥΛΙΟΥ ΧΑΡΙΞΕΝΟΥ ΑΓΟΡΑ	5 ΔΕΒΕΤΗΣ ΑΙ
ΝΟΜΟΣΕΠΙΣΕΙΤΕΙΜΟΥ ΓΕΡΩ	ΕΩΝΕ ΠΙ ΑΡΙ
ΣΙΑΣΕ ΠΙΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΝΟΜΟ	ΚΡΑΤΟΥΣ
ΦΙΛΑΞΕ ΠΙΑΦΘΟΝΗΤΟΥ	ΝΟΘΕΤΗΣ
ΟΥΚΑΙ ΙΠΠΑΡΧΟΥΝΤΟΣ ΚΑΙ	ΔΕΓΑΛΩΝΟΥ
10 ΑΓΟΡΑ ΝΟΜΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙΔΗ	10 ΝΕΠΙ ΠΡΑΤΟ
4ΗΣ ΕΝΤΗ ΠΟΛΕΙΟΘΕΙΟΤΑ	ΜΟΦΥΛΑΞΕ
ΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑ ΔΡΙΑΝΟΣ	ΝΥΣΙΟΥ ΓΕ
ΕΦΟΡΟΣ ΕΠΙ ΑΤΤΙΚΟΥ	ΑΣΕ ΠΙΚΑΙΣΑ
ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΝ ΕΙΚΙΔΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Β	ΦΟΡΟΣ ΕΠΙ
15 ΕΠΙΑΛΚΑΣ ΤΟΥ ΠΡΑΒΟΥΛΑΣ	15 ΤΠΟΥ
ΕΦΟΡΟΙ ΕΠΙ ΕΙΟΥΛΙΟΥ	ΣΕΥΚΡΙΝΟΥΣ
ΕΥΔΑΜΟΥ ΩΝ ΠΡΕΣΒΥΣ	ΛΑΤΟΦΥΛΑΣ
ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΣ ΦΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ	ΟΣ < ΒΙΔΕΡΣ ΕΠΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΛΕΞΑΣ	ΟΜΟΥΛΥΣΙΠΠΟΥ
20 ΜΕΜΜΙΟΥ ΣΔΑΜΑΡΗΣ	20 ΧΑΡΕΙΝΟΥ ΧΡΕΟ
ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΣ	ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΝΟ
ΤΥΧΙΠΠΟΣ ΠΑΣΙΚΛΕΟΥΣ	ΜΕΜΜΙΟΥ ΠΙΟΥ
ΕΦΕΠΙΚΑΣ ΑΡΙΣΤΟΒΛΑΣ ΩΝ	ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΝΟ
ΚΑΛΑΙΚΡΑΤΗΣ ΚΒΟΥΛΟΣ	ΜΙΟΥ ΒΥΡΥΚΛΕ
25 ΦΙΛΟΚΛΗΣ < ΜΝΑΚΛΥΣΙΜΚ	25 ΟΥΣΙΑΣ ΕΠΙ ΠΑ
ΝΕΡΒΙΝΙΟΣ ΝΟΗΤΟΣ	ΜΟΥΣΕΙ ΠΟΜ
ΠΑΛΛΑΝΙΚΑΝΔΡΙΔΗΣ Β	ΥΚΛΕΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ Υ	ΝΔΙΚΩΝ ΕΠΙ
ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ ΩΝ	ΝΟΜΟΥΣ ΕΠΙ Γ
30 ΓΩΡΓΙΩΝ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ	30 ΟΥΚ ΕΦΟΡΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟ	ΤΡΟΝΟΜΟΥ ΤΙΒ
ΠΑΣΙΚΛΗΣ ΚΑΛΛΙΚΒ	ΥΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟ
ΜΠΕΡΙΚΛΗΣ Β	
ΠΑΧΡΥΣ ΟΓΟΝΟΣ ΝΕΩΤΕ	

*Εφοροι ἐπὶ Κασ. Ἀριστο[τ]έλους,
 ὧν πρέσβυς Καλλικράτης Καλλικράτους Βουαγός,
 Φιλοκλῆς Φιλοκλέους Μνά(σωνι) καὶ Λυσίμ(αχῶ) Κ.
 Νερβίνιος Νηγτός,
 Πό. Αἰλ. Νικανδρίδας Βουαγός,
 Ἀπολλώνιος Ἐράστου.
 Νομοφύλακες ὧν πρέσβυς
 Γοργίων Κλεοβούλου,
 Νικήφορος Ἀριστο[β]ούλου,
 Πασικλῆς Καλλικρ. Βουαγός,
 Πό. Μέ. Περικλῆς Βουαγός,
 Πακ. Χρυσόγονος νεώτερος.

Col. I. vs. 9-12. quae de Hadriano interiecta sunt, non ad Aphthonetum referuntur: Agathocles quum modo hipparchus et agoranomus fuisse dictus sit, debent illa de Agathocle intelligi. Col. I. vs. 15. ΠΡΑ muta in ΓΡΑ, et cf. Introd. cap. v. et de Damare catal. patronom. Ephorum patronomo Cass. Aristotele quattuor redeunt n. 1249. col. III. item Gorgion Cleobuli f. nomophylacum princeps et nomophylax Nicephorus Aristobuli f. Unde intelligitur hunc Cass. Aristotelem et Aristotelem n. 1249. esse eundem. Col. I. extr. sunt iidem qui n. 1239.

..... ἐπὶ πατρὸν-
 μου] Μεμμίου Πίου,

 ἐπὶ πατρὸν-
 μου Εὐρυκλέ[ωνος? vel Εὐρυκλέ[ους?
 25 γερ]ουσίας ἐπὶ πα[τρ]-
 νό]μου Σειτόμ[που τοῦ
 Εὐρυκλέωνος,
 συ]νδικῶν ἐπὶ
 τοῦς] νόμους ἐπὶ [πατρ-
 30 ... ου, ἔφορος [ἐπὶ
 πατ]ρονόμου Τιβ. [Κλαυ-
 δίο]υ Ἀριστοβούλου.

col. I. init. Col. II. vs. 9. sunt τὰ μεγάλα Οὐράνια, ut n. 1240. col. III. ludi Διὸς Οὐρανίου, de quo Spartae deo vide Herodot. VI, 56. Hinc Ζεὺς Οὐράνιος n. 1258. ubi eius sacerdos, pro quo n. 1276. ἱερεὺς Οὐρανίων. Iidem ludi redeunt class. IV. n. 1420. 1421. Ad horum similitudinem instituta sunt τὰ μέγιστα Οὐράνια Νερουανίδεια n. 1424. De Lysippo Philocharini f. vs. 19. cf. catal. patron. Vs. 20. χρεο - - est ex nomine magistratus ignoti reliquum. Cetera pete ex Introd. et maxime de col. I. vs. 25. vide Introd. cap. vi. et de col. II. vs. 28. vide Introd. cap. v.

1242.

„Spartae in fundamentis muri meridionalis prope turrim"; ex iisdem.

ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΑΝΘΕΣΦΟΡΟΥΕ
 ΠΟΜΠΟΝΙΟΣ ΑΛΚΑΣΤΟΣ
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΔΙΑΒΙΟΥΤΩΝΣΕ
 ΒΑΣΤΩΝ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΦΙΛΟ
 5 ΠΑΤΡΙΣΥΙΟΣ ΠΟΛΕΩΣΕΙ
 ΛΗΦΩΣΤΑΣΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟ
 ΛΕΙΤΕΙΑΣ ΤΕΙΜΑΣΚΑΤΑΤΟΝ
 ΝΟΜΟΝ
 ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ
 10 ΠΑΙΛΙΟΣ ΔΙΩΝ
 ΔΑΜΑΚΙΩΝ ; ΦΙΛΕΡΩΤΚ
 ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ ΩΝ ΠΡΕΣΒΥΣ
 ΑΡΙΣΤΟΤΕΙΜΟΣ ;
 ΜΚΑΛΙΔΙΟΣ ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
 15 ΑΡΙΣΤΕΑΣ ΑΓΑΘΟΛΑ
 ΔΗΜΕΑΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
 ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
 ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΩ ΚΓΓΡΑΜΜΑΤΟΦ
 ΔΙΑΒΕΤΗΣ ΕΠΙΛΥΣΙΠΠΟΥ
 20 ΤΟΥ ΦΙΛΟΧΑΡΙΝΟΥ ΣΥΝΔΙΚΟΣ
 ΕΠΙΤΑΕΘΗ ΕΠΙΠΕΙΟΥΣ ΣΥΝΔΙ
 ΚΟΣ ΕΠΙΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΔΙ
 ΚΙΑΝ ΕΠΙΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΒΙΔΕ
 ΟΣ ΕΠΙΛΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΜΝΑΣΩ
 25 ΝΟΣΙΕΡΟΜΝΑΜΩΝ ΕΠΙΝΕΙΚΗ
 ΦΟΡΟΥ ΕΝΣΕΙΤΟΙ
 ΣΕΞΠΟΜΠΗΙΟΣ ΔΑΜΑΡΗΣ
 ΔΑΜΟΝΙΚΟΣ ; ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΟΥ
 ΖΩΣΑΣ ΑΡΙΩΝΟΣ

[Ἐφοροι ἐπὶ - - - ὧν πρέσβυς]

Τελέσφορος Ἀνθεςφόρου . . .

Γά. Πομπώνιος Ἀλκαστος
ἀρχιερεὺς διὰ βίου τῶν Σε-
βαστῶν, φιλόκαισαρ, φιλό-5 πατρίς, υἱὸς πόλεως, εἰ-
ληφῶς τὰς τῆς ἀριστοπο-
λειτείας τειμὰς κατὰ τὸν
νόμον.

Φιλόθεος Φιλοκλέους,

10 Πά. Αἴλιος Δίων,
Δαμακίων) Φιλέρωτι Κ.
Νομοφύλακες ὧν πρέσβυς . . .

Ἀριστότειμος),

Μ. Κ[λαύ]διος Ἀγαθοκλῆς,

15 Ἀριστεὺς Ἀγαθόλα?
Δημέας Ἀμαράντου,
Σωσικράτης Ἐπαφροδίτου
Σπαρτιατικῶ Κ. γραμματοφύλαξ,
διαβέτης ἐπὶ Λυσίππου20 τοῦ Φιλοχαρίνου, σύνδικος
ἐπὶ τὰ ἔθνη ἐπὶ Πείου, σύνδι-
κος ἐπὶ τὴν μεγάλην συνδι-
κίαν ἐπὶ Ἑρμογένους, βίδε-25 ος ἐπὶ Λυσίππου τοῦ Μνάσω-
νος, ἱερομνάμων ἐπὶ Νεικηφόρου.

Ἐνσεῖτοι

Σέξ. Πομπήιος Δαμάρης.

Δαμόνικος) τοῦ Εὐτύχου,

[Σ]ω[ζ]ῆς Ἀρίωνος.

De ratione huius tituli cf. Introd. cap. i. Vs. 1-11. manifesto ephori sunt: hi enim solent ante nomophylaces poqi, ubi unius anni magistratus ex ordine perscribuntur, ut hic: nam nomophylaces vs. 12 sqq. eiusdem anni esse inde patet, quod nomen patronomi vs. 12. non additur; quippe id legabatur initio tituli, ubi id periit. Alcastus n. 1241. col. I. patronomus est: cf. de hoc catal. patronom. ubi Antoninorum aetate scriptum titulum notavi. Vs. 11. Δαμακίων ; Φιλέρωτι Κ memorabile est, quum praesertim idem redeat n. 1288. nisi quod ibi Δαμανικίων habetur. Nomen Δαμακίων redit n. 1249. col. II. et n. 1263. Illud ; esse pro Attico), satis docui Introd. cap. vii. De dictione Φιλέρωτι Κ vide quae disputavi Introd. cap. vi. quae pertinent etiam ad vs. 18. Σπαρτιατικῶ Κ. Vs. 15. est Μ. Κλαύδιος Ἀγαθοκλῆς, quem restitui ex n. 1247. ubi ephorus est. De syndicis et ceteris vide Introd. cap. v. Vs. 28. est idem qui n. 1240. col. I. inter nomophylaces, ubi vide nota Vs. 29. nota nomen Σωζῆς, quod redit n. 1253. 1279.

1243.

„Spartae prope turrim orientalem”; ex iisdem.

ΣΕΞ . . . ΛΤ
 ΙΟΣΦΟΒΟΥ
 ΜΝΑΕΩΝΕ
 ΜΑΤΟΦΥΛΑ
 5 ΚΛΕΟΥΣΝΟΜΟ
 ΦΛΑΒΙΟΥΧΑΙ
 ΣΙΑΣΕΠΙΣ
 ΠΙΣΠΟΜΠΟ
 ΚΟΡΩΝΕΙΑΣΙ
 10 ΣΙΠΠΟΥΓΕΡ
 ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΒΟΥ
 ΡΟΣΕΠΙΑΦΘΟΝΗ
 ΕΦΟΡΟΙΕΠΙΚΛΑΥΔΙΩ
 ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣΩΝΗ
 15 ΓΙΟΥΛΙΟΣΦΙΛΕΨΩΣΘΕΟΞΕΝ
 ΝΕΩΝ<ΔΑΝΑΨΡΕΙΚ΄
 ΓΙΟΥΛΙΟΣΝΕΑΣ
 ΕΛΕΝΟΣΣΩΣΤ
 ΡΟΣ
 20 ΟΝΑΣΙΜΟΣΕ
 ΝΟΙ
 ΝΙΚΟΚΡΑ
 ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
 ΕΥΔΑΙΜΑΚΟΝ
 25 ΑΒΟΛΟΣΓΗΝΟΥ
 ΦΙΛΩΝΙΔΑΣ
 ΚΑΙΛΥΣΙΜΑΧΩΚΚ
 ΣΕΒΗΡΟΣΝΙΚΩ
 ΣΠΟΝΕΟ
 30 ΥΠΗΡΕΤ

Σέξ. ατ - - - - -
 ιος Φόβου? [διαβέτης Λι-
 μναίων ἐπὶ - - - - - , γραμ-
 ματοφύλαξ ἐπὶ - - - - -
 5 κλέους, νομοφύλαξ ἐπὶ
 Φλαβίου Χαι - - - - - [γερου-
 σίας ἐπὶ Σ[ειτείμου? Σ[ηιανού? - -
 πισπομπο - - - [ἐπιμελητής
 Κορωνείας [ἐπὶ Λυ-
 10 σίππου, γερούσιος τὸ β΄
 ἐπὶ Ἀριστοβούλου, ἐφο-
 ρος ἐπὶ Ἀφρονήτου.
 Ἐφοροι ἐπὶ Κλαυδίου
 Ἀριστοτέλους, ὧν πρέσβυς
 15 Γ. Ἰούλιος Φίλεως Θεοξένου,
 Νέων) Δαμάρεϊ Κ.
 Γ. Ἰούλιος Νέας,
 Ἐλενος Σωστράτου?
 - - - - - ρος
 20 Ὀνάσιμος - - - - -
 - - - - -
 Νικοκράτης,
 Καλλικράτης,
 Εὐδαιμάκων,
 25 Ἀβολος? - - - - -
 Φιλωνίδας - - - - - [τῷ δέῖνα]
 καὶ Λυσιμάχῳ Κ Κ - - -
 Σεβήρος Νικο - - - - -
 Σπονδοφόρος?
 30 ὑπηρέτης? - - - - -

De tituli ratione dixi in Introd. cap. i. Vs. 6. n. 1255, 1258. II. De dativis vs. 16. Δαμάρεϊ Κ et fortasse Χαλξένου explendum: vide catal. patronom. vs. 27. Λυσιμάχῳ ΚΚ vide Introd. cap. vi. et de no- De vs. 7. cf. catal. patronom. Vs. 8. potest ἐπὶ mine Εὐδαιμάκων vs. 24. cf. ad n. 1271. Etiam cetera Σ[ειπόμπο]ν coniici: sed non confido. De vs. 9. cf. ex Introd. pete.

1244.

„Spartae prope turrim meridionalem”; ex iisdem.

ΠΡΕΣΒΥΣ
 Σ.
 Ν
 ΚΤΗΤΟΥ
 5 ΝΕΙΚΩΚ
 ΝΕΙΚΙ - - - ΛΟΝΙΔΑ
 ΜΟΦΥ - - - ΚΕΣ
 ΜΟΟΕ - - - ΟΥ
 ΙΔΑΣ - - - ΙΔΑ
 10 ΛΙΟΣΒ - - - ΟΣΔΑΜΑΡΟΥΣ
 ΙΚΡΑΤΗΣΠΑΣΙΚΛΕΟΥΣ
 ΑΣ
 ΕΠΙΛΥΚΟΥΡΓΟΥΩΝΗ
 ΤΕΙΜΟΣ
 15 ΣΑΓΑΘΙΑΣ
 ΗΣΞΕΙΔΕΚΤΑΣΥΝΕΦΗΒΟΣ
 ΙΠΠΟΣΕΥΗΜΕΡΟΥ
 ΑΤΗΣ
 ΟΦΥΛΑΚΕΣΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
 20 ΝΟΝ
 ΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΟΛΑΟΥ
 ΤΥΘΙΚΟΥ
 ΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐφοροι ἐπὶ ὧν] πρέσβυς

 κτήτου,
 5 νείκῳ Κ
 Νεικ - - - λωνίδα.
 [Νο]μοφύ[λα]κες
 - - - - - ου,
 ἰδας - - - - ἰδα,
 10 λιος Β - - - - ος Δαμάρους,
 ικράτης Πασικλέους,
 - - - - - ας.
 [Ἐφοροι] ἐπὶ Λυκούργου, ὧν πρέσβυς
 - - - - - τειμας,
 15 - - - - - Ἀγαθίας,
 - - - - - ης) Σεϊδέκτα συνέφηβος,
 - - - - - ἵππος Εὐήμερου,
 - - - - - ατης.
 [Νο]μοφύλακες ὧν πρέσβυς
 20 - - - - - ν[ω]ν)
 - - - - - μοκράτους,
 - - - - - ολάου,
 - - - - - Π[υ]θικοῦ,
 - - - - - στοκράτης.

Titulum explevi ea ratione, de qua ad n. 1242. monui. De vs. 5. - - νείκῳ Κ cf. Introd. cap. vi. Vs. 17. - - ἵππος Εὐήμερου idem est qui n. 1247. nomophylax. Igitur Lycurgus patronomus fuit Antoninorum aetate.

1245.

„Στῇ Γουδένη prope fontem”; ex iisdem.

ΔΙΑΒΟΥΛΑΙΟΝΕΣΙ
ΕΦΟΡΟΙΟΙΕΠΙΑΠΙΚ
ΠΩΛΛ'ΟΝΙΣΟΧΡΥΣΟΥΙΚ
ΧΑΡΗΣ;
5 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ; ΒΟΥΑΓΟΣ
ΜΟΥΛΠΙΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΚΑΙΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΓΙΟΥΛΙΟΣ ΑΛΕΞΑΣ
10 ΔΑΜΟΝΕΙΚΟΣ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΣΩΤΗΡΙΔΑΣ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
ΤΕΙΜΑΡΧΙΔΑΣ;
ΚΛΕΩΝΣΕΙΠΟΜΠΟΥ
ΚΛ ΡΑΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
15 ΙΣΥΛΙ
ΠΟΛΥΒΙΟΣΧΑΡΙΔΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΙ

Δία Βουλαῖον ἐστὶ τῆρια?

Ἐφοροὶ οἱ ἐπὶ Ἀ[ττ]ικῆς

Πωλλίων Ἰσοχρύσου [πρ.]

Χάρης Χάρης,

5 Ἀγαθοκλῆς Στεφάνου,

Πολύξενος Πολυξένου Βουαγός,

Μ. Οὐλπίος Καλλικράτης.

καὶ νομοφύλακες

Γ. Ἰούλιος Ἀλεξᾶς,

10 Δαμόνεϊκος Ἱεροκλέους,

Σωτηρίδας Φιλήμονος,

Τειμαρχίδας Τειμαρχίδα,

Κλέων Σεϊπόμπου,

Κλ[αυδίου] Ἐρασίστρατος,

15 Ἰσὺλ[ος]

Πολύβιος Χαρίδ - - -

γερούσια.

De Iove Βουλαῖον et ἐστὶ τῆρια vide ad n. 1392.

Vs. 2. restitui patronomi Attici nomen ex n. 1241.

ubi ἐπὶ Ἀττικῆς ephorus est Ἀγαθοκλῆς Στεφάνου (col. I. vs. 13.), ut hic. De nomophylacum numero, qui vs. 13. finiri videntur, v. Introd. cap. III. et de siglo 3 cap. VII.

1246.

„Spartae prope magnam turrin”; ex iisdem. Hinc edidit Osannus Syll. II, 27. [Textum vide in col. seq.]

Ὀνασικλείδας Φιλοκράτου[ς],

Δαμοκλῆς Δαμοκλέους τῷ καὶ Φιλοκράτους,

Μάντις οὗς τοῦ Σκοπέλου,

Δαμοκλῆς Δαμοκλέους τῷ καὶ Φιλοκράτους.

Νομοφύλακες

[ω]ν πρέσβυς Ἀγνάρχης? Αἰγιάλου (Αἰγιάδου?)

Πρατό[ν]ικο[ς] Αἰσινί[κ]ιδα,

Ἀριστὸνίδας Ἀ[γαθ]οκλέους? ὁ καὶ Διόσκορος,

Εὐτυχος,

Σείτει[μ]ος),

Γραμματεὺς [β]ου[λ]ᾶς Κλέων Τυνδαρί[δ]α etc.

INSCR. GR. VOL. I.

ΟΝΑΣΙΚΛΕΙΔΑΣ ΦΙΛΟΣΤΑΤΟΥ < ΔΑΜΟΚΛΗΣ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΜΑΝΤΙΣ ΤΩΝ ΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΠΕΛΟΥ ΔΑΜΟ
ΝΙΚΗΣ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ - - - - - ΙΓΟΥΣ ΟΝΟΝ ΠΡΕΣΒΥΣ ΑΓΙΝΑΡΧΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΥ
ΠΡΑΤΟΥΛΙΚΟΥ ΑΥΣΙΝΙΝ ΔΑΛΡΙΣΤΟΝΙΚΙΑ ΔΑΣΑ ΠΟΚΛΕΟΥΣ Ο ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ - - - - -
ΕΥΤΥΧΟΣ ΣΕΙΤΕΙΝΟΣ < ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΔΑΣΚΛΕΟΝΙΤΥΝ ΔΑΡΙΚΑΣ ΕΜ - - - - -

Iiii

De Damocle Damoclis s. Philocratis f. vide n. 1366. et de patre eius n. 1237. 1238. ac de forma Δαμονίης n. 1373. Ibidem redit Σκόπελος. Nempe n. 1373. ad eandem familiam pertinet, ex qua horum plurimi sunt: unde etiam hic est Ὀνασικλείδας et n. 1373. Ὀνσίπιππος, nomen affine. Ex Introd. cap. vii. satis patet, illud < (vs. 1.) patris cognominis vices gerere: igitur si scripseris Ὀνασικλείδας Φιλο-

στ[ρ]άτου, siglo < significaretur Onasiclidae avus. Sed probabilius est aliud. Nempe his deinceps redit Φιλοκράτους, et hoc hic quoque vs. 1. restituendum, ΣΤ in ΚΡ et < in Σ mutato. Vs. ult. est γραμματεὺς βουλᾶς, de quo vide Introd. cap. v. In Eutycho perierunt nomina Romana, quae praemittenda erant: quod post lectum Introd. cap. vii. intelligere licebit. Σείτειμος est Θεότιμος, cf. ad n. 1259.

1247.

„Spartae prope turrin magnam ad plagam orientalem civitatis sitam”; ex iisdem. Edidit Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 164. et Syll. II, 29.

ΥΙΟΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΑΔΡΙ/
ΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
ΑΓΙΔΑΣΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΜΑΡΚΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
5 ΕΥΚΛΗΤΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ
ΝΕΙΚΑΡΩΝΖΗΛΟΥ
ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΗΣΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣΩΝΠΡΕΣΒΥ
ΩΜΠΩΝΙΟΣΑΛΚΑΣΤΟΣΑΡΧΙΕ
10 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΤΟΛΕΟΣ
ΤΠΟΣΕΥΗΜΕΡΟΥ
ΧΑΡΙΞΕΝΟΥΓΡΑΜΜΑΤΟΦ
ΣΙΔΕΚΤΑΣΥΝΕΦΗΒΟ
15 ΔΕΚΤΑΣΥΝΕΦΗΒΟΣ
ΗΦΟΡΟΣΜΑΡΚΟΥ
Σ
ΜΟΚΛΗΣ<ΤΟΥ
ΥΣ
20 ΣΤΟΝΕΙΚΙ

Dedi Bekkeri apographum: Osannus in Auctar. vs. 2. ΠΡΕΣΒΕΥΣ, sed in Syll. ΠΡΕΣΒΥΣ ut Bekk. Praeterea Os. in Auctar. ΩΜΠΩ etc. quod correxit in Syll. Idem in Auctar. vs. 13. Ξ duplici altitudine et proximum Ε super littera Ν (quae tamen aliter dedit in Syll.). Male vero idem in Syll. ΧΑΡΙΞΕΝΟΣΥ, deinde et in Auctar. et in Syll. ΓΑΜΜΑ etc.

υἱὸς αὐτοκράτορος Ἀδρια[νοῦ]
Ἐφοροὶ ὧν πρέσβυς
Ἀγίδας Ἀριστοκράτους,
Μάρκος Κλαύδιος Ἀγαθοκλῆς,
5 Εὐκλῆτος Νυμφόδοτου,
Νεικάρων Ζήλου,
Τειμοκράτης Καλλιστράτου.
Νομοφύλακες ὧν πρέσβυς
Γά. Π[ομπώνιος] Ἀλκάστος ἀρχιερεὺς διὰ βίου τῶν
10 Σεβαστῶν,] φιλόκαισαρ καὶ φιλόπατρις,
[υἱὸς] πόλε[ω]ς,
..... ἱππος Εὐμήρου,
..... Χαριζένου, γραμματεφύλαξ,
..... Σιδέκτα συνέφηβος,
15 Σειδέκτα συνέφηβος.
..... ἡφορος Μάρκου,
.....
..... μοκλῆς) τοῦ
..... οὔς,
20 Ἀρι[στο]νεϊκί[δου];

Vs. 1. intellige de Antonino Pio. Primo loco ephoros scriptos fuisse docent alii tituli. De Alcasto cf. n. 1242. et not. M. Claudius Agathocles est nomophylax n. 1242. Vs. 16. non iam ad nomophylaces pertinere videtur. Vide Introd. cap. iii. De synephebis cf. ibid. cap. vi. Σιδέκτα esse θεδέκτην alibi dixi, de ipso Σειδέκτα vide catal. patronom.

1248.

„Spartae inter theatrum et turrin meridionalem”, in tribus lapidis lateribus; ex schedis Fourmonti, ex quibus dedit etiam Osann. Syll. II, 38.

ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΑ
ΓΙΟΥΛΙΟΣΕΥΔΑΜΟΣ;
ΛΠΙΕΑΣΑΡΧΙΑΔΑ
5 ΛΥΣΙΠΠΟΣΓΑΙΟΥ
ΘΕΩΝΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΔΑΜΟΝΙΚΘ
ΓΕΡΟΝΤΕΣΕΠΙΤΙΜΟΜΕΝΟΥ
ΩΝΠΡΕΣΒΥΣ
ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΣΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙΔΙΚΑΙΟΥΤΑΤΟΣ
6 ΦΙΛΩΝΙΚΙΔΑΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΧΡΥΣΕΡΩΣΤΗΜΟΜΕΝΙΚ
ΜΑΡΚΟΣΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΝΙΚΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΣΕΥΔΑΙΜΟΚΛΕΟΥΣ
10 ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΘΥΛΙΑΡΧΟΥ
ΥΡΩΤΑΣ
ΤΟΝΙΚΟΣ;
ΗΣ
F ΛΕΝΟΣ
ΓΟΡΤΙΠΠΙΑ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑ

Νικίας Φιλία ἱππαρχίας,	Γέροντες ἐπὶ Τιμομένου[ς], ὧν πρέσβυς
Δεοίς,	Τιβ. Κλαύδιος Ἀριστοτέλης φιλοκασταρ καὶ δικαίτατος,
	Φιλ[ο]νικίδα[ς] Φιλίππου,
Νομοφύλακες [ἐπὶ]	Χρυστέρως Χρυστέρωτος Τιμομέν[ς] Κ.
Φιλοκράτιδα,	Μάρκος Δαμοκράτους,
Γ. Ἰούλιος Εὐδαμος),	Ἀριστόδαμος Νικα - - -
...ίας Ἀρχιάδα,	Ἀριστότιμος Εὐδαιμονκλέους,
Αὐτίππος Γαίου,	Καλλικράτης Θ[α]λιάρχου?
Θέων Ὀνησιφόρου,	Εὐρώτας - - - -
Καλλικράτης Δαμωνίου.	- - - - - τόνικος - - - τόνικου, Γοργιππιδ[ας]
	- - - - - ἡς - - - - - Καλλιστρα - - -
	- - - - - ἑλενος.

Col. II. nota Philocratidam non principem nomophylacum esse, ut visum Osanno, sed patronomum eponymum. Princeps nomophylacum est potius C. Iulius Eudamus Eudami f. qui patronomus n. 1241. col. I. Tib. Claud. Aristoteles nunc Senator est patronomus n. 1243. et fortasse n. 1265. De addita-

mento Τιμομένα K. vs. 6. col. III. vide Introd. cap. vi. et de siglo 3 post Χρυστέρως et - - τόνικος, ut col. II. post Εὐδαμος, cf. Introd. cap. vii. De nomine Εὐδαιμονκλῆς vide ad n. 1271. Titulus secundum patronomorum seriem quamvis incertam non potest M. Aurelio vel Commodio antiquior haberi.

1249.

Spartae in quattuor lateribus cubi „inter theatrum et turrin meridionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΦΙΛΟΞΕ	ΕΦΟΡΟΙΕΠΙΚΑΛΛΙ	ΛΘΕΠΙΣΙΛΑΙ	ΝΟΜΟΦΥΛ
ΔΑΣΑΡΙΣ	ΚΡΑΤΟΥΤΟΥΤΟΥ	ΑΤΙΚΟΥΚΕΠΙΕΥ	ΦΙΛΑΚΩΝΔΑΙ
ΔΑΜΑΝΤΟ	ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΩΝΗ	ΔΑΜΙΔΑΝΦΥΛΑΞ	ΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΝΕΙΚΙ	ΤΥΛΩΝΗΕΙΦΟΡΟΣ	ΕΠΙΣΗΙΑΝΟΥΜΒΔ	ΝΕΙΚΙΠΠΙΔΑΣ
5 ΑΣΝΕΙΚΟ	5 ΧΡΥΣΟΓΟΝΩΣΠΗΝΕ	5 ΕΠΙΧΑΡΑΚΟΣΞ	5 ΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΣ	ΟΥ.ΝΕΙΚΑΝΔΡΟΣ	ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣ	ΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΙΤΥΝ	ΝΗΔΥΜΩΚΑΣΕΝΦΙΟΥ	ΕΦΟΡΩΝΗ	ΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΧΑΝΩΝΚΛΕΩ	ΦΙΛΙΠΠΟΣΝΕΑΝΙΣΚΡ	ΦΙΛΟΚΛΗΣΕΠΙΒΙ	ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ΝΥΜΟΥ	ΤΙΜΟΤΕΑΝΣΚ.ΚΣ	ΑΔΑΕΠΙΑΡΙΣΤΟ	ΓΛΥΚΩΝΟΣ
10 ΒΕΟΔΩ	10 ΝΟΜΟΦΩΝΓΕΣΒ	10 ΤΕΛΟΥΣΕΦΟΡΟΣ	10 ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΡΟΣΒΕΟ	ΝΕΙΚΟΚΡΑΤΗΣΝΙΚ.Π	ΕΡΕΡΒΙΝΙΟΣΝΟΗ	ΑΓΙΑΔΑ
ΚΛΕΟΥΣ	ΠΙΔΑΚΦΙΛΗΤΟΣΔΑ	ΤΟΣΕΠΙΣΗΙΑΝΟΥ	ΣΥΣΣΕΙΤΟΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ	ΜΑΚΙΟΝΟΣΕΥΠΟ	ΞΕΠΙΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣΓ.	ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ
ΦΙΛΙΟΣ	ΡΟΣΚΑΓΙΔΙΚΣΕΝ	ΦΑΙΛΝΙΚΑΝΔΡΙΔΑΣ	ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ
15 ΑΡΙΣΤΩΝ	15 ΕΜΕΜΓΕΝΑΙΟΣ	15 ΕΠΙΕΥΔΑΜΙΔΑΡΦ	15 ΑΡΜΟΝΕΙΚΟΥ
	ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΑΓΑΘΟ	ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ	ΠΛΕΣΤΟΞΕ
	ΚΛΕΟΥΣΚΙΡΜΦΥΛΑΞ	ΝΟΜΟΦ	ΝΟΣ ΑΡ
	ΕΝΣΙΤΟΣΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ	ΕΠΙΧΑΡΑΚΟΣΞ	ΜΟΝΕΙΚΟΥ
	ΦΙΛΙΠΠΟΥΕΦΥΙΟΣΣΠΟΝ	ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣΕΦ	
	ΔΟΦΟΡΟΧΡΥΣΟΓΟΝΟΣ	20 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΕΡΑ	
	ΣΩΤΗΡΙΔΑΣΥΝΤΡΟΦΟΣ	ΣΤΟΥΕΠΙΒΡΑΣΙΔΑ	
	ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ	ΞΕΠΙΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣΕΦ	
		ΓΟΡΓΙΩΝΚΛΕΟΒΟΥ	
		ΛΟΥΕΠΙΒΙΑΔΑΞ	
		25 ΕΠΙΧΑΡΑΚΟΣΕΦ	
		ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣ	
		ΕΝ ΝΟΜΟΦ	
		ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΣΑΡΙΣ	
		ΤΟΒΟΥΛΟΥΕΠΙ	
		30 ΑΡΙΣΤΟΕΛΟΥΣ	
		ΝΟΜΟΦΙΛΑΞ	
		ΠΑΣΙΚΛΗΣΚΑΛΛΙ	
		ΚΡΑΤΟΥΕΠΙΑΡΕ	
		ΤΩΝΟΣΡΦ	

Φιλοξε[νί]δας	Ἐφοροι ἐπὶ Καλλικράτου τοῦ Καλλι-	[Καλλικράτης Καλλικράτους]	[Ἐπὶ Κλεάνδρου]
Ἀρισ[το]δάμαντο[ς].	κράτου τοῦ Ἀριστοκλέους,	- - - [ἐπὶ Με. Σπαρτι-]	Νομοφύλ.
Φιλονεικί[δ]ας	ὧν πρέσβυς Τούλ. Ὀνησίφορος,	ατικοῦ . . ἐπὶ Εὐ-	Φιλάκων
Νεικοκράτους,	Χρυσόγονος Πηνέου?	δαμίδα νομοφύλαξ,	Δαμοκράτους,
Ἐπιτυνχάνων	Νεικάνδρος Νεικάνδρου	ἐπὶ Σηϊανοῦ πρέσβυς) Βου(λᾶς)?	Νεικιππίδας
Κλεωνύμου,	Νηδύμω Κασ. Ν. Γαιου.	an γρ(αμματεὺς) Βου(λᾶς)?	Δαμοκράτους,
Θεόδωρος	Φίλιππος Νεανίσκ[ου]?	ἐπὶ Χάρακος γερ.	Δαμοκράτ[η]ς
Θεοκλέους,	Τιμοτέλης Τιμοτέλους Πα. Κ - -	ἐπὶ Ἀριστοτέλους	Δαμοκράτους,
Γραμματεὺς	Νομοφ.	ἐφόρων πρέσβυς.	Ἐρμογένης
Γά. Ἰούλιος Ἀρίστων.	ὧν πρέσβυς Νεικοκράτης Νεικοκράτους	Φιλοκλῆς Φιλοκλέους ἐπὶ Βα-	Γλύκωνος,
	Νικιππίδα Κ.	άδα . . ἐπὶ Ἀριστο-	Δαμοκρατί[δ]ας
	Φίλητος Δαμακίονος,	τέλους ἐφορος.	Ἀγιάδα.
	Εὐπορος Εὐπόρου Πο. Ἀγιδι Κ + -	Γά. Νερβίνιος Νήτος	Σύσσειτοι
	Πό. Μέμ. Γεν[ν]αῖος.	ἐπὶ Σηϊανοῦ γερ.	Ἀγησίλαος Ἀγησίλαου,
	Φιλοκράτης Ἀγαθοκλέους καὶ	ἐπὶ Ἀριστοτέλους [ἔφ.]	Ξενοφάνης
	γραμματοφύλαξ.	Πό. Αἰλ. Νικανδρίδας	Ἀρμονείκου,
	Ἐνσιτες Ἐπαφρόδιτος Φιλίππου	ἐπὶ Εὐδαμίδα γραμματοφύλαξ,	Πλε[ι]στόξενος
	ἐφόρου υἱός.	ἐπὶ Ἀριστοκράτους	Ἀρμονείκου.
	Σπονδοφόρ[ω] Χρυσόγονος	νομοφύλαξ.	
	Σωτηρίδα,	ἐπὶ [Χ]άρακος γερ.	
	Σύντροφος	ἐπὶ Ἀριστοτέλους ἐφορος.	
	Νικάνδρου.	Γοργίων Κλεοβούλου	
		ἐπὶ Βιάδα γερ.	
		ἐπὶ Χάρακος ἐφορος,	
		ἐπὶ Ἀριστοτέλους	
		πρέσβυς νομοφυλάκων.	
		Νεικήφορος Ἀριστοβούλου	
		ἐπὶ Ἀριστοτέλους	
		νομοφύλαξ.	
		Πασικλῆς Καλλικράτου	
		ἐπὶ Ἀρέτωνος γραμματοφύλαξ.	

De nomophylacum numero v. Introd. cap. iii. Ad col. II. vs. 2. etc. de siglo 3 v. Introd. cap. vii. Pater patronomi Callicratis est n. 1265. De vs. 7. ubi est Νηδύμω ΚΑΕΝΓΑΙΟΥ vide Introd. cap. vi. item de vs. 9. 12. 14. ubi similia sunt. Vs. 15. nomen Γενναῖος correxi ex n. 1278. Col. III. vs. 4. de γραμματεῖ βουλᾶς cf. Introd. cap. v. Ibidem vs. 8. est Φιλοκλῆς Φιλοκλέους ephorus ut n. 1241. col. I. patronomo Cass. Aristotele; unde intelligitur Aristotelem in hoc titulo esse eundem ac Cassium Aristotelem. Ibidem habetur ephorus eodem patronomo, prorsus ut hic, P. Aelius Nicandridas. Et quum n. 1241. col. I. eodem patronomo ephorus sit Nervinius Noetus, patet h. l. vs. 13. Γ. in

ΕΦ mutandum esse. Postremo quum n. 1241. col. I. eodem patronomo ephorum princeps sit Callicrates Callicratis f. et hoc loco vs. 6. 7. is, de quo agitur, ἐφόρων πρέσβυς eo patronomo dicatur, patet col. III. init. scriptum fuisse Καλλικράτης Καλλικράτους. Cuius primum certe munus deest; quod gessit [ἐπὶ - -] ατικοῦ (vs. 2.), siglo ignoto et mutilo expressum est. - - ατικοῦ fuit opinor Με. Σπαρτιατικοῦ, cuius nominis vestigia supersunt: ΙΙΙΣΙΛΑΙ [ΤΙ]. De nomophylacibus patronomo Aristotele v. ad n. 1241. Col. IV. qui habetur nomophylax Damocratidas Agiadae, reddit n. 1254. unde patet nomophylaces hos Cleandro patronomo fuisse.

1250.

„Spartae, prope turrin magnam”; ex iisdem.

[Textum vide in pag. seq.]

Hic titulus prorsus confusus est. Initio videtur catalogus nomophylacum scriptus fuisse, sed inde a vs. 14. magistratus enumerari videntur, quos gesserint singuli, ita ut hanc columnam, quae inde a vs. 14. est, praecesserit in latere alia ab hac continuata. Vs. 14. est, nescio quis, qui νομοφύλαξ ἐπὶ Πό. Πρατονείκου dicitur; sequitur usque ad finem Philocrates. Et hic quidem, ni fallor, vs. 18. dicitur certo anno primum Spartiata factus esse, po-

stea nomophylax et deinceps senator. Vs. 5-7. unus designari nomophylax videtur, de cuius nomine vide ad n. 1352. Vs. 8. 9. est Ἀμάραντος Δαμεία, qui item νομοφύλαξ inscriptus est n. 1276. Vs. 10. notabilis forma Σώανδρος p. Σώσανδρος. De numero nomophylacum vide Introd. cap. iii. Patronomi P. Pratonicus et Pericles redeunt alibi, et Pratonicus quidem n. 1276. in eodem titulo, in quo est Amarrantus, de quo modo dixi.

ΚΟΣΙ
 ΝΟΜΟΥ
 ΜΕΜΜΙΟΣ
 ΟΣ ΠΡΕΣΒΥΣ
 5 ΜΕΜΜΙΟΣ
 ΣΕΙΔΕΚΤΑ
 ΔΕΞΙΜΑΧΟ
 ΑΜΑΙΑΝΤ
 ΔΗΜΕΑ
 10 ΣΩΑΝΔΡΟΣ
 ΜΕΜΜΙΟΣ
 ΘΕΟΚΛ
 ΝΟΣΣ
 ΝΟΜΟΥ
 15 ΕΠΙΠΟΡΑΤΟ
 ΝΙΚΟΥΦΙΛΟ
 ΚΡΑΤΗΣ
 ΣΠΑΡΤΙΑΤΗ
 ΜΑΡΙΣΤΟ
 20 ΜΟΦΕΠΙΠΕ
 ΚΛΕΟΥΣΓ
 ΡΟΥΣΙΑΣΕΝ
 ΤΟΝΕΙΚΟΥ

Νομοφύλακες
 Πό. Μέμμιος
 [Πρατόλα]ος? πρέσβυς
 5 Πό. Μέμμιος [Δαμάρης]?
 Σειδέκτα [τού?
 Δεξιμάχο[υ?
 Αμα[ρ]αντ[ος]
 Δημέα
 10 Σωάνδρος
 Πό. Μέμμιος
 Θεοκλ
 Νος
 Νομοφύλαξ
 15 ἐπὶ Πό. Πορτο
 νίκου. Φίλο
 κράτης Φιλοκράτους
 Σπαρτιάτης ἐπὶ?
 Μ. Ἀριστο[κράτης, νο-
 20 μοφ. ἐπὶ Περ-
 κλέους, γ[ε-
 ρούσας ἐπὶ Πρα-
 τονείκου.

1251.

Scalabochorii „prope templum Ongae”, ut ait Fourmontus: de quo templo ficticio alibi diximus. Ex lapide edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 177. Nos binis Fourmonti apographis uti sumus. Tractavit etiam Osann. Syll. p. 278. solo Pouquevillio usus.

ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ ΟΙ ΠΕΡΙ
 ΟΙ ΕΠΙΠΑΤΟΝΕ
 ΠΡΕΣΒΥΣ
 ΠΟΣΓΟΡΓΙΠΠΟΥ ΕΦ
 5 ΚΑΝΔΡΙΔΑΣ ΚΒΟΥΑ
 ΣΚΑΙΓΑΜΜΑΤΟΦΛΑΞ
 ΘΑΝΓΕΛΟΣ ΔΑΜΟ
 ΚΡΑΤΟΥΣ
 ΔΑΣΕΥΔΑΜΟΥ
 10 ΚΤΙΚΟΣΣΩ
 ΚΑΛΛΙ
 ΝΙΚΙΑ
 ΕΥΔΑΜΟ 5
 ΓΑΛΛΩΝ
 ΦΙΑ

Ante vs. 1. Fourm. paucas lineolas notavit, quas omisi, quod vix repraesentari possunt. Pouquevillii apographum vitiis scatet, quae non annoto: vs. 7. tamen ex eo dedi litteram E pro Fourmonti lacuna. Vs. 1. ultimum I alterum Fourmonti apographum omittit: alterum id habet cum Pouquev.

Secundam columnam omitto; prima haec est:

Νομοφύλακες οἱ περὶ Γ[οργίππου]
 Γοργίππου] οἱ ἐπὶ πατρὸς. Ms. - - -
 - - - ὧν πρέσβυς

Γ[οργί]ππος Γοργίππου,
 5 .. κανδρίδας .. κανδρίδα βουα-
 γός, καὶ γραμματοφύλαξ,
 Πυ]θάνγελος vel Ἀγα]θάνγελος
 Δαμοκράτους,
 - - - δας Εὐδάμου,
 10 - - - κτικός Σω - - -
 Ad restitutionem cf. n. 1268. 1271. et de Gorgippo Gorgippi f. vide n. 1357. Col. II. vs. 1. Pouq. ΕΟ: in ΕΦ latet ἔφορος vel ἔφοροι.

1252.

„Spartae prope theatrum”; ex schedis Fourmonti.

[Textum vide in pag. seq.]

Ad illud δ ἀγαθός cf. n. 1239. col. I. extr. et n. 1240. col. I. extr. ubi ut hic ephori elogium est. Nomophylacum ultimus est Thaliarchus. Cf. Introd. cap. III. Duo hic habentur Callicratae Callicratis f. alter nomophylax, alter ensitus. Callicrates Calli-

diversus esse; sed idem atque horum alter est n. 1241. col. I. inter ephoros, ut hic βουαγός dictus. Callicrates Rufi f. n. 1240. col. II. est patronomus. Calles Callicratis f. habetur n. 1256. Vs. 3. Σκορ-
 διάς quid sit nescio. Cetera ex Introd. aperta sunt.

ΦΑΝΤΗΣ ΗΨΙ
 ΙΤΥΓΧΑΝΩΝΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ
 ΕΝΟΚΛΗΣΦΙΛΟΞΕΝΙΔΑΣΚΟΡΔΙΑΣ
 ΙΕΟΔΑΜΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ
 5 ΙΤΡΟΔΩΡΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΓΑΟΥΣ
 ΙΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ ΩΝΗ
 ΜΟΚΡΑΤΗΣΕΥΔΟΚΙΜΟΥ
 ΒΟΥΑΓΟΣ
 10 ΛΙΚΡΑΤΗΣ<ΒΟΥΑΓΟΣ
 ΛΙΚΡΑΤΗΣΡΟΥΦΟΥΒΟΥΑΓΟΣ
 ΙΛΕΑΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΝΕΜΕΟ
 ΑΙΑΡΧΟΣΑΓΙΑΔΑ
 ΛΙΚΡΑΤΗΣ<ΒΟΥΑΓΟΣΕΝΣΙΤΟΣ
 15 ΥΔΟΚΙΜΟΣΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣΟΚΑΙ
 ΙΣΤΕΙΔΑΣΣΠΩΝΔΟΦΟΡΟΣ
 ΒΟΥΑΓΟΣ

1253.

Spartae in marmore, Cyriac. n. 253. p. xxxix. et ex suis ac Cyriaci Barberinis schedis Murat. T. II. p. dxcv. i. Non satis bene tractavit Leichius in notis et emendationibus ad Gr. Inscr. a Murat. editas in Menekim Mised. Lib. nov. T. K P. III. p. 468.

Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΕΩΝ ΤΑΣΙΑΒΙΟΣ ΕΥΠΟΡΑΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
 ΞΕΝΑΚΩΝ

ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΑΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΙ. ΚΛΟΔΙΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝ ΤΙ. ΚΛΟΔΙΟΣ

5 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΙΔΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΟΥ

ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕΠΕΜΕΛΗΘΗΤΗΣ

ΑΡΚ. . . . ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΕΣΤΙΑ

10 ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΕΙΑ ΠΑΠ. ΘΥΓΑΤΗΡ

ΠΟΛΕΩ ΠΡΕΥΚΛΗΤΙΑ ΣΠΩΝΔΟΦΟΡΟΙ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΣΩΖΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΦΙΛΙΚΡΑΤΙΔΑ. . . ΕΝΕΓΓΟΙ

15 ΜΠΟΝΤΟΣ ΑΛΚΑΣΤΟΣ ΙΟΥ. ΦΙΛΗΚΡΑΤΙΔΑΣ

ΠΟΔΑΜΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΝΕΙΚΟΚΑΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ

ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ ΝΕΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΣ

ΕΣΤΙΑΤΕΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΚΑΤΑ ΠΕΡΣΟΝ

In plurimis Cyriaci apographum Moronianum dedi, omissis tamen punctis interpositis cum Mur. Hic ut plurimum habet C. pro Σ, versusque primos aliter disponit. Vs. 1. Κ (Cyr. K) ex Mur. idem ΤΑΣΙΑΒΙΟΣ et ΞΕΝΑΡΩΝ. Vs. 6. Mur. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Vs. 9. Mur. ΑΡΚΙΔΙΟΥΙΟΥ. Vs. 14. Cyr. ΦΙΛΗΡΑ etc. (Mur. quod dedi). Vs. 15. Mur. ΠΟΔΑΜΟΣ.

Κ. Ίούλιος Κλέων,

Γά. Σάβιος? Εύπορας,

Κορνήλιος Ξενακων,

Φιλοκρατίδας Ἀγαθοκλέους,

Τι. Κλ[αύ]διος Ἀρίστων,

Τι. Κλ[αύ]διος Φιλόστρατος,

Ἐπαφρόδειτος Διονυσίου,

Γραμματεὺς βουλῆς Ἀριστονικίδας Νικηφόρου, οὗ τελευ-

τήσαντος ἐπεμελήθη τῆς ἀρχῆς Ἰούλιος Νικάνδρου.

Ἔστι[α] πόλεως καὶ ἱέρεια ... θυγάτηρ πόλεως, Πρευκλητία?

[Ἐφοροι etc.] ΊΚΟΝ

- - - φάντης - - - ΥΦΟΧΟΝ

Ἐπ[ι]τυγχάνων Ὀνησιφόρος,

Ξ[ενοκλῆς] Φιλ[ο]ξενίδας, Κορδίας,

Κλ[ε]όδαμος Καλλικράτους,

Μ[η]τροδωρος, Ἀπολλωνίου,

[ὁ ἀ]γαθός, ΜΙΞΕΔ

Νομοφύλακες ὧν τρεῖς βου[λ]ηται,

.. μοκράτης Εὐδοκίμην Βουαγός,

Καλλικράτης Καλλικράτου Βουαγός,

Καλλικράτης Ρούφου Βουαγός,

Καλλ[ι]έας Καλλικράτου Νεμ[ε]ο(νίης?)

Θαλ[ι]άρχος? Ἀγιάδα

Καλλικράτης Καλλικράτου Βουαγός, ἐνσitos.

Εὐδοκίμος Διαμοκράτους καὶ

Ἀρ[ι]στείδας, σπονδοφόρος, Ἰθακηνός.

ΟΔΗΥΟΧΗ

ΕΣΤΙΑΤΗ

ΗΤΑΙΤΡΑΠΕ

ΟΤΤΙ ΤΙ

ΤΕΥΟΒΑΝ

Σπονδοφόροι Διαγένης Ἀρίστωνες,

Σωζάς,

Ἰούλιος Φιλοκρατίδας[ς].

Ἐν[σitis]

Γά. Πομπώνιος Ἀλκαστος,

Ἰού. Φιλοκρατίδας,

..... Ἰπ[ο]ποδάμου, φιλόσοφος.

Νεικοκλῆς δημόσιος,

Νεικοκλῆς νέος, δημόσιος, ἐστ[ρα]τε[υ]μένος δις κατὰ

Περσ[ω]ν.

Quae emendavi, ex aliis sunt titulis ducta maxima ex parte: ut vs. 14. restitui C. Pomponium Alcasmus, qui hoc loco ἐνσitos est, n. 1241. patronomus, si idem intelligendus, n. 1242. vir universa republica gerenda probatissimus, n. 1247. nomophylax. Vs. 9. est Ἔστια πόλεως, de qua cf. Introd. cap. v. eadem dicitur θυγάτηρ πόλεως, ut n. 1442. Vs. 10. ΠΑΠ. obscurum est: Corsinus Nott. Gr.

p. 52 sqq. interpretatur Παπυρίου aut Πουβλίου Ἀππίου, male. Numen desideratur. Vs. 17. Νεικοκλῆς νέος (νεώτερος) coniungendum esse idem recte notat Diss. post Nott. Gr. p. xcii. Vs. 13. restitui vocem Ἐντατοι (cf. Introd. cap. vi.). Vs. 18. Leichius male legebat ἐπεσταλμένος δις κατὰ Πέρσας: quod dedi certum est. Persicae expeditionis meminit etiam titulus Class. VIII. n. 1495. Διοσκόρα χαῖρε, ἔτη βιώσας ἑκοστὴ καὶ ἕξ, ἀπελ-

θὼν δὲ εἰς τὴν εὐτυχιστάτην συμμαχίαν τὴν κατὰ Περσῶν καὶ ἐπανερχόμενος ἐν Ἱερὰ πόλιν ἐτελεύτησεν. Haud dubie Parthicum bellum significatur, quo confecto triumpharunt M. Antoninus Philosophus et L. Verus: nam Alcasti pontificatus incidit in Antoninorum aetatem (n. 1247.), et eiusdem fere aetatis est titulus n. 1241. ubi idem patronomus. De nomine Σωζῆς cf. ad n. 1242.

1254.

„E rudibus turris ad partem meridionalem Spartae veteris sitae”; ex schedis Fourmonti, ex quibus dedit etiam Osannus Syll. II, 30. qui formas litterarum in tabula expressit.

ΔΑΜΟΚΡΑ
ΤΙΔΑΣΑΓΙ
ΑΔΑΝΟΜΟΦ
ΕΠΙΚΛΕΑΝΔΡΟ
5 ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ
ΕΠΙΔΙΩΝΟΣ
ΕΦΟΡΟΣ
ΘΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΕΠΙΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
10 ΔΥΟΣΕΠΙΝΕΙΚΙΠΠΙΔΑΣ
ΞΕΠΙΠΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΡΠΟΣΟ
ΝΗΣΙΜΟΥ
ΝΟΜΟΦ
15 ΕΠΙΘΕΟΚΛΕ
ΟΥΣ

Δαμοκρατίδας Ἀγαθὰ
νομοφύλαξ ἐπὶ Κλεάνδρου,
γερουσίας ἐπὶ Δίωνος,
ἐφορος ἐπὶ Θεοκλέους,
- - ἐπὶ Περικλέους,
βί]δρος ἐπὶ Νεικιππίδα,
- - ἐπὶ Πασικράτους νεωτέρου.
Κάρπος Ὀνησίμου
νομοφύλαξ ἐπὶ Θεοκλέους.

De ratione tituli vide Introd. cap. i. De Damocratida cf. ad n. 1249. Ἐπὶ Κλεάνδρου, ἐπὶ Δίωνος etc. de patronomis intelligenda esse docui in eadem Introductione; quod ob nuperum interpretem moneo. Vs. 9-11. litteris paulo minoribus scripti sunt. Pasistrate patronomo Damocratidas fortasse γραμματεὺς βουλῆς fuit, ut n. 1259. quidam post ephoriam eo munere functus est. Hinc vs. 10. extr. Σ, reliquum fuerit, ex ῥ depravatum, et vs. 11. Ξ, hoc est Σ, ultima littera vocis βουλῆς. Vs. 10. extr. Os. ΔΑΣΛ.

1255.

„Spartae prope theatrum”; ex schedis iisdem.

ΛΥΚΕΙΝΟΣ ΣΤΗ
ΣΥΝΕΦΗΡΟΣ
ΜΝΑΣΩΝΟΣ
ΡΥΚΛΕΥΣΣΙ
5 ΣΑΜΕΝΟΣ ΤΑΣΕΥ
ΤΕΙΑΣ ΕΠΙΚΛ.Ι
ΤΕΙΜΗΘΕΙΣΤΑΛ
ΩΝΕΙΩΝ ΛΟΧΛΙΟ
ΓΡΟΥΣΑΣΕΠΙ
10 ΣΩΤΕΡΙΣΜΩΙ
ΟΦΥΛΑΞ
ΠΑΤΡΟ ΟΜΩ
ΜΑΡΚΩΕΡ ΡΙΛΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΕ
15 ΤΗΣ ΓΕΡΟΥ
ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ
ΧΟΣ ΠΑΤΡΟ
ΤΕΙΜΑΜΕΝ
ΔΕΟΣΙ.

Λυκείνος - - - - -
συνεφήρος [Λυσίππου τοῦ]
Μνάσωνος, τ - - - [Εὐ-
ρυκλεὺς? σι - - - [πολιτευ-
5 σάμενος τὰς εὐ - - - [πολι-
τείας ἐπὶ Κλ. - - - -
τειμηθεὶς τὰ - - - [ἐπιμελητῆς
Κορωνείας], λοχαγ[ος]? - - -
γ[ε]ρουσ[ίας] ἐπὶ - - -
10 νομοφύλαξ - - -
- - πατρο[νόμ]ω - - -
Μάρκω - - - [νόμ]
τῆς πόλε[ως]
15 τῆς γερου[σίας]
τῶν δικῶν - - -
χος πατρο[νόμ]
βί]δεος [ἐπὶ etc.

Vs. 2. Lysippum Mnasonis f. patronomum restitui; cf. Introd. cap. vi. Vs. 8. Κορωνείας videtur valde probabile: cf. n. 1243. Idem redit n. 1258.

col. II. unde vocem ἐπιμελητῆς duxi. Sequitur λοχαγός. Τὸν τῆς πόλεως aliquoties vidimus, ut n. 1242. 1247.

1256.

„Spartae iuxta templum Lycurgi”, ex iisdem; in duobus lapidis lateribus. Ex iisdem schedis edidit partem dextram sed non integram neque accurate Ste-Croix Gouv. fédér. p. 200. n. 2. Nam omisit et alia et quinque posteriores versus. Ex nostro Fourmontianarum schedarum exemplo voces aliquot deprompsit Müller. Aegin. p. 157.

ΥΣ
ΥΣ
ΜΒΕΤΤΙΟΣΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΖΕΥΞΙΠΠΟΣΤΥΝΔΡΟΣ
5 ΤΒΚΛΛΟΝΗΣΙΦΟΡΟΣ
ΚΑΛΛ.ΚΡΑΤΗΣΕΥΔΑΜΙΑ
ΚΑΛΛΕΑΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΩ
ΡΑΜΕΙΜΗΤΟΣΟΝΑΣΙΜ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
10 ΑΠΟ Ζ

ΙΒΚΑΝΕΙΚΙΑΣ
ΣΥΝΔΙΚΟΣ
ΘΕΟΥΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΟΒΓΕΡΘΣΙΑΣ
5 ΠΙΤΟΥΑΠΑΝΘΑ
ΛΟΥΣ
ΚΟΡΙΝΘΑΣΝΕΙΚΗ
ΦΟΡΟΥΣΥΝΣΦΗ
ΒΟΣΑΤΤΙΚΟΥΤΟΥ
10 ΗΡΩΔΟΥΣΥΝΔΙΚΟΣ
ΕΠΙΘΕΟΥΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΠΙΚΟΣ
ΣΑΙΟΥΓΕΡΟΥΣΙΑΣ
ΙΕΠΙΤΟΥΠΑΝΘΑΛΘΣ
15 ΓΔΕΟΣΕΠΙΛΟΓΓΕΙ
ΝΟΥΓΕΡΘΣΙ

Μ. Βέττιος Δαμοκράτης,
Ζεύξιππος Τυνδάρους,
Τιβ. Κλαύδ. Ὀνησίφορος,
Καλλικράτης Εἰδαμίδα,
Καλλέας Καλλικράτους.
Γραμματεὺς Ἀμείμητος
Ὀνασίμου.
Ὑπηρετὴς Ἀπο - - -

Τιβ. Κ[λ]. Νεικίας,
σύνδικος Θεοῦ Λυκούργου [τ]δ β[ε]
γερουσίας [ε]πὶ [Γ]ου[λ.] Πανθάλους.

Κορινθᾶς Νεικηφόρου,
συν[ε]φηβος Ἀττικοῦ τοῦ Ἡρώδου,
σύνδικος Θεοῦ Λυκούργου,
πανελλήν ἐπὶ Κορσαίου,
γερουσίας [τ]δ α' ἐπὶ [Γ]ου. Πανθάλους,
β[ε]δεος ἐπὶ Λογγεῖνου,
γερουσί[ας] τὸ β' ἐπὶ - - -

Col. I. fortasse Senatores sunt, quibus additi scriba et minister. In his est Zeuxippus Tyn-
daris f. qui redit n. 1304. item Callicrates Euda-
midæ f. qui n. 1240. nomophylax; Calleas Calli-
cratis f. n. 1252. habetur. Col. II. ea ratione, quam
p. 605. a. extr. significavi, duo viri scripti sunt, qui
syndici dei Lycurgi fuerunt, alter iterum, alter
primum, non tamen expresso anno, qui haud du-
bie in alia tituli parte notatus erat: hoc munus
eodem illo anno ab utroque gestum praeter mo-
rem praemittitur ceteris quos antea gesserant ma-
gistratibus. Horum virorum alter est Tib. Clau-
dius Nicias, alter Corinthas Nicephori f. De ipsis
magistratibus v. Introd. et nota Πανελλήννα non posse
ante Hadrianum esse (Introd. cap. v.); quamquam
successio eponymorum quamvis incerta vel ipsa docet
hunc titulum esse multo recentiorem, eiusdem fere
aetatis ac n. 1240. Patronomorum unus, qui bis

scriptus est, dicitur, Iulius Panthales, quod ne erres
moneo. Cf. n. 1259. et catal. patron. Herodis f.
Atticus haud dubie unus ex celebri Attica familia
est, qui Spartae magistratum patronomi gesserit ci-
vitate donatus; credo celeberrimis Herodis filius, quem
constat Atticum vocatum esse. Et Herodis filium
hominem celeberrimum fuisse, cui potuerit a Spartanis
magistratus offerri, docet Cea inscriptio: Ἡ πόλις
Ἰουλιανῶν Τι. Κλ. Ἀττικὸν Ἡρωδιανόν, Τι. Κλ. Ἀττικοῦ καὶ
Βιβουλλίας Ἀλκίας υἱόν. Huius synephebus, ut patro-
nomi, quum fuerit Corinthas, patet titulum, ut
dixi, valde recentem esse; quod enim tempore At-
ticus senex fuit, Corinthas erat ephebus, nunc iam
aetate proventus et summis muneribus functus.
Col. II. vs. 11. prorsus turbatum esse manifestum
est. Istud ΕΠΙ initio versus tollendum esse patet
collato vs. 2. 3.

1257.

„Στῇ Γουδένῃ, iuxta fontem"; ex schedis Fourmonti duplicibus.

ΛΥΤΑΙΟΙΝ
ΝΟΣΕΠΙΣΩΣΙ
ΚΡΑΤΟΥΣ
Σ
5 ΕΠΙΠΑΣΙ
ΚΡΑΤΟΥΣΝ
ΝΟΜΟΦΥΛΑ
ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ
10 ΟΚΑΙΣΩΣΤΑ
ΤΟΣ

.....
vos, ἐπὶ Σωσικράτους
-----ς,
ἐπὶ Πασικράτους ν[εωτέρου
νομοφύλαξ.
Σωσικράτης Φιλουμένου
ὁ καὶ Σώστρατος
.....
.....

Duorum virorum magistratus enumerati erant.
De supplemento νεωτέρου cf. n. 1254.

1258.

„Spartae prope turrin sitam ad meridionalem plagam"; ex iisdem.

ΙΦΙΟΥΤΩΝ	ΕΠΙΜΕΛΗΤ
ΔΩΝΓΕΝΟΥΣ	ΚΩΝΔΕΠ
ΒΟΥΤΑΤΟΣ	ΕΠΙΜΕΛΗ
ΟΝΑΣΙΚΛ	ΡΩΝΙΑΣΕΓ
5 ΦΙΛΟΣΤ	5 ΕΦΟΡΟΣΙ
ΒΟΥΑΓC	ΛΥΣΙΠΠC
ΕΡΕΥΣΓΕ	ΜΝΑΣΩΝ
ΔΙΟΣΟΥΡ	ΠΡΕΣΒΕΥΤ
ΚΑΙΠΑΝΗ	ΡΩΜΗΝΤΡΙ
10 ΝΟΜΟΦΥΛ	10 ΑΡΙΣΤΟΝΕΙ
ΚΑΛΛΙΚΡ	ΜΟΥΣΑΙΟΥ
ΣΥΝΔΙΚΟΣ	ΡΟΣΟΕΠΠΑ
. ΣΥΠΠΟΥΤC	ΜΟΥΔΑΜΟ
ΓΕΡΟΥΣΙΑ	ΤΟΥΦΙΛΟΚΡ
15 ΕΠΙΜΕΛΗΤ	15 ΝΟΜΟΦΥΛΑ
ΛΕΟΣΕΠΠC	ΚΑΛΠΕΡ

..... ιφίου, τῶν..... δῶν γένους -- [πρεσ- βύτατος? Ὀνασικλ ----- 5 Φίλοστ ----- Βουαγός -- -- [i- ερεὺς γ[ε]νόμενος? Διὸς Οὐρ[ανίου] καὶ Παν[ηγυρίαρχος]? 10 νομοφύλ[αξ] Καλλικρ[άτης] σύνδικος -- -- [ἐπὶ Αν]σ[τ]ρατοῦ τοῦ Μνάσωνος vel Φιλοχαρείνου, γερουσία[ς ἐπὶ -- -- 15 ἐπιμελητ[ῆς -- -- βί- δ]εος ἐπὶ -- -- ἐπιμελητ[ῆς - ----- ἐπιμελητ[ῆς Κο- ρωνίας ἐπ[ὶ] -- -- 5 ἑφορος [ἐπ[ὶ] Λυσίππο[υ τοῦ Μνάσωνος, πρεσβευτ[ῆς εἰς Γῶμην] τρι -- -- [ἐπὶ 10 Ἀριστονεῖ[κίδα vel Ἀριστονεῖ[κου τοῦ Μουσίου, [ἑφο- ρος ἐπ[ὶ] πα[τρωνό- μου] Δαμο -- -- τοῦ Φιλοκρ[άτους, 15 νομοφύλα[ξ ἐπὶ Κλ. Περ -- --
--	--

De Iove Uranio vide ad n. 1241. De scriptura
βίδεος cf. Introd. cap. III. et de ἐπιμελητῇ Κορωνείας ad
n. 1255. et Introd. cap. V. extr. De Aristonicida v.
catal. patron.

1259.

„Spartae prope ecclesiam D. Nicolai"; ex iisdem. Duplices autem Fourmonti schedas tradidit Bekkerus, fere consentientes.

ΤΥΛΟΣ
ΟΝΙΚΟΥ
ΟΥΣΙΑΣΕΠΙ
CPOŃIOYΛΙΘ
5 ΙΘΑΛΟΥΣ
ΠΙΚΛΒΡΑΣΙΑ
ΦΕΠΙΙΘΑΓΑΘΟ
ΟΥΣΓΡΑΜΜΑ
ΥΣΒΟΥΛΗΣ
10 ΜΑΡΙΣΤΟΚΑ
ΣΤΟΥΦΙΡΜΟΥ

-----τύλος
-----ονίκου,
γε[ρ]ουσίας ἐπὶ
πατ[ρ]ονό. Ἰουλίου
5 Παν[θ]άλους, -- --
ἐπὶ Κλ. Βρασίδα,
ἐφ. ἐπὶ Ἰουλ. Ἀγαθο-
κλέους, γραμμα-
τεὺς Βουλῆς [ἐπὶ
10 Μ. Ἀριστοκρά[του]ς
τοῦ Φίρμου.

De γραμματεῖ Βουλῆς vide Introd. cap. V, 6. Iul.
Panthaleum esse patronum etiam aliunde constat:
vide catal. patron. et eundem de Claud. Brasida.

Kkkk

1260.

„Spartae iuxta theatrum”; ex iisdem.

ΔΑΜΟΣΚΡΑΤΗΣΙΠΠΟΥ
ΦΙΛΟΚΛΗΣΑΣΑΣΚΛΛΠΩΝΟΣ
ΤΙΜΟΚΛΗΣΕΝΑΚΙΔΑ
ΕΥΘΥΚΛΗΣΛΙΧΑ
5 ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΠΑΣΙΜΑΧΟΥ
ΕΥΔΑΜΙΔΑΣΑΡΜΟΝΙΚΟΥ
ΠΑΝΚΛΗΣΠΟΛΥΞΕΝΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣΑΡΙΣΤΕΟΣ
ΠΟΛΥΑΡΧΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
10 ΤΙΜΟΓΕΝΗΣΔΙΟΚΛΕΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΝΙΚΟΚΡΑΤΕΣΠΕΙΣΙΠΠΟΥ

ΓΕΡΟΝΤΕΣΕΠΙΣΗΡΙΠΠΟΥ
ΔΑΜΑΡΧΟΣΑΛΕΞΙΜΑΧΟΥ
15 ΑΝΤΙΑΛΚΙΔΑΣΦΑΙ...ΟΣ
ΓΟΡΓΙΑΔΑΣΕΥΑΜ...ΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΣΘΕΟΦΙΛΟΥ
ΒΙΟΔΑΜΟ ΦΑΝΕΟΣ
ΠΑΣΙΤΕΛΗΣ ΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
20 ΑΝΤΙΜΑΧΟΣΠΑΣΙΜΑΧΟΥ
ΜΙΠΠΟΥ
ΠΡΑΤΟΜΟΛΟΣΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
ΚΡΑΤΙΔΑΣΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΥ
ΡΥΙΔΑΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ
25 ΙΠΕΡΙΚΛΕΟΣ
ΜΟΣΠΑΣΙΚΛΕΟΣ
ΚΛΗΣΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ
ΡΑΤΗΣΝΙΚΟΤΕΛΕΟΣ
ΝΙΚΟΥ
30 ΛΕΟΣ
ΡΕΟΣ
ΘΟΚΛΕΟΣ
ΙΔΙΠΠΟΥ
ΤΙΜΟΓΕΝΟΥ
35 ΥΕΥΔΑΜΟΣ

... δαμος Κρατησίππου,
Φιλοκλῆς Ἀσκληπίωτος,
Τιμοκλῆς Ἐνακίδα? ...
Εὐθυκλῆς Λίχα,
5 Ἀριστόδαμος Πασιμάχου,
Εὐδαμίδας Ἀρμονίου,
Πανκλῆς Πολυξένου,
Ἀριστόνικος Ἀριστέος,
Πολύαρχος Φιλίππου,
10 Τιμογένης Διοκλέος.

Γραμματεὺς
Νικοκράτης Πεισίππου.

Γέροντες ἐπὶ Σ[η]ρίππου
Δάμαρχος Ἀλεξιμάχου,
15 Ἀντιαλκίδας Φαί[δων]ος?
Γοργιάδας Εὐαμ[έρ]ου,
Θεόφιλος Θεοφίλου,
Βιόδαμο[ε] - - - φάνεος,
Πασιτέλης [Ἀ]νδρονίκου,
20 Ἀντίμαχος Πασιμάχου,
- - - [Ερ]μίππου vel [Δα]μίππου,
Πρατόμολος Λυσιμάχου,
Κρατίδας Ἀριστοτίμου,
- - [α]ρχ[ι]δᾶς Καλλικράτης,
25 - - - Περικλῆς,
- - - μος Πασικλῆς,
- - - κλῆς Δαμοκράτης,
- - [κ]ράτης Νικοτέλεος,
- - - - - νίκου,
30 - - - - [κ]λέος,
- - - - - ρεος,
- - - - - Θοκλῆς,
- - - [Φε]ιδίππου,
- - - Τιμο[ξ]ένου,
35 - - - - Εὐ[ε]ύδαμος.

In hoc titulo quum formae paulo reconditiores sint, neque ullum compareat Romanum nomen, videtur is ceteris antiquior. Vs. 1-12. quantum video senatores prioris anni sunt cum scriba suo:

deinde sequuntur senatores anni patronomo Serippo. In fine aliquot versus perierint. Σήριππος est p. Θήριππος: vide ad n. 1239.

1261.

Ad imagines marmoreas Dioscurorum, Lacedaemone: Cyriac. p. xxx. n. 260. indeque Cors. Nott. Gr. Diss. p. lxxxix. et ex suis schedis Murat. T. I. p. lxxvi. 6. et ex Cyriaci schedis a Compagnonio missis T. II. p. dccxx. i.

Super imaginibus:

ΘΕΟΙΣ
ΣΩΤΗΡΣΙΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ

Infra easdem:

ΓΕΡΟΝΤΕΣΕΠΙΤΟΤ.ΜΕ.ΠΡΑΤΟΛΑΟΥΤΟΥΔΕΞΙΜΑΧΟΥΩΝ
ΠΡΕΣΒΙΣΝΕΙΚΟΚΡΑΤΗΣΣΕΙΜΗΔΕΙΚΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣΔ.ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣΒ

Dedi Cyriaci lectionem, nisi quod lineas super litteris positas ex priori Muratorii apographo addidi, et ex eodem in fine scripsi B: Cyr. ΓΒ, Mur.

altero loco Γ. Praeterea Mur. priore loco ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΣ; altero loco vs. 1. 2. apud eum omittuntur. Secundo loco Mur. ΣΕΙΜΗΔΕΙΚΟΥ, male:

vera lectio est Cyriaci. Ceterum immerito Mura-
torium reprehendit Dorvill. ad Charit. p. 638. quasi
duas vel tres inscriptiones commiscuerit, quod iu-
diciū probat Saxius Act. Trai. T. II. p. 232. ubi
etiam alia adduntur haud magis vera. Titulus unus
est, sed mutilus: continebatur recensensus senatorum,
qui patronomo Publ. Memmio Pratolao fuerunt;
sed perierunt omnes praeter principem (πρέσβυν):
is titulus Dioscuris dedicatus est (cf. n. 1239. 1248.).
Lege:

1262.

„Spartae iuxta theatrum”; ex schedis Fourmonti, ex quibus dedit etiam Osann. Syll. II, 37.

ΓΕΡΟΝΤΕΣ
ΜΕΝΑΛΚΙΖ
ΤΙΜΩΝΤΙΜΟΚΛ
ΔΑΜΟΝΙΚΟΣΔΑΜΟ
5 ΕΥΔΑΜΙΔΑΣΗΛ
ΜΕΝΑΛΚΙΔΑΣΒΡΑ
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣΜΕΝ
ΑΓΗΣΙΝΙΚΟΣΚΑΛΛ
ΞΕΝΟΚΛΗΣΧΑΡΙΞΕΝΟ
10 ΑΓΗΣΙΝΙΚΟΣΣΟΚΛΙΔΑ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ γ ΝΕΟΔΑΚΑΣ
ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΝΙΚΙΑ
ΣΩΚΡΑΤΗΣΙΠΠΑΡΧΟΥ
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣΔΑΜΟΣΤΡΑ
15 ΝΙΚΙΑΣΝΙΚΙΑΤΟΥΔΙΑΦΑΝΕΟ
ΕΥΡΥΒΙΑΔΑΣΔΑΜΙΠΠΟΥ
ΠΑΣΙΚΛΗΣΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥ
ΚΛΕΑΝΔΡΟΣΑΛΚΑΜΕΝΕΟΣ
ΑΡΧΙΠΠΟΣΦΙΛΩΝΙΔΑ
20 ΛΥΣΙΠΠΟΣΠΟΛΛΙΩΝΟΣ

Γέροντες ἐπὶ

Μεναλκίδ[α]

Τίμων Τιμοκλ[ε] - - -

Δαμόνικος Δαμο - - -

5 Εὐδαμίδας Ἡλ - - -

Μεναλκίδας Βρα[σίδα],

Ξενοφάνης Μεν - - -

Ἀγησίνικος Καλλ - - -

Ξενοκλῆς Χαριζένο[υ],

10 Ἀγησίνικος Σ[ω]κλίδας,

Στέφανος Νεο - - -

Τίμαρχος Νικία,

Σωκράτης Ἰππάρχου,

Φιλόστρατος Δαμοστρά[του],

15 Νικίας Νικία τοῦ Διαφάνε[ο],

Εὐρυβιάδας Δαμίππου,

Πασικλῆς Ἀριστοδάμου,

Κλέανδρος Ἀλκαμένεος,

Ἀρχιππος Φιλωνίδα,

20 Λύσιππος Πολλίωνος,
.

Vs. 1. Os. omittit ultimum E, ut minora ta-
ceam. Titulus est e vetustioribus.

1263.

„Στῇ Μαγούλῃ in domo pistoris”; ex iisdem Fourmonti schedis, iisque duplicibus, quarum pleniores dedi.

ΓΕΡΟΝΤΟΣ
ΩΝΠΡΕΣΒΥΣΤΑΛ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΦΙΛΟ
ΔΑΜΑΚΙΩΝΘΕΟ
5 ΔΑΜΟΝΕΙΚΟΣ
ΡΟΔΩΝΙ ΤΒ
ΑΚΤΙΑΚΟΣΗΒ
ΤΒΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΚΡΑΤΗΣ
10 ΞΕΝ

Γέροντ[ε]ς ὧν πρέσβυς - - -

Ἀγαθοκλῆς Φίλο - - -

Δαμακίων Θεο - - -

Δαμόνεϊκος - - -

Ῥόδων Ῥόδωνος, Τιβ. - -

Ἀκτιακός - - -

Τιβ. Κλαύδιος - - κράτης?

Ξεν - - -

1264.

„Prope fontem novae Spartae”; ex iisdem.

ΕΡΟΝΤΕΣ
ΤΟΥΤΟΥΚΑΙ Φ
ΜΟΥΛΤΙΟΣΣΟ
ΛΕΟΣΠΕΡΟ
5 ΜΕΝΕΜΑΧΟΣ

Γέροντες [ἐπὶ] - - - τοῦ - - -, τοῦ καὶ Φ - - -

Sequebatur catalogus, ex quo unum nomen
Μενέμαχος vs. 5. superest integrum. Vs. 2. nota ζ, et
cf. Introd. cap. vii. Nempe haec ita legenda sunt
exempli causa: Γέροντες [ἐπὶ Πρατονίκου] τοῦ [Πρατονί-
κου], τοῦ καὶ Φ[ί]μου. Vs. 3. ΜΟΥ aut ex Φ[ί]μου
esse potest, aut fuit Μου[ν]άτιος, vel Μ. Οὐλ[π]ιος.
Kkkk 2

1265.

„Spartae iuxta turrin ad septentrionalem plagam sitam”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 3. p. 251. Nos damus apographum Bekkeri.

ΤΡΟΝΟΜΟΥ ΤΙ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΑΡΙΣ
ΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΓ
ΝΙΣΤΗΡΟΥΣ ΤΟΒΣΩΣΙΒΙΟΣ Ξ ΑΡΙΣΤΟ
: ΚΛΕΟΔΑΜΩ ΚΤΟΒ ΦΙΟΥΛΙΟΣ ΛΥΣΙΠ
5 ΣΤΡΑΤΩΝ ΞΕΝΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΓ ΚΛΕΩΝ
Ξ ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΒ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥ ΔΑΣ
ΣΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΒ
ΠΙΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ ΦΟΙΒΟΥ ΤΟΒ ΚΣΟΣ

Ἐπὶ πατρωνίου Τι. Κλαυδίου Ἀριστοκλέους τὸ γ', - - - - -
σ[τοτέλους]
Κ[αλλικράτης Ἀριστοκλέους τὸ γ', - - - - -
λίστηρος τὸ β'. Σωσίβιος). Ἀριστο - - - - -
.. Κλεοδάμω Κ, τὸ β'. Γά. Ἰούλιος Λύσιππος - - - - -
5 Στράτων Ξενομένους τὸ γ'. Κλέων - - - - -
- Διαδουμένου τὸ β'. Ἀριστομένης? Δασ - - - - -
ε Βαλεριανὸς Φιλούμενος τὸ β'.
... πιος Σεβήρος Φοίβου τὸ β'. - - - - -

Magna pars in dextera deest. Titulum prorsus singularem de causa non idonea gymnicum censebat editor, quippe ob patronomi mentionem: sed patronomum docui eponymum anni esse, qui omnibus promiscue titulis praescriberetur. Sunt magistratus nescio qui, fortasse senatores, addito numero, quo, quoties quisque eo magistratu functus esset, notaretur: quod in prioribus titulis passim vidimus; cf. exempli causa de senatoribus n. 1261. 1320. Magistratus esse declarat maxime vs. 4. illud

Κλεοδάμω Κ, collata Introd. cap. vi. Vs. 3. primum nomen corruptum; ibidem siglum Ξ est pro Attico), ut sit Σωσίβιος Σωσιβίου. Vide Introd. cap. vii. Vs. 4. cave Κλεοδάμω pro genitivo habeas: dativum esse et aliquid singulare latere docui in Introd. cap. vi. Vs. 8. vel Πίος (Pius) vel Οὔλιος, Ὀππιος aut Ἀππιος scribi potest. Ibidem O minutum dedi ex Os. quod satis usitatum est, et aliis locis fortasse a Fourm. oblitteratum. Postremo de industria Διαδουμένου, Φιλούμενος scripsi, non Διαδουμένου, Φιλούμενος: nam non omnia nomina de participiis derivata accentum mutasse videntur. Callicrates Aristoclis f. est pater patronomi n. 1249. et C. Iul. Lysippus gymnasiarchus n. 1348. Hadriano Imp. ut ibi dixi. Hinc etiam aetas tituli et patronomi eius qui h. l. est cognoscitur: sed duo sunt, qui inferri possint, Aristoteles et Aristobulus, de quibus vide catal. patronomorum.

1266.

„Spartae prope portam septentrionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΣΩΣΙΔΑΜ - - - - -
ΒΥΣΝΟΜ - - - - -
ΑΓΙΔΟΣΕ - - - - -
ΕΦΟΡ - - - - -
5 ΚΡΑΤΩ - - - - -
ΚΑΙΤ - - - - -

Σωσίδαμος - - [πρέσ-
βος νομοφυλάκων ἐπὶ?
Ἀγίδος etc.
De Agide cf. catal. patron.

1267.

Selabochoirii; ex iisdem. Hinc edidit etiam Osann. Syll. II, 31.

ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΕΠΙΠΟΜΠΗΙΟΥ
.....

Νομοφύλακες
ἐπὶ Πομπηίου
.....

Hic fortasse S. Pompeius Damares: v. catal. patron.

1268.

„Schiaousio prope Selabochoirium”; ex iisdem.

ΒΙΔΕΟΙΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΑΞΙΟΛΟΤΑΤΟΝ Μ
ΑΥ ΕΛΕΝΟΝ Ξ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΝ
Μ ΔΙ ΤΑΥΡΤΕΙΝΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΚΑΙΚΛΕΟ
ΩΝ ΠΡΕΣΒΥΣ Μ. ΕΛΕΝΟΣ Μ. ΠΑΝΟΡ
5 ΛΥΚΚΑΛΛΑΣ

Βίδεοι οἱ περὶ τὸν ἀξιολογώτατον Μ. Αὐ(ρ). Ἐλένον
Ἐλένου τὸ δεύτερον, ἐπὶ πατρωνίου [Μ.] Αὐρ. Τιμο-
κλέους [τοῦ] καὶ Κλεο - - ὦν πρέσβυς Μ. [Αὐρ.] Ἐλένος,
Μ. - - - - -

Cf. n. 1251. 1271.

1269.

„Spartae iuxta turrim meridionalem”; ex iisdem.

ΒΙΔΕΟΙΕΠΙΔΑΜΟ . . .
 ΤΟΥ . . . ΣΙ . . . ΦΙΛΟΙ . . .
 - - - - - ΡΙ - - Τ . . ΤΟΒ
 ΚΑΛΛΙΜΑΧΟ . . . ΚΛΕΟΥ
 5 ΚΛΕΩΝ - - - - -
 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ - - ΠΟΥ
 ΕΊΟΥΛΙΟΣΚΛ / . . . ΤΙΚΕΛΩ
 ΡΑΤΟΥ

Βίδοι ἐπὶ Δαμο . . .
 του - - - - -
 - - - - - τὸ β'
 Καλλίμαχο[ς] . . . κλέου[ς],
 5 Κλέων - - - - -
 Φιλόστρατος - - που,
 Γά. Ἰούλιος - - - - -
 γάτου.

Vs. 1. Δαμοκρίτου vel Δαμοστράτου, patronomus
 fortasse idem qui n. 1258.

1270.

„Στῶ Κεραιῶν in D. Demetrii”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 5. p. 253.

ΒΙΔΥΟΙΕΠΙΖ
 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟ
 ΑΜΥΚΛΑΣ.ΤΟ
 ΤΕΦΑΝΟΣΑΤ
 5 ΔΙΟΚΛΗΣ ΔΙ. -
 ΙΕΡΟΚΛΗΣ 2ΝΙ
 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ
 Γ

Στέφανος Ἀτ - - -
 Διοκλῆς - - - - -
 Ἰεροκλῆς Ὠνι - - - ?
 Φιλόστρατος Γ - - -

Vs. 8. Γ ad praecedens nomen refero. Titulus est
 eiusdem haud dubie aetatis, cuius ceteri in hac
 classe prope omnes, hoc est post Christum natum.
 Falsum est enim, quod bidei dicuntur post Chri-
 stianam epocham non iam memorari; contrarium
 hi tituli satis docent. Vide modo inscriptiones in
 Introd. cap. III, 3. citatos, ubi etiam de forma no-
 minis disputavi. Nec titulus recte gymnicus habetur:
 est catalogus magistratuum ut ceteri.

Vs. 3. ex Os. addidi primam et ultimam litteras;
 Bekk. has omisit, credo alio exemplo usus.

Βίδυοι ἐπὶ Δ - - - -
 Φιλόστρατος - - - - -
 Ἀμύκλας - - - - -

1271.

„Spartae iuxta turrim orientalem”; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ
 ΠΑΣΙΚΛΕΟΣ
 ΓΑΜΜΑΤΕΙΣ
 ΔΑΜΙΑΔΑΣ
 5 ΣΤΑΤΩΝ
 ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ
 ΕΥΔΑΙΜΩΝ
 . Κ . Ε Ω Ν
 . Υ Δ Α Ι Μ Ω Κ Λ Η Σ
 10 ΥΠΗΡΕΤΑΙ
 ΣΩΤΗΡΙΔΑΣ
 ΑΘΗΝΙΩΝ
 . . . ΥΟΙΟΙΠΕΡΙΣΙΕΙΤΕΛΗ
 ΕΥΔΑΜΟΥΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
 15 . . ΣΙΛΒΙΟΥΓΕΝΟΣ.ΕΠΙΣ
 ΤΩΝΤΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΛΑΙ.ΔΟΣ
 ΕΟΙΞΙΤΕΛΗΣΕΥΔΑΜΟΥ
 ΕΥΔΑΜΙΑΔΑΣ
 ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣΠΛΑΚΩΝΟΣ
 20 ΔΑΜΟΝΙΚΙΔΑΣΒΑΣΙΛΙΔΟΥ
 ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀπολλωνίδα[ς]
 Πασικλέος.
 Γ[ρ]αμματεῖς
 Δαμιάδας,
 5 Στ[ρ]άτων.
 Ὑπογραμματεῖς
 Εὐδαίμων,
 Κ[λ]έων?
 Εὐδαίμ[ο]κλῆς.
 10 Ὑπηρέται
 Σωτηρίδας,
 Ἀθηνίων.
 Βίδυοι οἱ περὶ Σοιξίτελη
 Εὐδάμου, ἀρχιερέως
 15 .. διὰ βίου [κατὰ] γένος, ἐπισ-
 των [Γ]αίου Ἰουλίου - - - δες
 Σοιξίτελης Εὐδάμου,
 Εὐδαμίδας - - - -
 Σωσικράτης Πλάκωνος,
 20 Δαμονικίδας Βασιλίδου,
 Καλλικράτης Τιμοστράτου,
 Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους.

De scriptura βίδυοι vide Introd. cap. III. Ad cetera cf. Introd. cap. IV. Vs. 9. notabile est nomen Εὐδαμονκλῆς, pro quo cave corrigas Εὐδαμονκλῆς: vide n. 1248. 1278. 1279. Εὐδαμονκλῆς formatum est ut Ἀμεινοκλῆς. Affine nomen est Εὐδαμάνων n. 1243. 24. Vs. 15. scripsi διὰ βίου κατὰ γένος, ut n. 1353. et

init. vs. 15. vel Διὸς vel Ποσειδῶνος vel simile scribe. ἐπισ[τα]τῶν etc. Μοx malim Δάμιδος. Vs. 13. 17. Vocem κατὰ omisit Fourmontus. Dein quid sit nota nomen Σοιξιτέλης, quod non rarum, ut n. 1282. 1373. Simile est Σοιξιάδας apud Maffei. Mus. Ver. ἐπισ - - των nescio: possis coniicere ἐπὶ πατρὸν. (πατρωνόμου), sed non confido. Non magis scripserim: p. II. 5.

1272.

„Spartae prope ecclesiam D. Nicolai”, ex iisdem.

ΓΑΙΟΥΗ
ΘΑΛΟΥΣ
ΣΤΕΑ-ΣΦΥ
ΡΕΩΝΟ
5 ΤΑΣΩΒΑΣ
ΠΡΕΣΒΥΣ
ΑΥΡ. ΣΩΤΗΡ
ΑΥΡ. ΕΥΤΥΧΟ
ΑΥΡ. ΝΕΙΚΗΦΟΙ
10 ΜΕΜΜΙΟΣΣΩ..
ΑΥΡ. ΠΡΑΤΥΛΟ
ΑΥΡ. ΕΠΙΓΟΝΟ
ΑΥΡ. ΕΥΤΥΧΗ
ΑΥΡ. ΑΓΑΘΟΠΟ
15 . ΕΜ. ΠΑΡΜΕΝΟΙ
. ΥΡ.....

[Ἐπὶ πατρωνόμου]
Γαίου Ἰουλίου Παν-
θάλου - - -
..... φυ[λῆς Κονσου-
ρέων ο - - -
5 τᾶς ὠβᾶς - - [δῶν
πρέσβυς
Αὐρ. Σωτήρ,
Αὐρ. Εὐτυχος,
Αὐρ. Νεικήφορος,
10 Μέμμιος Σω - -
Αὐρ. Πρατύλος,
Αὐρ. Ἐπίγονος,
Αὐρ. Εὐτύχη[ς],
Αὐρ. Ἀγαδόπος,
15 Μ]έμ. Παρμέν[ων]
Α]ὐρ. - - -

De C. Iul. Panthale vide catal. patron. Oba fuerunt, ut Eurypontidae, Agiadae. De πρέσβει in vetere republica decima pars tribus. Vs. 5. extr. vide Introd. cap. iv. et de φυλῇ Κονσουρέων s. Κυνος- excidit nomen obae, quae nomina patronymica ουρέων Introd. cap. iii.

1273.

„Novae Spartae in horto Palatii archiepiscopalis”; ex iisdem schedis, iisque duplicibus.

ΑΙΛΛΑ
ΟΥΔΙΑΒΕΤ - - -
ΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΣ - -
ΤΟΥΔΕΤΗΣΦ - - -
5 ΧΟΥΑΥΡΑΠΟ - - -
ΡΕΙΣΑΙΩΝ - - - -
ΤΑΣΩΒΑΣ - - - -
ΒΥΣΚΑΑΥΑ - - - -
. ΥΡΑΓΑΘΙΑ
10 ΑΠΙΣΤΟΥ
Η. ΠΡΑΚΛΕ. C
. ΥΡΗΛΙΟ

.....
.....
. ου διαβέτ[ου] - - - -
κράτους τοῦ Σ - - - -
τοῦ δὲ τῆς φυλῆς - - ἀρ-?
5 χου Αὐρ. Ἀπολλωνί - - πρέσ-
β]εις [Α]μν[αέων] - - -
τᾶς ὠβᾶς Ἀ - - [δῶν πρέσ-
βυς Κλαύδιος - - - -
Α]ὐρ. Ἀγαθία[ς] - - - -
10 Ἀπίστου, - - - -
ἀ]π[ὸ] Ἡρακλέ[α]ς
Α]ὐρήλιος - - -

Vs. 10. in altero apographo ΑΠΙΚΤΟΥ, in al-
tero ΑΠΙΣΤΟΥ. Vs. 11. alterum apographum pro
κ praebebat C.

Vs. 6. sunt fere eadem quae n. 1274. init. ubi pro Α
est Λ. Vix igitur dubium est latere πρέσβεις Λιμναίων:
vide Introd. IV, 2. Vs. 7. excidit nomen obae: cf.
ad n. 1272. Ἀπὸ Ἡρακλέος alibi quoque in Spartanis
titulis extat: cf. ad n. 1340.

1274.

„Spartae prope flumen”; ex iisdem.

ΣΛΙΜΙ
ΤΑCΟ
CΒ.ΥC C
ΟΥΑΓ

- - - [πρέσβυ]- vel [πρέσβει]-
ς Λιμ[ναίων] - -
τᾶς ὠβᾶς πρέ-
σβυς - - - -
β]ουαγ[ός] - - -
Cf. n. 1273.

1275.

„Spartae prope turrim magnam”; ex iisdem

ΔΙΟΓΕΝ
ΤΟΚΛΗΣ
ΕΠΙΣΤΑΤΗ
5 ΓΑΙΟΣΙΟΥ / - - - -
ΣΤΡΩΜΝΩΙ - - - -
ΚΑΛΛΩΝΣ - - - -
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ - - - -
ΙΑΤΡΟΣΚΛΕΟΒΟΥ - - - -
10 ΕΡΑΨΕΑΓ - - - -

Διογένης - - - -
τοκλῆς - - - -
Ἐπιστάτης - - - -
5 Γάιος Ιούλιος - - - -
Κάλλων Σ - - - -
Γραμματεὺς - - - -
Ἰατρός Κλεοβούλου - - - -
10 Ἐραψέας - - - -

Vs. 4. Ἐπιστάτης sitne nomen proprium an muneris, nescio: sed praefero alterum. Titulus fortasse ad gymnasium pertinet, in quo versatur ἐπιστάτης. Vide Introd. cap. v. 4.

1276.

„Στῇ Γουδένη iuxta fontem”; ex iisdem schedis, iisque duplicibus.

ΦΥΛΑΞΑΜΑ
ΡΑΝΤΟΣΔΗ
ΜΕΑ
5 ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΟΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΑΡΙΟΣ
ΚΛΕΟΣΦΕΠΙΠΡΑΤΟ
ΝΙΚΟΚΑΙΠΕΡΕΥΣ
10 ΟΥΡΑΝΙΩΝΕΦ
ΕΠΙΔΑΜΟΝΙΚΙΑ
ΙΡΟΕΠΙΠΟΛΥ

ναμο]φύλαξ vel γραμματο]φύλαξ Ἀμάραντος Δημῆα.
Φιλοδέσπτες οἰκονόμος.

Ἀγαθοκλῆς Ἀριστοκλῆς vel Ἀγαθοκλῆς,
γραμματεὺς ἐπὶ Π. Πρατονίκο[υ] καὶ ἱερεὺς Οὐρανίων,
ἐφορος ἐπὶ Δαμωνικί[δ]α,
- ἐπὶ Πολυ - - -

Vs. 9. litterae arrosae in altero exemplo non sunt, sed pro iis lacuna; vs. 10. in eodem ΕΦ. Vs. 12. schedae alterae habent ΙΡΟΕΠΟΛΥ, alterae ΙΡΟΕΠΙΠΟΛΥ; quae composui.

Amarantum Demeae nomophylacem vidimus n. 1250. Philodespotus nunc οἰκονόμος n. 1239. col. II. δημόσιος est. Igitur titulus eius fere aetatis est cuius n. 1239. Agathocles Agathoclis f. habetur n. 1271. 1282. Idem fortasse est n. 1364. a. M. Aurelius Agathocles Agathoclis f. De Pratonico patronomo vide catal. patronom. De sacerdote Οὐρανίων cf. ad n. 1241.

1277.

„Spartae ante theatrum”; ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Ed. Osann. Syll. II, 7. p. 254. sed versu quinto omisso.

ΠΟΛΥΕΥΚ
ΑΓΟΡΑΝΟΜ
- - - - ΣΥ
ΚΡΑΤΑΙΜΕΝΗΣ
5 ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
ΝΗΚΛΗΣΕΥ
ΑΡΧΙΠΠΟΣ
- - - - ΝΟΚ

Vs. 2. possis ἀγορανόμον agnoscere: sed potest etiam nomen proprium hominis esse. Antiquitus Spartae agoranomi sunt ἐμπέλωροι dicti, postea etiam ἀγορανόμοι; vide Introd. cap. v. Cetera nomina propria sunt vs. 1. Πολύευκτος, 4. Κραταιμένης, 5. Καλλικράτης, 7. Ἀρχίππος.

1278.

„Στῇ Βαρσαβῆ in ecclesia D. Basilii Magni”; ex schedis Fourmonti.

[Textum vide in pag. seq.]

Nomina plurima ex aliis Spartanis titulis nota. Talia ex Indice petere possunt harum rerum studiosi. Glycon Glyconis f. (vs. 10.) habetur supra n. 1239. I. III. et n. 1240. I. De insolentiori Εὐδαμονκλῆς vs. 12. dixi ad n. 1271. Vs. 5. est Κανίνιος

Ἀριστόνικος, cuius filius esse videtur Κανίνιος Εὐπόρος Ἀριστονίκου n. 1240. col. II. et eiusdem propinquus est vs. 6. Εὐπόρος Εὐπόρου, qui redit n. 1249. 2. De syssitis vide Introd.

ΟΨΗΦΙΣ
 ΚΑΙΤΗΝΠΡΟΣΟ
 ΖΩΣΙΜΟΣ ΜΑΚΡΟΥ
 ΠΙΣΤΟΣΒΑΘΥΛΟΥ
 5 ΚΑΝΙΝΙΟΣΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ
 ΕΥΠΟΡΟΣ Ξ ΝΙΚΟΔΑΜΟΣ Ξ
 ΕΔΑΜΙΔΑΣΘΑΛΙΑΡΧΟΥ
 ΦΙΛΟΚΛΕΙΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΣΥΝΣΕΙΤΟΙ
 10 ΓΛΥΚΩΝ Ξ ΚΑΛΛΕΑΣ Ξ ΕΥΔΑΙ
 ΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
 ΔΑΦΝΟΣ Ξ ΜΕΓΕΝΝΑΙΟΣ
 ΕΥΒΑΡΕΡΟΣ Ξ ΛΕΟΝΤΑΣ
 ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ
 15 ΣΩΣΟΥ ΚΛΕΟΝΥΜΟΣ ΕΥ
 ΤΥΧΟΥ ΠΑΝΘΗΡΙΣΚΟΣ

ο ψηφισ
 καὶ τὴν πρόσ[δον]
 Ζώσιμος Μά[ρκ]ου,
 Πίστος Βαθύλου,
 5 Κανίνιος Ἀριστόνικος,
 Εὐπορος Εὐπόρου,
 Νικόδαμος Νικοδάμου,
 Ε[ὐ]δαμίδας Θαλιάρχου,
 Φιλοκλείδης Δημητρίου,
 - Σύνσεται
 10 Γλύκων Γλύκωνος,
 - Καλλέας Καλλέου,
 Εὐδαίμοκλῆς Φιλοστράτου,
 Δάφνος Δάφνου,
 Μέ. Γενναῖος,
 Εὐβάρερος Εὐβαρέρου?
 Λεοντᾶς Φιλουμένου,
 15 Κάλλιστο[ς] Σώσου,
 Κλε[ώ]νυμος Εὐτύχου,
 Πανθηρίσκος - - -

1279.

„Στῶ Βαρσοβᾶ in D. Michaelis”; ex iisdem.

Ο
 ΧΑΡΙΤΩΝ
 ΠΑΣΙΚΛΗΣ
 ΕΡΜΗΣ Ξ
 5 ΚΑΛΛΙΘΕΝΗΣ
 ΔΑΜΙΩΝ
 ΚΑΘΟΒΟΥΛΟΣ
 ΕΥΤΥΧΑΣ
 ΙΛΑΡΟΚΛΗΣ
 10 ΕΥΔΑΜΟΣ
 ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ
 ΠΑΝΘΗΡΑΣ
 ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
 ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
 15 ΣΩΤΗΡΙΔΑΣ
 ΕΥΔΑΙΜΟΚΛΗΣ
 ΟΝΗΣΑΣ
 ΠΑΝΘΗΡΟΣ
 ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ
 20 ΔΙΟΚΛΗΣ
 ΝΙΚΕΡΩΣ
 ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ
 ΣΩΤΕΑΣ
 ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ
 25 ΦΙΛΕΑΣ

ΞΕΝΟΚΛΗΣ
 ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣ
 ΣΩΤΗΡΑΣ
 ΛΕΟΝΤΑΣ
 ΠΕΙΤΑΣ
 5 ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
 ΝΕΒΡΙΔΑΣΙΑΤΡΟΣ
 ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ
 ΕΠΙΚΤΑΣ
 ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ Π 10
 ΣΩΖΑΣ
 ΠΟΛΥΧΑΡΜΟΣ
 ΚΑΛΛΙΕΤΗΣ
 ΣΕΡΑΣ
 ΕΠΠΕΥΚΤΑΣ Ξ 15
 ΕΥΔΑΜΟΣΠΡΟΤΩΝ
 ΕΙΡΑΝΙΩΝ
 ΝΕΙΚΕΡΩΣ Π
 ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ

..... Ξενοκλῆς,
 Χαρίτων, Φιλούμενος,
 Πασικλῆς, Σωτηρᾶς,
 Ἑρμῆς Ἑρμοῦ, Λεοντᾶς,
 5 Καλλισθένης, 5 Πείτας?
 Δαμίων, Ἀσκληπιάδης,
 Κ[λε]όβουλος, Νεβρίδας ἰατρός.
 Εὐτυχᾶς, Νεανίσκοι
 Ἰλαροκλῆς, Ἐπικτᾶς,
 10 Εὐδαμος, 10 Δαμοκράτης πρεσβύτερος,
 Σύντροφος, Σωζᾶς,
 Πανθήρας, Πολύχαρμος,
 Διονυσόδωρος, Καλλιέτης,
 Σωσικράτης, Σεραῖς,
 15 Σωτηρίδας, 15 Ἐπεύκτας Ἐπέκτα?
 Εὐδαίμοκλῆς, an Ἐπιτεύκτας etc.?
 Ὀνησᾶς, Εὐδαμος - - -
 Πάνθηρος, Εἰρανίων,
 Σωτήριχος, Νείκερως πρεσβύτερος,
 20 Διοκλῆς, Σωσίπατρος.
 Νίκερως,
 Ἀριστοκράτης,
 Σωτέας,
 Δίοςκορος,
 25 Φιλέας,

De tituli consilio cf. Introd. cap. II. init. Col. II.
 vs. 11. est nomen Σωζᾶς, de quo dixi ad n. 1242.
 Vs. 14. est Σεραῖς, ut n. 1384.

1280.

„Στῇ Παρόρῃ” (Misithrarum haec pars est) „in ecclesia Panagiae”; ex iisdem.

- - - - -
 - - - ΚΡΑΤΕΟ - - -
 - - ΜΚΡΑΤΙΔΑ - -
 - - ΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣ - -
 - - ΑΡΗΤΙΔΑΣ - -
 5 - - ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟ
 - ΥΔΑΜΙΔΑΣ - -
 - ΑΓ.ΩΝΟΣ - -
 - ΞΕΝΟΦΩΝΕ - -
 ΑΓΗΜΟΝΟΣΚ - -
 - - - - -

Vs. 3. Ἀγαθάνορος, 4. Ἀρητίδας vel inde compositum, 5. Ἀριστοκράτεος, 6. Εὐδαμίδας, 7. Ἀγίωνος? an Ἀπίωνος? 8. Ξενοφῶν, 9. Ἀγήμενος. Vs. 6. scribe ΥΔΑ etc.

1281.

„Spartae prope turrin septentrionalem”; ex iisdem.

ΗΣ
 ΕΥΔΑΜΙΔΑ
 ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣ
 ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟ
 5 ΑΡΙΣΤΩΝΔΑΙ
 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗ
 ΑΓ Κ/

- - - ΗΣ
 Εὐδαμίδα,
 Τιμόκριτος,
 Τιμοστράτο[υ],
 5 Ἀρίστων Δά -
 Φιλοκράτης -

1282.

Ibidem ubi n. 1280. ex iisdem.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΜΝΑΣΩΝΟΣ
 ΦΙΛΟΞΕΝΙΔΑΣ ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΝΟΣ
 ΝΙΚΙΑΣ ΤΕΤΑΡΤΙΩΝΟΣ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΣΟΙΞΙΤΕΛΙΕ
 5 ΣΩΚΡΑΤΙΔΑΣ ΕΥΔΑΜΙΔΑ
 ΚΛΕΩΝ < ΤΙΣΑΜΕΝ &
 ΕΡΜΟΓΕ

Λυσίμαχος Μνάσωνος,
 Φιλοξενίδας Ἀριστοδάμαντος,
 Νικίας Τεταρτίωνος,

Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους, Σοιξιτέλ[ε] &
 5 Σωκρατίδας Εὐδαμίδα,
 Κλέων Κλέωνος Τισαμεν(ῶ) &
 Ἑρμογέ[νης] - - -

Vs. 2. extr. litterae M uno apice inserto inscriptum erat A, et litterae N impositum T (N).
 Vs. 4. est Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους, de quo dixi ad n. 1276. De voce Σοιξιτέλης vide ad n. 1271. ubi idem haud dubie est simul cum Agathocle. Cleon Cleonis f. habetur n. 1368. De illo Σοιξιτέλης & et Τισαμενῶ & vide Introd. cap. vi.

1283.

„Spartae prope turrin septentrionalem”; ex iisdem.

ΚΙ
 ΤΙΜΟ
 ΛΟΥΕΛΙ
 ΦΙΛΟΚΛΕΙ
 5 ΦΙΛΙΠΠΟΣ
 ΞΕΝΑΙΟΣ
 ΟΝΑΣΙΚΛΙ
 ΔΙΟΝΥΣΙ
 ΣΤΕΦΑΝ
 10 ΠΡΑΤΟΜΕ
 ΑΛΕΞΙΜ
 ΑΡΙΣΔΟΔ
 ΑΡΧΙΑΔΑ
 ΑΡΙ

Vs. 4. Φιλοκλείδας, 5. Φίλιππος, 6. Ξεναῖος, 7. Ὀνασικλῆς vel Ὀνασικλείδας, 8. Διονύσιος, 9. Στέφανος, 10. Πρατόνεικος? 13. Ἀρχιάδα vel Ἀρχιάδας.

1284.

Ibidem „prope portam orientalem”; ex iisdem.

- - - ΛΟΙΟΥΛΙΟΣΚΟΡΣΑΡΟΣΟΑΔΕΛΦΟΣΚΛΕΑΡ.
 - - - ΝΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΝΕΙΚΗΦΟΡΟΥΣΕΚΠΟΜΠΗΙΟΣ
 - - - ΣΘ ΜΕΜΜΙΟΣΑΝΘΟΣ
 - - - ΑΛΩΝΤΟΣ

- - - Ἰούλιος Κόρσαρος ὁ ἀδελφὸς Κλεάρχου?
 - - - νος, Καλλικράτης Ναικηφόρου, Σέκ. (Σέξτος) Πομπήιος - -
 - - - Πό. Μέμμιος Ἄνθος,
 - - - ὦντος.

De siglo ΣΕΚ vide ad n. 1345. Pro Κόρσαρος scripserim Κοσσαῖος.

1285.

„Spartae iuxta turrim septentrionalem”; ex iisdem.

ΣΗΟΡΚΙ
 ΖΑΛΥΡΑΡΙΩΝ
 ΟΣΕΥΤΥΧΑΛΥ
 ΝΙΟΣΚΑΜΕΙΝΑΙ
 5 ΔΑΜΟΝΙΚΟΥΛ
 ΡΩΜΑΝΟΥΛ
 ΖΩΣΙΜΑΛΥ
 ΥΠΟΑΛΦ
 ΦΙΛΗ -
 10 ΣΘ

.....
 Σω]ζᾷ? Αὐρ. Ἀρίων) - -
 - - os Εὐτυχᾷ, Αὐ]ρ. - -
 νιος etc. - - - -
 5 Δαμονίκου - - - -
 Ῥωμανοῦ - - - -
 Ζωσιμᾷ, Αὐ]ρ.
 ὑπὸ Ἀλε]ξα - - - -
 etc.

Sozæ nomen supra vidimus bis.

1286.

Sclabochorii; ex iisdem.

ΔΕΚ·ΜΟΣΥΒΡΑΕΙΔΑΚ
 ΑΛΕΞΙΩΝ
 ΔΙΔΥΜΟΣΔΙΟΣΚΟΥ
 ΡΙΔΟΥ
 5 ΚΡΑΤΗΣΑΓΑ
 ΕΟΥΣ
 ΔΑΣ

Δέκμος Δέκμου Βρα[σ]ίδα Κ.
 Ἀλεξίων Ἀλεξίωνος,
 Δίδυμος Διοσκου-
 ρίδου,
 5 - - κράτης Ἀγα[θ]-
 κλ]έους,
 - - - δας.

Vs. 1. cave Δέκμος scribas: falso notata est la-
 cuna, et Δέκμος est usitatum. Post Δέκμος illud Υ muta
 in Ξ, de quo vide Introd. cap. vii. et de ultimo Κ
 eandem cap. vi. Brasidas est patronomus, de quo
 vide catal. patronom.

1287.

„Spartae iuxta turrim meridionalem”; ex iisdem.

- - - ΙΜΕΜΜΙΟΣ
 - - - ΔΑΝΟΥΝΕΙΚΟΜΑΧ
 - ΙΔΛ...ΙΝΕΜΑΧΟΥ
 - - - ΣΩ - - - -
 5 - - - ΟΥΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
 - - - - ΟΣΜΑΡΚΟΥ
 - - - - Σ
 - - - ΒΙΟΣΚΛΕΟΔΑΜΟΥ
 - ΤΔΑ - - - -
 10 - - - ΛΕΙΔΑΣ - - -

Vs. 1. Μέμμιος, 2. Στε]φάνου, Νεικόμαχος, 5. Θεο-
 φράστου, 6. - - os Μάρκου, 8. - - βιος Κλεοδάμου.

1288.

Ex schedis iisdem: „Spartae in muro meridionali” (in septentrionali vero ex alio apographo).

ΩΙ ΝΙΟΝΛΙ...
 ΙΣΙΟΣΕΠΑΓΑΘΟΥΝΕΙΚΣ...
 ΔΑΜΑΝΙΚΙΩΝ<ΦΙΛΕΡΩΤΙΚ...
 Β ΤΟΚΤΑΒΙΟΣΑΓΑΘΙΑΣΥΘΤΚΛΥΔ

Διονύ]σιος Ἐπαγάθου, Νεικο - -
 Δαμανικίων) Φιλέρωτι Κ.
 Γά. Τ[ι.] Οκτάβιος Ἀγαθίας ὑπὸ? Γά. Τι. Κλ[α]υ-
 δίου - - -

Vs. 3. idem habetur quod n. 1242. ubi p. Δα-
 μανικίων est Δαμακίων. Cf. ibi not. et Introd. cap. vi.

1289.

„Spartae in D. Nicolai”; ex iisdem.

ΛΡΑ
ΑΤΑΙ
ΜΟΧΑΡΙΟΣ
ΧΑΓΟΣ
5 ΛΙΚΡΑΤΙΔΑ
ΙΣΤΩΝΟΣ
ΚΕΡΔΩΝΟΣ
ΞΑΝΟΡΟΣ

Vs. 3. Έρμοχάριος? 4. λοχαγός? 5. Καλλικρατίδα,
6. Άρίστωνος, 7. Κέρδωνος, 8. Αλεξάνωρος. De lochago
cf. Introd. cap. v.

1290.

„Spartae prope templum Lycurgi”; ex iisdem, in quibus exigua
formae discrimine his extat. Hinc editum hoc fragmentum
Diar. Class. Brit. T. XXII. p. 202. sed parum accurate.

Vs. 2. Σαπφίων, 3. Δάρου ιερομνάμων? 4. άγ]-
νοθέ[της? De hieromnemone vide Introd. cap. v.

1291.

„Misithris, s. novae Spartae, prope castellum”; ex schedis Fourmonti.

.....ΕΣΪΠΙΜΝΑΣΩΝ
ΧΒΧΓ.ΟΥΛΙΟΣ
ΑΜΟΚΡΙΤΟ
Τ

Νομοφύλακ]ες [ε]πὶ Μνάσων[ος,
ὧν πρέ]σβ[υ]ς Γ. [Γ]ούλιος - -
- - Δ]αμοκριτο - -

Est fragmentum simile ac n. 1267. Formulas
dedi usitatas.

1292.

„Spartae in muro meridionali”; ex iisdem.

.....ΡΟΙ
.....ΝΕΟΛΑΗ
.....ΤΗΣΠΥΘΙΚΟΥ
.....ΔΡΟΣΕΥΠΟΡΟΥ
5 - - ΚΡΑΤΗΔΑΣΔΑΜΟΚΡ
ΚΡΑΤΗΣΚΛΕΑΝΔΡΟΥ

Vs. 2. - - Νεόλα πρ. (fortasse πρέσβυς)
3. - - κρά]της Πυθικοῦ,
4. - - αν]δρος Εὐπόρου,
5. - - κρατίδας Δαμοκρ[ατ - - vel κρ[ί]του,
6. - - κράτης Κλεάνδρου.

1293.

Ibidem ubi n. 1291. ex iisdem.

.. ΚΛΛΛΙΚ..... - - Καλλικ - -
.. ΝΕΚΙΔΑ..... - - νεκίδα - -
.. ΔΙΟΝΥΣ..... - - Διονυσ - -
.. ΛΙΟΣΠΡΑ..... - - λιος Πρα[το] - -
5..... ΛΙΟΣ..... 5 - - λιος - -

1295.

Coronae Messeniae ante oppidum in peninsula, inscriptio prope deleta; Cyriac. p. xxxiii. n. 267. et ex suis ac Cyriaci schedis
Murat. T. II. p. nc. 2. ibi versibus indiscretis, apud hunc sic distinctis:

ΑΓΑΘΙΑ
ΚΡΑΤΩΝΕΥΜΕΝΟΥΣΔΑΜΑΣΙΛΑΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΩΝΟΣΔΗΜΟΝΙΚΟΣΑΡΜΟ
ΔΙΟΥΜΥΡΩΝΑΣΚΛΑΡΩΝΟΣ
5 ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΟΝΑΤΙΧΟΥΛΥΣΙΜΑΧΟΣ
ΝΙΚΑΝΟΡΟΣΤΙΜΑΙΟΣΞΕΝΩΝΟΣ

Formas litterarum dedi ex Cyr. (Mur. C) cu-
ius lectiones etiam secutus sum, nisi quod vs. 6.

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ex Mur. dedi (Cyr. ΝΙΚΑΝΩΡΟΣ),
cuius vitia omitto. Vs. 1. Mur. recte vidit fuisse
ἀγαθῇ τύχῃ. Nomina haec sunt:

Κράτων Εὐμένους,
Δαμασίλας Καλλίστωνος,
Δημόνικος Ἀρμόδιου,
Μύρων Ἀσκλάπωνος,
Δαμάτριος Ὀνατίχου,
Λυσίμαχος Νικάνωρος,
Τίμαιος Ξένωνος.

LIII 2

1296.

Ibidem; ex Cyriac. l. c. n. 268. Murat. l. c. 4. Litterarum formam et lectiones ex illo dedi, versuum dispositionem ex hoc, quod apud illum indiscreti sunt.

ΑΝΤΩΝΙΟΣΣΕΒΗΡΟΣΑΝΤΩΝΙΟΣΡΟΥΦΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣΑΧΑΙΧΟΣΚΕΚΙΛΙΟΣΚΡΙΣΠΟΣ
ΓΡΑΣΙΩΝΠΤΟΛΛΑΡΙΩΝΟΣ
ΣΩΤΑΣΣΩΤΑΜΗΝΑΣΛΕΣΒΙΟΥ
5 ΝΙΚΟΤΕΛΗΣΞΕΝΑΡΧΟΥΔΑΜΙΩΝΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥ
ΕΠΙΓΟΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Mur. C, non Σ.

Ἀντώνιος Σεβήρος,

Ἀντώνιος Ραῦφος,

Ἀντώνιος Ἀχαι[κ]ός,

Κ[αί]κίλιος Κρίσπος,

Πρασίων Πτολλαρίωνος,

Σώτας Σώτα,

Μηνᾶς Λεσβίου,

Νικοτέλης Ξεναρχου,

Δαμίων Δαμοκράτου,

Ἐπίγονος Ἀπολλωνίου.

1297.

In arce Messenae Ithome vidisse hunc titulum dicitur Cyriacus, ex cuius scholiis in Strabonem petiit Langermannus, et ab hoc acceptos tres priores versus edidit Reinesius Synt. Inscr. V, 52. p. 386. sed parum accurate. Messenae transcripserunt Cockerell et Aberdeen, et edidit Walpol. Trav. p. 565. 52. ex hoc Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 166. Est etiam in schedis Fourmonti, cum lemmate haud dubie falso: „Spartae in ecclesia S. Nicolai”. Nos damus Walpolianum.

ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΚΡΕΣΦΟΝΤΟΥΕΤΟΥΣΡΝΖ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΣΚΡΙΣΠΙΑΝΟΥΥΙΟΣΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ
ΙΕΡΟΘΥΤΑΙ
5 ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥΝΟΒΙΟΣΑΙΛΙΑΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΣΟΦΟΣΧΑΛΕΙΔΟΦΟΡΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΤΡΟΙΛΟΣ

Reines. C, non Σ; idem versus longe aliter distribuit. Vs. 3. etiam Reines. ΥΙΟΣ, Fourm. ΥΟΣ. Vs. 6. Fourm. ΦΟΙΟΣ et ΤΡΟΙΝΟΣ, et post ΚΛΑΥ versum claudit.

Ἐπὶ ἱερέως Κρεσφόντου, ἔτους ρνζ',

ἀγωναθέτης

Τιβ. Κλαύδιος Κρισπιανοῦ υἱὸς Ἀριστομένης,

ιεροθύται.

Ἀριστόβουλος Ἀριστοβούλου,

νόβιος Αἰλιανός,

γραμματεὺς Σόφος,

χαλειδοφόρος Κλαύδιος Τρωίλος.

Tiberii Claudii et Claudii nomina titulum persuadent non antiquiorem esse quam huius familiae potentiam imperatoriam, quae a Tiberio Caesare aevo Augusteo computari debet. Recte igitur Reinesius epocham ab anno deducit, quo Achaia ab Romanis in potestatem redacta est (a. u. c. 608.): ut hic titulus a. u. c. 764-765. scriptus sit, anno ab epocha Achaica 157. Accedit quod alia quoque Romana nomina insunt, quae titulum non admodum vetustum esse evincunt. Haud alia atque hac Achaica epocha etiam Megarenses usi videntur, qui annos

similiter numerant (n. 1053. 1062.). Utrique enim, et Messenii et Megarenses, Achaeis accensiti sunt. Postremo eadem epocha haud dubie n. 1395. intelligenda, et in Hermionensi titulo n. 1205. *Cresphontes* et *Aristomenes* nomina sunt apud Messenios antiquitus celebrata: quae relinuerunt posteri. Titulus occasione sacrorum et ludorum a Messeniis celebratorum conscriptus est. Inter sacrorum ministros est χαλειδοφόρος, quem ἀκρατοφόρον recte interpretatur Os. hoc est eum, qui in Bacchica pompa merum gestet. Neque alienam a Baccho Messenen esse docet Pausan. IV, 31, 4. Attamen mihi probabilius videtur inscriptionem non ad peculiaris Bacchi solleinnia referri, sed aut ad Ithomaea, quae Iovi Ithomatae celebrata sunt, aut ad aliud festum diis omnibus commune. De *Ithomaeis* vide Pausan. IV, 33, 3. ex quo tamen colligas nullos in iis tum ludos habitos esse, quum hic contra diserte memoretur ἀγωναθέτης. Quod vero de *diis omnibus* dixi, eo me deducit ἱεροθυτῶν mentio, quos dubium non est ἱεροδυσίῳ coniunctos fuisse, de quo Pausan. IV, 52, 1. τὸ δὲ ὀνομαζόμενον ἱεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα ὁπόσους νομίζουσιν Ἕλληνες etc.

CLASSIS SECUNDA.

IMPERATORUM ROMANORUM ET DOMUS AUGUSTAE.

1298.

Lacedaemone in epistyllis columnarum Corinthiarum tres versus inscriptionis esse dicuntur, quos ex schedis Giamberti, de quibus vide ad n. 362. petiit Villosionus. Hinc Bekkerus. Sunt autem illi sic traditi:

a. ΤΕΚΝΩΝΘΕΟΙΣΣΕΒΑΣΤΟΥΣ
ΚΑΙΤΗΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ
b. ΟΥΚΑΙΙΟΥΛ.ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ
ΚΑΙΦΛ.ΑΓΗΣΙΛΑ

ΚΑΛΙΣΤΟΝΕΙΚΗΣ
ΓΩΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΑΝ

Fourmontus in rudibus templi Lycurgi re-
pertam refert hanc inscriptionem ΛΙΣΤΟΝΕΙΚΗΣ,
quae fortasse illius pars est; et templum Augusti
esse potuit, quod Fourmontus Lycurgi dicitur. Ti-
tulum non intelligo: τέκνων maxime obscurum est.

nec satisfacit si scripseris ex more ὑπὲρ τῶν τέκνων.
Mox apertum Θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ τῇ Λακεδαίμονι.
Tum: ὁ δὲνα υἱὸς - - -]ου καὶ Ἰούλιος Ἀγησίλαος καὶ
Φλ. Ἀγησίλα? Dein Καλλιστονείκης - - ἐκ τῶν ιδίων
ἀνέθηκεν. Καλλιστονείκης nomen redit n. 1442. 1444.

1299.

„Misithris in horto ecclesiae D. Michaelis”; ex schedis Fourmonti.

4. COS. TERT
C. POTEST
GRIPPIASTAE
PS. C. IVLIVS
5 MACHVS. PRATOLA
ΠΑΝΥΠΑΤΟΝ
ΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟ
ΓΡΙΠΠΙΑΣΤΑΙ
ΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣ
10 ΞΙΜΑΧΟΣ ΠΡΑ

M. Ἀγρίπ]παν, ὑπατον
τὸ γ', δημ]αρχικῆς ἐξουσίας
τὸ . . Ἀ]γριππιασταὶ [ῶν
πρέσβυς Γά]λιος Ἰούλιος
10 Δε]ξιμάχος Πρα[τολάου.

Agrippa Cos. tertium a. u. c. 727. fuit et tribuniciam
potestatem cum Augusto tenuit a. u. c. 736-740.
inter quos annos titulus positus videtur a collegio
Agrippiastarum, quod in eius honorem conditum
erat: ut habemus Sarapiastas, Attalistas etc. Eius
collegii princeps s. πρέσβυς (cf. Introd. class. I. cap. iv.)
est C. Iulius Deximachus Pratolai f. probe distin-
guendus a recentiore eiusdem familiae viro P. Mem-
mio Deximacho Pratolai f. de quo alibi dixi. Vs. 4.
in voce Iulius A est pro L.

Haud dubie hic titulus ad Agrippam pertinet
Augusti generum.

M. AGRIPPA] M. COS. TERT.
TRIBVNI] C. POTEST...
... A] GRIPPIASTAE
QVORVM PRINCE] PS. C. IVLIVS
5. DEXI] MACHVS. PRATOLA] I. F.

1300.

Lacedaemone; ex schedis suis Murat. T. I. p. ccxxiv. 4.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
ΥΙΟΝ ΑΠΟ ΠΡΟΓΟΝΙΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
Η ΠΟΛΙΣ

Muratorii schedae, quae ex schedis Cyriaci
fluxerunt, quum admodum lacunosae et perturba-
tae esse soleant, non nimium ausus est Dorvillius
ad Chariton. p. 453. ed. Lips. quod integram phra-
sin excidisse putat. Nam Germanicus Caesar non
est Augusti f. sed Tiberii per adoptionem. Mur-
quidem ΘΕΟΥ in ΤΙΒ. mutat; sed hoc nihili est.

Recte Dorvillius ita fere legendum censet: Γερμα-
νικὸν Καίσαρα Τιβερίου Καίσαρος υἱόν, Θεοῦ Σεβαστοῦ Καί-
σαρος υἱωνόν, ἀπὸ προγόνων εὐεργέταν ἡ πόλις. Exempli
causa confer titulum Corcyraeum de eodem. Sed
sufficit Θεοῦ Σεβαστοῦ υἱωνόν, omisso Καίσαρος. For-
tasse scribendum ἀ πόλις. Malim etiam τὸν ἀπὸ προ-
γόνων.

1301.

„Στῇ Λόγγῃ in ecclesia nativitat. B. Virginis”; ex schedis Fourmonti. Locus mihi non notus; vicus Longos est inter Vostiziam et Patras in Achaia (Gell. Itin. Mor. p. 5.): sed hic titulus a Fourmonte post Messeniaceum (Mauromatensem) ponitur: itaque Messeniaceum hunc quoque iudico.

Σ . ΟΥΓΕΡ
 ΙΙΚΟΥΜΗΤΕΡΑ
 ΙΓΙΕΙΝΗΝΘΥΓΑ
 ΗΝΘΕΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
 5 ΙΣΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑ
 ΑΝΙΚΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
 ΙΑΣΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΝΕΘΗΚΕ

[Γαίου Καίσαρος]
 Σεβα[στ]οῦ Τερ-
 μα]νικοῦ μητέρα
 Ἀγρι]ππείην, θυγα-
 τριδ]ήν Θεοῦ Καίσαρος
 5 Σεβ]αστοῦ, γυναῖκα
 Γερμ]ανικοῦ Καίσαρος
 ἰας Φιλοκράτους
 ἀ]νέθηκε.

Manifesto pertinet ad Agrippinam Agrippae et n. u. c. 792. Vide Eckhel. D. N. Iuliae filiam, et sic fere restituenda est inscriptio: T. VI. p. 228. ΛΑΛΛΑ
 Caio Imp. posita: ΛΑΛΛΑΝΘΕΙΑΝΗΩΙΔΙΝΟΤΚΕΩΤ

1302.

„In loco Spartae veteris iuxta portam orientalem”; ex iisdem.

ΤΙΒΕ
 ΝΕΡ
 ΘΕΟΥ
 ΝΕΡΩ
 5 ΙΕΡΕΙΙ

Fragmentum, quod restitui non potest: sed ti-
 tulus Imperatori positus erat. Vs. 5. fuit ἀρχιερεῖ
 μεγίστῳ. Credo haec statuae Neronis Imperatoris
 subscripta fuisse.

1303.

„Spartae in D. Nicolai”; ex iisdem.

ΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡΤ
 ΟΜΣΥΝΠΑΟΤΑΧΟΣ
 ΊΡΙΟΜΗΛΤΟΠΑΡΟΣ
 ΑΝΚΙΣΘΗΡΑΤΑΝΑ
 5 ΩΝΒΟΔΑΛΛΡΚΛΙΤΩ
 ΔΛΙΠ.ΡΟΣΟΔΟΝΩΤ
 ΞΥΑΝΔΡΙΑΝΕΡΑΜΕΝ
 ΟΙΡΛΕΙΜΕ
 ΛΕΝΥΠΙΟΝ ΖΟΝΤΕΡΕ . . .
 10 ΚΑΝΤΩΣ ΓΗΑΜΕΝ . . .
 ΣΩΚΡΑΤΗΡΑΝΒΡΟΡ.ΝΙΟΤΑ
 ΣΡΕΒΡΟΣΙΤΩΥ ΤΗ . . .

Vs. 1. Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, deinde fortasse Τίτος, quo tamen praenomine plures usi sunt. Vs. 5. -- ὡν βουλῇ καὶ τῷ [δήμῳ? Vs. 6. πρέσβον, vs. 7. εὐανδρίαν. Est fragmentum epistolae, ut videtur, Imperatoris. Cf. n. 1305. 1319.

1304.

„Στῇ Γουδέινῃ iuxta fontem”; ex iisdem.

ΑΠΟΛΙΣ
 ΤΙ Π Ι Ν ΡΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
 Ν Φ Κ Ν ΖΝΠΡΕΣΒΥΣ
 ΑΓΑΘΩΚΛΗΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
 5 ΑΤ ΝΙΟ ΩΦΕ ΩΝ
 ΣΕΥΞΙΠΠΟΣΤΥΝΔΑΡΟΥΣ
 ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣΚΛΕΑΝΔΡΟΥΓΡΑΦ
 ΜΝΑΣΩΝΛΥΣΙΠΠΟΥ

seqq. non conveniunt: νομοφύλακες tamen sunt: unde superest Ν . . . Φ . . . Κ . . . Sequitur:

ὡν πρέσβυς Ἀγαθοκλῆς Φιλίππου,
 Ἀντώνιος Ὀφελίων,
 Ζεύξιππος Τυνδάρους,
 Φιλοκράτης Κλεάνδρου γραμματοφύλαξ,
 Μνάτων Λυσίππου.

Fourmontus quaedam minusculis addidit de coniectura, vs. 2. sic expleto: Τίτον Πομπώνιον Τιβερίον Καίσαρα: mire profecto. Imperator statua hono-
 rat nescio quis; I. N. P. O. N. dixeris superesse ex Ἀλε]ξ[α]ν[δ]ρον: sed non credo. Nomen Imperatoris de industria deletum videtur. Subscripti sunt nomo-
 phylaces. Vs. 3. possis legere διὰ νομοφυλάκων: sed

De nomophylacibus vide Introd. class. I. cap. III. Ζεύξιππος Τυνδάρους habetur n. 1256. De Mnasonis Lysippi f. conf. catalog. patronom. Collato vero titulo n. 1256. qui diu post M. Aurelium scriptus est, hic quoque titulus infimae est aetatis iudican-
 dus, et recentior habendus plurimis eorum, qui se-
 quuntur: neque eum ante ceteros posui, quod mihi his antiquior videretur, sed quod, oblitterato Augusti nomine, ubi poneretur non multum referebat.

1305.

„Spartae prope ecclesiam D. Nicolai”; ex iisdem. Ed. Osannus Syll. II, 14. p. 265.

ΥΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡΟΥΕΣΠΑΣ
ΥΤΟΣΑΡΧΙΕΡΕΥΣΜΕΓΙΣΤΟΣΔΗ
ΟΥΣΙΑΣΤΟΘΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΤΟΙΣ
ΥΠΑ ΤΟΣΤΟΗΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝΤΗΙ

revocavit, (immo est a. 78.) viditque epistolae esse initium.

Α]υτοκράτωρ Καῖσαρ Οὐεσπασ[ιανὸς Σε-
βα]στός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δη[μαρχικῆς
ἐ]ξουσίας τὸ Θ, Αὐτοκράτωρ τὸ Ι[Θ],
ὑπάτος τὸ Η, Λακεδαιμονί[ω]ν τῇ πό[λει

Vs. 3. extr. Osann. ΤΟΙΣ, operarum vitio ut videtur; idem vs. 3. omittit primam lineolam. Vs. 4. extr. Os. ΠΟ, et init. pro Υ Osann. Δ. Titulum idem praeter unum locum recte restituit et ad a. Chr. 77.

fortasse χαιρεῖν. Vocis Σεβαστός, quam addidi, vestigia vides vs. 2. Vs. 3. extr. IC in IΘ mutavimus: hinc autem patet annum esse p. Chr. non 77. sed 78.

1306.

Lapis a. 1757. ex insula Cytheris in Museum Naniarum illatus. Petii hoc apographum ex aerea tabula collect. antiqq. Mus. Nan. (qui liber rarissimus) n. 32. Antea bis edita eadem tabula erat, in Italico libro Storia letterata Sett. 1758. p. 214. et in Passerii commentatione II. de titulis Naniarum p. 8. Sed hos duos libros non vidi ipse.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΘΕΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΟΥΑΝΤΡΑΙΑΝΟΝΑΡΙΣΤΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΔΑΚΙΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝΘΕΟΝΑΝΙΚΗΤΟΝΠΑΤΕΡΑ
ΠΑΤΡΙΔΟΣΑΡΟΤΙΜΗΤΗΝΥΠΑΤΟΝΘΒΙΝΔΕΡΑΤΦΑΦΕΡΕΣΩΤΗΡΤΟΥΠΑΝ
ΚΟΣΜΟΥΕΠΙΑΡΧΙΕΡΕΟΣΔΙΑΒΙΟΥΤΩΝΕΙΒΟΣΣΙΩΝΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΥΤΕΚΑΙΦΙΛ
ΟΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙΚΗΔΕΜΟΝΟΣΤΗΣΠΟΛΕΟΣΞΙΟΥΛΙΟΥΕΥΝΟΚΛΕΟΥΣΗΡΚΛΑΝΟΥΛΟΥ
ΚΙΘΙΒΟΥΛΙΠΥΛΙΟΥΜΕΝΟΥΚΡΕΤΟΝΟΖΟΝΣΣΥΝΑΒΑΣ
ΣΚΑΝΤΩΙΑΡΟΕΝΙΩΚΑΙ ΕΦΤΑΥΝ ΙΩΝΟΙΗ ΝΩΝΕΚ ΤΩΝΤΗΣ
ΠΟΛΕΟΣΝ ΟΡ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΚΑΙ ΒΝΧ ΜΚΥΣΚΥΝΤΙΕΟΥΜΑΞΙΜΟΥΚΑΤΑΤΟΥΦΙΣΜΑ
ΤΟΤΗΣΠΟΛΕΟΣΒΟΥΛ ΑΤΣΕΑΛΑΜΤΟΝΑΡΧ ΒΝΤΗΣ ΝΑ
ΝΓ

Αὐτοκράτορας Νερούα Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Θεοῦ υἱὸν
Αὐτοκράτορα Νερούαν Τραιανὸν ἄριστον Καῖσαρα Σεβασ-
τόν, Γερμανικόν, Δακικόν, Παρθικόν, Θεὸν ἀνίκητον, πα-
τέρα πατρίδος, ἀποτιμητήν, ὑπάτον [τὸ ε'] - - - σω-
τήρ[α] τοῦ παν[τὸς] κόσμου, ἐπὶ ἀρχιερέος διὰ βίου τῶν
[Σε]β[α]στ[ῶ]ν φιλοσεβαστοῦ τε καὶ φιλοπάτριδος καὶ
κηδεμόνος τῆς πόλεως [Σ.] Ἰουλίου Εὐνοκλέους, Σ. Ἡρ-
κλανοῦ, Δουκίου Β[η]βου[λ]ίου - - - - -
Κέρδ[ω]νος σὺν Ἀβασσκάντῃ, [Π]αρ[θ]ενίῳ καὶ - - -
ων, ἐκ τῶν τῆς πόλεως - - - - -
γυμνασίου καὶ - - - Κυντίου? Μαξίμου κατὰ τὸ
ψήφισμα τὸ τῆς πόλεως βουλ[ῆς?] - - - - -

Mirus est tituli huius usus in duplici Σ non solum ante Τ (vide ad n. 25.) sed etiam ante quamvis aliam consonam, ut Κόσμου, Ἀβασσκάντῃ (etsi vs. 9. est ψήφισμα), item ΕΚΚ p. ἐκ vs. 8. si lectio vera est. Nam etsi ex tabula aerea petitum nostrum apographum est, id tamen non fidelissimum esse docent maxime vs. 4. ΣΩΤΗΡ omisso Α, et vs. 5. ubi sine controversia Σεβαστῶν legendum. Nempe scriptura in lapide evanida fuit. Ἄριστον est sollemne Optimum. Consul fuit vi. cum haec poneretur inscriptio. Nam Parthicus Traianus non vocatus est ante a. u. c. 869. (vide Eckhel. D. N. VI. p. 460.): ante quem annum ultimus Traiani Consulatus est vi. a. u. c. 865. Quamquam vox Θεὸν vs. 2. vel eo deducit, defuncto Traiano positum titulum esse. Σωτήρ τοῦ παντὸς κόσμου est Conservator generis humani, ut in Latino titulo apud Eckhel. l. c. p. 457. Formas ἀρχιερέος, πόλεος de industria retinui.

1307.

Marmor altum palm. Rom. iv, olim Abeae Messeniae s. Laconicae; de Corcyra in Museum Nanianum delatum a. 1759. Litteris Constantinopolitanis edidit Meletius Geogr. p. 574. qui ponit Abeae, ubi tum erat; dein maiusculis Montfauc. Diar. Ital. p. 426. ex schedis Apostoli Zeni; ex Montfauc. dedit Murat. T. II. p. xxix. 1. Aeri incisus titulus est apud Passer. l. c. ad n. 1307. p. 14. apud Paciaud. Mon. Pelop. T. II. p. 77. cum commentario usque ad p. 91. et in Collect. antiq. Mus. Nan. n. 33. Eadem tabula est horum trium, quod de Passeriana aliunde scio.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Υ Β Ο Υ
Λ Α Ι Ο Υ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑ
ΣΤΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
5 ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ
ΝΕΡΒΑΥΙΩΝΟΝΥΠΑΤΟΝΤΟΓ
ΗΠΟΛΙΣΤΩΝΑΒΕΑΤΩΝΚΑ
ΤΑΤΟΤΩΝΑΧΑΙΩΝ ΔΟ
ΓΜΑΝΕΘΗΚΕΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
10 ΤΕΟΣΔΑΜΩΝΟΣΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΕΑ

Hoc est ex aerea tabula accuratissima; priora exempla prorsus deterrima sunt, ut vs. 2. Montf. MIOY etc. quae annotare putidum. Idem vs. 6. extr. TOE. Vs. 11. nota C et E. Verba haec sunt:

Ἀδριανῷ Βουλαίου.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Σεβαστὸν Τραϊανὸν Ἀδριανόν, Θεοῦ Τραϊανοῦ υἱόν, Θεοῦ Νέρβα υἱόν, ὑπάτον τὸ γ', ἡ πόλις τῶν Ἀβεατῶν κατὰ τὸ τῶν Ἀχαιῶν δόγμα ἀνέθηκε ἐπὶ γραμματέος Δάμῳνος τοῦ Ἀριστεά.

Ἀδριανῷ Βουλαίου sc. signum. Βουλαῖον Pac. interpretatur consiliarium, ut n. 1167. et Abeae senatoris munus gessisse Hadrianum putat. Non credo. Βουλαῖοι sunt dii certi, Ζεύς, Ἑστία, Ἀθηνα, Ἀρτεμις, de quibus plura ad decretum Gytheatarum class. III.

n. 1392. Sic nunc Hadrianus est Abeatis pro Θεῷ Διὶ Βουλαίῳ. Et vidit hoc Biagi Mon. Gr. ex Mus. Nan. p. 82. 238. ubi simul ex nummo Pergameno ap. Chishull. Antt. As. p. 167. affert Augustum quoque sic appellatum esse: Σεβαστῷ Καίσαρι Βουλαίῳ. Nam senator numquam Βουλαῖος dictus est nisi poetice. Δόγμα Ἀχαιῶν est decretum concilii Achaici, cui annumerantur Abeatae. Γραμματεὺς non est Abeatarum, sed concilii Achaeorum, ut recte Pac. Notus est eius concilii γραμματεὺς vel ex Polybio. Titulus positus non ante a. u. c. 872. quo Hadrianus Cos. III. Ceterum Pac. hunc titulum Corcyrae positum esse male censebat.

1308.

„Στῇ Περὶρῃ” (Misithris) „in Παναγίας”; ex schedis Fourmonti.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΤΡΑΙΑΝΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ
5 ΣΩΤΗΡΟΣ

Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανῷ Σωτήρος.

1309.

„Στῷ Βαρσοβᾷ” (dicionis Spartanæ) „in D. Basilii Magni”; ex iisdem.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙΣΑ
ΡΟΣΣΩΤΗΡΟΣ

Αὐτοκράτορος Ἀδριανῷ Καίσαρος Σωτήρος.

1310.

„In ara rotunda reperta Magulae prope Spartam in D. Ioannis Evangelistae”; ex iisdem, in quibus bis extat, et in altero quidem exemplo minus plena inscriptio est. Edidit Caylus Rec. d'Ant. T. I. P. I. tab. 20. 1. (cf. p. 61.). Sic est in perfectiori apographo:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΑΔΡΙΑΝΟ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΩΤΗΡΟΣ

Αὐτοκράτορος Ἀδριανῷ [ῶ] Καίσαρος Σωτήρος.

1311.

„Στῇ Μαγούλᾳ in domo Σταμάτης Χαροτάκης”; ex schedis Fourmonti.

ΥΤΟΚΡΑ
ΤΟΡΟΣΛ
ΑΝΟΥ
ΑΡΟΣ

Α]ὐτοκρά-
τορος Ἀδ[ρι-
ανῷ [Καί-
σαρος
Σ[ωτήρος?

1312.

„Spartae prope balnea”; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΣ
ΩΤΗ
ΡΟΣ
ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Διὸς Σωτήρος Ὀλυμπίου, haud dubie Hadriani Olympii. Cf. Attica, et ob divina Augusti epitheta n. 1313. 1314. 1316.

1313.

„Στῆ Μανούλα in ecclesia B. Virginis”; ex iisdem.

ZANI
ΕΛΕΥΘΕ
ΡΙΔΙΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΙ
5 ΕΩΤΗΡΙ

Z[α]νί
Ἐλευθε-
ρίῳ Ἀντω-
νείνῳ
Σωτῆρι.

Refer ad Antoninum Pium; si M. Aurelius
intelligeretur, discriminis causa, opinor, aliquid es-
set additum. Vs. 3. tertia littera debebat W esse,
item vs. 4. paenultima. Sed vide n. 1314.

1314.

„Spartae”; ex iisdem.

ZANI
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΙ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΙ
ΕΩΤΗΡΙ

Zανί
Ἐλευθερίῳ
Ἀντωνείνῳ
Σωτῆρι.

1315.

Ibidem ubi n. 1317. (in urbe olim *Taenariorum*), in columna. Ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 170. n. 7.

..... VΕΙ
..... ΔΡΙ
..... ΕΟΥ
..... ΠΑΡΘΙ
5 ΝΟΝΘΕ
..... ΑΕΓΓΟΝΟΝ
..... ΙΤΩΝΜΕΓΙ
..... ΒΑΥΤΟΚΡΑΤΟ.....

Fragmentum tituli in *Antoninum Pium*, quod
patet ex vs. 5. 6.

Ἀντωνείνῳ
Θεοῦ Ἀδριανοῦ
υἱόν, Θεοῦ [Τρα-
ϊανοῦ] Παρθι-
κοῦ υἱόν, Θεοῦ
Νέρβα ἐγγονον etc.

1316.

„Spartae in horto Christiani cuiusdam, cui nomen Ἀνεγνώστης”, in ara rotunda; ex schedis Fourmonti. In aere edidit Caylus
Rec. d'Ant. T. VI. P. III. tab. 58. 3. cf. p. 190. atque ut ineditum Osann. Syll. II, 17. p. 266.

ΔΙΟΙΣΟΛΥΜ
ΙΟΙΣΝΕΟΙΣ
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΣ

Θεοῖς Ὀλυμπίοις νέοις Διόσκουροις. Vs. 1. scribe
ΘΕΟΙΣ. Νέοι Διόσκουροι, ut Δημήτηρ νέα et talia,
homines domus Augustae dicuntur. Ni fallor, in-
telligendi M. Aurelius et L. Verus.

1317.

In vico Cyparisso s. Tiparisto regionis Magnae, prope promontorium Taenarium in Laconica; in columna. Ed. Pouquevill.
Itin. T. V. p. 169. n. 5. ex quo puncta retinui quamvis falsa.

ΑΠΟΛΙΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑ
ΑΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΣ
ΕΙΝΟΝΣΕΒΘΕΟΥΑΝ
5 ΩΝΕΙΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ
ΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΝΟΝ
ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘ
ΚΟΥΕΓΓΟΝΟΝΘΕ
ΝΕΡΒΑΑΠΟΓΟΝΟΝΑΡΜΕ
10 ΝΙΑΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΗΔΙΚΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜ
ΕΤΟΝΔΗΜΑΡΧ
ΕΣΕΟΥΣΙΑΣΥΠ
ΤΟ Γ

Ἀ πόλις
Αὐτοκράτορα Καίσαρ-
α Μ. Αὐγῆλιον Ἀντωνεί-
νον Σεβ. Θεοῦ Ἀν-
5 τωναίου υἱόν, Θεοῦ [Α-
δριανοῦ υἱόν,
Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι-
κοῦ ἐγγονον, Θεοῦ
Νέρβα ἀπόγονον, Ἀρμέ-
10 νιακόν, Παρθικόν,
Μηδικόν, ἀρχιερέα μ-
έγιστον, δημαρχ-
ικῆς ἐξουσίας, ὑπ-
ατον] τὸ γ'

Ἀ πόλις hic ut n. 1321. 1322. est *Taenariorum*,
quam habemus class. III. in titulis eius loci. Vs. 13.
deficit numerus potestatis tribuniciae. Titulus hic in
M. Aurelium non ante a. u. c. 919. (p. Chr. 166.)
scriptus. Cf. Eckhel. D. N. T. VII. p. 72.

M m m m

1318.

Hunc titulum „Spartae in area theatri” ponit Fourmontus, ex cuius schedis editus est a Ste-Croix Gouv. fédér. p. 462. n. 2. quod nesciebant posteriores editores. Nam ut ineditum dedit Angel. Maius Commentar. praev. ad Fronton. T. I. p. xcvi. qui eum dicit in vicinia Patrarum repertum i. Sept. 1814. a Mustoxyde missum. Rursum quasi diversum a Maiano ex schedis Fourmonti dedit Osannus Auctar. Lex. Gr. p. 60. deinde iterum Syllog. II, 10. p. 258. ubi eundem atque Maianum esse vidit, atque alterum exemplar, Maianum, Aegii, alterum, Fourmontianum, Spartae positum fuisse coniecit: quod non credibile, quum praesertim utriusque forma et versuum fines prorsus conspirant. Nobis misit Mustoxydes schedas Graeci cuiusdam Miltiadis, qui Megalopoli Messenen profectus erat: ex quibus intellexi nec Fourmontum nec Maianum vere rettulisse. Titulus *Messenae* repertus est, *εἰς τοῦ Μαυρομάτη κατὰ τοῦ Βουλιανού τοῦ μοναστηρίου εἰς ἓνα λιθὸν ὄρθιον εἰς τὸ χωράφιον τοῦ Δημήτρη Σταματελοπούλου*. *Mauromate* est *Messene*; *Bulcano* (*Vulcano*, *Burcano*) est *Ithome*.

ΑΙΛΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΟΥΗΡΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΥΧΑΡΙ
ΣΤΟΥΝΤΕΣΤΟΙΣΘΕΟΙΣ
5 ΚΑΙ ΑΙΤΟΥΜΕΝΟΙ ΤΑ ΑΓΑΘΑ
ΤΩ ΟΙΚΩΙΣΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑ ΣΧΟΝ
ΤΟΣ ΤΙΒ: ΚΛΣΑΙΘΙΔΑΚΑΙ ΛΙΑ
ΝΟΥΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΑΥ
10 ΤΩΝ ΔΙΑΒΙΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑΡ
ΧΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ
ΑΧΑΙΩΝ ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ

Dedi schedas Bekkeri, quibus eum consentit Os. Syll. etsi in Auctar. Lex. operarum vitio paulo differt. Pessimum est exemplum a Ste-Croix editum, neque ex fide schedarum expressum, sed deterimis mutationibus foedatum. Maius vs. 1. habet tantum ΑΙΛΙΟΝ, omissis praecedentibus lineis; idem vs. 6. falso ΤΩ ΟΙΚΩΙ, et deinde in fine ΝΟΥ, ex correctione. Vs. 7. Milt. Mai. ΠΑΡΑΧΟΝ. Vs. 8. extr. Mai. male ΚΑΙΝΑ. Titulus variis coniecturis vexatus est, quas omitto praeter facetissimam (I. A. L. Z. 1817. Febr. n. 22. p. 173.) vs. 8. ΤΗΣ ΑΤΘΙΔΟΣ ΑΧΑΡΝΑΙΟΥ. Nihil corrigendum nisi vs. 6. ultima littera; et vs. 1. primae lineae ΑΙ, pro quibus Α. esse debet: nam Μ. (*Μάρκος*) non convenit fratri philosophi Aelio Aurelio Vero, licet hunc

Marcum dici ap. Grut. p. ccc. 1. Osannus perhibeat. Hoc enim falsum est. Nam qui ibi nominatur *M. Aelius Aurelius Verus Caesar III. Cos.* is est qui vulgo *M. Aurelius Antoninus* philosophus vocatur, *Aelius Aurelius Verus* autem in eo titulo est nomine *L. Aelii Aurelii Commodi II. Cos.* vocatus. Vide Eckhel. D. N. T. VII. p. 88. coll. p. 68. Vs. 8. ultimum Κ (vulgo Κ) est siglum particulae καί: καὶ Αἰλιανοῦ, hoc est τοῦ καὶ Αἰλιανοῦ.

Α. Αἴλιον Αὐρήλιον

Οὔηρον Καίσαρα

οἱ Ἕλληνες εὐχαρι-

στοῦντες τοῖς θεοῖς

5 καὶ αἰτούμενοι τὰ ἀγαθὰ

τῆ οἰκῆ, εἰσηγησάμενοι

καὶ τὰ ἀναλώματα παρὰσχόν-

τος Τιβ. Κλ. Σαυθίδα καὶ Αἰλια-

νοῦ, τοῦ ἀρχιερέως αὐ-

10 τῶν διὰ βίου καὶ Ἑλλαδάρ-

χου, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν

Ἀχαιῶν ἀνέστησαν.

Titulus non ante a. u. c. 914. scriptus, quo anno Caesar et Verus appellari coeptus est Lucius, qui antea Commodus vocatus. Vide Eckhel. l. c. p. 87 sq. Haud dubie vero ipso illo anno titulus positus est ob imperium cum Lucio communicatum. Vs. 9. αὐτῶν, sc. τῶν Ἑλλήνων, ut n. 1124. Ἑλλαδάρχης simpliciter dictus distinguendus est ab Ἑλλαδάρχῃ τῶν Ἀμφικτυόνων; vide ad n. 1124.

1319.

„Calamis s. Thalamis”; ex schedis Fourmonti. Intelligit locum veterum Calamarum in Messenia, qui hodie Calamata: vide Mem. Acad. Inscr. T. XV. p. 397.

ΝΙΗΝΑΙΗ
CANTΩΝΙΝΟΥΣΕ
ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥΚ
5 ΕΙΝΕΝΕΤΥΧΟΜΕΝΟΙΣ ΕΠΕΣΤΕΙ
ΥΠΕΡΩΝΤΕΤΗΧΗΚΕΝΑΙ ΠΑΡΑΥΤΩ
ΕΡΕΙΟΥ ΤΩΣΕΧΕΙΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑΚΑΙ Τ
ΥΜΕΡΑΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ
10 ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΥΙΟΣ
ΑΝΟΥΥΙΩΝΟΣ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΕΓΓ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΑΡΜΑΤΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΠΕΡΙΣ
ΤΟΓΠΑΤΗΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ
15 ΔΗΠΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΩΒ·ΥΠ
ΝΕΦΥΜΕΙΝΟΣ
ΚΑΙ·ΙΣΙΔ·C
Ι·ΗΚΟΤΩ·C
ΛΑΚΣΔ·C
20 CA

- 5 - - - - - δ' Ἀντωνίνου Σε[βαστοῦ]
 - - - - - Τραϊανοῦ Παρθικοῦ
 - - - - - δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ β', ὑπα[τ]ος
 5 - - - - - εἰν, ἐνετύχομεν οἷς ἐπεστειλ[ε]
 - - - - - ὑπὲρ ὧν τετ[υ]χημέναι παρ' αὐτῶν
 .. ερεῖ οὕτως ἔχει, ἀποδεχόμεθα καὶ τ - -
 ὑμε[τε]ραν ὁμολογίαν τῆς χάριτος - - -
 ον δοθήτω, εἰ μὴ προῖκ[α] ὑπέσχηται ε - -
 10 Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ [Θεοῦ] Ἀντωνίνου υἱός, [Θεοῦ] Ἀδρι-
 ανοῦ υἱανός, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ ἐγγ[ονος], Θεοῦ Νέρβα ἀπόγονος, Μ. Αὐγ[ε]λίου Ἀντωνεῖνος Σε[βαστοῦ],
 Γερμανικός, Σαρματικός, ἀρχιμενός μέγιστος, δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ λα', ὑπα[τ]ος
 τὸ γ', πατὴρ πατρίδος, καὶ Αὐτοκράτωρ Καῖ[σαρ] Λ. Αὐρ. Κομμοδος, Αὐτοκράτορος Καῖσαρος Ἀντωνίνου
 Σε[βαστοῦ] υἱός, Θεοῦ Ἀντωνίνου
 υἱανός, Θεοῦ Ἀδριανοῦ ἐγγ[ονος], [Θεοῦ] Τραϊανοῦ Παρθικοῦ ἀπόγονος, Γερμανικός, Σαρματικός,
 15 δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ β', ὑπα[τ]ος, πατὴρ πατρίδος, - - -
 .. ν ἐφ' ὑμῖν ὅς
 .. καὶ
 .. Λακεδαιμ[ον]
 20 .. σα

Vs. 1-9. epistola est Caesarea, de cuius prae-
 scriptis mox dicam. Vs. 10. alia incipit epistola,
 qua rite suppleta patet vs. 11 sqq. multo quam
 vs. 10. longiores fuisse. Duorum ea Imperatorum
 est; vs. 10. 11. manifesto est *M. Aurelius Antoninus*,
 qui Antonini f. Adriani nepos etc. Nam de L. Vero
 ob alterum cogitari non potest. Nempe vs. 14. ha-
 betur Θεοῦ Ἀδριανοῦ ἐγγ[ονος], qui est *Li Aurelius Com-*
modus. Iam vs. 15. in huius nomine habetur δημο-
 κρατικῆς ἐξουσίας τὸ β': igitur haec epistola a. u. c. 930.
 scripta est, simul tum imperantibus M. Aurelio et
 Commodus. Quo anno M. Aurelius fuit Cos. m. Pont.
 Max. Trib. pot. xxxi. et Pater Patriae (vide Eckhel.
 D. N. T. VII. p. 63. 70.), Germanicus ac Sarmaticus
 (vide ibid. p. 73.). Commodus tum fuit Trib. pot. ii.
 Cos. P. P. Germ. Sarm. (vide Eckhel. ibid. p. 107.),
 sed nondum Pont. Max. (cf. ibid. p. 137.). Haec
 qui tenuerit et nostrum titulum accurate examina-
 verit, recte nos omnia diiudicasse et ex formulis

usu tritis supplevisse intelliget. Superest ut prae-
 scripta prioris epistolae, quae quod nimium lacera
 sunt, supra non explevi, tribus verbis examinen-
 tur. Vs. 4. habetur: δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ β', ὑπα-
 τος. Haec redeunt in altera epistola vs. 15. de Com-
 modo. Vs. 3. est Τραϊανοῦ Παρθικοῦ K - - - Ma-
 nifestum est K esse in A mutandum et scribendum
 Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ ἀπόγονος, de eodem Com-
 modo. Iam quod vs. 2. superstes est - - - δ' Ἀντωνί-
 νου Σε - - - non potest ad Antonini Pii nomen re-
 ferri, qui Θεός tum fuit (vs. 10.): igitur referen-
 dum est ad M. Aurelium, et supplendum: Αὐτοκρά-
 τορος Καῖσαρος Ἀντωνίνου Σε[βαστοῦ] υἱός, ad quam
 formulam supplevi etiam vs. 13. Sic patet vs. 1-4.
 Commodi nomen scriptum fuisse; in praegressis
 vero si etiam M. Aurelii nomen scriptum erat, de
 quo non dubito, eadem prioris ac posterioris epi-
 stolae fuerunt praescripta.

1320.

„Spartae prope portam septentrionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩ
 ΝΕΙΝΟΝΚΑΙΣΑΡΑΑΥΤΟΚΡΑ
 ΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΛΟΚΙΟΥ
 ΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗΡΟΥΕΥΣΕ
 5 ΒΟΥΣΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΒΗΝΙΚΟΥΥΙΟΝ
 ΔΙΑΣΥΝΑΡΧΙΑΣΤΗΣΠΕΡΙΜΑΡ
 ΚΟΝΤΑΔΙΟΝΦΙΛΟΞΕΝΙΔΗΝ
 ΓΕΡΟΝΤΕΣΕΠΙΙΔΛΔΑΜ
 10 ΩΝΠΡΕΣΒΥΣΜΑΡΚΟΣΤΑΔΙΟΣ
 ΦΙΛΟΞΕΝΙΔΗΣ
 ΔΑΜΑΡΙΣΤΟΣΑΝΔΡΙΩΝΟΣΤΟΓ
 ΠΙΣΤΟΣΦΙΛΟΝΕΙΚΙΔΑ

Vs. 3. fortasse Λδ. fuit, ut vs. 9.

Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Καῖσαρα, Αὐτοκράτορος
 Καῖσαρος Λο[υ]κίου Σεπτιμίου Σεουήρου Εὐσεβοῦς, Περτίνα-
 κος, Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδι[α]βηνικοῦ υἱόν, διὰ συναρ-
 χίας τῆς περὶ Μάρκον Τάδιον Φιλοξενίδην.

Γέροντες ἐπὶ Ἰουλ. Δαμ - -
 ὧν πρέσβυς Μάρκος Τάδιος Φιλοξενίδης.
 Δαμάριστος Ἀνδρίωνος τὸ γ',
 Πίστος Φιλονεικίδα.

Titulus pertinet ad Caracallam, vivo adhuc patre.
Iul. Dam - - est patronomus: vide Introd. class. I.
 Titulum ponit Senatus (γερονσία), cuius princeps
 Philoxenides. De πρέσβει et συναρχίᾳ et γερονσίᾳ vide
 Introd. class. I. cap. iv. unde simul intelliges plurima
 senatorum nomina intercidisse. Primus post princi-
 pem senator est Δαμάριστος, tertium tum senator.

M m m m 2

1321.

Ibidem ubi n. 1317. in columna. Edidit Pouquevill. T. V. p. 168 sq. n. 4. et hinc Osannus Syll. II. p. 262. qui ad M. Aurelii philosophi aetatem rettulit.

ΗΠΟΛΙΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑ
 ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΙ
 ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟ
 5 ΠΑΡΘΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΒΡΙ
 ΝΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΓΕΡΜΑ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜΕ
 ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΤΟΓΥΠΑΤΟ
 10 ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΑΝΕΙΚΗ
 ΤΟΝΙΔΙΟΝΣΩΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡ

 ΔΙΕΦΟΡΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΑΙ
 ΛΟΥΣΤΟΥΕΛΛΑΝΙΚΟΥΑΛΚΙ
 ΤΟΥΡΟΥΦΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔ

 ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΑ
 15 ΚΑΙΤΑΙΠΑΥΡΗΛΙΟΥΔΙΚΑΙΟΥΤΟΙ

Vs. 1. quidquam suppleri non esse necessarium, docent similes tituli Taenarii: nec Pouquevillii puncta curanda esse videbis ex n. 1317. Titulus pertinet ad Caracallam, qui solet M. Aurelius Antoninus vocari: de eius epithetis v. Eckhel. D. N. T. VII. p. 222. quibus accurate convenit hic titulus. Germanicus quum dicatur Caracalla, titulus non ante a. u. c. 966. scriptus est; immo non ante a. u. c. 967. quo Caracalla coepit esse Imperator III. vocari. Hinc simul patet ὑπατον τὸ δ' scribendum esse; sed annus trib. pot. restitui nequit. Titulus *Taenariorum* est, ut alii illius loci (vide maxime n. 1394.), non reipublicae Spartanæ: tamen princeps ephorum vir Spartanus est, quippe utriusque civitatis civis (cf. ad n. 1355.); quod frequens hac aetate (cf. ex Spartanis titulis n. 1375.).

Η πόλις
 Αὐτοκράτορα Καίσαρα
 Μάρκον Αὐρηλίον Ἀντων[εῖνον,
 Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστόν,
 5 Παρθικὸν μέγιστον, Βριταν-
 νικὸν μέγιστον, Γερμανικὸν
 μέγιστον, ἀρχιερέα μέγιστον,
 δημορχικῆς ἐξουσίας [τὸ . . .
 Αὐτοκράτορα τὸ ὕ, ὑπατο[ν τὸ δ,
 10 πατέρα πατρίδος, ἀνεῖκτον,
 τὸν ἴδιον σωτήρα καὶ εὐεργέτην.
 * * * Hoc loco nihil excidit.
 Δι' ἐφόρων Αὐρηλίων Ἀριστοτε-
 λους τοῦ Ἑλλανικοῦ, Ἀλκι-
 τοῦ Ρούφου, Καλλικρατίδα [τοῦ
 Καλλικρατίδα,
 15 Κα[. . . πα, Αὐρηλίου Δικαίου τοῦ

Nota autem Taenariorum urbem tum a Sparta se-
 iunctam fuisse et sui iuris, qui ut Oesylenses et
 Geronthatae suos habuerint ephoros. (vide n. 1322,
 1323, et titulum Geronthatarum n. 1334.). Nempe
 Taenariorum haec urbs et ipsa fuit Eleutherolaco-
 num, inter quos habetur Κανήπολις vocata (Pausan.
 III, 21, 6.). Tres primi ephorum sunt Αὐρηλίοι,
 non quartus; igitur in quinto repetitur Αὐρηλίου.
 Secundi nomen ut quarti mutilum est, Ἀλκιδάμου
 vel simile; nec velim corrigas Καλλικράτους, et si
 Callicratēs Rufi f. aliunde notus est (vide catal.
 patronom.). Primus est Aurelius Aristoteles Hella-
 nici f. quem Spartanum esse novimus ex titulo
 class. V. in honorem Aureliae Charteridis, n. 1453.
 Osannus in hoc titulo non omnia recte restituerat.

1322.

Ibidem; ex eodem p. 168. n. 2. Indidem petiit Osann. Syll. II, p. 279.

ΗΠΟΛΙΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
 ΜΑΝΤΩΝΙΟΝΓΟΡΔΙΑΝΟΝ
 ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑ
 5 ΣΤΟΝ

 ΔΙΕΦΟΡΩΝΤΩΝΠΕΡΙΜ
 ΑΥΡΗΛΙΟΝΘΑΛΙΑΡΧΟΝΘΑ
 ΛΙΑΡΧΟΥ.ΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ
 ΜΑΥΡΗΛΙΟΥΥΣΤΕΕΝΟΥ
 10 ΤΟΥΛΥΣΚΡΑΤΟΥ

Titulum esse urbis *Taenariorum*, docet locus. Cf. ad n. 1321. M. Aurelius Thaliarchus est princeps ephorum (cf. Introd. class. I. cap. iv.), sed Taenariorum, Ἐπιμελητὴν intellige huius operis. Per-

Η πέλις
 Αὐτοκράτορα Καίσαρα
 Μ. Ἀντωνίων Γορδι[α]νόν,
 5 Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστόν.
 * * * Hoc loco nihil excidit.
 Δι' ἐφόρων τῶν περὶ Μ.
 Αὐρηλίων Θαλιάρχον Θα-
 λιάρχου, καὶ ἐπιμελητοῦ
 Μ. Αὐρηλίου [Ἀστυ]ξένου? vel [Ἀστυ]ξένου?
 10 τοῦ Ἀυσ[τ]ράτου.

tinet autem haec inscriptio ad M. Antonium Gor-
 dianum III. neque antiquior est a. u. c. 992. quo
 hic Pius, Felix appellatur primum. Vide Eckhel.
 D. N. T. VII. p. 309 sq.

1326.

„Spartae prope turrin meridionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΗΠΟΛΙΣΗΛΑΚΕΔ
ΜΟΝΙΩΝΚΛΑΥΔΙΣ
ΚΑΣΣΙΑΝΟΝΤΟΝ
ΚΡΑΤΙΣΤΟΝΥΠΑΤΙΚ
5 ΕΥΝΟΙΑΣΧΑΡΙΝΕΠ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΥΙΟ..ΛΛ
ΜΑΞΕΜΑΜΙΟΥΔΟΝΙ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦ
ΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΑΓΩΝΙΟ
10 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΙΟΥ
ΠΡΕΣΒΕΩΣΤΩΝΕΦΟ
ΡΩΝ

Ἡ πόλις ἡ Λακεδ[α]μονίων Κλαύδι[ο]ν Κασσιανὸν τὸν κράτιστον ὑπατικ[όν] εὐνοίας χάριν, [πρὸς]δεξαμένου [τ]ῷ [ἀν]άλ[ω]μα Μ. Α[λέ]ξι[ο]ν Α[λέ]ξαν[δ]ρ[ῶ]ν φιλοκαίσαρος καὶ φιλοπατρίδος, α[λέ]ξανδ[ρ]ου γυμνασιάρχου, [τ]ῷ πρέσβει τῶν ἐφόρων.

Quae correxi, ut illud πρὸςδεξ. postulat usus. Vs. 7. primum E nil fuit, nisi siglum, aliquid distinctioni inserviens. Viri nomen redit intemperatum n. 1363. Idem habes n. 1341. De πρέσβει vide Introd. cap. iv.

1327.

„Spartae in fundamentis turris orientalis”; ex iisdem. Ed. Osann. Syll. II, 18. p. 267. Nos damus ex apographo Bekkeri.

ΑΠΟΛΙΣ
ΤΙΒΚΛΑΥΤΙΒΕΡΙΟΥΦΡΟΝ
ΤΕΙΝΟΥΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
ΦΡΟΝΤΕΙΝΟΝΝΙΚΗΡΑ
5 ΤΟΝΣΟΔΑΛΙΝΑΔΡΙΑΝ
ΛΙΝΤΩΝΔΕΚΑΑΝΔΡΩΝ
ΤΩΝΑΦΟΝΙΚΔΙΚ
ΣΑΝΩΝΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
ΠΛΑΤΥΣΗΜΟΝΛΕΓΙΩ
10 ΝΟΣΔΦΛΑΒΙΑΣΤΑΜΙΑΝ
ΚΑΙΑΝΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΠΑΡ
ΧΕΙΑΣΑΧΑΪΑΣΕΠΙΤΩΝΥ
ΠΟΜΗΜΑΤΩΝΗΣΣΥΝ
ΚΑΗΟΥΚΑΝΔΙΔΟΝΑΥ
15 ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΜΑΥΗΛΙΟΥ
ΑΝΩΝΕΙΝΟΥΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΑΓΟΡΑΝ
ΜΟΚΟΥΡΑΛΑΙΟΝΣΤΡΑ
ΤΗΓΟΝΡΩΜΑΙΩΝ

Vs. 16. Ος. ΑΤΟΥΣΤΟΥ.

Ἀ πόλις Τιβ. Κλαύ. Τιβερίου. Φροντεύου υἱὸν Κυρεῖνα Φροντεῖνον Νικήρατον, σόδαλιν Ἀδριαν[ο]ν τῶν δεκά ἀνδρῶν τῶν [τ]ῷ φονικ[ῶ] δικ[α]σάν[τ]ων, χειρίαρχον πλατύσημον λεγιῶνος δ' Φλαβίας, ταμίαν καὶ ἀντιστράτηγον ἐπαρχίας Ἀχαΐας, ἐπὶ τῶν ὑπομνημάτων τῆς συνλήτου, κανδιδάτον αὐτοκράτορος Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου αὐγούστου Γερμανικοῦ, ἀγορανόμον κομή[τ]ου[λ]ιον, στρατηγὸν Ῥωμαίων.

Idem titulus extat n. 1133. unde nonnulla correxi. De singulis ibi dictum quantum satis. Vs. 7. N vocis ΤΩΝ muta in Ν, item vs. 8. N syllabae ΣΑΝ. Eandem formam habes in hoc titulo saepius. Praeterea vs. 7. Δ muta in Δ, hoc est ΑΔ, ut vs. 14. ΔΑ. Sic intelliges τὰ φονικά prodire, pro quo n. 1133. est ΤΑΦΟΝΙΝΑ.

1328.

„Ibidem prope turrin meridionalem”; ex iisdem schedis.

ΗΠΙΟ

ΑΥΡΑΛΦΕΙΟΝΤΟΝΚΡΑΤΙΣΤΟΝΕΠΙ
ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΗΣΕΙΣΤΗΝΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ
ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝ ΠΡΟΣΕΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑ
5 ΛΩΜΑ ΓΑΪΟΥΠΟΜΠΑΝΘΑΛΟΥΣ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΑΡΙΣΤΕΑΑΧΙΕΡΕΩΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΚΑΙΤΩΝΘΕΙΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΑΥΤΩΝ

Ἡ πόλις Ἀδρ. Ἀλφειὸν τὸν κράτιστον ἐπὶ[τροπον] τῶν Σεβαστ[ῶ]ν, τῆς εἰς τὴν Λακεδαίμονα εὐνοίας ἐνεκεν, προσ[δ]ε[ξ]α[μέν]ου τοῦ ἀνάλωμα Γαίου Πομπανθάλου Διογέ-
νου Ἀριστέα, ἀ[ρ]χερέως τῶν Σεβαστῶν καὶ τῶν θεῶν προγόνων αὐτῶν.

Vs. 4. προσεμένου scribi non potest, nec placet προθεμένου nec προίεμένου. C. Iul. Panthales est in patronomis: sed hic est alius. Διογένο[ς] Ἀριστέα videtur esse p. τοῦ Διογένο[ς] τοῦ Ἀριστέα. Titulus videtur M. Aurelio et L. Vero Impp. scriptus esse.

1329.

„Spartae in fundamentis turris ad orientalem plagam sitae”; ex iisdem.

ΗΠΟΛΙΣ

ΑΥΡΗΛΙΟΝΕΛΠΙΔΙΦΟΡΟΝΕΠΙΤΡΟΠΟΝΤΩΝΣΕΒΑ
 ΣΤΩΝΤΗΣΕΙΣΤΗΝΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΟΥΠΑΝΤΑΠΡΩΤΟ
 5 ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΒΡΑ ΣΙΔΟΥΤΟΥΒΡΑΣΙΔΟΥ

Ἡ πόλις Ἀργήλιον Ἐλπιδίφορον, ἐπίτροπον τῶν Σε-
 βαστῶν, τῆς εἰς τὴν Λακεδαίμονα εὐνόιας ἕνεκα, προσδε-
 ξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ πάντα πρώτου Τιβερίου Κλαυ-
 δίου Βρασίδου τοῦ Βρασίδου.

Titulus M. Aurelio non vetustior. Cave cor-
 rigas Ἐλπιδίφορον: possis Ἐλπιδίφορον; sed ne hoc
 quidem audeō. De Brasida cf. catal. patronom.

1330.

„Novae Spartae in vestibulo ecclesiae Περίληπτος dictae”; ex iisdem.

ΘΗΤΥΧΗ
 ΙΑΓΝΟΤΑΤΟΝ
 ΧΛΙΟΤΑΤΟΝ
 ΩΝΠΑΥΛΕΙΝΟΝ
 5 ΑΝΤΑΤΗΝ
 ΝΤΩΝΕΞΟΛΟ
 ΝΕΠΑΡΧΩΝ
 ΉΕΑΝΤΑΚΑΙΤΕ
 ΗΤΟΥΡΩΜΗΣ
 10 ΑΡΧΟΥΜΕΤΑ
 ΜΑΣΚΑΙΑΛΛΑΣ
 ΩΝΑΡΔΑΣΗΣ
 ΚΑΙΔΙΟΡΘΩΤΗ
 ΑΔΟΣΤΗΣ
 15 ΗΝΤΡΙΤΗΝΑΨΕΙ
 ΝΤΩΝΕΙΣΤΗΝ
 ΑΝΑΕΚΑΠΡΩΘΕΝ
 ΙΑΡΑΠΥΛΙΑΔΙ
 ΙΟΥΤΕΤΟΥΧΡΟΝΟΥ
 20 ΟΥΠΟΤΑΜΟΥΡΕΥ
 ΛΙΠΟΜΩΧΡΟΝΩ
 ΑΝΤΑΚΑΤΕΡΗΡΕΙΜ
 ΚΑΙΣΥΝΠΕΠΤΩ
 ΚΘΕΙΑΣΠΡΟΝΟΙΑΣ
 25 ΒΑΝΙΑΤΗΠΑΤΡΙΔΙ
 ΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ
 ΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
 ΑΤΩΝΜΕΜΜΙΟΣ
 ΛΙΟΕΕΤΥΧΟΣ
 30 ΜΕΛΗΤΗΣΑΥΤΩΝ
 ΛΙΕΝΤΟΥΤΩ
 ΓΕΤΗΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 35 ΕΠΟΙΕΙ

Ἄγα]θῇ τύχῃ.
 Τὸν ἀγνότατον [καὶ
 δι]καϊότατον - -
 ο]ν Παυλεῖνον - -
 5 σ]αντα τὴν - -
 - τῶν ἐξο[χω-
 τάτω]ν? ἐπαρχῶν - -
 - - ἥσαντα καὶ τε - -
 ἐπιμελ]ητοῦ Ῥώμης - -
 10 - - ἀρχου μετὰ - -
 τι]μὰς? καὶ ἄλλας - -
 - - ὡν ἀρχὰς? ἦσε - -
 - - καὶ διορθωτὴν [τῆς
 σκε]ῆδος? τῆς πε[ρί
 15 τ]ῆν τρίτην ἀψεί[δα,
 ν τῶν εἰς τὴν - -
 - - - - -
 - παραπύλια δι - -
 ὑ]πό-τε τοῦ χρόνου [καὶ τῶν?
 20 τ]οῦ ποταμοῦ ρευ[μάτων?
 καὶ πο[λλ]ῶ χρόνῳ - -
 - αὐτὰ κατεργηρεμ[μέν-
 - καὶ συνπεπτω[κότ - -
 ἔ]κ θείας προνοίας - -
 25 τῇ πατρίδι - -
 κα]τασκευάσαντα - -
 τῶ]ν τῆς πόλεως [ἀναλω-
 μ]άτων? Μέμμιος [Αὐ-
 ρή]λιος Ε[ὔ]τυχος [ἐπι-
 30 μελητ]ῆς αὐτῶν - -
 - - ἐν τούτῳ - -
 τὸν εὐερ]γέτην τῆς πόλεως.
 Δημήτριος
 Δημητρίου
 35 ἐποίηι.

Paulinum Romanos magistratus gessisse ex
 vs. 2-10. colligo: vs. 25. tamen suadet ut Sparta-
 num origine fuisse putemus. Is varia Spartae re-
 stituisse dicitur. Vs. 35 sqq. statuarii nomen habes,
 qui rexit n. 1409. Vs. 22. supplevi κατεργηρεμ[μέν-
 ex ἐρείπω: cf. Buttm. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 336.
 Vs. 30. ἐπιμελητῆς αὐτῶν videtur operum a Paulino
 restitutorum curatorem indicare.

1331.

„Novae Spartae in palatio archiepiscopali”; ex schedis Fourmonti.

.ΑΙ...ΛΝ.ΩΔΕΚΑΙΟΙΚΑΤΑΣΤΑ
 ΓΡΑΦΟΙΝΟΜΟΝΠΕΤΟΥΤΩΝΕΠΑΙ
 ΤΟΝΚΑΙΕΠΙΤΑΙΕΝΔΙΜΙΑΚΑΙΑΝΑΣ
 ΠΕΠΟΙΗΤΑΙΕΝΤΑΙΠΟΛΕΙΔΟΝΤΩΔΕ
 5 ΕΠΙΜΕΛΙΤΑΙΤΟΥΡΩΜΑΙΟΥΚΑΤΑΛΥΜ
 ΝΟΝΤΩΑΥΤΩΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΜΕΤΑΥΤΟ
 ΤΟΙΣΕΝΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣΔΙΑΤΕΤΑΚΤΑΙΔΩ
 ΤΩΙΚΑΙΟΠΑΝΙΑΙΞΕΝΙΑΤΑΜΕΓΙΣΤΑΕΚΤ
 ΠΟΛΕΞΑΜΕΝΟΣΑΝΤΕΔΙΕΓΡΑ
 10 ΥΤΟΝΚΑΙΟΙΕΡΟΣ

- - [γραψ]άν[τ]ω? δὲ καὶ οἱ καταστα[θέντες νομο-
 γράφοι νόμον πε[ρί] τούτων. ἐπαι[νέσαι] δὲ αὐ-
 τὸν καὶ ἐπὶ τῇ ἐνδ[α]μῖα καὶ ἀνασ[τροφῇ, ἧ
 πεποιήται ἐν τῇ πόλει. δόντω δὲ - - - - - [οἱ
 5 ἐπιμελ[η]ταὶ τοῦ Ῥωμαίου κατάλυμ[α - - - - -
 νόντω αὐτῷ τε καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν - - - - -
 τοῖς ἐν τοῖς νόμοις διατέτακται δώ[ροις]? - - αὐ-
 τῷ καὶ ὁπα[δ]ία? ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τ[ῶν νό-
 μων - ἅ]πο[δ]εξάμενος ἂν τε διεγρα - - - - -
 10 - - - - - αὐτὸν? καὶ ὁ ἱερός - - - - -

Fragmentum maxime memorabile in honorem
 civis Romani, qui Spartae versabatur, scriptum
 haud dubie saeculo ab urbe condita vi. quo Ro-
 mani Graeciam intrarunt. Nota formam δόντω etc.
 quae vetus Dorica. Vs. 1. 2. οἱ κατασταθέντες νομο-
 γράφοι est, ut n. 1195. unde simul petii quae vs. 3.
 supplevi, quae etiam n. 1339. redeunt. Οἱ ἐπιμελ-
 τὰ τοῦ Ῥωμαίου Spartani sunt, qui Spartae eius cu-
 ram habent, ut olim proxeni regibus attributi.
 Vs. 8. ὁπαδία dedi de incerta coniectura ab ὁπα-
 δός, comitatu. Ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων habes
 n. 1195.

1332.

„Paroreae” (qui vicus Misithrarum) „in domo olim Turcica”. Misit Benthylus Smyrnaeus per Beierum Professorem Lipsiensem.

.ΠΕΙΔΗΦΙΛΙΣΤΟΣΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥΛΕΥΚΑΔΕΩΛ
 ΣΕΥΝΟΥΣΥΠΑΡΧΩΝΔΙΑΠΑΝΤΟΣΤΑΙΠΟΛ
ΜΕΓΑΛΑΣΚΑΙΚΑΘΙΑΣ
 ...ΟΙΣΕΝΔΙΑΝ.....

Ἐπειδὴ Φίλιστος Πολεμάρχου Λευκάδ[ιο]-
 ς εὐνοὺς ὑπάρχων διὰ παντὸς τῇ πέλ-
 [ει] etc.

Ex usu vulgo recepto debet sequi fere: χρεῖας
 παρέσχηται πολλὰς καὶ μεγάλας, vel πολλὰς καὶ μεγά-
 λας χρεῖας παρέσχηται. Vs. 4. videtur fuisse τοῖς ἐν-
 δια[ιτῶσι], nempe Spartanorum Leucadei. Est opinor
 ex decreto *proxeniae*, non eius quae Spartanis fere

propria est (civis generis proxeni, cives Spartani,
 posthac ἐπιμεληταὶ peregrinorum vocati sunt, ut
 n. 1331.), sed eius, quae communi Graecorum usu
 proxenia vocatur. Vide quae ad aes Petiliense dixi
 p. 11. et cf. n. 1333. 1334. 1335. Proxeniae vero
 decretum esse iudico, quod ea decreta hac forma
 concepta esse plurima exempla docent.

1333.

„Spartae ante theatrum”; ex schedis Fourmonti duplicibus.

.ΡΗ.ΥΝΙΩΝΔΙΑΧΟΝ
 ΕΑΤΑΣΠΡΟΞΕΝΟΝ

De proxeno vide ad n. 1332. YONNENIZ

1334.

Ex schedis Farnesianis Romae (sed titulus Geronthris positus erat). Missum a P. Andreasio, Soc. Ies. apographum edidit Murat.

T. II. Ρ. Μ. Χ. Ι. Κ. Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

[Textum vide in pag. seq.]

*Εδοξε τ[ῇ] πόλει τῶν Γερωνθρατῶν, Πέλοπα Λαοδά-
 μαντος Λακεδαιμόνιον πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τὰς πό-
 λιος, [καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ]· ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς γῆς καὶ
 οἰκίας [ἐ]γκτ[α]σιν καὶ τὰ λοιπὰ τίμια ὅσα καὶ τοῖς λοι-

ποῖς προξέναις. τὰν δὲ προξέναν ταύτην τοὺς ἐφόρους ἀνα-
 γράψαι εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναδέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τὸ
 Ἀπόλλωνος.

ΕΔΟΞΕΤΗΠΟΛΕΙΤΩΝ
 ΓΕΡΟΝΘΡΑΤΩΝΠΕΛΟΠΑΛΑΟ
 ΔΑΜΑΝΤΟΣΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝ
 ΠΡΟΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
 5 ΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΥΣΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕ
 ΑΥΤΟΙΣΓΑΣΚΑΙΤΑΣΟΙΚΙΑΣ
 ΑΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΤΙΜΙΑ
 ΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
 ΤΑΝΔΕΠΡΟΞΕΝΙΑΝΤΑΥΤΑΝ
 10 ΤΟΥΣΕΦΟΡΟΥΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
 ΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 ΚΑΙΑΝΑΘΕΜΕΝΕΙΣΣΤΑΛΑΝ
 ΛΙΘΙΝΑΝ

Titulus ex Farnesianis schedis, quae pessimae esse solent, petitus absurdis vitiis inquinatus est. Vs.6. αὐτοῖς ferri non potest nisi quid exciderit: nec tamen tutum est scribere αὐτῶ. Igitur ex aliis titulis et maxime ex n. 1335. addidi verba καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ: quod licet in schedis Farnesianis. Mox ΤΑΣ deleui, aliorum proxeniae decretorum exemplo; iisdem ducibus vs.7. ἔγκτασιν dedi. In fine transpositae erant integrae orationis particulae; correctio nostra ex aliis titulis quam plurimis petita est. *Geronthratae* sunt *Eleutherolaconum*: *Pelopem* honorant *Lacedaemonium* ex urbe ipsa, *Spartanum*. De ephoris *Eleutherolaconum* cf. *Introd. class. I.* cap. III.

1335.

In loco qui vocatur Asomatos s. Liternes, in dicione Magna, prope *Taenarum*. Ed. Pouquevill. Itin. T.V. p. 171. n. 13.

.....ΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.....
ΔΙΝΩΙΤΩΝΛΑΚΕ.....
Λ2,ΑΣΙ.ΑΙΜΕΓΑΛΑΣΧ.....
ΧΗΤΑΙ.....ΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΚΑΙ.....
 5ΧΛΙΤΟΝ.....ΤΥ.....ΝΟΥCΙΝCΠ.....
ΛΟ.....CΟΥΘΕΝΕΞΛΕΙΠΟ.....
 ΛΡΑΚ.....ΕΙΝΑΕΔΟΣΕΤΩΙΚΟ.....
CΔ.....ΜΟΝΙΩΝΦΙΛΩΝΑΝΠ.....
ΑΙΜΟΝΙΟΝΠΡΟΞΕΝΟΝ.....
 10ΥΕΡΓΕΤΑ.....ΤΟΥΚΟΙΝΟΥ.....
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΝΙΟ.....ΚΑΙΕΓΓΟΝΟΥ.....
ΚΑΙΕΙΜΕΝΑΥΤ.....CΚΑΙΟΙΚΙΑC.....
VICAΙΕΠΙΝΟΜΙΑΝΚΑΙΑΤΕΛΕΙ.....
ΥCΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙ.....
 15ΑΙΤΑΛΟΙΠΑΤΙΜΙΑΟΣΚΑΙΤΟ.....
ΠΡΟΞΕΝ.....ΙL.....Ι.ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.....
ΝΟΥΤΩΝΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩ.....
Ε.Ι.....Α.Ι.....ΤΑΥΤΑΝΑΝΑ.....
ΑΣΙΛ.....ΑCΟΤΑΜΙΑCΕΙC.....
 20ΚΑΙΑΝΑΟCΤΟΕΙCΤ.....
ΕΙΔΑΝΟCΤΟΥΕΠΙΤΑΙΝΑ.....

--- [Ἐπειδὴ Φίλων Λιπ-]

.... Λακεδαιμόνιος ----

--- τῶ κ'οινῶ τῶν Λακεδαιμονίων

πολλὰς καὶ μεγάλας χάριτας

παρέσχηται καὶ κατὰ κοινὸν καὶ ἰδί-

5 φ. καὶ τοῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ Σπάρτης

Λακεδαιμονίοις οὐδὲν ἐκλείπει κατ'?

ἀνδρᾶ κ. εἶνα[ι] ἔδοξε τῶ κοινῶ

τῶν Λακεδαιμονίων Φίλων Λιπ.

Λακεδαιμόνιον πρόξενον [εἶμεν

10 καὶ ἐργετὰν] τοῦ κοινοῦ [τῶν

Λακεδαιμονίων] καὶ ἐγγόνους αὐτῶν,

καὶ εἶμεν αὐτοῖς γὰρ καὶ οἰκίας

ἔγκτασιν, καὶ ἐπινομίαν καὶ ἀτέλειαν

καὶ ἀστυλῆαν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνας,

15 καὶ τὰ λοιπὰ τίμα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις

πρόξεν[οις] καὶ εὐεργετ[αῖς] τοῦ

κοινῶ τῶν Λακεδαιμονίων [ν. τὰν

δ]ε [προξενίαν] ταύταν ἀνα-

γρ[α]φ[ῶν] δ. ταμίας εἰς [σπά-

20 λαν λιθίναν], καὶ ἀνα[θε]τω εἰς τὸ ἐ-

ρὸν τοῦ Προξένου τοῦ ἐπὶ Ταϊνά[ρ].

Proxeniae formulas ex aliis decretis supplavi, et c. Corcyraeis, Boeotiis etc. et ex n. 1334. Commune Laconum concilium proxenium creat Philonem et ipsum Laconem: hoc est, quum ille civis sit in sua civitate, proxenus fit communionis Laconicae sive foederis. Pater Philonis est Λιπ. ---; nam vs.8. ΝΠ fuit ΑΠΓ. Quae in fine emendavi, occupavit Müller, Dor. T. II. p. 454. Poteram initio etiam plura supplere: sed haec sufficiunt. De ἐπινομία cf. ad n. 1569. a. III.

Nnnn

1336.

Marmor a. 1753. ex Peloponneso in Museum Nanianum illatum, altum palm. Rom. 3, 10. Corruptius edita inscriptio in libro Zachariae ad n. 1325. citato, dein aeri incisa ap. Paciaud. Mon. Pelop. T. II. p. 131. cum commentario usque ad p. 144. Eadem tabula extat in Collect. antiq. Mus. Nan. n. 57.

ΜΑΡΚΟΝ ΛΑΤΙΝΙΟΝ ΠΑΝ-
ΔΟΥΣΑΝΑΠΟΛΙΣΤΩΝ ΓΥ-
ΟΕΑΤΑΝ ΒΙΑΔΙΟΥ ΠΟΛΕΙΤΑΙ
ΑΜΟΝΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΙΔΙΟΝ ΕΥΕΡΓΕ-
5 ΤΑΝ

Μάρκον Λατίνιον Παν-
δούσαν ἃ πόλιν τῶν Γυ-
Ο[υ]εατῶν, Βιαδ[ιν]ου πολεῖται[ν],
ἄμ[ο]ν ξένον καὶ ἴδιον εὐεργε-
5 ταν.

Gytheatas esse Eleutherolaconum supra diximus. Vs. 3. lapis medius vitium traxit. Pulcherrime vero Paciaudus notat apud Ptolemaeum inter Asopum et Acrias Laconicae prope Gytheum locum *Βιάνδινα* vocatum poni: quam vocem Müllerus Dor. T. II. p. 462. cum Mannerto Geogr. ant. T. VIII. p. 599. interpolationi debere putat. Sed succurrit

haec inscriptio, in qua quum huius vocis primum N absit (alterum in loco lacunoso oblitteratum est), Ptolemaei scriptura haud dubie corrigenda est. Nec separatim cum Pac. scribi potest *Βιαδίνου πολεῖται*; sed haec potius coniungenda sunt, ut urbs *Βιαδινού-πολις* vocata sit. Pro *ἄμ[ο]ν* melius erat *τὸν ἑαυτῶν*. Ceterum haec statuae subscripta erant.

1337.

„Spartae, iuxta turrin magnam”; ex schedis Fourmonti.

ΠΑΠΕΙΡΙΟΝ
ΧΡΗΣΤΟΝ
ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΑΙ
ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ
5 ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΡΟΥ
ΚΑΡΙΝΚΑΙΤΗΣ
ΑΛΛΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Παπείριον Χρήστον Νικοπολίται φιλοτιμίας ἀνυπερβλή-
[τ]ου [χ]άριν καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς.

Nicopolitae, quorum urbem Augustus post Actiacam pugnam condidit, Spartae videntur civis Spartani statuae ab ipsis positae haec subscripsisse.

1338.

Titulus, ut Fourmontus ait, mutilus, repertus „Amyclis in templo Apollinis”, m. Maio a. 1730. Ex schedis illius aeri incisum edidit Raoul-Rochette Epist. ad Aberd. tab. III. n. 2. et explicuit p. 128-132. Habeo etiam ex schedis Fourmonti Bekkerianis.

ΔΑΜΑΤΙΟΝ ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΥ ΜΙΣΟ-
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΑΜΥΚΛΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΜΕΣΣΑΝ... ΚΑΙ ΑΡΓ... Κ... ΠΑΤΡΑΙΟΝ
ΚΟΡΙΝ... ΚΑΙ ΙΚΥ... ΚΑΙ ΕΦ...
5 ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΑΛΛΟΝ ΞΕΝΟΝ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΔΑΜΟΥΝΤΕΣ
ΕΝ... ΚΛΕΙΣΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΡΟΣ
10 ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ

Δαμάτριον Ἀριστάνδρου Μ[ε]σο[φ]άταν,
ἐπιμελητὴν Ἀμυκλῶν γενόμενον,
Μεσσαν[ίων] καὶ Ἀργ[είων] καὶ Πατραίων καὶ
Κοριν[θίων] καὶ Σικυων[ίων] καὶ Ἐφ[υραίων]?

5 καὶ Μεγαλοπολεϊτῶν καὶ τῶν
ἄλλων ξένων
κατοικοῦντες καὶ παρεπιδαμοῦντες
ἐν [Ἀμύ]κλ[α]ς ἀρετᾶς ἐνεκεν
καὶ καλοκαγαθίας καὶ τᾶς πρὸς
10 τοὺς θεοὺς εὐσεβείας ἀνέθηκαν
Ἀπόλλωνι.

Vs. 5. Π ex Bekk. (Roch. F).

Hic titulus cur medio saeculo ante Christum iv. scriptus putetur, non intelligo, quum praesertim litterarum forma satis novicia sit. οο cave putes duplex ο μικρόν esse; est peculiaris forma τοῦ ο μεγάλου οο, proxima vulgatae ω. Me iudice titulus Imperatorum Romanorum aetate scriptus est. Vs. 1. rectissime Rochett. Μεσράτην (αν): cf. Introd. class. I. cap. m. extr. Vs. 2. exspectes ἐπιμελητάν. Dubitavi autem aliquamdiu, utrum Ἀμύκλαις an Ἀμυκλῶν scribendum, utrum ἐπιμελητὴν Μεσσανίων etc. an ἐπιμελητὴν Ἀμυκλῶν coniungendum sit. Ad alterum contuleris n. 1331. ad alterum ἐπιμελητὴν Κορωνείας II. cc. Introd. class. I. cap. v. extr. Sed verum haud dubie posterius est: nam Μεσσανίων etc. pendet a nominativo κατοικοῦντες καὶ παρεπιδαμοῦντες. Tituli Deliaci: Θεόφραστον Ἡρακλείτου Ἀχαρνέα ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον, Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων κατοικοῦντες καὶ παρεπιδαμοῦντες ἐν Δήλῳ ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ

καλοκαγαθίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι. Et: ... δῶρον Ζήνωνος Ἀθμονέα ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων κατοικοῦντες καὶ παρεπιδαμοῦντες ἐν Δήλῳ ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ δικαιοσύνης ἀνέθηκαν. Cf. etiam hunc Deliacum: Ἀθηναίων καὶ Δηλίων οἱ κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου Φλυέα — ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον etc. Sic igitur Amyclarum Spartae subditarum curator a Spartanis missus est Demetrius Spartanus, tribu Messoates; prorsus ut Delo subdita Athenienses, et Coroneae subdita Spartani curatores praefecerunt suos cives. Vs. 4. extr. Roch. supplevit Ἐφ[υραίων]: quod si verum est (sed dubito de lectione ΕΦ), Ephyra Arcadiae (Steph. Byz. v.) intelligenda; nam Elea Ephyra hac aetate nulla erat: nec de Sicyonia cogitaverim (Strab. VIII. p. 338. Cas.). Vs. 8. Ἀμύκλαις non videtur retineri posse: certe non est p. Ἀμύκλῃς.

1339.

Calamis Messeniae (ubi n. 1319.); ex schedis Fourmonti.

... ΡΟΣΟΥΔΕΝΒΡΑΥ - - - - -
 ... ΕΡΟΜΕΝΟΙΔΕΦΙΛΕ - - - - -
 ... ΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΤΕΤΟΙΣ - - - - -
 ΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣΤΕΤΑΙΣΓΥ - - - - -
 5 ΤΕΛΕΚΑΝΟΥΔΕΝΠΑΙΑΛΕΙ - - - - -
 ΣΕΥΤΑΞΙΑΝΔΕΚΑΙΑΝ - - - - -
 ΣΗΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΑΡΧΙΠ - - - - -
 ... ΑΤΕΠΟΛΕΙΑΜΩΝΚΑΙ - - - - -
 ΟΝΕΝΕΥΧΡΗΣΤΟΣΠΑΝΤΙ - - - - -
 10 ΜΕΝΤΑΙΣΧΡΕΙΑΙΣΑΜΩΝΚΑΙΣ - - - - -
 ΟΝΤΕΚΑΙΤΟΝΙΔΙΟΝΒΙΟΝΧ.Α - - - - -
 ΩΣΩΞΕΙΝΤΑΝΑΜΕΤΕΡΑΝΠΟΛΙΝ - - - - -
 ΕΠΛΙΝΕΣΑΙΠΑΝΤΑΣΤΟΥΣΠΡΟΓΟ - - - - -
 Ι ... Α.ΜΙΡΣΑΙΜΝΑΣΤΡΟΦΑΙΑΠΕ - - - - -
 15 ΑΜΩΝΥΠΗΡΕΤΕΥΣΑΙΤΕΠΑΝ. - - - - -
 ΠΩΕΚΤΑΣΠΟΛΕΙ - - - - -

... π[ρ]ος οὐδέν . ρα - - - - -
 ... ἐρόμενοι δὲ φιλε - - - - -
 ὑποτεταγμένοι τε τοῖς - - - - -
 κ[α]ρτεροῦντες τε ταῖς - - - - - [διε-
 5 τέλε[σ]αν, οὐδὲν πα[ρ]αλείποντες - - - - - [πρὸ- vel [εἰ-
 5 εὐταξίαν δὲ καὶ ἀνδρείαν? - - - - -
 ... ὁμοίως δὲ καὶ Ἀρχιπ[?] - - - - -
 ... τ[ῶ]ν τε πόλει ἁμῶν καὶ - - - - - [γέ-
 γονεν εὐχρηστός παντί - - - - -
 10 ἐν ταῖς χρεαῖς ἁμῶν καὶ σ - - - - -

... ὄν τε καὶ τὸν ἴδιον βίον - - - - -
 ... σῶζειν τὰν ἀμετέραν πόλιν - - - - -
 ... ἐπαίνεσαι πάντας τοὺς προγόνους αὐτοῦ? - - - - -
 ... ἐπὶ τῇ ἐνδ[ο]μίᾳ καὶ ἀναστροφῇ ἧ πε[ρ]ὶ ποιήται ἐν τῇ πόλει - - - - -
 15 ἁμῶν, ὑπηρετεῦσαι τε πάν[τα]? - - - - -
 αὐτ[ῶ]ν? ἐκ τῆς πολει[τείας].

Est fragmentum decreti quale n. 1331. (ubi dixi de formula vs. 14. restituta), sed aetatis Imperatorum!

1340.

„Spartae prope portam orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η Π Ο Λ Ι Σ
 ΠΟΠΛΙΜΕΜΔΕΞΙ
 ΜΑΧΟΝΠΡΑΤΟΛΑ
 Ο.ΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ
 5 ΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΙΕ
 ΡΕΑΜΒΑΠΟΔΙΟ
 ΣΚΟΥΡΩΝΑΙΩΝΙ
 ΟΝΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙ
 ΤΕΥΤΗΝΙΤΟΝΓΥ
 10 ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΕΥ
 ΜΟΙΑΣΧΑΡΙΝ
 ΠΙΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΩΝ
 ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΜΕΜ
 ΜΙΩΝΜΝΑΣΩΝΟΣ
 15 ΚΑΙΠΡΑΤΟΛΑΟΥΤΩ
 ΥΙΩΝΑΥΤΟΥ

Vs. 1. maioribus litteris, ut saepius in his titulis, ubi incipiunt a verbis ἡ πόλις.

ΑΤΑΙΣ ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΙ
 ΜΗΤΕΡΑΙΣΤΟΠΟΛΕΙ

ΜΟΛΟΙΟ

Ἡ πόλις Πόπλι. Μέμ. Δεξιμάχων. Πρατολάου, φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, ἱερέα μβ' ἀπὸ Διοσκουρίων, αἰώνιον ἀριστοπολιτευτήν, τὸν γυμνασάρχον, εὐνοίας χάριν προσδεξαμένων τὸ ἀνάλωμα Μεμμίων Μνάσωνος καὶ Πρατολάου τῶν υἱῶν αὐτοῦ.

Hic videtur pater esse P. Memm. Pratolai Deximachi f. patronomi, de quo n. 1240. 1261. De aliis Pratolais ut patris addam, diversus a Deximachi f. est P. Memmius Pratolaus Damaris f. Aristocles dictus n. 1341. 1342. Rursum n. 1343. 1426. est Τιβ. Κλαύδιος Πρατολάος Βράσιδου et n. 1446. Tib. Claud. Pratolaus, de quo vide not. Et antiquior quidam est C. Iulius Deximachus Pratolai f. n. 1299. MB coniunge cum ἱερέα: est a Dioscuris secundus et quadragesimus sacerdos successione gentilicia: ut secundo fere post Chr. saeculo vixisse censendus sit. Accuratus nihil definio. Idem habes n. 1353. et 1355. ἱερέα κατὰ γένος μὴ ἀπὸ Ἡρακλέος, μὲν ἀπὸ Διοσκουρίων. Sine generationum numero dicitur tale quidam, nec tamen idem, n. 1124. Adde n. 1275. Ceterum hi sacerdotes, qui certa generatione ab Hercule et Dioscuris munere functi dicuntur, haud dubie Herculis et Dioscurorum et ipsi posterii fuerunt, ut n. 1374. habes ἱερέα καὶ ἀπόγονον Ποσειδῶνος. Cf. etiam n. 1349.

Nnnn 2

1341.

„Spartae inter theatrum et turrim meridionalem”; ex iisdem.

ΟΙΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΑΡΑΥΡ
ΕΥΚΑΡΠΟΣ ΕΥΚΑΡΚΟΥ ΑΥ
ΝΙΟΣ ΙΠΠΑΡΧΑΣ ΜΑΡΑΥΡ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΑΣ ΕΥΔΑΜΙΔΑ
5 ΜΑΡΑΥΡ ΤΕΙΜΑΚΩΝ ΖΕΝΟ
ΚΛΕΟΥΣ ΜΑΜ.ΙΟΣ ΛΕΩΝ
ΜΑΡΑΥΡ ΦΟΙΒΟΣ ΝΕΙΚΑ
ΜΑΡΑΥΡ ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΗΔΙ
ΤΟΝ ΑΣΙΟΛΩΤΑΤΟΝ ΠΟ
10 ΜΕΜΠΡΑΤΟΛΑΟΝ ΤΟΝ ΕΔΙ
ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΑ ΜΑΡΟΥΣΑ
ΠΟΛΕΙΤΕΥΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΕΙ
ΘΕΟΥΛΥΚΟΥ ΡΓΟΥ ΠΑΤΡΟΝΟΝ
ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΝ Η
15 ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΝΟΜΙΔΑΣ ΣΥΝΑΨΑΝ
ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΙΑΝ ΤΗΣ ΘΕΟΥΛΥΚ
ΓΟΥ ΤΟ ΔΠΡΟΚΗΤΟΝ ΑΙΡΕΘΕΝ
ΥΠΟ ΤΕ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΩΤΑΤΗΣ ΒΟΥ
ΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
20 ΚΑΙ ΤΩ ΛΑΜΠΡΩΤΑΤΩ ΥΠΑΤΙΚΩ
ΕΓΝΑΤΙΩ ΠΡΟΚΛΩ ΕΠΑΝΟΡΘΩ
ΕΔΟΞΕΝ

Οἱ συνάρχοντες, Μάρ. Αὐρ. Εὐκαρπὸς Εὐκάρκ[π]ου, αἰ[ω]-
ν[ος], ἱππάρχας, Μάρ. Αὐρ. Φιλοκρατίδας Εὐδαμίδα, Μάρ.
Αὐρ. Τιμακῶν Ζενοκλέους, Μ. Αἰ[λ]ίου Λε[ο]ν[τάς], Μάρ.
Αὐρ. Φοῖβος Νεῖκα? Μάρ. Αὐρ. Παράμονος Ἡδ[ι], τὸν
ἀξιολ[ογ]ώτατον Πό. Μέμ. Πρατόλαον τὸν [κα]ὶ Ἀριστοκλέα

[Δα]μάρου, ἀ[ρι]στοπολιτευτὴν, ἐπιμελητὴν ... Θεοῦ Λυ-
κούρου, πατρ[ο]ν[ο]μ[ί]ας συνάψαν[τα] τὴν ἐπιμελίαν τῆς Θεοῦ Λυκ[ού]-
ρου τὸ δ' ἐπὶ πρὸς κ' [ἐ]π[ι]λ[ο]γ[ή]ν? αἰρεθέντα ὑπὸ τε τῆς λαμπρ[ο]-
τάτης βουλῆς καὶ τοῦ ἱερωτάτου δήμου. Καὶ τῷ λαμπρ[ο]-
τάτῃ ὑπατικῷ Ἐγνατίῳ Πρόκλῳ ἐπανορθώ[σαι]? ἐδόξεν.

Manifesto hic Pratolous, ad quem etiam n. 1342.
pertinet, quique diversus a ceteris, quos n. 1340.
dixi, postquam patronomus iv. fuit, honoratus statua
est. Hunc non ante M. Aurelium vixisse docent
nomina collegarum. Οἱ συνάρχοντες igitur videantur
πατρ[ο]ν[ο]μ[ί]ας: sed possunt etiam ἐπιμελείας ... Θεοῦ Λυ-
κούρου esse, quum praesertim haec primo loco po-
nuntur. Sunt autem septem cum Pratolao. Ex his
redit Timaco n. 1244. Primus simul perpetuus ma-
gister equitum fuit. De nomine vs. 6. correcto vide
ad n. 1326. Vs. 10. emendavi ex n. 1342. Vs. 11.
post Ἀριστοκλέα excidit Δ, hoc est ΔΑ, ut. alibi.
Vocis Δαμάρου vestigia habes n. 1342. vs. 9. et Πό.
Μέμμιος Δαμάρου, huius fortasse pater, habetur n. 1241.
Vs. 12. extr. quid fuerit post ἐπιμελητὴν non exputo.
Εἰ videtur siglum esse: idem redit n. 1347. vs. 13.
in forma FI. Vs. 14. 15. expectaveris: καὶ μόνον καὶ
πρῶτον τῇ ἀρχῇ τῇ τῆς πατρ. etc. Vs. 16. τῆς in τὴν mu-
tare in precepto est; sed quum etiam vs. 12. post ἐπι-
μελητὴν aliquid lateat, retinui τῆς etsi non apertum.
Vs. 17. Θ muta in Θ. In fine videtur instauratio
monumenti memorari, quam iusserit Proconsul.

1342.

„Spartae prope turrim occidentalem”; ex iisdem.

Ο. ΙΠΟΙΛΙ. ΟΙ ΣΙ
Λ Λ Ι Α Σ Ο Ν Λ Ω Ν
Ο Ν Ο Τ Δ Ι Δ Α Σ Κ Α
5 Σ Ι Π Ι Λ Η Κ Λ Ι Ο
Τ Ο Ν Α Σ Ι Ο
Λ Ο Γ Ο Τ Α Τ Ο Ν Π Ο Μ Π Α Ι Δ
Μ Ε Μ Ι Ο Ν Π Ρ Α Τ Ο Λ Ο Ν
Τ Ο Ν Κ Α Ι Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Ε Α
Α Π Ο Λ Λ Ι Ο Υ Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ι Ο
Τ Ι Τ Ε Τ Ε Ι Λ Ο Ι Η Λ
Ι Ο Ν Ο Ν Σ Ι Ι Ι Ι
Α Υ Τ Ο Υ Ρ Γ Ε Ι Α Ε Ο Η
Ο Σ Τ Α Σ Ι Δ Σ Κ Α Ι Τ Η Σ
Τ Ο Υ Σ Α Ι Δ Ο Υ Σ
15 Ι Μ Η Σ - Ε Ν Ε Κ Α -

Est eiusdem cuius n. 1341.

5 - - - τὸν ἀξιο-
λογ[ώ]τατον Πο[ύ]π[λ]λ[ον]
Μέμμιον Πρατόλ[α]ον
τὸν καὶ Ἀριστοκλέα
Δ[α]μ[α]ρ[ο]ύ, ἀριστοπο-
10 λ[ι]τευτὴν
πατρ[ο]ν[ο]μ[ί]ας καὶ τῆς
περὶ τὰ Λυκούρεα ἐθ[ν]ο-
πρ[ο]στατίως καὶ τῆς
πρὸς ὑπαίτης ἐνδ[ι]κ[η]κ[ο]ν[ο]μ[ί]ας
15 - μ[ε]μ[μ]ίης ἐνεκα.

Vs. 6. ductus δ in littera O habet minutius o
inscriptum; quod omisit. Ibidem cave de Pompeio
cogites, quod non est praenomen. Publii praenomen
huic familiae usitatissimum vidimus. Vs. 12. περὶ τὰ
dedi ex aliis titulis. Vs. 14. supplevi ad analogiam
tituli n. 1380.

1343.

„Lacedaemone ad marmoream basin prope forum”; Cyriac. Anconit. p. xxx. n. 225. et ex suis ac Cyriaci schedis Murator.

Η ΠΟΛΙΣ
ΤΙΒΕΡΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΠΡΑΤΟΛΑΟΝ ΒΡΑΣΙΔΟΝ
ΚΑΛΩΣ ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΛΑΒΟΝΤΑ
5 ΤΗΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕΙΑΣ ΤΕΙΜ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ

Apud Cyr. versus indiscreti sunt; ego dedi for- μ[ας] κατὰ τὸν νόμον. Hic est patronomi Tib. Claudii
nam tituli ex Mur. litterarum ex Cyr. (Mur. C). Brasidae (vide catal. patron.) propinquus, et redit
Ἡ πόλις Τιβερίον Κλαύδιον Πρατόλαν Βρασίδο[υ], καλῶς n. 1426.
πεπολιτευμένον καὶ λαβόντα τὰς τῆς ἀριστοπολειτείας τει-

1344.

„Spartae prope turrim orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η ΠΟΛΙΣ
ΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝ ΜΛΥΡΤΙΜΑΚΩΝΑ
ΟΥΣΤΟΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΠΟΛΛΑ
ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΝΤΑ ΠΑΤΗΣ
ΝΟΙΣΤΕΚΑΙ ΠΟΥΛΗΣ
ΣΔΕΞΑΜΕΝΗΣ ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ
ΣΥ. ΗΤΗΣΤΗΣΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΗ
ΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΤΟΥ

Ἡ πόλις [τὸν ἀ]ξιολογώτατον Μ. Αὐρ. Τιμάκωνα [Ξε- σ... ἡτῆς τῆς ἀξιολογώτατης γυναικὸς αὐτοῦ. Conf.
νοκλέ]ους, τὸν πρεσβευτὴν πολλὰ - - κατορθώσαντα - - n. 1541. Πρεσβευτῆς est legatus, non princeps
- - τε καὶ [σ]πουδ[ή]ς; [προ]σδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα - - (πρέσβυς).

1345.

„Spartae in ecclesia D. Nicolai”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΣΕΚΠΟΜΕΠΙΚΤΑΝ
ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΑΓΑ
5 ΘΟΝΚΑΙ ΕΥΣΕΒΗ Π
ΠΑΡΧΗΝΚΑΙ ΑΓΟΝΟ
ΘΕΤΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕ
ΡΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΟ
10 ΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑΜΕΝΟ
ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΝ
ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ ΤΟΝ
ΣΥΝΑΡΧΩΝ ΑΥΤΟΥ

λ[ω]ς πολιτευσάμενον, πρόσδεξάμε[ν]ον τὸ ἀνάλωμα τ[ῶ]ν
συνάρχων αὐτοῦ. Ψηφίσματι Βουλῆς.

ΣΕΚ p. Σέξτον habuimus supra n. 1284. Adde
n. 1365. 1369. 1357. Et n. 1284. 1357. quidem est
Σέκ. Πομπήιος, unde patet Sextum hoc siglo signi-
ficari, praenomen Pompeiana in familia notum. Ita
hic quoque Sextus Pompeius intelligendus, nec mi-
nus n. 1365. etc. Sextum Pompeium Damaren ha-
bes n. 1242. Pompeium n. 1267. ut videas haec no-
mina Spartae usitata fuisse. Nempe S. Pompeius
tenuit aliquamdiu Peloponnesum: quo tempore in
eius nomen adscita una et altera Spartanorum fa-
milia est. De γραμματεῖ Βουλῆς vide Introd. class. I.
cap. v. et de Βουλῇ cap. iv. Δευτέρα Ὀλυμπιάς, haud
dubie Hadrianea, ex quo Hadrianus Athenis Olym-
pius factus est. Hae Olympiades numerantur ab
Olymp. 227/3. Vide ad n. 342. Igitur hic titulus
Hadriani aetatem aequat, quae recentiores sunt plu-
rimi ceterorum.

Ἡ πόλις Σέκ. Πομπήιον Ἐπικτῶν, τὸν γραμματεῖα
τῆς βουλῆς, ἀγαθὸν καὶ εὐσεβῆ, ἱππάρχην καὶ ἀγ[ω]νι-
στήτην τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος, καὶ τὰ ἄλλα πάντα κα-

1346.

„Spartae iuxta turrim meridiālem”; ex iisdem.

Α ΠΟΛΙΣ
ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΝ ΑΡΜΟ
ΝΕΙΚΟΝ ΠΛΕΙΣΤΟ
ΞΕΝΟΥ ΛΑΒΟΝΤΑ ΤΑΣ
ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕ
ΑΣΤΕΙΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
ΝΟΜΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ
ΔΗΜΟΥ ΚΑΘΑΚΙΘΕΙ
ΟΤΑΤΟ ΣΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
ΚΑΙ ΣΑΒΤΡΑΙΑΝΟΣ ΑΔΡΕ
ΑΝΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΑΙ
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΙΟΥ ΓΕΚΟΣ ΘΑΙ
ΚΑΙ ΟΔΟΤΗΣ ΠΕΡΙΛΑΥ
ΤΟΥ ΕΠΕΣΤΕΙΛΑΝ

Ἡ πόλις Τιβ. Κλαύδιον Ἀρμόνεικον Πλειστοξένου, λα-
βόντα τὰς τῆς ἀριστοπολειτείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον
καὶ ἀπὸ τοῦ δήμου, καὶ ὁ Δειότατος Αὐτοκράτωρ
Καῖσαρ Τραϊανὸς Ἀδριανὸς Σεβαστὸς καὶ Αἰμίλιος Ἰούγκος
ὁ δικαιοδότης περὶ αὐτοῦ ἀπέστειλαν.

Nota Ἀρμόνικον s. Ἀρμόνικον, non Ἀρμονικόν: ad
nomen cf. n. 1249. 1250. Idem est n. 1347. Δικαιο-
δότης non Spartanus magistratus, sed iudex vel ar-
biter ab Imperatore lectus. In dialecto singulare
est ἄ, mox τῶ ἐτ[ι] δήμου ποτ[ι]

1347.

„Spartae prope turrim orientalem”; ex iisdem. Ed. Osann. Syll. II, 12. p. 260. Nos damus ex Bekkeri apographo.

Α Π Ο Λ Ι Σ
 ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΝΑΡΜΟΝΙΚ@
 ΕΥΣΕΒΗΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΑΠΟΤΑΣΠΡΩ
 5 ΤΑΣΑΛΙΚΙΑΣΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕ
 ΝΟΝΑΡΙΣΤΑΡΕΤΑΣΕΝΕ
 ΚΕΚΑΙΤΑΣΠΡΟΣΧΥΤΑΝ
 ΑΣΥΝΚΡΙΤΟΥΜΕΓΑΛΟΥΥ
 ΧΙΑΣΑΠΟΦΥΛΗΣΚΟΝΟΥ
 10 ΡΕΩΝΤΩΝΤΙΜΩΝΔΘΘΕΙ
 ΣΩΝΔΙΑΣΥΝΑΡΧΙΑΣΗΣ
 ΠΡΕΣΒΥΣΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ
 ΦΙΛΩΝΙΔΑΤΗΣΓΙΞΠΙΓΙΟΣ
 ΔΙΟΥΛΑΚΩΝΟΣΤΟΒ

Ἡ πόλις Τιβ. Κλαύδιον Ἀρμόνικον, εὐσεβῆ καὶ φιλόπατριν, γυμνασίάρχον ἀπὸ τῶν πρώτων ἀλικίας, πολιτευόμενον ἀρίστα, ἀρετᾶς ἔνεκε καὶ τὰς πρὸς [αὐτὴν] ἀσυνκρίτου μεγαλοφυχίας, ἀπὸ φυλῆς Κονοσούρων τῶν τιμῶν δοδεκιστῶν, διὰ συναρχίας ἧς πρέσβυς Ξενοκράτης Φιλωνίδα, τῆς . . ἐπὶ Γ. Ἰο[υλίου] Λάκωνος τὸ β'.

De Harmonico cf. n. 1346. De φυλῇ Κονοσούρων s. Κονοσούρων vide Introd. class. I. cap. III. Hanc hic restituit etiam Müller. Dor. T. II. p. 49. Finis obscurus est, nec constat qualis fuerit συναρχία (de

qua voce cf. Introd. class. I. cap. IV.); sed proximum esset ut gymnasiarchi intelligerentur, si hi archontes fuissent: quod nego (vide Introd. class. I.). Utut est, διὰ συναρχίας, quantum ex usu aliarum inscriptionum colligere licet, redit ad vocem ἀ πόλις, non ad δοδεκιστῶν, ita ut civitatis, non tribus magistratus intelligendi sint. Osannus corrigit: τῆς περι ἱερὰ Διὸς Λάκωνος: sed Ζεὺς Λάκων nullus unquam fuit: dicendum erat Λακεδαίμωνος. Apud Herodotum VI, 56. est Ζεὺς Λακεδαίμων, pro quo Δία Λάκωνα non recte infert Os. Peritissime enim interpretes conferunt Δία Ἀγαμέμνονα: Lacedaemon est heros, ut Agamemnon: dii autem heroum cognomines esse solent, ut etiam Ζεὺς Ἀμφικτύων, Ζεὺς Ἀρισταῖος etc. Nempe ex deorum cognominibus natos hos heroes esse pridem animadversum est, maxime a Müllerō Aeginet. p. 31. (ubi etiam Ζεὺς Λακεδαίμων affertur) et alibi. Post Φιλωνίδα expectabam, si quid additur, avi nomen: Ξενοκράτης Φιλωνίδα τοῦ . . Sed potius ibi esse τῆς Γ' et deinde nomen patronomi, ἐπὶ Γ. Ἰουλίου Λάκωνος, vix dubitaveris: vide n. 1389. 1390. ubi qui memoratur, est unus ex maioribus huius Hadriano Imp. viventis. De illo Γ' verbo monui ad n. 1341. Dialectum tituli inconstantem non correxi: modo est τὰς πρώτας etc. modo φυλῆς, ἧς, τῆς; fere ut n. 1348.

1348.

„Spartae ante theatrum”; ex schedis Fourmonti.

Η ΠΟΛΙΣ
 ΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥ
 ΔΗΜΟΥΒΟΥΛΙΣΙΝ
 ΕΙΟΥΛΙΟΝΑΥΣΙΠΠΟΝ
 5 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΣΑΝΤΑ
 ΚΑΛΩΣΕΠΙΤΗΤΟΥ
 ΓΙ.Σ.ΤΟΥΑΥΤΟΜΑΤΟ
 ΚΑΙΣΑΡΟΣΙΔΕΥΤΕΡ
 ΕΠΙΔΗΜΙΑΣΑΡΕΤΑΣ
 10 ΡΙΜΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
 ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣ

Ἡ πόλις κατὰ τὴν τοῦ δήμου βούλῃσιν Γά. Ἰούλιον Λύσιππον γυμνασίαρχ[ή]σαντα καλῶς ἐπὶ τῇ[ς] τοῦ [Στ.] βα[σ]τοῦ Αὐτο[κράτο]ρος Καίσαρος δευτέρας ἐπιδημίας, ἀρετὰς [χά]ριν καὶ τιμῆς τῆς ἐκ αὐτοῦ.

Distinguitur ut videat. Spartae πόλις et δῆμος. Titulus inde a vs. 5. valde corruptus est; sed nihil incerti restitui. Vs. 8. dele I post Καίσαρος. Imperator haud dubie est Hadrianus, ut n. 1241: cuius primus in Graecia adventus etiam in Attico titulo gymnastico n. 281. ab altero distinguitur: et Hadrianus potissimum gymnica auxit. C. Iulius Lysippus magistratu fungitur n. 1265. unde eius tituli aetas cognoscitur. De dialecti inconstantia monui ad n. 1347.

1349.

„Spartae in muro meridionali”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
 ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΝΑΡΙΣΤΟΤΕ/
 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙ
 ΛΟΠΑΤΡΙΝΑΙΩΝΙ@
 5 ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕΥΤ
 ΟΝΙΟΝΓΥΜΝΑΣΙ
 ΟΝΜΕΤΑΔΙΟΝΥ
 ΠΟΠΟΣΕΙΔΩ
 ΔΙΑΣΕΡ

Ἡ πόλις Τιβ. Κλαύδιον Ἀριστοτέλ[η] φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, Λακόνιον ἀριστοπόλιτευτ[ή]ν καὶ αἰώνιον γυμνασί[αρχ]ον μετὰ Διονυσίου, ἱερέα . . ἀπὸ Ποσειδῶνος etc. Ἀπὸ Ποσειδῶνος originem designat, ut in aliis Spartanis titulis ἀπὸ Ἡρακλέους, ἀπὸ Διοσκουρίων; ita tamen ut qui a Neptuno originem repetit, simul eius sacerdos in certā generatione dicatur: vide n. 1340. et not. O De Tib. Claud. Aristotele et eius aetate vide etiam patronom. Dionysii nomen duxi ex n. 1353. unde colligas post id addendum fuisse καὶ Ἀριστοκράτους. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ

1350.

„Spartae ante theatrum”; ex schedis Fourmonti. Ediderunt Ste-Croix Gouv. fédér. p. 462. sed hic parum diligenter, deinde tanquam ineditum Osann. Syll. II, 2. p. 251. Nos damus apographum Bekkeri.

Η ΠΟΛΙΣ

ΜΑΥΡΑΦΡΟΔΕΙΣΙΘ

ΣΩΣΙΠΟΛΙΔΟΣΣΩ

ΦΡΟΣΥΝΗΣΤΕΚΑΙ

5 ΑΝΔΡΕΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

ΚΑΙΤΗΣΕΝΤΟΙΣΠΑΡΙΟΙΣ

ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΟΙΣΕΘΕΣΙΝ

ΕΥΨΥΧΙΑΣΚΑΙΠΕΙΘΑΡ

ΧΙΑΣΧΑΡΙΝΠΡΟΣΔΕ

10 ΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑ

ΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ

ΤΙΒΚΛΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΤΟΥΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΟΥΣ

ΤΟΥΒΟΑΓΟΥ

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Ἀφροδείσιον Σωσιπόλιδος σωφροσύνης τε καὶ ἀνδρείας ἔνεκεν καὶ τῆς ἐν τοῖς πα[τ]ρίοις Λυκούργείοις ἔθελον εὐψυχίας καὶ πειθαρχίας χάριν, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ ἀξιολογωτάτου Τιβ. Κλ. Ἀριστοτέλους τοῦ Σπαρτιατικοῦ, τοῦ βοαγοῦ.

Titulum non ante aetatem Antoninorum scriptum esse viri nomen docet; sed ex titulo n. 1353. ubi redit Aristoteles, eum non ante Caracallam poni posse constat. Vs. 6. Ρ mutandum in Ψ. Πατρίοις edidit iam Ste-Croix. Deinde malis ἔθελον: sed vide n. 1342. Vs. 13. dele ultimum Σ, vel muta id in Ξ, ut Spartiaticus Spartiatici f. dicatur (cf. Introd. class. I. cap. vii.). De Tib. Claud. Aristotele vide catalogum patronomorum, et de βοαγῶ (hic est βοαγός) Introd. class. I. cap. vi.

1351.

„In Lacedaemonia in basi marmorea ad gymnastarum scaenam” Cyriac. p. xxxviii. n. 247. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. II. p. dlx. 4. „Spartae prope portam orientalem” schedae Fourmonti in mutilo apographo; „inter turrim magnam et portam orientalem veteris Spartae” schedae Fourmonti pleniores.

ΑΠΟΛΙΣ

ΓΑΠΟΜΠΩΑΓΙΝΑΛ

ΚΑΣΤΟΥΤΑΤΕΑΛ

ΛΑΚΑΛΩΣΠΕΠΟ

5 ΛΕΙΤΕΥΜΕΝΟΝΚΑΙ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑ

ΛΑΜΠΡΩΣΠΡΟΣΔΕ

ΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑ

ΛΩΜΑΓΑΠΟΜΠΩΑΛΚΑ

10 ΣΤΘΤΘΑΔΕΛΦΙΔΟΥ

Mur. male C, Cyr. Fourm. Σ. Praeterea Mura-torii exemplum vitiosum passim est; nec Cyr. nec Mur. versus recte digessit, quorum spatia dedi ex pleniore Fourmonti exemplo: alterum enim Fourmonti alios versus habet, nec tamen videtur is alius titulus esse. Est autem hoc:

ΑΠΟΛΙΣ

ΓΑΠΟΜΠΩΑΓΙΝ

ΑΛΚΑΣΤΟΥ

ΤΑΤΕΑΛΛΑΚΑΛΩΣ

5 ΠΕΠΟΛΕΙΤΕΥΜΕ

ΝΟΝΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙ

ΑΡΧΟΥΝΤΑΛΑΜ

ΠΡΩΣ

Vs. 1. Cyr. Mur. Η ΠΟΛΙΣ; vs. 5. quod dedi, est ex Cyr. et mutilo Fourm. apographo; plenius ΠΕΠΟΛΕΤΕΥΜΕΝΟΝ, Mur. ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝ. Vs. 7. plenius Fourm. apographum male ΛΑΜΠΡΟΣ: quod dedi, etiam Cyr. Mur. habent. Vs. 8. extr. Fourm. ΟΝΑ, et vs. 9. init. ΩΜΑ: Cyr. Mur. quod dedi. Vs. 9. Fourm. ΤΑΤΟΙ-Ι ΤΩΑΛΚΑ, Cyr. ΓΑ. ΠΟΜΠΩ etc. Mur. ΙΑ ΠΟΜΠΩ etc. unde meum composui. Vs. 10. forma δ ex Fourm., ΑΔΕΛΦΙΔΟΥ ex Cyr. Mur. Nam Fourm. ΑΔΕΛΦΟΥ.

Ἡ πόλις Γά. Πομπώ(νιον) Ἀγιν Ἀλκάστου, τὰ τε ἄλλα καλῶς πεπολιτευμένον καὶ γυμνασιαρχοῦντα λαμπρῶς, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Γά. Πομπώ(νίου) Ἀλκάστου τοῦ ἀδελφίδου.

Alcastos igitur duos habemus, patrem Agidis et eiusdem fratris vel sororis filium. C. Pomponius Agis comparet inter nomophylaces n. 1239. 1240. Eundem ut videtur habes in patronomis.

1352.

„Spartae prope portam orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η ΠΟΛΙΣ

Π ΜΕΜΜΙΟΝΔΑ

ΜΑΡΗ Π ΜΕΜΜΙ

ΟΥΣΙΔΕΚΤΑΥΙΟΝ

5 ΚΑΛΩΣΠΕΠΟΛΙ

ΤΕΥΜΕΝΟΝΛΑ

ΒΟΝΤΑΤΑΣΤΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕΙ

ΑΣΤΙΜΑΣΚΑΤΑΤΟΝ

ΝΟΜΟΝ

Ἡ πόλις Πό. Μέμμιον Δαμάρη Πό. Μεμμίου Σ[ε]ιδέκτα υἱόν, καλῶς πεπολιτευμένον, λαβόντα τὰς τῆς ἀριστοπολεί-τείας τιμὰς κατὰ τὸν νόμον.

De P. Memmio Damare cf. catal. patronom. v. Δαμάρης. Pro Σιδέκτα malo Σειδέκτα (hoc est Θεοδέκτα, vide ad n. 1239.), quae constans alias scriptura est. P. Memmius Damares Seidectae filius probabiliter a me restitutus est n. 1250. unde simul liquere videtur Seidectam esse Deximachi f. Vs. 5. extr. fortasse ΠΕΠΟΛΕΙ scribendum, ut EI est vs. 8. Vide tamen n. 1343.

1353.

„In Laeodaeonia ad basin marmoream”, Cyriac. Anconit. p. xxxviii. n. 249. et ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. II. p. dclviii. 2. Ex his priorem tituli partem apposuit Corsin. Diss. V. post Nott. Gr. p. lxxxviii. Deinde ex Fourmonti schedis edidit Osann. Syll. II, 15. p. 264. Fourmontus ponit Spartae in vetere urbe, inter turrin magnam et portam orientalem. Nos dedimus ex Bekkeri apographo, sed correctum ex ceteris.

Η ΠΟΛΙΣ

ΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ
ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥΙΕΡΕΑΚΑΤΑ
ΓΕΝΟΣΑΠΟΗΡΑΚΛΕΟΣ· ΜΗ
5 ΑΠΟΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝΜΔΑΙΩ
ΝΙΟΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΜΕΤΑ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ
ΚΑΙΠΟΛΙΤΗΝΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
ΧΟΝΑΣΥΝΚΡΙΤΟΝΠΡΟΣΔΕ
10 ΞΑΜΕΝΩΝΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΩΝΠΡΟΣΤΑΝΤΩΝΕΝΤΩ
ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΦΙΛΩΝΜΕΜΜΙΩ
ΕΥΤΥΧΟΥΤΟΥΒ·ΜΑΥΡΗΛΙΩ
ΑΡΕΤΩΝΟΣΤΟΥΒ·ΑΒΙΔΙΟΥ
15 ΣΑΠΥΤΟΥΕΥΤΥΧΑ

Mur. modo Σ modo C. Ubi nihil addo, sequor Fourmontum. Vs. 2. Mur. M. Vs. 3. Fourm. ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ. ΡΕΛΚΑΤΑ, quod ex Cyr. Mur. correxi. Vs. 4. Fourm. ANO pro ΑΠΟ, quod dedi ex Cyr. Mur. qui minus bene ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. Ibid. lineam super ΜΗ ex Mur. dedi. Vs. 8. prius ΚΑΙ omittit Mur. Vs. 10. primum Ω ex Cyr. Mur. (Fourm. O). Tum verba ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ omittit Fourm. habent Cyr. et Mur. (Mur. ΤΑΝ). Vs. 11. extr. ΤΩ omittunt Cyr. Mur. Vs. 12. ultimum I addidi ex Cyr. Mur. ubi Fourm. lacunam habet. Vs. 13. Cyr. ΕΥΤΥΧΟΙΤΟΥΚΑΙΣΜ·ΑΥΡΗΛΙΟΥ; item Mur. nisi quod litteram Σ omittit. Fourm. quod dedi, in quo nota, B esse, in B mutandum (vide Introd. class. I. cap. vii.). Voculam ΚΑΙ cave adsciscas: pro B Cyriacus sibi ΚΣ legere visus est, et K putabat καὶ esse: idem ei accidit vs. 14. Et saepe K vel simile est καί, non hic. Vs. 14. Cyr. ΑΤΕΤΩΝΣΤΟΥ·ΣΑΒΙΔΙΟΥ, Mur. ΑΤΕΤΩΗΣ ΤΟΥΚΑΙΑΒΙΔΙΟΥ, et in nota dicit alteras schedas habere Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΡΕΤΩΝΟΣ etc. Ego retinui lectionem Fourmonti, nisi quod hic ΑΒΔΙΟΥ habet. Vs. 15. Fourm. ΣΑΠΥΤΟΥ, Cyr. ΣΑΤΤΥ·ΤΟΥ, Mur. ΣΑΤΤΙΤΟΥ.

Ἡ πόλις Μ. Αὐρήλιον Ἀριστοκράτη Δαμανέτου, ἱερέα κατὰ γένος ἀπὸ Ἡρακλέος μὴ, ἀπὸ Διοσκούρων μδ', αἰώνιον γυμνασίᾳρχον μετὰ Διονυσίου καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ πολίτην καὶ γυμνασίᾳρχον ἀσύνκριτον, προσδεξαμένων τὸ ἀνάλωμα τῶν προστάντων ἐν τῷ γυμνασίῳ φίλων Μεμμίου Εὐτύχου τοῦ Εὐτύχου, Μ. Αὐρηλίου Ἀρέτωνος τοῦ Ἀρέτωνος, Ἀβιδίου - - - τοῦ Εὐτυχᾶ.

Idem M. Aurelius Aristocrates Damaeneti f. reddit n. 1355. ut amicus M. Aurelii Pancratidae Hellanici f. Fortasse M. Aur. Aristocratis huius frater est Damaeneti f. Lysippus, quem honorat n. 1354. Damaenetus ipse Osanno Syll. p. 262. Aurelii Cleandri pater videtur in titulo Aureliae Charteridis (n. 1453.), quae uxor huius Cleandri est. Haec autem filia est Aurelii Aristotelis Hellanici f. in titulo n. 1321. quem in M. Aurelii philosophi aetatem refert Os. atque inde huius quoque tituli aetatem constituit. At n. 1453. Damaenetum non agnosco; nec titulus n. 1321. ad M. Aurelium philosophum sed ad Caracallam pertinet. Ceterum si Aur. Pancratidas (n. 1355.), cuius aetate vixit M. Aur. Aristocrates Damaeneti f., frater est Aur. Aristotelis (vide ad n. 1355.), hic quoque titulus omnino ad Caracallae aetatem pertinet. De illo ἱερέα κατὰ γένος ἀπὸ Ἡρακλέος μὴ, ἀπὸ Διοσκούρων μδ' cf. ad n. 1340. et patet hunc titulum titulo 1340. duabus fere generationibus recentiorum esse. Οἱ προστάντες ἐν τῷ γυμνασίῳ qui magistratus sint, incertum est; ad φίλων intellige αὐτοῦ, ut n. 1355. Prorsus alieni hinc sunt Atticorum ephebi φίλοι dicti in titulis gymnasticis: hoc loco enim honorati magistratus φίλοι sunt, nempe eius cuius statuum collocant. Ad ultima intelligenda vim sigli 3 teneas necesse est, quam docui Introd. class. I. cap. vii. Pro eo hic est B, unde semel B natum. Aretonis nomen habes in patronomis (vide catal.), n. 1249. vs. 3. et n. 1427. Eutychem Eutychi f. vidimus aliquoties. ΣΑΠΥ quid sit nescio: cave tamen corrigas Σατύρου: nam Π vel ΤΤ scriptum esse collatae varietates lectionis docent.

1354.

„Spartae in vetere urbe inter turrin magnam et portam orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η ΠΟΛΙΣ

ΛΥΣΙΠΠΟΝΑΛΜΑΙ
ΝΕΙΟΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ
ΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΤΑΤΕ
5 ΑΛΛΑΚΑΛΩΣΠΩΛΕΙΤΕ
ΟΜΕΝΟΝΚΑΙΥΠΕΡΒΑ
ΛΟΜΕΝΟΝΤΟΥΣΚΑΘ
ΑΥΤΟΝΕΝΤΗΤΗΣΓΥ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣΦΙΛΟΤΕΙ
10 ΜΙΑ ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕ
ΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΕΙΟΥ
ΛΙΟΥΑΓΗΤΟΡΙΔΑ

Ἡ πόλις Λύσιππον [Δα]μαινέ[τ]ου φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, τὰ τε ἄλλα καλῶς ποιεῖτε[υ]όμενον καὶ ὑπερβαρόμενον τοὺς κατ' αὐτὸν ἐν τῇ τῆς γυμνασιαρχίας φιλοτειμίᾳ, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα [Γα.] Ἰουλίου Ἀγητορίδα.

Fortasse Lysippus frater est Aristocratis n. 1353. 1355. Agetoridam coniicio esse patronomum n. 1239. 1240. Quodsi Lysippus illius Aristocratis frater est, qui M. Aur. Pancratidae aetate vixit (n. 1355.), et si Pancratidas Aur. Aristotelis frater est (vide ibid.); Agetoridas et Lysippus sunt aetatis Caracallae.

1355.

„In Lacedaemonia ad marmoream basin”; Cyriac. p. xxxviii. n. 250. et. ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. II. p. DLXIX. 1. Ex his petiit Osann. Syll. p. 262. Cyriacus indiscretis versibus praebet; igitur dedi Muratorianos.

ΣΤΑΘΟΥ
ΗΠΟΛΙΣ
Μ. ΑΥΡ. ΠΑΝΚΡΑΤΙΔΑΝ ΕΛΛΑΝΟΚΟΥ
ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗΝ ΥΙΟΝ ΟΤΕΙΝΑ
ΕΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΗΝ ΕΥΝΟΙΑΣ
5 ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΣΩΜΕΤΟΛΙΟ
ΗΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΧΡΗΣΙΜΩΤΑΤΟΙΣ ΕΠΕΔΕΙΞΑΤΟ ΥΙ
ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΤΑΡΙΣΤΟΥ Μ. ΑΥΡΗΛ. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΚΑΤΑΓΕΝΟΣ ΑΠΟ Τ
10 ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΜΗΑΠΟΔΙΟΣ ΚΟΥΡΩΝ [ΜΔ]
ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ

Vs. 2. lineolas supra M. et ΑΥΡ. solus Mur. Vs. 4. idem ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, Cyr. quod dedi. Vs. 7. Cyr. ΠΡΟΞΔ etc. Vs. 8. Mur. ΠΑΝΑΡΙΣΤΟΥ: retinui Cyr. quamquam utrumque bonum. M ex Mur. (Cyr. M), qui in fine versus C pro Σ. Vs. 9. Cyr. ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ, Mur. ΚΑΤΑΓΕΝΟΣ. Tum Cyr. ΜΗ. ΑΠΟ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, ΜΔ ΑΠΟΔΙΟΣ ΚΟΥΡΩΝ, Mur. quod dedi, cum lacuna vs. 10. extr. ubi ΜΔ in uncis addidi. Sic scribendum esse evincit n. 1353.

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Πανκρατίδαν Ἑλλανίκου τὸν εὐγενέστατον πολίτην αὐτῆς καὶ βουλευτὴν, εὐνοίας καὶ φιλο-

τιμίας χάριν, ἣν ἐν τοῖς χρησιμωτάτοις ἐπεδείξατο, προσδεξάμενον τὸ ἀνάλωμα τοῦ πανταρίστου Μ. Αὐρῆλ. Ἀριστοκράτους τοῦ Δαμαινέτου, ἱερέως κατὰ γένος ἀπὸ Ἡρακλέως μὴ, ἀπὸ Διοσκουρίων μὲν, τὰυτὸν φέλον.

Si M. Auri Pancratidas Hellanici f. est frater Aur. Aristotelis n. 1321. et in titulo Aureliae Characteridis class. V. n. 1453: quod probabile est; titulus aetatis est Caracallae. Τὸν αὐτῆς πολίτην fortasse de industria additum, quod etiam Taenari civis fuerit, ut frater M. Auri Aristoteles n. 1321. Vs. 10. dedi Ἡρακλέους ut n. 1273: 1353: ubi Cyr. itidem de suo Ἡρακλέους! scripserat.

1356.

„In Lacedaemonia ad basin”; Cyriac. p. xxxix. n. 252. et ex suis schedis Murat. T. II. p. DLXVII. 3. atque ex his Corsin. Diss. V. post Nott. Gr. p. xcvi. Cyriacus habet versibus indiscretis; dedi igitur Muratorianos.

ΗΠΟΛΙΣ
ΞΕΝΑΡΧΙΔΑΝ ΔΑΜΙΠΠΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑ
ΑΞΙΩΣΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
5 ΕΥΝΟΙΑΣ ΧΑΡΙΝ
ΟΙΣ ΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ

Murat. C pro Σ; idem vs. 4. male ΚΑΙ pro ΤΗΣ.

Ἡ πόλις Ξεναρχίδα Δαμίππου γυμνασιάρχου ἄξιως τῆς πόλεως, εὐνοίας χάριν. οἱ συνάρχοντες τῆς πατρονομίας προσεδέξαντο τὸ ἀνάλωμα.

Patronomum Xenarchidam novimus ex n. 1239. col. III.

1357.

„Spartae ante theatrum”; ex schedis Fourmonti.

ΗΠΟΛΙΣ
ΓΟΡΓΙΠΠΟΝ
ΓΟΡΓΙΠΠΟΥ
ΤΑΤΕ ΑΛΛΑΠΟ
5 ΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝ
ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΤΑ
ΣΙΑΡΧΟΝΤΑ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΣ ΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟ ΑΝΑΛΩΜΑ
10 ΝΑΛΩΜΑΣ ΕΚ-ΡΜΠΗ
ΟΝΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ

Ἡ πόλις Γόργιππον Γόργιππου τὰ τε ἄλλα πολειτεύομενον καλῶς καὶ γυμνασιάρχοντα μεγαλοψύχως, προσδεξάμενον τὸ ἀνάλωμα Σέκ. Πομπῆ(του) Ὀνασικράτους ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν.

Gorgippum Gorgippi f. nomophylacum principem habes n. 1251. Σεβαστοὶ fortasse sunt M. Aurelius et L. Verus. De siglo ΣΕΚ. vide ad n. 1345.

Oooo

1358.

„Spartae ante theatrum”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΗΛΑΚΕΔΑΙΜΟ
ΝΙΩΝΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟ
5 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
ΣΑΝΤΑΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑΠΟΛΕΙ
10 ΤΕΥΟΜΕΝΟΝ
ΚΑΛΩΣ

Ἡ πόλις ἡ Λακεδαιμονίων Κλαύδιον Ἀριστόβουλον γυμνασιάρχον φιλοτείμως γυμνασιαρχήσαντα καὶ τὰ ἄλλα πολιτευόμενον καλῶς.

De hoc vide catal. patronom.

1359.

„Spartae prope portam orientalem”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΝΕΚΟΣΤΡΑΤΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΣΥΝ
ΕΦΗΒΟΝΛΟΓΓΕΙ
5 ΝΟΥΤΟΥΔΑΜΑΡΟΥΣ
ΜΑΤΟΣΚΑΙΠΡΟΑΙ
ΡΕΣΕΙΚΑΙΕΥΓΕΙΘΙΑ
ΚΑΙΤΗΑΛΛΗΠΑΣΗΑ
ΡΕΤΗΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
10 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ
ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΝΕΙΚΟ
ΣΤΡΑΤΟΥΤΟΥΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΠΑΠΠ

Ἡ πόλις Νε[κ]κόστρατον Διονυσίου, συνέφηβον Λογγίνου τοῦ Δαμάρου - - - - - ματος καὶ προαίρεται καὶ εὐπειδίκα καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀρετῇ, μνήμης χάριν, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Νεικοστράτου τοῦ Καλλικράτους τοῦ πάππου.

Post vs. 5. versus perit. De Longino vide catalog. patronom. et de synephebo Introd. class. I. cap. vi. - - ματος dixeris esse πολιτεύματος coll. n. 1369. etc. sed non confido. Si tamen fuit πολιτεύματος, non de magistratu sed de adolescentuli munere est cogitandum.

1360.

„Spartae ante theatrum”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΤΟΝΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝ
ΓΑΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΑΓΑΘΟΚΛΕ
ΠΠΟΘΡΑΟΥΣΤΟΝ
5 ΠΑΤΡΟΝΟΜΟΝΠΑΣΗΣ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑΚΑΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙ
ΜΙΑΣΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΗ
10 ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΗΣΠΡΟ
ΦΙΛΕΣΤΑΤΗΣΘΥΓΑΤΡΟ
ΑΥΤΟΥΙΟΥΛΙΑΣΕ
ΕΤΥΜΟΚΛΗΔΑΙΑΣ

Ἡ πόλις τὸν ἀξιολογώτατον Γαῖον Ἰούλιον Ἀγαθοκλέ[α Ἰ]πποθ[ά]λους, τὸν πατρνόμενον, πάσης ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς περὶ τὴν πατρίδα εὐνοίας καὶ φιλοτεμίας, προσδεξαμένη[ς] τὸ ἀνάλωμα τῆς προ[ς]φιλεστάτης θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰουλίας Ἐτυμοκληδαίας.

Iul. Agathocles est patronomus etiam n. 1259. Dedi προσφιλεστάτης ex aliis titulis. Ἐτυμοκληδαία est id quod Ἐτυμοκλείδεια ab Ἐτυμοκλείδης. Eadem quae hoc loco habetur n. 1448. N. 1373. est Ἐτυμοκλήδεια, ut n. 1450. Σωκλήδεια.

1361.

„Spartae iuxta templum Lycurgi”; ex iisdem.

Α ΠΟΛΙΣ
ΤΕΙΣΑΜΕΝΟΝ
ΛΑΜΙΠΠΟΥΤ
ΑΒΟΛΗΤΟΥΚ
5 ΑΛΚΙΒΙΑΣΤ
ΤΕΙΣΑΜΕΝΟΝ
ΤΑΝΤΟΥΓΕΝ
ΔΟΞΑΝΤΑΤ
ΟΥΑΡΕΤΑΠΙ
10 ΣΑΜΕΝΟΝ

Ἀ πόλις Τεισαμενὸν Δ[α]μίππου τ[ε]οῦ Ἀβολήτου καὶ Ἀλκιβίας τ[ε]οῦ Τεισαμεν[οῦ], τὰν τοῦ γέν[ους] δόξαν τῷ [ἐαυτ]οῦ ἀρετῇ πιστωσάμενον.

De parentibus Tisameni vide n. 1433. Tisamenus aliquis patronomus est. Vide catal.

1362.

„Spartae iuxta theatrum”; ex iisdem.

ΜΑΥΡ.ΚΛΕΑΡΕ
ΤΕΙΜΟΚΛΕΟ
CYN.ΜΑΧΗΣΑΣ
ΝΩ.ΕΝΤΟΙΟΦΛ
5 ΝΟΜΩΝΑΡΧΗΝΟ
ΜΟΥΘΕΟΥΛΥΚΟΥΡ
ΧΟΙ.ΑΥΡΗΑΚΛΕΙΔ
CΤΟCΑΒΙΦΛΕΓΩΝ
ΑΥΡΒΑΡΒΑΡΟCΕ

M. Αὐρ. Κλεαρ[τος] Τειμοκλε[ος] συνμαχήσας - - -
ἐν τοῖς - - - νόμων ἀρχῇ? - - - μου θεοῦ Αὐκούρ[ου]
- - - Αὐρ. Ἡρακλεῖδ[ης] - - - στος, Ἀβί[διος] Φλέγων - -
Αὐρ. Βάρβαρος - - -

Timocles aliquis est in patronomis; vide n. 1268.
Vs. 3. dele alterum Μ. Avidium aliquem habes
n. 1353. Adde classe IV. n. 1425. 1426. titulos C.
Avidii Agathangeli. Cetera non expedio.

1363.

„In Lacedaemonia ad marmoream basin”; Cyriac. p. xxxix. n. 251. et ex suis schedis Murat. T. II. p. xlii. 4. atque ex his
Corsin. Diss. V. post Nott. Gr. p. xc. „Spartae iuxta portam septentrionalem”, ex schedis Fourmonti, ex quibus ver-
sus rectius divisos dedi.

ΗΠΟΛΙΣ
Μ.ΑΙΛΙΟΝΛΕΟΝΤΑΝ
ΠΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΤΑΤΕ
ΑΛΛΑΚΑΛΩΣΠΟΛΙΤΕΥ
5 ΣΑΜΕΝΟΝΚΑΙΜΑΛΙΣΤΑ
ΤΗΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΝ
ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣΚΑΙΜΕΓΑ
ΛΟΠΡΕΠΩΣΕΚΤΕΛΟΥΝ
ΤΑΚΑΙΤΗΣΑΛΛΗΣΑΡΕΗΣ
10 ΧΑΡΙΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟ
ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΠΟΠΛΙΘΑΙΛΙΟΥ
ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑΤΟΥΑΛΚΑΝΔΡΙΔ
ΑΑΡΧΙΕΡΕΩΣΤΟΥΣΕΒΑ
ΣΤΟΥΚΑΙΤΩΝΘΕΙΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝ
15 ΑΥΤΟΥΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΑΙΩ
ΝΙΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΠΛΕΙ
ΣΤΟΝΕΙΚΟΥΠΑΡΑΔΟΣΘΥΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΥΕΛΛΗΝΩΝΠΡΕΣΒΕ
20 ΩΣΝΟΜΟΦΥΛΑΚΩΝ

Fourm. ΕΚ.Τ.ΔΟΥΝ. Vs. 9. Fourm. ΑΛΛΗΣ/Ε
etc. Vs. 10. idem ΥΑΡΙΝ. Vs. 11. Fourm. ΠΟΛΙ
ΛΙΘΛΛ, 12. ΟΚΡΑΤΟΥΑΑΚΑΝΔΡ - - - 13. 7.
ΑΡΧΙ etc. Vs. 14. ΤΟΥ etc. et in fine ΠΡΩ,
15. ΟΥΦΙΛΟ etc. Vs. 18. Fourm. ΣΤΟΝΕ...ΠΑ
etc. Cyr. ΠΛΕΙΣΤΟΝΙΚΟΥ, Muratorii schedae
ΠΛΕΙΣΤΟΝΟΙΚΟΥ. Vs. 20. Mur. solus ΝΟΜΟΦΙΛ etc.

Ἡ πόλις Μ. Αἴλιον Λεοντῶν, γυμνασίᾳρχον, τὰ τε ἄλλα
καλῶς πολιτεύσασμενον καὶ μάλιστα τὴν γυμνασίᾳρχίαν φιλο-
τείμως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐκτελοῦντα καὶ τῆς ἄλλης ἀρε-
τῆς χάριν, προσδεχάμενον τὸ ἀνάλωμα Ποπλίου Αἰλίου Δα-
μοκρατίδα τοῦ Ἀλεξανδρίδα, ἀρχιερέως τοῦ Σεβαστοῦ καὶ
τῶν θεῶν προγόνων αὐτοῦ, φιλοκαίσαρος καὶ φιλοπάτρι-
δος, αἰωνίου ἀγορανόμου, πλειστονείκου παραδόξου, καὶ ἀρί-
στου Ἑλλήνων, πρέσβεως νομοφυλάκων.

Leontam aliquem habes n. 1278. et hunc ipsum
n. 1326. 1341. P. Aelius Damocratidas Alexandridae f.
est idem qui habetur n. 1364. b. Eius pater Alcand-
ridas non vixit ante M. Aurelium (n. 1364. a. nisi
illum Alcandridam huius Damocratidae n. 1363. po-
tius filium esse censueris). De agoranomis v. Introd.
class. I. cap. v. Πλειστονείκος et παράδοξος sunt victo-
rum epitheta usitata. De πρέσβει vide Introd. class. I.
cap. iv. Ceterum apertum est elogium inde ab ἀρχι-
ερέως non ad patrem pertinere, sed ad ipsum Da-
mocratidam: quamquam aliter visum Corsino.

1364.

Fourmonti apographum lacunosum est; igitur id supplevi ex ceteris, qui fere consentiunt; sed id tamen pro fundo posui. Mur. male C plurimis locis. Vs. 1. Η, vs. 2. Μ. ΑΙΛΙΟ, vs. 4. ΟΛ ap. Fourm. desunt. Vs. 7. Cyr. Mur. ΦΙΛΟΤΙΜ etc. Vs. 8. Nott. Gr. Diss. V. p. lxxiv. cum amplo commentario; sed pleraque vulgaria sunt. Duas inscriptiones eadem basis tenet; una in sinistra parte esse dicitur. Repetam basin dicitur ex Bekkeri apographo, paucissimam mutatis.

ΥΕΤΑ vs. 2. Cors. ΑΙΛ. Vs. 9. ΑΙΛ. ex Cors. (Bekk. ΑΙΔ). b. vs. 11. ΝΩΣΣΥΝ etc. Cors. nam Bekk. ΝΩΣΥΝ etc. Vs. 14. Bekk. ΛΥΚΟΡ etc. Corsin. ΛΥΚΟΥΡ. a. ΣΑΜΙΤΟΛΙΦ
Ἡ πόλις. Πό. Αἴλ. Ἀλεξανδρίδαν Δαμοκρατίδα, ἀρχιερέα τοῦ Σεβαστοῦ, φιλοκαίσαρα καὶ φιλοπάτρι, β' περιόδου ἐπὶ κληρονομίᾳ Ἑλλήνων, πρέσβυν βιδέων, οἱ συνάρχοντες Μάρ-
κου Ἀγαθεκλῆς Ἀγαθοκλέους, Αὐρ. Ἀριστοκράτης Ἡρακλεῖδ
Αἴλ. Ἀπολλώνιος, Αὐρ. Εὐτυχῶν Φιλοκράτους, Αὐρ. Ἀρτε-

μίδωρος Αὐκός, τῆς τε εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εὐνοίας ἐνε-
κεν καὶ τῆς εἰς αὐτοὺς τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης.
Τιβ. Κλ. Σώφρων Βαμνόνεικός, συνέφη[β]ος Ἡο. Αἰ.
Δαμοκρατίδα τοῦ Ἀλεξανδρίδα, ἀρχιερέως τοῦ Σεβαστοῦ
καὶ τῶν θεῶν προγόνων αὐτοῦ, φιλοκαίσαρος καὶ φιλο-
πάτριδος, αἰωνίου ἀγορανόμου, πλειστονείκου παραδόξου,
καὶ ἀρίστου Ἑλλήνων, σύνδικος καὶ δημοσιμαστός ἐπὶ
πατρονόμῳ Πατριδικοῦ τοῦ Εὐδαμίου, ἐξηγητῆς τῶν Λυ-
κουργείων.
ΥΟΧΥΤ 0660 2

Η ΠΟΛΙΣ

ΠΑΙΔΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑΝΔΑΜΡΑ
 ΤΙΔΑΑΡΧΙΕΡΕΑΤΟΥΣΕΒΑΣΤΩ
 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
 5 ΒΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΝΑΡΙΣΤΩ
 ΕΛΛΗΝΩΝΠΡΕΣΒΥΝΒΙΔΕ
 ΩΝΟΙΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣΜΑΡ
 ΑΥΡΑΓΑΘΟΚΛΗΣΙΑΥΡΑΡ
 ΣΤΟΚΡΑΤΗΣΗΡΑΚΛΑΑΙΛ
 10 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΥΡΕΥΤΥΧΙ
 ΩΝΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΥΡΑΡ
 ΤΕΜΙΔΩΡΟΣΛΥΚΟΥΤΗΣΤΕ
 ΕΙΣΤΗΝΠΑΤΡΙΔΑΑΥΤΟΥ
 ΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
 15 ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣΤΙΜΗΣΚΑΙ
 ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

b.

ΤΙΒΚΛΣΩΦΡΩΝΒΩΜΟΝΙ
 ΚΙΣΣΥΝΕΦΗΡΩΣΤ
 ΑΙΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑΤΟΥΑΛ
 ΚΑΝΔΡΙΔΑΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
 5 ΤΟΥΣΕΒΚΑΙΤΩΝΘΕΙΩ
 ΠΡΟΦΟΝΩΝΑΥΤΟΥ
 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟ
 ΠΑΤΡΙΔΟΣΑΙΩΝΙΟΥΑΓΟ
 ΡΑΝΠΛΕΙΣΤΟΝΕΙΚΩΝ
 10 ΡΑΔΟΣΔΚΑΙΑΡΙΣΤΩΕ.Λ
 ΝΩΣΣΥΝΔΙΚΟΣΚΑΙΔΑΜ
 ΣΙΟΜΑΣΤΗΣΕΠΙΠΑΤΡΟ
 ΝΟΣΠΑΤΡΙΔΙΚΟΥΤΟΥΕΥΔΑΜΟΥ
 ΕΞΗΓΗΤΗΣΤΩΝΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩ

a. vs. 1. praemissum ἡ πόλις publicam auctoritatem demonstrat. Vs. 2. nota R; hoc est KP, et vs. 8. de siglo cf. Introd. class. I. cap. vii. Alcandridam ut Damocratidam n. 1363. et 1364. b. fuisse Pontificem Augusti et victoriis gymniciis nobilitatum, docet a. De scriptura βιδει ac numero bideorum vide Introd. class. I. cap. iii. et de πρεσβει cap. iv. Agathocles fortasse idem atque is, de quo ad n. 1276, dixi. De aetate tituli n. 1364. a. monui ad n. 1363. Titulus b. cum titulo a. nihil commune habet, nisi quod in honorem hominis scriptus est, qui filio opinor eius xiri, quem titulus a. celebrat, olim erat synephebus attributus ut patronomo. Continentur honores Τικ. Claud. Sophronis, qui ex ordine enumerantur: Primum igitur laus puerilis proponitur, quod βωμονίως fuerit, ad aram Dianae Orthosiae in verberatione victor (vide Schneid. Lex. Gr. h. v.) deinde

iuvenilis, quod synephebus fuerit; P. Ael. Damocratidae, cuius deinceps epibeta redgunt eadem quae n. 1363. omisso ultimo. Quid sit synephebus, docui Introd. class. I. cap. vi. atque inde lucramur P. Aelium Damocratidam Alcandridae f. fuisse patronomum. Tum adduntur munera virilis Sophronis: dicitur enim syndicus fuisse et δαμοκράτης: de quibus dixi Introd. class. I. cap. v. Haec munera gessit patronomo Patricio Eudam f. eponym; patronomi nomen esse vidit etiam Cors. etai universa patronomorum ratio nunc deum ex plurium titulorum collatione a me in luce posita est. Ad fine dicitur ἡγήτης: hoc αὐτοῦ γένος, quod nomen videtur perenne fuisse; unde, non additur patronomus anni: contra syndicorum nomen annuum fuisse docent loci in Introd. class. I. cap. v. allati. De hoc exegeta dixi ibid. 1365.

1365.

„In Lacedaemonia ad basin marmoream“, Cyriacus p. xxxviii. n. 248. et ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. II. p. dxx. 2. (uterque versibus non recte representatis): unde initium deprompsit Corsin. Dias. V. post. Not. Gr. p. lxxxviii. Nos habemus etiam ex schedis Fourmonti, „Spartae in vetere urbe inter turrim magnam et portam orientalem“. Hinc edidit Osann. Syll. II, 8. p. 255. Inde a vs. 7. dedit Dodwellus Itin. T. II. p. 402. Nam sex priores versus hodie desunt. Partem Dodwellianam misit etiam Benthylus Smyrnaeus per Beierum, Prof. Lips.

Η ΠΟΛΙΣ

ΣΕΚΠΟΜΣΠΑΤΑΛΟΝ
 ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣΦΙΛΟ
 ΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΤΟΝ
 5 ΔΙΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΚΑΙΠΑ
 ΤΡΟΝΟΜΟΝΚΑΙΑΙΩΝΙΟΝΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΤΗΣΤΕΕΝΤΟΙΣ
 ΑΛΛΟΙΣΑΠΑΣΙΝΑΥΤΟΥΠΟ
 ΛΕΙΤΕΥΜΑΣΙΝΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙ
 10 ΑΣΚΑΙΤΗΣΕΠΙΤΗΔΕΥΤΕΡΑΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΗΝΑΥΤΟΘΕΝ
 ΥΠΕΣΤΗΑΣΥΝΚΡΙΤΟΥΚΑΙ
 ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΟΥΠΡΟΝΟΙ
 ΑΣΤΕΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΣ
 15 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΗΣΤΟΑΝ
 ΑΛΩΜΑΤΗΣΣΕΜΝΟΤΑΤΗΣ
 ΚΑΙΠΑΝΤΑΠΡΩΤΗΣΓΥΝΑΙ
 ΚΟΣΑΥΤΟΥΑΥΡΗΛΙΑΣΞΕΝΩΣ
 ΤΗΣΕΥΤΥΧΟΥ

Benth. A; non A. Ex eodem dedi. Z, quod etiam Fourm. altero loco habet; priore loco habet fere Z. In universum dedimus Bekkeri apographum, paucis aliunde correctis. Vs. 2. Muratorio teste schedae Cyr. ΣΤΑΤΑΛΟΝ: sed editus Cyriaci textus ΣΠΑΤ. praebet. Vs. 5. Cyr. Mur. ΔΙΣ, quod reposui, Fourm. ΔΥΣ: Vs. 6. Fourm. ΑΙΩΝΙΟΝ; Cyr. Mur. recte. Vs. 8. N omittit solus Dodw. Vs. 9. Mur. Os. ΑΠΤΕΥ, Cyr. Bekk. Dodw. Benth. ΑΠΤΕΥ. Ibid. solus Os. ΜΕΓΑΛΟΝΠΡ. Vs. 10. solus Mur. ΑΞΕΝΕΚΑΚΑΙ. Vs. 12. extr. solus Fourm. ΚΑΠ. Vs. 14. TE omittit solus Mur. et habet cum Cyr. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ. Vs. 16. Bekk. ΣΕΜΝΟΤΑΤ., Os. ΣΕΜΝΟΤΑ., plenam vocem dant Cyr. Mur. Dodw. Benth. Vs. 17. Fourm. ΙΡΩΤΗΣ, quod ex ceteris correxi. Vs. 18. extr. Dodw. omittit Z, item Benth. qui Ω quoque non nisi dimidiatum habet. Vs. 19. solus Os. ΕΥΥΧΟΥ.

Ἡ πόλις Σέκ. Πομ(πήιον) Σπάταλον Ἀγαθοκλέους φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, τὸν δὲ γυμνασιάρχον καὶ πατρώνιον καὶ αἰώνιον γυμνασιάρχον, τῆς τε ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν αὐτοῦ πολετευμασιν μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ γυμνασιαρχίᾳ, ἣν αὐτόθεν ὑπέστη, ἀσυνκρίτου καὶ ἀνυπερβλήτου προνοίας τε καὶ φιλοτελείας, προσδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα τῆς σεμνοτάτης καὶ πάντα πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Ἀδελφίας Ξένως τῆς Εὐρύχου.

Σέκ. non esse *Secundum*, sed *Sextum*, docui ad n. 1345. ubi simul de *Pompeio* dixi. *Spatiali* nomen obvium ap. Gruteri. De duplici gymnasiarchia, per-

petua atque ad tempus inita, monui Introd. class. I. cap. v. Vs. 5. de utrum etiam ad patrónion pertineat necne, atque utrum Spatalus eponymus fuerit patronomus an non, haud constat. De patronomis ipsis aliter atque Os. disputavi Introd. class. I. cap. n. Mox ad genitivum deest *ἐνέκα*, quod ex solo Mur. contra ceterorum fidem nemo peritus addiderit: neque omissum esse offendit, quum hic genitivi usus sit notissimus. Cf. n. 1456. Ξένως est Ξένως, Dorice et Aeolice, quod ex Buttmanii Gramm. Gr. ampl. T. I. p. 188. notavit Os.

1366.

„Spartae inter theatrum et turrim meridionalem”; ex schedis Fourmonti.

Α Π Ο Λ Ι Σ
ΔΑΜΟΚΛΕΑΔΑΜΟΚΛΕ
ΟΥΣΤΟΥΚΑΙΦΙΛΟΚΡΑ
ΤΟΥΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝ
5 ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΤΑΤΑ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΟΛΕΙΤΕΥ
ΟΜΕΝΟΝΚΑΛΩΣ

Ἡ πόλις Δαμοκλέα Δαμοκλέους τοῦ καὶ Φιλοκράτους γυμνασιάρχου[τα] φιλοτεμνόμενα καὶ τὰλλα πολετευόμενον καλῶς. Vide n. 1246. et not.

1367.

„Spartae prope turrim magnam”; ex iisdem.

Α Π Ο Λ Ι Σ
ΒΕΛΛΩΝΑΕΥ
ΚΛΕΙΔΑΑΡΕ
ΤΑΣΧΑΡΙΝΠΡΟΣ
5 ΔΕΞΑΜΕΝΩΝ
ΤΩΝΓΟΝΕΩΝ
ΤΟΑΝΑΛΩΜΕ
ΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΥ
ΚΛΕΙΔΑΤΟΥΔΕ
10 ΝΑΚΩΝΣΗΑΥΙΛΑ
ΑΣΤΗΣΒΕΛΛΩΝΩΣ

Ἡ πόλις Βελλωνά Βελλωνά, ἀρετὰς χάριν, προσδεξαμένη τῶν γονέων τὸ ἀνάλωμα ἐκ τῶν ιδίων, Εὐκλείδα τοῦ Δε[λ]φών[ος] καὶ Διδ[έ]ας τῆς Βελλωνίδος. Εὐκλείδης Δινακόνis f. est ephorus n. 1237. 1238.

1369.

„Spartae in ecclesia D. Nicolai”; ex iisdem. Ed. Osann. Syll. II, 9. p. 257.

Η Π Ο Λ Ι Σ
ΣΕΚΜΘΕΟΣΕΝΟΝ
ΤΟΝΑΣΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
5 ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑΚΑΙΦΙ
ΛΟΠΑΤΡΙΝΑΤΑΘΟΝ
ΚΑΙΔΥΚΑΡΟΝΕΠΙΤΗ
ΤΟΥΠΟΛΕΙΤΕΥΜΑ
ΤΟΣΑΜΠΡΟΗΤ
10 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΩΝ
ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ
ΚΝΩΝΑΥΤΟΥΣΕΚΜ
ΘΕΟΣΕΝΟΥΜΗΝΟ
ΦΑΝΟΥΣΠΟΛΛΗΣ

Ἡ πόλις Σέκ. (Σέξτον) Πομ(πήιον) Θεόξενον, τὸν ἀξιολογώτατον γυμνασιάρχον, φιλοκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, ἀγαθὸν καὶ δίκαιον, ἐπὶ τῇ τῶν πολετευμάτων χαμπρότητι, προσδεξαμένων τὸ ἀνάλωμα τῶν γονέων αὐτοῦ Σέκ. (Σέξτων) Πομ(πήιον) Θεόξενου, Μηνοπαύτου, Πάλλης (Πώλλης).

Mire Os. Σέξτονος Μάρκον Θεόξενον exhibet. Σέκ. est Σέξτος. Sigmum ex π, σ, μ compositum (vs. 2. 12.) est Πομ, hoc est Πομπήιος. Vide ad n. 1345. In fine Πάλλης est a recto Πάλλης, quod est nomen muliebre satis notum; scribitur etiam Πάλλης.

„Spartae prope portam septentrionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΒΑΣΙΛΙΟΝ ΛΕΩΝΙΔΗΝ
ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΡΑΣΙΝΝΙΟΥ
ΛΕΟΝΤΟΣ ΣΕΙΤΩΝΟΥ
ΠΑΤΕΡΑ ΛΑΜΠΡΟΣΚΑΙΜΕ
ΓΑΛΟΨΥΧΟΣ ΣΥΝΠΟΛΕΙ
ΤΕΥΣΑΜΕΝΟΝ ΤΩ ΤΩ
ΣΕΙΤΩΝΟΥΝΤΙ ΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟ ΑΝΑΛΩ
ΜΑΡΧΟΥ ΑΥΡΥΛΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΓΕΝΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΥ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ ΥΙΟΥ
ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΗΣ
ΤΟΥ ΒΟΑΓΟΥ

Mire differt scriptura Ἀσίνιος et Ἀσίνιος: credo alterum falsum esse. Σιτώνης est nomen muneris, ut apud Athenienses. De Βουαγῶ s. Βαγῶ vide Introd. class. I. cap. vi.

EAST AFRICAN JOURNAL
AUGUST 1960
PUBLISHED BY THE EAST AFRICAN
JOURNAL PUBLISHERS LTD.
Nairobi, Kenya

"ex iisdem"

„Spartae prope turrin meridionalem”; ex iisdem.

**ΟΥΛΙΟΝΘΕΟ
ΡΑΣΤΟΝΜΕΤΑ
ΛΟΨΥΧΩΣΓΥΜΝΑ
ΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΑΞΙΩΣΤΩΝΕΥΤΥ,
ΑΚΕΛ...-ΤΑΤΟΝΚΛΙ
...
...
... „Spartae iun
...
... ΑΠΟΛΙΣ
ΦΙΟΥΛΙΟΝΣΕΙΜΗ
ΔΗΦΙΟΥΛΙΟΥΠΘ}
ΛΥΕΥΚΤΟΥΥΙΟΝΑΡΕ
ΤΑΣΚΑΙΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙ
ΑΣΧΑΡΙΝΠΡΟΣΔΕΞΑ
ΜΕΝΑΣΤΟΑΝΑΛΩ
ΜΑΤΑΣΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΥΤΟΥΜΕΜΜΙΑΣΕΥ
ΡΥΒΑΝΑΣΣΗΣ**

„Spartae iuxta turrim orientalem”; ex iisdem

Ἄ πόλις Γά. Ἰουλίον Σιμιόνης Γά. Ἰουλίῳ Πολυεύκτου
υἱόν, ἀρετᾶς καὶ μεγαλοφυΐας χάριν, προσδεξαμένης τὸ
ἀνάλωμα τῆς συναικῆς ἐκτὸς Μειμίας Εὐρυβανίσσης (αῖ?).
Nomen Σιμιόνης habuimus n. 1261. conf. ad
n. 1239. ubi est patronomus. Εὐρυβανίσσα est Εὐρυ-
εβανίσσα ἢ φανίσσα, quod satis notum. Cf. p. 60.

„Spartae iuxta templum Minervae”: ex iisdem.

ΑΠΟΛΙΣ
 ΟΝΑΣΙΠΠΟΝΤΙΒ
 ΚΛΑΥΔΙΟΥΔΑΜΟ
 ΝΕΙΚΟΥΣΚΑΙΕΤΥ
 5 ΜΟΚΛΗΔΕΙΑΣΤΗΣ
 ΣΟΙΞΙΤΕΛΟΥΣΥΙ
 ΟΝΑΡΕΤΑΣΚΑΙΔΙ
 ΚΑΙΟΣΥΝΑΣΕΝΕ
 ΚΕΝΑΠΟΓΟΝΟΝ
 10 ΚΡΕΙΟΥΚΑΙΜΕΓΑΤΑ
 ΚΑΙΣΚΟΠΕΛΟΥ

Ἐτυμολογία πρὸ Ἐτυμολογίας; cf. n. 1560. De
Σοῦξitelous nomine; vide ad n. 1272. Κρείος est p.
Κρείος; vide de hoc Crio Pausan. III, 15, 2. Scope-
lum habes etiam n. 1246.

[illegible]

1374.

„Spartae iuxta portam orientalem”; ex iisdem. Ed. Osann: Syll. II, 16. p. 266.

ΑΠΟΛΙΣ
 ΤΙΒΚΛΑΥΔΙΟΝΑΡΙ
 ΣΤΟΚΡΑΤΗΕΥΣΕ
 ΒΗΚΑΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
 5 ΙΕΡΕΑΚΑΙΑΠΟΓΟΝΩΝ
 ΠΟΣΙΔΑΝΟΣΑΡΕ
 ΤΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΤΑΣ
 ΔΙΑΝΕΚΟΥΣΑΠΟΠΡΟ
 ΓΟΝΩΝΕΙΣΤΑΝΠΑ
 10 ΤΡΙΔΑΜΕΓΑΛΟΥ
 ΧΙΑΣΠΟΛΕΙΤΕΥ
 ΣΑΜΕΝΟΝΑΡΙΣΤΑ

Ἡ πόλις Τιβε Κλαύδιον Ἀριστοκράτη, εὐσεβῆ καὶ φιλόπατριν, ἡρῶα καὶ ἀπόγονον Ποσιδᾶνος, ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ τᾶς διανεκοῦς ἀπὸ προγόνων εἰς τὴν πατρίδα μεγαλοψυχίας, παλαιτευσάμενον ἀρίστα.

Cf. ad n. 1340.

1375.

„Spartae iuxta theatrum”; ex schedis Fourmonti.

Η ΣΠΑΡΤΗ
 ΤΟΝΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝΤΙΒ
 ΚΛΜΟΝΤΑΝΟΝΤΟΝΚΑΙ
 ΗΣΥΧΙΟΝΕΥΠΑΤΟΡΟΣ
 5 ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΝΚΑΙΛΑ
 ΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝΠΟΛΕΙΤΗΝ
 ΚΑΙΒΟΥΛΕΥΤΗΝΠΑΙΔΕΙΑΣ
 ΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΧΑΡΙΝ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩ
 10 ΜΑΡΩΠΥΡΡΟΥΤΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΩ
 ΑΡΧΙΕΡΕΩΣΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΤΩ
 ΘΕΙΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΑΥΤΟΥΦΙ
 ΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΘ
 ΑΙΩΝΙΟΥΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΛΙΩ
 15 ΝΙΔΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕΥΤΟΥ
 ΠΡΕΣΒΕΩΣΣΥΝΑΡΧΙΑΣΤΩ

Ἡ Σπάρτη τὸν ἀξιολογώτατον Τιβ. Κλ. Μοντανόν, τὸν καὶ Ἡσύχιον, Εὐπάτορος, Τραπεζούντιον καὶ Λακεδαιμόνιον πολεῖτην καὶ βουλευτήν, παιδείας καὶ σωφροσύνης χάριν, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Παιβλίου Πύρρου τοῦ Καλλικράτου, ἀρχιερέως τοῦ Σεβαστοῦ καὶ τῶν θεῶν προγόνων αὐτοῦ, φιλοκαίσαρος καὶ φιλοπάτρως, αἰωνίου ἀγορανόμου, [α]ἰωνίου ἀριστοπολιτευτοῦ, πρέσβεωσὶ συναρχίας τὸ β'.

Trapezuntium intellige Arcadiae. Pyrrhus Callicratis f. videtur ex eadem familia esse ex qua Callicrates Rufi f. n. 1240. 1252. Certe Pyrrhus idem nomen Graece quod Latine Rufus. De agoranomis vide Introd. class. I. cap. v. et de ἀριστοπολιτευσί cap. vi. Συναρχία quorum sit, non liquet; videtur tamen ἀγορανόμων esse.

1376.

„Spartae ante theatrum”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ Η ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ
 ΩΝΑΙΛΙΟΝΜΗΤΡΟΦΑΝΗ
 ΤΟΝΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΝΗ
 ΘΕΙΤΕΦΙΛΟΣΟΦΩΚΑΙΠΑΙ
 5 ΔΑΙΑΚΑΙΤΟΙΣΛΟΓΟΙΣΔΙΑ
 ΦΕΡΟΝΤΑΤΩΝΗΛΙΚΩΝ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑ
 ΝΑΛΩΜΑΜΑΥΒΚΛΕΑΝΟ.Ο
 .ΟΛΙΟΥΦΟΥ

Ἡ πόλις ἡ Λακεδαιμονίων Αἴλιον Μητροφάνη, τὸν ἀξιολογώτατον, ἡθεῖ τε φιλοσόφῳ καὶ παιδ[ε]σίᾳ καὶ τοῖς λόγοις διαφέροντα τῶν ἡλικίων, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Μ. Αὐρ. Κλεάνο[ρ]ο[ς] τ[ε] οὐ[τ]οῦ Π[ρ]οῦφου?

1377.

„Spartae prope portam orientalem”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
 ΜΑΡΑΥΡΔΑΜΑΡΧΟΝ
 ΠΑΡΔΑΛΑΠΡΕΣΒΥΝ
 ΤΗΣΛΙΜΝΑΕΩΝΦΥ
 5 ΛΗΣΑΝΔΡΕΙΑΣΧΑΡΙΝ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟ
 ΑΝΑΛΩΜΑΛΟΥΚΙΟΥ
 ΑΠΡΩΝΙΟΥΕΥΕΛΠΙΣΤΩ
 ΑΓΑΘΟΥΚΑΙΔΙΚΑΙΟΥΤΩ
 10 ΦΥΛΕΤΟΥ

Ἡ πόλις Μάρ. Αὐρ. Δάμαρχον Παρδάλα, πρέσβυν τῆς Λιμναίων φυλῆς, ἀνδρείας χάριν, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Λουκίου Ἀπρωνίου Εὐελπίστου, ἀγαθοῦ καὶ δικαίου, το[ῦ] φυλέτου.

De φυλῇ Λιμναίων dixi Introd. class. I. cap. iii. et de πρέσβει cap. iv.

1378.

„Spartae iuxta coelasiai D. Nicolai"; ex iisdem. Ed. Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 5. Syll. II, 4. p. 252.

ΜΑΡΚΟΣΑΥΡΗΛΙΟΣΚΛΕΟ
ΜΕΝΗΣΝΙΚΗΦΟΡΟΥΑΓΑ
ΘΟΣΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣΑΓΩ
ΝΟΘΕΤΗΣΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝ
5 ΚΑΙΣΑΡΕΙΩΝΚΑΙΕΥΡΥΚΛΕΩ
ΤΗΝΠΕΡΙΣΣΕΙΑΝΑΠΟΔΟΥΣ
ΠΑΣΑΝΤΗΠΟΛΕΙΤΩΝΑΓΩΝΟ
ΘΕΤΙΚΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΑΣ
ΤΕΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΝΔΡΙ
10 ΑΝΤΑΣΤΩΝΝΕΝΕΙΤΙΚΟΤΩΝ
ΑΝΑΣΤΗΣΑΣΚΑΤΑΤΗΝΕΚΤΟΥ
ΝΟΜΟΥΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ

Μάρκος Αύρηλιος Κλεομένης Νικήφору, ἀγαθὸς καὶ
φιλόπατρις, ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Κασαρείων καὶ Εὐ-
ρυκλεῖων, τὴν περισσεύαν ἀπὸ τῶν πᾶσαν τῇ πόλει τῶν
ἀγωνοθετικῶν ἐξημάτων ἐὰν τε εἰκόνας καὶ τοὺς ἀνδριάν-
τας τῶν νεανίσκων ἀνστήσας κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου
προθεσίαν.

Εὐρύκλειος Thabes n. 1239, 1240. una cum Caesa-
reis: eadem illa redeunt class. IV n. 1423, 1425, ubi
μεγάλα dicuntur, et n. 1427. eadem in Smyrnaeo ti-
tulo C. Antonii Septimii Publici, et in Romano M.
Aur. Asclepiadis s. Hermodori. De auctore horum
Eurycleorum, vide Reinesii conjecturam ad n. 1389.

propositam.

1379.

„Spartae iuxta portam septentrionalem"; ex schedis Fourmontii.

Η ΠΟΛΙΣ
ΜΑΥΡΗΝΙΚΕΙΦΟΡΩΝ
ΦΙΛΩΝΙΔΑΦΙΛΩΚΑΙΣΑΡΑ
5 ΚΑΙΦΙΛΩΠΑΤΡΙΝΑΙΩΝΙΩΝ
ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΝΑΙΩΝΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΤΗΣΕΝ
ΤΟΙΣΠΟΛΙΤΕΥΜΑΣΗΝ
ΦΙΛΩΤΕΙΜΙΑΣΕΝΕΚΑΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΗΣΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΗΣΑΣΙΟΛΟΓΟΤΑΤΗΣ
10 ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥΑΥΡ
ΛΦΡΟΔΕΙΣΙΣΤΗΣΝΟΗ
ΜΟΝΟΣ

Vs. 7. 10. ultimus ductus pro nihilo est.

Ἡ πόλις Μάρ. Αὐρ. Νικήφωρον Φιλωνίδα, φιλοκαί-
σαρα καὶ φιλοπατρίων. αἰωνίων ἀγορὰν ὀνόμαζαν αἰωνίαν γυμνα-
σίαν, τῆς ἐν τοῖς πολιτεύμασι φιλοτεμίας ἕνεκα,
προδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα τῆς ἀξιολογώτατης γυναικὸς
αὐτοῦ Αὐρ. [Α]φροδείσι[α]ς τῆς Νοήμονος.

1380.

„Spartae prope portam orientalem"; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΜΑΥΡΦΙΛΗΤΟΝ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
ΑΝΔΡΕΙΑΣΚΑΙΤΗΣ
5 ΠΡΟΣΑΠΑΝΤΑΣΑΙ
ΔΟΥΣΕΝΕΚΑΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑ
ΛΩΜΑΜΑΥΡΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
ΤΟΥ 5 ΤΟΥΑΔΕΛΦΟΥ

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Φίληταν Ἀγαθόποδος, ἀνδρείας καὶ
τῆς πρὸς ἅπαντας αἰδοῦς ἕνεκα, προδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα
Μ. Αὐρ. Ἀγαθόποδος τοῦ Ἀγαθόποδος, τοῦ ἀδελφοῦ.

De siglo vs. 9. vide Introd. class. I. cap. vii.

1381.

„Spartae prope portam orientalem"; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ
ΜΑΥΡΙΛΙΟΝΧΡΥΣΟΓΟ
ΝΟΝΩΤΗΡΙΔΑΓΥΜΝΑ
5 ΣΙΑΡΧΟΝΛΑΜΠΡΟΣΓΥ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑΕΠΙ
ΤΕΣΩΦΡΟΣΥΝΗΚΑΙ
ΤΗΕΝΑΠΑΣΠΕΡΙΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΔΑΕΥΝΟΙΑΣ
ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ
10 ΤΟΑΝΑΛΩΜΑΜΑΥΡΙΛΙ
ΟΥΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥΥΙΟΥ
ΔΙΩΝΟΤΟΥΓΑΜΒΡΟ

Vs. 8. dele ultimum C.

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ[ή]λιον Χρυσόγονον Σωτηρίδα, γυμνα-
σίαρχον λαμπρῶς γυμνασιαρχοῦντα, ἐπὶ τε σωφροσύνῃ
καὶ τῇ ἐν ἅπασ[ι] περὶ τὴν πατρίδα εὐνοίᾳ, προδεξαμένου
τὸ ἀνάλωμα Μ. Αὐρ[ή]λιου Χρυσόγονου υἱοῦ Δίωνος, τοῦ
γαμβροῦ.

Gener Chrysogoni eodem nomine vocatur quo
socer ipse, credo per adoptionem.

1382.

„Spartae prope turrim magnam”; ex iisdem.

Η ΠΟΛΙΣ

ΜΑΥΡΔΑΜΟΚΡΑΤΗΠΟΣΕ:

ΔΩΝΙΟΥΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ

ΠΑΡΑΤΟΝΘΕΟΝΕΙΔΕΣΤΑΤΟ

5 ΒΑΣΙΛΕΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ

ΜΑΡΚΟΝΑΝΤΟΝΙΟΝΓΟΡΔΙΑΝΟΝ

ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟ:

ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΗΝΕΥΝΟΙΑΣΧΑΡΙΝ

ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΝΤΟΑΝΑ

10 ΛΩΜΑΤΩΝΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΑ

ΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΥΤΟΥΑΥΡ

ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΑΣΚΑΙΟΝΑΣΙ

ΦΟΡΙΔΟΣ

Vs. 4. dele alterum N.

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Δαμοκράτη Ποσειδωνίου, πρεσβευ-
σάντα παρὰ τὸν Θεοειδέστατον βασιλέα Αὐτοκράτορα Μάρ-
κον Ἀντ[ω]νιον Γορδιανὸν Εὐσεβῆ Εὐτυχῆ Σεβαστό[ν], τῆς
εἰς αὐτὴν εὐνοίας χάριν, προσδεξαμέν[ω]ν τὸ ἀνάλωμα τῶν
προσφιλεστάτων τέκνων αὐτοῦ Αὐρ. Δαμοκρατίας καὶ Ὀνα-
σιφόριδος.

Titulus non ante a. u. c. 992. scriptus: vide
ad n. 1322.

1383.

„Spartae iuxta turrim septentrionalem”; ex iisdem. Hinc titulus etiam in Diar. Class. Brit. T. XXII. p. 202. editus est, sed
vitiose.

Η ΠΟΛΙΣ

ΚΛΑΥΔΙΟΝΚΑΣΙΟΝ:

ΤΥΧΙΚΟΥΑΛΕΙΠΤΗΝ

ΠΙΣΤΕΩΣΤΗΣΠΕΡΙ

5 ΤΟΥΣΥΠΑΥΤΩΓΕΓΕΙΝΟ

ΜΕΝΟΥΣΑΘΛΗΤΑΣ

ΕΝΕΚΑ

Vs. 4. dele siglum, et vs. 5. litteras ΓΕ priores.

Ἡ πόλις Κλαύδιον Κάσιον Τυχικοῦ, ἀλείπτῃν, πίστεως
τῆς περὶ τοὺς ὑπ’ αὐτῷ γενομένους ἀθλητὰς ἕνεκα.

Γενομένους est γνωμένους, ut passim. Vs. 2. si-
glum } aut delendum est, aut significat repetendum
esse Κλαυδίου Κασίου, vel solum Κασίου.

1384.

„Lacedaemone” Gruter. p. mxc. 9. e Marcanovani et Pighianis (cf. etiam Vandal. Diss. p. 714.); Cyriac. p. xxxviii. n. 246. qui
ponit „in Lacedaemonia ad egregiam gymnasiorum scenam, ad primam marmoream basin”. Utrumque exemplum lacu-
nosum est. Nos damus maxime ex schedis Fourmonti, unde etiam versus melius digessimus. Hic dicit esse „Spartae
prope portam orientalem”.

Η ΠΟΛΙΣ

ἌΡΟΥΒΡΙΟΝΒΙΑΝΟΡΑΣΕΡΑ

ΑΛΕΙΠΤΗΝΤΟΝΙΔΙΟΝ

ΛΕΙΤΗΝΤΗΣΤΕΠΕΡΙΤΟ

5 ΛΑΚΩΝΙΚΟΝΗΘΟΣΣΕ

ΜΝΟΤΗΤΟΣΚΑΙΤΗΣ

ΕΝΤΟΙΣΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣΑ

ΡΕΤΗΣΧΑΡΙΝ

Vs. 2. Grut. Γ. pro ΓΑ (sic Cyr.). Vs. 2 sqq.

verba τὸν ἴδιον πολεῖτην omittunt Grut. Cyr. Vs. 5.

Grut. ΗΘΟΥΣ, falso. Vs. 8. PET addidi ex Grut.
Cyr.

Ἡ πόλις Γά. Ροῦβριον Βιάνορα Σερά, ἀλείπτῃν, τὸν
ἴδιον πολεῖτην, τῆς τε περὶ τὸ Λακωνικὸν ἦθος σεμνότητος
καὶ τῆς ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀρετῆς χάριν.

Σεράς est n. 1279.

1385.

„Novae Spartae in pariete ecclesiae archiepiscopalis”; ex schedis Fourmonti.

- - ΡΟΥΒΡ

- - ΕΟΝ

- ΑΝΔΡ

- - ΤΟCΤ

5 - - ΠΟ

Vs. 1. Ροῦβριον? 3. ἀνδρείας, 4. σεμνότητος? Cf.

n. 1384.

1386.

„Spartae prope portam orientalem”; ex iisdem.

[Textum vide in pag. seq.]

Ἡ πόλις Μ. Αὐρ. Παλαιστρεῖτην, σφαιρέα, Κονοσυρέα,
σωφροσύνης τε καὶ ἀνδρείας ἕνεκα, προσδεξαμένων τὸ ἀνά-
λωμα Αὐρηλίων Ἀφροδῶς καὶ Σωτείρας τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Παλαιστρεῖτης nomen viri proprium est, etsi ex
appellativo derivatum. Σφαιρεὺς ille fuit; sunt autem
Spartae σφαιρεῖς οἱ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐς ἀνδρας ἀρχόμενοι

συντελεῖν, ex ludorum genere denominati (Paus. III,
14, 6. ubi cf. Siebel.). Eosdem habes infra Class. IV.
n. 1432. Κονοσυρέα esse p. Κυνοςυρέα notavi Introd.
class. I. cap. iii. Vs. 7. Ἀφροδῶς non audeo mutare:
est pro Ἀφροδοῦς, ut n. 1365. Ξενῶς. Cf. n. 1710.
Nominativus igitur est Ἀφροδῶ, muliebre nomen.

Pppp

INSCR. GR. VOL. I.

ΗΠΟΛΙΣ
ΜΑΥΡΠΑΛΑΙΣΤΡΕΙΤΗΝ
ΣΦΑΙΡΕΑΚΟΝΟΟΥΡΕΑ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΤΕΚΑΙ
5 ΑΝΔΡΕΙΑΣΕΝΕΚΑΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΑΝΑΛΩ
ΜΑΑΥΡΗΛΙΩΝΑΦΡΟΔΩΣ
ΚΑΙΣΩΤΕΙΡΑΣΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝΑΥΤΟΥ

1387.

„Spartae ante theatrum”; ex iisdem.

/ ΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣΤΑΦΥΛΟΔΡΟΜΑΣ

Ἀρίστανδρος [σ]ταφυλοδρόμας. Videtur hoc statuae subscriptum fuisse; quare huc rettuli. Victorem eum fuisse ne credas. Omnino enim illi σταφυλοδρόμας s. σταφυλοδρόμοι non ad ludos pertinent gymnicos. Lex. Seg. p. 305. (cf. Hesych. v. Schneider. Lex. Gr.): Σταφυλοδρόμοι: κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἐορτὴν στέμματα τις περιδόμενος τρέχει, ἐπευχόμενός τι τῇ πάλει χρηστόν, ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι, σταφυλοδρόμοι

καλούμενοι. καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτόν, ἀγαθὸν τι προσδοκῶσι κατὰ τὰ ἐπιχώρια τῇ πάλει· εἰ δὲ μή, τοῦναντίον. Tali staphylodromae, qui currentem ceperit, statuam vel anaglyphum positum esse, non dissimile veri. N. 1388. ei adiungitur sacerdos, Carneorum ut videtur, fortasse anaglypho cum illo expressus.

1388.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣΣΤΑΦΥΛΟΔΡΟΜΑΣ
ΙΠΠΟΔΑΜΟΣΙΕΡΕΥΣ

Μενέστρατος σταφυλοδρόμας, Ἰππόδαμος ἱερεὺς. Vide ad n. 1387.

1389.

In dicione Magna, in loco Cyparisso (Tiparisto), prope Taenarum (in cuius vicinia etiam similis titulus n. 1335, repertus est), non ad Cyparissiam Messeniae. In eo loco vidit Pouquevillius et edidit Itip. T. V. p. 168. n. 3. qui notavit partem tituli in Gallica Strabonis translatione ad lib. VIII. p. 366. (T. III. p. 215.) editam esse ex notis in Strabonem Oxonii a. 1807. publicatis. Et ibi extat titulus usque ad vs. 5. lacunis aliquot ex coniectura recte suppletis. Notae Oxonii editae sunt Falconerii T. I. p. 531. qui habet ex Ms. Eton. Strabonis, cuius orae adscriptus est ex scholiis Cyriaci. Sed olim iam ex scholiis Cyriaci ad Strabonem excerptat Langermannus et ediderat Reinesius Synt. Inscr. VI, 120. p. 457. Hinc petiit Vandal. Diss. p. 295. Praeterea ex Hawkinsii schedis dedit Walpol. Mem. p. 466. n. 17.

ΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΛΕΥ
ΘΕΡΟΛΑΚΩΝΩΝΓΑΙΟΝ
ΙΟΥΛΙΟΝΛΑΚΩΝΑΕΥ
ΡΥΚΛΕΟΥΣΥΙΟΝΤΟΝ
5 ΙΔΙΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ Ψ
ΔΑΜΑΡΜΕΝΙΔΑΣΣΤΡΑ
ΤΗΓΩΝΕΠΕΜΕΛΗΘΗ Ψ

Hawkinsii exemplum in quattuor versus divinum titulum praebet, Pouq. in hos quos dedi; nec multum differt Cyriaci apographum Reinesianum. Flosculos addidi ex Cyr. Vs. 3. Pouq. ΛΑΩΝΑ. Vs. 4. Cyr. ΕΥΡΥΚΛΕΟΥΕΥΙΟΝ.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἑλευθερολακῶνων Γαῖον Ἰούλιον Λάκωνα Εὐρυκλέους υἱόν, τὸν ἴδιον εὐεργέτην. Δαμαρμενίδας στρατηγῶν ἐπεμελήθη.

Ad eundem hominem pertinet titulus n. 1390. cf. n. 1347. Στρατηγὸν intellige τοῦ κοινοῦ. Ceterum digna est quae addatur nota Reinesii: „Eurycles Imp. Augusto amicus erat tum Lacedaemoniorum princeps et dominus insulae ante Taenarum sitae,

Cytherorum, Strab. lib. VIII. Turbulentum hominem, delationibus in aula Herodis Ascalonitae potentem, incentoremque odii adversus filios fuisse apparet ex iis, quae de eo Iosephus lib. XV. Archaeol. c. 16. et lib. I. Ἑλῶς. c. 17. qui eum λυμεῖνα τῆς οἰκίας Ἡρώδου καὶ δραματοῦργόν τοῦ ὅλου μίσους appellat; tandem quod in Achaia quoque res turbaret et civitates expilaret, in exilium eiectum. Sane de eius ad Augustum facta a provincialibus accusatione est apud Plutarchum in Apophth. Rom. Ad hunc quippe amicitias Augusti, Herodis et Archelai regis Cappadociae, ad haec Antipatri, Alexandri et Aristobuli florentem et ditatum amplissime (quingenta enim talenta ab Herode acceperat) tamquam auctorem refero Εὐρύκλεια, diem festum Spartae, quo varia spectacula ludique exhibebantur, et certamina gymnica et musica publicabantur; meminit eorum Inscr. Roman. p. cccxiv. apud Gruterum Imp. M. Aur. Commodus, fere ducentis post primam institutionem annis celebratorum. Neque tamen invenit, si quod pater destinaverat, filium perfecisse

in honorem eius et ad splendorem universitatis dicamus; et hinc fortasse est, quod hunc εὐεργέτην suum praedicat commune Eleutherolaconum". De Eurycleis vide ad n. 1378. Ceterum similem titulum,

quo honoretur T. Κλαύδιος Εὐδαμος ὁ Σπαρτιατικοῦ, ap. Leak. memorat Müller. Dor. T. II. p. 454. quem non habeo. Vide de hoc viro n. 1445.

1390.

„Spartae prope flumen"; ex schedis Fourmonti.

Ε ΙΟΥΛ - - -
ΛΑΚΩΝ - - -
ΡΥΚΛΕ - - -
ΚΟΥΡΩ - - -
5 ΠΑΝΤ - - -

Vide ad n. 1389. Vs. 1-3. Γά. Ιούλιον Λάκωνα Εὐρυκλέους etc. Alius est C. Iulius Laco Hadriano Imperatore n. 1347. Vs. 4. fortasse Διοσκουρίων ἀπόγονον fuit.

1391.

Marmor Gytheo a. 1753. in Museum Naniarum translatum, altum palm. Rom. 3, 4. Vitiose edidit A. F. Zacharia l. c. ad n. 1325. rectius, aeri quidem incisum, Paciaud. Mon. Pélop. T. II. p. 145. cum brevi commentario. Tabula aerea eadem expressa est in Collect. Antt. Mus. Nan. n. 56.

ΗΓΥΘΕΑΤΩΝ - - -
ΣΙΜΗΛΙΔΑΝΘΗΣΕΩΣ
ΤΟΝΙΔΙΟΝΤΟΛΕΙΤΗΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
5 ΤΗΕΙΣΑΥΤΗΝΕΥΝΟΙ
ΑΣΤΟΑΝΑΧΩΜΑ
ΤΩΝΤΕΚΝΩΝΕΞΟ
ΔΙΑΣΑΝΤΩΝΣΕΜΠΡΩ
X ΝΙΟΥΚΑΙΝΕΙΚΙΑX

A apicem bipartitum habet, ut Δ, Λ: sed eum exprimere non potui.

Ἡ Ἰνθεατῶν [πόλις] Σιμηλίδαν Θησέως τὸν ἴδιον πολέτην, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ τῆς εἰς αὐτὴν εὐνοίας, τὸ ἀνάλωμα τῶν τέκνων ἐξοδισάντων, Σεμπρωνίου καὶ Νεικία.

Σιμηλίδας nomen insolentius, nec contulerim id cum Laconicis Σεμμήδης etc. de quibus dixi ad n. 1239. In promptu est Εὐμηλίδαν corrigere: sed diffido huic mutationi.

1392.

Lapis ex meridionali ora Peloponnesi in Museum Naniarum illatus. Aeri incisum dedit Biagi Mon. Gr. Mus. Nan. p. 225. cum commentario usque ad p. 238. Idem aes extat in Coll. Antt. Mus. Nan. n. 28.

.ΛΑΜΡΑΤΩΝ(ΥΘΕ
ΚΕΩΝΠΟΛΙΣ
ΔΑΡΑΥΡΚΑΛΟΚΛΕΑ
ΝΕΙΚΑΝΑΡΟΥΜΝΙ
5 ΥΓΕΝΕΣΤΑΤΟΝΛΙ
ΩΝΙΟΝΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΗΝΙΟΝΙΕΡΕΑΤΩΝ
ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΩΝ
ΘΕΩΝΔΙΟΣΒΟΥΛΑΙ
10 ΟΥΚΑΙΗΛΙΟΥΚΛΙΣC
ΗΝΗCΚΑΙΔCΚΛΗΠ
ΟΥΚΑΙΥΓΙΔCΚΑΙ - -

Ἡ] λαμ[π]ρά τῶν Ἰνθεατῶν πόλις Μάρ. Αὐρ. Καλοκλέα Νεικάνδρου [τὸν] εὐγενέστατον αἰώνιον ἀγωνοθέτην, τὸν ἱερέα τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν Διὸς Βουλαίου καὶ Ἥλιου καὶ Σε[λ]ήνης καὶ Ἀσκληπ[ε]ῖο καὶ Ὑγίας καὶ . . .

Infructuosum huic lapidi laborem impendit Biagi, qui Λυθεκίων urbem inde exsculpsit. Lapis

male habitus est, et marmoris vitia pro litterarum ductibus in aere delineantur, ut vs. 5. inter T et A. Sic vs. 2. E est pro solo T: et Ἰνθεατῶν legendum esse manifestum est. Nam Ionicum Ἰνθεατέων alienum ab hoc titulo. Vs. 1. littera Π cum littera P videtur iuncta fuisse. Vs. 4. MN muta in TON. De diis Βουλαίοις dixit Biagi, et de Iove Βουλαίῳ attulit locos Phurnuti N. D. c. 9. Pausaniae I, 3. Demosthenis Mid. (qui tamen non diserte meminit Διὸς Βουλαίου), Antiphontis de choreuta (p. 789. Reisk.). Adde Plutarch. An seni sit resp. ger. c. 10. et 17. et eundem agnosco n. 1245. et 1240. Hunc esse, cui εἰσιτήρια a Demosth. Mid. nominata aguntur, docet Antiphon l. c. Praeterea Βουλαία est Ἀθηνᾶ (ap. Antiph. l. c. etc.), Ἑστία (Harpocr. v. Βουλαία etc.), quae in curia Athenis fuit cum Iove et Apolline, Ἀρτεμις (Inscr. n. 112. 113.). De Aesculapio Gythei culto vide Pausan. III, 21, 7.

1393.

„In oppido Laconico Taenaro", Cyriacus in scholiis ad Strab. unde excerpit Langermannus. Ed. Reines. Synt. Inscr. VI, 121. p. 458.

Η ΠΟΛΙΣ
ΗΤΑΙΝΑΡΙΩΝΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΧΑΡΤΩΝΑΤΟΝΑΡΙCΤΟΝΠΟΛΕΙΤΗΝ
CΩΦΡΟCΥΝΗCΤΕΚΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΓΟ
5 ΡΑΝΟΜΙΑΝΑΝΥΠΕΡΒΑΛΗΤΟΥΦΙΛΟ
ΤΙΜΙΑCΕΝΕΚΕΝ
ΨΗ.Β.Θ

Ἡ πόλις ἡ Ταυναρίων Τιβερίον Κλαύδιον Χαρί[ε]τωνα, τὸν ἀριστον πολέτην, σωφροσύνης τε καὶ περὶ τὴν ἀγορανομίαν ἀνυπερβλήτου φιλοτιμίας ἕνεκεν. Ψηφίσματι Βουλῆς.

Χαρίτωνα dedit iam Reines. nec Cyriaci schedarum auctoritate debet nomen Χάρτων statui. Taenarii sunt Eleutherolacones.

Pppp 2

1394.

In loco Cyparisso sive Tiparisto in dicione Magna s. Maina, prope Taenarum. Ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 167. n. 1. Hinc Osann. Syll. p. 257.

Η ΠΟΛΙΣ
.....
ΗΤΑΙΝΑΡΩΝΩΑΚ...
ΟΦΙΛΛΟΝΤΑΝΑ
ΓΡΟΝΤΟΝΑΣΙΟΛΣ
5 ΓΩΤΑΤΟΝΠΟΛΕΙ
ΤΗΝΤΗΣΕΙΣΑΥΤΗΝ
ΕΥΝΟΙΑΣΧΑΡΙΝ...
Ψ Η Β :

Post ἡ πόλις nihil periit, sed vacuum spatium ut solet punctis signavit Pouq. Vide n. 1321 sqq. Nec vs. 7. quidquam deest. Ἡ πόλις ἡ Ταίναρ[?] Nec vs. 7. quidquam deest. Ἡ πόλις ἡ Ταίναρ[?] [M]α[?] ? Ὁφίλλ[?]ον Τάναγρον? τὸν ἀξιολογώτατον πολέτην, τῆς εἰς αὐτὴν εὐνοίας χάριν. Ψηφίσματι βουλῆς.

1395.

Ex meridionali Peloponnesi plaga in Museum Nanianum illatum titulum edidit Biagi Mon. Gr. ex Mus. Nan. p. 195. aeri incisum, cum commentario usque ad p. 220. dein repetiit Mon. Gr. et Lat. ex Mus. Nan. Prolog. p. xviii. Idem aes extat in Coll. Antt. Mus. Nan. n. 43. Cf. Viscont. Mus. Pio-Clem. T. II. p. 66.

ΗΙΕΛΑΟΥΡΗΣΙΑ
ΓΙΟΥΛΙΟΝΕΠΑΦΡΟ
ΔΕΙΤΟΝΑΓΡΕΤΕΥ
ΣΑΝΤΑΤΟ·ΡΩΔ·ΕΤΟΣ
5 ΚΑΙΔΟΝΤΑΕΚΑΣΤΩ
ΓΕΡΟΝΤΙΝΟΜΗΣΔΗ
ΝΑΡΙΑΔΕΚΑΚΑΙΤΑΣ
ΕΝΝΕΑΟΥΧΙΚΑΤΑΤ.Ν
ΝΟΜΟΝΑΛΛΑΔΕΙΤΚ
10 ΣΑΝΤΑΛΑΜΠΡΩΣ
ΚΑΙΤΗΔΕΚΑΤΗΤΗ
ΠΟΛΙΝΟΛΗΝΤΟΝ
ΕΑΥΤΗΣΕΥΕΡΓΕ
ΤΗΝΑΝΕΣΤΗΣΕΙ
15 Ψ Ψ Ψ

Eleutherolaconibus culta, unde plura Naniana monumenta petita esse vidimus: et Laconicis institutis unice convenit vs. 6. γερόντων et vs. 15. γερουσίας mentio. Ne multa, rumpantur licet palaeographi, male fidum aes Biagianum pronuncio, nec magis fidum aliis Nanianis, ex quibus sola affero n. 1306. 1392. Pro ΟΥΡΗΣΙΑ scribe ΓΕΡΩΣΙΑ, γερωσία, quod constat esse Laconicum p. γερουσία. Pro O repone Γ, quod ut n. 1392. vs. 1. paulo rotundius scriptum fuit; Υ muta in Ε, quod si et ipsum paulo rotundius fuit, certe dexter τοῦ Υ apex inde explicari potest; Π fuit Ρ vel Ρ; Η in Ω mutare non audacis est, saepissimeque Η et Ω confusa sunt. Iam vide quam bene ἡ ἱερὰ γερουσία conveniat subscripto Ψηφίσματι γερουσίας s. γερωσίας et γερόντων vs. 6. mentioni; atque ut n. 1341. habetur ὁ ἱερώτατος δῆμος, sic n. 399. et saepius alibi diserte extat ἡ ἱερὰ γερουσία: ita ut de usu sermonis nulla sit dubitatio. Apponam nunc verba tituli integra.

Ἡ ἱερὰ [γερω]σία Γ. Ἰούλιον Ἐπαφρόδειτον, ἀγρετεύσαντα τὸ ρηδ' ἔτος, καὶ δόντα ἐκάστῳ γέροντι νομῆς δηνάρια δέκα, καὶ τὰς ἐννέα, οὐχὶ κατὰ τ[ὸ]ν νόμον, ἀ[μ]α δειπν[?]σαντα λαμπρῶς, καὶ τῇ δεκάτῃ τῇ[ν] πόλιν ὄνν, τὸν αὐτῆς εὐεργέτην ἀνέστησεν. Ψηφίσματι γερωσίας.

Textum priusquam minusculis repetam, de voce ΟΥΡΗΣΙΑ vs. 1. dicendum est. Pro ea Biagi in priore libro vult Ουρήσινα legi, posse tamen etiam Ουπησια retineri: nempe pro Ζ restituendum esse Σ. Igitur vs. 1. in marmore legit Ζ, ubi in tabula aerea est Σ: documento quam incerta lapidum lectio sit, quum ipse editor non consentiat cum aere suo. Nempe in monumentis huiusmodi oblitteratis longe alia saepe legerunt docti, quam quae vere inerant. Dein titulum refert ad Thraciae urbem Opisenam s. Opesanam; Graecos enim lapides huc illuc commercii causa translatos esse, et posse hunc in Thracia esse effossum. Iure hoc commentum reiecit Viscontus, qui titulum Peloponnesiacum esse iudicat, ut translatus ex Peloponneso est; refertque ad Opuntem Elidis, ut ex Ὀπό-εἰς formatum sit Ὀποείσια et hinc Ουπησία; et sane Ὀποείσιος est gentile nomen p. Ὀπούντιος (Steph. Byz. v. Ὀποῦς). Sed primum etsi variae urbes ἱερὰ dicuntur, ut ἡ πόλις ἡ τῶν Γαζαίων ἱερὰ καὶ ἄστυλος in titulo reperto in Portu Traiani; tamen in Inscriptt. non solet dici ἡ ἱερὰ Λακεδαιμόνων vel tale quid, sed ἡ ἱερὰ πόλις τῶν Λακεδαιμονίων: neque ex poetis, quorum alius usus, de titulo civitatis iussu posito iudicare licet. Igitur in illa voce nego urbis nomen inesse: neque ad Elidem referri titulum patiar, qui non ex occidentali, sed ex meridionali parte Peloponnesi allatus sit, haud dubie ex Messeniae vel Laconicae ora ab

C. Iul. Epaphroditum pro Iul. Caesaris liberto habet Viscontus: sed non video quidni Laco quidam indigena eodem possit nomine usus esse. C. Iulios in Laconica plurimos vidimus; Epaphroditum habes n. 1253. De voce ἀγρετεύσαντα mire disputat Biagi: nec postquam a Viscontio meliora edoctus est, in secundo libro sua prorsus omittenda putavit. Non meliora Osannus Syll. p. 274. Ἀγρετεύσαντα est ἀγρέταν γε-νόμενον: ἀγρέταν, ἡγεμόνα, habet Hesychius: idem ἀγρετῆ, συναθροιστῆ (corrigere ἀγρέτα, συναθροιστῆ). Sed, ut omit- tam Atticos κωλαγρέτας s. κωλακρέτας, maxime con-ferendi sunt Spartanorum ἱππαγρέται: unde rursum confirmatur nostra de Laconica tituli origine sen- tentia. Annus deinde designatur 194. secundum Vis- contum ex epocha libertatis Graeciae a T. Quinctio restitutae (a. u. c. 556. ut ipse ait, vel potius 558.). Sic annus esset ab urbe condita 751-752. Sed probabilius est annos deduci ab a. u. c. 608. (vide ad n. 1297.), ut titulus in a. u. c. 801-802. refe-

atur. Dein νομῆς Biagio est iuxta morem s. consue-
tudinem; sed est idem quod διανομῆς, pecuniae dis-
tributae. Inde a voce καὶ τὰς ἐννέα impedita verba
sunt. Biagi delet Σ, et coniungit δέκα καὶ τὰ ἐννέα,
undeviginti! Suo praeterea more mactat nos mira inter-
pretatione, in qua multis versatur. Sed in altero libro
adoptavit Visconti explicationem, quae haec est: *Qui
dedit unicuique senatori denarios decem; et qui per
novem dies non pro more, sed splendide decima etiam
die (addita) epulo urbem totam excepit.* Sed in hac
interpretatione debebat dici: ἀλλὰ λαμπρῶς δειπνίσαντα;
ut taceam ne sententiam quidem aptam esse. Nam
legem non credibile est iussisse, ut ille vir per de-
cem dies epulum daret Senatui, cui iam pecuniam
in singulos numerarat dies: itaque non illud λαμ-
πρῶς, verum universum hoc δειπνίσαντα λαμπρῶς re-

fertur ad dictionem οὐχὶ κατὰ τὸν νόμον. Exemi scru-
pulum ΑΛΛΑ mutato in ΑΜΑ: nam ΑΛ saepe pro Μ
diductius scripto legerunt qui titulos transcripserunt.
Sententia iam expedita est: „*Qui singulis senatoribus
denos distribuit denarios*” (in decem dierum sollemni-
bus in singulos dies singulos denarios), „*et per
prioros novem dies, non iubente lege, simul splendido
epulo excepit eosdem, et decimo die totam civitatem,*”
nempe simul cum senatoribus, qui comprehendun-
tur tota civitate. Ex illo ἅμα, quod non ambiguum
est, intelligitur *eosdem*, quibus pecuniam largitus
erat Epaphroditus, etiam epulo eum excepisse. At-
que eodem ἅμα simul hoc significatur, *praeter pe-
cuniae dispensationem*, quae epuli loco fiebat, tamen
insuper esse epulum praebitum. Τὰς ἐννέα esse ἡμέ-
ρας satis liquet ex feminino et ex seq. τῇ δεκάτῃ.

1396.

Proxime sequuntur fragmenta. Primum hoc Spartae repertum est „in fundamentis turris parvae ad occidentalem plagam sitae”.
Ex schedis Fourmonti edidit Ste-Croix gouv. fédér. p. 200. i. nos rectius damus ex Bekkeri apographo. Habet etiam
Ossunn. Syll. II, 36.

ΠΟΛΙΣ
- - - - -
ΛΙΟ. ΛΛ - - -
.. Ο - - - -
5 - - - - -
ΑΙΕΛΛΑΔ
ΤΩΝΕΛΛΗ
ΑΠΟΤΟΥΚΟΙΝΟ
ΤΩΝΑΧΑΙΩΝΑΡΕ
10 ΤΗΣΧΑΡΙΝ

Ἡ πόλις [τὸν δαῖνα] - - - [καὶ] Ἑλλάδ[ἀρχην] τῶν
Ἑλλ[ῶν] ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ἀρετῆς χάριν.
Cf. n. 1124. 1318.

1397.

„Spartae iuxta theatrum”; ex schedis Fourmonti.

ΕΙΚΟΝΑΛ.ΙΝΕΗΝΕΡΙΚ
ΛΕΟΘΑΘΛΟΘΕΤ. . ΟΕ
ΑΝΤΑΡΕΤΑΟΤΗΣΕΠΛΗ/
ΥΟΤΟΝ:ΠΛΟΛΠΑΛΑΙΚΩ
5 ΕΙΣΑΛΥΚΟΥΡΓ
ΛΙΕ.Ι . . Π.Ο.Ι

Εἰκόνα λ[α]ινέην ἐρικυ[δ]έος ἀθλοθέτ[ας]
[ἑ]λ[ί]ας? ἀντ' ἀρετῆς [σ]τήσε[ν ἀνὰ] . . . στον
π[ᾶ]σα πάλαι κο - - - - - εἰσα Λυκούργ - -
- - - - -

Retinui ἀρετῆς licet non conveniens reliquae
dialecto.

1398.

„Spartae iuxta templum D. Nicolai”; ex schedis Fourmonti. Habet etiam Dodwellus Itin. T. II. p. 405. ex rudibus Spartae.

ΑΠΟ
ΙΑΙΩΙΟΥΛΙ
ΚΛΑΝΩΗΡΩ
.ΑΝΑΛΩΜΑΑ
5 ΙΕΛΟΥΜΕΝΗΣ
ΤΗΣΑΝΕ

Ἄ πόλις
Γ[α]ῖω Ἰουλί[ω] Ἡρ-
κλανῶ ἥρω[ι]? προσδεξαμέν - -
τὸ ἀνάλωμα Ἄ - - - -
5 ἐπιμ[ε]λουμένης?
τῆς Ἄνε - - -

Vs. 6. cave putes ἀνέστησεν esse. Nomen Ἡρ-
κλανός (Herculanus) duxi ex n. 1306.

Vs. 1. ex Dodw. Vs. 2. Dodw. ΑΙΩ etc. omisso
primo Ι. Vs. 3. idem omittit Κ. Vs. 4. ap. Fourm.
magis mutilus est; dedi Dodwellianam lectionem.
Vs. 5. Α et Σ omittit Dodw.

1399.

„In Spartae veteris urbe prope templum Lycurgi”; ex schedis Fourmonti.

ΗΠΟΛΙΣΗΠΑΠ
ΛΟΓΙΣΤΕΥΟΝΤΟΣ ΨΗΣΚΟΛΤΟΥΚΡΑ
ΤΟΣΒΙΤΕΛΛΙΟΥΒΑΛΕΡΕΙΝΟΥΠΑ. . .

Ἡ πόλις - -
λογιστεύοντος - - - -
τος Βιτελλίου Βαλερείνου - -

1400.

„Ibidem ante theatrum”; ex duplicibus Fourmonti schedis.

Η ΠΟΛΙΣ
 - - - - -
 - - - - -
 5 - - - - -
 - - - - - ΛΕΘΩΝΙ - - - - -
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ - - - - - ΙΑ
 ΣΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΝ
 10 Ν Ο ΟΝΙ /
 ΟΥΔΙΚΡΑΤ
 Ο ΙΕΝΗ

Ἡ πόλις - - - καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ? πάσης? ἀρε-
 τῆς ἕνεκεν, προσδεξαμένων τὸ ἀνάλωμα etc.

1401.

„Spartae iuxta theatrum et turrin meridionalem”; ex iisdem.

ΠΑΤΡΣ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟ
 ΝΤΟΑΝΑΛΩΜΑΞΙΟ
 ΛΟΓΟΤΑΤΟΝ
 5 . . ΚΙΟΥΑΥΡ
 - - - - - ΙΣΝΟΜ

Vs. 1. fortasse πατρονόμον, vs. 2. προσδεξαμέν[ω]ν
 τὸ ἀνάλωμα [τῶν?] ἀξιολογωτάτων etc. Vs. 5. est Δῖρ.
 Vs. 6. aliquid superest ex πρέσβεως νομοφυλάκων. Cf.
 Introd. class. I. cap. iv.

1402.

„Στῶ Σηλαβοχωρίῳ in Apollinis”; ex duplicibus Fourmonti schedis.

ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟΑΝΑΛ . .
 ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΥ
 ΑΥΡΝΕΙΚΗΦΟΡΟΥ; ΕΠΟΙΕΙ

- - προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ πατρός[ε]. Δῖρ.
 Νεικήφορο[ε] Νεικήφορου ἐποίησε.

De siglo 3 vide Introd. class. I. cap. vii. In
 altero apographo est 2 pro 3.

1403.

„Ibidem prope templum Minervae”; ex schedis Fourmonti.

Ω Μ Α
 ΔΙΩΝΑΝ ΠΛ
 ΚΑΙ ΠΡΑΟΛΑΤ
 ΥΙΩΝ

- - προσδεξαμένων τὸ ἀνάλωμα ἐκ τῶν ιδίων? - - -
 καὶ Πρα[τ]έλα? τῶν υἱῶν. Pratolaos plurimos vidimus.

1404.

„Spartae iuxta templum Lycurgi”; ex iisdem.

ΑΤΟΝΘΕΟΠΡΟΠΟΙΟΝ
 . . ΕΚ ΝΕΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ
 ΕΚΑΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΠΕΙ
 Η ΣΠΑΡΤΗ

- - α τὸν Θεοπρόπο[ν]? - - ἐκ νέας ἡλικίας, - - -
 [ἕνεκε]ε καὶ ἀρετῆς - - ἡ Σπάρτη.

1405.

„Spartae in muro orientali”; ex iisdem.

ΟΙ ΠΡΟΝΚΑΛΛΙ
 ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΤΘ
 ΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝΘΕ
 ΟΙΟΝΟΝ /
 5 ΟΚΑΙ ΣΑΡΑΝ

- - - ρον Καλλικράτους, ἀρχιερέα τοῦ [Σεβα]στοῦ
 καὶ τῶν Θε[ίων] προγόνων α[ὐτοῦ] - - - ὁ Καῖσαρ ἀν[έ]-
 θεκεν? Formulas supplevimus ex superioribus notas.

1406.

„Σταῖς Θουρίας τοῦ Καστέλου in ecclesia D. Andreae”, hoc est
 Thuriae prope Calamas; ex schedis Fourmonti.

- Ω
 - - - ΕΡΓΕΤ - - - - -
 - - - - - ΦΡΟΣΥΝΗ - -
 ΑΡΕΤΙ
 5 ΣΕΡΟΥΙΟΣ
 - - - ΟΚΑΙΥ

Vs. 2. τὸν εὐεργέτην, vs. 3 sq. σωφροσύνης ἕνεκα
 καὶ τῆς ἄλλης (πάσης) ἀρετῆς. Vs. 5. Σερούιος (Servius)
 - - - ὁ καὶ - -

1407.

Ibidem ubi n. 1402. ex iisdem.

ΓΗΡΟΣΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
 ΚΑΙ ΑΡΧΙΑΤΡΟΥ
 Ψ

- - σωτήρης τῆς πόλεως καὶ ἀρχιάτρου. Ψ. [β.]

1408.

„Spartae”; ex iisdem.

.
 ΡΩΝΑΡΕΤΑΣΧΑΡΙΝ

1409.

Στῇ Παρόρη" (Misithris) „in Παναγίας"; ex schedis Fourmonti, et Io. Benthyl Smyrnaei, nunc auditoris mei, per Beierum Prof. Lips. missis.

ΤΟΝΚΛΥΤΟΝΗΓΕ
ΜΟΝΗΑΧΑΡΕΙΣΙΟΝ
ΑΝΘΕΤΟΚΟΥΡΑ
ΣΠΑΡΤΑΣΑΠΡΩΤΑ
5 ΠΗΝΕΛΟΠΕΙΑΝΕΑ
::ΝΜΕΓΑΧΑΡΜΑΠΑΤΡΑ
::ΠΑΡΤΙΑΤΙΚΟΣΗΕΣΗ
ΣΕΝ ΚΥΔΑΛΙΜΟΣ
::ΕΝΕΤΩΡΚΥΔΑΛΙΜΑ
10 ΘΥΓΑΤΡΑ

Hoc loco phallus.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥΙΟΥΞΓΛΥΦΗ

Fourm. A, Benth. A. Vs. 1. Benth. Λ pro Λ, et Ν pro Γ. Fourm. ΗΓΕΜΟΝΙΑ, quod ex Benth. correxi. Vs. 4. Benth. ΣΠ, Fourm. ΣΠ. Vs. 5. Fourm. Λ, Benth. Λ. Vs. 6. init. Fourm. ΝΜΕΓΑ, Benth. diserte ::ΝΜΕΓΑ. Vs. 7. init. Fourm. ΓΑΡ, Benth. ::ΠΑΡ. Vs. 8. primum Σ ex Benth. item Λ, pro quo Fourm. Λ. Vs. 9. Fourm. pro Λ rursum

Λ, et Λ pro ultimo A; neque aliter vs. 10. quae ex Benth. correxi. Phalli notam dedit Benth. Vs. 11. Δ ex solo Benth. item Τ, pro quo Fourm. Ι. Alterum ΙΟΥ omittit Benth. non recte. Ligaturas solus Fourm. habet; Benth. dissolvit litteras.

Τὸν κλυτὸν ἡγεμόνηα Χαρεῖσιον ἀνθετο κούρα,
Σπάρτας ἂ πρώτα, Πηνελόπεια νέα,
ἥν μέγα χάσμα πάτρα [Σ]παρτιατικὸς ἥξεισεν,
κυδαλῖμος [γ]ενέτωρ κυδαλίμα[ν] θυγάτρα.
Δημητρίου [τ]οῦ Δημητρίου γλυφῇ.

Fuit sub anaglypho. Vs. 1. χαρεῖσιον putes esse neutrum p. χαρίσιον sive χαριστήριον; nam patris nomen non est, qui Spartiaticus vocatus est, ut Memmius Spartiaticus habetur in patronomis. Sed nomen mulieris desideratur: itaque Χαρεῖσιον arbitror nomen huius ipsius esse. Vs. 3. nisi Ν et ante hoc lacuna certa essent, conieciabas ἥ μέγα. Ad formulam Πηνελόπεια νέα cf. n. 1447. Vs. 4. τια pronuntiando contrahitur. De siglo Ξ vide Introd. class. I. cap. vii. Apud Fourm. id paulo est obscurius (ς), ut passim. Idem statuarius est n. 1330. unde simul patet titulum satis recentem esse.

1410.

„Spartae in muro meridionali"; ex schedis Fourmonti.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΑΚΑΙ
ΚΑΛΛΙΚΛΕΙΔΑΣ
ΟΙΚΑΛΛΙΚΛΕΙΔΑ
ΚΑΛΛΙΚΛΕΙΔΑ
5 ΤΟΝΠΑΤΕΡΑ
ΣΕΒΕΙΑΣΧΑΡΙΝ

Φιλοκρατία καὶ Καλλικλείδας οἱ Καλλικλείδα Καλλι-
κλείδα[ν] τὸν πατέρα [εὐ]σεβείας χάριν.

1411.

„Spartae"; ex iisdem.

ΚΛΕΩΝΙΚΛΑΝΕΟΝΚΕΥΜΩΙΔΙΩΝΥ~ΙΩ
ΕΘΟΥ..ΝΙΚΩΝΑΝΕΛΙΟΥΟΙΚΑΙΕΝΓΗΝ
ΕΝΑ ΣΕΠΑΤΕΡΑ

Κλε[ο]ν[κ]α[α] ἄν[ε] [Θη]κε [ἐκ? τ]ω[ν] ἰδίων etc. In fine est πατέρα.

1412.

In loco qui dicitur Asomatos s. Liternes, in dicione Magna s. Maina, prope Taenarum. Ed. Pouquevill. Itin. T.V. p. 171. n. 12.

ΞΤΕΑΡΧΟΥ
ΙΟΝΙΟΥΛΙΑΕΤΕ
ΑΡΧΙΣΗΟΥΓΑ
ΤΗΡ

--- Έτεάρχου υἱὸν Ἰουλία Έτεάρχης ἡ θυγάτηρ.
Cf. n. 1442.

1413.

„Spartae prope theatrum"; ex schedis Fourmonti.

ΙΟΥΛΙΑΤΕΤΕΙΜΑΜΕ
ΝΑΪΙΟΥΛΙΟΝΚΡΑΤΗ
ΣΙΠΠΟΝΤΟΝΕΑΥ
ΤΗΣΑΝΔΡΑ

Ἰουλία Τετειμαμένα Γά. Ἰούλιον Κρατήσιππον τὸν ἐαυ-
τῆς ἀνδρα.

1414.

„Spartae"; ex iisdem.

ΦΑΒΙΟΝ
ΘΙΣΒΙΑΝΟΝ
ΜΟΥΝΑΤΙΑ
CΑΒΕΙΝΑ
5 ΙΓΥΝΗΙ

Φάβιον Θισβιανὸν Μουνατία Σαβεῖνα [ἡ] γυνή.
Ultimum I dele.

1415.

„Spartae iuxta theatrum"; ex iisdem.

ΤΙΒΕΡΙΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΙΠΠΑΡΧΟΝΤΙΒΕΡΙ
ΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣ.ΑΤ..ΙΣ
ΚΑΙΤΙΤΟΥ...ΤΑΟΥ.
5 ΙΟΣΛΟΝ...ΣΟΙΚΑΣ
ΑΝΔΡΟΥ...ΑΙΟΝΕΥ
ΕΡΓΕΤΗ

Τιβέριον Κλαύδιον Ἰππαρχον Τιβέριος Κλαύδιος .ατ...
καὶ Τίτος [Οκ]ταυῖος Λον[γίνο]ς? οἱ Κασάνδρου [τὸν ἴ]διον
εὐεργέτη[ν].
Τὸν ἴδιον εὐεργέτην formula usitata est.

CLASSIS QUARTA.

VICTORES CERTAMINUM.

1416.

„Lacedaemoniae ad lapidem prope colosseam Lycurgi statuam”; Cyriac. p. xxx. n. 261. et ex suis schedis Murat. T. II. p. DCXLV. 4. Ex his Corsin. Nott. Gr. Diss. V. p. xciv. Muratorius, ut solet, ex arbitrio in quattuor versus distribuit: dedi Cyriaci divisionem.

ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣΧΑΛΕΑΕΠΙΔΑΛΚΙΠΠΟΥΝΕΙΚΑΣΑΣΤΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΚΕΛΗΔΑΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ

Δαμοκλείδας Χαλέα, ἐπὶ Ἀλκίππου νεικάσας τὸ παιδικὸν κέλη[τι], Ἀ[ρ]τέμιτι Ὀρθε[ρ]α.

Quae de hoc titulo Corsinus disputavit (nam de Muratorio taceo), non ab omni parte probanda sunt. *Damoclidas Chaleae* f. vicit ἐπὶ Ἀλκίππου. Ia eponymus est; sed I subscr. in ultima voce Ὀρθε[ρ]α omissum docet titulum non antiquum esse, certe non ante Cleomenem tertium; igitur Alcippus non ephorus est, sed patronomus. Vide Introd. class. I. cap. I. Νεικάσας a Ruhnkenio apud Koen. ad Greg. Cor. p. 306. ed. Lips. in νικάσας mutatur, sine ulla idonea ratione: vide modo seqq. Τὸ παιδικὸν est τὸν παιδικὸν ἀγῶνα: sed quibus in sollemnibus actus hic sit, ignoratur: Müllerus Dor. T. I. p. 382. refert ad

sollemnia Dianae Orthiae, id quod verisimillimum est. Κέλητι recte emendavit Ruhn. l. c. Idem vult Ἀρτέμιτι, duplici ut putat Laconismo: sed Ἀρτεμιν p. Ἀρτεμιν dici nemo tradidit; nec qui noverit qualia Cyriaci apographa sint, dubitabit Ἀρτέμιτι corrigere, quae Dorica forma est satis nota. In fine Ruhn. corrigit ΟΡΘΙΑΙ: sed retinendum Ε, ut sexcenties et et ante vocalem variant, imprimis in inscriptionibus. Idem est n. 1444. Postremo quis non miretur Athenis vas repertum esse, in quo duo equi et voces κέλητι Δαμοκλίδας? Vide nott. ad n. 33. Igitur illud vasculum Sparta Athenas translatum est, si id ad hanc Spartam victoriam pertinet, aut Damoclidas etiam Athenis equo desultorio vicit, ut Sparta.

1417.

„Spartae iuxta theatrum”; ex schedis Fourmonti.

Α Π Ο Λ Ι Σ

ΚΛΕΩΝΑΣΩΣΙΚΡΑ
ΤΟΥΣΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ
ΤΟΝΕΠΙΤΑΦΙ.
5 ΚΑΙΠΑΥΣΑΝ.
ΠΩΝΗΡΩΩ.
ΝΩΘΕΝΤ.
ΚΑΙΣΕΜΝ.
ΛΩΜΑΠΡΟ.
10 ΩΝΟΣΤΟ.
ΚΑΙΔΑΜΟΚ.
ΩΝΟΣΤΩΝ.

Ἄ πόλις Κλέωνα Σωσικράτους, ἀγωνισάμενον τὸν ἐπιτάφι[ον Λεωνίδου] καὶ Πausan[ίου καὶ τῶν λοιπῶν ἡρώων] ἀγῶνα καὶ στεφά[ν]ωθέντ[α], ἀνδρείας ἔνεκα καὶ σεμν[ό]τητος βίου, τὸ ἀνά[λ]ωμα προσεξάμενων - - - - - ὡς τοῦ - - - - - καὶ Δαμοκ - - - - - ὡς τῶν - - - - -

Ad restitutionem cf. maxime n. 1426. De ludo epitaphio Leonidae et Pausaniae vide Pausan. III, 14. init. quibus hoc loco ceteri heroes, hoc est bellorum victores, additi sunt. Cf. etiam n. 1421.

1418.

„Spartae ante portam ecclesiae D. Nicolai”; ex iisdem.

Η Π Ο Λ Ι Σ

ΚΛΕΩΝΑ· ΤΙΜΑΡΧΟΥ· ΙΕΡΟΝΙΚΑΝ· ΝΙΚΑΣΑΝΤΑΟΣΟ
ΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΓΩΝΑΣΙΕΡΟΥΣΤΕΚΑΙΣΤΕΦΑΝΙΤΑΣ
ΠΑΙΔΑΣΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

[Α] πόλις Κλέωνα Τιμάρχου ιερονίκαν, νικάσαντα ὅσο[υς] ἡγωνίσατο ἀγῶνας ἱερούς τε καὶ στεφανίτας, παῖδας πένταθλον.
Ἄ pro ἡ dedi ob ιερονίκαν et νικάσαντας.

1419.

„In Lacedaemonia urbe apud marmorea epistylia ad egregiam gymnasiorum scenam”, Cyriac. p. xxx. n. 262. et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. II. p. DCXLVI. 4. (cf. Bonad. T. I. p. 278.) „Spartae prope D. Nicolai” ex schedis Fourmonti, ex quibus dedit Osann. Syll. II, 35.

Α Π Ο Λ Ι Σ

..ΙΤΑΝΤΑΛΟΥΝΕΙΚΑΣΑΝΤ..

Ἄ πόλις [τὸν δεινα] Ταντάλου νεικάσαντ[α].

Vs. 1. Fourm. Λ, Cyr. Η. Vs. 2. prima . . . I omittit Cyr. et Fourm. ex littera Τ habet tantum horizontalem lineam. In fine Cyr. ΑΝΤΟΣ, Fourm. ΑΝ solum: ad quod ex illo assumpsi Τ.

1420.

„Στῇ Μαγούλῃ” (prope Spartam) „in ecclesia τῆς Ταχιέρχης”; ex schedis Fourmonti.

ΗΠΟΛΙ... ΜΩΝΑΙΩΝΙΟΥΛΙΟΝ
 ...ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΠΟΛΕΙΤΗΝ
 ...Γ... ΝΙΕΥΚΗΣΑΝΤΑ ΤΡΑΓΩΔΟΥΣΟΥΡΑΝ
 ΑΔΑΓΚΑΙ ΠΙΘΙΑΚΑΙΑΚΤΙΑΚΑΙΚΟΙΝΑΑΣΙΑΣ
 5 ΤΡΙΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗ
 ΡΙΚΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΠΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥΣ ΤῆΜ ΠΟΛΕΙ
 ΤΕΥΘΕΝΤΑ ΔΕ ΕΜΩΛΗ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΜΑΚΕ
 ΔΟΝΙΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Ἡ πόλις[ς] Ἰούλιον . . . οὐλιανόν? τὸν ἴδιον πολεῖτην νε[ι]κήσαντα τραγωδοῦς Οὐ-
 γάλῃ[α] μεγ[α]λά γ', καὶ Π[ύ]θια καὶ Ἀκτια καὶ κοινὰ Ἀσίας
 .. καὶ τοὺς λοιποὺς ἀγῶνας πενταετηρικοὺς τε καὶ [τ]ριετηρι-
 κοὺς .., πολεύτευθέντα δὲ ἐ[ν] ἑ[κ]τῇ τῇ Ἑλλάδ[ι] καὶ Μακε-
 δονί[α] καὶ Θεσσαλίᾳ.

Vs. 1. restitui nequit. Credas inesse Λακεδαί-
 μων [Γ]άϊον etc. vel ἡ Λακεδαίμωνίων: sed neutri suffi-

cit spatium. Vs. 2. ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ cave putes esse
 Ἰουλιανόν: nam initio vocis deficit aliquid. De με-
 γάλῃς Οὐρανίῃς Spartae vide ad n. 1241. Vs. 4. ΑΔΑ
 muta in ΑΛΑ, ut n. 1429. ΔΑ in ΛΑ. Ceteri ludi
 noti sunt. Vs. 6. post τριετηρικοῦς fortasse solum Μ
 scribendum: nam τμ' (340) portentosum est. Vs. 7.
 Θ Fourmonto debetur: in lapide fuit Θ. Πολεύτευ-
 θέντα refer ad civitatem donatam.

1421.

„Novae Spartae prope fontem”; ex iisdem. Indidem dedit Osann. Syll. II, 59.

ΠΙΔΑΙΣΘΜΙ
 ΚΟΙΝΟΥΣΑΣΙ
 ΑΣΚΑΙΑΛΛΟΥΣ
 ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙ
 5 ΚΟΥΣ ΠΛΙΣΤΟΥΣ
 ΤΟΝΑΣΔΙΟ
 ΣΚΟΥΡΟΙΣΣΩ
 ΤΗΡΣΙΚΑΙΕΡ
 ΜΑΛΓΩΝΙΩ
 10 ΕΣΤΕΦΑΝΩ
 ΎΕΝΟΣ ΚΛΙΟΥ
 ΑΝΙΑΒΚΑΙΛΕΩ
 ΝΙΔΕΙΑ ΠΑΛΗΝ
 ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ

[τὴν ἐξ Ἀργεῶς ἀσ-]
 πίδα, Ἰσθμ[α],
 κοινούς Ἀσί-
 ας καὶ ἄλλους
 πενταετηρι-
 5 κούς πλ[ε]ίστους
 ἀγῶνας, Διο-
 σκούροις σω-
 τήρσι καὶ Ἑρ-
 μῇ ἀγωνίῃ,
 10 ἐστεφανω-
 μένος καὶ Οὐ[ρ]-
 άνια β' καὶ Λεω-
 νίδεια πάλην,
 πανκράτιον.

Nescio quis donarium dicat Dioscuris et Mer-
 curio ἐναγωνίῃ ob victorias. Initio restitui notissi-
 mam formulam τὴν ἐξ Ἀργεῶς ἀσπίδα; ceteri ludi noti
 sunt, praeter Urania, de quibus vide ad n. 1241. et
 Leonidea celebri Leonidae dicata, de quibus vide
 Pausan. III, 14, 1. et n. 1417.

1422.

„Spartae prope turrin ad meridionalem plagam sitam”, in superiore parte basis, in qua vestigia pedum statuae remanent; ex
 duplicibus Fourmonti schedis. Ed. Caylus Rec. d'Antt. T. II, P. III, p. 105. cf. Praef. T. II, p. VII. et ex schedis Fourmonti
 Osann. Syll. II, 34.

ΑΠΟΛΙΣ
 ΜΕΝΙΠΠΟΝΕΥΔΑΜΟΝΙΔΑΝΙΚΑΣΑΝΤΑ

Ἀ πόλις Μένιππον Εὐδα[ι]μονίδα νικάσαντα. In al-
 tero apographo est ἡ πόλις et νικήσαντα. Vocem Εὐ-
 δαμονίδα correxi ex n. 1423. (c.) ubi eius cognatos
 habes (b. c.).

1423.

„Spartae iuxta turrin meridionalem”, in tribus lapidis lateribus; ex schedis Fourmonti.

ΛΩΝΕΥΡΥΚΛΕΙΩ
 ΜΑΡΑΝΤΩ
 ΘΕΣ
 ΑΡΧΟΣ Κ ΜΕΝΙΠΠΟΝ ΠΟΛΥ
 ΛΕΟΥΣ ΤΟΝ ΠΡΟΠΑΠΠΟΝ
 ΙΚΗΣΑΝΤΑ ΑΚΤΙΑ

ΣΕΥΕΛΠΙΣΤΟΣ
 ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΔΑΣ ΝΙΚΟΚΛΕΘΣ
 ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ
 ΧΑΡΙΞΕΝΟΣ
 Qqqq

- a. Τῶν μεγάλων Εὐρυκλείων
 --- Μάρ. Ἀντῶ[νιος? vel Ἀντωνῖνος?
 --- Δες ---
 b. --- αρχος --- ἀρχου Μένιππον Πολυ-
 κλέους τὸν πρόπαππον
 νῆκσαντα Ἀκτια.

c. - - Εὐέλπιστος,
 Εὐδαιμονίδας Νικοκλέους,
 Κλαυδιανὸς Μακεδόνης,
 Χαρίξενος.

De Eurycleis vide ad n. 1378. Fortasse ille M. Antonius fuit agonothesa. In b. siglum < est idem quod alibi 3: vide Introd. class. I. cap. vii.

1424.

„Spartae iuxta portam orientalem”; ex schedis Fourmonti. Hinc titulus editus Diar. Class. Brit. Vol. XXII. p. 203. nos damus ex fideli Bekkeri apographo.

ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΕΙΩΝ ΝΕΡΟΥΑΝΙΔΕΙ
 ΩΝΩΝ ΕΓΕΝΕΤΟ ΘΑΘΛΟΘΕΤΗΣ
 ΓΙΟΥΛΙΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΙ
 5 ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΧΑΡΙΞΕΝΟΣ ΜΕΤΑ
 ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΟΥ ΑΧΘΕΝΤΟΣ
 ΠΡΩΤΟΣ ΑΓΩΝΟΣ ΕΠΙΜΕΝΕ ΚΑΙ
 ΟΥΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΩΝ ΓΙΟΥ
 ΛΙΟΥ ΜΕΝΕΚΛΕΟΥΣ ΤΗ ΚΛΑΥΔΙΟΥ
 10 ΑΓΗΜΟΝΟΣ ΜΝΑΣΩΝΟΣ ΠΑ
 ΣΙΚΛΕΟΥΣ ΤΗ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΑΤΤΙ
 ΝΑΣ ΦΩΚΑΕΥΣ ΝΕΚΗΣΑΣ ΑΓΕ
 ΝΕΙΩΝ ΠΑΛΗΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΙΕ
 ΡΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΗΦΙΣ
 15 ΜΑΤΑΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
 ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Τῶν μεγίστων Οὐρανίων Σεβαστείων Νερουανιδείων, ὧν ἐγένετο ἀθλοθέτης Γ. Ἰούλιος Ἀγησίλαος καὶ Τ. (Τίτος) Φλ[α]ουῖος Χαρίξενος μετὰ τῶν τέκνων, τοῦ ἀχθέντος πρώτο[υ] ἀγῶνος ἐπὶ Μενεκλέους ἀγωνοθετούντων Γ. Ἰουλίου Μενεκλέους, Τ(ιβ.) Κλαυδίου Ἀγήμονος, Μνάσωνος Πασι-

κλέους, Τ. Φλαουῖος Ἀττινῶς Φωκαεύς, νε[κ]ήσας ἀγνεύων πάλην, κατὰ τοὺς ἱεροὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τὸν ἀνδριάντα ἀνέθηκεν.

Structura haec est: ἀγωνοθετούντων τῶν δέινα τοῦ ἀγῶνος τῶν Οὐρανίων, νεκήσας etc. Haec igitur victoria contigit in prima ludorum illorum celebratione: qui ludi vocantur τὰ μέγιστα Οὐράνια Σεβαστεία Νερουανίδεια, manifesto in Nervae honorem, vulgare loco μεγάλων Οὐρανίων (de quibus ad n. 1241.) instituti. Νερουανίδεια formatum est ut Ἐρωτίδεια (v. ad n. 1430.). Qui instituerunt, ii deinceps nominantur ut athlothesa; tum agonothesa primorum ludorum tres scripti sunt. Differre enim athlothesa et agonothesa constat, non tamen eo modo, quo grammatici perhibent: sed proprie ἀθλοθέτης est, qui praemium proponit, quod hoc loco Uranii Augustalibus qui faciunt, id faciunt non pro una celebratione sollemnium, sed in perpetuum, donatione aliqua etiam a liberis confirmata, praevidentes futuris impensis, ut in titulo Corcyraeo: ἀγωνοθέτης autem dicitur, qui ipsum certamen regit. Menecles debet patronomus haberi anni fere ab u. c. 850. Ὁ ἀνδρίας haud dubie victoris fuit statua.

1425.

„Spartae prope portam septentrionalem”; ex schedis Fourmonti.

ἸΑΒΙΔΙΟΣ ΑΓΑΘΑΝΓΕ
 ΛΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ ΑΤΕ
 ΝΕΙΩΝ ΠΑΛΗΝ ΕΠΙ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ ΤΟΝ
 5 ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΥΡΥΚΛΕ
 ΟΝ ΑΓΑΘΟΥ ΑΝΤΙΠΑ
 ΤΡΟΥ ΤΟΥ ΛΥΣΙΚΡΑ
 ΤΟΥΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ
 ΟΣ ΠΙΤΑΝΑΤΗΣ

Γά. Ἰαβίδιος Ἀγαθάνγγελος, νικήσας ἀ[γ]νεύων πάλην ἐπὶ ἀγωνοθέτου τῶν μεγάλων Εὐρυκλείων Γα. Ἰου. Ἀντιπάρχου τοῦ Λυσικράτους, Λακεδαιμόν[ι]ας Πιτανάτης.

De Eurycleis vide ad n. 1378. *Ιμ. Antipater* est ensitus n. 1240. De eodem Agathangelo agitur n. 1426.

1426.

Ibidem; ex iisdem.

ἸΑΒΙΔΙΟΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΝ
 ΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΒΙΟΥΣ
 ΜΝΟΤΗΤΟΣ ΕΝΕΚΑ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΟ
 5 ΑΝΑΛΩΜΑΤΟΥ ΑΣΙΟΛΟ
 ΓΩΤΑΤΟΥ ΒΟΑΓΟΥ ΑΥΤΟΥ
 ΤΙΒ ΚΛΑΥ ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ ΤΟΥ
 ΒΡΑΣΙΔΟΥ
 ΠΙΤΑΝΑΤΗΝ

Vs. g. maioribus litteris.

Γά. Ἰαβίδιον Ἀγαθάνγγελογ, ἀνδρίας καὶ βίου σπονδής ἐντα, πρὸς δεξαμένη τοῦ ἀνάλωμα τοῦ ἀξιολογώτατου Βοαγῶ αὐτοῦ Τιβ. Κλαυ. Πρατολάου τοῦ Βρασίδου, Πιτανάτην.

Cf. n. 1425. cuius victoriae occasione haec quoque statua dedicata videtur. Agathangelus tum fuit ἀγνεύς (n. 1425.), medius inter teneriores pueros et viros adolescentes (cf. ad n. 232.); proprie tamen pueris accensetur ἀγνεύς. Is quoniam adhuc in βούα est, habet suum βουαγόν: de quo et forma nominis vide Introd. class. I. cap. vi. De Tib. Claud. Pratolao cf. n. 1343.

1427.

Ibidem; ex iisdem.

ΜΑΥΡΗΛΙΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ
ΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΣΔΙΣΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΗΣΑΛΕΙΠΤΟΣ
ΝΕΙΚΗΣΑΣΕΥΡΥΚΛΕΙΑΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝΔΙΣΚΑ
ΤΑΤΟΣΞΗΝΕΠΙΑΓΟΝΟΘΕΤΟΥΔΟΥΤΕΛΑΡΕΤΩ
5 ΝΟΣΚΑΙΓΑΪΟΛΙΟΥΑΥΤΩΚΡΑΤΟΥΣ

Μ. Αὐρήλιος Ἀσκληπιάδης Ἀλεξανδρεὺς καὶ Ἀθηναῖος,
δις περιοδονεΐκης, ἀλείπτ[η]ς, νεικήσας Εὐρύκλεια ἀνδρῶν
πάλην δις κατὰ τὸ [ἐ]ξ[η]ς, ἐπὶ ἀγ[ω]νοθέτου [Δ.] Οὐ[ρ]ί-
τελ[λίου] Ἀρέτωνος καὶ Γ. Ἰο[υ]λίου Αὐτ[ω]κράτους.

De hoc amplior extat inscriptio Romana, quam
eadam suo loco in Agonisticis: ubi etiam Εὐρύκλεια
ἐν Λακεδαίμονι ut Σεματίτην ἀγῶνα habes. Cf. ad n. 1378.
De nomine Aretonis cf. ad n. 1353.

1428.

„Spartae iuxta ecclesiam”; ex iisdem.

ΜΟΥΛΠΙΟΣΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣΑΝΤΙΝΟΕΥΣΚΑΙ
ΑΘΗΝΑΙΟΣΠΑΝΚΡΑΤΙΑ
ΣΤΗΣΠΑΡΑΔΟΞΟΣΠΕΡΙΟ
5 ΔΟΝΕΙΚΗΣΞΥΣΤΑΡΧΗΣ
ΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΑΡΧΙΕΡΕΥΣΤΟΥ
ΣΥΝΠΑΝΤΟΣΞΥΣΤΟΥ
ΚΑΙΕΠΙΒΑΛΑΝΕΙΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΥ

Μ. Οὐλπίος Δομεστικός Ἐφέσιος, Ἀντινοεὺς καὶ Ἀθη-
ναῖος, πανκρατιστῆς παράδοξος, περιοδονεΐκης, ξυστάρχης
διὰ βίου καὶ ἀρχιμέτ[ρ]ος τοῦ σύνπαντος ξυστοῦ καὶ ἐπὶ βα-
λανείων Σεβαστοῦ.

Hic est pater M. Ulpii Firmi Domestici, qui
habetur in Romanis titulis.

1429.

„Spartae prope portam orientalem”; ex iisdem. Indidem dedit Osann. Syll. II, 40.

ἸΗΘΙΟΣ·ΜΑΓΙΩΝ
ΚΟΡΙΝΘΙΟΣΝΕΙ
ΚΗΣΑΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝΟΥΡΑΝΙΑ
5 ΔΑΤΡΙΤΗΝΚΑΙΙΙ ΘΑ
ΝΑ·ΚΑΙΑΣΚΛΗΠΙΔΕΙ
ΑΚΑΙΕΡΩΤΙΔΕΙΑ
ΥΠΟΕΠΓΕΤΑΤΗΝ
Ῥ.ΓΑΒΙΝΙΟΝ·ΝΕΙ
10 ΚΟΣΤΡΑΤΟΝ

Ἰ[η]θίος Μαγίων Κορίνθιος, νεικήσας παίδων πάλην
Οὐράνια [μεγά]λα τρίτην, καὶ Π[υ]θαῖα, καὶ Ἀσκληπιδεῖα
καὶ Ἐρωτίδεια, ὑπὸ ἐπ[ι]στάτην Ῥ(λον) Γαβίνιον Νεικό-
στρατον.

De Οὐρανίοις μεγάλοις vide ad n. 1241. et de lit-
teris ΔΑ vs. 5. cf. ad n. 1420. Πυθαῖα aut Delphica
aut Megarica sunt: de his vide ad n. 1058. et de
forma consule etiam Addenda. Asclepica videntur
Epidauria esse; de Erotideis vide ad n. 1430.

1430.

„Spartae iuxta turrin septentrionalem”; ex iisdem. Tabula est oblonga: voces tribus coronis inscriptae sunt, quarum prima
laurea, altera ut videtur hederacea, tertia apiacea. Aeri incisum monumentum dedit Caylus. Rec. d'Antt. T. VI. P. III.
tab. 58. r. cf. p. 188.

ΕΛΕΥ
ΘΕΡΙΑ

ΠΟΣΕΙ
ΔΑΙΑ

5 ΕΡΩΤΙ
ΔΑΙΑ

Ἐλευθέρια, Ποσειδαία, Ἐρωτίδα. Apographum
Bekkeri vs. 5. praebet ΕΡΩΤΙ. Ludos hos cave pu-
tes Spartae actōs esse. Eleuthera certe sunt quin-
quennialia Plataeis celebrata; de quibus vide Meurs.
Gr. fer. VI, 1. Corsin. F. A. T. II. p. 331. nostras
ad Pind. Explicat. p. 208. Ποσειδαία vix credo esse
Attica, de quibus Corsin. p. 366. Erotidea sunt
Thespiensia, de quibus vide Pausan. IX, 31, 3. Ἐρω-
τίδια et Ἐρώτια vocant. Schol. Pind. Olymp. IX, 154.
Ἐρωτίδια Athen. XIII. p. 561. E. Ἐρωτικά Plutarch.
Amator. initio, Ἐρωτίδια titulus. n. 1429. et sic for-
tasse etiam hic scribendum.

1431.

Ibidem; ex iisdem. Ed. Caylus l. c. n. 2. cf. p. 187. Est haec quoque oblonga tabula, et voces sunt coronis inscriptae, quae laureae omnes videntur.

ΕΛΕΥ
ΘΕΡΙΑ
ΑΝΔΡΑΣ
ΠΑΛΑΝ

5 ΛΥΚΑΙΑ

ΑΙΑΝ
ΤΕΙΑ

ΣΙΑ

Ἐλευθέρια ἄνδρας πάλαν, Αἴκαα, Αἰάντεια, -- σια.

De *Eleutheriis* dixi ad n. 1430. *Lycaea* sunt Arcadiae, quorum frequens apud Pindarum mentio (vide Explicat. p. 175.); *Aeantea* vel *Salaminia* sunt, quorum mentio et alibi et n. 108., vel *Opuntia* (Schol. Pind. Olymp. IX, 166.).

1432.

„Misithris s. Novae Spartae prope Castellum”; ex schedis Fourmonti.

- - - ΕΙΣΙΟΥ - -
- - ΔΙΑΒΕΤΕ - -
- ΝΙΟΥΑΡΙΣ - -
- - ΣΦΛΙΡΕΙΣΚ - -
5 - - ΝΕΙΚΑΣΜ - -
- - ΦΕΙΒΟΙ - -
- - ΞΣΛΤ - -

Vs. 2. est διαβέτης, de quo vide Introd. class. I. cap. v. Vs. 4. σφαιρεῖς, de quibus monui ad n. 1386. Vs. 5. νεκάσαντες; vs. 6. videtur ἐφηβοί esse: ἐφηβοί admodum incertum est, quum EI in H mutare facillimum sit: et saepe reperitur συνέφηβος in Spartanis titulis, nusquam συνέφειβος.

CLASSIS QUINTA.

HONORES MULIERUM.

1433.

Spartae „in macerlis”, Muratorius T. II. p. 541. v. 1. cui misit Bimardus; „iuxta portam orientalem”, ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΝΤΙΣΑΜΕ
ΝΟΥΔΙΑΤΕΟΙΚΕΙ
ΑΝΑΡΕΤΑΝΚΑΙ
5 ΔΙΑΤΑΣΕΚΤΩΝ
ΠΡΟΓΟΝΩΝΕΥ
ΕΡΓΕΣΙΑΣΚΑΙ
ΤΑΝΑΜΕΜΠΤΟΝ
ΜΕΤΑΑΝΔΡΟΣΔΑ
10 ΜΙΠΠΟΥΤΟΥΑΒΟ
ΛΗΤΟΥΕΞΗΚΟΝ
ΤΑΕΤΗΣΥΜΒΙΩΣΙΝ

Vs. 5. Fourm. ΔΙΔ. Vs. 12. idem ΣΥΒΙΩΣΙΙ.

Ἄ πόλις Ἀλκιβίαν Τισαμενοῦ διά τε οἰκείαν ἀρετὴν καὶ διὰ τὰς ἐκ τῶν προγόνων εὐεργεσίας καὶ τὰν ἀμειπτον μετὰ ἀνδρὸς Δαμίππου τοῦ Ἀβολήτου ἐξήκοντα ἔτη συμβίωσιν. Vide n. 1361.

1434.

„Στῶ Σαλαβοχωρίῳ in templo Apollinis”; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΙΣ
ΑΡΑΤΑΝΤΥΧΑΡΕΤΟΥ
ΒΙΟΥΣΑΝΣΩΦΡΟΝΩΣ
ΚΑΙΕΥΣΕΒΩΣ
5 ΔΑΜΑΤΡΙΚΑΙΚΟΡΑΙ

Ἄ πόλις Ἀράταν Τυχάρετου, βιοῦσαν σωφρόνως καὶ εὐσεβῶς, Δάματρι καὶ Κόρα.

1435.

Ibidem; ex iisdem. Ed. Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 70. 71. et Syll. II, 26. Nos damus ex schedis Bekkerianis.

Η ΠΟΛΙΣ
ΤΗΝΣΩΦΡΟΝΕ
ΣΤΑΤΗΞΕΝΑΡΙΑΝ
ΤΗΝΘΥΝΑΡΜΟΣΤΡΙ
5 ΑΝΚΑΙΕΣΤΙΑΝΠΟΛΕΘ
ΟΣΙΩΣΚΑΙΕΥΑΓΩΣ
ΚΑΙΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣ
ΛΙΤΟΥΡΓΗΣΑΣΑΝΤ..
ΘΕΑΙΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕ
10 ΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥ..

Ἡ πόλις τὴν σωφρονεστάτην Ξεναρίαν, τὴν Θυναρ-
μόστριαν καὶ Ἑστίαν πόλεως (vel πόλεως), ὅσως καὶ εὐ-
αγῶς καὶ μεγαλοψύχως λιτουργήσασαν τ[αῦτ] Θεαῖν, προς-
δεξαμένου τὸ ἀνάλωμα Φιλοκράτους τοῦ [ἀνδρός, credo, ut
n. 1436.

Frequens in his titulis Θυναρμοστρίας vel Θυναρ-
μοστρίας mentio; prior forma ut hic extat n. 1436.
altera n. 1439. 1446. 1451. et illa est vetustior. Ol
mutatum in Υ, ut in Boeotico titulo n. 1569. ha-
bes Θύναρχον p. Θυναρχῶν; cf. Raoul-Rochett. Diss.
archaeol. p. 90 sq. De Ἑστία πόλεως v. ll. cc. Introd.
class. I. cap. v. Nuperus interpretes quae de Vestali-
bus et τῇ ἀφ' ἑστίας attulit, aliena sunt omnia. Ἑστία
πόλεως non est Vestalis, nec Vestalis est ἡ ἀφ' ἑστίας
in Atticis titulis.

1436.

Ibidem; ex schedis Fourmonti. Ex his Osann. Syll. II, 24.

Η ΠΟΛΙΣ
ΑΝΤΟΝΙΑΝ
ΕΥΔΑΜΙΑΝΑΡΤΕΜΑ
ΤΕΚΝΩΝΔΙΚΑΙΟΝ
5 ΕΧΟΥΣΑΝΤΗΝΘΥΝΑΜΟ
ΣΤΡΙΑΝΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ
ΧΑΡΙΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕ
ΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑΤΟΥ
ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥΓΑΡΑΡ
10 ΑΝΔΡΟΣΑΥΤΗΣΜΑΡΑΥΡΗ
ΣΤΕΦΑΝΟΥΤΟΥΚΦΙΛΟ
ΠΟΛΙΔΟΣΙΠΠΕΟΣ
ΡΩΜΑΙΩΝ
Υ

Ἡ πόλις Ἀντ[ωνίαν] Εὐδαμίαν Ἀρτεμᾶ, τέκνων δίκαιον
ἔχουσαν, τὴν Θυνα[ρ]μόστριαν, σωφροσύνης χάριν, προς-
δεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ ἀξιολογωτάτου ἀνδρός
αὐτῆς Μάρ. Αὐρη(λίου) Στεφάνου τοῦ Στεφάνου, φιλοπόλι-
δος, ἱππέως (vel ἱππέως) Ῥωμαίων. Ψ. (ψηφίσματι βου-
λῆς fortasse).

De Θυναρμοστρία vide ad n. 1435. Formula τέκνων
δίκαιον ἔχουσα redit n. 1440. 1446. et de iure aliquo,
quale Romae fuit trium liberorum, interpretanda vi-
detur. Vs. 9. extr. ΓΑΡΑΡ videtur error lapicidae esse.
Vs. 11. de siglo < vide Introd. class. I. extr. In fine
pro foliolo fortasse B fuit. Haec enim confundi so-
lent: vide ad n. 1713.

1437.

Ibidem; ex duplicibus Fourmonti schedis Bekkerianis. Ed. Osann. Syll. II, 21. p. 270.

ΑΠΟΛΙΣ
ΜΕΜΜΙΑΝΑΓΗΤΑΝ
ΤΟΛΑΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΤΑΣΧΑΡΙΝ
5 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟ
ΤΟΑΝΑΛΩ

Ἡ πόλις Μεμμίαν Ἀγήταν [Πρα]τόλα Θυνατέρα, [ἀρε]-
τῆς χάριν, προσδεξαμένο[ν] τὸ ἀνάλω[μα] - - -
Πρατόλα supplevi ob Memmiae nomen: nam
pars Memmiorum est ea familia, in qua nomen
Pratolai frequens. Vide ad n. 1340.

1438.

Ibidem „prope templum Apollinis”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 20. p. 270. Nos damus ex schedis Bekkerianis.

ΕΜΜΙΑΝΔΑΜΟΚΡΑ
ΤΙΑΝΧΟΥΟΛΟΣΣΗ
ΝΟΣΔΑΜΑΡΗΣΤΗΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΣΩ
5 ΦΡΟΣΥΝΑΣΚΑΙΦΙ
ΛΑΝΔΡΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Μ[εμμία]ν Δαμοκρατίαν, Δα(ύκιος) Οὐλοσσῆνός Δα-
μάρης τὴν ἰδίαν γυναῖκα σωφροσύνας καὶ φιλανδρίας ἔνεκεν.
Maritus est L. Volussenus Damares.

1439.

Ibidem „in templo Apollinis”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 22. p. 271.

Η ΠΟΛΙΣ
ΤΗΝΑΣΙΟΛΟΓΩΤΑΤ
ΜΕΜΜΙΑΝΞΕΝΟΚΡΑΤ
ΔΕΞΙΜΑΧΟΥΕΣΤΙΑΝ
5 ΩΣΤΗΝΘΟΙΝΑ
ΤΩΝΙΕΡΩΝΑΜΦ. . . .
ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠ. . . .
ΩΣΤΗΣΤΕΤΕ
ΟΙΚΕΊΑ.ΚΑ
.
.

Ἡ πόλις τὴν ἀξιολογωτάτ[ην] Μεμμίαν Ξενοκρατ[ίαν] Δεξιμάχου, Ἐστίαν [πόλεως, τὴν Δοινα[ρμόστριαν], τῶν ἱερῶν ἀμφ - - - μεγαλοπρεπ[ῶς καὶ] . . . ὡς, τῆς τε τελ[ε-
τῆς]? - - οἰκεία. κα[ὶ]?

De Δοιναρμόστριά et Ἐστιά πόλεως v. ad n. 1435. Quae Osannus de hoc loco scripsit, ipse non probabit, postquam viderit aliam rationem ex titulis ipsi ignotis prodire: idem vs. 6. ἀμφιπολεύσαν vult, nec male. Memmia haec Deximachi f. eadem quae n. 1440. cognata est Pratolaorum, in quorum familia est Deximachus: vide n. 1340. et not. In fine fortasse aliquid simile fuit ac n. 1433. ubi οἰκείαν ἀρετάν.

1440.

„Ara Schiaousio prope Sclavochorium”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 23. p. 272. Nos damus ex schedis Bekkerianis.

Η ΠΟΛΙΣ
ΜΕΜΜΙΑΝΞΕΝΟΚΡΑΤΙΑΝ
ΔΕΞΙΜΑΧΟΥΤΕΚΝΩΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΥΟΥΣ/.ΕΣΤΙΑΝΠΟΛΕΩΣΕΙ
5 ΝΚΑΤΑΓΕΝΘΣΑΡΧΗΔΑΚΑΙ
ΥΟΝΙΑΤΙΟΥΤΟΥΣΕΜΝΟΤ/
ΑΓΩΝΟΣΤΩΝΥΑΚΙΝΙΟΝ
ΒΟΣΥΛ.ΙΣΙΣΚΑΙΣΕΜΝΟ
ΗΣΑΛΛ.ΩΠΑΣΗΣΑΡΕΤΗΣ

Magnopere differt apographum Osanni, qui vs. 2. extr. ΤΕΙΑΝ, vss. 5-9. quattuor litterarum spatio in dexteram reductiones habet, et vs. 9. ΙΣΑΛΛ.

Ἡ πόλις Μεμμίαν Ξενοκρατίαν Δεξιμάχου, τέκνων δὲ καίων [ἐ]χουσα[ν], Ἐστίαν πόλεως, [ἱ]έρ[εια]ν κατὰ γένος - - - καὶ - - - τοῦ σεμνοτά[του] ἀγῶνος τῶν Ἰων[ων], [σωφρο]σύ[νης] [τε] καὶ σεμνό[τητος] καὶ τῆς ἀλλ[η]ς ἀ[π]άσης ἀρετῆς etc.

De formula τέκνων δίκαιον ἔχουσα vide ad n. 1436. et de Ἐστιά πόλεως. Introd. class. I. cap. v. Vs. 5. Os. vult ἀρχηγέτιδα, non recte opinor. Vs. 6. init. licet litterae non addicant, vix tamen aliud latere potest quam ἀγῶνοσέτω, ut n. 1444. 15. Vs. 8. alterum ΙΣ fuit ΤΕ. Mulier est eadem quae n. 1439.

1441.

Amyclis; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 177.

ΘΗΡΑΙΟΛΑΣΚΑΙΜΕΠΑΣΙΧ
ΔΙΑΜΕΤΙΜΟΣΟΕΝΙΔΑΤΟΝ
ΘΗΓΑΤΕΡΑ

Haec ita legenda videntur: Θηραιόλας καὶ Με. Πασί[λε]ια Με. Τιμοσθένιδα τ[ῆ]ν Θ[υ]γατέρα. Με. est Μεμμία.

1442.

„Spartae iuxta portam orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η ΠΟΛΙΣ
ΙΟΥΛΙΑΝΕΤΕΑΡΧΙΔΑ
ΕΣΤΙΑΝΠΟΛΕΟΣΚΑΙ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΓΕΝΟΜΕΝΗ
5 ΤΗΝΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝ
ΚΑΙΚΟΣΜΙΩΤΑΤΗΝΜΗ
ΜΗΣΧΑΡΙΝΠΡΟΣΔΕΞΑ
ΜΕΝΟΝΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΩΝΤΕΚΝΩΝΑΥΤΗΣ
10 ΚΛΑΥΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑΚΑΙΛΠ
ΔΟΣΤΗΣΚΑΙΚΑΛΛΙΣΤΟΝΙ
ΚΗΣ

Ἡ πόλις Ἰουλίαν Ἐτεαρχίδα, Ἐστίαν πόλεως (vel πόλεως potius) καὶ θυγατέρα γενομένην, τὴν σωφρονεστάτην καὶ κοσμιωτάτην, μνήμης χάριν, προσδεξαμένη[ω]ν τὸ ἀνάλωμα τῶν τέκνων αὐτῆς Κλαυ. Ἀλκανδρίδα καὶ [Ἐ]λπ[ι]-
δος τῆς καὶ Καλλιστονίκης.

De Ἐστιά πόλεως cf. Introd. class. I. cap. v. et de filia civitatis cf. n. 1253. Mulier est eadem quae n. 1412.

1443.

„Στῷ Σκλαβοχωρίῳ in templo Apollinis”; ex iisdem.

ΗΠΟ
ΙΟΥΛΙΑΝΝ
ΣΩΝΟΣΙ
ΦΙΛΑΝΔΡ
5 ΣΥΝΗΣ
ΔΕΞΑΜΕ
ΤΟΥ

Ἡ πόλις
Ἰουλίαν N - - -
[Μνά]σωνος - - - -
φιλανδρ[ίας καὶ σωφρο]-
5 σύνης [χάριν? προς-]
δεξαμέ[νου? τὸ ἀνάλωμα]
etc.

1444.

„In ecclesia D. Theodori τοῦ χωρίου Τρεπτή super mensam sanctam”; ex iisdem.

ΠΟΝΠΟΝΙΑΝΚΑΛΛΑ
ΣΤΟΝΕΙΚΗΝΑΡΙΣΤ
ΟΥΙΕΡΕΙΑΠΙΔΙΑΡΙΟΥΙ
ΙΔΙΑΓΕΝΟΥΣΤΗΣΕΠΙΦ
5 ΣΤΑΤΗΣΘΕΟΥΑΡΤΕΜΙΔ
ΟΡΘΕΙΑΣΚΛΥΤΩΝΣΥΝΚ
ΘΕΙΔΡΥΜΕΝΩΝΑΥΤΗΘ
ΩΝΚΑΙΜΟΙΡΩΝΛΑΧΕΣΕΩΝΚ
ΑΦΡΟΔΕΙΤΗΣΕΝΟΠΛΙΟΥ
10 ΚΑΙΑΣΚΛΕΙΠΙΟΥΣΧΟΙΝΑΤΑ
ΤΩΛΕΙΚΑΙΑΡΤΕΜΙΔΩΣΠΑ
ΤΡΙΩΤΙΔΟΣΕΝΠΛΕΙΑΙΣΚΑΙ
ΣΚΟΥΡΩΝΚΑΙΤΟΛΑΓΩΝΟ
ΤΩΝΣΕΜΝΩΤΑΤΩΝΔΙΟΣΚΟ
15 ΡΕΙΩΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΗΣΤ
ΑΝΑΛΩΜΑΤΗΣΑΞΙΟΛΟΓΟ
ΤΗΣΚΑΙΣΩΦΡΟΝΙΣΤΑΤΗ
ΜΗΤΡΟΣΑΥΤΗΣΚΛΑΠΩΛΛΙ
ΤΗΣΕΥΔΑΜΟΥ

Πονπ[ω]νίαν Καλλ[ί]στονείκην Ἀρίστου (vel Ἀριστ[ί]του),
ἱερεῖα[ν] διὰ [β]ίην [καί] διὰ γένους τῆς ἐπιφ[ανε]στάτης Θεοῦ
Ἀρτέμιδος Ὁ[ρ]θείας, καί τῶν συνκ[α]θειδρυμένων αὐτῇ
Θ[ε]ῶν, καὶ Μοιρῶν Λαχέσεων καί Ἀφροδείτης ἐνοπλίου,
καὶ Ἀσκληπιοῦ Σχινάτα ἐ[ν] τῷ Ἑλεῖ, καὶ Ἀρτέμιδος
πατρῴτης ἐν Πλείας, καὶ Δ[ιο]σκούρων καὶ τὸ [δ'] ἀγω-
νο[δότην] τῶν σεμν[ο]τάτων Διοσκο[υ]ρείων, προσδεξαμένης
τ[ῆς] ἀνάλωμα τῆς ἀξιολογ[ω]τάτης καὶ σωφρον[ε]στάτης
μητρὸς αὐτῆς Κλαυδίας Πάλλης τῆς Εὐδαμου.

Vs. 6. credas Eileithian latere (cf. Pausan. III, 17, 1.). maxime quod sequuntur Parcae: sed Parcarum nomen divisum a prioribus nihil evincit. Facillimum est restituere Ὁρθείας, ut n. 1416. De Parcarum Spartae cultu vide Pausan. III, 11, 8. Formam Ἀσκληπιῶν non audeo in Ἀσκληπιού mutare. Ἑλες non oppidum est quod dicitur Helotum, sed vicus vel suburbanum Spartae ex hoc titulo et n. 1446. innotescens: cave tamen id cum Λίμναις confundas. Λίμναι enim proprium nomen est et sollemne, pro quo non potuit Ἑλες dici. Dianae πατρῴτιδι conferri potest Diana πατρία Sicyone (Pausan. II, 9, 6.). Mox ἐν Πλείας debet locus esse, sed eum aliunde non novi. Mox δ' ἀγωνοδότην dedi: nam ἄ portentosum est. Πάλλης nomen frequens in titulis.

1445.

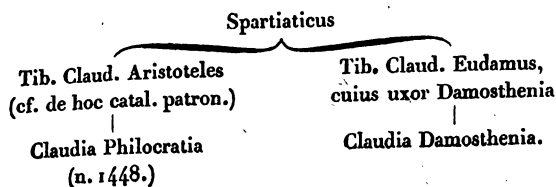
„Στῷ Σκλαβοχωρίῳ in vestibulo ecclesiae τῆς Παναγίας”; ex schedis Fourmonti. Hinc edidit Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 3a. Syll. II, 1. p. 249. qui in cippo esse ex Fourm. notat. Eodem loco repperit Comes Aberdeenus, ex cuius apographo editus titulus est in Walpolei Travels p. 583. n. 49. sed sine duobus prioribus versibus et parte terti, quarti, quinti; fractus enim lapis erat. Nos hanc apographum Bekkeri correctum ex Aberdeeniano.

ΤΗΝΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΗΝΚΑΙ
ΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝΚΛΑΥ
ΔΑΜΟΣΘΕΝΕΙΑΝΤΗΝ
ΕΥΔΑΜΟΥΚΑΙΔΑΜΟΣΘΕΝΕΙΑΣ
5 ΘΥΓΑΤΕΡΑΠΑΣΗΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΓΥΝΑΙΣΙΝΕΙΝΕΚΕΝΠΡΟΣ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΟΥΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥΠΑΤΡΟΣ
ΑΥΤΗΣΤΙΒ·ΚΛΑΥ·ΕΥΔΑΜΟΥ
10 ΤΟΥΣΠΑΡΤΙΑΤΙΚΟΥΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΘΕΙΩΝΠΡΟΓΩΝΩΝΑΥΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΠΟΛΕΙΤΕΥΤΟΥ

Vs. 5. Ab. - - NETANIKHN; vs. 4. - - ΟΥΚ
ΔΑΜΟΣΘΕΝΕ - vs. 5. - - PA etc. Vs. 6.
pro primo Ε ap. Ab. lacuna est. Vs. 9. pro ΕΥΔ
Fourm. ΕΩ, quod ex Ab. correxi. Vs. 13. solus
Os. ΛΕΤΤΕΥΤΟΥ. Pro Ε Ab. omnibus locis Σ;
vs. 10. init. Bekk. diserte Ε, sed omisi intus scri-
ptum Σ, quod Fourmonti debetur.

Τὴν εὐγενεστάτην καὶ σωφρονεστάτην Κλαυ. Δαμο-
σθένηαν τὴν Εὐδαμου καὶ Δαμοσθένης θυγάτερα, πά-
σης ἀρετῆς ἐν γυναι[ξ]ίν εἵνεκεν, προσδεξαμένη τὸ ἀνάλωμα
τοῦ προσφιλεστάτου πατρὸς αὐτῆς Τιβ. Κλαυ. Εὐδαμου τοῦ
Σπαρτιατικοῦ, ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν καὶ τῶν Θεῶν
προγόνων αὐτῶν, ἀριστοπολετευτοῦ.

Stemma hoc est:

Os. dedit filium Aristotelis Philocratem ex n. 1448. (quod non probo: vide ibi nott.) et Eudami filium Patridicum, ac cum dubitatione Patridici filium Patronem ex n. 1364. b. ubi Patronem sustuli. Nec Patridicum constat huius Tib. Claud. Eudami filium esse: notus est enim etiam C. Iul. Eudamus, de quo vide catal. patron. Damosthenia mater videtur filia Pratolai n. 1446. esse, ubi plura de familia.

1446.

„Στῶ Βίττα in suilla Ioannis Βολάνης”; ex schedis Fourmonti.

ΤΗΝΘΟΙΝΑΡΜΟCΙΑΝΑΡΙΦΟΙC
ΥΟΝΤΩΝ ΛΚΑΙΑΓΟΡΑΧΟΝ
ΚΑΙΕΥΓΕΝΕCΤΑΤΗΝΚΑΙΑΡΙ
CΤΗΝΚΛΛΥΔΑΜΟCΘΕΝΕΙΑΝΡΡΑ
5 ΤΟΛΛΟΥΤΕΚΝΩΝΔΙΚΑΙΟΝΕΧΟΥ
CΑΝΙΕΡΕΑΝΚΑΤΑΓΕΝΟCΚΑΡΝΕΙ
Ο ΟΙΚΕΤΑΚΑΙΚΑΡΝΕΙΟΥΔΡΟΜΑΙ
ΟCΚΑΙΠΟCΕΙΔΩΝΟCΔΩΜΑ
ΤΕΙΤΑΚΑΙΗΡΑΚΛΕΟΥCΓΕΝΑΡΧΑ
10 ΚΑΙΚΟΡΑCΚΑΙΤΕΜΕΝΙΟΥΤΩΝ
ΕΝΤΩΕΛΕΙΚΑΙΤΩΝCΥΝΚΑΘΟ
ΥΜΕΝΩΝΑΥΤΟΙCΘΕΩΝΚΑΙΑΛ
ΛΩΝΘΕΩΝΜΗΤΕΡΑΕΥCΕΒΕΙΑC
ΚΑΙΔΗΜΟΥΚΑΙΒΟΥΛΗCΕCΤΕΙΑΝΠΟ
15 ΛΕΩCΤΗΝCΩΦΡΟΝΕCΤΑΤΗΝ
ΚΑΙΑΡΙCΤΗΝΤΗCΤΕΑΛΛΗCΑΙΕΤΗC
ΕΙΝΕΚΑΚΑΙΤΗCΕΙCΤΟΥCΘΕΟΥCΕΥ
CΕΒΕΙΑCΠΡΟCΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑ
ΛΩΜΑΤΟΥΠΡΟCΦΙΛΕCΤΑΤΟΥ
20 ΟΥ. ΤΗCΤΙΒΚΛΑΥΠΡΑΤΟΛΛΟΥ.
ΚΑΙΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑΤΟΥΕΥΔΑ.
- - - - - Μ - - - - -

Τὴν Δοιναρμό[τρ]ιαν - - - καὶ ἀγοράχον, καὶ εὐγενεστάτην καὶ ἀρίστην Κλαυ. Δαμοσθένηαν [Π]ρατολ[ά]ου, τέκνων δίκαιον ἔχουσιν, ἱεράν κατὰ γένος Καρνεί[ου] Οἰκέτα καὶ Καρνείου Δρομαί[ε]ος? καὶ Ποσειδῶνος Δωματοίτα καὶ Ἡρακλέους Γενάρχα καὶ Κόρας καὶ Τεμενίου τῶν ἐν τῷ Ἐλεῖ, καὶ τῶν συνκαθε[ιδρ]υμένων αὐτοῖς Θεῶν, καὶ ἄλλων Θεῶν, μητέρα εὐσεβείας καὶ δήμου καὶ βουλῆς, Ἑστέϊαν πόλεως, τὴν σωφρονεστάτην καὶ ἀρίστην, τῆς τε ἄλλης ἀ[ρ]ετῆς εἵνεκα καὶ τῆς εἰς τοὺς Θεοὺς εὐσεβείας, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ προσφιλεστάτου [υἱ]οῦ [αὐ]τῆς Τιβ. Κλαυ. Πρατολ[ά]ου, καὶ Δαμοκρατίδα τοῦ Εὐδά[μου]?

De Δοιναρμωστρία vide ad n. 1335. Tum ΑΡΙ habes, ut ΑΡ etc. n. 1451. quod cum ceteris quid sit, non exputo. Ἀγοράχον redit n. 1451. Munus muliebri est; sed quid sit nescio. De Damosthenia cf.

ad n. 1445. Filia ea est Pratolai, et quantum video mater alius Tib. Claud. Pratolai; quod si verum est, ac si Damosthenia haec eadem est quae nupserat Eudamo (n. 1445.), dicas Tib. Claud. Pratolaum hunc diversum esse a Brasidae filio, de quo diximus n. 1343. Sed res incerta. Nam Damosthenia potuit antea nupsisse Brasidae, mox Eudamo. Et fortasse qui ultimo loco memoratur Damocratidas Eudam. est filius Eudami, privignus Damostheniae. De formula τέκνων δίκαιον ἔχουσα vide ad n. 1436. De Apolline Carneο Οἰκέτα vide Pausan. III, 13, 2. et de Neptuno Δωματοίτα Pausan. III, 14, 7. De Ἐλεῖ monui ad n. 1444. unde correctio συνκαθειδρ. petita est. Mox novum est μήτηρ εὐσεβείας, cetera sunt notiora. Pro Ἑστέϊα nunc Ἑστέϊα scriptum: vide de hoc honore II. cc. Introd. class. I. cap. v.

1447.

„Στῶ Σκλαβοχωρίῳ in templo Minervae”; ex iisdem.

[Textum vide in pag. seq.]

I.

Ἀ πόλις Κλαυδῖαν Νείκιον, [Θ]υγ[ατ]ρ[ε]ῖα μὲν Τιβ. Κλαυδίου Δαμοκράτους - - - (Hoc loco ubi ΑΝΔΙΟΣ, videtur deficere γυναῖκα δὲ τοῦ δέϊνα) ἐπὶ τε π[ρ]ογ[ό]-

ν[ων] λ[α]μ[μ] πρότατι καὶ ἰδία ἀρετῇ? καὶ παιδείᾳ - - - Cetera restitui nequeunt; vs. 8. est γένους ἀξιο - - - 9. πατρίδος καὶ, 13. τὰ λοιπὰ Δαυ[μα] - - 14. καὶ διὰ τὰν ἐ - - -

In altero latere:

ΑΠΟΛΙΣ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΝΕΙΚΙΟΝΟΥ
ΓΛΙΕΙΑΜΕΝΤΚΛΑΥΔΙ
ΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣΑΝ
5 ΔΙΟΣΕΠΙΤΕΠΙΘΥΟΝΟ
ΑΝΙΠΡΟΤΑΤΙΚΑΙΙΔΙΑΚ
... ΙΑΚΑΙΠΑΙΔΕΙΑ
... ΙΕΓΕΝΟΥΣΑΞΙΟ
ΙΑ... ΠΑΤΡΙΔΟΣΚΑΙ
10 ... ΤΛΕΨΑΙΙ
... ΝΑΤΩΤΕΙΝ
... ΛΙΙ... ΛΓΙΔΟ
... ΙΕΤΑΛΟΙΠΑΘΑΥ
... ΚΑΙΔΙΑΤΑΝΕ
15 Ι. ΤΗΕΙΚΤΑΝ
ΘΕΥΛΚ.Λ.ΙΤΕ
ΓΟΝΟΝΔΕΤ
ΟΙΛΗΣΙΟΚΙΑΙ

In altero:

ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΚΛΑΥΔΙΑΣ
ΝΕΙΚΙΠΠΙΑΣ
5 ΝΕΑΣΠΗΝΕΛΟ
ΠΗΣΚΣΗΝΦΕΡΟ
ΝΥΜΟΣΚΑΙΙΟΥ
ΛΙΟΥΠΟΛΥΟΙΚΤ
ΚΑΙΚΟΙΛΑΣΑΓΑ
10 ΤΑΚΙΟΥΙΕΡΕ
ΓΙΟΥ'Π.ΟΥΣΤ.
ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΑΝ

II.

----- εὐσεβοῦς καὶ φιλοπάτριδος, καὶ Κλαυ-
δίας Νεικιππίας, νέας Πηνελόπης... Ad hoc epitheton
cf. n. 1409. Sequitur ΚΣΗΝ, quod putes siglum
id esse de quo dixi Introd. class. I. cap. vi. sed ni-

hil hinc efficitur, nec deinceps si φερώνυμος legatur,
ullum sensum video. Vs. 7 sqq. habetur: καὶ Ἰουλίου
Πολυοίκτου (fortasse Πολυεύκτου) καὶ etc. vs. 10. ἱερε - -
vs. 11. Γ. Ἰου. Π[ολ]υστ[ράτου]? vs. 12. Ἐλευσεῖνιαν.

1448.

Misithris; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 400. unde petiit Osann. Syll. p. 250.

Η Π Ο Λ Ι Σ

... ΛΑΥΛΙΑΝΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣΤΟΣ...
ΠΑΡΤΙΑΤΙΚΟΥ... ΚΑΙ...
5 ΟΥΛΙΑΣΕΤΥΜΟΚΛΗΣ...
... ΤΗΣΑΓΑΘΟΚΛΕΟΣ...
ΝΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩΝ...
... ΤΑΠΡΩΤΩΝ...

Aliquoties Dodw. litteras falso legit, maxime
litteram Σ. Fuit opinor: Ἡ πόλις [Κ]λαυδίαν Φιλο-
κρατ[ίαν] Ἀριστοτέλους τοῦ Σ[παρτιατικοῦ], καὶ [Ἰ]ουλίας
Ἐτυμοκλή[δειας] τῆς Ἀγαθοκλέας, [τῶ]ν εὐγενεστάτων [καὶ
πάν]τα πρώτων - - Aliquot supplementa praecepit
Osannus. Forma Φιλοκρατία Spartae usitata, ut
n. 1410. Sic alibi Δαμοκρατία, Ξενοκρατία etc. De
Aristotele vide catal. patron. in Tib. Claud. Aristote-
le. Vs. 5. ΕΤΥΜΟΚΛΗΣ ferri non potest: sup-
plevi Ἐτυμοκλήδειας (s. Ἐτυμοκλήδαίης) ex n. 1360. ubi
eandem habes Agathoclis filiam. !!

1449.

Στῇ Σκλαβοχωρίῳ in domo cuiusdam Muhammedani, cui nomen Muhammed Dzajiph⁹, ex schedis Fourmonti.

Η Π Ο Λ Ι Σ

ΑΥΡΙΓ·ΑΝΕΠΑΦΡΩ ΓΙΩΛΩΝ
ΤΟΙΝΑΓΙΩΤΑΤΟΙΝΘΕΟΙΝ
ΓΕΝΟΜΕΝΗΝΔΗΜΗΤΡΙ·ΚΑΙ
5 ΚΩΡΗΣΕΜΝΟ·ΕΙΠ·ΤΑΙ·ΤΟΥΚΗ
ΚΑΙ ΑΡΙΚΛΙΑΞΙΩΣΤΩΝΘΕΩΝ
ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΗΣΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΗΣΤΗΘΗΣΑΥΤΗΣΚΛΑΥΔΙΑ
ΕΠΑΦΙ·····

Ἡ πόλις Αὐρίγ[η]αν Ἐπαφρῶ, [π]ῶλον τοῖν ἀγιοτά-
τοιον Θεοῖν γενομένην, Δημήτρι καὶ Κ[ώ]ρη, σεμν...
... κ[α]ὶ ἄξιως τῶν Θεῶν, προσδεξαμένης τὸ
ἀνάλωμα τῆς τῆς αὐτῆς Κλαυδία[ς] Ἐπαφ[ρῶ]ς.

In ultima voce terminationem ὡς assumpsi ex
n. 1365. Vs. 2. ΓΙΩΛΩΝ vix aliud fuerit nisi πῶ-
λον: qua voce videntur puellae quaedam, dearum
INSCR. GR. VOL. I.

quasi contubernales et sodales vocatae esse. Hesych.
πῶλος, ἑταῖρα. Quod additur, πῶλους γὰρ αὐτὰς ἑτε-
ρον, οἷον Ἀφροδίτης πῶλους τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ
παρθένας, videtur sane eo deducere, ut hic usus
magis poetarum fuerit, quam publicus civitatis (vide
init.): sed Hesych. v. πωλία loco licet obscuro me-
morat etiam τὰς τῶν Λευκαππίων πῶλους, additis ver-
Rrrr

bis: δύο δὲ εἶναι παρθένους φασίν; quae videntur ad Spartanās pertinere Leucippides deas, quarum sacerdotes virgines, et ipsae Leucippides vocatae (Pausan. III, 16, 1.). Vs. 5. init. Ω, pro quo ω desiderabatur,

muta in O; licet Κώρα Doricum sit. Certe in ceteris Spartanīs titulis habetur Κόρη, non Κώρη vel Κώρα. Dein tale quid expectatur: σεμνῶς λειτουργήσαντα καὶ ἀξίως τῶν θεῶν. Cf. n. 1435.

1450.

„Spartae iuxta portam orientalem”; ex iisdem.

Η Π Ο Λ Ι Σ
ΑΥΡΣΟΚΛΗΛΕΙΑΝ
ΙΛΑΡΟΥΣΩΦΡΟΥ
ΝΗΣΚΑΙΤΗΣΕΝΓΥ
5 ΝΑΙΞΙΝΑΡΕΤΗΣΑΠΑ
ΣΗΣΚΑΙΚΑΛΟΚΑΓΑ
ΘΙΑΣΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕ
ΝΗΣΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΗΣΘΥΓΑΤΡΟΣΑΥ
10 ΤΗΣΑΥΡΝΕΙΚΑΦΟΡΙΔΟΣ
ΤΗΣΑΡΙΣΤΟ
ΝΟΣ

ΧΧΛΒΘΛΙΟΥ

Mitto quod infra scriptum est; superiora haec sunt: Ἡ πόλις Αὐρ. Σ[ω]κλή[δ]ειαν Ἰλάρου, σωφροσύνης καὶ τῆς ἐν γυναιξὶν ἀρετῆς ἀπάσης καὶ καλοκαγαθίας, προσδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Αὐρ. Νεικαφόριδος τῆς Ἀρίστη[ω]νος. Σικελήδεα, ut Ἐτυμονλήδεα (vide ad n. 1360.). Dein nota omīssum ἔνεκα, ut n. 1365.

1451.

„Στῇ Σικλοβοχωρίῳ prope templum Ongae”; ex iisdem. Ed. Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 4.

ΑΠΟΛΙΣ
ΑΡΤΕΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑΝ
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΘΟΙ
ΑΡΜΟΣΤΡΙΑΝΕΙΣΑΡ
5 ΝΙΑΣΚΑΙΑΓΟΡΑΧΟΝ
ΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΣΕΙΣΤΑΣΘΕΑΣΕΥ
ΝΣΕΒΕΙΑΣ

Ἡ πόλις Α[ύ]ρ. Τειμοκράτειαν Ἀσκληπιάδου, δι[α]ρμόστριαν εἰσαρχίας καὶ ἀγοράχου, [ἄ]ρετῆς ἔνεκεν καὶ [τῶ]ς εἰς τὰς θεὰς εὐσεβείας.

De Δυναρμοστρίᾳ vide ad n. 1435. Post hoc an est εἰσαρχίας? Sed quid hoc sit, nescio. Mox ἀγοράχου habes ut n. 1446 pro quō cave ἀγοράχου seribas.

1452.

„Spartae prope turrin orientalem”; ex schedis Fourmonti.

Η Π Ο Λ Ι Σ
ΛΥΡΗΛΙΑΝΦΟΡΤΟΥΝΑΤΑ
ΣΥΛΛΙΟΥΞΕΝΩΝΟΣΘΥΓΑ
ΤΕΡΑΓΥΝΑΙΚΑΑΥΡΝΙΚΗ
5 ΦΟΡΟΥΤΟΥΣΩΤΗΡΙΔΑ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΤΕΚΑΙΦΙ
ΛΑΝΔΡΙΑΣΚΑΙΤΗΣΣΥΝΗ
ΣΗΣΚΟΣΜΙΟΤΗΤΟΣΚΑΙ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΠΡΟΣ
10 ΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩ
ΜΑΣΥΛΞΕΝΩΝΟΣΤΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ

Ἡ πόλις [Α]ύρηλιαν Φορτουνάτα[ν] Συλλίου Ξένωνος θυγατέρα, γυναῖκα Αὐρ. Νικηφόρου τοῦ Σωτηρίδα, σωφροσύνης τε καὶ φιλανδρίας καὶ τῆς συν[π]ᾶσης κοσμιότητος καὶ ἀρετῆς ἔνεκεν, προσδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα Συλ[λίου] Ξένωνος τοῦ πατρὸς.

1453.

„Spartae iuxta portam orientalem”; ex schedis Fourmonti. Ed. Osann. Syll. II, 13, p. 261.

[Textum vide in pag. seq.]

Ἡ πόλις Λακεδαιμόνιον Αὐρ. Χαρτηρίδα, τὴν ἀξιολογώτατην θυγατέρα Αὐρ. Ἀριστοτέλους τοῦ Ἑλλανίκου καὶ Αὐρ. Ἀριστοκλείας τῆς Χαρτηρίδος, γυναῖκα τοῦ πάντα [π]ρῶτου καὶ ἀρίστου Αὐρ. Κλεάνδρου, τοῦ καὶ Μην[ί]ου, τοῦ Καλιστράτου, βοαγῶ, σωφροσύνης τε καὶ φιλανδρίας καὶ

τῆς ἄλλης συμπάσης ἀρετῆς τε καὶ μνήμης ἔνεκεν, προσδεξαμένης τὸ ἀνάλωμα Αὐρ. Κλεάνδρου [τοῦ] καὶ Μηνίου, τοῦ ἀδελφοῦ.

Aurelius Aristoteles Hellānici filius, pater Charteridis, vixit aeno Caracallae, quod patet ex n. 1391.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜ.
 ΝΙΩΝΑΥΡΧΑΡΤΗΡΙΔΑΤΗ
 ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΗΝΘΥΓΑΤΕ
 ΡΑΑΥΡΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣΤΟΥΕΛ
 5 ΛΑΝΙΚΟΥΚΑΙΑΥΡΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙ
 ΑΣΤΗΣΧΑΡΤΗΡΙΔΟΣΓΥΝΑΙΚΑ
 ΤΟΥΠΑΝΤΑΡΩΤΟΥΤΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΩ
 ΑΥΡΚΛΕΑΝΔΡΟΥΤΟΥΚΑΙΜΗΝΤΩ
 ΤΟΥΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΒΟΑΓΟΥΣΩ
 10 ΦΡΟΣΥΝΗΣΤΕΚΑΙΦΙΛΑΝΔΡΙΑΣ
 ΚΑΙΤΗΣΑΛΛΗΣΣΥΜΠΑΣΗΣΑΡΕ
 ΤΗΣΤΕΚΑΙΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΕΝ
 ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΟΥΤΟΑΝΑΛΩΜΑ
 ΑΥΡΚΛΕΑΝΔΡΟΥΚΑΙΜΗ
 15 ΝΙΟΥΤΟΥΑΝΔΡΟΣ

Huius frater Osanno esse videtur M. Aur. Pancratidas n. 1355. Iam vero vs. 8. idem litteras ΚΑΙΜΗΝΤΟΥ et vs. 14. 15. ΚΑΙΜΗΝΙΟΥ mutat in ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ, et hunc Damaenetum eundem esse putat, qui n. 1353. et 1355. reperitur; atque ad hanc normam contexuit stemma. Sed mihi utroque loco

καὶ Μηνίου scribendum videtur. Vs. 7. dele alterum ΤΟΥ, sed idem inserendum vs. 14. ante ΚΑΙΜΗΝΙΟΥ: id quod etiam ex Osanni ratione faciendum erat. De Βοαγῶν vide Introd. class. I. cap. vi. Βοαγῶν non ad Καλλιστράτου pertinet, sed ad nomen filii, Κλεάνδρου τοῦ καὶ Μηνίου.

1454.

„Novae Spartae in muro cuiusdam domus prope castellum sitae”; ex schedis Fourmonti.

ΛΕΑΤΙΜΟΚΡΑ - - -
 ΤΑΝΤΙΜΙΑΝ - - -
 ΤΑΤΑΝΕΠΙ - - -
 ΛΕΟΝΙΚΙΔΑΤΟ

Vs. 1. Τιμοκράτειαν, ut videtur; vs. 2. τὰν τιμίαν, vs. 3. fortasse τὰν ἀξιολογῶντάταν, ἐπι - - [Κ]λεονικίδα τοῦ - - - Cleonicidas potest patronomus eponymus videri: sed valde dubia res est. Probabilius est ἐπι- [μεληθέντος - - Κ]λεονικίδα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς vel simile.

1455.

„Spartae, prope turrin meridionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΟΛΙΣ
 ΛΕΩΝΙΔΑ·ΛΑΧΑΡΕΟΣ
 II ΣΩΦΡΟΣΥΝΑΣΧΑΡΙΝ
 ΣΣΑ...Ι Η·ΡΩΙΣΣΑΝ
 Σ
 ΑΝΔΕΞΙΜΑΧΟΥ
 5 ΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥΝΑΣ
 IN X XIII

Hoc fragmentum posui in mulierum honoribus, quod vs. 4. ἡρώισσαν apertum est. Vs. 1. habetur ἡ πόλις, deinde Λεωνίδα videtur accusativus a recto Λεωνίς esse: nam si genitivus esset; expectabas potius ex usitatori certe dicendi genere τοῦ Λαχάρους: tum sequebatur σωφροσύνας χάριν, ἡρώισσαν. Ad sinistram

est alia inscriptio, vel potius duae; vs. 2. coniciias finem prioris esse ἡρώι[σσαν]; tum coeperit alia: ἡ πόλις - - - αν (fortasse Πρατόλαν) Δεξιμάχου - - καὶ σωφροσύνας [χάριν]. Pratolaum Deximachi f. aliunde novimus; unde conieci Πρατόλαν sive viri sive mulieris nomen.

1456.

„Στῶν Σκλαβοχωρίων in templo Minervae”; ex iisdem.

ΙΗΙΑ
 ΟΥΕΥΣΕΒΕΙΑΙ
 ΙΤΟΥΡΓΙΑΝΜΕΓΑ
 ΝΕΚΕΝΠΡΟΣΔΕΞΑ
 5 ΑΩΜΑΤΟΥΕΥΓΕ
 ΙΚΑΙΑΡΙΣΤΟΙΚΑΙΠΙ
 ΕΥΔΟΚΙΜΩΤΑΤΩΝ
 ΑΥΤΗΣΜΑΡΛΑΚΙΤ
 ΚΥΙΟΥΧΟΥΛΗΩΓ
 10 ΤΩΝΘΕΩΝΠΓ
 ΚΑΙΓΡΑΡΤΙΑ

- - - εὐσεβείας καὶ τῆς περὶ τὴν λειτουργίαν μεγα- [λοπρεπείας] ἔνεκεν, προσδεξα[μένων? τὸ ἀνά]λωμα τοῦ εὐ- γε[νεστάτου] καὶ ἀρίστου καὶ π - - - [καὶ τῶν?] εὐδο- κιμωτάτων - - αὐτῆς Μάρ. Λακίτ - - - τῶν Θεῶν - - καὶ [Σπ]αρτι[α] - - -

Fortasse vs. 8. Λακρίτου scribendum; P enim litera potest cum littera K contracta in unum siglum esse.

Rrrr 2

1457.

„In ecclesia Sanctissimae Virginis in suburbano Geraniae, cui nomen Μεγάλη Μαντινία”; ex iisdem. Mantinia in tabula Pouquevillii est in septentrionali ora fluvii Pamisi in Laconica, ubi olim *Euctra*: sed haec Μεγάλη Μαντινία videtur vicus Geraniae esse, quae vicina est Abeae. Hinc Abeatarum mentio hic et n. 1463.

ΡΙΩΝΑΡΙΣΤΟΛΑΤΡΙΤΙΟΣΕΡ
ΓΙΝΟΥΑΒΕΙΑΓΑΙΛΥΣΑΡΧΙΔΑΣΟΙ
ΞΙΠΠΟΥΑΒΕΙΑΤΙΝΤΑΝΑΥΤΩΝΕΥ
ΕΡΓΕΤΙΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥ
5 ΝΟΙΑΣΑΣΕΧΟΥΣΑΔΙΕΤΕΛΕΣΕΙΣ
ΑΥΤΟΥΣ

[Β]ίαν Ἀριστόλα, Τρίτος Ἐργίνου Ἀβειᾶ[τ]αι, Λυ-
σαρχίδα Σοξίππου Ἀβειᾶται τὰν αὐτῶν εὐεργέτην ἀρετᾶς
ἐνεκεν, καὶ εὐνίας ὅς ἔχουσα διέτελεσε εἰς αὐτοὺς.
Ad nomen Σοξίππου cf. nomen Σοξιτέλης, de
quo vide ad n. 1271.

CLASSIS SEXTA.

OPERUM PUBLICORUM TITULI ET RES SACRAE.

1458.

„Spartae in templo Lycurgi”; ex schedis Fourmonti.

ΚΛΕΩΝ ΠΕ[ρ]ΚΛΕΙΔΑ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ
ΑΡΧΙ[τ]ΚΤΟΝΕΙ

Κλέων Πε[ρ]κλέϊδα Λακεδαιμόνιος ἀρχι[τε]κτονέι.

1459.

„Spartae prope turrin septentrionalem”; ex iisdem schedis, iisque duplicibus. Ed. Osann. Syll. II, 6. p. 254.

ΜΑΡΚΟΣΑΥΡΗΛΙΟΣ
ΛΙΚΡΑΤΟΥΣΒΟΑΓ
ΤΗΚΥΡΙΑΙΠΑΤΡΙΔ
ΤΗΝΣΤΟΑΝ

Vs. 2. in altero exemplo habetur ΔΙΚΡΑΤΟΥΣ.
In fine Os. plures versus ut deperditos annotat, non
addicentibus Bekkeri apographis.

Μάρκος Αὐρήλιος - - [Καλ]ικράτους, Βοαγ[ός], τῇ
κυρία πατρίδι τὴν στοάν. De boago vide Introd. class. I.
cap. vi. Callicratae plures sunt n. 1252. et alibi.

1460.

„Σταῖς Μαυροματιᾶς” (hoc est Messenae) „in vestibulo portae τῆς Μεγαλοπόλεως”; ex schedis Fourmonti. Vidit Messenae in porta, quae Laconicam spectat, etiam Dodwell. Itin. T. II, p. 365. sed non transcripsit: dedit tamen ex schedis Fourmonti. Nuperrime vitiose et edidit et interpretatus est Stackelberg de templo Apollinis Phigal. p. 104. qui Messenae ponit in cellula portae Megalopolitanæ.

ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΛΩΤΙΟΣ ΕΥΦΗΜΙΑΝ ΕΠΕΙΣΚΕΥΑΣΕΝ

Κόϊντος Πλώτιος Εὐφημίων ἐπεσκεύασεν.

Formas litterarum dedi ex Stackelb. qui falso
ΕΥΦΗΜΗ-Ν ΕΠΕΙΣΚ etc. et *Euphemeam* vertit.

1461.

„In Μεγάλη Μαντινία prope ecclesiam Sanctissimae Virginis”; ex schedis Fourmonti. Locus ille est prope Geraniam: vide ad n. 1457.

ΑΓΕΑΣΑΡΧΗΠΟΥΕΡΜΑΙ...

Ἀγίας (Hegias) Ἀρχιππου Ἐρμα. Ἀγίας eodem
loco reperitur n. 1463.

1462.

„Spartae iuxta templum Mercurii”; ex iisdem.

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ
ΔΗΜΟΣΤΑΤΟΥ
ΕΡΜΕΙ

Δημοκῆδης
Δημοστ[ρ]άτου
Ἑρμῆ.

1463.

„In ecclesia Sanctissimae Virginis in suburbano Geraniae, cui nomen Μεγάλη Μαντινία”; ex iisdem.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΓΙΔΑΜΟΣΑΓΙ
ΔΑΔΟΥΔΕΤΑ
ΙΟΥΛΙΑΣΑΓΙ
5 ΟΥΤΗΣΓΥΝΑΙ
ΚΟΟΑΥΤΟΥΕ
ΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
Ι-ΙΑΒΕΑΤΩΝ

Ἀγαθὴ Τύχη, Ἀγιάματος Ἀγαδάμων μετὰ Ἰουλίας Ἀγίου
τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἰδίων [τῶν] Ἀβειᾶτων [πόλει?].

Tituli illi prope Geraniam reperti, ut hic et
n. 1457. et fortasse etiam ceteri, videntur ex Abeae
vicinia Geraniae delati esse.

1464.

„Misithris, hoc est Misoae" (Messoae) „in palatio archiepiscopali"; ex iisdem.

.....ΑΓΙΔΟ.....ΤΑΤΗΧΙ.....
 ΑΙ.ΩΝΕΝΙ\ΛΘΕΙΤΡΥΦΟΧΩ.Σ-ΩΝ
 ΑΓΩΝΕΑΣΤΕΦΑΝΟΥΜΕΝ-ΛΓΟΝΤΕ
 Ι/ΙΟΤΑ.ΜΩΝΑΠΟΟΟΔΟΥΕΛΙ...ΙΕΩ
 5 ΟΥΝΗΙΘΝΟΕΘΕΠΡΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙΤΘ
 ΕΝΕΛΕΣΟΥΝΙΑΣΘΑΝΝΙΘΝΙΟΥ-Θ
 ΓΝΑΚΑΙΤΑΑΚΟΥΘΑΕΝΕΛΕ.../ΙΙΙ
 ΑΜΑΤΡΙΟΥΕΙΚΟΙΡΙΔΙ.ΑΙΟΝ...ΛΙΤΑ
 ΙΑΑΡΕΝΑΡΤΟΝΔΙΑΣΑΑΜΩΝΑΠΑΙΔΕ
 10 ΔΑΠΑΝΘΕΙΑΡΕΗΕΔΕΟΥΔΕΙΕΑΥΕ.ΤΑΙ
 ΔΕΕΠΟΙΝΑΡΧΟΙΡΟΝΑΡΕΝΑΑΡΤΟΝΔΙΑ
 ΣΑΑΜΩΝΠΛΟΥΤΟΝΙΧΟΙΡΟΝΑΡΕΝΑ
 ΑΡΤΟΝΠΡΟΧΑΡΕΑΜΕΡΕΦΟΝΑΧΟΙΡΟΝ
 ΑΡΕΝΑΑΡΤΟΝΑΤΥΧΑΛΧΟΙΡΟΝΑΡΕΝΑ
 15 ΑΡΤΟΝΤΑΥΤΑΥΤΟ.ΣΤΕΦΑΝΟΥΗΙΕΝΑΙ
 ΤΙ.ΤΑΑΙΡΕΤΘΕΑΝΧΘΓΙΣΤΑΙΔΕΞΙΑΣ
 ...ΛΕΑΓ...ΑΠΙΣΗΝΑΤΑΙΜΙΙ...
 ...ΙCΓ...ΥC...ΙΙΙ...

Titulus hic quamquam in integritatem restitui non potest, patet tamen eum eius fere generis esse cuius n. 523. Initium deest. Vs. 3. est στεφανούμεν.. ut videtur, ut vs. 15. iterum στεφανούμεναι. Vs. 4. fortasse ποτ' ἄμῶν, hoc est πρὸς ἡμῶν, cui tamen, quoniam non ποτ' ἄμμε dictum est, coniungi nequit proximum ποθόδους. Vs. 5. οὐν...ωνος, ὡς προ- γέγραπται τῷ --- Vs. 6. ἐν Ἑλευσίνι esse videtur: S, pro quo C esse debebat, muta in Y, OY in CI. Vs. 7. coniecicio ἀγὰ καὶ τὰ ἀκ[όλ]ουθα ἐν Ἑλε[υσίν]ι. Vs. 8-16. paulo plura liquent, etsi non omnia expidiri possunt:

Δ]αμάτρι [Θ]ύσει [Χ]οιρίδ[ον] vel χοιρίδ[α] -
 .. ἄρσεν, ἄρτον διὰ σαάμων, ὃν ἂ παδε -
 10 διαπανάσει, ἄρσης δὲ οὐδε[ς]
 Δεσποίνῃ χοῖρον ἄρσενᾶ, ἄρτον διὰ
 σαάμων, Πλούτωνι χοῖρον ἄρσενᾶ,
 ἄρτον προχαρέα, [Π]ερσεφόνῃ χοῖρον
 ἄρσενᾶ, ἄρτον, [Τ]υχ[ῆ] χοῖρον ἄρσενᾶ,
 15 ἄρτον. ταῦτα αὐτ[αῖ] στεφανύ[μ]εναι
 αἰρέτωσαν χο[ῖ]ρος τὰ[ς] δεξιὰς etc.
 Vs. 17. coniecicias Πιτανᾶται, sed non credo. Vs. 9.
 11. et 12. certae sunt litterae ΔΙΑΣΑΑΜΩΝ. Notus
 est ex Athenaeo ἄρτος σήσαμνης, item σήσαμνος, ut
 alias formas omittam: huius significatio hic latet.
 Nam Spartani pro Μῶσα, φύσιγξ, Κυνόσουρα pronun-

ciabant Μῶα s. Μῶᾶ, φύσιξ, Κυνόσουρα: sic σήσαμον, σά-
 σαμον, σάαμον. Iam legeris ἄρτον διὰ σαάμων; quod
 genus dicendi etsi mihi incognitum est, retinui. At-
 tamen dicas ἄρτον esse potius διασήσαμον, sesamo mi-
 stum; pro hoc insolentius formatum esse διασήσα-
 μεον, διασησάμουν, et Dorice διασαάμων, ut supra Ξε-
 νῶς p. Ξενούς. Vs. 10. nota διαπανάσει p. διαπνήσει:
 praecessit femininum nescio quod. Deinde ἄρσης
 est, quod non audeo in ἄρσιν mutare: nam primi-
 tiva forma fuit ἄρσης, unde vulgo ἄρσιν, sed in re-
 conditiore Dorismo ἄρσης. Sic λέγων fuit λέγωνς, ut
 Latinis legens: contra in forma στὰς evanuit v; olim
 enim fuerat στάνς, stans. Vs. 11. Δέσποινα est Pro-
 serpina, sed alia ac vs. 13. In litteris ΔΕΕΠΟΙΝΑ,
 nisi Δεσποίνῃ malis (vide ad n. 25.), dele secundum
 E, quod Fourm. ex C temere repetiit, ut tot alia:
 ne credas hinc firmari formam Ἀριστέανδρος et alias
 id genus. Item P minutum vs. 11. tollendum est.
 Ἄρτος προχαρής aliunde mihi non cognitus: et for-
 tasse coniungendum: προχαρέα Περσεφόνῃ, ut προχαρέα
 sint, quae offerantur ut προχαριστήρια. Vs. 14. A
 ante ΤΥΧΛ vacat. Ad vs. 16. conf. oraculum Dodo-
 naeum ap. Demosth. Mid. p. 531. καὶ στεφανηφόρῃ
 κατὰ πάτρα· θεοῖς Ὀλύμπιαις πάντεσσι καὶ πάσαις ἰδίας
 δεξιὰς καὶ ἀριστεράς ἀνίσχοντες μασιδωρεῖν.

1465.

Ex Itinerario Fourmonti minoris misit Müllerus. Dicitur anaglyphum esse repertum Xutae in „Panagia quadam", in muro pone aram, ped. i. et sem. altum: in quo superius figura mulieris turritae in basi, ad cuius sinistram quattuor pueri sal-
 tantes: inferius ad dextram illius figurae mulier cum virga stans; ad huius sinistram vir prope nudus; iuxta hunc crater,
 et sub pueris saltantibus mulier in solio sedens. Sub pueris saltantibus scriptum:

ΕΦΕΒΟΙ

Sub universo anaglypho:

ΛΥΓΟΡΓΟΣΛΥΚΟΥΡΓΕΟΥ
 ΑΡΡΑΓΟΓΑΜΚ.ΥΒΙ.ΟΥΑ..ΑΛΜΟΚΣΣΑΙΛΙΟΥΙΕΡΕΙΑ

Titulus fortasse pertinet ad flagellationem in ara Orthosiae: superior figura videtur ipsa Diana esse. Aetas est Romana. Verene ΕΦΕΒΟΙ antiquo usu, non ΕΦΗΒΟΙ scriptum fuerit, quis diiudicet? Tum

est Αὐ[κ][ο][ύ]ργος Αὐκουργέου (Αὐκουργείου); tum putes esse ἀρναγοί; quod quid sit nescio: in fine patet: -- Αἰλίου, ἱέρεια. Titulum quare spurium iudicemus, nulla causa est.

1466.

„Στῶ Σαλαβοχωρίῳ in templo Ongae”, secundum Fourmontum: hoc est in fronte altaris sacelli Christiani; quod docuit Aberdeenus. Vide nos p. 66. Ex schedis Fourmonti in aere edidit Caylus Rec. d'Antt. T. II. P. III. tab. 51. r. cf. p. 153 sq. et T. I. p. 64. Lapidem repperit Aberdeenus et secum abstulit, atque aeri incisum dedit apud Walpol. Mem. p. 446. Cf. Raoul-Roch. Epist. ad Aberd. p. 30. Quarterly Review T. XIX. p. 244. Habeo etiam ex schedis Fourmonti a Bekkero et Müllero. Ut omittam, quae ex Fourmonti schedis in eo anaglypho ap. Cayl. repraesentantur (v. nos p. 65.), lapis est oblongus quadrangulus, 3' 6" longus, 2' 3" 6" altus; in medio est patera; reliquum planum implet supellex muliebris, bina calceorum paria (Ἀμυκλαίων putat aliquis), ampullae, concha, rete capillo recipiendo, speculum, pectines, cistulae etc. quae usui sacro inservire annotat Welckerus in epistola ad me data: mihi videtur supellex ornandae sacerdoti esse, quo deducit imprimis n. 1467. ubi vide not. Unus inest pes, inclusus figurae circulari, quae quid significet nescio. Universum planum ambiunt ornamenta ex herbis et pomis variis conflata. In paterae interiore margine, forma semicirculi scripta haec sunt:

ΛΑΥΑΓΗΤΑ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
ΙΕΡΕΙΑ

Λαυαγήτα Ἀντιπάτρου ἱέρεια. Λαυαγήτα ex λαὸς et ἡγεῖσθαι formatum est, quod significatur iam apud Walpol. Mem. p. 451. comparata forma Λαυδική; neque assentior Osanno Syll. p. 270. qui Κλαυ. Ἀγήτα legendum censet, quod super Y sit lineola. Nam nulla in marmore lacuna est; eaque lineola neque a Fourm. neque ab Aberd. notatur; quaeque in tabula aerea ibi cernitur, vitium videtur vel ipsius

marmoris esse vel aeris. Cuius numinis haec sacerdos sit, incertum est; non male tamen Aberd. Bacchi sacerdotem intelligit Bryseis culti, cuius caerimoniae solis mulieribus commissae erant (Pausan. III, 20, 4.); nam quae in hoc et sequenti monumento compareant ornamenta, quibus cingantur reliqua, composita esse ex herbis et fructibus mysticis Cereri et Baccho sacris, ex aristis, malis Punicis, nucibus pineis, hedera etc. Ceterum tabula manifesto ex genere donariorum est, neque admodum antiqua, probabiliter eodem tempore quo n. 1467. oblata.

1467.

Lapis ibidem repertus, nunc apud Aberdeenum, in sinistra parte fractus, longus 2' 10", altus 2' 11", eadem fere qua prior supellectile tectus, in qua etiam fax est; hanc supellectilem cingit corona ornatissima, ex eodem genere ex quo n. 1466. sed circularis: extra quam in angulis similis atque intus supellex. Mediae paterae inscriptio imposita est. Monumentum a Caylus. et Aberd. II. cc. editum eodem modo est quo n. 1466. et memoratur etiam a Rochetto l. c. et p. 44. et in Quart. Rev. l. c. atque ab Osanno Auctar. Lex. Gr. p. 162. (ex Walpol.). Praeterea ex schedis Fourmonti habeo a Bekkero et Müllero.

ΑΝΘΟΥΣΗ
ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ
ΥΠΟΣΤΑΤΡΙΑ

Ἀνθούση Δαμαίνετου ὑποστάτρια. Titulus videtur fere saeculi post Christum secundi esse. Mira est forma Ἀνθούση p. Ἀνθούσα; dativus certe non est. Ὑποστάτρια Caylusio et Rochetto est sacerdos inferioris ordinis; Aberdeeno in Walpol. Mem. munus ὑποστατίας ad distributionem s. ordinatam mensuram referri videtur. Κοσμήτριαν intelligunt Walpol. Mem. p. 457. Trav. p. 498. Os. l. c. p. 162. et rectissime Ab. ap. Walpol. Trav. p. 498. et Os. notant

ministram ornandae mulieri, eamque inferioris ordinis intelligi, quo deducunt ornamenta in his duobus marmoribus comparentia: sed ministra sacra est, quae ornet sacerdotem. Hesych. στάτρια, ἐμπλέκτρια: ἐμπλέκτρια autem idem est quod κομμώτρια (vide Hesych. v. κομμώτρια, ἡ πλέκτρια, ubi corrigendum esse ἐμπλέκτρια docent interpretes et Etym. M. v. κομμώτρια): igitur ὑποστάτρια est ὑποκομμώτρια. Os. confert etiam vocem προστάτρια, quae eadem ac δεικνῆτρια (Auctar. Lex. Gr. p. 141. 162.): sed haec comparatio mihi non satis commoda videtur, quum femininum id sit a voce προστάτης, antistes. Ceterum hoc quoque ut prius donarium est.

1468.

„Spartae iuxta templum Minervae”; ex schedis Fourmonti. Ex his etiam edidit Dodwell. Itin. T. I. p. 36.

ΟΡΟΣ
ΤΟΥ
ΘΕΟΥ

Ὅρος τοῦ Θεοῦ.

Est terminus fundi sacri (non tamen Minervae); cf. Attica n. 526 sqq.

CLASSIS SEPTIMA.

FRAGMENTA VARIA.

1469.

Fragmentum repertum ad Gytheum in via ad Marathonisi. Ex schedis Leakei Müllerus.

ΛΕΙΧΕΝΑ

ΠΟΕΤΡΥΘΕΤΑΙΣ

ΔΕΚΑΡΟΥΤΡΥΘ

ΤΑΙΑΡΑΤΑΤ

5 ΗΟΔΟΛΟΣ

ΡΑΙΔΕΒΟΓΕ

ΟΥΧΟΧΛΟΣ

ΟΕΤΑΤΟ

Vs. 2. 3. eadem videntur scripta esse ΠΟΕΤΡΥΘΟ.
Vs. 4. τὰ ἀπάρτα, vel - - - ται ἀπαρτῆσαι, vs. 5. ὁ δόλος,
an δούλος? vs. 6. fortasse δὲ βούληται (nam Γ potuit
esse) etc.

1470.

„Spartae iuxta turrin magnam ad orientalem plagam sitam”; ex schedis Fourmonti.

ΑΙΜΟ

ΛΜΙΑ

ΑΝΔΡΑΙΚΑΤΤΟ

ΗΕΚΑΣΤΡΑΓΕΥΘΗΣ

5 ΜΟΝΙΟΥΣΩΙ... ΕΙΑΠΗ

ΥΕΚΑΤΤΟΔΥΝ

ΣΣΟΝΤΑΙΤΟ - - -

ΟΝΔΕ ΛΑΚΕΔ

ΗΑΓΗΣΙΛΑΘ

10 ΩΤΙΑΔΑΣ

ΑΙΩΝΔΕ

ΗΣ

ΟΤΙΩΔΑΣ

ΟΔΟΝΤΟ

ΟΟΚΙΟ

Misithris; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 402.

ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΙ

ΜΟΥΔΕΙΝΟΜ

ΔΙΑΒΙΟΥΕΜΕ

ΩΒΑΝΕΝΙΚΑΙ

5 ΠΟΥΛΑΘΕΙ

ΠΟΥΛΑΘΕΙ

Fragmentum mediocriter antiquum, sed damno
irreparabili mutilatum. Vs. 3. ἀνδρα (dele I) καττὸ
- - - vs. 4. ἡς κα στρατῶν - - - vs. 5. Λακεδαίμονιου,
δὲ καττὸ διμ[ατῶν], δὲ τ[ῶν] δὲ Λακεδ. etc. Ὁ Ἀριστοδᾶμων
mentio aperta est.

1471.

Vestigia vides vs. 1. 2. vocum Ἀριστοδᾶμους vel
Ἀριστοδᾶμια, Δεινομένης vel Δεινομάχης; vs. 5. est διὰ
βίου, ante quod fuit ἱερὸς vel ἀρχιερεὺς. Vs. 4. ha-
bes ὠβάν, cuius rara in his titulis mentio (vide
num. 1272-1274.); tum fortasse ἐνίκα - - - Vs. 5.
fortitan ΠΟΥΛΑΘΕΙ fuit, Πουλάθη; sed res incerta.

1472.

In veteris Spartae loco, „iuxta templum Minervae”; ex schedis Fourmonti.

ΑΠΠΗΘΗΝΟΥ

ΤΗΣΣΥΙ

ΟΜΟΤΙΜΩΙ

ΕΙΣΗΜΑΣΑΝΕΣΤ

5 ΤΗΣΑΡΧΗΝΗΜΩ

Vs. 4. εἰς ἡμᾶς ἀνεστ[ῆς] - - -

5. τῆς ἀρχῆς ἡμῶν.

1473.
„Novae Spartae in ecclesia Παναγίας, hoc est Omnipotentis”;
ex iisdem.

ΑΙΟΥΡΑΝΙΑ

2 ΝΕΚΥΔΕΙ

Λ:ΚΑΙΕΝΗ

ΝΟΡΟΣ

5 ΡΟΓΟΛΕΙ

ΘΕΝ

Η

Vs. 1. fortasse καὶ Οὐράνια, de quibus v. ad n. 1241.

1474.

ΔΕΞΙΜΑΧΟΥ

ΟΥΕΚΑΤΟΝΒΕΟΡ

ΠΕ..Τ..

ΙΛΩΠΟΠΟΣΠΡΟΕΟΙ

5 ΚΑΤΑΤΟ..Ο.ΟΝ

Vs. 1. Δεξιμάχου, vs. 2. ἑκατονθεῖ, vs. 5.
κατὰ τὸν νόμον. Deximachí nomen handi rarum in
Spartanis titulis, nec rara formula κατὰ τὸν νόμον.
ἑκατομβεὺς est mensis Laconicus: sed an hic nunc
intelligendus sit, ignoramus.

CLASSIS OCTAVA.

SEPULCRALIA ET SINGULA NOMINA.

1487.

„Calamis (Calamatae) in Messenia, in flumine"; ex schedis Fourmonti.

ΑΘΑΠΤΩΝ
ΙΕΡΟΣ
ΒΟΥΡΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀθάπτων? ἱερός, Βούριος, χαῖρε.

Ἱερός videtur ἱεροδούλος; vide ad n. 13. Βούριος est p. Βούρειος, ex Bura Achaiae. Cf. Steph. Byz. v.

1488.

„Spartae iuxta theatrum"; ex iisdem. Ex apographo Bekkeri minusculis edidit Jacobs. in Wolfii Analect. litt. Fasc. I. p. 99. et in Anthol. Palat. T. III. p. 967. Ex illis translatus epigramma in Ἑμῶν λόγιον 1817. p. 105.

(Μητρός καὶ θυγατρὸς παιδὸς τ' ἐτι τύμβος ὃδ' εἰμ[ε]ν,
οἱ λαχόν ὠκίστην ἀτραπὸν εἰς Ἀῖδην.
ὣν ὁ μὲν ἐν κούρο[ι]σιν Ἀλεξάνωρ ἐκαλεῖτο,
ἡ δ' Ὑγεία, γάμου πρόσθεν ἀποφθιμένη.
5 ἄρρενι δ' ἡδέω παιδείῃ ὥπαρτε Μῦσα,
ἣν Ἀΐδης φθονερὸς νόσφισεν [α]ὔλομένου.
καὶ μήτηρ μὲν ἔχει παῖδας δύο, τρισὶ δὲ πένθην
νῦν κλαίει γαμέτης ἄμμιγα καὶ θερέτη[s].

Vs. 6. Ἀΐδης αὐξομένου νόσφισε τὴν παιδείαν: *eruditionem negavit alicui mors ἀνία*; id est, abstulit eum priusquam adultus etiam eruditior fieret.

1489.

„Spartae prope theatrum"; ex schedis Fourmonti ligneo typo expressum: titulum dedit Osann. Syll. II, 19. p. 270. Nos ex duplici apographo Bekkeriano damus: his enim extat in Fourmontianis.

ΑΛΚΙΛΑΔΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ἀλκιλάδα, Ἀλέξανδρος. Formam Ἀλκιλάδα (ut Ἀγελάδα) genitivam retinui ex sententia Bekkeri: coniec-
ceris tamen Ἀλκιδάμα (nominativum feminini). Si ge-
nitivus est, eandem rationem habet, quam in n. 1496.
Titulus est recentis admodum aetatis, qua etiam
forma Α imprimis frequens est. Exempli causa vide
n. 245. et titulum de Dioscora paulo post n. 1495.

1490.

„Ex rudibus Spartae"; misit St-Martin.

ΑΡΚΑΔΙΟΝ
ΧΑΙΡΕ
ΕΤΩΝ ΚΓ

Ἀρκάδιον (femina) vel Ἀρκαδίων χαῖρε, ἐτῶν κγ'.

1491.

„Ἐπὶ Βαρσοβῶ in D. Basilii Magni"; ex schedis Fourmonti.
Locus est prope Spartam.

ΑΝΤΩΝΙ
ΒΙΚΤΩΡΕΙΝΕ
ΧΑΙΡΕ

Γά. Ἀντῶνι Βικτωρεῖνε χαῖρε. Nolim corrigi Ἀν-
τώνιε: expressum est Latinum *Antoni*.

1492.

„Spartae iuxta templum Minervae"; ex iisdem.

ΔΑΜΟΝΙΚΑ Δαμονίκα.

Ssss

ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΠΑΙΔΟΣ ΤΕΤΙΜΒΟΣ ΟΔΕΙΜΩ ΟΙ ΛΑΧΟΝ ΩΚΙΣΤΗΝ ΑΤΡΑΠΟΝ ΕΙΣ ΑΙΔΗΝ ΟΙ ΝΟΜΕΝΕΝ ΚΟΥΡΟΥ
CINALEXANΩΡΕΚΑΛΕΙΤΟ ΦΗΔΥΓΕΙΑΓΑΜΟΥ ΠΡΟΣΘΕΝΑΠΟΦΘΙΜΕΝΗΩ ΑΡΡΕΝΙΩ ΔΗΙΘΕΛΠΑΙΔΕΙ ΗΝΩ ΠΑΣΕΜΟΥΣ ΑΦΗΝΑΙΩ ΗΣΦΟΥ
ΝΕΡΟΣΝΟΦΙΣ ΕΝΛΥΣΟΜΕΝΟΥΩ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΜΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΙΔΑΣ ΔΥΟ ΤΡΙΣΔΕ ΠΕΝΘΗΩ ΝΥΝ ΚΛΑΙΕΙ ΓΑΜΕΤΗΣ ΑΜΜΙΓΑ ΚΑΙ ΘΕΡΕΤΗΣ

R Δ

1475.

„Novae Spartae prope fontem”; ex iisdem.

ΕΥΩΝΤΟ ----
 -- ΟΓ
 ΟΣΣΕΒΗ

ΤΟΝΟΣ ----
 5 ΑΜΙΔΑΤΟΙ ----
 ΔΑΜΟΚΡΑ ----
 ΑΡΙΩΝΤΟ ----
 ΤΟΒ' ----
 ΕΙΛΟΥΤΟ ----

Vs. 2. τὸ γ', vs. 3. -- os Σεβῆ[ρος] etc.

1476.

„Στῇ Σαλαβοχωρίῳ in ecclesia D. Barbarae”; ex iisdem.

ΒΑΣΤΙΑΣ..
 ΕΜΠΟΛΕΜΟΝ

1477.

„Spartae prope turrin septentrionalem”; ex iisdem. Inverti titulum.

ΑΥΦΗΡΙΜΩ...Λ..ΙΗΑΒΡΩΛΙΔΑ
 ΙΡΛΗΠΤΕΥ
 ΑΜΔΑΡΗΣ ΚΛΕΑΝΩΡ
 ΑΝΑΡΙΑΞΟΡΑΞΙΝΩΞΛΟΓΓΟΓΝΩΙΔΙΧ

[Δα]μάρις. Κλεάνωρ.
 Δα[μ]άρις. [Ο]ράξ. Γοργ[ω]. Δεωνίς. ἀσδῆνχ
Damaris nomen notissimum ex Spartanis titulis.

1478.

„Spartae iuxta turrin septentrionalem”; ex iisdem. Hunc quoque titulum inverti.

ΧΛΙΟΚΜΙΣΤΑΠΝΩΕΤΙΧΤΕΤΙΜ
 ΣΑΘΟΓΑΝΙΞΘ
 ΙΕΟΛΑΩ

Vs. 2. Δειναγέρας.

1479.

„Coronae” (Messeniae) „in ecclesia D. Demetrii”; ex schedis Fourmonti.

ΙΝΕΦΙΣ ----
 ΤΟΙΕΞΟΙΣ ----
 ΠΑΙΣΤΑΤ ----
 ΠΑΡΑΧΧ..Ν ----
 5 ΕΝΧΕΤΗΣ ----

Videntur versus fuisse. Vs. 2. τοῖς αἰς, vs. 3. πᾶς, vs. 4. παρασχ[ω]ν pinar.

1480.

„Στῇ Μαρούλῃ in ecclesia Sanctissimae Virginis”; ex iisdem.

ΑΙΣΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟ ----
 ΑΙΚΛΕΟСАμπελι ----
 ΡΑΧΥΛΙΨΑΝΟΝΟΥΜ ----
 ΥΔΩΡΟΝΕΛΕΥΘΕΡΙΗΚ
 5 ΑΙΚΟΣΤΟΙΟΩΠΑССΔΗΜΗ
 ΚΡΟΠΟΛΗΥΛΗ
 ΑΥΝΟΝΥ. ΜΗ. Υ ---- ΔΗΛΟΣ
 ΑΡΤΗΡ ---- Ι.Ι'...ΩC

Versus fuerunt: αἱς Λακεδαίμονο[ς] ---- αἱ κλέος
 ἄμπελι ---- [β]ραχὺ λήφανον σύμ ---- υδωρον (for-
 tasse Πολ]ύδωρον) ἑλευθερ ---- λικὸς (fortasse Ἄργο-
 λικὸς) στό[λ]ος ὡπασ[ε] θημ ---- [α]κροπολι ----
 σ]υν[ω]νυμ? ---- δηλος ---- ἀρτηρ ----

1481.

„Spartae iuxta templum Lycurgi”; ex schedis Fourmonti.

ΝΚΛ. Μ. Π. Π..
 ΝΟCΚΑΤΕ ΕΙ: ΩΚ. Π. Π. ΕΙ
 ΝΛΙC/Ι. ΤΗCΤΑΙΚΡΑΤΑ
 ΜΙΝΕΙΜΑΙCΑΜΕΙC. Ι
 5 ΙΟΙΕΠΕΙΤΩΝΠΡΟCΔ.ΞΙΑC/
 ΤΑΜΕΛ

Vs. 5. ἐπεὶ τῶν πρὸς δεξιᾶς etc. ΜΟ

1482.

„In territorio Spartiatico”; ex schedis Fourmonti.

....ΛΛΩΝΙC..
 ...ΝΘΗΡΟC..
 ...ΟΡΚΟC.....

1483.

„In vico Cyparisso s. Tiparisto, in Maina, prope Taenarum”; ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 170. n. 8.

ΤΩΝΡΩΝΗΜΠΕΑΕΖ
 ΩΝΑΡΕΩΚΑΠΟΝΩ

1484.

„Prope portam ecclesiae monasterii Λοῦκος dicti, in Laconica”; ex schedis Fourmonti.

ΡCΚΥΗ∞ΠΠΩ

1485.

Fragmentum, quod Sclavochori vidit, Aberdeen, ap. Walpol. Mem. p. 449.

ΑΜΥΚΛ

1486.

„In loco, qui dicitur Asomatos s. Liternes, in Maina, prope Taenarum.” Ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 170. n. 11.

....ΙΡΡΑΕ
ΙΙF
 ΟΥΙΕΥΘΑΚΗΙC..
 ΟCΙΝΕΙCΑΥC..
 Τ.Ι.Ι
 ΙCΘΠΠΟΠΟΠΟCΑ
 ΜΟCΟC. ΤΑΤΑΚ

CLASSIS OCTAVA.

SEPULCRALIA ET SINGULA NOMINA.

1487.

„Calamis (Calamatae) in Messenia, in flumine"; ex schedis Fourmonti.

ΑΘΑΠΤΩΝ
ΙΕΡΟΣ
ΒΟΥΡΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Ἀθάπτων? ἱερός, Βούριος, χαῖρε.

Ἱερός videtur ἱεροδούλος; vide ad n. 13. Βούριος est p. Βούρειος, ex Bura Achaiae. Cf. Steph. Byz. v.

1488.

„Spartae iuxta theatrum"; ex iisdem. Ex apographo Bekkeri minusculis edidit Jacobs. in Wolfii Analect. litt. Fasc. I. p. 99. et in Anthol. Palat. T. III. p. 967. Ex illis translatus epigramma in Ἑρμῆν λόγιον 1817. p. 105.

Υ (Μητρός καὶ θυγατρὸς παιδὸς τ' ἐτι τύμβος ὅδ' εἰμ[ι].

οἱ λάρχον ὠκίστην ἀτραπὸν εἰς Ἀἶδην.

ὣν ὁ μὲν ἐν κούρῳ[ι]σιν Ἀλεξάνωρ ἐκαλεῖτο,

ἡ δ' Ἑγεία, γάμου πρόσθεν ἀποφθιμένη.

5 ἄρρενι δ' ἡιδέω παιδείην ὥπαρε Μοῦσα,

ἣν Ἀἴδης φθονερός νόσφισεν [α]ύξομένου.

καὶ μήτηρ μὲν ἔχει παῖδας δύο, τρισσὰ δὲ πένθη

νῦν κλαίει γαμέτης ἄμμιγα καὶ ἡερέτη[ς].

Vs. 6. Ἀἴδης αὐξομένου νόσφισε τὴν παιδείαν: *eruditionem negavit alycho mors invidia*, id est, abstulit eum priusquam adultus etiam eruditior fieret.

1489.

„Spartae prope theatrum"; ex schedis Fourmonti ligneo typo expressum titulum dedit Osann. Syll. II, 19. p. 270. Nos ex duplici apographo Bekkeriano damus: his enim extat in Fourmontianis.

ΑΛΚΙΛΑΔΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Ἀλκιλάδα, Ἀλέξανδρος. Formam Ἀλκιλάδα (ut Ἀγελάδα) genitivam retinui ex sententia Bekkeri: coniec-
ceris tamen Ἀλκιδάμα (nominativum feminini). Si ge-
nitivus est, eandem rationem habet, quam in n. 1496. Titulus est recentis admodum aetatis, qua etiam forma Α imprimis frequens est. Exempli causa vide n. 245. et titulum de Dioscora paulo post n. 1495.

1490.

„Ex ruderibus Spartae"; misit St-Martin.

ΑΡΚΑΔΙΟΝ
ΧΑΙΡΕ
ΕΤΩΝ ΚΓ

Ἀρκάδιον (femina) vel Ἀρκαδίων χαῖρε, ἐτῶν κγ'.

1491.

„Ἐτῶν Βαρσοβᾶ in D. Basilii Magni"; ex schedis Fourmonti. Locus est prope Spartam.

ΑΝΤΩΝΙ
ΒΙΚΤΩΡΕΙΝΕ
ΧΑΙΡΕ

Γά. Ἀντῶνι Βικτωρεῖνε χαῖρε. Nolim corrigi Ἀν-
τωνίε: expressum est Latinum *Antoni*.

1492.

„Spartae iuxta templum Minervae"; ex iisdem.

ΔΑΜΟΝΙΚΑ Δαμονίκα.

Ssss

ΜΗΤΡΟΣΚΑΙΘΥΓΑΤΡΟΣΠΑΙΔΟΣΤΕΤΙΤΥΜΒΟΣΟΔΕΙΜΦΟΙΛΑΧΟΝΩΚΙΣΤΗΝΑΤΡΑΠΟΝΕΙΣΑΙΔΗΝΩΝΟΜΕΝΕΝΚΟΥΡΟΥ
CINALEΞΑΝΔΡΕΚΑΛΕΙΤΟΦΗΔΥΓΕΙΑΓΑΜΟΥΠΡΟΣΘΕΝΑΠΟΦΘΙΜΕΝΗΦΑΡΡΕΝΙΔΗΙΘΕΩΠΑΙΔΕΙΗΝΩΠΑΣΕΜΟΥΣΑΦΗΝΑΙΔΗΦΟΥ
ΝΕΡΟΣΝΟΦΙΣΕΝΑΥΣΟΜΕΝΟΥΦΚΑΙΜΗΤΗΡΜΕΝΕΧΕΙΠΑΙΔΑΣΔΥΟΤΡΙΣΣΑΔΕΠΕΝΘΗΦΝΥΝΚΛΑΙΕΙΓΑΜΕΤΗΣΑΜΜΙΓΑΚΑΙΓΕΝΕΤΗ

R A

1493.

„In loco Asomatos dicto s. Liternes in ditione Magna s. Maina, prope Taenarum”; ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 171. n. 14.

ΔΣΔΕΚΙΟΣ
ΟΥ
ΝΙ

- - os Δέκιος etc.

1494.

„Spartae iuxta turrin meridionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Διονυσίου.

1495.

„Spartae ante theatrum”; ex iisdem.

ΔΙΟΣΚΟΡΑ
ΧΑΙΡΕΕΤΗΡΙΩ
CACEIKOCI
ΚΑΙΕΞ
5 ΑΠΕΛΘΩΝΔΕ
ΕΙΣΤΗΝΕΥΤΥΧΕC
CΤΑΤΗΝCΥ
ΝΨΑΧΙΑΝΤΗΝ
ΚΑΤΑΠΕΛCΩΝ
10 ΚΑΙΕΠΑΝΕΛΧΟΜΕ
NOCENIEPAPOLI
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ
ΠΡΟCΔΕΞΑΜΕΝΟΥ
... ΑΔΕΛΦΟΥ
15 ... ONΙΚΟΥ

Διοσκόρα χαῖρε, ἔτη [β]ιώσας εἴκοσι καὶ ἕξ. ἀπελθὼν δὲ εἰς τὴν εὐτυχεστάτην συμμαχίαν τὴν κατὰ Πε[ρ]σῶν, καὶ ἐπανε[ρ]χόμενος ἐν Ἱερὰπόλει ἐτελεύτησεν. προσδεξαμένου [τὸ ἀνάλωμα τοῦ] ἀδελφοῦ ονίκου. Conf. ad n. 1253. et de supplemento τὸ ἀνάλωμα priorum classium titulos.

1496.

„Σταῖς Μαυροματιάς in ecclesia SS. Apostolorum”; ex schedis Fourmonti. Hic est locus antiquae urbis Messenae. Misit etiam Mustoxydes cum hac nota: Εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν εἰς τοῦ Γεωργίου Σταματελοπούλου τὸ χωράφιον ἐπάνω εἰς λίθον τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, 4. Sept. 1814, ὑπὸ Μιλτιάδου, εἰς τοῦ Μαυρομάτη κατὰ τοῦ Βουλγάνου.

ΕΥΜΟΛΠΗΧΑΙΡΕ
ΑΤΕΙΨΗΤΟΥΜΑΤΕΙΨΗΤΟΥ
CΩΖΟΜΕΝΗC

Εὐμόλπη χαῖρε.
Ἀτειμήτου [τοῦ?] Ἀτειμήτου.
Σωζομένης.

Vs. 2.3. genitivi nomina sunt sepulorum: cf. ad n. 1762.

1497.

„Spartae prope turrin septentrionalem”; ex schedis Fourmonti.

ΕΥΤΑΚΤΕ
ΧΑΙΡΕ
ΕΤΗΒΙΩ
ΣΑΣΛ

Εὐταντε χαῖρε, ἔτη βιώσας λ'.

1498.

„In loco Asomatos dicto s. Liternes, in Magna s. Maina, prope Taenarum”; ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 170. n. 10.

ΠΕΝΤΕΚΑΙΕΞΗ
ΚΟΝΤΑΕΤΩΝΜΕ
ΓΑCΗΜΑΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΕΥΤΥΧΟΝΟΙΚΟΝΟ
5 ΜΟΝΠΟΛΛΗΝΦΙΛΙ
ΗΝΠΟΡΙCΑΝΤΑ

Πέντε καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν μέγα σῆμα καλύπτει
Εὐτυχὸν οἰκονόμον πολλὴν φιλήν πορίσαντα.
Οἰκονόμος credo privatus ille fuit, non reipublicae: etsi publici quoque oeconomi passim habentur, etiam Spartae. Vide Introd. class. I.

1499.

„In ecclesia B. Virginis in suburbano Geraniae, cui nomen Μεγάλη Μαντινεία”, de quo loco dixi n. 1457. ex schedis Fourmonti, unde cum correctionibus aliquot textui immissis, et cum vitiis et lacunis editus titulus *Diar. Class. Brit. Vol. XXII. p. 203.* Ex schedis Bekkerianis (addit minusculis Jacobs. in Wolfii *Analect. litt. Fasc. I. p. 96.* (unde translatus epigramma in *Ερμην. λόγιον* 1817, p. 106.) et deinde *Anthol. Palat. T. III. p. 967.* Ex *Diario classico* petit Welcker. *Spicil. Epigr. II. p. 19. n. 43.* Nos damus ex perfectiori apographo Bekkeriano schedarum Fourmonti.

ΤΙΣΜΟΙΡΩΝ ΜΙΤΟΝΥΜ
ΜΙΝΣΚΛΩΣΑΤΟΠΑΙΑΣΟ
ΑΩΡΟΝΣΑΠΙΔΟΣΕΚΜΗ
ΤΡΟΣΚΑΙΠΑΤΡΟΣΑΡ
5 ΧΙΤΕΛΕΥΣΤΟΥΤΟΝ
ΔΕΑΝΘΗΣΑΝΤΑΣΥ-
ΠΟΚΡΑΤΑΦΟΙΣΙΝ
ΙΟΥΛΟΝΗΠΡΑΣΕΝ
ΗΠΡΟΠΕΤΗΣΜΟΙΡΑ
10 ΔΙΩΞΑΜΕΝΗ
ΘΕΙΟΦΑΝΗΝΙ
ΡΟΝΤΕΝΕΥΣΔΕ
ΜΑΡΗΝΑΤΟ ΑΙ
ΜΩΝΑΜΦΙΟΠΡΩ
15 ΘΗΒΑΣΕΡΝΕΣΙΝ
ΕΙΔΟΜΕΝΟΥΣ

Priorae schedae Bekkerianae, quibus Iac. usus est, vs. 1. non recte ἄμμιν: varietates apographi in *Diar. class. expressi non annoto.*

Τίς Μοιρῶν μίτον ὕμμιν [ἐ]κλώσατο, παῖ[δες], ἄωρον,
[Ἐ]λπίδος ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς Ἀρχιτέλεως;
[πρῶ]τον δ' ἀνδήσαντας ὑπὸ κρ[ε]τάρφωσιν ἴουλόν
ἤ[ρπ]ασεν ἡ προπετὴς Μοῖρα διωξαμένη
5 Θειοφάνη Νῆρόν τε, νέ[ε]υς δ' ἐμαρῆνατο [δ]αίμων
ἄμφ[ω] πρωδήβας, ἔρνεσιν εἰδομένους.
Vs. 3. πρῶτον dedi ex Sanderi coniectura pro ΤΟΥ-
ΤΟΝ, cuius prius Τ οmissum in *Diario classico*;
sic Theocr. XV, 85. πρῶτον ἴουλόν ἀπὸ κροτάφων κατα-
βάλλων. ΔΕ post πρῶτον etsi plene scriptum pati-
tur apostrophum: qua re nihil frequentius. Cetera
aperta sunt. Titulus est aetatis Imperatorum, sae-
culi fortasse post Christum secundi: nam quod in
Diario classico duos hos fratres in pugna Leuctrica
vel Mantinensi vel apud Thebas cecidisse coniicitur,
prorsus est absontum.

1500.

„In ecclesia monasterii Someri dicti, in Messenia siti” (cf. *Fourm. Hist. Acad. T. VII. p. 355.*); ex schedis Fourmonti.

ΞΙΝΙΚΑΘΕΑΡΙΑ

Θεάρια nomen muliebre videtur; prius nomén
haud dubie mutilum est.

1501.

„Misithris in vestibulo ecclesiae τῆς Παναγίας”; ex iisdem.

ΛΟΓΟΕ
ΧΑΙΡΕ
ΝΕΙΚΑ
ΕΥΣ
5 ΕΤΩΝ
ΜΒ
ΚΛΥΚΩΝ
ΧΑΙΡΕ

Λόγο[ς] χαῖρε, Νεκαεύς, ἐτῶν μβ'.
Κ[α]ύκων vel [Γ]λύκων χαῖρε.
Νεκαεύς, hoc est Nicaeensis.

1502.

„Στῇ Μαγούλῃ, prope domum cuiusdam pistoris”; ex iisdem.

ΛΥΣΑΝΔΡΙΔΑ ΧΑΙΡΕ
ΒΙΩΣΑΣ ΕΤΗ Κ

Λυσανδρίδα, χαῖρε, βιώσας ἔτη κ'.

1503.

„Lacedaemoniae ad marmoreum lapidem”; Cyriac. *Ancon. p. xxx. n. 256.* et ex suis schedis Murat. *T. III. p. mcccxvi. 9.*

ΝΕΙΚΗΦΟΡΕΧΑΙΡΕΕΤΗΒΙΩΣΑΣΜΒ

Νεικήφορε χαῖρε, ἔτη βιώσας μβ'.
Falso Murat. ΝΕΙΚΟΦΟΡΕ: idem in plures ver-
sus divisit titulum, ut solet.

1504.

Spartae; ex schedis Leakii Mülleris.

ΟΝΗΤΩΡ
ΠΑΝΑΙΟΥ
ΠΡΑΣΙΕΥΣ

Ὀνήτωρ Παναίου Πρασιεύς. Prasiarum Argolicarum
haud dubie civis, non Atticus nec Cretensis: certe si
Atticus esset, dictum foret Ἀθηναῖος.

Ssss 2

1505.

„Miaithris in muro domus Muhamedani Achmet Aga”; ex schedis Fourmonti.

ΠΑΝΘΗΝ
ΧΑΙΡΕΕΤΗ
ΒΙΩCΑCΑ·ΙΖ
CΩΦΡΩΝΧΑΙΡ
5 ΕΤΗΒΙΩCΑC
ΜΕ

Πανθή[α] (hoc est Πανθεία) χαῖρε, ἐτὶ βιώσασα ἰς.
Σώφρων χαῖρ[ε], ἐτὶ βιώσας με.

1506.

„Spartae iuxta domum Minervae”; ex iisdem.

ΠΛΗΣΤΟΝΕΙΚΑ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ

Πληστονείκα (Πλειστονίκα) Δαμοστράτου.

1507.

„Spartae iuxta portam septentrionalem”; ex schedis iisdem.

ΤΦΑΛΟΥΙ
ΟΣΧΑΡΙ
ΞΕΝΟΣ

Τ(ίτος) Φ[λα]ούιος Χαρίξενος. Hunc habuimus n. 1424.

1508.

„Scelabochoirii”; ex iisdem. In tabula secunda sese editurum hanc inscriptionem promisit Osann. Syll. p. 285.

ΚΒΜΗΝΑΖΓΗΜΞΡΑΞ
ΝΑΓΚΑΙΖΙΖΤΟΥΤΟΤΟΗΚΖΙΟΝΑ
ΝΙΓΡΑΦΟΝΩΖΖΙΤΙΖΤΟΛΜΗΖΖΙΑΝΟΙΖ
◇Ζ_◇ΖΖΟΛΙΞΚΤΟΖΞΜΟΥΗΟΖΤΩΝΜΟΥΖΙ
5 Κ Α Ζ Ι ✕ Λ Φ Ζ Ζ Τ Α Τ Ο Υ Τ ◇ Ζ
ΖΑΛΙΩΚΑΙΤΗΖΥΜΒ''' ΖΙΚΑΙΤΑ◇Ζ
ΚΟΜΙΖΩΖΙΝ

Barbarae aetatis titulus sepulcralis, isque mutilus: cui in schedis Fourmonti Smyrnaeus titulus P. Aelii Tertii adscriptus est, ab Osanno perperam ut Spartanus editus. Et fortasse ne hic quidem, quem edimus, Spartanus est, sed et ipse Smyrnaeus. Quae collatis similibus inscriptionibus intelligi possunt, sunt fere haec:

‘Ο δέῖνα βιώσας ἐτὶ] κβ', μῆνας γ', ἡμέρας - -
- - - εἰσε]νέγκαι εἰς τοῦτο τὸ ἡρῶον λ - -
- - - ἀντίγραφον? ὡς εἴ τις τολμήσει ἀνοῖξ[αι

- - - - ἐκτός ἐμοῦ ἢ ὅς τῶν μου εἴσται? -

5 ✕ Λ Φ

Possunt etiam plura suppleri; sed haec sufficient. Ἀντιγράφου mentio frequens est in huiusmodi titulis. Vs. 5. ex more alibi recepto postulatur: δώσει τῷ φίσκῳ (vel tale quiddam) ✕ Λ Φ, hoc est *denarios mille et quingentos*. Dein sequitur: Στατούτος ἐα[υ-τ]ῷ καὶ τῇ συμβίῳ (vacant in hac voce aliquot ductus) καὶ τὰ ὀσ[τᾶ]? - - - - κομισθῶσιν. Vox Στατούτος maioribus litteris scripta est.

1509.

„Magulae in ecclesia D. Athanasii”; ex iisdem schedis, iisque duplicibus.

.. ΧΑΙΡΕ<
... ΚCNO-
.. ΕΤΕΘΕΙΚΑ
.. ΝΕΔΩΚΑΛ
5 .. ΑΤΟΠΝ
.. ΟΔΕCΩΜΗ
.. ΟΥΤΟΙC-
ΡΑΜΠC

Χαῖρε docet sepulcrale esse. Videntur autem versus fuisse; vs. 2. κενὸς τάφος? 3. τέθεικα, 4. ἔδωκα, 6. τὸ δὲ vel τὰδὲ σώμ' etc.

1510.

In vico Alica dicionis Magna s. Maina, in Laconica. Ed. Pouquevill. Itin. T. V. p. 170. n. 9.

ΠΙΒΑΝΑΡΕ
ΧΑΙΡΕ ΤΑΙ

Χαῖρε solum apertum est.

SECTIO QUARTA.

ARCADIA ET ELIS.

N. 1511-1533. tituli sunt *Tegeatici*, 1534. 1535. *Gortynii*, 1536-1539. *Megalopolitani*, 1540. in iugis *Maenaliis* repertus; 1541. *Olympiacos* duos coniunxi.

1511.

Tegeae (Palaeo-Episcopi); ex schedis Fourmonti.

In altero latere:

In altero:

/ . ΙΛΙΟΝ ΙΟ
 ΤΙΟΔΑΡΙΥΟΞΕΦΕΙ . . ΑΛ . ΨΟΙ
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΙΞΕΡΟΤΟΝ
 ΞΑΜΝΑΣΚΑΙΔΕΚΑΣΤΑΤΕΡΑΣ
 5 ΕΔΑΙΜΟΝΟΙΞΕΛΥΡΕΙΔΑΒΥΙΟΞ
 ΤΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΤΡΙΕΡΕΓ . ΧΜ .
 ΟΜΝΑΣΔΥΕΚΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
 ΞΤΟΝΤΙΟΝΤΟΙΦΙΛΟΙΤΟΙΤΟΝ
 ΞΤΑΤΕΡΑΣΑΙΓΙΝΑΙΟΞ
 10 ΞΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΙΞΕΡΟΤΤΟΝ
 ΠΟΤΡΑΚΙΝΤΡΙΑΙΟΞΚΑΙΑΛΛΟΞ
 ΑΚΙΝΨΕΛΙΟΞΚΑΙΑΞΤΑΧΙΔΟΞ
 ΑΝΤΑ
 Η . . ΙΟΞΞ / . . ΚΕΤ
 15 ΠΟΛΛΑΚΑΙΑΡΙΚΟΞΟΚΤΑΚΑΤΑ
 ΥΔΙΟΤΙΤΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΕΙ . . ΝΡΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝ
 ΝΙΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΜΝΑΣ
 ΙΞΨΕΛΙΟΞΜΕΔΙΜΝΟΞΚΑΙ
 20 ΟΝΤΑΚΑΙΑΙΜΥΡΙ . . ΦΕΧΕ
 ΟΙΕΦΕΞΤΙΟΙΤΟΙΞΛΑΚΕΔΑΙΜ
 ΝΠΟΛΕΜΟΝΧΙΛΙΟΥΞΖΑΡ

ΕΔΟΝΤΟΙΜΑ
 ΛΙΟΙΤΟΙΞ
 ΛΑΚΕΔΑΙ
 ΜΟΝΟΙΞ
 5 ΑΡΓΥΡΙΟ
 ΦΡΚΑΤΙ
 ΜΝΑΣ
 ΕΔΟΚΕΜΟ
 ΛΟΚΡΟΣΤΟΙΞ
 10 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟ
 ΝΟΙΞΤΑΛΑΝ
 ΤΑΑΑΡΓΥΡΙΟ
 ΕΔΟΝΤΟΙ
 ΜΑΛΙΟΙ
 15 ΤΟΙΞ
 ΑΚΕΔΑΙ
 ΟΝΙΟ
 Δ

Scriptura ut dialectus ex parte antiqua est: nota formam D, asperi signum Θ (vs. 5.), E pro H, O pro Ω et ΟΥ, nisi quod vs. 22. est ΟΥ, quod Euclidea aetate circa Olymp. 93. Spartae non usitatum fuisse conieci ad n. 34. neque id iudicium hoc uno exemplo infregeris. Χΐ vs. 6. 12. 20. 22. ut videtur est X: itaque nec + vs. 8. nec Ψ vs. 2. 12. 19. dixeris Χΐ esse. Attamen sive Fourmontus unam vel alteram formam male depinxit, sive variavit quadratarius, et + et Ψ est Χΐ in hoc titulo. Aetas tituli incerta est; non male tamen Müllerus Dor. T. I. p. 180. Lysandream esse putat: certe Lysander plurimas Spartae pecunias comparavit, et continentur hoc titulo opes Spartanis collatae. Ex *Molobri* nomine col. II. vs. 8. 9. antiquiorem titulum esse non colligitur; qua de re paulo post dicam. *Tegeae* potissimum cur voluntariae hae contributiones consignatae sint, difficile dictu: quidni tamen Spartani apud Tegeatas, quos illis imprimis fidos fuisse constat, donorum posuerint recensum, quo latius munificentiae, quam experti erant, propagarent laudem? Aliud quidem possis ex verbis Posidonii exsculpere ap. Athen. VI. p. 233. F. Λακεδαιμόνιοι δ' ὑπὸ πῶν ἑδῶν κωλυόμενοι εἰσφέρειν εἰς τὴν Σπάρ-

την καὶ κτᾶσθαι ἀργυρον καὶ χρυσόν, ἐκτῶντο μὲν οὐδὲν ἦττον, παρακατετίθεντο δὲ τοῖς ὁμόροις Ἀρκάσι· εἴτα πολέμιους αὐτοὺς ἔσχον ἀντὶ φίλων, ὅπως ἀνυπεύθυνον τὸ ἄπιστον διὰ τὴν ἔχθραν γένηται: nempe Spartanam rempublicam dixeris aurum et argentum apud Tegeatas depositum habuisse, antequam Lysandri et amicorum opera perfectum esset, ut publice Spartam importari aureos et argenteos nummos liceret (Plutarch. Lys. c. 17.), summarumque ibi depositarum recensum hunc esse, eumque Lysandro antiquiorem. Sed probabilior est ea sententia, quam mecum (Oec. civ. Ath. T. II. p. 137 sqq.) amplectitur Müllerus (Dor. T. II. p. 206 sqq.), ex qua vel ante Lysandrum aurum et argentum non prorsus exclusum ex Spartan republica est, et a Lysandro hoc solum effectum, ut retineretur vetus institutum, quod reipublicae quidem auri et argenti concederet possessionem, sed interdiceret privatis: et Posidonii verba ad privatos, non ad rempublicam referenda videntur. Accedit quod aliae quoque res Spartanis collatae, non solae pecuniae perscriptae in hoc titulo sunt.

Secunda columna apertior est: Ἐδὸν τοῖς Μάλιοι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀργυρίου φ[ι]κατι (εἰκοσι) μνᾶς. Ἐδῶκε Μάλο[β]ρος τοῖς Λακεδαιμονίοις τάλαντα ἀργυρίου . . . Ἐδὸν

τοὶ Μάλιοι τοῖς [Δ]ακεδαί[μ]ονίοις - - - Intellige *Melios* Lacedaemoniorum colonos in Aegaeo mari. Vs. 8. 9. Müllerus noster voluerat ἔδωκεν ὁ Λοκρός; sed debebat esse ἔδον τοὶ Λοκροί. Certa via correxi Μόλοβρος. Olymp. 88, 3. Spartanorum dux fuit Ἐπιτάδας Μολόβρου (Thucyd. IV, 8.). Haec duo nomina inferenda etiam in Polluc. IV, 88. sunt, ubi duos tubicines memorari viderunt interpretes: horum alterum nota Ἐπιτάδην τὸν σαλπικτήν dici (vulgo ἐπιστάδην), alterum Μόλοβρον (vulgo Ἡμολοκρόν): nempe Spartae ex Herodoto (VI, 60.) constat et alias artes et has, qualis est tibicinum et praeconum, ac proinde etiam tubicinum, hereditarias fuisse; igitur ut apud Thucydidem Molobrus est filius Epitadis, ita apud Pollucem duo tubicines Spartani eiusdem familiae Epitades et Molobrus habentur. Sed eius, qui apud Thucydidem memoratur, Epitadis si in titulo nostro pater intelligitur, titulus Lysandro poterit vetustior haberi: at Epitadis filius quoque potest avi nomine appellatus esse. Ceterum si Molobrus argentum civitati donavit, noli inde colligere, Spartanis privatis licuisse tum argentum possidere: potuit is ob id ipsum, quod eo uti non posset, pecuniam extra fines Laconicae comparatam reddere civitati. Vs. 12. dele secundum A, et cave id in Δ (τέσσαρα) mutes: numeri enim omnes verbis expressi sunt in hoc titulo; nec Δ, sed IIII expectaveris. Scribo autem ἀργυρίου, non ἀργυρίω, et col. I. μεδύμους, non μεδίμους etc. ob χιλίους vs. 22.

Prior columna restitui non potest. Aliquoties, quod monuit iam Müllerus Dor. T. II. p. 529., Δαριχοὶ (Δαρεικοὶ) memorantur, ut statim vs. 2. ΔΑΡΙΥΟΣ videtur Δαριχοῦς esse; idem vs. 15. in ΑΡΙΚΟΣ, vs. 22. in ΛΑΡ latere arbitror. Vs. 2. conicio ὁκτὼ Δαριχοῦς, Vs. 3. apparet: [τοῖς] Λακεδαιμονίοις ποτ[τ]ὸν [πόλεμον],

vs. 4. [ἐνν]έα μῶς καὶ δέκα στατήρας, 5. [τοῖς] Λακ[ε]δαίμονίοις Λυ[κ]εῖδα υἱός, 6. ποττὸν πόλεμον, dein fortasse τριήρε[σι]. Vs. 7. [ἀργυρί]ου μῶς δύο καὶ τριάκοντα: δύο sitne verum an in δύο mutandum nescio. Vs. 8. τῶν Χίων? τοὶ φίλοι τοὶ τῶν - - - 9. στατήρας Αἰγινάους, 10. [τοῖς] Λακεδαιμονίοις ποττὸν [πόλεμον]. Vs. 11. init. est: στρατὸν πλῆθος, ut vs. 12. ἀκινχελίος καὶ ἀσπάρχιδος; et idem vs. 19. fere habetur ισχυρίους μεδίμους. Ne longus sim, N et E in his corrupta videntur: manifesto latent formae a voce χίλοι derivatae, ut vs. 22. habes χιλίους. Χελίους scriptum fuisse in hoc titulo non credo. Lege vs. 11. [τε]τρακ[ι]λίους, καὶ ἄλλους, 12. ... κ[ι]χ[ι]λίους, καὶ ἀσπάρχιδος, quod postremum obscurum est. Vs. 13. fuit τάλαντα. Vs. 15. πολλὰ καὶ [Δ]αριχοῦς ὁκτακατ[ι]ούς: ultimum A non potest verum esse. Vs. 16. διότι τὰ τάλαντα, 17. εἴ[με]ν ποττὸν πόλεμον, 18. τριάκοντα μῶς, 19. ... ἀκ[ι]χ[ι]λίους μεδίμους καὶ - - - Vs. 20. numerus fuit, ut τριάκοντα vel simile, deinde καὶ μυρίους vel μυρί[ας]. Dele alterum ΑΙ. In fine FEXE possit PAXM fuisse, δραχμάς: sed hoc ut incertum me proponere, invidiae causa moneo. Vs. 21. [τ]οὶ ἐφέστιοι τοῖς Λακεδαιμονίοις, 22. [ποττὸν] πόλεμον χιλίους Δαριχοῦς. Vs. 21. Müllerus Ἐφέστιοι: malim Ἐφέσ[ε]ιοι, T mutato in E: qua forma usus est Sophocles (vide Steph. Byz. v. Ἐφεσος). Sed omnino tutius iudico retineri ἐφέστιοι, qui, licet Spartanorum ξενηλασίᾳ peregrinos ab urbe depulerit, poterant certum genus inquilinorum in Laconica esse, qui fortasse, ut proxeni, et ἰστοτελεῖς, etiam domos haberent. Hesych. ἐφέστιοι: ἔνοικοι, ὅσοι ἐστὶν καὶ οἶκον ἔχουσι. ξέναι, ἐπιδήμιοι etc. ubi vide intt. Vox quidem Homericæ est; sed inde non colligitur Spartanam non fuisse, et paulo alia quidem vi atque apud poetam.

1512.

Tegeae; ex Guil. Gellii schedis misit Rosius, qui interim edidit Inscr. p. (vii.) initio operis.

ΚΛΕΟΝ
ΑΡΚΟΙΑΣ
ΔΑΜΟΚΛΕΣ
ΕΠΙΤΕΛΕΣ
5 ΞΟΞΙΑΣ
ΚΛΕΤΕΑΣ
ΛΑΝΠΕΤΙ

Κλέων,
Ἀρκοίας vel Ἀρκίᾶς,
Δαμοκλῆς,
Ἐπιτέλης,
5 Σωσίας,
Κλητέας vel Κλειτέας,
Λανπετί[δας] vel Λανπετί[ων].

1513.

Marmor insertum parieti ecclesiae episcopalis Tegeae, quod a. 1747. diligens quidam antiquitatum indagator transcripsit. Huius apographum admodum vitiosum edidit Corsinus Nott. Gr. Diss. IV. p. LXXVIII. cum docta explicatione. Melius et multo plenius apographum per Rosium misit Guil. Gellius, sed hoc quoque mutilum est. Tres tantum voces legere potuit Turner, quas dedit Itin. T. I. p. 269. Quattuor versus edidit Pouquevill. Itin. T. IV. p. 275. qui notat titulum repertum esse ab Ioanne Cartwright, in cippo.

[Textum vide in pag. seq.]

Collatis Corsiniano et Gelliano apographis intellexi Corsinianum more Cyriaci, apud quem hoc frequentissimum est, ex pluribus esse columnis vel lapidibus coniunctis contractum, intermediis versibus haud paucis omissis: nihil igitur relictum erat, nisi ut singula frustula nihil reveritus imperitos re-

prehensores ex diversis exemplis componerem, eaque asteriscis separarem, additis iudicii mei causis. Vss. 1-4. (a) solus Corsinus habet, nec Gellius de his quidquam: deinde ap. Cors. sequuntur versus nostri exempli 6-21. Contra Gellius ante vs. 6. habet vocem Δαμοκλῆς, et deinde addit vs. 6-21. cum

- a. ΕΝΑΓΟΣΙΤΟΙΣΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙΣ
ΤΩΜΕΓΙΣΤΩΚΑΙΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΔΗ
ΑΝΑΤΕΤΘΕΙΜΕΝΟΙΣ
ΕΚΟΜΙΞΑΝΤΟΤΟΥΕΤΕΦΑΝΥΣ
* * *
- b. 5 ΔΑΜΟΚΛΗΣ
ΙΕΡΗΣΦΙΛΟΔΑΜΟΣ
ΕΡΑΘΑΝΑΙΑΝΠΟΛΙΤΑΙ
ΔΑΜΕΞΑΣΟΥΤΙΩ
ΦΙΛΩΜΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΟ
10 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣΙΡΑ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΟΛΥΝ
ΔΕΕΙΚΡΑΤΗΣΔΕΞΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΑΣΔΙΟΝΟΣ
15 ΚΡΑΡΙΩΤΑΙΠΟΛΙΤΑΙ
ΚΛΕΑΣΘΙΑΣΕΑΥ
ΔΙΟΚΛΗΣΕΡΑΛΚΕ
ΝΙΚΑΣΙΑΣΛΔΚΡΙ
ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΣΔΕΙ
20 ΝΕΟΚΛΗΣΘΕΟΧΑΡ
ΝΙΚΙΑΣΑΛΚΙΞΘΕΝΕ
ΚΑΛΛΙΠΑΤΑΣΙΕΡΟ
ΚΑΡΑΝΙΑΣΑΙΣΧΡΩ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ
25 ΦΙΛΙΣΓΙΔΑΣΕΥΦΙ
ΞΟΕΙΚΡΑΤΗΣΚΑΛΧΙ
ΙΕΡΗΣΤΙΜΟΧΡΕΤΗ
ΚΡΑΝΗ...ΟΛΙΤ
ΟΖ
* * *
- c. 30 ΙΕΡΗ...ΤΗΣ
ΙΠΠΟΛΙΤΑΙΠΟΛΙΤΑΙ
ΠΕΡΙΛΑΘΕΞΙΜΩΝ
ΔΕΞΙΑΣΚΑΞΙΣΤΡΑΤ
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣΑΙΙΣΤΟ
35 ΕΡΟΣΑΝΝΙΩΝΤΟΛΙΚΙ
ΑΠΙΧΤΟΡΑΜΑΝΑΙΠΗΑΟΡ
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣΕΠΙΤΛΕΟΣ
ΚΕΡΥΙΛΤΑΙΠΟΛΙΤΑΙ
ΛΙΞΑΝΜΙΚΙΩΝΟΣ
40 ΛΑΣΑΞΙΛΛΗ.ΤΟΚΑΝΕΟΣ
ΙΕΡΩΝΙΠΡΩΝΙ
ΞΕΛΑΣΓΑΣΝΑΧΑ
ΟΔΔΙΟΣΕΡΑΟΝΙΟ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ
45 ΘΕΟΔΩΡΙΟΣΠΡΑΞΙΔΑΚΤΩ
ΛΑΜΙΠΟΣΥΠΕΡΑΝΘΟΣ
ΑΡΟΛΛΩΝΙΑΤΑΙΣ
ΘΡΑΣΕΑΣΘΙΑΩΙΟΣ
ΠΑΤΡΟΚΛΕΙ.ΑΣΞΕΝΘΑΝΕΟΣ
50 ΞΕΝΟΤΙΜΟΣΕΙΜΗΛΙΔΑΥ
ΤΙΜΟΚΛΗΣΤΙΜΟΚΡΕΟΣ
ΔΑΜΟΚΛΗΣΑΡΟΛΛΩΝΙΔΑΥ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ
* * *
- d. ΜΙΚΙΩΝΓΟΥΡΤΥ
55 ΜΕΤΟΙΚΟΙ
* * *

aliis pluribus, de quibus deinceps dicitur: Hanc Gellianam partem signavi littera *b*. Nec tamen haec pars Gellio prior est; sed priore hic loco posuit partem *c*, deinde lineam ponit, qua distinguatur ea pars a parte *b*, quam parti *c* subscriptam praebet. Unde mihi liquere videtur, partes *b*, *c* diversas esse eiusdem lapidis columnas; sed ob Corsiniani apographi rationem partem *b* statim post *a* posui, interiectis tamen asteriscis, quod Gellii apographum probabile reddit partem *b* non ita, ut apud Corsinum, coniunctam cum parte *a* fuisse, sed deficere inter illas aliquid, unde Gelliana vox *Δαμονκλῆς* superest, ap. Cors. omissa. Et hoc unice verum esse, ex ipsa inscriptionis ratione docebo, ubi ad eam perventum fuerit. Ceterum etiam pars *c* ante *b* poni potuit: sed nihil refert, utra utri praeponatur: neque integrum de hac re iudicium nobis relictum est. Vs. 1-4. omisi puncta, quae Cors. et hic et in seqq. inter voces interposita habet, et litterarum formas eas dedi, quas in seqq. habet Gell. (Cors. Σ, Π). Vs. 5-21. maxime ex Gellio dedi, etiam versuum forma ex illo constituta, quae longe alia est ap. Cors.; addo varias lectiones Corsinianas, unde quid receperim, hae ipsae docebunt. Vs. 6. Gell. ΦΙΛΟ, Cors. ΑΙΛΟ. Vs. 7. Gell. ΕΡΑΘ, Cors. ΕΡΑΝΑΘ. Vs. 8. Gell. ΔΑΜΕΞΑΣ. ΥΤΙΩ, Cors. ΔΗΜΕΑΣΟΥΤΙΣ. Vs. 9. Gell. ΦΙΛΩΜ, Cors. ΦΙΛ..... Vs. 10. Gell. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, Cors. ΚΑΙΔΑΛΙΣΤΕΑΤ. Vs. 12. Cors. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΟΣ: sed ΟΛΥΝ decurtatum praefero, ut in seqq. aliquoties nomina patrum decurtata sunt: et illud *Ὀλύμπιος* videtur transcribentis coniecturae deberi. Vs. 13. Cors. ΔΕ ΞΗΡΑΤΗΣΔΕΞΗ. Vs. 14. Cors. ΑΡΙΣΤΙΔΑΣ: ex eodem addidi ultimum Ξ (Gell. ΔΙΟΝΟ). Vs. 15. Gell. ΚΡΑΡΙΩΤΑΙΠΟΛΙΤΑ, Cors. ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙΠΟΛΥΤΑΙ. Vs. 17. Gell. ΔΥΟΚΛΗΣΕΡΑΛΚΕ, Cors. ΔΙΟΚΛΗΣΕΡΑΛΙΣ. Vs. 18. Gell. ΛΔΚΡΙ, Cors. ΛΕΡΕΑ. Vs. 19. Cors. ΔΑΜΙΑΕΝ etc. Vs. 20. Cors. ΘΕΟΙΛΙΣΘΕΟΚΑΡΙΣ, et 21. ΝΙΚΑΣΑΛΚΙΞΘΕΝΕΤΟΣ (Gell. ΑΛΚΙΞΘΕΝΙ). Cetera huius partis cum parte *c* (exceptis huius paucis verbis) desunt apud Cors. et statim post vs. 21. adduntur apud hunc haec:

ΜΕΤΟΙΚΟΙ

ΤΙΜΟΚΛΗΣ.ΤΙΜΟΚΡΕΩ.ΜΙΚΙΩΝ.ΓΟΥΡΤΥ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ

quae hoc loco non potuisse posita esse Gellii eximia fides docet certissime. Iam addidi partem *c*, ex Gellianis schedis, cuius vs. 30-33. praebet etiam Pouquevillius; et ex hoc vs. 30. addidi litteras ΤΗΣ. Vs. 31. Gell. ΙΠΠΟΛΙΤΑΙΠΑΛΙΤΑΙΗ, Pouq. ΙΠΠΙΤΑ.....ΠΟΛΙΤΑΙ, ex quibus composui nostrum. Vs. 32. ultimum N, quod omittit Gell. est ex Pouq. Vs. 33. retinui Gellianum; Pouq. mire variansΛΙΞΙΛΕΥΣΟΙΣΤΡΑΤΗΓΟΙ; postrema vox haud dubie de coniectura suppleta est. Turnerus ex hac parte oblitterata nihil legere potuit, nisi vs. 51. ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΙΜΟΚΡΕΟΣ et vs. 53. ΜΕΤΟΙΚΟΙ: idem fere acciderat ei, cuius schedas expressit Corsinus, et videtur iam illum verba ΜΕΤΟΙΚΟΙ et ΤΙΜΟΚΛΗΣ

ΤΙΜΟΚΡΕΩΙ ex hac parte finī sui apographi addidisse, primam vocem ex vs. 44. reliqua ex vs. 51. Supersunt igitur verba ΜΙΚΙΩΝΓΟΥΡΤΥ et ΜΕΤΟΙΚΟΙ; utrumque, si iustum ordinem observavit Corsiniani exempli auctor, debet post Gelliana omnia poni: ac quum Μικίων Γούρτυ. ob Gellii fidem non possit nisi post vs. 53. poni, etiam ultima vox μέτοικοι, quae post illa ponitur, videtur non e vs. 53. sed ex alio frustulo, quod Gellius non viderit, petita esse. Haec igitur littera d signata addidi in fine.

Etsi Corsinus bene quaedam de hoc egregio marmore monuit, pleraque tamen quae dicit ferri non possunt: nec nisi post Gellianum apographum et fragmina recte digesta, quae tituli ratio esset, perspicere nobis contigit. Sed primum titulum emendatum apponemus, deinde eius explicabimus rationem.

a.

Ἐν ἀγ[ω]σὶ τοῖς Ὀλυμπιακοῖς τῷ μεγίστῳ καὶ κεραυνοβόλῳ Διὶ ἀνατεθειμένοις ἐκομίσαντο τοῦ[ς] στεφάνου[ς].

b.

Annus I.

5 Δαμοκλῆς.

Annus II. Ἰέρης Φιλόδαμος.
Ἐπ' Ἀθαναίαν πολῖται

Δαμέσας Οὐτίω.

Φίλω[ν] Ἀριστοτέλε[ς].

10 Καλλίστρατος Ἰπα (Ἰππα.?)

Μέτοικοι

Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυν(πιοδώρω),

Δεξιμάτης Δεξι(κράτεος),

Ἀριστείδας Δι[ω]νος.

15 Κραριῶται πολῖται.

Κλεασθίας Εαυ.

Διοκλῆς Ἐπάλλε(ος),

Νικασίας Α[α]κρί(τω),

Δαμαίνετος Δει.

20 Νεοκλῆς Θεοχάρ(εος),

Νικίας Ἀλκισθένης(ος),

Καλλιπάτας? Ἱερο.

Καρανίας Αἰσχρ(ωος).

Μέτοικοι

25 Φιλιστρίδας Συφι.

Σ[ω]σικ[ρ]άτης Καλχη.

Annus III. Ἰέρης Τιμοκρ[ά]τη[ς]

Κρα[ρ]ιῶται πολῖται

c.

Annus IV. 30 Ἰέρη[ς]της

Ἰππο[θ]οῖται πολῖται

Περίλαος Σίμων(ος),

Δεξίας Κ...ασιστράτ[ω],

Δαμόστρατος Ἀ[ρ]ιστο.

35 Ἐπ' [ΑΘ]αν[α]ί[α]ν [π]ολῖται

Ἀπι - - - - -

Ἀγαθοκλῆς [Ε]πι[κ]λέος vel Σ[ω]ι[κ]λέος.

Κ[ρ]α[ρ]ιῶται πολῖται

[Α]ἰσ[ω]ν Μικίωνος,

40 ... ασι.... το[φ]άνεος,

Ἰέρων Ἰππο[ν]ί[ω]?

Σελάφτας Νάχα?

Ὀδ[α]ῖος Ἐρ[δ]ονι...?

Μέτοικοι

45 Θεόδω[ρ]ος Πραξι[ά]λκτω?

[Δ]άμπ(π)ος Ὑπεράνο[ρ]ος.

Ἀπολλωνιάται.....

Θραπέας [Φ]ίλω[ν]ος,

Πατροκλεί[δ]ας Ξενο[φ]άνεος,

50 Ξενοτίμος Ε[ύ]μηλίδαν,

Τιμοκλῆς Τιμοκ[λ]έος,

Δαμοκλῆς Ἀπολλωνιάδαν.

Μέτοικοι

d.

Annus V.

Μικίων Γούρτυ.

55 Μέτοικοι

Ludi parte a commemorati Olympiaci necesse est Tegeae celebrati sint, quum praesertim soli Tegeatae et inquilini Tegeatici in iis decertaverint: etsi unum Tegeae Clarium Iovem novimus, non Olympium, nec Ceraunobolum: vide de Clario Iove sollemnibusque ei quotannis celebratis Pausan. VIII, 53, 4. Nec multum efficitur ea annotatione, quam addidit Corsinus, Cynaethaenses Arcades Olympiae dedicasse Iovis simulacrum in utraque manu fulmen gerentis (Pausan. VIII, 19, 1.). Vs. 4. τοῦς στεφάνους dedi; sed genitivus secundae declinationis quum in hoc titulo desinat in ω (vs. 45.), expectes τῶς στεφάνως et fortasse ΤΟΥΣΤΕΦΑΝΥΣ fuit τῶς στεφάνως. Mirum tamen vs. 1-4. nihil insolitae dialecti reperiri, et dativi Iovismissum (vs. 2.) possit alicui suspicionem movere; hoc versus ceteris esse recentiores et a reliqua inscriptione prorsus separandos: attamen litterae I in dativo ommissio etiam veteri Aeolismo tribuitur (vide ad p. 55. extr.); neque audeo Corsiniano exemplo adeo derogare fidem, ut varias eius partes plane dirimendas putem. Igitur b, c, d victores Olympiacorum perscripti sunt, iique omnes cives et inquilini quibus par cum civibus in ludis adeundis ius fuisse patet. Et fortasse ex eodem genere fuerant Argivi tituli, quos in Antiquissimis posui, p. 14. 19. ubi πεδαφοικοι s. μέτοικοι, quae in altero (p. 19.) certa lectio est, in altero (p. 14.) ad illius similitudinem probabiliter constituta (cf. Addenda ad p. 14.). Genera certaminum, quibus quisque vicerit, non annotantur. In b unius anni victores sunt xvi (vs. 8-26.), in c plus quam xvii, minimam xviii vel xix: nam post vs. 53. desunt aliquot inquilinorum nomina.

Tot autem potuisse variorum ludorum victores esse nemo negaverit, qui huiusmodi norit titulos: sic n. 232. solius stadii et diauli decem victores sunt. Neque in dispari numero laborandum, quod certo quodam anno unius et alterius certaminis victoria potuit nemini adiudicata esse. Sed ut de singularum partium dispositione dicam, primum interposita nomina Ἐπ' Ἀθαναίαν πολῖται et μέτοικοι et cetera eius generis ne quis subiungenda prioribus putet, noto et Atticorum titulorum similitudine considerata et ex vs. 38. 44. 47. ubi ea in sinistram extant, apertum fieri, esse ea ceteris nominibus praemissa, ita ut vs. 8-10. nomina habeas τῶν Ἐπ' Ἀθαναίαν πολιτῶν, et sic deinceps. De verbis interpositis pauca dicenda sunt. Conspiciuntur in iis tribus Tegeaticae, de quibus Pausanias VIII, 53, 3. Τεγεάταις δὲ τοῦ Ἀγυιεύς τὰ ἀγάλματα τέσσαρά εἰσιν ἀριθμόν, ὑπὸ φυλῆς ἐν ἐκάστης ἰδρυμένον (sic cod.) ὄνομα (vel ὀνόματα) δὲ αἱ φυλαὶ παρέχονται, Κλαρεῶτις, Ἱπποδοῖτις, Ἀπολλωνεῶτις, Ἀθανεῶτις. καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ κλήρου, ὃν τοῖς παισὶν Ἀρκὰς ἐποίησεν ὑπὲρ τῆς χώρας, καὶ ἀπὸ Ἱπποδοῦ τοῦ Κερκύωνος. Harum tribuum significationes habemus vs. 7. 15. 28. 31. 35. 38. 47. et singulis nominibus additur πολῖται, excepto vs. 47. nisi ibi perit πολῖται, quod equidem censeo. Sed post cives sub tribubus adduntur inquilini, vs. 11. sub Minervia, vs. 24. sub Clariotide, vs. 44. sub eadem, vs. 53. sub Apolloniotide: unde patet Tegeae inquilinos singulis tribubus additos esse, aliter atque Athenis. Aliquoties post cives nulli sunt inquilini scripti; nempe nulli ex iis vicerant. Tribuum nomina forma differunt ab iis, quae apud Pausaniam legimus. Pro Κλαρεῶτις habentur Κραριῶται vs. 15. idemque fuit vs. 28. 38. Nempe κῤῥος vetustum p. κλᾶρος, ut Athenis Ναύκραροι, Ναυκραρία. Ceterum quod tribus haec inde appellata dicitur, quod sorte Arcas filiis terram distribuerit, id Pausanias etiam Iovis Clarii nomini adaptat VIII, 53, 4. τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλόν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοί, καλεῖται μὲν Διὸς Κλαρίου, ὅπλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπὶ κλησὶς τῷ Σεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρκάδος. Sed haec causa fabulosa est; Κραριῶται fuerunt qui fundos (κλήρους) certis legibus exercebant, inferioris olim condicionis homines, quales Cretensium Clarotae, quos a fundis appellatos esse recte monuit Müllerus Dor. T. II. p. 53. quales praeterea Helotes Spartanorum, Penestae Thessalorum, αἱ δὲ Arcades enim olim Helotibus similes προσπελάτας habuisse docet Theopompus ap. Athen. VI. p. 271. E. Denique Tegeaticos Clarotas initio eadem fuisse condicione qua Creticos, potest etiam inde colligi, quod insignes Cretae urbes Cydonia, Gortys, Catre, a Tegeatae filiis dictae feruntur (Pausan. VIII, 53, 2.). Sed Tegeae illi Crariotae posthac iam cives sunt. Vs. 31. tribus Ἱπποδοῖτις comparat: scripsi Ἱπποδοῖται, etsi Gell. ἹΠΠΟΔΙΤΑΙ, in quo post O Gell. omisit Θ, et Λ pro Ω legit ut vs. 38. Vs. 47. sunt Ἀπολλωνιᾶται, Pausaniae Ἀπολλωνεᾶτις. Postremo quae Pausaniae est Ἀθανεῶτις, ea tribus vs. 7. dicitur Ἐπ' Ἀθαναίαν, sed vs. 35. legeris Ἐπαθαναίαν, genitivum. At nusquam in hoc

titulo tribus secundo casu expressa est: igitur vera scriptura videtur Ἐπ' Ἀθαναίαν, ut tribules vocati sint οἱ Ἐπ' Ἀθαναίαν, ad Minervam. Postremo quum victores hi ex ordine tribuum perscripti sint, tribus quoque solito ordine sibi succedere consentaneum est. Neque vero ut apud Pausaniam ordinatae in hoc titulo sunt, sed in b et c οἱ Ἐπ' Ἀθαναίαν ante Κραριῶτας positi reperiuntur, utroque loco in unius anni recensu (b. vs. 6-26. c. vs. 35 sqq.); et ex c, quae pars unum tantum annum comprehendit, constat ordinem hunc esse: Ἱπποδοῖται, οἱ Ἐπ' Ἀθαναίαν, Κραριῶται, Ἀπολλωνιᾶται.

His explicitis ad annorum distinctionem transeo, ad quos respicere etiam in prioribus coactus eram. Nam quum in unius anni recensu una et eadem tribus non possit plus quam semel scripta esse, partes b et c diversorum annorum sunt; praeterea in parte b Κραριῶται bis positi sunt, vs. 15. et 28.; igitur vs. 28. non est eiusdem anni ac vs. 15. Rursum d non potest eiusdem anni esse ac c: nam c in fine habet μετοίκων Apolloniatarum significationem, qui ultimo loco positi erant, quum quattuor tantum Tegeae tribus fuerint, et inter has ultimi Apolloniatae, quorum μέτοικοι vs. 53. incipiebant: igitur qui vs. 55. μέτοικοι nominantur, ii alius anni sunt ac qui in parte c victores recensentur. Contra pars d et partis b versus quintus possint eiusdem anni esse, si d inter a et b interpositum erat, qua de re iudicari non potest. Quae quum ita esse intelligerem, qua nota distinguerentur anni, quaevisi, facileque perspexi, annos designari interposito ἱέρης ὁ δῆνα: unde simul patet, b esse trium annorum, quos in margine significavi. Et sic quidem quinque anni distinguuntur, quorum tamen I. et V. potest idem esse. Illud vero ἱέρης ter scriptum est, vs. 6. ἱέρης Φιλόδαμος, vs. 27. ἱέρης Τιμοκρ[ά]τη[s], vs. 30. ἱέρης[s] της. Hos non esse victores sponte patet: neque enim ut in victoribus, patris nomen additur, et nomini praemittitur vox ἱέρης, quae manifesto munus designat. Neque ille ἱέρης potest praegressis adiungendus videri: nam c ab initio videtur integrum, ut proinde nihil praecesserit in ea columna. Igitur illis verbis anni distinguuntur: quo fit, ut Crariotae vs. 28. separentur a Crariotis vs. 15. licet in eadem serie scriptis. ἱέρης est ἱερεὺς, ut Τύδης Τυδεύς, Ὀρφεὺς Ὀρφεύς, et talia, de quibus vide dialectorum auctores. Hinc descendit Boeoticum nomen proprium ἱερεῖς, quod extat n. 1575. Itaque Tegeae anni eponymus fuit ὁ ἱερεὺς, aut simpliciter aut ratione horum, de quibus agitur, ludorum: ut ἱερεὺς eponymus in decretis Amphictyonicis apud Demosth. de cor. p. 278. Reisk. ἱεραπόλος apud Acarnanes et Gelenses, ἱερομνάμων apud Byzantios, ἱερόντας apud Agrigentinos et Melitenses. Igitur vs. 5. finis habetur primi anni, ubi victorum ultimus Damocles: in quo patris nomen, fortasse decurtatum, perisse videtur. Ni fallor est idem qui vs. 52. Apolloniates, tribus ultimae civis: quod si statueris, primo anno Apolloniatarum inquilinus vicit nullus. Succedit alter annus, quo ἱέρης Φιλόδαμος; eo anno dua-

Tttt

rum tantum tribuum cives et inquilini, ex ceteris nulli vicerunt. Tertio anno primi inscripti sunt Crariotae; igitur duarum primarum tribuum nemo vicit: ceterum huius anni recensensus ita mutilus est, ut ne unius quidem nomen servatum sit. Sed in *c* prope integer anni recensensus superest; tantum *μετοίκων* post vs. 53. nomina desunt. *d* posse eiusdem anni esse ex quo superest vs. 5. supra dixi: praecessit nomen tribus alicuius, dein *μέτοικοι* (vs. 55.) eiusdem inscripti erant. Sed vs. 54. *Μικίων Γορτυ.* incertum sitne *μέτοικος* an *πολίτης*: si prius statueris, inter vs. 54. et 55. quaedam interciderunt, quoniam post *μετοίκων* nomina, nulla tribu interposita non potuit iterum *μέτοικοι* inferri: et supra docui Corsiniani apographi, ex quo *d* petatum, singulas particulas ex ampliore recensensus hinc inde decerptas esse. Omnino vero ille Micio potest inquilinus, isque *Gortynius* civitate videri. Nomen proprium quidem *Gortys*, praeter heroem, non novi: potuit tamen etiam homo *Γόρτυς* vel *Γορτύνης* proprio nomine appellari, isque Micionis pater esse. Ac sane

etiam inquilinorum patres vs. 12-14. nominati sunt, item vs. 45. 46. sed vs. 25. 26. dubites patrumne nomina an patriarum civitatum significantur. Certe *ΚΑΛΧΙ* potest ex *Καλχηδόνιος* superesse, et *ΞΥΦΙ* fortasse *Ξύριος* vel simile fuisse censeas. In dialecto tituli praeter formas *ίερης* et *Κραριώται* imprimis memorabilis est genitivus in *αι* (pro *αι*); vs. 50. 52. *Εύμηλίδαι*, *Ἀπολλωνίδαι*; idem redit n. 1514. Analogiam expendi in Introd. ad Inscr. Boeot. I, 11. Vs. 27. scripseris *Τιμοκράτης* p. *Τιμοκράτης*: certe *κρέτος* p. *κράτος* est Aeolum (vide Buttm. Gramm. Gr. mai. T. I. p. 103.), quocum omnino convenit forma *κρέσσων*, quae est a voce *κράτος*, κατὰ τὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, quae verba sunt Etym. M. p. 537. 19: qui sic ex *κράσσων* efficit vulgatum *κρείσσων*, πλεονασμῷ τοῦ ι. Eodem possit n. 1524. deducere, ubi fortasse *Πολυκρέτεια*. Sed inter inquilinos vs. 13. *Δεξιράτης* et vs. 26. *Σωσικράτης* est: igitur hic quoque videtur *Τιμοκράτης* legendum: nisi Tegeaten illum dixeris Arcadice *Τιμοκρέτη* dictum esse, sed inquilinos vulgari forma *Δεξικράτη*, *Σωσικράτη*.

1514.

Tegeae; per Rosium misit Guil. Cellius.

ΑΜΙΚΤΗΞΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑΥ
ΠΙΣΤΟΚΛΗΣΦΙΛΛΙΑ
ΞΑΞΙΚΛΗΣΜΟΞΧΩ
ΝΑΞΙ

Δ[αμ][ο]κ[λ]ῆς Ἀπολλωνίδαυ,
Πιστοκλῆς Φιλλία,
Ξ[ω]σικλῆς Μόσχω,
.

Videtur fragmentum similis catalogi ac n. 1513.
Primum nomen manifesto idem est ac n. 1513.
vs. 52.

1515.

a est ex schedis Fourmonti, Tegeae repertum; *b* ibidem a. 1747. a peregrinatore quodam in ecclesia D. Demetrii transcriptum edidit Corsinus post Nott. Gr. Diss. IV, p. 71 sqq. cum notis.

a.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ
ΟΛΥΜΠΙΑΠΑΙΔΑΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ
ΝΕΜΕΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
5 ΑΣΚΛΑΠΕΙΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΝΕΜΕΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΕΚΟΤΟΝΒΟΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙ
10 ΧΟΝΙΠΠΙΟΝ
ΙΣΘΜΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΠΥΘΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
15 ΒΑΣΙΛΕΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΙΣΘΜΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΝΕΜΕΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
20 ΝΕΜΕΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΙΚΟΤΟΜΒΟΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΙΠΠΙΟΝ
ΙΣΘΜΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ

b.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΣΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥΟΛΥΜΠΙΑΠΑΙΔΑΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ
ΝΕΜΕΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
5 ΑΛΕΑΙΑΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΤΕΤΡΑΚΙΣ
ΝΕΜΕΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΤΡΙΣ
ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΙΠΠΙΟΝΔΙΣ
ΙΣΘΜΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΔΙΣ
10 ΑΛΕΑΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΤΡΙΣ
ΠΥΘΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΔΙΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΑΠΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝΔΙΣ

Δαμάτριος Ἀριστίππου (vs. 7. 18. 21.)
 Ὀλύμπια παῖδας δόλιχον (vs. 11. 16. 24.)
 Νέμεα παῖδας δόλιχον (vs. 13. 15. 17.)
 Ἀσκληπεία παῖδας δόλιχον (vs. 19. 21. 23.)

Ἀλεαῖα παῖδας δόλιχον (vs. 25. 27. 29.)

Λύκαια ἄνδρας δόλιχον

Νέμεα ἄνδρας δόλιχον

10. Ἐκατόμβοια ἄνδρας [δόλιχον ἵππιον]

Ἰσθμία ἄνδρας δόλιχον

Ἀλεαῖα ἄνδρας δόλιχον

Πύθια ἄνδρας δόλιχον

Ὀλύμπια ἄνδρας [δόλιχον ἵππιον]

15. Βασίλεια ἄνδρας δόλιχον

Ἰσθμία ἄνδρας δόλιχον

Νέμεα ἄνδρας δόλιχον

Λύκαια [α] ἄνδρας δόλιχον

Ἀλε[αῖ]α ἄνδρας δόλιχον

20. Νέμεα ἄνδρας δόλιχον

Λύκαια ἄνδρας δόλιχον

Ἀλεαῖα ἄνδρας δόλιχον

[Ε]κατόμβοια ἄνδρας δόλιχον ἵππιον

Ἰσθμία ἄνδρας δόλιχον

Δαμάτριος Ἀριστίππου (vs. 7. 18. 21.)
 Ὀλύμπια παῖδας δόλιχον (vs. 11. 16. 24.)
 Νέμεα παῖδας δόλιχον (vs. 13. 15. 17.)
 Ἀσκληπεία παῖδας δόλιχον (vs. 19. 21. 23.)
 Ἀλεαῖα παῖδας δόλιχον (vs. 25. 27. 29.)

Λύκαια ἄνδρας δόλιχον τετράκις

Νέμεα ἄνδρας δόλιχον τρίς

Ἐκατόμβοια ἄνδρας δόλιχον ἵππιον δις

Ἰσθμία ἄνδρας δόλιχον δις

Ἀλεαῖα ἄνδρας δόλιχον τρίς

Πύθια ἄνδρας δόλιχον δις

Ὀλύμπια ἄνδρας δόλιχον ἅπαξ

Βασίλεια ἄνδρας δόλιχον δις.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
 ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΜΟΥΤ
 ΑΝΘΩΝΕ

eadem victoriarum catalogus est quae in a recensentur, nisi quod inde a vs. 6. victoriae ex iisdem ludis reportatae omnes singulis comprehenduntur versibus, appposito numero, quoties Demetrius in iis ludis vicerit, quum in a singulae victoriae ex ordine temporis singillatim recenseantur. b. vs. 6. tamen est Λύκαια ἄνδρας δόλιχον τετράκις, quum ii ludi in a tantum ter nominentur (vs. 7. 18. 21.), et b. vs. 9. sunt Ἰσθμία ἄνδρας δόλιχον δις, quae in a habentur ter (vs. 11. 16. 24.); dein vs. 11. sunt Πύθια ἄνδρας δόλιχον δις, quae in a semel comparentur (vs. 13.); et vs. 13. sunt Βασίλεια ἄνδρας δόλιχον δις, quae et ipsa in a semel tantum posita sunt (vs. 15.). Conciliabis haec sic, ut b. vs. 9. putes fuisse τρίς p. δις, et in fine tituli a perisse dicas haec:

Λύκαια ἄνδρας δόλιχον

Πύθια ἄνδρας δόλιχον

Βασίλεια ἄνδρας δόλιχον.

Attamen, ut fatear quod sentio, titulus b mihi non diversus a titulo a videtur, sed qui illum transcripsit, videtur, brevitatis causa ludos bis ter redeuntes non ex ordine descripsisse, sed quoties scripti sint, additis numeris δις, τρίς etc. significasse, quum praesertim usque ad vs. 15. tituli a eundem titulus b ordinem offerat, qui in priore observatur: cui sententiae favet etiam illud ἅπαξ b. vs. 12. praeter morem additum: et illum peregrinatorem, cuius schedas expressit Corsinus, omnino non accensum fuisse, docet titulus n. 1513. ex variis ab illo laciniis in breviorum formam contractus; nec multum in ceteris rebus discrepant tituli a, b, nisi quod in a est Ἀσκληπ. in b Ἀσκληπ., et ibi Ἐκατόμβοια, hic Ἐκατόμβοια, ex quibus illud retinui, quod id his scriptum est (vs. 10. 23.). Quae sententia si vera est, statuere licet, Corsiniani apographi auctorem in computandis singulorum ludorum numeris aliquo-

ties errasse: quamquam nihil certi dici potest. De ludis ipsis addo paucissima. Asclepieia haud dubie Epidauria sunt, quae etiam Corsini sententia est: haec enim celeberrima. Aleaea Tegeae acta sunt (Pausan. VIII, 23, 1. Schol. Pind. Olymp. VII, 153.); de Lycaeis vide Euseb. Chron. n. 866. et ibi Scalig. et intt. ad Marm. Par. epoch. 18. et locos Pindaricos ac Pausaniae collectos Explicatt. Pind. p. 175. Hecatombaea Argis acta non diversa esse ab Heraeis et a ludo, ex quo ἡ ἐξ Ἀργαυς ἀσπίς reportata frequentissime in titulis dicitur, paucis adversus Corsinum monui ibidem p. 174 sq. In Hecatombaeis autem Demetrius vicit δόλιχον ἵππιον: cuius mentio mihi nova est, neque huc facit quidquam Suid. v. δόλιχά, ubi dicitur δόλιχος τὸ ἵπποδρόμιον ἀπὸ τοῦ κάμπειν. De equestri cursu ne cogita: pedibus cucurrisse Demetrium ceteri ludi docent. Patet igitur δόλιχον ἵππιον esse cursum maioris mensurae quam vulgarem δόλιχον, cuiusque talēm, qui equo conveniret, a quo denominatus est; sed tamen pedibus currebant qui hoc δόλιχον uterentur. Quum autem δόλιχον longitudo a veteribus variè tradatur, verisimile est ex illis mensuris maiorem ad hunc ἵππιον δόλιχον pertinere. Et ex pluribus quidem dolichi mensuris, quae apud grammaticos referuntur, duae tantum in censum veniunt, altera septem, altera viginti quattuor stadiorum; cum altera vero convenit, ubi dolichus spatium duodecim stadiorum esse dicitur: nempe hoc spatium bis percurrerebat dolichodromus, alternis a carceribus ad metam et retro emensus stadium. Igitur septem stadiorum dolichum arbitrator vulgarem esse; viginti quattuor stadiorum autem δόλιχον ἵππιον. Quae Schneiderus, Lex. Gr. de dolicho narrat, portentosa sunt. Aliud ac δόλιχος ἵππιος est δρόμος ἐφίππιος, et ipse pedester, qui longitudine stadiorum quattuor est, ita ut hic sit ordo

Tttt 2

cursum secundum longitudinem: στάδιον, δαυλος, ἐφίππιος, δόλχος, δόλχος ἵππικος. *Basilía* sunt Lebadeae acta, eadem quae Trophonia; sed etiam in Euboea celebrata Basilía esse monui ad Pindar. Explicatt. p. 176. neque aliter statuit Corsinus adversus Meursium disputans. Ceterum Lebadeae Ba-

silia post Leuctricam demum pugnam instituta sunt (Diod. XV, 53.), nomenque traxerunt a Iove βασιλεῖ (Diod. l. c. Pausan. IX, 39, 4.) et Iunone βασιλίδι (Inscr. n. 1603.), quae videtur eadem Ἡνώχῃ dicta (Pausan. l. c.). Et haec celebriora, non Euboica, hoc loco intelligenda arbitror.

1516.

In marmore Tripolizae apud fontem, hoc est ad *Tegeam*, repperit Io. Cartwright; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 275.

ΘΗΡΙΝ ΗΠΠΟΝΟΣ ΠΟΛΙΣ ΤΕΓΕΑΤΩΝ ΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝ

Θηριν [Ι]ππ[ω]νος πόλις Τεγεατών, ἀρετᾶς ἔνεκεν.

1517.

In loco Piali prope *Tegeam* repperit idem; edidit Pouq. ib. p. 276.

ΝΙΚΙΑΣ ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΕ

Νικίας Κλεάνδρο[υ] γυμνασιάρχηςας ἀνέθηκε.

1518.

Tegeae, „eis ἐν ἀγάλμει ὑπὸ Ἀγγίου ἀγορασθέν”; ex schedis Miltiadis cum Mustoxyde, et ab hoc nobiscum communicatis.

ΑΓΩΝΙΣ
ΔΑΜΑ
ΤΡΙ

Dixeris esse: ἡ πόλις Δάματρι. Et in domo Leakii Müllerus ex memoria refert esse hermam Mantineae repertum, in quo ΤΗΙΔΗΜΗΤΡΙ scriptum est. Non inepte tamen coniecero in Tegeatico titulo fuisse Δαμάτριον, fortasse eum qui n. 1515. compareret. Cave legas Ἀγωνίς.

1519.

Tripolizae, ad *Tegeam* antiquam, repperit Io. Cartwright; ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 275.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝΝΙΚΑΣ
ΕΚΧΡΥΣΟΥΦΕΡΕΙ

Ἀγαμέμνων Νίκας ἐκ χρυσοῦ φέρει, intellige aureas *Victorias*, quae notae sunt. Fortasse haec explicandae imagini cuidam adscripta erant.

1520.

„*Tegeae*” ex schedis Fourmonti; secundum schedas Miltiadis a Mustoxyde missas „eis τὸ Τζαμί ἄντικρυς τοῦ χαλίου (hoc est in Moschea e regione deversorii) εἰς Τρευλιτζάν ἐπὶ ἀνελλιπῇ λείδον.”

ΦΑΣΕΤΥΟΝΟ
ΛΕΔΚΙΟΣΜΟΜΜΙΟΣΛΕ

Vs. 1. Must. ΦΑΣΕΙΟΝΟ, Fourm. ΦΑΣΣΤΥΟΧ;
vs. 2. Must. ΛΕΔΚΟΣΜΟΜΜ, Fourm. ΙΟΣΜΟΜ-
ΜΙΟΣΛΕ: hinc nostrum exemplum compositum est.

Vs. 1. antiquae litterae sunt: Φασστυόχου vel Φασστυόχο[s]. Vocem ἄστυ digamma habuisse notum est; de duplici littera Σ vide ad n. 25. Vs. 2. fuit Λεύκιος Μόμμιος Λε[υκίου] υἱός, haud dubie Achaicus, Cos. a. π. 608. Uterque versus an unum titulum constituerit, dubium est.

1521.

„Λίθος συντετριμμένος καὶ ἐλλιπὴς ἔξω τῆς Τρευλιτζᾶς εἰς τὸν ἅγιον Εὐθύμιον εἰς τὸν ψηλὸν ὠμόν τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ὑπὸ Μιλτιάδου.” Sic schedae a Mustoxyde missae. Τρευλιτζάν dicit Tripolizzam prope veterem *Tegeam*, quod ex n. 1520. patet.

ΛΙΑΝΩΑΔΡΙΑΝΩ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΙ
ΝΑΙΟΥ Α ΛΕΡΙΑΣ
Ι . . . ΤΟΒΑΛΛΑΝΕΙ
5 ΑΙΘΝ ΣΤΟΑΝ
ΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑ.

Τρ[ι]αῖανῶ Ἀδριανῶ Πανελληνίῳ - - - τὸ βαλανεῖ[ον] καὶ τὴν στοάν [κ]ατεσκευάσα[ν].

1522.

Tegeae, ex schedis Fourmonti; in eodem monumenti latere duo tituli.

α. Τὸν ἐπιφανέστατον Καίσαρα [Φλάβ]ιον Οὐαλέριον

Κ[ων]σταντίνον ἢ πόλιν.
 β. Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Αὐτοκράτορα Φλά-
 βιον Οὐαλέριον Κωνσταντίνον εὐσεβῆ εὐτυχῆ Σεβαστὸν ἢ
 πόλιν.
 α. refertur ad Constantium Chlorum, qui Fla-
 vius Valerius dictus est; titulus initio anni p. Chr.
 305. non posterior est, quod eo anno Constantius
 Augustus appellatus, in hoc titulo Caesar. De Con-

β. Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Αὐτοκράτορα Κ[αίσαρ]α

Φλάβιον Ἰούλιον Κ[ων]σταντίνον εὐσεβῆ εὐτυχῆ.
 Flavius Iulius Constans est Constantini M. filius
 ex Fausta natu minimus, a. 337. Augustus nomi-
 natus.

1523.

Tegeae; ex schedis Fourmonti.

ΤΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΛΕΙΔΙΑ
 ΦΛΑΒΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ
 ΚΟΙΝΤΑΝΤΑΕΥ

Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Αὐτοκράτορα Κ[αίσαρ]α
 Φλάβιον Ἰούλιον Κ[ων]σταντίνον εὐσεβῆ εὐτυχῆ.
 Flavius Iulius Constans est Constantini M. filius
 ex Fausta natu minimus, a. 337. Augustus nomi-
 natus.

1524.

Palaeo-Episcopi (Tegeae) in cippo repperit Io. Cartwright. Ed. Pouquevill. T. IV. p. 275.

ΠΟΛΥΝΡΕΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤ...
 ΝΕΟΚΛ...
 Vel Πολυκρέτεια vel Πολυκρέτεια legendum, si
 posterius Aeolicum fuerit; cf. ad n. 1513. extr.

1525.

Tegeae; ex schedis Fourmonti.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΑΣ
 ΤΙΔΑΣ

Καλλικράτιδας.

1526.

Tripolizae prope Tegeam, in cippo; repperit Io. Cartwright. Ed. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 275.

ΚΛΕΑΝΔΡΕ ΑΜΗΝΕΑΣ ΦΙΛΕ ΕΝΘΑΔΕ ΧΑΙΡΕΤΕ

Κλέανδρε, Ἀμηνέας φίλε, ἐνθάδε χαίρετε.
 An fuit φίλῳ vel φίλοι? Non credo, sed φίλε
 mirum est hoc loco. Ἀμηνέας p. Ἀμηνίας.

1527.

Ibidem in cippo; ab eodem repertum ed. Pouquevill. I. c.

ΚΑΛΛΙΚΟ
 ΧΑΙΡΕ

1528.

ΦΙΛΟΛΟΕΥΣ
 ΜΟΤΟΙΤΟΝΙΟΥ
 ΕΑΥΤΟΙΣ ΜΟΤΑΤΟΙΤΟΝΙΑΝ
 ΟΥΡΒΑΝΕ ΦΑΡΑΝΕ ΥΑ
 5 ΕΥΦΡΟΧΥΛΙΕΘΑΝΑΛΑΦ
 ΟΙΩΝΙΟΙΣ ΕΑΝ ΜΟΤΙΑΤΟΝΙΟΝ
 ΜΟΤΙΑΤΟΝΙΑΝ

Ex usu aliorum titulorum iudicans tale quid-
 dam fuisse statuo: Φιλο[υ]οεύς? [καὶ - - - ἐποίησαν]

ἐαυτοῖς [καὶ τοῖς] etc. Dein:
 ΜΟΙΡΘΑΛΑ ΟΥΡΒΑΝΕ ΧΑΪΡΕ.
 ΜΟΙΡΘΑΛΑ ΕΥΦΡΑ[σ]Υ[Ν]Ε ΧΑΪΡΕ.

1529.

Palaeo-Episcopi (Tegeae) in cippo, quem repperit idem; edidit Pouquevill. l. c.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΧΑΪΡΕ

Θεόφιλος χαῖρε.

1530.

Palaeo-Episcopi (Tegeae) in cippo, quem repperit idem; edidit Pouquevill. l. c.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Palaeo-Episcopi (Tegeae) in anaglypho Herculem representante. Repperit Io. Cartwright, ed. Pouquevill. T. IV. p. 276.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

vs. 11. χαῖρε vel χαίρετε. Usque ad vs. 10. videntur versus fuisse.

Fragmentum epitaphii; vs. 5. ἔζησα βίον; vs. 7. [Θ]νήσκου[σα] vel alius eiusdem casus; vs. 8. στέργων;

1533.

Tegeae; ex schedis Fourmonti.

- - - - - C I - - - - -
 - - O - - - ΩΝ> C . . . ΙΟΑΠΟΣ<
 - - - ΤΙΛ . . . Η Θ . Ο . . . CΑ>
 - - - ΑΦΙΟΝ . . . Ι ΘΙ . . . Ν
 5 . . . ΠΩΝΟCΟΙ . . . ΑΠΟΛΛΟΥC
 CΑΛΒΙC ΚΡΑΤΙΠΠΟC
 ΙΓΟΙΟC Π . . . ΙΩΝ
 CΝΟΡΟC Ε . . . ΑΡΟΧΟCΟΥΑΡΙC
 CΩΤΗΡΙΧΟC CΘΗΡΙC
 10 CΟΜΑΙΟC ΦΗΛΙΚΙΩΝ
 ΜΑΡΚΙC CΟCΟΝΗCΑ Π / - ΝΠΤΟC,
 ΕΥΕΛΠΙCΤΟC

Vs. 5. Ἀπολλους corruptum videtur; ex ceteris vs. 6. Κρατίππος, 9. Σωτήριχος, 10. Φηλικίων, 11. Νάρ-
 nominibus (catalogus enim est) haec sola aperta: κισσος Ὀνησᾶ, 12. Εὐέλπιστος.

1534.

Charitenae, haud longe a Gortyne, quod oppidum post conditam Megalopolin vicus Megalopolitarum fuit teste Pausania. Ex
 schedis Fourmonti, unde potissimam partem minusculis edidit Müllerus Dor. T. II. p. 446.

- - - - -
 ΓΡΑΜΜΑΤΕ - - - - -
 ΟΥ ΟΥΤΑΣΚΑΝΝΑ - - - - -
 ΤΟΚΛΕΟCΠΡΟΚΑΤΙCΕΙC - - - - -
 ΠΟΛΙCΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΑΝ - - - - -
 5 ΠΟΛΥC ΕΙCΤΑΝΔΙΟΥΜΥΜΑΡΙΔΑC ΩΜΟC
 ΟCΙΑCΑΝΘCΙΠΟCΞΕΝΟCΑΡΙCΤΟΔΑΜΟΥΙΕΡΩ . . . ΙΠΟΚΡΑΤΕΟCΜ
 ΔΙΟΝΝΙΚΟΛΑΙΔΑΜΑCΠΕ - - ΕΑΙΠΟCΤΟΙΠΑΝΙCΙΛΩ.Ε . . ΔΕΦΑ
 ΘΕΝΙΕΠΙΒΑΛΛΕΙΝΚΑΙΝ - - - ΜΕΘΑΤΑΧΩΡΙΑΤΑCΕΙΤΟΥΝΟΜΟ
 ΠΕΡ . ΑΠΟΤΑΜΠΕΤΡΑ - - - - ΑΦΕCΤ - - - - ΙΤΑΝΑΠΟΤΟΥΠΥΤΙΟΥ
 10 ΤΟΝΡΟΥΝΕΩCΕΙCΤΟΝΚΟΙΛΑΙ . ΤΑΝΕΙΤΕΝΤΟΙΚΟΙΛΑΓΓΙΤ - - -
 ΕΙCΤΑΝΟΔΟΝΤΑΝΕΠΙΛΥΚΟCΟΥΡΑΝΑΠΟΔΕΑΡΚΤΟΥΤΑΡ - - -
 ΘΟΝΕΙCΤΑΝΙΚΕΤΕΙΑΝΚΑΙ ΑΠΟΤΗCΙΚΕΤΕΙΑCΕΩCΕ - - - -
 ΤΑΝΔΙΑΤΟΥΠΥΤΙΟΥΚΑΙΤΑΙΟΔΩΝΕΠΙΤΑCΠΕ - - - -
 . . ΕΙΑΠΕΡΙΟΝΠΡΟΕΚΑΛΕCΑΝΤΩΑΡΙCΤΟΔΑ - - - -
 15 ΝΟΙCΚΑΙΔΑΜΟCΙΑΑΛΛΩΙΔΕΜΗΟ - - - -
 - - - - - ΕΙΑΠΟ - - - - -

γραμματέ[ος vel γραμματε[ύοντος τοῦ δέινα

.. ου . [Θ]ύτας? Καννα

τοκλέος προκάτισε, Ἴο

πόλις Μεγαλοπολιτῶν

5 Πολύσ[τρατος Ἀρ]ιστάν[δ]ρου, [Ε]ύμαρίδας ω[ν]ος,

. Ἰάσ[τ]ρος; [Η]ρόξενος Ἀριστοδάμου, Ἰέρω[ν] Ἰπ[ποκρά]τεος, Μ

θ[ω]ν? Δικαλαῖδα - - - - - [μη-

θενί ἐπιβάλλειν, καὶ ἐ[μ]όμ[ε]θα τὰ χωρία τὰ σείτου? νομο

περ . . ἀπὸ τῶν πετρῶ[ν] ἂφ' ἐσπ[έ]ρας ἐπ[ί] τῶν ἀπὸ τοῦ Πυτίου

10 τὸν ῥοῦν ἕως εἰς τὸν κοίλαγγ[ι]ταν, εἴτ' ἐν τῇ κοίλαγγ[ι]τα

εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Λυκόσουραν· ἀπὸ δὲ ἄρκτου τὴν [ὁδὸν]

τὰ[ν] εἰς τὴν Ἰκετεῖαν, καὶ ἀπὸ π[α]ρ' Ἰκετεῖας ἕως εἰς τὴν ὁδὸν

τὴν διὰ τοῦ Πυτίου καὶ τὰ[ν] ὁδ[ὸν] τὴν ἐπὶ τὰς πέ[τ]ρας

. . εἰα περὶ [ω]ν προεκάλεσαντο Ἀριστόδα[μος].

15 νοῖς καὶ δαμόσια; ἄλλω δὲ μηθ[ενί]

Müllerus noster fundorum putabat dedicationem contineri, qui Baccho et Cereri donati essent: vs. 7. enim credebat Διονύσω καὶ Δάματρί legi posse: nam pro ΔΙΟΝΝΙΚΟ habet διοννικο etc. Sed agitur potius de iudicio finium regundorum vel possessionis agrorum; quamquam singula non possunt satis perspicui. Initio magistratus scripti erant; vs. 1. γραμματεὺς apparet et vs. 2. fortasse Δύτας, ut ἱερο-Δύτας in aliis civitatibus; exempli causa cf. Messenium titulum n. 1297. ubi et γραμματεὺς et ἱερο-Δύται sunt, et Megalopolitanum titulum n. 1536. extr. Videntur autem hi magistratus Achaicarum rerum-publicarum esse, ut Dymae Θεοκόλος et γραμματεὺς (n. 1543.): nam et Messene et Megalopolis Achaico accesserant foederi. Vs. 3. προκάτισε est p. προεκά-τισε, noto usu, hoc est fere προέδρευσε; deinde Megalopolitarum urbs memoratur; quo nexu, incertum. Sequuntur nomina, ex quibus quae vs. 5. 6. posita sunt, ea probabiliter et supplevit et emendavit Müllerus. In his est Πρόξενος Ἀριστοδάμου, cuius pater vs. 14. memorari videtur: et hic Aristodamus cum aliis πρόκλησιν s. provocationem instituerat (περὶ ὧν προεκαλέσαντο); igitur videtur hoc titulo decretum arbitrorum contineri, in quos compromiserant litigantes. Vide de hoc genere provocationis Meier. et Schömann. Process. Att. p. 700.

Ceterum Aristodemus intelligi potest, qui postea est Megalopolitarum tyrannus factus (Pausan. VIII, 27, 8. et 30, 3. 32, 3. 36, 3. Plutarch. Agid. 3.), Pyrrhi fere aetate: nam Pyrrho aequalis Acrotatus Spartanorum rex, quem vicit Aristodemus. Paulo ante aliquis Aristandri filius est; Aristandrum quoque Megalopoliten nominat Pausan. VIII, 30, 5. Vs. 7. extr. 8. init. fuit μηδενὶ ἐπιβάλλειν, nemini ius esse in iis rebus, de quibus agebatur. Μηδεὶς et οὐδεὶς non vitium esse dicam in Addendis ad n. 12. Vs. 8. ν[εμ]όμεθα apertum est: pro ΜΕΘΑ tamen Müll. habet μετα. Σείτου (σίτου) non arbitror incorruptum esse. Vs. 9 sqq. fines designantur; et initio quidem ΠΕΡ... dixeris esse ἀφ' ἐσ[τ]πέρ[ας]: nolui tamen a Müllerero discedere, qui illud ἀφ' ἐσπέρ[ας] paullo post reponendum censet: quamquam eius supplementum paullulum immutavi. Ceterum fines versuum non videntur coniungi posse. Vs. 9. 13. memorabile est Πυθίου p. Πυθίου, ex dialecto Arcadum. Pythium est Apollinis Parrhasii s. Pythii templum a Lycæi Iovis luco in orientem (Pausan. VIII, 38, 2.), haud longe a Lycosura, quae paulo post memoratur. Κοιλαγγίταν Müllerus rectissime de convallium faucibus intelligit. In fine vs. 15. coniecero ἄλλω δὲ μηδενὶ ἐπιβάλλειν, ut vs. 8.

1535.

Charitenae (prope Gortynem); ex schedis Fourmonti. Minusculis dedit Müllerus Dor. T. I. p. 395.

ΑΠΑΤΡΑΤΩΝ ΠΡΟΣΥΜΝΑΙΩΝ
ΝΙΚΟΜΑΧΗΝ ΑΡΙΣΤΟΘΕΜΙΤΟΣ
ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΣΙΑΝ

Ἄ πατέρα τῶν Προσυμναίων Νικομάχην Ἀριστοθέμιτος
δαδουχήσαν.

Prosymnaea Iuno colitur apud Argivos, Ceres Prosymne est Lernae (Pausan. II, 37, 2.). Hic quoque Prosymnaeorum gentem (πάτραν, fere idem quod γένος) Cereali cultui coniunctam esse docet mulier, quam illi honorant, daduchiā functa. Ἀριστοθέμις non mater habenda videtur, quo deduxerit formā genitivi, sed pater: ita ut terminatio ιτος etiam in masculinis fuerit assumpta pro vulgari ιδος.

1536.

Megalopoli; communicatum secum a Mustoxyde titulum misit Niebuhrius. Nota in schedis haec addita est: Ἐκ τῆς Μιλτιάδου ἀντεγράφου. εὐρίσκονται τὰ ἀποσπασμάτια ταῦτα εἰς τοῦ Συναίνου, εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Μεγαλόπολεως, ἐπάνω εἰς ἕνα λίθον μαρμαρέου, ὅστις ἔχει μῆκος σπιθαμῶν ἑπτὰ καὶ πλάτος τριῶν. εἶναι δέ μενος ὁ λίθος εἰς μίαν ἀναβάθραν τῆς οἰκίας ἐνὸς ἱερέως κατοικοῦ εἰς τὸ ῥηδέν πόλισμα. εὐρέθη οὗτος ὁ λίθος εἰς ἕνα τάφον κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1813 ἔτους. εἰς τὸν ῥηδέντα τάφον εὐρίσκονται καὶ ἄλλοι λίθοι, ὅμως χωρὶς ἐπιγραφῆν. λείπουνσι πέντε ἑβδομα τῆς ῥηδείσης ἀπογραφῆς, καὶ ὡς ἀναφέρει Μιλτιάδης ὁ ἱατρός, ὅστις πρῶτος τὴν ῥηδείσαν ἐπιγραφὴν ἀντέγραφεν, καὶ εἶδε καὶ τὸν τάφον ὀφθαλμοφανῶς, ἀπὸ χοντὰ διακοσίαις ὀργυαῖς ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ ἱερέως.

[Textum vide in pag. seq.]

Dubiae sunt litterae vs. 1. alterum Α, 3. ΦΙ, 4. Φ, 6. Μ, 7. ΜΑ, 8. Δ, quod vel Α vel Λ esse posse notatur, 9. Κ et Ε, 14. ΛΑ (posse enim etiam ΑΛ esse), 15. ΑΛ, 17. Ε (posse enim Ξ esse), 18. Ε, 19. ΟΤΧ, 25. ΣΓ, 26. Γ, 27. Τ et Π, 28. Ι et Ο, 30. secundum Ε, 32. primum Α et ΣΤ, 35. Σ (posse enim Ξ esse), 37. Σ, 38. primum Ι et secundum Ε, 39. primum Ι, 41. ΦΙΑ, 44. primum Ο et Ξ, 45. Ω, 46. alterum Σ et ΣΩ.

Si plures superessent tituli Megalopolitani, ex usitatis formulis etiam huius tituli ratio melius perspiceretur, ut inter Attica n. 91. etsi maxime mu-

tilum et a Pocockio more suo pessime transcriptum tamen aliquatenus restitui: qua de re iudicare non potest nisi qui decretorum formulas sollemnes mente et memoria prorsus teneat. Attamen etiam in hoc titulo nonnulla ex usitatis formulis suppleri queunt. Vs. 1-3. non quidquam intelligo: nam ἔπαυε vs. 2. dubium videtur, neque ob hoc verbum putaverim hoc monumentum ad Polybium pertinere, quod ex Pausania VIII, 30, 4. collegerit aliquis. Vs. 3. fortasse [δ]ὲ [τ]ῆσαι vel [τ]ῆσαι. Vs. 4. τ[ι]μῆς ἰσοθ[ε]οίς, e versu opinor. Quae sequuntur, docent decretum reipublicae, non vulgarem titulum sepulcralem, his

ΚΑΙΕΝΤΑΝ -

ΥΟΣΕΠΑΥΕΝΤΑ

ΣΛΕΤΙΑΣΑΦΙ

ΙΜΑΙΣΙΣΘΕΦ

ΡΓΕΣΙΑΣΙΔΡΥ.Α

ΝΤΑΙΑΓΟΡΑΙΤΟΜ

ΝΑΣΤΙΟΣΤΑΜΑ

ΚΑΙΘΩΜΟΝΚΑΙΔΑΣΙΑΚΙΟΤΑ

ΑΛΛΙΣΤΩΝΚΑΙΕΙΟΠΕ

10 ΟΣΣΩΤΗΡΟΣΣΤΕΦΑ

ΣΙΧΑΛΚΕΑΙ

ΝΜΙΑΝΕΝΤ

ΣΙΚΑΝΤ

ΚΟΝΤΑΝΔΕΛΑ

15 ΑΝΔΕΑΛ

ΥΞΑΙΕΝΤΟ

ΕΦ.ΝΟΝ

ΧΙΣΔΕ

ΝΤΙΤΟΤΧ

20 Ω

ΑΙΣΔ

ΣΤΟ

ΑΙΑΙΔΙ

25 ΟΛΙΑΣΤ

ΝΠΟΛΓ

ΝΤΙΝΠ

ΙΛΕΟΚΑΙ

Ι.Φ,Ι,Ρ,Ο,Σ,Κ

30 ΜΕΝΕΣΕΣΤ

ΣΤΑΙΝ.ΤΑΙ

ΑΓΚΑΣΙΑΣΤ

ΝΙΚΟΝ

ΟΝΔΕΤΑΜΙ

35 ΤΟΙΣΑΣΠΟΛ

ΙΝΑΣΤΑΔ,Ρ

ΣΟ.ΔΕΜΑ

ΙΕΝΟΝΣΤΟΙΣΔΕΣΩΤ

ΙΟΙΣΙΝΤΟΙΕΚΤΟΙ

40 Ο.ΤΟΝΔΙΑΤΟΝΣΩΤ

Ν.ΟΤΕΜΕΝΕΣΤΟΦΙΑ

ΩΟΙΝΙΕΙΕΡΟΘΥΤΟΝ.ΟΙΤΑΙΣΤΟΙ

ΥΕΤΩΠΙΤΑΙΣΘΥΣΙΑ.Σ

ΤΕΦΑΝΟΤΩΟΚΑΙΕ

45 ΙΤΑ...ΛΑΜΒΑΝΕΤΩ

Υ

ΣΟΜΑΠ

verbis contineri. Vs. 5. est εὐεργεσίας ἰδρυ[σ]α - - -
vs. 6. ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ - - - 8. καὶ βωμὸν καὶ εἰς.
9. καλλιστόν καὶ εἰς - - - 10. Δίος σωτήρος et aliquid
de στεφάνῳ. Zeus σωτῆς redit infra vs. 40. de cuius
cultu Megalopolis et Phoenice VIII, 30, 45. Vs. 11.
fuit πύλας καὶ καὶ εἰς. Vs. 12. καὶ ἐν τῇ μέσῃ ἐν
πύλῃ ἐν πύλῃ. Vs. 14. καὶ ἐν τῇ μέσῃ ἐν
videtur vs. 15. fuisse Vs. 16. ἀναστῆσαι ἐν τῇ μέσῃ
vs. 17. fortasse de renunciando honore et probabiliter

de coronatione. Vs. 17. στ[ε]φ[α]νον. Vs. 25. an π[ο]-
λιας? 26. τὰν πόλιν. 30. μὲν ἐστ - - - fortasse
Εὐστίας vel ἑστίας. Vs. 34. τὸν δὲ ταμίαν, fortasse
δοῦναι τὸ ἀνάλωμα, ut in Atticis. 38. τοῖς δὲ σωτῆσι?
40. τὸν Δία τὸν σωτῆρα. 41. ἐν[τ]ε? μὲν ἐς τὸ Φι-
λίππειον. Nempe τὸ Φιλίππειον est stoa in foro Me-
galopoli (Pausan. VIII, 30, 8). Vs. 42. ἱεροδωτῶν?
Vs. 43. ἀναγορεύτω? ἐπὶ ταῖς θυσια[ί]ς. Cf. n. 120.
vs. 13 sq. Vs. 44. σ[τε]φανοῦ τῷ καὶ βαλέτω.

Uuuu

1537. - ΜΑΥΝΕΙΛΑ

Megalopoli (Synano), ad unum ex pontibus Alpei. Repertum ab E. Cartwright, Edm. Pouquevill. Itin. T. IV. p. 276.

.....ΡΙΔΑΥΓΑ ΕΤΑΙΡΙΑΤΑΤΙΤΑ
.....ΥΤΑΡ-Κ-Ο ΗΙΣ ΕΡΑΤΙΑΝΑΕ
.....ΤΑΥΡΙΣΚΥΣ ΠΟΝΤΕΜΑ ΦΕCΙΤ

Subura: ΜΑΥΝΕΙΛΑ

.....ΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΚΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ
5ΡΙΣΚΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ ΓΕΦΥΡΑΝ

In eodem lapide:

.....ΚΑΘΩΣ
.....ΑΓΑΘΟΣ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΣΥΝΕΔΩΚΕ ΦΩ
.....ΕΑΥΤΟΝ ΤΟ ΕΠΙΝΟΜΙΟΝ ΚΑΙ ΒΑΛΑΝ.
.....ΕΧΕΙ ΘΡΕΜΜΑΤΩΝ ΔΙΑΒΙΟΥ

Vs. 1. fuit *Caesar* Aug. et civitati - - - Ταυ-
riscus pontem fecit; dein Αὐτοκράτορι Καίσαρι καὶ τῇ
πόλει - - [Ταυ]ρίσκος ἐποίησε γέφυραν. Tertia pars
prorsus intelligi nequit. Τὸ ἐπινόμιον vix potest
aliud esse ac scriptura s. vectigal pro pascui usu
solvendum, quo ducit etiam vs. 9. ἔχει θρεμμάτων.

διὰ βίαν. Sic ἑλλομένιον, ἐνοίκιον, atque ἐννόμιον in ti-
tulo Orchomenio n. 1569. a. III. Quapropter illud
καὶ βαλαν - - non ad balnea referendum videtur,
sed ad vectigal pro glandibus solvendum, quibus ve-
scantur sues.

1538.

Megalopoli. Ed. Dodwellus Itin. T. II. p. 376. Habeo etiam ex schedis Köhlerianis duplicibus, et Mustoxydianis duplicibus, in
his cum hac notula: ὑπὸ Μιλτιάδου 1814. Αὐγούστ. 27. εἰς τὸν πύργον τοῦ Μουσταφᾶ Ἀγᾶ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας,
ἐπάνω εἰς μίαν πλάκα, ἣτις ἔχει μήκος σπυδαίων 5½ καὶ πλάτος τριῶν, Σύνταγμα.

ΚΑΙ ΡΕΤΕ
ΘΕΑΡΙΔΑΣ
ΑΣΤΥΚΡΑΤΗΣ
ΘΕΑΡΙΔΑΣ
5 ΑΣΤΥΚΡΑΤΗΣ
ΔΑΜΟΞΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ

ΘΕΑΡΙΔΑΣ, peteri ΕΑΡΙΔΑΣ. Vs. 4. deest apud
Milt. in altero vero eiusdem apographo etiam vs. 5.
omissus est.

ΤΕΞΕΝΕΜ Χ]αίρετε
ΙΑΤΙΝΙΑΤΕ Θεαρίδας,
ΤΚΑΙΣΑΝΤ Αστοκράτης,
ΙΟΝΙ Θεαρίδας,
ΙΜΑΤΕΔ Αστοκράτης,
ΔΑΜΑΞΕΝΑ Δαμαξένα,
ΑΡΙΣΤΩΝ Αρίστων,
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ Αριστομένης.

Pars multo maxima oblitterata est. Dedi Köh-
lerianum apographum ceteris praestantius. Vs. 1.
Dodw. ΑΚΡΕΤΕ, Milt. ΑΙΡΕΤΕ. Vs. 2-4. ΚΟΛΕ

Alii vs. 2 & 3 sunt Thearidas et Astycrates ac vs. 4. 5.

Megalopoli; ex schedis Mustoxydis. Est iuxta anaglyphum ad ianuam D. Nicolai in vico, Synano, ubi transcripsit Miltiades.

... ΙCΤΟΚΡΑΤΛΟ ΜΟΥΤΥΘΟΝΤΕΙΝΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ - - - ΖΑΙΣΥΘΚΙΑΙ ΠΕΡΤΕΝ

Αριστοκράτης χαίρε.

1540.

In iugis Maenaliis Hughes Itin. T. I. p. 188. Hallerum notat, elegans vidisse Paneum, cui priscis litteris inscriptum:

ΠΑΝΟΣ

Πανός.

1541.

Titulos aliquot *Olympiae* repertos dedi P. I. Duos alios hoc loco coniungam, quorum meminit Pouquevillius Itin. T. IV. p. 301.
a est in galea ibi reperta; b in disco aereo ibidem effosso, octo pondo, pollices septem cum semisse lato, sed ita con-
structo, ut difficulter librari possit.

ΟΠΛΟΜΑΧΟΣ
ΣΟΛΟΣ

In a. Pouq. ΟΠΛΟΜΟΜΑΧΟΣ, quod statim
correxī, quum haud dubie calami debeatur lapsus
et dicitur antiquis litteris scriptum, idque Pouq. bis
apposuit, semel in textu, ut dedi, iterum in notis,
ubi habetur ΣΟΛΟΣ. Neutrum videtur veram li-
terarum formam referre.

SECTIO QUINTA.

ACHAIA.

1542.

Apud *Aegium* (Vöstizzam). Habet Cyriacus p. VIII. n. 62. versibus non distinctis: ex suis schedis dedit Murat. T. II. p. DXXC. I. et ex hoc quidem versuum dispositionem dedi, nisi quod illos aequabilius scripsi et ab eodem omnes initio, quum illos Mur. cuius in hac re nulla fides est, modo magis in sinistram modo magis in dexteram removerit. Litteram Γ ubi dedi, habet, Cyr.

ΕΔΟΞΕΤΩΙΚΟΙΝΩΙΤΩΝΑΧΑΙΩΝΤΟΙΣΟΜΗΡΟΙΣΤΩΝ
ΒΟΙΩΤΩΝΚΑΙΦΩΚΕΩΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΔΟΜΕΝΑΥΤΟΙΣ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΕΥΔΑΜΩΙΒΡΥΧΩΝΟΣΓΛΑΤΑΙΕΙΑΡΧΕΑΙ
ΟΛΥΜΠΙΩΝΟΣΤΑΝΑΓΡΑΙΩΙΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙΜΕΙΛΙΧΟΥ
ΩΡΩΓΙΩΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΩΙΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥΚΟΡΩΝΕΙ
ΑΚΡΟΤΑΤΩΙΣΜΗΝΟΔΩΡΟΥΘΗΒΑΙΩΙΡΟΔΩΝΙΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣΑΛΙΑΡΤΙΩΙΑΡΙΣΤΙΩΝΙΚΑΛΛΙΓΡΙΔΟΥΟΡΧΟ
ΜΕΝΙΩΝΙΚΕΑΙΚΟΡΟΙΝΑΔΟΥΘΕΣΠΙΕΙΚΛΕΑΡΕΤΩΙ
ΑΝΤΙΛΕΟΝΤΟΣΦΑΝΟΤΕΙΛΕΟΝΤΙΑΔΗΝΙΚΟΒΟΥΛΟΥΕ
ΛΑΤΕΙΚΑΙΕΙΜΕΝΑΥΤΟΙΣΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕ
ΜΟΥΚΑΙΕΙΡΗΝΗΣΚΑΙΚΑΤΑΓΗΝΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΔΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΔΙΔΟΤΑΙΕΡΙΔΑΜΙΟΡ.....ΗΓΑΒΟΥ
ΡΙΟΥΝΙΚΑΝΔΡΙΔΑ

Vs. 1. Cyr. ΟΜΗΡΩΙΣ. Vs. 3. Cyr. ΕΥΔΗΜΩΙ,
Mur. ΠΛΑΤΑΙΕΙΑΡΧΕΑΙ. Vs. 10. ubi Cyr. ΕΙΜΕΝ,
quod retinui, Mur. ΔΟΜΕΝ, ex prava coniectura
haud dubie. Ibidem pro ΑΥΤΟΙΣ Cyr. ΑΙΤΟΙ; ΚΑΙ
post ἀτέλειαν omittit Mur. Vs. 11. Cyr. ΕΙΡΗΝΗΚΚΑΙ.
Vs. 13. post ΔΑΜΙΟΡ nulla est ap. Cyr. lacuna, sed
ap. Mur. qui in fine versus omittit litteras ΟΥ.

Ἐδοξε τῶ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν τοῖς ὁμήροις τῶν Βοιω-
τῶν καὶ Φωκίων προξενίαν δόμεν, αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις, Εὐ-
δάμῳ Βρύχωνος Πλαταίει, Ἀρχέῳ Ὀλυμπίωνος Ταναγραίῳ,
Ἀριστράμῳ Μειλίχου Ὠρωπίῳ, Ἀπολλοδώρῳ Ἀσκληπια-
δώρου Κορωνεῖ, Ἀκροτάτῳ Ἰσμηνοδώρου Θηβαίῳ, Ῥόδωνι
Τιμοκράτῳ Ἀλιάρτῳ, Ἀριστίῳ Καλλιπιδίου Ὀρχομενίῳ,
Νικέῳ Κοροινάδῳ, Θεσπιεῖ, Κλεαρέτῳ Ἀντιλέοντος Φανοτεῖ,
Λεοντιάδῳ Νικοβούλου Ἐλατεῖ καὶ εἴμεν αὐτοῖς ἀτέλειαν
καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ
θάλατταν, καὶ τὰλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ-
νοις [κα] εὐεργέταις δίδεται. ἐπὶ δαμοργ[γῶν] ἡγα-
βούριον, Νικανδρίδα - - - -

Decretum hoc Achaeorum concilii, quod apud
Aegium conveniebat, quo tempore scriptum fuerit,
ignoramus: probabiliter tamen inter Olymp. 125.
et 158. ponetur, post instauratum Achaeorum foe-
dus et ante fractam a Romanis Achaici foederis
potentiam: qua aetate quae Boeotorum res fuerint,
narrat Polybius XX, 4 sqq. et XXIII, 2. Oropus
vero quum huius decreti aetate Boeotio foederi an-
numeretur, id oppidum autem certe circa Olymp. 156.
Atticum fuerit (vide Pausan. VII, 11. coll. Müller.
Orchom. p. 412.), titulus hac de causa quamquam
incertiore hoc tempore videtur paulo vetustior esse:
licet postea aliquod per tempus Oropiorum civitas
ab Attica republica separata fuerit. Immo quum
Haliartia civitas post Olymp. 152-153. nulla iam
fuerit (vide Müller. Orchom. p. 427 sq.), in hoc au-

tem decreto unus ex obsidibus Haliartius sit, titu-
lus inter Olymp. 125. et 152. fere ponendus est.
Vs. 3. praetuli Ἀρχέῳ, hoc est Ἀρχία, ut mox Νικέῳ:
quamquam etiam Ἀρχέῳ bonum. Mox Φανοτεῦς est
civis eius urbis, quae vulgo Πανόπη s. Πανοτεῦς, sed
etiam Φανότη, Φανότηα, Φανοτεῦς vocatur. Vide Steph.
Byz. v. Φανοτεῦς. Liv. XXXII, 18. ex vera Sigonii
restitutione e libro ducta: *Phocidis primo impetu
Phanoteam sine certamine cepit*. Strabo IX, p. 423.
Πανοτεῦς δ' ὁ νῦν Φανοτεῦς: cf. p. 424. Sic iam Thucyd.
IV, 89. coll. 76. ubi dicio vocatur Φανότης (Φανότης).
Mox καὶ εἴμεν αὐτοῖς retinui, licet supra δόμεν fue-
rit: nam quae adduntur, ita adduntur, ut quae ex
data proxenia sequantur, non praeter proxeniam
concedantur: unde εἴμεν commodius est, quod etiam
usitatius in decretis proxeniae. Paulo post [κα] εὐ-
εργέταις correxit iam Osann. Syll. p. 185. cum aliis.
Δίδεται, dari solet, alias ὑπάρχει in huiusmodi de-
cretis. In fine plures haud dubie demiurgi scripti
erant, ex quibus unus est civitate *Burius*; alter est
Nicantridas. Decem enim fuerunt Achaeorum de-
miurgi. Nec probo Dobraei correctionem Diar. class.
T. XXX. p. 140. qui ceteris expulsis legi vult δα-
μουργῶ Νικανδρίδα: Leichius in Menckenii Misc. Lips.
nov. T. I. p. 483. perperam legebat ἐπὶ δαμουργίῃ Γα-
βρίου Νικανδρίδα. De demiurgis Achaeorum, Argivo-
rum, aliorum, dixi ad n. 4. p. 11. De Achaicis nunc
addo Plutarch. Arat. c. 43. et titulum n. 1543. Ab
Argivis eosdem traxerunt Hermionenses et Cnidii;
vide n. 1193. et notam. Adde titulum Chaliensium
Boeotorum n. 1567. in quo idem magistratus isque
ut opinor Achaicus. Ceterum ob lectionem ΔΑΜΙΟΡ
retinui δαμοργ[γῶν], etsi δαμουργῶν vel δαμουργῶν ex-
spectaveris: sed δαμοργῶς habes etiam n. 1543. et
δαμουργέοντος n. 1567.

Uuuu 2

Marmor fractum, sed non magno scripturae detrimento, in bibliotheca collegii Trinitatis Cantabrigiae, quo detulit I. Hawkins, qui a. 1797. in rudibus Dymae repperit. Post acceptas schedas Mülleri vidi editum esse a Dobraeo Diar. class. T. XXX. p. 127. cum restitutione et notis p. 139 sq. Dobraeana habet etiam Rosius Inscr. p. 393. et p. 405 sq. Et Dobraei quidem apographum perfectius est.

ΕΠΙΘΕΟΚΟΛΟΥΛΕΩΝΟΞΓΡΑΜΜΑΤΕ
 ΟΞΤΟΥΞΥΝΕΔΡΙΟΥΞΤΡΑΤΟΚΛΕΟΞ
 ΚΟΙΝΤΟΞΦΑΒΙΟΞΚΟΙΝΤΟΥΜΑΞΙΜΟΞΑΝΘΥΓΑΤΟΞΡΩΜΑΙΩΝΔΥΜΑΙ
 5 ΩΝΤΟΙΞΑΡΧΟΥΞΙΚΑΙΞΥΝΕΔΡΟΙΞΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙΧΑΙΡΕΙΝΤΩΝΠΕΡΙ
 ΚΥΛΛΑΝΙΟΝΣΥΝΕΔΡΩΝΕΜΦΑΝΙΞΑΝΤΩΝΜΟΙΠΕΡΙΤΩΝΞΥΝΤΕΛΕ
 ΞΘΕΝΤΩΝΠΑΡΥΜΙΝΑΔΙΚΗΜ.ΤΩΝΛΕΓΩΔΕΠΕΡ.ΤΗΞΕΜΠΡΗΞΕ
 ΩΞΕΠΙΦΘΟΡΑΞΕΤΩΝΑΡΧΩΝΚΑΙΤΩΝΔΗΜΟΞΙΩΝΓΡΑΜΜΑΤΩΝΩΝΕΓΕ
 ΓΟΝΕΙΑΡΧΗΓΟΞΤΗΣΟΛΗΣΞΥΓΧΥΞΕΩΞΞΩΞΟΞΤΑΥΡΟΜΕΝΕΟΞΟ
 10 ΚΑΙΤΟΥΞΝΟΜΟΥΞΓΡΑΨΑΞΥΠΕΝΑΝΤΙΟΥΞΤΗΙΑΠΟΔΟΘΕΙΞΗΙΤΟΙΞ
 .ΧΑΙΟΙΞΥΠΟΡΩΜΑΙΩΝΠΟΛΙΤ...ΙΠΕΡΙΩΝΤΑΚΑΤΑΜΕΡΟΞΔΙΙΙ.Ο
ΤΡΑΙΞΜΕΤΑΤΟΥΠΑΙΟΝ...ΞΥΝΒΟΥΛΙΟΥΞΠΕΙΟΥΝΟΙΔΙΑΠΡΑ
 ..ΜΕΝΟΙΤΑΥΤΑΞΕΦΑΙΝΟΝΤΟΜΟΙΤΗΞΧΕΙΡΙΞΤΗΞΚΑ...ΤΑΞΕΩΞ
 ..ΙΤΑΡΑΧΗΞΚΑ.....ΠΟΙΟΥΜΕΝΟ.....ΙΝΟΥΜΟ
ΤΗΞΠΡ...ΛΗΞΟΥ.ΑΞΥΝΑΛΛ...ΚΑΙΧΡΛ.....
 15ΑΛΛΑΚΑΙ.ΗΞΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΗΞΚΑΤΑ.ΟΙΝΟΝΤΟΙΞΛΛ/.....
 ΛΕΥΘΕΡΙΑΞΑΛΛΟΤΡΙΑΚΑΙΤΗ.ΗΜΕΤΕ...ΞΠΡΟΑΙΡΕΞΕΩΞΕΙ...
 ΡΑΞΧΟΜΕΝΩΝΤΩΝΚΑΤΗΓΟΡΩΝΑΛΗΘΙΝΑΞΑΠΟΔΕΙΞΕΙΞΞΩ
 ΞΟΝΜΕΝΤΟΝΓΕΓΟΝΟΤΑΑΡΧΗΓΟΝ.ΩΝΠΡΑΧΘΕΝΤΩΝΚΑΙΝΟ
 ΜΟΓΡΑΦΗΞΑΝΤΑΞΕΠΙΚΑΤΑΛΥΞΕΙΤΗΞΑΠΟΔΟΘΕΙΞΗΞΠΟΛΙΤΕΙ
 20 .ΞΚΡΙΝΑΞΕΝΟΧΟΝΕΙΝΑΙΘΑΝΑΤΩΙΠΑΡΕΧΩΡΙΞΑΟΜΟΙΩΞΔΕΚΑΙ
 ...ΜΙΞΚΟΝΕΧΕΞΘΕΝΕΟΞΤΩΝΔΑΜΙΟΡΓΩΝΤΟΝΞΥΜΠΡΑΞΑΝΤΑ
ΕΜΠΡΗΞΑΣΙΤΑΑΡΧΕΙΑΚΑΙΤΑΔΗΜΟΞΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑΞΕΠΕΙΚΑΙ
ΩΜΟΛΟΓΗΞΕΝΤΙΜΟΘΕΟΝΔΕΝΙΚΙΑΤΟΜΜΕΤΑΤΟΥΞΩΞΟΥ
ΤΑΝΟΜΟΓΡΑΦΟΝΕΠΕΙΕΛΑΞΞΟΝΕΦΑΙΝΕΤΟΝΔΙΚΗΚΩΞΕ
 25ΠΡΟΑΓΕΙΝΕΙΞΡΩΜΗΝΟΡΚΙΞΑΞΕΦ.ΙΤΗΙΝΟΥΜΗΝΙΑΙΤΟΥΞΝ
ΞΞΕΤΑ.ΕΚΕΙΚΑΙΕΜΦΑΝΙΞΑΞΕΤ...ΙΙΤΩΝΞΕΝΩΝΞΤΡΑΤΗ
ΤΑΝ...ΡΟΤΕΡΟΝΕΠΑΝΓΙΞ...ΞΟΙΚΟΝΕΛ...ΗΑΙ

Litterarum formas dedi ex Müll. lectiones plurimas ex Dobraeo. Vs. 1. 2. maioribus litteris. Vs. 3. ultimum I omittit Müll. Vs. 6. ubi ΠΕΡ. dedi ex Müllero, Dobr. habet ΥΠΕΡ. Vs. 7. ΑΡΧΩΝ diserte in lapide est. Vs. 8. Müll. ΤΑΥΡΟΜΕΙΝΕΟΞ, Dobr. quod dedi. Vs. 10. extr. Müll. ΔΥΙΙ.^ς, Dobr. quod dedi, sed Ο ut incerto notato. Vs. 11. init. Müll. ΤΟΛΙΞ, Dobr. quod dedi, sed ΙΞ ut incerto notato. Vs. 13. Π incertum, item ultima ΜΟ. Vs. 14. init. Müll.

ΙΗΞΠΙ...ΛΑΗΞ...ΛΞΥΝ etc. Dobr. ΤΗΣΠΡ... ΛΛΗΖΟΥ.ΑΞΥΝ etc. Vs. 16. primum Λ incertum. Vs. 23. vocis ΝΙΚΙΑ quarta littera incerta. Vs. 25. puncta omittit Müll. et ΠΡΟΑΓΕΙΝ habet ab initio versus: idem pro Φ habet Ι: Φ ipsum ut incertum notat Dobr. Etiam vs. 26. puncta Müll. omittit; primum Α incertum est. Vs. 27. prius Ρ incertum, item ultimum Ι.

Ἐπὶ Θεοκόλου Λέωνος, γραμματέ-
 ος τοῦ συνεδρίου Στρατοκλέος.

Κοῖντος Φάβιος Κοῖντου Μάξιμος, ἀνθύπατος Ῥωμαίων, Δυμαίων τοῖς ἀρχουσι καὶ συνέδροις καὶ τῇ πόλει χαίρειν. τῶν περὶ
 5 Κυλλάνιον συνέδρων ἐμφανισάντων μοι περὶ τῶν συντελεσθέντων παρ' ὑμῖν ἀδικημάτων, λέγω δὲ περὶ τῆς ἐμπρήσεως καὶ φθορᾶς τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων, ὧν ἐγγίνει ἀρχηγὸς τῆς ὅλης συγχύσεως Σῶστος Ταυρομένης ὁ καὶ τοὺς νόμους γράψας ὑπεναντίους τῇ ἀποδοθείσῃ τοῖς
 10 Ἀχαιοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος διήλθον ἐν Πάτραις μετὰ τοῦ παρόντος συνβουλίῃ· ἐπεὶ οὖν οἱ διαπραξάμενοι ταῦτα ἐφαίνοντό μοι τῆς χειρίστης κατὰστάσεως καὶ ταραχῆς κατὰ τὴν ποιοῦμεν, ἢ κολαστέα ἐστὶν, οὐ μόνον αὐτῇ τῆς πρὸς ἀλλήλους οὐσίας συναλλαγῆς καὶ χρείας τῆς κατ' ἰ-
 15 διαν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποδοδομένης κατὰ κοινὸν τοῖς Ἑλλησιν ἐλευθερίας ἀλλοτρίᾳ καὶ τῇ ἡμετέρῃ προαίρεσιν· ἐγὼ, πα-

ρατχομένον τῶν κατηγέρων ἀληθινὰς ἀποδείξεις, Σώ-
 σον μὲν τὸν γεγονότα ἀρχηγὸν [τ]ῶν πραχθέντων καὶ νο-
 μογραφήσαντα ἐπὶ καταλύσει τῆς ἀποδοθείσης πολιτεί-
 20 α]ς, κρίνας ἔνσχον εἶναι, θανάτῳ παρεχώρη]σα, ὁμοίως δὲ καὶ
 Φορ]μίσκον? Ἐχέσθνεος, τῶν δαμοργῶν τὸν συμπράξαντα
 τοῖς] ἐμπρήσασιν τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ δημόσια γράμματα, ἐπεὶ καὶ
 αὐτὸς] ὡμολόγησεν. Τιμόθεον δὲ Νικία τὸν μετὰ τοῦ Σώσου
 γεγονότα νομογράφον, ἐπεὶ ἔλασσον ἐφαίνετο ἰδικηκῶς, ἐ-
 25 κέλευσα] προάγειν εἰς Ῥώμην, ὁρίσας ἐφ' [ῶ] τῇ νομηνίᾳ τοῦ ἐν-
 εστῶτος] ἔστα[ι] ἐκεῖ, καὶ ἐμφανίσας τ[ῶ] ἐπ[ι] τῶν ξένων στρατη-
 γῶν, ὅπως] ἂν [μὴ] πρότερον ἐπάνεισ[ι] πρό]ς οἶκον, ἐὰν μ[ὴ] - - -

Etsi non multa perierunt, tamen non omnia
 certa via suppleri possunt: quae supplevi, prope
 omnia Dobraeo debentur. Vs. 1. 2. non a Procon-
 sule scripta sunt, sed a Dymaeis, ut tempus indi-
 caretur, quo titulus exaratus. Horum igitur magi-
 stratus tum fuit Θεσκόλος, alibi ἱερεὺς aut ἱεροδύτης,
 ἐπωνυμίας anni. Scribam eorundem intellige, etsi
 etiam commune Achaeorum suum scribam habuit.
 Synedrion accipe non commune Achaeorum, quod
 tum videtur nullum fuisse, sed Dymaeorum, quo-
 rum synedri etiam in ipsa epistola commemorantur.
 Nam synedria communia (κατὰ ἔθνος) Achaeorum,
 Boeotorum, Phocensium, ceterorum Graecorum, post
 eversam Corinthum sustulerunt Romani (Pausan.
 VII, 16, 6.): quae etsi non multis annis post resti-
 tuta sunt, tamen haec inscriptio eversae Corinthi
 anno ita videtur esse propinqua, vix ut tum ea iam
 potuerint restituta esse: atque ut restituta fuerint,
 certe in hoc titulo quare de communi Achaeorum
 synedrio cogitemus, nulla causa est. Inscriptio con-
 tinet epistolam ad Dymaeos datam a Q. Fabio Ma-
 ximo Q. F. Proconsule. Q. Fabius Maximus Q. F.
 Q. N. est L. Aemilii Pauli filius naturalis, Polybii
 familiaris (Polyb. XXXII, 9.): et quum argumen-
 tum ipsum docere videatur, rem in hac epistola
 narratam non multo post Achaeos subactos, his
 ipsis nondum prorsus pacatis accidisse, probabile est
 huius Fabii intelligi proconsulatum, qui successit
 eius consulatui a. 609. gesto, proximo post Corin-
 thum deletam anno: neque obesse videtur, quod
 idem a. 610. imperio prorogato in Hispania adver-
 sus Viriathum pugnavit, quum anno post (a. u. c.
 611.) Achaia potuerit obtinere. Si cui tamen haec
 non placent, potest etiam de Aemiliani filio Q. Fa-
 bio Maximo Cos. a. 633. vel de Q. Fabio Maximo
 Serviliano, Q. F. Cos. a. 612. cogitari, cui tamen
 et ipsi provincia adversus Viriathum prorogata est,
 postremo de Q. Fabio Maximo Eburno Q. F. Cos.

a. 638. Proconsuli delictum apud Dymaeos com-
 missum indicarant synedri οἱ περὶ Κυλλανίων, intellige
 Cyllenem Eleae terrae, Dymae vicinam. Delictum
 quale fuerit, satis patet: nempe Dymae Sosus cum
 factione publicas litteras cum curiis incendio dele-
 verat, ut abrogaretur respublica a Romanis con-
 stituta, et cum uno ex demiurgis novas scripserat
 leges. Vs. 9. ἡ ἀποδοθεῖσα τοῖς Ἀχαιοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων
 πολιτεία est timocratia (Pausan. VII, 16, 6.): eam in-
 stituerant decem Romanorum legati a. u. c. 608-609.
 (Polyb. XL, 8-10.). Vs. 13. κατάπειραν a Dobraeo
 ministratum incertum est, nec minus eiusdem ἡ κα-
 λαστέα ἐστίν. Mox οὐ μόνον ἀτε τῆς πρὸς ἀλλήλους οὔσα
 συναλλαγῆς dedit idem, nisi quod ob lacunae spatium
 ἀτε scripsi pro illius supplemento ὥς: sed dubito de
 veritate lectionis: nam debebat potius ἀτε οὐ μόνον
 dici. ΑΛΛΗΞ pro ΑΛΛΗΛΟΥΞ scriptum esse, ut
 vs. 7. ΑΡΧΩΝ pro ΑΡΧΕΙΩΝ, idem monuit, addito
 formulae exemplo ex decreto Tib. Alexandri in Ae-
 gyptiacis referendo vs. 18.: τὰς πρὸς ἀλλήλους συν-
 αλλαγὰς. Vs. 16. extr. Dobraeus supplet: εἰς πᾶν
 σχομένον: dedi ἐγ[ώ], πα]ρασχ. quamquam hoc quo-
 que mihi non satisfacit. Vs. 20. παρεχώρησα scri-
 ptum est p. παρεχώρησα. Vs. 21. dedi Φορμίσκον: qui
 melius sciat, nolit id nobis invidere. De scriptura
 δαμοργὸς dixi ad n. 1542. extr. Ille Echesthenis filius
 fueritne ex Achaici foederis demiurgis ante subla-
 tum foedus, an ex Dymaeorum demiurgis unus,
 nescio. Vs. 26. ὁ ἐπὶ τῶν ξένων στρατηγὸς est praetor
 peregrinus, ad quem refer etiam ea, quae Polybius
 XXXII, 9, 5. narrat, unde patet praetorem obsidi-
 bus Achaicis in Italia degentibus praefuisse quodam-
 modo, qui quidem Polybio concesserit, ut Romae
 remaneret. Vs. 27. ductus ἘΛ... POTEPON mani-
 festo supersunt ex ὅπως]ΞΑΝ[ΜΗΠ]POTEPON: igitur
 hoc dedi, licet hoc loco offendar structurā ὅπως
 ἂν cum futuro indicativi. In fine ex ΕΛ... Η ex-
 sculpsi ΕΛ[ΝΜ]Η.

1544.

Vicus est παλαιὰ Ἀχαΐα haud procul ab ostio fluminis Kaminitzae, quod flumen olim Pierus s. Pirus (Πεῖρος); prope absunt
 rudera antiquae urbis, quam Olenum fuisse docet locorum situs a Pausania accurate indicatus. Ex huius igitur ruderi-
 bus in deversorium παλαιὰς Ἀχαΐας delatae aliquot inscriptiones sunt, et inter has duo fragmina haec a, b, quae ex
 schedis Schinae edidit Dodwellus Itin. T. II. p. 511. ita ut quattuor essent versus, ex quibus duos priores constituit a,
 duos posteriores b. Separata haec fragmina praebet Pouquevill. Itin. P. III. p. 519. Rectius eadem, sed itidem separata
 repraesentant schedae Mustoxydis. Ego coniunxi, sed aliter atque ap. Dodw.

a.
 ΠΟΛΙΞΦΑΡΑΙΕΩ[N] ΕΥΦΡΑΝΟΡΑ - - - - -
 ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣΑΞΕΧ.

Situm litterarum in singulis partibus et lectiones dedi ex schedis Must. Dodwellus in *b* vs. 2. male omittit primum I, et in fine pro EX habet IX. Pouq. in *a* omittit ultima KA, et *b* male sic exhibet:

ΕΥΦΡΑΝΟΡΑΚΑΙΚΑΛΟΚΑ
ΓΑΘΙΑΣ

Πόλις Φαραίω[ν] Εὐφράνορα [τοῦ δέῖνα υἱόν] ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ καλοκαγαθίας, ἃς ἔχ[ων] διατελεῖ vel διετέλει etc. plura enim perisse videntur. Cave conicias ἃ πόλις: quod non annotarem, nisi occurrendum critico esset, qui sibi videtur articuli rationem solus tenere. Titulus a *Pharaeensibus* quidem positus est, sed quantum ex loco conicere licet, in urbe *Oleniorum*.

1545.

Patris. Cyriac. p. vii. n. 58. et ex schedis Cyriaci Barberinis sine varietate Murat. T. III. p. mxxiii. 5. atque ex suis schedis T. I. p. cxii. 6.

ΞΕΝΙΣΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΞΑΡΧΙΤΕΛΕΟΣ
ΤΙΜΑΙΟΝΘΕΟΙΣ

Murat. T. I. habet ΣΤΡΑΤΟΚΛΗ ΑΡΧΕΙΤΕΛΕΟΣ.

Ξένις Αἰσχρίωνος,
Στρατοκλή[ς] Ἀρχιτέλεος
Τίμαιον Θεοῖς,

sc. ἀνέθεσαν. Timaeus videtur priorum amicus fuisse:

certe nulla causa est, quare filius priorum habendus sit, ita ut vel vs. 1. Ξένις, vel vs. 2. Στρατοκλή[ς] mulier esse statuatur. Et Ξενίδα mulierem eo minus admiserim, quod virum primo loco poni decebat. Alia res est in epitaphiis, ut n. 1550. et ubivis.

1546.

Patris in columna marmorea in vestibulo ecclesiae D. Constantini. Cyriac. p. vii. n. 52. et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. III. p. mxxiii. 12. atque iterum ex suis schedis T. III. p. mxxcxi. 1. Haec exempla differunt omnia, licet ex communi fluxerint fonte, libro Cyriaci scripto. Ego dedi schedas Fourmonti.

Α. ΑΝ. ΜΙΟΥ
ΑΛΥΠΙΑΝΟΥ
Υ Β

a. L. V. F
ΑΛΥΠ.
ΤΣΥΙ
b. L. V. F
VAL. LVP.
ΤΣΥΙ

Vs. 1. post AN ap. Fourm. est species lacunae, non lacuna, et sic saepe: quod ignorant, qui recens in Inscriptiones involarunt. Reliqua exempla omnia ANNIOY, recte opinor. Praeterea ad sinistram in ceteris exemplis haec sunt, *a* ap. Cyr. *b* ap. Mur. secundo loco:

et eadem quae in *a* posui, cum reliquo titulo commista habentur ap. Mur. primo loco. Mitto haec; quae Fourm. habet, ita legenda sunt:

Α. Ἀννίου Ἀλυπιανοῦ. ψήφισματι βουλῆς.

1547.

In deversorio παλαιᾶς Ἀχαΐας, ex rudibus *Oleni* (vide ad n. 1544.); ex schedis Mustoxydis.

ΟΕΥΞΕΝΑ
ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ
Θευξένα
Ξενοφίλου.

1548.

Patris, „ad aedem D. Mariae Agalliae”; Cyriac. p. vii. n. 50. Murat. T. III. p. mxxcxi. 6. qui ex suis schedis refert.

ΣΑΤΥΡΟΣ
ΑΙΣΧΙΝΑ
Σάτυρος
Αἰσχίνα.

1549.

Ibidem ubi n. 1547. et ex iisdem rudibus (*Oleni*). Dedi ex Dodwello Itin. T. II. p. 310. et schedis Mustoxydis. Habet etiam Pouquevill. Itin. T. III. p. 521. sine varietate.

ΚΑΛΛΩΤΕΡΜΟΝΙΟΥΧΑΙΡΕ

Καλλώ Τερμονίου χαῖρε.

1550.

Ibidem, ex iisdem rudibus; ex iisdem auctoribus schedisque edo.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΑΣΩΤΙΩΝ
ΑΛΕΞΙΚΛΕΟΣΧΑΙΡΕΤΕ

Vs. 2. Dodw. Pouq. ΔΕΞΙΚΛΕΟΣ, Must. ΧΑΙΡΕ omisso ΤΕ; ΑΛΕΞ. dedi ex Must. Uno versu profert Pouq.

Νικοστράτα, Σωτίων
Ἀλεξικλέος, χαίρετε.

1551.

Ibidem, ex iisdem rudibus: damus ex iisdem auctoribus schedisque, et O minutum quidem ex Dodwello ac Pouquevillio, formam litterae Θ ex Must.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΑΑΓΑΘΩΝΟΣΧΑΙΡΕ

Στρατονίκα Ἀγάθωνος χαῖρε.

1552.

Paris, ed. Pouqueville: *Inscr. T. III. p. 505.*

ΧΑΡΙΤΟΣΧΑΙΡΕ

1553.

Paris in ecclesia D. Constantini; ed. Pocock. *Inscr. P. I. c. 5. s. 7. p. 64. i. et Anthol. Palat. Append. n. 340.* Sine varietate lectionis praebent schedae Fourmonti, ex quibus versuum et litterarum formas dedi.

ΔΟΜΙΤΙΟΥΦΑΙΔΡΟΥ
ΤΗΝCΗΝΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙ
ΠΙCΤΙΝΦΑΙΔΡΕΚΑΛΟΥ
ΝΤΕCΕΝΒΙΟΤΗCΜΕΤ
5 ΡΟΙCΟΥΠΟΤΕΠΑΥCΟΜ

Δομίτιου Φαίδρου.
Τὴν σὴν εὐνοίαν καὶ πίστιν, Φαῖδρε, καλοῦντες
ἐν ταύτῃ μέτροις οὐποτε πανσόμμεθα.
Iacobsius corrigit λαλοῦντες, i. q. ὁμνῶντες: ne-
tiam Fourm. quæ lid improbo: sed καλοῦντες cum Pocockio habet

Ex schedis Mustoxydis cum hac nota: Παράλληλογραμμος ἡ πλάκα μήκος σπιθαμῶν θ' καὶ πλάτος α' εἰς τὸ Κάστρον τῆς Μωρίας
intelligendum. Videtur Castellum Moreae in promontorio Rhio

ΑΥΡΑΜΑΝΙ
ΤΟCΚΑΙΟΥΛ
ΙΩΠΤΗΝΙΤΗΝ
ΒΑΥΤΩΝΘΥ
ΓΑΤΕΡΑΙΩΤΑ
ΠΗΝΘΕΑΕ
ΛΕΙΘΥΙΑΝΕ
CΤΗΣΑΝ

ΑΥΡ. Αμάνιτος καὶ Ἰουλ. Ἰω[τάπη] τὴν ἐαυτῶν θυ-
γατέρα Ἰωάννην καὶ Εἰλεθυράν ἀνέστησαν ἐκ τῆς
ἐκ regis Commagenes familia cognitum est.

1555.

Paris, ex Pouqueville: *Inscr. T. III. p. 165.*

ΙΡΕΝΑΝ
ΧΙΖΗCΑC
ΕΤΗΛΓ

In statua Philippi, Paris reperta, in basi. Ed. Pouquevillius *Inscr. T. III. p. 507.*

ΥΠΝΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ
Αφ' ὧν φησὶν. Addit Pouquevillius: Cetta sta-
tua, rappelle, dit-on, une particularité de la vie de
Philippe. Le Roi, sédu du costume macédonien, qui
rassemblé à celui des Schypetars et des Eceasais, est
représenté endormi, dans une posture indécente, après
le gain d'une bataille. Réveillé par un des captifs
qu'on avait amenés devant lui, et qui lui cria: Souf-
frez-vous, si qu'on vous a endormi, comme s'il eût un de
ses amis. Philippe, qui lui dit: approuver, ayant ap-
pris de lui l'attitude dans laquelle il se trouvait, et
dont les spectateurs rient, lui accorda la liberté, et
disant, que cet homme-là est de ses amis.

depuis peu. N'est-ce pas là une statue
semblable. Non nego ad hanc historiolum referri
eam statuam posse; attamen Zornianus Philippi non
meminit, qui historiolum narrat, Plutarcheorum
apophthegmatum. Iacobi p. 371 ad T. III. cuius verba
apponit: Αφ' ὧν φησὶν καὶ καλῶν ἀρχαίων ἐπὶ παρασκευῇ
αὐτοὺς ἐκτεταμένον ἄνδρα καὶ καλῶν ἀρχαίων ἐπὶ παρασκευῇ
εἰς οὖν τῶν πωλουμένων ἀνεβόησε· Φεῖσαί μου, Φίλιππε·
παρκαὶ γὰρ εἰμὶ καὶ φέρεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως· ἐκ τῆς ἰδέας
πενταπλάσιον ἢ ἀνδραποῦ γενόμενος ἀπὸ πωλῆ· ὡς γὰρ
φράσαι σοι· βούλομαι προελθεῖν· εἰς οὖν προσήλθον· ἔ-
κρινόν· ἔφη· κατωτέρω τῆς χαλκίδος περὶ σπονδῶν·
γὰρ οὕτω καθεμένος καὶ ἐκτετατός· ἄφροντα φάνηκεν·
πεν· ἀληθῶς γὰρ εὖνους ὦν καὶ φέρεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως.

1557.

„Paris super murum occidentalem castelli”; ex schedis Fourmonti.

CΠΟΝΔΗΕΠΟΛΗCΑ

Σπονδή est nomen proprium.

1558.

Ibidem in columna. Ed. apud Cyriac. p. vii. n. 55. ed. Moron. et ex schedis Cyriaci a Compagnonio missis apud Murat. T. I. p. CCLXIV. 3.

ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΡΩΩΝ
ΦΛ. ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙ
ΒΑΛΕΝΤΟΣ

Vs. 1. Murat. Σ pro C. Τῶν δεσποτῶν ἡρώων,

Φλ. Βαλεντινιανοῦ καὶ Βαλεντος, τῶν Αἰγούστων.

ΤΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΩΝ

SECTIO SEXTA

LOCORUM IN PELOPONNESO INCERTORUM

1559. 1560.

1559. lapis ex Peloponneso a. 1705. allatus in Museum Napolitanum, altus palm. Rom. 4, 8. in quo imago Dianae Ilithyiae, ut videtur, veste talari, iniecta desuper tunica, sinistra hastam trifidam, dextera pateram tenens, modio capiti imposito. Aeri incisum dedit Paciaud. Monum. Peloponnes. Vol. I. p. 26. quod exemplum repetitum est in Collect. Antt. Mus. Nan. n. 14. Titulus iuxta caput ad dexteram exaratus est. 1560. est in tabula prorsus simili (nisi quod hasta non trifida est), alta palm. Rom. 2, 7. Collect. Antt. Mus. Nan. n. 15.

1559.

1560.

ΔΑΜΟΚΛΕΙΑ
ΙΚΕΤΙ

ΔΑΜΟΚΛΕΙΑ
ΑΡΕΤΟΙ

In n. 1559. Pac. supplet *ἰκέτης*, quum tamen in lapide nullum cernatur lacunae vestigium. Et altero monumento collato *ἰκέτι* videtur dativus esse pro *ἰκέτιδι* (ut in altero *Ἀρετοί*), a recto *ἰκέτις ἰκέτιος* pro

ἰκέτιδος. Quamquam ne dativi quidem rationem intelligo; cuius quaecunque hic erit vis, videntur tamen dativis illis contineri nomina puellarum recens natarum, ob quas mater vota solverit Ilithyiae. — Quae inscriptio ap. Paciaud. Mon. Pelop. T. I. p. 163. quasi in tabula repraesentatur, ea ab editore ipso confecta est, ut significaret statuam ibi exprimi Dianae venatricis (cf. Paciaud. p. xlvii. et Collect. Antt. Mus. Nan. n. 191. cum Indice): igitur eam omitto.

1561.

Ab ora occidentali Peloponnesi, in columnae fragmine. Aeri incisum, edidit Biagi. Mon. Gr. ex Mus. Nan. in tabulis operi aditis n. 5. Idem exemplum repetitum est in Collect. Antt. Mus. Nan. n. 36. cuius index docet, unde titulus venerit.

ΙΑΜΕΡΙ

— ΑΙΣΑΡΙ —
ΣΕΟΥΡΩΕΥΣΕΒΕΙ
ΣΕΒΑΣΤΩ ΤΟ ΒΑΡΧΙΕΡΙ
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΣΟΥΣΙΑΣ
ΥΠΑΤΩ ΤΟ ΒΚΑΙ

Ἰαμερίωνος ἑξουσίας. [τὸ ..].

5 Ἰαμερίωνος ἑξουσίας. [τὸ ..].
Καίσαρι Μάρκῳ Αὐγούστῳ [Ἀντωνείῳ].
Εὐσεβεῖ, Σεβαστῷ
[Παρδικῷ] μεγίστῳ.

ΚΑΙΣΑΡΙ ΜΑΡΚΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ
ΕΥΣΕΒΕΙ ΣΕΒΑΣΤΩ
ΜΕΓΙΣΤΩ
ΔΟΜΗ ΗΣΙΑΣΤΗΤΩ
ΑΣΤΡΩΝΑΙΩ ΔΟΙΑΡΧΑΙ ΤΙ
ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΑΛΛΙΟΥ
Titulus videtur valde lacunosus esse, etiam ubi lacuna nulla notata est. Quantum video, missis vs. 9. in quibus tantum verba ἀστρωναι ὀδοι (de his Sanderus memorat) et ἀνδραγαθὸς ἀ[σ]κλίον in- telligi possunt, sic fieri legendum est:

[Αὐτοκράτορι] Καίσαρι
[Α. Σεπτιμίῳ], Σεου[ρή]ῳ, Εὐσεβεῖ,
Σεβαστῷ τὸ β', ἀρχιερεῖ [μεγίστῳ].

Titulus pertinet ad L. Sept. Severum et Caracallam filium, qui Augustus dictus inde ab a. Chr. 198. Severus Cos. II. in hoc titulo dicitur: igitur hic anno Christi 201. non posterior est. Vs. 8. supplevi Παρδικῷ μεγίστῳ, non ἀρχιερεῖ μεγίστῳ: nam Caracalla Pontifex Maximus anno demum 211. esse coepit. Iam vero Caracalla Πατρίκιος Μάξιμος dictus a Chr. 200. Igitur titulus est anni 200. vel 201. Vide de his quas dixi temporum notis Eekhel. D. N. T. VI. p. 178. p. 200 sqq. Vs. 3. obscurum est Σεβαστῷ τὸ β', quum alias dicatur Αὐτοκράτορι τὸ β', τὸ γ' etc. sed longe illud aliud esse debet: nam a 200–201 Severus fuit Αὐτοκράτορι τὸ ἰδ' (Imp. XI), ut constat ex nummis. Igitur Σεβαστῷ τὸ β' videtur inde ab eo tempore dici, quo una cum Caracalla Augusto imperavit.

PARS QUINTA.

INSCRIPTIONES BOEOTICAE.

In harum inscriptionum ordine instituendo quum commodius videretur, quae essent ex eodem genere, eas omnes componere, nolui titulos secundum singulas civitates separare, sed universum numerum per classes disposui, easque septem. *Prima* continet *decreta et acta publica civitatum liberarum*, hoc est ante Romanorum imperium scripta; in iis habes etiam *catalogos publicos*. *Secunda* classe coniunxi *agonistica*, etiam donaria ob victorias oblata; *tertia* *donaria cetera diis oblata*, quibus addidi *donationes vel venditiones servorum*; qui ea donatione vel venditione *hieroduli* fiunt. In *quarta* classe habes *honores Imperatorum*; in *quinta* *honores magistratum, sacerdotum, privatorum, etiam mulierum*, qui tituli maximam partem statuis subscripti Imperatorum aetate sunt; *sexta* classis comprehendit *epitaphia et singula nomina*, *septima* *fragmenta varia*. In classe prima primo loco habes decreta, uno excepto n. 1625. quod ut recentius in quintam distuli; initio posui proxenias, tum cetera decreta et recens ac catalogos, in quibus postremi magna ex parte militares

sunt. In secunda classe priores tituli ad musicos potissimum ludos pertinent, posteriores ad gymnicos: in utraque parte primae sunt donariorum agonisticorum inscriptiones; sequuntur catalogi. In tertia classe quae certis diis dedicata sunt, in principio collocavi, et post donariorum titulos servorum sive venditiones sive dedicationes. Quinta incipit a virorum, quorum aetatem tenemus vel conicere possumus, titulis; quibus ceterorum virorum et mulierum honores addidi. In sexta praemisi ea, quae vel dialecti causa vel scriptura antiqua insigniora sunt (n. 1637-1651.), eaque secundum alphabetum disposita; reliqua, prout forma eorum similis est, eodem ordine composita deinceps sunt. Ne vero in diversorum titulorum interpretatione easdem res uberius explicare identidem cogerer, in ipso statim introitu ea ponere commodum visum est, quae uno tenore contexta facilius perspiciuntur: igitur de *dialecto Boeotica*, de *magistratibus Boeotorum*, postremo de *anno Boeotico*, quantum inscriptionum causa opus est, disputo.

INTRODUCTIO.

CAPUT PRIMUM.

DE DIALECTO BOEOTICA.

1. Aeolismus etsi permultis Graeciae populis communis est, apud quos pro varia caeli temperie et gentium admistione variam traxit indolem, aliam in Peloponneso, aliam in Thessalia, aliam in Boeotia, aliam in Lesbo et Aeolide Asiae, de quo ad n. 11. dixi; tamen ex Thessalia potissimum primitivi Aeoles derivandi sunt: Thessali enim, ut ait Heraclides Ponticus (ap. Athen. XIV. p. 624. C.), εἰσὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους Αἰολεῦσι μεταδόντες, non illi quidem Thessali proprie dicti, qui Ephyra ex Thesprotia profecti in campos Peneios descenderunt, sed qui ante hos eas regiones, quae postea Thessaliae nomen adeptae sunt, et maxime Phthiotidem habitabant, a Thesproticis equitibus partim subacti partim pulsati, Pelasgi Aeoles, quorum dicionem γῆν τὴν Αἰολίδα vocat Herodotus (VII, 176. cf. Müller. Dor. T. I. p. 65 sqq.). Ex qua terra quum sexaginta post Troica annis Aeolenses Boeoti (Αἰολεῖς Βοιωτοί) immigrarint in Boeotiam ab ipsis denominatam, qua de re rectissime egit Müllerus (Orchom. p. 391 sqq.), Boeotica dialectus Thessalicae affinis optimo iure est Aeolica: quamquam ut Thessalicus Aeolismus ex admista Thesprotorum lingua, ita Boeoticus ex prisco

rum Boeotiae incolarum sermone colorem traxisse videtur. Mox e Boeotia potissimum in Lesbum et vicinam Asiae oram plures sunt coloniae deductae e Boeotis et Achaëis, Aeolensibus utrisque, mistae (v. Plehn Lesb. p. 39 sqq.): hinc nata dialectus Aeolica ea, quam Asianam dixeris, conflata, ut opinor, e Boeotica et Achaëica et fortasse vetustorum eius regionis colonorum dialectis: atque haec Asiana a grammaticis potissimum *Aeolica* vocatur, quippe Lesbica poesi celebrata. Quae quum ita sint, *Boeotica* lingua est quidem Aeolicae latiore significato dictae pars, sed differt quum a ceterorum Aeolensium sermone, Thessalorum, Arcadum, Eleorum et aliorum, tum ab Asiana dialecto Aeolica, nisi quod haud pauca his sunt omnibus communia: itaque grammatici alia Aeolica, alia Boeotica, Thessalica, Arcadica vocant, et similiter cetera. Idem Aeolismus, ut Dorismum, Ionismum, Atticismum, distinguunt vetustiore et recentiore: recentioris vero exemplum, quod §. 5. afferam, propinquum est Boeoticae dialecto. Nihilominus Boeotorum lingua vetustissimae Graecorum mihi videtur propior habenda, quam Aeolica Asiana, quae in peregrino

X x x x

remotoque solo post longinquam demum est migrationem exulta: igitur in Boeotiis titulis quaedam supersunt Latinae linguae hucusque propria visa: quippe prisca Aeolica sive Pelasgica lingua, omnium Graecarum dialectorum vetustissima, qui honor antiquitatis falso nuper Doricae tributus est, una cum Germanica et Latina ante rerum memoriam ex communi manavit fonte. Accedit quod Spartana dialectus Boeoticae valde affinis est, cuius rei exempla aliquoties annotabo: quod potest documento esse utramque ex Thessalia prisca genuini Aeolismi patria allatam in posteras utriusque populi sedes esse. Sed antiquissima illa Graecae linguae forma inter paganos antiqui tenaces potuit ipsum cultiorem sermonem diuturnitate superare, ut in Italia rustica lingua multa videtur casca servasse, quae elegans non recipiebat Latinitas, et tamen ipsa ad formandam Italorum noviciam linguam aliquid contulisse. Ut enim Graeci in litteris paulatim desierunt peculiaribus gentium dialectis uti, quod in Boeotia circa Olymp. 130-145. factum videtur (v. ad n. 1583. 1584.); ita in agris non abrogata est vetusta dictio: quare quum obsolescerent litterae, potuerunt Thraciae, Macedoniae, Thessaliae, Boeotiae dialecti admisceri linguae communi, atque ad hanc corrumpendam una cum Latina barbarisque linguis conferre. Certe sicut Graeci nunc diphthongum *ai* pronunciant *ae* vel *e*, *ei* et *oi* vero *i*, ita Boeoti pro *ai* dixerunt *ae* vel *η*, pro *ei* autem *i*, pro *oi* pronunciarunt *υ*, quae littera affinem litterae *i* sonum habet: unde tantum abest, ut vetustos Graecos illas litteras ad noviciorum modum pronunciasse colligatur, ut etiam contrarium inde evincas, propterea quod illa ipsa pronuntiatione ab reliquis dialectis distinguebatur Boeotica: at Boeoticae et hodiernae pronuntiationis similitudo probabile reddit, e rustica vetusta natam esse recentem; in ipsa quin etiam syntaxi quaedam Boeotica videntur ad noviciam accedere linguam, ut *παρ τὰν πόλιν* pro *παρὰ τῆς πόλεως* (v. §. 18.). Hac de re monuiam olim Oec. civ. Ath. T. II. p. 394. Quo magis pretium visum de Boeotica dialecto, utpote et satis antiqua et recentissimae vestigia monstrante, agere paulo distinctius. Eius vero uberrimum fontem aperiant *inscriptions*, quibus utemur potissimum, quod ad has scribimus: harum autem aliae Boeotismum magis, aliae minus perfecte referunt, aliae lingua vel communi vel Doricis tantum formis variata compositae sunt: nos tamen utemur etiam iis, quae tantum singulas offerunt Boeoticas quasdam formas, ut inde illustremus Boeotismum; contra quae ab hoc recedere videntur exceptiones, earum exempla ex iis solis titulis petemus, qui aut vetustate commendabiles sint, aut Boeotica dialecto perfectiore insignes. Neque omittemus fragmenta *Corinnae*, poetriae Tanagraeae: haec enim sola, quantum memini, patria dialecto scripsit carmina, *ὅποια συνήσειν ἐμελλον Αἰολεῖς* (Pausan. IX, 22, 3.): quamquam hoc ad sola rettulerim melica, in quibus ipsis illa non omnes Boeoticae dialecti proprietates videtur admisisse (cf. §. 4. 5. 10.): epica eiusdem fragmenta, quantum ex te-

nuibus reliquiis iudicare licet, commune Dorismum referunt. Tertium autem Boeoticae orationis specimen praebet *Aristophanis* Boeotus in *Acharnensibus* (vs. 868-922. 958. 965.): sed aut sibi temperavit Aristophanes, aut textus magnopere immutatus est: omnia quidem ad Boeoticam formam corrigere, non satis tutum iudico. Postremo ubi occasio fert, etiam e *grammaticorum* notatis aliquid delibabo.

2. At priusquam ea referam, quae ex inscriptionibus potissimum petii, de *accentus* ratione monendum est, quam in signandis vocabulis secutus sum. Nam Aeoles, quorum pars Boeoti, ut Latinos et Germanos constat fuisse *βαρυντάς*: quippe hoc genus accentus collocandi graviori convenit ingenii conformationi: et quo quisque populus est antiquior vel antiquam magis retinuit indolem, eo maior illi inest gravitas, quem *κόμπος* dixit Olympiodorus philosophus, ubi Romanam accentus rationem ex gravitate huius gentis derivat, male ideo reprehensus a Bentleio et Reizio (vide Metr. Pind. I, 9. p. 55.). Ita Romani priscae gravitatis tenaces, ita Aeoles, quibus Heraclides Ponticus de Musica (ap. Athen. XIV. p. 624. E.) τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες tribuit, vetustam tenuerunt accentuum ponendorum normam, a communi matre traditam, dum Graecorum plerique oxytona plurima admiscunt barytonis, velocioremque sic et leviolem reddunt prolationem. Eximie hoc perspexit Scholiastes Dionysii Thracis (ap. Bekk. Anecd. T. II. p. 662. male hic quoque reprehensus ab alio): Γινώσκεις δὲ χρῆ ὅτι τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν εἰσι Δωριεῖς, οἱ δ' Αἰολεῖς, οἱ δ' Ἰωνες, οἱ δὲ Ἀττικεῖ. συμβεβηκυῖας δὲ διὰ τούτων δηλοῦμεν ποιότητας. καὶ γὰρ καὶ οὗτοι τρόποις καὶ ἤθεσι διαφέρουσιν ἀλλήλων. δοκεῖ γὰρ τὸ Δωριον ἀνδρωδέστερόν τε εἶναι τοῖς βίοις καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῖς φθόγγοις τῶν ὀνομάτων καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ· τὸ Ἰωνικὸν δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἀνεμνόμενον· χαῖνοι γὰρ οἱ Ἰωνες· τὸ δὲ Ἀττικὸν εἰς τε δαιταν καὶ φωνῆς ἐπιτέχνησιν αἰεὶ διαφέρει· τὸ δὲ Αἰολικὸν τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς διαίτης καὶ τῷ τῆς φωνῆς ἀρχαιοτρόπῳ. διὰ τοῦτο καὶ τὴν βαρύτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλοτητα τοῦ πνεύματος ἐξηλῶκασιν. Attamen non omnia vocabula apud Aeoles fuisse barytona exceptis solis monosyllabis, rectissime animadvertit Osannus (Syll. p. 183.). Primum enim dubitationem iniiciunt tot nomina propria Boeotica in communi lingua oxytona, quorum accentum a ceteris Graecis mutatum esse non videatur probabile. *Κωπὰς* quidem et *Ἐρχομενόν*, ut propria nomina distinguerent ab iisdem non propriis, etiam Boeoti dixerint; magis haesitaveris in aliis, quae ad vulgarem rationem potuerunt ab Atticis et ceteris Graecis deflecti, ut *Ἰσμηνός*, *Ἀσωπός*, *Ἐλακῶν*, *Κιθαρώων* (sicut *οἰνῶν*, *ἀμπελών*); *Θεσπειὰς* vel *Πλαταιὰς* omnino non attulerim, quum alia etiam forma fuerit *Θέσπεια*, *Πλάταια*, eaque antiquior: *Θέσπειαν* videtur etiam Corinna dixisse (§. 9.). Sed ipsa vox *Βοιωτός* videtur barytona Boeotis fuisse, si in textu Herodiani (l. c. §. 7.) acquiescendum: aequae indigenae opidum Pomeraniae vocant *Stralsund*, ceteri Germani ut plurimum *Stralsind*. Deinde ut nos in compositis vocibus aliquot accentum servamus in ultima,

herbei, hinzu, ita vix arbitror Aeoles Boeotos dixisse *ἐπίδει, οὐδέν*, sed *ἐπιδεί, οὐδέν*. Neque in formis talibus, quales n. 11. reddidimus Aeolensibus, *τοί, ταί*, abiectum ab ultima accentum credideris. Certior res est in praepositionibus et coniunctionibus, quae de re postquam Bekkerus (ad Apollon. de pronom. p. 364. C. not. p. 454.), Osannus (Syll. p. 187.), alii monuerunt, errorem a me olim commissum correxi in commentatione de crisi Pindarica c. 42. (Act. Acad. Boruss. a. 1822. 1823.). Auctoritates grammaticorum maximam partem ab Osanno allatae sunt hae. Apollon. Dysc. de Synt. IV, 2. p. 304. Sylb. postquam de anastrophe et de praepositionibus sua natura oxytonis dixit: *Διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκτείνονται συνέλκουσι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει ἡ ἐνὶ καὶ ἡ προτί. διὰ τοῦτο οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη ἠξίωσαν βαρύνειν τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσῃσι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν· εἰ γὰρ καὶ ἐβαρύνθησαν, ἀνδελέγονται ὑπὸ τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως ἢ τοῦ ὀνόματος ἐξήγησαν τὸ ἀμεῖναι τὸν τόνον, καὶ ὥς εἴπομεν αἰτίας.* Ex quo loco non, quod ad solos Aristophaneos provocatur, hos solos ita statuisse colligitur; potius quum illud *οὐδ'*, ut Meierus adversus Hermannum animadvertit, adiectum sit verbis *οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη*, Apollonius notat *ne Aristophaneos quidem, nedum alios*, barytonas fecisse in Aeolica dialecto praepositiones; quodsi aliud voluisset grammaticus, scripsisset: *διὰ τοῦτο οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη οὐδὲ κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον* etc. Cur vero *ne Aristophaneos quidem* dixerit, alia est quaestio, nihil ad nos: conieceris tamen Aristophanem, accentuum signandorum auctorem primum, in Aeolicis vocibus ut barytonis signandis longius progressum esse quam posteriores. Ni dices *οὐδ' οἱ π. τ. Α. ἠξίωσαν* nihil esse nisi *καὶ οἱ π. τ. Α. οὐκ ἠξίωσαν*. Sed disertius idem Apollonius ac sine ulla restrictione de pronom. p. 353. B. *καθότι ἀδύνατον πρόθεσιν βαρύνεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἀναστρέφειτο: οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ἐπὶ ταύταις τόνον ἀναβιβάζουσιν.* Herodian. Hort. Adon. p. 413. 20. *Οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν: πᾶσαν γὰρ λέξιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῶν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων.* Choeroboscus ad Theodos. Canon. Anecd. Bekk. T. III. p. 1203. *πᾶσα γὰρ λέξις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῶν ὀξυνομένη παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι βαρύνεται, οἷον Ἀτρεὺς Ἀτρεὺς, σφόδς, χωρὶς τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων· ἐπὶ τούτων γὰρ φυλάττουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν, οἷον ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, αὐτάρ, ἀτάρ, πρὸς (scribe προτί).* Priscian. Gramm. XIV, 1. p. 977. Putsch. p. 583. Krehl. „Accentum habent praepositiones acutum in fine tam apud Graecos quam apud Latinos, qui tamen cum aliis legendo in gravem convertitur, nisi praepostere proferantur; quod Aeoles quoque, quamvis fugiant in fine acutum, in hac parte solent servare; quos in plerisque secuti in hoc quoque sequimur.” Et deinde: „Nec mirum in hac parte orationis Romanos in fine ponere accentus, quamvis disyllabae, nec non Aeoles contra consuetudinem suam idem facere, etc.” Haec praecepta et ipse in accen-

tibus ponendis secutus sum, ideoque etiam *καττό, καττάς* etc. scripsi, quod praepositio sequenti annititur voci. Ceterum in iis titulis, quorum dialectus vulgaria admista habet, etiam in accentu ponendo remisi aliquid ab Aeolica severitate, maxime in nominibus propriis, ut n. 1583. de industria scripsi *Κουζικηνός, Αἰολεύς, Κορωνεύς* etc. alibique dedi *Βοιωτός*, alibi *Βοιωτοῖς*, ut n. 1575. quamquam exigui haec res momenti est in monumentis, quorum sibi dialectus non satis constet. Etiam ubi circumflexus in ultima est ex contractione, ut in *Ἐρμᾶς*, non audeo ab ultima remove accentum; omnino vero nolui a vulgari norma nimium discedere, ideoque ne *Φωκείος* quidem et talia scripsi, sed *Φωκείως* (p. *Φωκείως*), licet priorem accentum ut Aeolicum tradiderint grammatici, ut Choeroboscus l. c. p. 1194. Etym. M. p. 189. 29. Quae inconstantia cui displiceat, poterit eam facile emendare. Equidem inhibui iudicium, quum apud Choeroboscum rursus *Ἀρχιλλῆος* dicatur Boeoticum.

3. Quae Boeoticae dialecto cum Dorica et Aeolica communia sunt, ea non memoro nisi rerum tenore flagitante: ipsas Boeotismi varietates ad simplices refero normas, ut illas inter se convenire et certa analogia comprehendere intelligas, neque admisceo aliena, in quibus comparandis sibi nonnulli placent. Dicam igitur ordine *de spiritu et littera digamma, de mutatione vocalium simplicium et compositarum et de contractione, de mutatione consonarum, de formis aliquot pronominum et praepositionum, de peculiaribus vocabulis et formatione verborum et nominum, de declinatione, coniugatione, syntaxi.* Primum etsi Aeoles fuere *ψιλῶται* (cf. p. 28. a.), tamen Boeoti *asperum spiritum* non videntur prorsus neglexisse: nam vel in his titulis ea aetate, qua spiritus asper scribi solebat, maximam partem recentioribus, supersunt scripti exempla, n. 1637. *ΗΑΓΕΣΑΝΔΡΟΣ*, n. 1642. *Ἰππαρχία*; praeterea ne de n. 1570. dicam, qui titulus hac in re nullius est momenti, n. 1569. siglum *IE* docet *ἐκατον*, non *ἐκατον* pronunciatum esse. Sic Boeoti etiam *ἰών* p. *ἐγώ* (Apollon. de pronom. p. 324. C.), ut alia omittam. *Digamma* omnibus Graecis ab initio commune iure ab Hermanno ad Hymn. Hom. p. 91. Pelasgicum vocatur, idemque censuerunt alii: perperam tamen ille id, si figuram litterae spectes, Aeolicum, si usum et originem, Doricum dixit. Quovis respectu id priscum Graecum est: ut vero apud Aeoles et Diores potissimum haesit, ita Boeotis valde frequentatur tum in nominibus propriis tum in iis vocabulis, quae etiam apud Homerum et Pindarum, et partim in Latina Germanicaque lingua eo sono instructa sunt, et in aliis Graecis titulis eadem littera scripta reperiuntur; ab aliis tamen, ubi id ex Homero usu exspectaveris, abest, ut ab *ἐκατος* n. 1569. a. III. In nummis quoque habetur *FACT* (Eckhel. D. N. T. II. p. 196.), credo a radice *ἄστυ*, et *EYFAPA*, ad quod statim redibo. In titulis quae reperio haec sunt.

Xxxx 2

Φάδων, nomen proprium ex coniectura n. 1574. 6. ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν.

Φαναξ, Φαναξίων ex emendatione n. 1574. 4.

Φάρων, viri nomen n. 1569. a. II. ex ἀρῶς, ut ex ovibus Boeoti permulti denominati sunt. Sed n. 1593. est Ἀρνοκλείας.

Φείδω, Duo hinc derivata nomina ex emendatione dedi, Φειδήμων (Boeotice p. Φειδήμων) n. 1574. 21. et Φειδίαο n. 1575. 3.

Φελατία, nomen urbis Phocicae, Φελατή, Φελατήϊ n. 1569. a. III. Φέτος, Φέτια n. 1569. a. III.

Φίκατι, ut in tabulis Heracleensibus etc. apud Lacones Βεΐκατι (cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 392.), n. 1569. a. III.

Φίτος, Φισοτελίων n. 1562. 1563. b.

Φοῦ, Φοῖ ex emendatione n. 1565. Sic Apollonius de pronom. p. 396. C. postquam de Aeolico Φός dixit: ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόμηννα.

εὐωνυμίας πηδεγον Σελωσα φίλης ἀγκάλης ἐλεσθη.

Cod. εὐωνυμίας Κόριννα, quod Bekkerus transposuit; reliqua postquam idem quaedam praeivit, recte restituit Britannus Diar. class. Vol. II. Fasc. VIII. p. 584. sed praemittendum εὐωνυμίας, ab εὐωνύμιος: unde est εὐωνυμίας in Delphico titulo n. 1711. ut ἐπωνυμίαν χάριν ap. Pind. Olymp. XI, 78. ἐπωνυμίαν πόλιν Pyth. I, 30. ὁμωνυμὴ νῆσος ap. Aristot. Epigr. Anthol. Palat. Jacobs. T. II. p. 750. Sic fragmentum hoc erit:

εὐωνυμίας πῆδα Φέον Σέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλεσθη.

Φέον, non Φέον dedi de industria. Vulgari lingua est hoc: εὐωνύμοις παῖδα ὃν Σέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλεσθαι.

Φουκία s. Φουκία, Φουκίας ex emendatione n. 1566. Φουκίας n. 1562. 1563. a. 1564.

In mediis vocabulis digamma in vocibus ex ἀφείδω derivatis est n. 1583. ἀφάφιδος, ἀφλάφιδος, ἀφθαράφιδος, et tamen ἀφω vel αἰφω n. 1579. 1580. Singulare est n. 1639. Βακύντας, ubi digamma quasi ex priori εὐ repetitum videtur: sed contraria exempla aliquoties reperiuntur, Ἀλεύας (n. 1564. 1580.), Εὐάριος (n. 1583.), cui tamen affine videtur ΕΥΦΑΡΑ, quod supra ex nummo attuli.

4. Pergo ad mutationes vocalium simplicium. Ex his Alpha nullam patitur mutationem: ἐνίκωσαν n. 1583. aut a νικάω, forma singulari, derivatur, aut scribendum ἐνίκασαν, quae forma est in ceteris Boeotiae titulis et apud Corinnam. Epsilon ubi Dorice et Aeolice transit in α, idem patitur apud Boeotos, maxime in κὲ κα n. 1569. a. III. γὲ γά Aristoph. Acharn. 868. 906. 917. ἰώνγα apud Corinnam, τούγα p. σύγς (v. §. 7.); tum potissimum ante μ et ρ (ut τάμνειν, φάργον et talia), Ἄρταμις n. 1595-1597. ἱερὸς ἱαρος (ut Ἰάρων n. 16. etc. cf. intt. Greg. p. 304.): ἱάρυ n. 1568. 10. ἱαρειάδδω n. 1568. coll. 1576. Ἰαρκελίδος, Ἰαρώνυμος, Ἀρχίαρς n. 1563. a. 1579. 1569. a. I. Ἰέρεις tamen est n. 1575. Ante vocalem autem Epsilon in Iota transit, ut Θεὸς Θίος, quod Cretensibus tribuit Hesychius v. ubi Θίος scribitur, Boeotis Apollon. de pronom. p. 395. A. Sic Θίος n. 1564. Θιόδωρος n. 1563. c. 1569. b. Δωρόθιος n. 1562. Θιόμαστος 1593. Τιμάσθιος n. 1575. Διοπροπίων 1593. Lacones σιόρ: et sic Boeoticum est Σιανορίδας n. 1574. νει τῶ σιῶ ap. Aristoph. Acharn. 913. Porro ita χρέος χρίος n. 1569. a. I. Κλέων Κλίων, Κλιώνιος, Κλιώνας 1574. 1575. 1583. Νέων Νιώνιος 1574. Μνασέας Μνασίας 1575. Vidimus tamen Φέος apud Corinnam (§. 3.); eademque scripsit τεοῦς, non τίους, licet in hoc quoque ε in ι transisse doceat Apollonius de pronom. p. 355. C. καὶ ἐτι Κόριννα.

περὶ τεοῦς Ἐρμῆς ποτ' Ἀρηά πουκτεύει.

ἔστι καὶ ἡ ΤΙΟΤΣ, διὰ τοῦ ι, ἣν καὶ ἀναλογώτερον ἡγη-

τέον, ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι φωνήεντος ἐπιφερομένου. Quo loco Corinnae versus ex Valckenarii correctione ad Theocr. p. 302. redditus est; sed cod. rectius ἀρσναπουκτεύι: scribe Ἀρενα πουκτεύι. Nam Ἀρενα apud Corinnam scribere intutum est (§. 5.); et Ἀρενα Aeolicum esse docet Choeroboscus ap. Bekk. Anecd. T. III. p. 1340. cf. Maistair. de dial. p. 184. B. Illi τίους addendae formae eiusdem rationis τίος, τίω, τίως Apoll. p. 395. A. p. 356. C. ἀμίων et οὐμίων, hoc ex Corinna, p. 381. C. 382. B. Eodem pertinet ἰών et ἰώνγα pro ἐγὼ et ἐγώγε. Apollon. ib. p. 324. B. Βοιωτοὶ ἰών, ὡς μὲν Τρύφων φησὶν, ὑφέσει εὐλόγῃ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται. ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ: deinde duo ex Corinna addit exempla, quorum prius sic scripseris:

μέμφομη δὲ κῆ λυγούραν Μούρτιδ' ἰώνγα,
ὅτι βάνα φοῦς' ἔβα Πινδάρειο ποτ' ἔριν.

De voce Μούρτις cf. §. 7. Ἰώνγα etiam Aristoph. Acharn. 906. ubi corrige spiritum. Simili modo natum ἀνδριαν (§. 17.). Imprimis etiam in iis formis ε mutatur in ι, in quibus id apud Atticos vel evanescit vel cum sequenti syllaba contrahitur; unde nata est species Iota vacantis, quam removi ad n. 1564. et locis ibi citatis. Sic ὦν, ἑών, ἰών Boeotice, ut ἰούσης est ἰώσας n. 1563. a. b. 1564. ἔωσι ἰώνδι 1569. a. III. δοκέει δοκίει n. 1568. ἔττα κέττα 1569. a. III. Δαμοτέλεος Δαμοτέλιος 1569. a. II. Πραξιτέλιος 1593. Καλνιμέλιος 1573. Ἀλκιοθένιος 1579. Ἀσκληπιογένιος 1583. Πολυκράτιος 1579. Σωκράτιος 1583. Φιλοκράτιος 1575. Εὐάριος 1583. etc. item αἰλίαν αἰλίω, ut αἰλίοντος n. 1579. 1580. ἀγώνοθετίοντος 1583. εἰλαρχιόντων 1588. Βοιωταρχιόντων 1565. Διοπροπίοντος 1593. μοραγιόντος 1574. πολεμαρχιόντων 1573. 1574. χοραγιόντες 1580. Sic etiam Lacones μονίωμας, λυχνοφορίοντες etc. ap. Aristophan. Lysistr. 1002. 1003. Vulgatae tamen formae sunt n. 1576. Θεογίτων, εἰλαρχέοντες, Καλλικράτεος etc. et n. 1583. Πουδέας. Non ad Boeotismi proprietatem referendum est πόλιος n. 1569. a. III. Ionibus commune. Ceterum, nisi ante vocalem, ε non mutatur in ι, auctore etiam Apollonio de pronom. p. 385. C. παρὰ Βοιωτοῖς οὐ μετατίθεται συμφώνου ἐπιφερομένου τὸ ε εἰς τὸ ι. Neque ε Boeoti mutant in ει, sed quae pro hac mutatione afferri possint, aliter sunt explicanda (§. 5.).

5. Eta ubi in Dorismo et Aeolismo vulgo litteram Alpha substitutam habet, vel ubi primitiva forma hac littera instructa est, etiam apud Boeotos in α mutatur, ut Καφισός, Ἀθάνα, χοραγῶ, νικάσας, Ἡρακλίδας, τᾶς etc. ubi vero Dorice et Aeoles vulgo, etiamsi non constanter, retinent η, et ubi id ex e natum est, Boeoti id mutant in ει, similiterque Boeotorum parentes Thessali, ut n. 1766. ὀνέθεικε, ἱερμναμονείσας, ἀρχιδανυχαφορείσας. Sic in Boeoticis titulis μῆ μεί n. 1569. a. III. ἐπειδὴ ἐπιδεῖ ib. μῆνος μεῖνος 1569. μῆλον (ovis) μεῖλον, unde Εὐμείλος, Τιμόμελος, Μνασίμελος, Σαύμελος 1569. 1575. Ἡρώδης Εἰρώδας 1574. Εἰρώδας 1583. quod est a nomine ἥρας; εἰδόμενον 1571. Χαριτέισια 1583. Θειβείος 1583. ποίτας, αὐλείτας 1583. Εὐφίλειτος 1575. Χαριτίδας 1578. Ἰσμε-

νίας, Ἰσμενιάταο 1578. 1593. Ξενόκλης 1575. Πασίκειν 1569. Δαμοτέλειν ib. Ἀντιγένης, Μενεκράτης, Ἀντιφάνης, Περργένιος 1569. c. 1574. 1578. (cf. 1601.) 1583. συγχωρήσει συγχωρήσει 1569. a. III. ἀνέδεικα 1571. 1579. 1593. 1601. ἐπόεισε 1582. χοραγεύσαντες 1579. Huc pertinet etiam εἶμεν pro εἶναι constans in his titulis, ut n. 1562 sqq. 1569. a. III. quod est pro ἤμεν: nam si esset pro ipso εἶναι, debebat ἤμεν esse (§. 9.). Similiter n. 1575. Ἰέρεις est pro Aeolico, certe Arcadico Ἰέρης; v. not. Contra Aeolicum μεῖς pro μῆν (Suid. Zonar. Schol. Iliad. τ, 117. etc.), ut alia quae praeter rem admiscuntur, huc non pertinet: hoc est enim e ΜΕΝΞ (mensis), ut θείς ex θένς, θέντος; licet Etym. M. Zonar. etc. Doricam litterae η in ε mutationem in ea voce sibi agnoscere sint visi. Boeolicam proprietatem illam tradunt etiam grammatici. Herodian. π. μονήρ. λέξ. p. 23, 27. Βοιωτοὶ δὲ τάρβειμι καὶ ποίεμι καὶ φίλεμι. Eustath. ad Odyss. β, p. 1442. 47. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ὑποβάλλει Βοιώτια νοεῖν καὶ τὸ εἶμι καὶ τὸ εἶμι, ἐν οἷς λέγει ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς μὲν περατουμένων διφθογγῶν ἔχει ἐν τῇ παραληγουσῇ, ὅτι μὴ Βοιωτικὸν καθεστήκειν, ἥγουν εἰ μὴ Βοιώτιον εἶη. ἐπεὶ γὰρ φησι δι' ἑθούς Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκίας δυνάμεως, ἀλλ' ἐκάστοτε εἰς εἰ διφθογγῶν μετατιθέναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ εἰ προφέρονται, τίθειμι, κίρνεμι, ἴστειμι (si hoc verum), καὶ πάντ' ὁμοίως. καὶ τὸ εἶμι γοῦν τῆς αὐτῆς ἔχεται διαλέκτου. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τοῦ Ἡρακλείδου βοηθεῖ καὶ τοῖς παραδιδούσι Βοιώτιον εἶναι τὸ τέθεικα καὶ τέθειμαι καὶ τεθεῖσθαι καὶ τεθειμένος καὶ τὰ κατ' αὐτά. Etym. M. p. 660. 51. ἐξύνεται καυστήριος· ὅπερ γίνεται κατὰ διάλεκτον Βοιωτῶν, ὡς τὸ τέθεικα τέθεικα. Cf. ἀγείσχα p. 9, 33. et alia. Ap. Aristophanem Acharn. 868 sqq. pauca huius usus supersunt exempla, Θείβαθεν, Θείβαδι, νεί (νή), ἀδικεῖμενος ab ἀδίκειμι; alia videntur reducenda ut neglecta a librariis, ut Ἰσμενίας, Ἰσμενίχος, γενεῖσται p. γενήσται, αὐλεῖται vel αὐλεῖται p. αὐληταί, μεῖ p. μή vs. 908. 911. et ibidem fortasse εἰ pro ἤ. In Corinna haereo: certe nullum ne in melicis quidem huius mutationis apud illam certum vestigium superest. Contra ap. Hephaest. p. 60. extat in illius fragmento προφανής (amovet tamen Herm. El. doct. metr. p. 522.), μεγαλοσθένης est ap. Apollon. de pronom. p. 358. C. Sed ibid. p. 325. A. ἡδ' ἡρώων fortasse corruptum est: certe in promptu esse dixeris εἰρώων scribere. Ap. Apollon. p. 358. C. est etiam ὠνούμηνε, praecedente aoristo: attamen in hoc non η retentum videtur pro Boeotico εἰ: est imperfectum pro ὠνούμαι: nam in aoristo expectes ὠνούμενεν, ut ἔφανα. In titulis vere Boeoticis pauca sunt contraria, ut peregrinum Κουζικηνός. n. 1583. Διογένην 1563. a. Τηλυδωρίων. 1574. et ibidem Φιδήμων, quae per neglectum Boeotismi scripta videntur; contra nomina ab Ἡρακλῆς descendentia, ut Ἡρακλῆδας, Ἡρακλῆτος, excipi ratione videntur, quamquam ab Ἡρα est Εἰρόδοτος n. 1583. ex certa opinor emendatione. Alia ex parte notabilia sunt Κτεισίας n. 1573. et Θειλούθιος n. 1569. a. in quibus pro ε expectaveris α. Sane Doricum est κτῆσις: sed proclivis vox κτάρμαι in temperatiore quidem Dorismo ad η est, et ipse Pindarus dicit κτήσασθαι, non κτῆσασθαι, quippe quod ε in eo vocabulo ali-

quam habuit vim, quam monstrant formae κτάρ, κτάρων (cf. Metr. Pind. p. 291.). Ita et ἐγκτησις est in titulis ad Dorismum attemperatis, ut in Thaumacensibus n. 1771. 1772. 1775. nam Laconicum n. 1334. non huc rettulerim. Θειλούθιος haud dubie descendit a voce θαλύσιος, etiam brevi α: quo magis θαλούθιος expectatur: sed ut in τέθλα, adscitum est η et pro hoc ε; unde vulgaris forma est Θειλούθιος n. 1608. d. 1609.

Diphthongum εἰ non solum vocali η, sed etiam vocali ε et diphthongo αἰ substitui, possit aliquis ex quibusdam formis colligere: sed hae quoque ad hanc vocalis η in ε mutationem pertinent. Pro ε vulgaris linguae est εἰ in casibus vocabulorum in εὖς et κλῆς exeuntium: Κορωνεῖος, Θεσπιδεῖος, Πλαταιεῖος n. 1593. Φωκεῖ n. 1569. (etiam in catalogo navium legebatur Φωκεῖων, vide Wessel. ad Diod. XVI, 23.), Φωκεῖας n. 1569. a. I. II. Χερωνεῖα 1569. a. I. II. Ἡολεῖα 1564. Χαλκιδεῖα 1563. b. c. tum Ἀμυνοκλεῖος 1563. b. Δαμοκλεῖος 1563. a. Ἰαροκλεῖος ib. Ἀρνεκλεῖος, Διοκλεῖος, Νικοκλεῖος 1593. Πολυκλεῖος 1569. a. II. Sed haec formantur sic pro Κορωνῆος, Ἀμυνοκλῆος etc. N. 1569. a. III. Φελατιῆ non retinuit η, quasi sit pro Ἐλατειῆ, sed est potius pro Ἐλατειῆ, prorsus ad Boeoticam analogiam. Communem formationem Λεβαδεῖων a Λεβαδεῖος de industria retinui n. 1588. Mirum vero quod illam in εἰος formationem Boeoticam non agnoscit Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 1194. ubi postquam antiquis Ionibus tribuit formam Ἀχιλλῆος, βασιλῆος, pergit: ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰολεῦσιν, ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχιλλῆος καὶ βασιλῆος· παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις Ἴωσι διὰ τῆς εἰ διφθογγῆος καὶ εἰ, οἷον Ἀχιλλεῖος καὶ βασιλεῖος· ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Αἰολεῦσιν, ἀλλὰ πάλιν οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχιλλῆος καὶ βασιλῆος λέγοντες· παρὰ δὲ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ι καὶ ε, οἷον Ἀχιλλῖος, βασιλῖος. De accentu monui §. 2. extr. Iota hoc, non tamen Boeotis tributum, longum esse pronunciat Eustathius ad Dionys. Perieg. 386. Sed Choerobosci fidem superant hi tituli, in quibus semper est Κορωνεῖος, Ἀμυνοκλεῖος et talia; cum titulis consentit is, quem Choeroboscus Aeolicum dicit, usus; et in hoc cum Choerobosco convenit Scholiastae Nicandri Ther. 764: Περσεῖος Aeolicum genitivum dicenti, male correcto a Sturzio ad Maith. p. 184. B. Iam ut illud εἰος est pro ἦος, sic etiam μαντεῖα est ex μαντήα n. 1593. et eodem modo §. 12. explicō verbum ἰαρεῖάδω. Superest εἰ, quod videatur pro αἰ esse, ut in Ἀθανεῖος n. 1562. 1583. Ταναργεῖος 1562. 1563. a. b. Θειβεῖος 1583. at in hac quoque terminatione εἰ est pro η, duplici Boeotismo. Nempe primum factum est Θειβῆος, Ταναργῆος, quae habemus n. 1593. deinde quasi hoc non esset ipsum Boeoticum, novo molimine dederunt Θειβεῖος, Ταναργεῖος etc. Cf. §. 8.

6. Iota non mutatur; quodsi pro χιλῖος est χελῖος n. 1569. a. III. pro ἰλαρχεῶ εἰλαρχεῶ 1576. 1588. haec non sunt Boeotis propria. Omicron in α transiens, ut ρίκατι, διακάτιοι n. 1569. a. III. Doricum est et Aeolicum. Apud eosdem Aeoles ο et ε commutantur, ut δδόντα ἔδοντα, ὀδῖνας ἔδῖνας, Ἀπόλ-

Corinnae est. Eadem ap. Hephaest. p. 60. accentibus aliter dispositis:

μέγα δ' ἔμης γέγαθε πόλις
 λιγυροκωτῆλης ἐνόπης,

ubi Hermannus dativo opus esse vidit (Elem. doctr. metr. p. 521.), sed proprietatis Boeoticae immemor fuit, quum hos putaret esse genitivos. Vulgo ibi ἔμῃ, Herm. ἔμης. Corruptum est Corinnae δονεῖται ap. Hephaest. ib. excipiendum fortasse δαίμων eiusdem ap. Apollon. de pronom. p. 365. B. Addo locos aliquot grammaticorum. Herodian. π. μονήρ. λέξ. p. 43, 27. ὡς τὸ παῖω πῶω λεγόμενον παρὰ Βοιωτοῖς, παλῶ (παλαῖω). Etym. M. p. 32, 6. ἐπεὶ τὸ παλῶς, ἀρχῶς καὶ Ἀρχῶς Βοιωτιά εἰσι κατὰ τροπὴν τῆς εἰ (αι) διφθόγγου εἰς ἡ, ὡς τὸ ὄρηος καὶ λύκῃος Λακωνικά. Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 1215. Ἐτι δὲ προσθεῖναι ἐν τῇ κανόνι τῷ λέγοντι ὅτι φύσει μακρῶς οὔσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς οὐδέποτε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἢ ὀξεῖα, ἥγουν οὐ προπαροξύνεται, „καὶ χωρὶς τοῦ ἡ τοῦ γινομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς αἰ διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς.” τούτου γὰρ ἐπὶ τέλους ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἢ ὀξεῖα. τὸ γὰρ τύπτωμαι οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὴν αἰ διφθόγγον εἰς τὸ ἡ προπαροξύνουσι καὶ λέγουσι τύπτωμῃ. Cf. Heraclid. ap. Eustath. ad Iliad. β. p. 365. 27. et ibi allata e Choerobosco λεγόμενη, ποιούμενη. Choeroboscus ap. Bekk. Anecd. T. III. p. 1187. οἱ Βοιωτοὶ ταῖς εἰς ἡ ληγουσαῖς δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ἱ. τῇ Ἑλένῃ γὰρ φασὶ καὶ τῇ Πηνελόπῃ χωρὶς τοῦ ἱ. In titulis rara contraria. N. 1592. ubi Ἀθάνᾳ, non videtur Boeotice conceptus fuisse; de fragmento n. 1679. ΧΑΙΠΠΟΝΕΑ satis antiquo iudicare non licet; n. 1639. extat Βακεῖρα, 1573. Ἐρμαῖω, 1583. Φωκαιεύς, Αἰολεύς, 1574. ἐπλίταις. Haec quidem de diphthongis αι et α. Sed etiam pro η eo, quod Dores non in α mutant, η ponitur, ut n. 1569. a. III. πράττη p. πράττη. Quare n. 1568. cave δοκίει putes coniunctivum δοκῆ esse, η mutato in αι, ut Θειβῆος p. Θεβαῖος: potius pro δοκῆ Boeoticum est δοκίη.

9. Diphthongus ει secundum normam Boeoticam transit in ι, etiam ante consonam: ἱράνα n. 1563 sqq. Εὐγίτων, Ἀριστογίτων 1575. Διογίτων 1579. Θεογίτων 1576. Καλλυγίτων 1593. Θεόγιτος, Εὐγίτα n. 1661. 1608. h. Παμπύραο, Διοπίθεις n. 1575. Φιδίας n. 1569. a. III. Ἀμινίας 1584. 1608. in vulgari dialecto, in qua hinc etiam Ἀριστίδης n. 1611. haesisse videtur; Ἀμινόκλεις 1563. b. Δινίας 1593. Καβίργχος n. 1584. inter vulgarem dialectum; Ἀριστοκλίδας 1593. Ἡρακλίδας 1583. Καλλικλίδας 1578. Δαμοκλίδας 1575. Δαρκίος 1571. κίμενος, πλίονα, ἀρχί, ἀπέχί, ἐπιδεί, ἢ (εἰ) 1569. a. ἀσφαλῖαν, ἀτελίαν, ρισοτελίαν 1562 sqq. Ἀργίος 1583. Φελατία 1569. a. III. et in terminatione adiectiva patronymica Ἀπολλοδώριος, Σαμίωνιος etc. (v. ad n. 1574.) Mensis nomen Ἀλαλκομένιος n. 1569. a. est pro Ἀλαλκομένειος 1608. e. quod vero ibid. c. g. in vulgari dialecto est Ἀλαλκομένηου, simili debetur confusione ac Θειβῆος (§. 5.). Nam pro Boeotico Ἀλαλκομένιος quum consuisset iam dici vulgare Ἀλαλκομένειος, hoc ipsum habuere pro Boeotico et dixerunt Ἀλαλκομένηος, ut scilicet communi uterentur forma, in qua est η pro Boeotico ει. Etiam n. 1625.

quod toties est pro αι, ut ει pro εις (veteres Boeoti potius ει dixisse noto §. 13.), μαρτυροῦνται etc. videtur priscae pronuntiationi originem debere. Πόλι, συγχωρεῖσι 1569. a. 1571. alienum ab illa ratione τοῦ εἰ in ἱ mutandi, quippe Ionibus commune aliterque proinde explicandum. Ex grammaticis huc pertinet Boeoticum ὀπίττωμαι seu ὀπίττωμαι (πίττωμῃ), οὐ πείθομαι, ap. Hesych. et Phot. ac Phavorin.; ex Corinna ποικτεῖ (§. 4.); eadem quod Θεσπια pro Θεσπια et producta et correpta paenultima dixit (Steph. Byz. v. et inde Eustath.), vix afferri potest. Apud Hephaest. p. 60. δονεῖται in δονεῖτη mutandum censeo; retento ει, quod hoc est ex ει; in epico eiusdem Corinnae versu ap. Hephaest. p. 9. in voce εὔδης nihil novandum: in melico (cf. §. 7.) Ποτειδάων habetur, quod et ipsum retinendum censeo, licet normae Boeoticae minus congruum. In titulis contraria fere haec sunt: Χαιρίας n. 1575. (nisi est pro Χαιρέας, ut Tαναγρεῖος, quamquam hoc vix crediderim), Κλεινίας 1579. 1580. Ἡράκλειτος 1575. Ἡρακλίδας 1577. μειλίχιος 1568. in cognomento numinis, ἐφείλω, δάνειον 1569. a. III. τεθεῖσας ib. σταθεῖσα 1569. c. δοκίει 1568. hoc non sine ratione; Ἀλεξανδρείας 1564. Φιλοκράτειος et alia adiectiva patronymica (vide ad n. 1574.), ἀσφάλεια 1563. a. Formae a Λεβάδεια factae retento ει n. 1569. c. 1575. 1588. non possunt in certis exemplis contrarii Boeotismo usus referri. Postremo post diphthongus ει in terminatione adiectiva in η transit, ut Καλλίειος Καλλίης (vide ad n. 1574. 19.). Εἰ in ηῖ solum transit in ει, ut μαντεῖαν (§. 5.). In ει non transit ει: nam οὔμεις s. οὔμες pro ὑμεῖς et talia diversae sunt rationis.

10. Pro diphthongo οι et ω, ostendente Tanagraei tituli n. 1599. scriptura ΔΙΟΝΥΣΟΕ, olim fuit ΟΕ, ut κισσαροῶν Romani pronunciant citharoe-dum; estque hoc simile usui τοῦ ΑΕ pro αι et α (§. 8.). Sed vulgo οι vel ω sequente consona et in fine vocabulorum mutatur in υ productum, ut αι et α sine discrimine in η; atque ut in formis η pro αι in terminatione recipientibus, ita etiam in iis, quae in οι desinunt, substituendo υ non afficitur accentus ratio. Sic οἰκία πυκία 1562-1564. Ἀγρυκίχιος 1574. ἀνυδός pro αἰνυδός in compositis n. 1583. κατάλυπον 1569. a. III. Θύναρχος 1569. a. a Θοῖνῃ Θύνα, ut Spartae Θυναρμόστρια (v. ad n. 1435.), τοῖ τυ, τυδε 1568. 1569. a. III. 1583. τυ δάμυ pro τῷ δήμῳ 1562. 1563. a. b. 1564. 1568. τυ ἰάρυ, μειλινῶν 1568. τῶς ἄλλως προξένος 1562-1564. αὐτῷ (αὐτῷ), αὐτὸς 1562 sqq. 1569. a. Εὐβώλῳ, ἵππῳ, προβάτῳ, ἥγῳ, Ἐρχομενίῳ 1569. a. Sic Boeotus est Ἀνεμύτας ap. Dem. de cor. p. 324. ubi vide not. Bekkeri. Apollonius de pronom. p. 364. B. Αἰολεῖς ἔμοι βαρέως, Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ ἔμῳ (ἔμῳ?) συνήθως, καθότι καὶ τὸ καλοὶ καλῷ. Idem p. 366. A. de οἱ pronomine: Αἰολεῖς σὺν τῷ F, et dein addit: Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ υ (sic Bekk. pro εἰ) μεταλαμβάνουσι. Eodem pertinet p. 371. C. 2. ubi νῦ et υ scribendum Bekkerus monuit. Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 1215. post verba §. 8. allata: Ἐτι δὲ προσθεῖναι „καὶ χωρὶς τοῦ υ τοῦ μακροῦ τοῦ γινομένου ἀπὸ τροπῆς τῆς οἰ διφθόγγου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς.” τούτου γὰρ ἐπὶ τέ-

λους· ὄντος πολλάκις τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτει ἡ ὀξεῖα· τὸ γὰρ Ὅμηροι τρέποντες τὴν οἰ διφθογγον οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὸ μακρὸν προπαροξύνουσι καὶ λέγουσιν Ὅμηρον. Excipiuntur quaedam nomina propria, Elatiense Μενόϊτας n. 1569. a. III. Δαμοτοίδας 1568. praeterea οἱ ante vocalem in eadem voce sequentem, ubi in omicron nititur sermo et pro οἱ solet etiam ο dici: ut constanter Βοιώτος in titulis, quippe quod hoc cohaeret cum vocibus βοώτης, βοωτεῖν, βοωτία, unde etiam οἱ breve haud rarum in illo vocabulo (§. 7.); item ποσίτας pro ποιητής 1583. Etiam ωῖ, quod ceteri Graeci in ψ contrahunt, Boeoti non mutant in υ, sed in οἱ. Etym. M. p. 224. 36. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω καὶ ἰ εἰς τὴν οἰ διφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρῷος πατροῖος λέγοντες καὶ τὸ ἡρώϊος ἡροῖος. Cf. p. 770. 17. Causa haec est, quod ipsis omnino non ωῖ, sed οῖ fuit illud, quod in οἱ contrahebant: sive ut aliis verbis dicam, litteram longam ante vocalem corripiebant, ut etiam apud poetas ἡρώϊος (ἡροῖος) habetur. In aliquot titulis, ut n. 1579. 1580. 1588. 1595. prorsus non mutatur οἱ. Neque huius mutationis vestigium apud Aristophanem superest; ac ne apud Corinnam quidem in ipsis melicis, apud quam praeter Βοιώτε et Πινδάρειο (§. 7. 4.) aliam habentia excusationem, extat λευκοπέπλοις et βρομούμενοι s. βρεμόμενοι (Hephaest. p. 60.). Postremo diphthongus ου nullam Boeotis propriam patitur mutationem, sed transit in ω, ubi hoc fit ex Dorismo et Aeolismo, οὔσα ἰῶσα 1563. a. b. 1564. Εὐβωλος 1569. a. τοῦ τῷ, πολέμου πολέμω, ἐσγόνους ἐσγόνως. Sic etiam Corinna Θέλωσα (§. 3.), ἱππῖω ex emendatione Hermanni El. doct. metr. p. 522. item Boeotus apud Aristophanem Acharn. ubi ω pro ου partim in libris servatum partim a doctis repositum recte est.

11. *Contractionis* usus rarus. Aw contrahitur in α, si contrahitur, ut τᾶων τᾶν n. 1569. a. III. et hoc τᾶν solum reperitur, non τᾶων, licet dicatur κατοπτᾶων etc. Κορᾶν dixit Aristoph. Acharn. 891. in verbis Boeoti. Ut vulgo εο in ου vel in ευ contrahitur, sic vulgatae contractionis τοῦ αο in ω apud Boeotos vices gerit contractio in αυ: unde Σωκράτειος, Σώμηλος est Σαυκράτειος, Σαύμηλος n. 1588. 1575. licet Σωκράτης sit n. 1583. Ulterius progressi Arcades fecerunt Ἀπολλωνίδαυ pro Ἀπολλωνίδαο (vide ad n. 1513.). Crasis κῆ ex κῆ ἢ (καὶ εἰ, κεῖ) extat n. 1569. a. III.

12. De *consonis* pauca dicenda sunt. Δ ante asperum in Θ transit Aeolico usu in voce οὐθέν n. 1569. a. III. cf. Addenda ad n. 12. Θ in ττ mutatum reperitur, πείδομαι πίττομαι (§. 9.); idem in σ mutari paulo post monebo. T transit in π, πέτταρα, πετταράκοντα 1569. a. III. ut apud Aeoles πέσσυρες, ut etiam vulgatus πίσυρες, apud nos vier. Huc Hemsterhusius ad Polluc. T. II. p. 1059. referebat etiam Latinorum *petorritum*, quod tamen Varrone auctore Gallicae est originis. Pro Sigma et Zeta regnant in Boeotismo τ, Θ, δ. Ut Dores et Aeoles ita Boeoti εἰκατι, διακάτιοι n. 1569. a. III. n. 1571. 32. Ποτειδάων, τοῦ pro σύ (§. 7.), in derivatis τίν etc. (Apollon. de pronom. p. 365. B.). Pro στ dicebant ττ, ut in formula ἴττω Ζεύς Aristoph. Acharn. 919. Plat. Phaedon.

p. 62. A. Epist. VII. p. 345. A. ἴττω Ἡρακλῆς Aristoph. Acharn. 868. Etym. M. Phavorin. v. ἴττω. Pro duplici σσ non solum in Θάλαττα, quod Boeoticum dicit Ael. Dionysius ap. Eustath. ad Il. κ, p. 813. 6. constans est ττ, sed etiam ut apud Atticos in πράττω n. 1569. a. III. si vera lectio, atque adeo in ὀπῶττα n. 1564. Eodem refero n. 1568. κατασκευάττη, quod pro κατασκευάσση esse videtur, non pro κατασκευάζη: neque enim in titulis reperio ττ pro ζ. Apud Aristoph. Acharn. 892. est ἐπυχάριττα, pro ἐπυχάρίζου auctore Etym. M. p. 367. 19. de quo varia commenti sunt interpretes: sed manifesto est aoristus imperativi, ex ἐπυχάρισσαι, estque aut ἐπυχάριττη scribendum, pro αἰ posito η, aut hoc η aliquando rursum est in α mutatum, ut similiter Θειβῆος secunda mutatione in Θειβεῖος: de qua re supra dictum est. Attamen etiam pro ζ duplex τ positum a Corinna esse, sed mutato prius in σσ, tradit Eustath. ad Iliad. κ, 572. p. 824. 27. φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτερα διὰ δύο σσ προφέρουσιν· οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω· ὅπερ ἡ Κόριννα φράττω λέγει Βοιωτικῶς. In titulis pro ζ est δδ, prorsus ut apud Aristoph. Acharn. 958. Θερῖδδεν: n. 1573. 1574. γραμματίδδω (γραμματίζω p. γραμματεύω), unde patet ἐπεψάφιδδε n. 1562. 1563. a. b. esse ἐπεψήφιδδε, non quod in Atticis titulis frequentius, ἐπεψήφισε. N. 1568. ἱερειάδδοντος manifesto est pro vulgari ἱερατεύοντος: nempe ut ab ἱερεὺς formaveris ἱεραέζω, sic a Boeotico ἱάρεως, gen. ἱαρεῖος s. ἱάρειος, fit ἱαρειάζω, ἱαρειάδδω. N. 1576. ἱαρειάδδε videtur esse, non assumpto ει: quamquam lectio valde incerta est. Ceterum haec litterae ζ in δδ mutatio conferenda potissimum mutationi τοῦ στ in ττ: primum enim Aeolice videtur γραμματίσσω fieri, tum γραμματίδδω: quamquam ζ etiam in simplex δ mutatur Boeotice, Ζῆσος Δῆσος, ζυγὸς δυγὸς, quae cum Ζεὺς Δεὺς componit Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 1194. Etiam Θ ponitur pro σ. Nam Θεολούθιος manifesto est Θαλύσιος; cur tamen hic non τ, sed Θ assumatur, difficile dictu. Quantum intellico, σ post ν in Θ transit: igitur a Θαλύνω fuerit Θαλύνσιος, Θαλούθιος, absorpto ν, ut fit in ὦν, ὄντα οὔσα. Ac sane σ apud Boeotos in aliis exemplis transit in Θ, ubi ν praepositum habet, non tamen semper, sed ubi Dorice transit in τ. Itaque pro οὔσα, primitive ὄνσα, non dicitur ἰῶσα, sed ἰῶσα, quod Dores dicunt ὦσα, non ὦτα: sed pro ὦσι Doricum est ἔωντι, Boeoticum ἰωνθι n. 1569. a. III. medium inter Doricum ἔωντι et Ionicum ἔωσι. Sic ἔχωνθι p. ἔχωσι, ἔχωντι, n. 1568. Tertium exemplum est ἀποδεδᾶνθι n. 1569. a. III. pro ἀποδεδᾶσι (sicut ἐσταῶς, βεβᾶως, τεθνηῶς, πεποιῶς, quae potissimum Aeolica, Greg. Cor. p. 581.) s. ἀποδεδᾶντι, ut ἐστάναντι etc. (Greg. et intt. p. 324.). Rursum pro Θ ante ι fit σ, sequente vocali, sed raro, n. 1574. Σιανορίδας p. Θεαν., σιώ ap. Aristoph. Acharn. 913. quod etiam Laconicum esse nemo nescit. Huic simile, quod δ ante ι vocalem vocali praepositam cum ipsa littera ι coalescendo fit ζ: unde natum ζα pro δια breve, ut in ζάθεος, ζάκορος, ζάπλουτος, ζαμενής (Maith. p. 251. C.). Hoc vero aliquando etiam factum videtur, ubi in scriptura retine-

tur illud δια. Certe hinc expeditur hexameter Corinnae epicus ap. Hephaest. p. 9.

ἡ διανεκῶς εὐδεις· οὐ μὲν πάρος ἦσθα, Κόριννα, de quo versu dixit Herm. El. doctr. metr. p. 54. secundam in διανεκῶς longam natura et origine esse negans merito. Corinnam pronunciassae ζανεκῶς, vix est quod dubites.

13. Pronominum nunc et praepositionum formas aliquot apponam, etsi Boeotis non proprias, si paucissimas exceperis. Nam licet pronomina apud Boeotos multas habeant singulares formas, quod ex Apollonio satis constat, in titulis solum τῷδε pro αἰδε, ut τὸ pro οἱ, memorabile est. Πρὸς Boeotis usu noto sonat ποτί, 1569. a. apud Corinnam quoque (§. 4.), ex cuius usu etiam apostrophum patitur, quod apud Pindarum non fit nisi certa condicione. Πεδά, cum, sequente genitivo est in eodem titulo, sed μετά, post, cum accusativo, licet etiam pro hoc Pindarus πεδὰ dicat Pyth. V, 44. Fragm. 94. Eis veteribus Boeotis est ἐς, quod patet e composito ἐργονος; de scriptura is monui §. 9. Ἐν pro ἐς ex usu cetera noto dubium tamen est n. 1571. sed idem frequens n. 1569. c. De eodem in compositione cf. §. 14. Ἀποκοπε praepositionum haud rara est, κατάν, κατό, κατὰς n. 1593. 1569. a. καγγῶν καὶ κατὰλατταν n. 1565. (quamquam contraria sunt n. 1562 sqq.), παρ τάν, παρ τὰς n. 1569. a. Addo a περι derivatum περί pro περίξ in titulo vulgari sermone scripto n. 1625. quod ut ἀμφίς formatum est.

14. Multa fuisse Boeotis peculiaribus vocabula potest vel ex Manco Maittarii (p. 269 sqq.) specimine intelligi, cui addo maxime insigne βάνα (γυνή) in Corinnae fragmento supra appposito (cf. Hesych. et Herodian. π. μονήρ. λεξ. p. 18, 25.), θρῆνυξ (θρόνος) ex eadem ap. Choerobosc. Bekk. Anecd. T. III. p. 1381. Euphorioni θρῆνυξ, item τόνδων (Hesych.). In titulis pauca sunt Boeotis prorsus propria, et plurima formatione vel compositione potius quam radice singularia. N. 1571. videtur εἰλοντή, volumen cylindricum, haberi n. 1595. est σουδῖνα Lucina, ex σόος et ὠδίν. Haec sunt plane nova, nec minus verbum ἀφεδριασέω n. 1593. Minime mirum ἐμπρακτος pro εἰσπρακτος n. 1569. a. III. siquidem ἐν pro εἰς satis notum est. Vix dubium n. 1625. ἐμπαντες p. ἀπαντες: quae forma etsi in titulo satis recente reperitur, videtur tamen valde antiqua esse: hinc omnino descendit ἐμπαν, ἐμπας, ἐμπα irregulariter formatum, quod est ὁμῶς, cui significationi affinis notio πάντως: utraque vero vocē in explicando ἐμπαν, ἐμπας seu ἐμπης utuntur grammatici, ut Hesychius. Memorabile etiam ἐππασις seu ἐπασις. Ἐγκτήσις γῆς καὶ οἰκίας s. οἰκίων frequentissime nominatur in proxeniae decretis, hoc est possessio s. ius possidendi fundorum, αὐτὸν domum in alia sive civitate sive civitatis parte atque ea est, in qua censetur possessor: contra κτήσις est vel generatim omnis possessio, vel in specie possessio in ea civitate vel civitatis parte, cui accensetur possessor. Hoc pridem intellexit Vallesius (Emendat. IV, 9. dixitque de ea ne quantum satis Valbenarius ad Herodot. V, 23. nec nisi quo-

rum studia imperfecta sunt, hoc in dubitationem vocant. Idem discrimen κτήματος et ἐγκτήματος. Hinc etiam est in Attica ἐγκτητικόν, vectigal quod pro possessione in alieno pago pendendum erat etiam civi, nisi immunitas data esset (n. 101. cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 319.). Dorice vulgo pro ἐγκτήσι dicitur ἐγκτασις, sed reconditius est a πάσμαι ἐμπασις. Hesychius: ἐμπάσεις, ἐγκτήσεις. Idem Rochettus in Delphico titulo n. 1693. reperire sibi visus est, ubi ἐμπράσεις putat in ἐμπάσεις mutandum esse: sed hoc ferri non posse ibi docebitur. Iam Boeoti longius progressi dixerunt ἐππασιν n. 1563. a. h. et ἐπασιν n. 1564. 1565. (ut etiam n. 1724. b. in Phocico titulo haud ambiguum est ἐππασιν), mire litteram ν assimilantes litterae π, ut fit in τ, κατέπεσον, κάππεσον, deinde etiam simplex π pro duplici ponentes, ut fit in κάπετον. Et illa quidem assimilatio etsi dura est, multoque durior quam ἐς τὸν in ἐτ-τὸν mutatum, tamen non est durior quam ἐκλυσιν Cretica mutatum in ἐλλυσιν (Hesych.). Ex his potissima iam olim docui Oec. civ. Ath. T. II. p. 399. idem vidit Boissonad. ad Herodian. p. 59. et ex prioribus notarunt Rochett. Diss. archaeol. p. 75. Osann. Syll. p. 184. Porro pro ἐκγανος, vel fortasse potius pro ἐγγανος (cf. n. 91. 1335. et alia) in proxeniis dicitur apud Boeotos ἐργονος n. 1562. 1563. a. b. 1564. Notabile n. 1570. b. in vulgari dialecto est τετράχμον. Cf. ibi not.

15. Addo singularia quaedam in formatione verborum et nominum. Munerum notiones in vulgari lingua verbis in εῷ desinentibus significatae Boeotis exprimuntur verbis in ἰζω et ἄζω formatis, γραμματίζω, ιερᾶζω (§. 12.). A verbis in ἰζω substantiva in ἰκτας et ἰγκτας (Aeolico accentu) formantur, ut Dorica φορμικτὰς et φορμικτᾶς, συρικτὰς et συρικτᾶς etc. Sic in titulo Boeotice concepto n. 1583. σαλπικτᾶς, et inter vulgaris dialecti verba n. 1585. σαλπικτᾶς, n. 1586. σαλπικτῆς. Sed σαλπικτῆς etiam in communi est usu (vide Poll. IV, 87. et alios). N. 1588. antiquo usu sunt ἱππόται p. ἱππεῖς. Ut pro substantivis in ξ exeantibus Aeoles φύλακος, ἱέρακος, ἄνακος, γλαυκος, quae ipso nominativo casu olim usitata fuisse docent nomina propria (int. Greg. p. 592.), ita in Boeotico titulo n. 1569. a. III. quasi ab ἡ αἶγος formatur ἡγος s. αἶγος: alius generis est αἶγα, de quo dixit Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 7. Pro συγγραφῇ dicitur ἡ σύγγραφος sc. βιβλος n. 1569. a. ut vulgo τὸ ἀντίγραφον, τὸ χειρόγραφον, sc. σύγγραμμα s. βιβλίον; convenit Plauti masculina forma syngraphus sc. libellus, de quo v. Lexica. In motione per genera n. 1570. a. notabile est ἀρχεῖα feminina. Deminutiva flexio Atticis potissimum usurpatur ἴλος, ὄλος, ἄλλος, ὕλλος, conveniens nostrae lein: Boeotis imprimis frequentatur terminatio ἰχος, nobis chen. Multa huius generis nomina propria ex variis Graeciae populis collegerunt int. Greg. p. 290 sqq. propagata hac forma etiam extra Boeotiae fines, ut Athenis habemus Φρόνιχον, Μήτριχον, n. 120. Ὀλύμπιχον, si is titulus Φρόνιχον, Μήτριχον, n. 120. Ὀλύμπιχον, si is titulus Atticus, ut cognominem Asiae dynasten (Polyb. V, 90, 1.), ut in Peloponneso Σωτήριχον, Ὀνάτριχον 1203. 1295. etc. Chalcide Τύννιχον, in Phocico titulo Πόρριχον, et alia innumera: plurima tamen exempla Yyy

sunt Boeotica. Sic ap. Aristoph. Acharn. 965. Boeotus Ismeniam vocat Ἰσμήνηχον (cf. vs. 869.), ut Amyntam Theocritus VII, 132. coll. 2. Ἀμύντηχον: Boeotici sunt Ἀγρύκνηχος n. 1574. Ἀμφάρεχος 1673. Θερασάνδρηχος 1593. Καράϊχος 1573. 1575. Μελάντηχος 1573. 1577. 1590. Μύρνηχος, Μύρρηχος 1579. Polyb. XXIII, 2, 15. Ἐγχερίχα 1672. Σωσέχα 1608. h. Imprimis celebratae hae formae a locorum ac fluviorum et numinum nominibus: Ἀθάνηχος 1562. Ἀρήχηχος 1575. Ἀσώπιχος 1575. Pind. Olymp. XIV. Διωνούσνηχος n. 1574. ex coniectura, Ἐρμαῖχος 1593. Θείβνηχος 1577. Καβίρηχος 1584. Plutarch. de gen. Socr. c. 30. Ὀλύμπνηχος Polyb. XXVII, 1, 9. Schol. Pind. Pyth. III, 137. Ὀμολώνηχος 1577. 1590. Plutarch. Sull. c. 17. Σάμνηχος 1574. 1590. 1608. b. Et huc fortasse pertinet etiam Καράχηχος, qui a numinis cognomine vocatus videtur eiusdem, ex quo mensis Κάρεϊος, ut Ὀμολώνηος est mensis et deorum cognomentum, unde Ὀμολώνηος. Patronymica terminatio ωνίδης Boeotis est ὠνδας, Παγωνδας, Ἐπαμεινώνδας etc. etsi hoc quoque ad Atticos aliosque propagatum, ut Χαιρώνδας, Χαριώνδας etc. Pro genitivo patris nomen designante Boeoti utuntur adiectivo patronymico in ιος s. εἰος, ut Ἀπελλοδώριος (v. ad n. 1574.): cuius usus vestigium deprehendas etiam in Thessalico titulo n. 1766.

16. In declinatione et coniugatione quae peculiaris sunt, possunt magna ex parte e vocalium mutatione intelligi. Primae declinationis norma haec est: τίμα, τίμας, τίμη, τίμαν, plur. τίμη, τιμάων, τίμης, τίμας vel ultima brevi τίμας. Omisi dualem, quo Aeoles non magis quam Latini usi feruntur; neque eum in declinatione offerunt tituli Boeotici, licet n. 1579. 1580. copia eius fuerit. Sic etiam πολίτας, πολίτας, πολίτη etc. Ex his terminatio in ἄων Aeolibus et Boeotis tribuitur (Sturz. ad Maitt. p. 176. A.); etiam genitivus in αο Aeolicus et Boeoticus dicitur ab Etym. M. p. 11, 11. Boeoticus a Choerobosco ad Theodos. Canon. p. 1224. Δραγμαῶν habes n. 1571. πολιτῶν 1568. κατοπτῶν 1569. a. Frequentiores sunt genitivi in αο, Δαφίτας, Εὐμαρίδας, Δαμοτοῖδας, Ἀντιχαρίδας, Μενόιτας et alia quam plurima n. 1564. 1565. 1568. 1569. a. III. b. 1573. 1574. 1575. 1577. 1578. 1579. 1580. 1583. 1593. neque usquam aliter, nisi n. 1564. Ἀλεία, quod tamen docui corrigendum esse. Secunda declinatio sic procedit: λόγος, λόγῳ, λόγῳ, λόγον, et in plurali λόγῳ, λόγων, λόγους, λόγους; In tertia noto haec: πόλις, πόλιος, πόλι; πέτος, πέτιος; et in plurali πέτια, πέτιών; Πολυκράτης, Πολυκράτιος, accus. Πολυκράτειν, ut n. 1569. a. I. Δαμοτέλειν: et

omnino littera ν in his formis assumitur constanter. Σαμίων, Κλίων, et talia faciunt Σαμίωνος etc. non Σαμιώνιος, quem aliorum errorem removi ad n. 1574. Porro Δαμόκλεις, Δαμοκλείος (vel Δαμόκλειος etc.), Δαμοκλεῖϊ; Ἡόλεως, Ἡολεῖος (vel Ἡόλειος etc.), Ἡολεῖϊ, Ἡολεῖα. Ex Δράκων Aeolicum est Δράκωνος, si vere Choerobosco ad Theodos. p. 1199. ego certe a Φάδων feci Φάδωνος n. 1574. ut Μένων Μένωνος, Μέλλων s. Μέλων Μέλλωνος s. Μέλωνος Thebanum nomen apud Xenoph. H. Gr. et Plutarch. Pelop. In dativo plurali Boeotis ut aliis Aeolensibus (Greg. Cor. p. 610. Schol. Iliad. a, 4. Tzetz. in Hesiod. Opp. et D. 238. et ad Iliad. p. 66.) duplicatur Sigma, ἄνδρεςσι n. 1579-1581. βούεσσι 1569. a. III. Χαρίτεσσι 1593. ut Ταναγρίδεσσι Corinna fragm. 2. ed. Wolf. Non tamen ἰππάδεσσι, sed ἰππάσιν est n. 1588.

17. In coniugatione ex inscriptionibus haec annoto. Praesens sic flectitur: ἔχω, ἔχης, ἔχι, in tertia plurali ἔχοντι; in coniunctivo ἔχω, ἔχης, ἔχη, tert. plur. ἔχωντι. Cetera ad eundem modum. Optativus non reperitur; sed pro ἔχοις, ἔχοι fuit haud dubie ἔχους, ἔχου. In passivo dicebant ὀφείλομη, tert. ὀφείλετη. Solutas formas multas retinebant Boeoti, ut δοκίει p. δοκίει n. 1568. (non δοκίϊ). Perfecti forma ἀποδέδωα, unde ἀποδεδόαντι, notata est §. 12. In aoristo primo, si §. 12. vere conieci, Aeolice duplicato Sigma pro κατασκευάσση dictum κατασκευάστη: ut ἔσσαν Aeoles pro ἔθεσαν. Sed Boeoti pro ἀνέθεσαν dicunt ἀνέθιαν (n. 1588.) eiecto σ ut in τύπτει, deinde ε ante vocalem mutato in ι. Dualem licet Aeolibus non frequentatum in coniugatione tamen habes, ἀνεθέταν n. 1580. Pro εἰν infinitivus terminatur in ἐν, ut Δεριδδεν (Aristoph. Acharn. 958.); pro αι etiam in infinitivis assumitur η, ut δεδόχη, pro ναι autem μεν, ut εἶμεν n. 1562 sqq.

18. In syntaxi fere nihil singulare reperitur, nisi ὀφείλετη παρ τὰν πόλιν, debetur ab urbe, n. 1569. a. III. nisi malis apud urbem vertere: certe non dicitur κεκόμιστη παρ τὰν πόλιν, sed παρ τῆς πόλεως. Minus insolens est κίμενος παρ τινά n. 1569. a. I. II. et in titulo vulgari oratione scripto n. 1570. a. τὰς ἐγδόσεις ποιούμενοι παρὰ κατέπτας. Etiam vulgatus ἀπογράφεισθαι παρὰ τινά n. 1569. a. III. In titulo communi sermone scripto n. 1625. est ἐπὶ τῆς πόλεως pro usitato ἐν τῇ πόλει. Proprium Boeotis et Phocensibus est in epitaphiis uti praepositione ἐπὶ cum dativo: ἐπὶ Δαίδι, ἐπὶ Ζήνωνι n. 1639. 1647. 1657-1662. et in Phocicis titulis n. 1739 sqq. ἐπὶ Ξενοβούλῃ, ἐπὶ Εὐδυδάμῳ, ἐπὶ Μάκῃ, ἐπὶ Καλλῃ etc.

CAPUT SECUNDUM.

DE MAGISTRATIBUS BOEOTORUM.

1. In magistratuum Boeoticorum recensu quum multum intersit nosse, qui foederis, qui singularum civitatum sive liberarum sive subditarum sint, videtur consilii ratio postulare, ut de Boeotico foedere praemoneamus pauca, de quo egerunt Ste Croix (sur les gouv. féd. de la Gr. p. 211-215.), Dru-mannus (Ideen zur Gesch. d. Verfalls der Gr. Staaten

p. 437-440.), Müllerus (Orchom. p. 402. sqq. et in Encyclop. Scient. T. XI. p. 271.), Klützius (de foedere Boeotico, Berol. 1821. 8.), Tittmannus (Darstellung der Gr. Staatsverf. p. 693-707.), Rochettus (sur la forme et l'administration de l'état fédératif des Béotiens), Krusius (Hellad. T. II. p. 546. sq.) Boeotos igitur universos, quod eorum sedes olim,

Aeolum nomine vocatorum, in Thessalia fuerat, constat pro uno corpore censitos concilii Amphictyonum Pylaei fuisse socios (Tittmann. Amphictyon. p. 35 sqq.): quod ius etiam ex Octaviani Augusti instituto ita retinuerunt, ut duo illis competere suffragia (Pausan. X, 8, 3.): eadem Boeotorum gens Panhellenum concilii, quod inde ab Hadriano floruit, etiam M. Aurelio Imp. fuit particeps (n. 1625. 26.). Quae quum ita sint, etiamsi disertis careremus testimoniis, Boeoticum foedus etiam tum qualicunque modo constitutum perdurasse colligeres, propterea quod Boeoti universi, non singulae civitates, illorum fuere conciliorum particeps: sed praeterea n. 1625. M. Aurelii aetate diserte memoratur τὸ κοινὸν Παμβοιωτῶν συνέδριον; Pausanias IX, 34, 1. etiam suo aevo communem Boeotorum agi conventum significat; ac n. 1058. non ante Hadrianum, Boeotarches, qui tum vivebat, memoratur: unde foedus Boeoticum etiam tum superfuisse intelligitur: similiterque in Phocensi titulo n. 1738. M. Ulpium Damasippus dicitur Βοιωτάρχης, πατὴρ Βοιωτάρχου; quem M. Ulpium Hadriano non vetustiore esse ex ipso titulo patet. Contra qui in Dodwelli titulo n. 1626. nominatur Boeotarches, antiquioris est aetatis, licet titulus non ante Aurelios scriptus sit. Sic etiam Phocicum concilium Pausaniae cogeatur aetate (cf. ad n. 1738.). Attamen nec recentiore hac aetate neque olim magna Boeotici foederis fuit vis, quod tum quidem vix species supererat libertatis, olim vero aut plurima ex Thebanorum, quasi dominorum, gerebantur potentia, aut ceteri Boeoti a Thebanis segregati alienas sequi partes solebant. Accedit, quod Olymp. 152, 2. (a. u. c. 583. a. Chr. 171.) distractum a Romanis Boeotorum concilium est (Liv. XLII, 44. 47. Polyb. XXVII, 1.): id tamen rursus coisse censendum est, propterea quod deleta demum Corintho Olymp. 158, 3. Boeotorum concilium cum ceteris Graecorum dissolvitur prorsus (Pausan. VII, 16, 6.). At tum quoque paulo post societas restituta est, docente Pausania (ib. 7.): Ἐπεὶ δὲ οὐ πολλοῖς ὑσπερὶν ἐγράποντο ἐς ἑλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος, καὶ συνέδρια τε κατὰ ἔθνος ἀποδίδασιν ἐκάστοις τὰ ἀρχαῖα καὶ γῆν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτῶσθαι. Communia Boeotici foederis sollemnia acta sunt in campo Coronensi ad templum Minervae Itoniae, in quibus etiam equestres ludi habiti sunt, cursu certantibus inter se Boeoticarum civitatum turmas (n. 1588.).

2. Foederis huius ab initio quattuordecim civitates particeps fuisse non sine causa statuit Müllerus, ut putat *Thebas*, *Orchomenum*, *Lebadeam*, *Coroneam*, *Copas*, *Haliartum*, *Thespias*, *Tanagram*, *Ocaleas*, *Onchestum*, *Anthedonem*, *Chaliam*, *Plataeas*, *Eleutheras*. Ex his Klützius eximit Ocaleas et Tanagram, addit Chaeroneam, et dubitanter Oropum, Plataeis ad Athenas transgressis substituit Larymnam; olim Opuntiam; ceterum etsi haec sunt plures, tantum duodecim censet foederis urbes fuisse: Krusius ex Müllerianis eximit Onchestum, Ocaleas, Eleutheras, substituit Chaeroneam, Oropum, Larymnam.

Et de prisca quidem aetate certi nihil statui potest; si quid tamen video, aetate belli Peloponnesiaci undecim fuerunt Boeotarchae pro totidem civitatibus: qui numerus videtur inde natus esse, quod ex illis quattuordecim tres in alienam cesserant potestatem, idque ita ut nullus pro iis sisteretur Boeotarches; quodsi ex illis undecim Boeotarchis duo sunt Thebani, id ita explico, ut Thebani alterum pro se, alterum pro civitate aliqua olim foederata, tum vero ipsis subdita miserint: nec si id ipsorum potentiae concessum statueris, inde colligitur, idem etiam aliis esse concessum, si qui aliam foederatarum olim urbium subegerant. Iam primum si quaeris, quae illae tres, quae exemptae sint, civitates fuerint, in illis esse *Plataeas* nemo negabit; quibus esse Larymnam substitutam, non credo: accesserat quidem Larymna Boeotis, sed fuisse eam ex iis, quae Boeotarchas mitterent, liberis civitatibus, non constat ex verbis Pausaniae (IX, 23, 4.), ad quae provocatur. *Eleutherae* essentne Boeotiae an Plataeae terrae accensendae, antiquitus dubitatum est; sed potuerunt eae olim, quum florerent necdum ad incitas redactae essent, una ex quattuordecim civitatibus esse; ut hac quoque urbe e foedere sublata minueretur numerus: aut si Eleutheras numquam statues liberam foederis civitatem fuisse, *Oropus* olim libera fuisse censenda, quae aetate belli Peloponnesiaci est Atticae: et hoc magis probo. Tertio loco procedat *Chaeronea*; haec si olim fuit libera, quam aetate belli Peloponnesiaci constat paruisse Orchomeniis, ac si Orchomenii, ex quo hanc tenebant, pro ea nullo praediti erant: singulari suffragio, habebimus iam illas tres civitates ex quattuordecim demendas, *Plataeas*, *Oropum*, *Chaeroneam*. Quae sunt eo magis probabilia, quod postea *Plataeae* et *Oropus* et *Chaeronea* rursus fuerunt liberae foederis civitates; *Eleutherae* contra ita fuerunt debiles, vix ut pagi sustinerent locum, neque unquam posterioribus saeculis inter foederis civitates reperiuntur nominatae. Quaerendum igitur, quae fuerint undecim reliquae. Inter has fuisse Ocaleas cur statuatur non video: neque Onchestum liberam fuisse, sed Haliartiorum dicionis, notavit Krusius: *Oropus* vero ea aetate, de qua dicimus, belli Peloponnesiaci, fuit Attica. At septem foederis civitates ex Thucydide (IV, 93. coll. 91.) novimus has: *Thebas*, *Orchomenum*, *Haliartum*, in cuius terra prisca sunt sollemnia Onchestia s. Hippodromia, *Coroneam*, *Copas*, *Thespias*, *Tanagram*: itaque quattuor quarendae supersunt, tres liberae, una, pro qua suffragium tulerint Thebani, ut supra conieci. Et primum sine cunctatione *Lebadea* addenda, princeps urbs ac rursus ab Olymp. 116. in foederatis; tum *Anthedon*, quae et ipsa ab eodem fere tempore foederis particeps fuisse intelligitur. Tertia fortasse *Chalia* fuit. Alterum Thebanorum suffragium potuit pro *Acraephia* retentum fuisse, oppido Ptoii Apollinis caerimoniis insigni. Nam *Chalia* certe posthac fuit libera; *Acraephia* et olim Thebana fuit (Pausan. IX, 23, 5.) et posthac libera. Hactenus de

Yyy 2

antiquissimis temporibus et aetate belli Peloponnesiaci. Pelopidae vero et Epaminondae aetate et postea septem ut plurimum fuerunt Boeotarchae: quem numerum puto Boeotorum legitimum fuisse (§. 3.): hinc tamen ne colligas, septem tantum foederis urbes fuisse: potius ita tum videtur esse institutum, ut nullus esset certus urbium liberarum numerus, sed certus Boeotarcharum, binaeque vel ternae minores civitates singulos mitterent Boeotarchas per vices, et coniunctim uno gauderent suffragio; quod in Amphictyónico concilio pervulgatum, ut plurimum civitatum societas uno praedita esset suffragio. Videntur autem septem quovis anno civitates misisse singulos Boeotarchas, octava scribam; una ex his, et sola credo semper Thebanorum urbs, praebat archontem (§. 3.). Ita expeditur, quod octonarius numerus civitatum regnat in rebus Boeotiae publicis, nec tamen eadem semper illae octo civitates sunt, idque temporibus non multum diversis. Primum enim quae post restitutas a Cassandro Thebas (Olymp. 116, 1.) communi foedere coniunctae esse dicuntur, hae sunt: *Thebae*, *Orchomenus*, *Lebadea* (quae etiam n. 1588. in Pamboeotiis celebrandis insignem locum tenebat), *Plataeae*, *Coronea*, *Thespieae*, *Chaeronea*, *Tanagra*: quae in magnis Daedalis Plataicis sortiebantur inter se quattuordecim simulacra, minoribus civitatibus in συντέλειαν assumptis (Pausan. IX, 3, 4.). Hae igitur octo illud ius in Daedalis magnis videntur proprium habuisse; in aliis rebus aliquando pro Lebadea et Chaeronea videntur *Anthedon* et *Oropus* stetisse: n. 1593. enim praeter Thebas, Orchomenum, Coroneam, Thespias, Tanagram, Plataeas, communes foederis magistratus mittunt Anthedonii et Oropii, non multo post Olymp. 116. Rursum n. 1542. inter Olymp. 125-152. Achaeis dati obsides Boeotorum octo reperiuntur, Plataeensis, Tanagraeus, Oropius, Coronensis, Thebanus, Haliartius, Orchomenius, Thespiensis: ubi desunt Lebadea, Chaeronea, Anthedon, quae in prioribus rebus commemorantur, sed reperitur *Haliartus*, cuius in prioribus non fit mentio: quod ex illa, quam significavi, ratione unice explicari potest. Et profecto Haliartum, donec deleretur, foederis civitatem liberam fuisse, patet etiam hinc, quod Haliartii in bello cum Romanis haud secus ac Thebani, Thespienses, Chaeronenses, Coronenses, ut sui iuris agunt (Liv. XLII, 43. 44. Polyb. XXVII, 1.). Porro *Copae* suam habent militiam et militares magistratus (n. 1574.): igitur has quoque illa aetate (post Olymp. 116. haud dubie) liberas fuisse censeo. Chaliensia decreta n. 1567. 1607. quod res actae ad Aegienses Achaeos et Amphissenses Locros simul pertinent, una cum Chaliensi archonte Aegensem et Amphissensem praescriptum habent: quod si *Chalia* tum non fuisset sui iuris, haud dubie praeter Chaliensem archontem archon eius civitatis, cui Chalia pareret, esset adscriptus: itaque etiam Chalam iudico liberam fuisse a ceteris Boeotiae civitatibus. Accedit *Thisbe*, olim Thespiis subdita: ex qua quum memoretur Boeotarches Nicias (n. 1626.),

haec quoque libera et foederi addita censenda. Iam *Acraephiae* civis Epaminondas Antoninorum aetate pro foedere Boeotico legationem obit (n. 1625.): quod non convenit in civitatis subditae civem. Postremo per aliquod tempus foederi Boeotico adiunxerunt sese *Megareses* aetate Cleomenis III. Spartanorum regis, et circa Olymp. 146. vel paulo post rursum ab illo discesserunt (Polyb. XX, 6, 7 sqq.): at post Hadrianum fere debent illi foederi iterum esse accensiti, quod Megarensis vir qua talis tum fuit Boeotarches (Βοιωταρχίας ἀπὸ τῆς πατρίδος τὸ β', n. 1058.). Difficilius est, quod M. Ulpus Damasippus Phocensis ex urbe Amphiclea, qui etiam Phocarches fuit, Boeotarchae munere functus est, atque ante illum etiam ipsius pater (v. inscr. Phoc. n. 1738.): quod aliter explicari nequit, nisi ut illi et Boeotiae et Phocidis cives fuerint, quod Graeco iure licet. Ceterum quae oppida et vici Boeotiae foederi non erant adscripti, aut in κωμῶν, qui Atheniensibus δῆμοι, numero censentur ac partem civitatis constituunt, ad quam pertinent, ut Cynoscephalae Thebarum (cf. nos ad Pind. T. II. P. II. p. 13.), aut cleruchis obtinentur, quod de Orchomeno a Thebanis aliquod per tempus possessa dicendum, aut sunt subditi et vectigales (συντελεῖς, σύμμοροι), de quibus vide nos Oec. civ. Ath. T. II. p. 370. et maxime Müller. Orchom. p. 403. Subdita tamen oppida, quantum ex aliarum civitatum comparatione iudicare licet, ne ipsa quidem suis destituta magistratibus, conciliis, concionibus erant, exceptis credo militaribus ducibus magistratibusque; eadem consentaneum est de rebus suis interioribus et minoribus potuisse decernere. Verum in titulis non reperiuntur alii quam foederis et civitatum tum liberarum magistratus: de quibus deinceps dicturus sum.

3. In *Boeotico foedere* (τῇ κοινῇ τῶν Βοιωτῶν) summae rerum praefuerunt olim *quattuor concilia* (τέτταρες βουλαι Thucyd. V, 38.), quae in unum si non concilium certe locum contracta sint necesse est: ad haec de rebus gravioribus referebant Boeotarchae: ceterum de iis accuratius nihil tenemus. Postea δῆμος (n. 1565.) et βουλὴ καὶ δῆμος (n. 1570. a) foederis memorantur, hoc est *concio* (ἐκκλησία) et *concilium* et *concio*: quippe concionem populi foederis uniuscuiusque constituiebant cives, qui confluxerant, foederatarum urbium, ut apud Achaeos, ut apud Amphictyones, ubi concionem utpote sacram ii Graecorum constituunt, qui simul sacrificant cum Amphictyonibus vel sacrarum rerum et oraculorum petendorum causa advenerunt (Aeschin. c. Ctesiph. p. 515. Reisk.). Pro βουλῇ dicitur etiam συνέδριον, ut in singulis civitatibus (§. 4.), nisi quod βουλὴ magistratus quoque comprehendere videtur. Ita intellige n. 1625. τὸ κοινὸν Παμβοιωτῶν συνέδριον. In his vero conciliis et populi conventibus communes Boeotorum res constituuntur: sic n. 1565. populus communem nominat proxenum, n. 1625. concilium Epaminondae Acraephiensi honores decernit, n. 1570. a. concilium et populus res Amphiarao sa-

cras ordinant. Summus foederis certe in speciem magistratus est *archon eponymus*, ἄρχων ἐν κοινῷ Βοιωτῶν n. 1570. ἄρχων Βοιωτοῖς alibi, fortasse semper Thebanus; n. 1593. certe Thebanus est *Samias*; praeter hunc novimus *Clesiam* n. 1573. *Charopinum* n. 1573. *Stratonem* n. 1570. Hunc docti partim cum primo Boeotarcha, partim cum Boeotarcha certae cuiusdam civitatis, ut n. 1570. cum Boeotarcha Tanagraeo, postremo cum archonte singularum civitatum confuderunt; immo tantum erratur, ut Boeotarchae a singulis civitatibus missi et archontes earum civitatum habeantur pro iisdem, quum tamen pateat Boeotarchas esse foederis magistratus, non singularum civitatum. Sed ut redeam ad archontem foederis, is diserte distinguitur ab archontibus singularum civitatum n. 1573. 1575. Κλεισίαρχωντος Βοιωτός, Ἐρχομένης δὲ Καραρχῶ; Χαροπίνω ἄρχοντος Βοιωτοῖς, Λεβαδεύου δὲ Κα -- ὅτιος, ubi non, quod visum, de Lebadensium Boeotarcha cogitandum. Rursum foederis archon a Boeotarchis diserte distinguitur n. 1565. ubi initio archon eponymus foederis scriptus erat, in fine Boeotarchae; atque etiam n. 1593. si οἱ ἀφεδριатеύοντες sunt Boeotarchae, de quo non licet dubitare, distinguitur ab his archon foederis. Praeter archontem, qui fortasse antiquioribus temporibus nondum exstabat, Boeotarchae (Βοιωτάρχαι, non Βοιωτάρχαι) foederis fuerunt principes magistratus et copiarum socialium duces. Hos aetate belli Peloponnesiaci fuisse duodecim, ex Thucydide IV, 91. collectum est non sine quadam veri specie; nam unum ex illis nominatus auctor praemittit: τῶν ἄλλων Βοιωτάρχων, ὃ εἰσιν ἕνδεκα. Sed si reliquos praeter illum fuisse undecim voluisset Thucydides, dixisset ἦσαν, quod referretur ad τῶν ἄλλων Βοιωτάρχων: nunc quum dixerit εἰσιν, refertur hoc ad solum Βοιωτάρχων. Itaque undecim tum fuerunt Boeotarchae, quot statuit Schol. Thucyd. II, 2. qui numerus sane mirus quomodo videretur ortus esse, dixi §. 2. Ex his vero duos tum misisse Thebanos, patet ex Thucydide. Ad illum autem numerum accommodati Olymp. 152, 1. convenisse duodecimviri videntur (Liv. XLII, 43.); quos Boeotarchas, etsi fortasse non optimo iure, fuisse Livii monstrat contextus: duodecimum intellige scribam fuisse, de quo infra monebo. Ceterum si Boeotarchae creabantur (non enim creabantur semper, ut debebant), inde a Leuctrica pugna vel paulo prius fuerunt septem. Tot manifesto sunt n. 1565. tot οἱ ἀφεδριатеύοντες n. 1593. tot aetate pugnae Leuctricae fuisse docet Müllerus (Orchom. p. 404.) ex locis Diodori XV, 53. coll. 52. Pausaniae IX, 13, 3. neve numerum apud Diodorum falso computes, ex Pausania nota Epaminondam ipsum in his septem fuisse: neu censeas potuisse etiam plures esse, sed non nominatos, adverte septimum dici τὸν ἔβδομον. ut solet, ubi tantum septem omnino sunt, non ἔβδομον. Contra Pausanias X, 20, 3. ubi quattuor Boeotarchas nominat, dixit tantum eos, qui illi affuerunt expeditioni. At ille septenarius numerus non videtur e numero foederatarum civitatum pen-

dere, sed antiquitus apud Boeotos sanctitatem quandam habuisse. Igitur ut Iones, Achaei, Amphictyones Pylaei duodecim habebant foederatas civitates, sancto apud illos duodenario numero, sic Boeoti ab initio his septem videntur civitates constituisse; septem olim Calauriae Amphictyones, inter quos Boeotica Orchomenus (Oec. civ. Ath. T. II. p. 368.); septem Thespiis demuchi (Diod. IV, 29.); septem Thebarum portae. Iam hi septem Boeotarchae quomodo a civitatibus plus quam septem constituti viderentur, probabili fortasse coniectura docui §. 2. Pugnae Leuctricae aetate tamen Thebae miserunt duos (Tittmann. p. 699.): apud Plutarchum Pelop. 13. tres Thebani sunt Boeotarchae, sed eorum alia ac vulgo ratio est. Nempe tum foedus Lacedaemoniorum potentia dissolutum erat; Thebani vero rebellantes soli et ex arbitrio, non convocato concilio, sibi et Boeotis, qui ipsis accessuri sint, constituunt duces ex sua civitate lectos: unde nata est suspicio haud dubie falsa, Boeotarchas illos urbanos fuisse Thebanorum magistratus, quod statuere nullo modo licet. Post Olymp. 116. in titulo n. 1593. septem Boeotarchae, qui ibi sunt ἀφεδριатеύοντες, ex septem sunt civitatibus missi; Thebani vero praeter unum Boeotarcham sistunt archontem concilii; ut nomine magis quam re mutata vetus Thebarum praerogativa esse videatur. Contra apud Polybium (XXVII, 1.) Olymp. 152, 1. duos memorari Thebanorum Boeotarchas, Neonem et Hippiam, narratur falso; hi enim sunt partium duces, non magistratus foederis. Tantum de numero, Horum vero Boeotarcharum si non vis certe nomen ad ultima perduravit tempora: Thisbensis vir Boeotarches n. 1626. in titulo Antoninorum aetate vel paulo post scripto est quidem antiquior quam ipsum monumentum: sed n. 1058. est Boeotarches non ante Hadrianum, item in Phocico titulo n. 1738. Magistratus autem annuus est; muneris initium ab anni civilis principio (Plutarch. Pelop. 24.). Communem porro foederis scribam novimus ex n. 1593. ibi Plataeensem, isque haud dubie magistratus est, ut scriba foederis Achaici, ut Athenis scribae Senatus et Populi, non minister: praeterea novimus *theorum* (τὸν μὲντερόμενον) indidem. Alios foederis magistratus non reperimus; certe nulla supersunt de iis idonea documenta: quae a communibus foederis magistratibus geri non possent negotia, mandata praesidentis civitatis, hoc est Thebarum magistratibus esse, conieci ad n. 1570. a.

4. In unaquaque Boeotiae civitate, qualiscunque fuit imperii forma, sive oligarchica sive popularis, *concilium et populus* (βουλὴ καὶ δῆμος) locum habuerunt: sic βουλὴ καὶ δῆμος Θηβαίων in Philippi epistola ap. Dem. de cor. p. 283. extr. plura praebet Tittmannus p. 377. In titulis vel simpliciter ὁ δῆμος nominatur, n. 1562 sqq. qui mos videtur antiquior, vel ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, ut Thebarum 1632. 1634. 1636. Thespiarum 1630. 1633. Coroneae 1615. 1616. Chaeroneae 1620. 1635. Thisbae 1626. Acraephaeae 1625. 84. In titulo n. 1608. Chae-

roneae habetur *synedrium*; in Acraephiensi n. 1626. nominantur archontes et *synedri* vs. 41. 71. quos coniunctos patet eosdem esse ac vs. 85. *βουλὴν*: igitur puto *βουλὴν* et *συνέδριον* fere idem esse, nisi quod *βουλὴ* etiam archontes comprehendit, qui distinguuntur a *synedris*. *Concionem* Thebanorum Herodotus (V, 79.) vocat *ἀλίαν*, Demosthenes (de cor. p. 299. 1.), Plutarchus (Pelopid. 12.) *ἐκκλησίαν*: Chaliensium *ἐκκλησία ἔννομος* est n. 1567. In comitiis ut Athenis populum in suffragium mittebat magistratus (*ἐπεψήφισε* n. 1562. 1563. a. b. qui tituli Tanagraei sunt); igitur *proedri* quidam ut Athenis constituti erant: sententiam dicunt alii (n. 1562 sqq.). Anni designantur ex *archonte eponymo*, primo in speciem magistratu uniuscuiusque urbis, qui et a Boeotarcha, quem miserit ea urbs, et a foederis archonte distinguendus est: quod nescio quomodo fugit Rochettum p. 19 sqq. Sic *Thebis* est archon sortitione creatus (*καταμυστὸς ἀρχῶν* Plutarch. de gen. Socr. c. 30.), prorsus ut Athenis inde a Clisthene, nomine *Cabirichus*, alius *Callicrates* n. 1576.; *Orchomeni Aleuas* 1564. *Damotodas* 1568. *Thynarchus* 1569. a. *Caraichus* 1573. *Timon* 1579. *Athanas* 1580. *Mnasinus* 1583.; *Lebadeae* 1575.; *Tanagrae* 1562. 1563. a. b. hic *Ami-noeles*; *Thespiis Metrodorus* 1585. *Aur. Museros* 1586.; *Copis Melantichus* 1574.; *Chaeroneae Zoilus, Diocles, Euander, Patron, Antigon, Philoxenus, Caphisias* 1608. *Empedon* 1609.; *Plataeis* (Plutarch. Aristid. 21.); *Chaliae Xenon* 1567., *Alexinus* 1607.; *Acraephiae Antias* 1587.

5. Ut Athenis ita in Boeotia, licet eponymi archontis summus fuerit honos, tamen aliorum magistratuum maior fuit potestas in civitatibus singulis: omninoque principes fuisse videntur *polemarchi* (*πολέμαρχοι* n. 1569. a. non *πολεμάρχαι*), qui ubicunque cum aliis coniunguntur, primum occupant locum, si archontem eponymum exceperis. Eos omnibus Boeotiae liberis urbibus communes fuisse patet; novimus *Thebanos* (Xenoph. Plutarch. II. cc. infra), qui etiam n. 1570. a. intelligendi videntur, *Thespienses* (Plutarch. Demetr. 39.), *Orchomenios* n. 1569. a. 1573. *Copaeos* n. 1574. Etsi vero a bello sunt denominati et Atticis possunt strategis comparari, tamen domi magnam habuerunt vim; Thebis quidem aliquamdiu hominumprehendendi et in carcerem coniiciendi potestate praediti erant, quod docent Xenophon Hist. Gr. V, 4, 8. ed. Schneid. Plutarchus de gen. Socr. c. 32. quam rerum Thebanarum partem narrans Nepos personatus Pelop. 2. 3. pro *polemarchis maximum magistratum* dicit. Expeditionum vulgo non erant duces: hoc est enim Boeotarchae, certe ubi foederatorum convenerat exercitus: neque ut Spartae morarum fuerunt praefecti, quum moragus cum ipsis commemoretur n. 1574. Nam quod ad Xenoph. Hist. Gr. V, 4, 51. hac in re provocatur, nihil est: ibi enim Laconici *polemarchi* morarum duces sunt, non Boeotici. Sed domi certe rebus militaribus, etiam delectui praefuerunt; quapropter n. 1574. hoplitarum praescribuntur catalogo. Nec dissimile veri, ut Athenis

polemarchum, ut Romae Praetorem peregrinum, ius eos peregrinis dixisse: unde paulatim potuerunt eo potentiae accedere, utprehendere maleficos iis liceret, sicuti Athenis undecimviris. Postremo etiam rebus pecuniariis immixti sunt: nam n. 1570. a. cum *polemarchis* et *catoptis* hierarchae templi aurum et argentum factum tradere iubentur iis, qui vasis reficiendis constituti erant, triumviris; cum iisdem *polemarchis* et cum *synegoris* hierarchisque illi triumviri debent de conficiendis vasis deliberare, et vas aureum, postquam factum fuerit, hierarchis appendere una cum *polemarchis* et *catoptis*: n. 1569. a. I. II. *Orchomeni* quaestor cum *polemarchis* et *catoptis* solvit debita et delet *syngraphas*. Quodsi apud Xenophontem (Hist. Gr. V, 4, 5. ubi cf. Schneider.) in historiola, quae varie narratur, vera est lectio τὸ προταμείον τοῦ πολεμαρχείου, habuerint etiam aerarium, ut Athenis ὁ ταμίης τῶν στρατιωτικῶν et qui ante hunc bellicos sumptus potissimum erogabant *Hellenotamiae*. *Polemarchorum* numerus ex scriptoribus definiri nequit, nec satisfacit Schneiderus ad Xenoph. Hist. Gr. V, 4, 2. qui *polemarchos* confudit cum *Boeotarchis*. Ni fallor, fuerunt sex, quot numero in titulis *Orchomenio* n. 1573. et *Copaeo* n. 1574. Nam in utroque titulo singula nomina iudico singulorum esse hominum, ut n. 1565. in *Boeotarchis*; neque inde, quod scribae nomini patris additum nomen est, idem colligas ad *polemarchos* in illis esse titulis transferendum. Scriba *polemarchorum* in rerum civilium et bellica administratione necessarius habetur *Orchomeni* n. 1573. *Copis* 1574. *Thebis* ap. Xenoph. l. c. 2. Plutarch. Pelopid. 7. de gen. Socr. 4. ex quorum narratione patet non magistratum eum esse sed ministrum. Hunc clavem aerarii *polemarchorum* servasse ex Xenophonte falso collectum est. Militarium copiarum duces in singulis civitatibus reperio hos. Gravis armaturae peditibus praeest *moragus* *Copis* n. 1574. unus, credo quod una tantum *Copaeorum* mora fuit; ubi plures morae, plures fuerunt *moragi*. Equitatum, quo pollebant Boeoti, ut apud Athenienses ducebant *hipparchi*; unus *hipparchus* est *Lebadeae* (n. 1575. extr. 1588.). Sub his sunt *ilarchi* tot quot *ilai*, qui Atheniensibus *phylarchi*; *Lebadeae* sunt duo (II. cc.), *Thebis* quattuor ut videtur (n. 1576.).

6. Peculiares Boeotis magistratus sunt *κατόπται*. Hi cum *polemarchis*, quibus omnibus locis ponuntur, *Orchomeni* adsunt quaestoribus in debitis solvendis et tollendis *syngraphis* (n. 1569. a. I. II.); *Thebani* ut videtur *catoptae* in decreto foederis n. 1570. a. intelligendi sunt, ex cuius mandato cum *polemarchis* et *catoptis* hierarchae debent vasa templi tradere, et traditorum apud *catoptas*, et apud hos solos, rationem reddere (*ἀπολογίσασθαι τὰ παραδόντα πρὸς κατόπτας*); qui ea vasa reficienda curant triumviri deliberare deinceps de refectione cum *polemarchis* et aliis iubentur, non tamen cum *catoptis*: at opus faciendum triumviri locant apud solos *catoptas* (τὰς ἐγδόσεις ποιοῦμενοι τῆς τε ἐργασίας καὶ τῆς ἐπισκευῆς παρὰ κατόπτας), et aureum vas, ubi

factum fuerit, debent una cum polemarchis et catoptis appendere hierarchis; postremo impensarum in opus faciendum erogatarum quaestor rationem reddit apud solos catoptas (ἀπολογισάσθω πρὸς κατόπτας). Iam κατόπτης vulgo est *explorator*, ut apud Herodotum et Dionysium Halicarnassensem; unde glossae Hesychii, Suidae etc. qui utuntur interpretamento κατὰσκοπος, ἐπιτηρητής: sed in magistratus nomine verteris *inspectorem et revisorem*. Itaque vox similis est atque apud Spartanos ἔφορος, quacum eam contulit Rochettus Diss. archaeol. p. 98. vis tamen muneris sane diversa fuit. Nam videmus catoptas in rebus polissimum pecuniariis adesse magistratibus eosque observare (ἐπιτηρῆσαι), ne quid ini- que agatur, ut in auro et argento tradendo, in loca- tione operum, in debitis solvendis: simul soli ac- ci- piunt rationes. Quapropter eos logistis Atticis com- paravit Osannus Syll. p. 185. 215 sq. quod omnino probo; simul tamen euthynorum obibant munera, hoc est *revisorum*: quod ut certius facere possent, in tradendis et solvendis pecuniis et in locationibus operum adsunt magistratibus. Aerario reipublicae praefecti sunt *quaestores* (ταμίαι), quales Orchomeni habemus n. 1569. a. I. II. Plures eodem anno fuisse monui ad n. 1569. a. I. qui videntur ut Athenis ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων collegium constituisse, et ne- gotia inter se esse partiti: qui quoque tempore prae- est, n. 1570. a. dicitur ταμίης ὁ προάρχων, hoc est Attica dictione ὁ πρῦτανις τῶν ταμιῶν. Ab his distin- gue n. 1570. a. τὸν συλλογέα, non reipublicae magi- stratum sed templi officialem, de quo vide §. 7. Addo ex eadem inscriptione συνηγόρους τῆς πόλεως, Thebanae ut videtur; hi de vasis reficiendis deli- berant cum triumviris ei negotio constitutis ac pole- marchis et hierarchis, nec possunt alii esse nisi syn- dici quidam civitatis, quales Athenis fuerunt par- tim sorte partim manuum sublatione creati (Schö- mann. de comitt. p. 108 sq.). Alios reipublicae magi- stratus non reperio memoratos, nisi sacrorum lu- dorumque praesides, de quibus dicam §. 7. et The- spiensium demuchos (§. 3.). Demiurgos removi ad n. 1567. Demarchum Thebanum ex n. 1576. per er- rorem attulit Tittmannus p. 377.

7. *Sacerdotes* (ἱερεῖς) etsi Boeotis non sunt civi- tatum eponymi, tamen in actis publicis hinc inde annuus sacerdos vel post archontem vel simpliciter inscriptus est, ea sola de causa, quod res, quae agitur, cum sacris iis coniuncta est, quae ille ad- ministrat sacerdos. Sic n. 1568. Orchomeni habe- tur Iovis Milichii sacerdos, qui simul legem ro- gat; n. 1570. a. sacerdos Amphiarai prope Oropum; n. 1576. Thebanus dei cuiusdam; n. 1587. Iovis Ser- vatoris Acraephae; n. 1593. Gratiarum Orchomeni; n. 1603. mulier sacerdos Iunonis Reginae Lebadeae. Praeter hos memorantur sacerdotes viri pentaeteri- dis Basiliorum Lebadeae n. 1603. et Isidis et Anu- bidis apud Thespienses n. 1633. mulieres Dianae Chaeroneae sacerdos n. 1635. et ὑποζάνορος nescio cuius numinis Thebis n. 1634. *pyrphorus* Museorum Thespiensium, quantum intelligo, n. 1586. et Θεο-

πόρος, interpres ut videtur oraculorum Orchomeni n. 1593. Ab his sacerdotalibus muneribus distin- guendi sunt *hierarchae* n. 1570. a. ubi de Amphia- raio Oropio agitur. Hi templi donaria hinc inde sparsa in aede servant ἐν παραδοσίμοις: itaque tem- pli officiales sunt et funguntur eo munere, quod Athenis est ταμιῶν τῶν ἱερῶν χρημάτων; sed nomen ipsum docet latius eorum patuisse negotia et fuisse eos simul ἐπιστάτας τοῦ νεώ, quales sunt apud Athe- nienses (cf. ad n. 76. cf. n. 151. §. 1.). Thesauro dei custodiendo, aperiendo, claudendo, pecuniisque in illum cogendis et ex eo dispensandis praest *coactor* (συλλογείς): is igitur et ipse est ταμίης τῶν ἱερῶν χρη- μάτων, et fortasse unus ex hierarchis huic negotio est speciatim praefectus. Postremo agonistici magi- stratus sunt *agonothetae*, singuli Charitesiorum Or- chomeni n. 1583. Museorum Thespiensium n. 1585. 1586. Σωτηρίων τῆς πόλεως Acraephae n. 1587. Ptoi- orum ibidem n. 1625. *Scriba* n. 1586. aut reipu- blicae Thespiensis est aut in solis ludis agendis mu- nere fungitur; et hoc praefero. Ad ludos musicos, qui choro praeberent sumptus, *choregi* constituti etiam in Boeotia ut Athenis sunt; Orchomenios habes n. 1579. 1580.

8. Postremo pauca addo de *proxenis* Boeoto- rum, licet non sint magistratus, propterea quod de proxenis non omnes video recte iudicare: quam- quam in rebus plerisque possum ad ea provocare, quae iam alibi exposui. Spartaе fuerunt magi- stratus quidam vel certe magistratibus similes cura- tores proxeni, a regibus nominati, iique cives Spar- tani, qui reciperent peregrinos, ob ipsam ξενηλασίαν intentius et fovendos et custodiendos (cf. ad n. 4. ex Herodot. VI, 57.): talis est qui postea dicitur ἐπιμελητής ξένου τινός, ut n. 1330. Ῥωμαίου, longe di- stans ab ἐπιμελητῇ oppidi alicuius, ut Ἀμικλῶν, Κε- ρῶνης, qui est rector sive curator eius oppidi ut subditi, sicuti Atticus ἐπιμελητής Δήλου: quae paucis docui ad titulorum Spartanorum Class. I. Introd. III, 5. Ex eodem genere sunt proxeni Petilienses n. 4. ubi p. 11. concessi, antiquitus fortasse etiam in aliis rebus publicis hunc esse magistratum insti- tutum. Et certe ap. Thucyd. III, 70. Pithias Cor- cyraeus dicitur Atheniensium fuisse Corcyrae ἐξελ- πρόξενος, hoc est non a Corcyraeis constitutus: unde coniicias Corcyrae alios quoque fuisse proxenos a Corcyraeis ipsis nominatos; ut curarent peregrinos: qui proinde fuerint Corcyraeorum quodammodo magistratus; atque hoc significat Schol. οἱ γὰρ πρό- ξενοι κελεύόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίγνοντο. Nam quod Rochettus Diss. archaeol. p. 65. corrigit καλού- μενοι, vix poterit probari. Attamen rari sunt hi proxeni magistratuum speciem habentes; nec de Cor- cyraeis ex iis, quae dixi, satis liquere arbitror: tantumque abest, ut Paciaudus Mon. Pelop. T. II. p. 138. adversus quem Rochettus (l. c. p. 64 sqq.) bene disputat, proxenos, de quorum nominatione tot supersunt tituli, recte dixerit earum civitatum, a quibus nominantur, esse magistratus, ut hoc negan- dum de omnibus proxenis sit, quibus nominandis

illa decreta scripta sunt. Potius hi proxeni numquam non peregrini sunt in ea civitate, quae illis decernit proxeniam, civesque sunt eius reipublicae, in qua prior illa civitas voluit eos sibi proxenos esse: in neutra vero magistratuum auctoritate gaudent. Hoc alterum proxenorum genus longe frequentissimum commune est Graecis omnibus institutum: nominarunt etiam tales Spartani (cf. ad n. 4. ubi allata exempla augeri aliis possunt, e. c. Thucyd. V, 43. VI, 89.), nominavit etiam commune Lacedaemoniorum concilium; quo pertinent decreta n. 1331-1335. Et sunt hi fere, quos nos vocamus *consules mercatorios* vel *agentes*; curarunt res eius civitatis, cuius erant proxeni, in ea civitate, cuius erant cives (Oec. civ. Ath. T. I. p. 55.); receperunt in sua civitate advenas cives illius, cuius erant proxeni. Pro quibus beneficiis ut esset ipsis remuneratio, privilegiis aucti sunt a republica, cuius providebant commodis: quae privilegia sunt tanti habita, ut proxenia, cui *εὐεργεσίας* titulus solebat coniunctus esse, pro honore censeretur haud exiguo. Itaque si quis peregrinus necdum proxenus bene meruerat de republica, proxenus ab hac civitate creatus est, ut plurimum cum posteris, et iis, quae proxenis competunt, praerogativis auctus et ornatus. Manet tamen certe in Graeciae Europaeae civitatibus peregrinus (de Asia alibi videbimus); quapropter Athenis proxeni iurisdictioni polemarchi parent (Polluc. VIII, 91.). Igitur ut hi ad civium condicionem accederent proxime, quum peregrini inquilini exceptis *ισοτελέσιν* essent *μετοικίω* aliisque oneribus obnoxii (cf. de Atticis Oec. civ. Ath. T. II. p. 74 sqq.), neque iis liceret fundos et domos possidere (ib. T. I. p. 154 sq.), proxenis ea data est praerogativa, ut ab inquilinorum oneribus essent liberi, et possent domos agrosque comparare, omninoque essent vel *ισοτελείς* vel

ἀτελείς, ut cives secure commearent et navigarent, et praeterea honoribus certis fruerentur, qui in decretis vulgo comprehenduntur verbis: *καὶ τὰλλα πάντα ὅσα περ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις*. In his fuisse *προεδρίαν* alibi videbimus: etiam plures praerogativas sacras Delphicum templum suis concessit proxenis. Talem ergo proxeniam etiam Boeotorum urbes conferunt una cum *εὐεργεσία* decretis, quae n. 1562-1564. 1566. 1567. supersunt: eandem ipsum commune Boeotorum concilium decernit n. 1565. ubi cf. not. Iura vero in iis tributa proxeno sunt haec. Primum *γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησις* est, ius videlicet agros et domos possidendi, n. 1562-1567. cf. cap. I. §. 14. Singulare est beneficium, quod Corcyraei quibusdam proxenis peregrinis fundos donarunt publico aere emptos (vide Inscr. Corcyr.), quum vulgo sola possidendi concessio daretur. Adduntur *ἀσφάλεια καὶ ἀστυλία καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης οὐσίας*, n. 1562-1567. nisi quod n. 1565. *ἀσφάλεια* non diserte nominatur; sed hoc nullius est momenti. Adicitur in Tanagraeis titulis n. 1562. 1563. *ισοτέλεια*, de qua uberius dixi Oec. civ. Ath. T. II. p. 77 sqq. Haec abest n. 1566. in Oropio titulo, sive quod non dabatur, sive comprehensa verbis *καὶ τὰλλα πάντα ὅσα περ* etc. Sed n. 1564. 1565. in titulis Orchomenio et altero Boeotici concilii pro *ισοτελείᾳ* datur *ἀτέλεια*, etiam maius beneficium; postremo n. 1567. in Chaliensi pro *ισοτελείᾳ* habetur *ισοπολιτεία*, cuius alias frequens in his rebus mentio. Haec quidem ab *ισοτελείᾳ* aut nihil aut non multum differt, nec confundenda est cum *πολιτεία*, sed eam habet vim, ut peregrinus pari fere cum civibus fruatur iure, non tamen civis sit. *Ἰσοπολίτῃ* enim non magis quam *ισοτελεῖ* ius suffragii, multoque minus magistratuum capessendorum fuit.

CAPUT TERTIUM.

DE ANNO BOEOTICO.

1. De anno Boeotico et mensibus, quorum nomina universis Boeotis communia fuisse docet consensus omnium, ubi memorantur, locorum, paucis nunc dici potest, postquam haec res a Dodwello (de cycl. Diss. V.), Corsino (F. A. T. II. p. 410.), Müllero (Orchom. p. 473.), Rochetto (Diss. archaeol. p. 98.), Idelero (Enchir. Chronol. T. I. p. 364. T. II. p. 609.) et a me quoque olim (Comm. de Dionysiis in Act. Acad. Boruss. 1817. cap. 2.) tractata est. Boeotici igitur civilis anni cardo est novilunium solstitio hiberno proxime succedens, primusque mensis idem fuit, qui priscis temporibus apud Atticos, his Gamelion, Boeotis Bucatius vocatus: si tamen alium Boeoti atque Athenienses cyclum intercalationum sequebantur, non omnibus annis in Atticum Gamelionem incidebat Bucatius, sed aliis in Gamelionem, aliis aut in Anthesterionem aut in Posideonem, ita ut aliquando Gamelioni respondere posset secundus mensis Boeoticus Hermaeus: quod etiam sunt qui tradant (vide Comm. de Dionys.); et sic tum varia-

bant etiam ceteri deinceps menses. Nihilominus norma est haec, ut Gamelion et Bucatius aequivalentur: quam secuti hanc damus Atticorum et Boeoticorum mensium comparisonem:

Attici	Boeotici
VII. Γαμηλιών	I. Βουκάτιος
VIII. Ἀνθεστηριών	II. Ἑρμαῖος
IX. Ἐλαφβολιών	III. Προστατήριος
X. Μουνυχιών	IV.
XI. Θαργηλιών	V. Θειλούδιος
XII. ΣκIROφοριών	VI.
I. Ἑκατομβαιών	VII. Ἴπποδρόμιος
II. Μεταγειτηνιών	VIII. Πάναμος
III. Βοηδρομιών	IX.
IV. Πυανεψιών	X. Δαμάτριος
V. Μαιμακτηριών	XI. Ἀλαλκομένιος
VI. Ποσειδεών	XII.

Huius comparisonis plurima nituntur disertis veterum testimoniis a Dodwello et Corsino allatis, nisi quod Theluthium ipsi addidimus, de quo dicitur §. 2. et quod Prostaterium Elaphebolioni respon-

dere non demonstratum sed idonea coniectura collectum est. Traditur autem Maemacterioni Alalcomenium, Pyanepioni Damatrium respondere: igitur quod nunc constat Pyanepsionem esse Maemacterione priorem, Damatrium praeposui Alalcomenio (cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 376. et Comm. de Dionys.). Ceterum omnes hos menses a sollemnibus denominatos statuo. Βουκάτιος haud dubie est ἀπὸ τοῦ καίνεσθαι βοῦς, non aëris intemperie, quod putare veteres interpretes ad Hesiod. Opp. 502 videntur, sed immolandis hostiis, ut Athenis Ἐκατομβαιῶν, ut ibidem celebrantur Βουφώνια. Sollemnia igitur fuisse Βουκάτια; a quibus etiam Delphis nominatus mensis Bucatius censendus. Tum Ἐρμαιο vocatur ab Ἐρμαίῳ, quae etiam Athenis celebrata sunt; προστατήρια fortasse Apollini προστατήριον acta. De Theluthio vide §. 2. Hippodromia sunt Onchestia Neptunia sacra, Boeotis sanctissima: unde ipse Neptunus dicitur Boeotus ap. Corinn. (cap. I. §. 7. huius Introd.): cf. Müller. Orchom. p. 474. 84. 207. Panamus (Πάναμος, Πάνημος, Πάνεμος) Macedonibus, Boeotis, Corinthiis, aliis communis unde vocatus sit non satis liquet: conieci tamen olim, licet a sive η in ea voce usitatius sit, nomen a Nemeis non alienum esse. Damatria Cereri Achaeae celebrabantur tempore arationis (ἀρότου), quae est ab occasu Vergiliarum matutino, exeunte nostro Octobri (Plutarch. de Is. et Osir. c. 69. cf. Ideler. Enchir. Chronol. T. I. p. 242.). Postremo Alalcomenius denominatus est a sollemnibus Ἀλαλκομενήδος Ἀθηνᾶς, cuius cultus in Boeotia insignis (Pausan. IX. 23. Steph. Byz. v. Ἀλαλκομένιον). In titulis praeter Theluthium ex his mensibus commemorantur Βουκάτιος n. 1608. h. Ἐρμαιο 1573. Προστατήριος 1608. f. Ἱπποδρόμιος 1562. Ἀλαλκομένιος s. Ἀλαλκομένειος s. Ἀλαλκομένης 1563. c. 1569. a. II. III. 1608. c. e. g.

2. E Chaeronensi titulo n. 1608. mensem Synelium tanquam Delphicum dederat olim Corsinus F. A. T. II. p. 443. qui si extaret ibi, deberet Boeoticus haberi: de eo nomine dubitarat iam Müllerus Orch. p. 475. nunc id post Rochettum expulimus. Nec postquam titulo n. 1608. restituto falsa ibi vocabula sublata sunt, alii in inscriptionibus novi menses Boeotici reperiuntur nisi Θειλούσιος, Ὀμολωῖος, Κάρειος, qui tres explent locos quinque mensium Atticorum, Munychionis, Thargelionis, Sciophorionis, Boedromionis, Posideonis: et ex his unum §. 1. dedi Theluthio (Θειλούσιον, Θελούσιον), quippe locum Thargelionis. Hic quoque mensis ex titulo Chaeronensi n. 1609. quem male tribuebat Aegostheniae, Delphicis insertus a Corsino est: nunc eum satis patet esse Boeoticum; nominatur enim praeterea Chaeroneae n. 1608. d. ante Alalcomenium (e), neque aliter Orchomeni n. 1569. a. I. III. Quapropter quum proximus ante Alalcomenium sit mensis Damatrius, cuius nominis significationi convenire videbatur Θειλούσιος s. Θαλύσιος (cf. cap. I. §. 5.), non tam meo quam amici cuiusdam obsecutus iudicio putabam, utrumque mensem esse eundem, Damatriique nomen esse commune Boeoticum, Theluthii

Orchomeniis proprium; de Chaeronensibus enim titulis nondum constabat: ac ne hi quidem contrarium suadere poterant, quod Chaeronenses olim parebant Orchomeniis. At ne dicam Damatrii et Theluthii nomina non modo inter se non convenire, sed quodammodo sibi opposita esse, Müllerus recte notavit, Orchomeniorum et Chaeronensium menses non differre a Boeoticis: sic Orchomenii vel Chaeronenses menses sunt Alalcomenius, Bucatius, Prostaterius, Hermaeus (n. 1569. a. 1608. 1573.), et iidem Boeotis omnino communes. Igitur Theluthius est ante Damatrium ponendus: et Sciophorioni quidem eum comparavit Müllerus, Boedromioni vero Idelerus l. c. T. II. p. 610. ex quibus prior ad verum propius videtur accessisse. Omnis res pendet a Thalysiorum, unde mensis nomen, tempestate definienda: de quibus quae narrabo, possunt nonnullis mira videri, sed sunt nihilominus vera. Quippe Thalysia sunt Cereri acta, ut ei grates agerentur pro messe, frugibus in aream comportatis; vide Theocriti Id. VII. 34. ubi Schol. ad vs. 3. Θαλύσια, ἐαγῆ ἦν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὀμηροῦ. Θαλύσια γυνὴ Ἀλώς, Iliad. I. 534. (cf. ibi Eustath. et Schol. item lexicorum auctores, Etym. M. Suid. Hesych. etc. fere eadem tradentes). Iam messis auctore Hesiodo definitur ortu Vergiliarum matutino, qui in nostrum fere incidebat Maium medium (vide Ideler. l. c. T. I. p. 243.). Quapropter Theluthius nec cum Damatrio, arationis mense, confundi potest, neque comparari Attico Boedromioni, sed debet aut quintus aut sextus Boeotorum mensis esse, Atticus vel Thargelion vel Sciophorion. Ego vero concedo in Thargelionem. Nam primum n. 1569. I. II. de duabus agitur debiti solutionibus, quarum prior mense Theluthio, altera Alalcomenio facta: eas probabilius est sex quam quinque mensium spatio distare: distabunt autem sex mensium intervallo, si Theluthius est Thargelion. Dein Thargelion Maio potissimum respondet, in quem fere Thalysia incidere debent. Postremo licet Boeotica instituta Atticis non ita respondeant, ut quo quidque die in Attica, eodem in Boeotia fecerint rustici, quemadmodum novum vinum Athenis undecimo Anthesterionis, apud Boeotos sexto Prostaterii gustabatur (Corsin. l. c. p. 411.), integro prope mense interiecto: non negligendum est, quod ἄρτος θάργγηλος et Θαλύσιος idem est, ὁ ἀπὸ τῆς ἄλως πεττόμενος πρῶτος: vide Athen. III. p. 114. A. et quae ibi contulit Schweighaeuserus. Fortasse tamen ut vini gustatio, ita messis in Boeotia aliquantum dilata est; id quod hodie quoque fit: ut si Thargelia Athenis Thargelionis die vi. et vii. celebrata sunt, Thalysia in Boeotia sint exeunte mense Theluthio acta.

3. Prorsus incerta sedes mensium Homoloui et Cari. Ὀμολωῖου mentio fit n. 1563. a. 1608. b. Nomen traxit ab Homoloiis sollemnibus ex Thessalia derivatis, Iovi, Cereri, Minervae, Enyoni actis; de quibus vide Müller. Orchom. p. 233 sqq. Haec sci-mus Thebis acta (Steph. Byz. v. Ὀμόλη et Ὀμόλιον, Suid. v. Ὀμολωῖος Ζεύς, item Hesych. Phot. Phavorin.

Zzzz

ac Schol. Theocrit. VII, 103.), ubi delubrum Homoleium et in eius vicinia portae Homoloides; item Orchomeni (n. 1584.), hoc loco mensis Iadis celebrata. *Kapsiov* mentio extat in Chaliensi titulo n. 1607. isque Locris Amphissensibus dicitur *Αἰπάρων*. Unde denominatus sit nescio.

4. Orchomenius titulus n. 1569. a. III. hoc nobis imponit, ut etiam de *Phocico* anno aliquid dicatur. In quo tractando ne omnia confundas, primum nota Phocicum annum et Delphicum non esse eundem, quod neque annorum initia nec mensium nomina conveniunt: quae res non observata fraudem fecit Corsino ac nuper etiam Rochetto l. c. p. 106. Annorum vero initia apud veteres Graecos aliasque gentes propinquas ex quattuor progrediuntur cardinibus, utroque et solstitio et aequinoctio: ita annus Atticus novus et Olympicus incipit a novilunio post aestivum solstitium primo; Boeoticus et priscus Atticus ab eodem post solstitium hibernum; Laconicus ab eodem post aequinoctium auctumnale, a quo aequinoctio etiam Macedones annum solarem auspicati sunt. Similiter Delphicus annus a novilunio post aequinoctium vernal initium cepisse fertur (Dodwell. de cyclis p. 239 sq. Corsin. F. A. T. II. p. 437.): sed ad n. 1688. cum Attico eum et Olympico concinuisse probabili ratione docebo. Contra Phocici anni initium concinebat cum Laconico, quod statim patebit, ubi primum de mensium numero nominibus. Haec apud Delphos a festis potissimum et sacris rebus petita erant; apud Phocenses numeralibus distinguebantur notis, ut Romanorum menses magna ex parte. Sic in Daulidensi titulo n. 1732. *ἐντὸς εἰκάδος τοῦ δωδεκάτου μηνός*; in alio Daulidensi n. 1725. *ΜΗΝΟΣ ΔΟΜΟΥ*, hoc est *μηνὸς [ἐβ]δόμου*, ubi Rochettus p. 100. non recte *Ὁμολωίου* vel *Δρομαίου* coniiciebat. His exemplis accedit n. 1569. a. III. *μῆνὸς πρῶτω* (πρώτου) de mense Elatiensi. Similiter Argivi mensem olim Hermaeum posthac dixerunt *τέταρτον* (Corsin. l. c. p. 401.): ut taceam alia exempla. Verum primus ille Phocicus mensis n. 1569. comparatur Boeotico Alalcomenio, hoc est undecimo. Quod quum fieri non posse videretur, negavit Rochettus p. 107. *πρῶτον* esse numerale ordinale, contendit esse nomen proprium alius generis. Sed duo reliqua exempla evincunt contrarium. Ne multa, veram rationem significatam a me iam olim (Oec. civ. Ath. T. II. p. 382.) atque etiam a Müllerero Orchom. p. 474. adoptatam accipe. Sane undecimo Boeotico mensi convenire secundum primitivam normam non potest primus Phocicus: qui si sibi respondissent, Phocicus annus debuisset a secundo post aequinoctium auctumnale novilunio incipere, quod absurdum est. Sed res

est haec. Variorum populorum menses qui sibi secundum legitimos annorum cardines respondent, non quovis conveniunt anno, nisi cyclos intercalationum utrique populo idem sit, quod etiam supra (§. 1.) de Boeoticis Atticisque monui mensibus; sed ubi differunt cycli, altero populo prius intercalante mensem, dum non intercalat alter, eorum qui non intercalant mensis certus cedit iam in eum mensem alterorum, qui praecedit illam, cui vulgo respondet certus iste mensis: quod tamen negligere solent chronologi. Sic Panamus Boeoticus, Atticis Metagitnion, haud dubie non diversus est a Corinthiorum et Macedonum Panamo, licet Corinthiorum Panamus a Philippo in epistola ad Peloponnesios (ap. Demosth. de cor.) aequiparetur Macedonico Loo et Attico Boedromioni: quippe hoc illo tantum anno, Olymp. 110, 2. acciderat, et solebat accidere, quoties differant illi cycli: mensem nondum intercalant Macedones et Athenienses, intercalant iam Corinthii; igitur Lous Macedonicus post Panemum Macedonicum proximus et Boedromion Atticus post Metagitnionem proximus concurrit iam cum Corinthio Panamo, cui vulgo respondebat Panamus Macedonicus et Metagitnion Atticus. Vide Appendicem commentationis nostrae de Demosthenis Midiana in Act. Acad. Boruss. a. 1818. ubi quae proposui sequitur nunc etiam Idelerus l. c. T. II. p. 610. Iam quoniam Phocici anni primus mensis non potest Boeotici anni mensi undecimo concinuisse secundum legitimos annorum cardines, quod hi certe trimestri spatio distent necesse est; patet hanc utriusque illius mensis comparisonem ex cyclorum esse diversitate explicandam, ita quidem ut Phocensis annus coeptus sit a novilunio post aequinoctium auctumnale proximo, prorsus ut Laconicus e vicina Doride allatus, et primus Phocensium mensis legitime responderit decimo Boeotico. Sed quum Phocenses nuperrime intercalassent mensem, necdum intercalassent Bocoti, n. 1569. a. III. Boeoticus mensis undecimus non incidit in secundum Phocicum, sed rediit in primum.

4. *Dierum per decades descriptionem* etsi novit iam Hesiodus Ascræus (cf. Ideler. l. c. T. I. p. 257.), tamen hanc Boeotis non usitatam fuisse ex titulis n. 1608. b. 1609. collegit Dorvillius Misc. Obs. nov. T. III. p. 158. Ac sane numquam in his inscriptionibus secundum decades definiuntur dies, sed ab initio ad finem mensis numerantur. Qui reperiuntur dies, hi sunt: *τρεῖς καὶ δέκα* n. 1563. a. *πεντεκαὶ δέκα* n. 1608. b. d. e. f. g. 1609. *εἰκάς* n. 1625. *τριανκὰς* n. 1562. ubi vide not. *τριανκὰς* n. 1608. a. c. h. 1625. ex quibus tamen soli xiii. et xv. id demonstrant quod voluit Dorvillius.

CLASSIS PRIMA.

DECRETA ET ACTA PUBLICA CIVITATUM LIBERARUM.

1562.

In pariete ecclesiae prope rudera *Tanagrae*, in eodem lapide in quo titulus Phorystae agonisticus n. 1582. et quidem infra hunc. Edidit Leakius Mus. crit. Cantabr. Vol. II. Fasc. VIII. p. 570. cf. p. 574. 581 sqq. et ex hoc Rosius Inscr. p. 308. (tab. XLV.): sed in posteriori apographo in fine versuum puncta addita sunt, quae non habet Leakius.

...ΡΩΡΑΧΟΝΤΟΣ ΜΕΙΝΟΣΙ ΠΡΟΔΡΟΜΙΩ ΠΡΟΤΡΙΑΚΑΔΙ ΕΠΕΨΑΦΙΔΔΕ
...ΟΣ ΜΝΑΣΩΝΟΣ ΑΘΑΝΙΧΟΣ ΔΩΡΟΘΙΩ ΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΟΗΤΥΔΑΜΥ
...ΟΝΕΙΜΕΝΚΗ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΤΑΝΑΓΡΕΙΩΝ ΔΙΟΥΣΚΟΡΙΔΑ
...ΩΑΘ. ΝΕΙΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΗΕΣΓΟΝΩΣ ΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣ ΓΑΣΚΗΦΥ
5 ...ΣΙΝΚΗΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΩ
...ΣΑΣΚΗΚΑΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝΚΗΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑ
...ΣΑΛΛΥΣ ΠΡΟΞΕΝΥ.

...ρω ἄρχοντος, μείνος Ἰπποδρομίῳ προτριάδι, ἐπεψαφίδδε -- ος Μνάσωνος, Ἀθάνιχος Δωροθίῳ ἐλεξε-
δεδοχθῆναι τῷ δάμῳ [πρόξεν]όν εἶμεν καὶ εὐεργέταν τὰς πό-
λιος Ταναγρείων Διουςκορίδα[ν] -- - ω Ἀθ[α]νείον, αὐτόν
καὶ ἐσγόνως, καὶ εἶμεν αὐτὸς γὰρ καὶ φυ[κίας] ἐππα[σιν] καὶ
εὐτοπέλιαν, καὶ ἀσφαλῖαν καὶ ἀσουλῖαν καὶ πολέμῳ [καὶ ἰσά-
νας ἰώ]σας, καὶ κατὰ γὰν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ τὰλλα
πάντα [ἐπὶ] τῷ ἄλλῳ πρόξεν[ι].

Προτριάς est d. XXIX. ut in Hemerologio ce-
lebrari, quod post Audrichium et Van der Hagen edi-
dit Ste-Croix Act. Acad. Inscr. T. XLVII. et il-

lustravit Ideler Enchir. Chronol. T. I. p. 414 sqq.
in quo siglum ΠΡΟΤΞ προτριάς, non πρὸ τριά-
δος legendum esse, ex hac iam inscriptione patet.
Pro Διουςκ. expectabas Διουςκορίδα vel Διουςκουρίδα, no-
tante etiam Leakio. Supplementum ἐπὶ τῷ καὶ tan-
tum ad sensum factum est; variant enim tituli in
hac formula. In fine Leakius ΠΡΟΞΕΝΥ, unius
tantum litterae lacuna notata; igitur cave addas καὶ
εὐεργέτης. Ros. ΠΡΟΞΕΝΥΣ... Sed Σ non esse in
primitivo apographo docet eius textus minusculis
redditus.

1563.

In uno lapide *Tanagraeo* tres habentur inscriptiones, quarum primam primus edidit Radulphus Rochettus Diss. archaeol.
p. 62 sqq. cum doctis explicationibus, repetito textu p. 108. Reppererat vero Pouquevillius in loco *Calamo*. Et Rochet-
tus quidem inscriptionem in tria fragmenta disceptam accepit, quas recte composuit, si sententiam spectes: sed primitiva
forma titulum hunc cum duobus reliquis edidit Leakius Mus. crit. Cantabr. Vol. II. Fasc. VIII. p. 571. II. cum notis a C. I. B.
additis. Iteravit Rosius Inscr. p. 303. 306. 307. tab. XLII-XLIV. et primum quidem titulum e Leakii et Tupperi, alterum
et tertium ex Cockerelli et Leakii schedis dedit. Primae inscriptionis vs. 1-4. attulerunt etiam schedae Köhlerianae.

...ΣΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΟΛΩΙΩ ΤΡΙΣΚΗΔΕΚΑΤΗ ΕΠΕΨΑΦΙΔΔΕ
...ΟΥΡΡΑΝΔΡΟΣ ΔΑΜΟΚΛΕΙΟΣ ΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΟΗΤΥΔΑΜΥ ΠΡΟΞΕ
...ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΤΑΝΑΓΡΕΙΩΝ ΔΙΟΓΕΝΗΝ ΗΝΙΑΡΟΚΛΕΙΟΣ
...ΤΟΝ ΚΗΕΣΓΟΝΩΣ ΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣ ΓΑΣΚΗΦΥΚΙΑΣ ΕΠΠΑ
5 ...ΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΩΚΗΙΡΑΝΑΣ
...ΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝΚΑΘΑΠΕΡΚΗΤΥΣΑΛΛΥΣ ΠΡΟ
...ΕΡΓΕΤΗΣ

δ. Α Γ Α Θ Α Ρ Χ Ο ...
ΑΜΙΝΟΚΛΕΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ...
ΕΠΕΨΑΦΙΔΔΕ ΟΡΣΙΜ...
ΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΟΗΤΥΔ...
5 ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΤΑΝΑΓΡΕ...
ΧΑΛΚΙΔΕΙΑ ΑΥΤΟΝ ΚΗΕΣ
ΚΙΑΣ ΕΠΠΑΣΙΝ ΚΗΦΙΣΟ
ΚΗΚΑΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘ...
ΙΩΣΑΣ ΚΗΤΑΛΛΑ
10 ΝΥΣΚΗΕΥΕΡ

ε. ...ΤΩ ΠΡΟΞΕΝΙΑ ΑΛΛΑΛΚΟ
...ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΟΙΟΔΩΡΟ
...ΗΜΕΝΑΥΤΥΠΟ
...ΑΛΚΙΔΕΙ
5 ...ΕΥΕΡ

Zzzz 2

Dedi in plurimis apographum in Museo Cantabrigiensi expressum. In *a* vs. 1. Rosius .. Σ. AP etc. Tum Mus. crit. ΟΜΩ, quod ex ceteris correxi. Vs. 2. Roch. Köhl. .. ΥΡΡΑΝΔΡΟΣ, Tupp. ΙΡΡΑΝΔΡΟΣ. Vs. 3. Tupp. Ταναγραίον: Leakii lectionem, quae est etiam in Köhl. firmat Roch. ΤΑΝΑΓΕΙΩΝ. Vs. 4. primum Τ omittit, Rosii apographum Leakianum cum Roch. et Köhl. Vs. 4. extr. Roch. Köhl. ΕΤΠΑ. Vs. 5. in voce ΑΣΟΥΛΙΑΝ habet Roch. ΛΕΙΑΝ. Vs. 6. Roch. ΚΑΘΑΛΛΑΤΤΑΝ. Ceterum omisi vitia apographi Pouquevilliani minus memorabilia. In *b* vox ΑΓΑΘΑΡΧΟ maioribus litteris. Ibidem puncta omnia in dextera addidi ex Ros. In *c* vs. 2. primum Ε ex Ros. addidi, et dedi ΘΙΟΔΩΡΟ omisso Σ, quod addit Leak. Vs. 3. Ros. omittit Η et Ο. Vs. 4. ex hoc addidi ultimum Ι.

a.

--- ε ἄρχοντας, Ὁμολωῖω τρικηδεκάτη, ἐπεφάφιδδε [ὁ δαῖνα τοῦ δαῖνα, Π]οῦρρανδρος Δαμοκλείος ἐλεξε· δεδόχθῃ τῷ δάμυ πρόξενον εἶμεν κῆ] εὐεργέταν τὰς πόλιος Ταναγραίων Διογένην Ἰαροκλείος ---, [αὐ]τον κῆ ἐσγόνως, κῆ εἶμεν αὐτὸς γὰς κῆ φυκίας ἐππα[σιν κῆ ρισοτε]λίαν κῆ ἀσφάλειαν κῆ ἀσουλίαν κῆ πολέμω κῆ ἱράνας [ἰώσας, κῆ κατ]ὰ γὰν κῆ κατὰ θάλατταν, καθάπερ κῆ τὺς ἄλλους προ[ξένους κῆ εὐεργέτης.

b.

Ἀγαθάρχ[ω προξενία.] Ἀμνοκλείος ἄρχοντας, [mensis incerti die incerto,] ἐπεφάφιδδε Ὀρσίμ[αχος τοῦ δαῖνα, ὁ δαῖνα τοῦ δαῖνα] ἐλεξε· δεδόχθῃ τῷ δ[άμυ πρόξενον εἶμεν κῆ εὐεργέταν] τὰς πόλιος Ταναγραίων Ἀγαθάρχον τοῦ δαῖνα] Χαλκιδεῖα, αὐτον κῆ ἐσγόνως, κῆ εἶμεν αὐτὸς γὰς κῆ φυκίας ἐππασιν κῆ ρισοτελίαν κῆ ἀσφάλειαν κῆ ἀσουλίαν] κῆ κατὰ γὰν κῆ κατὰ θάλατταν, κῆ πολέμω κῆ ἱράνας] ἰώσας, κῆ τὰλλα [πάντα ὁπόττα κῆ τὺς ἄλλους προξένους κῆ εὐεργέτης.

c.

--- τω προξενία. Ἀλακκο[μενίω die incerto] ---
 --- Ἐρμογένης Θιοδώρω ---
 --- εἶ]μεν αὐτῷ ---
 --- Χ]αλκιδεῖ ---
 --- εὐεργέτης.

In *a* vs. 2. Britannus in Museo critico volebat Θούρρανδρος, nomen ignotum, Rochettus Πύμανδρος p. Ποίμανδρος, quia Tanagrae conditor Poemander, unde illa olim Poemandria dicta, et terra Tanagraea Poemandris (Strab. IX. p. 404. Cas. Pausan. IX, 20, 2. Steph. Byz. v. Τάναγρα, Lycophr. Cass. vs. 326. cum Schol.). Sed in promptu est sine ulla mutatione legi Πούρρανδρος. Post Ἰαροκλείος excidit nomen patriae Diogenis: proxeni enim hi peregrini sunt: vide Introd. cap. II, extr. Mox malim ἀσφάλειαν ut in ceteris titulis. Ceterum quum initio mutila sit inscriptio, Rochettus perisse putat formulam praefixam Θίος τούχων s. τούχαν, quae in aliis habetur: sed in his rebus usus inconstans est. Quodsi quid praescriptum fuerit, commodius hoc ex ceteris, qui in eadem tabula scripti sunt, titulis iudicabitur. Et in titulo *c* quidem intelligitur ipsi decreto indicem argumenti praemissum fuisse: τοῦ δαῖνα προξενία, ut in Atticis n. 9979. Simile habebatur in titulo *b*, unde superest, Ἀγαθάρχ[ω]. Itaque hic dedi Ἀγαθάρχ[ω προξενία, et hinc mox nomen Ἀγαθάρχον reposui: hoc tamen non ut certum do, sed quum duplex possit illa, priore loco vocis, Ἀγαθάρχω ratio esse, elegi alteram, satisque habeo alteram in nota ponere. Nempe Ἀγαθάρχος potest aut ipsius, qui proxeniā augetur, viri nomen esse, aut patris eiusdem. Cetera titulorum *a* et *b* aperta sunt. Titulus *c* restitui nequit. Differt hic a prioribus eatenus, quod archontis nomen omittitur: id fortasse ideo factum est, quod archon idem erat qui in *b*, Aminocles, ut n. 1698. d. factum est. Sequitur mensis. Tum Hermogenes Theodori f. videtur esse aut qui ἐπεφάφισεν, aut qui ἐλεξε. Sed vs. 3. discrepat formula ab ea, quae in proxenia conferenda usitata est: si vera lectio ΠΟ, coniecieris πολιτείαν s. πολιτίαν, quamquam hoc non convenit primo versui, ubi de proxenia dicitur. Nam in Graecia certe qui proxenus fit, non simul fit civis; nec contrarium ex n. 1773. adstruere licet: quid extra Graeciam moris faerit, hoc loco non curamus. Vs. 4. de Chalcidensi agi ut in titulo *b*, apertum est.

1564.

Orchomeni in lapide muri monasterii. Primus edidit Leakius Diar. class. T. XIII. p. 332, ex hoc Boissonadus in commentatione epigraphica addita Lucae Holstenii epistolis p. 441. cum notis; tum ipse dedi Oec. civ. Ath. T. II. p. 398. mox Oscanus Syll. p. 183. Correctius deinde Leakii apographum editum est Mus. crit. Cantabr. Vol. II. Fasc. VIII. p. 572. cum notis p. 584 sq. Leakianum apographum dedit Rosius Inscr. p. 276. tab. XL. cum notis. Nos paucis locis exceptis damus exemplum in Mus. crit. editum, ubi simul aliquot Cockerelliani exempli varietates annotantur: plures praebet Rosius.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 1. maioribus litteris. Hunc versum omittit Cockerellus (vide Mus. crit.). Vs. 6. Cock. ΠΡΟΞΕΝΟΝ; quod recepi: ceteri ΠΡΟΞΕΝΙΟΝ. Vs. 7. Diar. class. et Ros. ΤΑΣΠΟΛΙΟΣ: sed prius Σ deesse diserte annotatur in Mus. crit. addicentibus Cockerelli schedis. Vs. 9. init. Diar. class. ΓΟΝΩΣ: accuratius videtur apographum Musei critici, etsi etiam Ros. litteras ΟΝΩΣ unius litterae spatio in dextram reductas habet, lacuna hic, non vs. 8. statuta: ut omnino in litterarum positu paulo differt a nostro exemplo. Vs. 13. init. Α ex Cock. addidi.

Ibidem extr. Diar. class. et Ros. ΚΑΤΑΣΙΩ (et deinde Diar. class. ΠΑΣ): Museum criticumΑΣΙΩ, Cock. ..Α.ΣΙΩ, unde solitarium Α interieci. Ceterae varietates nullae sunt; non enim operae pretium est annotari, unam et alteram litteram ab hoc illove omitti vel male legi.

Θίος τούχαν Ἀγαθάν. Ἀλεύα[ο] ἄ[ρ]χοντας ἔδοξε τῷ δάμυ Ἐ[ρ]χομενίων, Ἀγέδικον Δαφίταις Ὁλεῖα ἀπ' Ἀλεξανδρείας πρόξενον εἶμεν [κῆ] εὐεργέταν τὰ[ς] πόλιος Ἐ[ρ]χομενίων κῆ αὐτον κῆ ἐσγόνως, κῆ εἶμεν αὐτὸς γὰς [κῆ] φυκίας ἐπασιν, κῆ ἀσφαλ[αν] κῆ ἀτελίαν κῆ ἀσουλ[αν] κῆ

Θ Ι Ο Σ

ΤΙΟΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΛΕΥΑΡΑ
 ΧΟΝΤΟΣΕΔΟΣΕΤΥΔΑΜΥΕ.
 ΧΟΜΕΝΙΩΝΑΓΕΔΙΚΟΝΔΑ
 5 ΦΙΤΑΘΗΟΛΕΙΑΑΠΑΛΕΞΑΝ
 ΔΡΕΙΑΣΠΡΟΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝ.
 ΗΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΑΠΟΛΙΟΣΕ.
 ΧΟΜΕΝΙΩΝΚΗΑΥΤΟΝΚΗΣ.
 ΟΝΩΣΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΓΑΣ
 10 ..ΦΥΚΙΑΣΕΠΑΣΙΝΚΗΑΣΦΑΛΙ
 ..ΚΗΑΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΟΥΛΙΑ.
 ΗΚΑΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΛΑΤ
 .ΑΝΚΗΠΟΛΕΜΩΚΗ..Α.ΑΣΙΩ
 .ΑΣΚΗΤΑΑΛΛΑΟΠΟΤΤΑ
 15 ΤΥΣΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣ..
 ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

κατὰ γὰν κῆ κατὰ θάλατ[τ]αν κῆ πολέμω κῆ [ἰρ]ά[ν]ας
 ἰω[σ]ας, κῆ τὰ ἄλλα ὁπόττα τῆς ἄλλυς προξένυς [κῆ] εὐ-
 εργέτης.

Titulus post Alexandrum Magnum Alexandriae
 Aeolensis conditorem scriptus est. Nam quod Strabo
 Antigoni Asiae regem primum Alexandriam Troa-
 dem condidisse tradidit, merito rejicere videtur Osan-
 nus Syll. p. 184. fretus praeter Chronicon Paschale
 Iulio Valerio, qui ex Aesopo Graeco Alexandrum
 M. urbis conditorem refert (lib. III. extr. ed. Mai.
 Mediol. 1817. 8.): cf. Berkel. ad Steph. Byz. p. 94.
 De formula Θεὸς τῶχαν ἰγαθάν dixi ad n. 4. p. 10. a.
 ubi τῶχαν correxi, ut prius in Oec. civ. Ath. Sed
 τῶχαν fere omnes Boeoticum esse censent, ut Wal-
 pol. Travels p. 568. Rochett. Diss. archaeol. p. 72.
 ceterique interpretes plurimi; nec tamen recte; quae
 enim afferunt prorsus aliena sunt. Nam Iota ante
 vocalem a Boeotis iniici demonstrant forma προξέ-
 νιον in hoc ipso decreto, quam vulgatae προξένου ce-
 dere iubet Cockerelli fides: vitium lapidis et in hac
 voce et in vocabulo ΤΙΟΥΧΑΝ falsam litterae Iota
 speciem obiecit legentibus. In Corinthis fragmento
 Wolf. p. 51. Πινδαρίοιο non dubito etiam nunc cum
 aliis mutare in Πινδαρίοιο, ut olim in ed. Pind. T. II.
 P. II. p. 17. In formis autem Boeoticis, quas tituli
 praebent, ἀγωνοθετίοντος, Βοιωταρχιόντων; πολεμαρχιόν-
 των, εἰλαρχιόντων, I non vacat, sed ex more est pro
 vocali E, ἀγωνοθετέοντος etc. ut Δίος p. Θεός etc. Vide
 Introd. I, 4. Neque huc pertinent ἄσσιον; μάλλον p.
 ἄσσον, μάλλον, quae Doribus tribuit Eustathius ad
 Odyss. I, p. 1643, 32. Rom.: haec enim ad analogiam
 comparativarum formarum κάλλιον, αἰσχίον etc. de-
 flexa sunt. Rursum ex alio genere sunt Doricae
 formae βοαθησιῶ, προλειψῶ, ἐμμενῶ, πραξίμεν, χαρι-

ξίμεθα, quae sunt pro βοαθησιῶ, προλειψῶ formis
 dissolutis ex βοαθησιῶ, προλειψῶ, ut ἐμμενῶ pro ἐμ-
 μενῶ, ex ἐμμενῶ; unde etiam βοαθησιῶ, προλειψῶ etc.
 scribendum videtur. Mitto alia, de quibus dixi ad
 n. 1573, 1595. Aleuae nomen Orchomeni reddit in
 Agonisticis n. 1580. celebratum illud in Thessalia.
 P. post ΑΛΕΥΑ mutavi in O, postulante dialecto:
 vide Introd. I, 16. Noli igitur PA in AP mutandum
 censere. De scriptura Ἐρχομενίων vide Introd. Δα-
 φίτας est nomen Asianum; cf. de Daphita gramma-
 tico Jacobs. Anthol. T. XIII. p. 881. Pro ἐργόνως
 Leakius et ego olim tacite dedimus ἐργόνως; nunc
 post alios titulos editos in promptu est tueri lectio-
 nem ἐργόνως: cf. Introd. I, 14. Verum vidit etiam
 Osannus Syll. p. 183. Mox ἐπασιν non mutandum:
 vide n. 1565. et Introd. ubi simul quid esset ἐμ-
 πασις seu ἐγκησις dixi: quod moneo ob nuperum
 interpretem. Vs. 13 sq. olim cum Leakio putabam esse
 κατὰ σιωπας, idemque n. 1565. agnoscebam: utrum-
 que probat Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 91. eatenus,
 ut tamen una voce κατασιώπας scribendum censeat.
 Schneiderus Lex. v. σιωπή retinebat nobiscum κατὰ
 σιωπας. Contra Rochettus Diss. archaeol. p. 90. ἰρά-
 νας vult. Et recte. Nunc enim post melius allatum
 apographum apertum est legendum esse [ἰρ]ά[ν]ας
 ἰω[σ]ας; idemque restituo n. 1565. ipsis, quos Po-
 cockius servavit, ductibus eo deducuntibus. Idem
 offert titulus n. 1562. item n. 1563. b. Viderunt haec
 etiam Britanni. Ceterum ἀτελίαν hic aut negligenter
 interpositum est inter ἀσφαλίαν et ἀσουλίαν, aut
 designatur de industria, etiam maritima vectigalia
 ab illo nulla exigenda esse nec belli nec pacis tem-
 pestate. Haud dispar trajectio constanter tenetur in
 titulis Thaumacensibus n. 1771 sqq.

1565.

Thebis transcripsit Pocockius et edidit Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 3. p. 50. n. 13. Primus, sed exiguo cum successu tractavit I. M. Gesnerus Comm. Gotting. (Antiqq.) T. V. p. 63 sqq. (a. 1782.). Deinde emendavi Oec. civ. Ath. T. II. p. 399 sq. Postea ediderunt et tractarunt, ex Pocockio omnes, Rochettus Diss. archaeol. p. 75. et p. 109. Leakeus Mus. crit. Cantabr. Vol. II. Fasc. VIII. p. 572 sq. Rosius Inscr. Gr. p. 310. tab. XLVI.

ΕΟΣΤΥΧΑ. . ΟΤΕΑ
 ΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΔΟΞΕ
 ΤΟΙΔΑΜΟΙΠΡΟΞΕΝΟΝ
 ΕΙΜΕΝΒΟΙΩΤΩΝΚΑΙΕΥΕ
 5 ΡΓΕΤΑΝΝΩΒΑΝΑΞΙ
 ΟΥΒΩΚΑΡΧΑΔΟΝΙΟΝΚΑΙ
 ΕΙΜΕΝΝΟΙΓΑΣΚΑΙΕΟΙΚΙΑ
 ΣΕΠΑΣΙΝΚΑΙΤΕΛΙΑΝ
 10 ΚΑΙΚΑΤΟΑΛΛΑΤΕΑΝΚΑΙΠΟ
 ΛΕΜΩΚΑΙΡΑΕΚΣΙΟΣΑΣ
 ΟΙΩΤΑΡΧΙΟΝΙΩΝΤΙΜΟΜ
 >ΑΙΤΩΝΑΟ.ΟΙΩΝΟΣΠΕ
 ΟΝΟΣΙΠΠΙΔΟΣΥΜΑΡΙ.ΑΟ
 15 ΠΛΕΡΟΝΟΣ

Θ[ε]ός τύχα[ν] . . στέ[λ]ος ἄρχοντος ἔδοξε τῷ δάμῳ
 πρόξενον εἶμεν Βοιωτῶν καὶ εὐεργέταν Νώβαν Ἀξιούβω Καρ-
 χαδόνιον, καὶ εἶμεν [Ρ]οί γὰς καὶ [Ρ]οικίας ἔπασιν καὶ Ἀτε-
 λῖαν καὶ Ἀσουλίαν καὶ κα[γγυ]ᾶ[ν] καὶ κατ[Θ]άλατ[τ]αν καὶ
 πολέμῳ καὶ [ἱ]ρά[να]ς ἱ[ώ]σας. [Β]οιωταρχιόν[τ]ων Τιμομ-
 Αἰτῶναο, .οἰώνος, Πε - - ονος, Ἰππίδος, [Ε]ὑμαρίδαο, Π[α]-
 σίωνος?

Τύχαν dedi ob n. 1564. ceterum de formula hac
 vide ad n. 4. Decretum est non Thebanorum, sed
 concilii Boeotorum communis: diserte enim dicitur
 πρόξενος Βοιωτῶν: igitur etiam archon non Thebanus
 intelligendus videtur, sed communis Boeotorum; qui
 tamen potuit patria Thebanus esse, ut in titulo Orcho-
 menio n. 1593. Is distinguendus et hic et in altero illo

titulo a Boeotarchis, qui utroque loco septem sunt.
 Vide de archonte Boeotici concilii et Boeotarchis
 etiam Introd. et de tituli ratione cf. Tittmann. Gr.
 Staatsverf. p. 700. Δῆμος est Βοιωτῶν: neque offendit
 quod δῆμος τοῦ κοινοῦ memoratur: vide Introd. II, 3.
 nec magis quod Boeoticum concilium proxeniam
 dat: sic commune Lacedaemoniorum nominat pro-
 xenum (n. 1535.); sic Amphictyones (n. 1689. b.);
 sic iidem Polygnoto gratuita hospitia decreverunt
 (Plin. H. N. XXXV, 9, 35.); sic Achaei universi ci-
 vitatem donant notante Tittmanno; neque aliter Cei,
 licet in plures urbes divisi (v. Inscr. Ceorum). Ti-
 tulus quum in beneficium viri Carthaginien-
 scriptus sit, antiquior est anno a. Chr. 146. quo
 anno Carthago deleta: arbitror autem illum Nobam
 a Carthaginensibus in Graeciam missum legatum
 esse, ut de communibus adversus Romanos con-
 siliis ageret. Ἰράνας ἰώσας legendum esse dixi ad
 n. 1564. quod olim in schedis a me coniectum non
 debebam deinde ob tituli n. 1564. falsum apogra-
 phum repudiare. Rochettus volebat καὶ ἰράνας καὶ
 ὄσα: sed καὶ ὄσα nullum hic locum habet. Sequun-
 tur enim nomina Boeotarcharum, sed partim mutila
 partim corrupta. Αἰτῶναο posui, ut haec ap. Poc.
 habentur: sed nomen depravatum censeo. ΠΛΕ
 ΡΟΝΟΣ videtur ex ΠΑΣΙΩΝΟΣ corruptum, ut
 n. 1575. pro Πασίωνος Wheelerus legerat ΠΛΕΙΩΝΟΣ.
 In scripturae genere, nota ΤΟΙΔΑΜΟΙ, hoc est τῷ
 δάμῳ more Attico, etiam post Euclidem frequente.

1566.

Oropi olim; nuperrime Museo Britannico donavit Io. P. Gandy. Est ibi Spat. XV. n. 106.* Ex schedis Mülleri.

ΠΑΙ. ΑΓΕΝΔΕΔΟΧΘΑΙ
 ΤΩΙΔ. ΙΩΙΟΙΝΟΦΙΛΟΝΦΙΛΙΣΩΝΟΣ
 .ΡΗΤΑΠΡΟΞΕΝΟΝ. ΚΑΙΕΥΕ
 .ΕΤΗΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΡΩΠΙΩΝΚΑ.
 5 .ΥΤΟΝΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣΚΑΙΕΙΝΑΙΑ.
 .ΩΙΓΗΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΑΣΦΑ
 ΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥ.
 ΕΙΡΗΝΗΣΚΑΙΚΑΤΑΓΗΝΚΑΙΚΑΤΑ.
 ΑΛΑΤΤΑΝΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑ
 10 ΟΣΑΠΕΡΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟ
 ΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
 ΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗ
 ΦΙΣΜΑΕΝΣΤΗΛΗΙΛΙΘΙΝΗΚΑΙΣΤΗ
 ΣΑΙΕΝΤΩΙΕΡΩΤΟΥΑΜΦΙΑΡΑΟΥ

Παι. [εἰ]πεν· δεδόχθαι τῷ δ[ήμ]ῳ Οἰνό-
 φιλον Φιλίσωνος [Κ]ρήτα πρόξενον [εἶναι] καὶ εὐε[ργ]έτην
 τῆς πόλεως Ὠρωπίων, κα[ὶ] αὐτόν καὶ ἐκγόνους, καὶ εἶναι
 αὐτῷ γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ ἀσφάλ[ε]ϊαν καὶ ἀσυ-
 λῖαν καὶ πολέμου [καὶ] εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ
 [Θ]άλατταν, καὶ τᾶλλα πάντα ὅσαπερ καὶ τοῖς ἄλλοις

προξένοις καὶ εὐεργέταις. ἀναγράφαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα
 ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου.

Vs. 3. arbitror Ξ fuisse ut vs. 11. Oropia haec
 inscriptio Attica vel si mavis vulgari dialecto scripta
 est ob veterem Oropiorum cum Atheniensibus com-
 munionem. Titulus est Oropi liberae: igitur certe

multo ante Olymp. 125, 2. scriptus esse non potest, tempus ab Atheniensibus Oropii sunt. Igitur potest quo tempore Oropiis libertatem, quam habebant, hic titulus etiam ei aetati tribui, quae ab Olymp. confirmavit Polyparchon (Diod. XVIII, 56). Olymp. 156. proxima est. Imperatorum quidem aetate Aetiae reipublicae passus fuit Oropus.

1567.

Chaliensium hoc decretum Dawkinsius haud longe a Basilico prope Asopum repperit et Oxonium detulit. Edidit Chandlerus *Mar. Oxon.* II, xxxi. 1. Lapis est tribus in lateribus perscriptus: duorum reliquorum laterum titulos habes in *Classica* tertia, p. 594. 1607. Scriptura dicitur lecta difficillima esse.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΩΝΟΣ Ε
ΜΙΟΡΓΕΟΝΤΟΣ ΜΙΚΚΩΝΟΣ ΕΠ
ΚΛΕΟΓΕΝΗΣ ΑΛΚΙΘΟΥ ΑΙΤΙΕΥ
5 ΕΥΝΟΥΣ ΩΝ ΚΑΙ ΕΥΧΡΗΣΤΟΣ ΔΙΑΤΕ
ΤΑΙ ΠΟΛΕΙ ΤΩΝ ΧΑΛΕΙΩΝ ΕΩΝΕ ΔΟΞΕΤΑΙ ΠΟ
ΛΕΙ ΕΝ ΕΝΝΟΜΩ ΙΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΠΡΟΞΕΝ
ΟΝΕΙ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟ
ΤΩΝ ΧΑΛΕΙΩΝ ΚΛΕΟΓΕΝΗ ΑΛΚΙΘΟΥ ΑΙΤ
10 ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΙΜΕΝΑ. Ω ΠΙΣΟ
ΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΥΛΙΑΝ ΚΑΙ
ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙΡΑΝΑΣ ΚΑΙ ΓΑΣΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝ ΚΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ
ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤ
15 ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΥΣ ΥΠΑΡΧΕΙ

Ἀγαθὴ τύχη. ἄρχοντας Ξένωνος, ἐν Ἀργίῳ δὲ δαμιοργέοντος Μίκκωνος. ἐπ[ειδὴ] Κλεογένης Ἀλκιδόου Ἀλκιδόου εὐνους ὧν καὶ εὐχρηστος διατε[λεί] τῇ πόλει τῶν Χαλειῶν, ἔδοξε τῇ πόλει ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ, πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τῆς πόλει[ς] τῶν Χαλειῶν Κλεογένη Ἀλκιδόου Ἀλκιδόου καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ, καὶ εἶμεν αὐτῷ ἰσο[πο]λιτείαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ [πολε]μου καὶ εἰρήνης, καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἐν κτησ[ὶ], καὶ τὰ ἄλλα ὑπάρχειν αὐτῷ πάντα, ὅσα τοῖς ἄλλοις πρόξενοις καὶ εὐεργέταις τῆς πόλιος ὑπάρχει.

De Chalia (Χαλία) vide Steph. Byz. v. qui ex Theopompo ethnicum dicit esse Χάλιος: sed hic et n. 1607. dicuntur Χαλειῆς (vs. 6.): unde mox (vs. 9.) aut Χαλειῶν (pro Χαλειῶν, ut Πειραιῶς et talia) esse videtur, aut corrigendum est Χαλειέων. In singulis praeter demiurgum *Micconem* fere nihil est memo-

rabile. Illo vero loco, ubi hic memoratur, Chandlerus coniiciebat: ἐπ[ὶ] δαμιοργέοντος. Sed quum non dictum esset ἐπ' ἄρχοντας, dici multo minus poterat ἐπὶ δαμιοργέοντος. Igitur ἐπ[ὶ] δαμιοργέοντος scripseris, de ἐπιδημιουργῷ (vide ad n. 4.). At omnino demiurgi et proinde epidemiurgi in Boeotia nulli unquam reperiuntur; et ipsa duplicis magistratus Chaliensis mentio suspecta est. Honoratur Aegiensis Achaeus: itaque vero non dissimile, Achaicum additum magistratum esse: Achaici autem sunt demiurgi. Hoc eo deducit, ut scriptum fuerit ἐν Ἀργίῳ δὲ δαμιοργέοντος, omisso, ut consentaneum est, post ἄρχοντας Ξένωνος superfluo additamento ἐν Χαλείᾳ seu Χαλειῶν: quamquam hoc habetur n. 1607. ubi similis dictio in eiusdem lapidis titulo. Cf. n. 1569. a. III. 1570. a. 1575. et alia. De scriptura δαμιοργέος cf. ad n. 1542.

1568.

Orchomeni in rudibus aediculae ex lapidibus vetustis olim constructae. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 169. (in altera editione T. VII. p. 25.). Hinc dedi Oec. civ. Athen. T. II. p. 398. Habet ex Clarkio etiam Rosius Inscr. p. 304 sq. hic ex altera Clarkii editione.

ΔΑΜΟΤΟΙΔΑΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΙΑΡΕΙΑΔΔΟΝΤΟΣ
ΑΝΤΙΧΑΡΙΔΑΟΑ. . . ΑΝΟ
ΔΩΡΩΔΡΙΟΛΙΣ ΔΗΜΕΙΛΙΑ
5 ΑΝΤΙΧΑΡΙΔΑΣ ΑΘΑΝΟΔΩΡΩΕΛ
ΞΕΔΕΔΟΧΘΗΤΥ ΔΑΜΥΟΓΩ. ΕΧΩΡ
ΘΙΤΩΝ ΠΟΛΙΤΑΩΝ ΤΥΟΥΘΝΙΕΣ
ΧΥΜΕΙΛΙΧΙΟΥ ΧΛΑΤΙΧΡΕΙΕΙΣ ΟΗΓ
ΤΙΜΥΚΑΤΑΣΚΕΥΑΤΤΗΚΕ
10 ΕΝ ΤΥΙΑΡΥΕΙ ΠΑΡΤΟΛΛΡ. . .
ΔΟΚΙΕΙΚΑΛΛΙΣΤΟ.

Δαμοτοίδαο ἄρχοντας,
ιαρειάδδοντος
Ἀντιχαρίδαο Ἀ[θ]ανο-
δώρω Δί[μ]ειλιχίω,
5 Ἀντιχαρίδας Ἀθανοδώρω ἑλ[ε]-
ξε· δεδόχθῃ τῷ δάμνῳ, ὅπως ἔχων-
θι τῶν πολιτῶν τῷ [θ]ού[σ]τ[ε]ς τῷ Δί[μ]
τῷ μειλίχῳ - - - - -
τῷ κατασκευάτῃ - - - - -
10 ἐν τῇ ἱέρῳ παρ το- - - - -
δοκίει κάλλιστον - - - - -

Fragmentum pessime habitum. Archontis nomen est *Δαμοτοίδας*, quod iam non audeo mutare: olim conieci *Δαμοκτάδας*: Rosius habet *ΔΑΜΟΙΤΟ ΔΑΟ*: in priore certe Clarkii editione est quod supra dedi. Sequitur sacerdos, qui ideo nominatus est, quod decretum hoc ad sacra pertinet. De forma *ιαγειάδδοντος* vide Introd. I, 12. Vs. 4. *ΔΡΙΟΛΙΣ* corruptum est. Coniicitur *Διπύλια*; sed festi nomen omnino non exspectatur. Nam *ιαγειάδδοντος* non est *ρέζοντος*, ut dicitur, sed est pro vulgari *ιερατεύοντος*, in quo verbo primum deus addi poterat, qui deinceps additus est, et si quid praeterea additum fuerit, locum expectes, ubi templum fuerit; et locus latere in litteris *ΔΡΙΟΛΙΣ* videtur, ut *Σ* supersit ex terminatione dativi pluralis. Osanni (Syll. p. 188.) correctio *α πόλις* ferri non potest. Deus est *Ζεύς μελίχμος*, si versui octavo confidere licet: quod et ipse in Oec. civ. Ath. conieci, et repetiit praeter Rosium Osann. l. c. Putabam tamen etiam de Iove *μηλία* (*μελίφα*) cogitari posse, ut in Naxo cultus est *Ζεύς μελιώσιος*: et hoc amplexus est Müllerus Orchom.

p. 160. Qui decretum tulit, est iam idem ille Iovis sacerdos. Quod decernitur, videtur fere hoc fuisse, ut in edrum, qui sacrificia offerrent, usum certae quaedam res publice compararentur. Apertum est *ὅπως ἔχωνθι* (*ἔχωνσι*, v. Introd.) *τῶν πολιτῶν* ὑπὸ *Θούοντες*. *Θούοντες* dedi ex more: Ros. (qui a Dobraeo habere videtur) et Osann. l. c. *Θύοντες*. Mox *ΕΧΥ* in *ΔΙΙ* mutarunt iidem: paulo audacius: praestat opinor *τῷ* scribere et supplere praegressum *τῷ Διί*. In ceteris caecutimus. Ros. coniicit *ἡκα τι χρεῖα ἦ*, quod non intelligo. Audax est coniectura, sed tamen fortasse audenda, *χρεῖσθῃ* pro *χρησθῇ*: expectabas tamen solum *χρεῖσθῃ*: et fortasse *ΕΙ* casu duplicatum est. Mox *τιμυ* est, pro *τιμοι* vel *τιμῶ*, *κατασκευάτη* pro *κατασκευάσῃ* vel *κατασκευάσσαι*, non pro *κατασκευάζῃ* (v. Introd. I, 12.). Vs. 11. *δοκίει* est *δοκίει* (v. Introd. I, 8.). In fine Ros. *ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ*. Fortasse de collocanda decreti tabula dicebatur, ut n. 1570. a. extr. *ἀναγραφάτωσαν καὶ τὸ ψήφισμα τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων εἰς τὴν στήλην, καὶ ἀναδέτωσαν οὐ ἀνδοκῇ ἐν καλλίστῃ εἶναι*.

1569.

Marmor candidum oblongum, altitudine fere tripedali; latitudo ad dodrantem, crassitudo ad trientem accedit: sed olim crassius fuit et sectione attenuatum est. Potissimum latus sive frons ductus satis distinctos et profunde incisos offert; ima tamen pars deest. Hoc latus nobis est *a*. In dextero latere contiguo pauca supersunt nomina prope exesa (*b*). Lapidem muro ecclesiae D. Mariae oppidi Skripu prope *Orchomenum* olim insertum primus minusculis edidit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 542. ed. Venet. a. 1728. ex quo repetiit Byronus ad calcem libri: *Childe Harolds Pilgrimage* p. 290 sqq. Tum ab Elgino in Britanniam delatus est; vide Visconti Catalogum Elginianorum p. 155. n. 44. Nunc est in Museo Britannico Synops. n. 177. Post Meletii apographum Clarkius novum confecit et edidit Itin. P. II. S. III. p. 152 sq. cum notulis Walpohii. In altera Clarkiani operis editione, quam non habeo, est T. VII. p. 190. Interim quum a Viscontio accepissem apographum ab ipso cum cura confectum, in Oec. civ. Athen. T. II. p. 355 sqq. titulum emendavi et interpretatus sum, additis tab. IX. exemplis Meletii, quod in maiusculas transposui, Visconti, Clarkii: Viscontius simul notulas misit, quibus raro nec nisi nominato auctore usus sum. Tum vss. 1-48. dedit Walpolius *Mém.* p. 469 sqq. cum notis; hinc varietatem lectionis enotavit Müllerus Orch. p. 471. Idem ille tertiam tituli partem inde a vs. 25. iterum cum notis et restitutione Dobraei aliisque annotationibus dedit *Travels* p. 598 sqq. Ex priore Walpolii editione duas particulas deprompsit et notis illustravit Rochettus Diss. archaeol. p. 91 sqq. Ex lapide tertiam partem inde a vs. 25. minusculis repetitam habes in Diar. class. T. XVI. p. 392 sq. Postremo ediderunt Osann. Syll. I, 66. p. 179 sqq. Rosius Inscr. p. 265 sqq. qui tab. xxxix. ut nos olim, Meletii, Visconti, Clarkii textum exhibet. Cf. eundem Prolegg. p. LIII. Unversum titulum *a* habent schedae Köhlerianae: sed quum sero missae essent, nec viderem nova multa praeter vitia inesse, ex iis annotavi tantum, quae ex prioribus exemplis nondum constabant. Ceterum *b*, quam partem olim de industria omisi, exhibent schedae Visconti cum Osanno et Rosio: ceteri eam non habent.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

Varietas lectionis. Fundus textus nostri est apographum Clarkianum in parte *a*; sed quum hoc, notante iam Viscontio, haud satis certum sit, correxi ex ceteris quae debebant. Walpolianum, ubi nihil notabitur, consentit cum Clarkiano: numerorum notae in illo deficiunt. Dedi omnibus locis *Γ* cum Os. Clarkius variat; Visc. semper *Π*. Vs. 1. Visc. *.YNAPX.AP* etc. et in fine *OE*: Os. *.YNAPXΩ*, et in fine *MEINOΣ*. Initio vs. 2. 1, quod Clarkius vs. 1. extr. habet, e Visc. dedi: Os. id omittit utroque loco. Ibidem Visc. Clark. *ΑΓΧΙ*, Walp. *ΑΡΧΙ* cum Os. et Mel. qui cetera hoc versu omittit. Tum Os. *ΑΡΟΥ*. Lectionem *Ἀρχίαρος* probat etiam Boissonadus Diar. class. Vol. XX. p. 304. Est autem pro *Ἀρχίερος*. Uno verbo addo ob alios ap. Walpol. non *ΑΡΧΙΑΡΟΝ* legi, sed *ΑΡΧΙΑΡΟΣ*. Ibid. extr. ultimum *Ι* omittit Visc. Osannus pro *ΕΥΜΕΙΑΩΤΑΜΙ* habet *Ι.Ν* et nihil praeterea. Clark. *ΕΥΜΕΙΑΩ*; Visc. *ΕΥΜΕΙΑΩ*. Hae sunt vs. 1. 2. varietates apo-

graphorum omnes exempli causa a me positae: posthac omittam, quae prorsus imperfecta in uno alterove apographo sunt, neque afferam nisi potiora: quamquam ne haec quidem omnia relatu digna. Ubi varietas annotatur tantum ex uno et altero, ceteri consentiunt cum Clarkiano. Vs. 3. extr. Clark. *ΦΩΚΕΙΧΗ*, Melet. *Φωκεια*, Os. *ΦΩΚΕ*, Visc. *ΦΩΚΕΙΙΧ*. At *ΧΡΙΟΣ* in lapide esse videri recte notatur apud Walp. Trav. p. 598. Vs. 4. extr. Os. *ΓΡΑΦ*, Visc. *ΓΡΑ*. Vs. 7. solus Clarkius *ΚΕΙΜΕΝΑΣ*, ceteri quod dedi. Vs. 8. pro *Γ* Visc. lacunam habet, et pro seq. A Osannus. Clark. *ΓΑΣΙΚΛΕΙΝΟΝ*, quod correxi ex ceteris. Mel. post *Πασικλειν* lacunam signat, ubi nulla est. Vs. 9. Melet. *Τιμεριδον*. Clark. in fine *ΗΔΑΜΟ* pro *ΚΗΔΑΜΟ*, quod ex ceteris (etiam Walpol.) correxi. Vs. 10. Visc. *ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ*, Melet. *Διονυσον*. Vs. 12. Clark. *ΜΦΥΓΕΤΔΙΙΙ*, Visc. *ΜΨΥΓΕΡΔΙΙΙ*, Mel. *ΜΩΝΓΕΤΔΙΙΙ*, Os. *ΜΨΥΓΕΤΔΙΙΙ*. Dedi Meletianum, uno ductu ex Visc. assumpto.

[Continatur pag. 742.]

a.

I. ΟΥΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΘΕ
 ΙΛΟΥΘΙΩΑΡΧΙΑΡΟΣΕΥΜΕΙΛΩΤΑΜΙ
 ΑΣΕΥΒΩΛΥΑΡΧΕΔΑΜΩΦΩΚΕΙΙΧΡΙ
 ΟΣΑΡΕΔΩΚΑΑΡΟΤΑΣΣΟΥΓΓΡΑΦΩ
 5 ΠΕΔΑΤΩΝΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝΚΗΤΩΝ
 ΚΑΤΟΡΤΑΩΝΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣΤΑΣ
 ΣΟΥΓΓΡΑΦΩΣΤΑΣΚΙΜΕΝΑΣΠΑΡΕΥ
 ΦΡΟΝΑΚΗΦΙΔΙΑΝΚΗΡΑΣΙΚΛΕΙΝ
 ΚΗΤΙΜΟΜΕΙΛΟΝΦΩΚΕΙΑΣΚΗΔΑΜΟ
 10 ΤΕΛΕΙΝΛΥΣΙΔΑΜΩΚΗΔΙΩΝΥΣΙΟΝ
 ΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩΧΗΡΩΝΕΙΑΚΑΤΤΟΥΑ
 ΦΙΣΜΑΤΩΔΑΜΩ Μ Π Ν Γ Ε Ρ Δ Ι Ι Ι

II. ΟΥΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΑΛΑΛ
 ΚΟΜΕΝΙΩΦΑΡΝΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΟΣ
 15 ΤΑΜΙΑΣΑΡΕΔΩΚΕΕΥΒΩΛΥΑΡΧΕ
 ΔΑΜΩΦΩΚΕΙΑΑΡΟΤΑΣΣΟΥΓΓΡΑ
 ΦΩΤΟΚΑΤΑΛΥΡΟΝΚΑΤΤΟΥΑΦΙΣΜΑ
 ΤΩΔΑΜΩΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣΤΑΣΣΟΥΓ
 ΓΡΑΦΩΣΤΑΣΚΙΜΕΝΑΣΠΑΡΣΩΦΙ
 20 ΛΟΝΚΗΕΥΦΡΟΝΑΦΩΚΕΙΑΣΚΗΠΑΡ
 ΔΙΩΝΥΣΙΟΝΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩΧΗΡΩΝΕΙ
 ΑΚΗΛΥΣΙΔΑΜΟΝΔΑΜΟΤΕΛΙΟΣΡΕ
 ΔΑΤΩΝΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝΚΗΤΩΝΚΑΤΟ
 ΡΤΑΩΝ Π Π Ε Η Ε Η Ε Δ Δ Ι Ι Ο Η

III. 25 ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΕΡΧΟΜΕΝΥΟΥΝΑΡΧΩΜΕΙ
 ΝΟΣΑΛΑΛΚΟΜΕΝΙΩΕΝΔΕΦΕΛΑΤΙΗΜΕ
 ΝΟΙΤΑΘΑΡΧΕΛΑΩΜΕΙΝΟΣΡΑΤΩΟΜΟ
 ΛΟΓΑΕΥΒΩΛΥΦΕΛΑΤΙΗΥΚΗΤΗΡΟΛΙΕΡ
 ΧΟΜΕΝΙΩΝΕΡΙΔΕΙΚΕΚΟΜΙΣΤΗΕΥΒΩ
 30 ΛΟΣΠΑΡΤΑΣΡΟΛΙΟΣΤΟΔΑΝΕΙΟΝΑΡΑΝ
 ΚΑΤΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΑΣΤΕΘΕΙΣΑΣΟΥ
 ΝΑΡΧΩΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΘΕΙΛΟΥΘΙΩ
 ΚΗΟΥΤΟΦΕΙΛΕΤΗΑΥΤΥΕΤΙΟΥΘΕΝΠΑΡΤΑΝ
 ΡΟΛΙΝΑΛΛΑΡΕΧΙΡΑΝΤΑΡΕΡΙΡΑΝΤΟΣ
 35 ΚΗΑΡΟΔΕΔΟΑΝΘΙΤΗΡΟΛΙΤΥΕΧΟΝΤΕΣ
 ΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΕΙΜΕΝΡΟΤΙΔΕΔΟΜΕ
 ΝΟΝΧΡΟΝΟΝΕΥΒΩΛΥΕΡΙΝΟΜΙΑΣΦΕΤΙΑ
 ΡΕΤΤΑΡΑΒΟΥΕΣΣΙΣΟΥΝΙΡΡΥΣΔΙΑΚΑ
 ΤΙΗΣΦΙΚΑΤΙΡΡΟΒΑΤΥΣΣΟΥΝΗΓΥΣΧΕΙ
 40 ΛΙΗΣΑΡΧΙΤΩΧΡΟΝΩΟΕΝΙΑΥΤΟΣΟΜΕΤΑ
 ΟΥΝΑΡΧΟΝΑΡΧΟΝΤΑΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣΑΓΟ
 ΓΡΑΦΕΣΘΗΔΕΕΥΒΩΛΟΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ
 ΕΚΑΣΤΟΝΠΑΡΤΟΝΤΑΜΙΑΝΚΗΤΟΝΝΟΜΩ
 ΝΑΝΤΑΤΕΚΑΥΜΑΤΑΤΩΝΡΡΟΒΑΤΩΝΚΗ
 45 ΤΑΝΗΓΩΝΚΗΤΑΝΒΟΥΩΝΚΗΤΑΝΙΡΡΩΝΚΗ
 ΚΑΤΙΝΑΑΣΑΜΑΙΩΝΘΙΚΗΤΟΠΛΕΙΘΟΣΜΕΙ
 ΑΡΟΓΡΑΦΕΣΘΩΔΕΠΛΙΟΝΑΤΩΝΓΕΓΡΑΜ
 ΜΕΝΩΝΕΝΤΗΣΟΥΓΧΩΡΕΙΣΙΗΔΕΚΑΤΙΣ
 ΤΗΤΟΕΝΝΟΜΙΟΝΕΥΒΩΛΟΝΟΦΕΙΛΕΙ
 50 ΛΙΣΤΩΝΕΡΧΟΜΕΝΙΩΝΑΡΓΟΥΡΙΩ
 ΡΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΥΒΩΛΥΚΑΘΕΚΑΣ
 ΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΚΗΤΟΚΟΝΦΕΡΕΤΩΔΡΑ . .
 ΤΑΣΜΝΑΣΕΚΑΣΤΑΣΚΑΤΑΜΕΙΝΑ
 ΤΟΝΚΗΜΡΑΚΤΟΣΕΣΤΩΕΥΒΩ . .
 55 ΤΟΝΕΡΧΟΜΕΝΙΟΝ

b.

ΑΝΙΣΙΩΝ
 ΛΑΦΟΒΟΛΙ
 ΙΑΟ
 ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟ
 5 ΣΤΕΑΟ
 ΣΩΝΛΟΥΣΙ
 ΑΤΙΟΣ
 ΑΝΘΙΠΠΟΣ
 ΟΣΟΤΟ
 10 ΘΙΟΔΩΡΟ
 ΞΕΝΟΣ
 ΟΝΟΣ

Ultimas vs. 16. litteras ΓΡΑ Visc. in seq. vs. traiecit. Vs. 19. solus Visc. ΣΟΦΙ, non male: sed plurium auctoritatum causa praetuli alterum. Vs. 20. Mel. Φωκίας. Vs. 21. solus Visc. ΔΙΟ etc. Vs. 21. 22. Mel. Χηρωνεία. Vs. 24. dedi ex schedis Köhlerianis: Clark, ΠΠΕΗΕΗΕΓΕΔΔΗΙΟΗ, Visc. idem nisi initio Π: Mel. ΠΠΕΗΕΗΕΓΕΔΔΗΙΟΗ, Os. ΠΠΕΗΕΗΕΗΕΓΕΔΔΗΙΟΗ. Omnibus hic collatis patet Osannum unum ΗΕ falso addidisse, unum Meletium omisisse; Clarkianum excepto ΓΕ, quod alii quoque habent, intemeratum est, nisi quod primi sigli forma ap. Mel. rectius expressa videtur, quippe magis conveniens prisco ductui Ψ (X). Vs. 25. Mel. Ερχομενο. Vs. 26. extr. Clark. ΜΙ. Vs. 28. Mel. φελατιο. Vs. 29. Mel. επειδη. Vs. 31. Mel. τεδισας. Vs. 32. Clark. ΘΕΙΛΟΥΙΩ, Visc. ΘΕΛΟΥΙΩ, ultro monens I omissum esse: tamen Mel. et Os. cum Diar. class. habent ΘΕΙΛΟΥΘΙΩ, quod dedi. Vs. 33. Mel. αυτω. Vs. 43. 44. Clark. Walp. ΝΟΜ.ΑΝ. Vs. 45. extr. Clark. Walp. et Diar. class. solum Κ, ceteri ΚΗ. Vs. 46. Clark. ΙΩΝΟΝΚΗΤΩΝΓΛΕΙΘΟΣΜΕ, Walp. idem, sed in fine ΜΕΙ.; Melet. quod dedi, item Diar. class. Os. et Visc. nisi quod Os. ΜΕ, Diar. class. με., Visc. Μ.. habent. Vs. 47. Clark. ΓΛΕΙΟΝΑ, et vs. 48. ΣΟΥΓΧΩΡΕΙΣΙΔΕ etc. ceteri, etiam Walp. quod dedi. Vs. 49. primum Τ ex Os. et ultimum ΕΙ ex Mel. addidi: pro Τ schedae Köhlerianae Γ; eadem in fine ΟΦΕΙΑ. Vs. 50. primum Λ apud solum Clark. deest. Vs. 51. Mel. τεττ. etc. Os. Visc. omitunt primum Γ, habent Clark. Walp. In fine Σ addidi ex Walp. Vs. 52. Clark. ΣΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝ ΚΗΤΟ etc. Meletius praebet quod dedi; ceteri ΣΤΟΝΕ omitunt; Os. pro Η lacunam habet, item Diar. class. Vs. 53. ultimum Α solus Os. omittit. Vs. 54. Clark. ΕΣΤΟΕΥΒ, Mel. ΕΣΤΩ omissio ΕΥΒ: Visc. solum ΕΣΤ, Os. solum ΕΣ habet, Diar. class. ΕΣΤΟΕΥΡ. In fine Ω ex schedis Köhlerianis addidi. Vs. 55. Visc. habet ΟΝΕΡΧ, eo loco, ubi in nostro exemplo est; Clark. Os. quae servaverunt, paulo remotiora in dextram praebent. Habet autem Os. ΟΝΕΡ..Μ, Diar. class. ΤΟΝ ΕΡ Μ, Mel. τον Ερχομενιον, idemque Clarkius; sed sex postremas litteras arrosas repraesentat. Dedi Meletianum. In fine ex Meletii fide et apographo Viscontiano puncta addidi. Lapis fractus in hac est parte.

Tituli b reliquias concinnavi ex apographis quae habemus tribus. Vs. 1. est ex Os. ΑΝ omitunt Ros. Visc. Vs. 2. item ex Os. Nam Ros. ΡΟΒΟΝΙ; Visc. hunc omisit. Vs. 3. Os. quod dedi; Rosius solum Ο, Visc. ΑΟ habet. Vs. 4. ex Osanno; Visc. Α, Ros. ΑΡ omitunt. Vs. 5. ex Os. et Ros. Viscontus ... ΣΤΕΛΟ. Vs. 6. Os. ΣΩΝΕΟΥΣΙ, Ros. ΩΝΑ.ΥΣΙ; Visc. ... ΞΩΝΑΟΥ...Ι, ex quo Α accepi, quod Rosio est Α. Vs. 7. ex Ros. et Visc. Osannus habet ΣΤΙΟΣ. Locum litteris designavi ex Visc. ceteri habent in sinistram remotiores. Vs. 8. ex Ros. Osannus ΑΜΦΙΓΓΟΣ, Visc. ΘΙΠΠΟΣ. Locum litteris in sinistram remotiorem dedi ex Visc. Vs. 9. Os. ΣΟΤ, Ros. ΟΙΟΤ, Visc. ΘΕΟΤΟ, quae probabili ratione composui.

Vs. 10. lacuna est ap. Os. Idem vs. 10. habet ΘΙΟΔΩΡΟ; nulla praegressa lacuna Ros. ΘΙΟΔΩΡ, Visc. ΙΟΔΩΡ. Vs. 11. 12. omittit Os. Vs. 11. ex Visc. (Rosius ΕΝΟΣ). Vs. 12. ex Ros. (Viscontus ΑΝΟΣ).

α.

I. Θυνάρχω ἄρχοντας, μέινος Θελουθίω, Ἀρχίαρος Εὐμείλῳ ταμίας Εὐβώλῳ Ἀρχεδάμῳ Φωκείῳ χρίος ἀπέδωκα ἀπὸ τῆς συγγράφῃ πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτῶν, ἀνελόμενος τὰς συγγράφας τὰς κιμένας παρ' Εὐφρονα καὶ Φιδίαν καὶ Πασίκληιν καὶ Τιμόμειλον Φωκίας καὶ Δαμοτέλειον Λυσιδάμῳ καὶ Διωνύσιον Καφισοδώρῳ Χηρωνείᾳ καττὸ ψάφισμα τῷ δάμῳ.

ΜΙΝ[ΗΡ]ΔΙΙΙ

II. Θυνάρχω ἄρχοντας, μέινος Ἀλαλκομενίῳ, Γάρνων Πολυκλείδῳ ταμίας ἀπέδωκε Εὐβώλῳ Ἀρχεδάμῳ Φωκείῳ ἀπὸ τῆς συγγράφῃ τὸ κατάλυπον καττὸ ψάφισμα τῷ δάμῳ, ἀνελόμενος τὰς συγγράφας τὰς κιμένας παρ' Σώφιλον καὶ Εὐφρονα Φωκίας καὶ παρ' Διωνύσιον Καφισοδώρῳ Χηρωνείᾳ καὶ Λυσίδαμον Δαμοτέλειος πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτῶν.

ΠΠΕΗΕΗΕΔΔΗΙΟΗ

III. Ἀρχοντας ἐν Ἐρχομενίῳ Θυνάρχω, μέινος Ἀλαλκομενίῳ, ἐν δὲ φελατῇ Μενόϊτῳ Ἀρχελάῳ, μέινος πρῶτω, ὁμολογ[ε]ῖ Εὐβώλῳ φελατῇ καὶ τῇ πόλῃ Ἐρχομενίων. Ἐπειδὴ κεκόμισθη Εὐβώλῳ παρ' τῆς πόλῃς τὸ δάνειον ἅπαν καττὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖσας Θυνάρχῳ ἄρχοντας, μέινος Θελουθίῳ, καὶ οὗτ' ὀφείλεται αὐτῷ ἐτι οὐδὲν παρ' τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀπέχει πάντα περὶ πάντες, καὶ ἀποδεῶναι τῇ πόλῃ τὸ ἔχοντες τὰς ὁμολογίας, ἵμην ποτιδεδομένον χρόνον Εὐβώλῳ ἐπινομίας ἑξία πέτταρα βούεσσι σοὺν ἵππῳ διακατῆς εἵκατι, προβάτους σοὺν ἡγῆς χεϊλῆς. ἀρχὴ τῷ χρόνῳ ὁ ἐνίαυτος ὁ μετὰ Θυνάρχον ἄρχοντα Ἐρχομενίῳ. ἀπογράφου δὲ Εὐβώλῳ κατ' ἐνιαυτον ἕκαστον παρ' τὸν ταμίαν καὶ τὸν νομῶναν τὰ τε καύματα τῶν προβάτων καὶ τῶν ἡγῶν καὶ τῶν βούων καὶ τῶν ἵππων, καὶ καὶ τινὰ ἄσασμα ἰωνδι, καὶ τὸ πλεῖθος. μετ' ἀπογραφῆς δὲ πλῆονα τῶν γεγραμμένων ἐν τῇ συγχωρεῖσι. ἡ δὲ καὶ τις [πρῶτ]ῃ τὸ ἐνόμιον Εὐβώλῳ, ὀφείλετ[ω] ἅ πόλῃς τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίῳ [μνᾶς] πετταράκοντα Εὐβώλῳ κατ' ἕκαστον ἐνιαυτον, καὶ τόκον φερέτω δράχμας δούω τὰς μνᾶς ἕκαστας κατὰ μῆνα [ἐκασ]τον, καὶ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβώλῳ ἅ πόλῃς τ[ῶ]ν Ἐρχομενί[ω]ν - - - - -

Inscriptionis aetas definiri non potest; attamen quod haec Boeotica dialecto scripta est, Orchomenia vero n. 1584. vulgari sermone concepta circa Olymp. 145. composita videtur, probabile est aliquanto vetustiorē esse hunc, de quo nunc dico, titulum. Ceterum hic est Orchomeni liberae, quantum video: nec potest in illorum annorum spatio poni, quibus vel Thebanis prorsus subdita Orchomenus fuit vel iacuit deleta. Iacuit vero inde ab Olymp. 105, 2. (Diod. XV, 79. Pausan. IX, 37. et 15. cf. Demosth. adv. Lept. p. 496. 10. p. 203. 4. p. 208. 18.) Mox bello Phocico a Phocensibus occupata est (Olymp. 106, 4.) et hoc finito iterum deleta, sed post pugnam Chaerontensem (post Olymp. 110, 3.) a Philippo, vel post Thebas deletas ab Alexandro restituta (Pausan. IX, 37, 3. IV, 27, 5. Arrian. Exp. Alex. I, 9, 19.). Vide quae pluribus disputavimus in Oec. civ. Ath. et accuratiorē narrationem Mül-

leri Orchom. p. 420 sqq. Etiam Elatea iacuit ab Olymp. 108, 3. nec nisi paulo ante pugnam ad Chaeroneam, fortasse Olymp. 109, 4. circiter, restituta est (Pausan. X, 3, 2. cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 373.). Itaque haec inscriptio aut ante Olymp. 103, 2. aut inter Olymp. 111-145. composita est: nec quidquam impedit, quominus in belli Peloponnesiaci aetatem removeatur, propterea quod non constat, Ω et Η et Ψ, quae Athenis demum ab Euclidis magistratu publice recepta sunt, Orchomeni non prius in scriptura admissa esse: et certe in numeris formae Δ et V satis antiquae sunt. Ceterum si quis cum Osanno, a quo tamen nihil evictum video, post Peloponnesiaca exaratum titulum putet, non obsum. Illud ultro moneo, quo tempore Phocenses Orchomenum tenuerunt, non posse hunc titulum conceptum esse: instituta enim Orchomenia in hoc titulo Boeotica sunt, non Phocica; ut magistratus, ut menses.

Falsam esse de tituli ratione sententiam Visconti, qui eo dicit pactum contineri inter Orchomenios et Elatienses de vectigalibus, quae Orchomenii Elatiensibus penderent ob permissa Orchomeniorum usui pascua Elatiensium, non est quod exponam. Prima quidem et altera parte agitur de capite ab Orchomenia republica soluto Eubulo Phocensi: et prima Archiarus Orchomeniorum quaestor partem capitis solvit Eubulo de syngrapha, qua sese Orchomenii Eubulo obstrinxerant, productis singulis, quae apud plures viros deposita erant, syngraphae exemplis; in altera autem agitur de reliqua parte eiusdem capituli Eubulo pensa a Varnone quaestore: prior solutio mense Theluthio, altera mense Alalcomenio facta est. Mutuam igitur Eubulus Orchomeniis pecuniam dederat; de qua reddenda mense eodem Theluthio inter debitorem et creditorem conventum esse docet pars tertia his verbis: ἐπιδεί κεκόμισθη Εὐβῶλος παρ' αὐτῆς πόλεως τὸ δάνειον ἅπαν κατὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖσας Θυνάρχῳ ἀρχοντος μείνῳ Θειλουδίῳ. Igitur solutio non ex primitiva syngraphae constitutione fit: nam mutuum diu ante eum mensem contractum esse sponte patet: sed ex peculiari conventionem post mutuum contractum solutio facta tum est, quum facta dicitur. Iam vero ex tertia parte intelligitur, Eubulo ab Orchomeniis ante restitutum mutuum fuisse pascuorum Orchomeniorum usum concessum, quae in montibus Phocidem inter et Orchomenum (Pausan. IX, 39.) fuisse coniicio; diserte enim dicitur: εἶμεν ποτιδεδομένον χρόνον Εὐβῶλυ ἐπινομίας κῆτια πέτταρα: ita enim legendum esse infra docui. Additur illi tempus pascuo utendi: itaque iam antea usus est; idque ita enunciat, ut pascui usum a mutui ratione non alienum fuisse appareat, propterea quod dicitur addi pascui usui tempus quattuor annorum, postquam solutum caput sit. Quae quum ita sint, in Oec. civ. Ath. T. II. p. 382. conieci, Eubulo pascuum quasi pro pignore concessum esse, ita ut partis usurarum loco pascui usu frueretur: quapropter etiam de usuris pensis nihil dictum est. Sed tertia parte Eubulo ius pascui in quattuor iam annos denuo conceditur, neque ullius vectiga-

lis ab hoc pendendi mentio fit: neque haec potest in fine, qui periit, perscripta fuisse, sed si vectigal ab eo civitati pendendum erat, debebat id statim post concessionem memoratam addi. Itaque l. c. p. 383. ita statui: vectigal cessisse scripturario (τῷ νομῶνῃ), qui etiam commemoratur, et civitatem Eubulo id solum ius concessisse, ut uteretur postea pascuo ea lege, qua etiam alii uterentur, vectigal scripturario pendens, coacto scripturario, ne expellere ex usu pascui Eubulum posset. Quam sententiam quum concepissem, accommodari ei debebat locus extremus: ἡ δὲ καὶ τις ἡ τὸ ἐννόμιον Εὐβῶλον, ὀφειλέτω ἅ πόλεις τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίῳ [μνᾶς] πετταράκοντα Εὐβῶλυ καθ' ἑκάστον ἐνιαυτον etc. Itaque supplevi sic: ἡ δὲ καὶ τις [σουλάσ]ῃ τὸ ἐννόμιον Εὐβῶλον, et ἐννόμιον pecudes significare debere dixi, non tamen reticens ἐννόμιον potius videri vectigal pecuarium esse. At recte animadversum est, compensationem ab Orchomeniis pro raptis pecudibus dandam non potuisse certa summa definiri, sed debuisse secundum numerum raptarum pecudum constitui. Praeterea postquam Os. post lacunam non solum Η, sed ΤΗ superesse notavit, liquet omnino πρᾶτ]τῃ scribendum esse, indeque iam patet ἐννόμιον esse vectigal pecuarium, ut ἐπινομιον n. 1537. ut ἐλλυμένιον, ἐνοίκιον de similibus rebus. Iam hoc statuto nova oritur difficultas, quam optime perspexit Osannus. Etenim nunc patet pascuorum usum in quattuor integros annos sine vectigali ab Orchomeniis concedi Eubulo: nihilo minus autem obligantur Orchomenii, si quis ab Eubulo exegerit vectigal, sese pro anno Eubulo XL minas debituros esse et pro iis usuras pensuros, quippe compensandi vectigalis causa ab eo exacti. Magna certe haec liberalitas est, qua civitas Orchomeniorum universum damnum Eubulo forte datum in sese recipit, ne scripturarium persequi debeat Eubulus ipse: civitas hunc sibi persequendum sumit; atque insuper Eubulo pascui usum per quattuor praebet annos nullum ab illo vectigal postulans. Hoc quidem Orchomenios ideo tantum fecisse, quod ab Eubulo mutuam accepissent pecuniam, probabile non est. Igitur de hac re ita statuo. Eubulum dixi ius pascui iam habuisse, atque ut videtur loco partis usurarum capitis mutuo dati Orchomeniis. Sed caput solutum Eubulo est non ex primitivae syngraphae constitutione, ut antea docui: itaque videtur prius solutum esse quam pro syngrapha. Retinere tamen Eubulus pascui ius volebat: itaque hoc ei in quadriennium prorogatur; sed gratis hoc factum esse non credo; ipsaque verba P. III. ὁμολογία Εὐβῶλυ Φελατινῷ κῆ τῇ πόλει Ἐρχομενίων docent non beneficium conferri Eubulo, sed pactum scribi inter Eubulum et Orchomenios. In promptu est Eubulum in reddendo mutuo remisisse aliquid de capite usurisque debitis, ea condicione, ut debitum pro exsoluto haberetur et deleterentur syngraphae, sed ius pascui Eubulo prorogaretur. Ita hoc constitutum videri debet in ea conventionem, quae mense Theluthio placuerat (κατὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖσας Θυνάρχῳ ἀρχοντος, μείνῳ Θειλουδίῳ P. III.); eaque con-

ventio debet haec continuisse, primum ut maior pars capitis eodem solveretur mense, minor mense Alalcomenio (P. I. II.), deinde ut de debito remitteretur aliquid, sed pro eo Eubulo ius pascui prorogaretur. Quodsi factum erat, ἐκεκρίμιστο Εὐβουλος τὸ δάνειον ἅπαν, ut dicitur P. III. etiamsi aliquid remissum de eo erat: additur enim κατὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖσας Θυνάρχῳ ἀρχοντος μείνος Θελουδίῳ: igitur non simpliciter universum ei debitum redditum esse dicitur, sed secundum conventionem, in qua constitutum videtur, ut tantum eae summae, quae P. I. II. scriptae sunt, redderentur, cetera pecuniae pars pro pascui iure prorogando remitteretur, hoc autem illi ius publico pacto proxime scribendo deferretur: quod pactum continetur parte tertia. Sic certe omnia inter sese conciliantur; et quod maximum est, ita potest intelligi, cur Orchomeniorum civitas tam caverit impense, ne vectigal pecuarium exigeretur ab Eubulo, ac si hoc factum fuerit, damnum Eubulo datum semet ipsam sarturam polliceatur. Nunc accedo ad singula.

I. Θυνάρχος vulgari lingua est Θοῖναρχος; vide Introd. I, 10. De mense Theluthio (Θηλουδίῳ, Θελουδίῳ, vulgarem dialectum si sequaris Θαλυσίῳ vocando) dixi ibidem in capite chronologico §. 2. Quaestorem hoc mense alium esse nota ac P. II. mense Alalcomenio, sive quod Orchomeni singulis mensibus vel semestribus alii quaestura fungebantur, sive quod quaestorum collegium res gerendas inter collegas partiebatur: posterius magis probo. Ἀπέδωκε non opus est ut ob P. II. in ἀπέδωκε mutetur: quum enim pars secunda ab alio quaestore concepta sit, potuit in formulis aliquid mutari. Pro συγγράφῳ et hic et P. II. Rochettus falso συγγράφως legebat et ἀπὸ putabat cum accusativo constructum esse. De dialecto et de magistratibus qui sequuntur, suis locis dictum in Introd. Illud si quaeris, cur polemarchi pecuniis solvendis affuerint, dixerit aliquis mutuum bellicis vel certe militaribus rebus sustentandis contractum esse: sed sufficit respondere, polemarchorum auctoritatem apud Boeos tantam fuisse, ut etiam his rebus adesse possent. Vide Introd. II, 5. In verbis ἀνελάμενος τὰς συγγράφως notabilis est differentia numeri, quum antea fuerit ἀπὸ τὰς συγγράφῳ et hic et P. II. Nempe una erat syngrapha, quae primo loco significatur: sed plura eius exempla maioris fidei et securitatis causa apud plures homines deposita erant; et haec exempla sunt αἱ σύγγραφοι. Ceterum syngraphae apud argentarios deponi solebant (vide Oec. civ. Ath. T. I. p. 140.): igitur ii, qui postea nominantur, videntur trapezitae fuisse. Ex quibus Phocenses et Chaeronensis sunt pro inquilinis Orchomeniis habendi; et Chaeronenses quidem aetate belli Peloponnesiaci etiam subditi Orchomeniis fuerunt: sed Damoteles Lysidami f. cuius patria non nominatur, fuit haud dubie civis Orchomenius, haud aliter ac Lysidamus Damotelis f. P. II. alius eiusdem mensae socius, prioris vel pater vel filius. Ἀναρῆσαι τὴν συγγραφὴν est tollere syngrapham, quo fit

irrita, vel post debitum exsolutum (Dem. adv. Phorm. p. 916. 10.) vel ex alia legitima causa (Dem. adv. Olympiod. p. 1180. 6.). Cf. Herald. anim. in Salmas. Obs. ad I. A. et R. II, 6, 11. Et post partem pecuniae solutam videntur novae syngraphae scriptae esse, non tantum prioribus aliquid de numerata pecunia additum; certe non apud eosdem depositae illae syngraphae dicuntur, de quibus P. II., sed partim apud alium, partim apud aliquot ex iis, qui P. I. nominantur, non tamen apud omnes. In nominibus praetuli Τιμόμεilon, non Τιμόμειδον (Τιμόμειδον): nam frequentia sunt Boeotica nomina a voce μῆλον, Εὐμειλος, Σαύμειλος etc. Et Τιμόμειλος habetur n. 1573. De scriptura Διωνύσιον vide Introd. I, 6. Postremo paucis dicam de numeris, quos explicui iam in Oec. civ. Ath. T. II. p. 377. quam quaestionem iteravit Osannus, sed ita, ut neque ipse probabilia daret, nec mea recte referret. Numeros exprimendi ratio fere Attica est, ut in Boeotico titulo alio n. 1570. non ratione signandi, sed solis litterarum ductibus aliquoties discrepantibus. M est μύρια (sc. δραχμαί, quod et in notis numeralibus et in ipsa dictione subaudiri notum est): idem habes in marmore Sandwicensi. Sequitur ΠV, hoc est ΠX, prorsus ad Atticum morem, solo ductu V adhibito, qui est X litterae forma vetusta: quod in siglo Π littera X non inscripta, sed subiecta alteri cruri litterae Π est, nemini poterit ullius momenti videri. Mox Δ est δέκα, ut in Atticis: vides igitur omnia esse ad Atticam normam composita, hoc est ad eam, quam ex Atticis potissimum titulis novimus. Supersunt notae ΓE et F, inter mille et decem interiectae: igitur his numeri centenarii et ex denario compositi continentur. Et primum F non posse τριάκοντα esse sponte patet: nam P. II. viginti est ΔΔ sive ΔΔ: igitur nemo dubitare potest, triginta Orchomeniis fuisse ΔΔΔ, ut Atticis. Contra uno apice adiecto et superiore lineola paulo decurtata fit F ex Γ et Δ compositum, hoc est F, quinquaginta. Accedo ad ΓE. Hoc Meletius paulo aliter scriptum exhibet, fere sic ΓE. Scribe ΓE. Hoc esse Atticorum H, ΗΕκατόν, statim intelligitur: idem plus semel habes vs. 24. ΓE pro H posuerant Orchomenii, quod H ipsis est ἡμιβόλιον, pro quo Attici C et D: de qua re paulo post. Hinc simul liquet πεντακίσια, Atticis Π, debere Orchomeniis esse ΠE, compositum ex Γ et ΓE, ut Π ex Γ et H: et hoc quoque habes vs. 24. Supererat vs. 24. siglum ΓE olim lectum, idque inter centenarios et denarios interiectum; id nihil esse potest nisi aut ΓΕνήκοντα aut corruptum ex ΓE. At pro ΓE, si πεντήκοντα postulas, expectatur Π, quod iam in prima parte agnoscere coacti sumus, ibidemque ΓE falso pro ΓE scriptum notavimus: igitur hoc ipsum hic quoque accidisse probabile est: idque nunc ex schedis Köhlerianis reposui. In fine post denarios vs. 12. sunt III, vs. 24. ΗΙΟΗ. Quum sponte pateat OH esse ὀβολὸν καὶ ἡμιβόλιον, apertum est III esse drachmas, pro Attico ΓΓΓ, prorsus ut in lapide Asiano Marm. Oxon. Maill. Append. n. CLV. Sic omnia aperta sunt.

Nunc numeros appono cum Atticis siglis comparatos.

P. I. Μ Π Ψ Η Ε Ϝ Δ Ι Ι Ι
Μ Ϟ Χ Η Ϟ Δ Ι Ι Ι
16163 drachmae.

P. II. Ι Π Ε Η Ε Η Ε Δ Δ Ι Ι Ι Ο Η
Ϟ Ϟ Η Η Η Δ Δ Ι Ι Ι Ι Ι
5823 drachmae 1½ obol.

Numeri imparēs et drachmae fractionēs ex accurato computo capitis et usurarum natae sunt; quod iudiciū manet integrum, etiamsi de usuris, quod supra conieci, vectigal pecuarium demebatur.

II. Ad hanc partem post ea, quae nunc ipsum exposui, paucissima monenda sunt. Alalcomenius mensis est undecimus; Theluthius si, ut arbitror, quintus fuit, sex fere menses praeterierunt a priore solutione usque ad alteram: et omnino consentaneum est pactum esse, ut post sex menses altera fieret solutio. Φάρων est ἀπὸ ἀρνός, quae vox etiam Homero digamma habet: nec mirum ab agno denominatum virum esse, quum tot Boeoti ab ove nomen traxerint, Καλλίμειλος, Εὐμειλος, Τιμόμειλος, Μνασίμειλος, Σαύμειλος. Rochettus legebat Φάρων; sed huic voci digamma addi nequit. Mox praetuli Σώφιλον, a qua voce prorsus differt vox Σοφίλος s. Σόφιλος, quae a vocabulo σοφός deminuta est; ut Sophocles poeta filius fuit Σοφίλλου s. Σοφίλου.

III. Μενόταο scriptum est, non Boeotice Μένυταο, quod Phocensis vir designatur. Mensis Phocensis dicitur πρῶτος, primus: Phocenses enim menses ex numeris designant (vide Introd.). Primus autem Phocensium mensis quod Boeotico undecimo comparatur, inde non colligitur, anni Phocici initium ab undecimo Boeotico mense processisse, sed probabilius est primum Phocicum mensem decimo Boeotico vulgo concinuisse (vide Introd.). Mox ΟΜΟΛΟΓΑ mutavi in ὁμολογία ob seq. ὁμολογίας: sed lapicida litteram l-omisisse putandus est. Ipsius pacti rationem exposui supra. Ἐλατήη insolens est. Dicitur Ἐλατεὺς et Ἐλατειεύς (vide Oec. civ. Ath. T. II. p. 395 sq.): unde olim conieci Φελατήη, pro quo tamen dicendum erat Φελατιή: nunc Osanno et Dobraeo monentibus in eam concedo sententiam, ut dictum etiam fuerit Ἐλατειῶς, unde fit Ἐλατήη. Possis etiam Ἐλατειῶς ponere et hinc formare Ἐλατήης: vide ad n. 1574. Mox in lapide est κη οὗτ' ὀφείλεται, in quo οὗτ' a quadratario pro φηκ incisum esse putabam. Sed recte Osannus οὗτ' expelli non debere vidit: qui quidem post οὗτε posse ἀλλὰ inferri contendit, ut ipse iam olim in Plat. Min. et Legg. p. 86. post μήτε inferri dē docui. Ex iis tamen, quae Os. attulit, exemplis mihi quidem unum tantum huc pertinere videtur Xenoph. Ephes. I, 14. Καὶ ἐν μὲν τῷ πόρῳ οὗτε πείσαι δυνατόν ἐδόκει εἶναι· ἐώρα γὰρ ὡς διακείται μὲν ὑπὸ ἀθυρίας πονήρως, ἐώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνδρίας ἐρῶντα· ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ καταφανέσθαι. Apud Dionysium de comp. verb. p. 308. ed. Schaef. scribendum iudico: καὶ οὗ τὸ (vulgo οὗτε) δραστηρίων δὴ τοῦτο καὶ φλαφυρὸν ἐπιδείκνυνται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκεῖνο. In tertio Philostrati loco

Imagg. II, 17. non οὗτε et ἀλλὰ habetur, sed οὗτε et καί. Et vulgare hoc est, οὗτε et τέ, μήτε et τέ, item οὗτε (μήτε) et καὶ sese excipere: quapropter non addo exempla. Atque haec ipsa structura hic quoque agnoscenda. Nam sententia, quae cum particula ἀλλὰ additur, hoc loco subordinanda, oratioque ita continuanda est: οὗτ' ὀφείλεται αὐτῷ εἶτι οὐδέν, καὶ ἀποδοῦναι etc. De forma αὐδὲν vide Add. ad n. 12. Ἀτέχει est ἀπέληφε. Suidas: Ἀπέχω αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς ἀπέχομεν γε τὴν χάριν, εἰ δὲ τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβύτου τοῦ πείθεσθαι χάρις. Deinde additur exemplum Callimachi: τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις. Cf. etiam Aesch. π. παρατρ. p. 231. Reisk. Osannus addit glossam grammatici a se editam ad Philemon. p. 253. ἀπέχειν, καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν (immo ἀπειληφέναι). Alia exempla sunt n. 1607. 1701. 1709. b. Mox legendum ποτιδεδομένον, non ποτὶ δεδομένον (ad datum tempus): hoc enim sensu caret, nec decretorum sermoni convenit, sed mathematicorum est. Ἐπινομία, quod nomen, quum primum de hoc titulo scribebam, nondum notum fuit, prodiit interim ex n. 1535. et tribus titulis Thaumaciae Thessalicae n. 1771 sqq. (adde n. 1824. c.), unde est ἐπινόμιον n. 1537. Ἐπινομία igitur significat ius pascui. Neque vero ἐπινομίας est accusativus, ut visum cuidam, sed genitivus a voce χρόνον pendens. Nec post ἐπινομίας interpungendum: structura enim haec est: εἶναι τέτταρα ἔτη προσδεδομένον ἐπινομίας χρόνον, tempus pascuorum usus additum esse quattuor annos comprehendens. In numerando pecore boves et equi, item oves et caprae aequiparantur. De dictione ἀρχεῖ τοῦ χρόνου ὁ ἐνιαυτός etc. vide ad n. 11. p. 29. Νομῶνης est scripturarius, qui pascuorum vectigal redemit a civitate, ut τελώνης, δεατρώνης: apud hunc profitendum s. scribendum pecus est, quod Graece ἀπογράφεισθαι dicitur. Varro R. R. II, 1. Ad publicanum profitentur, ne si inscriptum pecus paverint, lege censoria committant. Cf. de scriptura Romanorum Burmann. de Vect. P. R. 4. ἄσσημα sunt, quae nullam notam inustam habent. De ceteris vide supra ante singularum partium explicationem. In prima lacuna, ἡ δὲ καὶ τις τη τὰ ἐννόμιον Εὐβωλον, notionem exigendi desiderari iam supra concessimus: Dobraeus supplet [ἐμπράτ]τη, ut paulo post habetur ἐμπράκτος; Osannus dedit [εἰσπράτ]τη, pro quo expectabatur εἰσπράττη, ut ἐργονες. Ex Visconti apographo quattuor litterarum lacuna est; igitur dedi πρᾶτ]τη. Quod civitas, si scripturae vectigal ab Eubulo exactum fuerit, pro anno minas quadraginta debere dicitur, inde colligas vectigal ipsum tantum fuisse, si pendendum fuerit. Igitur pro singulis bobus et quinis ovibus quotannis fere vicenae drachmae solvendae fuisse videntur. Τόκον φερέτω est idem quod τοκοφορέτω. Post δράχμας aut δούω aut τρεῖς suppleri potest; prius praetuli, quod alterum nimium est: vide de usuris Oec. civ. Ath. lib. II. cap. 22. Commode etiam con-tuleris verba tituli Coreyradi: μὴ πλείονος τοῦ καὶ πέντε δραχμῶν ἢ δύο δραχμῶν τὸν μῆνα ἕκαστον τὰν μῶν ἐλάσταν. In fine Dobraeus supplet: Εὐβ[ύ]λου μετρίως σ[τ]ῶν Ἐρχομεν[ω]ν [νόμω]. Sane similia repeniuntur

in titulis Delphicis, ut in venditione Alcyonidis n. 1702. *πρᾶκος ἔστω Κλεαρέτα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιγένης κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος*; et in venditione Satyri n. 1704. *πρακτίμιος ἔστω [Καλλι]γένης Σατύρω κατὰ τὸν νόμον*. Tamen in re ambigua pristinum meum supplementum retinui.

b.

Quum priore in titulo de Eubulo Phocensi dicatur pascuis *publicis* Orchomeniis utente, patet falso Viscontum nomina in hoc latere perscripta putare esse aut Orchomeniorum, qui pecudum essent possessores, aut Elatiensium, qui domini essent pascuorum tit. *a* memoratorum. Nihil enim huiusmodi tit. *a* continetur. Immo tit. *b* cum priore prorsus

non cohaeret. Vs. 1. conicio Ἀ[ρ]ίσ[τ]ων, quod nomen redit in Orchomenio titulo n. 1573. Vs. 2. Osannus Ἐλαφιβόλια agnoscit, Dianae celebrata in Phocide, certe Hyampoli (Plutarch. Virt. mul. p. 267. ed. Tub.); scriptum autem esse Ἐλαφιβόλια ut ἐλαφκτόνος etc. ut ἐλαφιβόλον Sophocli Trach. 213. reddidit Hermannus. Sed videntur mera virorum nomina in hac parte scripta fuisse. Vs. 3. --ίαι, terminatio genitivi, vs. 4. 5. credo Ἀρίστανδρο[ς] Ἀρίστειαι, vs. 6. ---σων Λουσι--- (pro Λουσι--- ut Λουσιμέχου, Λουσιδάμου etc.) nisi addendus vs. 7. Λουσι[κρ]άτιος. Vs. 8. Ἀνθίππος, vs. 10. Θεοδώρ[ω] opinor, pro Θεοδώρου. Vs. 11. --ξενος etc.

1569. c.

Hic titulus medio titulo n. 1569. a. post vs. 48. insertus est in schedis Köhlerianis.

ΑΣΤΑΘΕΙΣΑΡΧΑΕΒΙΤΟΝ
ΣΑΝΤΙΓΕΝΕΙΣΑΝΤΙΓΕΝΙΟΣ
ΑΝΑΠΟΤΩ·ΕΑΣΤΙΟΣΟΣΤΟ
ΕΝΤΑΝΠΡΟΒΑΣΙΑΝΚΗΠΡΟΒΑΣΙΗΕΝΤΟΡ
5 ·ΝΤΑΝΕΠΙΛΕΒΑΔΕΩΝ·ΤΟΠΡΟΧΩΜΑΤΟ
ΟΔΥΕΝΤΟΝΑΕΤΟΝΕΠΙΤΩΤΑΦΩΤΩΚΑΛΛΙΠ
ΝΙΟΒΕΙ·ΟΔΥΕΝΤΟΝΟΡΟΝΤΟΝΕΝ·ΤΗΑΓΟΡΗΔΙ
ΙΕΝΤΟΝΛΕΤΟΝ·ΤΙΜΟΛΛ·ΔΕΥΤΕΡΟΝΤΟΝΟ
ΝΤΟΝΕΠΙΤΩΧΑΡΑΔΡΟΤΩΡΙΩΝΤΟΣΕΚΤΑΣΒΟΥ
10 ΙΟΥΕΝΤΟΝΟΡΟΝΤΟΝΕΤΗΘΟΥΤΗΣΠΙΧΙΡΩΝΙΑΝΕ
ΠΙΤΟΝΟΡΟΝΤΟΝΕΤΗΔΟΥΓΙΑΣΙΕΠΙΟΘΕΝΤΟΝ
ΩΝΟΡΩΝΤΙΛΙΑΚΤ·ΤΩΝΤΟΜΟΓΕΜΙΕΝΑΠΟ
ΑΣΛ·ΑΟΣΙΟΡΩΕΤΤΕΤΩΝΟΡΩΝΤΟΝΜΕΣΟΝΤΙΜΟ
ΤΕΤΑΣΠΡΟΒΑΣΙΑΣΚΗΤΑΣΠΟΡΠΟΥΛΙΑΔΟΣΕΤ
15 ΕΝΤΟΜΕΣΟΝΤΑΣΠΟΡΠΟΥΛΙΑΔΟΣΚΗΔΙΟΥΣΙΔΔΟΣ
ΥΓΙΑΛΟΣΤΥΧΩΜΑΤΙΤΑΣΠΡΟΒΑΣΙΑΣΤΟΛΕΣΩΝ
ΓΩΝΟΡΩΝΤΙΜΑΙΕΥΔΟΜΟΝΤΟΜΟΝΕΜΕΝΑΙΑΙΝΑ
ΔΟΝΤΑΝΕΠΛΕΒΑΔΕΙΑΝΩΝΟΣΑΓΕΛΟΤΡΑΤΑΣΠΡ

Permulta corrupta sunt; patet tamen agrorum divisionem et fines contineri.

Ἀσταθεῖσα ἄρχα ἐπὶ τὸν
ς Ἀντιγένης Ἀντιγένιος
αν ἀπὸ τῶ [Ε]άστιος το
ἐν τὰν προβασίαν, κὴ προβασίῃ ἐν τὸν
5 ἐν τὰν ἐπὶ Λεβάδε[ια]ν, τὸ πρόχωμα τὸ
ὅδῳ ἐν τὸν ἄστον ἐπὶ τῷ τάφῳ τῷ Καλλίπ[ω]ν?
..... ὅδῳ ἐν τὸν ὄρον τὸν ἐν τῇ ἀγορῇ δι
ἐν τὸν [ἄ]στον. Τιμόλ[α]· δεύτερον τό[μ]ον εἴμεν
ν τὸν ἐπὶ τῷ χαράδρ[ω] τῷ ῥί[ο]ντος ἐκ τᾶς βου
10 ... ἐν τὸν ὄρον τὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἐπὶ Χ[η]ρῶνιαν ἐ
ἐπὶ τὸν ὄρον τὸν ἐν τῇ [ὁδ]ῷ
τῶν ὄρων -- τ[ρί]τ[ον] τὸμό[ν] εἴμεν ἀπὸ
ἄς ὄρω ἔττε τ[ρί]τ[ον] ὄρ[ον] τὸν μέσον Τιμό[λα]
τε τᾶς προβασίας κὴ τᾶς πορπουλιάδος
15 ἐν τὸ μέσον τᾶς πορπουλιάδος κὴ Δι[ων]ουσι[ά]δος?
πορπο[υ]λ[ιά]δος? τῷ χώματι τᾶς προβασίας τὸ [μ]έσ[ον]
τῶν ὄρων ἐ[β]δομον τόμον εἴμεν ἀ[π'] αἶνα
ὁδὸν τὰν ἐπ[ὶ] Λεβάδειαν etc.

Aliqua ex his debeo Sanderi nostro. Προβασία videtur προβατεία (*pascuum* h. l.) esse. Callippus Corinthius rerum Orchomeniarum scriptor an huc pertineat nescio. Τόμων septem progressus docet in dextera multa deesse. In dialecti ratione non multum inest

novi; ὅδῳ pro ὁδῷ et talia. Introductio illustrat, in qua raro huius tituli mentionem feci, quod tum demum allatus est, quum typis excuderetur ea operis pars. Vs. 3. εάστιος agnovit Sanderus; cf. p. 719. b. extr.

1570.

Inscriptio haec in vico Calamo, tribus ab *Oropo* miliaribus Athenas versus reperta pervenit ad Choiseulium, in cuius possessione quum erat, Fauvelius apographum confecit idque Visconti misit, qui a. 1814. ex lapide aliud praeterea confecit apographum, et titulum cum commentario edere constituit: quod consilium Visconti obitu interceptum sese exsecuturum pollicitus est Rochettus *Antiqq. Bospor.* p. 172. *Diss. archaëol.* p. 93. 98. cf. eundem in *Dissertatione*, quam citavi *Introd.* II, 1. ubi etiam de aliis apographis refertur (not. 1.). Illud Fauvelii apographum citat Walpolius *Mem.* p. 454. Athenis vero quum in Galliam transveherentur lapides Choiseuliani, hic cum aliis a Nelsono captus et in insulam Melitam translatus est: Nelsonus autem quominus haec marmora, ut volebat, restitueret Choiseulio, morte impeditus est; deinde illa ab aliis direpta sunt. Vide Dubois *Catal. Marm. Choïs.* Praef. p. x. Lapis est Elginianorum *Visc.* n. 32. *Synops. Mus. Brit.* n. 302. Nostrum in usum Eysanus transcripsit et misit Rosius: quod apographum memorat Klütz. de foed. Boeot. p. 77. quattuor primis vocabulis appositis. Mox ex Nöhdennii exemplo, nostro simul usus, edidit et explicuit Osann. *Syll.* I, 74. Sero recepi schedas Köhlerianas duplices, quae Fauvelii sunt. Ex his varietatis quidquid operae pretium est annotavi.

a.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΚΟΙΝΩ ΙΒΟΙΩ ΤΩ ΝΣΤΡΑΤΩ ΝΟΣΙ ΕΡΕΩΣ ΔΕ ΤΟΥ ΑΜΦΙΑΡΑ
 ΟΥ ΕΠΙ ΚΡΑΤΟΥ ΓΙΡΓΗΣ ΑΡΧΙΓΡΙΔΟΥ ΕΙΠΕΝΥ ΠΕΡΙ ΕΡΩΝ ΓΡΟ
 ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΕΝΟΝ ΑΥΤΩ ΙΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗ
 ΜΟΝ ΕΡΕΙΔΗΣΥΜΒΑΙΝΕΙΤΙΝΑΤΩΝ ΕΡΕΙΤΗΣ ΤΡΑΠΕΙΗΣ ΤΟΥ ΑΜ
 5 ΦΙΑΡΑ ΟΥ ΑΡΓΥΡΩΜΑΤΩΝ ΑΧΡΕΙΑ ΓΕΓΟΝΕΝ ΑΙΤΙΝΑ ΔΕ ΕΡΙΣΚΕΥ
 ΗΣΧΡΕΙΑΝ ΕΧΕΙΝΕΙΝΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ ΑΝΑΚΕΙ
 ΜΕΝΩΝ ΠΕΡ ΤΩ ΚΟΤΑΤΙΝΑΝ ΟΜΙΣΜΑΤΕ ΕΡΙΣΗΜΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ
 ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΥΝ ΚΑΙ ΕΤΕΡΑ ΑΣΗΜΑ ΕΜΠΑΡΑΔΟΣΙ ΜΟΙΣ ΕΧΟΥ
 ΣΙΝ ΟΙΙ ΕΡΑΡΧΑΙ ΠΕΡ ΟΝ ΗΚΕΝΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΛΗΝ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗΝ
 10 ΤΗΝ ΕΡΕΙΤΗΣ ΤΡΑΠΕΙΗΣ ΓΟΝΔΟΡΟΕΙΤΑΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΧΡΕΙ
 ΑΝΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΙΩΣΑΝ ΚΥΡΩΘΗΤΟ
 ΥΗΦΙΣΜΑ ΕΛΕΣΘΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΑΣ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ
 ΤΟΙΣ ΔΕ ΑΙΡΕΘΕΙΣΙΝ ΟΙΙ ΕΡΑΡΧΑΙ ΠΑΡΑΔΟΤΩΣ ΑΝΤΟΤΕΝ ΟΜΙΣ
 ΜΑΤΟ ΕΚ ΠΕΡ ΤΩ ΚΟΣΑΡΙΘΜΩ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΓΥΡΩΜΑΤΩΝ ΟΣΑ
 15 ΕΣΤΙΝ ΑΧΡΕΙΑ ΠΥΡΩΣ ΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΟΕΥΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΚΑΤΤΙ
 ΤΕΡΟΝ ΩΣ ΑΥΤΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΥΣΙΑ ΤΑ ΑΣΗΜΑ ΠΑΡΕΙΛΗΦΑ
 ΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΛΗΝ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗΝ ΤΑΥΤΑ ΔΕ ΠΑΡΑΔΟΤΩΣ ΑΝ
 ΟΙΙ ΕΡΑΡΧΑΙ ΤΗ ΑΡΧΗ ΑΓΕΥΗΣΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΓΟΙΗΣΑΝΤΕΣ
 ΤΩ ΚΑΛΛΕΙ ΠΡΟΣΤΟΕΡΙΣΗΜΟΝ ΚΑΙ ΟΥΤΩΣ ΑΡΟΣΤΗΣΑΤΩ
 20 ΣΑΝ ΠΑΡΑΔΟΤΩΣ ΑΝΔΕΡΑΝ ΤΑΥΤΑΣ ΤΑΘΜΩΙ ΜΕΤΑ
 ΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΟΓΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΟΛΟΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝ
 ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΘΕΝΤΑ ΠΡΟΣΚΑΤΟΓΤΑΣ ΟΙΔΕΡΑΡΑΛΑΒΟΝΤΕΣ
 ΟΣΑ ΜΕΝΑΝ ΔΟΚΗ ΕΡΙΣΚΕΥΗΣ ΠΡΟΣΔΕΙΣΘΑΙ ΕΡΙΣΚΕΥ
 ΑΣΑΤΩΣ ΑΝΕΓΔΕΤΩΝ ΛΟΙΡΩΝ ΓΟΙΗΣΑΤΩΣ ΑΝ ΑΡΓΥΡΩ
 25 ΜΑΤΑΤΩ ΙΘΕΩ ΙΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΜΕ
 ΤΑ ΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΗΓΟΡΩΝ ΤΗΣ ΓΟ
 ΛΕΩΣ ΤΑΣ ΕΓΔΟΣΕΙΣ ΓΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΤΕ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΕΡΙΣΚΕΥΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΟΓΤΑΣ ΕΓΔΟΤΩ ΔΕ Η ΑΡΧΗ
 ΚΑΙ ΕΞΟΥΑΝ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΧΡΥΣΙΟΥ ΑΣΗΜΟΥ ΚΑΙ ΕΡΙΣΗ
 30 ΜΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΙ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΦΙΛΛΗΝ ΧΡΥΣΗΝ
 ΚΑΤΑΛΙΓΟΜΕΝΗ ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ ΩΣ ΔΑΝ ΣΥΝΤΕΛΕΣΘΗ ΠΑ
 ΡΑΔΟΤΩΣ ΑΝΤΟΙΣΙ ΕΡΑΡΧΑΙΣ ΚΑΙ ΑΡΟΣΤΗΣΑΤΩΣ ΑΝ ΜΕ
 ΤΑ ΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΟΓΤΩΝ ΟΔΕΣΥΜΟΓΕΥΣΑΝ ΟΙ
 ΕΑΣΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΩΣ ΝΟΜΙΣΕΤΑΙ ΕΞΕΛΕΤΩ ΤΟ ΓΙΝΟ
 35 ΜΕΝΟΝ ΑΝΑΛΩΜΑ ΚΑΙ ΔΙΔΟΤΩ ΤΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΤΩ ΕΡΓΩΝ ΗΙΣΑ
 ΣΑ Τ ΑΣ ΠΡΟΣ ΡΗΣΕΙΣ ΕΑΝ ΔΕ ΜΗ ΗΙΕΝ ΤΩ ΙΘΗ
 ΣΑΥΡΩ ΤΟΥ Ο ΑΝΑΛΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩ ΤΑ
 ΜΙΑΣ ΟΡΡΟΑΡΧΩΝΤΟ..... ΟΝ ΚΑΙ ΑΡΟΛΟΓΙΣΑΣΘΩ Γ
 ΚΑΤΟΓΤΑΣΙΝΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΑΝΑ..... ΝΥΓΜΝ
 40 ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΩ ΝΟΣΑ ΜΕΛΛΕΙ ΚΑΤΑΣΚΛ
 ΙΕΡΑΡΧΑΣ ΣΤΗΣΑΝΤΑΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ.....
 ΥΑΙ ΕΙΣ ΤΗ ΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΤΟΤΕ ΟΝΟΜΑΤΟΥ ΑΝΑΘΕΝΤΟΣ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΕΞΗΣΑΝ ΗΙΚΑΙ ΤΗΝ ΔΟΛΚΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕ
 ΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΑΝΑΓΡΑΥΑΤΩ
 45 ΣΑΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΚΥΡΩΘΕΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ
 ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΤΩΣ ΑΝΟΥΑΝ ΔΟΚΗ ΕΝ
 ΚΑΛΙΣΤΩ ΙΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΝΑΛΩΜΑ ΑΡΟ
 ΛΟΓΙΣΑΣΘΩΣ ΑΝΕΑΝ ΔΕ ΤΙΜΗ ΓΟΙΗΣΗ Η ΑΡΧΗ ΗΑΙΡΕ
 ΘΕΙΣΑΤΩΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΗΦΙΣΜΑΤΙ ΗΟΙΕ
 50 ΡΑΡΧΑΙ ΗΟΣΥΛΛΟΓΕΥΣΗΟΤΑ ΜΙΑΣ ΕΝΟΧΟΙΕΣ ΤΩΣΑΝ
 ΤΩΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΝΟΜΩ ΙΩΣΑΝ ΚΑΤΕΒΛΑΦΟ
 ΤΕΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΔΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

b.

In altero latere eiusdem lapidis.

ΤΑΔΕΣΥΝΕΚΟΓΗΤΩΝΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ
 ΚΑΤΑΤΟΥΗΦΙΣΜΑΘΕΓΡΑΥΕΡΙΓΗΣ
 ΛΥΣΑΝΔΡΑΣΚΑΝΟΥΝΟΛΚΗΡΔΔΔΗ
 ΚΩΘΩΝΙΩΝΚΡΑΤΗΣΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΔΓΗ
 5 ΦΙΑΛΗΝΙΚΑΡΙΣΤΗΣΟΛΚΗΔΔΔΔΓΗ
 . . . ΜΩΦΙΑΛΙΟΝΟΛΚΗΔΗΗΑΡΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΦΙΑΛΗΝΟΛΚΗΡΗΗΑΡΧΩΚΑΡΥΣΤΙΑΦΙΑΛΗΝ
 ΟΛΚΗΔΔΔΗΓΡΟΞΕΝΟΣΦΙΑΛΗΝΟΛΚΗΡΔΔΔΔΗ
 ΔΕΩΝΑΙΤΩΛΟΣΦΙΑΛΗΝΟΛΚΗΡΔΔΔΓΗ
 10 ΚΑΦΙΣΟΔΩΡΟΣΦΙΑΛΗΝΟΛΚΗΡΔΔΔΠΑΡΧΙΑΣΑΚΑΡΝΑΝ
 ΣΚΑΦΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΔΑΝΤΙΦΙΛΟΣΣΚΑΦΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΔΓΗΗ
 ΑΡΧΕΜΑΧΟΣΣΚΑΦΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΔΗΜΝΑΣΙΚΛΗΣ
 ΚΟΡΙΝΘΙΟΣΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΝΟΛΚΗΡΗΗΗΔΗ
 ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣΚΑΙΓΡΑΞΑΓΟΡΑΣΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΝ
 15 ΟΛΚΗΗΔΔΔΔΓΗΗΗ
 ΜΕΛΑΝΟΣΓΡΟΣΩΡΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΓΗΗΗΒΟΙΣΚΟΥ
 ΓΡΟΣΩΡΙΟΝΟΛΚΗΡΗΗΦΙΛΙΑΣΤΙΤΘΟΣΟΛΚΗΡΗΗ
 ΑΡΣΙΝΟΥΑΙΔΟΙΟΝΟΛΚΗΡΗΚΑΛΛΙΜΑΧΗΣΟΦΙΛΙΟΝΟΛΚΗΡΗ
 ΓΩΝΟΣΑΙΔΟΙΟΝΟΛΚΗΡΗΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣΗΗ. . . ΟΣΟΛΚΗΡΗ
 20 ΦΑΤΤΙΟΥΧΕΙΡΟΛΚΗΗΗΑΓΑΘΟΚΛΗΣΗΔΥΡΟΠΛΙΟΝ
 ΟΛΚΗΔΔΔΔΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙΑΛΙΒΑΝΩΤΙΔΑΟΛΚΗΡΔΔΔΗ
 . . . ΛΙΞΟΣΣΚΑΦΙΟΝΟΛΚΗΔΔΔΚΑΙΑΡΓΥΡΙΟΥ
 ΤΟΥΕΚΠΕΡΤΩΚΟΤΟΣΕΚΤΩΝΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ
 ΚΛΕΟΝΟΗΣΗΗΜΕΛΑΝΟΣΗΗΑΝΤΙΜΑΧΟΥΗΗ
 25 ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΤΕΤΡΑΧΜΑΔΡΚΤΗΣΟΥΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗ
 ΑΛΛΟΤΕΤΡΑΧΜΟΝΔΗΜΗΤΡΙΑΣΤΕΤΡΑΧΜΟΝ
 ΡΟΔΩΝΟΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΣΙΜΑΛΗΣΤΕΤΡΑΧΜΑΓ
 ΕΡΙΤΕΛΟΥΗΗΜΙΘΡΙΔΑΤΟΥΗΗΛΥΣΙΜΑΧΟΥ
 ΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΠΑ. ΝΙΟΝΟΣΗΗ. ΑΤΙΟΥΗΗΔΗΜΟΥΣΗΗ
 30 ΜΙΚΥΘΟΥΗΗΕΙΡΗΝΗΣΗΗΓΤΩΙΟΝΟΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗ
 ΚΟΛΛΥΡΑΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΓΡΟΣΟΔΟΥΗΗΑΡΧΙΟΥΗΗ
 ΦΙΛΟΜΗΛΟΥΗΗΜΕΛΙΤΗΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗ
 ΘΕΟΜΝΑΣΤΑΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΞΕΝΟΚΛΕΟΣ
 ΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΗΠΑΜΦΙΛΟΥΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΗ
 35 ΒΑΚΧΙΟΣΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΒΙΩΝΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΑΔΑ
 ΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΦΙΛΙΣΤΙΔΟΥΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΗ
 ΚΛΕΟΞΕΝΟΥΤΕΤΡΑΧΜΑΗΗΑΝΤΑΝΔΡΙΔΟΥΤΕΤΡΑΧΜΑΓ
 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΗΗΙΤΗΣΑΡΕΤΗΣ
 ΤΕΤΡΑΧΜΑΓΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΗΗΛΥΣΙΟΥ
 40 ΡΤΟΛΕΜΑΗΗΚΑΡΙΔΗΜΑΡΧΟΥΡΤ. . . Μ
 ΦΙΛΟΚΛΕΙΑΣΡΤΟΛΕΜΑΗΗ . . . ΝΟΣΗΗ
 ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ. . . ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣΤΑΤΗΡΑΣ. . .
 ΙΚΗΣΗΗΦΙΛΟΚΛΕΙΑΣΙ. . . ΗΔΙΣΤΗΣ
 ΩΝΑΣΓΑΡΙΣΤΟΥΣΗΗΚΡΑΤΗΣΙΟΝ
 45 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣΗΗΔΔΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣΓΙ
 ΔΩΡΙΣΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣΓΝΙΚΩΝΟΣΧΡΥΣΟΥ
 ΓΡΟΣΟΔΟΥΧΡΥΣΟΥΣΝΙΚΟΚΛΕΟΥΣΧΡΥΣΟΥΣ
 ΣΩΤΗΡΙΔΟΥΧΡΥΣΟΥΣΑΡΙΣΤΟΥΣΧΡΥΣΟΙΔΥΟ
 ΚΑΙΑΝΕΡΙΓΡΑΦΟΙΧΡΥΣΟΙΓΜΗΛΙΔΟΣΟΒΟΛΟΙΔΔ
 50 ΑΛΦΙΑΔΗΣΧΥΜΑΟΛΚΗΗΔΔΔΔΗΗ

Varietas lectionis. Fundus est apographum Evan-
 sii. Falso Walpolius Mem. p. 454. ex hoc titulo KE
 pro KAI affert, nominatim e vs. 8. col. a. errore ex
 Fauvelii exemplo nato, quo tenetur etiam Rochettus
 Diss. archaeol. p. 93. Sic constanter schedae Köh-
 lrianae, quas dixi Fauvelii esse. Talia sunt inscriptio-

num infimae aetatis; vetustae Boeoticae aut καὶ aut
 κη habent, nunquam KE. Litterae col. a. apicibus
 sive lineolis obliquis terminantur, ut Φ, Κ, Ψ: cete-
 rae sunt ad eundem modum. Pro Γ est Γ. Et
 litterae et versus spatiis valde angustis scripti sunt.
Tit. a. vs. 2. Os. ΕΡΙΚΡΑΤΟΥΣ; Köhl. ΠΥΡΓΗΣ et

ΠΗΡΓΗΣ. Vs. 4. Os. Z pro I; et sic etiam vs. 10. et deinceps. Sed Köhl. I. Vs. 13. Os. ΑΙΡΕΣΘΕΙ ΣΙΝ. Vs. 15. Os. Köhl. ΑΧΡΕΙΑΠΥ etc. Ev. ΑΧΡΕΙΑ ΑΠΥ etc. Vs. 16. init. Os. ΙΕΡΟΝ. Vs. 18. prima OI omittunt schedae Köhlerianae. Vs. 31. Ev. vocis ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ litteras ME ut incertas notat. Vs. 33. ultimum I, et vs. 34. prima ΞΑΣ ex Os. addidi, item vs. 35. prima MENON ex Os. Köhl. Ibidem extr. retinui lectionem Evansii, in lacuna addito I: Os. ΕΡ ΓΩΝΗΙ et nihil praeterea, Köhl. ΕΡΓΩΝΗ et nihil praeterea. Vs. 36. Ev. habet ΣΑ... Τ... ΣΤΡΩ... ΗΣΕΙΣ, Os. Γ... ΕΙ. ΡΗΣΕΙΣ, unde addidi P. Köhl. ΑΣΓΡΩ... ΗΣΕΙΣ, unde A assumpsit. Mox ΜΗΗΙ est ex Os. Köhl. Ev. habet ΜΗΗΙ, sed posterioribus duabus litteris notatis ut incertis. Vs. 37. Os. habet ΣΑΥΡΩΙ Τ... ΝΑΛΩΜΑ ΠΡΟΣ etc. Köhl. ΣΑΥΡΩΙ Τ... ΑΝΑΛΩ ΜΑΤΟΣ, unde A ante ΝΑΛΩ addidi, omissum apud Ev. Vs. 38. Osannus ΜΑΣ ΠΡΟΑΡΧΩΝΤΟ --- ON, Ev. ΜΙΑΣΙΠΤΑΡΧΩΝ... ΩΝ, septem fere litteras perisse addens; Osanno lacuna minor est. Köhl. ΜΙΑΣΟΓΠΡΟΑΡΧΩΝΤΟ... ΚΑΙ etc. Ibid. extr. Γ habet Os. Evansius litteram inter Γ et Τ ambiguam; Köhl. Σ... Vs. 39. ΤΟΙΣΑΝΑ est in solis schedis Köhlerianis; post lacunam E habet Os. ante ΝΥΠΟ etc. quod non recepi: lacuna illi est litterarum fere quindecim. Vs. 40. Ev. ΟΣΑΜΑΝΔ... ΚΑΤΑΣΚΛ: pro ΑΝΔ Os. duo puncta habet lacunae signa, et omittit ultima ΚΛ. Köhl. ΟΣΑΜΕΛ ΛΕΙΚΑΤΑΣ, recte. Vs. 41. extr. schedae alterae Köhlerianae addunt Τ; ex iisdem lacunae spatium designavi. Vs. 42. init. Ev. Os. ΚΑΙ, Köhl. ΨΑΙ, quod recepi. Ultima ΑΝΑΘΕΝΤΟΣ desunt ap. Os. Vs. 47. extr. Ev. ΜΑΓΟ, Os. Köhl. ΜΑΑΓΟ. Tit. b. vs. 2. Köhlerianae schedae alterae ΠΥΡΓΗΣ. Vs. 3. extr. Osannus ΗΗ, vs. 4. extr. ΗΗ. Köhl. ΚΡΑΤΗΣ pro ΚΡΑΤΗΣΙΟΝ. Vs. 6. primum M omittit Os. Köhl. init. ΑΛΗΩ, sed ΑΛ notatur ut incertum. Vs. 7. Os. ΗΗΗ, et vs. 8. extr. ΗΗ, et sic deinceps omnibus locis, ubi drachmarum notas Evansius coniunctas praebet, Vs. 9. post ΩΛΩ Köhl. schedae omittunt Η. Vs. 10. Os. ΚΗΦ etc. Vs. 11. extr. Os. ΓΗ, Köhl. ΓΗΗ. Vs. 15. ultimum Τ abest a Köhl. Vs. 17. Ev. Köhl. ΠΡΟΣΩΡΟΝ: quod dedi, habet Os. Ibidem pro ΗΗ Os. ΗΗ, et in fine pro ΓΗΗ habet ΓΗΗ; pro hoc Köhl. ΓΗΗ. Vs. 18. Ev. ΚΑΛΛΙΜΑΧΗΣ. ΦΙΛ... ΟΛΚΗΓ, Os. ΚΑΛΛΙΜΑΧΗΣΦΙΛΙΑΣΟΛΚΗΓ. Ex his nostrum composui. Vs. 19. Os. ΤΕΩΝΟΣ ΑΙΔΟΙΟΝ ΟΛΚΗΓΗΗ, Ev. ΡΩΝΟΣΑΙΔΟΙΟΝΟΛΚΗΗΗ. In fine Os. ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣΦΙΛΙΑΣΟΛΚΗΓ, Ev. ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣ... ΟΛΚΗΓ: Köhl. ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣ... ΟΣΟΛΚΗΓ. Composui Evansianum et Köhlerianum, altero I et ultimo Τ ex Os. retentis. Vs. 20. Ev. ΙΑΤΤΙΟΥ, Os. Köhl. quod dedi. Ibidem pro ΗΗ Os. ΓΗΗ. In fine Ev. Os. ΗΔΥ... ΛΙΟΝ; Köhl. quod dedi. Vs. 22. Köhl. initio ΛΙΕΟΣ, Ev. ... ΕΟΣ; Os. ΗΟΣ, et in fine ΑΡΓΥΡΟΥ.ΟΥ, duplicato ut videtur ΟΥ. Vs. 25. Os. ΤΗΣΟΥΣ, Ev. ΤΗΣΟΥΣ, Köhl.

INSCR. GR. VOL. I.

quod dedi. Vs. 27. primum P ex Os. pro quo Ev. ne lacunam quidem reliquit. Köhl. ΔΩΝΟΣ. Ibidem Os. et Köhl. Η p. II. Vs. 29. Os. ΤΕΤΡΑΧΜΑΗΓΧΑΡ ΜΙΟΝΟΣΗΗΑΤΙΟΥ, Köhl. ΤΕΤΡΑΧΜΑΗΓΧΑΣΝΙΟ ΝΟΣΜΟΑΤΟΙΣ (et ΟΑΤΙΟΙΣ): retinui Evansianum. Ib. Os. Ev. ΑΗΜΟΥΣ, quod ex Köhl. correxi. Vs. 30. Os. ΓΤΩΟΝΟΣ. Vs. 31. primum K ex Köhlerianis addidi. Os. ΗΗ pro III; idem ΠΡΟΣΟΔΟΥ et in fine ΗΗ: Ev. ΠΡΟΥΟΔΟΥ; sed Προόδου mox redit. Hoc firmant Köhleriana, ex quibus AP paulo post inserui. Vs. 35. ultima ΧΜ ex iisdem. Vs. 36. post init. Ev. ΓΗΗ, Os. ΗΗ, Köhl. ΗΗ; quod dedi; in fine pro ΗΗ Os. ΗΗΗ. Vs. 37. idem ΑΝΤΑΝΔΡΙΟΥ. Vs. 39. Os. Köhl. ΛΥΣΙΟΥ, Ev. ΛΥΣΤΙΟΥ. Vs. 40. pro ΚΑ, quod ex schedis Köhlerianis dedi, Os. ΔΑ, Ev. lacunam. Ibidem ultimum M ex Köhl. addidi. Vs. 41. ΑΣ est ex Köhl. pro quo Os. quattuor, Ev. tria puncta habet. Ibidem ultimum ante lacunam I ex Köhl. addidi; ea lacuna Osanno est octo litterarum. Vs. 42. ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ est ex schedis Köhlerianis additum. Vs. 43. Os. ΗΣΗΗ, Ev. ΙΚΗ ΣΗ; composui utrumque; ibidem ubi ex Ev. et Köhl. dedi I... Os. habet ΤΗΣ. Vs. 44. Os. ΝΑΣ Ω ΑΡΙΣΤΟΥΣ: Ev. quod dedi, licet aliud referat Os; neque aliter Köhl. Vs. 45. pro ΔΔΔ, quae Os. praebet, Köhl. ΔΔΔ et ΔΔΔ; posterius recepi. Pro his Ev. lacunas habet. Ceterum tria illa Δ non maiora ceteris litteris esse, ut in textu Osanni representantur, monuit ipse. Ibidem ultimum I omittit Os. et Köhl. schedae omittunt ΓΙ. Vs. 49. Ev. Os. ΜΗΑΙΛ... Köhl. ΜΗΑΙΔΟΣ.

a.

Ἀρχοντας ἐν κοινῇ Βοιωτῶν Στρατῶνος, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου Ἐπικράτου, Πύργης Ἀρχιππίου εἶπεν· ὑπὲρ ἱερῶν προβουλευμένων αὐτῷ εἶναι πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· ἐπεὶ συμβαίνει τινὰ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Ἀμφιαράου ἀργυρωμάτων ἀχρεῖα γεγονέναι, τινὰ δὲ ἐπισκευῆς χρεῖαν ἔχειν, εἶναι δὲ καὶ τῶν πρὸς τοῖς τοῖχοις ἀνακειμένων πεπτωκότα τινὰ, νόμισμά τε ἐπίσημον χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν καὶ ἕτερα ἄσημα, ἃ ἐμ παραδοσίμοις ἔχουσιν οἱ ἱεράρχαι, πεπονημένα δὲ καὶ τὴν φιάλην τὴν χρυσὴν τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἣ σπώνδοποιεῖται ὁ ἱερεὺς, καὶ εἶναι ἀχρεῖαν, δεδῶχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὥς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα, ἐλεῖσθαι τρεῖς ἄνδρας ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν, τοῖς δὲ αἰρεθεῖσιν αἱ ἱεράρχαι παραδόντων τὸ τε νόμισμα τὸ ἐκπεπτωκὸς ἀριδμῷ, καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ὅσα ἔστιν ἀχρεῖα, πυρῶσαντες καὶ ἀποξύναντες τὸν καττίτερον· ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ χρυσία τὰ ἄσημα, [ἃ] παρελήφασιν, καὶ τὴν φιάλην τὴν χρυσὴν ταῦτα δὲ παραδόντων οἱ ἱεράρχαι τῇ ἀρχῇ, ἀπελήσαντες καὶ ποιήσαντες τῷ κάλλει πρὸς τὸ ἐπίσημον, καὶ οὕτως ἀποστησάτωσαν. παραδόντων δὲ πάντα ταῦτα σταδμῷ μετὰ πολεμάρχων καὶ κατοπτῶν, καὶ ἀπολογισάσθωσαν τὰ παραδόντα πρὸς κατοπτας. οἱ δὲ παραλαβόντες ὅσα μὲν ἂν δοκῇ ἐπισκευῆς προσδεῖσθαι ἐπισκευάστωσαν, ἐν δὲ τῶν λοιπῶν ποιήσασθαι ἀργυρωμάτων τῷ θεῷ, βουλευόμενοι περὶ τῆς κατασκευῆς μετὰ πολεμάρχων καὶ ἱεραρχῶν καὶ συνήγορων τῆς πόλεως, τὰς ἐγδόσεις ποιούμενοι τῆς τε ἐργασίας καὶ τῆς ἐπισκευῆς παρὰ κατοπτας. ἐγδῶτω δὲ ἡ ἀρχὴ καὶ, ἐξ οὗ

Bbb bb

ἐν παραλάβῃ χρυσίου ἀσήμου καὶ ἐπισήμου, κατασκευάσαι
 τῷ θεῷ φιάλην χρυσῆν, καταλειπομένην δαμνέων· ὥς δ' ἂν
 συντελεσθῇ, παραδόντων τοῖς ἱεράρχαις, καὶ ἀποσπῆσαι
 εἶναι μετὰ πολυμάχων καὶ κατοπτῶν, ὃ δὲ συλλογεῖς
 ἀνάγκης τὴν δημοσίαν, ὥς νομίζεται, ἐξελέτω τὰ γινόμενα
 ἀνάλωμα, καὶ δίδωτω τὰς δόσεις τῷ ἐργῶν [π]άσα[ς κα]τ[ε]
 [σ]τὰς πρ[ο]σ[ε]χ[ο]ν[τ]ες· ἐὰν δὲ μὴ ἦ ἐν τῷ δημοσίῳ τε[σ]τ[ο]ύτον,
 τῷ ἀναλώματι πρὸς θέτω ὁ γαμίας ὁ πρῶτος τὸ [ἐλ-
 λει]π[ο]ν, καὶ ἀπολογισάσθω π[ρ]οσ[ε]χ[ο]ν[τ]ες, ἵνα δὲ τοῖς
 ἀναδεδίωκται ὑπομνήματα ἢ τῶν ἀναδεμάτων, ὅσα μέλλει
 κατασκευάσθαι, τοῖς ἱεράρχαις πρῶτοντας ἕκαστον τὸ
 ἀνάλωμα [ἀναγράφ]αι εἰς στήλην λιθίνην τὸ τε ὄνομα τοῦ
 ἀναδεδίωκται καὶ τὴν πόλιν ἐξ ἧς ἂν ἦ, καὶ τὴν ὁλὴν τοῦ
 ἀναδεματος καὶ τοῦ νομίσματος τὸ πλῆθος· ἀναγραφάτω-
 σαν δὲ καὶ τὰ ψήφισμα τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων εἰς τὴν
 στήλην, καὶ ἀναδέτωσαν οὗ ἂν δακτύλου καλλίστῳ εἶναι,
 καὶ τὸ γεγόμενον ἀνάλωμα ἀπολογισάσθωσαν. ἐὰν δὲ τι μὴ
 ποιήσῃ ἢ ἀρχὴ ἢ αἰρεθῆναι τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ ψή-
 φισματι ἢ αἱ ἱεράρχαι ἢ ὁ συλλογεῖς ἢ ὁ γαμίας, ἐνοχοί
 ἔσονται τῷ κατὰ τὴν τοῦ εἰκονηματι νόμῳ (sic), ὥς κατε-
 βληφόρες τὰς προόδους τοῦ θεοῦ.

b.

- 1) Τὰς συνεκλήθη τῶν ἀναδεμάτων κατὰ τὸ ψήφισμα,
 ὃ ἔγραψε Πύρρος·

Λυσάνδρου καυῶν, ὀλκή ΗΡΔΔΔΗΗΤ,
 καυῶν[ο]ν Κρατήσιον, ὀλκή ΔΔΔΔΠΗΤ.

5) Φιάλη Νικαρίστis, ὀλκή ΔΔΔΔΗΗΤ,

... μὴ Φιάλιον, ὀλκή ΔΗΗΗΤ,

Ἀπελλάνης Φιάλην, ὀλκή ΓΗΗΗΤ,

Ἀρχὴ Καρυστία Φιάλην, ὀλκή ΔΔΔΗΤ,

Ἰππόξενος Φιάλην, ὀλκή ΡΔΔΔΔΗΤ,

Δέων Αἰτωλὸς Φιάλην, ὀλκή ΗΡΔΔΠΗΤ,

10) Καφισθέωρος Φιάλην, ὀλκή ΡΔΔΠ,

Ἀρχίας Ἀκαρνᾶν σκάφιον, ὀλκή ΔΔΔΔΗΤ,

Ἀντίφιλος σκάφιον, ὀλκή ΔΔΔΔΠΗΗΤ,

Ἀρχέμαχος σκάφιον, ὀλκή ΔΔΔΔΗΤ,

Μυασικλῆς Κερώνιος τριποδίσκον, ὀλκή
 ΡΗΗΗΔΗΤ,

Ἀντικράτης καὶ Πραξαγόρας τριποδίσκον, ὀλκή

15) ΗΔΔΔΔΠΗΗΤ,

Μέλανος προσώπιον, ὀλκή ΔΔΠΗΗΗΤ,

Βαίσκου προσώπιον, ὀλκή ΠΗΗΗΤ,

Φιλίας τετράς, ὀλκή ΠΗΗΗΤ,

Ἀρσίου μιδάιον, ὀλκή ΠΗ,

Καλλιμάχης φη[δ]μον, ὀλκή ΠΗ,

... πῶρος αἰδῶν, ὀλκή ΠΗΗΗΤ,

Εὐφρασύνης [ε]μ[ε]τ[ε]ρ[ε]ς, ὀλκή ΠΗ,

20) Φαττίου χεῖρ, ὀλκή ΗΗΗΗΤ,

Ἀγαθακλῆς ἡδυπο[τ]ιδ[ι]ον, ὀλκή ΔΔΔΔ,

Ἀριστοκράτης λιβαρωτίδα, ὀλκή ΡΔΔΔΗΤ,

Ἐλξος σκάφιον, ὀλκή ΔΔΔ,

- 2) καὶ ἀργυρίου τοῦ ἐκπεπρωκῆτος ἐκ τῶν ἀναδεμάτων·

Κλεονόης ΗΗΗ,

Μέλανος ΗΗΗ,

Ἀντιμάχου ΗΗΗ,

25) Ἡρακλείδου τετράρχμα ΔΠ,

Κτησοῦς τετράρχμα Η,

ἄλλο τετράρχμον,

Δημητρίας τετράρχμον,

Ῥάδωνος τετράρχμα Η,

Ἡμάλης τετράρχμα Ρ,

Ἐπιτέλου ΗΗΗ,

Μιθριδάτου ΗΗΗ,

Λυσιμάχου τετράρχμα Η,

Πα. νίονος ΗΗΗ,

... ατίου ΗΗ,

Δημοῦς ΗΗ,

30) Μικύδου ΗΗΗ,

Εἰρήνης ΗΗΗ,

Πτωϊόνος τετράρχμα ΡΗ,

Κολλύρας τετράρχμα ΗΗ,

Προσόδου ΗΗΗ,

Ἀρχίου ΗΗΗ,

Φιλομήλου ΗΗΗ,

Μελίτης τετράρχμα Η,

Θεομνάστα τετράρχμα ΗΗ,

Ξενοκλέος τετράρχμα ΡΗΗ,

Παμφίλου τετράρχμα ΗΗΗ,

35) Βάνχιος τετράρχμα ΗΗ,

Βίων τετράρχμα Η,

Ἄδα τετράρχμα ΗΗ,

Φιλοτίδου τετράρχμα ΗΗΗ,

Κλεξέγου τετράρχμα Η,

Ἀντανδρίδου τετράρχμα Ρ,

Ἀριστοκλέους ΗΗΗ,

[Κ]τησαρέτης τετράρχμα Ρ,

Ἀριστακλέους ΗΗΗ,

Λυσίου Πτολεμαῖα Ρ,

40) Δημάχου Π[ε]ρ[ο]λε[μ]αῖα - -

Φιλοκλείας Πτολεμαῖα [κ]α - -

- - - νος ΗΗΗ,

Ἀγαθονίκης - -

Ἀριστοκράτης στατήρας - -

- - - ἰκῆς ΗΗΗ,

Φιλοκλείας [ΗΗΗ],

Ἡδίστης - -

... ὄνας Ρ,

Ἀριστοῦς ΗΗΗΗΤ,

45) Κρατήσιον Ἀλεξανδρείας ΗΗΗΗΤ,

[Α]δ[α] Ἀλεξανδρείας Ρ[Η],

Ἀφθίς Ἀλεξανδρείας Ρ,

Νίκωνος χρυσῶς [ε],

Προσόδου χρυσῶς,

Νικοκλέους χρυσῶς,

Σιτηρίδου χρυσῶς,

Ἀριστοῦς χρυσῶς ὅλα,

καὶ ἀνεπίγραφος χρυσῶς Ρ,

Μήλιδος ὀβολοὶ ΔΔ,

5) 50) Ἀλφιάδης χῶμα, ὀλκή ΗΔΔΔΔΗΗΗΤ.

Viscontum et Rochettum in Dias. de feed.
 Boeot. p. 28; si audimus, hoc monumentum anno
 a. Chr. 171, prius est, quo anno Communes Boeo-
 torum, cuius decretum continetur, sublatum a Ro-
 manis sit. Sed hoc Boeotorum commune multo
 post perdurasse docuimus in Introductione: igitur
 haec ratio falsa est. Immo tit. b. vs. 28. habetur
 nomen Μιθριδάτου, quod ante Mithridatem Magnum
 vix in Graecia vulgatum arbitror: itaque titulum

centum fere annis recentiorum esse iudico quam putabat Viscontus: nec quidquam in eo video antiqui coloris: quae enim priscae dialecti vestigia in eo esse dicuntur, nulla sunt. Postremo etiam litterarum formae iis, quas n. 203. 205. offert, similes illius, quod dixi, videntur aevi esse. Decretum refertur ad res sacras Amphiaraii, quod prope Oropum fuit, ipso loco docente, ubi id repertum est: id ab aliis locis, qui coniuncti cum Amphiarai rebus sunt, paucis optime distinxit Müllerus Orchom. p. 487. Oropus tum Attica fuerit necne, nihil ad nos: Amphiaraium certe Boeoticum fuit, nec tum ulli ex singulis civitatibus subiectum, sed Communi Boeotorum. Argumentum ipsum apertum est: quum enim aurea phiala in mensa dei, et donaria Amphiarao oblata, maxime numismata, labem traxisent, communi Boeotorum decreto decernitur, ut triumviri reficiendis vasis creentur, qui phialam ex auro illis tradito faciendam, opera vetustate affecta, quod saepius factum (cf. Demosth. c. Androt. p. 615. c. Timocr. p. 755.), instauranda et ex reliquis, quae non instaurantur, donariis vasa argentea deo conficienda curent, et cetera, quae in ipso decreto diligenter perscripta sunt. Inest in his etiam hoc, ut eorum, qui donaria illa dedicarint, nomina cum patria et operum pondere vel nummorum numero publice inscribantur: quo pertinet *tit. b*, in quo enumeratum est, quis quodque eorum donariorum dedicasset, quae fracta et conflata essent, ut ex iis illa vasa conficerentur, et qui dedicassent nummos in eundem usum conversos. Huic vero negotio praeter triumviros illos operam variam navare debent alii magistratus, *πολέμαρχοι, κατόπται, ιεράρχαι, ὁ ταμίας ὁ προάρχων, συνήγοροι τῆς πόλεως, συλλογεύς*, de quorum vi dixi in Introductione. Hoc loco id quaerendum est, cuius civitatis hi magistratus fuerint. Et primum quidem *συλλογεύς* nullius prorsus est civitatis, sed aerarii Amphiaraii officialis, *ταμίας ιερῶν χρημάτων*, ita tamen, ut soli thesauro praefectus sit: quod ex *tit. a* satis patet. Simile dicendum de *ιεράρχαις*; hi enim quum donaria per templum sparsa habeant *ἐν παραδοσίμοις*, necessario templo ipsi debent attributi esse: quos ob nomen in Introductione Atticis *ἐπιστάταις τῶν ναῶν* s. *τῶν ιερῶν* contuli: nisi quod donaria ipsi servant, quod Athenis est *ταμίων τῶν ιερῶν χρημάτων*: quamquam olim ibi quoque *τοὺς ἐπιστάτας* templorum pecunias simul cum *ταμίας* et *ιεροποιοῖς* custodisse docet titulus n. 76. At cuius civitatis sunt *πολέμαρχοι, κατόπται, συνήγοροι τῆς πόλεως, ταμίαι*? Oropios magistratus esse cum Osanno nego: nihil quidquam enim in hoc titulo de Oropo dictum est: nec verisimile est Commune Boeotorum peculiares habuisse polemarchos, inspectores etc. neque additum in *συνηγόροις* illud *τῆς πόλεως* Communi Boeotorum convenit: cur enim non dictum foret *τοῦ κοινοῦ*? Itaque fere ut Os. praesidentis urbis magistratus intelligendos arbitror, per quos Foedus Boeoticum gesserit, quae gerenda ab ipso essent: praesedissem autem Thebas omnino probabile est. *Βουλὴ* vero et *δῆμος* non possunt alii

esse ac *τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν*: nam etiam *συνεδρίαις κοινοῖς* suam affuisse *ἐκκλησίαν τοῦ δήμου* certum est Achaeorum et Amphictyonum exemplis. Transeo nunc ad singula, ad quae multa bene contulit Osannus.

a.

De communi Boeotorum archonte vide Introd. II, 3. Hoc loco alius non potest intelligi: nec cogitandum de Boeotarcha esse, nec de magistratu Oropio, multoque minus de Tanagraeo Boeotarcha, quem intelligebat Rochettus (Diss. de foed. Boeot. p. 28.), satis arbitror patere. De forma *Ἐπικράτου* dixi ad n. 45. *Πίργης* Osanno iudice idem est quod *Πίργης*. Verba *ὑπὲρ ιερῶν* traxi ad sqq. quoniam *ἔπε* solet per se poni in decretorum praescriptis. Alia est ratio huius praepositionis initio decretorum Atticorum n. 112. 113. sed tamen aliquatenus conferenda. Iam vero difficultas haud exigua est in verbis: *ὑπὲρ ιερῶν προβεβουλευμένον αὐτῷ εἶναι πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον*: a quibus verbis quum pendant haec: *δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα, ἐλεσθαι τρεῖς ἄνδρας* etc. ipsum illud, de quo erat *προβεβουλευμένον*, est hoc *τὸ δεδοχθαι ἐλεσθαι τρεῖς ἄνδρας*. Verba autem, *ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα*, docent iam decretum in illa *προβουλεύσει* factum esse: igitur nihil aliud relinquitur, nisi hoc, in praegressa *προβουλεύσει* fuisse iam ea decreta, quae nunc decerni vult Pirges. At *προβουλεύσεις* instituta est *πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον*, aliter atque apud Athenienses, apud quos *προβούλευμα* in solo senatu fit: cur igitur populum Pirges vult decernere, quae iam in illa *προβουλεύσει* decreverat? Hoc ego certe expedire non aliter possum nisi ita: Non rata fuerunt in communibus Boeotorum comitiis decreta, nisi his proposita, ita ut primum decerneretur de quaque re *προβούλευμα*, quod et ipsum *ψήφισμα* dictum est, deinde vero in proximis comitiis eadem res iterum proponeretur et tum demum rata esset, si in iteratis comitiis esset decreta. Hoc si statueris, apta erat formula secundo decreto praemittenda: *προβεβουλευμένον αὐτῷ εἶναι πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα, ἐλεσθαι* etc. Nempe addenda erant haec, *προβεβουλευμένον αὐτῷ εἶναι*, ut intelligeretur, hoc decretum esse tale, quod iam posset ratum fieri. Quae sit *τράπεζα*, docet Osannus collatis locis Pausan. IX, 40. Or. Cic. de harusp. resp. 27. Pausan. V, 20. VIII, 31. Harpocr. v. *τραπεζοφόρος*, Lex. Seg. p. 307. et iis, quae collegit Sturz. Fr. Pherec. p. 38 sq. ed. pr. (p. 84. ed. alt.) cum Phavorino v. *Συνρίτης*. Adde Polyb. XXIII, 2, 7. Mox dicuntur quaedam *τῶν πρὸς τοῖς τοίχοις ἀνακειμένων πεπτωκότα*, in his etiam nummi, de quibus iterum paulo post *τὸ νόμισμα τὸ ἐκπεπτωκός*: et *tit. b*. quoque inter ea, quae in usum vasorum recens confectorum conflata sunt, sunt numismata, eaque *ἐκπεπτωκότα*, vs. 22. καὶ ἀργυρίου (pecuniae) *τοῦ ἐκπεπτωκός ἐκ τῶν ἀναθεμάτων*. Igitur haec numismata et alia argentea et aurea ornamenta (*ἄσσημα*) affixa erant donariis, quae ad parietem collocata

Bbb bb 2

Vs. 1. memorabile est ἀναθημάτων, cum in ce-
teris locis huius tituli omnibus sit ἀνάθεμα. Vs. 4. ἡ δὲ, || duo oboli etc. Idem genus signandi vs. 45. ha-
Os. legit' κωδωνίδιον κρητῆριον, quod a Λυσάνδρα διδοι, hoc est in Ἀλεξανδρίαν (δακρυμώδης) et vs. 46. Ἀλε-
xandriam putat, et κρητῆσιον dicit esse κρητῆριον hic et ἐνδόξως Πύλιν, unde vs. 45. exit Ἀλεξανδρίας, Πύλιν
vs. 44. Sed vs. 44. Cratesium est nomen proprium in ΠΥ, de 1 obolum designare videtur, nam ubi
mulieris, et inauditum in hac certe vulgarisatione ΑΠ est drachma, 1 est necessario obolus. Pro τετρα-

Digitized by Google

sum: intellige metallum non formatum, sed col- Boeotus in hunc usum dedicavit: unde ultimo loco
liquefaciendo in placentam informem coactum, additum est.
quod quum vasa nova fabricarentur, Alphiades

1571.

Lebadeae; edidit Pocockius Inscr. ant. P.I. c.5. s.5. p.61. Vss. 25-27. tractavit Osannus Auctar. Lex. Gr. p.57.

ΣΣ...ΟΙΤΗΠΟΑΙΛΕΒΑΔΕΙ
- ; - - ΟΙΗΣΦΩΙΟΙΚΑΤΑΡΟ
..ΟΡΑΧ...ΣΙΙΝΟΜΙΣΜΑΓΑΡ
ΑΩΝΕΚΑΥΙΑΣΔΕΚΑΚΑΤΑΛΥΤ
5 ΙΚΡΟΣΤΙΣΗΕΝΚΑΙΑΒΕΒΑΩΝΑΝΤΕΘΕΙΚΙΠΑ
ΟΝΔΡΥΙΔΡΑΥΜΑΩΝΕΙΛΥΤΑΣΔΕΚΑΙΓΡΑΦΕ
.ΡΙΕΙΛΥΤΩ.ΤΙΛΙΤ..ΤΑΛΑΝ...ΙΝΤ..ΓΚΗΔΙ
ΚΑΣ.ΕΔΟΝΟΝΒ-ΙΤΑ/.ΙΑΡΑΒΑ.Λ.ΤΗΝ
..ΟΝΥΗΕΡΑΥΤΟΣΥΤΩΝΕΟΕΙΚΕΠΑΙΓ.ΤΙΙ.
10 ΑΡΜΟΙΒΑΕΟΡΑΣΙΚΥΙΙΑΡΧΕΝΑΥΙΔΑΙΑΝΕ
ΑΓΕΛΛΑΝΕΥΣΚΑΤΑ...ΝΕΟΑΙΚΕΑΡΙΠΡΙΣΗ
ΡΙΣΗΝΑΣΤΗΑΣ..ΟΣΠΟΛΕΤΑΑΡΧΟΜΟΡΙΕΥ
ΕΚΚΥΗΝΙΟΥΤΡΟΦΙΩΙΕΝΤΟΝΟΗΣΑΥΡΟΝ
ΔΑΡΙΚΟΥΣ....ΑΥΙΛΑΤΟΙΚΑΙΔΕΚΑΠΕΛΙ
15 ΤΕΑΙΣΙΩΝ.....Υ...ΩΙΙΣΙΟΣΤΙΟΙ
ΑΡΑ.Μ.....ΑΤ.Γ.ΙΝΤΙ
ΑΜΙ.Δ.Μ.....ΟΤΟΣ.ΣΑ
ΑΝΕΚΑΝΟΙΔΑΣΜΙΚΩΙΩΝΟΣΛΟΥΡΟΣ
ΕΒΔΟΜΕΙΚΟΝΤΑΔΡΑΧΜΑΣ....ΙΔΑΣ
20 ΔΑΜΕΑΤΗΜΟΣΑΥΡ.....ΑΝΔΡΙΩ..
ΕΥΑΝΟΙΔΑΣΜΙΚΡΙΩΝΟΣΑΟΣΡΟΣ.ΡΟΙΙΙΡΙΟ
ΔΡΑΧΜΑΣΣΙΙ.ΣΙΔ...ΑΙΙ.ΥΡΙΩ
ΟΥΝΙΟΙ..ΙΙΥΣΟ.ΟΝΙΙΝΟΝΙΚΟΣΦΙΑ
ΚΡΑΤΕΙΟΣΤΑΝΑΡΙΗΟΣΔΕΚΑΣΤΑΤΑΡΑ
25 ΠΥΘΟΝΙΚΟΣΟΙΑΟΚΡΑΤΕΙΟΣΤΗΝΑΓΡΑΙΟ
ΔΕΚΑΣΤΑΤΗΡΑΣΙΤΟΥΟΝΙΚΟΣΤΑΝ...
ΠΡΗΟΣΜΟΚΡΑΤΙΟΣΤΡΙΟΝΤΑ.ΤΑΤΙΗΡΑΣ
ΑΙΙΥ....ΚΑΤΗ...Ε...Λ.ΕΟΥΙΑΙΟΣ....
ΝΕΝΤΕΣΤΑΚΙ.ΡΑ.....ΚΑΛ.....
30 ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΥΛΑΚΙΔΙΚΗΙ.....
ΑΣΣΚΛΑΠΙΑΔΑΣΖΗΝΟΔΟΤΩ
ΤΙΣΙΑΤΕΡΑΣ.....
ΕΥΑΝΟΙΛΑΣ.....
ΑΡΓΥΡΙΩ.....
35 ΑΓΛΑΟΣΟΣΗΝΗΣΑΙΤΙΑΟΣΤΗΙ.....
ΣΤΑΤΗΡΑΣ.....
ΟΙΟΣΦΙΔΟΛΑΩΑΙ.....
ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΙ.Ν.....
ΠΟΛΙΟΣΑΝΕ.....
40 ΔΟΥΛΕΚΑΛ.....
ΑΣΠΑΤΙΟΥ.....
ΠΩΝΟΣΚΑΠΙ.....
ΛΩΜΟΣΤΟ.....
ΤΑΣΠΕΑ.....
45 ΕΝΤΟΣΛΗΟΧ.....
ΝΟΣΤΑΣ.....
ΙΟΙΡΑΕΟΡ.....
ΟΔΕΚΑ.....
ΛΑΟΣΚ.....
50 ΚΟΣΤΗ.....
ΙΕΝΑ.....
ΔΟΜΕΙ.....
...ΟΙΑ.....
ΛΙΣΤΟΙΣΘΟΙΟΙΑ.....

ὅ τοι αὐτὴν, Proxima non attingo. Vs. 9. aperta haec:
 ἵ[π]ῆρ' Αὐτοσύντω [ἀ]νέ[θ]ηκε et fortasse deinde πα[ρὰ]
 τ τ τ Noli vero ἀνέθεμε retinere, ut in Thessalico
 titulo n. 1766. nam ἀνέθ, in hoc ipso vs. 5. apparet,
 fortasse etiam vs. 39. Vs. 10. 11. haec fere sunt:
 Ἀργεννίδα[ς] Ἄνε, , α [Π]ελλανεὺς κατὰ [αὐτὸ]ν [ἀ]νέ-
 [θ]ηκε - - Dein pecunia scripta erat, assumpto
 drachmarum cognomine, quod fortasse Κυζ[ι]κ[ι]νὰς
 fuit: certe Cyzicenos stateres aureos nemo ignorat:
 TH fuerit ₴ (500). Iam vs. 12-15. habes:

Ex his Τροφινίη et Θεσσαυρόν (cf. n. 1570. a.) debetur Osanno Syll. p. 215. Retinui vero ἐν pro εἰς ex veteri et nota dialecto. Κυτινίου scriptum est, non Κυτινίω, ut exspeclaveris; igitur etiam Πολεϊτάγχου dedi. Sic etiam Δαρκιούς, non Δαρκιώς: inconstans enim huius tituli dialectus. Sequitur aliud caput vs. 15. 16. Αἰσίων - - - - - [δ]ρα[χ]μ[άς, vel δραχμάων ut supra, Vs. 18-27. liquet plurima:

20 Δαμέα Τή[ν]ι[ος] (vel Τήλιος) - - - -
 ἔδαν[θ]ῶας Μικρίωνας [Λ]ο[σ]ρὰς [Τ]ρο[φ]ωνί[ω]
 δραχμὰς. - - - - ἀ[ρ]γυρίω (fortasse Τροφ-
 [ω]νίω [ἐν τὸν Δη]σ[αυρ]όν). [Πυθ]όνικας Φιλ[ε]-
 κράτειος Τανα[γρῆ]ος δέκα στατ[ῆ]ρα[ς].
 25 Πυθόνικος [Φι]λ[α]οκράτειος Τ[α]ναγρῆ[ος]
 δέκα στατήρας. [Πυθ]όνικας Ταν[α-
 γ]ῆος [Φι]λοκράτ[ε]ως τρι[άκ]οντα [σ]τατ[ῆ]ρα

1572.

[Textum vide in pag. seq.]

Atheniensibus in *Thebanos* collatus, estque hoc decretum ex ea genere, ex quo *Byzantium* ap. Dem. de cor. p. 255 sq. Vs. 1. dictum erat de renunciatione in *Dionysiis* magnis s. urbanis, fere ut n. 107. καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον Διονυσίων τῶν μεγάλων τραγωδοῖς ἐν τῇ θεάτρῳ, vel ut in decretis apud Dem. de cor. p. 253. καὶ ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῇ θεάτρῳ Διο-

νουσίαις τραγωδοῖς καινοῖς, p. 265. καὶ ἀναγορευεῖσθαι Πανα-
 αθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι καὶ Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινῶν, item p. 267. 1. etc. Hinc igitur
 vs. 1. superest [Διονυσ]ίων τῷ[ν] ἐν ἄστει[ι] etc. ac
 vs. 2. καὶ Παναθηναίων, quae etiam in decreto modo
 allato habentur. Tum videtur τῶν μεγάλων, fuisse;
 τῶν omissum fuerit a Pocockio ob praegressum ΩΝ:
 Αἱ fuit Μ. Sed ad Παναθηναίων desideratur τῷ γυμνι-
 κῷ ἀγῶνι, pro quo vs. 3. pluralis est: unde patet
 plures ludos fuisse gymnicos, in quibus recitandum
 decretum esset: et altera sollemnia latent vs. 3. hu-
 cusque, ni fallor, ignota. Lego: καὶ Παναθηναίων
 τῶν μεγάλων καὶ Πτο[λε]μαῖ[ων] τοῖς[ς] γυ[μν]ικοῖς ἀγῶ-
 σιν. Notum est *Ptolemaeum gymnasium*, in quo gy-
 mnicos ludos in honorem Ptolemaei, Atheniensium
 eponymi herois, habitos esse consentaneum est.
 Unde patet titulum non esse antiquiorem quam
 Olymp. 125. Vide p. 162. b. ubi de ceteris honori-
 bus Athenis Philadelpho habitis dixi in transcurso.
 Sequitur: [ὠσαύτω]ς δὲ καὶ ἐν Ἰσ[θμ]οῖς[ς] [κα]ὶ ἐμ[ὲ] [Π]υ-
 [θ]οῖς καὶ ἐν Ὀ[λυμ]πίοις, nisi fuit καὶ ἐν Ὀ[λυμ]πίοις

καὶ ἐν Νέμεϊ. Decretum Byzantium l. c. ἐποστή-
λαι δὲ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεας, Ἰσθμία
καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια; καὶ ἀνακαθίστα τὸς
στεφάνους etc. Hic honos tam est insignis, ut de-
cretum non possit non in honorem civitatis alicuius
scriptum esse, prorsus ut Byzantium. Tum dictum
erat, quis renunciationem curare deberet, ut 11. 107.
post sollemnia nominata: τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφά-
νου καὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμελεσθῆναι τοὺς ἐπὶ τῇ διο-
ίκησει; ap. Dem. 1. c. p. 253. τῆς δὲ ἀναγορεύσεως τοῦ
στεφάνου ἐπιμελεσθῆναι ἐστὶν πρυτανεύουσαν φύλιν καὶ αὖτε
ἀγωνοθέτην; p. 265. τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμελεσθῆναι
θεσμοδέτας, πρυτάνεις, ἀγωνοδέτας, et similiter p. 267.
etc. Sed hoc prout Thebanis decretum, quoddam
bellicam opem latam pertinuisse videtur, renuncian-
dum a praetoribus erat (vs. 5. 6.): [τῆς δὲ ἀναγο-
ρεύσεως] αὐτῶ[ν] ἐπιμελεσθῆναι τοὺς στ[ρατηγ]οῦς. Vs. 7.
fuit τῶν παν[ηγ]ύρεων, ut in decreto Byzantiō, 10.
δὲ τὸν δῆμον, 13. Ἀθηναίου, 16. Ἀρείου [π]άγους καὶ
- - 17. fortasse [δικ]αί[ο]σ[υν]ης, 21. τοὺς νό[μους];
22. τῶν αὐτῶ etc.

E medio longae, sed mutilatae inscriptionis *Orchomeni* repertae. Ed. Leake, Mus. crit. Cantabr. T. II. Fasc. VIII. p. 576. additis
notis alius docti p. 586. Ex eiusdem schedis praebet minusculis Rosius Inscr. Gr. p. 305.

ΚΤΕΙΣΙΑΘΑΡΧΟΝΤΟΣΒΟΙΩΤΥΣ
ΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣΔΕΚΑΡΑΙΧΩΡ
ΜΑΙΩΠΟΛΕΜΑΡΧΙΟΝΤΩΝΑΝ
ΤΙΓΕΝΙΔΑΟΕΥΚΡΑΤΙΔΑΟ
5 ΚΑΦΙΣΟΔΩΡ. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΤΙΜΟΜΕΙΛΩΚΑΦΙΣΙΩΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΔΟΝΤΟΣΤΥ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΥΣΛΙΩΝΟΥΣΙΩ
ΚΑΛΛΙΜΕΛΙΟΣ

Vs. 2. Ros. *Καταχω.* Vs. 3. init. Ros. *μνο;* *idem*
 vs. 5. *Καφισοδαρος;* vs. 6. *Τιμομελος.* Sunt praescripta
 decreti, quod cum aliis in eodem lapide scriptum
 erat (cf. n. 1563.), nec quidquam initio deest, quod
 lemmatis causa annoto.

Κτείσια ἀρχοντος Βούτους, Ἐρχομένης δὲ Καραῆω,
Ἐρμαίω, πολεμαρχόντων Ἀντιγενίδαο, Εὐκρατίδαο, Καφι-
σοδώρ[ω], Ἀρίστανος, Τιμομείω, Καφισίωνος, γραμμα-
τίδωντος τῷ[ς] πολεμάρχου [Δ]ιωνουσίου Καλλυμένιος.

De duplicis archontis notatione et positu verborum cf. n. 1575. et n. 1567. c. not. De dialecto vide Introd.; hoc tantum noto, Κτεισία esse Κτησία, Καλλιμέλιος autem Καλλιμέλους. Aliud nomen est Καλλιμίλιος. Καράϊχος est deminutivum, ut Ὀλύμπιχος etc, idque nomen redit n. 1575. Τιμόμιλος

est etiam n. 1569. a. I. sed Phocensis, et Ἀρίστων ibid. b. *Hermæus* est mensis, omisso die, ut aliis locis dies omittitur: etiam μένος alibi omisum est, ut n. 1563. a. De mense hoc cf. Introd. ubi etiam de magistratibus. Titulus ad rem militarem pertinebat.

1574.

In vico Topolias ad paludem Copaidem, qui videtur in loco Coparum esse. Ex schedis Cockerelli edidit Walpol. Trav. p. 586. n. 34. cum notis.

-- ΟΣΜΕΛΑΝΤΙΧΩΡΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΤΟΝ - ΓΕΓ - ΑΥΑΝΤ - ΕΝΟΠΛΙΤΑ
 ΠΟΛΕΜΑΡΧΙΟΝΤΩΝ
 ΓΑΝΑΞΙΔΝΟΣ - - - ΣΑΩΝ - ΑΟ
 5 ΦΑ - - ΙΝΩ - - ΤΙΜΑΝΔΡΙΑ -
 ΜΟΥΑΓΙΟΝΤΟΣ ΓΑΔΩΝΟΣ ΠΟΛΥΚΡΙΤΙΩ
 ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΔΟΝΤΟΣ
 ΧΑΦΙΣΟΔΩΡΩΣ ΑΜΙΩΝΙΩ
 ΞΙΣ ΚΟΔΙΩΡΟΣ
 10 ΑΡΧΙΑΣ ΟΝΑΚΙΟΣ
 ΟΡΙΣ ΡΟΥΛΙΟΣ
 ΣΑ Χ ΣΚ ΙΓΙΤΟΝΙΟΣ
 ΠΟΙΔΙΚΟΣ - ΙΩ ΟΥΣ - ΧΙΟΣ
 ΤΡΙΑΚΑΔΙΩΝ ΕΓΑΜΝΟΝΔΑΟ
 15 ΑΓΑΘΟΝΛΙΩΝΙΟΣ
 ΑΝΤΙΓΕΝΕΙΣ ΑΝΤΙΓΩΝΙΟΣ
 ΟΑΛΩΝΙΔΑΣ ΜΝΑΣΙΩΝΙΟΣ
 ΔΙΩΝΤΑΝΑΚΩΝΙΟΣ
 ΜΝΑΣΙΩΝΚΑ ΙΗΟΣ
 20 ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΙΣ ΜΟΛΩΝΙΟΣ
 ΗΛΗΜΩΝΝΙΩΝΙΟΣ
 ΕΥΟΦΕΛΙΝΟΣ ΑΓΟΛΛΟΔΩΡΙΟΣ
 ΑΜΦΙΤΙΜΟΣ ΕΥΙΣΤΙΟΣ
 ΕΥΦΡΟΝΙΣΚΟΣ ΟΝΑΣΙΜΑΣ
 25 ΕΙΡΩΙΛΛΕΙΓΡΥΚΙΧΙΟΣ
 ΑΜΗ ΝΣ ΤΩΝΙΟΣ
 ΚΛΙΩΝ ΩΡΟ ΩΡΙΟΣ
 ΜΕΛΑΜΒΙΟΣ ΚΛΕΟΠΟΛΕΜΙΟΣ
 ΑΡΧΙΓΠΟΣ ΕΛΙΤΩΝΙΟΣ
 30 ΚΑΡΙΣΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΚΡΑΤΙΟΣ
 ΤΗΛΙΔΩΡΩΝ ΚΛΙΩΝΙΟΣ
 ΕΥΦΑΜΙΔΑΣ ΣΙΑΝΟΡΙΔΑΟ
 ΑΡΓΟΥΝΙΩΝ ΝΙ ΣΝΙΔΑΟ

[Θί]ος. Μελαντίχῳ ἀρχόντος
 το[ῦδε] [ἀπ]εγ[ρ]άψαν[τ]ο ἐν ὀπλίταις,
 πολεμαρχούντων
 [F]αναξί[ω]νος, - - -, Σαων[ῶ]δο,
 5 Φα - - ἰνω, - - -, Τιμανδρί[δα]ο,
 μο[ρ]αγίοντος [F]αδωνος Πολυκριτῶν,
 γραμματιδδόντος
 [Κ]αφισοδώρῳ Σαμιωνίῳ
 - - - ξίς [Νι]ποδάρι[ω]ς,
 10 Ἀρχίας - - [ω]νάκιος,
 - ορις - - - [β]αύλιος,
 Σά[μ]ιχ[ω]ς Κ[αλλ]ηγόνιος,
 Ποιδίκος? [Δ]ιω[ν]ταυ[τ]ίχ[ω]ς,
 Τριακαδίων Ἐ[π]αμ[ῖ]ν[ω]νδαο,
 15 Ἀγαθ[ω]ν Διώνιος vel [Δ]ιώνιος,
 Ἀντιγένεις Ἀντιγ[ω]νιος,
 [Απ]ο[λ]λωνίδας Μνασιώνιος,
 Δίων Τανακώνιος,
 Μνασιών Κα[λλ]ίης,
 20 Μενεκράτεις Μολώνιος,
 [F]ιδ[ω]μων Νιώνιος,
 Εὐοφελίνος Ἀ[π]ολλοδώριος,
 Ἀμφίτιμος Εὐίστιος,
 Εὐφρονίσκος Ὀνασίμ[ω]ς,
 25 Εἰρω[ῶ]δας Ἀγρυγκίχ[ω]ς,
 Ἀμη - - [ω]ν Σ[τ]ρα[τ]ωνίος?
 Κλίων - ωρο[δ]ώριος,
 Μελάμβιος Κλεοπόλεμος,
 Ἀρχι[π]πος [Μ]ελιτώνιος,
 30 [Χ]αρίσανδρος Ξενοκράτης,
 Τηλιδωρ[ῶ]ν Κλιώνιος,
 Εὐφάμιδας Σιανορίδαο,
 Ἀργουνίων - - - νίδαο.

Initio quid potuerit scriptum esse praeter Θίος s. Θεός, non exputo; ut alibi Θεός τύχα (vide ad n. 4.). Μελαντίχος deminutum a Μέλαντος redit et n. 1577. 11. et 1590. Post ἀρχόντος illud ΤΟΝ in Βοιωτῶν mutat Osannus Auctar. Lex. p. 111. Sed, in ceteris Boeoticis titulis dativus positus reperitur; et si Boeoticus archon nominatur, deest Copaeus, qui multo magis desideratur. Potius *Melantichus* est archon Coparum. Dedi τοῖδε, ut τοῖς est n. 1588. Neque enim in hoc titulo praeter nomen Ἀγρυγκίχ[ω]ς s. in v mutatum reperitur, neque α in η. Deinde Ος. dedit ἐνεγράψαντο; sed ἀπεγράψαντο scribendum docet n. 1575. hoc est: nomen professi sunt: ἀπογράψασθαι enim est profiteri, ut n. 1569. a. III. et ubi vis. Sequuntur polemarchi, Walpolio iudice duo

Παναξίων Σαωνίδαο et Φιλῖνος Τιμανδρία. Equidem, ut alibi, sex reperio; nam patrum nomina non magis opus erat addi quam in archonte. Primum nomen Παναξίων valde dubium est; agnosco digamma vocis ἀναξ, Γαναξίωνος. Ibidem Σαωνίδαο verum est: Σάων Boeotus habetur n. 1575. et ap. Pausan. IX, 40, 1. Vs. 5. nullo modo potest Φιλῖνω scribi: ibidem nihili est Τιμανδρία; debebat certe Τιμανδρίαο esse; sed potius ultimum Α fuit Δ, et addendum est ΑΟ. Vs. 6. μουαγίοντος putatur esse pro μουσαγέοντος dici. Iota autem non vacare in his formis, sed esse pro Ε, notavi ad n. 1564. Ceterum Μοῦσα sane Boeoticum est, nempe *Muha* pronunciatum teste Prisciano. Iam vero qui μουσαγέοντος

Ccc cc

INSCR. GR. VOL. I.

inesse illi *μακρόντος* putet, provocabit cum Walp. ad n. 1585: *ὅτι ἀγωνοδουῖντι Μουσῶν* ENAPXONTI etc. Sed neque hoc idem est, quum Μουσῶν ad prius ἀγωνοδουῖντι pertineat; nec potest hoc loco in re militari de musicorum ludorum praefectis dici. Quod perspicuus Osannus l. c. correxit *μοραγόντος*: idque mihi quoque in mentem venerat. Atque in hoc consistendum arbitror: modo ne *μοραγού* nomen obtrudas Spartanis, quod fecit Osannus l. c. p. 112 sq. quum potius morarum duces constanter polemarchi Sparta dicantur: unde etiam ap. Xenoph. Rep. Lac. 11, 4. *πολέμαρχον* retinendum, quod ap. Suid. v. *μορῶν* in *μόναρχον* depravatum est: nam in hac voce latere *μόραρχον* non liquet. Cf. quae dixi p. 89. b. Copis vero *μόρα* debuit universus urbis exercitus gravi armatura instructus esse, quum unus tantum monagus sit: credo quod Copitae unam Boeoticarum copiarum moram constituerunt. Nomen hominis incertum est *Γάδωνος*: *Γάκωνος* vult Walp. sine causa. Dedi *Γάδωνος* pro *Γάδοντος* (ἀπὸ τοῦ ἀδελφῆν s. *Γαδεῖν*), ut *Μένων*, *Μένωνος*.

De militum singulis nominibus priusquam dicam, ingens removendus prioris interpretis error est. Etenim quum falsae analogiae persuasissent doctis, Iota apud Boeotos multis locis vacare (cf. ad n. 1564.), hic quoque Iota vacans repperit interpretes, unde vs. 6. *Πολυκρίτω* illi videtur esse p. *Πολυκρίτω*, unde vs. 8. corrigitur *Σαμίωνος* p. *Σαμίωνος*, et sic deinceps omnes huiusmodi formae *Διώνιος*, *Μνασιώνιος* etc. sunt pro genitivis habitae. Mirum profecto foret, si vs. 22. *Ἀπολλοδώριος*, vs. 28. *Κλεοπολέμιος* essent genitivi pro *Ἀπολλοδώρου*, *Κλεοπολέμου*, item n. 1577. *Ἀριστάνδριος*, *Ἀντιμάχιος*, *Ἀπολλοδώριος*, *Μελαντίχιος*, n. 1578. *Καφισδώριος*, *Ἰσμήνιος*, *Ἀριστίχιος* etc. Immo hi sunt omnes nominativi patronymici, ὁ *Ἀπολλοδώριος*, *Κλεοπολέμιος*, *Ἀριστάνδριος*, *Ἀντιμάχιος* etc. diphthongo *αι* Boeotice in *ι* mutata; quamquam n. 1577. superest *Διφάνιος* retento *αι*, et sic *Φιλοκράτειος* n. 1571. ubi cave genitivum esse putes, qui debebat esse *Φιλοκράτης*; alia exempla ex n. 1588. habes paulo post. Idem de ceteris omnibus formis in *ιος* desinentibus dicendum, ut *Διώνιος*, *Μνασιώνιος* etc. n. 1601. *Ξενώνιος*. Quod cui nondum persuasum sit, eum edocebant vs. 6. 8. genitivi *Γάδωνος* *Πολυκρίτω*, *Καφισδώρω* *Σαμίωνίω*, ubi vides secundum casum esse *Πολυκρίτω*, *Σαμίωνίω* etc. non *Πολυκρίτης* etc. Atque idem habes n. 1588. *Δεξιππῶ* *Σαμίωνίω* etc.

Lebadææ in muro Meschitæ Sultani Omer. Ediderunt Sponius Misc. erud. antiq. X, 121. p. 372. (prima citat idem Itin. p. III. P. II. p. 12.), male divisos vocabulis, quae contraximus, Wheler. Itin. p. 328. ed. prim. ex quo citat Vandal. Diss. IX. p. 223. Tres priores versus dedit Müllerus Orchom. p. 47a. Nuperrime accepi schedas Köhlerianas, unde potissima annotavi.

[Textum vide in pag. seq.]

Apud Whelerum versus aliter dispositi sunt, singulis fere in binos disiunctis ob spatii angustias. Ubi nihil annoto, lectio est Sponiana. Vs. 1. extr. Spon. ΔΕΣΑ, Whel. Köhl. ΔΕΚΑ: vs. 2. lacunam non habent iidem. Post OTTIOΣ Köhl. TIXATI EETIEΣ, quod recepi; vulgo ΙΑΤΙΤΕΤΙΕΣ.

κρυτεῖω, *Ἀγίστωνος* *Θρασωνίω*, *Ἐπιτίμω* *Σαμικατίω*. Igitur in Boeotia mos fuit, ut Apollodori filius diceretur *Ἀπολλοδώριος*, Samionis filius *Σαμίωνιος*. Sed excipiuntur ea patrum nomina, quae iam ipsa patronymica sunt. Non dicitur vs. 14. *Ἐπαμινώνδειος*, sed *Ἐπαμινώνδαν*, vs. 32. *Σιανορίδαν*, n. 1577. *Ἡρακλειδαν*, *Ἀριστείδαν*, *Εὐωνυμίδαν*; et similiter n. 1578.

Dicam nunc de nominibus singulis, missis tamen coniecturis, quae propositae sunt, nimium incertis, et iis, quae per se certae sunt. Vs. 10. correxi [ω]νάκιος ad analogiam. Vs. 12. *Σάμυχος* a me ex n. 1590. 1608. b. petitus est. Ibidem *Καλλυγιτόνιος* est *Καλλυγιτόνιος*. Vs. 13. videtur paulo turbatior esse: duorum virorum tamen nomina ibi non agnoverim. Coniicio potius lacunas non accurate notatas esse, scribendumque *Διω[ν]ούστ[ι]χ[ι]ος* a *Διώνουστ[ι]χ[ι]ος* diminuta forma *Διώνουστ[ι]χ[ι]ος*; cf. Intro. I, 6. §. 15. Vs. 16. Walp. *Ἀντιφώντος*; sed debebat *Ἀντιφώντιος* esse. Vs. 19. Walp. *Καλλικλῆιος* p. *Καλλικλέους* s. *Καλλικλῆος*: sed dubito de recta formatione. Si genitivus est, debet *Καλλικλῆος* esse (vide Intro.); sin pro *Καλλικλῆος* adiectivo habetur, exspecto *Καλλικλῆος* (p. *Καλλικλῆος*, soluta et antiqua forma). At proprius est *Καλλῆος*, hoc est *Καλλείος*. Nam post vocalem Iota *αι* in *η* transit, non in Iota, ut n. 1578. *Ἰσμήνιος*, *Ἀριστίχιος*. Vs. 21. *Ἡσμήνιος* valde dubium: probabile est *Ἡσμήνιος* (*Ἡσμήνιος*). Ibidem *Νεώνιος* est *Νεώνιος*. Vs. 22. *Μακρῶν* *Εὐωφελῶν*. Vs. 24. *Ἰσμήνιος* *Ἰσμήνιος* nullo modo ferri potest. Vs. 25. maxime corruptus est. *Εἰρώδας* (*Ἡρώδας*) forma est aliunde cognita: quae quum ab *Ἡρώς* descendat, I subscriptum admisi, quum I adsit in litteris traditis: *Ἡρώς* invenitur in alia inscriptione, quam Index demonstrabit. Pro *ἸΠΥΚΙΧΙΟΣ* lego *Ἀγροκίχιος* (*Ἀγροκίχιος*, Boeotice diminuto *Ἀγροκίχιος* ab *Ἀγροκίχιος*). Vs. 27. *Κλῆων* pro *Κλεών* (cf. vs. 31. f). Vs. 30. non confido lectioni *Καφισάνδρος*, quam ex Cumaei marmoris voce *ὑπαρκίστας* defendit Walp. In eodem est *κίτραν*, *κίτραν* ex Koen. ad Greg. Cor. p. 341. ed. Schaf. aliaque contulit Osann. Syll. p. 197. notumque imprimis *δέκεσθαι* Ionibus, Doribus etc. commune: sed talia a Boeotismo aliena esse exempla quam plurima docent: rarumque admodum in his Boeoticis titulis *κ* pro *χ* est nec cunctanter corrigendum, quum formae sint simillimae. Fourmontiana *Καλλίμανος* etc. non assero. Vs. 32. *Σιανορίδαν* est *Θεανορίδαν*.

1575.

ΧΑΡΟΠΙΝΩΡΧΟΝΤΟΣΒΟΙΩΤΟΙΣΛΕΒΑΔΕΙΕΙΟΙΣΔΕΚΑ
 ΟΤΤΙΟΣΤΙΧΑΤΙΕΕΤΙΕΣΑΠΕΓΡΑΨΑΝΤΟ
 ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣΝΙΔΡΙΑΟΔΕΞΙΠΠΟΣΑΓΓΛΑΩΝΟΣΦΙΛΟ
 ΞΕΝΟΣΧΕΙΡΙΑΟΦΙΛΩΝΔΑΜΟΚΛΙΔΑΟΜΝΗΣΙΑΔΕΣΑΡΗΚΩΣΥΛΑΝΟΣ
 5 ΤΙΜΑΣΘΙΩΑΛΕΞΩΝΑΠΟΛΛΟΔΩΡΩΙΕΡΕΙΣΝΙΚΟΝΟΣΑΜΙΝΙΑΣΣΑΟΛΑ
 ΣΙΧΩΠΡΟΞΕΝΟΣΣΑΩΝΟΣΕΥΓΙΤΩΝΞΕΝΩΝΟΣΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣΔΑ
 ΜΙΑΟΓΑΣΙΑΣΤΡΕΨΙΓΓΙΔΑΟΑΡΙΣΤΟΓΙΤΩΝΜΝΑΣΙΜΟΣ
 ΚΑΙΜΝΗΙΩΝΟΣΚΑΡΑΙΧΟΣΜΝΑΣΙΜΕΙΛΩΒΡΑΝΙΔΑΣ
 ΜΝΑΣΙΜΑΧΩΦΙΛΩΝΑΣΩΠΙΧΩΕΥΦΙΛΕΙΤΟΣΑΝΤΑΝΔΡΟΥ
 10 ΡΑΣΙΩΝΑΡΙΣΤΩΝΟΣΚΑΛΛΙΑΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΟΛΥΜΓΙΟΣ
 ΡΑΜΠΙΡΑΟΜΝΑΣΙΑΣΡΑΣΙΩΝΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΦΕΛΕΙΜΩ
 ΞΕΝΟΚΛΕΙΣΣΑΥΜΕΙΛΩΔΙΟΡΙΘΕΣΟΦΕΛΕΙΜΩ
 - - - - - ΚΛΙΟΝΑΣ
 - - - - - ΘΕΟΔΟΤΟΣΙΠΠΑΡΧΟΣ
 15 - - - - - ΙΣΙΩΑΡΙΣΤΩΝΦΙΛΟΚΡΑΤΙΟΣ

ΜΙΑΣΕΑΣΙΑΣ: ibidem formas ΓΓ ex Whel. dedi. In fine Whel. ΜΝΑΣΙΛΛΟΣ, et vs. 8. ΜΕΙΔΩ, 9. ΜΑΧΑ, et in fine ΑΝΑΡΟΥ. Vs. 10. forma Γ ex Whel. et sic deinceps omnibus locis. Vs. 11. Whel. ΓΛΕΙΩΝΟΣ, Spon. ΠΑΣΙΩΝΟΣ. Vs. 12. Whel. ΟΦΙΛΕΙΜΩΝ. Vs. 15. ΙΣΙΩ ex Whel. additum, qui male ΦΙΛΟΚΡΑΣΙΟΣ. Ceterum ante ultimam versum lineam duxit Whel. ac si ultima linea in prominentia lapidis scripta esset.

Militarem catalogum hunc esse docet comparatio tituli n. 1574. Initio archontes scripti sunt, omissis tamen militaribus, qui inde a vs. 14. videntur additi in fine esse. Vs. 2. maxime haerebamus in pristinae lectionis voce ΙΛΑΤΙΓΕΤΙΕΣ, qui non possunt iidem esse atque Ιλαρχόντες in aliis titulis: quippe nec structura convenit neque etymon vocis ad illam rationem reddi potest. Sed difficultatem expedit Köhleriana lectio nunc recepta, ex qua Sanderus exsculpsit verum ΕΙΚΑΤΙΓΕΤΙΕΣ (εικοσιέτες); vide tabulam vocum digamma habentium p. 720. a. ubi huius vocis mentio non facta est ob causam ad n. 1569. c. allatam. Vs. 2. lacuna videtur minor esse quam Sponiana. Nunc accipe verba:

Χαροπίνω ἄρχοντος Βοιωτῶς, Λεβαδειεῖος δὲ Κα - -
 όττιος, [F][X]ατι[F]έτιες ἀπεγράψαντο
 Διονυσόδωρος [F]ιδρίας,
 Δέξιππος Ἀγλάωνος,
 Φιλόξενος Χειρίας,
 Φίλων Δαμοκλίδας,
 Μν[α]σιάδ[α]ς Ἀρή[χ]ω,
 5 Σουλανός Τιμασθίω,
 Ἀλέξων Ἀπολλοδώρῳ,
 Ἰέρεις Νίμ[ω]νος,
 Ἀμνίας Σαο[λ]α[σ]ίχῳ,
 Πρόξενος Σάωνος,
 Εὐγίτων Ξένωνος,
 Ἡράκλειτος Δαμίας,
 [Π]άσιος Τρεψιπίδας,
 Ἀριστογίτων Μνασιμ - -
 10 Μνητώνος,
 Καράιχος Μνασιμείω,

Βρα[σ]ίδας? Μνασιμάχῳ,
 Φίλων Ἀσπιδίῳ,
 Εὐφίλειτος Ἀνάνδρ[ω].

10 Πάσιων Ἀριστωνος,
 Καλλίας Ἐμμανουῆλ,
 Οὐλμύτης Ἰπποκράτος,
 Μνητίας Πυθίωνος,
 Ἀρίστων Ὀφελ[σ]ίμῳ,
 Ξενόκλεις Σαυμείῳ,
 Διοπίθε[τ]ος Ὀφελ[σ]ίμῳ,
 Κλ[ω]ναξ - - -

Θεόδοτος Ἱππαρχος,
 - - - - - Ἰσιώ,
 Ἀρίστων Φιλοκράτιος.

Ut a fine incipiam, Theodotus hipparchus inscriptus est, ut n. 1588. in Lebadeensi titulo, in quo equites (ἵπποται) memorantur, primo loco unus hipparchus comparet, deinde duo ilarchi. Unde patet duo nomina, quae hoc loco post hipparchum exarata sunt, esse ilarchorum. In equitum nominibus correxi pauca. Vs. 3. Φιδρίας est, nomen descendens ab ἰδρις s. ριδρις: Νιδρίας nihili est. N ex digamma natum offert etiam n. 1565. Vs. 5. Μνασιάδας ex usu dedi, ut paulo post Μνασιμάχῳ est et Μνασιμείῳ etc. Solum Μνητώνος non ausus sum corrigere, quod hoc alius generis est. Dedi etiam Ἀρήχῳ ex analogia Boeotica. Mox Ἰέρεις Boeoticum est pro Ἰέρης, qui est Aeolismus pro ἱερεὺς: vide ad n. 1513. Σαολασίχῳ valde est dubium. Vs. 7. 8. aliquid turbatum est. Legeris: Μνασίμῳ (vel Μνασίλλῳ, v. var. lect.) τοῦ καὶ Μνητώνος: sed praetuli hoc, ut ΚΑΙ corruptum censerem et nominativus illius fere loco positus esset. Cardichi nomen vidimus n. 1573. Παμπίρας est a recto Παμπίρας (Παμπείρης). Mox his dedi Ὀφελσίμῳ: Ὀφελείμῳ ferri non potest, quod vocis ὠφέλιμος contraria prorsus mensura est, nec breve Iota apud antiquos Graecos in εἰ transit, sed longum. Cetera ex Boeotismi ratione aperta sunt.

1576.

Thebis in lapide. Indiscretis versibus extat ap. Cyriac. n. 226. p. xxxiv. Versibus ex arbitrio ut nos dedimus divinis ex schedis Cyriaci Barberinis repetiit Murat. T. II. p. dxciv. 2. Apposuit etiam Müllerus Orchom. p. 471.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΘΕΟΓΙΤΩΝΙΑΡΕΔΑΟΙΓΗΑΛΟΣ
ΕΙΛΑΡΧΕΟΝΤΕΣ ΑΓΑΘΩΝ
ΤΕΛΕΝΙΚΩΠΑΤΩΝΔΑΜΑΡΧΩ
5 ΦΑΡΑΔΑΣΕΥΧΟΡΩΘΑΛΛΕΙΣ
ΕΥΔΑΜΟΥΤΩΝΤΑΡΑΝΤΙΝΩΝ
ΑΝΑΓΕΟΜΕΝΤΜΟΣΤΕΝΟΙΣ
ΘΕΝΕΙΣΦΙΛΟΣΩΝΟΣΚΗΤΗ

Vs. 2. Murat. ΟΙΤΗ etc. Vs. 5. idem ΕΥΚΟΡΩ;
Vs. 8. Cyriacus ΣΩΝΟΙ, Mur. quod dedi.

Καλλικράτεος ἄρχοντος, Θεογίτων ἱερέ[αδδὲ] - - -,
εἰλαρχέοντες Ἀγάθων Τελενίκω, Π[λ]άτων Δαμάρχω, Φα-
ράδας Εὐχόρῳ, Θάλλεις Εὐδάμ[ω]· τῶν Ταραντίνων ἀνα-
γεομέν[ων]? Τ[ι]μοσθένεις Φιλόσωνος κή - - ?

Videtur initium decreti esse; sed nihil liquet.
Ἱερέαδδὲ dedi, quod ἱερεῖαδδὲ (n. 1568.) longius disce-
dit: in imperfecto nulla difficultas est; de forma
vide Introd. Θάλλεις est p. Θάλλης, quae forma vi-
detur alia esse eiusdem radicis cuius Θαλῆς. Εὐδάμου

ferri nequit. Fortasse aliter scriptum fuit ac supra
dedi; conieci etiam: Εὐδάμ[ω]· τ]ὸ τῶν Ταραντίνων ἀνα-
γεόμεν[υ] etc. Coniecero Tarentinos, qui memoran-
tur, legatos fuisse de rebus bellicis missos: unde in
praescriptis ἱλαρχί memorantur; ea tamen res debet
simul ad *sacra* relata esse, militaria opinor; unde
sacerdos (dei alicuius bellici) nominatur. Cf. Introd.
II, 7. Vs. 7. ΤΕΝΟΙΣ delendum videtur; ut multa
in Cyriaci schedis perturbatissimis tollenda sunt.
Φιλόσων nomen est prorsus incertum; extant tamen
italia, ut Θεμισών. Alius generis est Σιλοσάν.

1577.

Thebis in basi marmorea magna. Indiscretis versibus Cyriac. n. 224. p. xxxiv. et sicut nos dedimus Muratorius T. II. p. dxcv. 3.
ex schedis quas dicit suis.

ΣΙΜΜΙΑΣΔΙΩΝΥΣΙΟΣΞΕΝΟΚΛΕΙΔΗΣ
ΜΕΙΝΙΕΥΝΟΜΟΣΣΙΛΩΝΙΟΣΑΘΑΝΙΑΣ
ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΙΟΣΔΑΜΟΚΡΙΤΟΣΣΙΦΙΩ
ΝΙΟΣΑΡΧΩΝΣΡΕΡΧΩΝΙΟΣΕΡΟ
5 ΤΙΩΝΑΝΤΙΜΑΧΙΟΣΘΕΙΒΙΧΟΣΚΑΛ
ΛΙΚΑΡΙΟΣΔΙΩΝΥΣΙΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑΩ
ΥΡΑΤΩΔΩΡΟΣΑΡΙΣΤΕΙΔΑΔΟΜΟ
ΛΩΙΧΟΣΕΥΩΝΥΜΙΔΑΟΚΑΦΙΣΟ
ΔΩΡΟΣΑΡΟΛΛΟΔΩΡΙΟΣΑΡΙΣΤΙΑΣ
10 ΡΤΩΙΛΛΙΟΣΝΙΚΩΝΜΕΛΑΝΤΙΧΙΟΣΡΡΟ
ΞΕΝΟΣΑΛΚΙΝΙΟΣΟΣΕΙΜΙΑΣΔΙΟΦΑΝΕΙΟΣ

Vs. 2. init. Cyr. ΜΕΙΝΙ, Mur. ΜΕΝ. Vs. 3. Mur.
CΙΦΙΩ; idem vs. 4. ΕΡΕΡ etc. et in fine ΕΠΟ, vs. 6.
ΗΡΑΚΛΙΔΑΩ, per se non male; sed et etiam vs. 1. 7.
in tali forma est. Vs. 8. Mur. ΛΩΙΚΩ. Γ ubi dedi
habet Cyr.

10 Ἀριστίας Πρωτέλλος,
Νίκων Μελαντέχμος,
Πρόξενος Ἀλκίνιος,
Ἐ[ρ]μίας Διοφάνειος.

Σιμμίας Διωνυσί[ει]ας,
Ξενοκλείδης Μείνι - -
Εὐνόμος Σιλώνιος,
Ἀθανίας Ἀριστάνδριος,
Δαμόκριτος Σιφώνιος,
Ἀρχων Σ[π]ερχώνιος,
5 Ἐρ[ω]τίων Ἀντιμάχμος,
Θειβύχης Καλλι[χ]άριος,
Διωνύσιος Ἡρακλείδαο,
Ἰπατ[ρ]ίδωρος Ἀριστείδαο,
Ὀμολώγης Εὐωνυμίδαο,
Καφισόδωρος Ἀπολλοδώριος,

De adiectivis patronymicis vide ad n. 1574.
Vs. 1. pro Διωνύσιος dedi Διωνυσί[ει]ας, ad normam ul-
timi Διοφάνειος: nolui enim reconditis Διωνυσί[ει]ας (cf.
ad n. 1574.). Vs. 7. habetur Hypatodorus Aristidis
f. quem ex familia Orchomenia Hypatodori et Ari-
stogitonis n. 25. esse conieci, traductis nempe The-
bas aliquot Orchomeniis post urbem a Thebanis
eversam. Vs. 11. Ἀλκίνιος est Ἀλκίνα υἱός: tum al-
tero ΟΣ deletō scripsi Ἐρμίας, Boeotice p. Ἐρμείας.
In fine Διοφάνειος vulgatum pro Boeotico Διοφάνιος
notandum; plura exempla praebet n. 1588. Cf. ad
n. 1574.

1578.

Thebis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 3. p. 50.

ΣΟΞΟΤΙΟΣ
ΑΦΙΣΟΔΩΡΙΟΣ
ΡΡΙΔΑΟ
ΙΣΜΕΙΝΙΗΟΣ
ΑΡΙΣΤΙΗΟΣ

5. ΑΝΗΦΑΝΕΙΣΧΑΡΕΙΤΙΔΑ
ΔΕΞΙΠΡΟΣΜΝΑΣΙΣΡΟΤΙΟΣ
ΑΝΤΙΠΕΝΕΙΣΝΙΚΑΙΟΣ
ΤΙΜΩΝΦΙΛΙΠΙΟΣ
10 ΛΙΚΑΙΔΑΣΜΘΑΩΝΙΟΣ
ΙΡ...ΝΙΣΚΟΣ. - .Τ.ΡΟ

[ὁ δαῖνα] - - ὅτιος,
[ὁ δαῖνα Κ]αφισοδώριος,
[ὁ δαῖνα] - - [απ]πίδαο,
[ὁ δαῖνα] Ἰσμενίης,
5 [ὁ δαῖνα] Ἀριστίης,
Ἀν[τ]ιφάνειος Χαρετίδα[ο],
Δέξιππος Μνασι[β]ρότιος?
Ἀντι[γ]ένειος Νικαῖος?
Τίμων Φιλίπ[π]ιος,
10 [Καλ]λ[α]λ[λ]ίδας Μακωνίος,
[Πα]ρ[μ]ένιος? - - -

De patronymicorum ratione vide ad n. 1574. Ceterae dialecti varietates ex Introd. apertae sunt.

CLASSIS SECUNDA.

CATALOGI AGONISTICI ET DONARIA OB VICTORIAS DEDICATA.

1579.

Orchomeni primus transcripsit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 342. unde petiit Byrons I. c. ad n. 1569. sed uterque minusculis dedit. E Meletio petiit titulum correxi Oec. civ. Ath. T. I. p. 321. Eum rectius deinde edidit Leakeius Diss. class. T. XIII. p. 332. unde lapidem exteriori monasterii muro insertum esse discimus. Hinc minusculis apposui I. c. T. II. p. 377. Ex Cockerelli et Leakeii schedis dedit Walpol. Trav. p. 575. Minusculis expressit Rosius Inscr. p. 300. Ex Walpolio repetitum tractavit Osann. Syll. p. 197.

ΜΥΡΙΧΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΙΟΣΙΑΡΩΝΥΜΟΣΔΙΟΓΙΤΟΝΟΣ
ΑΝΔΡΕΣΣΙΧΟΡΑΓΕΙΣΑΝΤΕΣΝΙΚΑΣΑΝΤΕΣΔΙΩΝΥΣΟΙ
ΑΝΘΕΙΚΑΝΤΙΜΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΛΙΟΝΤΟΣΚΛΕΙΝΙΑΟ
ΑΙΔΟΝΤΟΣΑΛΚΙΣΘΕΝΙΟΣ

Hoc est Leakeii apographum omnium accuratissimum; nec differt Walpol. nisi quod vs. 2. habet ΔΙΩΝΥΣΟΙ, minus bene. Meletius vitiose vs. 1. Πολυκράτους, Διογίτωνος, vs. 2. Διονυσου (ex quo Oec. civ. Ath. T. I. Διονύσου conieceram), vs. 3. ἀνδρῶν et in fine Κλεος (p. Κλεινίαν).

Μύριχος Πολυκράτιος, Ἰαρώνυμος Διογίτωνος, ἀνδρεςσι χοραγεῖσαντες νικῶντες Διονύσου ἀνέδειξαν, Τίμωνος ἀρχαντος, αὐλιαντος Κλεινίαν, αἰδόντος Ἀλκισθένης.

Hic titulus et n. 1580. cum Atticis n. 211 sqq. conferendi sunt, et pertinent ad ludos Orchomenios et choregiam, Athenis potissimum celebratam (Oec. civ. Ath. T. I. p. 487 sqq.): sed eam etiam in aliis civitatibus vulgo obtinuisse docui iam olim (ibid. T. I. p. 321.). Ludi vero, de quibus hic titulus et n. 1580. debent Bacchici haberi. Titulus quum Boeotica dialecto conceptus sit, debet fere ante Olymp. 145. scriptus iudicari (cf. ad n. 1584.). quam

diu nescio: recentior tamen alicui videatur quam n. 1583. quum exoleverit iam digamma vocis αἰδων, quod illic superest, neque pro ΟΙ (φ) sit υ, nisi fortasse in voce Μύριχος; quamquam ne in hoc quidem υ pro α esse contenderim. Attamen his argumentis non multum tribuo, et potest contrarium statui ob cantorem Cratonem n. 1583. et 1580. Nam n. 1580. eiusdem aetatis est cuius n. 1579. Vs. 1. Μύριχος omnes habent: Osannus vitiose ΜΥΡΙΚΟΞ expressit, indeque occasionem cepit de Aëolicis K pro X disputandi, quod alienum est a Boeoticis titulis et maxime a deminutivo in ρχος unice Boeotico (vide Introd. I. 15.). Notabile vero est et hic et n. 1580. duos esse choregos, ut Athenis archonte Callia Olymp. 92. 1. (Oec. civ. Ath. T. I. p. 485.). ΔΙΩΝΥΣΟΙ pro Διονύσῳ hic et n. 1580. ad veterem morem ex Atticis notissimum exaratur. Pro αἰδόντες fortasse αἰδωνῶν scribendum, Boeotice p. αἰδωνος.

1580.

Marmor Elginianum Viscontum n. 141. (ed. Gall). Synopsis Mus. Brit. n. 83. Primus minusculis dedit Viscontus I. c. ex quo petii Oec. civ. Ath. T. I. p. 321. correctione vitii typographici notata T. II. p. 377. Postea ediderunt Osannus Syll. I. 67. p. 196. Rosius Inscr. p. 301. hic minusculis. Nos damus potissimum ex schedis Rosianis ab Evansio scriptis. Sero accipimus ex schedis Köpferianis. Titulum esse Orchomenium, non Doricum, ut Viscontus putabat, collato n. 1579. priorem monui.

ΑΛΕΥΑΣΝΙΚΩΝΟΣΚΑΦΙΣΟΔΩΡΟΣΑΓΛΑΟΦΑΙΔΑΟΑΝΔΡΕΣΣΙ
ΧΟΡΑΓΙΟΝΤΕΣΝΙΚΑΣΑΝΤΕΣΔΙΩΝΥΣΟΙΑΝΘΕΤΑΝΑΟ
ΑΝΙΑΟΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΛΙΟΝΤΟΣΚΛΕΙΝΙΑΟΑΙΔΟΝΤΟΣΚΡΑ
ΤΩΝΟΣ

Vs. 2. Evans. ΔΙΟΝΥΣΟΙ, quod correxi ex Visc. Ros. Köhl. Osannus non recte, ut opinor ΔΙΩΝΕΥΣΟΙ, et vellem Visconti apographum prorsus accuratum ab eo non esset reprehensum. Etiam quod in Auctar. Lex. Gr. p. 57. de Viscontiana, et mea lectione narrat, falsum est. Vs. 2. solae Köhlerianae schedae dualem χοραγίοντε offerunt; cui lectioni in consensu ceterorum nihil tribuendum.

Ἀλεύας Νίκωνος, Καφισόδωρος Ἀγλαοφαῖδας, ἀνδρῶσι χοραγίοντες νικάσαντες Διωνύσῳ ἀνέδειξαν, Ἀθανάσιος ἀρχόντος, αἰλίοντος Κλεινίου, ἄδοντος Κράτωνος.

Tibicen est idem qui n. 1579. et forma tituli eadem: igitur eadem quoque aetas, utriusque in-

scriptionis. Vide de aetate quod monui ad n. 1579. De *Aleuae* nomine Orchomenio et potissimum Thesalico monui ad n. 1564. Ἀνέδειξαν, quod omnia apographa tenent, si pro plurali ἀνέδεισαν habeas, insolens est, quum potius ἀνέδεισαν vel ἀνέδειαν expectaveris; nec satisfacit conferre, quae olim contuli, Doricum Ἀσταμίτιος, Ποτιδάν (Oec. civ. Ath. T. II. p. 361. additō Kren, ad Gregor. Cor. p. 205. ed. Lips.); nec quae Introd. I, 12. proposui, nec quod addit Osannus, εἰλετίας s. εἰλετίας nomen calami Boeotici (Müller. Orchom. p. 491.). Potius ἀνέδειξαν est dualis, quamquam Aeolibus dualis denegatur a grammaticis. De forma ἄδοντος cf. ad n. 1579.

1581.

Chaeroneae prope theatrum, ad introitum cuniculi subterranei, fragmentum litterarum pulcherrime exaratis. Ed. Clarkius Itin. T. II. P. III. p. 141. (ed. Ros. T. VII. p. 176.); unde minusculis reddidit Rosius Inscr. p. 300. qui per errorem Lebadeae tribuit.

... ΑΝΔΡΕΣ ΣΙΓΚΑΡΙΩΝ ΔΑ
ΑΙΧΑΝΟΡ ΚΑΙ ΦΙΣΟΔΟΡΩΝ
ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΠΟΛΕΜΩΝ ΤΟ ΑΞΟΥΟΝ

Versus esse Clarkius putat: et possit aliquis ob vs. 1. de pugna Chaeroneensi cogitare, quae Olymp. 110, 3. archonte Athenis Charonda pugnata est: nec tamen credo recte. Nec lin. 2. metrica est. Rosius titulum cum n. 1579. contulit, nec novi melius: qui

tamen cur vs. 3. πολεμαρχοῦντες velit vel tale quiddam, non intelligo: si in alijs Boeoticis titulis frequens polemarchorum mentio, nihil hoc huc pertinet. Vs. 1. ἀνδρῶσι eodem rettuleris quo n. 1579. 1580. χαρ[?]μ[?] deinde vel alius eiusdem nominis casus fuit, deinde [Α]χάνωρ Καφισοδ[?]ρω (KA p. KA debetur Rosio), et Ἴπ --- in quo non commoror; vs. 3. Ἀρμόδιος Πολεμ[?]νος vel simile.

1582.

Tanagrae in eodem lapide in quo n. 1562. abi vide qui ediderunt. Ego expressi Leakianum apographum, una littera excepta.

ΕΙΚΟΝΑΤΗΝ ΔΕ ΑΝΕΘΗΚΕ ΦΟΡΥΣΤΑΣ
ΠΑΙΣ ΟΤΡΙΑΚΟΣ ΚΗΡΥΞ ΝΙΚΗΣ ΑΣΚΑΛΟΝ
ΑΓΩΝΑΔΙΟΣ ΑΛΛΟΥΣΤΕ ΑΘΛΟΦΟΡΟΥΣ
ΠΤΑΝΟΙΣ ΠΡΟΣΙΝΕΙΛΟΝΑΓΩΝΑΣ
5 ΕΥΘΛΒΟΥ ΔΕ ΠΑΤΡΑΣ ΑΣΤΥΚΑΛΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟ
ΚΑΦΙΣΙΑΣ ΕΠΟΙΕΙΣΕ

Vs. 4. alterum Π ex Ros. (Leak. Π). Rosius Θ, non Θ.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Φορυστάς πᾶς ὁ Τριακός,
κήρυξ νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός.
ἄλλους τ' ἀθλοφόρους πτανόις ποσσὶν εἶλον ἀγῶνας,
εὐόλβου δὲ πατρὸς ἀστυ καλὸν στέφανον.
Καφισίας ἐποίησε.

Subscripta haec erant imagini Phorystae ab ipso dedicatae: prius distichon e persona scribentis dictum est, alterum e persona imaginis, quae pro ipsa Phorystae persona censetur. Hoc multo melius est

ac si vs. 1. ἀνέθηκε scriptum esset. Phorystas manifeste Tanagraeus est, et vicit in Iovialibus nescio quibus praeco: vide de praeconum certaminibus inscriptt. seqq. Idem alijs in ludis cursu vicerat, et voce et pedibus eximius, quippe lateribus validis praeditus. In fine statuarius scriptus est: ἐποίησε est Boeoticum; quo enim tempore titulus hic scriptus (ante n. 1562.), Boeoti in titulis sua utebantur dialecto, quae in carmine elegiaco de industria neglecta est. Idem ἐποίησε habes in Sig. Inscr. sed ibi perperam.

1583.

Orchomeni in aediculari Deipnate, quam condidit Leo Protospatharius, ex qua tamen lapis nunc amotus est. Primus edidit minusculis Meletius p. 342. et inde Byrons L. c. ad n. 1569. tum ex lapide Clarkius Itin. T. II. P. III. p. 158. (T. VII. p. 200. ed. alt.); ex his titulum emendatum apposui minusculis Oec. civ. Ath. T. II. p. 359. cum notis. Apographum a Clarkiano non multum discrepans dedit Leakius Mus. crit. Cantabr. T. II. Fasc. VIII. p. 575. (cf. p. 585.). Ex Clarkio et Leakio Rosius Inscr. tab. XL. p. 294.

[Urtum vide in pag. seq.]

Formam tituli et litterarum dedi ex Leakio, Byr. Χαριτεῖα, non Meletius, ex quo tamen Bycuius apographum paucissima vitia offerens ex ceteris correxi. Vs. 2. Melet. τὸν Χαριτεῖσιον (vs. 4. Vs. 11. Melet. χαρῖαις, et sic deinceps in huius-

ΜΝΑΣΙΝΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΓΩΝΟ
ΘΕΤΙΟΝΤΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΙΤΕΙΣΙΩΝ
ΕΥΑΡΙΟΣ ΤΩ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΤΥΔΕ
ΕΝΙΚΩΣΑΝΤΑ ΧΑΡΙΤΕΙΣΙΑ

5 ΣΑΛΠΙΓΚΤΑΣ

ΦΙΛΙΝΟΣ ΦΙΛΙΝΩ ΑΘΑΝΕΙΟΣ

ΚΑΡΟΥΞ

ΕΙΡΩΔΑΣ ΣΩΚΡΑΤΙΟΣ ΘΕΙΒΕΙΟΣ

ΠΟΕΙΤΑΣ

10 ΜΗΣΤΩΡ ΜΗΣΤΟΡΟΣ ΦΩΚΑΙΕΥΣ

ΡΑΥΡΑΦΥΔΟΣ

ΚΡΑΤΩΝ ΚΛΙΩΝΟΣ ΘΕΙΒΕΙΟΣ

ΑΥΛΕΙΤΑΣ

ΠΕΡΙΓΕΝΕΙΣ ΗΡΑΚΛΙΔΑ ΚΟΥΣΙΚΗΝΟΣ

15 ΑΥΛΑΦΥΔΟΣ

ΔΑΜΗΝΕΤΟΣ ΓΛΑΥΚΑΡΓΙΟΣ

ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ

ΑΓΕΛΟΧΟΣ ΑΣΚΛΑΠΙΟΓΕΝΙΟΣ ΑΙΟΛΕΥΣ ΑΠΟ ΜΟΥΡΙΝΑΣ

ΚΙΘΑΡΑΦΥΔΟΣ

20 ΔΑΜΑΤΡΙΟΣ ΑΜΑΛΩΙΩ ΑΙΟΛΕΥΣ ΑΠΟ ΜΟΥΡΙΝΑΣ

ΤΡΑΓΑΦΥΔΟΣ

ΑΣΚΛΑΠΙΔΩΡΟΣ ΠΟΥΔΕΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ

ΚΩΜΑΦΥΔΟΣ

ΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΩ ΘΕΙΒΕΙΟΣ

25 ΤΑΕΠΙΝΙΚΙΑ ΚΩΜΑΦΥΔΟΣ

ΕΥΑΡΧΟΣ ΕΥΡΟΔΟΤΩ ΚΟΡΩΝΕΥΣ

ΣΟΥΡΙΟΣ ΤΑΛΑΡΧΟΣ

modi formis constanter. Vs. 19. *κλειδός, Αιδεύς, Μήστωρ*, et in accentus quoque no-
Clark. (ed. pr.) ΚΟΥΣΙΚΗΝΟΥ. Vs. 18. Leak. *τε* quaedam ex vulgari ratione admista sunt, ut Φω-
ΛΟΧΟΣ, Clark. quod deest. *Απὸ Μελών* vss. 18. *κλειδός, Αιδεύς, Μήστωρ*, et in accentus quoque no-
19. desunt. Vs. 20. Mel. *Ἀμαλῶν*. Vs. 25. Clark. *ΚΟΜ* etc. *τίτῳ* remisi de Aeolica gravitate. Vs. 4.
KOM etc. Vs. 25. Mel. *ἐπινικία*, Clark. *ΚΟΜ* etc. *τίτῳ* remisi de Aeolica gravitate. Vs. 4.
Vs. 26. Mel. *Ἡρόδοτος*.

Μνασίῳ ἀρχόντος, ἀγωνο-
θετίοντος τῶν Χαριτεῖσιων
Εὐάριος τῷ Πάντων, τῷδε
ἐνίκωσαν τὰ Χαριτεῖσια·

5 σάλπιγκτας
Φιλίνος Φιλίνῳ Ἀθανεῖος,
κάρουξ
Εἰρώδας Σωκράτιος Θειβεῖος,
ποεῖτας

10 Μήστωρ Μήστορος Φωκαεὺς,
ραυράφυδος
Κράτων Κλίωνος Θειβεῖος,
αὐλείτας

15 Περιγένεις Ἡρακλῖδαο Κουσικηνός,
αὐλάφυδος
Δαμήνετος Γλαῦκῳ Ἀργίος,
κιθαρίστας

20 Ἀγέλοχος Ἀσκληπιογένιος Αἰολεὺς ἀπὸ Μουρίνας,
κιθαράφυδος
Δαμάτριος Ἀμαλῶν Αἰολεὺς ἀπὸ Μουρίνας,
τραγάφυδος

25 Ἀσκληπιδῶρος Πουδέας Ταραντῖνος,
κωμάφυδος
Νικόστρατος Φιλοστράτῳ Θειβεῖος,
τὰ ἐπινικία κωμάφυδος
Εὐάρχος Ε[ἰ]ρώδῳ Κορωνεὺς.

Titulus est quidem Boeotice scriptus, tamen
quaedam ex vulgari ratione admista sunt, ut Φω-
κλειδός, Αιδεύς, Μήστωρ, et in accentus quoque no-
tatione aliquid remisi de Aeolica gravitate. Vs. 4.
τίτῳ remisi de Aeolica gravitate. Vs. 4.
Corinna quoque ap. Apollon.
de pronom. p. 358. C. habet νίκασε. Crato rhapsodus
si idem est qui cantor n. 1580. uterque titulus est
eiusdem aetatis. Minimo vero n. 1583. antiquior est
ferè quam Olymp. 145. qua aetate hi catalogi Or-
chomeni vulgari sermone concipiebantur (n. 1584).
Thespientes tituli iam ante Olymp. 135. communi
dialecto scripti sunt (vide ad n. 1590.). *Gratiarum*
cultas ab Eteocle derivatus, ad quem cultum etiam
n. 1584. ex parte pertinet, Orchomeni satis celebrer
est: cf. Pind. Olymp. XIV. c. Schol., Theocr. XVI,
104. Strab. lib. IX. Pausan. I, 44. IX, 34. Nonn.
Dionys. XIII, 94. Serv. ad Aen. I, 120. Certamina
singula nunciat *tubicen*; cf. de hoc tubicinum mu-
nere et eorum de praemiis certamine Pollucem po-
tissimum IV, 87 sqq. Additur *praeco*: nam praecones
quoque de praemio contendunt, ac corona donantur,
quod de gymnasticorum ludorum praeconibus constat
ex Cic. ad Fam. V, 12. extr. idemque de praeconibus
simpliciter docet Pollux IV, 91. Athen. X. p. 415. A.
cf. n. 1582. 1584-1587. Succedit poeta epicus, sim-
pliciter *poeta* dictus, cum suo rhapsodo: tum tibi-
cen cum auloedo suo, et citharista cum citharoedo:
Citharista et citharoedus populares sunt, qui simul
Orchomenum profecti erant artis ostentandae causa.
Citharista est Ἀγέλοχος, vulgo Ἡγέλοχος. Sequuntur
tragoedus et comœdus, non illi histriones (neque

enim dramata aguntur), sed cantores lyrici, quae eunt in seqq. ubi simul de discrimine lyricae et
 lis etiam cantor κῶμον epinicionum illustrans, qui scenicae tragoediae comoediaeque dixi.
 et ipse de praemio contendit. Horum plurimi red-

1584.

Orchomeni in eodem loco, lapis nunc amotus. Minusculis edidit Meletius, ex hoc Byronus l. c. tum ex lapide Clarkius Itin.
 T. II. P. III. p. 162. Ex his ego Oec. civ. Ath. T. II. p. 357 sqq. et Rosius Inscr. Gr. p. 297. uterque minusculis. Con-
 tuli etiam schedas Köhlerianas sero missas: sed praeter vitia nihil novi hae afferunt.

ΟΙΔΕΕΝΙΚΩΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΧΑΡΙ
 ΤΗΣΙΩΝ ΣΑΛΠΙΣΤΗΣ
 ΜΗΝΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ
 ΑΠΟ ΜΑΙΑΝΔΡΟΥ
 5 ΚΗΡΥΞ
 ΙΩΙΛΟΣ ΙΩΙΛΟΥ ΠΑΦΙΟΣ
 ΡΑΨΩΙΔΟΣ
 ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΠΟΗΤΗΣ ΕΠΩΝ
 10 ΑΜΙΝΙΑΣ ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΑΥΛΗΤΗΣ
 ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ ΚΡΗΣΑΙΟΣ
 ΑΥΛΩΙΔΟΣ
 ΡΟΔΙΠΠΟΣ ΡΟΔΙΠΠΟΥ ΑΡΓΕΙΟΣ
 15 ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ
 ΦΑΝΙΑΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΙΟΥ
 ΑΙΟΛΕΥΣ ΑΠΟΚΥΜΗΣ
 ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ
 20 ΤΡΑΓΩΔΟΣ
 ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΡΟΔΙΟΣ
 ΚΩΜΩΔΟΣ
 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΕΞΑΚΕΣΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΠΟΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΩΝ
 25 ΑΜΙΝΙΑΣ ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ
 ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ
 ΠΟΗΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ
 ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 30 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ
 ΚΑΒΙΡΙΧΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΠΟΗΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΩΝ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ
 35 ΑΤΤΑΛΟΣ ΑΤΤΑΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΟΙΔΕΕΝΙΚΩΝ
 ΤΟΝ ΝΕΜΗΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΝΟΜΟΛΩΙΩΝ
 ΠΑΙΔΑΣ ΑΥΛΗΤΑΣ
 ΔΙΟΚΛΗΣ ΚΑΛΛΙΜΗΛΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 40 ΠΑΙΔΑΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ
 ΣΤΡΑΤΙΝΟΣ ΕΥΝΙΚΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΑΝΔΡΑΣ ΑΥΛΗΤΑΣ
 ΔΙΟΚΛΗΣ ΚΑΛΛΙΜΗΛΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΑΝΔΡΑΣ ΗΓΕΜΟΝΑΣ
 45 ΡΟΔΙΠΠΟΣ ΡΟΔΙΠΠΟΥ ΑΡΓΕΙΟΣ
 ΤΡΑΓΩΔΟΣ
 ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΡΟΔΙΟΣ
 ΚΩΜΩΔΟΣ
 ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΕΞΑΚΕΣΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΣ
 50 ΤΑΕΠΙΝΙΚΙΑ
 ΚΩΜΩΔΙΩΝ ΠΟΗΤΗΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

- Vs. 7. Melet., ῥαψῳδός, 9. ποιητής, 10. Ἀμύνιας,
12. Κρης et nihil praeterea (sic etiam schedae Köh-
lerianae: nec tamen arbitror Clarkium sine vesti-
giis in lapide editurum fuisse quod edidit, licet
Leakius Mus. crit. Cantabr. T. II. Fasc. VIII. p. 576.
Κρης integrum esse putet, neque aliud videatur in
marmore a se tractato conspexisse), vs. 13. αὐλῳδός,
16. Ἀπολλοδώρου, 18. κισσαρῳδός et sic deinceps usque
ad vs. 32. omnibus locis omisso, κισσαρῳδός quod po-
stea ne Clarkius quidem exhibet. Vs. 19. Κλαύ-
ΔΟΝΟΣ, Mel. quod dedi. Vs. 22. extr. Clark. ΔΕΜΟ,
et 23. extr. ΟΣ. Vs. 24. Mel. ποιητής, et 25. Ἀμ-
ύνιας. Ibid. Clark. ΔΕΜΟ, Mel. quod dedi. Vs. 31.
Clark. ΑΒΙΡΙΧΟΣ, Mel. Καβ, Vs. 33. Mel. Ἀριστομένης,
falso (vide vs. 52.). Vs. 37. Mel. ὁμοδῶν, 38. αὐλ-
στας, 39. 43. Καλλιμήδου, 46. τραγωδῶν, 48. κωμῳδῶν,
Οἷδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Χαριτησίων. ΙΩΠ.
σαλπιστής. ΖΟΥΑΒΗΘΟΥ.
Μῆνις Ἀπολλωνίου Ἀντιστοχῆς ἀπὸ Μαϊάνδρου, 31.
5. κήρυξ. ΠΑΝΑΣΙΝΗΤΗΣ. ΔΕΔΟΥ.
Ζωῖλος Ζωῖλου Πάφιος, 1. 10. 21.
ῥαψῳδός.
Νουμνίας Νουμνίου Ἀθηναῖος, 31.
10. ποιητής ἐπῶν.
Ἀμύνιας Δημοκλέους Θηβαῖος,
αὐλητής.
Ἀπολλοδότος Ἀπολλοδώρου Κρηταῖος,
αὐλῳδός.
Ῥοδίππος Ῥοδίπου Ἀργεῖος.
15. κισσαρῳδός.
Φανίας Ἀπολλοδώρου τῶν Φανίων Αἰολεῖς ἀπὸ Κύμης.
κισσαρῳδός.
Δημήτρης Παρμενίου Καλκιδόνιος, 1. 10. 21.
20. τραγωδῶν.
Ἰπποκράτης Ἀριστομένους Ῥοδῖος,
κωμῳδός.
Καλλίστρατος Ἐξακίστου Θηβαῖος,
ποιητής Σατύρων.
25. Ἀμύνιας Δημοκλέους Θηβαῖος,
ὑποκριτής.
Δωρόθεος Δωροθέου Ταρσύνιος,
ποιητής τραγωδῶν.
Σοφοκλῆς Σοφοκλέους Ἀθηναῖος.
30. ὑποκριτής.
Καβίριχος Θεοδώρου Θηβαῖος, 1. 10. 21.
ποιητής κωμῳδῶν.
Ἀλέξανδρος Ἀριστίωνος Ἀθηναῖος, 1. 10. 21.
ὑποκριτής.
35. Ἀττάλος Ἀττάλου Ἀθηναῖος, 1. 10. 21.
Οἷδε ἐνίκων τὸν νευμπόν ἀγῶνα τῶν Ὁμαλίων.
παῖδας αὐλητῆς.
Διόκλης Καλλιμήλου Θηβαῖος, 1. 10. 21.
40. παῖδας ἡγεμόνας.
Στρατῖνος Εὐνίκου Θηβαῖος, 1. 10. 21.
ἄνδρας αὐλητῆς.
Διοκλῆς Καλλιμήλου Θηβαῖος,
ἄνδρας ἡγεμόνας.
45. Ῥοδίππος Ῥοδίπου Ἀργεῖος,
τραγωδῶν.
Ἰπποκράτης Ἀριστομένους Ῥοδῖος, 1. 10. 21.

INSCR. GR. VOL. I.

κωμῳδός

Καλλίστρατος Ἐξακίστου Θηβαῖος,

50. τὰ ἐπινίκια κωμῳδῶν ποιητής
Ἀλέξανδρος Ἀριστίωνος Ἀθηναῖος.

Titulus hic non iam Boeotica sed vulgari dia-
lecto conceptus, nisi quod in Thebanis nominibus
Ἀμύνιας (vs. 10. 25. p. Ἀμύνιας), Ἐξακίστου (vs. 23. 49.
p. Ἐξακίστου), Καβίριχος (vs. 31. p. Καβίριχος) aliquid
Boeoticum haesit, docet quando Orchomenii desie-
runt in patriam sermonis forma uti. Nam memo-
rantur Ὀΐνης Ἀντιόχου ἀπὸ Μαϊάνδρου, Ἀττάλος Ἀττά-
λου, Ἀδμήτας Ἀρφοκλῆς Σοφοκλέους Ἀθηναῖος. Sed Ἀν-
τιόχου ad Maeandrum condidit Antiochus I. Se-
leucii inter Olymp. 125, 2. et 130, 1. (Steph. Byz.
v. Ἀντιόχεια); Attali nomen Athenis vix frequenta-
tum, ante Attalum I. regem qui fere Olymp. 135, 1.
imperium obtinuit, Olymp. 144, 4. eponymus Atti-
cus factus (vide ad n. 121. 122.), quo tempore etiam
stoa Attali condita videtur (Athen. V. p. 212. F.);
denique Sophocles Atheniensis poeta tragicus vixit
post Pleiadem (Suid. v.), quae fuit Ptolemaeo Phi-
ladelpho rege, Olymp. 133, 2. defuncto. Sic fere
circa Olymp. 145. ponenda haec inscriptio erit.
Haec iam olim exposui: simul in Oec. civ. Ath.
T. II. p. 362. ex hac inscriptione et n. 1585. de
discrimine lyricae et scenicae tragoediae et comoe-
diae, egi. Nempe n. 1583. qui titulus est antiquior,
in Charitesiorum certaminibus solus tragoedus et co-
moedi duo, alter ipsorum ludorum, alter epinici-
orum videtur scripti sunt; et hoc loco in Charitesia
sunt tragoedus et comoedus, item in Homoloiis,
omnes sine actoribus: igitur hi sunt lyrii cantores,
ut n. 1586. et in Corcyraeo lapide, immo plurimis
omnino locis, ubi tragoedi et comoedi sine actoribus
memorantur. Sed praeterea n. 1584. in Charitesia tria
genera scenica habentur, a prioribus distincte, sepa-
rata, ποιηταὶ Σατύρων, τραγωδῶν, κωμῳδῶν, et singuli
summa actorem habent: igitur hi sunt dramatici poe-
tae, qui sero Boeoticis ludis accesserunt; et tragicus
quidem et comicus ut n. 1585. sunt Athenienses,
ex quibus alter Alexander in fine redit ut τὰ ἐπι-
νίκια κωμῳδῶν ποιητής, ubi aut actor omissus est,
aut Alexander epiniciis lyricam comoediam scripsit.
Satyroglyphus est Boeotus, ut n. 1585. ubi actor
desideratur. Postremo haec genera prorsus diversa
esse docet n. 1585. ubi lyrica tragoedia dicitur τε-
λαία, quam canit tragoedus, sed scenica, quam sus-
tinent poeta et actor, κανή; et similiter comoedia.
Nempe antiquitus et ante Thespidem ac Susarionem
fuerunt tragoediae et comoediae lyricae; tales fue-
runt tragoediae Peloponnesiorum, qui sibi tragicam
poesin vindicabant (Aristot. Poet. 3.), et maxime
Sicyoniorum (Herodot. V, 67. coll. Themist. Or.
XIX. p. 487.): apud quos Epigenes floruit sextus
decimus ante Thespidem. Huc pertinet Arion, τρα-
γικῷ τρόπῳ inventor. Tales scripsit etiam posthac
Pindarus, quae male dramata tragica dicta sunt;
tales Simonides Ceus. Uberius de ea re dixi in
Oec. civ. Ath. post quae adde Müllerum Dor. T. II.
p. 368. Welckerum Append. ad Aeschyl. Trilog.

Ddd dd

Prometh. p. 243 sqq. Aliter indicat Lobeckius de aetate Orphei Diss. IV, p. 9. Primum enim reicit sedecim tragicorum seriem a primo Epigene usque ad Thespidem, in qua Arionem a Tzetta tragicis adnumeratum et huic similes alios collocatos esse coniicit; quippe se vereri, ne ille Epigenes Sicyonius cothurnos suos ab Anagraphae Sicyoniae sutore acceperit, choros Sicyoniorum tragicos recortato, qui a tragoedia tantum abesse videntur ipsi, quantum Aeginetarum χοροὶ κέρτομοι a comoedia. Contra mihi non probatur hoc veterum ἀναγραφῶν fastidium; vellem potius, si liceret, eius satirinae alumnus esse: nec quantum Sicyoniorum tragici chori, quantum Aeginetarum comici a tragoedia et comoedia afuerint, aestimare licet, nisi eatenus, ut non fuerint dramatici, sed lyrici, utpote chori; aliud ego discrimen non reperio, neque id demonstravit Lobeckius: immo manent tragici, manent comici Sicyoniorum et Aeginetarum chori, quos nulla removeris arte. Dein Romae fabulas tragicas comicasque ante Livium commissas esse, iisdem perhibetur argumentis doceri posse, quibus adversus Bentleium disputatum sit, ut maior tragoediae et comoediae tribueretur vetustas. Haec non intelligo. Nam *fabulas*, hoc est dramata, actas ante eos, quibus inventum tribuit Bentleius, equidem certe non dixi: lyrica cantica, tragica et comica, ante illos commissas esse contendo, qualia Pindaro et Simonidi tribuerim. Neve tragoedias Pindari et Simonidis putemus a solis Byzantinis litteratoribus fictas esse, intercedent vetustiores de tragicis choris, non dramaticis quidem, testes, in quibus est Herodotus: Diogenes Laertius IX, 110. sciens abstineo, quod non satis liquet, utrum ille τραγωδίας et δράματα τραγικά distinxerit necne. Postremo τραγῳδός παλαιός τραγωδίας in Orchomenia (immo Thespiensi) inscriptione memoratus non maiori iure inter tragicos referri visus est, quam Iason tragoedus Trallianus, qui, quum Crassi caput Arsacae afferretur, Euripidis Bacchas in convivio cantabat (Polyaen. VII, 41.): tum se errorem confessurum Lobeckius affirmat, „ubi ποιητής παλαιός τραγωδίας allatus fuerit, ut est ποιητής καινῆς (non νέας) τραγωδίας”. Quantum ex his colligo, παλαιά τραγωδία Lobeckio est tragici veteris aliqua tragoedia, ex qua canticum cecinerit tragoedus, καινῆ vero tragoedia recens facta. Quod ne ob ipsam vocem καινῆ, non νέας, credas; καινῆ tragoedia dicta est, non νέα, et παλαιά, non ἀρχαία, quod simul de comoedia haec adiectiva in eodem usurpantur titulo, de qua si νέα et ἀρχαία dictum esset, putares tota illa ex grammaticis antiquae et novae comoediae discrimina significari: quainquam in Asianis reperiemus titulum, ubi καινῆ κωμῳδία et ἀρχαία κωμῳδία sibi opponuntur; quem hic apponerem, nisi nimium perversum haberem apographum. Sin autem ποιητής παλαιός τραγωδίας postulatur, postulatur aliquid, quod non debet. Innumeris locis titulorum τραγῳδοὶ et κωμῳδοί, ut αὐλοδοὶ et κιθαριδοὶ, reperiuntur, sed numquam cum poeta: nempe ea est horum generum ratio, ut poeta et musicus idem sit;

ut elegos suos cecinerunt veteres αὐλοδοί, nomos citharoedicos sub citharoedi. Neque Iasonis exemplum quidquam nos docet, nisi vetustas fabulas etiam postea vel actas vel cantatas esse; ut ὑποκριτῆς ἀρχαίως κωμῳδίας fait Aristomenes Atheniensis aetate Hadriani (Athen. III. p. 115. B.), hoc est actor, qui antiquas Atticas comoedias, Aristophaneas et tales, agebat coram Hadriano talium poematum amatore, sicuti etiam Augustus veterem exhibuit comoediam publicis spectaculis (Sueton. c. 89). Quapropter nihil video a Lobeckio effectam ad nostram sententiam refutandam. Superest ut, quare τραγῳδός παλαιός τραγωδίας non possit tragoedus esse qui ex vetusta tragoedia canticum candi, paucis dicam. Nam primum in his ludis consentaneum est non prisca esse cantica cantata, sed nova: non enim sola cantandi ars, sed *melica compositio* in ludis spectabatur; etiam rhapsodi in his ludis non vetusta recitant carmina, sed recens facta: quare cum poeta coniuncti sunt. Levissimi profecto ludi fuissent, in quibus cantico aliquo ex Sophoclis Antigona vel Oedipo Rege, eoque ἀπὸ σκηνῆς, brevi et aliunde decerpto, certare potuisset cantor: et sponte patet quae cecinerunt illi in his ludis comoedi et tragoedi, ampliora fuisse carmina lyrica, quae in ludis locum tueri possent. Deinde si tragoedum παλαιός τραγωδίας putes ex vetusta tragoedia deprompsisse canticum; cur ex vetustis tragoediis sola deprompta cantica sunt? cur non integrae illae sunt actae, quum tamen novae sint actae? Sed quod Lobeckius maxime neglexit, ipsius illam de cantore veteris tragoediae sententiam prorsus excludit plurium titulorum collatio, quam iterum instituo invitus. Contende igitur ex n. 1584. et 1585. has series:

1584.	1585.
τραγῳδός	[κωμῳδός παλαιός κωμῳδίας]
κωμῳδός	τραγῳδός παλαιός τραγωδίας
ποιητής Σατύρων	- - - - -
ὑποκριτής	- - - - -
ποιητής τραγωδιῶν	ποιητής καινῆς κωμῳδίας
ὑποκριτής	ὑποκριτής καινῆς κωμῳδίας
ποιητής κωμωδιῶν	ποιητής καινῆς τραγωδίας
ὑποκριτής	ὑποκριτής καινῆς τραγωδίας

Sponte patet, qui n. 1585. est κωμῳδός et τραγῳδός παλαιός κωμῳδίας et τραγωδίας; eum n. 1584. simpliciter esse comoedum et tragoedum dictum: at quum comoedus et tragoedus simpliciter dictus non necessario vetustae fabulae canticum canat, et tamen ille par sit comoedo et tragoedo παλαιός κωμῳδίας et τραγωδίας; patet παλαιόν non esse fabulam vetustam, sed genus vetustum recenti generi oppositum. Deinde qui n. 1584. simpliciter ποιητής vel ὑποκριτής τραγωδιῶν et κωμωδιῶν dicitur, is est n. 1585. ποιητής vel ὑποκριτής καινῆς τραγωδίας et κωμῳδίας: unde liquet καινῆν non esse novam fabulam vetustae oppositam, sed genus aliud illi antiquo generi oppositum. Postremo generum ipsorum diversitas aestimari ex recentiore potest; quod quum sit dramaticum, vetus illud necessario est lyricum iudicandum: et lyricum hoc tum alibi frequentissimum est, tum habetur in

antiquiore titulo n. 1583. sine dramático; unde colligas recens additum esse hoc scenicum in his ludis; ideoque ultimo loco ponitur n. 1584. in Charitesiis. Haec ob Lobeckii auctoritatem exposui fusius, quum praesertim Hermannus in iis, quae adversus Welckeram scripsit, in Lobeckii sententiam pedibus ierit. De *Charitesiis* et de aliis quibusdam rebus vide ad n. 1583. et de Homolois Introductionis caput; de anno Boeotico, Νεμητὸς ἀγών, qui sit nescio. In Homolois distinguuntur ἄνδρες et παῖδες αὐληταὶ et ἡγεμόνες. Et ἀνδράσιν et παῶν ἀληταῖς, vixit idem vir, quippe praefectus idem et virili et puerili choro. Ἀνδράσιν ἡγεμόσι vero vixit Rhodippus, non tibicen,

sed auloedus (vs. 13. 14.): igitur alia hegemonum chori ratio est. Nempe choro αὐλητῶν dux et magister est tibicen, quod etiam chorus tibicinum est: ἡγεμόνες autem canunt ad tibias, ideoque auloedum ducem habent. Hi fortasse inde dicti sunt, quod praecederent tibicinum chorum: certe tibicines et hegemones coniunctos fuisse inde collegeris, quod alteri subiunguntur alteris: παῖδας αὐλητάς, παῖδας ἡγεμόνας, et ἄνδρας αὐλητάς, ἄνδρας ἡγεμόνας. Si non coniuncti fuissent, hoc fortasse ordine scripti essent: παῖδας αὐλητάς et ἄνδρας αὐλητάς, παῖδας ἡγεμόνας et ἄνδρας ἡγεμόνας.

1585.

„Apud Thebas, apud aulam regiam in ornatissimo lapide”; Cyriac. p. xxxv. n. 232. versibus indiacretis. Ex suis et Cyriaci schedis a Compagnonio missis dedit Murat. T. II. p. dccli. z. versibus ex arbitrio prorsus inconcinne ac sine ratione dispositis. Haud dubie hi ita ut n. 1583. 1584. 1587. vel ut n. 1586. dispositi erant: retinui tamen formam tituli, quae est apud Cyriacum, sed omissis intermediis punctis. Minusculis reddita inscriptio est Oec. civ. Ath. T. II. p. 365 sq. Ceterum titulus non Thebanus est, nec videtur aula illa, quam Cyriacus dicit, regia Thebis ipsis ab illo poni. Res ipsa docet titulum esse *Thespiansem*; si schedis Cyriaci fides, repertus est ibidem ubi n. 1590. hoc est in loco Parapongia inter Thespias et Plataeas.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ

ΕΝΕΙΚΩΝΕΠΙΦΛΑΟΥΙΩΠΑΥΛΕΙΝΩΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΙΜΟΥΣΩΝ
ΕΝΑΡΧΟΝΤΙΜΗΤΡΟΔΩΡΩΤΩΝΙΣΙΦΟΡΟΥΠΟΙΗΤΗΣΠΡΟΣΟΔΙΟΥ
ΕΥΜΑΡΩΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΘΕΣΠΙΕΥΣΚΑΙΑΝΤΙΦΩΝΑΘΗΝΑΙΟΣΚΗΡΥΞ
5 ΠΟΜΠΗΙΟΣΖΩΣΙΜΟΥΘΕΣΠΙΕΥΣΣΑΛΠΙΚΤΑΣΖΩΣΙΜΟΣΕΠΙΚΤΟΥ
ΘΗΒΑΙΟΣΕΓΚΩΜΙΟΓΡΑΦΟΣΕΙΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΠΟΥΠΛΙΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣΜΑΞΙΜΟΣΝΕΟΚΟΡΕΙΤΗΣΕΓΚΩΜΙΟΝΕΙΣΜΟΥΣΑΣ
ΠΟΥΠΛΙΟΣΑΝΤΩΝΙΟΣΜΑΞΙΜΟΣΝΕΟΚΟΡΕΙΤΗΣΠΟΙΗΤΗΣΕΙΣΤΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΑΙΜΙΛΙΟΣΕΠΙΚΤΗΤΟΣΚΟΡΙΝΘΙΟΣΠΟΙΗΜΑΕΙΣΤΑΣ
10 ΜΟΥΣΑΣΔΑΜΟΝΕΙΚΟΣΔΑΜΩΝΟΣΘΕΣΠΙΕΥΣΡΑΨΩΔΟΣΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ
ΚΟΡΙΝΘΙΟΣΠΥΘΑΥΛΑΣΦΑΒΙΟΣΑΚΤΙΑΚΟΣΚΟΡΙΝΘΙΟΣΚΥΘΑΡΙΣΤΑΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥΝΕΙΚΟΜΗΔΕΥΣΤΡΑΓΩΔΟΣΠΑΛΑΙΑΣΤΡΑΓΩΔΙΑΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΑΣΠΕΝΔΙΟΣΠΟΙΗΤΗΣΚΑΙΝΗΣΚΩΜΩΔΙΑΣ
ΑΝΤΙΦΩΝΑΘΗΝΑΙΟΣΥΠΟΚΡΙΤΗΣΚΑΙΝΗΣΚΩΜΩΔΙΑΣΑΝΤΙΦΩΝ
15 ΑΘΗΝΑΙΟΣΠΟΙΗΣΕΩΣΚΑΙΝΗΣΤΡΑΓΩΔΙΑΣΑΡΤΜΙΩΝΑΡΤΕΜΩΝΑΡΤΕΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣΥΠΟΚΡΙΤΗΣΚΑΙΝΗΣΤΡΑΓΩΔΙΑΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ
ΠΥΘΟΚΛΕΟΥΣΑΘΗΝΑΙΟΣΧΟΡΑΥΛΗΟΣΙΟΣΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣΝΕΑΡΩΔΟΥΣ
Α.ΚΛΩΔΙΟΣΑΧΙΛΛΕΥΣΚΟΡΙΝΘΙΟΣΣΑΤΥΡΟΓΡΑΦΟΣΜ.ΑΙΜΙΛΙΟΣ
ΥΜΗΤΤΙΟΣΔΙΑΠΑΝΤΩΝΕΥΜΑΡΩΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΘΕΣΠΙΕΥΣ

Mur. semper C, quod ex Cyr. retinui, ubi hic habet. Π et Γ dedi, ubi sunt ap. Cyr. (Mur. semper Π). Vs. 3. Mur. ΠΡΟΣΩΔΙΟΝ; idem vs. 4. ΘΕΟΠΙΕΥΣ, 5. ΖΩΣΙΜΟΣΘΕΟΠΙΕΥΣΣΑΛΠΙΚΤΑΣ ΖΩΣΙΜΟΣ, 7. ΕΙ p. ΕΙΣ, 8. omittit ΕΙΣ, 10. habet ΘΕΟΠΙΕΥΣ, 12. ΝΕΙΚΟΜΗ etc. et ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ (Cyr. ΤΡΓΩΔΙΑΣ). 17. ΘΟΣΙΟΣ p. ΟΣΙΟΣ. Vs. 18. Mur. ΑΧΙΛΛΕΥΣ, Cyr. ΑΚ...ΕΥΣ. Vs. 19. Mur. ΘΕΟΠΙΕΥΣ. Vs. 15. dele litteras ΑΡΤΜΙΩΝ.

Ἀγαθὴ τύχη.

Ἐνείκων ἐπὶ Φλαυίῳ Παυλεῖνῳ ἀγωνοθετοῦντι Μουσῶν, ἐ[π'] ἀρχόντι Μητροδώρῳ τῷ Ὀν[η]σιφόρου.

ποιητὴς προσοδίου

Εὐμάρων Ἀλεξάνδρου Θεσπιεύς

καὶ Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος,

κήρυξ

Πομπήιος Ζωσίμου Θεσπιεύς,

σαλπικτὰς

Ζώσιμος Ἐπίκτου Θηβαῖος.

ἐγκωμιογράφος εἰς τὸν αὐτοκράτορα Πούπλιος Ἀντώνιος Μάξιμος Νε[ω]κορείτης,

ἐγκώμιον εἰς Μούσας

Πούπλιος Ἀντώνιος Μάξιμος Νε[ω]κορείτης,

ποιητὴς εἰς τὸν αὐτοκράτορα

Αἰμίλιος Ἐπίκτητος Κορίνθιος,

ποίημα εἰς τὰς Μούσας

Δαμόνεικος Δάμωνος Θεσπιεύς,

ῥαψωδὸς

Εὐτυχιανὸς Κορίνθιος,

πυθαύλας

Φάβιος Ἀκτιανὸς Κορίνθιος,

κ[ε]ῖται

Θεόδωρος Θεοδότου Νεικομηδεύς,

[κωμωδὸς παλαιᾶς κωμωδίας]

τραγωδὸς παλαιᾶς τραγωδίας

Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Ἀσπένδιος,

ποιητὴς καινῆς κωμωδίας

Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος.

Ddd dd 2

ὑποκριτῆς καινῆς κωμωδίας
 Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος,
 ποιη[τῆ]ς καινῆς τραγωδίας
 Ἀρτέμιων Ἀρτέμιονος Ἀθηναῖος,
 ὑποκριτῆς καινῆς τραγωδίας
 Ἀγαθήμερος Πυθαγόλεως Ἀθηναῖος,
 χοραύλης
 Ὅσιος Περγαμηνός,
 νεαρωδός
 Α. Κλώδιος Ἀχιλλεύς Κορίνθιος,
 σατυρογράφος
 Μ. Διμίλιος Τήτιος,
 διὰ πάντων
 Εὐμάρων Ἀλεξάνδρου Θεσπιεύς.

Ἐ[π'] ἀρχοντι ut ἐπ' ἀγωνοθετοῦντι insolens est; Μουσῶν pertinet ad ἀγωνοθετοῦντι, sc. ἀγῶνος Μουσῶν; nisi malis Μουσ[ε]ίων, ut n. 1586. (cf. de genitivo n. 245. 1587.). Igitur titulus pertinet ad *Musea* Thespiensium in Helicone (Pausan., IX, 31, 3.), quo refertur etiam n. 1586. licet in ludorum catalogo paulum discrepans. Pauci etiam Imperatorum aetate Aeolismi sive Dorismi retenti in hoc monumento sunt, ut σαλπικτῆς, πυθαύλης, licet infra sit χοραύλης. Archon haud dubie Thespiensis est et hic et n. 1586. Ex variis poematum et musicorum ludorum generibus ἐγκώμιον nomino, lyricum poema (cf. n. 245. 1587.); nam ἐγκώμιον εἰς Μούσας opponitur ποίημα (epicum) εἰς τὰς Μούσας, ut post ἐγκωμιογράφον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ponitur ποιητής εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, et similiter n. 1587. et certe hi encomiographi vix possunt solutae orationis scriptores haberi: igitur ποίημα et ποιητής ad epós pertinet, quae propria horum vocabulorum vis, ut n. 1583. coll. n. 1584. 1587. De tragoe-

diae et comoediae diversis generibus vide ad n. 1584. In ceteris non multa memorabilia sunt, nisi quod hic ut alibi χοραύλης et πυθαύλης opponuntur, de quibus vide Salmas. ad Vopisc. p. 491 sqq. N. 1586. πυθαύλης dicitur πυθικός αὐλητής, χοραύλης autem κύκλιος αὐλητής, utpote Dionysiacus. Νεαρωδός quid sit, non liquet. Correxī vero νεαρωδός, etsi accusativus pluralis potest ferendus videri. Satyrographus ē vulgata lectione dicitur M. Aemilius Τμήτιος: at Hymettus habet quidem οἰκήτορας (Steph. Byz. v.), sed quum neque urbs sit nec demus, in tali recensu Τμήτιος nemo dici potest. Si illa ex Hymetto fuisset, dictus esset Ἀθηναῖος. Est Τήτιος ex Boeotia, unde satyrographus etiam n. 1584. διὰ πάντων redit n. 1586. 1719. 1720. et saepius, maxime in titulis Aphrodisiadis Cariae; quocum contuli ἐκ πάντων et κατὰ πάντων (vide ad n. 232.); et haud dubie formulæ sententia haec est, hunc inter omnes victores esse praestantissimum iudicatum, victorem inter victores: unde ultimo loco scriptus est, et tum hic tum n. 1586. unus est ex iis, qui iam antea in singulis ludis victores inscripti erant. Alia tamen ratio est in Attico titulo n. 232. ubi de stadio et diaulo agitur: nempe in his omnium trium aetatum cursus instituitur post singularum aetatum cursus; et ibi qui omnes tres aetates simul currentes vicerat, dicitur victor ἐκ πάντων. Ad hunc autem morem in cursu Athenis receptum, ex quo ultimo loco omnes aetates coniunctae certabant, pertinet glossa Lex. Seg. p. 91. διὰ πάντων ἀγὼν λέγεται ὁ ἐσχάτος. Κρατῖνος Πανόπταις. Ad universam hanc rem refer etiam glossam Hesychii: διὰ πάντων κριτής, quae pertinet ad Plat. Rep. IX, p. 580. B.

1586.

In ecclesia prope monasterium D. Nicolai in monte Helicone, Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 102 sq. Habeo etiam ex schedis Köhlerianis, ex quibus correxi Clarkii apographum hinc inde vitiatum.

[Textum vide in pag. seq.]

Ἀγαθὴ τύχη.
 Ἀγωνοθετοῦντος τῶν
 μεγάλων Καυσαρῶν
 Σεβαστῶν Μουσείων
 5 Αὐρῆ. Καλλικλιανῶ
 τοῦ Σωτηρέχου,
 ἐπὶ ἀρχόντος
 Αὐρῆ. Μουσέρωτος,
 πυρφοροῦντος Αὐρῆ.
 10 Ἀριστοκλέους τοῦ Ἐπίκτα,
 γραμματεῦντος Αὐρῆ.
 Λιβάνου τοῦ Λιβάνου, ἐνείκων οἶδε
 σαλπικτῆς
 Πού. Αἴλιος Σεραπίων Ἐφέσιος,
 κήρυξ
 15 Μ. Αὐρῆ. Εὐτύχης Ταναγραῖος,
 ῥαψωδός
 Μ. Αὐρῆ. Εὐκαίρος Ταναγραῖος,
 Πυθικός αὐλητής
 Μ. Αὐρῆ. Ἰουλιανὸς Τριπολεῖτης,
 Πυθικός κθαριστής
 20 Λού(κιος) Γάιος Αἴλιος Ἀλέξανδρος,

κύκλιος αὐλητής
 Μ. Αὐρῆ. Σεπτίμιος Νεμεσιανός
 Ἀντιγενίδης Κολωναντισχεύς,
 τραγωδός
 25 Μ. Αὐφίδιος Ἀρτεμίδωρος Κορίνθιος,
 κωμωδός
 Μ. Εὐτυχιανός Ἀθηναῖος,
 κθαρωδός
 Μ. Αὐρῆ. Ἀλέξανδρος Νεικομηδεύς,
 χοροῦ πολιτικοῦ
 30 Αὐρῆ. Ζωσιμιανός Γλύκωνος Θεσπιεύς,
 διὰ πάντων
 Μ. Αὐρῆ. Σεπτίμιος Νεμεσιανός
 Ἀντιγενίδης Κολωναντισχεύς.

Musea haec quum a Thespiensibus celebrentur (vide ad n. 1585.), archon est Thespiensis intelligendus: unde etiam πολιτικοῦ χοροῦ victor Thespiensis est (vs. 29 sq.). Scriptura tituli et nominum priorum ratio novicia est; admodum frequentes sunt M. Aurelii, et Septimii nomen eo deducit, ut titulus in Septimii Severi vel Caracallae aetatem referatur. Vs. 20. mirum nomen est Λούκιος Γάιος Αἴ-

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟ ΤΩΝ
 ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΗΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΜΟΥΣΕΙ
 5 ΩΝ ΑΥΡΗ ΚΑΛΛΙΚΛΙ
 ΑΝΟΥ. ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙ
 ΧΟΥ. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΑΥΡΗ ΜΟΥΣΕΡΩΤΟΣ
 ΠΥΡΦΟΡΟΥΝΤΟΣ ΑΥΡΗ
 10 ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΑ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΑΥΡΗ ΛΙΒΑ
 ΝΟΥ. 7. ΕΝΕΙΚΩΝ ΟΙΔΕ
 ΣΑΛΠΙΚΤΗΣ ΠΟΥ ΑΙΛΙΟΣ ΣΕΡΑ
 ΠΩΝ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ ΑΥΡΗ
 15 ΕΥΤΥΧΗΣ ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ ΡΑΨΩ
 ΔΟΣ ΑΥΡΗ ΕΥΚΑΙΡΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΙ
 ΟΣ ΠΥΘΙΚΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ ΑΥΡΗ
 ΙΟΥ ΑΙΑΝΟΣ ΤΡΙΠΟΛΕΙΤΗΣ
 ΠΥΘΙΚΟΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ ΛΟΥ
 20 ΓΑΙΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
 ΚΥΚΛΙΟΣ. ΑΥΛΗΤΗΣ ΑΥΡΗ
 ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΝΕΣΙΕΣΙΑΝΟΣ ΑΝ
 ΤΙΓΕΝΙΔΗΣ ΚΟΛΩΝΑΝΤΙΟΧΕΥΣ
 ΤΡΑΓΩΔΟΣ ΑΥΦΙΔΙΟΣ ΑΡΤΕ
 25 ΜΙΔΩΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ. ΚΩΩΔΟΣ
 ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΑΥΡΗ ΑΛΕΞΑΝ
 ΔΡΟΣ ΝΕΙΚΟΣ ΗΔΕΥΣ
 ΧΟΡΟΥ ΠΟΛΕΙΤΙΚΟΥ ΑΥΡΗ ΖΩΣΙ
 30 ΜΙΑΝΟΣ ΓΛΥΚΩΝΟΣ ΘΕΣΠΙΕΥΣ
 ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ ΑΥΡΗΣ ΣΕΠΤΙ
 ΜΙΟΣ ΝΕΣΙΕΣΙΑΝΟΣ ΑΝΤΙΓΕ
 ΝΙΔΗΣ ΚΟΛΩΝΑΝΤΙΟΧΕΥΣ

Λίος Ἀλέξανδρος, quamquam non sine exemplo in in-
 scriptionibus, ut docebit Index; deficit etiam pa-
 tris hominis: nec tutum iudico corrigere Ἀλεξαν-
 δρεὺς: Κολωναντιοχεύς vs. 23. 33. est Antiochenus ex
 Pisidiae urbe Antiochia seu Caesarea (Plin. H. N. V, 27.); iuris Italici colonia inde ab Augusto, quae
 in nummis *Col. Caes. Antiochiae*. Vide Eckhel.
 D. N. T. III. p. 18. Mannert. Geogr. T. VI. P. II.
 p. 177 sq. De ludis et maxime de illo διὰ πάντων
 cf. ad n. 1583-1585.

1587.

In ecclesia loci *Carditza*, qui putatur vetus *Acraephia* esse; Krusio tamen Hellad. T. II. p. 573. videtur *Trophaea* esse posse
Acraephiae vicina. Equidem non dubito esse *Acraephiam*, ubi est Ptoi Apollinis templum, cuius mentio fit in titulo
 eodem loco reperto n. 1625. Ex schedis Hawkinsii dedit Walpolius Trav. p. 577.

ΑΝΤΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝ - - -
 ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΠΛΙΟΥ ΥΙΟΥ
 ΜΑΙΟΥ ΤΩΝ ΤΗΣ ΤΙ - Ω - ΣΩΤΗΙ - ΩΝ ΠΡΩ
 ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΟ
 5 ΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑ
 ΜΟΝΟΥ ΟΙΔΕΝΙΚΩΝ
 ΣΑΛΠΙΣΤΗΣ
 ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΔΕΞΩΝΟΣ ΚΟΡΩΝΕΥΣ
 ΚΗΡΥΞ
 10 ΦΙΛΟΚΛΗΣ ΝΙΚΟΚΛΕΟΥΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
 ΕΝ ΚΩΜΙΩ ΙΟΓΙΚΩ
 ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΚΑΦΙΣΟΤΙΜΟΥ ΑΚΡΑΪΦΙΕΥΣ
 ΕΠΩΝΟΙΗΤΗΣ
 ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ ΠΡΩΤΑΡΧΟΥ ΘΕΣΠΙΕΥΣ
 15 ΡΑΨΩΔΟΣ

Plurima desunt.

- Ἀντίου ἄρχοντος, ἀγωνοθετοῦν[τος]
 Ποπλίου Κορωνηλίου τοῦ Ποπλίου υἱοῦ [Τι- vel Πτολε-]
 μαίου τῶν τῆς [πόλε]ω[ς] σωτη[ρί]ων πρώ[των]
 ἀπὸ τοῦ πολέμου, ἱερατεύοντος δὲ τοῦ Δι-
 5 ὅς τοῦ σωτῆρος Θεομνήστου τοῦ Παρα-
 μάνου, οἷδε ἐνίκων·
 σαλπιστῆς
 Ὀνήσιμος Δέξωνος Κορωνεύς,
 κήρυξ
 10 Φιλοκλῆς Νικοκλέους Θηβαῖος,
 ἐγκωμι[ο]λογικῶ
 Πολύξενος Καφισοτίμου Ἀκραφιδεύς,
 ἐπὶ πω ποιητής
 Πρωτογένης Πρωτάρχου Θεσπιεύς,
 15 ῥαψωδός
 - - - - -
 - - - - -

Quae supplevi et emendavi aperta sunt. Titulus
 duobus prioribus antiquior est, illisque ideo tantum

a me postpositus, quod ludorum ratio ex illis melius
 cognoscitur. Hic non est Sullana aetate antiquior:
 agonotheta civis Romanus cum patre videtur ut tot
 illa aetate alii ex Sulla *P. Cornelius* vocatus esse. Vs. 2. 3.
 nolim Ῥω[μαίου] suppleri. Ὁ πόλεμος aut bellum Mithri-
 daticum est, quod Boeotiam maxime afflixit, aut unum
 ex civilibus insecutis: sed prius est probabilius. Eo
 igitur bello perfecto urbs σωτήρια ἐαυτῆς celebrabat;
 in quorum prima *post bellum* (ἀπὸ τοῦ πολέμου) ce-
 lebratione vicerunt hi. Deus illorum ludorum est
 Ζεὺς σωτήρ. Ζεὺς μέγιστος templum habet in urbe
 Acraephia (n. 1645. 66.). De ludis vide priores ti-
 tulos: τὸ ἐγκωμιολογικὸν (ποίημα s. προοίμιον) est idem
 quod in aliis titulis ἐγκώμιον (vide ad n. 1585.). No-
 tus est versus encomiologicus. In voce ἐγκωμιολο-
 γικῶ et in extrema ῥαψωδός deficit Iota subscr. (nisi
 in priore fallit apographum): sic n. 1584. circa
 Olymp. 145. iam deest in similibus formis, non
 tamen constanter.

1588.

Lebadeae. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 12. Wheler. Itin. p. 330. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 5. p. 61. Tractarunt vel ap-
 posuerunt Müller. Orchom. p. 470. Osana. Auctar. Lex. Gr. p. 57. Ros. Inscr. Gr. p. 502. Sero allatae sunt schedae
 Köhlerianae.

ΤΟΙΙΠΠΟΤΗΛΕΒΑΔΕΙΕΩΝΑΝΕΘΙΑΝΤΡΕΦΩΝΙΟΙ
 ΝΙΚΑΣΑΝΤΕΣΙΠΠΑΣΙΝΓΑΜΒΟΙΩΤΙΑΙΠΡΑΡΧΙΟΝΤΟΣ
 ΔΕΞΙΠΡΩΣΑΥΚΡΑΤΕΙΩΕΙΛΑΡΧΙΟΝΤΩΝΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
 ΘΡΑΣΩΝΙΩΕΠΙΤΙΜΩΣΑΥΚΡΑΤΕΙΩ

Vs. 1. Spon. omittit ΤΟΙΙΠΠΟ. Spon. Whel.
 Köhl. ΛΕΒΑΔΕΙΩΝ, Poc. ΛΕΡΑΔΕΙΩΝ. Ibidem
 Poc. ΕΘΙΑΝ, Spon. ΑΝΕΘΗΚΑΝ, Köhl. ΑΝΕΘΗΚΕΝ,
 Whel. quod dedi. Vs. 2. Spon. Whel. initio dua-
 rum litterarum lacunam signant, et sic Spon. etiam
 vs. 3. 4. Pocockius vs. 2. ΝΠ p. ΝΙ; Köhl. ΝΙΚΑΣΑΝ
 ΤΕΣ (ceteri ΞΑΝ p. ΞΑΝ). Ibid. Poc. ΙΠΑΣΙΗΝΑ
 ΜΙΟΙ etc. Ex Whel. semel dedi Π, et deinde bis
 idem in voce apud Poc. ΙΠΠΑΡΧΙΟΝΤΟΣ, pro qua
 Spon. Köhl. Whel. ΙΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣ et ΙΠΠΑΡ
 ΧΟΝΤΟΣ. Vs. 3. Poc. ΔΕΞΙΠΠΩΣΑΥ. ΡΑ, Spon.
 Köhl. ΔΕΞΙΠΠΟΣΑΥΚΡΑ, Whel. ΔΕΞΙΠΡΟΣ.
 ΑΥΚΡΑ: verum inde composui. In fine pro ΑΡΙ
 ΣΤΩΝΟΣ Poc. ΑΥΤΩΟΣ. Vs. 4. Whel. Köhl.
 ΘΡΑΣΩΝΙΩ, Spon. ΘΡΑΣΟΝΙΩ, Poc. ΟΡΑΣΩΝΝΙΩ.
 Postremo Spon. Köhl. ΜΟΣΑΥΚΡΑ, Whel. ΜΟΣ
 ΑΥΚΡΑ, Poc. ΜΩΑΥΚΡΑ, ex quibus veram lectio-
 nem composui.

Τοι ἱππότη Λεβαδειῶν ἀνέδιαν Τρεφωνίῳ
 νικάσαντες ἱππασὶν Παμβοιωτία,
 ἱππαρχόντος Δεξιππῶ Σαυκρατεῖω,
 εἰλαρχόντων Ἀρίστωνος Θρασωνίῳ,
 Ἐπιτίμῳ Σαυκρατεῖω.

Λεβαδειῶν si legeris, erit p. Λεβαδειαίων, ut ἱπ-
 πότη p. ἱππῶται. Cf. Introd. I, 8. Sed praetuli me-
 liorum auctorum lectionem Λεβαδειῶν a Λεβαδειεύς:
 neque enim in hoc titulo non perfecte Boeotico
 videtur Λεβαδειῶν Boeoticum necessarium esse (cf.
 Introd. I, 5.). De forma ἀνέδιαν noto, abolita sigma
 littera ut in Μῶα s. Μῶα Boeotico et Laconico at-
 que ut in τύπτεαι (τύπτεσαι) etc. fieri ἀνέδιαν; unde
 Boeotice ἀνέδιαν. In Τρεφωνίῳ ΟΙ pro ΩΙ retentum
 ex prisca scriptura, quod vidimus iam supra. Τρε-
 φωνίῳ p. Τροφωνίῳ, ut Ἐρχομενός p. Ὀρχομενός no-
 tante Rosio. Tum Müllerus νικάσαντες, licet aliud
 ex eo referat quidam: dedi tamen νικάσαντες ob
 n. 1579. 1580. Ἱππασιν, in ludis equitatus, qui ita
 instituebantur, ut totae alae vel turmae inter se
 decurrerent: inter quas equitatus Lebadeensis vi-
 cit. Nam si singulis equis decursum esset vel cur-
 ribus, dicendum erat κέλῃτι vel ἵπποις. De Pamboe-
 otiis vide Meurs. Gr. fer. Σαυκρατεῖω est Σωκρατεῖω,
 ut Σαύμελος Σώμηλος. Non recte Os. Ναυκρατεῖω cor-
 rexerit. De patronymica forma adiectiva, quam non
 intellexerunt interpretes, vide ad n. 1574. De magi-
 stratibus militaribus vide Introd.

1589.

Lebadeae. In fragmine marmoris tres coronae, quibus inscripti tituli, quos littera *b* signavi; *a* est supra scriptum litteris
 paulo maioribus. Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 512.

a.
 ΑΝΙ ΝΚΛΙ
 ΠΡΩΤΟΝ ΚΛΑΙ

b.
 ΔΟΛΙΧΟΝ

b.
 ΔΙΑΥΛΟΝ

b.
 ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
 ΔΟΛΙΧΟΝ

Supra debet nomen victoris scriptum fuisse, fortasse cum versibus. Vs. 1. extr. ane καὶ fuit? Vs. 2. conieceris Κλαζ[ομενῶν] aliquam mentionem factam esse, quae sit victoris patria. Coronis inscripti ludi, quibus ille vicit: sed quibus in sollemnibus vicerit δάλαρον et δίαυλον, quum non dica-

tur, consentaneum est *Lebadeae*, eas coronas partas esse ex *Basilis*. Tertio loco vicit Ἐλευθέρια δάλαρον; intellige Ἐλευθέρια Plataica. Mire Osannus Syllog. p. 201. Eleutheriam nobis mulierem praebet, quae vicerit dolicho.

1590.

„Apud *Thebas* ad aulam regiam in ornatissimo marmore”; ex suis et Cyriaci schedis, quas miserat Compagnonius, Murat. T. II. p. DCXLIX. f. Sed in loco *Parapongia* (Guil. Gellio in tabula Petropungia, sed in textu Itin. Gr. p. 113. *Parapungia*) inter *Thespiis* et *Plateas* postea repertus titulus est: qui locus vicinus vico *Lefta* s. *Lefka*, hoc est *Leuctria*. Videtur tamen hoc monumentum ad ludos *Thespienses* referendum, ut infra dixi. Lapidem Athenas delatum in Britanniam deportavit Elginus (Catal. Viscont. n. 14.), ubi asservatur in Museo Britannico, Synops. n. 92. Ibi transcriptum titulum edidit Osannus Syll. I, 68. p. 199. Nos usi sumus schedis Osanni et Mülleri, qui ibidem transcripsit, et Köhlerianis in Graecia scriptis.

ΘΕΟΤΙΜΟΣ ΜΕΛΑΝΤΙΧΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

ΣΤΑΔΙΟΝ

ΚΑΛΑΙΚΑΝΘΟΜΟΛΙΧΟΥ ΘΕΣΠΙΕΥΣ

ΔΙΑΥΛΟΝ

5 ΚΡΙΤΩΝ ΣΙΜΙΟΥ ΘΕΣΠΙΕΥΣ

ΠΑΛΗΝ

ΜΝΗΣΙΘΕΟΣ ΜΙΡΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

ΠΥΓΜΗΝ

ΙΩΙΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΛΕΙΤΗΣ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

10 ΣΑΜΙΧΟΣ ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ ΛΑΡΥΜΝΕΥΣ

ΠΑΙΔΩΝ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΔΟΛΙΧΟΝ

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΣΙΜΥΡΝΑΙΟΣ

ΣΤΑΔΙΟΝ

15 ΕΡΑΤΩΝ ΕΥΧΑΡΙΔΟΥ ΠΟΥΝΤΙΟΣ

ΔΙΑΥΛΟΝ

ΕΡΑΤΩΝ ΕΥΧΑΡΙΔΟΥ ΠΟΥΝΤΙΟΣ

ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

ΟΥΑΙΑΔΗΣ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ ΧΡΥΣΑΟΡΕΥΣ

ΠΑΛΗΝ

20 ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ ΚΩΙΟΣ

ΠΥΓΜΗΝ

ΔΙΟΚΛΗΣ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

25 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΚΥΣΙΚΗΝΟΣ

ΑΓΕΝΕΙΟΥ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΝΙΚΑΡΕΤΟΥ ΠΛΑΤΑΙΕΥΣ

ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ ΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣ ΜΥΝΔΙΟΣ

ΠΑΛΗΝ

30 ΑΛΚΙΜΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΝΙΚΑΙΕΥΣ ΑΠΟ ΒΙΘΥΝΙΑΣ

ΠΥΓΜΗΝ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΕΥΣ

ΣΤΑΔΙΟΝ

Litterarum formas dedi ex schedis Mülleri, quibuscum in forma litterae Π consentiunt schedae Osanni. Formam tituli Mur. perversam habet. Vs. 1. Os. ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ. Vs. 3. Mur. ΟΜΟΛΟΙΧΟΥ. Vs. 6. extr. lacunam signat Mur. vapulans idcirco a Dorvillio ad Charit. p. 388. qui simul Muratorii interpretationem Latinam castigat: a quo labore putidissimo ego me per universum opus abstinere. Vs. 7. ΜΙΡΩΝΟΣ in lapide esse testatur Müll. con-

sentiente Os. et schedis Köhl. Contra Mur. ΜΕΙΡΩΝΟΣ. Ibidem Os. ΘΗΡΑΙΟΣ, Mur. Müll. Köhl. ΘΗΒΑΙΟΣ. Vs. 9. Mur. ΕΛΕΑΤΗΣ. Vs. 11. Os. ΣΑΜΙΟΣ. Ibidem Os. ΠΥΜΝΕ. Σ, Müll. ΛΑΡΥΜΝΕΥΣ, Mur. Köhl. quod dedi. Vs. 12. ΑΙΧ' ex Mur. Köhl. ceteri lacunam habent. Vs. 13. Mur. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΜ etc. Etiam Müll. Köhl. ΣΜ. Vs. 15. et 17. Müll. ΕΥΧΑΡΙΝΟΥ. Vs. 15. ultima ΤΙΟΣ ex Mur. Köhl. (hodie desunt), et vs. 17.

ultimum Σ indidem. Vs. 19. Mur. ΑΡΤΕΜΗΣΙΟΥ. Vs. 26. Os. ΑΓΕΝΕΙΟΥΣΤΑΔΙΟΝ, falso. Quod dedi cum Mur. habent Müll. Köhl. Vs. 27. Mur. ΠΛΑΤΕΕΥΣ, et vs. 29. ΔΕΜ etc. In fine lapis est fractus; Mur. additum habet vs. 34. ΣΤΑΔΙΟΝ, quod adieci licet dubitationi obnoxium.

- [παίδων τῶν νεωτέρων δόλιχον]
 Θεότιμος Μελαντίχου Ταναγραῖος,
 στάδιον
 Καλλικλῆς Ὁμολωτῆχου Θεσπιεύς,
 δίαυλον
 5 Κρίτων Σιμίου Θεσπιεύς,
 πάλην
 Μνησίθεος Μίρωνος Θηβαῖος,
 πυγμῆν
 Ζωῖλος Ἀλεξάνδρου Ἐλείτης,
 10 παγκράτιον
 Σάμυχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεύς.
 παίδων τῶν πρεσβυτέρων δόλιχον
 Ἐρμογένης Ἀπολλωνίου Ζμυρναῖος,
 στάδιον
 15 Ἐράτων Εὐχαρίδου Ὀπούντιος,
 δίαυλον
 Ἐράτων Εὐχαρίδου Ὀπούντιος,
 πένταθλον
 Οὐλιάδης Ἀρτεμισίου Χρυσαιοεύς,
 20 πάλην
 Δαμοκράτης Τιμοκλέους Κῶος,
 πυγμῆν
 Διοκλῆς Διοκλέους Ἀθηναῖος,
 παγκράτιον
 25 Ἀπολλόδωρος Ἀπολλοδώρου Κυζικηνός.
 ἀγενεῖους στάδιον.
 Διονύσιος Νικαρέτου Πλαταιεύς,
 πένταθλον
 Πανταλέων Δημοφῶντος Μύνδιος,
 30 πάλην
 Ἀλκιμος Μνηοφίλου Νικαιεύς ἀπὸ Βιθυνίας,
 πυγμῆν
 Σώστρατος Δωροθέου Δημητρίεύς,
 [παγκράτιον]

 [ἄνδρας δόλιχον]

 στάδιον

 etc.

Parapongiae repertus titulus quum sit, putes Leutricum esse: sed quum titulus n. 1585. in eodem loco sit inventus a Cyriaco ubi hic, isque manifesto Thespiensis, consentaneum est hunc quoque Thespiensem esse. Iam vero quum Thespiensium Musea musicos tantum ludos habuerint, non hic catalogus Museorum victores continet: sed iidem celebrabant *Erotidia* musicis gymnicsque ludis insignia (Pausan. IX, 31, 3.); et gymnicas ex his victorias habes n. 1429. 1430. ubi cf. not. Itaque diu est ex quo hunc titulum ad *Erotidia* pertinere suspicatus sum; idem placuit Osanno. Aetas tituli haud

dubie Romana in Graecia potentia prior est, quum ne unum quidem Romanum nomen insit: idem quum vulgari dialecto scriptus sit, si ex Orchomeniis titulis iudicare hunc licet, circa Olymp. 130-145. poni potest (cf. ad n. 1584.). Ex uribus nominatis colligitur, non posse eum ante Demetrium Poliorceten et Lysimachum Thraciae regem, quorum alter Olymp. 123, 1. e Macedonia pulsus est, alter Olymp. 124, 3. periit, scriptum esse: nam Nicaeam Bithyniae (vs. 31.) Lysimachus ex uxore Nicaea denominavit (Steph. Byz. v.); Demetriadem (vs. 33.) condidit Demetrius Poliorcetes (Steph. Byz. v. et int.). Ex Chrysaoridis mentione vs. 19. nihil potest deduci: quae urbs olim Hecatesia dicta, remotissimis ut videtur temporibus; tum Chrysaoris, postea Idrias ab Idrieo, non illo Hecatomni filio, sed heroe mythico, Caris filio (Steph. Byz. v. Ἐκατησία, Ἰδριάς, Χρυσασορίς): et quando hoc acciderit, nescimus. Sed optimum de aetate tituli indicium praebet vs. 15. unde patet esse eum aliquot annis ante Olymp. 135. scriptum: v. ibi not.

Initio perierunt praescripta et pauca alia, eaque in alio lapide supra appposito exarata fuisse videntur, quippe quae ne Cyriacus quidem vidit. Quid post praescripta positum fuerit, non potest nisi ordine ludorum examinato perspicui. Qui ordo fuerit, collato imprimis n. 1591. intelligitur. Nempe in illo titulo, qui eiusdem haud dubie loci est, in unius anni recensu inde a vs. 23. scripti sunt παῖδες, ἀγένοιοι, ἄνδρες, post hos duruliam ludorum victores: in singulis illis aetatibus ex ordine habentur δόλιχος, στάδιον, δίαυλος, πάλην, πυγμή, παγκράτιον, nisi quod in ἀγενεῖοις deest δόλιχος et δίαυλος, et in viris praeterea additur ὑπάλις δρόμος, his proprius. Vides observatum esse eum aetatum ordinem, ut imbecillior primo loco poneretur, media medio, robustior ultimo. Ἀγένοιοι enim medii sunt inter παῖδας et ἄνδρας, quod et aliunde patet et ex Platone Legg. VIII. p. 833. C. Vide ad n. 232. Iam in nostro titulo vs. 26. incipiunt Iudi ἀγενεῖων: sequebantur igitur ἄνδρες, ex quibus solum apud Cyriacum superest illud στάδιον, quod ille ex seqq. deprompsisse videtur missis intermediis, quae supplevi. Sed ante ἀγενεῖους vs. 12. incipiunt Iudi παίδων τῶν πρεσβυτέρων: igitur consentaneum est in nostro titulo ante hos fuisse scriptos παῖδας τοὺς νεωτέρους. Nempe pueri, qui n. 1591. unam classem constituunt ab ἀγενεῖοις distinctam, hic divisi sunt in duos ordines; sic tres praeter viros aetates hic constituuntur, παῖδες νεώτεροι, παῖδες πρεσβύτεροι, ἀγένοιοι, qui n. 232. sunt παῖδες τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας, τῆς τρίτης ἡλικίας (vide ibi nott.). Errat vero Osannus, qui παῖδας πρεσβυτέρους putat maiores natu quam ἀγενεῖους fuisse: nec sententiam hanc, quae possit patronum nancisci, defenderis loco Pindarico Olymp. IX, 89. ubi ἀγένοιοι sunt pueri simpliciter, et πρεσβύτεροι viri, nondum tum pluribus inter ludos puerorum viris minorum aetatibus constitutis. Quae quum ita sint, et quum vs. 2. στάδιον scriptum sit non addita aetate, necesse est ante vs. 1. scriptum

fuerit aliud ad *παῖδας τοὺς νεωτέρους* pertinens, nempe dolichus, ut vs. 12. est *παίδων τῶν πρεσβυτέρων δόλχον*, et n. 1591. vs. 2. *παῖδας δόλχον*. Ante haec vero perierint musicorum ludorum victores vel sola prae-scripta. His explicitis examinemus singularum aetatum in nostro titulo ludos. In *minoribus pueris* praeter *δόλχον*, quem supplemus, habes *στάδιον*, *δί-αυλον*, *πάλην*, *πυγμῆν*, *παγκράτιον*, prorsus ut n. 1591. in pueris; in *maioribus* eadem cum *pentathlo*; in *ἀγενεῖσι* nostro in titulo sunt eadem quae in maioribus pueris, excepto dolicho et diaulo, ubi in fine suppleveris *pancratium*; atque ita prorsus n. 1591. nisi quod *pentathlum* excepto vs. 21. deest. Vides prope omnia concinere: quae discrepant possunt inde explicari, quod partim variatur in iudis habendis est, partim non ex omnibus generibus quotannis reportata est victoria.

Iam de singulis paucissima dicenda supersunt. Vs. 3. est *Ὁμολώχης*: de qua voce, ne in ea cum numero interprete haereas, vide Introd. I, 15. Vs. 7.

Μίρωνος offendit; videtur hoc ex Boeotismo retentum p. *Μείρωνος*: nam homo *Thebanus* est, non *The-raeus*, ut visum. Vs. 9. *Ἐλείτης* illustratur ab Osanno veteri excerpto ap. Bredow. Epist. Par. p. 104. ubi *Eleat Italicae civis Ἐλείτης* dici perhibetur. Vs. 15. et 17. *stadion* et *diaulo* inter pueros maiores vicisse dicitur *Eraton Opuntius*: Locrum Opuntium intelligendum esse sponte patet; Opus Elea vel Achaica (vide Steph. Byz.) si significaretur, hoc designatum esset, quum haec et remotiores a Boeotia et ignobiles fuerint. Sed Locrenses hac aetate Aetoli sunt: itaque non dubito, quod Osannus incertum dixit, pro certo affirmare, hunc esse *Eratonem Aetolum*, qui secundum Africanum Olymp. 135. *stadion* vicit Olympia vir. Nempe is est *Aetolus Opuntius* renunciatus in honorem Aetolorum. Itaque titulus noster aliquot annis ante Olymp. 135. fortasse circa Olymp. 132. vel 133. scriptus est. Vs. 26. *ἀγενεῖους* lectio est unice vera, ut *ἀνδρας* alibi: immo ipsum *ἀγενεῖους* *στάδιον* habes n. 1591. nec talia sunt rara.

1591.

Marmor Athenis servatum in domo Abramiotae Doctoris. Posteriorem partem, *b*, per Niebuhrium misit Mustoxydes. Aliud apographum a *b* vs. 28. incipiens misit Münsterus ex schedis Akerbladii: „Athenis in domo Hadje Achmet Aga”. Sero accepi schedas Köhlerianas, quae utramque partem, *a* et *b*, continent, et ita coniunctam, ut dedimus: ne credas me coniunxisse. Immo vellem non coniungenda haec essent. Boeoticis addidi ob similitudinem prioris.

[Textum vide pag. seq. interpositum.]

In parte *b* fundus exempli nostri apographum Mustoxydianum est. Vs. 22. quo loco Must. habet *ΤΟΣΩΤΙΚΟΣ* etc. mira variatione Köhl. ... *ΤΡΙΟΣΔΙΟΜΝ. ΣΥ. Ω. ΙΩΤΙΟ*, quod fuerit *Δημήτριος Διομνήστου Βοιωτίας*: igitur aliquid turbatum esse patet, atque utramque lectionem sub uno versu coniunxi, asteriscis distinctam. Vs. 23. ex Köhl. (Must. *ΠΗΛΙΣΔΟΝΙΧΟΝ*). Vs. 24. Must. *ΑΙΣΙΟΣΔΕ* etc. Köhl. *ΛΚΑΙΟΣΛΕ* etc. Vs. 26. Must. *ΕΜΑΣΟΣ*, Köhl. quod dedi; ille *ΧΑΡΟΤΟΣ*, hic quod dedi. Vs. 28. Must. *ΙΣΙΟΣ*, Köhl. et Ak. *ΙΚΧΙΟΣ*: hic vs. 30. 31. omittit. Vs. 30. Must. *ΗΓΗΣΙΑΚΛΙΤΟΣ*, Köhl. *ΣΑΓΗΣΙΑΝΑΚΤΟΣ*. Vs. 32. Ak. Köhl. *ΣΟΠ* etc. Vs. 34. Ak. Köhl. *ΔΗΜΙΔΑΥΝΑΣΙ* etc. Vs. 35. *Γ* ex Ak. Köhl. Vs. 36. Ak. Köhl. *ΟΣ* *ΛΥΟΥ* etc. et in fine *ΑΡΟΧΑ*, ubi Must. *ΑΡΕΧΑ*. Vs. 38. iidem *ΒΟΥΕΝΙΟΝΟΣ* etc. Vs. 40. Must. *ΑΝΤΡΟΔΩΡΟΥ*, Ak. *ΗΜΗΤΡΟ* etc. Köhl. ... *Η. ΜΗΡΟ* etc. Vs. 43. Must. *ΔΟΜΑΧΟΝ*, Ak. Köhl. quod dedi. Vs. 44. Ak. *ΛΕΧΙΟΣ*, Köhl. *ΛΕΞΙΟΣ*; Must. *ΝΙΟΣ*; pro *ΑΟΡ* (sic Ak. Köhl.) Must. *ΑΘΡ*. Vs. 46. *ΑΝΤΟΝ* ex Ak. et Köhl. solis. Vs. 50. Ak. Köhl. *ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ*. Vs. 52. Must. *ΕΠΙΡΙΚΟΣ*, Ak. Köhl. *ΕΠΙΝΚΟΣ*. Vs. 56. Must. *ΑΡΕΥΣ*, Ak. Köhl. *ΑΟΡΕΥΣ*: ex iisdem addidi ultima *ΙΟ*. Vs. 57. Ak. Köhl. *ΤΕΛΕΙΟΙ*. Vs. 58. Ak. *ΚΑΠΓΑ* etc. Ex eodem et Köhl. ibidem addidi ultimum *Α*. Vs. 59. Köhl. Ak. *Σ*, Must. *Ζ*: hic *ΤΕΛΕΙΩΙ*, illi *ΤΕΛΕΙΔΙ*. Vs. 61. extr. Ak. addit *Α*. Vs. 64. extr. Ak. *ΑΡΓΚΙΟΣ*.

a. Ζ[ευξω] Πολυκράτου[s] - - -

INSCR. GR. VOL. I.

κέχητι [τελείω vel πωλικῶ]
Νουμήνιος Ἀπολλοδ[ω]ρο[υ] - - -
συνωρίδι τε[λείω]
5 Εὐκράτεια Πολυκράτους - - -
ἄρματι τε[λείω]
- - νη [Πολυ]κράτους - - -
* * *
20 - - ρος Ἐπ[α]μεινο[ν]ος Ἀθηναῖος,
πένταθλον
*Δημήτριος Διομν[ή]στ[ο]υ [Βο]ιωτίας.
b. **Το[ξ]ωτικός Εὐμερίου - - -
παῖδας δόλχον
Ἀλκαῖος Λευκίππου Ἀλικαρνασσεύς,
25 στάδιον
Ἀλκίμαχος Χάροπος Ἡπειρώτης,
δίαυλον
Ἀλκ[α]ῖος Λευκίππου Ἀλικαρνασ[εύς],
πάλην
30 - - ς Ἡγησιάνакτος Κολοφώνιος,
πυγμῆν
... ταῖος Σωπ[ό]λιδος Σμυρναῖος,
παγκράτιον
..... Ἀνα[ξ]ικλέους Κῶος.
35 ἀγενεῖους στάδιον
... τος Λυσίου Ἡπειρώτης ἀπὸ Χα[ονίας]?
πάλην
- - Νίκωνος Ἐφέσιος,
πυγμῆν
40 - - η[ς] Μητροδώρου Ἐρυθραῖος,
παγκράτιον
... ιππος Εὐξένου Ἀθηναῖος.
Eee ee [Continuatur pag. 775.]

a. . . . ΕΥΞΟΠΟΥΚΡΑΤΟΥ
ΚΕΛΗΤΙΓΓΛΟ

... ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΣ
ΣΥΝΩΡΙΔΙΤΕΔΙ

5 ... ΕΥΚΡΑΤΕΙΑ ΠΟΥΚΑΤΟΥΣ
ΑΡΜΑΤΙΤΕΛ

... ΝΗΡ... ΚΡΑΤΟΥΣ

... ΟΥΤΙΝΟΣ...

Hoc loco intercederunt undecim versus.

20 ΕΩ... ΡΟΣΕΡΟΜΕΙΝΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

*... ΤΡΙΘΣΔΙΟΜΝΗΣΥ.Ω.ΙΩΤΙΟ

b. *... ΤΟΣΩΤΙΚΟΣ ΕΥΗΜΕΡΙΟΥ - - -
ΠΑΙΔΑΣΔΟΛΙΧΟΝ

-- ΛΚΑΙΟΣ ΛΕΥΚΙΠΡΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΥΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ

25 .. ΚΕΜΑΧΟΣ ΧΑΡΟΠΟΣ ΗΓΕΙΡΩΤΗΣ
ΔΙΑΥΛΟΝ

... ΙΚΧΙΟΣ ΛΕΥΚΙΠΡΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣ - -
ΠΑΛΗΝ

30 ... ΣΗΓΗΣΙΑΝΑΚΤΟΣ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ
ΠΥΓΜΗΝ

... ΤΑΙΟΣ ΣΩΡΟΛΙΔΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

... ΑΝΑΣΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΙΟΣ

35 ... ΠΕΝΕΙΟΥΣ ΣΤΑΔΙΟΝ

... ΤΟΣ ΛΥΣΙΟΥ ΗΓΕΙΡΩΤΗΣ ΑΡΟΧΑ...
ΠΑΛΗΝ

... ΝΙΚΩΝΟΣ ΕΦΕΣΙΟΣ
ΠΥΓΜΗΝ

40 ... Η. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΕΡΥΘΡΑΙΟΣ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

... ΙΓΡΟΣΕΥΞΕΝΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΑΝΔΡΑΣΔΟΛΙΧΟΝ

... ΝΙΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥ ΧΡΥΣΑΟΡΕΥΣΑΙ
ΣΤΑΔΙΟΝ

45 ΑΝΤΟΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΣΑΜΙΟΣ
ΔΙΑΥΛΟΝ

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΚΛΑΡΙΩΣ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ
ΠΑΛΗΝ

50 ... ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ ΗΓΗΤΟΡΟΣ ΤΕΝΕΔΙΟΣ
ΠΥΓΜΗΝ

ΕΠΙΝΙΚΟΣ ΘΑΛΩΝΟΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΕΥΣ ΑΡΟ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

ΤΑΣ ΚΟΜΕΝΗΣ ΤΑΣ ΚΟΜΕΝΟΥ ΜΑΓΝΗΣ ΑΡΟ
ΟΡΛΙΤΗΝ

55 ... ΩΝ ΠΑΙΩΝΙΟΥ ΧΡΥΣΑΟΡΕΥΣΑ ΠΑΝΤΙΟ
ΚΕΛΗΤΙΤΕΛΕΙΩ

ΑΡΙΣΤΩΝΝΙΚΩΝΟΣ ΚΑΡΓΑΣ ΕΩΤΗΣΑ
ΣΥΝΩΡΙΔΙΤΕΛΕΙΔΙ

60 ... ΛΗΣΓΥΘΙΛΑΣ ΟΡΘΑΓΟΡΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΑΡΜΑΤΙΠΩΛΙΚΩ

ΙΕΥΞΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΚΥΡΗΝΑΙΑ
ΑΡΜΑΤΙΤΕΛΕΙΩ

ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ ΜΝΑΣΙΑΔΟΥ ΑΡΓΕΙΟΣ

- - - - -
- - - - -

- 45 *ἄνδρας δόλιχον* Hinc patet vsb. 1-7. finem haberi similis recensensus,
... νιος Διογένους Χρυσσαρεὺς ἀπ' - - - post quem coepit alius, cuius initium periit. Ex
στάδιον hoc vero quæ in *a* supersunt, ea non cohaerent
... νος Ἀρτεμιδώρου Σάμιος, cum *b*: nam quum vs. 23. *παῖδας* inscriptum sit,
διάυλον qui praecedit victor pentathli, debet alius aetatis
Μητροδώρος Κλαριεύς Κολοφώνιος, fuisse; quum vero puerorum primus locus sit, col-
πάλην ligitur illum pentathlum esse alius anni, quum prae-
50 Πολυκράτης Ἡγήτορος Τενέδιος, sertim in seqq. nullus redeat pentathlus, et male
πυγμήν coetiunctas partes *a* et *b* in schedis Köhlerianis esse
Ἐπίδικος Θάλλιος Πτελεμαίους ἀπὸ - - - (cf. n. 1569. c.): quæ etiam causa est quare vs. 22.
παγκράτιον nomina prorsus diversa concurrunt ex comparato
Τασκομένης Τασκομένου Μάγνης ἀπὸ - - - *ἡρώδης ἀπόγραφος*. Sic igitur post Demetrium
55 ὀπλίτην Boeotium desierit fragmentum, quod *a* voco: se-
... ων Παιωνίου Χρυσσαρεὺς ἀπ' - - - quitur novus planus titulus, eiusdem credo lapidis,
κέλῃτι τελείῳ cuius primus versus ΤΟΣΩΤΙΚΟΣ etc. aut ad prae-
Ἀρίστων Νίκωνος Καρπασεωτήρι ἀπὸ Κύπρου scripta pertinebat, aut ex ludorum musicorum re-
συνωρίδι τελείῳ tēnsu gymniceis praepositorum supererat. In singulis
60 Πυθίας? Ὀρθαγόρου Ἀθηναῖος, defungar paucis. Vs. 1. dedi Πολυκράτους ob vs. 5. et 7.
ἄρματι πωλικῷ Mulieres hae videntur sorores esse, victrices curu-
Ζευξὶ Ἀρίστωνος Κυρηναία, libus in ludis, ut vs. 62. est mulier victrix quadri-
ἄρματι τελείῳ gis pullorum, ut Belistiche Macedonica Olymp. 128.
Πολυκράτης Μνασιάδου Ἀργεῖος. bigis pullorum (συνωρίδι πώλων) vicit Olympiae (Paus.
V, 8. extr.). Prima mulier Olympiae victoriam re-
portavit ex curuli certamine Cynisca Spartana Ar-
chidami regis filia, Agesilai soror, postea plures
Macedonicae (Paus. III, 8, 1.). Vs. 34. potuit etiam
Μνασικλέους esse. Vs. 44. 56. est Χρυσσαρεὺς ἀπ' - - -
urbs Cariae significatur: sed quid est Ἀντιο - - ?
Ἀντιοχείας certe non convenit. Vs. 48. nota nomen
Κλαριεύς ab Apolline Clario inditum. Vs. 52. potest
Φοινίκης, Αἰγύπτου, Λιβύης etc. addi, et vs. 54. Μαυάν-
δρου vel Σιπύλου. Vs. 60. ΑΗΣ quid sibi velit nescio,
nisi ex correctione Πυθίας pro Πυθίας praescriptum
a quadratario est.

Titulus eiusdem, ut ego arbitror, loci est cu-
ius n. 1590. atque ut ille e loco Parapongia Athe-
nas delatus: Atticus certe non videtur: quod vs. 22.*
Boeotius aliquis dicitur, non nominata urbe, non
videtur Boeoticae tituli origini obesse. Aetate hic
titulus a priore non multum differre videtur: nihil in-
est novicii nisi vs. 44. Διογένους et vs. 54. Τασκομένου,
quæ illo tempore iam usitata fuisse docent vel At-
tici tituli. Ludorum dispositio inde a vs. 23. aperta
est; ordiē enim sequuntur gymnica certamina, initio
a pueris facto, tum adduntur equestria: cf. ad n. 1590.

CLASSIS TERTIA.

DIIS DEDICATA ET ACTA DE SERVIS NUMINI DONATIS VEL VENDITIS.

1592.

Thisbae. Ed. Leakius Mus. crit. Cantabr. T. H. Fasc. VIII. p. 577. Formas litterarum accuratius expressit Rosius Inscr. tab. XIII. 10.
cf. p. 102. unde eas reddidi quantum potui.

ΙΔΑΝΕΘΕΚΕΝΑΘΑΝΑΙ

- - - ἀνέθηκεν Ἀθήνα.

Id quid sit, dubites; legitur - - ι; sed ita le-
gendo nihil explicatur. Ἰδὼν ἔθηκεν legi nequit. Haud
dubie est finis versus, exempli causa: - - τὸν δ' ἀνέ-
θηκεν Ἀθήνα.

1593.

Orchomeni (Scripu) in ecclesia monasterii in basi semicirculari, quattuor pedum diametro, exacte respondente alii basi in
eadem ecclesia, cuius inscriptio legi non potest. Minus accurate dedit Leakius *Diar. class. T. XIII.* p. 333. indeque Mül-
lerus *Orchom.* p. 471 sq. Melius ex parte Cockerelli apographum edidit Walpol. *Trav.* p. 568. ex quo titulum minuscu-
lis expressit Ros. *Inscr.* p. 299 sq. Tractavit etiam Osannus *Auctar. Lex. Gr.* p. 36 sq.

[Textum vide in pag. seq.]

Ubi nihil annoto, lectio est Cockerelli apud - - ΗΩ. Vs. 7. Leak. ΘΕΡΣΑΝΔΡΙΑΟ, pro quo
Walp. Vs. 1. Cock. ΒΟΙΩΤΩΝΤΑ - - ΟΔΑΝ, certe Θερσανδρίαο exspectabatur; vs. 8. idem ΑΝΙΟ
quod e Leakio correxi. Vs. 2. pro primo M lacuna ΚΛΕΙΟΣΑΝΙΟΧΙΔΑΟ. Vs. 9. Leak. quod dedi;
est ap. Leak. Vs. 3. post Ἀπόλλωνος ex Leak. breve Cock. ΘΕΙΣΠ etc. Vs. 11. Θ ex Leak. (Cock. O);
spatium retinui. Vs. 4. ex eodem; Cock. ΤΑΟΕ ibid. extr. Cock. Γ. ΙΩ, Leak. quod dedi. Vs. 12.
Eee ee 2

ΒΟΙΩΤΟΙ ΤΟΝ ΤΡΙΠΟΔΑ ΑΝΕΘΕΙΚΑΝ
 ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΣΙΚΑΤΤΑ ΜΑΝΤΕΙΑΝ
 ΤΩ ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΣΑΜΙΑΘΙΣ ΜΕΙΝΙ... ΤΑΘΘΕΙΒΗΩ
 ΑΦΕΔΡΙΑΤΕΥΟΝΤΩΝ
 ΜΕΛΑΝΝΙΟΣ ΝΙΚΟΚΛΕΙΟΣ ΕΡΧΟΜΕΝΙΩ
 ΗΣΧΡΙΩΝΟΣ ΘΕΡΣΑΝΔΡΙΧΩ ΚΟΡΩΝΕΙΟΣ
 ΑΡΝΟΚΛΕΙΟΣ ΑΝΙΟΧΙΔΑΟ ΑΝΘΑΔΟΝΙΩ
 ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΜΕΝΝΙΔΑΟ ΘΕΣΠΙΕΙΟΣ
 ΠΡΑΞΙΤΕΛΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΑΙΔΑΟ ΘΕΙΒΗΩ
 ΘΙΟΜΝΑΣΤΩ ΕΡΜΑΙΚΩ ΤΑΝΑΓΡΗΩ
 ΠΟΥΘΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΓΙΤΟΝΟΣ ΩΡΩΠΙΩ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
 ΔΙΟΚΛΕΙΟΣ ΔΙΟΦΑΝΤΩ ΠΛΑΤΑΕΙΟΣ
 ΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΩ
 ΔΙΝΙΑΟΕΡ... ΤΙΩΝΟΣΟΣ... ΠΙΕΙΟΣ
 ΟΙΠΡΟΠΙΟΝΤΟΣ
 ΕΥΜΕΙ... ΑΟΕΡΧΟΜΕΝΙΩ
 ΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
 20 ΩΑΜΠΡΙΑΟ... ΟΤΩΕΡΧΟΜΕΝΙΩ

primum Π ex Leak. (Cock. Γ): deinde Leak. ΚΑΛ-
 ΑΙΠΟΝΟΣ. Vs. 14. Leak. ΠΛΑΤΑΙΙΟΣ, et vs. 15.
 ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΩ. Idem omittit vs. 16. Vs. 17. Leak.
 omittit ΟΙ; ex eodem dedi Τ (Cock. Ι). Vs. 18. et
 20. Leak. nihil nisi ΕΡΧΟΜΕΝΙΩ.

Βοιωτοὶ τὸν τρίποδα ἀνέδειξαν
 τῆς Χαρίτεσσι κατὰ μαντείαν
 τῷ Ἀπόλλωνος, ἄρχοντος
 Σαμίου Ἰσμενιάδαο Θεβίῳ,
 5 ἀφεδριατεύοντων
 Μελάννιος Νικοκλείος Ἐρχομενίῳ,
 Ἰσχρίωνος Θερσανδρίῳ Κορωνεῖος,
 Ἀρνοκλείος Ἀν[τ]ιοχίδαο Ἀνθαδονίῳ,
 Ἀρίστωνος Μεννίδαο Θεσπιδίῳ,
 10 Πραξιτέλιος Ἀριστοκλῖδαο Θεβίῳ,
 Θιομνάστῳ Ἐρμαί[χ]ῳ Ταναγρῳ,
 Πούθωνος Καλλιγίτωνος Ὠρωπίῳ,
 γραμματεύοντος
 Διοκλείος Διοφάντῳ Πλαταεῖος,
 15 μαντευομένῳ
 Δινίαο Ἐρ[ω]τίωνος [Θεσ]πιδίῳ,
 [Σ]π[ρ]οπίοντος
 - - - Εὐμει[λ]ίδαο Ἐρχομενίῳ,
 [ἱερ]ατεύοντος
 20 [Λα]μπρίαο - - - ὅτῳ Ἐρχομενίῳ.

Pleraque correxit iam Walpolius, et apud eum
 Akerbladius: quae ipse emendavi, haec sunt. Vs. 4.
 legunt plurimi Ἰσμενίαο; sed vestigia docent Ἰσμε-
 νιάδαο legendum esse. Müllerus volebat Ἰσμενι-
 άταο; sed η ubi Doribus est α, ibi etiam Boeotis α
 servatur. Vs. 11. dedi Ἐρμαίχῳ, ut vs. 7. Θερσαν-
 δρίῳ, ex Boeotismo notissimo. Vs. 16. Akerbladius
 volebat Ἐρμοτίωνος; sed eodem versu lacuna signis
 - - notata unius est litterae: sic hic quoque sta-

tuens scripsi Ἐρμωτίωνος. Vs. 18. Εὐμαλῖδαο manife-
 stum est; alii aliter. De dialecti ratione post in-
 troductionem vix est quod dicam; nota tamen vs. 2.
 μαντείαν factum ex μαντήϊαν, ut Κορωνεῖος, Θεσπιδίος,
 Πλαταεῖος ex Κορωνῆος, Θεσπιδῆος; Πλατῆος: falso enim
 Θεσπιδῆος, Πλατῆος scribendum esse dicitur (vide
 Introd.). Vs. 6. offendit Μελάννιος, quod non potest
 a recto Μέλας esse: inde enim etiam apud Boeotos
 fit Μέλανος, non Μελάνιος (vide ad n. 1573.). Nomi-
 nativus igitur debet Μελάνης esse, genitivus Μελάν-
 νιος, unde fit Boeoticum Μελάννιος. Vs. 9. expuli in-
 auditam Θεσπ. Vs. 12. Παφθων est Πύθων, et vs. 16.
 Δινίας est Δεινίας ex Boeotismo. De muneribus quo-
 que ut paucis moneam, archon est Boeotici concilii;
 post quem sunt septem ἀφεδριατεύοντες, haud dubie
 septem Boeotarchae (cf. Introd.), quibus munus collo-
 candi tripodis delatum erat. Nam ἀφεδριατεύειν vix
 potest aliud esse ac quod Walp. statuit, ἀφιδρύειν,
 ita tamen, ut non actio τοῦ ἀφιδρύειν, sed munus τοῦ
 ἀφιδρύοντος intelligatur, ut in γραμματεύειν, προεδρεύ-
 ειν, ἱερατεύειν etc. Scriba est Boeotici concilii; ὁ μαν-
 τευόμενος theorus, qui oraculum ab Apolline iussu
 concilii petierat; ὁ θεοπροπέων interpreter ut videtur
 oraculorum ab Orchomeniis constitutus, unde est
 Orchomenius: ὁ ἱερατεύων sacerdos Gratiarum Or-
 chomeni. Urbes foederis commemorantur Thebae,
 Orchomenus, Coronea, Anthedon, Thespieae, Tana-
 gra, Oropus, Plataeae: unde non posse titulum
 ante Olymp. 116. scriptum putari notat Müllerus
 Orchom. p. 404, (cf. de Oropo ad n. 1566. Thebae
 Olymp. 116, 1. restitutae). Nec tamen multo post
 videtur exaratus esse, manente etiam tum Boeotica
 in titulis dialecto. Cf. ad n. 1584.

1594.

Chalio in epitem lapide in quo n. 1567. 1607. sed in alio latere.

TONYION

ΝΑΠΟΛΑΩΝΙ

[Ο δαίνα] τὸν υἱὸν [ἀνέθηκε]ν Ἀπόλλωνι.

Nempe τῷ νεοτάτῳ (n. 1607.).

1595.

Chaeroneae. Ex schedis Cookerelli Walpol. Trav. p. 565. Habet etiam Hughes Itin. T. I. p. 356. ex quo O minutiore forma dedi.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΔΑΦΝΑΦΟΡΙΩ
ΑΡΤΑΜΙΔΟΣ
ΣΟΩΔΙΝΑΣ

Ἀπόλλωνος
δαφναφορίῳ,
Ἀρτάμιδος
σωωδίνας.

putes Iota supervacaneum esse ex Boeotismo, qui non fuit unquam (vide ad n. 1564.): Apollo ille δαφνηφόρος et δαφνηφόριος dictus est, ut sollemnia δαφνηφόρια. Ἀρτεμὺς σωωδίνη est Ilithyia, παρὰ τὸ σῶος καὶ ὠδίν. De huius cultu Chaeroneae vide n. 1596.

De Apolline Daphnephorio dixi ad Pind. Fragm. 1597. et de cultu Dianae ibidem in universum p. 590. Cave autem cum Walp. in voce δαφνηφόριον n. 1609. 1635.

1596.

Chaeroneae. quae hodie Capreana (Cyr. Aegoscheniae, quam Capream vocant, hoc est Capreana); extat ap. Cyriac. p. xxxiii. n. 219. et ap. Murat. T. I. p. xxxv. 1. ex ipsius schedis cum diversitate schedarum Cyriaci a Compagnonio missarum. Ex hoc tractavit Dorvill. Miscell. Obs. nov. T. III. p. 152. 155. Praeterea habet Meletius Geogr. p. 341. et ex hoc Hobhouse Itin. p. 1059. Omnibus his supersedeas, postquam titulum intemeratum dedit Hughes Itin. T. I. p. 356.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΑ ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝ
ΚΑΛΛΙΣ ΚΑΛΛΙΠΙΔΑΣ ΑΡΤΑΜΙΔΙ ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Prima vox deest ap. Melet. pro eadem Cyr. Mur. ΚΑΛΛΙΚΑ. ΑΡΙΣΤΩΝ est ap. Hugh. Cyr. Mur. sed ΑΡΙΣΤΙΩΝ Melet. Comp. Tum Melet. ΚΑΛΛΙΠΙΔΑΣ, Cyr. ΚΑΛΛΙΠΡΙΑΣ (ex quo dedi formam Π, pro qua Hugh. Π), Mur. ΚΑΛΛΙΠΡΙΑΣ. Melet. ΑΡΤΑΜΙΔΕΙΕΙΘΙΩΙ, Cyr. ΑΡΤΑΜΙΔΙ ΕΙΛΕΙΘΙΩΙ, Mur. ΑΡΤΕΜΙΔΕΙΕΘΕΤΗΝ, Comp. ΑΡΤΕΜΙΔΕΙΕΙΘΙΑΙ. Taedio me macto, dum haec scribo: sed cogit me obtrectatio.

Καλλινικά, Κριτόλαος, Ἀρίστων, Καλλίς, Καλλιπιδας Ἀρτάμιδι Εἰλειθυῖα.

Εἰλειθυῖα defendi possit (vide ad n. 1597.): sed Hughe- sio plurimum tribuo. Male vero Dorvillius Misc. Obs. nov. T. III. p. 155. hunc titulum et p. 1608. 4. componit in unum: quos nulla re sibi iunctos esse post lapides denuo inspectos satis patet: quamquam idem etiam sine lapidibus his intelligi poterat.

1597.

Hic titulus supra scriptus est donationi servae, quam Dianae dedit Pallas Cratonis f. (n. 1609.): vidit Cyriacus (p. xxxiii. n. 221.) ibidem ubi priorem, atque in eius schedis Moroniani ab altero titulo catenus hic separatus est, ut alter novum verum incipiat. *Chaeroneae* in templo Panagiae conspexit Meletius p. 341. (hinc Hobhouse Itin. p. 1050.) qui non solum in eodem cum altero lapide scriptum esse docet, sed ab altero ne separavit quidem. Utrumque ex Cyriaci schedis Barberinis compositum habet Murat. T. I. p. cxi. 4. non tamen commistum: nam alterum titulum novo incipit versu, nec discrepat forma et lectio a Cyriaco Moroniano, nisi quod vocem Ἀρτάμιδι alteri versui tribuit. Sed separatam hanc inscriptionem exhibet idem T. I. p. xxxv. 4. ex suis schedis (altera extat T. II. p. cxi. 4. ex iisdem), in tres versus divisam: et utriusque licet uno lapide comprehensae diversitas ita est manifesta, ut ego quoque diviserim, obstante licet Dorvillio Misc. Obs. nov. T. III. p. 161-163. pluribus de hoc monumento dicente. Eundem ille errorem erravit n. 1596. ubi vide not. Utrumque titulum ex Cyr. Mur. Melet. praebet Müllerus Orch. p. 475.

ΕΥΝΟΜΑ ΑΜΦΙΛΥΤΟΣ ΚΡΙΤΟΛΑΑ ΠΟΥΘΙΑΣ ΑΡΤΑΜΙΔΙ
ΕΙΛΕΙΘΙΩΙ

Haec tituli forma est ap. Cyr. Omnes ΑΜΦΙ- ΛΥΤΟΣ praeter Melet. cuius lectionem recepi. Praeterea hae sunt solae varietates: Mur. p. xxxv. ΠΥΘΙΑ; idem ibid. ΕΘΕΤΗΝ p. ΕΙΛΕΙΘΙΩΙ.

Εὐνόμα, Ἀμφίλυτος, Κριτόλαα, Πουθιάς Ἀρτάμιδι Εἰλειθυῖα.

In promptu est corrigere Εἰλειθυῖα: sed non mutanda est forma tradita. Ceterum Εἰλειθυῖα est pro Ἐλειθυῖα: Al enim Boeotis est Η. Πουθιάς Boeoticum est ut Πουθων n. 1593. et retinui accentum in ultima de industria. Notum nomen mulieris *Pythias*: de viro si cogitaris, Πουθίας erit Πουθέας. Forma tituli eadem quae n. 1596.

1598.

Lebadeae „in agro iuxta pontem ad ornatissimam basin” Cyriac. p. xxxii. n. 217. qui versus ita divisos praebet ut nos. Eodem modo dispositum titulum praebet Murat. T. I. p. xvi. 8. ex schedis Farneis a Franc. Andreadis missis, sed deficiente vs. 1. Ibidem male Orchomeno adscribitur. Eundem titulum pleniorum, et in septem versus divisum habet p. xxxviii. 5. ex suis schedis, „Apud Leucadem ad pontem”. Debebat Lebadeam dicere. Ex Cyriaco Paciaud. Mon. Pelop. T. I. p. 17. Cf. etiam Dorvill. Misc. Obs. nov. T. III. p. 153. Alios omitto de industria.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΑΥΡ. ΠΑΡΜΕΝΩΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ ΑΥΤΟΥ ΑΥΡ ΕΙΣΙΔΟΤΗ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΝ ΠΡΑΙΑΙΣ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Hoc exemplum est Cyriaci. Murat. p. xxxviii. ΑΓΑΘΗ, p. xvi. ΓΥΝΑ, p. xxxviii. ΕΙΣΙΔΟΤΗ, p. xvi. ΓΡΑΙΑΙΣ.

Ἀγαθὴ τύχη, Αὐρ. Παρμένων καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Αὐρ. Εἰσιδοτὴ Ἀρτέμιον πρῶτος χαριστήριον.

Dianas mansuetas esse Ilithyias sponte patet; *lenem Ilithyiam* vocat Horatius Carm. saec. ὠδίνων μέλχον Ἀρτεμιν epigramma Crinagorae Anthol. Palat. T. I. p. 265. πρῆϊας ὠδῖνας idem ibid. πρῆϊαν Ἀρτεμιν Phaedimus ibid. p. 275. πρᾶύμητιν Ἐλευθῶ Pindarus. Plura congerere quid iuverit?

1599.

Prope *Harma* Atticum in Boeotiae finibus repperit Leakius, notans id *Tanagra* translatum esse, his verbis: „It may not be uninteresting to remark, that the dedication of Aeschron to Bacchus appears to have been brought from the temple of Bacchus at Tanagra, the remains of which are at no great distance from the place, where the inscription was found. The worship of Bacchus at Tanagra is mentioned by Pausanias (IX, 20, 4.), and among the ruins of Tanagra, I observed the foundations of a large temple, with many fragments of black marble, of the same kind, as that upon which the dedication of Aeschron is written”. Ed. Leak. Mus. crit. Cantabr. Vol. II. Fasc. VIII. p. 576. (cf. p. 580. 586.) et Rosius Inscr. p. 101. tab. XIII. 2. cuius exemplum aeri incisum reddo.

ΑΕΣΥΡΟΝΔΑΣΑΕΛΙΤ - -
ΔΙΟΝΥΣΟΕ

Ἀεσυχρώνδας Ἀελύτ - - Διώνύσοε.

Pro *η* sive *αι* (dicitur enim Boeotice Ἠσυχρών-
δας, cf. modo n. 1593. 1641.) habetur *ae* Latino

more; et pro *αι* sive *ψ* est *οε*, ut iidem Latini *tragœdum* dicunt τραγωδόν, ut *Adelphoe* ἀδελφοί. Cf. de priori n. 1647. \wedge potest aut Lambda aut Gamma esse: posterius praetuli. Pro *ω* est *ο*, ut Athenis ante Euclidem; unde etiam Διων. non Διον. scripsi, secundum veterem dialectum Boeoticam.

1600.

Thebis in muro ecclesiae. Ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 57. Ibidem alia inscriptio est tenuioribus litteris scripta, quam legere non potuit. In alterutra (non enim intelligo utram significet) dicit per errorem scriptum esse ΔΙΟΝΥΣΩ.

ΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΠΕΡΙΤΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΟΝΤΕΧΝΗΤΩΝΤΩΝ
ΕΝΘΕΒΑΙΣΔΙΟΚΛΗΤΙΜΟΣ
ΤΡΑΤΟΥΔΙΟΝΥΣΩΙ

Τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχν[ε]τῶν τῶν ἐν Θ[η]βαῖς Διοκλῆ Τιμοστράτου Διονύσω.

Vs. 2. aut τεχνιτῶν aut ex vulgari usu τεχνει-
τῶν scribendum: praetuli posterius. *Artifices Dionysiaci* et eorum κοινὰ satis notae res sunt et redeunt in titulis haud paucis, qui ex Indice peti possunt.

1601.

Lebadeae in vivo saxo ad fauces antri, prope aquas ab alto monte decurrentes, vetustis litteris. Ed. Cyriac. p. xxxii. n. 214. et ex suis ac Cyriaci schedis Murat. T. I. p. lxxxviii. 6.

ΘΥΜΑΔΗΣ ΞΕΝΩΝΙΟΣ ΑΝΤΙΓΕΝΙΣ
ΝΥΜΦΑΙΣ ΠΑΝΙ ΘΥΜΑΔΗΣ ΑΝΕΘΕΙΚΕ
ΞΕΝΩΝΙΟΣ ΠΑΝΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ

a.	b.	c.
1 Θυμάδης Ξενώνιος	2 Θυμάδης	1 Ἀντιγ[εν]ί[ς]
2 Νύμφαις, Πανί.	3 Ξενώνιος Πανί.	2 ἀνέθηκε
		3 Διονύσω.

Γ. Cyr. diserte. Vs. 3. Cyr. ΞΕΝΩΑΙΟΣ,
quod ex Mur. correxi, qui male ΔΙΟΝΥΣΙΩΙ,
correctum iam a Dorvillio ad Charitonem et Saxio
Act. Trai. T. II. p. 253. Sunt tres tituli iuxta po-
siti, *a*, *b*, *c*, quos commiscuit Cyriacus.

Numeri singulis partibus a me praefixi docent, ex
quo quidque versu sumpserim. Ξενώνιος, h. e. Ξε-
νώνιος adiectivum: vide ad n. 1574. Boeotica dia-
lectus in solo fere tit. *c*. observatur, admisto tamen
vulgato Διονύσω p. Διωνούσω.

1602.

Ibidem; Cyriac. n. 213. et in tres versus divisum Murat. T. I. p. lvi. 4. praebet ex suis schedis.

ΔΑΜΟΤΙΣ ΠΑΝΙΑΝΕΘΗΚΕ
ΤΙΜΑΡΕΤΟΣ ΠΑΝΙ

Γ diserte Cyr. Sunt duo in eodem lapide tituli:
Δαμότις Πανί ἀνέθηκε.
Τιμάρετος Πανί.

1603.

Lebadeae in amplissimo marmore templi ingentis et ornatissimi atque immanibus saxis editi vidit Cyriacus p. xxxiii. n. 218. Alia forma eiusdem est ap. Reines. Synt. Inscr. I, 243. p. 225. ex scholiis Cyriaci in Strabonem, unde excerpsit Langermannus, rursum alia ap. Murat. T. I. p. xvi. r. ex suis schedis et Barberinis Cyriaci. Wheleri aetate titulus in turricula Mosquae Omer fuit, quae olim ecclesia D. Georgii, in colle versus occidentem ab urbe. Forma tituli ap. Wheler. p. 327. est eadem quae ap. Mur. Versibus minus bene discretis habet Spon. Itin. T. III. P. II. p. 11. Attigerunt pra-

terea Vandal. Diss. p. 267. Patinus Marm. antiq. p. 365. Doryill. Misc., Obs. nov. T. III. p. 150. Corsin. Append. Nott. Gr. p. LXXXI. alii. Sero accepi schedas Köhlerianas.

ΗΡΑΒΑΣΙΑΔΙ
ΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙΛΕΒΑΔΕΩΝ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΧΡΗΣΙΜΟΥ
ΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ
ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΗΣΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΥΤΟΥΠΑΡΗΣΙΑΣΤΗΣΟΝΑΣΙΜΒΡΟΤΟΥ

Vs. 1. maioribus litteris. Formam tituli ex Whel. (et Mur.) dedi, et eius lectionem quoque pro fundo posui: varietates ceterorum sunt hae. Rein. C. pro Σ, excepta voce ΙΕΡΑΤΕΥΟΥΣΗΣ vs. 6. et duabus aliis, vs. 4. ubi habet ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΣ, et vs. 7. ubi ΠΑΡΙΣΙΑΣ. Vs. 2. Cyr. ΤΗΙ; Rein. deinde ΤΩΝΑΕΒ etc. Vs. 4. Whel. et ceteri ΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣ; Rein. solus ΙΕΡΑΤ. Vs. 5. deest apud Rein. Vs. 6. Whel. ΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΗΣ, Mur. ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΣΗΣ, quod Dory. merito dampnavit; Cyr. Spon. ΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΗΣ, Rein. ΙΕΡΑΤΕΥΟΥΣΗΣ. Ibidem ΤΗΣ omittunt Cyr. Rein. Vs. 7. Rein. ΠΑΡΙΣΙΑΣ. Ibid. ΤΗΣ omittit Rein. Tum Whel. et Spon. ΟΝΑΣΙΜΒΡΩΤΟΥ, Cyr. Rein. Mur. quod dedi. Postremo, ut hoc tribus verbis addam, schedae Köhlerianae prorsus sic ut nos edidimus habent.

Ἡρα βασιλίδι καὶ τῇ πόλει Λεβαδῶν Μένανδρος Χρησίμου, ἱερτεύσας πενταετηρίδα, ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν, ἱερτευσούσης τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Παρήσιας τῆς Οἰασίμβροτου.

Παρήσια p. Παρῆσια. Lebadææ acta sunt, Τηροφονία siue Βασίλεια (Pollux. I. 37. Schol. Pindar.

Olymp. VII, 154. Inser. Megar. n. 1068. cf. Explicatt. ad Pindar. p. 176.), instituta illa post Leuctricam pugnam (Diod. XV, 53.) Iovi Regi. Hic Iuppiter Rex memoratur ut deus Lebadææ cultus una cum Ἡρᾷ Ἡνίοχῃ ap. Pausan. IX, 394. Hæc Regis uxor manifesto est Iunæ Regina quam Reinesius immerito Romanæ religionis esse, non Græcæ, contendit: nec quod Pausanias tantum Ἡνίοχην Ἡραν Lebadææ, non Βασίλιν memorat, inde huius cultus Pausania, recentior iudicandus est. Nempe Βασίλις est aliud epitheton eiusdem Iunonis, quæ Henioche dicta est. Titulus potest Pausania paulo vetustior esse, aut eiusdem cuius Pausanias ætatis. ἱερτεύσας πενταετηρίδα, sacerdotio functas in quinquennialibus (hoc est exacto quadriennio redeuntibus) Basiliorum ludis. Dedicatio facta est quæ tempore uxor dedicans sacerdos Iunonis fuit. Ceterum ἱερτεῦειν p. ἱερτεῦειν in hoc titulo dictum esse, consensus exemplorum certissimum docet. Idemque habent tituli n. 1725. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 2595. 2596. 2597. 2598. 2599. 2600. 2601. 2602. 2603. 2604. 2605. 2606. 2607. 2608. 2609. 2610. 2611. 2612. 2613. 2614. 2615. 2616. 2617. 2618. 2619. 2620. 2621. 2622. 2623. 2624. 2625. 2626. 2627. 2628. 2629. 2630. 2631. 2632. 2633. 2634. 2635. 2636. 2637. 2638. 2639. 2640. 2641. 2642. 2643. 2644. 2645. 2646. 2647. 2648. 2649. 2650. 2651. 2652. 2653. 2654. 2655. 2656. 2657. 2658. 2659. 2660. 2661. 2662. 2663. 2664. 2665. 2666. 2667. 2668. 2669. 2670. 2671. 2672. 2673. 2674. 2675. 2676. 2677. 2678. 2679. 2680. 2681. 2682. 2683. 2684. 2685. 2686. 2687. 2688. 2689. 2690. 2691. 2692. 2693. 2694. 2695. 2696. 2697. 2698. 2699. 2700. 2701. 2702. 2703. 2704. 2705. 2706. 2707. 2708. 2709. 2710. 2711. 2712. 2713. 2714. 2715. 2716. 2717. 2718. 2719. 2720. 2721. 2722. 2723. 2724. 2725. 2726. 2727. 2728. 2729. 2730. 2731. 2732. 2733. 2734. 2735. 2736. 2737. 2738. 2739. 2740. 2741. 2742. 2743. 2744. 2745. 2746. 2747. 2748. 2749. 2750. 2751. 2752. 2753. 2754. 2755. 2756. 2757. 2758. 2759. 2760. 2761. 2762. 2763. 2764. 2765. 2766. 2767. 2768. 2769. 2770. 2771. 2772. 2773. 2774. 2775. 2776. 2777. 2778. 2779. 2780. 2781. 2782. 2783. 2784. 2785. 2786. 2787. 2788. 2789. 2790. 2791. 2792. 2793. 2794. 2795. 2796. 2797. 2798. 2799. 2800. 2801. 2802. 2803. 2804. 2805. 2806. 2807. 2808. 2809. 2810. 2811. 2812. 2813. 2814. 2815. 2816. 2817. 2818. 2819. 2820. 2821. 2822. 2823. 2824. 2825. 2826. 2827. 2828. 2829. 2830. 2831. 2832. 2833. 2834. 2835. 2836. 2837. 2838. 2839. 2840. 2841. 2842. 2843. 2844. 2845. 2846. 2847. 2848. 2849. 2850. 2851. 2852. 2853. 2854. 2855. 2856. 2857. 2858. 2859. 2860. 2861. 2862. 2863. 2864. 2865. 2866. 2867. 2868. 2869. 2870. 2871. 2872. 2873. 2874. 2875. 2876. 2877. 2878. 2879. 2880. 2881. 2882. 2883. 2884. 2885. 2886. 2887. 2888. 2889. 2890. 2891. 2892. 2893. 2894. 2895. 2896. 2897. 2898. 2899. 2900. 2901. 2902. 2903. 2904. 2905. 2906. 2907. 2908. 2909. 2910. 2911. 2912. 2913. 2914. 2915. 2916. 2917. 2918. 2919. 2920. 2921. 2922. 2923. 2924. 2925. 2926. 2927. 2928. 2929. 2930. 2931. 2932. 2933. 2934. 2935. 2936. 2937. 2938. 2939. 2940. 2941. 2942. 2943. 2944. 2945. 2946. 2947. 2948. 2949. 2950. 2951. 2952. 2953. 2954. 2955. 2956. 2957. 2958. 2959. 2960. 2961. 2962. 2963. 2964. 2965. 2966. 2967. 2968. 2969. 2970. 2971. 2972. 2973. 2974. 2975. 2976. 2977. 2978. 2979. 2980. 2981. 2982. 2983. 2984. 2985. 2986. 2987. 2988. 2989. 2990. 2991. 2992. 2993. 2994. 2995. 2996. 2997. 2998. 2999. 3000. 3001. 3002. 3003. 3004. 3005. 3006. 3007. 3008. 3009. 3010. 3011. 3012. 3013. 3014. 3015. 3016. 3017. 3018. 3019. 3020. 3021. 3022. 3023. 3024. 3025. 3026. 3027. 3028. 3029. 3030. 3031. 3032. 3033. 3034. 3035. 3036. 3037. 3038. 3039. 3040. 3041. 3042. 3043. 3044. 3045. 3046. 3047. 3048. 3049. 3050. 3051. 3052. 3053. 3054. 3055. 3056. 3057. 3058. 3059. 3060. 3061. 3062. 3063. 3064. 3065. 3066. 3067. 3068. 3069. 3070. 3071. 3072. 3073. 3074. 3075. 3076. 3077. 3078. 3079. 3080. 3081. 3082. 3083. 3084. 3085. 3086. 3087. 3088. 3089. 3090. 3091. 3092. 3093. 3094. 3095. 3096. 3097. 3098. 3099. 3100. 3101. 3102. 3103. 3104. 3105. 3106. 3107. 3108. 3109. 3110. 3111. 3112. 3113. 3114. 3115. 3116. 3117. 3118. 3119. 3120. 3121. 3122. 3123. 3124. 3125. 3126. 3127. 3128. 3129. 3130. 3131. 3132. 3133. 3134. 3135. 3136. 3137. 3138. 3139. 3140. 3141. 3142. 3143. 3144. 3145. 3146. 3147. 3148. 3149. 3150. 3151. 3152. 3153. 3154. 3155. 3156. 3157. 3158. 3159. 3160. 3161. 3162. 3163. 3164. 3165. 3166. 3167. 3168. 3169. 3170. 3171. 3172. 3173. 3174. 3175. 3176. 3177. 3178. 3179. 3180. 3181. 3182. 3183. 3184. 3185. 3186. 3187. 3188. 3189. 3190. 3191. 3192. 3193. 3194. 3195. 3196. 3197. 3198. 3199. 3200. 3201. 3202. 3203. 3204. 3205. 3206. 3207. 3208. 3209. 3210. 3211. 3212. 3213. 3214. 3215. 3216. 3217. 3218. 3219. 3220. 3221. 3222. 3223. 3224. 3225. 3226. 3227. 3228. 3229. 3230. 3231. 3232. 3233. 3234. 3235. 3236. 3237. 3238. 3239. 3240. 3241. 3242. 3243. 3244. 3245. 3246. 3247. 3248. 3249. 3250. 3251. 3252. 3253. 3254. 3255. 3256. 3257. 3258. 3259. 3260. 3261. 3262. 3263. 3264. 3265. 3266. 3267. 3268. 3269. 3270. 3271. 3272. 3273. 3274. 3275. 3276. 3277. 3278. 3279. 3280. 3281. 3282. 3283. 3284. 3285. 3286. 3287. 3288. 3289. 3290. 3291. 3292. 3293. 3294. 3295. 3296. 3297. 3298. 3299. 3300. 3301. 3302. 3303. 3304. 3305. 3306. 3307. 3308. 3309. 3310. 3311. 3312. 3313. 3314. 3315. 3316. 3317. 3318. 3319. 3320. 3321. 3322. 3323. 3324. 3325. 3326. 3327. 3328. 3329. 3330. 3331. 3332. 3333. 3334. 3335. 3336. 3337. 3338. 3339. 3340. 3341. 3342. 3343. 3344. 3345. 3346. 3347. 3348. 3349. 3350. 3351. 3352. 3353. 3354. 3355. 3356. 3357. 3358. 3359. 3360. 3361. 3362. 3363. 3364. 3365. 3366. 3367. 3368. 3369. 3370. 3371. 3372. 3373. 3374. 3375. 3376. 3377. 3378. 3379. 3380. 3381. 3382. 3383. 3384. 3385. 3386. 3387. 3388. 3389. 3390. 3391. 3392. 3393. 3394. 3395. 3396. 3397. 3398. 3399. 3400. 3401. 3402. 3403. 3404. 3405. 3406. 3407. 3408. 3409. 3410. 3411. 3412. 3413. 3414. 3415. 3416. 3417. 3418. 3419. 3420. 3421. 3422. 3423. 3424. 3425. 3426. 3427. 3428. 3429. 3430. 3431. 3432. 3433. 3434. 3435. 3436. 3437. 3438. 3439. 3440. 3441. 3442. 3443. 3444. 3445. 3446. 3447. 3448. 3449. 3450. 3451. 3452. 3453. 3454. 3455. 3456. 3457. 3458. 3459. 3460. 3461. 3462. 3463. 3464. 3465. 3466. 3467. 3468. 3469. 3470. 3471. 3472. 3473. 3474. 3475. 3476. 3477. 3478. 3479. 3480. 3481. 3482. 3483. 3484. 3485. 3486. 3487. 3488. 3489. 3490. 3491. 3492. 3493. 3494. 3495. 3496. 3497. 3498. 3499. 3500. 3501. 3502. 3503. 3504. 3505. 3506. 3507. 3508. 3509. 3510. 3511. 3512. 3513. 3514. 3515. 3516. 3517. 3518. 3519. 3520. 3521. 3522. 3523. 3524. 3525. 3526. 3527. 3528. 3529. 3530. 3531. 3532. 3533. 3534. 3535. 3536. 3537. 3538. 3539. 3540. 3541. 3542. 3543. 3544. 3545. 3546. 3547. 3548. 3549. 3550. 3551. 3552. 3553. 3554. 3555. 3556. 3557. 3558. 3559. 3560. 3561. 3562. 3563. 3564. 3565. 3566. 3567. 3568. 3569. 3570. 3571. 3572. 3573. 3574. 3575. 3576. 3577. 3578. 3579. 3580. 3581. 3582. 3583. 3584. 3585. 3586. 3587. 3588. 3589. 3590. 3591. 3592. 3593. 3594. 3595. 3596. 3597. 3598. 3599. 3600. 3601. 3602. 3603. 3604. 3605. 3606. 3607. 3608. 36

Chaliae. In tertio latere eiusdem lapidis in quo n. 1567. 1594.

ΑΡΧΟΝ ΓΧΑΛΕΙΩΙΑΛΕΞΙΝΟΥΜΗΝΟΣΚΑΡΕΙΟΥΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡ
ΧΟΝΤΟ ΡΧΟΥΜΗΝΟΣΑΙΡΑΣΤΥΩΝΟΣΑΠΕΔΟΤΟΚΛΕΟΓΕΝΗΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΑΛΕΙΟΣΕΝΑΜ ΣΑΙΕΝΕΡΓΑ.ΟΜΕΝΟΣΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΝΟΜΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΤΟΓΕ
ΝΟΣΛΑΟΔΙΚΗΕΠ ΘΕΡΙΑΙΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΝΑΣΙΩΤΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΔΡΑΧΜΑΝΧΙΛΙΑΝΤΑΝΤΙ
5 ΜΑΝΑΠΕΧΕΙΠΑΣΑΝ.ΕΒΑΙΩΤΗ ΑΤΑΤΟΣΥΜΒΟΛΟΝΦΙΔΙΟΣΧΑΛΕΙΕΥΣΤΑΣΩΝΑΣΤΟΑΝ
ΦΟΝΦΥΛΑΣΣΟΝΤΙΟΙΘΕΟΚΟΛΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥΝΑΣΙΩΤΑΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚΙΑΕΥΧΑΝΔΡΙΔΑΣ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥΧΑΛΕΙΕΙΣΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΑΙΙΑΔΑΜΑΡΤΥΡΕΣΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚ
ΛΑΟΣΠΕ ΛΟΣΙΚΟΛΑΟΣΘΟΦΑ ΞΕΝΙ ΚΑΛΙΤΕΛΗΣΠΟΛΥΞΕΝΙΔΑΣΑΛΕΞΙΝ
ΞΕΝΟΣ

Ἀρχον[τος μὲν] ἔγχαλειῶ Ἀλεξίνου, μηνὸς Καρείου,
ἐλθὲ δὲ Ἀμφίσσα· ἄρχοντα[ς] Ἀριστάρχου, μηνὸς Αἰραστῶ-
νος; ἀπέδοτο Κλεογένης Ἀνδρονίκου Ἀλεῖος ἐν Ἀμφίσσῃ
ἐνεργα[ς] ὄψεως φῶμα ἀνδρείον, ὃ ὄνομα Δημήτριος, τὸ
γένος Λαοδικῆ, ἐπ' [ἐλευ]θερίᾳ, τῷ Ἀπόλλωνι τῷ νασιώ-
τα, τιμᾶς ἀργυρίου δραχμῶν χιλιά· τὰν τιμᾶν ἀπέχει
πᾶσαν. [β]εβαιωτῆ[ρ] κατὰ τὸ σύμβολον Φιδί[ου] Χα-
λειεύς. τὰς ὥνας τὸ ἀντίγρα[φον] φυλάσσει· οἱ θεοκόλοι
τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ νασιώτα, Φιλόξενος Νικία, Εὐχαι-
ρίδας Νικάνδρου Χαλειεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσῃ Ἀριστάρχος
Λαϊάδα· μάρτυρες Φιλόξενος Νικία, -- λαός Πεδ[ίου],
[Ν]ικόλαος? -- φα -- -- ξενι -- -- Καλλιτέλ[ου]? Πολύ-
ξενιδας Ἀλεξίν[ου], -- ξενος

Plurima bene supplevit Chandlerus, a quo ta-
men maxime sub finem discedendum fuit. Vs. 1.
μὲν non satis convenit usus: solet enim hoc omitti,
ut docent exempla ad n. 1567. collata. Sed si
ultimos versus exceperis, Chandlerus litterarum
evanidarum numeros videtur accurate notasse: huic
igitur obtemperandum erat. Fortasse etiam ἐν μετῇ
Χαλειῶ scribendum est. Χαλειῶ retinui; exspe-
ctes tamen potius Χαλεῖα (Χαλία est apud Steph.
Byz.). Titulus est eius generis, ex quo plurimi
supersunt Delphici: servus venditur Apollini con-
dizione libertatis: hoc est, dei quidem servus (ἱερὰ-
δουλος) est in speciem, sed suo fruitur iure et
potest commeari quoquo velit; pretium persolvi-
tur venditori, ex peculio ut videtur venditi. Nempe
est haec quaedam forma manumissionis per vendi-
tionem fictam. Venditor est Cleogenes Eleus, qui
Amphissae negotiabatur, inquilinus ibi credo; fide-
iussor venditionis est Philius (non opinor Phidius)
Chaliensis, isque ex pacto antea facto (κατὰ τὸ σύμ-
βολον, cf. ad n. 1707.); exemplum pacti de vendi-
tione servant sacerdotes sive sacrificuli Apollinis
Chaliae, et Amphissae Aristarchus, qui ab archonte
non videtur diversus esse: adduntur testes, quan-
tum video sex: in his est unus ex theocolis Cha-
liensibus antea memoratus, et Alexini ut videtur
filius, archontis credo Chaliensis, qui supra scri-
ptus est. Plura de hoc genere hierodulorum con-
tuli in commentatione addita Hirtii libello de Hie-
rodulis, Berol. 1818. p. 48 sqq. quibus adde τοῦ Θεοῦ
(Aesculapii) δούλους ap. Pausan. X, 32. inscriptionem
in Gallia repertam ap. Spon. Misc. p. 329.

1608.

Thaeroneae in basi marmorea, quae in muro ecclesiae τῆς Παναγίας alte posita est. Octo sunt inscriptiones hoc, quem repraesento, ordine ex Cockerelli schedis editae ab Hughesio T. I. p. 340. cum notis Butleri et Blomfieldi. Ex his inscriptionibus *a* a nemine antea edita est; ceteras edidit Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 146. ita tamen ut partes *b*, *d*, *e*, commisceret in unum titulum, quae opposita sunt uno tenore componens, idque sic, ut tituli *b* versus primus (5) continuaretur tituli *a* verbis ultimis ΣΥΝΕΔΡΥΝ... ΤΟΝΝΟΜΟΝ, quae ex illo titulo sola habet, deinde tituli *b* versus alter (6) continuaretur versu primo tituli *d* (5) et sic deinceps. Contra titulos *c*, *f*, *g*, *h* recte separavit; ex quibus titulum *f* barbare maleque incisum esse notat. Ante hos titulum *b* usque ad vs. 9. transcripserat Cyriacus p. xxxiii. n. 220. „Aegoscheniae, quam Capream vocant”: et eandem partem ex suis ac Cyriaci schedis Compagnonianis dedit Murat. T. II. p. dxcii. 5. atque ex Cyriaco Corsinū F. A. T. II. p. 443. qui ad Aegostheniam rettulit. Errorem Corsini, qui in me quoque primum propagatus erat, correxi in Comm. de hierodulis ad n. 1607. citata p. 49. ubi Chaeronensem titulum esse notavi. Etiam Cyriaco autem, ex quo fluxit Muratorii apographum, id accidit, ut tituli *a* ultima verba immisceret post tituli *b* primum versum. Eundem titulum *b* tractavit Dorvill. Misc. Obs. nov. T. III. p. 155 sqq. qui male conglutinavit cum titulo n. 1596. quod pluribus refellere non opus. Praeterea de illo dixit Müller. Orchom. p. 475. „Post Cyriacum vidit has inscriptiones Melet. Geogr. p. 341. (hinc Hobhouse Itin. p. 1049.). Is ex titulo *b* duos deprompsit versus (5, 6.), admistis ex titulo *a* tribus vel quattuor litteris; praeterea habet tituli *d* primum versum (5), et hunc versum, immistis aliquot praeterea ex titulo *d* litteris, continuat versibus tituli *b*, 7-9. et in hoc vs. 9. desinit; has partes ex Meletio apposuit Müllerus l. c. p. 474. Idem Meletius integriores habet titulos *g* et *h*. Collatis his apographis confusionis originem et veram titulum rationem intellexeram: idem gaudeo contigisse Rochetto, qui Diss. archaeol. p. 100-107. Cyriaci et Meletii exempla titulorum *b*, *d* examinavit, praeterea usus apographo Pouquevillii p. 110. proposito, in quo habetur titulus *b* admistis ultimis verbis tituli *a*, et titulis *d*, *e*, ex adverso positus. Haec quum huius monumenti ratio sit, patet tituli *a* ultima verba inde a συνεδρίου paulo inferius posita esse, ut commisceri cum tituli *b*, vs. 1. (5) potuerint, et sic versus alterius columnae (*d*, *e*) et ipsi debent paulo inferius collocati esse: ipsi autem utriusque columnae versus haud dubie multo propiores alteri alteris sunt, quam in Cockerelli apographo. Tamen hoc sequendum erat. Variam lectionem, quam paulo post dedi, ita adornavi, ut ex confusis Cyriaci et Meletii laciniis ponerem quamque suo loco: neque aliter in Clarkiano et Pouquevilliano apographis versatus sum. Semel atque iterum addidi, quo loco lectiones in illis apographis positae sint.

[Textum maiusculis expressum vide pag. seq.]

a.

Ἀρχοντας [Ζ]ωίλου τοῦ Εὐάνδρου, μ[η]νὸς τω-
... ιος [ἑ]ξακ[α]ίδι, [Δι]ονύσιος Σιμίου καὶ Παρθένα Ἀριστα-
νίκου ἀφίαισι τὴν ἰδίαν δούλην Ἑρμαίαν ἐλευθέραν, ἱερὰν τῷ
Σαράπει, παραμείνας Παρθένα, ἕως ἂν ζῇ, ἀνεκλήτως,
μὴ προσήκουσαν μηδὲν μηδὲν, τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμενοι
διὰ τοῦ συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον.

b.

Ἀρχοντας Διοκλέους τοῦ Σιμίου, μνηνὸς Ὁμολωίου
πεντεκαδεκάτη, Δεξίππα Ἀθανίου, παρόντος αὐτῇ τοῦ ἀν-
δρός Σαμύχου τοῦ Φιλοξένου, ἀνατίθησι τὰς ἰδίας δούλας
Καλλίδα καὶ Πύθιν καὶ τὸ ἐκ τῆς Καλλίδος παιδάριον, ᾧ
ὄνομα Νίκων, ἱερὸς τῷ Σεράπει, παραμείνας Δεξίππα
Εὐβούλου, τῇ κατὰ φύσιν μου μάμμη, πάντα τὸν τῆς
ζωῆς αὐτῆς χρόνον ἀνεκλήτως· τὰ δὲ γεννηθέντα ἐξ αὐ-
τῶν ἐν τῷ τῆς παραμονῆς χρόνῳ ἔστωσαν δούλα Δεξίπ-
πας τῆς Ἀθανίου· τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμένη διὰ τοῦ συν-
εδρίου κατὰ τὸν νόμον.

c.

Ἀρχοντας Εὐάνδρου, μνηνὸς Ἀλαλκομένηου τριακάδι,
Ἀγαθοκλῆς Εὐάνδρου ἀνατίθησι τοὺς ἰδίους δούλους Ζώσι-
μον καὶ Εἴμονα ἱερὸς τῷ Σεράπει, παραμείνας ἀνεκ-
λήτως αὐτῷ τε καὶ τῇ γυναικὶ μου Βουκατία, τὴν ἀνά-
δεσιν ποιοῦμενος διὰ τοῦ συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον.

d.

Ἀρχοντας Πάτρωνος, μνηνὸς Θηλο[υ]θίου πεντεκαδε-
κάτη, Παρθένα Ἀθηνοδώρου, παρόντος αὐτῇ τοῦ υἱοῦ [Χ]α-
ρσπίνου Μέγωνος καὶ συνευαρεστούντος, ἀνατίθησι τὸν ἴδιον
Θρεπτόν Παράμονον ἱερὸν τῷ Σεράπει, μὴ προσήκοντα μη-
θενὶ μηδὲν, τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμένη διὰ τοῦ συνεδρίου
κατὰ τὸν νόμον.

e.

Μνηνὸς Ἀλαλκομενείου πεντεκαδεκάτη Κηφισοδώρα Κρά-
τωνος, παρόντος αὐτῇ τοῦ πατρὸς Κράτωνος, ἀφίησι τὴν

ἰδίαν δούλην Εὐαμερίδα ἱερὰν τοῦ Σεράπειδος, ποιοῦμένη τὴν
ἀνάδεσιν κατὰ τὸν νόμον.

f.

Ἀρχοντας Ἀντίγωνος? μνηνὸς Προστατηρίου πεντεκα-
δεκάτη, Μίλων Ἰππίνου καὶ Τηλεμαχίς Εὐβούλου ἀνατίθε-
σιν τὰ ἰδια δουλικά κοράσια Ἀλεξάνδραν καὶ Θαυμάσταν
ἱερὰς τῷ Σαράπει, μηδὲν μηδὲν προσήκουσας, παραμ[ει]-
νάσας δὲ Μίλωνι καὶ Τηλεμαχίδι, ἑκατέρωι ἕως ἂν ζῶ-
σιν, ἀνεκλήτως, τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμενοι διὰ τοῦ συν-
εδρίου κατὰ τὸν νόμον.

g.

Ἀρχοντας Φιλοξένου, μνηνὸς Ἀλαλκομένηου πεντεκα-
δεκάτη, Ἀλέξων Ρόδωνος ἀνατίθησι τὴν ἰδίαν δούλην Διο-
νυσίαν ἱερὰν τῷ Σαράπει, παραμείνας αὐτῷ ἀνεκλήτως
πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον, τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμενος διὰ
τοῦ συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον.

h.

Ἀρχοντας Καφισίου, μνηνὸς Βουκατίου τριακάδι, Κρά-
των Ἀμνίου καὶ Εὐγίτα Νικαρέτου, συνευαρεστούντων καὶ
τῶν υἱῶν, ἀνατίθεσιν τὸ δουλικὸν αὐτῶν κοράσιον Σωσίχαν
ἱερὸν τῷ Σεράπει, παραμείνας Κράτωνι καὶ Εὐγίτα, ἕως
ἂν ζῶσιν, ἀνεκλήτως, τὴν ἀνάδεσιν ποιοῦμενοι διὰ τοῦ
συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον.

Fundum nostri apographi Hughesii textus Cocke-
rellianus constituit, ad quem annoto quae correxi-
mus aliunde, cum ceteris varietatibus. Tit. *a* et
raro in ceteris ap. Hugh. aliquot litterae sunt levi-
ter arrosae; quod repraesentare non fuit operae
pretium. E vs. 4. titulo *b* vs. 5. in fine post ΜΗΝΟΣ
addidit Cyr. ΣΥΝΕΛΙΟΥ (p. ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ) ΑΥΓΟΝΟΣ
(ex ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ), item Mur. Meletius ibi-
dem hinc Συνα dedit, Clark. ΣΥΝΕΔΡΥΝ... ΤΟΝ
ΝΟΜΟΝ; Pouq. ΕΥΝΕΔΙΟΥΚΑΤΟΝΝΟΜΟΝ. In
eodem vs. 5. tituli *b* Pouq. omittit ΤΟΥ. Vs. 6.

[Continuatur p. 783.]

Fff ff

<p>ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΩΙΛΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΝΔΡΟΥ ΜΙΝΟΣ . . . ΤΩ . . . ΙΟΣ . . . ΡΑΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΡΙΣ ΤΟΝΙΚΟΥ ΦΙΛΙΑΣΙ ΤΗΝΙΔΙΑΝ ΔΟΥΛΗΝ ΡΕΡΜΑΙΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΙΕΡΑΝ ΤΩ ΣΑΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝ ΠΑΡΘΕΝΑ ΕΩΣ ΑΝ ΕΣΑΝ ΕΝ ΚΛΗΤΩ ΣΗΜΗ ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑΝ ΜΗΘΕΝΙ ΜΗΘΕΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	5	<p>d. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΘΗΛΟ ΘΙΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙ ΔΕΚΑΤΗ ΠΑΡΘΕΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΔΩΡΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΥΤΗΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΡΟ . . . Ι ΠΙΝΟΥ ΜΕΓΩΝΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΥΑΡΕΣΤΟΥΝ ΤΟΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙ ΤΟΝΙΔΙΟΝ ΘΡΕΠΤΟΝ ΠΑ ΡΑΜΟΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΤΩ ΣΕΡΑΠΕΙΜΗ ΠΡΟΣ ΗΚΟΝΤΑ ΜΗΘΕΝΙ ΜΗΘΕΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑ ΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	10	<p>e. ΜΗΝΟΣ ΑΛΛΑΚΟΜΕΝΕΙΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙ ΔΕΚΑΤΗ ΚΗΦΙ ΣΟΔΩΡΑΚΡΑΤΩΝΟΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΥΤΗΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ ΦΙΗΣΙ ΤΗΝΙΔΙΑΝ ΔΟΥΛΗΝ ΕΥΑΜΕΡΙΔΑ ΙΕΡΑΝ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΙΔΟΣ ΠΟΙΟΥΜΕΝΗ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	15	<p>f. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΝΤΙΓΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙ ΔΕΚΑΤΗ ΜΙΛΩΝΙ ΠΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΕΜΑΧΙΣ ΕΥ ΒΟΥΛΟΥ ΑΝΑΤΙΘΕΑΣΙΝ ΤΑΙΔΙΑ ΔΟΥΛΙ ΚΑΚΟΡΑΣΙΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣ ΤΑΝ ΙΕΡΑΣΤΩΙ ΣΑΡΑΠΕΙΜΗΘΕΝΙ ΜΗΘΕΝ ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑΣ ΠΑΡΑΜΗΝΑΣ ΣΑΔΕΜΙ ΛΩΝΙΚΑΙ ΤΗΛΕΜΑΧΙΔΕΚΑΤΕΡΟΙΣ ΕΩΣ ΑΝ ΣΩΣΙΝ ΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕ ΣΙΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	20	25	<p>ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΛΛΑΚΟΜΕΝΗ ΟΥ ΠΕΝΤΕΚΑΙ ΔΕΚΑΤΗ ΑΛΕΞΩΝ ΡΟΔΩΝΟΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙ ΤΗΝΙΔΙΑΝ ΔΟΥΛΗΝ ΔΙΟΝΥΣΙΑΝ ΙΕΡΑΝ ΤΩ ΣΑΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝΕΥ ΤΩ ΑΝΕΓΚΛΗΤΩ Σ ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΤΟΥ ΖΗΧΡΟΝΟΝ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	30	<p>g. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΦΙΣΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΤΡΙΑΚΑΔΙΚΡΑΤΩΝ ΑΜΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΡΕΤΟΥ ΣΥΝΕΥΑΡΕΣΤΟΥΝ ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΝΑΤΙΘΕΑΣΙΝ ΤΟ ΕΥΓΙΤΑΝΙΚΑ ΕΥΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΣΙΧΑΝΙΕΡΟΝ ΤΩ ΣΕΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝ ΔΟΥΛΙΚΟΝ ΑΥΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΣΙΧΑΝΙΕΡΟΝ ΤΩ ΣΕΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝ ΚΡΑΤΩΝΙΚΑΙ ΕΥΓΙΤΑ ΕΩΣ ΑΝ ΣΩΣΙΝ ΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΠΟΙ ΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>	35	40	<p>h. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΦΙΣΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΤΡΙΑΚΑΔΙΚΡΑΤΩΝ ΑΜΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΡΕΤΟΥ ΣΥΝΕΥΑΡΕΣΤΟΥΝ ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΝΑΤΙΘΕΑΣΙΝ ΤΟ ΕΥΓΙΤΑΝΙΚΑ ΕΥΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΣΙΧΑΝΙΕΡΟΝ ΤΩ ΣΕΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝ ΔΟΥΛΙΚΟΝ ΑΥΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΣΙΧΑΝΙΕΡΟΝ ΤΩ ΣΕΡΑΠΙ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣ ΑΝ ΚΡΑΤΩΝΙΚΑΙ ΕΥΓΙΤΑ ΕΩΣ ΑΝ ΣΩΣΙΝ ΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΙΝ ΠΟΙ ΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ</p>
--	---	--	----	--	----	--	----	----	---	----	---	----	----	---

Hugh. ΟΜΟΛΩΛΙΟΥ, Cyr. Mur. ΟΜΟΛΟΓΟΥ, Mel. *ομοχώου* (nempe habet *Συναόμοχου*), Clark. ΟΜΟΛΩΛΙΟΥ, Pouq. quod dedi. Ibidem Mel. *πεντεκαίδεκατη*. Tum Cyr. Mur. omisso Δ habent ΕΞΙΓΡ (sequente ΑΡΥΟΝ ex tit. d. vs. 5. ΑΡΧΟΝ), Mel. *δεξ*....., Clark. ΔΕΞΕΙΟ, Pouq. ΔΕΞΕΜΠ. Hoc loco desinit Meletius, nisi quod in tituli d. apographo incipientis huc redit et vs. 7-9. ibi habet sic: *πα' Αθανίου παροντες αὐτῇ του ἀνδροχου σαμυχου του φιλοξενου ἀνατιθῃσι δωρον τας ιδίας δουλας Καλλιδα και Πυθιν*; in quibus ου est ex ΘΙΟΥ tit. d. vs. 6. et *δωρον* ex ΔΩΡΟΥ ibid. vs. 7. postremo ultimum *ου* ex ΠΙΝ ibid. vs. 8. Vs. 7. omitunt Cyr. Mur. et casu etiam Clark. Vs. 8. Clark. ΣΑΜΜΙΚΟΥ, Cyr. Mur. ΑΝΤΙΘΗΣ omisso Ι. Vs. 9. Cyr. Mur. ΠΥΘΗΝ, et hoc loco desinunt. Vs. 10. Pouq. ut ceteri in fine ΩΟ, sed Rochettus hoc falso ad tit. d. vs. 9. init. rettulit, unde illi restitutio non cessit hoc loco: legit enim *παιδάριον Νομανικόν*. Vs. 11. Pouq. ΣΑΡΑΠΙΔΙ. Vs. 12. Clark. Pouq. ΜΙΝ etc. et Pouq. ΔΕΞΙΠΠΕΥΚΟΥΛΟΥ, Clark. extr. ΨΥ. Vs. 13. Hugh. ΣΙΝΜΟΥΜΜΑΜΗ, Clark. ΣΙΝΜΑΜΜΗ, Pouq. ΣΙΝΜΟΥΜΑΜΜΗ. Vs. 14. Clark. ΚΡΟΝΟΝ, Pouq. ΚΑΗΤΟΣ (pro ΚΛΗΤΩΣ). Vs. 15. pro ΤΩ Clark. ΨΩ, Pouq. ΤΟ. Vs. 16. Clark. ΚΡΟΝΩ, Pouq. ΧΡΩΝΩ. Vs. 17. solus Clark. ΔΕΞΕΙΠΠΑΣ, quod vs. 6. habes: sed hoc loco id non ausus sum recipere, quum auctoritate careat. Vs. 18. Pouq. ΑΝΑΘΕΣΣΙΝ. Tit. c. vs. 23. Clark. ΣΩΣΙΜΟΝ. Vs. 24. idem ΕΙΜΩΝΑ, Hugh. ΕΥΜΟΝΑ; Clark. ΙΕΡΩΣ et vs. 27. ΒΟΥΚΑΤΑ. Ad tit. d. quae ex Cyr. Mur. Melet. annotanda sunt, praecepi ad tit. b. Igitur hoc solum moneo, Meletium incipere: *ἀρχοντος Πατρωνος, μηνος*, deinde delabi in tituli b. ea verba, quae modo apposui, *πα' Αθανίου* etc. Vs. 5. Clark. ΠΑΤΡΑΝΟΣΜΗΝΟΘΗΡ: Hugh. ΜΗΝΟΣ. ΗΛ, quod supplevi ex Pouq. qui diserte ΘΗΛΟ. Vs. 6. omittit Clark. Pouquevill. habet ΠΑΤΡΟΝΑΑΘΗΝ.; vs. 7. Clark. ΔΟΡΟΥΗΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΤΗΤΟΥΥΙΟΥ....., Pouq. ΔΩΡΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΘΗΤΟΥΥΙΟΥ Κ. ΑΡΟ. Addidi hinc solum Κ; nam Hugh. ΥΙΟΥ. ΑΡΟ etc. Vs. 8. Clark. ΠΑΝΟΥΜΕΓΩΝΟΣ... ΣΥΝΕΥΑΡΕΣΡ.....; ex Pouq. hic versus non editus est. Deinceps apud Pouq. nihil superest nisi quae apponam, eaque in initiis versuum. Vs. 9. Pouq. ΣΤΟΣ, Clark. ΟΡΠΤΟΝ omisso ΠΑ. Vs. 10. init. Clark. ΜΟΝΟΝ (ΠΑ enim tantum semel habet; debebat autem duplicatum habere, semel ex tit. b. vs. 11. deinde ex tit. d. vs. 10. qui continuus illi est): Pouq. ΠΑΝΩ. In fine Clark. ΣΕΡΑΠΕΙΝ... ΗΠ... Vs. 11. Clark. ΧΗΚΟΝΤΑΝΗ etc. Pouq. ΗΚΟ. Vs. 12. Pouq. ΟΙΟ, Clark. ΣΥΝΕΔΗΘΥΚΑ. Vs. 13. Clark. ΑΤΟΝ, Pouq. ΚΑΤΑΤΟ. Tit. e. vs. 14. Pouq. ΜΗΝΟΣΑΛΛΑ, Clark. ΜΕΝΟΣΑΛΛΑ ΚΟΜΕΝΕΙΟΥ, Hugh. ΙΟΥ p. ΕΙΟΥ. In fine Clark. ΔΕΚΑΤΗΝ omisso ΚΗΦΙ. Vs. 15. Pouq. ΣΟΔΟΡΑΚΡ, Clark. ΑΥΤΗ... ΠΑΤΡΟ; vs. 16. Pouq. ΚΡΑΤΟΝΟΣΑ; Clark. ΑΦΙΗΣΓΓΤΗ... ΙΔΙΑΝΔΟΥΛΗΝΕΥ... nec quidquam praeterea. Vs. 17. Pouq. ΕΡΑΝΤΟΥΣΤΡ, Clark. ΠΟΙΟΥΜΕΝΕΤΗΝΑΝΑΘΕΣΣ. Vs. 18. Pouq.

et Clark. ut Hugh. Tit. f. vs. 19. Clark. ΑΝΤΙ ΜΩΝΟΣΜΕΝΟΣ. Vs. 20. extr. I addit Hugh. quod Clarkius omisit (cf. vs. 24.). Vs. 21. correxi prima ex Clark. (Hugh. ΜΙΛΩΜΙΗΠΙΝΟΥ); mox Clark. ΤΗΛΗΜΑΚΙΧΕΥ. Vs. 24. Clark. ΤΟΙ, et vs. 25. ΜΕΝ p. ΜΗΝ, vs. 26. ΝΑΙ p. ΚΑΙ, et ΕΚΑΙΕΡΟΝΕΩΣ, vs. 27. ΣΩΣΙΝΑΝΕΙΚΛΗΤΩΣ, vs. 28. ΠΟΙΟΥ. Ι. ΛΟΔΙΑ etc. Tit. g. vs. 31. Clark. ΜΕΝΟΣ, Mel. *πεντεκαίδεκατη*. Vs. 33. omittit Mel. Clarkius ΕΑΤΩ. Vs. 34. ΤΗΝ omittit Melet. Tit. h. vs. 36. Clark. ΜΕΝΟΣ. Vs. 37. Melet. *ἀνατιθεασι*. Vs. 38. Clark. Melet. ΠΑΡΑΜΙΝΑΝ. Fortasse *παραμείναν* scribendum est: retinui tamen Hughesianum. Vs. 39. Mel. *Κρατων και Εὐγταν ἕως*. Vitia typographi Hobhousiani non annoto.

Serapidis cultus quum sit ex Aegypto Ptolemaeorum aetate propagatus, titulique praeter pauca nomina propria vulgari dialecto scripti sint, vix hi possunt ante Olymp. 130-150. exarati esse: Iota subscr. excepto tit. f. abest: quod maturius fieri coeptum videtur in Boeotia, quod ex veteri Boeotismo τῇ est pro τᾶ (τῇ) etc. Sic n. 1584. circa Olymp. 145. variat scriptura in compositis ex ὥδός. Veteris Boeotismi vestigia remanent haec in nominibus propriis, tit. b. *Δεξιππα* et *Δεξιππας*, *Ἀθανίου* (*Ἀθηνίου*); *Θηλουδίου* tit. d. (ou p. υ), *ε. Εὐαμερίδα*, *φ. Θανμάσταν*, *h. Καφισίου*, *Ἀμινίου* (p. *Ἀμεινίου*), *Εὐγίτα*, *Σωσέχαν*. Walpolius ap. Clark. volebat etiam *μεινός* p. *μηνός*, quod Clarkius aliquoties legerat ΜΕΝΟΣ: sed vera scriptura est *μηνός*. *Ἀλαλκομενέου* c, g, prorsus perversum est (cf. Introd. I. §. 9.); rectius est *Ἀλαλκομενείου* tit. e. Romana nomina insunt nulla. De argumento dicturus defungor quam paucissimis, ita quidem, ut de omnibus his titulis coniunctim exponam. Continentur dedicationes servorum, maxime mulierum, hoc est manumissiones, non ut n. 1607. (ubi vide not.) per venditionem, nec pretio soluto pro libertate, sed donata libertate respectu hominum, ita ut deo soli servus sit manumissus. Itaque tit. a. dicitur: *ἀφιᾶσι τὴν ἰδίαν δούλην Ἐρμαίαν ἐλευθέραν*, quod omisum in ceteris ex rei ratione intelligendum est. Sic sunt *ιερόδουλοι* facti, quales, easque mulieres, Erycina et Corinthia Venus habuit plurimas a dominis dedicatas (vide quae collegi ad Fragm. Pind. T. II. P. II. p. 608. Strab. VI. p. 272. VIII. p. 378. Cas.). Fit autem haec dedicatio ab eo, qui dominus servi est, ut a, f, h. a coniugibus, in ceteris a singulis hominibus: si tamen mulier est domina, praesentia vel consensus eius additur, in cuius illa potestate est (*τοῦ κυρίου*): is autem est aut maritus aut pater aut filius (b, d, e, g): semel (h) utriusque parentis dedicationi additur consensus filiorum, ne donatio sine heredum naturalium voluntate facta sit. Manumissio et donatio autem ita solet institui, ut servus apud dominum maneat donec dominus superstes sit, vel apud alium, quem velit dominus (b): exceptis tit. d et e, ubi omititur haec restrictio. Quodsi restrictio addita habetur, manumissio et donatio quasi est testamentaria, nec rata fit ante domini vel eius, quem dominus

Fff ff 2

substituit, obitum: unde est consequens, ut qui ante ratam manumissionem ex servis manumittendis nati fuerint, sint servi eius, apud quem remanserint manumittendi (b). Neve ulla de illa re lis moveri a sacerdotibus possit, scribitur debere eos apud dominos remanere *sine controversia*, ἀνεγκλήτως. Hanc vocis vim notavit iam Budaeus Comm. L. Gr. p. 82. (ed. Basil. a. 1557.), nec probarim, si hoc dici putes: dedicari hos servos ea condicione, ut revocetur dedicatio, nisi servi „sine culpa et reprehensione” permanserint apud illos, qui nominantur. Nam tit. f. oppositio, μηδενὶ μηδέν προσήκουσας, παραμεινάσας δὲ Μίλωνι καὶ Τηλεμαχίδι, ἐκατέροις ἕως ἀν. ζωῶν, ἀνεγκλήτως, docet, formulam παραμείναι ἀνεγκλήτως additum eo consilio, ut interim reservetur dominium; unde ἀνεγκλήτως iam non est *sine reprehensione* (hoc enim nihil ad dominium), sed *sine controversia*. Praeterea hae manumissiones per dedicationem fiunt; sed dedicationem non decet *condicione* restringere. Ceterum in dedicato sive manumisso nemo ullum ius habet (προσῆκει μηδενὶ μηδέν): quod etiam ubi non dictum est, ex re ipsa subintelligitur. Donatio fit legitimo modo (κατὰ τὸν νόμον), quod in fine additur formulā ποιούμενοι τὴν ἀνάθεσιν etc. in qua nominativus cohaeret cum nominativis donantium supra positus: et fit διὰ τοῦ συνεδρίου, quod tit. n. 1625. (cf. Introd. II, 4.) fere idem ac Boeoticum est. Hoc in solo tit. e. omisum est, nec sane id nec cessario addendum erat, modo adderetur κατὰ τὸν νόμον. Fit vero aut xv. aut xxx. die mensis, quibus nempe conveniebat concilium. Sic etiam n. 1609. His praemissis pauca de singulis addo.

Tit. a. excidit mensis et dies: ex hoc solum PA superest; sed quum sequatur ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, videtur ΔΙ duplicandum, ut sit PΑΔΥ. Hoc deducit ad τριακάδι, ut est tit. h: certe alius dies nisi xv. et

xxx. mensis non potest inferri secundum ea, quae modo paullo ante observavi. Ibidem est Σιμίου pro Σιμμίου, quod nomen redit b. vs. 5. ut n. 1590. vs. 6. Vs. 2. ἀφῆσι dictum vides, ut tit. e, de manumissione per ἱεροδουλείαν: hoc Britannici interpretes illustrant allatis Eurip. Ion. 821. ὁ δ' ἐν θεῷ δόμοισιν ἄφετος, Hesych. v. ἄφετοι, οἱ ἱεροβόαι, et aliis quae omitto. Ex fine tit. a. (de quo v. var. lect.) fluxit olim mensis Συνέδριος, quem statuebat Dorvillius, et Delphicum perhibet Corsinus F. A. T. II. p. 444. Hunc expulit Rochettus rectissime. Tit. b. vs. 5. 6. ex Cyriaci lectione Dorv. emendabat ἀγῶνος Ὀμολοίου, et pro Cyriaci lectione ΕΞΙΓΡΑΥΟΝ, quam supra excussi, volebat ἱερατεύοντος: sed haec iam perierunt coniecturae. Vs. 6. nota duplex Ξ esse errore quadratarii: cf. var. lect. ad vs. 12. Vs. 7. Ἀθανίου est a recto Ἀθανίας. Ad vs. 8. de Samichi nomine vide ad n. 1574. Philoxenus an idem sit qui tit. g. necesse est. Vs. 12. ἡ κατὰ μῆσιν μῆμη opus ponitur τῇ κατὰ μῆσιν ἀνάθεσιν. Μαὶ ex prima persona hic dictum, quum coeptum sit ex tertia persona, ut e. vs. 27. Vs. 16. ἐπιστάσαντες est ex veteri usu: vide ad n. 1575. et 1576. Boeoticus titulus n. 1571. 31. Tit. c. vs. 20. Εὐανδρίον nomen redit (cf. tit. a.), videtur tres eiusdem familiae esse. Vs. 27. Βακτριάδων nomen est a sollemnibus Bacchiis. Tit. d. vs. 7. non dubitari Karotiου scribere. nomen Boeoticum n. 1575. 1635. In fine vs. 7. aut scriptum fuit post KARQ, aut lapicida ipse, quae perperam scripserat, delevit. Tum malim Μένεμπος: Tit. e. est eiusdem anni ac tit. d, sed mensis alius, Αλατομενίου, qui Theluthio posterior est. Hic habetur Craton, ut in h. et n. 1609. Tit. h. archontis nomen videtur Caphisias esse: cf. n. 1582. Deus modo Σάραπις modo Σέραπις dicitur; et dativi triplex inest forma, Σεράπιδι, Σεράπιδι, Σεράπῃ.

1609.

Chaeroneae, sub titulo 1597. ubi vide qui ediderunt. Praeter eos, quos ibi citari tractarunt Leichius in Mencken. Misc. Lips. nov. T. I. p. 463 sq. Corsinus F. A. T. II. p. 445. Rosius Inscr. p. 264. sed verum non viderunt. Collatis variis apographis, singulis Cyriaci et Meletii, binis Muratorii, intellexi Meletium fere solum hunc titulum recte legisse, licet eum minusculis versibusque indiscretis reddiderit.

ΕΝ ΠΕΔΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΜΗΝΟΣ ΘΗΛΟΥΘΙΟΥ
ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ
ΠΑΛΛΑΣΚΡΑΤΩΝΟΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ
5 ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΝ
ΚΑΛΛΩΙΕΡΑΝ ΤΗ ΑΡΤΕΜΙΔΙ

Apud Cyr. versus sunt indiscreti: igitur in his dividendis et forma tituli secutus sum exemplum Muratorii ex duobus melius (T. II.), licet haec quoque forma sit ex arbitrio composita. Cyr. Mur. T. I. Σ, sed Mur. T. II. C habent. Vs. 1. Melet. ΕΝ ΠΕΔΩΝΟΣ et post hoc sex puncta; sed lacunam non agnoscunt ceteri. Cyr. Mur. T. II. ΕΝ ΓΕ ΔΩΝΟΣ, Mur. T. I. ΕΝ ΤΕ ΔΩΝΟΝΟΣ. Vs. 2. omnes ΘΗΛΟΥΘΙΟΥ, nisi quod Mur. T. I. ΘΗΛΟΥΘΙΟΥ. Vs. 3. Mel. πεντεκαδεκατη, ceteri sine I. Vs. 4. Mel. ut dedi; Cyr. Mur. T. I. ΠΟΛΙΣΚΟΑ

ΤΟΝΟΣΑΝΤΙΘΗΣΙΝ, Mur. T. II. ΠΟΛΙΣΚΟΑ ΤΟΝΟΣΑΝΤΙΘΕΙΚΕΝ. Vs. 5. ex Mel. Cyr. Mur. T. I. sed idem T. II. ΘΕΡΑΠΕΙΝΑΝ. Vs. 6. ex Mel. nisi quod ultima ΔΙ. e. Cyr. Mur. T. I. addidi. (Mur. T. II. Δ. habet), et pro Meletii τῇ scripsi ΤΗ ex Cyr. Mur. T. I. (T. II. ΤΙ). Praeterea Cyr. KAMAIEPAN, Mur. T. II. ΚΑΛΛΑΙΕΡΑΝ, T. I. KAMAPEINAN (quod falso secutus est Ros.). In fine multa perierunt notante Meletio.

Ἐν πέδωνος ἄρχοντος, μῆνος Θηλουθίου πεντεκαδεκατῇ, Παλλὰς Κράτωνος ἀνατίθῃσιν τὴν ἰδίαν θεράπαιναν Καλλῷ ἱερὰν τῇ Ἀρτέμειδι etc. quae eodem modo concepta fuerunt ac n. 1608. ubi vide nott. Nam titulus omnibus ex partibus illis n. 1608. geminus est, etiam in hoc, quod dedicatio fit die xv. mensis. Ἐν πέδων est p. Ἐμπέδων ab ἔμπεδος. Theluthius est mensis Boeoticus, non quod Corsinus F. A. T. II. p. 443. ex hoc titulo male finxerat, Delphicus; quippe titulum hunc nesciebat Chaeronensem esse.

Ubi nos habemus Παλλὰς Κράτωνος, Dorvillius l. c. men Chaeronense n. 1608. e. h. Thisbense n. 1613. ad n. 1597. male coniiciebat Πολιῶ ἀγῶνες ex Paus. De Dianae, maxime Lucinae, cultu Chaeronensi IX, 12. init. ubi praeterea falsa est lectio: τῷ δὲ vide ad n. 1595. Huic igitur dicatur ἱεροδουλός. De Ἀπόλλωνι Θηβαῖοι τῷ Πολιῶ ταύρους ἐθύον τὸ ἀρχαῖον: Dianae hierodulis exemplum extat ap. Achill. Tat. legendum enim τῷ Σποδίῳ. Dedimus Cratonem, no- Erot. VII, 13.

CLASSIS QUARTA.

HONORES IMPERATORUM.

1610.

Thebis; Cyriac. p. xxxiv. n. 228. et ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. I. p. ccxxvi. 2. aliter divisus versibus.

Ο Δ Η Μ Ο Σ
ΤΙΒΕΡΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

Hoc est exemplum Cyriaci. Mur. C pro Σ. Hoc est *Claudius Imp.* qui vulgo Germanicus

Ο δῆμος Τιβερίον Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστόν Γερμανικόν Αὐτοκράτορα. audit; cf. n. 319. 320. 1071.

1611.

Thebis in platea, prope fontem publicum. Ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 53.

ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤ
ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥΟΥ
ΕΣ ΠΑΣΙΑΝΟΥ. ΥΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΙΔΗΣ ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ
5 . . . ΑΙΚΩ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΙΔΗ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΩΝ

Δομιτιανόν Καίσαρα, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Σεβαστοῦ Οὐεσπασιανοῦ υἱόν, Ἀριστίδης συν τοῖς τέκνοις . . . αἰκῶ Ἀριστίδης ex Boeotismo remansit pro Ἀριστείδης. καὶ Ἀριστίδην ἐκ τῶν ἰδίων.

1612.

Thebis; ap. Cyriac. n. 229. et ap. Murat. T. I. p. ccxxix. 1. ex schedis iisdem, aliter divisus versibus.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΙΤΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑ ΘΕΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΟΥΕΣ ΠΑΣΙΑΝΟΝ ΗΠΟΛΙΣ

Mur. C pro Σ.

Αὐτοκράτορα Τίτον Καίσαρα Θεόν Σεβαστόν Οὐεσπασιανόν ἡ πόλις.

Post obitum *Tit*i positus titulus; nisi potius fuit Θεοῦ (sc. Τίτου Φλαου. Οὐεσπασιανοῦ) υἱόν etc. Nam Cyriacus saepe transiluit integras voces.

1613.

In vico Kakosia (Kakosi, Kakosio, Cacocio) hoc est *Thisbae*, non quod Meletius putabat Thespiis. Minusculis edidit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 344. unde in vulgares typos epigraphicos transposui.

ΟΝΔΑΚΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ ΥΠΑΤΟΝ ΤΟΒ
Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΒΡΑΧΑΣ ΕΠΙΦΑΝΙΑΝΟΣ ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡ
ΚΑΙ ΟΙ ΥΙΟΙ ΑΥΤΟΥ ΟΥΛΠΙΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΟΥΛ
ΠΙΟΣ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΟΥΛΠΙΑ ΕΥΠΟ
5 ΡΙΑ ΟΥΛΠΙΑ ΒΡΟΧΙΛΛΑ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΩΝ

Αὐτοκράτορα Τραϊανόν etc. Γερμανικόν, Δακικόν, Παρθικόν, ὑπατον τὸ [ς], Μ. Οὐλπίος Βραχάς Ἐπιφανιανὸς φιλόκαισαρ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Οὐλπίος Δημοσθένης, Οὐλπίος Κράτων, καὶ αἱ θυγατέρες Οὐλπία Εὐπορία, Οὐλπία Βρόχιλλα, ἐκ τῶν ἰδίων.

M. Ulpius Brachas Thisbensis redit n. 1626. sed alius, quippe Paramonianus, eiusdem tamen familiae. Traianus incipit Parthicus dici a. Chr. 116.

1614.

Thespiis (Eremo Castro); edidit Meletius ibidem minusculis, qui locum vocat Θέσπτιν: sed tale oppidum non fuit unquam. Transposui in vulgares typos epigraphicos.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΚΑΙ ΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΝ ΗΠΟΛΙΣ ΘΕΣΠΤΕΩΝ
ΘΕΟΙΣ

Αὐτοκράτορα Τραϊανόν Ἀδριανόν Καίσαρα Σεβαστόν, τὸν εὐεργετὴν καὶ κτίστην ἡ πόλις Θεσπ[ι]έων Θεοῖς.

1615.

Coroneae (Kamari); in aede D. Taxiarchi. Minusculis edidit Melet. Geogr. vet. et nov. p. 343. unde in typos epigraphicos transposui.

ΠΟΠΛΙΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Πόπλιον Αἴλιον Ἀδριανὸν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

1616.

Ibidem, ex eodem; litteris a me mutatis, ut in prioribus titulis.

ΘΕΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΜΟΥ

Θεὸν Ἀδριανὸν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος - - -

1617.

Chaeroneae, „eis τὴν ἁγίαν Παρασκευὴν τῆς Δωριτοῦς, ἐν τῇ πλακῇ τῆς προσκομιδῆς”, Melet. p. 341. (unde Hobhouse. Itin. p. 1050). Litteras mutavi ut in prioribus, retentis etiam lacunis quamquam magna ex parte falsis. Etiam Iota subscriptum Meletium de suo addidisse patet e voce Ἀντωνεῖν, quam legere non potuit: ibi enim omisit.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΙ
ΘΕΟΥΤΡΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΩΝΩΙΘΕΟΥ
ΝΕΡΟΥΑΕΓΓΟΝΩΙΤΙΤΩΙΑΙΛΙΩΙΑΔΡΙΑΝΩΙΑΝΤΙ
ΕΝΩΕΥΣΕΒΕΙΣΕΒΑΣΤΩΙΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΙ
5 ΔΗΜΑΡΧΩΙ.....ΣΕΞΟΥ.....ΙΑΣΤΟΓΥΠΑΤ
ΩΙΓΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΑΣΙΓΓΝΗΤ

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, Θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνῷ, Θεοῦ Νερούα ἐγγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντ[ων]ε[ί]νῳ, Εὐσεβεῖ, Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μέγιστῳ, δημαρχ[ικῆς] ἐξου[σί]ας τὸ γ', ὑπάτῳ [τὸ] γ', πατρὶ πατρ[ιδ]ος - - - Pertinet ad a. Chr. 140.

1618.

Eremo Kastro prope rudera *Thespiarum*. Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 513.

ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΠΤΙΜΙΟΥ
ΣΕΒΗΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
ΑΡΑΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΑΝΙΚΗΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Καίσαρος Σεπτιμίου Σεβήρου Περτινακός, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, ἀνικητοῦ Αὐτοκράτορος.

Fortasse initio periit ἀγαθὴ τύχη καὶ ἐπὶ σωτηρία vel simile. Non hic Parthicus dicitur *Sept. Severus*, vel quod nondum fuit, vel quod noluit vocari (cf. Eckhel. D. N. T. VII. p. 177.).

1619.

Thebis; Cyriac. p. xxxiv. n. 227. versibus indiscretis; ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. I. p. ccxlii. 6. ex quo dedi formam tituli.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΝΣΕΟΥΗΡΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ
5 ΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗ
ΗΠΟΛΙΣ Θ

Vs. 1. Mur. ANIKHTON, Cyr. quod dedi. Foliolum ex Mur.

Τὸν μέγιστον καὶ ἀνείκητον Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Σεούηρον Ἀντωνεῖνον Αὐγουστον Σεβαστόν, Ἀραβικόν, Ἀδιαβηνικόν, Παρθικόν, Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, ἡ πόλις.

Caracallam intelligi recte notat Elsnerus *Schediasm. crit.* p. 146. qui Severus hic dictus, ut in titulis Graecis Thyatireno et Alexandrino, in Latinis ap. Murat. T. I. p. ccxlix. 3. et ap. Gruter. p. cclxvii. 7. et in Graecis nummis. De huius elogiis v. Eckhel. D. N. T. VII. p. 221 sq.

1620.

Chaeroneae (Caprena) in aedícula in marmore. Ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 139. Pomard. Itin. T. I. p. 87.

ΚΑΙΘΟΙΤΑ.....
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ.....
ΜΟΝΟΛΛΙΟΝ
ΣΕΒΗΡΟΝΜΑΚΡΕΙΝΟΝ
5 ΣΕΒΑΣΤΟΝΗΒΟΥ
ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΧΑΙΡΩΝΕΩΝ

Vs. 1. ex Pomardo addidi. Vs. 2. Pom. omittit ultima PA; ex eodem addidi puncta. Vs. 3. Pom. ΝΟCΛΔΙΟΚΑ, adiecto falso supplemento. Clark. ΜΟΝΟΛΛΙΟΝ: ubi hic ΑΛ, ibi Pom. ΛΔ: unde pro Clarkii A dedi Λ.

[Τὸν ὀσιώτατον] καὶ Θ[ε]ο[φ]ιλ[ο]ύτα[τον] Αὐτοκράτορα [Καίσαρα] Μ. Ὀ[π]έ[λ]λιον Σεβήρον Μακρεῖνον Σεβαστόν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Χαιρωνέων.

Vs. 3. eadem ratione ut ego emendavit Hasius noster Journ. des Sav. 1827. p. 10.

CL. IV. HONORES IMPERATORUM.

787

1621.

Lebadeae; ed. Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 5. p. 61. n. 1.

ΤΟΝΟΣΗΙ
ΘΕΙΟΤΑΤ
ΠΟΠΛΙΟΙ
ΕΓΝΑΓΙΟ
5 ΑΝΟΝΕΝΓ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΤΟΚΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΜΟΠΛΙ
ΠΑΛΛΙΗΝΟΥΥΙΟΙΟΥΗΙΣ
ΡΑΛΕΒΑΛΕΩΝΠΟΛΙΣ

Τὸν ὁσ[ιώτατον καὶ]
Θεῖοτατ[ον - - -]
Πόπλιον - - -]
Ἐγνά[τ]ισ[ον Οὐαλερι-]
5 ἀνὸν Ε[ὕσεβ]ῃ? - - -]
Σεβαστόν, [Αὐτοκρά-]
το[ρ]ος Καίσαρος Ποπλί[ου]
Γ[αλληνό]υ υἱό[ν, Κα]ί[σ]α[ρ]-
ρα, Λεβα[δ]έων πόλις.

Hunc titulum quo referam nescio nisi ad Gal-
liepi Imp. filium P. Cornelium Licinium Valerianum
Caesarem, vulgo Saloninum: sed novum est quod
Egnatius vocatur.

1622.

Thebis „ad ornatissimam basin”; Cyriac. p. xxxv. n. 230. Murat. T. I. p. cclv. 7. ex suis ac Cyriaci schedis, aliter divis
versibus.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ.ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΛΑΥΔΙΟΝΚΑΙΣΑΡΑΗΠΟΛΙΣ

Mur. C pro Σ, fortasse verius.

Αὐγουστον Αὐτοκράτορα Μ. Αὐρήλιον Κλαύδιον Καίσαρα ἡ πόλις.

1623.

Thebis; ex Pocock. Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 3. p. 50. n. 10.

ΠΛΑ
ΡΑΣΕΒΑΣ
ΥΠΑΤΡΩΝΑΚΑ
5 Σ

[Αὐτοκράτορα Καίσα]ρα Σεβασ[τόν]
[τὸν ἑαυτο]ῦ πάτρωνα κα[ὶ εὐερ-]
5 [γέτην etc.]

Vs. 2. potuit Πλα[ταίων] esse: nam quod The-
bis inventa inscriptio, non docet a Thebanis posi-
tam esse (cf. n. 1624.).

CLASSIS QUINTA.

HONORES MAGISTRATUUM, SACERDOTUM, PRIVATORUM, ETIAM MULIERUM.

1624.

Thebis in basi „ad metropolitanam aedem”; Cyriacus p. xxxiv. n. 225. et ex suis schedis Murat. T. II. p. dlv. 1.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΤΟΝΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝΥΠΑΤΙΚΟΝ
ΕΠΑΝΟΡΘΩΤΗΝΑΧΑΪΑΣ
Λ.ΕΓΝΑΤΙΟΝΒΙΚΤΟΡΑΛΟΛΜΙΑΝΟΝ
5 ΤΟΝΑΓΝΟΝΚΑΙΔΙΚΑΙΟΝ
ΠΑΡΑΤΩΕΛΕΥΘΕΡΙΩΔΙΚΑΙ
ΤΗΟΜΟΝΟΙΑΤΩΝΕΛΛΗΝΩΝΠΛΑΤΑΙΕΩΝ
ΠΟΛΙΣΤΟΝΕΑΥΤΗΣΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Dedi versuum divisionem Muratorianam: nam καὶ δίκαιον, παρὰ τῷ Ἐλευθερίῳ Διὶ καὶ τῇ Ὁμονοίᾳ τῶν
ap. Cyr. indiscreti sunt. Vs. 4. Mur. ΒΙΚΤΩΡΑ: Ἑλλήνων Πλαταίων πόλις τὸν ἑαυτῆς εὐεργέτην.
sed cf. n. 377. Vs. 7. Mur. ΠΛΑΤΑΙΩΝ. De hoc vide ad n. 377. Aetas est Hadriani.
Ἀγαθῇ τύχῃ, τὸν λαμπρότατον ὑπατικόν, ἐπανορθω- Plataeis statua Iovis Eleutherii fuit (Pausan. IX,
τὴν Ἀχαΐας, Λ. Ἐγνάτιον Βίκτορα Δολλιανόν, τὸν ἀγνόν 2, 4.): apud hanc videtur alia fuisse *Concordiae*

Graecorum, quam pugna Plataica maxime ostendit. Prope has igitur collocatur statua Lolliani a Plataeensibus. Nempe structura haec est: Πλαταιέων πόλις (ἀνέστησε vel ἀνέθηκε) Λολλιανὸν παρὰ τῷ Ἐλευθερίῳ Διὶ καὶ τῇ Ὀμονοίᾳ τῶν Ἑλλήνων. Ἐπανορθωτὴς non *Corrector* est, ut visum Muratorio, certe non vi vocabuli sollemni, sed *restitutor*. Nam Lollianus est *Consularis*, quod non convenit cum *Correctore*; neque Hadriani aetate de *Correctore* Achaiae omnino cogitari potest. Cf. Pancirol. Not. Imp. Or. p. 249 sq. Ceterum Thebis huius titulum inventum mireris, quum statua Plataeis posita fuerit.

1625.

Titulum hunc in ecclesia loci *Carditza*, hoc est inter rudera *Acraephae* repperit Leakius; qua de re primum mihi nuncium attulit Odoif. Müllerus. Typis una cum supplementis et notulis paucis expressum mihi dedit Rosius; quod exemplum ex Musei critici Cantabrigiensis (T. II. F. VIII.) plagulis depromptum erat; ubi p. 586. memoratur et nunc editum est. Asterisci singuli singularum litterarum lacunas designant; ubi puncta posita sunt, litterarum numerus incertus est.

[Textum vide pag. 790. 791. interpositum.]

Vs. 66. ΕΑΤΟΥ diserte in lapide est (p. εαυτοῦ).

- - - - - τῶν δαπανημάτων - - - - -
 - - - - - λινῶν ἀρχόντων - - - - -
 - - - - - τῇ ἐορτῇ - - - - -
 5 λεί κα[ι]? τοῖς Σεβα[σ]τοῖς ἀγῶν - - - - -
 - - - - - κη... πᾶσιν μόνο[ς] καὶ πρῶτος ἀπο - - - - -
 ρωντ - - - [τ]ὴν τεμὴν ταύτην ἡρίστησε, καὶ - - - - -
 ἀπ' ἐκδέματος ἐν τῷ γυμνασίῳ, μηδ' ἐν - - - - -
 ενοῖ - - - αὐτῶν, [καθό]λου δὲ τῶν παρεπι[θ]ιμῶν ὅσοι γεγονότα -
 σιν ἐ[λευθ]εροί, καὶ τοῖς τῶν πολειτῶν δού[λοι]ς αἱ - - - - -
 10 ἡθος - - - - - τὴν ἀρχὴν τὴν μεγίστην, [οὐ] διέλ[ι]πεν - - - [μεγαλο-
 ψυχ[ι]αν - - - - - ρο - - - - - τησα - - - - - ἀρτοὶ - - - Σεβαστοῖς ἐ[πὶ]? Θιοίνης
 μιμ' ἡμέρα τὴν πόλιν, ἐπιτελῶν [τ]ὸν λε[γ]όμενον πα - - - - - ἐν τ[ε]
 γυμνασίῳ τῶ[ν] ὑπερ[β]αλλόντων δαπανημάτων, καὶ ἂ δι[ε]τετελ[ε]ῖτο οὐ μόνον
 15 ἐν παρ' ἡμ[ῶν] ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς περὶ πόλεις [θ]αυμά[ζ]εσθαι. τοῦ τ[ε]
 μεγίστου [καὶ] [σ]ώζοντος [ἡμῶν] τὴν χώραν χά[μα]τος παραλελειμμένης
 τῆς κοιν[ῆ]ς σεως, [αἱ] τῇ ἐγδο[σ]τει τοῦ ὅλου ἐπισκε[υ]ασθῆναι καὶ κοιν[ῆ]ς
 να[ι] μόνος προενόησεν, προσμείνας καὶ καταρθώσαστο, ὑπὲρ ἐξ[ακισ-
 χύμ]α ἀνδρία εὐσεῖς τῆς ἐπισκευῆς ἰς δώδεκα σταδίους. ἤδη δὲ τὸ μετ[ε]
 20 λόφ[ρον] τῆς γνώμης ἐκτείνας καὶ [ἰς] τὸ Βοιωτῶν ἔθνος, πρεσβ[ύ]της [αἱ] κοιν[ῆ]
 μένης πρὸς τὸν νέαν Σεβαστὸν ἐν τῷ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Πανελλήνων
 συνεδρίῳ ἐν Ἀργεῖ, πολλῶν τε συνεληλυθότων εὐσχημόνων καὶ πρώ-
 των ἐκ τῶν πόλεων καὶ πάντων ἀγνομένων καὶ ἐπι[κα]λουμένων πάντ[α],
 25 ἐν ἐλάσσονι θέμενος τ[α] εαυτοῦ, προθυμώτατα ἐπεδέξατο τὴν πρεσ-
 βίαν ὑπὲρ τοῦ Βοιωτῶν ἔθνους, προσθεὶς τῷ εὐ[γ]ενεῖ τῆς γνώμης καὶ τὸ
 μεγαλόψυχον [καὶ] ἀδωρ[ο]ν πρέσβευσιν. θαυμάσιος οὖν ἐπὶ τούτοις καὶ ἀπο-
 δοχῆς ἀξιώθεις ἐν τοῖς Πανελλήσιν τειμὰς ἔλαβεν, μαρτυρούμενος καὶ δι-
 ἂ τῆς [πεμ]φθῆνης ἐπιστολῆς ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν. τελέσας
 δὲ τὴν πρεσβειάν μετὰ τῶν ἄλλων ἔθνων καὶ τὸ ἀπόκριμα ἐνεγκὼν παρὰ
 30 - - - - - [τειμὰς] ἔλαβεν μετὰ τῶν συνπρεσβευτῶν, τό τε κοινὸν
 Παμβοιωτῶν συνέδριον, ὑπομνησκόμ[ενον] τὴν αὐτεπ' ἀγγελτον χάριν
 καὶ [εὐ]νοίαν, τειμὰς ἐψηφίσαντο [αὐτῶν] τὰς πρεπούσας, καὶ ἀπέστειλαν πρὸς
 τὴν [πό]λιν [ἡμῶν]. ἔπειτα δὲ κα[ὶ] α. ω. . . [πό]λεως καὶ κ[αὶ] [εὐ]χάριστον πρᾶγ[μα] ἀ-
 - - - αἱ καὶ αὐταὶ - - - [ψ]ηφίσ[α]ται καὶ [πο]λειτεί[α] καὶ εἰκόνων ἀναστάσει
 35 τειμ[ῆ]σαι αὐτόν. ὑπερ[ε]βάλλετο δὲ τῇ μεγαλοψυχίᾳ καὶ ἀρετῇ πάντας τοὺς
 προγεγονότας καὶ? εαυτὸν πρὸς τὸ φιλόδοξον [καὶ] φιλάγαθον ταῖς ἐπ[αλ]-
 λή[λ]οις δαπάναις, εἰς φιλόπατριμ καὶ εὐεργέτην νομ[ι]ζόμενος. ἐγ[λε]λοιπό-
 τος γὰρ ἤδη τριάκοντα ἔτη τοῦ τῶν Πτωίων ἀγῶνος, κατασταδὶς ἀγωνοθέ-
 40 τῆς, προθυμώτατα ἐπεδέξατο φιλοδοξήσας τὸ ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχαί-
 οῖτητα τοῦ ἀγῶνος τῶν μεγάλων Πτωίων καὶ Καταρῶν, κτίστης ἀνωδεύ-
 ν γενόμενος, ἀναλαβὼν τ[ε] τὴν ἀρχὴν εὐθέως ἐπιτελεῖ τὰς θυσίας καὶ
 τὰ τοῦ Θεοῦ μαντεῖα, ἐστιῶν ἀρχοντας καὶ συνέδρους κατ' ἔτος πεντά-
 κ[ις] μεγαλομερέσι δι[ί]πνοις, καὶ τὴν πόλιν ἀριστί[ζ]ων ἐπὶ πενταε[τ]ίαν, μηδὲ
 45 μίαν ὑπερθεσιν ποιησάμενος ἐν τοῖς χρόνοις μήτε θυσίας μήτε δαπ[ά]-
 νης μηδέποτε. ἐπιστ[ε]νός δὲ τοῦ ἀγῶνος τῷ ἑκτῷ ἐνιαυτῷ τὸ ἐπὶ πόλε[ω]ς.
 διάδομ[α] ἰς τὴν μέλλουσαν ἐορτὴν ἔδωκεν, πᾶσι τοῖς πολέταις καὶ παρὰ

- κοῖς καὶ ἐκτεμμένοις διδούς κατ' ἄνδρα ἕκαστον κόφινον σείτου καὶ οἴνου
 ἡμί[ναν· τ]ὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον
 ὄρχησιν Θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν, [τ]αυροθυτήσας τε [τοῖς] Θεοῖς καὶ Σε-
 βαστοῖς κρεαδοσί[ας καὶ] ἄριστα καὶ γλυκισμούς καὶ δῖπνα οὐ διέλιπεν ποιῶν,
 50 καὶ] κατὰ τάξεις ἀπὸ εἰκάδος μέχρι τριακάδος πρὸς ἑνῇ τοῖς ἀρίστοις
 παῖδας τοὺς τῶν πολε[ιτῶν? καὶ δούλους ἐνηλίκους, τὰς τε γυναῖκας τῶν πολε-
 τῶν ἢ γυνὴ αὐτοῦ Νωτί.α ἡρίστισεν καὶ παρθένους καὶ δούλας. οὐ
 παρέλιπεν δὲ οὐδὲ [τοῖς] σκηνίτας καὶ συνκοσμοῦντας τὴν ἐορτήν, ἡρίστισεν
 δὲ [αὐ]τοὺς ἀπ' ἐ[κ]θέματος κατ' ἰδίαν, ὃ μηδεὶς ἄλλος τῶν προτέρων ἐποίησεν,
 55 μηδὲνα τῆς ἑαυτοῦ φιλανθρωπίας βουλόμενος ἅμ[ο]ιρον γενέσθαι, ἐν τε
 τ[αῖς] γενομέναις Θεωρίαις τοῦ θυμηλικοῦ πάντας τοὺς [Θε]ωμένους καὶ
 τοὺς συνελθόντας ἀπὸ τῶν πόλεων ἐγλύκισεν ἐν τῷ Θεάτρῳ, [πέ]μματά
 τε] ἐποίησεν μεγάλα καὶ πολυτελῆ, ὡς διάκουστα καὶ ἐν ταῖς περὶ πόλε-
 σιν τὰ δαπανήματα [αὐ]τοῦ γενέσθαι, ἐν τε τῇ συντελείᾳ τοῦ ἀγῶνος μ[ε]-
 60 τὰ τὸ πάνδημον δ[ι]πνον [τὴν] ἀρχ[ὴν] ἄνωθεν πάλιν ποιούμενος τῆς [δα]π-
 ἀ[ν]η[ς] κατὰ τρίκλεινον διαδόματα ἔδωκεν [ἐ]νδεκα δ[ι]ηναρίων, καὶ [κε]ρα-
 μ[αῖ]ον οἴνου παλαιοῦ [καὶ] δηνάρια ἕξ ἰς [ἐ]πέφλημα τὸ λοιπὸν τῆς δαπα-
 ν[η]ς. μετὰ δὲ τὴν πάντων τούτων συντέλειαν καταβαίνοντος
 αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐπὶ τὴν πόλιν πανδημ[ε]ῖ [ἀ]πήντησαν οἱ [πο]λεῖται
 65 πᾶσαν φιλοτειμίαν καὶ εὐχαριστίαν δεικ[ν]ύμενοι· ὃ δὲ μὴ [ἐκ]λαθό-
 μενος τῆς ἐα[υ]τοῦ μεγαλοφροσύνης ταυροθυτήσας διὰ τῷ μεγίστῳ ἐπὶ
 τῆς πόλεως παραχρῆμα εἰστ[ί]ασεν τοὺς συν[ελ]θόντας ἐπὶ τὴν εὐχα-
 ριστίαν. ὅθεν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν καὶ [τοὺς
 70 δωρεαῖς προσήκόν] ἐστιν κοσμομένους μαρτ[υ]ρῶσθαι. δι' ἃ δὴ
 πάντα ἔδοξεν τοῖς τε ἀρχουσι καὶ συνέδροις καὶ τῷ δήμῳ, ἐ[π]αι-
 νέσαι [μ]ὲν τὸν προσηρημένον ἄνδρα Ἐπαμεινώνδαν ἐφ' ἧ
 πρὸς τ[ὴν] πατρίδα [ἐ]σχ[η]κεν ἐκτενεῖ εὐνοίαν καὶ πρὸς τὸ Βοιω-
 τῶν ἔθνος μεγαλψυχίαν, συνκοσμῶν καὶ τὴν πατρίδα τῇ
 75 πρεσβείᾳ, στεφανῶ[σ]αι δὲ αὐτὸν καὶ χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόν-
 ι τελείᾳ γραπ[τῇ] ἀγαθῇ, τοὺς τε μετὰ [τα]ῦτα κατασταθσομένους [ἀγω-
 νο]θέτας ἐν [τ]οῖς ἐπιτελεσθσομένοις ὑπ' αὐτῶν ἀγῶσιν [κα]λεῖν αὐ-
 τὸν ἰς [προε]δρία[ν], καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους εὐεργέτας, ἵνα ἐκ] τῶν
 οὕτως συντελουμένων] ἡ πόλις ἡμῶν εὐχάριστος φαίν[η]ται πρὸς
 80 τοὺς εὐεργέτας, πολλοὶ τε ζηλ[ω]ταὶ γ[γ]είνων[τ]αι τῶν ἀγαθῶν
 τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων τῶν πρώτων. στήσται δὲ καὶ ἀν-
 δριάντας αὐτοῦ ἢ ἀγάλματα, ἕνα μὲν ἐν τῷ ἱερῷ Ἀπόλλωνος
 τοῦ Πτωῖου, τὸν δ' ἕτερον ἐπὶ τῆς πόλεως ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ εἰκόν[α]ς
 ὁμοίως ἐπιχρυσούσας, τὴν ἐπιγραφὴν ποιουμένων τήνδε· Ὁ δῆμος κ[αὶ]
 85 ἡ βουλὴ Ἐπαμεινώνδαν Ἐπαμεινώνδου ἄριστα πολειτευσάμε-
 νον [ἐ]τεείμησεν. ἀναθ[ε]ῖναι δὲ [καὶ] ἐν ἀναγραφῇ τὸ ψήφισμα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
 τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωῖου καὶ ἐπὶ πόλε[ω]ς ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Vs. 20 sqq. memorantur *Panhellenes*, quorum concilium ante Hadrianum nullum novi, licet a poetis celebrentur antiquitus *Panhellenes*. Praeterea vs. 4. legitur τοῖς Σεβαστοῖς, et simile vs. 11. habetur: ubi quum Σεβαστοῖς non videatur pro Σεβαστείς esse, sed de *Imperatoribus* ipsis usurpatum, et quum vs. 48. in dictione τοῖς Θεοῖς καὶ Σεβαστοῖς pluralis τοῖς Σεβαστοῖς ad superstites videatur *Imperatores* referendus, necdum inter deos relatos, duo tum me iudice Augusti fuerunt. Iam vero quum ex his, ut arbitror, alter vs. 20. ὁ νέος Σεβαστὸς dicatur, ad quem aliquot annis ante legati missi sint, cogites de Septimio Severo et eius filio Caracalla, qui a. Chr. 198. Augustus dictus est; sed quum a. 209. etiam Geta Augusti dignitatem acceperit, ὁ νέος Σεβαστὸς potest aut Caracalla aut Geta

haberi. Et Getam eo libentius agnoveris, quod novi Augusti nomen vs. 29. in lacuna deficiens potest de industria deletum videri: quod Getae nomini accidisse notum est. Attamen Caracallae aetate id genus scripturae, quale hic habetur, vulgo non usitatum fuit; multo frequentius eo aevo C, ω etc. scriptum est. Igitur magis eo inclino, ut Augusti sint M. Aurelius Antoninus Philosophus et Commodus filius, ex quibus hic potuit νέος Σεβαστὸς dici, postquam a. Chr. 177. a patre est Augustus appellatus: posthac potest huius quoque nomen erasum esse (cf. Lamprid. Commod. c. 17 sqq.). Habes autem in hoc titulo insigne profecto Graecae vanitatis, quae tum fuit, specimen. Initium ita mutilatum est, ut restitui nequeat: cetera exceptis paucis partibus emendari possunt, plurimaeque prae-

[Continuatur pag. 792.]

Ggg gg

ΤΩΝΔΑΠΑΝΗ
ΛΙΝΩΝ·ΑΧ·ΟΝ
ΤΗΕΟΡΤΗ

5 ΛΕΙΚΑ ΤΟΙΣΣΕΒΑ·ΤΟΙΣΑΓΩΝ
 ...ΚΗ..ΠΑΣΙΝΜΟΝΟ..ΑΙΠΡΩΤΟΣΑΠΟ
 ΡΩΝΤ...ΗΝΤΕΙΜΗΝΤΑΥΤΗΝΗΡΙΣΤΙΣΕΧ
 ΑΡΕ...ΑΤΟΣΕΝΤΩΓΥΜΝΑΣΙΩΜΗΔ
 ΕΝΟΙ...ΑΥΤΩΝ...ΛΟΥΔΕΤΩΠΑΡΕΠΙ...ΜΟΥ
 10 ΣΙΝΕ...ΟΕΡΟΙΚΑΙΤΟΙΣΤΩΝΠΟΛΕΙΤΩΝΔΟΥ...ΣΑΙ
 ΗΘΟΣ...ΩΝ...ΤΗΝΑΡΧΗΝΤΗΝΜΕΓΙΣΤΗΝ...ΔΙΕΛ
 ΨΥΧ·ΑΝ...ΡΟ...ΤΗΣΑ...ΑΡΤΟΙ...ΣΕΒΑΣΤΟΙΣΕ...ΟΟΙΝΗΣ
 ΜΙΑΗΜΕΡΑΤΗΝΠΟΛΙΝΕΠΙΤΕΛΩΝ·ΟΝΛΕ...ΟΜΕΝΟΝΠΑ...ΕΝΤ.
 15 ΓΥΜΝΑΣΙΩΤΩ..ΥΠΕΡ·ΑΛΛΟΝΤΩΝΔΑΠΑΝΗΜΑΤΩΝΚΑΙΑΔΙ...ΕΙΩΤΟ Ο...
 .ΟΝΠΑΡΗΜ·ΝΑΛΛΑΚΑΙΕΝΤΑΙΣΠΕΡΙΣΠΟΛΕΣΙΝΟΑΥΜ·ΣΕΣΘΑΙΤΟΥΤ.
 ΜΕΓΙΣΤΟΥ·ΑΙ·ΩΣΟΝΤΟΣ..ΑΩΝΤΗΝΧΩΡΑΝΧΩ·ΙΤΟΣΠΑΡΑΛΕΙΠ...
 ΤΗΣΚΟΝ...ΣΕΩΣΟΝΤΗΕΓΔΟΞΕΙΤΟΥΟΛΟΝΕΠΙΣΚΕ·ΑΣΘΗΝΑΙΚΑΙΚΟΝΙΟΘΗ
 20 ΝΑ·ΜΟΝΟΣΠΡΟΕΝΟΗΣΕΝΠΡΟΣΜΕΙΝΑΣΚΑΙΚΑΤΩΡΩΣΑΤΟΥΠΕΡΕΞ...
 ΧΙΛΙΑΔΗΝΑΡΙΑΟΥΣΗΣΤΗΣΕΠΙΣΚΕΥΗΣΙΣΔΩΔΕΚΑΣΤΑΔΙΟΥΣ ΗΔΗΔΕΤΟΜΕΓ...
 ΛΟ·ΡΟΝΤΗΣΓΝΩΜΗΣΕΚΤΕΙΝΑΣΚΑΙ·ΤΟΒΟΙΩΤΩΝΕΘΝΟΣΠΡΕΣΒΙΑΣ·ΤΟΥ
 ΜΕΝΗΣΠΡΟΣΤΟΝΝΕΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΕΝΤΩΤΩΝΑΧΑΙΩΝΚΑΙΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝ
 25 ΣΥΝΕΔΡΙΩΝΑΡΓΕΙΠΟ·.ΩΝΤΕΣΥΝΕΛΛΗΥΘΟΤΩΝΕΥΣΧΗΜΟΝΩΝΚΑΙΠΡΩ
 ΤΩΝΕΚΤΩΝΠΟΛΕΩΝΚΑΙΠΑΝΤΩΝΑΡΟΥΜΕΝΩΝΚΑΙΕΠΙ·ΑΛΟΥΜΕΝΩΝΠΑΝΤ..
 ΕΝΕΛΑΣΣΟΝΙΘΕΜΕΝΟΣΤ·ΕΑΥΤΟΥΠΡΟΥΜΟΤΑΤΑΕΠΕΔΕΞΑΤΟΤΗΝΠΡΕΣ
 ΒΙΑΝΥΠΕΡΤΟΥΒΟΙΩΤΩΝΕΘΝΟΥΣΠΡΟΣΘΕΙΣΤΩΕΥ·ΕΝΕΙΤΟΥΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ·ΑΙΤΟ
 30 ΜΕΓΑΛΟΥΧΩΝ...ΛΔΩΡ..ΝΠΡΕΣΒΕΥΣΙΝΘΑΥΜ·ΙΟΣΟΥΝΕΠΙΤΟΥΤΟΙΣΚΑΙΑΠΟ
 ΔΟΧΗΣΑΞΙΩΘΙΣΕΝΤΟΙΣΠΑΝΕΛΛΗΣΙΝΤΕΙΜΑΣΕΛΑΒΕΝΜΑΡΤΥΡΟΥΜΕΝΟΣΚΑΙΔΙ
 ΑΤΗΣ...ΦΘΙΣΗΣΕΠΙΣΤΟΛΗΣΥΠΑΥΤΩΝΠΡΟΣΤΗΝΠΟΛΙΝΗΜΩΝ ΤΕΛΕΣΑΣ
 ΔΕΤΗΝΠΡΕΣΒΕΙΑΝΜΕΤΑΤΩΝΑΛΛΩΝΕΘΝΩΝΚΑΙΤΟΑΠΟΚΡΙΜΑΕΝΕΝΚΩΝΠΑΡΑ
 35 ...ΕΛΑΒΕΝΜΕΤΑΤΩΝΣΥΝΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΤΟΤΕΚΟΙΝΟΝ
 ΠΑΜΒΟΙΩΤΩΝΣΥΝΕΔΡΙΟΥ...ΕΝΟΝΤΗΝΑΥΤΕΠΑΝΓΕΛΑΤΟΝΧΑΡΙ·
 ΚΑΙ·ΝΟΙΑΝΤΕΙΜΑΣΕΨΗΦΙΣΑΝΤΟ...ΣΠΡΕΠΟΥΣΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΠΡΟ·
 ΤΗΝ·ΛΙΝ·ΜΩΝ ΕΠΙΤΑΔΕΚΑΤΑ·Ω...ΣΚΑΙΚ·ΜΑΙ·ΥΧΑΡΙΣΤΟΝΠΡΑΓΑ·Α
 40 ...ΑΙΚΑΙΑΥΤΑΙ...ΜΑΣΙΝΚΑ...ΛΕΙΤΕΙ·ΚΑΙΕΙΚΟΝΩΝ...
 ΤΕΙΜΙΣΤΑ·ΥΤΟΝ ΥΠΕΡ...ΔΕΤΗΜΕΓΑΛΟΥΨΥΧΙΑΚΑΙΑΡΕΤΗΠΑΝΤΑΣΤΟΥΣ
 ...ΕΑΥΤΟΝΠΡΟΣΤΟΦΙΛΟΔΟΞΟΝ...ΦΙΛΑΓΑΘΟΝΤΑΙΣΕΠ..
 ΛΗ·ΟΙΣΔΑΠΑΝΑΙΣΕΙΣΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΣΝΟΜ·ΟΜΕΝΟΣΕΓ·ΛΟΙΠΟ
 ΤΟΣΓΑΡΗΔΗΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΤΟΥΤΩΝΠΤΩΙΩΝΑΓΩΝΟΣΚΑΤΑΣΤΑΘΙΣΑΓΩΝΟΘΕ
 ΤΗΣΠΡΟΥΜΟΤΑΤΑΕΠΕΔΕΞΑΤΟΦΙΛΟΔΟΞΗΣΑΣΤΟΑΝΑΝΕΩΣΑΣΘΑΙΤΗΝΑΡΧΑ·
 45 ΟΤΗΤΑΤΟΥΑΓΩΝΟΣΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΠΤΩΙΩΝΚΑΙΚΑΙΣΑΡΗΩΝΚΤΙΣΤΗΣΑΝΩΘΕ
 ΓΕΝΟΜΕΝΟΣΑΝΑΛΑΒΩΝΤ·ΤΗΝΑΡΧΗΝΕΥΘΕΩΣΕΠΙΤΕΛΕΙΤΑΣΘΥΣΙΑΣΚΑΙ
 ΤΑΤΟΥΘΕΟΥΜΑΝΤΕΙΑ ΕΣΤΙΩΝΑΡΧΟΝΤΑΣΚΑΙΣΥΝΕΔΡΟΥΣΚΑΤΕΤΟΣΠΕΝΤΑ
 ·ΙΣΜΕΓΑΛΟΜΕΡΕΣΙΔ·ΝΟΙΣΚΑΙΤΗΝΠΟΛΙΝΑΡΙΣΤΙ·ΩΝΕΠΙΠΕΝΤΑΕ·ΑΝΜΗΔΕ
 ΜΙΑΝΥΠΕΡΘΕΣΙΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΕΝΤΟΙΣΧΡΟΝΟΙΣΜΗΤΕΘΥΣΙΑΣΜΗΤΕΔΑΠ·
 ΝΗΣΜΗΔΕΠΟΤΕΠΙΣ·ΑΝΤΟΣΔΕΤΟΥΑΓΩΓΩΝΟΣΤΩΕΚΤΩΕΝΙΑΥΤΩΤΟΕΠΙΠΟΛΕΟΣ

45 ΔΙΑΔΟΜ... ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣ ΑΝΕΟΡΤΗΝ ΕΔΩΚΕΝ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΥΙ
 ΚΟΙΣ ΚΑΙ ΕΚ ΤΗ ΜΕΝ ΟΙΣ ΔΙΔΟΥΣ ΚΑΤΑΝΔΡΑΕΚΑΣ ΤΟΝ ΚΟΦΙΝΟΝ ΣΕΙΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΟΙΝΟΥ
 ΗΜΙ... ΑΣ ΔΕ ΠΑΤΡΙΟΥΣ ΠΟΜΠΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΩΝ ΣΥΡΤΩΝ ΠΑΤΡΙΟ.
 50 ΟΡΧΗΣΙΝ ΘΕΒΕΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ· ΑΥΡΟΥΤΗΣ ΑΣΕΤ... ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΣΕ
 ΒΑΣΤΟΙΣ ΚΡΕΑΔΟΣΙ... ΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣ ΜΟΥΣΚΑΙ ΔΙΠΝΑ ΟΥΔΙ ΕΛΙΠΕΝ ΠΟΙΩΝ
 ... ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΣ ΑΠΟ ΕΙΚΑΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΡΙΑΚΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΕΝ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΑΡΙΣΤΟΙΣ
 ΠΑΙΔΑΣ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΑΣ ΕΝ ΗΛΙΚΟΥΣΟΥ
 ΤΩΝ ΗΓΥΝΗΑΥΤΟΥ ΝΤΙ... ΑΗΡΙΣΤΙΣ ΕΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΑΣ ΕΝ ΗΛΙΚΟΥΣΟΥ
 ΠΑΡΕΛΙΠΕΝ ΔΕ ΟΥΔΕ... ΣΚΗΝΙΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΚΟΣΜΟΥΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΗΡΗΣΤΙΣ ΕΝ
 ΔΕ ΤΟΥΣ ΑΠΕ... ΘΕΜΑΤΟΣ ΚΑΤΙΔΙΑΝΟΜΗ ΔΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ
 55 ΜΗΔΕΝ ΑΤΗΣ ΕΑΥΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ ΑΜ· ΙΡΟΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΕΝΤΕ
 ΑΙ· ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΙΣ ΘΕΩΡΙΑΙΣ ΤΟΥ ΟΥ ΜΕΛΙΚΟΥ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ... Ω ΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
 ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΕΝΕΓΛΥΣΕΝ ΕΝΤΕ ΘΕΑΤΡΩ... ΜΜΑΤΑ
 ... ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΔΩΚΕΝ ΔΙΑΚΟΥΣΤΑΚΑΙ ΕΝΤΕΙΝ ΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ Μ.
 60 ΣΙΝΤΑ ΔΑΠΑΝΗΜΑΤΑΥΤΟΥ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΕΝΤΕ ΤΗΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ Μ. ΤΗΣ ΑΛΛΗ
 ΤΑΤΟΠΑΝΔΗΜΟΝ ΔΙΠΝΟΝ... ΑΡΧ· ΝΑΝΩΘΕΝ ΠΑΛΙΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗ
 ΝΗ· ΚΑΤΑ ΤΡΙΚΛΕΙΝΟΝ ΔΙΑΔΟΜΑΤΑ ΕΔΩΚΕΝ· ΝΔΕΚΑ ΔΕ ΝΑΡΙΩΝ ΚΑΙ... ΡΑ
 ΑΙΟΝΟΙΝΟΥ ΠΑΛΙΟΥ... ΔΗΝΑΡΙΑ ΕΞΙΣ... ΟΥ ΗΜΑΤΟΛΟΙ ΟΠΟΝΤΗΣ ΔΑΠΑ
 ΗΣ· ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΗΝ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΝΤΟΣ
 65 ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΙΡΟΥ ΕΠΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΠΑΝΔΗΜ· Ι· ΠΗΝΤΗΣ ΑΝΟΙ... ΛΕΙΤΑΙ
 ΠΑΣΑΝ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΝ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΝ ΕΝΔΕΙ· ΝΥΜΕΝΟΙ ΟΔΕΜΗ... ΛΑΘΟ
 ΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΕΑΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ ΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΑΣΔΙΤΩ ΜΕΓΙΣΤΩ ΕΠΙ
 ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΑΡΑΧΡΗΜΑΙΣΤ... ΣΕΝΤΟΥΣ ΣΥΝ... ΘΟΝΤΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΝΕΥΧΑ
 ΡΙΣΤΙΑΝ ΟΘΕΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ...
 ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΟΥΣ ΚΑΙ... ΛΟ... ΤΡΙΔΑΣΤΑΙΣ ΠΡΟΣ ΗΚΟΥΣΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ ΤΕΚΑΙ
 70 ΔΩΡΕΑΙΣ ΠΡΟΣ ΗΚΟΝΕΣ ΤΙΝΟΣ ΜΟΥ ΜΕΝΟΥΣ ΜΑΡΤΙΡΙΣΘΑΙ ΔΙΑΔΗ
 ΠΑΝΤΑ ΕΔΩΚΕΝ ΤΟΙΣ ΤΕ ΑΡΧΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΔΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ· ΑΙ
 ΝΕΣΑΙ· ΕΝΤΟΝ ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ΑΝΔΡΑ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ ΑΝΕΦΗ
 ΠΡΟΣΤ· ΝΠΑΤΡΙΔ· ΣΧ· ΕΝΕΚΤΕΝΕΙ ΕΥΝΟΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΟΒΟΙΩ
 ΤΩΝ ΕΘΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑΣ ΣΥΝΚΟΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗ
 75 ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΕ ΦΑΝΩ· ΑΙΔΕΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΩΣ ΤΕ ΦΑΝΩ ΚΑΙ ΕΙΚΟ.
 ... ΗΤΗ ΓΑΘΗΤΟΥΣ ΤΕ ΜΕΤΑΥΤΑ ΚΑΤΑΣΤΑΘΗΣΟΜΕΝΟΥΣ...
 ΝΟΟ... ΕΝ· ΟΙΣ ΕΠΙ ΤΕΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΙΣ ΥΠΑΥΤΩΝ ΑΓΩΣΙΝ... ΛΕΙΝΑΥ
 ΤΟΝΙΣ... ΔΡΙΑ· ΚΑΘΑΠΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΥΕΡΤΕΤΑΣΙΝ... ΤΩΝ
 80 ΟΥΤΩΣ ΣΥΝΤΕΛΟΥΜΕΝ· ΗΠΟΛΙΣ ΗΜΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣ
 ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΠΟΛΛΟΙ ΤΕ ΖΗΛ... ΕΙΝΩΝ· ΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝ
 ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΡΤΥΡΟΥΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΣΤΗΣΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΑΝ
 ΔΡΙΑΝΤΑΣ ΑΥΤΟΥ· Η ΓΑΛΜΑΤΑ ΕΝΑΜΕΝΕΝΤΩΙ ΕΡΩ ΑΠΟ ΑΛΩΝΟΣ
 ΤΟΥ ΠΤΩΙΟΥ ΤΩΝ ΔΕ ΤΕΡΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΝΤΕ ΤΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝ· Σ
 ΟΜΟΙΩΣ ΕΠΙΧΡΥΣΘΟΥΣ ΤΗΝ ΕΠΙΓΡΑΗΝ ΠΟΙΟΥΜΕΝΩΝ ΤΗΝ ΔΕ ΟΔΗΜΟΣΚ...
 85 Η ΒΟΥΛΗ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ ΔΑΝΕΠΑΜΕΙΝΩΝ ΔΟΥΑΡΙΣΤΑ ΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑΜΕ
 ΝΟΝ... ΕΙΝΑΙ ΔΕ... ΕΝΑΝ ΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΗΦΙΣΜΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΙΟΥ
 ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΤΩΙΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΟΛΕΩΣ ΕΝΤΕ ΤΗ ΑΓΟΡΑ

cepit Leakius: pauca, quae maioris momenti essent, nobis reliquit. Et ea quidem, de quibus nihil monneo, Leakius proposuit fere omnia. Iota subscr. constanter omissum est; frequenter habetur I pro EI, quod magis ex pristina Boeotorum vocales permutandi ratione retentum videtur, quam saeculi barbariei tribuendum: sic vs. 18. *is* p. *eis*, 19. *πρεσβίας*, 23. 24. *πρεσβίαν*, 26. *ἀξιωθίς*, 27. *πεμφθίσης*, 32. *ἐπιτα*, 37. *κατασταθίς*, 49. *διπνα*, 50. *τάξις*, 60. *διπνον*, 62. *is*, 70. *μαρτυρῖσθαι*, 78. *is*. Ad quam rationem, ubi litterarum id numerus requirebat, etiam supplementa scripsimus. Nec tamen constans hic usus; ut statim *πρεσβείαν* est vs. 28. *πρεσβεία* vs. 75. et *eis* vs. 81. Initio eius quae superest partis agitur de liberalitate Epaminondae, quam in festo nescio quo monstraverat. Vs. 1. Leakii supplementum *δαπανημάτων* confirmant vs. 13. 59. Vs. 4. quod dedit *καὶ τοῖς Σεβαστοῖς* excipitur litteris *ἀγων*, hoc est *ἀγῶνες* vel *ἀγώνων* aut *ἀγῶνας*. Vs. 5. extr. *ἀν μόνος καὶ πρῶτος ἀπὸ [αἰῶνος?]* Certe hoc usitatum. Vs. 7. *ἀπ' ἐκδέματος* (ex edicto) Leakius rectissime; cf. vs. 54. deinde *μηδὲν* vel *μηδὲνα* vel tale fuisse probabile est. Vs. 8–12. in iis, quae supplevi, nihil incertum nisi vs. 8. 9. *ὅσοι γεγόνασιν*. Formulam *οὐ δέλιπεν* vs. 10. petii ex vs. 49. Vs. 13. *τῶν ὑπερβαλλόντων* non est dubium: incertius supplementum nostrum *δι[ε]τελε[ι]ώτο*, quamquam cave lacunam huic putes non sufficere: nam lacunarum signa Leakius, ubi punctis utitur, non posuit accurate. Vs. 14. retinui *περὶς* (p. *πέριξ*), quippe quod id redit vs. 58. Simile est *ἀμφίς*. Vss. 14–18. inde a *τοῦ* (vs. 14. extr.) intricatiores sunt neque a Leakio satis expediti. Recte ille vidit *κονιάσεως* scribendum esse: unde mox etiam *κονι[α]θῆναι* corrigendum erat; praeterea correxi: *τοῦ τε μεγίστου καὶ σώζοντος ἡμῶν τὴν χῶραν χωμάτος παραλελειμμένης τῆς* etc. nam de *mole* agi, quae a fluctuum incursione defenderet agros Acraephiensium, et reliqua verba docent et operis magnitudo (*is δώδεκα σταδίου*). At sic vs. 16. *ὦν* non convenit. Hoc tamen corruptum esse sponte patet aliis de causis: neque enim unde pendeat habet. Nam sequitur continuo *τῇ ἐγδο[σ]ει*, quod statim vidi restituendum esse: ab *ἐγδοσει* autem pendet genitivus *τοῦ ὅλου* (sc. *χωμα*) *ἐπισκευασθῆναι καὶ κονιαθῆναι*: igitur *ὦν* non pendet a verbis his *ἐπισκευασθῆναι καὶ κονιαθῆναι*, sed ab his pendet solum *ὅλον*. Quapropter *ὦν* debet a *προενόησεν* suspendi, quod genitivum desiderat: et quum possis *οὐ* scribere, praetuli *ὦν* ut facilius, sicut infra non semel *πόλεος* in *πόλεως* mutandum esse doceo. Sic omnia procedunt, modo ad *κατωρθώσατο* ex illo *ὦν* suppleas *ταῦτα*: „*Et quum maximae ac servantis nostram terram molis omissa esset loricatio, quibus rebus, locanda totius molis refectione et loricatione, solus providit, in iis permanendo easdem etiam ad exitum perduxit*” etc. Vs. 20 sq. nota tum Panhellenes, qui vulgo Athenis convenerunt, Argis convenisse cum Achaeorum concilio: Achaeos quidem Argis congregari non est mirum, quum Argivi Achaeis tum accensiti sint et Argivi principes apud Achaeos magistratus gesserint. Exempli causa cf. n. 1124.

Sed Boeotos noli Achaico concilio accensere: solis accensentur Panhellenibus, quod e vs. 26. magis apertum. Vs. 22. *τῶν πόλεων* ad solas Boeotiae urbes refer. Vs. 22. extr. Leak. *πάντα*: possis etiam *πάντας*, et vs. 23. *τὸ ἑαυτοῦ*, ubi dedit *τά*. Vs. 24. Leak. *εὐ[σθ]ενεῖ*, quod duarum litterarum lacuna est; sed vs. 82. ubi quum lacuna nulla sit, tamen asteriscus ab illo ponitur, docet haec signa non ab omni suspitione libera esse. Dedit igitur *εὐ[σθ]ενεῖ*. Deinde Leakius aliter atque ego: *καὶ τῇ μεγαλοφύχῳ τὴν ἄδωρον πρ.* Ἄδωρον intellige non *incorruptam*, sed *sine remuneratione* susceptam. Vs. 26. cave *μαρτυρουμέν[α]ς* scribas: cf. vs. 70. Paulo aliter, non de viro, sed de eius meritis, est vs. 81. Vs. 30. ubi *ὑποδεχόμενον* coniiciat aliquis, pro quo tamen praestabat *ἀποδεχόμενον*, recte Leakius habet *ὑπομνησκέμενον*. Vs. 32–34. non succedit emendatio. *τὴν πόλιν ἡμῶν* (vs. 32. init.) recte dedit Leakius; item *ὑπερεβάλλετο* (vs. 34.), hoc observato lacunae spatio, quo minus respecto possis etiam *ὑπερεβάλετο*. Ante hoc quod reposui *ψηφίσμασιν καὶ [π]ολετεῖ[α] καὶ ἐκόνων [ἀναστάσει] τιμ[ῇ]σ[α]ι αὐτόν*, vix dubium est. Praeterea exiguum spatium, quod vs. 32. ante *ΕΠΙ ΤΑΔΕ* relictum est, docet novam ibi sententiam incipere, rectissimeque Sanderus *ἐπιτα δὲ* legendum vidit et mox *πόλεις καὶ κ[ω]μαί*. Sed quod post *ἐπιτα δὲ* habetur *ΚΑΤΑ. Ω* – id vix potest sanum esse, nec dubito *κα[τ] α. ω* – legendum esse, ita ut in litteris *Α. Ω* – lateat attributivum ad *πόλεις καὶ κωμαί* pertinens, ad quod Sanderus intellexit referri etiam *καὶ αὐταὶ* vs. 33. ita ut hunc fere statueremus verborum fuisse tenorem: *ἐπιτα δὲ κα[τ] – – – πόλεις καὶ κ[ω]μαί [ε]ὐχάριστον πρᾶγ[μα] ἀποτελεῖσθαι καὶ αὐταὶ [ἡ]ξίωσαν ψηφίσμασιν* etc. Dein quod vs. 33. dedit *προγεγονότας* καὶ incertum est. Mox *Πτώια* festum est Apollinis Ptoi, cuius cultus in vicinia Acraephae notus est; atque inde patet locum *Cardusa* esse ipsam Acraephiam. Vs. 39. *ἀνωθε[ν]* Leakius recte; cf. vs. 60. De *oraculo* Ptoi Apollinis (vs. 41.) cf. Herodot. VIII, 135. Pausan. IX, 23, 3. Pind. Fragm. p. 595. nostr. collect. Ipsorum *ludorum* restitutio in sextum demum annum constituta erat: quod patet e vs. 44. Ibidem *ἐπὶ πόλε[ω]ς* est *in urbe*, ut vs. 67. 83. 87. *ἐπὶ τῆς πόλεως* et *ἐπὶ πόλεως*. Et nota vs. 67. 83. diserte esse *ΠΟΛΕΩΣ*, unde ceteris duobus locis *ΠΟΛΕΩΣ* intelligitur corruptela laborare. Opponitur *urbs* et *locus sollemniū*, qui est ad templum Apollinis, xv fere stadiis ab urbe remotum (Pausan. l. c.) et loco paulo editiore; descenditur enim a templo in urbem (vs. 63 sq.): quamquam etiam urbs in monte est. Ceterum Epaminondae in populi delicias impensae omnem modum superant, etiam *τὸ ἀριστίζειν τὴν πόλιν ἐπὶ πενταετίαν* (vs. 42.), licet ad hoc intelligendum sit *πεντάκις κατ' ἔτος*. At memineris iam olim perditos Boeotorum mores fuisse, de quibus Polybius XX, 4. extr. *ἀλλ' ὀρμήσαντες πρὸς εὐωχίαν καὶ μέδας οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἐξελεύθησαν ἀλλὰ καὶ ταῖς ψυχαῖς*. Sed maxime cf. ibid. c. 6. *Οἱ μὲν γὰρ ἄτεκνοι τὰς οὐσίας οὐ τοῖς κατὰ γένος ἐπιγεγομένοις τελευτῶντες ἀπέλειπον, ὅπερ ἦν ἔθος παρ'*

αὐτοῖς πρότερον, ἀλλ' εἰς εὐτυχίας καὶ μέδας διεδίδοντο καὶ κοινὰς τοῖς φίλοις ἐπέδον· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐχόντων γενεὰς ἀπεμέριζον τοῖς συσσιτίοις τὸ πλεῖον μέρος τῆς οὐσίας· ὥστε πολλοὺς εἶναι Βοιωτῶν, οἷς ὑπῆρχε δεῖπνα τοῦ μηνὸς πλείων τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν. Vs. 46. ἐκτεμένοντι sicut possessores fundorum. Cophinus Boeoticus aequalis est chobeticibus Atticis novem: vide Oec. civ. Ath. T. I. p. 102. De συρτῶ Leakius: „Συρτός vocabulum est etiam nunc usitatum significando particulari motui Romaicae saltationis, maxime Constantinopoli et in aliis magnis urbibus.” Vs. 50. κατὰ τάξεις est secundum ordines et classes, quae constitutae erant. Ibidem nota ἔμπασι p. ἄπασι. Vs. 52. Νωτίλα vel Νωτίχα videtur fuisse. Vs. 53. σκηνίτας cave histriones esse putes: haud dubie sunt tabernaculorum possessores, quae partim mercatui

partim excipiendis peregrinis exstructa erant: ut σκηναυτής est ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν (Lex. Seg. p. 304.), non solum ὁ σκηνὴν οἰκῶν (ibid. et Etym. M. p. 743. 16.). Hinc additur καὶ συγκοσμοῦντάς τὴν ἐσθῆν. Cf. nos Explicat. ad Pind. p. 201. et supra n. 1104. Diodor. XVII, 16. Κατὰ τρικλινέων vs. 61., in singula triclinia. Vs. 71. nota τοὺς ἄρχοντας τε καὶ συνέδρους (cf. vs. 41.) idem esse quod vs. 85. τὴν βουλὴν: id quod utriusque loci docet comparatio. Vs. 72. extr. non recte Leakius ἐφ' ἣν. Vs. 76. τελεία spatii causa recte addidit idem ex alio titulo: εἰκὼν τελεία est imago totius corporis, non solius faciei cum pectore. Vs. 79. Leak. dedit συντελουμένων αὐτῷ τειμῶν, nimium opinor supplementum. Vs. 82. ante ἣ nihil periit, licet signetur lacuna. Vs. 84. malim ποιου- μένους.

1626.

Ex rudibus *Thisbae* (vide lemma n. 1613.); edidit Dodwell. Itin. T. II. p. 514. Primus versus minoribus litteris; ultimus excepto **ΚΑΙ** maximis.

ΜΟΥΛΠΙΟΥΝΕΙΚΙΟΥΒΟΙΩΤΑΡΧΟΥΑΠΟΓΟΝΟΥ

ΜΟΥΛΠΙΟΝΠΑΡΑ
ΜΟΝΟΝΜΟΥΛΠΙΟΥ

ΒΡΑΧΑΠΑΡΑΜΟΝΙΑ

ΝΟΥΚΑΤΑΥΡΗΛΙΑΣ

ΑΡΕΙΚΟΥΕΝΕΥΙΟΝ

ΕΓΓΟΝΟΝΜΟΥΛΠΙ

ΟΥΠΑΡΑΜΟΝΟΥΚΑΙ

ΚΟΡΑΝΗΠΑΥΛΗΣ

10 ΟΙΑΔΕΛΦΟΙΟΥΛΠΙΟΙ

ΒΡΑΧΑΣΠΑΥΛΑΥΓΕΙΑ

Ψ Β ΚΑΙ Δ

Μ. Οὐλπίου, Νεκίου Βοιωτάρχου ἀπογόνου.

Μ. Οὐλπίου Παρά-

μονον, Μ. Οὐλπίου

Βραχᾶ Παράμονια-

5 νοῦ καὶ Αὐρηλίας

Ἀρε[σ]κού[σ]η[ς] υἱόν,

ἐγγόνον Μ. Οὐλπί-

ου Παράμονου καὶ

Κοράνη[ς] Παύλης,

10 οἱ ἀδελφοὶ Οὐλπίου

Βραχᾶς, Παύλας, Ὑγείας.

Ἐπιφίσματι βουλῆς καὶ δήμου.

Primus versus titulus est generalis, statuam haberi significans Μ. Υλπί (Paramoni), qui ex posteris sit Νεκίας, Boeotarchae olim nescio qua re insignis. Vs. 6. fuit ΑΡΕΙΚΟΥΕΝΕ. De familia cf. n. 1613. Vs. 12. duae videntur mulieres designari, Ulpia Paula, Ulpia Hygea. Titulus non ante Aurelios scriptus est, immo aliquanto post primos Aurelios.

1627.

Chaeroneae (Caprena). Ed. Meletius Geogr. p. 341. minusculis (hinc Hobhous. Itin. p. 1049). Transposui in litteras, quae aetati conveniunt, eas fere quae n. 1628. habentur.

ΣΕΣΤΟΝΚΛΑΥΔΙΟΝΑΥΤΟΒΟΥΛΟΝΟΜΩΝΥΜΟΝΤΩ
ΠΑΤΡΙΕΚΤΟΝΑΠΟΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥΑΡΕΤΗΝΠΑΧΗ
ΕΝΒΙΩΙΚΑΙΓΟΓΟΙΣΕΠΙΔΕΙΞΑΜΕΝΟΝΕΝΤΗ
... ΦΙΛΟΣΟΦΟΝΕΤΩΝ... Β ΗΠΡΟΣΜΗΤΡΟΣ
5 ΜΑΜΜΗΚΑΛΛΙΚΛΕ... ΙΟΙΓΟΝΕΙΣΚΑΙΑΙΑΔΕΛ
ΦΑΙΤΩΝΗΡΩ

Dele Iota subscriptum, quod Meletius de suo addidit.

Σέστον Κλαύδιον Αὐτοβούλον, ὀνομαζόμενον τῷ πατρί, ἔκτον ἀπὸ Πλουτάρχου, ἀρετὴν πάσαν ἐν βίῳ καὶ λόγοις ἐπιδειξάμενον ἐν τῇ [ἡλικίᾳ], φιλόσοφον; ἑτῶν... β', ἡ πρὸς μητρὸς μάμμη Καλλίκλη[ια καί] οἱ γυναῖκες καὶ αἱ ἀδελφαὶ ἡ[δ] ἡρώα -

Defuncti statuae haec subscripta fuerunt: unde ex more heros vocatur. Titulus est fere tertii post Christum saeculi. Prima aetas est ipsius *Plutarchi*; in secunda aetate est *Sextus Chaeroneensis*, *Plutarchi* fratris vel sororis filius, de quo vide *Suid.* et *Kuster.* ad *Suid.* ac *Fabric.* B. Gr. T. III. p. 575. Quinta aetas est patris cognomine filio hic scripto. Eiusdem familiae fortasse est is, de quo n. 1628.

1628.

Chaeroneae, in receptaculo aquae prope fontem; ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 140.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΟΒΟΥΛΟΝ ΦΙΛΟΣΟ
ΦΟΝ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΝ ΦΛΑΒΙΟΥ ΑΥΤΟΒΟΥ
ΛΟΣΤΟΝ ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΠΠΟΝ

Δαμάτριον Αὐτοβούλο[υ?], φιλόσοφον Πλατωνικόν,
Φλάβιος Αὐτόβουλος τὸν πρὸς μητρὸς πάππον.
Cf. ad n. 1627. et de dictione φιλόσοφον Πλατω-
νικόν titulum Smyrnaeum in honorem Theonis.

1629.

Prope rudera Acraephiae (Carditza); transcripsit Hawkins, edidit Walpolius Mem. p. 454.

ΗΠΟΛΙΣ
ΑΓΑΜΗΣΤΟΡΑ
ΖΩΠΥΡΟΥ
ΗΡΩΑ

Ἡ πόλις
Ἀγαμήστορα
Ζωπύρου
Ἡρώα.

Sub statua defuncti.

1630.

Thespiis (Eremo Castro, cf. ad n. 1614.); ed. Meletius Geogr. p. 344. minusculis, ex quibus in epigraphicis typis transposui.

ΘΕΣΠΤΕΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΑΡΥΦΟΝΠΑΡΑΜΟΝΟΥΑΡΕΤΗΣΕΙΝΕΚΕΝ

Θεσπ[ι]έων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀρυφόν? Παράμονου ἀρετῆς εἵνεκεν. Ἀν Α. Ρ[ο]ύφον?

1631.

In vico Neochori s. Neocoria, quattuor ab Eremo Castro miliaris (Britannicis), in vicinia *Thespiarum*; ed. Wheler Itin. p. 471.
Spon. Itin. T. III. P. II. p. 226. hic versibus indiscretis. Igitur versuum distinctionem petii ex Wheelero, apud quem
nota vs. 2. spatii causa in duas distractum lineas esse.

ΘΕΣΠΙΩΝΟΙΠΑΙΔΕΣΚΑΙΠΑΡΟΙΚΟΝ... ΠΡΜΑ...
ΟΜΕΝΩΝΕΘΕΣΠΙΑΙΣΠΡΩΤΟΓΕΝΩΝΑΡΩΤΑΡΧΟΥΤΟΝΚΡΙΣ... ΠΑΤΕ
ΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΑΥΤΩΝ

Vs. 1. ultimum Π omittit Spon. Vs. 2. Whel. [τευ]ομένων ἐν Θεσπιάς. Πρωτογέν[η]ν [Π]ρωτοάρχου τὸν
ΩΕΣΠ etc. operarum vitio. Vs. 2. Spon; AP. [α]ρισ[τον] πατέρα καὶ εὐεργέτην ἑαυτῶν.
ΤΟΝΚΑΙΠΑΤΕΡΑ: quod dedi habet Whel. Θεσπιῶν est Θεσπιέων, ut supra fuit Χαλειῶν
Θεσπιῶν οἱ παῖδες καὶ παροίκ[ω]ν [τῶν] πρ[α]γμα- n. 1567.

1632.

Thebis; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 3. p. 50. n. 11.

ΑΛΛΟΣΦΑΥ
ΣΤΕΙΝΟΣΔΟΓΜΑ
ΤΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥ
ΔΕΙΤΕΥΣΑΜΕ

5 ΝΟΝ

Initio perit accusativus. Vs. 3. malim τῆς βουλῆς.

1633.

Thespiis (Eremo Castro); ed. Dédwell. Itin. T. II. p. 513.

ΤΟΟΙΛΗΚΑ
ΜΝΑΣΙΠΠΑ
ΤΟΥΙΕΡΑΤΕΥ
ΣΙΔΟΣΚΛΙΑΝ
5 ΤΗΠΟΛΙΕΙΣΤ
ΙΥΣΟΥΕΟΡΤ

Ἡ [β]ο[υ]λὴ καὶ ὁ δῆμος
Μνασίππα[ν]? - - -
του ἱερατεύ[σαν] ἱ-
σίδος κ[α]ὶ Ἀν[ού]βιδος
5 τῇ πόλει εἰς τὴν Διο-
νύσου ἐορτήν.
Ἱερατεύ[σαν] dedi, ut mulier sacerdos fuerit;
Introd. Boeot. II, 7. de viro cogitabam, quod puta-
bam τοῦ ἱερατεύ[σαντος] fuisse.

1634.

Thebis in magno lapide; Cyriac. p. xxxv. n. 233. et ex schedis Barberinis Cyriaci a Compagnonio missis Murat. T. II. p. 204. l. 1. versibus eodem modo distributis, et ex suis schedis p. DLXX. 4. versibus aliter divisis.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΦΛΑΟΥΙΩΙΑΘΗΝΑΙΩΙΦΛΑΟΥΙΟΥΠΟΝΤΙΛΟΥ
ΟΥΓΑΤΕΡΑΠΑΖΑΚΟΡΕΥΣΑΣΑ

Sic Cyr. At Mur. ex suis schedis vs. 1. ΔΗΜΟΣ, ad Charit. p. 391. Lips.), vel ἀρχιζακορεύσασα; prius vs. 3. ΔΥΓ etc. Idem in exemplo a Compagnonio misso ΘΥΓΑΤΗΡΑ etc. Osannus Auctar. Lex. Gr. Scribe: Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Φλαυί[αν] Ἀθηναί[αν]. p. 160. vs. 2. corrigit Ποντικῶ, sine causa, et vs. 3. Φλαυίου Ποντίλου θυγατέρα, [ύ]π[ο]ζακορεύσασα[ν].
θυγάτηρ ὑποζακορεύσασα (quod coniecit olim Dorvill.

1635.

Chaeroneae, in aedícula in marmore. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 139.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟΣΧΑΙΡΩΝΕ
ΩΝ.ΤΗΝΙΕΡ
ΑΝ.ΤΗΣΑΡΤΕΜΙ
5 ΔΟΣ.ΧΑΡΟΠΕΙΝΑΝ
ΤΒ.ΚΛΑΥΔΙΟΥ.ΔΙΔΥ
ΜΟΥ.ΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝ
10 ΘΕΟΝΟΡΗΣΚΕΙΑΣ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Χαιρωνέων τὴν ἱέρ[ει]αν τῆς
Ἀρτέμιδος Χαροπείαν, Τ[ι]β. Κλαυδίου Διδύμου θυγα-
τέρα, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ τῆς περὶ τὴν θεὸν Θρησκείας.

1636.

Thebis prope fontem publicum in magno lapide. Ed. Clarkius Itin. P. II. T. III. p. 53.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ....
ΘΕΟΓΕΙΤΟΝΟΣΠΕΜ.....
ΟΥ.ΓΥΝΑΙΚΑΑΡΕΤΗΣΚΑΙ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΕΝΕΚΕΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος [τὴν θεὰ] Θεογείτονος Πेम.
.....ου[ς?] γυναῖκα, ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης ἕνεκεν.

1636. b.

Prope *Plataeas*; ex schedis Köhlerianis.

ΦΛΑΒΙΑΝ
ΝΕΡΟΑΡΕΤΗΝ
ΟΠΟΛΙΚΡΑΤΙΔΗΣ
ΤΗΝΜΗΤΕΡΑ
Ψ Δ

Φλαβίαν Νε[ικ]αρέτην?

- Πολ[υ]κρατίδης

τὴν μητέρα.

Ψηφίσματι δήμου.

Vs. 3. init. Π[ο] fuerit (*Publius*).

CLASSIS SEXTA.

EPITAPHIA ET SINGULA NOMINA.

1637.

Ad puteum lapideum in amplissimo campo quinque miliaris a *Thebarum* urbe, in lapide; Cyriac. p. xxxiii. n. 223.

ΗΑΓΕΣΑΝΔΡΟΣ

Ἀγέσανδρος, vel magis Boeotice Ἀγείσανδρος. Spi-
ritus similiter comparet n. 1642. E potest H vel
EI esse.

1638.

Inter *Thespias* et *Thisben*; ed. Leakius Mus. crit. Cantabr. T. II. Fasc. VIII. p. 577. n. 15. et Rosius Inscr. tab. xiii. fig. 5. ad p. 101. cuius exemplum reddo.

ΑΡΙΣΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἀριστοφάνης.

De duplicato Sigma cf. ad n. 25. qui titulus a
Boeotis non alienus: adde Ἀριστοφάν n. 1608. b. 16.
et n. 1571. 31.

1639.

Orchomeni; ed. Leakius l. c. p. 579. n. 25. Rosius l. c. fig. 8.9. cuius exemplum sequor. Sunt duo tituli in eodem lapide.

ΕΡΙΒΑΚΕΝΦΑΙ
ΕΡΙΔΕΥΣΟΜΙ

Ἐπὶ Βακέρφα.
Ἐπὶ Δέξωνι.

Nota ἐπὶ cum dativo: *Monumentum Baceuae*. Cf. n. 1647. 1657-1662. Forma haec epitaphiorum maxime Boeotica est. Cf. Introd. I, 18.

1640.

Thespiis; ed. Leakius ib. p. 577. n. 11.

ΕΦΙΡΡΟΣ

Ἐφιρρος.

1641.

Tanagrae; ed. idem ibid. n. 9.

ΗΞΙΝΑΣ

Ἡσχίνας (Ἀίσχινος: cf. Introd. et maxime n. 1593. coll. n. 1599.).

1642.

Prope *Tanagram*; ed. Leakius ibid. n. 10. et Rosius Inscr. tab. XIII. fig. 3. ad p. 101.

ΗΙΡΡΑΡΨΙΑ

Ἰππαρχία.

Littera Ψ apud Rosium paulo differt. De spiritu cf. n. 1637.

1643.

Orchomeni; ed. Leakius l. c. p. 579. n. 24. Rosius l. c. fig. 7. cuius exemplum dedi. Habent etiam schedae Köhlerianae, ex quibus formam litterae E habes.

ΚΥΔΙΛΛΕ

Κυδία.

Exspectes potius Κύδλλα. Anne igitur est dativus Boeoticus Κυδία p. Κυδία? an vocativus Κύδλλα? Hoc vix credo. Cf. n. 1649.

1644.

Inter *Thespias* et *Thisben*; ed. Leakius ibid. p. 577. n. 14.

ΛΕΥ.ΙΝΑΣ

Λευ[κ]ίνας?

1645.

Thebis; ed. Pocockius Inscr. ant. P.I. c. 5. s. 3. p. 49. n. 2.

ΜΟΥΡΤΩ

Μουρτώ, vel Μούρτω; nomen mulieris celebre.

1651.

Orchomeni; ed. Meletius Geogr. p. 343. et hinc Byronus l. c. ad n. 1569.

ΝΟΚΒΕΣ

--- νοκλῆς.

Ἀμει]νοκλῆς vel tale. Lambda habuit formam λ, sed ut solet reclinatorem in sinistram.

1652.

Thebis; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 53. cum supplementis Youngii.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΝΗΗΣΚΟΥΝΝΕΟΣΩΝ - - - - -
- - ΕΚΓΥΜΝΑΣΙΟΥΣΥΝΤΡΟΦΟΣΑΙ - - - - - Α - -
ΘΗΗΣΚΩΔΕΝΠΟΛΕΜΩΙΤΙΜΩΡΩΝΔΕΛΦΙΔΙΧΩΡΑΙ
- - - ΔΕΙΜΙΕΥΑΝΟΡΙΔΑΠΑΤΡΟΣΔΕΝΕΩΝΟΣ

ita ut omnia pendeant ab adiectivo σύντροφος), coniicio
iam vs. 1. extr. de gymnica exercitatione dictum esse.
Vs. 4. πάππου praebet Niebubrius. Igitur haec re-
stitutio videtur magis consentanea:
Εὐφροσύνην ἥσκουν νέος ὦν [καὶ μόχθον ἀέθλων,
τοῖς] ἐκ γυμνασίου σύντροφος ἀκροῦ[α] τοις·
Θνήσκω δ' ἐν πολέμῳ τιμωρῶν Δελφίδι χόρρα·
πάππου] δ' εἴμ' Εὐανορίδα, πατὴρ δὲ Νέωνος.
Nomen viri videtur supra scriptum fuisse. Titulus
est bonae aetatis, commodeque referri ad Olymp.
125, 3. potest et Gallorum in Graeciam et maxime
adversus Delphos invasionem; quam inter alios Boe-
oti arcere studuerant (Pausan. X, 20, 3.).

Thebis; ed. Pocockius Inscr. ant. P.I. c.5. s.3. p.50.

Πε[ρ]σεφόνῃ πρόπολ[ο]ν? [σ]φετέρῃν εἰς ἡγα[γ]εν αὐλήν,
πατρ[ὸ]ς - - - - , μητέρος - - - -
καὶ [τ]ρόφιμος[ς] καὶ ὄρος? τέλος ἔσπετο τοῖςδ' ἐπὶ σῆμα,
Νειμείας στενάχων ἔτευξε φίλος
5 - - ὅτι καὶ κούρην αἰ[παλ]ή[ν] μέ[γ]α? [τ]ίμα[ε]? - - -
- - [τ]ῇ[ν] ἑρατὴν τύμβος ἔχει φ[ῶ]ι μένην? etc.
Haec fere conicere licet: sed plena inde non
prodit sententia. Videant alii, an plura possint sup-

plere, quibus absolvantur haec disticha. Vs. 4. in lacuna potest γαμβρός inferri; sed neque hoc satisfacit neque alia quae tentavi. Vs. 5. coniciebam olim πρὸς δ' ἔτι; sed hoc nimis incertum. Vs. 7. est σεμνῆς, vs. 8. aliquid fortasse ex Περσεύφονη. Ceterum vs. 1. Pocockius nimiam notavit lacunam: qua imminuta eius initium super litteris ΝΑΙ vs. 3. collocari debet.

Ibidem; ex eodem l. c.

----- Γόρ[γ]ιπ[π]ος -----
 ----- τῆς ἀρετῆς -----
 ----- ἔτιμ[τ]εν? -----
 ἡτοκομος ----- ἡ φερ[τ]ά[τ]ω -----
 5 εὐνο[ί]ησι? ----- τειμη[τ]οῖς [σ]τε[φάν]οισ[ιν]? -----
 καὶ τὰ -----
 ἀλλὰ ----- [Μ]οῖρα δ' [ὦ]κεία?
 ἦρωα ----- ἐν παιδ[ὶ]ς? [ἀ]εξομένου?
 τούτου [κ]ουριδῆ [ᾄ]λο[χ]ο[ς] ----- [κῆ]δ[ν'] εἰδυ[α]
 10 ἔσγησ' Εὐπαρα[ξ]ις? κῶδος ἦν πατριδι.

[ο]ὐ γὰρ τις κατὰ γαῖαν ὅσαις Διά[σ]ειν γένος [ἐστίν,
 μείζονα τῇδε πόλει κόσμον ἔθηκε γυνή.
 Vs. 2. Sanderus coniicit παντοῖς ἀρετῆς ἐξοχο-
 lacunam a Pocock. nimiam signari censens. Vs. 9.
 ΔΗΔ mihi est ΔΝΑ (κεδνά p. κένδ', ut solet in in-
 scriptionibus); Sanderus coniicit [κ]ήδει [λ]υγρῶ.
 Vs. 11. 12. idem emendavit. Ceteras horum disticho-
 rum partes non attingo. Εὐπραξίς est nomen mulie-
 bre (n. 709. 1151.).

Hh h hh

1655.

Lebadeae ad rupem; Cyriac. p. xxxii. n. 216. et ex suis ac Cyriaci schedis, aliter divisus versibus, Murat. T. III. p. mdcclxxv. 9. Mire tractavit Leichius in Mencken. Misc. nov. Lips. Vol. I. p. 501.

ΤΙΣΚΑΜΕΤΙΣΤΕΑΝΗΓΑΛΙΝΑΜΠΕΛΟΝΟΥ
ΤΩΣΑΝΟΣΟΥΜΟΝΟΝΕΝΤΙΖΙΟΝΟΥΤΟΥΑΛΛΑ
ΚΑΙΠΡΟΣΑΔΟΝΔΙΑΔΙΣΕΥΤΥΧΗΣΓΕΓΩΝΕΝ
ΕΝΤΥΜΗΩΣΕΝΘΑΔΕΚΙΤΕΙΟΜΙΟΣ

Dedi formam tituli et litterae Γ ex Cyriaco, et ex Mur. pauca correxi. Nam vs. 1. Cyr. ΓΕΑΝΗ ΓΑΛΙΜ, idemque vs. 4. ΕΘΑΔΕ. Vs. 2. Mur. ΑΝΟC, et idem vs. 4. ΑΔΟΝΙΑΔΙΣ. Inscriptio haec aut pessime concepta aut a Cyr. ut plurimae, male transcripta est; immo credo utrumque statuendum. Omnino ea non digna est, in qua emendanda immoreris; nec quidquam certi erueris. Quae tentavi, haec sunt:

Τίς κάμε, τίς τ' ἔ[τ]α[φ]η πάλιν ἄμ πε[δ]όν;
[ὁ δὲ]να,] ὅς οὐ μόνον ἐν τ[ῇ] ζ[ω]ῇ αὐτοῦ, ἀλλὰ
καὶ πρὸς Ἀίδα[ν] διαδ[ύ]ς εὐτυχ[ί]ας γέγ[ε]νεν.
ἐντυμ[β]ος ἐνθάδε κῆ[α] δμ[ο]ί[ω]ς.

Versus non sunt, sed versuum membra. Πάλιν quid sit non intelligo, nisi putes eum, de quo dicitur, iterum esse sepultum, semel quippe ab inferis reversum, quum iam prius quasi mortuus esset sepultus: sed ne hoc quidem placet. Nec placet quod dedi ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ. Pro ἐντυμβος, quod finxi, possis etiam ἐντύμβιος vel ἐν τύμβῳ δ'. Κῆται pro κῆται non est inauditum: etiam κῆτε habetur frequenter. Ὁμοίως est pro ὅμως, ut aliquoties apud Herodotum et Demosthenem.

1656.

In capulo, in ecclesia D. Lucae prope *Thebas* in vico Tabakides. Isto in capulo D. Lucas conditus fertur, sed ne huius corpus odio ethnicorum esset obnoxium, qui humavit Lucam, fertur filii epitaphium insculpsisse. Vide Spon. Itin. T. II. p. 95. qui cum primo editore hanc historiolum recte reiicit: hoc enim epitaphium nihil cum Luca commune habet, et duobus fere saeculis post hunc scriptum videtur. Primus dedit Du Loir in Voyage p. 353. (Paris. 1654. 4.) minusculis; ex illo petitum titulum Dominicus Bricherius Columbus misit Muratorio, qui epigraphicis litteris scriptum edidit T. IV. p. mmlxi. 1. Ante Muratorium vero publici iuris fecerunt Spon. Itin. T. III. P. II. p. 13. Wheler. Itin. p. 333. Ex hoc habet Fleetwood Syllog. p. 213. 1. non ex Muratorio, ut dicitur: Muratorius enim recentior illo est. Deinde ex Muratorio dederunt Bonada T. II. p. 519. p. 213. 1. non ex Muratorio, ut dicitur: Muratorius enim recentior illo est. Deinde ex Muratorio dederunt Bonada T. II. p. 519. Jacobs. Paralip. Anthol. T. XIII. p. 802. Anthol. Palat. Append. T. II. p. 849. n. 20. (cf. T. III. p. 948.). Interim ex ipso monumento titulum reddidit Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 53. adiecta Sponii, Wheleri, Muratorii varia lectione et ipso sepulcro, quod non inelegans est, tabula aerea expresso. Attigerunt etiam Boissonadus in Diario class. Fasc. XXXIV. p. 388. et ad L. Holstenii Epist. p. 451 sq. et Welckerus Progr. de epigr. Gr. ex marm. collect. (Bonn. 1819.) p. 9. Postremo in Villosioni schedis titulus extat, sed lacunosus.

CKHNOC ΜΕΝ ΓΕΝΕΘΗΡΕΣ ΕΠΕΙΓΕΡΑ CECTI ΘΑΝΟΥCΙ
ΤΕΙΩΝΤΕC ΚΛΑΙΕCΚΟΝΑΝΑΙCΘΗΤΩ ΠΕΡΙ ΤΥΜΒΩ
ΨΥΧΗΔΕCΤΟΔΙΚΑΙΟΝ ΕΒΗΗΝΔΟΥΝΟΜΑΤΟΥ ΜΟΝ
ΝΗΔΥΜΟC ΙΤΑΛΙΚΗC ΑΔΑΗC ΠΑΙC Η ΜΕΡΟC ΟΝΤΩC
5 ΟΥΚ Η ΜΗΝ ΕΠΙΠΡΟCΘΕΠΟΛΥΝΧΡΟΝΟΝ ΕΙΤΕ ΓΕΝΗΘΗΝ
ΕΙC ΟΛΙΓΟΝ ΕΤΕΩΝ ΕΝΑΡΙΘΜΙΟC ΑCΤΑΤΟC ΑΙΩΝ
ΟΥΚΑΝΕΔΡΑCΤΟΝ ΕΧΩΝ ΙΔΙΟΝ ΔΡΟΜΟΝ ΗC ΔΕΛΑΧΕΝΤΙC
ΜΟΙΡΗC ΤΑΥΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕCΕΙ ΚΑΙ ΓΑΡ ΒΑCΙΛΗC
ΤΑΥΤΕ ΠΕΓΡΑΨΕ ΠΑΤΗΡ ΟΖΩCΙ ΜΟC ΕΙΝΕΚΕ ΜΕΙΟ
10 ΑΙΩΝΗC ΤΟΝ ΕΧΩΝ ΨΥΧΗC ΠΟΘΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟΙΟ

Tituli formam dedi ex Clarkio, litterarum formas ex Villos. Ceteri M, A, Λ, E. Praeterea Clark. Ω cum Spon. Whel. C (Mur. ω, sed ex arbitrio). C habent omnes, nisi quod Spon. aliquoties immiscet Σ. Fundus lectionis est Clarkianus; varietates hae sunt. Vs. 1. pro CKHNOC Du L. Mur. ΠΗ ΝΟC, Whel. CKHNΩC. Vill. omittit litteras ΠΕΙ ΓΕΡΑ CECTI. Vs. 2. init. Du L. Mur. ΚΕΙΡΟΝΤΕC, Whel. ΤΕΙΜΩΝΤΕC omisso C. Du L. Mur. Clark. ΑΝΑΙCΘΗΤΩ ΠΕΡΙ ΤΥΜΒΩΙ; sed Whel. ΑΝΑΙ ΘΗΤΟ ΠΕΡΙ ΤΥΜΒΟΝ, Spon. ΑΝΑΙCΘΗΤΟΝ ΠΕΡΙ ΘΥΜΒΟΝ, Vill. ΑΝΑΙCΘΗ - - - ΤΥΜΒΩ. Dativum retinui ob Du L. Vill. Clark. sed I subscr. abieci tum ob aetatem tituli ex litterarum forma conspicuam, tum ob Villos. Vs. 3. Mur. ΕΒΗΗΝ, Vill. ΗΝΔ - - - ΟΥΜΟΝ. Vs. 4. Mur. ΝΗΔΙΜΟC, Clark.

ΙΤΑΛΙΚΗC, ubi accentum ceteri omnes omittunt; Whel. ΓΑΙC, Whel. Spon. ΙΜΕΡΟC, Vill. ΑΔΑΗC - - - ΕΡΟC. Vs. 5. Whel. ΕΜΕΡΟC ΘΕΠΟΛΥΝ, Vill. ΠΟΛ - - - ΟΝΕΙ etc. Vs. 6. Du L. Mur. ΟΛΙΓΟΝ, ceteri ΟΛΙΓΩΝ vel ΟΛΙΓΩΝ, Whel. ΟΛΙΤΩΝ. Du L. Mur. ΑΝΑΡΙ etc. Vill. ΕΝΑΡΙΘΜΙ - - - ΤΑ ΤΟC etc. Vs. 7. Du L. Mur. ΑΝΑΔΡΑCΤΟΝ et ΕΧΕΙ, Vill. ΕΧΩ - - Ν - - ΔΡΟΜΟΝ; in fine Whel. ΤΟC. Vs. 8. Vill. ΕΚΤ - - ΚΑΙ etc. Vs. 9. Mur. ΤΑΥΤΑ ΕΠ etc. Vill. ΠΑ - - C - - ΗΜΟC. Vs. 10. Clark. ΑΕΙ, Du L. Mur. ΑΙΕΙ, Spon. Whel. Vill. ΑΙ. Vill. ΕΧΩ - - - ΠΟΘΟΝ.

Σκῆνος μὲν γενετῆρες, ἐπεὶ γέρας ἐστὶ θανούσι,
τεμνῶντες κλαίεσκον ἀναισθήτω περὶ τύμβῳ.
Ψυχὴ δ' ἐς τὸ δίκαιον ἔβη· ἦν δ' οὐνομα τοῦ μόν
Νήδυμος, Ἰταλικῆς Ἀδάης παῖς, ἡμερος ὄντως.

5 οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον, εἴτ' ἐγενήθην
 εἰς ὀλίγον ἐτέων ἐναρίθμιος. ἀστατος αἰὼν,
 οὐκ ἀνέδραστον ἔχων ἰδίον δρόμον, ἧς δ' ἐλαχέν τις
 μοῖρης, ταύτην ἐκτελέσει· καὶ γὰρ βασιλῆες
 ταύτ' ἐπέγραψε πατὴρ ὁ Ζωσίμος, εἵνεκ' ἐμείο
 10 αἰμνηστον ἔχων ψυχῆς πόθον ἀθανάτοιο.

Haec est lectio ex consensu apographorum et
 nexu orationis satis certa; apud Iacobsium contra
 legitur: vs. 1. init. παιδὸς μὲν, et in fine θανόντων,
 vs. 2. κείροντες κλαίεισιν, vs. 3. εἰς, vs. 4. Νηδῖμος et
 ἀδαῖς, vs. 7. ἀνέδραστον ἔχει, vs. 10. αἰεὶ μνηστὴν: ali-
 quoties etiam aliter interpunxit. Σκῆνος Hesychio
 interprete est σῶμα: notumque est epigramma cu-
 ius initium Εἰπεῖν τίς δύναται σκῆνος λιπόσαρκον ἀδρή-
 σας: alia v. ap. Schneider. Lex. Gr. et cf. Boisson.
 l. c. Mox ἐπεὶ certum est; elegantius tamen foret,
 quod coniecit Iacobsius, ὁ τοι vel ὁ γὰρ. Τὸ δι-
 καιον; Iacobsio interpretis τὸν τῆς δικαιοσύνης χῶρον,
 recte opinor. Vs. 4. *Italicae* filius dicitur defunctus:
 sed hoc matris nomen esse non probabile est; ne-
 que ἄδης commodè dicitur defunctus. Igitur ma-
 ter illa, origine Italica, videtur Ἀδάη dicta esse, nisi
 malis Ἀδδης scribere; simile nomen Ἀδα vel Ἀδας
 vidimus n. 1570. b. vs. 35. et 45. notumque etiam
 nomen Ἀδαεύς. Vs. 6. ὀλίγον retinui, cum Iacobsio
 productio ultimae vi caesurae ante vocem ἐτέων vi-
 detur prisco exemplo inniti eius aetatis, qua di-
 gamma habuit ἔτος. Ad ἐναρίθμιος recte Iac. supplet
 τοῖς ἀνθρώποις (vel τοῖς ζώσιν). Vs. 7. ἀνέδραστον diffi-
 cile est: lectio tamen est certa, quippe in qua omnes
 consentiunt auctores praeter primum editorem Du
 Loir. Et hic quidem quum etiam ἔχει legerit, vi-
 detur et hoc et ἀνέδραστον de conjectura dedisse.
 Ex quo etsi vs. 6. ΟΛΙΓΩΝ retinui, quum ceteri
 ΟΛΙΓΩΝ habeant, quod Ω et Ο facile confun-
 duntur, tamen hoc loco non arbitror recedi posse
 a lectione ANEΔPACTON, quam Sponius, Whele-
 rus, Villosionus, Clarkius praebent, qui credo non
 delapsi, sed reconditanti hanc formam essent, nisi
 eam vidissent in lapide. Praeterea si ἀνέδραστον le-
 geris, erunt haec sic coniungenda: ἀστατος αἰὼν, οὐκ
 ἀνέδραστον ἔχων ἰδίον δρόμον: in quo etsi concedas
 vocem aliunde non cognitam ἀνέδραστον posse esse
 retro currentem, ut vertit Du Loir, aut evitabilem,
 ut videtur Iacobsius voluisse; tamen potius οὐδ' ἀνά-
 δραστον ἐκπρόσθετον, id est, ἰδίον, prorsus vacare vide-
 tur, nisi hoc dici putes: Non habet ἰδίον proprium
 cursum, quem evitare possis, sed a fato constitutum;
 quae quidem interpretatio mihi videtur capisculat.
 Sed utut de hac re iudicabis, cantioris esse homi-
 nis puto lectionem maiore fide diplomatica praedi-

am interpretari in dubio loco, etiamsi illa discedat
 ab ipsa analogia sermonis, quemadmodum in huius-
 modi versibus plures reperiuntur pravae formae,
 veluti n. 456. ἐξηγήσατο, n. 10641 ἐγένεσθην (p. ἐγεν-
 νήθην s. ἐγενήθην), n. 10661 αὐξομένην. Sic igitur hoc,
 in quo consisto, ἀνέδραστον potest primum videri
 aoristus ab ἀναδραστάνω, ut ἐβλαστον a βλαστάνω: sed
 δραστάνω prorsus novum est. Attamen quum a voce
 δρᾶναι s. διδράσκειν formetur δράστης (δραπέτης), Ἀδρα-
 στος, Ἀδραστία, ut cum βλάστη iunctum est βλα-
 στάνω, ita potuit a voce δράστης novum verbum δρα-
 στάνω formari, non quidem optimā analogiā, sed
 tamen speciosā: ut haud raro ad falsam analogiam
 formantur vocabula. Sic ἀνέδραστον erit retro aufugi,
 et hoc sententiae carminis a philosophorum ratio-
 nibus non alieni convenit optime: „In breve tem-
 pus natus sum: instabile enim aevum. Non autem
 proprium cursum habens retro aufugi e vita ad mor-
 tem, sed fatum mihi vitae terminum et cursum prae-
 scripsit.” Dixi retro aufugi, quod rediit eo unde
 prodierat; vs. 5. εἰς δὲ δικαίαν εἶδ' οὐκ ἤμην ἔμπροσθε
 πολὺν χρόνον. In hac autem interpretatione ἰδίον, in
 quo offendas; si ἀνέδραστον legas, iam est commo-
 dissimum. Quod vero subiuncta illa, quam posui,
 sententia, „Sed fatum mihi vitae terminum et cursum
 praescripsit,” generaliter expressa est (ἧς δ' ἐλαχέν
 τις etc.), non habet quo displiceat: saepe enim gene-
 ralliter enunciatur, quod ad certum aliquem refe-
 rendum. At haec, quae exposui, quod dici pos-
 sunt, sperno omnia prae Sanderi interpretatione.
 Hic enim ἀνέδραστον infirmo pedi insistentem esse pu-
 tat, ut ap. Dionys. de comp. verb. c. 22. p. 334.
 videtur Schaeff. ἀνέδραστον ὀλίγον: quae notio etsi vide-
 tur loci tenet, prorsus contraria esse, tamen recte
 perspecta huic ipsi maxime accommodata est. In-
 stabile, inquit, est aevum, non quod id proprium
 habeat cursum infirmo insistentem pedi, sed quod
 quam sortem fatum praescripsit, eam quisque perficit.
 Vs. 10. αἰμνηστον p. αἰμνηστον ex saeculi istius more
 scriptum est; ut in Atticis titulis ἀμνηστον. Et haec
 quidem de lectione carminis. Quod vero Christiana-
 num id habitum est, prorsus improbo cum Clarkio:
 neque id evincit dictio ἐς τὸ δίκαιον, neque quod de
 immortalitate animae dicitur, cuius mentio in ethni-
 cis titulis haud ita infrequens. Erunt fortasse qui
 mysteria et mysticam doctrinam in hoc epigram-
 mate odorentur. Clarkius de recentiore Platonismo
 cogitabat. Sed hoc quoque refutandum: nam verba
 vs. 5. οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον, non conveniunt
 cum Platonis doctrina, ex qua ante hanc vitam vi-
 ximus.

16561b.

Prope Chaeroneam; ex schelis Köhlerianis.

ΓΑΛΛΑΤΙΣ ΠΥΘΙΩΝ ΟΥΡΑΧ
 ΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
 ΤΕΚΝΟΙΩ ΟΥΚΛΙΟΙΣ ΑΝΤΑ
 ΤΕΚΝΑΡΟΥ ΛΩΝΤΑΙΣΥΝ

5 ΤΩ ΦΡΕΛΓΚΑΙ ΚΗΠΩ Φ

Γάλλατις Πυθίωνος [α]υτῶ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς
 τέκνοις [ε] μ[ε] καὶ [α] οἷς ἀνὰ τέκνα [β]ούλωνται, σὺν τῷ
 φρέ[ατι] καὶ κήπῳ.

Γάλλατις est fortasse pro Γαλάτιος ad eam nor-
 mam, de qua monui passim: vide ll. cc. ad n. 1781.

Est dedicatio sepulcri cum puteo et hortulo.

Hhh hh 2

1656. c.

Plataeis; ex schedis Köhlerianis.

ΓΑΓΕΝΑΙΩΝ
ΖΥΓΗΙΝ
ΝΗΔΑΡΑΚΟΣΜΟΣ
ΡΙΠΡΕΠΕΩΣ

Vs. 1. ἡ]γαγεν αἰών, 2. ζυγ[ή]ν? 3. -- νη δ' ἄρα κό-
σμος, 4. ἀ]ριπρεπείως. Fragmentum carminis epitaphii,
eiusque elegiaci.

1657.

Thespiis; ed. Leakius Mus. crit. Cantabr. T. II. F. VIII. p. 578. n. 21.

ΕΠΙ
ΔΙΟ
ΝΥΣΙ
Ω

ΗΡΩ
ΑΓΑ
Θ
Ω

Ἐπὶ Διονυσίῳ ἡρῶ ἀγαθῷ. Cf. ad n. 1639.

1658.

Prope ecclesiam apud Monasterium D. Nicolai in *Helicone*. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 104. Leakius l. c. n. 19.

ΕΠΙ
ΕΥΚΑΡΠΩΣ

Sic Leak. At Clarkius ΕΥΚΑΙΡΗΩΣ. Neutrum
intelligo. Nam loci ad n. 1639. collati docent dati-
vum requiri. Igitur pro C puto siglum aliquod in
lapide esse vel ornamentum, et lego ἐπὶ Εὐκαρπῷ.

1659.

Prope *Thebas* in vici Tabakides ecclesia D. Lucae dicata, haud longe a sepulcro, de quo n. 1656., in tabula. Ed. Clarkius Itin.
P. II. S. III. p. 60.

ΕΠΙΖΗΝΩΝΙΗΡ
ΑΚΛΙΔΟΥΧΡΗΣ
ΤΟΥ

Ἐπὶ Ζήνωνι Ἡρακλίδου χρεῖ[σ]τ[ῶ].

1660.

In loco Skimatari prope *Tanagram*; ed. Leakius ubi n. 1658. sub n. 22.

ΕΠΙΛΑΙΔΙ

Ἐπὶ Λαίδῃ.

1661.

Inter *Thespias* et *Thisben*; ed. idem ibid. n. 18.

ΕΠΙΘΕΟΓΙΤΟΥΗΡΕΩΙ

Ἐπὶ Θεογίτῳ ἡρεῶ. Iota subscripsi ob n. 1657. Praecedere autem dativus debet; igitur desipsi Θε-
ουγίτῳ abest, quippe subscribendum. Ceterum ἡρεῶ, γίτῳ α Θεόγιτος, ut Εὐγίτα est n. 1608. ἡρεῶ
cuius accentum sic posui de industria, est inauditum.

1662.

Thespiis (Eremo Castro); ed. Leakius ibid. n. 20. et ante eum Meletius Geogr. vet. et nov. p. 344.

ΜΠΟΡΙΣ
ΕΠΙ
ΧΑΡΙΚΛΕΩ
ΗΡΩΙ

Vs. 1. omittitur ap. Melet. idem vs. 3. ΧΑΡΙΚΛΕΙ,
Leak. ΧΑΡΙΚΛΕΩ, quod in re ambigua retinuit
potest enim aut Χαρικλεῖ aut Χαρικλέω (p. Χαρικλέω)
legi: posterius tamen praefero. Ἐμπόρις ἐπὶ Χαρι-
κλέω ἡρεῶ. Cf. ad n. 1661.

1663.

Orchomeni in muro ecclesiae; ed. Hobhouse Itin. p. 269.

ΑΘΕΝΟΔΩΡΟΣ

Hoc loco ornamenta quaedam.

ΑΡΙΣΤΕΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀθ[η]νώδωρος. Ἀριστεά χαῖρε.

1664.

Orchomeni; ed. Meletius Geogr. p. 343. (minusculis) et ex hoc Byromus l.c. ad n. 1569.

ΑΝΟΔΩΡΑΣΥΝΦΟΡΟΝΧΑΙΡΕ

Μulta similia addito χαῖρε *Coroneae* vidit Meletius.

1665.

Thebis Lebadeum ducente. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 124. p. 373.ΗΡΑΚΛΕ
ΧΑΙΡΕ

An Ἡρακλ[ῆ] χαῖρε? Cf. ad n. 1148.

1666.

Orchomeni; ex Cyriaco p. xxxv. n. 22. Ex suis schedis dedit Murat. T. III. p. mcccxxx. 12. et in tres veras distribuit.

ΠΑΡΑΜΟΝΕΧΡΗΣΤΕΧΑΙΡΕ

Παράμονε χρηστὲ χαῖρε.

1667.

Chaeroneae in Παναγίας; minusculis dedit Meletius Geogr. p. 341. et inde Hobhouse p. 1050.

ΧΑΙΡΟΙΣΣΩΤΗΡΕΚΑΙΕΝΘΝΗΤΟΙΣΠΟΘΗΤΕ

ἱερακος, ἀγῶνος, αἵγος (p. αἵξ)? Cf. p. 725. b. Hoc si concesseris, probabilem effeceris verum:

Mirum est ΣΩΤΗΡΕ quasi a nominativo σωτήρης. Anne igitur dictum est σωτήρης p. σωτήρ, ut

Χαίροις [ῶ] σωτήρ καὶ ἐν θνητοῖς [εἰ] ποθέτε.

1668.

Lebadeae; ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 3. s. 5. p. 61. n. 3.

ΦΙΛΟΚΛΗΣΧΑΙΡΕ

Φιλοκλῆς χαῖρε.

1669.

Ad *Thebas* intra murum aedis D. Lucae; ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 123. p. 372. Titulus in lapide scriptus est, qui aetoma supra positum habet ex more Sicyoniorum (Pausan. II, 7, 3. cf. n. 896).ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΑΣΙΚΥΩΝ
ΧΡΕΣΤΑΔαμόστράτα Σικυών(ία)
χρ[ῆ]στά.

1670.

Apud *Thebas* in lapide; Cyriac. p. xxxv. n. 231. qui uno versu scriptum exhibet; ex suis schedis dedit Murat. T. III. p. mcccxxx. 12. in duos versus divisum.ΑΜΑΡΧΟΣΑΚΡΑΠΟΣ
ΑΜΩΝΠΑΤΡΟΚΛΑΔ[α]μαρχοςος,
Δ[ά]μων Πατροκλ[ῆ]α?

Vs. 1. potest [Δ]αμά[ρ]α[τ]ος scribi. Cf. ad n. 1574.

1672.

In *Helicone* ad ecclesiam prope Monasterium D. Nicolai; ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 104. Prope *Tanagram* in loco Skimatári. Ed. Leakius Mus. crit. Cantabr. T. II. F. VIII. p. 579. n. 23.

ΔΜΜΑΤΡΙΑ

Δ[α]ματρία.

ΕΓΕΙΡΙΧΑ

Εγείριχα.

1673.

Orchomeni; ed. Meletius Geogr. p. 343. et inde Byromus l.c. ad n. 1569.

ΚΑΛΛΙΠΙΤΟΝ ΑΜΦΑΡΙΧΟΣ

Legi potest Καλλιπ[ι]τον Ἀμφαρίχου; sed ἐγῆμος vel simile, vel, si duos esse nominativos putes, Καλλι[γ]ίτ[ω]ν, Ἀμφαρίχου. Sed optimum videtur Καλλι[γ]ίτ[ω]ν Ἀμφαρίχ[ι]ος. Prius nomen habes n. 1593. de forma patronymica Ἀμφαρίχου vide ad n. 1574. De Callippo Corinthio rerum Orchomeniarum scriptore non cogitare.

1675.

Thespiis, fragmentum. Ed. Meletius Geogr. p. 344. minusculis.

ΛΑΔΑΜΑΣ

Λαδάμας.

1675. b.

In rudibus *Onchesti*; ex schedis Köhlerianis.ΑΪΣΙΚΡΑΤΗΤΑ
ΙΑΧΑΙΡΕ

[Αυ]σικράτ[ει]α? - - χαῖρε.

1674.

Thebis; ed. Pocockius Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 3. p. 49.

ΠΟΡΗΚΙΑΣ

...ρη[σ]ίας?

ΥΖΤΙΜΟΥ

...τιμου,

ΚΛΕΙΤΩ

Κλειτώ

ΠΙΠΑΡΧΟΥ

[Π]ιπαρχου,

5 ΚΛΕΙΤΩ

5 Κλειτώ

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟ

Παρμενίσκο[υ].

1676.

Thebis prope ianuam ecclesiae D. Georgii, initium catalogi nominum, quod servavit Clarkius P. II. S. III. p. 57.

ΛΥΣΙΠΠΟΣ ΤΡΑΛΛΙΩΝΟΣ

Λύσιππος Τραλλίωνος.

1677.

Chaeroneae „eis τὴν Ἀγίαν Παρασκευὴν τῆς Δωριτοῦς“, sub imagine hominis et canis; ed. Meletius Geogr. p. 341. minusculis, hinc Hobhouse Itin. p. 1050. Talia anaglypha sunt sepulcralia, satis frequentia; simile Orchomenium exhibet Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 148.

ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ

Πολυξένης.

1678.

Prope *Thespias*; ed. Leakeius Mus. crit. Cantabr. T. II. F. VIII. p. 577. n. 12.

ΦΙΛΙΠΠΑ

Φιλίππα.

CLASSIS SEPTIMA.

FRAGMENTA VARIA.

1678. b.

Lebadeae, prope fontem; ex schedis Köhlerianis.

ΛΕΒΑΔΕΑ. Ο. . . ΚΕΦΑΛΟ

ΑΠΟΤΑΣΕΥΔΟΚΑΣ

ΑΣΥΟΝΤΕΣ ΕΜΠΕΔΕ

) Ε + + Ι Ρ

5 ΘΕΟΚ

ΕΡΛΛ

Vs. 1. distingui nequit utrum Λεβάδεια an Λεβάδεια legendum sit. Vs. 5. παρ]α]σ]υ]οντες?

1679.

In marmore prope fontem vici *Caprena*, hoc est *Chaeroneae*, vidit G. Gellius (Itin. Graec. p. 221.).

ΧΑΙΡΡΟΝΕΑ

Nominativus potest esse p. *Χαιρωνεία* s. *Χαιρώνη* (hoc est Boeoticum), vel accusativus nominis genitilicii p. *Χαιρωνεία*. Scriptura prisca est, Ο p. Ω, Ε p. ΕΙ vel Η. 'Ρω duplicatum notabile.

1680.

Lebadeae „ad incisum sub altissima rupe saxum“ Cyriac. n. 215. p. xxxii. Turner eundem titulum repperit (Itin. T. I. p. 311.)

ΕΥΒΟΥΛΟΣ - ΤΟ - - Η - - Ο - -

Cyriacus habet solum ΕΥΒΟΥΛΟΣ: Turn. habet ΕΥ - ΒΟ - Ο - ΤΟ - Η - Ο -, quae vidit in rupe, quod antrum Trophonii habetur. Conf. Krus. Hellad. T. II. p. 645. Ex Bröndstedii narratione refert. Münsterus Epist. ad Oüvaroff. p. 18. in vicinia loci, ubi Trophonii antrum quaerendum,

legi ΕΥΒΟΥΛΟΥΤΟ (χρηστήριον vel σπήλαιον), et Eubulum censet ipsum Trophonium appellatum esse. Cyriacus tamen legit Εὐβουλος. Ego nihil cerno, et titulum hunc inter fragmenta, referte tutissimum iudicavi.

1681.

Thebis. Ed. Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 3. p. 50. n. 6.

ΣΩΘΡΑΚΙΩΙΑΤΤΑΛΟΣ

ΟΚΛΕΟΥΕΛΕΙΤΟΡΕΥΣ

ΕΤΕΡΟΝΚΑΙΟΝΗΣΙΜΟΣ

-ΙΩΝΟΣΑΡΧΕΥΣΑΣ

5 . . ΤΗΓΑΙΜ. ΧΙΜΩ.

ΜΟΝΕΚΤ. ΥΔΙΟΥ

Vs. 1. *Θρακίω* vix verum. Deinde: *Ατταλος* - - οκλέου[ς] ε[ς], vs. 3. - - ἐρ[ω]ν καὶ Ὀνήσιμος, vs. 4. [ὁ δεινός] τίνος ἀρχεύσας? Vs. 6. μὲν τ[ο]ῦ [τ]ῶν. Fortasse dedicatio operis.

ΟΚΣΙΜΕΝΙΑΠ

1682.

Ibidem; edidit idem l. c. n. 7.

.....ΩΣΔΑΝ
.....ΧΡΟΝΟΝΤΗΙΕΥΧ
ΑΣΤΟΥΔΗΜ...ΕΚΙΟ...ΑΠΡΥΤΑ.
...ΝΑΤΡΙΑΥΑΙ...ΑΛΗΝΛΙΟ
.....ΙΚΟ-ΛΕΙΣΔΕ
.....ΙΑΙΗΝΜΕΡ
ΠΙΤΙΥ...Κ...ΝΟΜ...ΝΑΣΑΤ.

Vs. 1. αὐτὸς δ' ὁν. ut n. 1570. a. 10. αὐτὸς δ'. Vs. 2. *ἡρώων ἢ εὐχῇ*. Vs. 3. — αὐτὸς τοῦ δῆμου, tum aliquid de *πρυτανείᾳ* vel alia forma cum hoc vocabulo con- iuncta. Fortasse ex decreto non Thebano, sed At- tico Thebis posito, ut n. 1572. Certe prytanes The- bis nullos novi.

1683.

Ibidem; ex eodem p. 49. n. 4.

ΘΕΙΣ
 ΦΙΛΟ
 ΔΑΟ
 ΛΙΟΝ
 5

 Ο
 ΔΚΛΗΣ
 10 ΣΙΟΣ
 ΟΝ
 ΚΛΗΣ
 ΣΟΓΟΣ

Fortasse mera nomina propria fuerunt, unde
vs. 9. -- οκλῆς, vs. 12. -- κλῆς.

1684.

Ibidem; ex eodem p.50. n.12.

ΑΙΩΛΙΩΝ
ΝΠΟΛΕΙ
ΙΤΟΝ.ΣΝΑΟ

Nihil nisi πόλις aperta.

1685.

Ibidem; ex eodem p.49. n.3.

ΓΑΛΜΑΤΑ
ΓΕΤΡΙΑ

Vs. 1. ἀγάλματα?

1686.

In muro ecclesiae prope monasterium D. Nicolai in monte *Helicone*. Ed. Clark. Itin. P.II. S.III. p. 104.

ΓΕΡΑΣΟΙΜΩ
ΣΙΕΡΟΙΟΥΑΥ
ΚΔΙΚΤΟΙΤΟΡΑ

PARS SEXTA.

INSCRIPTIONES PHOCICAE, LOCRICAE, THESSALICAE.

Primo loco n. 1687-1724. posui *Delphicas*, inter quas nota esse etiam *Amphictyonicas* n. 1688. 1689. 1689. b. 1694. 1712. 1713. 1718. et quodammodo n. 1711. In his Delphicis prima sunt acta publica paulo antiquiora (decreta, tabulae rationum, votiva et aliquot fragmenta, quae fortasse ex illo fuerint genere); sequuntur venditiones servorum: his addidi decretum Romanum de finibus regundis, honores Imperatorum et dedicationes statuarum aliorum hominum; agmen claudunt epitaphia cum oraculo recentius insculpto. Ex Parte prima ad Delphicos titulos pertinent: n. 1. et 26. Delphicas inscriptiones sequuntur *Phocicae reliquae* n. 1725-1750. tum *Locridis*, n. 1751-1765. et *Thessalicae* n. 1766-1792.

SECTIO PRIMA.

INSCRIPTIONES DELPHICAE.

1687.

Delphis in ecclesia monasterii in pariete, in corona oleagina. Ed. Chandlerus Inscr. II, 157 p. 86. Litterarum formas dedi ad ductum Syllabi Chandleriani, nisi quod M pro verticalibus lineis debet inclinatas habere.

ΟΔΗΜΟΣΘΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΠΥΘΙΟΙΣ

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναῖος Πυθίοις. Malim Ἀθηναίων. Populo Atheniensi in Pythiis videtur corona decreta qualemunque ob causam esse. De coronis, quae civitatibus decernebantur, nota res ex Demosthene de corona.

1688.

In tabula marmorea xxi pollices alta, xiii pollices lata, undique integra, sed litteris ad dextrum finem evanidis; qua de re Köhlerus me certiore fecit. Ex Aegina misit Fauvelius; est marmor Choiseulianum Catal. Dub. n. 184. nunc in Museo regio Catal. Clarac. n. 628. ubi merito dicitur *Delphicum*, etsi id Athenis positum fuisse non dubito. Nos damus ex tribus apographis, Claraci in tabulis aeri incisus, Köhleri Petropolitani et Odofr. Mülleri.

[Textum vide in pag. seq.]

Litterarum formae sunt, quas dedi: pro Γ ta- ita composui, ut nihil periret. Vs. 4. AT omittit men Köhl. solet Γ praeberet; aliquoties etiam Π Köhl. Idem habet ΑΥΤΟΥ, Müll. ΑΥΤΟ sine lacuna, Clar. ΑΥΤ et tria puncta. Cetera sic habent esse notat Müllerus, ut habet raro Claracus. Clar. semel Θ et constanter Ξ: sed Θ et Ξ nititur diserta Köhleri et Mülleri auctoritate: O hinc inde minutius scriptum esse testatur Müllerus. Ξ, non Σ exaratum esse Müll. notavit. In varietate lectionis afferenda pro fundo posui Claraci apographum, quod ex ceteris, ubi opus videbatur, supplevi et correxi: incertae sive arrosae litteras in his variis lectionibus referendis significabo minusculis, exceptis iis litteris, quarum simul forma notanda est. Vs. 1. Cl. ΠΥΘΕΟ, Müll. .ΥΘΓΩ, Köhl. .ΥΘΕΟ. Tum Clar. επι, Müll. E. I, Köhl. εκ. In fine Clar. επποθοντιδσστρι Τηικαι, haud dubie ex falsa coniectura; Köhl. ιΓ ποθοοντιδ. ΣΤΡΙΤΗΣ, Müller. I... ΟΘΗ. ΤΙΔσ ΣΤΡΙΤ. Vs. 2. ex Müll. Apud Köhl. est vacuus; Clar. KO ubi Müllerus; sed punctis interruptis exaratas addidit multas litteras: ει]κο[στῇ τὰς προτα- veias, quae soli debentur coniecturae, eique vix probandae. Vs. 3. init. Köhl. ΔΙΚ/. ας, Clar. AIK/..... ΑΣ, Müll. ut Clar. nisi quod Λ pro /. Tum Clar. κ ΔικΑΙΟ...καταγΝΩΜΑΝ·ΜΕΓ...Ε....., Müll. I. Δ. ΑΙΟ. ΑΙ...ΝΩΜΑΙ...ΜΕΓ. ΕΙ....., Köhl. ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥΑΤΑ. γΝΩΜΑΙ...ΕΜΕΓΓΕ...ΑΜ., quae

ΠΥΘΕΟΑΡΧΟΝΤΟΞΕΠΙΤΗΣΙΠΡΟΘΟΝΤΙΔΟΞΤΡΙΤΗΣ
ΚΟ

ΔΙΚΑ....ΑΣΔΙΚΑΣΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΟΥΚΑΤΑΓΝΩΜΑΝ.ΕΜΕΓΓΕΙ...ΑΜ....
ΓΡΑ....ΚΑΤΑΓΝΩΜΑΝΤΑΝΑΥΤΟΥΚΑΙ.ΤΙΕΡΑΜΑΤΑΝΔ.ΑΝΟΥ
5 ΠΟΚΛ ΙΤΑΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΕΝΤΑΣΕΚΡΡΑΞΕΩΝΔΥΝΑΣΙΝΚΑΙΜΕ
ΤΟΙΞ.ΟΝΤ.ΟΥΔΕΤΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΝΑΜΦΙΚΤΙΟΝΙΚΩΝΥΠΟ
ΕΜΗΝΑΟΥΔΑΛΛΩΙΔΩΣ...ΤΩΓΚΟΙΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝ.....ΕΤ
Τ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥΠΥΘΙΟΥΚΑΙΤΑΣΕΛΑΤΟΣΚΑΙΤΑΣΑΡΤΑΜΙΤΟΣ
ΛΑΚΑΙΤΑΓΑΘΑΑΙΔΕΦΙΟΡΚΕΜΙΟΙΤΑΚΑΚΑΑΝΤΙΤΩΝΑΓΑΘΩΝ
10 ΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΜΗΑΡΟΓΡΑΥΕΝΑΛΛΩΝΚΑΤΑΤΟΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΞΕΚΕ
Κ.ΤΑΝΑΣΙΑΝΜΗΔΕΔΩΡΑΔΕΞΙΑΞΘΩΜΗΔΕΡΟ.ΔΟΥΧΩΞΥΡΙΣΧΟΜ
ΤΟΥΚΑΙΤΑΣΑΡΤΑΜΙΤΟΣΚΑΙΕΥΔΙΚΕΟΝΓΙΝΕΜΜΑΙΠΟΛΛΑΚΑΙΑΓΑΘΑ
ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΑΣΟΡΚΙΞΕΩΚΑΙΤΟΣΕΚΑΡΥΚΑΣΤΟΝΑΥΤΟΝΟΙΚΟΝΡΟΜ..
ΤΟΝΦΟΡΟΝΚΑΙΤΑΙΕΡΗΙΑΑΘΡΟΑΞΥΝΑΓΟΝΤΩΝΤΟΣΟΝΟΣΤΟΝΔΟΚΙΜΑ
15 ΑΤΟΜΒΑΝΟΙΚΟΝΟΜΟΣΑΞΕΙΠΕΡΤΟΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣΔΟΚΙΜΑΖΕΤΩ:Γ
ΡΑΣΤΑΑΝΑΜΦΙΚΤΙΟΝΕΣΙΑΡΩΞΑΝΕΡΕΙΙ.ΑΠΕΡΟΔΟΣΓΙΝΗΤΑΙΑΡΟΤΙ
ΞΤΑΤΗΡΑΣΑΙΓΙΝΑΙΟΣΚΑΤΤΑΓΕΛΕΘΡΟΝΕΚΑΣΤΟΝΤΟΙΔΕΙΕΡΟΜΝΑΜΟ
ΚΑΙΡΕ..ΞΟΝΤΩΝΤΟΝΕΠΙΕΡΓΑΣΟΜΕΝΟΝΑΙΔΕΜΗΡΕΡΙΕΙΕΝΗΜΗΡΕ
ΜΗΔΕ...ΡΑΣΞΑΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΣΤΑΤΗΡΑΣΑΙΔΕΚΑΜΗΑΡΟΤΙΝΗΙΟ
20 ΕΙΛΕΞ...ΟΥΙΑΡΟΥΚΑΙΣΤΡΑΤΕΥΟΝΤΩΝΕΡΑΥΤΟΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΞ..
ΛΩΝΤ...ΤΑΣΙΕΡΑΣΓΑΣΚΟΡΡΟΝΜΗΑΓΕΝΜΗΔΕΜΙΑΝΟΙΚΗΣΙΟΣΕΡΙ
ΕΝΕΙΔΙΑ.ΕΡΙΘΑΛΑΣΞΑΙΤΑΣΔΕΡΑΣΤΑΔΑΞΚΟΙΝΑΞΕΙΜΕΝΡΑΝΤΕΞΞΙ
ΞΟΟΝΜΗΔΕΝΑΦΕΡΕΝΜΗΔΕΝΙΜΗΔΕΝΟΙΚΕΝΤΟΝΑΥΤΟΝΠΛΕΟΝΤΡΙΑΚ
ΕΝΟΙΚΕ..ΜΗΔΕΜΙΑΝΜΗΔΕΜΥΛΑΝΕΝΕΙΜΕΝΜΗΔΕΟΛΜΟΝΑΙΔΕΤΙΞ
25 ΑΡΟΜΝΑΜΟΝΕΞΙΑΜΙΟΝΤΩΝΟΤΙΝΙΚΑΔΙΚΑΙΩΙΞΦΙΝΔΟΚΗΙΕΙΜΕΝΕΡ
ΚΑΤΑΓ..ΑΛΟΝΤΩΝΡΟΙΤΟΣΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΑΣ:ΔΩΤΙΞΑΔΩΤΙΞΤΑΣΑΜΦ
ΑΙΓΙΝΑΙΟΙΤΟΔΑΜΡΕΧΟΝΟΝΡΕΝΤΗΚΟΝΤΑΚΑΙΕΚΑΤΟΝΞΤΑΤΗΡ
ΤΩΝΕΚΑΤΟΝΞΤΑΤΗΡΕΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΤΑΣΞΤΕΦΑΝΑΞΕΚΑΤΟΝΞΤΑΤ
ΔΕΚΑΣΤΑΤΗΡΕΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΤΑΣΑΞΕΡΙΔΟΣΔΙΑΚΑΤΙΟΙΣΤΑΤΗΡΕΞΑΙΓΙ
30 ΤΗΡΕΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΛΟΦΟΥΡΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΣΤΑΤΗΡΕΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΔΟΡΑΤ.....
ΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΚΑΙΤΑΠΟΡΝΑΜΑΤΑΚΑΙΑΞΤΕΦΑΝΑΧΡΥΞΕΑΕΟΝΤΩΝΡ.....
ΕΝΕΞΤΩΤΟΥΒΟΟΣΤΙΜΑΤΟΥΗΡΩΟΣΕΚΑΤΟΝΞΤΑΤΗΡΕΞΑΙΓΙΝΑΙΟΙΤΑΣ.....
ΟΦΕΙΛΕΤΩΧΡΗΣΤΗΡΙΟΝΑΙΤΙΞΚΑΜΗΡΑΡΕΧΗΙΕΚΑΤΟΝΞΤΑΤΗΡΑΞΟΦΕ.....
ΞΕΦΟΔΟΝΟΥΕΝΕΝΑΝΕΜΑΙΑΙΞΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥΑΝΤΩΙΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥΜ.....
35 ΙΟΣΤΟΝΝΑΟΝΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤ°ΠΥΘΙ°ΚΑΙΤΑΝΑΥΛΑΝΚΑΙΤΟΝΤΑΣΑΡΤΑΜΙ
ΔΡΟΜΟΝΚΑΙΤΑΝΚΡΑΝΑΝΤΑΝΕΜΡΕΔΙΩΙΤΟΙΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΕΞΤΟΙΑΜΦΙΚΤΙΟΝ
ΞΤΑΝΕΦΑΚΕΙΞΘΩΝΡΟΡΟΥΩΝΟΤΙΝΟΣΚΑΔΕΩΝΤΑΙΑΙΚΑΜΗΤΟΙΙΑΡΟΜΝΑΜΟ
ΕΝΤΑΙΤΑΙΡΥΘΙΑΔΙΤΑΙΙΑΡΑΙΕΡΙΚΟΣΜΗΣΩΝΤΙΟΤΙΝΟΣΚΑΔΕΩΝΤΑΙΑΡΟ.....
ΞΤΑΤΗΡΑΣΑΙΓΙΝΑΙΟΣΑΙΚΑΜΗΑΡΟΤΙΝΗΙΤΟΙΞΙΒΡΟΜΝΑΜΟΝΕΞΞΙΤΟ.....
40 ΑΡΟΥΑΡΟΛΙΞΞΑΞΕΚΕΙΟΙΑΡΟΜΝΑΜΩΝΕΝΤΕΚΑΑΡΟΤΕΙΞΗΙ:ΟΔΩΝΤΑ.....
ΑΣΓΕΦΥΡΑΣΞΕΦΑΚΕΙΞΘΑΙΑΜΦΙΚΤΙΟΝΑΣΚΑΤΤΑΝΑΥΤΟΕΚΑΣΤΟΝΚ
ΜΗΣΙΝΗΤΑΙΚΑΙΤΟΥΔΡΟΜΟΥΤΟΥΞΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΑΣΤΟΥΞΑΜΦΙΚΤΙ
ΕΗΤΑΙΚΑΙΣΑΜΙΟΥΝΤΩΝΤΟΙΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΕΞΚΗΡΙΤΟΙΞΡΟΤΑΜΟΙΞ
ΑΡΥΘΙΑΞ:ΕΝΙΑΥΤΙΑΑΙΕΡΟΜΗΝΙΑΑΡΥΘΙΑΞΙΞΑΡΑΝΤΕΞΞΙΕΚΤΑΣ.....
45 ΡΥΘΙΑΔΑΓΟΝΤΩΝΤΟΥΒΟΥΚΑΤΙΟΥΜΗΝΟΣΤΟΥΕΝΔΕΛΦΟΙΣΤΟΣΔΕΡ.....
ΕΛΦΟΙΤΟΥΒΥΞΙΟΥΜΗΝΟΣΑΙΔΕΚΑΜΗΡΕ.ΡΩΝΤΙΑΡΟΤΕΙΞΑΝΤΩ.....
ΡΟΤΤΟΝΘΕΟΝΚΑΙΤΑΡΑΝΤΑΔΙΔΟΝΤΩΝΤΟΙΞΔΕΛΦΟΙΞΑΙΔΕΚΑΜ.....
ΚΑΔΕΩΝΤΑΙΤΑΝΕΚΕΧΗΡΙΑΝΕΙΛΕΞΘΩΝΤΟΥΙΑΡΟΥΙ.....
.....ΕΚΕΧΗΡΙΑΝ:ΙΕΡΟΜΝΑ.....ΡΟ - - - - -

dedi; Köhl. O. A. (vel κ) ΔΕΙΑΝ. Tum ΔΕΞΙΑΞΘΩ cum nota distinctionis dedi ex Köhl. (Clar. Müll. ΔΕΞΙΑΞΘΩ). In fine Clar. Π.....ΟΥΞΥ.....ΞΧ .M, Müll. Π°.ΔΟΥ..ΟΥ.ΞΧ.M, Köhl. Π..ΟΥ ΧΩΞΥΠΙΣΧΟΜ: quae composui. Vs. 12. Clar. post ΚΑΙΕ et ante ΡΟΛΛΑ lacunam habet, quam explevi ex Müllero, qui Υ..ΚΕΟΜΓΙΝΕΜΜ., et Köhl. qui ΥΔΙΚΕΟΝΥΙΝΕΜμαι. Vs. 13. Clar. ΟΡ ΚΙΞΕ..ΚΑΙΤΟΞΙΑ.....ΑΥΤΟΝΑΥΤΟΝ..ΝΟΝΙ, INSCR. GR. VOL. I.

Müll. ΟΡΚΙΞΕΩΚΑΙΤΟΣΕΚΑΡΥΞΑΥΤΟΝΑΥΤΟ ΝΟΙΚΟΝΡΟΜ., Köhl. ΟΡΚΙΞΕ.ΚΑΙΤΟΣΕΚΑ ΤΕΚΑΣΤΟΝΑΥΤΟΝ..... In his latere *καρυ- κας*, etsi in nullo apographo intemeratum, primus me monuit Sanderus. Vs. 15. Clar. praefigit *εκ*; ibidem Müll. Köhl. O. KO etc., Köhl. ΕΙ.ΕΡ. Vs. 16. init. Clar. ΡΑ.....ΑΝ, Köhl. *α*ΤΡΑΑΝ, Müll. ΡΑΞ...ΤΩΑΝ. Mox Clar. ΙΔΕΩΞΑΝΕΠΕΙ ..Α, Köhl. ΙΔΡΩΞΑΝΕΠΕΙΙ.Α, Müll. ΙΑΡΩΞΑΝΕ Iii ii

ΠΕΙΛ. A: tum Clar. Γ. ΝΗΤΑΙ: ex reliquis I plenum dedi. Ultima ΤΙ ex solo Claraco. Vs. 17. init. Clar. στ, reliqui ΕΤ. Müll. ΕΚΑΕΤΟΝ, Clar. Εκα. ΕΤΟΝ, Köhl. I. . . . ΤΟΝ. Ultimum O ex solo Köhlero. Vs. 18. init. Clar. ΚΑΙΜ. . . . ΕΟΝΤΩΝ, Müll. ΚΑΙ . . . ΕΟΝΤΩΝ, Köhl. πε. . . ΕΟΝΤΩΝ: in fine Clar. ΠΕΡΙΕΓΗΝΗΝΗΜΙ, Müll. ΠΕΡΝΕΓΕΝΝΗΓΗ, Köhl. ΠΕΡΙΕΙΟΜΜΗΓΕ, ex quibus quae convenire videntur cum cura delogi. Vs. 19. primum P in lacuna omittit Köhl. idem O pro ultimo O: igitur dedi O. Vs. 20. Clar. ΕΙΔΕ etc. reliqui ΕΙΛΕ. Pro ΟΥ post lacunam Köhl. ΟΥ. In voce, Ἀμφικτύρες, ob Claraci et Mülleri consensum retinui. Vs. Köhl. I. Vs. 21. init. Clar. Δ, Müll. Köhl. Α. Vs. 22. male Clar. ΘΑΛΛΑ etc. Vs. 23. pro ΜΗΔΕΝΑ Müll. Μ. . . ΕΝΑ, Köhl. ΜενΑΝΑ. Vs. 24. init. Köhl. ΕΝΟΙΧΙ. Vs. 25. init. Clar. ΑΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣΤΑΜΙΟΝΤΩΝ, Köhl. Α.ΟΜΝ. . . ΝΕΞΕΑΜΙΟΝΤΩΝ, Müll. ΑΡΟΜ. . . ΟΝΕΞΑΜΙΟΝΤΩΝ. In fine Müll. ΕΓ. Vs. 26. init. Clar. ΚΑΙ Α. . . ΜΟΝΤΩΝΠΟ, ΝΟΞ, Köhl. ΚΑΤΑ. . . ΜΟΝΤΩΝΠΟΙΤΟΣ, Müll. ΚΑΞΑΓ. . . ΑΛΟΝΤΩΝΠΟΙΤΟΣ; sub finem Clar. ΔΩΤΙΣΑΔΩΤΙΣ, Müll. Köhl. ΛΩΤΙΣΑΛΩΤΙΣ. Vs. 27. init. Clar. ΑΙΓΙΝΑΙΩΝ, Müll. ΑΙΓΙΝΑ. . . Köhl. ΑΙΓΙΝΑΙΩΙ: in fine Müll. ΕΤΑΤΗ, Köhl. ΕΤΑΤΗΡ, Clar. ΕΤΑΤΗΡΑΣ, manifesto de coniectura. Vs. 28. post init. Clar. falso ΕΤΡΑΤΗΡΕΣ, item vs. 29. ΑΙΑΚΑΤΙΟΙ, et in fine de coniectura vs. 30. idem ΛΟΦΟΥΣ: sed ΛΟΦΟΥ, Müll. Köhl. In fine Müll. ΔΡΑ, Clar. ΔΩΡΑ, Köhl. ΔΟΡΑΤ. Vs. 31. extr. Γ ex Köhl. (Müll. Τ, Clar. nihil). Vs. 32. init. Clar. ΕΝΕΣΤΩΙΤΟΥ, Müll. Köhl. ΕΝΕΣΤΩ. ΟΥ: igitur omisi I: in fine ΑΞ ex Köhl. addidi. Vs. 33. init. Müll. Köhl. ΟΦΕΙΛΕΤΩΧΡΗΤΗ, Clar. ΟΦΕΙΛΕΙΤΟΧΡΗΤΗ etc. deinde Clar. μη, mox χ, quae plena dedi ex reliquis: falso deinceps idem ΕΤΡΑ etc. In fine E solus Köhlerus; sed Clar. de coniectura εΙΔΕΙΤΟ. Vs. 34. Clar. ΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΕΥΑΝΤΩΙΤΡΙΚΤΕΙΑΝΚΗΥ, Müll. ΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥΑΝΤΩΙΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥ, Köhl. ΤΡΙΚΤΕΥ(vel Τη)ΑΝΚΗΥΑΝΤΩΙΤΡΙΚΤΕΥΑΝΚΗΥ. Vs. 35. Clar. ΡΥΘΙΟΥ, Köhl. ΡΥΘΙΟ, Müll. ut dedi. In fine hic et vs. 37. ductus interrupti ex solo sunt Claraco. Vs. 36. ultima ΚΤΩΝ ex eodem solo. Vs. 37. Clar. αΙΚΑ, pro quo Müll. ΑΙΚΑ, Köhl. ΑΙΑΚΑ. Vs. 38. ΔΙΤΑΙΑΡΑΙ Müll. Köhl. ΔΙΝΑΙΑΡΑΙ. Clar. Mox Clar. ΕΟΝΤΙ, Müll. quod dedi, Köhl. ΕΩΝΤΙ. Vs. 39. ultimum O omittit Köhl. Vs. 41. pro ΟΑΙ Müll. et Köhl. ΟΔΙ. Vs. 42. init. Clar. ΕΥΝΗ, Müll. Ε. ΝΗ, Köhl. ΕΙΝΗ. In fine Clar. addit ορα. Vs. 43. Müll. Ι, Clar. Köhl. Τ. Vs. 44. ex Müll. Köhl. interposui distinctionem. Vs. 45. Clar. ΒΟΥΛΑ etc. Köhl. ΒΟΥΝΑ, Müll. quod dedi. In fine Müll. Γ pro Π. Vs. 46. solus Clar. ΔΕΛΦΟΚΕΤΟΥ, et dein ΑΔΕΚΑ, quae ex reliquis correxi. Dein Clar. ΠΕ ΠΑΝΤΙ, Müll. ΠΕ. ΠΑΝΤΙ, Köhl. ΠΕ ΠΑΝΤΙ. Vs. 47. Köhl. ΠΟΤΤΩΝΟΡΟΝΚΑΤΤΑ

ΠΑΥ. . . ΑΔΙ etc. Müllerus ut Clar. nisi quod habet ΠΑ. . . ΑΔΙ etc. In fine Clar. ΑΙΔΕΚ, Köhl. ΑΙΔΕΚΑ, Müll. ΑΙCΚ/Μ. Vs. 48. init. Müll. sine lacuna ΩΠΙΤΑΙΤΑΝΕ etc. Köhl. . . . ΩΝΤΑ. . . ΑΕ: mox Clar. χ, reliqui Χ. In fine Clar. ΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΟΣ, Köhl. ΙΑΡΟΥ, Müll. quod dedi. Vs. 49. ΕΚ omittunt Müll. Köhl. interpunctionem dat solus Köhlerus: ΝΑ addidi ex solo Müllero, item ΡΟ. Nam Clar. solum Ο, Köhl. nihil habet. Haec est varia lectio integra. Vs. 15. Ζ haud dubie Ι fuit; ut ceteris locis habes Ι. In orthographia tituli mira reperitur inconstantia: vocalis ου modo ΟΥ scribitur, modo Ο, quemadmodum etiam in Atticis post Olymp. 100. titulis haec mixta deprehenduntur: praeterea modo ιερομνάμων, modo ιερομνάμων comparet, aliquoties ιαργαῖ, item ιαργωσαν, et tamen vs. 4. ιεργάν, vs. 44. ιερομνία. Quapropter etsi solet Ἀμφικτύρων scribi in hoc titulo, uno loco ex duorum apographorum consensu retinui υ. Mire porro variatur in praepositione κατά exprimenda: vs. 11. videtur κατὰν esse (pro κατά, τὰν), quod non prorsus improbandum (vs. ad n. 11. §. 3.) nisi ibi prius τ periit in lacuna. Sic vs. 41. est κατὰν. Vs. 17. est adeo κατὰ πέλε-θρον ἐκαστον; lapicida videtur κατὰ voluisse, sed articuli oblitus dedit κατὰ. Etiam magis offendit ΚΑΤΑ vs. 10. ubi manifesto non aliud est nisi κατ' α', prorsus Ionice in Dorico titulo. Pro ε quantum intelligo frequens est E in infinitivis ex usu antiquo: certe ἄγειν, δύειν etc. legendum videtur, non ἄγειν, δύειν etc. Nam reperitur etiam ΟΙ ΚΕΝ, quod certe οἰκεῖν est. Contra ε retinetur extra hanc terminationem, ut in εἰμεν, εἰλεσθαι: immo, quod in antiquioribus titulis rarum, εἰδως, ἀποτει-σαι scribitur. Pro η habes ε vs. 40. Postremo negligenter quaedam videntur omissa esse, ut vs. 34. post articulum τῷ certe Ἀπόλλωνι periit vel simile; vs. 38. τῷ videtur bis scriptum esse. Causam harum discrepantiarum ac negligentiae reddam infra. Sed quod maxime dolendum est in praestantissimo marmore, periit prope dimidia pars; quod ceteri versus non persuadebunt, intelliget cente e vs. 12. (coll. vs. 9.) ubi quadraginta fere et aliquot insuper litteras intercidisse patet, non tam par in omnibus versibus numerus fuit, quod titulus non est στοιχαρὸν scriptus. Ceterum in dextram apposita erat alia tabula, quae intercidit: in eam transcurrerant versus. Vide P. II. Class. II. Introduct. §. V. Nam quae superest tabula fere integra non capit supplementa necessaria. Supplementa quae tentavi ipsa, ubi probabili ratione, quid perisset, investigari potuit, habes in hoc exemplo minusculis expresso: ea magna ex parte, si non sensum sed vocabula spectes, incerta esse satis scio, nec monerem, nisi devitanda esset invidia; attamen ea habebunt hanc utilitatem, ut qualis titulus fuerit, possit a peritis perspicui.

- Πυθίου ἀρχόντος, ἐπὶ τῆς ἱεροῦ [ω]ντίδος τρίτης [πρυτανεύουσας
 δικα[ξί]ω τ[ας] δίκας ὡς καὶ δίκαιο[ν] κατὰ γνώμην ἐ[ξ]μεγ[α]λει... Ἀμφικτιον....?
 γρα[ψαί]ν[αι] κατὰ γνώμην τὰν αὐτοῦ καὶ .. ἱερὰν ἱατανδ[ανου]
 5 πολλ... τὰ καταδικασθέντα [ἐ]κπραξέω ἐν δύνασιν, καὶ με
 τοις. οὐδὲ τῶν χρημάτων τῶν Ἀμφικτιανικῶν ὑπὸ
 Ἑ[λ]ληνα? οὐδ' ἄλλῃ δώσω τῶν κοινῶν χρημάτων ἐτ [δυνύω κατὰ
 τ[οῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τὰς Λατοῦς καὶ τὰς Ἀρτάμιτος, [καὶ εὐορκέοιμι μέμ μοι περὶ ταῦτα γένοιτο πάντα τὰ κα-
 λά καὶ τάγαθά· αἱ δ' ἐφορκέοιμι], τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. [τῶν γ-
 10 εγγραμμένων μὴ ἀπογράφειν ἄλλων, κατ' αὐτοῖς ἱερομαίνουσιν κελύουσιν;
 κατὰν ἀξίαν, μηδὲ δῶρα δεξιασθῶ, μηδὲ πο. δουχως ὑπὸ τυχον[εν]...? - - - δυνύω κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τὰς Λα-
 τοῦ[ς] καὶ τὰς Ἀρτάμιτος, καὶ εὐ[ορ]κέοιμι [τ] [μ] [ἐ]μ [μ] [ο] πολλά καὶ ἀγαθὰ [γένοιτο, αἱ δ' ἐφορκέοιμι, τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. τοὺς δὲ
 ἱερομαίνοντας ὀρκίζεω καὶ τοὺς κάρκας τὸν αὐτὸν ἔ[ρ]κον. ο. [τὰν ἐκ-
 15 αὐτοῦδαν ὄ[ρ]κον ὁμόσας, [ἐ]περ τοὶ ἱερομαίνοντες, δοκιμαζέτω. περὶούτων δὲ καὶ τοὶ ἱερομαίνοντες τοὺς ὄρους τὰς
 γ[α]λ[α]ς, τὰν Ἀμφικτιόνες ἰάρονται, ἐπεὶ [κ]α ἀ πέρδος γίνηται. ἀποτινέτω δὲ ὅτις κα ληφθῇ ἐπιεργαζόμενος
 στατήρας Αἰγινάϊους ματ[τ] [ε] πύλεθρον ἑκάστον. τοὶ δὲ ἱερομαίνοντες ἐγγραφόντων τοῖς ἐπιεργαζόμενον καὶ τὰν ζαμίαν?
 καὶ π[ρ]α[σ]τύνων τὸν ἐπιεργαζόμενον. αἱ δὲ μὴ περιέειν ἢ μὴ π[ρ]α[σ]τοῖεν, ἀποτινόντων ἑκάστας τὰς μνάς? ὥς μὴ ἐπραξάν
 μηδὲ ... ραστάν, τριακοντα στατήρας. αἱ δὲ κα μὴ ἀποτίνῃ ὁ [ἐ]πιεργαζόμενος τὰν ἱερὰν γὰν, ἂ πόλις, ἐξ ἅς κα ἦ,
 20 εἰλέσθω τ[οῦ] ἱεροῦ, καὶ στρατευόντων ἐπ' αὐτοὺς Ἀμφικτιόνες.
 λωντ. [ἐπὶ?] τὰς ἱερὰς γὰς κόπρον μὴ ἄγειν μηδεμίαν. οἰκῆσις ἐπὶ [μ-
 εν εἰδή[ε] ἐπὶ Σαλατῶν, τὰς δὲ πατριάδας κοινὰς εἶμεν πάντεςσι... πέραν δὲ μηδὲνα?
 σ[θ] [δ]ν? μὴδὲνα φέρειν μὴδενί. μὴδ' ἐνοικεῖν τὰν αὐτὸν πλέον τριακοντα πύλων? ἀπὸ ... πέραν δὲ μηδὲνα?
 ἐνοικεῖν? μὴδὲ μὴδὲ μύλων ἐνεῖμεν μὴδὲ ὄλμον. αἱ δὲ τις [ἐ]νοικεῖ, ἢ ἔχοι ἐν τῇ ἱερᾷ γὰ μύλων ἢ ὄλμον? τοὶ ἱ-
 25 αρομαίνοντες ζαμιούντων ὅτιν κα δικάω σφιν δοκῇ εἶμεν ἐπ[ὶ] ζαμίῳ.
 κατα[βαλ]λόντων πο[τ] τούτους ἱερομαίνοντας. Δωτίς. ἂ δωτίς τὰς Ἀμφικτιονικὰς πομπὰς ἀδε ἔστω? στατήρας
 Αἰγινάϊοι· τὸ δ' ἀμπέχονεν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν στατή[ρ]ες Αἰγινάϊοι. τῶν δὲ ἐπὶ τὸ ἀμπέχονεν πορπαμά-
 των ἑκατὸν στατήρας Αἰγινάϊοι. τὰς στεφάνας ἑκατὸν στατ[ή]ρες Αἰγινάϊοι. - - - στα-
 δέκα στατήρας Αἰγινάϊοι. τὰς ἀσπίδος διακίτιοι στατήρας Αἰγινάϊοι. - - - στατήρε-
 30 τήρας Αἰγινάϊοι. λόφον πεντεκαίδεκα στατήρας Αἰγινάϊοι. δόρατος
 Αἰγινάϊοι. καὶ τὰ πορ[π]άματα καὶ ἂ στεφάνα χρύσεια ἑόντων. π[λ]έον δὲ τῶν ἐνταῦθα γεγραμμένων μὴ δόμεν μὴδενί? [στατήρας Αἰγινάϊους
 ἐνίστω. τοῦ βοδὸς τιμὰ τοῦ ἥρωος ἑκατὸν στατήρας Αἰγινάϊοι. τὰς
 ὀφειλέτω. χρηστήριον. αἱ τίς κα μὴ παρέχῃ, ἑκατὸν στατήρας ὀφειλέτω.
 Αἰγινάϊοι ἐν Ἀμφικτιόσιν τρικτεύαν κη[λ]αν [Ἀπόλλωνι? τρικτεύαν κη[λ]αν
 35 ἱος. τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τὰν αὐλὰν καὶ τὸν τὰς Ἀρτάμιτος ναὸν? καὶ τὸν
 δρόμον καὶ τὰν κρήναν τὰν ἐμ πεδίῳ τοῖς ἱερομαίνουσιν τοῖς Ἀμφικτιόνων
 σταν ἐφακείσθω πρὸ Πυθίου, ὅτιν κα δέωνται. αἱ κα μὴ τοὶ ἱερομαίνοντες τοὶ ἐκ τῶν πόλιν
 ἐν τῇ Πύθιδι τῇ ἱερᾷ ἐπικρομήσονται ἥτιν κα δέωνται, ἀποτρεῖσθαι ὁ ἱερομαίνων ὁ μὴ ἐπικρομήσας
 στατήρας Αἰγινάϊους. αἱ κα μὴ ἀποτίνῃ τοῖς ἱερομαίνουσιν τοῖς Ἀμφικτιόνων ὁ ἱερομαίνων ὁ ὀφείλων, εἰλέσθω τοῦ ἱ-
 40 αροῦ ἂ πόλις ἐξ ἅς κα ἦ ὁ ἱερομαίνων, ἐντὶ κα ἀποτρεῖσθαι. ὁδῶν τὰς ἐπὶ Δελφοὺς ἀγούσας? καὶ τ-
 ἂς γεφύρας ἐφακείσθαι Ἀμφικτιόνας κατὰν αὐτοῦ ἑκάστον [χ]ώραν? - - - δ-
 μὴ σίνηται. καὶ τοῦ δρόμου τοὺς ἱερομαίνοντας τοὺς Ἀμφικτιόνων ἐπιμελίσθαι?
 ἔηται, καὶ ζαμιούντων τοὶ ἱερομαίνοντες. κη[λ] πὶ τοῖς ποταμοῖς
 Αἰγινάϊοι. ἐνιαυτὰ ἂ ἱερομαίνοντα Αἰγινάϊοι ἴσα πάντεςσι ἐκ τῶν [ἐ]λάτρων? - - - Δ-
 45 Πύθια δ' ἀγόντων τοῦ Βουκατίου μηνὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς, ἀποτρεῖσθαι τὸν στατήρας Αἰγινάϊους.
 ελφὸς τοῦ Βουσίου μηνός. αἱ δὲ κα μὴ π[ε]μ[π]ωντι, ἀποτρεῖσθαι τὸν στατήρας. αἱ τινὲς
 ποττὸν Θεόν, καὶ τὰ πάντα διδόντων τοῖς Δελφοῖς. αἱ δὲ κα μ[ὴ] διδῶντι, ἀποτρεῖσθαι
 κα [β]ιῶνται? τὰν ἐνεχρίαν, εἰλέσθω τοῦ ἱεροῦ. - - -
 τὰν] ἐνεχρίαν. ἱερομα[μ]ον] - - - ρο

Continetur hoc titulo *lex Amphictyonum* in suo genere unica, de Delphicarum maxime rerum administratione; quod Müllerus meus (Dor. T. II. p. 532.) pactum de Delphico delubro dixit: neque hoc dissidium magnum est, propterea quod quas leges decernunt Amphictyones, eae sunt pacti loco, quo socii teneantur. Nec tamen Delphis posita haec, quam Fauvelius ex Aegina misit, tabula erat: nec magis videtur in Aegina posita fuisse. Nam initio archon Atticus scriptus est, isque primo loco, quod tam (Olymp. 100, 1.) Aeginae fieri non poterat, Aeginetis liberis et Atticae reipublicae infensis: neque Amphictyones Delphis Atticum potuerunt archontem praescribere, ne florentibus quidem Atheniensibus, nedum fractis; quod si qua olim Athenienses de Delphico constituerunt templo (cf. Oec. civ. Ath. T. II. p. 146. adde Plutarch. Pericl. 21.), ea sunt ex genere plane diverso. Potius Amphictyones actis suis ea aetate sacerdotem suum epo-

nymum praescripserunt. Ne multa, postquam Amphictyonum concilium hanc tulit legem, est ea in singulorum Amphictyonum terris publice promulgata: Fauvelianum autem exemplum sive ab ipso Fauvelio, sive casu inter saburram nauticam, in Aeginam delatum, olim in Attica erat collocatum; unde simul tot lapideae, utpote Attici nec Dorismo assueti, inconstantiae et errores explicandi sunt: igitur ut Atheniensibus constaret quando lata lex esset, ea, quae vides, praescripta Attica sunt praemissa, fere ut Demosthenes de cor. p. 279. decretis Amphictyoniciis recitatis tempus rerum gestarum postea ex archonte Attico et mense designat: λέγει δὲ καὶ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς ταῦτ' ἐγένετο· εἰς γὰρ καὶ οὗς ἐπυλαγόρησεν οὗτος. λέγει. Χρόνοι. Ἀρχων Μνησι-Θείδης, μηνὸς Ἀνδροστηριῶνος ἑκτη ἐπὶ δεκάτῃ: ubi tamen nota non ut hic decreti scripti diem designari, sed electi Pylagorae, et ex hoc rerum gestarum. Archon Atticus est *Pytheas*, Olymp. 100, 1.

prytania tertia, Hippothontidis; dedi autem Ἰπποθωντίδος, formam olim usitatiorē: solum Köhleri apographum possit eo deducere, ut *ow* inferatur. Pro *πρυτανειούσης* potest etiam *πρυτανείας* suppleri. Quodsi prytaniae priores ut Olymp. 92, 3. habuerunt dies 35 (vide ad n. 147. pryt. viii.), tertia prytania illo anno secundum Metonis canonem ab Idelero descriptum pertinet a d. xii. Boedromionis ad d. xvi. Pyanepsionis, ac proinde auctumni tempestatem refert. Itaque decretum tenemus Πολαίας ὀπωρινῆς, quam in Boedromionem incidere omnino consentaneum est, licet potuerit iam incipi Metagitnionē mense, quo fere incipit ὀπώρα. Vide de ea Tittmann. Amphict. p. 80 sqq. Haec vero Pylaea vulgo putatur Pylis habita esse, et verna Delphis: sed probabilius est Delphis decretum esse de his rebus, quae non potuerunt nisi Delphis in locorum ipsorum, de quibus agitur, conspectu recte decerni. Nec tamen ideo Delphica dialectus hinc iudicari potest, propterea quod lex est non Delphica, sed Amphictyonum: Demosthenis florentis aetate communi iam sermone utuntur Amphictyones, item n. 1689. 1689. b. Ceterum post Atticum archontem conciliās exarata decretorum Amphictyonicorum solita praescripta esse: Ἐπὶ ἱερέως τοῦ δαίνα, ὀπωρινῆς Πολαίας, ἔδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῶ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων (Dem. de cor. p. 278. 279.), sed opinor breviora; uberiora praescripta sunt n. 1689. 1689. b. Vs. 2. possit *no* ex *κοινῷ* superesse: sed talia sciri nequeunt. Ceterum illum in his praescriptis *ἱερεῖα* nec Delphicum sacerdotem esse arbitror neque hieromnemonem Delphorum (utrumque coniungit Letronnius in praestantissima de Mnemonibus, Promnemonibus et Hieromnemonibus commentatione Act. Ac. Inscr. T. VI. 1822.), sed eponymum Amphictyonum ab ipsis creatum, ut supra docui Pamboeotos suum habuisse peculiarem archontem eponymum. Causas huius iudicii nunc de industria omitto; illud tamen patet praesidem concilii hieromnemonem non esse hunc *ἱερεῖα*, sed eponymum, qui accurate distinguendi sunt: quamquam hunc *ἱερεῖα*, sicut praesidem illum, esse ex hieromnemonibus lectum verisimile est. Cf. etiam ad n. 1694. Postea Amphictyones annos secundum Delphicos archontes designarunt (n. 1689. b. 1694.). Decretum ipsum varia complectitur, quae quomodo connexa fuerint, in tanta iactura non potest satis perspicere; sed commode id in quattuor possumus partes dispescere; prima continet potissimum iurairanda vs. 3 - 13. altera officia quaedam magistratuum, et alia et de custodienda terra sacra, vs. 14 - 26. tertia summas certis rebus constitatas vs. 26 - 32. quarta leges et officia magistratuum maxime de festis Pythiis: quamquam quomodo haec pars a secunda diversa sit, non plane intelligimus. Nunc accedo ad singulas.

§. 1, vs. 3 - 13. Formam *δικαζέω* non ignotam dedi, ut postea est *ἐκπραξέω*, *ὀρκίζέω*. Fimis versus 3. inde ab *εἴμεν* est obscurus: sed iusiurandum, quod se qui iurat obstringit, iuste sese iudicaturum, con-

tinetur manifesto. De causis apud Amphictyones iudicatis cf. Tittmann. Amphict. p. 130 sqq. Vs. 4. αὐτοῦ videtur noto usu esse p. *ἐμαυτοῦ*, ut in iurando heliastico statim afferendo. In fine coniecerim καὶ τὰν ἱερὰν βίαν, etsi spatia litteris inserendis angusta sunt. Vs. 5. ἐκπραξέω τὰ καταδικασθέντα ἐν δύνασιν patet: ἐν δύνασιν (ἐν p. *ἐς*, ut *ἐντε* vs. 40.) est *eis δύναν*, pro *viribus*, quae haud rara locutio, p. κατὰ δύναν. Vs. 6. nota Ἀμφικτυονικῶν littera *ι*, ut posthac constanter, excepto fortasse vs. 20. ubi *υ* duorum apographorum causa retinui. Atticos eadem aetate usurpasse *υ*, docent tituli n. 158. 159. neque aliter n. 1058. 1124. 1689. 1689. b. 1712. 1713. 1718. 1738. etc. *υ* tamen etiam in nummis aliquot Amphictyonicis reperitur, inter alios in elegantissimo nummo ap. Bröndsted. Itin. lib. I. tab. I. Etymi ratione *υ* verum est; sed usu invaluit, ut plurimi uterentur littera *υ* in nomine foederis, quasi a quodam Amphictyone repetitum esset: cf. nott. critt. ad Pind. Nem. VI, 40. Vs. 8. 9. habes iam formulam, qua terminatur iusiurandum, quae reedit fere vs. 12. Utroque loco comparato patet fere ita scribendum esse: [ἐμνύω κατὰ] τ[οῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου καὶ τῆς Λατοῦς καὶ τῆς Ἀργάμιτος, [καὶ εὐορκέοντι μέμ μοι περὶ ταῦτα γένοιτο πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰγαδά· αἱ δ' ἐφορκέ[οιμι], τὰ κατὰ ἀκτὶ τῶν ἀγαθῶν. Verba περὶ ταῦτα spatii causa hoc loco inserui: praeterea quod vs. 9. est τὰγαδά, non dedi πολλὰ καὶ sed πάντα τὰ καλὰ καὶ: quamquam pro his non pugno. Post Ἀργάμιτος expectes καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας (Aeschin. c. Ctesiph. p. 499. 502. 512.) sed hanc excludit vs. 12. Tum pro εὐορκέοντι vs. 12. legitur εὐδκέοντι; sed Δι esse incertum, docet varietas lectionis: res postulat εὐορκέοντι, et addicunt exempla statim afferenda atque oppositum priore loco ἐφορκέοιμι. Γένοιτο, non γένοιτο scripsi ex foedere Cretensi. Ἐφορκεῖμοι corruptum est: pro μοι scribendum οἱμι, sive lapicida peccavit, sive falso legerunt docti: optativum et res postulat et exempla, quae proferam. Ἐφορκέειν in foedere Smyrnaeorum et Magnetum reedit bis: in altero Cretensi est ἐφορκέειν: damnat priorem scripturam Phrynichus v. ἐφιόρκους; Hesychius habet ἐφορκήσαντες, ψευδάμενοι. Nunc formulas aliquot, quibus finiuntur iurairanda, addo ex monumentis. Foedus Smyrnaeorum et Magnetum bis, vs. 69. 78. εὐορκούντι μέμ μοι εἴ, ἐφορκούντι δὲ ἐξώλειαν καὶ αὐτῷ καὶ γένοι τῷ ἐξ ἐμοῦ. Foedus Cretense: ὅρκος. ὁμνύω τὰν Ἑστίαν etc. αἱ δὲ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὅμοσα ἢ τῶν συνεθέμεν, τοὺς τε θεοὺς τοὺς ὅμοσα ἐμμέναιας ἡμεν, καὶ ἐξόλλυσθαι κακίστῃ ὀλέθρῳ etc. εὐορκούσι δὲ ὅμιν τοὺς τε θεοὺς ἵλεως ἡμεν καὶ γίνεσθαι πάντα ἀγαθὰ. Aliud iusiurandum Cretense sic finitur: Εὐορκέοντι μὲν ἡμεν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία. Iusiurandum Heliastarum ap. Dem. c. Timocr. p. 747. ἐπὶ μνημὶ Δία, Ποσειδῶ, Δήμητρα, καὶ ἐπαρῶμαι ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ αἰκία τῇ αὐτοῦ, εἴ τι τούτων παραβαίνομι, εὐορκούντι δὲ πολλὰ κατὰγαθὰ εἶναι. Quae vs. 10. sequuntur, etsi valde obscura sunt, tamen κατὰ ἀ (κατὰ ἃ) τοὶ ἱερομνήμενοις κελεύσονται vel simile, apertum est, et vs. 11. κατὰν vel κατὰν ἀξίαν: tum agitur de eo,

ne quis dona accipiat; *μηδὲ δῶρα δεξάσθω*, pro quo *δεξάσθω* scriptum est; et adiicitur confirmatio iurandi, de qua antea dixi. Postremo cui hoc secundum iusiurandum praeitur, is promittit, sese etiam hieromnemes et praecones obligaturum, eadem formula, τὸν αὐτὸν ὄρκον: quod ad sola referri verba ὁμνῶν etc. res ipsa docet. At cui utrumque iusiurandum scriptum est? Secundo quidem qui obstringitur, is verba praeit ipsis hieromnemonibus, qui illi etiam in his, κατ' ἃ τὰ ἱερομνάμονες κε - videntur opponi: fortasse igitur de Pylagoris hic agitur; nam de praeside concilii vix haec ceperim, quem ipsum hieromnemonem fuisse post Valesium notavit Letronnius. Prius vero iusiurandum scribitur magistratibus, qui et iudices sunt et de pecuniis Amphictyonicis decernunt; iisdem vs. 5. exactio mularum tribuitur: quod secundum §§. 2. 4. est hieromnemonum. Igitur priore formula obstrictos hieromnemes esse non dubito. Ceterum Pylagorarum nusquam postea mentio fit.

§. 2. vs. 14-26. Magistratus certi, fortasse ipsi hieromnemes, τὸν φάρον καὶ τὰ ἱερῆα ἀδρόα συναγόντων: φάρος videtur partim vectigalia servorum templi (cf. Müller. Dor. T. I. p. 254.), maxime qui agrum colunt, *quæm quidem colisas sit*, partim tributa civitatum complecti. Deinceps est τοὺς ὄνους et τὸν δόκιμα - -, hoc est aliquid e voce δοκιμάζειν. Nam victimas probatas esse etiam impensiore cura quam equos militares constat. De asinis non est quod dubites: non Graeci Hyperboreos fecissent Apollini asinorum hecatomben offerentes, nisi in Graecia quoque asini mactati Apollini essent. Certe τόσον ὅς scribi nequit. Proxima perspicere non possunt: sed dictum erat de eadem qua supra δοκιμασία ab aliquo instituenda. Ὁ[ρ]γον, ut vs. 14. feci, ita hic quoque scribendum esse vidit Sanderus. Tum εἴπερ vix ferri potest. Ad vs. 16 sqq. haec praemoneo. De Cirrhaea agitur terra, quam devictis Cirrhaeis Olymp. 47, 3. consecrarant Amphictyones, qua de re pervulgata omissis Thessali, Strabonis, Pausaniae, aliorum locis pauca ad rem nostram pertinentia delibabo ex Aeschine c. Ctesiph. p. 497 sqq. Quippe hic docet eum agrum dedicatum esse ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, καὶ ταύτην τὴν χώραν μήτ' αὐτοὺς ἐργάζεσθαι μήτ' ἄλλον εἶναι: et paulo post, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν καθιέρωσαν κατὰ τὴν μαντείαν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὄρκον ὤμοσαν ἰσχυρὸν μήτε αὐτοὶ τὴν ἱερὰν γῆν ἐργάσασθαι μήτ' ἄλλω ἐπιτρέψαι, ἀλλὰ βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ ἢ ἱερῇ etc. At Aeschinea aetate colebant hanc terram Locri Amphissenses (ἐπειργάζοντο Aeschin. p. 504.), habebantque in ea figlinas et stabula (κεραμεῖα καὶ αὐλῖα p. 510.), portuque utebantur diris devoto: quapropter archonte Theophrasto Olymp. 110, 1. adversus illos Amphictyones excitavit Aeschines; et decreverunt hieromnemes περιελθεῖν τὴν χώραν, ut ait Demosthenes de cor. p. 277. vel ut in decreto Amphictyonico p. 278. dicitur, ἐπελθεῖν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς συνέδρους καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὄρκους. Ubi nota dictionem περιελθεῖν, qua iterum postea utitur Demosthenes: περιόντων τοίνυν

τὴν χώραν τῶν Ἀμφικτυόνων. Resistentibus vero Locris bellum adversus illos Amphictyonicum decretum est et post primam expeditionem multa imposita (Aesch. p. 519.): quam quum non solverent, Philippo Macedoni mandatum bellum Amphictyonicum est. Ecce vero in titulo nostro ipsam teneamus Amphictyonum legem, ex qua fere illae res gestae sunt; cuius quidem verba non omnia certa sunt, sed vis et sententia: περιόντων δὲ καὶ τὰ ἱερομνάμονες τοὺς ὄρκους τὰς γῆ[ς], τὰν Ἀμφικτίονες ἰάρωσαν, ἐπεὶ [κ]α ἃ πέροδος γίνηται. ἀποτινέτω δὲ ὅτις κα ληφθῇ ἐπειργαζόμενος] στατήρας Ἀδιναιούς κατ[τ]ὴν πέλεδρον ἑκάστον. τοὶ δὲ ἱερομνάμονες ἐγγραφόντων τὸν ἐπειργαζόμενον καὶ τὰν ζαμίαν], καὶ π[ρ]ασ[σ]όντων τὸν ἐπειργαζόμενον. αἱ δὲ μὴ περιέειν ἢ μὴ π[ρ]ασ[σ]οιεν, ἀποτινόντων ἑκάστας τὰς μνᾶς? ὥς μὴ ἐπραξαν] μὴδὲ . . . ρασσαν, τριάκοντα στατήρας. αἱ δὲ κα μὴ ἀποτίνῃ ὁ [ἐπειργαζόμενος τὰν ἱερὰν γῆν, ἃ πόλις, ἐξ ὧς κα ἦ]. εἰδέσθω τ[ο]ῦ ἱεροῦ, καὶ στρατευόντων ἐπ' αὐτοὺς Ἀμφικτύονες. De circuitione dici, ipsa quae supersunt verba docent: γὰς τὰν incertum est, et ex reliqua tituli dialecto exspectes ἄν, quamquam variatur in talibus: TAAN videtur lapicidae error esse, ut insunt plures (vide supra). Possis etiam χώρας: sed vs. 21. est γὰς. De Cirrhaeo agro dici nemo est quin intelligat; hunc Ἀμφικτίονες ἰάρωσαν, hoc est conciliū foederatorum sive foederati ipsi, non certi quidam magistratus. Circuitio imperatur ἐπεὶ κα (ἐπὶ) ἃ πέροδος γίνηται; intelligitur opinor *periodus Pythica*, *penteteris*: nam singulae quoque penteterides, non solum omnes quattuor *magnae penteterides* coniunctae, sunt *periodoi*. Certe circuitio terrae ἃ πέροδος non videtur esse; neque obest, quod circuitio, de qua Demosthenes dicit, Olymp. 110, 1., non tempore Pythiorum facta est: quippe illa fuit extraordinaria. Si tamen *περίοδον* malis de circuitione terrae sacrae intelligi, quoniam post ἐπεὶ in exigua lacuna vix potest de inseri, erit asyndeton statuendum, ut §. 4. et puncto ante ἐπεὶ posito legendum: ἐπεὶ κα ἃ πέροδος γίνηται, ἀποτινέτω ὅτις κα etc. Πέροδος exstat ap. Pind. Nem. XI, 40. adde nott. ad n. 1064. Multae et pretia in hoc titulo stateribus Aeginaeis designantur, qui passim memorantur in inscriptionibus et apud auctores: cf. Müller. Aegin. p. 89 sqq. nulla vero moneta in communibus rebus Graeci magis usi sunt quam Aeginetica et antiquissima et optima. Stateres hic intellige argenteos: vulgo vero stater argenteus est tetradrachmum (Oec. civ. Ath. T. I. p. 16.); et Aeginetica drachma aequiparatur obolis Atticis decem: igitur si stater Aeginaeus tetradrachmum et ipse fuit, erunt oboli Attici quadraginta. Triginta vero stateres Aeginaei erunt drachmae Aeginaeae viginti et centum, Atticae ducentae. Vs. 17. quae supplevi, valde incerta sunt: ἐγγραφὴν tamen aptam hoc loco esse veterum institutorum periti non dubitabunt: cf. nos Oec. civ. Ath. T. I. p. 417 sqq. Certius fortasse constaret, si vs. 19. p. 417 sqq. PAΞΞAN expleta esset. Sequentium verborum restitutio ex iis, quae supersunt, assumpto vs. 40. satis aperta est, etsi quae supersunt ipsa emen-

datorem desiderabant. Et vs. 18. quidem haud cunctanter dedi π[ρα]σόντων, quod solum commodum est, ut supra vs. 5. ἐκπράξεω. Tum futurum ἐπιεργασόμενον vel ideo falsum est, quod ex tituli dialecto dicendum erat ἐπιεργαζόμενον. Ἐπεργάζεσθαι de Locris Amphissensibus huius ipsius delicti, de quo hic agitur, reis attuli supra ex Aeschine: sed nota scripturam ἐπιεργ. ex prisco ἐπιεργ. reliquam. Περιεῖεν prodit ex collatione variarum lectionum: at περιόειν exspectabant grammatici. Sed E omnia apographa habent. Et sic δεδιεῖν dedit Bekkerus ap. Plat. Phaedr. p. 251. A. cui reluctatur Buttmanus Gr. Gr. ampl. T. II. p. 103. Quantopere in verbo εἶμι flectendo variatum sit, docent etiam epicae formae non prorsus dissimiles εἶη (ἰοί) et κατεῖεν, de quibus vide Buttman. I. c. T. I. p. 563. Vs. 19. μηδὲ ... ρασσαν vel μηδ' ε... ρασσαν mihi quidem prorsus obscurum est: verbum tamen in eo latere haud dubium iudico. Qui vero multam non solverit ob agrum cultum debitam, eius civitas iam arcetor a sacris Delphicis; ad restitutionem cf. vs. 39. 40. et inde maxime haec: εἰλέσθω τοῦ ἱεροῦ ἂ πόλις ἐξ ἧς κ' ἦ. Formula εἰλέσθω τοῦ ἱεροῦ certa fit collatis vs. 20. 40. 48. De voce εἰλω s. ἔλω, unde Attici iuris ἐξούλη, eximie egit Buttmanus Lexil. T. II. p. 141 sqq. (cf. ad Mid. p. 172.) et potissimum p. 153. ubi ἰλλομένην notavit a Simplicio exponi κωλυομένην, et ex Hesychio attulit εἰλλόμενον, εἰργόμενον, ex Athenaeo VII, p. 308. C. ἔλλεσθαι, εἰργεσθαι. In nostro decreto εἰλέσθω τοῦ ἱεροῦ primum vs. 20. civitas eius, qui culta sacra terra multam non solverit, vs. 40. civitas, cuius hieromnemon debitum non solverit, vs. 48. qui indutias violarint. Sic praeco Delphis ap. Aesch. c. Ctesiph. p. 514. pronunciavit τοὺς ἱερομνήμονας καὶ Πυλαγόρας ἤκειν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον βοήθῃσοντας τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ· ἥτις δ' ἂν μὴ παρῇ πόλις, εἰρξεται τοῦ ἱεροῦ. Ob indutias violatas nec solutam multam ideo debitam Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἡλείων εἰρχθῆσαν ὥστε μὴ θύειν μηδ' ἀγωνίζεσθαι, ut ait Thucyd. V, 49. qui eadem formula εἰργοντο τοῦ ἱεροῦ utitur ibid. 50. Non idem est sed simile τὸ ἀπειργεσθαι τῆς Ἀμφικτυονίας (Plutarch. Themist. 20.). Itaque quod vulgo est εἰργεσθαι τοῦ ἱεροῦ, Dorice est εἰλεσθαι τοῦ ἱεροῦ. Sequitur in titulo nostro alia lex, ne fimus inferatur sacrae terrae, credo quo vicini utantur agris suis stercorandis. Cf. n. 1119. μηδὲ κόπρον ἐσάγειν. Tum dicitur de aedificiis: ad mare videntur οἰκήσεις vel οἰκίαι ἰδαι concedi, unde vs. 22. εἰδίας ἐπὶ θαλάσῃ; his opponuntur stoeae, quae omnibus sint communes. Εἰδίας, ut ἀποτεῖσθαι; nisi malis εἰδίας, ut in tabulis Heracleensibus. Ceterum terra sacra usque ad mare porrigebatur: Pausan. X, 37, 5. ἔπεισεν οὖν ὁ Σόλων καθιερωσάι τῷ θεῷ τὴν Κιβήριαν, ἵνα δὴ τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος γένηται γείτων ἡ θάλασσα. Cf. Polyaen. Stratag. III, 5. Aesch. c. Ctesiph. p. 503. Ibidem est portus diris devotus. Vs. 23. videtur definiri, ne quis antea nominatus propius quam certa mensura a certo loco habitet in sacra terra; deinde ne pistrinum insit neque ὄλμος, in quo quid teri-

tur. Similiter n. 1119. ergastula excluduntur e sacra terra; de figlinis in solo Cirrhaeo conquerentem Aeschinem supra vidimus. Vs. 26. verba καταβάλλοντων etc. fortasse de iis dicta sunt, qui multam ipsis irrogatam debeant apud hieromnemes solvere (καταβάλλειν).

§. 3. vs. 26-32. Lectio ΛΩΤΙΞ quum nulla ratione explicari queat, praetuli δῶτις: quae vox primum indicis loco videtur praemissa esse, ut in foedere Cretensi ad §. 1. allato vox ὄρκος, et similia passim; deinde dictum fuerit: ἂ δῶτις ἂδ' ἔστω vel simile. Quae vero deinceps pretia constituta sunt, non possunt rerum venalium in foro Delphico (de quo Müller. Dor. T. II. p. 399.) haberi; potius quod auctor catalogi Choiseuliani significat, mihi quoque placet, ut certae definitae summae sint, ex pecuniis Amphictyonicis (§. 1.) in ornatum pompae impendendae, quo ducit etiam bovis pretium vs. 32. Hae impensae dicuntur δῶτις (δόσις, de forma cf. δῶτωρ, ἄμπωτις). Sed quis gestaverit illum ornatum, ignoramus: hoc tamen mihi apertum est de uno tantum sive homine sive simulacro ornando dici: et de simulacro potissimum, eoque colosso cogitaverim. Summae pro iis rebus constitutae sunt solito multo maiores. Nam τῷ ἀμπεχόνῳ, certi generis pallio, de quo vide lexica, stateres Aeginaei definiuntur 150, minae ut videtur Atticae decem, fere 230 imperiales: vulgo pallium Athenis constabat drachmis Atticis 16 vel 20, purpura tribus minis Atticis (Oec. civ. Ath. T. I. p. 116.). Mox e vs. 31. discimus iam in prioribus esse de πορρήμασι dictum, plurali numero: itaque non potest περονατρίς, vestis, intelligi, quod singularis desideraretur, sed intelligendae sunt fibulae, quibus munitur pallium. Haec πορρήματα igitur statim post ἀμπεχόνον inserui, et ex genitivo πορραμάτων vs. 28. superest ΤΩΝ: nam ex nominativo in genitivum transitum esse docent sequentia. Πορρήματα debere aurea esse diserte dictum est; iis constituuntur stateres Aeginaei centum, drachmae Atticae 666 $\frac{2}{3}$, quae fere quinquaginta drachmis auri parandis sufficiunt. Ingens haec quoque summa est; sed fortasse fibulae coniunctae aurea catena grandiore fuerunt. Sequitur στεφάνη item aurea et pretii eiusdem, hoc est corona ex lamina aurea (cf. ad n. 150. p. 235.), vulgo προκόσμημα γυναικεῖον, sed hoc loco virile, cuius usus exemplum desiderabam Explicatt. ad Pind. Olymp. II, p. 132. Est quidem στεφάνη etiam galeae species: sed de hac non cogitarim hoc loco. Tum vs. 28. exciderit thorax et res quaedam minor, pro qua decem dantur stateres. Vs. 29. in clypeum tribuuntur stateres Aeginaei ducenti, drachmae Atticae 1333 $\frac{1}{3}$. Tum perierit galea; pro crista (λόφῳ) dantur stateres Aeginaei quindecim, mina Attica. Additur hasta, post quam aliud quiddam perit. Vs. 31. extr. restitutio est incerta: vs. 32. init. ἐνέστω credo pro vulgari ἐξέστω esse. Post haec pretium bovis, τοῦ βοῦς τοῦ ἥρωος, immane scriptum est, stateres Aeginaei centum, 666 $\frac{2}{3}$ drachmae Atticae, fere 154 imperiales: n. 153. pretium bovis

hecatombae idonei est drachmarum Atticarum 77½; alia pretia minora vide. Oec. civ. Ath. T. I. p. 82. Qualis igitur debet hic bos fuisse, qui tanto constaret pretio? Quare non miror hunc bovem esse τὸν βοῦν τὸν ἥρωα dictum; quamquam arbitror esse, qui me derideant, quod non potius τὸν βοῦν τοῦ ἥρωος hic nominari putem. Sed hi fruantur sua sapientia. Quantumvis offendat βοῦς ὁ ἥρωος, magis offendit βοῦς τοῦ ἥρωος, pro quo gente herois nomen expectabas. Ceterum summam illam tantam cave putes simul ad ornatum referri: nam τὴν βοῦν est pretium solius bovis; neque ornatum magna pecunia constituisse potest ex n. 158. colligi. Postremo hunc bovem herodem putandum esse, qui alibi ἥρωα μόν. Xenoph. Hell. VI, 4, 29. De Latone Pythia celebraturo: ἐκέρυξε δὲ καὶ νίκητῆράν ἡρώδην στέφανον ἔσσεσθαι, εἴ τις τῶν πολλῶν βοῶν ἡγεμόνῃ κέλευστον πῶς θῶν θρέψει. Vides quantum attestatur sit ille bos, quem si qua civitas attulerit, aurea illi corona detur.

§. 4. vs. 32-49. Hac in parte singula capita nulla fere solent particula coniunctiva, neca, proponi: quod restitutionum causa moneo. Vs. 32. extr. superest ΤΑΞ, vs. 33. init. ἀφ' ἑλπίων oratio hoc caput tale fuit, quale proxime subsequens hanc fere in modum: τὰς [τῶν] ἀφ' ἑλπίων, καὶ καὶ ῥέχμ. - - - στατήρας Ἀθηνάων] ἀφ' ἑλπίων. Deinde, ὅτι στήριον est victimum. Ἐποδὸν fortasse auspicandae potest ducendae dixeris. Sequitur de sacrificio in hac tit videtur ἐπόδῳ offerendo: θύων ἐν Ἀνακαίῳ, qui videtur locus esse, ut oppidum est Anemoria. Biatum sequitur τρικτεῖαν κτήν, haud dubie pro divinis diis: interpositum est σὺν, post quod lapicida videtur dei nomen omisisse, credo Apellinis; alterum sacrificium fuerit Latonae vel Dianae. V. in κτήν omnia agnoscunt apographa; τρικτεῖαν, si omnia tria apographa utriusque loci computes, quatenus scriptum, et his τρικτεῖαν: possis igitur etiam τρικτεῖαν legere: sed in re dubia plures sequor auctoritates. Ἡ τρικτὺς et ἡ τρικτῦα est sacrificium ex tribus hostiis compositum, apro, hirco, ariete, vel apro, ariete, tauro, vel ut Ister tradidit, ex bobus, capris, suis masculis, triennibus etc. Vide. Schol. Aristoph. Plut. 820. Suid. v. τρικτὺς. Etym. M. p. 768. 17. Phot. p. 445. Eustath. ad Odyss. κ, p. 1676. 37. Pro hoc Dorice dicitur τρικτὺς, τρικτῦα. Hesych. τρικτῦα, τρικτῦα, ἐνίοι θυσία κἀπρου, κριῶν, ταύρων. Idem τρικτεῖρα ἢ τρικτῦα, θυσία Ἐωαλίων. Hoc loco, aut τρικτεῖα aut τρικτῦα est pro τρικτῦα. Κτῦα est καδάρτηριον, παρὰ τὴν καύσιν, unde ὁ Hesych. κτῦα, καδάρματα, item κτῦα, καδάρματα. Conveniunt haec auspicandae pompa, ut καδάρτοις (ponticellis) lustrabantur comitia, theatra, omnes populi conventus. Vide Schömann, de comitt. Ath. lib. I. cap. 8. Vs. 35 sqq. hieromnemes iubentur templa et alia aedificia sarta tecta praestare (ἐφακείσθαι vs. 37. 41. in quo insolens φ). Αὐλάν intellige τέρμενους partem templo proximam, μαοeria clausam. Vs. 36. (cf. vs. 42.) δρόμος non stadium est in urbe, sed hippodromus in campo; statim enim additur

καὶ τὰν κρήναν τὰν ἐν πεδίῳ. De quo fonte mihi nihil constat; neque huc advocaverim alterum fontem, de quo n. 1711. Vs. 36. diserte scripti sunt τοὶ ἱερομνάμονες τοὶ Ἀμφικτυόνες sqq. deinde vs. 39. 40. de multis singulorum hieromnemonum dicitur. Haec aliter componi nequeant, nisi ubi statuas hieromnemes Amphictyonas universos, ut opponi hic hieromnemonibus, quos miserit haec, vel illa urbs, non quasi hi non sint inter illos, sed ut universis opponantur singuli, qui neglecti sunt, adhibeantur, ut pendere nullam debeant. Ad hanc partem igitur supplēvi vs. 37 sqq. αὐτὰ καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἐκ τῶν πολλῶν - - - ἐν τῇ Πυθίᾳ, καὶ ἐν τῇ κοσμήσῳ καὶ δυνάμει, ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἱερομνάμων ὁ μὴ ἐπιμαμήσας. - - - ὁ ἀποτίμῃ τοῖς ἱερομνάμοις τὰς ἀμφικτυόνων ἀγορὰς μὴ ὁ ἱερομνάμων, etc. De formula εἰσπείρω σὺν ἱεροῖς vide ad §. 2. His adduntur leges de viis, pontibus, reficiendis, quo pertinere etiam fluminum mentio videtur paulo post injecta. Haec res nobis hieromnemonibus mandantur, sed Amphictyonibus (vs. 41), hoc est αἰνιαιῶν ἀμφικτυόνων: ac mihi fallor his imperatur, ut in sua utraque ditione sancta sacra Delphicam reficiat. Nonnulli autem Pythias memorantur semel nova. Noli constanter credere illa annua, et ipsa, ut penteterica, esta, biennia, biennia, non Delphis propria, namque etc. ut templum et oraculum ex foederibus Laconum et Atheniensium, socorumque. (Thucyd. II, 18. V. 18.), ut liceat γὰρ δὴ μὴ βούλειον ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὸν τὸν πατρίους νόμους. Deinde Pythiarum quinquennialium haud dubie, quibus haec nomen proprium, tempus definitur, mensis Bysiae. Delphis, qui redit n. 1702. 1703. Nova haec res antiquaria; noli vero etiam tam nova hoc institutum putare: nam talium sollemniuum tempus non statui ex arbitrio: tantum definit lex, quae observata antiquitus erant, ut certius de re ipsa constet. Omnibus Amphictyonibus, et eorum magistratibus, quorum erat institutum Pythia. Tum noli τὸν δὲ Πύλαιον coniecere, quibus nullus in Pythia sollemnis locus. Dedit Ἡρόδοτος: nam de theoris dici suadet vs. 46. illud αὐτὸ καὶ καὶ μὴ πέμπωνται. Ni fallor, dictum est, theoros debere mense Bysia mitti a civitatibus Amphictyoniciis et accipi a Delphis, quae theoros non miserint, multam danto. Bysium ante Bicaliam esse coniecicio. In fine de violatis sacris, indutiis dicitur: pro ἐκ χειρὸς eius est, ἐκ χειρὸς. Quod, applevi βύωνται, exempli causa dedit, sed non arbitror verum esse. De reliquis formis vide ad §. 2. Quod Pythia mense Bysia Delphico, acta esse ex hoc marmore pressus exitio constat, disputandum nobis, appendicis loco de anno Delphico est, de quo quae dixerunt Dodwellus Cycl. p. 236 sqq. et Corsinus Diss. agon. p. 29 sqq. F. A. T. II. p. 437 sqq. ea hodie sequuntur fere omnes, etiam Idelerus Chron. T. I. p. 367. Et Pythiades quidem quinquennales in annum Olympiadum tertium incidere rectissime demonstravit Corsinus; easdem ab

Olymp. 48, 3. computari, certa ratione docui Explicatt. ad Pind. Olymp. XII. erratque Clintonus Fast. Hell. p. 195 sq. qui ab Olymp. 49, 3. Pythiades computatas censet. Praeterea vero Corsinus Dodwelli fere vestigiis insistens Pythia vere acta contendit, eaque mense Munychione Attico incipiente; sed alia, quae iidem proposuerunt, refellenda sunt. Quippe Pythia Bysio mensi assignant, qui respondeat Attico Munychioni, Delphicique anni sit primus; igitur Delphicum annum incipere a mense Pythiorum et pendere ex aequinoctio verno; postremo Cors. hos proposuit Delphici anni menses:

1. Bysium,
2. Heracleum,
- Theoxenium,
- Ilaeum,
- Bucatum,
- Donum,
- Theluthium,
- Synelium,
- Dionysium.

Consideremus haec singillatim. Primum igitur, ne commoremur in Dodwelli et Corsini iis argumentis, quae falsis prorsus rebus nituntur, exagitatis illis a Clintono p. 197. 198., Pythia quidem eodem fere tempore habita esse quo convenisset Amphictyonum concilium, tum inde patet, quod Amphictyones ludorum Pythiorum praesides sunt, eorumque hieromnemes ante Pythia curare Delphis multa debent (vs. 37.), tum ex Aeschine c. Ctesiph. p. 645. ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι καὶ τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἑλλήνων συλλέγεσθαι: adde n. 1689. 1689. b. Itaque Pythia aut auctumno habita sunt, aut vere: sed ver recte ut mihi videtur elegit Corsinus. Olymp. 89, 1. Athenienses et Spartani indutias annuas erant pacti inde a d. xiv. Elaphebolionis (Thucyd. IV, 118.): de quibus Thucyd. V, 1. τοῦ δ' ἐπιγυγνομένου θέρους (Olymp. 89, 2.) αἱ μὲν ἐναύσιοι σπονδαὶ διελέυντο μέχρι Πυθίων. Quae vulgo sic intelliguntur, Olymp. 89, 2. indutias finitas esse Pythiis: itaque vel ex hac interpretatione verna sunt Pythia. At Pythia non Olymp. 89, 2. sed 3. celebrata sunt; itaque locus ille sic exponendus est: *sequente vero aestate indutiae annuae dissolutae erant usque ad Pythia*, hoc est, peractis annuis indutiis, inde ab Elapheb. xiv. Olymp. 89, 2. nullae fuerunt indutiae usque ad Pythia Olymp. 89, 3. Iam Olymp. 89, 3. Elaphebolionis d. xxv. iterum factae indutiae sunt (Thucyd. V, 19.). Unde quidem colligitur Pythia fuisse diei Elapheb. xxv. proxima. Verum hoc argumentum refutare conatur Clintonus p. 199. docens exeunte aestate Olymp. 89, 3. sex fere mensibus antea quam dixi, iam desisse bellum, non Elaphebolione demum Olymp. 89, 3. Sed hanc viri doctissimi rationem vix probes. Nam etiamsi bellum aestate finita, ut solet, cessabat, tamen ideo nondum erant σπονδαὶ repetitae aestatis fine: verba autem, αἱ σπονδαὶ διελέυντο μέχρι χρόνου τινός, non id significant, usque ad id tempus nullum fuisse bellum, sed nullas fuisse σπονδάς. Indutiae igitur quum Elapheb. xxv. demum repetitae sint, illa verba de-

λέλυντο αἱ σπονδαὶ μέχρι Πυθίων docent Elaphebolionis diei illi proxima Pythia fuisse, non exeunte aestate celebrata, quod Clintonus perhibet. Accedit quod Thucydides belli narrationem non cum fine aestatis concludit (V, 12.), quod Clintonus dicit, sed diserte ille narrat, hieme insequenti Spartanas copias ad Pierium progressas esse et deinde redisse (V, 13.); quamquam posthac nihil iam gestum sed de pace cogitatum est (V, 14.), de quo etiam paulo ante cogitarant inde a fine aestatis. Postremo cur potissimum μέχρι Πυθίων dixisset auctor, si tempus belli paulatim omissi tam indefinitum significare volebat? cur non dixit μέχρι τοῦ ἐπιγυγνομένου χειμῶνος? Sed alia Clintonus argumenta haud contemnenda et profecto acuta attulit, quibus Pythia doceret versus auctumnum, Augusto vel Septembri acta esse: quae inverso referam ordine. Iason Pheraeus ἐπιόντων Πυθίων civitatibus imperat hostiarum apparatus, παρήγγειλε δὲ καὶ ὡς στρατευομένοις εἰς τὸν περὶ τὰ Πύθια χρόνον Θετταλοῖς παρασκευάζεσθαι (Xenoph. Hell. VI, 4, 29. 30.). Si vere acta Pythia, ait, Iason hibernum parasset bellum vere terminandum, sin auctumno, aestivum, quod unice consentaneum. Immo contra, opinor; si auctumno acta Pythia, Iason Thessalis hibernam praedixit expeditionem: si vere acta statumimus, vere expediturus *post Pythia* erat. At Demosthenis et Aeschinis de corona certamen Olymp. 112, 3. paulo ante Pythia actum est (Aesch. c. Ctesiph. p. 645.): Darius occisus est eodem anno mense Hecatombaeone (Arrian. Exp. Alex. III, 22.): sed Aeschines de corona (c. Ctesiph. p. 522.) de eo ut vivo loquitur; igitur eius mors nondum comperta Athenis fuit, unde patet non vere, novem mensibus post Hecatombaeonem, acta Pythia esse, sed auctumno. Aeschinis verba haec sunt: Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας, ἡ γῆν καὶ ὕδωρ τοὺς Ἕλληνας αἰτῶν, ὁ τολμῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν, ὅτι δεσπότης ἐστὶν πάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυσμέμου, νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἐτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; Speciosum est quod vivus repraesentari Darius dicitur, sed speciosum tantum. Prioribus temporibus recentia opponit Aeschines; recens acta tempore praesenti extulit, ἀγωνίζεται, non ut adhuc vivum Darium repraesentaret, sed ut nuperrime acta antiquis opponeret. „Olim Persa de imperio universorum contendebat, nunc contendit de eo, vivat an moriatur.” Hoc etiam noto Darii obitu dici potuit; immo si nota iam Darii nex fuit, multo gravior sententia est, qua rem tristissimam nuper compertam proponit Atheniensium animis, et miseratur verbis lenibus. Possunt Aeschinis verba omnia servari, etiamsi aliquid addideris de morte Darii; poterat sic scribere: νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἐτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας· ὃν ἐναγχοῦς ἡκούσατε ἀπεσφάχθαι: sed non addidit hoc, quod omnes norant. Praeterea locus Aeschinis p. 554. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἀρκτου (hoc est *ultra septentrionem*, etsi alii id aliter explicant) καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθεστήκει

non potest nisi ad septentrionalem Alexandri expeditionem referri, quae post obitum Darii suscepta est: ut videas Darii mortem tum iam notam fuisse Athenis. Igitur Aeschinis verbis certissimum argumentum ex Thucydide ductum non refellitur. Videamus aliud. Bellum Phocicum constat finitum esse Scirophorione Olymp. 108, 2. deinde diruta Phocensium oppida sunt. Quod quum aegerrime ferrent Athenienses, non miserunt theoros et thesmothetas ad Pythia (Demosth. π. παρατρ. p. 380.): quae ut a sese agerentur, Philippus bello finem imposuerat (Demosth. de pace p. 62. quae oratio Olymp. 108, 3. paulo post Phocica composita est). Patet igitur, dixeris, Pythia paulo post initium anni Attici, sub auctumnū acta esse. Sed haec quoque nullius momenti sunt. Nam Pythios theoros Delphos mittere quidni noluerint Athenienses etiam novem mensibus post Phocenses victos, quorum oppida adhuc tum vidissent nuperrime delecta et vacuam terram? Et cave haec ad initium anni referas, quod Demosthenes quae de theoris non missis dicit, componit cum locatione Aeschinis, quae in anni initium incidit: haec enim oratorie composita sunt, ut iuxta posita magis illucescerent, non ut rerum ordo et tempora designarentur. Nec quum Demosthenes orationem de pace meditabatur, acta iam Pythia eius anni statuo. Votebat ea Philippus agere: egisse non dicitur. Postularat, credo, in auctumnali Pylaea paulo post initium anni Olymp. 108, 3. habita, ut ipsi agenda Pythia mandarentur: sed Athenienses noluerunt eum ad Amphictyoniam admittere (Demosth. de pace p. 61. extr. cf. Argum. p. 56. Dionys. Epist. ad Amm. p. 123.): a qua re ut desistant, hortatur eos Demosthenes, et hoc facere videtur ante ea Pythia, quae a sese agi Philippus postularat: ut proinde Pythia possint vere Olymp. 108, 3. subsecuta esse. Haec ut ita constituam, cogit me Thucydidis indutiarum computus, a quo non arbitror discedi posse, quod et verba eius aperta sunt et ille scriptor omnium diligentissimus. Quod nisi videretur, vincere dicerem Clintoni eam rationem, quam de tempore occupatae Cadmeae repetiit. Haec ex Diodori (XV, 20.) calculis, quos cur hoc loco falsos putemus, nulla causa est, Olymp. 99, 3. (archonte Evandro) capta est, et ex Xenophontis (Hell. V, 2, 29.) fide aestate, quum satis arderet sol: Aristides vero Orat. Eleus. T. I. p. 258. Jebb. ut doceat sola Eleusinia sacra non violata esse, ceterorum etiam praestantissima, Πυθίων ὄντων, addit, ἡ Καδμεία κατελήφθη. Mireris tamen Xenophontem, hominem caerimoniarum curiosum, nihil de laesis Pythicis indutiis dicere: mireris maxime, quod Agesilaus dixit ἐξείναι τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάζειν (Xenoph. Hell. V, 2, 32.), si Pythiorum tempore, quo vel hostes tuti, sine bello Cadmeam occupasset Phoeidas. Utut est, non possum quin ob Thucydidem fidem denegem Aristidi. Anne hic memoriae vitio Pythia posuit, quum in Thesmophoriis Thebanis occupatam Cadmeam e Xenophonte liqueat? Anne Pythia fortasse duxit e scriptore, qui de sollemnibus

dixerit in Πυλαίᾳ (ἐπωρινῇ, aestate adulta) habitis? Postremo minorem difficultatem puto in Pythiis Olymp. 96, 3. esse, quibus potissimum insistitur. Nam pugnam Coronensem constat hoc anno paucis post d. xiv. Augusti diebus pugnata esse: post quam statim Delphos translatus est Agesilaus pluribus vulneribus affectus, deoque decimam praedae obtulit. Xenoph. Hell. IV, 3, 21. καὶ οὕτω δὴ αἰσέσπονδοι γίνονται, καὶ Ἀγησίλαος μὲν ἐς Δελφούς ἀφικόμενος δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέδυσεν οὐκ ἐλάττω ἑκατὸν τάλαντων. Hoc vero Pythiis tribuit Plutarchus Agesil. c. 19. Καὶ τὴν νίκην οὕτως ἐκβεβαίωσάμενος, εἰς Δελφούς ἀπεκομίσθη, Πυθίων ἀγομένων, καὶ τὴν τε πομπὴν ἐπετέλει τῷ θεῷ, καὶ τὴν δεκάτην ἀπέδυσεν τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας λαφύρων, ἑκατὸν τάλαντων γενομένην. Hic quoque locus non una ratione conciliari cum Corsiniana de Pythiis sententia potest. Sane statim post pugnam Delphos profectus est Agesilaus: Pythia tamen statim post celebrata esse Plutarcho, recentiori scriptori, non debet continuo credi: nec credidit ei hoc Manso a Schneidero ad Xenophontem laudatus. Potuit Agesilaus aliam pompam aliquam sollemnem Delphis celebrare, quae facile confundebarum cum Pythiis. Sed ne hoc quidem necessarium. Neque enim e Xenophonte constat dona ab Agesilao statim post adventum oblata deo esse; addit hoc Xenophon obiter, ubi de Agesilai Delphos profectione dicit: ita certe solent scriptores. Nam Agesilaus diutius commoratus Delphis est; Diod. XIV, 84. καὶ αὐτὸς Ἀγησίλαος πολλοῖς περιπεπωκὸς τραύματιν εἰς Δελφούς ἐκομίσθη, κακῇ τῇ ἐπιμέλειαν τοῦ σώματος ἐποιεῖτο. Illinc quando abiit, non constat, nisi quod domum navigavit dimisso exercitu, ante ultimos menses anni Olymp. 96, 3. quibus ad Corinthum dimicari coeptum est (Xenoph. Hell. IV, 4, 1.): sed exercitus quando dimissus sit, auctumnone an propinquo vere, nescimus: atque ut statuas auctumno dimissum, sicut solebat, potuit Agesilaus, quem plura vulnera accepisse narrat etiam Xenophon, Delphis restare usque ad verum, et vere deo in Pythiis pompam apparare dona quae offerre; immo potuit ibi ob hoc ipsum tamdiu manere, ut hoc faceret. Sic Plutarchi fidem non relinquimus, nisi quod eum dicemus per errorem facile obrepentem Pythia statim post adventum Agesilai collocare. Ceterum, ut hoc addam, ex Pylaeae tempore Pythiorum tempus colligi nequit: nam Delphis Pylaea sine Pythiis modo vere habita est, quod ex Demosthene constat, modo auctumno, quod ex hoc decreto colligo: sed de Pylaeae tempore cum Pythiis coniunctae nihil tenemus. Itaque nobis quidem Corsiniana ratio non refutata videtur, Pythiaque adhuc putamus secundum Thucydidem proxima fuisse Elaphebolionis diei xxv. Nec vero probabile est exeunte mense celebrata Pythia Apollinea esse, sed ineunte, quod Apollini sacri sunt mensium dies i. et vii. (de septimo v. imprimis Cors. F. A. T. II. p. 329.): itaque diem Elaphebolionis xxv. non diem Pythiorum esse statuimus, sed incidere solum in tempus ἐκ χειρὸς Pythicae, quae certe xv diebus

Kkkkk

ante Pythia incipere debebat: quod si statuas, Thucydidis locutio integra est, etiamsi Pythia paulo post accidebant. Consentaneum igitur proxime post Elaphebolionem, Munychionem incipiente acta esse Pythia diebus Apollineis, et quum septimo die (mensis intellige) Apollo musicum de Pythone devicto certamen celebravit (Schol. Pind. Argum. Pýth.), septimo mensis die acta Pythia iudico. Neque obest, quod ap. Demosth. de cor. p. 279. Anthesterionis d. xvi. memoratur in definiendo tempore, quo Pythagoras Aeschines fuerit: ibi enim tempus electionis designari mihi non est dubium; igitur poterant nihilominus mense Elaphebolione convenire Amphictyones et agi Pythia paulo post: quamquam illo, de quo Demosthenes dicit, anno Pythia quinquennialia omnino non celebrata sunt. Iam quum ex nostro titulo liqueat, non Bysio, sed Bucatio mense acta esse Pythia, Bucatius potissimum erit Munychioni Attico comparandus. Alia est Boeotici Bucatii tempestas: quippe Bucatium alii alium mensem dixerunt, a bobus immolandis, prout magna sacrificia hoc vel illo offerebant mense: quod Boeoti et Attici fecerunt primo anni mense Bucatio et Hecatombaeone, Delphi in Pythiis.

Bysium mensem esse vernalem, docet Plutarchus Qu. Gr. 9. *ἔαρος γὰρ ἄρχει, καὶ τὰ πολλὰ φύεται τῆνικαὶ καὶ διαβλαστάνει*. Igitur quoniam propriis eruditus usu loquendi ver incipit ab aequinoctio, Munychioni comparatus est Bysius a Dodwello et Corsino: sed Plutarchum non ita ibi loqui manifestum est. Veris initium dicit eum mensem, ubi germinant et proveniunt herbae; quod in Graecia certe ante Munychionem fieri solet. Itaque Bysius erit potius Atticus vel Anthesterion vel Elaphebolion. Et ex titulo nostro mihi quidem fit probabile, Bysium esse mensem ante Bucatium proximum; quamquam id morosis iudiciis demonstrari nequit. Itaque donec certiora argumenta reperiantur, Bysium comparemus Elaphebolioni. Sed Bysium Delphici anni esse primum mensem, Delphicumque annum coeptum esse a Pythiorum mense, etsi alterum hoc ex Olympicæ periodi comparatione probabile dixeris, tamen est falsum; id quod Delphicorum mensium ordine accuratius examinando paucis nunc docebo. Primum vero ex novem Corsinianis mensibus efficiendi quattuor sunt. Nam quem ille *Domum* dicit, is est Phocensium *μὴν ἑβδόμος*, non Delphicus; *Synelius* nullus unquam nec Delphis neque usquam alibi mensis fuit; *Theluthius* est Boeoticus, non Delphicus (vide Introd. titulorum Boeot. c. III.). Postremo *Dionysium* Corsinus p. 444. ex Naupactio petiit titulo n. 1756. et quod Naupactus in Locride sita est, Locrique Amphissenses sunt Delphis vicini, Locros censuit Delphicus usos esse mensibus. At Naupactus illa aetate Aetolicos menses habuit, quippe ab Aetolis habitata: et neque Aetolorum neque Amphissensium Locrorum menses sunt Delphici. Nam Delphicus Bucatius *Aetolis* est *Pananus* (n. 1702.); *Amphissensibus* autem *Pocius* dicitur, qui Delphis Heracleus (n. 1707.);

alium eorundem mensem *Aerastyonem* vidimus supra (Introd. Boeot. III, 3.). Sed Delphicus omnino mensis est *Heracleus*, de quo inscriptiones n. 1699. 1707. isque respondet Attico Thargelioni, post Munychionem proximo (Cors. F. A. T. II. p. 458.). At vero hic est secundi semestris Delphici (n. 1699.): igitur nec Bucatius nec Bysius, si vernus interque, primus Delphis mensis est, neque annus Delphicus ab aequinoctio verno pendet æque incipit a mense Pythiorum. Praeterea novimus tres prioris semestris menses, *Ἀπελλήιον* n. 1705. cuius nomen Macedonibus commune est (apud quos *Ἀπελλαῖος*), hoc est *Ἀπολλώνιον*; *Ἀπόλλων* enim Dorice *Ἀπέλλων*; *Ἡράπιον* vel *Ἡράπιον* n. 1706. quod nomen etsi fortasse non sanum tamen non est ex *Ἡρακλείω* corruptum; *Ἀποτρόπιον* n. 1709. Secundi semestris est *Θεοξένιος* n. 1700. a Delphicis Theoxeniis dictus, cf. Expl. ad Pind. p. 194. incerti semestris *Ἰλαῖος* seu *Εἰλαῖος* n. 1708. 1710. ab *Ἰλαῖς* s. *εἰλαῖς* dictus, quarum in sacris mentio fit apud Pindarum. Post haec de novo redeo ad Bysium mensem. Nam n. 1704. in secundo semestri ex Chandleri scriptura legitur *ΜΗΝΟΣΣΥΒΥΣΙΟΥ*. Non sane probabile est Delphis talem fuisse mensem, qui vulgari lingua sonaret *Θυτυδίου* vel *Συτυδίου*: sed *ΣΥ* videtur in illo titulo ex priorē *Σ* et sequenti *ΒΥ* conflatum esse: titulus est enim unus ex iis, quos Chandlerus *lectu difficiles* dicit et *cum nonnullis erratis* in lapide imposito exaratos (v. ad n. 1699.), Fauvelianae autem schedae prorsus non legibiles esse contendunt. Immo in Fauvelianis schedis, in quibus prima huius ipsius tituli verba sunt, non *ΣΥΒΥΣΙΟΥ* est, sed *ΒΗΣΕΟΥ*. Itaque *μηνὸς Βυσίου* legendum, et Bysius est secundi semestris. Quantum igitur assequi rem intricatam possumus, hi sunt menses Delphici probabiliter dispositi.

Πρώτης εξαμήνου.
Ἀπελλήιος.
Ἀποτρόπιος.
Ἡράπιος vel Ἡράπιος.
Δευτέρας εξαμήνου.
Βύσιος, Elaphebolion.
Βουκάτιος, Munychion.
Ἡρακλείος, Thargelion.
Θεοξένιος.

Sedis prorsus incertae:
Ἰλαῖος s. Εἰλαῖος.

Quod superest, quoniam Elaphebolion et Thargelion menses in tertium et quartum anni Attici quadrantem incidunt, iisque respondentes Delphici menses secundi omnino Delphici semestris sunt, nihil est probabilius quam Delphici anni initium concinuisse cum initio Attici ac proinde Olympici anni: quod manebit integrum, etiamsi Bysium in Anthesterionem, et Bucatium in Elaphebolionem removeris, aut adeo cum Clinto Pythia in Bucatium incidentia aestate exeunte acta putes eoque transtuleris Bucatium, qui tamen tum primo erit Delphico semestri tribuendus. Illam igitur de anni Delphici initio sententiam etiam in Introd. titulorum Boeot. c. III. professus sum.

1689.

Delphis; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 508. Habeo etiam ex schedis Köhlerianis.

ΙΟΥΛΑΜΕΟΣΣΙΜΑΡΟΥ
 ΑΠΡΟΣΧΕΙΟΥΠΟΛΥΞΕΝΟΥΛΙΜΝΑΙΟΥ
 ΛΑΙΕΟΣΜΝΑΣΙΛΑΙΔΑΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ
 ΣΤΑΝΟΥΔΕΛΦΩΝΤΕΛΕΑΑΜΟΥΕΜΜΕΝΙΔΑ
 5 ΘΑΥΜΑΚΟΥΠΥΘΙΟΙΣΕΠΕΙΔΗΠΑΡΑ
 ΕΚΑΛΕΣΕΝΤΟΥΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΟΠΙΟΣ
 ΑΝΤΡΙΕΤΗΡΙΔΩΝΚΑΙΓΕΝΗΤΑΙΕΝ
 ΑΓΝΑΝΑΓΡΑΦΑΙΤΑΔΟΓΜΑΤΑΤΑ
 ΕΝΔΕΛΥΤΑΚΑΙΕΝΠΑΡΑΔΟΣΕΙΚΑΘΟ
 10 ΠΟΣΙΝΟΠΟΣΑΝΗΟΥΣΙΑΤΟΙΔΙΝΥΣΟΙ
 ΙΝΟΝΤΟΝΤΕΧΝΙΤΟΝΤΩΝΕΙΣΙΣΜ.Ν
 ΥΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣΟΙΑΝΟΣΙΝΕΝΤΟ
 ΑΜΕΙΟΙΕΝΘΗΒΑΙΣΥΠΕΡΤΟΥ
 ΟΙΝΟΝΤΟΝΤΕ.ΙΤΟΝ

Ο dedi ex Köhl. (Dodw. ut solet Θ). Vs. 1. Dodwelliana potissimum retinui; Köhl. ΙΟΥΜΙΣΟΣΣΙΜΑΓΟΥ, unde solum primum et ultimum I et ultimum O Dodwellianis addidi, O hoc in lacunae loco. Vs. 2. ΑΠ ex Köhl. addidi; in fine Dodw. ΑΙΜΝΑΙΟΥ, Köhl. ΑΙΜΝΑΙΟΥ. Vs. 3. primum Λ ex Köhl. addidi. Vs. 4. init. Köhl. perperam ΤΡΑΙΑΝΟΥ: tum Dodw. ΔΕΛΦΩΝ, Köhl. quod dedi. Ibidem extr. Köhl. ΤΕΛΕΑΑΜΟΥΝΕΙΝΙΤΟ; dedi Dodwellianum, nisi quod ΤΕΛΕΑΑΜΟΥ scripsi ex Köhl. ubi Dodw. ΤΕΛΕΜΜΟΥ. Vs. 6. ex Köhl. nam Dodw. sic inde ab initio: ΜΕΣΕΝ.Ο..ΣΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ, omissis reliquis. Vs. 7. ΤΡΙ ex Köhl. (Dodw. lacunam habet); ibid. Köhl. ΔΩΝ, Dodw. Δ.Ν; pro ΙΓ, quod Köhl. schedae praebent, Dodw. Η. Vs. 8. init. Dodw. ΑΓΝΑΙΑ..ΓΡΑΦΑΙ, Köhl. ΔΟΝΑΝΑΓΡΑΦΑΙ. Vs. 9. Dodw. ΝΑ.ΛΥ.ΑΓΛΙΕΝΠΑΡΑΔΟΣΒΙΚΔΘΟ; Köhl. ut dedi, nisi quod pro ultimo Θ habet Ρ (Θ dedi ex Dodw.). Vs. 10. primum Π ex Köhl.; tum ΟΠΟΣ ex eodem; Dodw. ΟΓΟΣ; ΤΟΙ ex Köhl. nam Dodw. Τ.Ι. Vs. 11. Dodw. ΝΟΝΤ...ΤΕΧΝΙΤ.Ν, Köhl. ut dedi. Vs. 13. primum Α ex Köhl. Vs. 14. ultimum Ν indidem.

Fragmentum decretorum Amphictyonicorum, quae restitui nequeunt. Vs. 1-4. ex praescriptis sola supersunt nomina, quae esse hieromnemoum a civitatibus missorum docet n. 1689. b. Hinc vs. 1. --ίου [Λα]μ[ι]έος, Σιμάρου etc. vs. 2. --α Προσχείου, Πολυξένου, Αιμαίου, vs. 3. --λαίος, Μνασιλαΐδα, Αμβρακιωτάν, vs. 4. --στάνου Δελφών, Τελε[δ]αμου, Έμμενίδα ----, vs. 5. του δεινα] Θαυμακού. Singula nomina singulorum hominum sunt, ut n. 1689. b.

et 1694. Προσχείου Sanderο monente p. Προσχίος, ex Proschio Aetoliae; quamquam antiquitus Aetoli non sunt inter Amphictyones (cf. ad n. 1694.). Αιμαίος, ex Limnaea Thessaliae vel Acarnaniae, si Acarnanes tum foederis participes. Αμβρακιώται ut Dores foederis Amphictyonici participes sunt. Θαυμακού, ex Thaumacia Thessaliae: v. Steph. Byz. v. Θανμακία. Tum vs. 5. ut n. 1689. b. additur decreti tempus Πυθίαις, quibus convenisse Amphictyones vidimus ad n. 1688. Iam incipiunt verba decreti ipsius: ἐπειδή παρα --- ἐκάλεσεν τοὺς Ἀμφικτύονας, ὅπως? Vs. 7. --αν τριετηρίδων, καὶ γένηται ἐν --- [τὸν δὲ γραμμ]α[τέα] ἀναγράψαι τὰ δόγματα τὰδε vel ταῦτα. Sic scribendum docet n. 1689. b. Vs. 9. --ἐν δὲ [α]ὐτὰ καὶ ἐν παραδόσει, καὶ ὡς: ultima vox debetur Niebuhrjo nostro. Possis etiam καὶ δ. Sequuntur decreta, quae inscribenda esse in prioribus dicuntur.

Vs. 10. Ἐδοξε τοῖς Ἀμφικτυόνσιν. ὅπως ἂν ἡ [Θ]υσία τ[ῶ] Δι[ὸ]νύσω -- [ο]ῖνον, τ[ῶ]ν τεχνιτ[ῶ]ν τῶν εἰς Ἰσμ[ή]ν[ιον] + -- [το]ὺς ἱερομνήμονας, οἱ ἂν [ῶ]σιν ἐν το -- -- [τ]αμεί[ω]ν ἐν Θήβαις ὑπὲρ τοῦ -- -- ρίνον, τὸν τε [σ]το[ν] -- -- Ultimam vocem hic quoque dedit Niebuhrjus. Periit decreti pars cum ceteris decretis. Hoc quod ex parte superest, pertinet ad Bacchi sacra Thebana constituenda; etiam τεχνῖται sunt Dionysiacy Thebis (n. 1600.). Ismenii Thebani praeterea mentio fit: Bacchi matrem Semelam Ismenio coniunctam habes ap. Pind. Pyth. XI. Dialectus est vulgaris, ut in decretis Amphictyonicis apud Demosthenem de cor. p. 278. 279. nisi quod in nominibus propriis quaedam videntur Dorica retenta, ut Αμβρακιωτάν etc.

1689. b.

*Delphis; ex schedis Köhlerianis.**[Textum vide in pag. seq.]*

Archon est Delphicus, idem qui n. 1705. cf. n. 1694. et ad n. 1688. (paulo ante §. 1.): sequuntur qui tum a variis civitatibus hieromnemones missi erant, in quibus quattuor sunt nescio quorum, alii Delphorum, duo Boeotorum. De his praescriptis cf. n. 1689. 1694. Vs. 4. ΠΥΛΑΙΑ ferri non potest; debebat Iota additum esse subscribendum, quod in hoc titulo non omittitur. Ἀγορατρός est idem quod πύλαγος (ut ἡτρός et ἡτήρ, sic ἀγορατρός et ἀγορατήρ). Πυθίαις tempus designatur ut n. 1689. Γραμματεὺς est Amphictyonum.

Kkk kk 2

... ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΙΕΡΟΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩ ΑΡΕ.....
 ... ΓΕΛΩΝΟΣ ΔΙΚΑΤΑΡΧΟΥ ΣΤΡΑΤΑΓΟΥ ΚΡΩΒΟΥΛΟΑΝΔ.....
 ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΩΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΝΔΡΩΝΟΣ ΒΟΙΩΤΟΝ ΦΛΕ....
 ΑΣΥΓΗΡΕΤΩΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙ ΕΝ ΠΥΛΑΙΑΚΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΚΑΙ....
 5 ΝΟΣΧΡΟΝΟΝ ΠΟΛΥΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΣΥΝΕΔΡΙΩΙΤΩΝ ΑΜΦΙΚΤΟΥΝΩΝ ΚΛΗΤ...
 ΕΔΟΞΕ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΓΟΡΑΤΡΟΙΣ ΓΥΘΙΟΙΣ ΕΡΑΙΝΕΣΑΙ ΤΕΙΒΕ... ΑΙΣ ΚΡΑ
 ΛΑΜΙΗΟΙΚΟΥΝΤΑ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΑΚΑΙ ΣΤΙΣ ΦΑΝΟΣΑΙ ΔΑΦΝΗΙΣΤΕ ΦΑΝΩΙ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΙΝ
 ΤΩΙ ΠΡΟΔΙΚΙΣ ΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΑΣΥΛ. ΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΔΟΝΤΩΝ ΔΕ ΓΡΑΜΜ...
 ΑΝΑΓΡΑΚΑΙΤΑ ΔΕ ΔΟΓΜΕΝΑΣ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΓΟΡΑΤΡΟΙΣ ΕΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟ...
 10 ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ἐπὶ Νικοδάμου ἀρχόντος, ἱερο[μ]νημονούντων - - - - -
 ... Γέλωνος, Δικα[ι]άρχου, Στρατάγου, Κρωβύλο[υ] - - - - -
 τοὺς Δελφῶν, Ἀριστοκράτους, Ἀνδρῶνος Βοιωτ[ῶ]ν, Φλε - - - - - [ἐπειδὴ ὁ δεῖνα]
 ας ὑπηρετῶν τοῖς ἱερομνήμοσι ἐν Πύλαι[ς] καὶ ἐν Δελφοῖς καὶ - - - - -
 5 νος χρόνον πολὺν τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτ[υ]όνων - - - - -
 ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς Πυθίοις ἐπαινεῖσαι Τεμβε - - - - -
 λαμῆν? οἰκούντα ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ στ[ε]φαν[ῶ]ν δάφνη[ς] στεφάνῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ [ε]ν[α]ὶ αὐ -
 τῷ προδικί[α]ν, ἀσφάλειαν, ἀσὺλ[ί]αν, προεδρίαν, ἀτέλειαν πάν[τ]ων, τ[ῶ]ν δὲ γραμμ[α]τέα
 ἀναγρά[ψ]αι τὰ δεδογμένα τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς ἐν τῷ ἱερ[ῶ]
 10 τοῦ Ἀπόλλωνος.

1690.

E ruderibus Delphorum; edidit Dodwell. Itin. T. II. p. 507. Tractavit Graefius Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 666-679. cf. p. 645. Titulus est στοιχειδὸν scriptus; in litterarum tamen situ aliquoties ab editore erratum esse patet. Litterarum quae desiderantur plurimae antiquitus deletae de industria sunt; quod ipse notat Dodwellus.

ΝΟΦΑ
 ΤΟΟΔΕΛΟ
 ΠΙ ΠΡΑΤΙΔ
 ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΔΕΚΑ
 6 ΕΝΑΙΟΣ ΑΙΟΙΤ.
 ΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΣ. ΑΥΘΗΜ... Δ
 Λ...ΩΝΕΧΑΛΚΟΥ. ΑΣΑ
 ΔΕΚΑΔΡΑΧΜΑΝΧΑΛΚΕΟΥΣ
 ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΑΝΔΡΟΜΑ... Α
 10 ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΔΕΚΑ ΕΝΑΟΔΕΛΟΥΣ ΤΕΤΟΡΑΣ
 ΚΟΛΟΣΙΜΗΟΣ ΤΑΣΑΣΤ. ΥΙΑ... ΟΙΚ. ΗΑΝΑΙΝ
 ΓΕΝΟΜΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕ. ΟΝΕΥΡΟ... Α. ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΠΕΝΤΕ
 Φ. ΛΛΥΔΑΣΟΡΑΣ ΥΟΣ ΤΟΥ Α... ΧΟΡΙΟΥΣΤ
 ΔΕΚΑΟΚΤΩΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΥΣ ΤΕΤΟΡΑΣ ΧΑΛΚΕΟΝ
 15 ΤΟΧΜΕΤΑ ΠΩΛΗΘΕΝΤΩΝΤΑ ΠΡΟΤΑ
 ΣΙΜΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΝΟΣ ΧΟΡΙΟΥΣ... ΤΕΤΡΟΚΟΝ
 ΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΥΣ ΤΡΕΙΣ
 ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΤΟΥ Α... ΟΥΧΟΡΙΟΥΣ... Α... ΡΑΕΜΗΚΟΝΤΑ
 ... ΣΧ... ΟΝΕΤ... Α... Α... ΟΝ... ΕΝΤΕ
 20 ... ΟΟ... ΣΟΙΚΙΑ... Η...
 ΧΗΡΙΑ... ΣΑΙΓΥΛΟΥ ΟΙΚΗΑΣ ΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΥΣ ΤΡΕΙΣ
 ΡΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΤΑΣΚΑΛΛ... ΕΝΕΟΣ ΟΙΚΗΑΣ ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΠΕΝΤΕ
 ΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΥΣ ΤΡΕΙΣ
 25 ΕΝΟΔΑΜΟΣ ΤΑΣ... ΕΝΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΩΝΑΚΑ ΟΙΚΗΑΣ ΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΔΥΟΔΡΑΧΜΑΝΟΔΕΛΟΝ ΗΜΙΟΔΕΛΟΥΣ ΧΑΛΚΕΟΥΣ ΤΕΤΟΡΑΣ
 ΕΧΙΝΑΙΟΙ ΙΑΣ ΔΙΩΝΑΚΑ ΟΙΚΗΑΣ ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΔΕΚΑ ΕΝΑ
 ΧΑΙΡΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΕΙΣΙΑ ΤΟΥ ΦΛΕΙΑΚΟΣ ΟΙΚΗΑΣ ΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΝ

Vs. 14. correxi operarum vitium ΤΕΤΡΟΑΣ, quod littera P falso a tylotheta ante O inserta natum esse intelliget qui Dodwellum inspexerit. Singuli tituli articuli ita ordinati sunt, ut ubi novus articulus incipiat, initium versus unius litterae spatium reducat in dextram, quod tantum vs. 5. neglectum est; nam vs. 23, primum P est delendum. Inter vs. 14. et 15. spatium relictum est, quod vs. 15. novam partem incipit.

Titulus optimae est aetatis. Continetur eo recensensus non summarum solutarum, sed debitarum; unde factum est, ut deleantur quaedam de industria, postquam soluta debita sunt. Cf. ad n. 158. p. 258. z. Summae pro singulis rebus, quae memorantur, domibus et fundis, pendendae, ita sunt exiguae, ut pretia emptorum integra esse nequeant; itaque aut partes pretiorum pendendorum, aut mercedes domorum fundorumque conductorum intelligendae sunt; et posterius mihi verum videtur: de quo paulo post dicam. Domus et fundi haud dubie publici vel potius sacri fuerunt, sive posthac venditi sive locati, iique ex pristinis designati possessoribus, ut fit n. 158. Moneta qualis sit nescio: stateres aureos intelligit Graefius, eosque Phocaeicos, nescio quamobrem; de Phocaeicis a Phocaea Asiae, non a Phocide appellatis omnino non cogitandum est: nec video cur non argentei statuatur esse: immo quod ipse Graefius animadvertit, post statorem nusquam plus quam una drachma memoratur; quod mirum foret, si stater esset aureus. Nam si etiam drachmam idem putat auream intelligendam esse, errat manifeste: numquam enim in quotidiano commercio secundum drachmas auri computantur

rationes, nec post drachmam auri statim possent oboli et aerei subici constanter. Iam quum argenteus stater quattuor aestimetur drachmis, et summa in hoc titulo pro domo sit minima staterum duorum et drachmae cum aliquot minoribus nummulis, hoc est drachmarum novem, maxima vero, excepto vs. 21. mutilo, staterum fere undecim sive drachmarum quattuor et quadraginta; etiamsi Delphica moneta fuerit Attica paulo maior, ne pars quidem pretii die certa pendenda poterit intelligi. Nam si Athenis et in Attica domuum pretia inter minas tres et minas centum et viginti variant (Oec. civ. Ath. T. I. p. 71 sqq.), quomodo Delphis quarta vel tertia pars pretii domus novem drachmis constare potuit? Itaque non dubito mercedes redempti in nostro memorari titulo. Quodsi maxima summa pro fundo debita vs. 19. quae est drachmarum 420, pro mercede redempti videatur nimia, comparatis Atticis rebus intelliges non esse nimiam. Nam ut illam summam tertiam tantum partem mercedis annuae esse putemus, tamen fundus, pro quo ea pendatur, vix minis 165 aestimatus fuerit (cf. Oec. civ. Ath. T. I. p. 156.). Iam fundos potuisse etiam pluris constare, potest ex iis intelligi, quae Oec. civ. Ath. T. I. p. 67. composui. Sed potuerunt illae summae debita etiam integri anni mercedes esse: quo statuto minuitur difficultas. Apponam nunc textum quatenus fieri potest emendatum et supplementum; plurima occuparunt Graefius et in schedis mecum communicatis Niebuhrus. Latitudinem scripturae discas e vs. 23, 25, 28. ad quam comparata supplementa sunt.

Ε[μ]νοφά[ν]ης στατήρας
 ὀκτ[ω]ν, ὀδελ[ο]ύς
 Ε[μ]π[ι]κ[ρ]ατ[ί]δ[ας]
 στατήρας δέκα
 5 Ε[μ]ν[δ]ί[ας] [Δ]ί[ο]ς? [στατήρας]
 δραχμάν, ὀδελ[ο]ύς δύο; ἡμ[ι]ν[ό]δε [λ]όν.
 Α[ν]ν[ι] Ε[χ]αίμου, [τ]ῆς Α οἰκίας, στατήρας
 δέκα, δραχμάν, χαλκίους
 Αριστοκράτης Ἀνδραμά[χ]ου, τ[ῆ]ς οἰκίας,
 10 στατήρας δέκα ἑνα, ὀδελ[ο]ύς τέτορας.
 Κολοσίμης, τῆς Αστ[υ]φ[ι]λ[έ]ου? οἰκία[ς] ἀνοικοδομήτου
 γενομένης καὶ μέ[σ]ον εὐρο[ύ]σ[α]ς, στατήρας πέντε.
 Φ[ι]λλ[έ]ας [Θ]ράσους τοῦ Α[σ]τυφ[ι]λ[έ]ου? χ[ω]ρίου, στατήρας
 δέκα ὀκτώ, δραχμάν, ὀδελ[ο]ύς τέτορας, χαλκίους.
 15 Τ[ῶ]ν μεταπωληθέντων τὰ πρ[ῶ]τα
 Σιμίλι[ος] τοῦ Ἀγάθ[ω]νος χ[ω]ρίου, στατήρας τετρα[ώ]κοντα,
 δραχμάν, ὀδελ[ο]ύς τρεῖς;
 Θεσσαλός, τοῦ Α[γ]γύλου χ[ω]ρίου, στατήρας ἐβ[δ]ομήκοντα.
 [τοῦ] χ[ω]ρίου, στατήρας ἐκ[τ]ὸν [π]έντε.
 20 [τῆς] Ἀγάθ[ω]νος? οἰκία[ς] στατήρας
 Χηρία[ς], τῆς Α[γ]γύλου οἰκίας, στατήρας [κοιτ]α,
 δραχμάν, ὀδελ[ο]ύς τρεῖς.
 Ἰσοκράτης, τῆς Καλλ[ι]νέους οἰκίας, στατήρας πέντε,
 δραχμάν, ὀδελ[ο]ύς τρεῖς.

25. Ξενοδαμος, τὰς [Ξ]έν[ω]νος καὶ Διωνάκᾳ οἰκίας, στατήρας
 δύο, δραχμῶν, ὀδελόν, ἡμιόδελο[ν], χαλκίους τέτορας.
 Ἐχινάϊος, τ]ὰς Διωνάκᾳ οἰκίας, στατήρας δέκα ἕνα.
 Χαιρόλας, τὰς Πεισῖα τοῦ Φλείακος οἰκίας, στατήρας
 τρεῖς, δραχμῶν.

Initio perierunt fortasse multa; in fine nihil desideratur. Primo loco scriptus semper debitor casu primo, vel addito vel omisso patris nomine; deinde domus vel fundus, ex quo is debeat, genitivo casu, subintellecto accusativo τιμὴν, vel ut ego arbitror, μίσθωσιν aut simili: tum additur debita summa. Pristinorum possessorum aliquoties nomina eadem recurrunt, ut n. 158. extr. unde conicias eorum bona universa vel donatione vel publicatione accessisse civitati vel potius templo. Vs. 1. possis etiam Ξερόφαντος scribere. Vs. 5. nomina ut potui correxi; T fuit ex τοῦ vel τὰς, χωρίου vel οἰκίας. Vs. 6. punctum post Σ ante id ponendum esse sponte patet; ibidem dedi ἡμιόδελο[ν], retento ο pro ω, ob vs. 26. etsi Dodwelli hac in re exigua fides est, qui toties dederit χορ. pro χωρ. et omnino plurimis locis ο pro ω, in quo errore non est haerendum. Vs. 7. nomini Ἐχάλκου Graefius comparavit Isalcen. Vs. 9. dedi Ἀνδρομάχου, non Ἀνδρομάου. inauditum, etsi voce Οἰνόμαος excusabile; nam Dodwellum puncta non accurate posuisse docent vs. 11. 16. 18. etc. Vs. 11. nomen Κολοσίμης recte Graefius monstrosus dixit; deinde Ἀστυφιλίδου mihi est probabile, idque quum nomina eadem redire infra viderem, dedi etiam vs. 13. congruente ad amussim lacuna. Primum eius praedium, itum eiusdem domus memoratur. Οἰκίας vs. 11. non mutavi, quod id toties reddit, quamquam in eodem titulo etiam οἰκίας habetur. In fine Graefius ἀνανύτου ἔτι: quod poeticum est; et vacat ἔτι. Dodwellus ΟΙΚ. HAN. ΑΙΝ, in quo punctum rursus alieno loco positum. Fortasse fuit ΟΙΚΗΑ. ΑΝΟΙΚ: sic certe correxi, non audacter opinor. Μέσον εὐρούσας Graefius optime, ad medium adductae, ut Thucyd. I, 91. de moenibus, ὕψος λαμβάνει. Itaque domus fuit imperfecta; nihilominus potuit locata esse, vel antequam instauranda videretur, vel etiam postea.

Sequitur a vs. 15. alterum caput, novo indice insignitum τῶν μεταπωληθέντων τὰ πρῶτα; sic enim legendum esse sponte patet. Genitivus manifesto est in eadem ratione in qua deinceps χωρίου; τὰ πρῶτα consentaneum accusativum esse eiusdem rationis, cuius στατήρας etc. Itaque integra dictio erit: οἶδε ὀφείλουσι τῶν μεταπωληθέντων χωρίων καὶ οἰκιῶν τὰ πρῶτα. Μεταπωλεῖν quid potest aliud esse nisi revocata priore venditione iterum vendere? Sed quum etiam locatum quodammodo vendatur, nec locationem et venditionem diligentius distinguant veteres, μεταπωλεῖν arbitror posse idem esse ac μεταμισθεῖν. Iam si de vera venditione cogites, τὰ πρῶτα erunt primae pensiones pretiorum per dies constitutas solvendarum: nam de ἐπωνίῃ civitati in venditione pendendo vix intelligi τὰ πρῶτα poterunt. Contra si de conductione agitur, τὰ πρῶτα aut possunt mer-

cedis conducti pensiones prima die constituta solvendae esse, aut aliud latet, quod mihi omnino probatur. Locati erant illi fundi et domus, sed quum vectigal non penderent conductores, revocata pristina locatione aliis deinde locati erant; et τὰ πρῶτα ratione τῆς μεταπωλήσεως habita dicuntur primae mercedes, hoc est mercedes debita ex prima locatione fundorum posthac revocata ob id ipsum, quod primi conductores non solverant. Vs. 16. nota τετρώκοντα, ut in epitaphio Corcyraeo, cuius initium ὀδῖτα βαίον; cf. Butt. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 283. Vs. 18. dedi Αἰγύλου e vs. 21. congruente lacuna; primum habes eius praedium, deinde eiusdem domum. Ibidem nota formam ἐβδεμήκοντα, ut in tabulis Heracleensibus. Vs. 20. ΟΟ in ΩΩ mutaverim et scripserim Ἀγάθωνος; ut domus sit eiusdem, cuius vs. 16. est praedium. Vs. 21. Χηρίας est Boeoticum p. Χαιρέας. Vs. 21. extr. A addendum est; quod in Dodwelliano apographo per incuriam vs. 22. extr. apponitur. Nam vs. 22. esse integrum patet. Vs. 23. Graefius Καλλιμένεος; praetuli Καλλυγένης, nomen Delphicum n. 1702. 1704. Vs. 25. Graef. Μένωνος; praetuli Ξένωνος nomen Delphicum n. 1699. 1705. Vs. 26. post ὀδελόν infertur ἡμιόδελους χαλκίους τέτορας; cuius dictionis difficultates exposuit Graefius. Nam plures hemioboli efficiunt unum vel plures obolos: itaque post obolum non possunt plures addi, nisi si forte hemiobolos dixeris nomine tantum esse dimidios obolos, sed quod huius monetae pretium esset deminutum, iam hemiobolos duos non effecisse obolum; immo dicas ideo addi χαλκίους, ut appareat non esse hemiobolos argenteos, quorum bini efficiant obolum, ut Athenis hemiobolus argenteus omnino fuit oboli dimidia pars, sed esse aereos, tam vili pretio aestimatos, ut ne quattuor quidem aequarent obolum. Verum haec nec per se probabilia sunt, nec conveniunt cum reliqua inscriptione, ubi vs. 8. 14. χαλκοῖ non sunt hemioboli, sed aerei nummi Atticis χαλκοῖς respondentes. Itaque pro ἡμιόδελους haud punctanter scribo ἡμιόδελο[ν]. Superest χαλκίους τέτορας. Hoc quoque ex Attica moneta iudicatum ferri non posset. Nam obolus Athenis octo aestimatur χαλκοῖς; itaque quattuor χαλκοῖ quum efficiant hemiobolum, post hunc illi inferri nequeunt. Hinc Graefius paulo audacius coniecit, τέτορας apud Dodwellum ex sequente versu aliquo, qui omissus sit, esse admistum, et scribendum χαλκίους τρεῖς. Mihi difficultas hic nulla esse videtur. Nam etsi in talenti, minae, drachmae, oboli inter se ratione conveniunt Graeciae civitates, non tamen opus est, ut obolus Delphis tot constiterit aereis, quot apud Athenienses: potuerunt Delphici aerei decem vel duodecim obolo aequari; ita ut sana sit lectio χαλκίους τέτορας. Vs. 28. Φλείακος, aut nomen patris Pisiae est aut

cognomentum, *phlyacographi*. Posteriori tamen sententiae obest diphthongus $\epsilon\iota$: nam ne $\phi\lambda\omicron\iota\alpha\zeta$ quidem fuis. Postremo compono tabulam pecuniarum debene scribi videtur, recte notante Schweighäusero bitarum.

1) Xenophanes debet ex	-	-	stat. 8 dr., ob. hem., chalc.,
2) Epicratidas	-	ex	- 10 - " - " - "
3) Endius	-	ex	- " - " - " - "
4) Leon	-	ex domo	- 10 - " - " - "
5) Aristocrates	-	ex domo	- 14 - " - 4 - " - "
6) Colosimeus	-	ex domo	- 5 - " - " - " - "
7) Phyllidas	-	ex fundo	- 18 - 1 - 4 - " - "
8) Simylius	-	ex fundo	- 40 - 1 - 3 - " - "
9) Thessalus	-	ex fundo	- 70 - " - " - " - "
10)	-	ex fundo	- 105 - " - " - " - "
11)	-	ex domo	- " - " - " - " - "
12) Cherias	-	ex domo	- 10 - 1 - 3 - " - "
13) Isocrates	-	ex domo	- 5 - 1 - 3 - " - "
14) Xenodamius	-	ex domo	- 2 - 1 - 1 - 1 - 4
15) Echimaerus	-	ex domo	- 11 - " - " - " - "
16) Chagras	-	ex domo	- 3 - 1 - " - " - "

1691.

Delphis prope templum. Dedit Cyriacus p. xxx. n. 203. et ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonio missis Murat. T. II. p. lxxxviii. 2. Iteravit ex eodem fonte Villosi. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 326. et notis ad Herodot. I, 54. inseruit Wesselingius. Minusculis expressit Rosius Inscr. p. 284. Versuum distinctio ap. Murat. prorsus arbitraria nec probabilis est; ap. Cyr. sunt indiscreti. Igitur nos quoque arbitriam dedimus versuum distinctionem: vs. 1. tamen nota sic ut dedimus separatim a Cyr. praebere.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΚΑΛΥΜΝΙΩΝ
ΝΙΩΤΑΥΤΩ ΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟ
ΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ
5 ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΔΟΣΑ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΑΡ
ΧΟΝΤΟΣ ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΑΓΙΩΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΕΥΔΩΡΟΥ ΑΛΞΑΡΧΟΥ

Litterarum formas dedi ex Cyr. Vs. 1: non correxerim $\Theta\epsilon\omicron\iota\varsigma$: si dativus postulat; $\Theta\epsilon\omega$ legendum est, scripto O p. Ω , quod passim fit in formulis ex remotiore antiquitate retentis. Sed ipse nominativus videtur ferri posse collatis iis, quae habentur ad n. 4. cf. n. 1694. Itaque hunc praetuli in sequente tituli repetitione.

Θεοί.

Δελφοί ἔδωκαν Φιλίππῳ Ἀπολλωνίου Καλυμνίων Νιωταύτῳ ἰκαίεκγονοῖς προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα [ἐπ]όσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος Δαμοκράτους, βουλευόντων Ἀγίωνος, Ἀριστομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξάρχου.

Pro ΔΟΣΑ dedi $\epsilon\pi\omicron\sigma\alpha$; nam $\delta\epsilon$ inauditum est in hac formula toties recurrente: Rosius Δ delendum censet. Damocrates redit n. 1693. 1704. Hagion n. 1700. 1709. b. Eudorus n. 1695. 1699. 1704. sed hi possunt alii esse; et diversus certe Eudorus est uterque n. 1710. *Archontum* Delphicorum frequens in his titulis mentio: olim, certe usque ad Olymp. 105. prytanis eponymus fuit, etsi hic quoque archon a grammaticis vocatur. Vide Müller, Dor. T. II. p. 135. 182. *Consiliarii* quattuor sunt, non duo, ut visum Muratorio: rem evincit n. 1695. neque aliud statuendum n. 1710. Contra ubi de semestri agitur, ibi tantum duo Delphis consiliarii nominantur, divisim inter quattuor illos temporibus. Vide locos ad n. 1699. citatos.

1692.

Olim *Delphis* (Castri) in ecclesia D. Eliae; nunc Oxonii, quo deportavit Whelerus. Ediderunt Whelerus Itin. p. 314. ed. Brit. T. II. p. 346. ed. Gall. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 8. et ex utroque Vandal. Diss. p. 442 sqq. qui non de omnibus locis recte iudicavit. Postremo e lapide dedit Chandlerus Marm. Oxon. II, 30. Marmor est candidum, favi instar multis locis leviter excavatum: quod ubi factum est, litterae plus quam solet inter se distant: idem de aliis marmoribus Delphicis a se transcriptis monuit Wood ap. Chandl. Ceterum Chandlerus primos versus male restituit.

[Textum vide in pag. seq.]

Fundus lectionis nostrae est apographum Chandleri, qui etiam lacunas accurate notavit: ex prioribus apographis varietates omnes annoto. Vs. 1. Sp. ΑΔΕΛΦΟ... Wh. ut Ch. sed omisso I. Vs. 2. Ch. ... ΑΝΠΑΤΡΩΝ... Sp. ΑΝΠΑΤΡΩΝΑ,

Wh. ΑΝΓΙΑΤΡΩΝΑ. Vs. 3. Ch. ... ΩΝ... ΕΥ ΔΩΡ... Sp. tantum ΕΥΔΩΡΩΙ, Wh. ... ΩΝ ΙΟ ΕΥΔΩΡΩΝ. Vs. 4. Ch. ΑΡΧΟΥ. ΟΙ etc., Sp. ... ΤΑΡΧΟΥΒΟΙ etc. Wh. ... ΑΡΚΟΥΒΟΙ etc. Vs. 6. I omittit Sp., ultimum N Sp. Wh. Praeterea Wh.

..... ΤΥΧΑΔΕΛΦΟΙ ..
 .. ΑΝΠΑΤΡΩΝΑ ..
 ... ΩΝ .. ΕΥΔΩΡΩΙ ..
 ... ΤΑΡΧΟΥΒΟΙΩΤΟΙΣ ..
 5 ... ΤΑΝΑΓΡΑΣΑΥΤΟΙΣ
 ... ΙΕΓΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝ
 ... ΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ..
 ΕΛΕΙΑ.ΑΣΥΛΙΑΝ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙ
 10 ΑΝΕΠΙΤΙΜΑΝΚΑΘΑΠΕΡ
 ΔΕΛΦΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΘΟΙΝΙΩΝΟΣΒΟΥΛΕΥ.
 ΝΤΩΝ.ΣΩΠΟΔΩΡΟΥ
 .ΡΑΚΛΕΙ.ΑΔΑΜΟΝ..

legit ENΓ. Vs. 7. primum A Wh. primum AN Sp. omittunt. Vs. 8. primum E ex Sp. Wh. addidi; dein alterum E omittit Wh., in lacuna Δ habent Sp. Wh. Vs. 11. ante Δελφοῖς uterque lacunam signat, alter unius, alter duarum litterarum. Vs. 13. uterque ΔΟΡΟΥ. Vs. 14. deest ap. Wh. Sponius pro N habet T.

Ἀγαθῶν τύχα. Δελφοὶ [ἔδωκ]αν Πατρὶν[δῶ].....ω-
 ν[ος?], Εὐδῶρῳτάρχου Βοιωτῶς [ἀπὸ] Τανάγρας αὐ-
 τοῖς [κα]ὶ ἐγγόνοις προξεν[ί]αν, προμαντείαν, [ἀτ]έλειαν[ν],
 ἀσυλίαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἐπιτιμὴν καθάπερ Δελφοῖς.
 ἄρχοντος Θοινίωνος, βουλευ[έ]ντων [Ἀ]σωποδώρου, [Ἡ]ρα-
 κλεί[δ]α, Δάμον ----- Perit quartum nomen (v.
 ad n. 1691.). Ἐπιτιμὴν est p. ἐπιτιμίαν.

1693.

Delphis „in rotundo Apollinis templo”; Cyriac. p. xxvii. n. 196. et ex suis schedis Murat. T. II. p. DLXXXIX. I. Tractavit Leich. in Misc. Lips. nov. T. I. p. 479 sqq. ubi simul minusculus expressus titulus; item minusculus, sed ex solo Muratorio, reddidit additis notis Rosius Inscr. p. 285 sqq. cum emendationibus Dobraei p. 424 sq. qui Cyriaco usus est. Apud Cyriacum versus indiscreti sunt; igitur Muratorianam debet divisionem: sed nota illam nullius esse fidei, et in quoque versu posse sine cunctatione inseri quae necessaria sint, stiamsi ea versuum Muratorianorum limites excedant. De Apollinis, quod fertur, templo cf. n. 1694, ubi notavi esse exedram, quae tamen post hanc inscriptionem videtur dicata esse; ita ut haec postea in illam translata esse censenda sit.

ΑΓΑΘΑΤΥΧΑΑΡΧΟΝΤΟΣΕΛΕΩΝ
 ΕΠΕΙΔΗΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣΚΑΙΤΙΜΑΣΝΙΚΑΘΑΜΒΟΠΟΙΕΥΣΕΞΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΕΣ
 ΘΕΩΡΟΙΠΟΤΙΤΟΝΤΑΣΤΕΧΕΠΙΤΑΝΕΚΚΛΗΣΙΑΝΑΝΑΓΓΕΙΛΑΙ
 ΠΕΡΙΔΙΚΑΓΑΡΧΟΥΤΟΥΦΙΛΩΝΙΔΑΛΛΑΟΔΙΚΕΟΣΟΤΙΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣΤΕ
 5 ΤΟΠΟΝΚΑΙΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΠΕΡΙΠΛΕΙΣΤΟΥΠΟΙΕΙΜΕΝΟΣ
 ΤΑΝΠΟΤΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΕΙΑΝΕΥΠΑΣΣΩΝΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΙ
 ΕΝΡΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΚΟΙΝΑΙΤΑΙΠΟΛΕΙΚΑΙΙΔΙΑΙΤΟΙΣΕΥΤΥΓΧΑΝΟΝ
 ΤΟΙΣΚΑΤΙΣΑΥΖΟΝΠΑΡΑΚΑΛΗΚΑΙΤΟΙΣΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΙΣ
 ΔΕΛΦΩΝΠΟΤΙΤΟΝΒΑΣΙΛΗΑΝΤΙΟΧΟΝΣΥΝΕΡΓΕΙΜΕΤΑΡΑΣΗΣ
 10 ΠΡΟΘΥΜΙΑΣΚΑΙΤΥΓΧΑΝΩΝΧΡΕΙΗΝΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΛΕΓΕΙ
 ΚΑΙΠΡΑΣΣΕΙΔΙΑΡΑΝΤΟΣΠΑΡΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΑΝΤΙΟΧΩΙΠΕΡΙ
 ΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΕΛΦΩΝΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙ
 ΔΕΔΟΧΘΑΙΚΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΔΕΛΦΩΝΑΓΟΡΑΙΑΦΟΙΣΤΑΙΣ
 ΕΝΝΟΜΟΙΣΕΡΓΑΙΝΕΣΑΙΔΙΚΑΙΑΡΧΟΝΦΙΛΟΝΙΔΑΛΛΑΟΔΙΚΕΑΤΩΝ
 15 ΡΟΤΙΘΑΛΑΣΣΑΙΕΙΤΑΙΕΥΣΩΣΙΑΙΚΑΙΕΡΤΑΙΛΟΙΓΑΙΠΡΟΔΙΡΕΣΕΙΑΝ
 ΕΧΩΝΤΥΓΧΑΝΕΙΠΟΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚΑΙΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΑΥΤΩΙΣ
 ΘΕΩΡΟΔΟΚΙΑΝΤΩΝΔΕΡΥΘΙΩΝΚΑΙΣΩΤΗΡΙΩΝΕΙΜΕΝΔΕ
 ΑΥΤΟΝΚΑΙΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΝΙΟΝΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙ
 ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΕΛΦΩΝΚΑΙΥΓΑΙΝΑΥΤΩΙΡΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
 20 ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΡΑΝΙΑΝΕΜΠΡΑΣΕΙΣΤΟΙΣ
 ΑΓΩΝΟΙΣΑΓΡΟΛΙΣΥΝΚΑΙΤΑΛΛΑΤΟΙΣΩΣΑΚΑΙΤΟΙΣ
 ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΤΕΡΟΙΣΚΑΙΣΕΙΠΑΡΑΤΑΣΠΟΛΙΟΣ

Fundus lectionis est Cyriaci textus. Vs. 1. Mur. ΑΡΟΝΤΟΣ; idem vs. 2. ΔΗΔΗΜΟ etc. Vs. 3. longior est ap. Mur. qui habet ΠΟΤΙΤΑΤΤΟΝΤΕΣΤΑΕΠΙ et in fine ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ: versum esse prorsus mutilum patet. Vs. 4. Mur. ΑΓΑΘΟΣ, et sic deinceps aliquoties C habet; quod annotare putidum.

Vs. 6. Cyr. ΕΥΠΑΣΣΟΝ, Mur. ΕΥΠΡΑССΩΝ. Vs. 7. Γ Cyr. habet ubi dedi, et sic omnibus, ubi apud nos est, locis. Vs. 7. init. Mur. ΕΚ, et dein ΚΑΙΡΩ (sine I), et ΚΟΙΝΑΙΑΤΑΙ etc. et in fine ΝΩΝ. Vs. 8. Mur. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΩΝΠΑΡΑΚΑΛΕΙ. Vs. 10. extr. Mur. ΚΑΙΛΕΓΕΙ. Vs. 11. idem ΑΝΤΙΟΧΩΙ,

Cyr. ANTIOXΩ. Vs. 12. Mur. ΔΕΔΟΚ etc. et ΑΓΟΡΑ; Cyr. ΑΓΟΓΑ. Vs. 15. Mur. ΕΙΤΑΙΠΕΥ etc. et sub finem ΔΙΕΡΕΣΕΙΑΝ, Cyr. ΔΙΡΕΣΕΙΑΝΙ. Vs. 16. Cyr. ΤΥΓΧ, Mur. ΤΥΓΧ. dein ΤΕ omittit Mur. In fine Cyr. ΑΥΓΟΙΣ, Mur. ΑΥΤΩΙΣ. Vs. 17. Mur. ΣΟΤ etc. Vs. 21. pro ΑΠΡΟΛΙΣΥΝ, Mur. ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ, e falsa correctione.

Ἀγαθὰ τύχα, ἄρχαντες Ἐλέων[ος]. Ἐπειδὴ Δαμοκράτης καὶ Τιμαῖος . . κ[αὶ] Ἀδαμ[βο]ς οἱ [δὲ] ἐξαπρεκαλέντες Θεοροὶ ποτὶ τὸν [Β]ασίλῃα Ἀντί[ο]χ[ον] ἐπὶ τὰς ἐκκλησίαν ἀνάγγειλαν[ε]ν περὶ Δικαί[α]ρχου τοῦ Φιλωνίδα Λαοδικέος, ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς [γ]έγονε περὶ τὸ [ἱε]ρὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν, καὶ περὶ πλείστου ποιεῖ[ν] μένος τὰν [πο]τ' αὐτοῖς εὖνοιαν, καὶ τὰν[ε] ποτὶ τοὺς Θεοὺς εὐσέβειαν [φ]υλάσσων [πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας] παρασκευάζει ἐν παντὶ καιρῷ καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχανόν- τε[σ]σι, ἐς ὃ καὶ τις αὐτ[ὸν] παρακαλῇ, καὶ τοῖς ἀφικνούμενοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆα Ἀντίοχον συνεργεῖ μετὰ πᾶσ[α]ς προθυμίας, [ὧν] καὶ τυγχάνων[τι] χρεῖ[α]ν ἔχοντες, καὶ λέγει καὶ πράσσει διὰ παντὸς παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντίοχῳ περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ τὰς πόλιν τῶν Δελφῶν. ἀγαθὰ τύχα, δεδόχθαι τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἀγορά, [ψ]άφοις ταῖς ἐνόμοις ἐπαινεῖσθαι Δικαί[α]ρχον Φιλ[ω]νίδα Λαοδικέα τῶν ποτὶ θαλάσσην ἐπ[ὶ] τῇ εὐσ[ε]βείᾳ καὶ ἐπ[ὶ] τῇ λοίπῃ προ[α]ρρεῖται, ἃν ἔχων τυγχάνει ποτὶ τε τὸ ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν τῇ αὐτῷ, καὶ ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ, ἃν ἔχει κατασταθεῖς ἐπὶ τὰν Θεωροδοκίαν τῶν [τ]ε Πυθίων καὶ Σωτηρίων. εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον καὶ εὐεργετὰν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὰς πόλιν τῶν Δελφῶν, καὶ ὑπ[α]ρχ[ε]ν αὐτῷ προμαντείαν, προδικίαν, ἀστυλίαν, ἀτέλειαν πάν[των], προσδ[ο]ρίαν ἐμὲ π[ᾶ]σιν τοῖς ἀγῶνις, τοῖς ἁ πόλιν [σ]υν[τε]λεῖ, καὶ τὰλλα [ὅ]σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις [ὑ]π[α]ρχ[ε]ι παρὰ τῆς πόλιν.

Dicaearchus Laodicensi ex Laodicea ad mare in Syria honores decernunt Delphi ob merita de theoris ad Antiochum regem missis. Condidit illam urbem Seleucus Nicator (Strab. XVI. p. 749. Steph. Byz. v.) et ex matre sua denominavit ἢ πρὸς θαλάσσην vocari coepta est, ex quo plures extiterunt Laodiceae. At Seleucus Nicator ipse quinque Laodiceas condidisse dicitur ab Appiano Syr. 57. in quibus ponit Laodiceam Phoeniciae, quam Mannerus Geogr. T. VI. P. I. p. 428. non Laodiceam ad mare, sed Laodiceam ad Libanum esse censet: sed quum inter nobilissimas urbes Appianus illam Laodiceam nominet, neam; quae ad mare est, intelligendam arbitror. At quum omnino non plures quam quinque Laodiceae cognitae sint, nisi omnes condiderit Nicator, falsus fuerit Appianus. Et certe Laodiceam ad Lycum condidit Antiochus II. Deus, Stratonices f. (Steph. Byz. v.) ex uxore denominata; de Laodiceae combustae conditore nihil mihi compertum; Laodiceae Mediae (Steph. Byz. v. Strab. XI. p. 524. Plin. H. N. VI. 29. ubi eadem appellari videtur) a Plinio Antiochus conditor tribuitur, quippe Seleuci f. Soter. De ceteris quidquid statuet, patet iam sub Antiocho Sotere Laodiceam ad mare potuisse hoc cognomento vocari. Igitur ab hac quidem parte nihil obest, quominus rex Antiochus putetur esse Soter, primus huius nominis

Syriae rex, de quo cogitandi materiam praebet Σωτηρίων mentio vs. 17. iniecta, quae ad Antiochum Soterem rettuleris. Rursum vero valde probabilis Rosii coniectura est, theoros hos missos esse ad sollemnia Daphnaea; quae Antiochus Epiphanes, postquam legatos et theoros per civitates misit futuros ludos nunciatum, ingenti sumptu celebravit; his prope trecentae affuerunt theoriae. V. Polybium apud Athen. V. p. 194. Csq. quae res acta fere a. Chr. a. 166. Sane Daphnaea sacra, de quorum loco cf. Cellar. Geogr. ant. T. II. p. 352 sq., Apollini et Dianae dicata esse constat; quo magis consentaneum est Delphos ad illa theoros misisse: immo non dubito illa Daphnaea esse Pythia dicta, quemadmodum Imperatorum aetate Laodiceae ad Lycum instituta Pythia esse urbis inscriptio docet; quae videntur a Daphne petita esse. Accedit quod Antiochiae nummi Delphicum referunt tripodem. Sed Daphnen quum iam Seleucus Nicator Apollini dicaverit, quod eius mater Laodice sibi per quietem visa est ex Apolline concepisse (Justin. XV. 4.), potuerunt Delphi iam sub Sotere theoros Daphnen mittere. Quod quum considero, vel invitius reducor ad Soterem, cui Delphos, et Daphnaea ad sacra et gratulandi causa ad festa Soteria in ipsius honorem acta, theoros misisse non est dissimile vero. Nam Olymp. 125, 3. a. Chr. 278. Galli petierant Delphos, a Graecis tunc fusi, eosdem quum tribus annis post Antiochus in Asia fregisset, Soteris est cognomen nactus a gentis populo (Appian. Syr. 65.). Igitur tum esse Soteria aetate consentaneum est: ad ea Soteria et Daphnaea theoros miserunt Delphi, victori de Gallis obstricti: eosque quum Dicaearchus theorodocus ab Antiocho constitutus regi contulisset, honores illi habuerunt Delphi. Haec quidem divinando e vs. 17. elicio, licet ibi sententia supplendo integranda sit: attamen coniectura non spernetur a peritis. Ceterum titulus ita est male habitus, ut verba ipsa non possint omnia certo restitui: etenim hinc inde, ut solet apud Cyriacum, integra perierunt cola. Neque emendatio satis bene cessit Leichio, cuius conamina prope omnia silentio transeo, quod vel falsa sunt, vel ea tantum perficiunt, quae quisque correxerit: meliora dederunt Rosius et Dobraeus. Vs. 1. Ἐλέωνος primus dedit Leichius: sed hoc quumque incertum. Theori videntur tres fuisse; duorum quidem nomina quam unius probabilius est in obscuris istis Cyriaci quisquiliis inde a ΚΑΙΤΙΜΑΣ sepulta esse. Et vocem Ἀδαμ[βο]ς arbitror me recte restituisse ex n. 1702. 1704. 1706. Tum ΟΙΕΥΣ videtur mihi ὅτι δὲ esse: bis enim videntur illi theori missi, semel ad Pythia, iterum ad Soteria (v. supra). Ποτὶ τὸν βασιλῆα Ἀντίοχον recte dedit Dobraeus, nisi quod βασιλῆα e vs. 9. scripsi. Post haec παραλόντες inseruit Rosius exemplo decretorum permultorum, ut eorum, quae de asylo in Teiis reperies, aliorum: sed hoc fortasse omitti potest. Ἀνάγγειλαν recte Dobr. ceteri ἀναγγέλλονται. Idem dedit γέγονε. Mox Dobr. ποιούμενος, Ros. ποιούμενος, unde suspen-

LII II

dit accusativum εὐσεβείαν, pergens deinde: εὐπράσων παρασκευάζει: sed debebat potius εὐποιῶν esse, nec παρασκευάζει εὐπράσων Graecum est. Sentit hoc Dobr. scribens εὐχρηστον ἑαυτὸν παρ. Mihi non dubium est ΕΥΠΑΣΣΩΝ esse φυλάσων: itaque plura perisse arbitror, quae exempli causa supplēvi, additis verbis ποτ' αὐτοὺς εὐνοίαν καὶ τὰν, quae poterant ob homoeoteleuton excidere, et deinde verbis usitatis πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας. At ne sic quidem convenit παρασκευάζει, pro quo ex usu decretorum exspectes παρέχεται vel παρεσχεται. Sententia enim manifesto eadem est, quae exempli causa in Deliacō decreto: Ἐπειδὴ Κλεινὸς δημοσ etc. ἀνὴρ ἀγαθὸς ὃν διατελεῖ περὶ τὸ ἱερόν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων, καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολιτῶν, ἐς ὃ ἂν τις αὐτὸν παρακαλῇ etc. In aliis plurimis est παρέσχεται. Tenium quoque marmor suo loco edendum memoravit iam Rosius, in quo: καὶ διατελεῖ χρείας παρεχόμενος καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ. Et ex eo quod attuli Deliacō decreto Ros. mox scripsit: τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ (sic etiam antea Rochett. Antl. Bosp. p. 175.) εἰς ὃ ἂν τις αὐτὸν παρακαλῇ. Hoc emendavit Dobr. eodem quo ego modo, nisi quod ubi ego ἐς ὃ dedi, ille habet αἰ vel ὁ. Tum scribendum erat πάσας. ὦν κα etc. recte scripsit Dobr. Vs. 9. conieceris βασιλῆϊ, ut paulo ante βασιλῆα. Sed impeditissimus locus fuit vs. 13. extr. ΑΓΟΡΑΙΑΦΟΙΣΤΑΙΣΕΝΝΟΜΟΙΣ. Haec, ne alia afferam, Dobraeus sic restituit: ἀγοραῖς ταῖς ἐννόμοις, mistas arbitrans duas lectiones ΑΓΟΡ et ΑΦΟΙ, idque Attico interpretatur ἐν κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ. Melius contulisset ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ n. 1567. nam κυρία non est ἐννομος, sed aliud. At insuper pluralis ἀγοραῖς insolens est. Propius ad verum accessit Rochettus Antiqq. Bosp. p. 167. scribens ἐν ἀγορᾷ, ψάφοις ταῖς ἐννόμοις. Sed hoc quoque emendandum videtur. Scripsi: ἀγορά, ψάφοις etc. solo I in Ψ mutato. Nempe nominativus absolutus in praescriptis decretorum usitatus est, ut in Deliacō marmore Archonte Aristaechno: ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ, ut in Atticis n. 105. 111. 112. 113. 122. 124. Ille igitur nominativus nunc ex formula sollemni interpositus est. Supra quidem fuit ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν: nihilominus potuit hic ἀγορὰ scribi, retenta antiqua formula. Mox ἐπὶ τᾷ εὐσεβείᾳ etc. recte emendarunt Ros. et Dobr. ille tamen ante εὐσεβείᾳ intulit προθυμία καὶ τᾷ, omissis verbis τῶν ποτὶ διαλάσσειν, in quibus videtur illud

προθυμία quaesivisse. In seqq. ubi τὰν αὐτῶν dedi, sine causa Dobr. τῶν Δελφῶν εἶμεν δὲ Ante θεωροδοκίαν haud pauca excidisse nemo non videt. θεωροδόκος est qui theoros recipit; frequentem rei mentionem multis exemplis illustrare putidum est: ad n. 1193. et decretum Tenium pro Ammonio provocavit iam Rosius: qui quidem Ammonius a Teniis laudatur, quod ἀναδέεσθαι τὰν θεωροδοκίαν τῶν Δηλίων, hoc est sollemnium Deliorum, ad quae theoros miserant Tenii. Hoc vidit etiam Ebertus Diss. I. de Cerer. Chthon. p. 15. Sic hoc loco θεωροδοκία est τῶν [τ]ε Πυθίων καὶ Σωτηρίων, quae festa debent apud Antiochum celebrata esse: nam theori sunt Delphici, iique ad Antiochum missi; igitur theorodocus debet in Antiochi terra quaeri: et apud hunc quomodo locum habere Pythia et Soteria potuerint, satis supra docui. Ita eo delabimur, ut theorodocus fuerit Dicaearchus Delphicae theoriae accipiendae ab Antiocho constitutus; ad quam rationem supplementum nostrum comparatum est. Καταστᾶσαι θεωροδόκον habes n. 1193. Καταστῆσαι ἐπὶ τι non est insolens: v. modo n. 123. §. 5. Paulo post Ros. καὶ δόμεν αὐτῷ προμαντείαν. Sed ΥΓΑΙΝ fuit ΥΓΑΡ[ΧΕΙ]Ν. Vs. 20. in litteris ΕΜΠΡΑΣΕΙΣ Rochettus Diss. archaeol. p. 75 sq. sibi visus est reperire ἔμπασιν (ἐγκτησιν), de qua voce diximus Introd. Boeot. I, 14. At neque ἔμπασιν scripto reliqua congruunt, neque in Delphicis proxeniae decretis moris est ἐγκτησιν diserte memorari; contra προεδρίαν illa nominatam offerunt (n. 1691. 1692.). Et hanc quidem restituendam esse vidit Rosius; nec tamen omnia absoluit. Dedit enim: ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσι, ἀπραγμοσύνην. At primum ΠΑΝΙΑΝ est ex πάν[των, προεδρ]ίαν, ut n. 1691. πάντων additum est. Deinde etsi vel πᾶσι vel πάντεσσι haud dubium videtur, ut apud Herodotum VI, 57. καὶ ἐν τοῖσι ἀγῶσι πᾶσι προεδρίας ἐξαιρέτους: tamen ἀπραγμοσύνην inauditum est nec debetur alii ac Muratorio. Meliora docuit Dobr. quem fere secutus sum. Is ἀγῶνις Aeolicum retinet, post quod desideratur αἰς vel τοῖς, quod addidit, credo arreptum ex seqq. ΤΑΛΛΑΤΟΙΣ, ubi id omnino eximendum est. Postremo dedit ἃ πόλις συντελεῖ, cuius vestigia sunt in lectione Muratorii. Sic marm. Ten. προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, αἰς συντελεῖ ἢ πόλις, et saepius. Mox Dobr. ὅποσα κα, non recte. In fine Ros. εὐεργέταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τὰς πόλιν. Quod dedi verius iudico.

1694.

In rudibus aedificii circularis modici ambitus, inter vicum Castri et fontem Castalium, quod nihil fuit nisi exedra, in qua considerent homines otiosi, vidit Dodwellus Itin. T. I. p. 182. in uno latere inscriptum. At Cyriacus et Apianus hoc aedificium pro templo Delphici Apollinis venditant; igitur Cyriaco p. xxix. n. 201. dicitur haec „inscriptio in ipso Apollinis templi Delphorum latere, adhuc integra in parte manente et ad occidentalem plagam spectante.” Ibidem fere ponit Apianus p. ccccc. ex quo dedit Gruterus p. cxxix. 15. atque iterum p. mxxi. 7. ubi male „in Cycladibus” ponitur. Postea ex scholiis Cyriaci in Strabonem excerpit Langermannus, a quo acceptum titulum dedit Reinesius I, 241. p. 223. Ex suis schedis, quae a Cyriaco derivatae sunt, Graece dedit Murat. T. II. p. dlxx. 5. et Latino sermone male expressum ex schedis Marchionis Capponii T. I. p. clxxvi. 2. Tractarunt praeter alios Marsham. Canon. p. 120. Vandal. Diss. p. 453–457. Corsin. F. A. T. II. p. 439 sqq. Tittmannus de Amphict. p. 97. qui et ibi et p. 51. miro errore Vandalii iudicium secutus unum hunc titulum quasi plures citat. Ex Gorii Symb. litt. apposuit Taylorus ad Aeschin. c. Ctesiph. p. 508. ut ait emendatissimum, sed re vera depravatum (est enim idem apographum quod apud Murat.); ex Dodwello Letronn. Journ. des Sav. 1820. Jan. p. 41. quem cf. etiam in Act. Acad. Inscr. T. VI. a. 1822. p. 248.

Θ Ε Ο Ι

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΠΥΛΑΙΑΣ ΗΡΗΝΗΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ
ΑΙΤΩΛΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥ ΔΑΜΩΝΟΣ

Formam tituli unus Dodwellus recte nobis re-
praesentat: sed quum alter lapis, in quo extrema
versum pars scripta erat, hodie perierit, Dodwel-
lus nec supra scriptum ΘΕΟΙ vidit, neque ea, quae
post lineolas a me interpositas vs. 2. 3. comparent.
Ad litterarum formam quod attinet, Σ est ap. Dodw.
et Cyriacum Moroniano, item apud Apianum et
in priorē Gruteri textu; Mur. Reines. et alter Gru-
teri textus male C: ex Cyriaco Moroniano simul Π
dedi (Dodw. et reliqui Π, nisi quod Apianus ΕΠΙ).
Universi tituli lectionem reddidi ex Cyriaco Moro-
niano, qui solus veram scripturam servavit. Vs. 1.
deest apud Apian. et in Latinis Capponii. Gruteri
exemplis Gudius ex scholiis Cyriaci addidit ΘΕΟΙΣ; et
sic Reines. Ego insolentius ΘΕΟΙ retinui ex Cyriaco
Moroniano et Mur. Reliqua varietas lectionis in-
tegra praeter schedas Graevianas in Grut. Thes.
Addend. p. ccxxxi. prorsus infuitiles est haec: Vs. 2.
Apian. ΑΡΙΣΤΑΓΩΡΑ ΑΡΧΩΝΤΟΣ et ΠΥΛΑΙΑΣ;
pro ΗΡΗΝΗΣ Apian. Grut. ΗΣΙΗΣ; unde Scaliger
p. ccxvi. falso correxit Πυλαίας οὔσης, et Vandalus
Πυλαίας ἐρησίας: legendum esse Πυλαίας ἡρινῆς patet
ex Dem. de cor. p. 278. Tum Apian. ΙΕΡΟΜΝΙΜΟ-
ΝΟΥΝΤΩΝ; Mur. ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΣΤΩΝ. Vs. 3.
Grut. in priorē textu ΑΙΥΩΛΩΝ. Postremo solus
Dodw. ΠΟΛΙΜΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ., quem con-
sentaneum est litteras iam evanidas non recte le-
gisse.

Θεοί.

Ἐπὶ Ἀρισταγόρα ἀρχόντος ἐν Δελφοῖς, Πυλαίας ἡρινῆς,
ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Πολεμάρχου, Ἀλεξάμενου,
Δάμωνος.

De voce Θεοί monui ad n. 1691. Titulum esse
integrum, inde colligas, quod plures his versus ne
Dodwellus quidem repperit: itaque nihil de eo aliud
iudicari potest, nisi designari annum et Pylaeam,
qua dedicata illa exedra est, in cuius latere scriptus
titulus. Primum igitur nominatur Delphicus archon,
de quo tribus verbis monui ad n. 1691. deinde verna
eius anni Pylaea, quae Delphis habita est ut illa
ap. Dem. de cor. p. 278. Et illa quidem, de qua
Demosthenes, non anno Pythiorum acta est; quae
causa est, cur illius meminerim p. 813. b. extr. Haec,
quam memorat noster titulus, fueritne Pythiis con-
iuncta neene, incertum est; quare eius ibi nullam
feci mentionem. Tertia definitio ab Aetolis desum-
pta est: in qua primum de Polemarcho dicendum.
Hunc plurimi hoc loco magistratum esse putant, in
his Reinesius et Vandalus: atque hi quidem Aeto-
licum magistratum habent, Osannus Syll. p. 188.
Delphicum. Et de Delphico quidem non est quod
dicam: Aetolorum vero polemarchos memorari
apud Suidam dicunt. Ac sane Suidas haec habet:
Πολέμαρχοι· ἀρχὴ ἣν συνέβαινε κλείειν πύλας, καὶ τὸν με-
ταξὺ χρόνον κυριεύειν τῶν κλειδῶν καὶ ποιεῖσθαι τὸ κατ'
ἡμέραν τὴν διαίταν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρ' Αἰτωλοῖς. Verum

haec docuit iam Valesius esse ex Polybio IV, 18.
ducta, et per incuriam Cynaethensium polemarchos
Aetolis tribui. Sed etiamsi Aetolici magistratus es-
sent polemarchi, si hoc loco polemarchus Aetolo-
rum intelligeretur, docendum erat polemarchum esse
eponymum Aetolorum magistratum. At aliter se ha-
bet res: eponymus Aetolorum est praetor, στρατηγός,
quae non est πολέμαρχος. N. 1702. ἐν δὲ Αἰτωλίᾳ στρα-
ταγέοντος τὸ δεύτερον . . . ἱέρου. Inscriptio Naupactia
(Naupactii enim ea aetate Aetoli) n. 1757. στρατα-
γέοντος Κλ. etc. Decretum Aetolorum inter Teios
titulos: στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου Παναίτω-
λικοῖς. De hoc praetore cf. Tittmann. Gr. Staats-
verf. p. 726 sq. et Ceum titulum, cuius initium
Ἐδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς. Alia ratio est Theori, de quo
dixi ad n. 1756. Praeterea si polemarchi munus hic
memoraretur, post ἱερομνημονούντων expectabas παλε-
μαρχοῦντος Ἀλεξάμενου τοῦ Δάμωνος. Quae quum ita
sint, Marshamus verum vidit, qui tres viros Aeto-
los hieromnemones agnovit, Polemarchum, Ale-
xamenum, Damonem. Hoc nunc confirmant tituli
n. 1689. et 1689. b. ex quibus uberioribus praescri-
ptis haec iudicanda sunt. Polemarchus nomen pro-
prium est satis frequens; sic nemo nescit Lysiae
fratrem Polemarchum: alios praebent tituli, ut
n. 1710. Haec praemonenda erant, ut iudicari de
vi formulae ἱερομνημονούντων posset. Etenim legitime
singulas Amphictyonicas civitates suos misisse hie-
romnemones et ex parte plures, constat et aliunde
et ex titulis modo allatis; igitur si Aetoli soli nunc
dicuntur ἱερομνημονεῖν, patet aliquid singulare, his hie-
romnemones Aetolorum proprium, significari. Ita-
que Tittmannus Amphict. p. 97. hieromnemones mu-
nus ab hieromnemones civitatum diversum intel-
ligit, eundemque illum hieromnemones in decretis
Amphictyonicis ap. Dem. de cor. p. 278. putat esse
ἱερέα dictum; Letronnius l. c. p. 248. praesidium eo
anno Aetolis competisse coniicit: nam praesidium
concilii habet hieromnemones unus, quod docet
Cottypus hieromnemones, de quo v. Tittm. p. 96.
Sed haec non sufficiunt. Primum enim ἱερεὺς ipsa
voce monstrante non est ἱερομνημωνῶν ideoque ne prae-
ses quidem hieromnemones, sed eponymus sacer-
dos Amphictyonum, ut alibi tales eponymi sacer-
dotes reperiuntur (cf. ad n. 1513.); et quum hoc
loco tres sint ἱερομνημονούντες, non hi possunt cum
illo apud Demosthenem sacerdote comparari. Nec
de tribus concilii praesidibus apte cogitari potest;
omninoque non liquet singulis civitatibus alternis
competisse praesidium, nec potius ex omnibus hie-
romnemones lectum quovis conventu praesidem
esse. Praeterea vox ἱερομνημονεῖν non potest apte
praesidium concilii significare: nam etiam ceteri,
qui non praesident, ἱερομνημονοῦσιν. Quodsi Athenis
prytanis et epistates est prytanum et prytanum ce-
terorum quivis: longe haec alia res est, propterea

LII II. 2

quod vox *πρύτανης* praesidis notionem continet. Postremo etsi n. 1689. Aetolus quidam est inter hieromnemes, tamen antiquitus Aetolos Amphictyonici foederis iure et legitime participes fuisse non constat (v. Tittmann. p. 51.). Hae me rationes eo deduxerunt, ut in eam concederem sententiam, quam aliquatenus praeivit Ste-Croix Gouv. féd. p. 68. Nempe qua aetate hic titulus conceptus est ab Aetolis, qui dedicarant exedram (ipsos enim hos dedicasse non dubito), nulli fuerunt alii Delphici Amphictyonum hieromnemes, nisi Aetoli; Aetoli, legitime expertes Amphictyoniae, hanc et Delphicum sibi templum arrogaverant, Aetoli fuere pro Amphictyonibus, Aetoli exclusis ceteris omnibus Graecis miserunt suos hieromnemes; ceteri Amphictyones nulli erant nisi nomine, exclusi a Delphico concilio, quod soli constituebant Aetoli, tribus missis hieromnemonibus. Huic explanationi unice conveniunt verba: *ιερομνημονούντων Αιτωλῶν Πολεμάρχου, Ἀλεξάμενου, Δάμωνα*. Huius Aetolorum potentiae vestigium iam est in vita Demetrii Poliorcetae, de quo Plutarchus c. 40. extr. τῶν δὲ Πυθίων καθιζόντων πρῶτα καὶ νεώτατον ἐπέτρεψεν αὐτῷ ποιεῖν ὁ Δημήτριος. ἐπεὶ γὰρ Αἰτωλοὶ τὰ περὶ Δελφούς

στενὰ κατεῖχον, ἐν Ἀθήναις αὐτὸς ἦγε τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν πανήγυριν etc. Igitur iam tum theoris certe Delphos mittendis aditum praecludebant Aetoli: quod, ut hoc obiter addam, non fecissent, si concilii fuissent participes. Disertius illam Aetolorum iniuriam eloquuntur verba decreti Graecorum foederatorum Olymp. 139, 4. scripti, ap. Polyb. IV, 25. *συνανακομιεῖσθαι δὲ καὶ τοῖς Ἀμφικτυοσιν ἐγραψαν τοὺς νόμους καὶ τὴν περὶ τὸ ἱερόν ἐξουσίαν, ἣν Αἰτωλοὶ παρήρηξαν νῦν, βουλόμενοι τῶν κατὰ τὸ ἱερόν ἐπικρατεῖν αὐτοί. Ceterum si haec ita statuo, non nego aliquando, ut n. 1689. docet, Aetolos receptos in Amphictyoniam Delphicam esse, sed fortasse post tituli n. 1694. aetatem. Ad hanc rem pertinent opinor etiam verba Aetolorum in decreto inter Geos titulos: Ἐδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς· ποτὶ τοὺς Κείους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυλάσσειν, καὶ μηδὲν ἄγειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολιτευόντων τοὺς Κείους μηδαμῶθεν ὀρμώμενον μήτε κατὰ γὰν μήτε κατὰ θάλατταν, μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἐγκλημα μηδὲν, ὡς Αἰτωλῶν ὄντων τῶν Κείων. Huius vero, de quo agimus, tituli aetas probabiliter poterit in Olymp. circiter 135-140. definiri ex Polybio.*

1695.

„Delphis in pariete amphitheatri” Cyriac. p. xxxi. n. 208. et ex suis ac Cyriaci schedis a Compagnonia missis Murat. T. II. p. 211. 1. Supra scripta apud Cyriacum est Latina inscriptio: Q. MINCIVS. Q. F. RVFVS. LEG. APOLLINEI. KIVTIO. MERITO, quam separatam refert Murat. T. I. p. xliii. 9. Sed hic titulus, in quo MINCIVS et PYTHIO legendum (Q. Miancii Rufi nomen e Cicerone notum), a Graeco omnino videtur segregandus. Graeci tituli versuum divisionem dedi ex Mur. non tamen formam tituli, quam ille habet non probabilem. Amphitheatri mentioni apud Cyriacum nihil tribue: recurrit ea apud illum saepius, locusque is videtur ille esse, quem Chandlerus verbis ad n. 1699. apposis de- scribit. Certe hoc ex titulo n. 1703. cum n. 1702. collato colligas, item ex aliis, ut n. 1700. qui eodem ubi n. 1699. loco videtur positus esse. Omnino cf. ad n. 1710. ex quo docet, illo loco, quem Chandlerus dicit, non amphitheatrum quidem, sed theatrum Apollineum fuisse.

ΘΕΟΞΤΥΧΑΝΑΓΑΘ

ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΟΥΣΤΟΥΚΛΕΩΝΟΞΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΤΟΥΜΕΝΗΤΟΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥΤΟΥΔΡΟ
ΜΟΚΛΕΙΔΑΑΡΧΕΑΑΟΥΤΟΥΕΥΔΩΡΟΥΧΑΡΙΞΕΝΟΥ
5 ΤΟΥΣΩΠΥΛΟΥΕΠΕΙΟΛΕΥΚΙΟΣΤΙΑΛΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΣ
ΡΩΜΑΙΟΣΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΓΑΘΟΣΕΥΣΕΒΩΣΗΜΙΝΔΙΑ
ΚΕΙΜΕΝΟΣΤΥΓΧΑΝΕΙΚΟΜΜΟΣΟΝΕΥΝΟΙΚΩΣ
ΔΕΚΑΙΠΟΤΙΤΑΝΠΟΛΙΝΑΥΤΩΝΠΑΤΡΩΝΕΥΩΝ
ΔΙΑΠΑΝΤΟΣΤΟΙΣΕΝΤ - - - - -

Litterarum forma est ex Cyr.; Mur. modo Σ, Ω, modo C, ω. Fundus lectionis est textus Cyriaci. Vs. 1. Cyr. ΑΓΑΤ, Mur. ΑΓΑΘ. Vs. 3. Mur. ΞΕΝΩ etc. Vs. 5. idem ΛΟΥΚΙΟΣΟΣΤΙΑΛΙΟΣ ΛΟΥΚΙΟΥ. Vs. 6. pro ΗΜΙΝ, vs. 7. pro ΚΟΜΜΟΣΟΝ Mur. lacunas habet.

Θεὸς τύχαν, ἀγαθ[άν].

Ἀρχοντας -- ἄρχους τοῦ Κλέωνος, βουλευόντων Ξενοκρίτου τοῦ Μένητος, Ταραντίνου τοῦ Δρημολείδα, Ἀρχελάου τοῦ Εὐδώρου, Χαριξένου, τοῦ Σωπύλου, Εὔπει[δη]

Δεύκιος Τύλλιος Δευκίου υἱὸς Ῥωμαῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγὰθος, εὖσεβὼς ἡμῶν διακείμενος τυγχάνει - - - - - εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν αὐτῶν πατρωνέων διὰ πάντες τοὺς ἐν[τυγχάνουσιν] etc.

De prima formula cf. ad n. 4. de consiliariis monui ad n. 1691. Decretum laceratum est nec patitur restitutionem. Αὐτῶν nisi sit pro ἡμῶν, ut passim, non video ullum nexum. L. Tullii plures fuerunt, etiam in Ciceronis familia.

1696.

Delphis in vicinia, ut videtur, templi Apollinis. Ed. Clapkins Itin. P. II. S. III. p. 194.

..... ΩΝ
ΩΣΕΝΕΠΙΜΕ
ΑΥΤΩΝΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΔΕΛ

Fortasse ex dedicatione operis publici, cui venit ἐπιμελείας quaedam mentio vs. 2. Tum vs. 3. 4. est αὐτῶν, Καλλίστρατος Καλλιστράτου Δελ[φός].

1697.

„Εἰς τὸ Κάστρον τῆς Φωκίδος” (Castrum est Delphi), „εἰς τὸ ἔχει τὸ Βασιλεῖ Παύλῳ εἰς τὴν λαμπρὴν τῆς Βρύστως”; ex schedis Muxstoxydis. Habeo etiam ex schedis Köhlerianis, in quibus vs. 1. omittitur.

ΘΝ

ΘΗΡΙΝ

ΠΟΛΙΣ

ΤΕ

ΙΠΠΩΝΟΣ

1698.

In monasterio Παναγίας prope Delphos in pavimento. Ed. Wheler. Iyn. p. 316. ed. Brit. T. II. p. 349, ed. Gall.

ΔΕΛΦΩΝΠΟΛΕΩΣΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΥ

Δελφῶν πόλεως ἀπελευθέρου. Nihil praeterea in lapide scriptum esse testatur Whelerus, si eum recte intelligo: sed fragmentum est manifesto. Cetera poterunt in alio lapide scripta esse.

1699.

Delphis. Ed. Chandlerus Inscr. P. H. p. 84. n. 151. cum hac nota ad n. 1705. scripta et ad hunc et ad n. 1699. 1702. 1704. 1706. 1707. 1709. pertinente: „Haec inscriptio, cum sex sequentibus, multisque aliis, extat in parte muri, qui, ni fallar, templum Apollinis olim inclusit, tuguriolis nunc celata. Incisae sunt negligenter, cum nonnullis erratis, in lapide impolito, hodie non sine magno labore legendae. Omnes, quas inspexi, eiusdem fere argumenti erant, sed temporibus et emptionis conditionibus diversis notabiles. Vellem me potuisse plures excerpere, quippe in iis praeter cetera Delphicorum et Aetolorum mensium nomina quaedam ignota reperiuntur. Titulos vix legi posse docent etiam schedae, de quibus dixi ad n. 1688. extr. Maiores illos esse theatri, quod Cyriacus Amphitheatrum dixit, conieci ad n. 1710. extr. Quae in his titulis inter uncas addita sunt, non de meo addidi, sed ex Chandleri retinui.”

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΡΑΝ ΕΞ ΑΜΗΝΟΝ ΚΑΧΛΙΑΤΟΥ ΔΙΩΝΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΩΡΟΥ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ ΕΥΑΝΔΡΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟΣ ΕΞ ΕΝΩΝ ΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
5 ΤΩ ΙΠΠΩΙΩ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑΡΙΣΤΑΤΟ ΕΞ ΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙ
ΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΡΕΝΤΕΚΑΙ ΤΑΝΤΩΝ ΕΜΕΧΟΝΤΙ ΡΑΣ ΑΝΚΑΘΩΣ ΕΡΙΣ
ΤΕΥΣ ΕΡΙΣΤΑΤΑΝ ΩΝΑΝΤΩ ΘΕΩ ΕΦΩΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑ
ΠΤΟ[Σ] ΑΡΟΓΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙΟΥΣΑ ΕΚΑΘΕΛΗΚΑΤΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΥΣΑ
ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΕΦΟΛΙΟ ΣΤΑΤΡΩΝΑΡΙΣΤΟ ΒΟΥΛΟΥ
10 ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑΡΤΟΙ ΤΟΡΙΣΤΑΣ ΕΡΙΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΟΙΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ
ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΙΟΝΤΩ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΕΡΙΣΤΑΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕ
ΡΑΝ ΟΥΣ ΑΝΑΙΣΙΑ ΜΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΡΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΙΑ
ΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΕΠΕΡΙΣΤΟΥ ΑΡΟΛΛΩΝΟΣ
[Ι] ΔΙΩΤΑ [Ι] ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΣ
15 ΘΘΑΙΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝ

* Ἀρχοντος Ἀβρομάχου, μηνὸς Ἡρακλέου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Κα[λ]λ[ί]α τοῦ Δίωνος, Νικοστράτου τοῦ Εὐδώρου, γραμματεύοντος δὲ τὰς βουλὰς Εὐάνδρου ἀπέδοτο Ξένων Δημητρίου, συνευδακέντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κλέωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Πίστα, τὸ γένος ἐνδογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε· καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν· καθὼς ἐπίσταντε Πίστα τὰν ὥνων τῷ Θεῷ, ἐφ' ᾧ τε ἐλευθέρᾳ εἴμεν καὶ ἀνέφαπτο[ς] ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιούσα ἡ καὶ Θέλῃ καὶ ἀποτρέχουσα οἷς καὶ Θέλῃ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τὰς πόλιος Πατρῶν Ἀριστοβούλου. εἰ δὲ τις ἐφάπτετο Πίστας ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντω [τῷ Θεῷ τὰν ὥνων] ὅ τε ἀποδόμενος Ξένων καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Πατρῶν· εἰ δὲ μὴ παρέχουσιν βέβαιον, πρακτικοὶ εἰσὶν κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι εἰσὶν συλέοντες Πίσταν ὡς ἐλευθέραν [ἐ]οῦσαν, ἀζάμιοι εἰσὶν καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας. μάρτυροι [οἱ] ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος - - - - - [ἐ] διῶτα [εἰ δὲ] - - - Ξενοκράτος - - - - - οὐδαίος Ἀρίστων[ος] fortasse.

Ἡρακλέου pro Ἡρακλείου retinui de industria. Duo hic sunt semestres senatores, ut n. 1700. 1705. 1706. et in alijs opinor lacunosis titulis. Post praescripta hic et in seqq. usque ad n. 1710. sequitur formula venditionis, ubi non inutilis titulus est ut n. 1708. 1709. De ipsa venditione, quae est manumissio pretio soluto, dixi ad n. 1607. (cf. etiam n. 1608.) unde nihil repeto. Vs. 5. in ΓΥΘΙΩ addendum 1, quod etiam vs. 7. 8. 9. omissum. Ibidem correxi ἐνδογενῆ ex n. 1703. Mox verba καθὼς ἐπίσταντε τῷ Θεῷ τὰν ὥνων pertinere ad formulam ἐφ' ᾧ τε etc. docet traiection n. 1702. Est: ut (quomodo) deo ᾧ τε etc. docet traiection n. 1702. Est: ut (quomodo) deo credidit emptionem serva. Nempe serva suo, ut videtur, aere redimitur, sed deo credidit emptionem. Mox cave ὅς καὶ Θέλῃ corrigas: vide n. 1703. 1705. 1706. Post vs. 10. duos versus Chandlerus omisit manifesto; cuius erroris causa haec fuit, quod vs. 10. incipit ab εἰ δὲ, a quo delapsi oculi sunt ad versum ex omissis alterum, quem coniicio verbis

εἰ δὲ μὴ incepisse: sic igitur putabat hunc versum ab εἰ δὲ μὴ incipientem sese iam transcripsisse. Quae supplevi, ex aliis petita titulis sunt, ut n. 1702. 1704. Πρακτίμος, quod e n. 1704. duxi, est εἰσπρακτός, hoc est: *liceto ab eo multam exigere*. N. 1702. pro eodem habetur πρᾶκτος, n. 1706. ἔκτιμος, ubi simul summa additur xxx minarum, pretio, quo venditus servus est, sexies sumpto par. Haec igitur multa videtur constituta venditori vel fideiussori esse κατὰ τὸν νόμον, nisi ratam deo emptionem praestiterit venditor vel fideiussor (εἰ μὴ παρέχοι βέβαιον τὰν ὀνάν). Dedi vero παρέχουσιν formam insolentiorē, quae n. 1702. ex-

tat, vulgo Alexandrina habita. Cf. Buttm. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 362. Multa cedit vendito, quod patet ex n. 1704. vel alii in syngrapha nominato, ut n. 1706. Κύριοι ἐόντω συλέοντες, *liceto iis eam legitime in libertatem vindicare*, Attice ἐξαιρεῖσθαι. Mox οὖσαν mutavi in ἐοῦσαν, ut ἐόντω et ἐόντες: etsi variat in hoc usus, ut n. 1709. δ. est ὦν diserte. Tum addidi οἱ, ut n. 1702. 1704. 1705. 1706. 1710. Idem inserui n. 1703. Deinde addidi δέ, ut n. 1702. etsi potest etiam καὶ scribi e n. 1703. 1706. 1710. Etiam genitivus videtur in hac formula usurpari, ἰδιωτῶν, τῶν ἀρχόντων n. 1704. 1705.

1700.

Delphis in pariete amphitheatri (vide ad n. 1695.); Cyriac. p. xxxi. n. 207. versibus indiscretis, et ex suis schedis Murat. T. II. p. dxc. 3. formā tabulae observatā: unde ex hoc versuum distinctionem dedi. Tractavit Corsinus F. A. T. II. p. 441.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΓΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΕΟ
ΞΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΞ ΕΑΡΙΣΤΟΒΟΥ
ΛΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΦΑΝΕΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
ΔΕ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ΑΠΕΔΟΤΟΥ ΤΩ ΑΙΧΜΙΩΝΟΣ
5 ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΥΤΑΣ - - - -

Formam litterarum dedi ex Cyr. Muratorius semper Π, sed miscet Σ et C. Fundum lectionis constituit apographum Cyriaci. Vs. 1: Mur. ΑΓΙΩΝΟΣ. Vs. 4. Cyr. ΑΠΕΔΟΤΟ ΤΩ ΑΙΧΜΙΩΝΟΣ. Vs. 5. Mur. ΑΠΕΔΟΤΟΥ ΤΩ ΤΗΣ ΑΙΧΜΙΩΝΟΣ etc. unde Υ licet incertum retinui.

*Αρχόντος Αγίωτος τοῦ Πολυκλείτου, μηνός Θεοξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξ[άμνην] Ἀριστοβούλου, Ἀρι-

στωνος τοῦ Δαμοφάνεος, γραμματέοντος δὲ τῆς βουλῆς Ἡρακλεῖδα, ἀπέδοτο . . . τῷ Αἰχμίωνος, συνευδοκούντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῶς etc. fere ut n. 1699. ubi v. n. nott. Ἐξάμνην correxit etiam Cors. duce Maffei, sed admisti alii coniecturis. Post Ἀριστοβούλου patris nomen ut in scriba videtur de industria omis-

sum esse.

1701.

Delphis in monasterio D. Eliae, in latere lapidis quadrati, qui ab omnibus quidem lateribus inscriptus est, sed ita oblitteratis titulis, ut huius solius pars legi posset. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 193.

ΑΘ.
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΝΤΙΓΕ
ΤΩΝ ΚΗΤΩ ΛΟΥΤΟΥ
ΣΩΣΩΝΝΙΚΑΝΔΡΟ . . . ΑΠΕ
5 ΟΝΟΜΑΣΩΣΩΣΕΠΕΛΕΥΘ
ΤΑΝΤ. ΜΑΝΑΠΕΧΟ . . ΑΣΑΝ
ΤΑΤΟΝΤΑΣ ΖΩΑΣΧΡΟΝΟΝ
ΕΙΔΕΜΗΠΟΙΗΕΞΟΥΣΙΑΜΕΧΕΤ
ΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΣ
10 ΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ
ΛΕΩΝ ΣΩΣΩΝΗΠΕ . . ΘΕΡΙΑΑ
ΤΑΣΑΣΑΙ . . . Χ . . . ΑΣ

Θεὸς τύχῃ αὐγ[α]θ[ά]ν.

*Αρχόντος Ἀντιγέ[νης] μηνός - - - - - βουλευόντων λου τοῦ - - - - -

Σώσων Νικάνδρου] ἀπέδοτο τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρείον ᾧ

5 ὄνομα Σῶσ[ος] ἐπ' ἐλευθ[ερίᾳ], τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν - - - καὶ τὰν τ[ε]μᾶν ἀπέχ[ει] π[ᾶ]σαν· [ἐφ' ᾧ]τε ἀνέφαπτον εἶμεν πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. - - - - -

εἰ δὲ μὴ ποι[οῖ], ἐξουσία[ν] ἔχ[ε]τ[ω] ποιῆν ὁ κα θελή, καὶ ἀποτρέχειν οἷς κα θελή. εἰ δὲ τις ἐφάπτοιο Σ[ώ]σου ἐπὶ καταδουλισμῷ, ὁ ἀποδόμενος βέ-

10 βαιον παρέχ[ε]τω τῷ θεῷ τὰν [ἄ]ν[α]ν· ὁ δὲ παρτυχῶν κύριος ἔστω συλίων Σῶσον [ἐ]π' ἐ[λευ]θ[ερίᾳ], ἀ[ζά]μιος ἔων καὶ ἀνυπόδικος π[ᾶ]σας [δ]ί[κας] καὶ ζαμ[ῆ]ας.

Quum in titulis his nec certum et constantem singuli versus litterarum numerum habeant, nec formulae semper eadem sint et eodem sibi ordine succedant, restitutio certa reddi nequit; versus tamen non videntur longiores fuisse quam in hac restitutione. Vs. 1. formula est eadem quae n. 1695. docentibus Clarkii punctis. Vs. 2. potest etiam Ἀντιγενίδα scribi et patris nomen additum fuisse. Vs. 3. de post Βουλευόντων scripsi, ut n. 1710. Consiliarii hic quoque videntur tantum duo fuisse; cf. ad n. 1699. Vs. 4. Σώσων Νικάνδρου haud dubie dominus est praeposito nomine vendentis ante ἀπέδοτο, ut n. 1710. Post Νικάνδρου et ante ἀπέδοτο addi nihil potest; ἐπὶ τοῖςδε ut n. 1710. nimium est pro lacuna, nec convenit cum sequenti ἐπ' ἐλευθερία vs. 5. Clarkius nimiam notavit lacunam; quod quomodo illi accidere po-

tuerit, docet lemma ad n. 1692. Vs. 5. coll. vs. 11. patet venditum esse Sosum; qui quum nomen habeat ad nomen domini proxime accedens, consentaneum est οικογενῇ eum fuisse. De voce ἀπέχει vs. 6. cf. ad n. 1569. a. III. Vs. 7. videtur aliquid singulare neque in ceteris huius generis titulis obvium dictum esse, unde vs. 8. insolita formula εἰ δὲ μὴ ποιῇ vel potius ποιοῖ. Vs. 9. κα θελή superest; unde vs. 8. supplevi quae habes, licet formula ἐξουσίαν ἔχῃ iis, quae supplevi, in ceteris non reperiatur praemissa. Vs. 10. dedi ὁ παρατυχών e n. 1702. 1706. Reliqua vulgaria sunt: multa vero, quae in ceteris venditionibus dicta sunt, hic videntur omissa esse; certe ego illa omnia inferre non possum. In fine perieritne aliquid nec ne, incertum.

1701. b.

Eodem loco ubi n. 1699. Initium similis tituli, ex schedis Köhlerianis.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟ

1702.

Delphis ibidem ubi n. 1699. Confer ibi notata de supplementis. Ed. Chandlerus ibid. p. 85. n. 153.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΕΝ ΔΕ ΑΙΤΩ
ΛΙΑΙΣ ΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ. . . . ΙΤΥΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΑΝΑΜΟΥ
ΑΠΕΔΟΤΟ ΚΛΕΑΡΕΤΑΣ ΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΧΟ[ΡΟΥ]
ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙ
5 ΚΕΙΟΝΑΙ ΟΝΟΜΑ ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣ ΤΗΣ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥ
ΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΩΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕ
ΡΑΝ ΕΙΜΕΝ ΑΛΚΥΟΝΙΔΑ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑ ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΤΑΝ
ΩΝΑΝ ΤΩ ΘΕΩ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΡΟΛΙΟΣ
ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕ ΦΑΡΤΟΙ ΤΟ ΑΛΚΥΟΝΙΔΟΣ
10 ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ
[Α]ΙΑΜΙΟΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΙΑΜΙΑΣ
ΒΕΒΑΙΟΝ ΔΕ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΑΤΕΛΟΔΟΜΕΝΑ ΚΛΕΑΡΕΤΑ
ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ ΕΙΔΕΜΗΡΑΡΕΧΟΙΣΑΝ
ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΠΡΑΚΟΣ ΕΣΤΩ ΚΛΕΑΡΕΤΑ ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
15 ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΡΟΛΙΟΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙ
ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΡΧΙΩΝ
ΚΑΙ ΑΘΑΜΒΟΣΙ ΔΙΩΤΑΙ ΔΕ Ο ΕΥΞΕΝΟΣ ΔΕΞΩΝ
ΔΑΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣ [Β] ΑΒΥΛΟΣ ΛΑΙΑΔΑΣ ΦΙΛΟΝΙΚΟΣ

* Ἀρχὼντος Καλλικράτους, μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Αἰτωλίᾳ στραταγέοντος τὸ δεύτερον [v] ἰτύρου, μηνὸς Πανάμου, ἀπέδοτο Κλεαρέτα συνευδοκέοντος τοῦ τε ἀνδρὸς Φιλόχο[ρου] καὶ τοῦ [v]ιοῦ Ἀλεξάνδρου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀλκυονίς, τὸ γένος οἰκογενές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμᾶν ἔχοντι πᾶσαν ὥστε ἐλευθερίαν εἶμεν Ἀλκυονίδα, καθὼς ἐπίστευσε Ἀλκυονίς τὰν ὦν τῷ Θεῷ. Βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Ἀντιγένης Διοδώρου. εἰ δὲ τις ἐφάπτοιτο Ἀλκυονίδος ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἐστω ὁ παρατυχὼν συλῶν [α]ζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδικος πᾶσας δικὰς καὶ ζαμίας, βεβαιὸν δὲ παρέχοντῶ τὰν ὦν ἅ τε ἀποδομένα Κλεαρέτα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιγένης. εἰ δὲ μὴ παρέχουσιν [βεβαιῶν]? τὰν ὦν, πρῶτος ἐστω Κλεαρέτα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἀντιγένης κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος. μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχίων καὶ Ἀθαμβος, ἰδιῶται δὲ [Θ]εῦξενος Δεξῶνδα, Καλλιγένης, [Β]αβύλος, Λαϊάδας, Φιλονίκος.

De archonte cf. n. 1703. de Aetolico mense ad n. 1688. de Aetolico praetore ad n. 1694. Vs. 3. dele litteras ΚΑΙ. Cleareta videtur Aetolica mulier fuisse; quapropter Aetolicus praescribitur cum mense magistratus. Certe n. 1703. eodem anno et mense Aetolicus magistratus non praescribitur. Vs. 5. dele litteras ΤΗΣ. De forma παρέχουσιν et de ceteris vide ad n. 1699.

Delphis „in lapide in moenibus, iuxta maximum amphitheatrum” (intellige muros, de quibus Chandlerus ad n. 1699.), Cyriac. p. xxix. n. 200. versibus indiscretis, et ex Barberinis Cyriaci schedis Murat. T. II. p. dxciii. 2. Meminit Corsin. F. A. T. II. p. 442. Versuum divisionem dedi ex Mur. non tamen ea illos forma composui, quam ex arbitrio finxit Mur.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥ ΣΜΗΝ... ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΕΔΟΤΟ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ
ΔΕΞΙΚΡΑΤΙΑ ΕΟΣ ΤΩ ΙΑΡΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙ
ΘΕΙΛΙΟΝΑΙΓΑ... ΕΝΣΤΡΑΤΑ ΕΝΔΟΓΕΝΗΤΕ ΑΡΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΙΜΑΣ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΝΟΜΟΥ ΣΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ
5 ΔΙΟΔΩΡΟΥ... ΩΣ ΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΔΕΛΦΟΙ ΕΙΦΩΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΕ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΟΝ... ΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΑΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟΝΤΩΝ
ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΧΡΟΝ... ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΚΑΘΕΛΗΚΑΙ ΑΠΟΤΙΕΧΟΥΣ ΑΝ
ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΙΔΕ ΑΠΤΙ ΤΟΝ ΚΟΣ ΤΡΑΤΑΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ
ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣ ΠΑΡΤΥΧΙΣΙΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΟΥΣ ΑΝ
10 ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙ... ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ ΑΝ ΠΑΡΑΤΑΣ
ΚΛΙΟΜΟΙΣ ΝΙΚΟΣ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΑΡΧΩΝ... ΑΒΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΔΙΟΔΩΡΟΣ
ΟΣΟΣ ΘΕΝΟΣ ΠΟΥ ΩΘΕΟΞΕΝΟΥΣ

¶ ubi dedi, habet Cyr. cuius lectionem pro fundo posui. Vs. 1. extr. Cyr. ΚΑΚΡΑΤΕΙΑ, Mur. quod dedi. Vs. 3. Mur. ΕΝΔΟΤΕΝΗ, et pro ΤΙ ΜΑΣ habet ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ. Vs. 5. init. Mur. ΔΙΟ ΔΩΡΟΙ. Vs. 9. ubi Cyr. ΑΠΤΟΙ, Mur. ΑΝΤΟΙ; utrumque falsum (v. infra). Vs. 10. maiorem lacunam signavi e Mur. (ceteras lacunas dedi ut Cyr.). Ibid. Mur. ΠΑΡΕΚΟΝΤΩ; Cyr. ΤΩΘΕΩ, Mur. ΤΩΙ ΘΕΩΙ. Vs. 12. Mur. ΝΕΩΧΟΡΟΣ, et ΙΔΙΩΤΑΙ. Vs. 13. init. Mur. Ο. ΣΟΣΤΕΝΟΣ ΠΟΥΩΕΟ ΞΕΝΟΥΣ ΠΟΥΩΕΟΞ etc. Titulus est turpissime habitus; lacunae non satis recte notatae sunt; immo vs. 6. (item 12.) nulla statui debet: nam ibi τὰν inserere non est tutum. Praeterea multae litterae prorsus vacant, ut vs. 2. ΙΑ, et aliae vs. 3. Vs. 5. sub fin. ΝΙΚΟΣ ΤΡΑ e vs. 6. petitum est: vs. 9. ΑΠΤΟΙΤΟ est e vs. 8. ubi male ΑΠΤΙΤΟ legitur, et loco illius vocis vs. 9. alia inserenda sunt. Similiter vs. 11. ΝΙΚΟΣ ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ videtur aliunde illatum; quod vero praecedit ΠΑΡΑΤΑΣ ΚΛΙΟΜΟΙΣ prorsus non potest intelligi, licet in ultimis putes καὶ ὁμοίως latere, ut in aliis est ὁμοίως δὲ καί. Praeterea multa omissa sunt, ut vs. 4. periit summa et vox βεβαιωτῆρες: plures enim fuisse et quae ibi supersunt docent et vs. 10. Haec qui notarit, videbit titulum collatis ceteris ita fere restituendum esse:

* Ἀρχοντος Καλλικράτους, μηνὸς Βουκατίου, [ἀπ]έδοτο Καλλικράτεια Δεξικράτεος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄν[ομα] [Νικο]στράτα, ἐνδογενῆ, ἐπ’

ἐλευθερίᾳ, τιμᾶς ἀργυρίου [μνᾶν - - - βεβαιωτῆρες] κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Ἀντιγένης Διοδώρου [καὶ Κλέ]ων Διονυσίου Δελφοί· ἐφ’ ὅτε ἐλευθέραν εἶμ[ε]ν Νικόστράταν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ [πά]ντων τὸν πάντα χρόν[ον], ποιῶσαν. [ὅ] καὶ Θέλη καὶ ἀποτ[έ]ρχουσιν οἷς καὶ Θέλη. εἰ δὲ [τις] ἀπ[ε]στ[έ]λετο Νικόστράτας ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω [αὐ]τῶν. Νικόστράταν δὲ παρ[α]τυχ[ί]ων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν, [αὐ]τῶν. Νικόστράταν δὲ παρ[α]τυχ[ί]ων ὡς ἐλευθέραν οὖσαν, καὶ οἱ βεβαι[ω]τῆρες βέβαιον παρεχόντων τῷ θεῷ τὰν [ὡν] ἀν. - - - μάρτυροι [οἱ] ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχ[ί]ων Ἀβ[ο]μαχοῦ καὶ Νεώκορος, καὶ ἰδιῶται Διοδώρος. [Θε]σοξέ- ν[ε]ας? Αἰ[ὶ]δ[ω]ν. Θεοξένου? Σ. - - -

Vs. 1. Καλλικράτους est, quum n. 1702. 1704. sit Καλλικράτης; et ipso vs. 2. videtur Δεξικράτεος fuisse. Vs. 9. ἀπ[ε]στ[έ]λετο inserui, non ἐφάπτετο: vide n. 1704. Ceterum de potissimis cf. ad n. 1699. et de aoristo παρατυχῶν ad n. 1701. Vs. 5. etsi lacuna est amplior, conicio ex n. 1706. Κλέων Διονυσίου scribendum. Nam lacunas istas non accurate designatas esse monui iam supra; et titulum esse eiusdem ac n. 1706. aetatis docet sacerdos Archion. Quippe in fine duo Apollinis sacerdotes scripti sunt, ut solet in his titulis: horum prior est Archion, qui n. 1702. 1706. Is filius est Habromachi, quo nomine ipse sacerdos vocatur n. 1704. aut idem qui hic aut ex eadem sacerdotali familia. Et nota eodem anno sed alio mense alios ibi atque hic sacerdotes memorari, eodem vero mense unum certe alium n. 1703. Nempe multi videntur Apollinis sacerdotes fuisse, collegium constituentes.

Delphis ibidem ubi n. 1699. (cf. ibi notata de supplementis). Ed. Chandlerus Inscr. II, 154. p. 85 sq.

[Textum vide in pag. seq.]

Fauvelianae Köhleri schedae ex hoc titulo habent prima verba, desinentes sic: ΜΗΝΟΣ ΒΗΣΕΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟ. Vs. 1. extr. Chandl. in uncis addidit ΙΕΡΟΜΗΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ, quod ut nimis absonum omisi.

* Ἀρχοντος Καλλικράτους, μηνὸς Βουσιού, Βουλεόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον - - - [τοῦ] - - - [κρά]τεος, Ἀμύντα τοῦ Εὐδώρου, γραμματεῦντος δὲ τᾶς βουλᾶς Καλλιγένης

τοῦ Δαμοκράτους, ἀπέδοτο Εὐώτ[α]ς [Χ]αριγένου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σάτυρος, τὸ γένος οἰκοθεν, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσαρῶν, καὶ τὰν τιμᾶν ἔχει πᾶσαν [Σάτ]ας· καθὼς ἐπίστευσε Σάτυρος τῷ θεῷ τὰν ὡνάν, ἐφ’ ὅτε ἐλευθέρος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶν ὅ καὶ Θέλη. βεβαιωτῆρ κατὰ τὸν νόμον Καλλιγένης Δαμοκράτεος. εἰ δὲ τις ἀπ[ε]στ[έ]λετο Σάτυρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω τῷ θεῷ

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΣΥΒΥΣΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΔΙΟΓΕΝΕΟΣ ΤΩΝ
 ΤΩΝ ΤΑΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΞ ΑΜΗΝΟΝ
 ΤΕΟΣ ΑΜΥΝΤΑΤΟΥ ΕΥΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ
 ΚΑΛΛΙΓΕΝΕΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΑΓΕΔΟΤΟΣ ΩΤΟΣ ΑΡΙΞΕΝΟΥ ΤΩ
 5 ΑΡΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΣ ΑΤΥΡΟΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΙ
 ΚΟΘΕΝΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙΡΑΣ ΑΝΨΙΘΥΑΣ
 ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΣΑΤΥΡΟΣ ΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΕΙΜΕΝ
 ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΓΤΟΣ ΑΠΟΡΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙΩΝ ΟΚΑΘΕΛΗΒΕ
 ΒΑΙΩ ΤΗΡΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣ ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΕΙΔΕΤΙ ΣΑ
 10 ΠΤΟΙΤΟΣ ΑΤΥΡΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩ ΘΕΩ
 ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΙΔΕΜΗΡΑ ΕΧΟΙΒΕΒΑΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΜΙΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΛΛΙ
 ΓΕΝΗΣ ΑΤΥΡΩ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΓΑΡ ΑΤΥΓΧΑ
 ΝΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΣ ΥΛΕΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΟΥ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ
 ΟΝΤΑ ΑΣΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΡΟΔΙΚΟΙ ΓΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΜΙΑΣ
 15 ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΡΟΛΛΩΝΟΣ ΑΘΑΜΒΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΣ
 ΙΔΙΩΤΑΝ ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΕΝΕΟΣ ΞΕΝΟΚΡΙΤΗΣ ΣΤΗΣΙΜΕΝΕΟΣ
 ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ ΑΤΙΣΙΔΑΣ ΘΡΟΜΙΟΥ

τὰν ὠνάν· εἰ δὲ μὴ παρέχοι βέβαιον, πρακτίμιος ἔστω
 [Καλλι]γένης [Σ]ατύρω κατὰ τὸν νόμον. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ
 παρατυγχάνοντες κύριοι ἔοντω συλέοντες τῷ [Υ] Σατύρῳ [Υ] ὡς
 ἐλεύθερον [ἔ]όντα, ἄζαμοι ἔοντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δι-
 κας καὶ ζαμίας. μάρτυροι οἱ [ἱ] ἐρε[ῖ]ς τοῦ Ἀπόλλωνος
 *Ἀθαμβος, Ἀβρόμαχος, ἰδιωτῶν Κλεόδαμος Καλλιγένεος,
 Ξενοκρ[ά]της Σησιμένεος, Δαμοκράτης, Ἀτισίδας (Ἀγασί-
 λας?) Θρομίου?

Per multa in his titulis falso scripta vel cor-
 rupta esse, et ex Chandleri nota (v. ad n. 1699.) et
 ex ipsis his apographis patet; ut n. 1702. plura vi-
 dimus delenda esse. Quare non dubito vs. 1. de-
 letis cum Fauv. litteris ΕΥ scribere μῆνος Βυσίου:
 cf. ad n. 1688. extr. Post hoc confusa omnia prae-
 bet Chandlerus. Sequi omnino debet βουλευόν-
 των, unde vs. 2. superest ΤΩΝ. Igitur quae vs. 1.
 extr. habentur Τ[ΩΝ] ΔΙΟΓΕΝΕΟΣ ΤΩΝ prorsus
 interruptunt seriem orationis legitimam. De
 quibus non novi melius, quam petita haec ex
 titulo iuxta posito esse, confusis pluribus titulis,

quod accidit in monumento prorsus simili n. 1608.
 Nam si illa velis vs. 2. post ἐξάμηνον ponere, non
 omnia convenient. Utut est, liquet opinor non plu-
 res quam duos fuisse consiliarios scriptos, ut in lo-
 cis ad n. 1699. citatis. Vs. 4. extr. adde I, quod ta-
 men etiam aliis locis in hoc deest titulo. Ibidem
 paulo ante finem nomen vendentis est ΣΩΤΟΣ,
 sed vs. 6. extr. ibidem dicitur ΨΙΘΥΑΣ, nisi dixeris
 has litteras ex iuxta posito titulo admistas esse,
 quum praesertim in ceteris inscriptionibus hoc loco
 non addi solent venditoris nomen. Non tamen au-
 deo hoc statuere, Ψ videtur Σ fuisse, et ΙΘ esse
 pro Ω lectum, Υ pro Τ. Contra Α videtur verum
 esse. Dedi etiam Χαρχ: pro ΑΡΙΞ. Mox fideiussor
 est ipse scriba concilii. Sacerdotes duos videmus et
 alibi in his titulis scriptos, et in hoc ipso duo nomina
 habentur illorum, Ἀθαμβος (cf. ad n. 1693.) et Ἀβρό-
 μαχος (de quo monui ad n. 1703.), iidem qui n. 1702.
 itaque correxi οἱ ἐρεῖς. De ceteris rebus cf. potissi-
 mum ad n. 1699.

1705.

Delphis ibidem ubi n. 1699. (cf. ibi notata de supplementis). Ed. Chandler. ibid. p. 83 sq. n. 150. addita in Syllabo Latina
 interpretatione admodum vitiosa, cuius potissima menda ex notulis nostris ad n. 1699. corrigi possunt. Duos priores
 versus habent Köhleri Fauvelianae schedae.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΓΕΛΛΗΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΟΣ
 ΠΑΝΠΡΩΤΟΝ ΕΞ ΑΜΗΝΟΝ ΠΟΛΥΩΝ [Ο]Σ ΔΑΜΩΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
 ΔΕ ΒΟΥΛΑΣ ΚΛΕΩΝΔΑ ΕΡΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΓΕΔΟΤΟΣ ΞΕΝΩΝ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΣΥΝΕ[Υ]
 ΔΟΚΕΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΝΗΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΩ ΑΡΟΛΛΩΝΙ ΤΩ
 5 ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣ ΑΙΟΝΟΜΑΣ ΩΤΗΡΙΣΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥ
 ΡΙΩ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙΡΑΣ ΑΝΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ
 ΣΩΤΗΡΙΣΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΜΕΝ ΣΩΤΗΡΙΝ
 ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΓΤΟΝ ΑΠΟΡΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΟΚΑΘΕΛΗ
 ΚΑΙ ΑΠΟ Τ[Ρ]Ε[Χ]ΟΥΣ ΑΝΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ
 10 ΤΑΣ ΠΟ[Λ]ΕΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕ ΦΑΡΤΟΙΤΟΣ ΩΤΗΡΙΟΣ
 ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΒΕΒΑΙΑΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΤΕ ΑΡΟ
 ΔΟΜΕΝΟΣ ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡΚΑΤΡΩΝ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΓΑΡ ΑΤΥΝΧΑ
 ΝΟΝΤΕΣ ΠΟΙΕΟΝΤΩΣ ΥΛΕΟΝΤΕΣ ΣΩΤΗΡΙΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΟΥΣΑΝ
 [Α]ΣΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΡΟΔΙΚΟΙ ΓΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥ
 15 ΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΙΣΤΟΥ ΑΡΟΛΛΩΝΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ΠΥΡΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
 ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΠΟΛΥΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΙΟΣ ΚΛΕΩΝ ΑΡΙΣΤΟ
 ΒΟΥΛΟΣ ΔΑΜΟΣ ΤΡΑΤΟΣ ΕΥΘΥΔΑΜΟΣ

Mmm mm

Vs. 1. Φαν. ΑΠΕΛΛΗΡΙΟΥ.
 Ἀρχόντος Νικοδάμου, μηνὸς Ἀπελλήϊου, βουλευόντων
 τῶν πρώτων ἐξάμηνον Πολύων[ος]· Δάμωνος, γραμματεύ-
 οντος δὲ τῆς βουλῆς Κλεώδα; ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Ξένων
 Ἀριστοβούλου, συνε[υ]δοκεύσης καὶ Κλεῶς καὶ Αἰνησίου
 τοῦ πατρὸς, τῶ Ἀπόλλωνι τῶ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον οἰ-
 κογενές, ᾧ ὄνομα Σώτης, τιμᾶς ἀργυρί[ου] μνᾶν τεσσάρων
 καὶ τὴν τιμὴν ἔχει πᾶσαν· καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὴν
 ὥρην, ἐφ' ᾗτε ἔλευθέραν εἶ[μεν] Σώτην καὶ ἀνέφαπτον
 ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιοῦσαν ὁ καὶ θεῶν, καὶ
 ἀποτ[ρ]έχουσαν οἷς καὶ θεῶν· βεβαιωτῆρ κατὰ τὸν νόμον
 τῆς πόλεως· Πατρὶν Ἀριστοβούλου, εἰ δὲ τις ἐφάπτετο
 Σώτης ἐπὶ καταδουλισμῷ, βεβαίαν παρεχόντα τῷ θεῷ
 τὴν ὥρην ὅ τε ἀποδόμενος Ξένων καὶ ὁ βεβαιωτῆρ Πα-
 τρων, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κύρι]οι ἐόντω συ-
 λέοντες Σώτην ὡς ἔλευθέραν εἶδσαν, [ἀ]ζάμμοι ἐόντες καὶ
 ἀνυπόδιοι πᾶσ[ας] δίκας καὶ ζαμίας, μάρτυροι οἱ ἱερεῖς
 τοῦ Ἀπόλλωνος Πατρων, Πύρριος, καὶ τῶν ἀρχόντων· Πο-
 λύανδρος Νίκιος, Κλέων, Ἀριστοβούλος, Δαμοστράτος, Εὐ-
 δάμος.

De mense v. ad n. 1688. extr. Tās addidi ob
 ceteros titulos. Consiliarios esse duos patet; si unus
 foret, esset scriptum τοῦ Δάμωνος. Cleo haud dubie
 uxor est vendentis. Σώτης, Σώτην, non Σωτῆς etc.
 scripsi de industria ob genitivum Σωτήριος. Quae
 correxi, ut πόλιος, κύριοι, ex ceteris titulis certa
 sunt. At superest τῶν ἀρχόντων, cui non confido:
 quales enim hi fuerint simpliciter ἀρχόντες dicti?
 Sed ut concedas, potuisse hos viros magistratus
 qualescunque esse, in ceteris titulis Delphicis hoc
 loco idιωται scripti sunt. Igitur vix dubito Chand-
 lerum erroris insimulare, ut pro ΑΡΧΟΝΤΩΝ le-
 gatur ΙΔΙΩΤΩΝ. Videntur autem hi quinque esse;
 Νίκιος enim non nominativo simile est, sed genitivus
 pro Νικίος: cf. ad n. 1197. Sunt quidem alibi sex
 testes: sed legitimum hunc numerum non fuisse
 ex aliis titulis constat. Neque offendit uni patris
 nomen addi, in ceteris omitti: cuius rei exempla
 permulta sunt.

1705. b.

Ibidem; ex schedis Köhlerianis initium similis tituli.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΛΙΚΟΜΑΧΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΙΑΧΑΣΕΟΥ - - -

Ἀρχόντος [Ν]ικαμάχου, μηνὸς - - - εἰς. Mensis nomen incertum.

1706.

Delphis ibidem ubi n. 1699. Ed. Chandler. ibid. p. 84 sq. n. 152.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΥΡΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΗΡΑΠΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ
 ΠΡΩΤΑΝ ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΜΙΚΚΥΛΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
 ΔΕ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ ΘΕΟΤΙΜΟΥ ΑΓΕΔΟΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΛΙΣΤΑΡΧΟΥ
 ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΑΣ ΑΙΚΙΔΑ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΦΑ
 5 ΝΕΟΣΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΓΥΘΙΩ ΣΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ
 ΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ ΤΑΝ ΩΝΑΝΤΩ
 ΘΕΩ ΦΩΤΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑ ΠΟΡΑΝΤΩΝ ΤΩΝ
 ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΠΟΙΟΥΣΑ ΚΑΘΕΛΗΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΥΣΑ ΟΙΣ ΚΑ
 10 ΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΚΛΕΩΝΔΙΟΝ ΥΣΙΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΑΡΤΟΙ
 ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ ΕΡΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ ΒΕΒΑΙΩΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΤΑΝ
 ΩΝΑΝΤΩΙ ΘΕΩ ΑΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΑ ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΕΙΔΕ
 ΜΗ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΕΚΤΙΜΟΙ ΕΟΝΤΩ ΜΝΑΝ ΤΡΙΑ ΚΟΝΤΑΣ ΕΛΕΥΚΩ
 ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΑΣΣΕΛΕΥΚΟΣ ΘΕΛΗ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΤΥ
 15 ΧΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΟΥ
 ΣΑΝ ΑΣΑΜΙΟΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΡΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΙΑΣ
 ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΡΧΙΩΝ ΑΘΑΜΒΟΣ
 ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΛΙΚΑΤΑΣ ΚΑΛΛΙΑΣ ΕΧΕΦΥΛΟΣ

Ἀρχόντος Πύρριου, μηνὸς Ἑραπίου (vel Ἑραπίου), καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντω τὴν ὥρην τῷ θεῷ ᾧ
 βουλευόντων τὴν πρώταν ἐξάμηνον Μικκύλου, Κλεῶνος, τε ἀποδόμενα καὶ ὁ βεβαιωτῆρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοντα, ὡς Σέ-
 γραμματεῦντος δὲ τῆς βουλῆς Θεοτίμου, ἀπέδοτο Πρῶτον ἐκτιμοὶ ἐόντω μνᾶν τρεῖς κοινὰ Σελεύκῳ Σελεύκου, ὡς Σέ-
 Πλιστάρχου, συνευδοκούντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν Αἰκίδα καὶ Χαίρεφάνος, τῶ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναι-
 κείον, ᾧ ὄνομα Ἀπολλωνία; τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε· λεῦκος θεῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχῶν κύριος ἐστὶν συ-
 καὶ τὴν τιμὴν ἔχοντι πᾶσαν· καθὼς ἐπίστευσε Ἀπολλω-
 νία τὴν ὥρην τῷ θεῷ, ἐφ' ᾗτε ἔλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέ-
 φαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον, ποιοῦσα ὁ καὶ θεῶν, καὶ
 θεῶν καὶ ἀποτρέχουσα οἷς καὶ θεῶν· βεβαιωτῆρ κατὰ τὸν
 νόμον Κλεῶν Διονυσίου. εἰ δὲ τις ἀπτοίτο Ἀπολλωνία ἐπὶ
 ἑκτιμοὶ ἐόντω μνᾶν τρεῖς κοινὰ Σελεύκῳ Σελεύκου, ὡς Σέ-
 λεύκῳ θεῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχῶν κύριος ἐστὶν συ-
 λεῦκος θεῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχῶν κύριος ἐστὶν συ-
 λέων Ἀπολλωνίαν ὡς ἔλευθέραν εἶδσαν, ἀζάμμοι ἐόντες καὶ
 ἀνυπόδιοι πᾶσας δίκας καὶ ζαμίας, μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ
 Ἀπόλλωνος Ἀρχίων, Ἀθαμβός, καὶ ἰδιώται [Δ]ικίας,
 Καλλίας, Ἐχεφυλός.

Quum hi tituli passim corrupti sint (v. lemma
 ad n. 1699.), potest de mensis nomine dubitari; in-
 terim vide ad n. 1688, extr. Vs. 12. etsi etiam in

aliis vocibus deest Iota subscribendum, malim tamen ΘΕΩΝΙΟΒ ΤΩΝΙ. Vs. 13. παρέχων ferri non potest; παρέχον quid esset, dixi ad n. 1699. Vs. 13. diserte constituitur, ut Seleuco Seleuci f. multae obnoxii sint vendens et fideiussor, nisi ratam praestiterint venditionem. Is fortasse amicus fuerit Apolloniae, eamque redemerit, vel etiam

uxorem ducere voluerit. Tum dedi ὡς Σέλευκος δέδωκε, hoc est ἄν, ut in Atticis ἐς Σάμω, ἐς Σιδῶν, ἐστὶν ἄν, ἐς Σίγγω: v. ad n. 147. pryt. IX. Vs. 15. εἰδὼσαν dedi, etsi diffidens; nimium saepe enim in his titulis emendatione inferendum est fuit hac in voce.

1707.

Delphis ibidem ubi n. 1699. Edidit Chandlerus Inscr. P. II. p. 86. n. 155. et denuo ex lapide dedit Hughes Itin. T. I. p. 376. Unum hinc, ut videtur, verbum ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ rettulit Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 196. Vs. 1. quatuor priores verba sola sunt in schedis Fauvelli Köhlerianis.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΥ ΜΗΝΟΣ ΓΟΚΙΟΥ ΩΣ ΔΑΜΠΙΣΣΕΙΣ ΑΓΟΝΤΕΝ ΔΕΛ - Ο - Σ - - ΑΡΧΟΝ
ΤΟΣ ΠΥΡΡΙΑ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΔΙΚΑΙΑΣ ΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘ
ΙΩΣ ΩΣ ΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑΡ - - Ω - ΤΟ ΓΕΝΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣΤΙ
5 ΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΡΙΩΝΙ ΔΑΡ - - ΩΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΑΡΧΩΤΙ ΘΕ - ΤΑΝ
ΩΝ ΑΝΕΨ - - - ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΤΟΝ ΑΠΟΡΑΝ - - -
ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ - - ΑΙΡ - - ΑΤΑ ΤΟΣ ΥΜΒΘ - -
ΟΝ ΑΜΙΝΑΣΤ - - ΛΕΟΣ ΑΜΦΙΣΣΕΥΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ
ΝΑΥΣΕΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΘΕΟΣ ΔΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΑΜΦΙΣΣΕΙΣ
10 - - - ΔΡΩΠΙΔΑΣ ΦΑΛΛΙΚΑΙΟΣ

Titulum maxime laceratum quantum potui collato utroque apographo ita restitui, ut quidquid utrumque attulerit, compositum habeas. Formam litterarum retinui ex Chandl. (Hugh. ut solet Θ). Spatium pro lacunis ab Hugh. relicta nota passim nimia esse, vel omnino non lacunas veras designare, sed vitia lapidis; vide quae in lemmate ad n. 1692. diximus. Fundus lectionis est Chandlerianus, Vs. 1. Hugh. ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ. Post ΓΟΚΙΟΥ Chandl. habet ΕΝΔΕΠΙΣΣΕΙΣ ΑΓΟΝΤΩΝ ΑΡΧΟΝ, Hugh. Ω - - Σ - Μ - ΣΣ - - - ΕΝΔΕΛ - Ο - Σ et tum undecim lineolas (ultimum Σ cum lineolis separatum apud eum versum constituere ne credas: separavit ea typotheta, quod spatium non aliter ferebat). Inter Ω et Σ nulla est lacuna, sed lapis excavatus haud dubie (cf. ad n. 1692.): ΩΣ debet Chandleriano ΕΝ substitui, quod vel ante Hughesii exemplar visum in ὡς mutaveram; tum ubi Chandl. Ε proximum habet, reposui Hughesii Μ. Mox Hughesii ΕΝ manifesto est Chandleri ΩΝ; igitur illo loco reposui Hughesianum ΕΝΔΕΛ - Ο - Σ; sed in fine addidi Chandlerianum ΑΡΧΟΝ, quod omissis ceteris Chandl. videtur in versus exitu a se lectum dedisse: minutum tamen ante id spatium reliqui ex ingenti, quam Hugh. signat, lacuna. Vs. 2. init. Hugh. ΝΟΣ - - ΡΙ - Α - ΜΗ ΝΟΣ. Vs. 3. Chandl. ΥΩΝ, Hugh. ΥΙΩΝ. Tum Hugh. ΔΩΡΟΘΕΟΥΚ - - ΑΡΙ etc. In fine idem ΠΥ -, additis tamen eodem versu ex sequenti litteris ΙΩΣ ΩΜΑΕΥ, et vs. 4. pro ΝΑΙΚΕΙΟΝ habet - - ΩΝ. Mox ubi - - Ω - ex Hugh. dedi, Chandl. meram lacunam praebet eiusdem fere spatii, quod tamen nimium esse e vs. 5. patet. Tum Hugh. ΟΙΚΟ - - ΝΕΣ, et sequentem versum usque ad τριῶν versui quinto annectit, habens - - ΜΑΣΑΡ ΓΥΡΙΟΥ ΜΝ - ΑΤΡΙΩΝΙ | ΔΑΡ - - ΩΝ ΚΛΟ - -

Σ - - ΡΙΣΤ etc. Pro his Chandl. ΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΡΙΩΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤ etc. Quum Hughesii ΚΛΟ - - Σ sit Chandlerianum ΚΑΘΩΣ, patet litteras ΙΔΑΡ - - ΩΝ deesse apud Chandl. qui a litteris ΤΡΙΩΝ homocoteleno deceptus transiit ad alterum ΩΝ: itaque ΙΔΑΡ - - ΩΝ interposui. Postea litteras ΧΩΤΙΘΕ - dedi ex Hugh. pro lacuna Chandleriana: in fine Hugh. ΠΑΝ. Hoc loco versum claudit etiam Hugh. qui priores confuderat. Vs. 6. init. Hugh. ΤΩΝΑΝ. Post hoc Chandl. [ΤΩΘΕΩΦΩΤΕ] ΕΛΕΥ etc. Sed haec sola coniectura est: Hugh. post ΤΩΝΑΝ statim subiicit: ΕΨ - - - ΕΛΕΥ etc. et hoc dedi. Deinde Hugh. ΘΕΡΑΝΕ - - ΛΕ - - ΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΙΛΗΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑ - - - ex quo tantum tres in fine lineolas - - - assumpsi. Praestare videtur Chandleri lectio: pro solo ΕΙΜΕΝ ap. Hugh. est Ε - - ΛΕ - - ΜΕΝ, in quo quid Ε - - ΛΕ esse possit non video, nisi dicas esse εἰαντῶν: sed expectabas potius τῶν Ἀρχῶν. Mihi videtur Hugh. illud Ε - - ΛΕ pro varia lectione sequentis - - ΜΕΝ adscripsisse vel idem bis legisse. Vs. 7. init. Chandl. ΤΩΝ, Hugh. ΤΟΝ. Ibidem pro ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ Hugh. - - ΝΙΕΡΑΙΩΤΗ - Quae post ΝΟΜΟΝ sunt, ea solus praebet Hugh. nam Chandl. lacunam habet. Vs. 8. quae ante lacunam habes, dedit solus Hugh. Post lacunam quae sunt, ex Chandl. retinui; Hugh. hic ΓΕΟΣ ΑΜΦΙΣΣΕΥΣ ΜΑΡΤ - Ρ - Post μάγιστροι nullam lacunam signat Chandl. Sed Hughes continuat versum iis, quae e vs. 9. petita esse docet Chandl. Nam ibi Chandl. habet primum lacunam asterisco signatam, incertae mensurae, tum ΝΟΣ [Κ] ΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ, lacunam duobus asteriscis signatam, et ΕΕΝΟΣ ΑΜΦΙΣΣΕΙΣ. Sed Hugh. vs. 8. 9. ΝΑΥΣΕΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΘΕΟΣ ΔΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΑΜΦΙΣΣΕΙΣ, et hic claudit versum. Et in ver-

Mmm mm 2

summa quidem ordine, quem aliquoties turbat Hugh. obtemperandum Chandlero fuit: sed lectio Hughesii praestat, nisi quod in voce Δαμόξενος. Ξ ex Chandl. recipiendum. Vs. 10. Chandl. ab initio lineae ΔΡΩ ΠΙΔΑΣΦΑΛΛΙΚΑΙΟΣ; Hugh. tantam quantam dedi lacunam notat, et habet ΔΡΩ ΠΙΔΑΣΦΑΛΛΙΚΑΙΟΣ.

Ἀρχοντος Στρατάγου, μηνὸς Ποκίου, ὡς [Α]μ[φ]ισ-
σεῖς ἄγοντ[ι], ἐν Δελ[φ]οῖς [δὲ] ἄρχοντος Πυρρίου, μηνὸς
Ἡρακλείου, ἀπέδοτο Δικαία, συνευδοκούντων καὶ τῶν υἱῶν
αὐτῶν Δωροθέου καὶ Ἀριστομάχου, τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυ-
θίῳ σῶμα γυναικείον, ᾧ ὄνομα Ἀρχ[ω], τὸ ἵερος τοῖκογε-
νές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν [P] δ[ρ]αχμῶν, καθὼς
ἐπὶ τῶν Ἀρχῶν π[ρ]ὸ [δ]ελφῶν τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' ᾧ τῶν ἐλευθε-
ραν εἶμεν καὶ ἀνεφαπτόμεθα πᾶσι πᾶσι πάντα χρέον.
Βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον [α] κατὰ τὸ σύμβολον Ἀμ-
φισσέως Τ[α]λεκ[ί]ας; Ἀμφισσέως; μάλιστα Νάξενος,
Καλλίστρετος, Δελφίης, Δαμόξενος Ἀμφισσέως, [καὶ οἱ
ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος] Δρωτίδης; Φαλλικαῖος?

Nomen Στρατάγος habes n. 1689. b. Dicaea
haud dubie Amphissensis fuit, ut fideiussor, ut tes-
tes primo loco scripti: igitur Amphissensis magi-
stratus cum mense nominatur. Ὡς Ἀμφισσέως ἄγοντι
lectio est haud dubia; ἄγειν de tempore annotant
etiam Lexica. Philippi epistola ap. Dem. de cor.
p. 280. τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς Δώου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν,
ὡς δὲ Ἀθηναῖοι Βοηδρομιῶνος etc. Aristoxenus Harm.
elem. II. p. 37. ἀλλὰ παντελῶς ὅμοιος τῇ τῶν ἡμερῶν
ἐγγραφῇ τῶν ἀρμονικῶν ἢ περὶ τῶν τόνων ἀπόδοσις. οἷον
ὅταν Κορίνθιοι μὲν δεκάτην ἄγωσιν, Ἀθηναῖοι δὲ πέμπτην

etc. Plutarch. Aristid. 19. ἄλλην ἄλλοι μηνὸς ἀρχῆν
καὶ τελευτὴν ἄγουσιν. Hesych. et Append. Prov.
Vatic. I, 66. Ἐν Κέφ[η] τίς ἡμέρα; παροιμία ἐπὶ τῶν οὐκ
ἐγγνώμων. Οὐδὲν γὰρ εἶδεν ἐν Κέφ[η] τίς ἡμέρα, ἀλλ' ὡς
ἕκαστος θέλουσιν, ἄγουσιν. In summa pretii hic esse
drachmas designatas vix dubito: Δ fuit P, in quo
nota Δ non tam minutum semper scribi, quam in
nostro hoc siglo. Mox malis ἐλευθέρα et ἀνεφαπτος:
sed accusativus certus est. Vide de hoc loco etiam
variā lectionem. In fideiussore singulare est ad-
ditamentum in ceteris titulis deficiens, sed tamen
certissimum καὶ κατὰ τὸ σύμβολον: inter K et ATA
species est lacunae; non lacuna (vi supra). Putes
hoc additamentum esse quod non solum venditor sed
etiam fideiussor statim peragunt: nam civem ipsa
obstringi lege; externos non obstringi Delphica lege
nisi ex patib. de ceteris; hoc est σύμβολον. Cui
sententiae ἡδὲ ὁμοῖον τῶν αὐτῶν αὐτῶν fideiussor Delphi-
cus est, ἡδὲ vendens at Aetolica. At n. 1607.
vendens est Amphissensis, fideiussor Chaliensis, et
venditio fit Chaliae; tamen dicitur βεβαιωτὴρ κατὰ
τὸ σύμβολον: igitur *symbolum* puto *privatum pactum*
esse inter fideiussorem et venditorem. Vs. 8. nota
scripturam Ἀμν[ί]ας fere Boeoticam. Testes primo
loco nominantur Amphissenses quattuor; duo re-
liqui in fine scripti videntur Delphici esse sacerdo-
tes duo, qui in ceteris titulis priore loco positi
sunt. Formae Νάξενος et Δαμόξενος inter se non
conveniunt; sed in nominibus propriis ferenda est
discrepantia.

1708.

Delphis in pavimento ecclesiae D. Nicolai, longa inscriptio, sed oblitterata. Hoc eius initium edidit Clarkius Itin. P. II.
S. III. p. 180.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΦΟΥΛΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΑΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΤΩΝ

Ἀρχοντος Σωφύλου, μηνὸς Παίου, βουλευόντων τ[α]ν - - - [ἐξάμηνον] etc.

De mense cf. ad n. 1688. extr.

1709.

Delphis ibidem ubi n. 1699. Duos priores versus edidit Chandlerus Inscr. P. II. p. 86. n. 156. Cetera addidi ex schedis Fau-
velianis Köhleri.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΡΟΤΤΡΟΠΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝ
ΤΩΝΤΑΝ ΠΡΩΤΑΝ ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΑΤΡΑ..ΟΧΟΥ..ΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ
ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΚΗΡΑΚΟΝΟΣ ΓΡΑΝΝΑ...ΘΕΛΕΤΟΛΥΟΝΟΣ
ΤΟΧΕΟΣ ΝΟΥΑΣ ΕΔΟΤΟ ΚΡΥΣΣΑΣ..ΒΝΔΑΣΥΝΕΥΛΟΚΕΟΝΑ
5 ΤΟΝ ΚΡΙΤΩΝ ΧΙΩΝ ΑΥΤΑΣΑΝ..ΑΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΝΙΜΑΡΕΤΟΥ ΤΩΝΑΝ

Vs. 1. 2. fundus lectionis est Chandlerianus.
Vs. 1. Fauv. ΜΗΝΟΣΙΓΒΟΙΤΡΟΠΙΟΑΝΟΥΣΣΕΥΟΝ.
Vs. 2. pro litteris ΑΤΡΑ..ΟΧΟΥ..ΟΥ, quas ex
Fauv. addidi, lacunam habet Chandlerus.

Ἀρχοντος Τιμοκράτους, μηνὸς Ἀποτροπίου, βουλευόν-
των τῶν πρώτων ἐξάμηνον Ἀτρα..όχου [τ]οῦ Ἀρχελάου,
Γενναίου [τοῦ] Ἡρακ[λ]έως, [γ]ρα[μ]μα[τ]εῖος δ[ε] - - νος
το[ῦ] - - [ε]ν[ο]υ, ἀ[π]έδοτο Κρ[ι]τ[ί]σσα? ... [ω]νδα συνε-

[δ]οκούντ[ω]ν κ[α]ὶ τῶν [υ]ῶν αὐτῶν Ἀν... ἀράτου καὶ
Νι[κ]αρέτου τῶν Ἀν - - -

In mensis nomine dele alterum T. Ἀποτρόπιος
est p. Ἀποτρόπαιος. Nomen Ἡρακῶν habes n. 1709. b.
et in Atticis n. 654. ubi tamen genitivus τ assum-
psit. Talia variant secundum dialectos. Consiliarii
sunt duo; cf. ad n. 1691. 1699.

1709. b.

Delphi; ex schedis Köhlerianis.

. . . ΒΟΝΛΙΒΟΝΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΦΙΛΟΝΕΙ . . .
 . . . ΑΠΕΔΩΤΟ ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ ΔΑΜΑΡΧΟΥΣ . . .
 . . . ΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣ ΔΙΟΝΟΜΑΛΙΥΣ . . .
 . . . ΤΩΑΡΙΣΤΟΥ ΣΤΕΤΑΣ ΑΓΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΩΝΑΥΤΑΣ ΑΓΙΩ
 5 . . . ΠΥΡΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣ ΡΥΓΑΤΡΟΣ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΑ
 . . . ΔΡΟΣΑΥΤΑΣ ΚΑΛΑΓΡΑΕΩΣ ΤΕΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 . . . ΑΠΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΟΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝΩ
 . . . ΜΑΧΟΣ ΕΦΩΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΙΜΕΝ ΛΥΣΙΜΑΧΟΝ ΚΑΙ ΑΝ
 . . . ΠΟΠΑΝΤΩΝ ΒΑΙΒΕΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΝΟΜΟΥ ΣΤΑΣ ΠΟ
 10 . . . ΚΛΕΩΝΟΣ ΗΡΑΚΩΝ ΣΩΤΥΔΟΥ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦΑΝΤΟΙΤΩ ΛΥΣΙΜ
 . . . ΔΟΥΛΙΣΜΟΙ ΒΑΙΒΕΙΩΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΣΩΤΙΟ ΠΟΙΤΑΝΩΝ ΑΝΩ
 . . . ΓΑΒΝΩΤΗ ΒΕΣΚΑΟΜΟΙΩΣ Ο ΠΑΡΑΣΥΧΩΝ ΥΡΙΟΣ ΕΧ
 . . . ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΟΝΤΑ ΖΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑ
 . . . ΦΙΛΑΣΣΕΤΩ ΔΕ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΤΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΧΟΜΕΜΜΑΛΑ
 15 . . . ΤΩΝ ΔΩΡΕΑΜΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΤΕΙ ΕΡΕΙΣΤΟΥ ΑΡΩΛΩΝΟΣ Α
 . . . ΚΑ ΕΤΑΓΓΕΛΟΣ ΕΒΕΝΟΚΡΙΤΟΣ ΜΝΑΣΙΔΑΜΟΥ ΜΕΝΤΩΡ

[Ἀρχόντος τοῦ δαίνα etc.] Βουλ[ε]ύοντων Στράτωνος, Φιλονεί[κου]? - - -

- - - ἀπέδοτο Χρυσίππος Δαμάρχου Σ - - [τῷ Ἀπόλ-

λωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρείον οἰκογενές, ᾧ ὄνομα Λυσίμαχος.

συνευδοκούντων αὐτῷ Ἀριστοῦς τε τὰς Ἀγίανος καὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν Ἀγίω-

5 ος] - - - Πύρρου καὶ τὰς [Θ]υγατρὸς Χρυσίππου Νεικοστράτα-

- - - καὶ τοῦ ἀνδρός αὐτῶν Καλ[λ]ικ[ρ]α[τ]ε[ρ]ος? τιμᾶς ἀργυρίου μὲν

- - - καὶ τὰν τιμᾶν ἀπέχει πᾶσαν καθ[ὼς] ἐπίστευσε τῷ Θεῷ τὰν ὡ-

ναν Λυσίμαχος, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερον εἶμεν Λυσίμαχον καὶ ἀν-

10 ἐφάπτον ἀπὸ πάντων. β[ε]βαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τὰς πό-

λιος] - - - Κλέωνος, Ἡρακλῶν Σω[τ]υ[λ]ου. εἰ δέ τις ἐφά[π]το τοῦ Λυσί-

άχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, β[ε]β[α]ιον παρέχοντ[ω] τ[ῷ] Θεῷ τὰν ὡν ὁ

τε ἀποδομένος καὶ οἱ β[ε]β[α]ιωτῆ[ρ]ες. κα[ὶ] ὁμοίως ὁ παρα[τ]υχῶν [κ]ύριος ἐ[σ]-

τω συλῶν Λυσίμαχον ὡς ἐλεύθερον ὄντα, ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπό[δ]ικος πᾶσα-

15 ς δικᾶς καὶ ζαμίας. φ[ι]λαστέτω δὲ Λυσίμαχος τ[ὸ] Χρυσίππου [Θ]έ[μ]μα Λα-

- - - λαβ[ω]ν? δωρεά[ν]. μάρτυροι οἱ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος [κ]αὶ

- - - κα, Ε[ὐ]άγγελος? [Ξ]ενοκρίτος Μνασιδάμου, Μέντ[ω]ρ vel Μεντορ[ίδας].

Consiliarii fuerunt duo; vide ad n. 1699. Vs. 10. τὰδου, Θρέμμα est δούλος τρέφιος. Hic quoque ὄντα et
 Σωσίου dedi, nomen Delphicum; cave corrigas Σω- ὦν, non ὄντα etc. habes.

1710.

„Apud Phoccam Pythiam prope Delphos ad n. mil. in quadam marmorea columna ad aedem Etreneam"; Cyriac. p. ix. n. 67. 68.
 versibus indiscretis, quorum tamen formam retinui. Titulum A. ex Barberinis Cyriaci schedis refert Murat. T. I.
 p. cxxxiv. 2. item ex schedis suis et Cyriaci a Compagnonio missis T. II. p. dxciii. 1. versibus ex arbitrio dispositis et
 aliter T. I. aliter T. II. Meminit Corsin. F. A. T. II. p. 442. Alterum B. habet Murat. T. II. p. dxxx. 5. ex apia schedis,
 versibus itidem ut videtur pro lubitu discretis. Utrumque perperam tractavit Leichius in Mencken. Misc. Lips. nov.
 T. I. p. 462.

ΑΓΑΘΑ ΤΥΧΑ

Α. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΔΕΛΦΟΙΣ Τ. ΦΛΑΒΙΟΥ ΓΩΛΛΙΑΝΟΥ ΜΗΝΟΕΙΔΑΙΟΥ
 ΙΒ. ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΔΕ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΕΠΙΝΕΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΩΡΟΥ ΚΑΙ
 ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙΒ. ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΛΥΚΟΥ
 5 ΤΟΥ ΟΝΗΣΑΝΕΙΚΑΣ ΩΣ ΩΣ ΥΛΟΥ ΑΙΑΥΤΟΥ ΠΡΟΝΟΟΥΝΤΟΣ ΑΥΤΗΣ
 ΛΑΙΔΑ ΤΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ
 ΩΣ ΩΣ ΛΑΝΩΣΕ ΤΩΝ Κ

Β. ΕΝ ΤΗ ΩΝΗ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΥΠΟΝΕΙΕΑΣ ΩΣ ΤΗΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ
 ΤΙΘΟΜΑΙ ΤΗΝ ΩΝΗ ΜΗΝΗ ΜΕΝΕΝ ΧΑΡΑ ΖΑΣΑ ΕΙΣ ΤΟΙΕΡΟΝ ΤΟΥ
 ΠΥΘΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΙΣ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΚΗΔΕΟΕΜΗΕΙΣ
 ΤΑ ΔΑΜΟΣΙΑ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΙΒ
 5 ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΙΚΑΡΙΟΝΟΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΕΡΕΙΣΤΟΥ ΠΥΘΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 Γ. ΜΕΜΜΙΟΣ ΕΥΘΥΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΑΣΤΟΞΕΝΟΥ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ
 ΕΥΔΩΡΟΣ ΕΠΙΝΕΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΔΑΜΩΝΟΣ ΜΗΝΗΣΙΘΕΟΣ
 ΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ

Litterarum forma in variis apographis differt; Mur. semper Π, Cyr. Π vel Γ, ut quoque loco dedi. Cyr. porro Ω per utramque partem; Mur. in titulo A. T. I. Ω, T. II. Ω; in titulo B. item Ω, excepta antepenultima voce Δάμωνος. In hac littera ego Muratorio potissimum obtemperans dedi Ω, quod Moroniana editio etiam ibi Ω praebet, ubi aliunde certum est Ω pingendum esse: retinui tamen ΔΑΜΩΝΟC. Postremo ap. Cyr. in titulo A. regnat C; aliquoties tamen habet Σ, ubi id retinui. In titulo A. Mur. quoque variavit hanc litteram in utroque apographo, nec tamen secum nec cum Cyr. conveniens: has discrepantias singillatim annotare putidum. In titulo B. C constans est ap. Cyr. et Mur. Fundus lectionis est Cyriaci textus. A. vs. 2. Mur. T. II. ΔΕΛΦΕΙΣ, utroque loco ΤΟΥ (p. T.), T. II. ΓΩΛΛ etc. T. I. ΕΙΛΑΟΥ, T. II. ΕΙΛΕΙΟΥ. Vs. 3. Mur. T. II. ΓΒ. Vs. 4. Mur. CΩΚΡΑΤΟΥΤΟΥ et ΓΒ. Vs. 5. omnia post ΟΝΗC Mur. T. II. omittit cum litteris ΛΑΙ ΔΑΤΟΥ vs. 6. Tit. B. vs. 1. primum P ex Mur. addidi; dein idem ΓΕΓΑΜΜ etc. Vs. 3. idem ΤΟ ΝΟΜΟΝ. Vs. 4. ultimum C ex Mur. Idem ΓΒ. Vs. 7. idem K pro X, et ΔΑΜΩΝΟC (Cyr. ΔΑΜΟ ΝΟC). In fine Mur. ΑΝΤΙCΤΕΝΟΥC.

A. Ἀγαθὰ τύχη. Ἀρχόντος ἐν Δελφοῖς Τ. Φλαβίου Πω-
λιανού, μηνὸς Εἰλαίου ιβ', βουλευόντων δὲ τὰς πόλιος
Ἐπινείκου τοῦ Εὐδώρου, καὶ Σωκράτους τοῦ Κόσμου,
καὶ Τιβ. Ἰουλίου Λέοντος, [καὶ] Αὐτολύκου τοῦ Ὀνησῆ,
Νεικασῶ Σωσύλου [δ'] ἰα τοῦ? προνοούντος αὐτῆς Λαῖδα
τοῦ [ἀνδρός?] ἀπέδοτο τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ ἐπ'
ἐλευθερίᾳ γυναῖκα Σωσύλαν, ὡς ἔτων κ'. Deficiunt
pretium et alia, quae adscribi venditionibus so-
lent.

B. [Πρὸς δὲ τοῖς] ἐν τῇ ᾠγῇ προγεγραμμένοις πᾶσιν ὑπὸ
Νει[κ]ασῶς τῆς Σωσύλου, τίθ[ε]μαι τὴν ᾠγῇ μὲν
ἐνχαρά[ξ]ασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς
Θέατρον κατὰ τὸν νόμον, [τῇ] δὲ [τί]θεμ[αι] εἰς τὰ
δαμόσια τὰς πόλιος γράμματα διὰ τοῦ γραμματέως
Τιβ. Ἰουλίου [Ν]ικαρί[ω]νος. μάρτυρες οἱ ἱερεῖς τοῦ Πυ-
θίου Ἀπόλλωνος Γ. Μέμμιος Εὐθύδαμος, καὶ Εὐκλείδης
Ἀστοζένου, καὶ ἰδῶται Εὐδωρὸς Ἐπινείκου, καὶ Πολέ-
μαρχος Δάμωνος, [καὶ] Μνησίθεος Ἀντιγένους.

Titulus Vespasiano non antiquior est: quo mi-
nus mirandum, quod dialectus variat, ut modo τὰς
modo τῆς, αὐτῆς, τὴν ᾠγῇ scribitur: idem vidimus
in Spartanis. De mense Ilaeo 'cf. ad n. 1688. extr.
Consiliarios debere quattuor esse patet ex iis quae
ad n. 1691. dixi; et tot omnino sunt. Nam tertii
nomen desinit in Λέοντος, non addito patris no-
mine, quod omitti solet in nominibus ad Roma-
num morem compositis, ut in hoc ipso titulo parte
B. in nomine Nicarionis et Euthydami. Praeterea
si Αὐτολύκου esset patris nomen, debebat ex more
τοῦ praemitti. Sed post Λέοντος, si sibi constabat
scribens, καὶ inserendum erat, ut parte B. ante
Μνησίθεος: nisi dixeris hoc in ultimo nomine de
industria omitti, quod non probabile. Ὡς ἔτων κ',
circa viginti annos natam. Tituli B. initio aliqua
perisse apertum est. Mox Νεικασῶς est genitivus
Doricus, ut in Spartanis titulis; v. ad n. 1386. adde
Locrica n. 1756. 1763. Sequentia vero sunt paulo
difficiliora. Attamen τίθεμαι vs. 2. apertum est, po-
nendam curo; transitur in primam personam: ego
Nicaso. Idem fit in simili monumento n. 1608. b. c.
τῇ μὲν, τῇ δὲ corrigere in promptu est, etsi in priori
pro T est HN, quippe confusis cum τῇ praecedentibus
litteris, ut fit ap. Cyr. Θέατρον non Diony-
siacum esse iudico, sed locum ludorum musico-
rum: quod quomodo conciliari possit cum narra-
tione Cyriaci de loco, ubi titulus repertus, non est
operae pretium inquirere, quod in schedis Cyriaci
et cetera et lemmata sunt perturbatissima. Attamen
ubi hic titulus ex lege (κατὰ τὸν νόμον) propositus
est, ibidem esse similes omnes, et maxime Chandler-
ianos n. 1699. et qui ad n. 1699. citati sunt, col-
locatos, vix dubites. Igitur quum Chandleriani ti-
tuli ipsis Delphis in vicinia templi Apollinis fue-
rint positi, patet ibidem collocatum fuisse hunc Cy-
riaci, et quum hic titulus ad theatrum (εἰς τὸ ἱερὸν
τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς Θέατρον) positus dicatur,
ille locus, de quo Chandlerus dicit, est ipsius thea-
tri locus, spectandis et audiendis ludis musicis com-
parati, quod Cyriacus solet amphitheatrum vocare
(n. 1695. 1700. 1703.). Etiam n. 1720. ad amphi-
theatrum ponitur, qui titulus haud dubie ad locum
musicorum ludorum positus erat, hoc est ad thea-
trum. Et est hoc theatrum, de quo Pausan. X, 32.
τοῦ περιβόλου δὲ τοῦ ἱεροῦ Θέατρον ἔχεται Σέας ἄξιον.

1711.

Delphis in vicinia eiusdem loci, ubi Chandlerus vidit venditiones servorum (cf. ad n. 1695. 1699.), id quod ex Dodwelli Itin.
T. I. p. 174 sq. et Clarkii Itin. P. II. S. III. p. 193 sq. narrationibus colligere licet, in stabulo. Tabula est marmorea,
magna ex parte solo infixa, et praeterea inversa, cuius quae super terra est pars, metitur 6' 2" et 2' 6". Clarkio teste
seriem ea decretorum inscriptam habet, per columnas dispositurum, litteris pulcherrime scriptis, sed diversa forma et
aetate: Dodwellus praeter Graecum et Latinum titulos eos, quos edimus, alium Graecum dicit inesse litteris minutissi-
mis scriptum, sed maximam partem sub solo sepultum. Hos quos edimus magnis litteris exaratos esse Clarkius refert.
Tituli sunt valde oblitterati et mutilati, ac tum propter hanc causam tum ob loci condicionem luce carentis non sine
magno labore legi potuerunt. Graecus est ad sinistram, Latinus ad dextram, ut ait Dodwellus; Clarkius Latinum me-
diae columnae tribuit. Ex Graeco titulo undeviginti tantum litteras dedit Clarkius, Latini sex priores versus. Plinius
utrumque dedit Dodwellus T. II. p. 510. Olim Latinum transcripserat Cyriacus p. xxviii. n. 197. „apud Delphos in
magno et expolito lapide ad orientalem templi Apollinis parietem Graecis et Latinis litteris ornatissimum epigramma";
in fine additur: „Reliqua vetustate deficiunt". Deinde in edito Cyriaci libro, verbis paulo obscurioribus, Graecae
in eodem lapide inscriptionis altera pars occupata muro esse dicitur; igitur sese tantum dextram eius partem exhibere.
Verba haec sunt: „Graeca in eodem lapide inscriptio, ea quae videtur detecta, pars altera cum sit occupata muro".

Haec non aliud velle quam quod dixi, docent ea quae apud Cyriacum n. 199. sine lemmate habentur. Nam Graeci huius tituli versuum exitus n. 199. agnovi, per tres dispositos columnas, senorum singulas versuum, ita tamen, ut pateat voluisse eum, ut pro octodecim hi habeantur versibus: id quod typographus ipse solitis signis indicavit. Ex hoc Cyriaci fragmento supplervi Dodwelliana. Ex Cyriaci schedis Barberinis Latinum titulum a Compagno missum dedit Murat. T. II. p. bxcviii. i. utrumque solis Muratorii et Dodwelli exemplis usus tractavit Graefus Aet. Acad. Petrop. T. VIII. p. 679-698. Meminit huius monumenti Müll. Orchom. p. 496. Dor. T. I. 254.

QAO

ΤΡΙΘΕΩ... ΔΕΔΟΚΕΕ

MN

Ο ΤΩΒ ΕΝΕΛΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙΤΗΣΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΕΛΦΩΝ ΠΡΟΣΑΜ
 Σ ΙΧΚΑ ΙΥΑΥ ΠΕΡ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΠΕΡΙ ΗΧΟΜΕΓΙΣΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΕΚΕΛΕΥΣΕΝ
 ΜΕΚΡΕΙΝΑ ΠΛΕΟΝΑΚ ΣΗΚΑΤΕΡΩΝ ΔΙΑΚΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΩΝ ΤΟΠΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ
 ΤΑΜΛΩΝΕ ΗΧΓΑ ΠΤΗΣ ΑΥΤΟΨΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΥΦΗΓΗΣΙΝ ΠΡΟΣ
 ΔΕΕΝ ΤΥΧΩΝ ΤΟΙΧΕΙΣ ΑΠΟΔΕΙΧΙΝ ΤΕ ΑΥΤΩΝ ΠΡΟΦΕΡΟΜΕΝΟΣ ΑΕ ΠΕΙΝΩΝ ΤΑΥ
 ΗΤΗ ΑΠΟΦΑΣ ΠΕΡΙΕΧΑΒΟΝ Ε ΕΤΗΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΕΝ ΗΝΚΡΙΣΙΝ
 ΗΝ ΜΑΝΙΟΥ ΑΚΕΙΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΝΩΜ ΗΝΗΜ ΑΙΟΜΕΓΙΣΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
 ΣΗΜΜΑΙΣΤΑΚΥΡΙΑΝΕΤΗΡΗΣΕ ΗΣΥΝΩΜΟΛΟΓΗΘΗΤΑΥΤΗ ΝΕΙΝΑΙΤΗΝ
 ΥΑΦΟΛΩΝΘΕΤΟ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΞΕ Ν... Ο ΤΩΝ ΕΝΚΕ
 ΜΕΝΟΝΑΠΟ
 ΝΗΝ ΑΡΕΣΚΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΡΟΤΩΝ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΩΝ... ΥΦΗΝΕΣΤΙΝ
 Ο ΗΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΠΕΤΡΑ ΕΡΧΟΥΣ ΑΥΠΕΡΚΟΙΑ ΝΗΝΧ ΑΡ... ΙΟΥΣΑ ΙΟΣ ΔΕΛΦΩΝ
 ΒΑ... ΑΥ ΤΕΥΟΥ ΜΕΧΡΙΤΗΣ ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΗΣ ΚΡΗΝΗΣ ΤΡΟ... ΝΕ ΤΑΣΤΡΑΒΑΝ
 ΤΗΣ ΚΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΑΤΕΙΑΣ ΕΠΕΔΙΟ... ΤΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ... ΝΕ ΤΑΣΤΡΑΒΑΝ
 ΝΕΙΝΑΙΑΡΕ... ΕΙΜΕΧ... Ο ΡΟΥΤΟΥ ΓΙΤΩΑΣΤΡΥΒΑΝΤΙΔΕ ΚΑΙ ΜΕΝΟΥΟΥ
 ΘΑΛΑΣΣΗ... ΝΩΤΡΠΟΙΕΗ ΚΕΚΟΜΜΕΤΑΙ ΕΝ ΤΩΝ ΜΕΔΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΣ ΙΕΡΑΣΤΩΝ
 ΣΥ Μ... ΘΝΕΠ... Α ΤΑ ΕΥΝΥΜΙΩΣ ΕΠΙΘΑΛΑΣΣΑΝΕΙΝΑΙ ΔΕΛΦΩΝ
 ΑΚΕΙΝΟΥΤ... ΟΥΟΧΕΙΤΕ ΔΕΙΧΘΗΜΟΙΚΑ
 ΝΟΣΕΦΑΙΝΕ

B.

IGNAEXKATAOPMNAKT AKON AMTN ON

G A V I D I O N I G R J N O L E G A V G P R O P R

DECRETAEXTABELLISRECITATAVIIDVSOCTO BRELEVSINECVMOPTIMVS PRINCEPSSSENTENTIA
 HIEROMNEMONVQVACONSECRATAMREGIONESAPOLLONIPYTHIOEXAVCTORITATEMANIACILIEIS
 DETERMINAVERVNTSEQVENDAMESSEPRAESCRIPSISSETQVAEETIAMDELPHISINLATEREAEDISINSCVLPTA
 5 ESTNEQVEVENIRETINDVBIVMINTERANTICYRENSESQVOQVEETDELPHOSQVIBVSIVDEXDATVS
 ABOPTIMO PRINCIPEESENTENTIASTARIQPORTERENECSSARIAFVITDILIGENTIOREXPLOTATIO TAM
 VETVSTATEREITANTOMAGISQVODETPOSSESSIOQVIBVS DAMLOCISVARIATERATETVOCABVLAREGIONVM
 QVAEHIEROMNEMONVMDETERMINATIONECONTINEBANTVRVIXIAMNOTAPROPTERTEMPORISSPATIVM
 VTRAQVEPARSADVTLITATEMSVAMTRANSFEREBATCVMITAQVEETINREPRAESENTISAEPIVSFVERIMET
 10 QVADAVTEXNOTITIAHOMINVMVTEXINSTRVMENTISQVAEEXSTABANTCOLLIGIPOTERANTPLVRIBVSDIEBVS
 SERIMQVAEMAXIMEVISASVNTCVMHIEROMNEMONVMVIDICONGRVEREHACSENTENTIA COMPREHEND
 ETIAMSIVTRORVMQVESPEIALIQVIDAPSCVS MESTPOTERITJAMENVIDERIVTRISQVECONSULTVMQVOD
 POSTERVMBENEFICIOOPTIMIPRINCIPISCERTAPOSSESSIOESETSINELITECONTINGETOPOENTAMINMARIQVOD
 ANTICYRAMVERGITQVAMPRIAMINDETERMINATIONEHIEROMNEMONESNOMINAVERVNT
 15 EAMESSECONSTITITQVAENVCABALIISO PVSABALIISOPOENTADICITVRPROMVNTVRIVMQVOD
 ESTACIRRHAANTICYRAMNAVIGANTIBVSCITRANOXAM ASAMVSISABEORECTO
 GOREADMONTICVLVM ELLATOSACRAOLOD TEMPLAHIEROMNEMON
 MONVMETIAMEXEOAPPARETQVODNATVRALESINVT MONTICVLOLAPIDEOEX
 QVORVMMINALTEROGRAECAINSCRIPTIOQVAESIGN - - - - - CVMTERMINVM
 20 ADHVC MANETCIVETVSTASFIDEMFACIATINALTERO - - - - - MDEMINSCRIPTIONEM
 ASAEINESO.OE - - - - - FESTANTADCENDENT
 DEXTRAANTICYRENSIVMLAEVASACRAREGIONISDELPHORVMSINTABIIS
 CHONOSVOCATVRETINDVBITATVSINTERDELPHOS
 PERINDEDELPHORVMREGION

In utroque titulo nota primum versum, quem non numero, superesse ex fine tituli vel titulorum sub solo latetium, qui exiguis litteris scripti esse a Dodwello dicuntur: inverso enim lapide superiora sepulta sunt. Eam igitur partem legere non potuit Dodwellus nec Clarkius; habet tamen ille primum versum, Clark. Cyr. Mur. non habent.

Utriusque tituli forma a me ex Dodw. repraesentatur, quocum in Latini versibus digerendis consentit Clarkius vs. 1. 6. Apud Cyr. Latini tituli versus indiscreti sunt; Mur. eos ita distinxit, ut casu finiuntur ap. Cyr. In Graeco lectionis fundus est textus Dodwelli. Clarkius tantum e vs. 16. habet ΕΠΙΘΑΛΛΕΙΝΑΙΔΕΛΦΩΝ. Cyriaci frustula, quae partim egregia sunt, integra afferō omnia. Vs. 1. extr. Dodw. ΠΡΟΣΑΜ, Cyr. ΠΙΟΣΑΝ. Vs. 2. extr. ubi Dodw. ΛΕΥΧΕΝ, Cyr. ΕΛΕΥΣΕΝ, recte. Vs. 3. Cyr. ut Dodw. ΝΟΣΚΑΙ; vs. 4. Cyr. ΝΠΡΟΣ. Vs. 5. extr. Dodw. ΝΩΝΙ; Y. Cyr. ΝΩΝ. TAY; idem. vs. 6. ΗΝΚΡΙΣΙΝ. Vs. 7. Cyr. ΟΣΑΥ; unde Y addidi, quum Dodw. habeat ΑΤΟΚΡΑΤΩΡ. Vs. 8. Cyr. ΝΕΙΝΑΙΤΗΝ. Vs. 9. Dodw. ENKE, Cyr. ΤΩΝΕΝΚΕ. Vs. 10. Dodw. ΝΑΠΩ, Cyr. ΜΕΝΟΝΑΠΩ. Vs. 11. Dodw. ΗΝΕΣΤ, Cyr. ΥΦΗΝΕΣΤΙΝ. Vs. 12. Dodw. ΔΕΛΦ, Cyr. ΟΣΔΕΛΦΩΝ. Vs. 13. Dodw. ΝΕ...ΤΙΑ, Cyr. ΤΑΣΤΡΑΒΑΝ. Vs. 14. Dodw. ΕΝΟΥΘ, Cyr. ΜΕΝΟΥΟΥ. Vs. 15. Dodw. omittit ΤΩΝ; Cyr. ΤΗΣΙΕΡΑΣΤΩΝ. Vs. 16. Cyr. ut Dodw. ΝΕΙΝΑΙΔΕΛΦΩΝ; item vs. 17. ΕΙΧΘΗΜΟΙΚΑ. Vs. 18. Cyr. ΝΖΕΦΑΙΝΕ.

In Latina inscriptione fundus lectionis est textus Cyriaci; varietates Muratorianae, Clarkianae, Dodwellianae hae sunt. Vs. 1. solus Dodw. maioribus litteris; Cyr. et ceteri C. AVIDIO, Dodw. GAVIDIO; Clark. in fine PROTR. Vs. 2. Mur. OCTOB. omisso R. Clark. OCTOBRA. VSANS CVM (ubi INVS suprascriptum videtur varia esse lectio); Dodw. OCTOBRIS. VSIN. CVM: in fine SENTENTIA omittit Dodw. et Clarkius pro eo habet SEI. Vs. 3. init. Dodw. IER etc. Clark. ER etc. Ibidem Cyr. Mur. QVAM; Clark. Dodw. QVA. Mur. ut Cyr. reliqua habet, excepto APOLLINI: Clark. CONSECR...RECIONESA...LLO...TINOE X AVCTORITATE, omissis ceteris; Dodw. CONSE CRA. REGIONES AVLLO...TINOIEX etc. omissis iisdem. Vs. 4. Clark. DETERMINASVE etc. et SE QVENDA...SSERRAES...PSISSET...TIAMNDELPHI SINI...ERE omissis ceteris, Dodw. SEQVENDA... ESSE, et in fine INI. T. RE omissis ceteris. Vs. 5. init. Dodw. ET. Clark. DVBIAS...INTER. Dodw. QVODVE. In fine Clark. DELPHOSOVIB...DEL... Dodw. DELPHOSQVIBVS...DELPHI, et nihil praeterea. Vs. 6. Clark. SENTENTIASSTARIOPO et nihil praeterea, Dodw. OPORTERENEQVEIAEVI TDI...IO. N. ORE. LOR, et hic finit versum. In versu sexto desinit Clarkii apographum. Vs. 7. init. VE deest ap. Dodw. Vs. 7. init. Dodw. TVSTAIE REI. OM. G. QVOD, tum QVAE. DA...IS. VA. IA VERATETACONSVLAREO, ubi finit versum.

INSCR. GR. VOL. I.

Mur. VARIaverit. Vs. 8. init. Dodw. omittit QV; habet HERO etc. et usque ad finem sic: CONTI NEBATVRVIXI...TNOTAEOPIERTEI...ORA...VS. 9. Dodw. ADVTAIT...IEMSVA...ANSFEREBATON MI...VEEINRE et in fine SIAEPIVS E...PIM. Vs. 10. init. Cyr. Mur. QVID etc.: Dodw. QVATIA...IN. AVT; tum omittit proximum lacuna; in fine habet: EXSTABANTO.... POTERANT...S...IEBV. Cyr. Mur. EXTABANT. Vs. 11. Dodw. SEP...ALMMIMEVISASAI...ICV MHIEPO etc. et in fine: CONGRVERVNTOSE NIE...I...VCOMPREHEND. Cyr. in fine COM PLEND; Mur. COMPLEND. Vs. 12. post utro- rumque Dodw. ST...EQVID, et post apscisum est POTER...EN, tum VTRISOVE etc. Vs. 13. Dodw. ...ERIM...EFIGIOOPTIMVS...PRINCEPS, et post possessio...INEEITECONTINGITOPOENT MINA. RIQV. Vs. 14. Dodw. ANTICYRAMV... GI. AMPRIMAM (Cyr. Mur. PRIMVM) DETERMI NATIONEMHIEROMNEMONE...DETERMINA VERVNT. Vs. 15. Dodw. CONSTITVTOQVAE, et dein usque ad finem: OBVSABAI...ONEN... DICITVRPR...NTVRVMO. Vs. 16. init. Dodw. ES TACIRRH (Cyr. Mur. CIRRA) MG. RAI...LITI GANTIBVSCITRANOXAM... (Cyr. NOLO..., Mur. NOBO...) In fine Q. omittit Dodw. Vs. 17. deest ap. Cyr. Mur. Vs. 18. Dodw. MONVMEN TVMEXE...ET, et post naturales...MON TICVLO (Cyr. Mur. PONTICVLO) EADIDE. EX. Vs. 19. init. Cyr. Mur. QVQINALTEROGRAECA; Dodw. DVORVMMINAE...BOO..., quae compo- sui, recepto Dodwelliano initio, licet ultimum M ex priori repetitum sit sive a lapicida sive a Dod- wello: attamen pro primo D ex altero fonte dedi Q. Mox SIGN omittit Dodw. et pro CVM habet VM. Ceterum inter SIGN et CVM nulla apud Cyr. et Mur. lacuna est; Dodw. lacunam septem punctis notat inter QVAE et VM; sed plures litteras exci- disse spatium docet inter illa a Dodw. relictum, quod accurate reddidi in meo exemplo. Vs. 20. Dodw. MANENTIVETVSTASFIDEM. AOIATI; dein post lacunam omittit litteras MDE et in fine M. Lacunam Cyriacus quinque signavit punctis; ego spa- tium Dodwellianum cum cura reddidi. Vs. 21. quae ante FESTANT etc. sunt, habet solus Dodw. Cy- riacus et Murat. post lacunam, quam signant, prae- bent FESTVMADCENDENT, Dodw. IANTADCEN DENT; FESTVM igitur cadit in Dodwelliani IANT locum, et Dodwelli lectio videtur praeferenda eate- nus esse, ut festant, non festum, quod Cyriaco sese ut notius offerre poterat, reponatur. Post ADCENDENT nulla apud Cyr. Mur. lacuna est, quae tamen ibi necessario statuenda; igitur quae illi addunt, sunt e seq. vs. ubi ea posui, loco de- signato ex Dodw. qui vs. 22. haec habet: VAOSA CRAR...DELPHORVMTABELLIS; ubi non con- fido tabellis, pro quibus Cyr. Mur. igitur quae se- haec lacunam signant Cyr. Mur. igitur quae se- quantur, e vs. 23. petita esse probabile est; et lo- cum ibi illis monstrant Dodwelliana. Nam Dodw.

Nnnnn

[illegible]

... ..

B.

Decreta ex tabellis recitata VI. Idus Octobr. Eleusite. Cum Optimus Princeps sententia[m]
Hieromnemōnum, qua consecrata[s] regiones Apolloni Pythio ex auctoritate Mani Acili et S[onatus]
determinaverunt, [sequendam esse praescripsisset, quae etiam Delphis in latere aedis insculpta.
5 est, neque veniret in dubium, inter Anticyrenses quoque et Delphos, quibus iudex datus [sum].
ab Optimo Principe, ea sententia stari oportere: necessaria fuit diligentior exploratio, tam
vetustate rei, tanto magis quod et possessio quibusdam locis variaverat, et vocabula regionum,
quae Hieromnemōnum determinatione continebantur, vix iam nota propter temporis spatium
utraque pars ad utilitatem suam transferebat. Cum itaque et in re praesenti saepius fuero,
10 et quae] aut ex potitia hominum aut ex instrumentis, quae exstabant, colligi poterant, pluribus diebus [conges]-
serim, quae maxime visa sunt cum Hieromnemōnum iudicio congruere, hac sententia comprehend[i].
Etiam si utrorumque spei aliquid apscisum est, poterit tamen videri utrisque consultum, quod [in]
posterum beneficio Optimi Principis certa possessio eis et sine lite continget. Opoëntam in mari, quod
Anticyram vergit, quam primam in determinatione Hieromnemones nominaverunt,
15 eam esse constitit, quae nunc ab aliis Opus, ab aliis Opoënta dicitur, promunturium, quod
est a Cirrha Anticyram navigantibus citra no[n]am. [Aedes, in qu]as amusis ab eo recto [vergit ag]-
g[e]re, ad monticulum [in app]ellato sacra[t]io lo[co, quae vocant] templa Hieromnemōnum, esse Hieromne]-
monum etiam ex eo apparet, quod naturales in ut[roque] monticulo lapide[s]. ex[stant],
quorum in altero Graeca inscriptio, quae sign[ificat Delphi]cum terminum [hunc esse],
20 adhuc manet, cui vetustas fidem faciat; in altero [fuisse ea]ndem inscriptionem [vestigia
docent: quae monumenta coll]a[t]a [f]ines [sacrae terrae mani]festant ad[t]endunt[i, ita ut ab
illis] dextra Anticyrensiū, laeva sacra, regionis Delphorum, sint, ab iis [ipsis monumen]-
tis et ab illo aggere, qui] Chonos vocatur, et indubitatus inter Delphos [et Anticyrenses
limes est] - - - - - perinde Delphorum region - - - - -

quae supersunt, ne tertiam quidem fortasse vel quartam integri monumenti partem constituerint, ceteris, quae desunt, in alia olim perscriptis tabula, quae infra apposita fuerit. Utraque inscriptio in iudicio finium regundorum versatur, sed finium prorsus diversorum; Graeca haud dubie fines sacrae terrae et Delphorum in occidentem potissi-

mum, versus Amphissensium terram describit, Latina fines sacrae terrae et Delphorum in orientem ab Anticyrensi territorio dirimit: quod vidit iam Müllerus Dor. T. I. p. 254. Igitur non eadem est in utroque titulo iudicis sententia expressa; et alio tempore Graeca, alio Latina scripta est, periitque opinor et Latinum exemplum Graecis respondens, et Graecum respondens Latino. Utraque vero sententia, et ea, quae Delphicae et Anticyrensis, et ea, quae Amphissensis et Delphicae terrae fines constituit, occasione litis lata est ab iudice partibus dato ab Imperatore Romano, quod ipsi tituli docent. Sic in Graeco: *περὶ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Δελφῶν πρὸς Ἀμφισσῆς — ὑπὲρ τῶν ὄρων, περὶ ἧς ὁ μέγιστος Αὐτῶν ἄρχων ἐκέλευσέν με κρῖναι.* In Latino: *inter Anticyrenses quoque et Delphos, quibus iudex datus sum ab Optimo Principe.* Quae quum titulo aetas sit, Iota subscribendum deest in Graeco titulo. Accuratiorem temporis notationem continet Latinus: *G. Avidio Nigrino Leg. Aug. Propr.* Avidius Nigrinus Imp. Domitiano Proconsul fuit inbertum cuius provinciae (Plin. et Traian. Epist. X, 71. 72.): sed Proconsul provinciam sortito obtinens non est Legatus Augusti: igitur ille Avidii proconsulatus huc non pertinet. Legati Augusti Achaïam rexerunt ab a. u. c. 767. usque ad a. 797. imperantibus Tiberio et Caio ac primis Claudii annis (Tacit. Ann. I, 76. ubi Strabonis consensum annotat interpres, Dion. LX, 24. Sueton. Claud. 25. ubi v. Casaub.): Claudius Senatui reddidit Achaïam, Proconsulibus administrandam, quorum passim in titulis mentio fit, et maxime sub Traiano et Hadriano (v. ad n. 1732. a.); quodsi etiam Quaestor Achaïae Propraetore vel simpliciter Propraetor Achaïae nominatur (n. 364. 1133. 1327. 1186.), hoc quoque ad proconsularem provinciam referendum est: de qua re ne longus sim, v. Ern. ad Tac. Ann. I, 74. quamquam hoc est altioris indaginis. Igitur titulum inter annos u. c. 769-797. posueris: nam a. u. c. 768. Poppaeus Sabinus Achaïam obtinuit (Tac. Ann. I, 79.). Nec tamen confido. Quippe potuit extra ordinem Legatus Augusti in Achaïam mitti, et certe Maximus Achaïae rector, ad quem scribit Plinius Epist. VIII, 24. non fuit Proconsul, quippe cui a Plinio tribuatur *legatio*, quae illi non sorte, sed iudicio Principis obtigerit. Quodsi *Optimi Principis* denominatio in Latino titulo sollemnis sit, cogites de Traiano, qui Optimus inde ab a. u. c. 867. (p. Christ. 114.): sed hoc quoque valde dubium est. *Iudex* sitne ipse Legatus an alius, non constat: in Daulio titulo de finibus regundis n. 1732. iudicem dat Proconsul, non ipse iudicat: at hic iudex, utpote a Principe datus, videtur tamen potius ipse Legatus esse; et credo eundem iudicasse de finibus Graeco in titulo definitis, qui de finibus in Latino titulo descriptis iudicavit. Alibi tamen acta res utraque. Nam Graeca *Elateae* Phocidis scripta sunt, Latina *Eleusine*, quo quippe convenerant syndici civitatum litigantium: sic Phocensium lis dirempta Chaeroneae (n. 1732.). Utraque res mense ut videtur *Octobri*

acta est; Latinus titulus VI. Idus Octobr. nominat, Graecus certe Octobrem, quamquam potest hoc etiam ad Septembris dies posteriores referri: Octobris exitum in simili re prae se fert Daulius titulus n. 1732. Anne igitur is mensis vel certe auctumnus constitutus erat his rebus iudicandis, ut fines inde ab auctumno occupari a legitimis dominis possent et agri exerceri?

Sed maius his titulis pretium conciliat antiquorum rerum memoria, quae illis continetur. Nam utraque finium descriptio iussu Principis ita instituta est, ut iudex sequeretur *sententiam Hieromnemonum, qua consecratas Apollini Pythio regiones ex auctoritate Man. Acilii et Senatus determinarant.* Hieromnemonibus enim cura sacrae terrae custodiendae data erat (cf. ad n. 1688. §. 2.): eosdem cum ceteris Amphictyonicis magistratibus *στῆλαις διαλαβεῖν τοὺς ὄρους* eius terrae iubet decretum Amphictyonicum Olymp. 110. factum ap. Demosth. de cor. p. 278. Illi igitur etiam postea fines sacrae terrae constituerunt, sed confirmarunt eam constitutionem Man. Acilii ac Senatus Romanus. Graefio iudice est ille Man. Acilius Glabrio, a. u. c. 563. consul Graeciam sortitus (Liv. xxxvi, 2.), de rege Antiocho et Aetolis triumphans (Liv. xxxvii, 46.): qui etsi multo ante Achaïam a. u. c. 608. subactam, Graeciam ingressus est, et recentiores Manii Acilii intelligi possunt, tamen veram iudico Graefii sententiam, quod res satis vetusta esse in Latino titulo dicitur. Nempe vel Amphictyones vel partes litigantes interponi auctoritatem Senatus Romani et Consulibus voluerant, illa vero Hieromnemonum sententia Delphis scripta erat in latere aedis Apollinis (tit. B.): unde coniicio, pauca illa verba, quae ante hanc inscriptionem litteris minoribus scripta comparent, superesse ex illa Hieromnemonum sententia, cui deinceps haec decreta, quae habemus, addita sint. Ceterum Hieromnemonum sententiam in latere aedis Delphicae insculptam esse, in Latino titulo ita ponitur, ut rem etiam antea certam fuisse pateat: contra in Graeco, prout eum legendum doceo, dicitur *convenisse* (*συναμολογηθῆναι*), *Hieromnemonum sententiam esse eam, quae in Delphico templo scripta sit*, ut de re, quae tum demum sit certa facta. Praeterea in Latino dicitur: *Neque veniret in dubium, inter Anticyrenses quoque et Delphos ea sententia stari oportere*: unde colligas, prius in alia causa decretum esse, ut ea staretur sententia. Haec fere eo deducunt, ut Graecus titulus sit prius conceptus; quum praesertim Amphissenses potissimum de sacra terra litigasse aliunde constet, ac proinde illa Hieromnemonum sententia de sacrae terrae finibus, quam Princeps sequendam esse etiam antea decreverat, quam de Anticyrensi et Delphorum finibus decerneretur, in nulla alia causa plus valere debuerit, quam in Amphissensium et Delphorum lite.

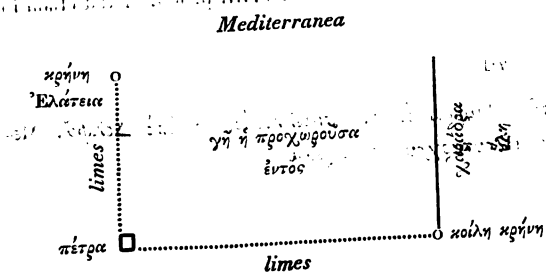
Iam ad singula accessurus praemoneo in titulo tam oblitterato et qui lectu difficillimus fuerit, licere hinc inde aliquot mutare litteras: non tamen abutar hac potestate: sed lacunarum spatia contendo

Nnn nn 2

non accurate notata esse, ut n. 1690. quidem in titulo *στον χυδν* scripto recte notata sunt: quamquam etiam in hac re non multum discedam a Dodwelli apographo. Aliquot ab hoc litteras omissas esse haud temere statuo: quippe id vel in titulis optime servatis accidit; multo magis accidit in hoc oblitto et insuper inverso, de qua re in lemmate dixi. Tit. A. initium deest, quo continebatur dici non tatio. Vs. 1. extr. s. init. *Αμ[φισσεί]ς* latent: etsi enim vs. 1. extr. Cyriacus habet AN, de Anticyrensis cogitari nequit, quod fines Anticyrensis tit. B. descripti prorsus alii sunt: nihil igitur relinquitur, nisi ut de Amphissensibus cogitetur, quos iam olim obtinuisse Cirrhaeam sacram terram et partem certe eius suam iudicasse patet ex Demosthene et Aeschine de corona; cf. Strab. IX, p. 419. Vs. 2. init. Graefius legit *φισσεί* καὶ ὁδὸν ἐπὶ τῶν ὁρῶν; quippe Σ. IX putans fuisse ΣΕΙΣ. At spatium vs. 2. ante Σ relictum docet hoc *φισσεί* ultimum vocis *Αμ[φισσεί]ς*, vacatque insuper illud καὶ ὁδὸν. Mihi in illo. IX non dubium est latere *της* (ut X pro Σ bis habes vs. 2. 5. item apud Dodw. vs. 2. extr. in litteris ΕΚΛΕΥΧΕΝ, v. var. lect.), deinde desiderari adiectivum. Igitur ΚΑ. IYA inuito in *καὶ της*; *ὁδὸν* *ἡ* memoratur, quod prius quoque de finibus litigant cum Amphissensibus Delphi: qua de re satis constat. Vs. 4. Graef. *σημεῖα πάντα μνηθὲν ἐκ της ἀγαπῆτης αὐτοφίας*; et *σημεῖα* putat etiam vs. 15. 16. redire, ubi haud dubie nihil de *σημεῖοις*. Defendi tamen haec vox potest ex Daulio titulo n. 1732. sed praetuli latius *τεμμήρια*. Cetera mihi videor rectius emendasse. Nota vero articulum *ἐκ της αὐτοφίας*, ut in Daulio: *περὶ χώρας ἀμφισθητούμενης ἀκούσας ἐκατέρου μέρους ἐφ' ὅσον ἐβούλοντο, καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοφίαν ἐλθόν.* Vs. 5. Graef. *ἀπόδειξιν γὰρ αὐτῶν. Τὰ εἰς ἀπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν προφερόμενα sunt instrumenta* (tit. B.). Ibidem in fine Graefius non dedisset poeticum ἂ ἐπέγων ἔτυμα, ταῦτα; etc. si Cyriaci nosset lectionem. Mox ἀπόφασις est *sententia*, ut in Daulia inscriptione n. 1732. de Anticytyonum iudiciis ap. Diod. XVI, 24. et in tit. B. hac *sententia comprehendit* (περιέλαβον). Sub finem vs. 6. dele NE. Post *περιέλαβον* Graefius: *Μετά γὰρ τὴν ὑπό* etc. et vs. 8. init. *Ρωμαίων*, quae vox ferri non potest; deinde vero idem: *ταύτην εἶναι τὴν [νομισμένην] ἱερὰν γῆν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δελφοῖς. ἔξιν [δὲ τὸν ὅρον τῆν] ἐκεῖ οὖσαν κοίλην κρήνην.* Veram sententiam observatis superstitibus litteris et in usum vocata Latina inscriptione restitui. Incipit decretum vox *ἐπειδή*, ut solet; et eius supersunt vestigia. Sic etiam Latina inscriptio: *Cum Optimus Princeps sententiam Hieromnemoum, qua consecratas regiones Apolloni Pythio ex auctoritate Mani Acili et Senatus determinaverunt, sequendam esse praescripsisset, quae etiam Delphis in latere aedis insculpta est.* Et ex his verbis hic locus iudicari debet; nisi quod ex superstitibus litteris liquet, hoc nunc dici: *sententiam Hieromnemoum ex Manii Acili et Senatus auctoritate dictam esse eam, quae in latere aedis Apollinis Pythiae insculpta sit*; quippe quae

de re in lite Amphissensi primum convenerat: quam rem postea in lite Anticyrensi ut iam certam ponit index. Vide quae supra dixi. Iam primum vs. 9. 10. ENKE. . . . NHN est *ἐνκα[τα]γαγμένην*, Latino in titulo: *quae insculpta est.* Titulus Delphicus n. 1710. b. *ἐνκατάστατα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.* Titulus Daulius n. 1732. *καὶ τοὺς ὅρους τῆς μετρήσεως ἐνκατάσταται καὶ*, et deinceps *ἔτι ἐνκαταχθῶσιν.* Et sic scriptores passim. Hoc constituto sponte nascitur priorum verborum hoc supplementum: *ταύτην εἶναι τὴν [ἐν τῷ ἱερῷ τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δελφοῖς].* Post haec quaerenda accuratio definitio respondens Latino in *latere*. Ea incipit a litteris ΕΖΕ. N, et debet litteris ΤΩΝ finire; sed eam non possum nisi ex incerta praestare coniectura. ΕΖΕ. N potuit ΕΞΩΕΝ esse, transposito lacunae signo, quod n. 1690. in Dodwelliano titulo omnino faciendum erat. Nam Dodwelli exempla vitia vitia etiam typographica, ut vs. 2. ΣΙ postea pro ΙΣ. Igitur deinde *ἐξω* *ἐν [στον]*, et addidi valde incertum *ὅτι* *τῶν ἀγῶν*, donec reperiretur aliud: potuit enim in utroque templi latere *ἀγῶνα* esse, sub quo (non in alto, sed ad solum vel paulo superius) esset titulus tabulae inscriptus. Et sic omnino indico constructum Delphicum templum fuisse. Quippe huic Euripides Ion. 188. postquam non Athenis solis esse *εὐκίνας* *αὐλάς* dixit, tribuit *διδύμων προσώπων καλλιθέαρον φῶς*: *πρόσωπον* autem poetae est porticus, ut ap. Pind. Olymp. VI. init. Igitur *διδύμα πρόσωπα* vix possunt alia esse nisi duplices porticus in utroque breviori latere templi, super quibus sunt *ἀετοί*: sic ut Pindarus Olymp. XIII, 29. vulg. *διδύμων βασιλῶν οὐρανῶν διπλεξ ἀετοῖα* a Corinthiis inventam dixit; *τὰ ἐπιστῆν καὶ ἐμπρόσθεν*, ut ait Didymus: id Delphos transferre Corinthius templi architectus Spintarus potuit. Vs. 10. a voce *ἀρέσκει* incipit apodosis. Haec et cetera usque ad finem Graefius ita legebat: *ἀρέσκει κατὰ τὸν πρό των ἱερομνημόνων γεγενημένον ἀπαλόγισμόν. ἢ τίς ἐστι πέτρα, ἔχουσα ὑπὲρ κοίλην κρήνην, χώρα ἀρχεται, ἣν ἐστὶν βαλῆθαι ἀποτρέψαι μέχρι τῆς προσηρημένης κρήνης, ἐπὶ πρόσω τοῦτα μέχρι Δελφῶν καὶ τῆς κρήνης τῆς ἑκατέας ἐν πεδίῳ.* τούτου ἀφορισμοῦ, σημεῖα νέα ἀντὶ ἀρχαίων εἶναι ἀρέσκει, μέχρι τοῦ ὅρου τοῦ ἐπὶ τῷ ἄστει. Βάντι δὲ ἐκ λαμπρῶς ἀπὸ θαλάσσης τὰς ἀνω ἀτραπούς, ἢ ἐκκομίζεται ἐκ τοῦ πεδίου, εἶναι τῆς ἱερᾶς γῆς σημεῖον. ἐπὶ ταῦτα εὐδυνῶν ἐπὶ θαλάσσαν εἶναι Δελφῶν, tam vs. 17. *α κείνου* et cetera ut apud nos, vs. 18. *ἀληθινὸς ἐφαίνετο.* Equidem non ut viri eruditissimi conatus reprehendam, qui sciam quam laboriosa haec opera sit, sed rei causa mihi haec non placere confiteor: neque enim haec verba iudicio finium regundorum satis conveniunt, nec litteris, quae servatae sunt: quamquam quod Graefius Cyriaci lectionem ignorabat, non poterat de hac re satis iudicare: postremo sententia et obscura et omnino talis est, ut Amphissensium et Delphorum liti dirimendae non sit accommodata. Nunc mea breviter explicabo. Nempe postquam iudicii fundamentum, Hieromnemoum sententia, definitum est, debet iam determinationis initium

addi, aut ita, ut *primus terminus* designetur uberius ac nihil praeterea, sicut in Latino titulo primum Opoenta definitur, *quam primam in determinatione Hieronimones nominaverunt*, aut ita, ut statim addatur *prima determinatio universa*, hoc est terminus a quo eum termino ad quem. Posterius hic factum esse ipsa formula superstes docet: ἀρσκει κατὰ τὸν etc. quibus verbis manifesto significatur, placere iudici, ut *secundum determinationem Hieronimemonum* certa regio horum vel illorum sit. At πρὸ τῶν ἱερομνημόνων ferri nequit: non enim quae ante illos, sed quae ab illis constituta sunt, sequi iudex ex praecepto Principis debet. Sed ne ὁνδ quidem (locb illius πρὸ) commodum est: nam sub finem MENON ante ἀπὸ superest ex participio, ἀπὸ vero manifesto post se habuit genitivum, ad quem refertur ἥτις πέτρα (neque enim ἥτις πέτρα legi potest, quod tam indefinite non loquuntur iudices finium regundorum); igitur si scriberes ὁνδ, ante participium posita fuisset substantivum, velut: κατὰ τὸν ὁνδ τῶν ἱερομνημόνων ἀφορισμὸν γεόμενον; quod insolens foret. Quare ΠΡΟΤΩΝ iudico Dodwellum legisse pro ΠΡΩΤΩΝ et memorari primam Hieronimemonum (ἱερομνημόνων sine articulo non offendit) determinationem (ἀφορισμὸν vs. 13.); quae sit a certo termino a quo ad certum ad quem. Terminus a quo his exprimitur verbis: ἀπὸ [τοῦ] ὁρ[ο]ῦ, ἥτις ἐστὶν πέτρα [ὑπὲρ] [ἐ]χούσα ὑπὲρ τῆς κοίτης κρήνης [καὶ] χαρ[α]δ[ρ]ῆ[ς] [αὐ]ν, ὁφ[ε]λ[η] ἐστὶν βα[θ]υ[α]ὶ α[ὐ]λῆ φηγ[ο]ῦ. Primus terminus accuratissime describi debebat, ut a quo omnis procederet limitatio. Rupes terminus habetur n. 536. Καὶ χαρ[α]δ[ρ]ῆ[ς] incertum est, tamen prope fontem esse fossam probabile est: X mutavi in K, alterum A in Δ. Articulo τῆν χαρ. non magis opus est quam in praegresso κοίτην κρήνην. Βαθεῖα ὕλη haud est dubium: pro φηγὸς nihil novi melius. Terminus ad quem sequitur: μέχρι τῆς προειρημένης κρήνης. Iam addi debebat iudicium de terra, quod retentis litterarum vestigiis plurimis sic reddidi: τῆν π[ρ]ο[χ]ω[ρ]οῦσα[ν] ἐν τ[ῷ] ὁρ[ο]ῦ, Δελφῶν [εἶναι] μέχρι τῆς κρήνης τῆς Ελατείας. Τὴν γῆν τὴν ἐν τ[ῷ] προχωροῦσαν dico eam, quae *pone limitem* sit versus mediterranea Delphorum; ἐν τ[ῷ]ς. ni fallor redit vs. 14. Fontem Elateam iudica pone alterutrum illorum terminorum versus mediterranea fuisse; ita ut ille fons et alter terminorum, exempli causa *rupes*, limitem definierint in hoc altero termino, hoc est in rupe ut posuimus, sub certo angulo concurrentem cum limite eo, quem alter hic terminus, rupes ut posui, cum altero, nempe τῇ κοίτῃ κρήνῃ, definiebat. Hoc ut intelligeretur, exempli causa descripsi terminos hac figura:

Sequitur ΕΠΕΔΙΗ, quod dicas esse ἐμ. πεδῖ, colato n. 1688. r6. Sed probabilius est ἐπιδῖ, quo incipiat altera determinatio sine coniunctione, quae huiusmodi stitum non egeri docent Latina. Apertum est tale quiddam dictum esse: ἐπιδῖ. ὁ [αὐτὸς] ὁρ[ο]ς ἀφορισμ[ὸ]ς [σ]υμ[μ]α[τ]ῖς, nempe Hieronimemonum πρὸς τὸς ἀφορισμ[ὸ]ς. Quid igitur ille significat? Nempe certum locum, de quo litigabatur, certi cuiusdam domini esse. Locum illum repperi haud ambigui: τὸν Ἀστράβαντα, ut vs. 14. ἐπὶ τῷ Ἀστράβαντι. Vs. 14. pro altero A legitur V, sed V nulla est in hoc titulo littera, et A esse verum docet consensus auctorum vs. 15. ubi Cyr. ΑΣΤΡΑΒΑΝΤ, Dodw. ΤΙΑ superstes ex ΤΡΑΠΟ. Forma est talis qualis Ἀβας, ἀνελθας, ἐκρίθας, χαλκίθας, Κορύθας. Conferri etiam Ἀστράβαντος potest heros Spartanus (Herodot. Pausan. Olem. Alex.). Sic prodit secunda determinatio: ἐπιδῖ. ὁ [αὐτὸς] ὁρ[ο]ς ἀφορισμ[ὸ]ς [σ]υμ[μ]α[τ]ῖς [τὸν] Ἀστράβαντα [τῷ] ἱερ[ο]ῦ εἶναι ἀρ[ε]σκει με[τ]ὰ τ[ῷ] ὁρ[ο]ῦ τοῦ [ἐ]πὶ τῷ Ἀστράβαντι δ[ι]ε[ν]υ[μ]ένου σὺ [πρὸ] [βα]θ[ύ]· θαλάσσης [ἐ]ν τ[ῷ] τ[ῷ] τ[ῷ] [ἐ]ν κενό[χ]αντ[αι]· [τῷ] ἐν τ[ῷ] πεδῖον εἶναι τῆς ἱερῆς τῶν [ἐ]λ[α]τ[ε]ῖα· σ[υ]μ[μ]α[τ]ῖς [δ] ἐπὶ τ[ῷ] εὐωνομῶν· ἐπὶ δ[ι]ελευσάθ[η] εἶναι Δελφῶν. Quod Astrabantem sacrum esse certum erat, sacrae terrae adiudicatur omnis campus, qui ab extremitate versus mare Astrabantis termino porrigitur in mediterranea pone limitem (ἐν τ[ῷ]ς, cf. ad vs. 12.); quae vero ab eodem limite ad mare porrigitur, Delphorum sunt, non sacra, sed ne Amphissensium quidem. Procebat autem, quod ex his colligo, a mediterraneis haec limitatio, deinde iudex vertitur in occidentem, unde in sinistra est mare. Δεικνυμένων ἀπερτάμ est; legitur enim ΔΕ.ΚΑΙ. ΜΕΝΟΥ; vs. 16. de eodem termino intelligenda verba videntur: ἐκ τῶν τοῦ ὁρ[ο]ῦ, ὅς ἐπεδείχθη περὶ. Περὶ ὅν est incertum: in θαλάσσης cave articulum addendum censeas. Ἐν τ[ῷ] τ[ῷ] τ[ῷ] ἐν κενό[χ]αντ[αι] mihi non est dubium et usui sermonis vix congruum, MME. fuit ΑΛΙΠ. non putare formam ab ἐγκέκομαι deductam inesse. Tripus vero omnino terrae Apollini sacrae terminum aptissime signat. De forma εὐωνομῶν vide Introd. Boeot. I; 3. In fine possis: Ακείνοῦ pro ΑΚΕΙΝΟΥ legere; sed praefero ἐκείνοῦ.

Paucioribus in Latino defungar titulo. Vs. 3. nota scripturam Apollont, consensu triam Chikam apographorum, quam temere mutavit Muratori: nempe ferenda ea in Graecia. Graef. Ἀπολλόν, et vs. 5. quodve. Idem extr. recte addidit sum, ut in Graeco ἐκέλευσέν με κρεῖναι. Vs. 6. 7. laborat structura: tam vetustate rei, tanto magis quod etc. Graef. tanta vetustate. Ego cum Müllo l. c. accedente etiam Buttmanno: nihil muto, sed structuram arbitror negligentem esse; post tam pro debiliiori quam illato fortiori tanto magis. Vs. 10. 11. Graef. [examinav]erim, quod non convenit cum lectione tradita. Idem recte vs. 14. comprehend[i] ex Graeco περιελαβον. Vs. 14. extr. Graefius addit urdem: sed promontorium, non oppidum nominatur. Vs. 15. retinui scripturam promunturium (ut frondes et alia, quae potissimum Umbrica). Ibid. 15.

extr. Graef. addit *oppositum*: hoc falsum iudico. Nam non inde, quod id oppositum navigantibus sit, sed ex eo peti determinatio debet, quam longe ille locus absit ab aliquo alio. Hoc vero inerat sequentibus, ubi Graef. legit *citra noxam* [situm, nullo sensu. Dedi *citra nonam*. *Nona hora* (omititur autem *hora*, quod docent iam Lexica) coenabatur. Iam ex ordinaria navigatione qui Cirrha Anticyram navigabant, certo loco, ut solent nautae, coenabant: citra illum locum, hoc est *citra nonam*, erat *Opoënta*. *Opoënta* formatum est Aetolico more, ut Siciliensium et Italicorum Graecorum urbes apud Romanos, *Tarentum*, *Maleventum* etc. (cf. Niebuhr. Hist. Rom. T.I. p. 50. ed. sec.). Post *situm*, quod ego non agnosco, pergit Graefius: *qua amussis ab eo recto* [gerit ag]g[re] ad monticulum [in appellato sacra]t[o] lo[co] prope] *templa Hieromnemonum* [antiquum esse] monumentum ex eo apparet etc. unde nullum possum sensum elicere finium iudicio congruum; nec *qua* sed *quas* legendum esse patet. Sed etiam nostra restitutio incerta est; eam tamen paucis explicabo. Determinatio incipit ad mare in promontorio *Opoënta*. Iam vox *amussis* eo deducit, ut ab illo promontorio dicatur in mediterranea dirigi linea; ac si verum est *aggere*, quod ob vs. 23. credo, illa linea dicitur ab eo promontorio recto *aggere* (in hoc ipso *aggere* rectâ) *vergere* in locum quendam, quas puto *aedes* esse, quae *templa* (vagi) *Hieromnemonum* vocentur. Quodsi *templa Hieromnemonum* vocabantur, probabile erat ea *esse* Hieromnemonum et sacrae terrae: sed alio quoque argumento id comprobatur, unde dicitur: *etiam ex eo apparet*. Nam lectio Dodwelliana *monumentum ex eo* etc. posthabenda est reconditiori et insolentiori Cyriaci *monum etiam ex eo* etc. Fuerunt vero illae aedes *ad monticulum in loco sacro appellato*. Qui *monticulus* ubi ab aedibus illis in orientem erat, si demonstrabatur Delphicum terminum esse in illo monticulo, erat demon-

stratum, aedes illas omnino sacrae terrae esse. Hoc iam docetur inde a verbis: *quod naturales in utroque monticulo lapide[s] exstant*. Graefius: *in illo monticulo lapide[s] exstant etiam nunc duo*. Sed utroque certum est; nec duos in utroque monticulo arbitror fuisse lapides, sed singulos in singulis, eosque naturales (nativos), qui sunt certissimi termini (cf. ad tit. A.): alter monticulus est promontorium *Opoënta*, alter ille ad *templa Hieromnemonum*. Exponitur autem, in utroque monticulo terminum Delphicum positum esse: unde patebat, inter illos monticulos esse limitem Delphicae et Anticyrensis dicionis. Igitur additur: *quorum in altero Graeca inscriptio, quae sign[ificat Delphi]cum terminum [hunc esse], adhuc manet, cui vetustas fidem faciat*. Graefius legebat: *quae [de]sign[at]um terminum [accuratissime describit: quod nec tradito textui nec rei ipsi convenit*. Idem deinde alteram inscriptionem Latinam fuisse putat, sine causa, nec probabiliter, quum termini Romana dominatione antiquiores intelligantur. Legit autem: *in altero [eandem] inscriptionem [Latina lingua olim lectam esse litterae evanescentes docent. Haec manifestant, ad]cendens [dextra ad aggerem agros] Anticyrensi, laeva sacra[s] regiones Delphorum in tabellis [Hieromnemonum poni, ubi agger] Chonos vocatur, et indubitatus inter Delphos [et Anticyrenses terminus dicitur]*. Sed quae dedi supra, multo videntur magis probabilia: altera inscriptio eadem erat, quae prior; sed prior *adhuc manebat*; alteram in altero lapide olim fuisse conieciatur. *Laeva* et *dextra* intellige ei, qui a mari venerit: inde enim coepta est limitatio. Neque vero opus legi *adscendenti*; facilius est correctio *adludenti*. Omnino enim attendendum erat, propterea quod alterius termini inscriptio erat oblitterata. *Chonos* a Graefio bene illustratur ex Hesych. *χω- νος· βουνός, τόπος, βόθυνος*: ubi *βόθυνος* fossam significat, quae ad aggerem.

1712.

Delphis in lapide, Cyriac. p. xxx. n. 205. versibus indiscretis, et ex schedis Cyriaci Murat. T. I. p. ccxxi. 5. ex quo dedi verum distinctionem licet arbitriam.

ΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
ΛΕΥΚΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝ...ΙΟΥΛΙΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΠΥΘΙΩΙ

Vs. 1. male Mur. ΤΩΝ, et vs. 2. octo puncta. Idem recte refert ad L. Caesarem, Agrippa et Iulia genitum, et ad hanc sententiam emendat: Τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων Λεύκιον Ἰούλιον Καίσαρα Σεβαστὸν ὑἱὸν Ἀπόλλωνι Πυθίῳ. Alterum Ἰούλιον vs. 2. fortasse ex titulo simili de C. Caesare, iuxta posito petitum est.

1713.

Delphis prope D. Nicolai; ex Clarkio Itin. P. II. S. III. p. 180. Vitiosius habet Pouquevillius Itin. T. III. p. 566. Extat etiam in schedis Köhlerianis, sed omissis pluribus verbis.

[Textum vide in pag. seq.]

Vs. 10. Pouq. falso ΤΟΥΙΕΡΕΩΣΒ'.
Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν,
Θεοῦ Νέρβα υἱόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν, τὸ κοι-

νὸν τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐπιμελητέοντος ἀπὸ Δελφῶν Με-
στρίου Πλουτάρχου τοῦ ἱερέως.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΑΚΑΙΣΑΡΑ

ΘΕΟΥΤΡΙΑΝΟΥΠΑΡΟΙ

ΚΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥΝΕΡΒΑ

ΥΙΩΝΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙ

ΑΝΘΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΚΟΙ

ΝΟΝΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥ ΝΙΩΦΑΣΕΖΗΟΤΟΥΛΟΠΑ

ΟΝΩΝΕΠΙΜΕΛΗΤΕΥΟΝΑΙΦΑΤΥΝΙΟΥΛΟΥ

ΤΟΖΑΡΜΟΔΕΛΦΩΝΜΕΣ

ΤΡΙΟΥΡΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΤΟΥΙΕΡΕΩΣ

1714. ΔΑΤΟΜΥΕΙΑΚΑΚΕΙΝΕΡΑΤΕΡΑ

ΙΝΩΛΛΟΠ/ΙΑΤΥΛΙΕΡΑΤ

1715. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1716. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1717. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1718. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1719. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1720. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1721. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1722. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1723. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1724. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1725. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1726. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1727. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1728. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1729. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1730. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1731. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1732. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1733. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1734. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1735. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1736. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1737. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1738. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1739. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1740. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1741. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1742. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1743. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1744. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1745. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1746. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1747. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1748. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1749. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1750. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1751. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1752. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1753. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1754. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1755. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1756. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1757. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1758. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1759. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1760. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1761. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1762. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1763. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1764. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1765. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1766. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1767. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1768. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1769. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1770. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1771. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1772. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1773. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

1774. ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΛΙΣ

Delphis in lapide, Cyriac. p. xxx. n. 206. vulgaribus litteris epigraphicis versibusque indiscretis. Ex Apiano p. ccccc. Gruterus p. ccxviii. 4. in templo Apollinis. Habet etiam Smetius fol. clvi. 4.

Delphis in basi statuæ repperit Cockerellus; ed. Hughes Itin. T. I. p. 365. Nomen victoris perit. Titulus est στοιχηδόν scriptus, idque accuratissime, quod lineis inter litteras ductis monstrat Hughes.

Delphis in regione templi. Ed. Clarkius Itin. T. II. S. III. p. 196. ex quo formam versuum et litterarum ac lectionem reddidi. Ibidem ponit Hughes Itin. T. I. p. 364. Turnerus Itin. T. I. p. 394. solam hinc vocem Κορινθίος habet. Vitiosius praebet Pouquevillius Itin. T. III. p. 567. qui Lycorae ponit. Delphis tribuunt schedae Köhlerianae.

Hugh. cum Clarkio consentit, nisi quod vs. 7. omittit, et vs. 4. spatium vacuum non habet: ac sane nulla ibi lacuna est; quare omisi Clarkianum punctum. Köhl. vs. 1. ΑΨ: apud ceteros deest ψ; Pouq. vs. 1. ΑΙΓΙΑΝΕΙΝΟΝ et vs. 5. ΑΙΓΙΑΝΗ. Idem vs. 4. cum Köhl. ΑΜΑΡΙΟΣ. Cetera in schedis Köhl. ut apud nos.

A. Μάριον Νέπωτα Αἰγιάλειον, τετειμημένον ἀπὸ (p. 570) τῆς Κορινθίων βουλῆς τεμαῖς βουλευτικαῖς καὶ ἀγορανομικαῖς, Α. Μάριος Νέπως πατήρ, Κορινθίος, καὶ Ἰουλίᾳ Αἰγιάλῃ Δελφῇ, τὸν ἑαυτῶν υἱὸν Ἀπόλλωνι Πυδίῳ. Viri sunt coloniae in Corintho Romanae.

Delphis „prope templum ad marmoreum lapidem“, Cyriac. p. xxx. n. 202. versibus indiscretis. Ex suis schedis et Cyriaci Barberinis a Compagnonio missis Murat. T. III. p. ccxi. f. ex quo in unum versum dedi litterarum formam et versuum distinctionem.

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΡΟΝΙΑΝΟ ΕΜΠΛΟ ΝΥΛΛΑ ΦΙΔΕΣ. ΛΕΚΤΙΟΝΙΣ
ΙΟΥΛΙΟΝ ΑΥΤΑΦΙΛΟΝ ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΡΟΝΙΑΝΟ ΕΜΠΛΟ ΝΥΛΛΑ ΦΙΔΕΣ. ΛΕΚΤΙΟΝΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝ ΥΠΑΤΑΙΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙ ΔΕΛΦΩΝ ΑΓΩΝΙΣΑΝΤΑ. Vs. 8. ΑΥΤΑΝ ΜΟΥΡ. ΑΥΤΑΝΙ
ΚΑΙ ΔΕΛΦΟΝ ΑΓΩΝΟΓΗΣΑΝΤΑ ΧΑΡΑΤΙΣ
5 ΠΥΘΙΩΙ ΕΝ ΔΟΞΩ ΣΚΑΤΑΤΗΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΡΟΝΙΑΝΟ ΕΜΠΛΟ ΝΥΛΛΑ ΦΙΔΕΣ. ΛΕΚΤΙΟΝΙΣ
ΠΑΛΑΙΑΝ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ
ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΠΥΘΙΩ
ΤΑΣ ΕΝ ΑΥΤΑΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΠΥΘΙΩ

Notavit etiam Bimardus ad Murat. in Donat. Nov. Thes. Inser. T. I. p. 495.

Delphis in D. Nicolai, in columnella. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 181. Habent etiam schedae Köhlerianae.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΤΙΒΚΛΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙΑΝΝΑΥΣΙΚΑΛΚΙ
ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΣΤΗΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ
ΤΩΝ ΑΧΑΙΩΝ ΤΙΒΚΛΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ
5 ΚΑΙ Ω ΑΛΑΡΧΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ ΑΧΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΙΒΚΛΔΙΟΓΕΝΕΙΑΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ
ΑΧΑΙΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΑΧΑΙΩΝ
ΚΤΥΟΝ ΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΑΧΑΙΩΝ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Vs. 2. dedi Clarkii lectionem, nisi quod Σ est ap. Clark. Sed sch. Köhl. ΝΑΥΣΙΚΗ. Vs. 4. Köhl. ΤΙΒ, Clark. ΠΒ. Vs. 5. init. Köhl. ΙΝΣΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥ, Clark. quod dedi, nisi quod ΔΙΒΙΟΥ habet.

Ἀγαθὴ τύχη, Τιβ. Κλ. Πολυκράτειαν, Ναυσικά[αν] τὴν κρατίστην καὶ ἀρχιέρειαν τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν, Τιβ. Κλ. Πολυκράτους ἀρχιερέως καὶ [Ἑλλ]α[δ]άρχου διὰ βίαν τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τιβ. Κλ. Διογενείας ἀρχιέρειας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν θυγατέρα, τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν, ἀρετῆς ἐνεκεν.

Vs. 2. ultima ΚΙ videntur in Ν mutanda: certe illo loco potuit nihil nisi epitheton mulieris posi-

tum esse, quae videtur Nausicaa cognominata esse, ut in Laconicis titulis n. 1409. 1447. mulieres Spartanæ vocantur Πηνελόπειαι νέαι. Et fortasse hic quoque νέαν additum fuit. Notabilis mox, si vere conieci, Ἑλλαδάρχης τῶν Ἀχαιῶν, diversus certe ab Ἑλλαδάρχῃ τῶν Ἀμφικτυόνων n. 1124. Vidimus etiam Ἑλλαδάρχην τῶν Ἑλλήνων n. 1124. 1318. 1396. et ne hic quidem idem videtur: etsi munera haec dixerim saepe coniuncta fuisse. Certe τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν n. 1318. 1396. coniunctionem quandam habet cum Ἑλλήσιν, et Πανελλήνων atque Ἀχαιῶν concilia Argis coniuncta vidimus n. 1625. 20.

1719.

Delphis in lapide prope templum Apollinis; Cyriac. p. xxxi. n. 210. versibus indiscretis; ex Cyriaci schedis Barberinis Murat. T. II. p. ccxi. 2. ex quo versuum divisionem dedi. E Muratorio Cornelius Flaminius Cret. sacr. T. I. p. 146.

ΗΠΟΛΙΣΗΓΟΡΤΥΝΙΩΝ ΤΙΒ. ΣΚΑΝΔΙΛΑΤΙΝΟΝ ΖΩΣΙΜΟΝ
ΝΕΙΚΗΣΑΝΤΑ ΠΥΘΙΑ ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΑΙΩΝΟΣ
ΤΗ ΑΥΤΗ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΡΩΜΗΝ ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΑΚΤΙΑ
ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΙΣΘ - - - ΑΡΜΕΝΕΙΑ ΔΙΑ ΚΟΙΝΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
5 ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΝΕΜΕΙΑΝ ΠΥΘΑΥΛΑΣ
ΟΥΡΑΝΙΑ Β. ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΙΓ. ΚΟΙΝΟΝ ΚΗ . . .
ΜΓ. ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΧΟΡΑΥΛΑΣ Δ. ΠΑΝΤΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΣ

Cetera desunt.

Vs. 2. et 7. Mur. ΠΥΘΑΥΑΣ. Vs. 4. Cyr. ΙΣΤ, quod ex Mur. correxi. Lacunae spatium incerti est ambitus. Vs. 7. Cyr. ΠΑΝΤΩ, Mur. ΠΑΝΤΩΣ.

Ἡ πόλις ἡ Γορτυνίων Τιβ. Σκα - - - - - νον Ζώσιμον, νεικήσαντα Πύθια Πυθαύλας καὶ χοραύλας πρῶτον ἀπ' αἰῶ-

νος τῇ αὐτῇ πενταετηρίδι, Ῥώμην Πυθαύλας, Ἀκτία χοραύλας, Ἰσθ[μια] - - -, Ἀ[δ]ρ[α]νεία? διὰ [πάντων], κοινὸν Ἑλλήνων Πυθαύλας καὶ χοραύλας, Νέμεια . . . Πυθαύλας, Οὐράνια β', κοινὸν Ἀσίας γ', κοινὸν Κ[ε]ρ[κ]η[τῶν] γ' Πυθαύλας, χοραύλας, δ[ιὰ] πάντων γ', καὶ ἄλλοις [πλείστοις] etc.

Vs. 1. portentosum est ΣΚΑΝΔΙΑΤΙΝΩΝ. Comēteris: Σκανδιανών, ex Romano nomine *Scandias*; nisi potius Σκα. est: Σκαπρία, ut Αίμ. Αιμιλία, ex nomine tribus, quod interponi nominibus ceteris solet. Nec Ζωσίμω: certum iudico: potest Ζωσίμου scribi. Vs. 3. in accusativo. Ρώμην nulla difficultas est: hic enim ex usu titulorum agonisticorum etiam in nominibus urbium ponitur: sed desidero sollemnia, ut Καπετώλια: Ρώμην. Αδριάνεια nota sunt; hoc tamen loco incerta: desidero etiam urbis notationem; i. e. c. Ρώμην (n. 247). Bis deinde dedi διὰ πάντων, de quo vide ad n. 1585. Sed vs. 4. ante διὰ etiam Πυθαύλας, χοραύλας fuerit scriptum, ut vs. 7.

et n. 1720. haec addita sunt. Post Νέμα N fait numerus; fortasse Δ (quater). Οὐδὲν sunt Spartanae; de quibus suo loco dixi. Κοινὸν Κρητῶν vicisse Certynium omnino probabile est; idque κοινόν, de quo vide nummos (Eckhel. D. N. T. II. p. 300.), ludos haud dubie celebravit. In fine fuit tale quiddam: καὶ ἄλλους πλείστους θεματικούς καὶ ταλάντιους ἀγῶνας (vel ἱεροὺς καὶ θεματικούς ἀγῶνας), ut fere n. 247. et in Smyrnaeo titulo Septimii Publici. Similis appendix est n. 1720. et alibi. Possis etiam πλείστους πεντάετηρικούς ἀγῶνας, ut in Neapolitano Archibiti titulo.

1720.

Delphis in moenibus vetustis iuxta maximum amphitheatrum (vide ad n. 1711. extr.), Cyriac. p. xxx. n. 204. versibus indiscretis; ex suis schedis et Cyriaci Barberinis Mur. T. II. p. ccxxxii. versibus ex arbitrio nec probabiliter dispositis. Retinui formam tituli, qualis casu habetur in editione Cyriaci Moroniana.

ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΚΑΙ ΠΡΩΤΗΒΕΙΘΥΝΙΑΣ ΠΟΝΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΗ
 ΝΕΟΚΟΡΟΣ ΝΕΙΚΟΜΗΔΕΙΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΣ ΦΙΛΗ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΣ
 ΕΝΘΕΝΤΩ ΔΗΜΩ ΤΩ ΡΩΜΑΙΩΝ Τ. ΑΙΛΙΟΝ ΑΥΡΗΛΙΟΝ. ΝΘΕΟΔΟΤΟΝ
 ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΠΟΛΙΤΗΝ ΤΟΝ ΚΑΙ ΘΒΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
 5 ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΕΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΔΑΦΝΗΝ
 ΟΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΛΙΟΝ ΑΥΛΗΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΝ
 ΤΩΝ ΑΠΑΙΩΝΟΣ ΕΚΚΑΙ ΔΕΚΑ ΕΤΩΝ ΑΡΑΜΕΝΟΝ ΑΠΟΡΟΘΙΩΝ
 ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΑΓΩΝΙΖΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΩ ΘΕΝΤΑ ΕΝ ΡΩΜΗ
 ΚΑΠΕΤΩΛΙΑ ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΔΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΝ
 10 ΚΑΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΚΟΜΟΔΕΙΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΙ ΤΕΝΑΘΗΝΑΙΣ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
 ΑΙΗΡΕΑ ΚΑΙ ΝΕΜΕΙΑ ΚΑΙ ΙΣΘΜΙΑ ΔΙΣ ΚΑΙ ΤΟ Β. ΑΚΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ
 ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΥΘΙΑ ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΧΟΡΑΥΛΑΣ
 ΚΟΙΝΟΝ ΤΗΣ ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ ΕΝ ΝΕΙΚΟΜΗΔΕΙΑ ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΧΟΡΑΥΛΑΣ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΠΥΘΑΥΛΑΣ
 15 ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩ
 ΠΥΘΑΥΛΑΣ ΧΟΡΑΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΑΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΕΙΣ
 ΤΟΥΣ ΙΕΡΑΤΕΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΦΙΛΟΠΟΝΗΣΑΝΤΑΥΠΟΔΙΑΣΚΑΛΩ
 ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΩ ΤΩ ΙΔΙΩ ΠΑΤΡΙΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ. . . . ΝΕΡΙΤΗΝ
 ΔΟΞΑΝ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ

Et ap. Cyr. et ap. Mur. Σ et C promiscua sunt, sed non omnibus locis uterque habet idem: ego dedi ut Cyr. Fundus lectionis est Cyriaci textus: Vs. 17. Cyr. ΤΟΥΣΤΕΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ, Mur. ΤΟΥΣ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ, in quo ΤΕΥΜΑ videtur pro ΤΕΘΕΜΑ esse: quare ante hoc addidi ΙΕΡΑ. Vs. 17. 18. (pro Ω Mur. constanter ΩΙ. Lacuna apud illum quanta habenda sit iudicare non licet, quod lapidis fracturam pro lacuna signavit, ita tamen ut possit haec amplior quam ap. Cyr. esse. Η μητρόπολις καὶ πρώτη Βειθυνίας Πόντου Ἀδριανὴ νε[ω]κόρος Νεικομήδεια, ἱερὰ καὶ ἀσυλός, φίλη καὶ σύμμαχος [ἄ]ν[ω]θεν τῇ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων, Τ. Αἰλίον Αὐρηλι[α]ν[ὸ]ν? Θεόδοτον, τὸν ἰδίον πολίτην; τὸν καὶ Θηβαῖον καὶ Ἀθηναῖον καὶ Σμυρναῖον καὶ Ἐφέσιον καὶ Περγαμηνὸν καὶ Ἀντισχέα τῆς πρὸς Δάφνην, [Πυθ]ικὸν καὶ [κύν]λιον αὐλητὴν παράδοξον, μένον καὶ πρῶτον τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐκκαίδεκα ἐτῶν ἀράμενον ἀπὸ . . . ὧν τοὺς ἀνδρας ἀγωνίζεσθαι, καὶ στεφανώδεντα ἐν Ῥώμῃ Καπετώλια Πυθαύλας, καὶ Ποτιόλους Εὐσέβεια δις, καὶ Νεάπολιν, καὶ ἐν Σμύρῃ Κομόδεια [κ]α[ὶ] Ὀλύμπια, καὶ ἐν Ἀθήναις Ἀδριάνεια, [κ]αὶ Ἡρα[τ]ία, καὶ Νέμεια, καὶ Ἰσθμία δις, καὶ τὸ Β' Ἀκτια κατὰ τὸ [ἐξ]ῆς Πυθαύλας καὶ χοραύλας, καὶ Πύθια Πυθαύλας, χοραύλας, κοινὸν τῆς Βειθυνίας ἐν Νεικομηδείᾳ Πυθαύλας, χοραύλας καὶ τὸν διὰ πάντων, κοινὸν Ἀσίας ἐν Σμύρῃ

O o o o o

INSCR. GR. VOL. I.

Πυθαίας, χοραύλας καὶ τὸν διὰ πάντων, κοῶν Ἀσίας ἐν Περγᾶμυ Πυθαύλας, χοραύλας καὶ τὸν διὰ πάντων, καὶ ἄλλους πλείστους ἱερ[ο]ύς τε [καὶ]? Σεματικούς ἀγῶνας, φιλοπονήσαντα ὑπὸ διδασκάλῳ καὶ μελοποιῷ τῷ ἰδίῳ πατρὶ Ρούφῳ Φιλαδέλφου, [ἀρετῆς? καὶ τῆς π]ερὶ τὴν δόξαν φιλοτιμίας ἐνέκεν.

Vs. 3. ENGEN est in ἀνωθεν mutandum, ut in Nicomediensi titulo dierte legitur. Vs. 4. ΟΙΚΟΝ ΚΑΙΟΛΙΟΝ mutavi in [Πυ]θικὸν καὶ [κύκ]λιον: nempe Theodotus vicit Πυθαύλας et χοραύλας; unde patet eum fuisse Πυθικὸν καὶ κύκλιον ἀνταγῆν (v. ad n. 1585). Vs. 7. quid dictum sit, non video. Fortasse turbatæ schedæ sunt, et ἀπὸ ante ἐκκαίδεκα ponendum est, ita ut ille dicatur inde a sedecim annis (sedecim annos natus) in certamen cum viris descendisse, quamquam ne sic quidem expedio illud ΡΟΘΙΩΝ sequente τοὺς ἀνδρας. Εὐσέβεια Puteolana ab Antonino Pio in honorem Hadriani instituta sunt. De accusativis Ποτιόλους, Νεάπολιν cf. n. 1719. 247. inscriptionem de Septimio Publico Smyrnaeam et similes titulos. Ad Neapolin mente repete Εὐσέβεια (ut n. 247. etc.). Scriptura Κομόδεια defenditur aliis exemplis, ut titulo Smyrnaeo Septimii Publici, et n. 1736. Κομοδειανὰ scribere non audeo: NA ex καὶ superesse videtur, quo omnino opus. Olympia intellige Smyrnaea, de quibus est in eodem Septimii

Publici titulo. Ante ἐν Ἀθήναις dele T. Ἀδριάνεια Ἀθήναις etiam alibi, ut in eodem Smyrnaeo titulo, memorantur. Heræa Argis celebrantur, quæ ut intelligam, facit Nemeorum vicinia. Κατὰ τὸ ἐξῆς dedi ex aliis agonisticis, ut n. 247. 1427. et Smyrnaeo modo allato ac Neapolitano Archibii etc. Καὶ τὸ β' refer ad Isthmia; et postquam secundum viciniam Isthmiam, continuo vicit proxima Actia. Τὸν διὰ πάντων quo referatur, patet ex nott. ad n. 1585. Id hoc loco de proprio quodam, quo omnes simul certarint cuiuscunque generis agonistici, certamine accipi vix potest; saltem non video quomodo tale potuerit certamen institui; itaque videan non ἀγῶνα, sed στέφανον supplendum sit; intellige coronam illi decretam, quod omnium victorum optimus iudicatus erat. Κοινὸν Ἀσίας sollempnia modo hic modo illic celebrata esse aliunde satis constat: talia ex Indice peti poterunt. De Σεματικοῖς ἀγῶσι cf. ad n. 247. et ad n. 1719. item titulum Septimii Publici etc. Ἱεροῦς e vestigiis Muratorianis probabile videtur; similiter in Spartanis n. 1418. habes ἱεροῦς τε καὶ στεφανίτας. Ad postrema cf. finem tituli de Septimio Publico: ὑπὸ φωνασκῶν Γ. Αἴλ. Ἀγαθήμερον, Ἐφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ Περγαμηνόν, κισσαρῶδον ἱερωνείκην καὶ μελοποιὸν ἐνδοξον, περὶ πάντα εὖνουν γενόμενον ὡς φύσει πατέρα.

1721.

Delphis in monasterio Panagiae, in cippo parieti inserto, qui foliis sculptis pulchre ornatus, lotoque coronatus est. Edidit Chandler. Inscr. II, 158. p. 86. repetierunt Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 188. Hughes Itin. T. I. p. 359. Turner Itin. T. I. p. 504. Inscriptionem rudissimè incisam ligneo typo reddidit Hobhouse Itin. p. 247. unde formas litterarum A dedi. Habeo etiam ex schedis Mustoxydianis a Miltiade scriptis: „Εἰς τὸ Κάστρον τῆς Φωκίδος εἰς τὸ μετόχι τοῦ ἀγίου τάφου ἐπὶ λίθου”.

ΑΙΑΚΙΔΑ
ΧΑΙΡΕ

Αἰακίδα
χαῖρε.

Male Turn. ΑΙΑΚΙΔΕ. Hughes Neoptolemi sepulcro impositum hunc lapidem fuisse putat, miro iudicio. Aeacidæ nomen, Delphi hominis, habes n. 1706.

1722.

Delphis. Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 508. Tractarunt Welckerus Spicil. epigr. alt. n. 41. p. 18. et Graefius Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 658 sqq.

ΣΗΜΑΤΟΔΗΡΩΟΠΑΤΗΡ
ΠΑΡΑΤΑΙΣΔΕΠΥΛΑΙΣΙΝ
ΠΥΘΙΚΟCΙΔΡΥCΕΝΠΑΙΔΟCΕΠΙ
ΦΘΙΜΕΝΟΥΡΗΤΡΟΥΠΑ
5 ΛΟΥΠΙΝΥΤΟΙΟΚΑΙΕC
ΡΟΥΒΙΟΤΗCΤΥΤΘΟΝ

Emendavi vitia typothetae. Vs. 1. articulum δ post OC excidisse vix est quod ambigas: σῆμα ἥρωος dictio offendere non potest, quum defuncti sexcenties dicantur ἥρωες; neque obest quod sequitur παιδὸς ἐπὶ φθιμένον. Vs. 4. ultimum Υ delendum censeas, ut nomen pueri sit, quod Welckerus statuit, Ῥητροπάλου: sed intuitum est aliquid mutare. Vs. 5. haud dubium est ἐσθλοῦ, quod postulabat Dodwellus, nec meliora allata sunt, quam quæ idem praebet, supplementa, ὅς ἐνθάδε κεῖται, τῆς νεα]ροῦ βιοτῆς τυτθὸν [ἐφαπτόμενος, nisi quod magis poeticum est ἔπαυρόμενος. Sed cur non potius νεα]ρῆς scriptum fue-

rit? Et cetera quoque languent. Non video cur ille puer non possit Ῥῆτρος dictus esse; et saltem vs. 4. extr. quaedam supplenda sunt, ne vs. 5. nimium excurrat. At haec certa via restitui non possunt; sed tamen sine mutatione ea supplere ita licet:

Σῆμα τόδ' ἥρωος [δ] πατὴρ παρὰ ταῖςδε πύλαισιν
Πυθικὸς ἵδρυσεν παιδὸς ἐπὶ φθιμένον,
Ῥῆτρον πᾶ[σι] φίλου, κα]λοῦ, πινυταῖο καὶ ἐσθλοῦ,
τοῦ νεα]ροῦ, βιοτῆς τυτθὸν [ἐπαυρομένον.

Possunt etiam alia tentari, si cui tot displicuerint genitivi.

1723.

Delphis in monasterio Panagiae prope aram sanctuarii in marmore. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 9. (cf. Patin. Comm. in Monum. ant. Smyrn. p. 236.), Clark. Itin. P. II. S. III. p. 189. Hobhous. Itin. p. 247. Hughes Itin. T. I. p. 360. Turner Itin. T. I. p. 304.

ΧΡΗΣΤΟΣ Θ

ΠΡΩΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

ΛΟΣ ΛΑΡΕΙΣ ΑΙΟΣ

ΠΕΛΑΣΓΙΩΤΗΣ

ΕΤΩΝ - ΙΗ

ΗΡΩΣ

ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Formam tituli dedi ex Clarkio, nec multum discedunt ceteri, nisi quod Hobh. versum quintum in duos divisit. Vs. 1. foliolum est ex Clark. Hobh. Vs. 2. O et A minutilora scripsi ex Hobh. qui vs. 4. Protandrus pinxit. Vs. 4. Hugh. ΠΕΛΑΣΓΙΩΤΗΣ; Turn. hoc omittit. Vs. 5. Hobh. ΗΤΩΝ; post quod Clark. punctum habet, apud ceteros omissum. Vox ΗΡΩΣ in ora tabulam cingente scripta est. Nulla

parte hunc titulum neque oblitteratum neque mutilatum esse testatur Clarkius, nihilominus Spon. vs. 7. habet ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ, quod ceteri omitunt omnes. Sed qui titulos Larissae Pelasgiotidis et Triccaem (n. 1781 sqq.) contulerit, videbit illis hominibus usitatum fuisse, ut in fine epitaphiorum adderent verba *ἡρώς χρηστὴ χαίρει*; itaque Sponii lectio satis defensa est; hodie illa verba deesse non est mirum, potestque ea lapidis pars resecta esse.

Χρήστος Πρωτοῦ Θεσσαλὸς Λαρεῖσιος Πελασγιώτης, ἐτῶν ιη ἡρώς χρηστὴ χαίρει. ΠΕΛΑΣΓΙΩΤΗΣ

Pelasgiotes additum est, quod plures sunt Larissae in Thessalia: hoc loco nobilis ad Peneum urbs intelligenda est, non Larissa Cremaste in Phthiotide, licet haec sit a nonnullis Pelasgia vocata (Strab. IX, p. 435. 440. unde habet Steph. Byz. v. *Λαρίσσα*). Nam *Πελασγιώτης* est qui sit ex *Pelasgiotide*.

1724.

Delphis „iuxta antiquissimam quercum in medio amphitheatri (cf. ad n. 1711. extr.), ad magnum et marmoreum lapidem”; Cyriac. p. xxviii. n. 198. et ex suis et Cyriaci schedis (Barberinis a Compagnonio missis) Murat. T. II. p. clxxxvii. 3. Cf. Leich. in Mencken. Misc. Lips. nov. Völ. I. p. 467.

ΟΙΔΑΔΕΓΩΨΑΜΜΟΥΤΑΡΤΟΜΟΝΚΑΙΜΕΤΡΑΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΚΑΙΓΚΩΦΟΥΣΥΝΙΗΜΙΚΑΙΟΥΦΩΝΕΥΝΤΟΣΑΚΟΥΩ

ΔΙΟΔΑΜΗΜΕΣΦΡΕΝΑΣΗΛΘΕΚΡΑΤΕΙΡΗΘΙΧΕΛΩΝΗΣ

ΕΨΟΜΕΝΗΣΕΝΧΑΛΚΩΙΑΜΑΡΝΕΙΘΙΣΙΚΡΕΕΣΙΝ

5 ΗΧΑΛΚΟΣΜΕΝΥΠΕΣΤΡΩΤΑΙΧΑΛΚΟΝΔΕΠΙΕΣΤΑΙ

Sic Cyr. Muratorius Σ et C miscet. Cyriacus quum hunc titulum Delphis sese vidisse narret, nec de fide hominis optimi dubitare liceat, merito Maffei Crit. lapid. p. 56. ubi aliud oraculum apud Cyriacum p. xli. extans, cuius singularis est ratio, recte spurium iudicavit, ab hoc damnando abstinuit; nec probari Leichii sententia potest, qui Cyriaci fidem spernens ex Herodoti membranarum ab illo hos versus petitos esse iudicabat. Haud dubie hoc oraculum, quod olim Croeso dedit Pythia, e libro scripto petatum, recentiore aetate Delphis inscriptum est, quod illud Apollinis praedicat rerum omnium quae sunt fiuntque scientiam: sed praecipua difficultas est in varia lectione, non in exigua illa vs. 4. *κρέσσι* pro *κρέσσι* vel *κρέσσι*, sed quod *κρατειρή* *δια* *χελώνης* legitur, pro quo apud Herodotum I, 47. et ceteros, qui hoc oraculum referunt, *κραταιρήνιο* *χελώνης* legitur, vel minuto discrimine *κραταιρήνιο* aut *κραταιρήνιο*, et quod ipsam Cyriaci lectionem in textu posuit H. Stephanus. Quae lectio Cyriaci quum manifesto falsa sit, nec statui queat forma *κρατειρή*: tamen vix intelligas, quomodo factum sit, ut eadem reperiatur apud Stephanum. Wesselingius quidem ex codice eam a Stephano petitam iudicabat: at recte videtur observasse Schweighäuserus T. I. P. II. p. v. nullo Stephanum codice usum esse, sed solo fortasse exemplo quodam sive Aldinae sive Hervagianae editionis,

cuius in marginibus lectiones e manuscripto codice, et docti alicuius coniecturae notatae essent. Contra Dobraeo Diar. class. T. XXX. p. 146. hoc videtur apertum, lectionem Cyriaci *κρατειρή* ex Herodoto typis impresso petitam esse; nempe Cyriacum quidem titulum hunc in lapide repperisse Delphis, ideo olim inscriptum, ut ornaret publicum privatumve monumentum, sed fortasse tantum duos priores versus; editorem schedarum autem vel scribam, qui Cyriaci schedas prius transcripserit, ex Herodoto addidisse reliqua. At ne hoc quidem credibile est. Nam Cyriaci textus Moronius primus a. 1654. ex schedis Barberinis editus videtur fideliter et sine ullo additamento ex illis manuscriptis expressus esse; et quum praeterea Muratorius in suis schedis repperit eadem, Moronius certe non culpandus est. Quodsi ex Stephani Herodoto petita esset lectio, debebat eam scriba inseruisse Muratorio doctior; Muratorius enim ne ipse quidem intellexerat hoc oraculum etiam apud Herodotum legi. Denique quomodo tandem schedas Barberinas Cyriaci post Stephanianam Herodoti editionem, hoc est post a. 1566. scriptas esse credideris? Vide modo lemma ad n. 362. Quae quum ita sint, iudico Italum quendam vel alium doctum ex schedis Cyriaci orae eius libri, quo Stephanus in Herodoto recognoscendo usus videtur, adscripsisse lectionem *κρατειρή*: qua sola sententia tollitur difficultas.

O o o o 2

INSCRIPTIONES PHOCICAE RELIQUAE.

1724. *b.*

b. ΖΟΤΑΞΗΡΑ
; ex schedis Köhlerianis sero acceptis. Ω 9 Π
ΖΟΙΑΞΙΕΡΑΛΖΟΛ
καὶ [τ]ᾶλλα ὅ[σα] περὶ καὶ] πρὸς ἀλλήλους πρ[ο]ξένους καὶ [εὐ-
ερ]γ[έ]ταις, ἀρχόντων - Η - , Κωνσταντίνου.
De forma decreti 1691. 1692. 1752. 1771
sq. De ἐπιτάσει. Introductio Boeot. Vs. 4. Σι
detur Οἱ fuisset: certe FY (φυκίας, ut in Boeoticis)
non audeo scribere. Ἐπιτάσει. quid sit, vide ad
169. 169. Offensor vero quod non habet
ἐπιτάσει, anne igitur contra morem legendum ἐπι-
τάσει, [γὰρ] [κ]ίς, [ἐπ]ισμίας. Tum addi Οἱ φυκίας
postea etiam ἀρχόντων, sed haec omittitur aliquo-
ties in huiusmodi titulis (v. Introductio Boeot. extr.)
Vs. 8. I. secundum dele. De archontibus p. 175. Cf.
ad. n. 1752. b. Ω 9 Π

1725.

Daulide in lapide: Cyriac. p. xxxii. n. 212. versibus non distinctis, et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. II. p. dxciv. i. ex quo versuum divisionem dedi. Attingit Corsinus F. A. T. II. p. 449.

5 ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΕ ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΩΣ ΜΗ-
 ΝΟΣ ΔΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑ ΘΑΝΑΤΟΠΑΘΟΥΣ ΠΑΙ-
 ΡΟΣ ΛΑ... ΕΝΝΟΜΕΥΣΑ ΔΙΑ ΕΞ ΤΡΕΥΣΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ
 ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΓΕΔΑ ΜΟΝΟ ΠΥΘΕΑ ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ ΦΙΛΩΝΟΣ
 5 ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΤΑΝΤΟΣ ΔΑΥΛΕΙΣ ΘΕΛΑΧΕΙ

Cyr. constanter Σ; Mur. Σ et C miscet. Vs. 1.
 Cyr. ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣ, Mur. quod dedi. Vs. 2.
 Cyr. ΙΕΡΗΤ etc. Mur. ΙΕΡΑΤ etc. Vs. 3. Mur.
 solus lacunam habet.
 Αρχωντες - - - τοῦ Πατρωνος, Βουλευθέντας Καλ-
 λικλέους, μήρος ἐβδόμων, ιερητερούσας τῷ Ἀθανᾷ - - - πλου-
 τίας, - - - ἐνόμων, [ἐκκλη]σ[ί]α? - - - - - [αὐ]-
 τῶν; - - - ἐλευθέρους, μάστρες Ἀρχιδάμας Πυθία, Καλλικλῆς
 Φίλωνος, Τειμάγους - - - αὐτος, Δαυλιεύς.
 Recte Mur. haec ex syngrapha de manumissi-
 one sive venditione servorum superesse putat, si-
 mili ea Delphicis; sed plurima intercidisse mani-
 festum est. Initio archontis nomen periit, superstite

paterno: de archontibus Phociois cf. ad n. 1732. b. Mensis nomen esse ἑβδομον, vidimus Introd. Boeot. Cap. III. 3. Emendavi pridem (v. Osann. Syllog. p. 191.); emendavit etiam Müllerus Orch. p. 330. Venditio videtur ita instituta, ut emeret Minerva: quare huius memoratur sacerdos. De templo Minervae Daulide v. Pausan. X, 4. 6. Lectionem ἑβδομοῦσας retinui ex Cyriaco, quod Muratorii nulla in his rebus fides est. Vide de ea forma ad n. 1603. Ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ valde est incertum; deduxit me eo n. 1567, quamquam venditionem in concione fieri non est probabile.

1726.

100 *Ambryssi* s. *Ambrossi* (hodie *Dystomo*) e Meletii Geogr. ant. et nov. p. 333. ubi litteris Constantinopolitanis redditur.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙ

Καλλιστράτα Ἀπόλλωγι.

Meletius adiunxit iis, quae n. 1729. dedi.

1727.

Ibidem; ex schedis Guil. Gellii misit Rosius.

PANTAINETA

Πανταίνετα,

ΕΝΟΚΡΑΤΕΙΑ

Δευτερά

Δ A M A T P

Δάματρι

K A I K O P A I

καὶ Κόρη

1728.

NOTI... ΔΑΥΔ

In rupe anti Corycii in Phocide; ex diario Raikesii ed. in Walpol. Mem. p. 314.

INXYTINATA

ΕΥΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΟΣ
ΑΛΚΙΔΟΜΟΝΟΣ ΑΛΚΙΔΟΜΟΝΟΣ
ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΥΜΠΕΡΙΠΟΛΩ ΣΥΜΠΕΡΙΠΟΛΩ
ΠΑΝΙ, ΝΥΜΦΑΣ.
ΗΜΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΗΝΙΑΤΟΝΩΜΗΝΟΝ
ΥΕΛΕΠΕΙΣΧΑΡΑΧΑ
ΖΟΥΤΑΚΟΜΟΝΟΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ

ΕΥΣΤΡΑΤΟΣ, at Corycii in Attica; Superlativ
esse dativum non ambigo. Pan hoc cognomento di-
citur, qui cum Nymphis Corychiis Bacchantibus
(Κωρυχίαις Νύμφαις Βακχίαις), ut ait Sophocles, una
vagebat. Panem et Nymphas et alibi et in inscriptt.
conspicimus. Hæc igitur. Cf. modo n. 436.
1729. ΠΑΝΙ, ΝΥΜΦΑΣ. ΗΜΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΗΝΙΑΤΟΝΩΜΗΝΟΝ

ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΑΡΑΠΙΣΙΑΝΟΥ ΒΙΑΡΙΣΤΑΔΑΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ
ΕΤΙΚΟΚΑΙΤΙ
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ
ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΑΡΑΠΙΣΙΑΝΟΥ ΒΙΑΡΙΣΤΑΔΑΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ
ΕΤΙΚΟΚΑΙΤΙ
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ

Saride (Thodis Saris) ad Conventum D. Lucae. Ed. Spon. Itin. T. III. p. II. p. 10. et versibus rectius divisus Whelerus Itin. p. 351. Et ex schedis Murat. T. I. p. 333. Minusculis habet Melet. I. c. p. 335.

ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΑΡΑΠΙΣΙΑΝΟΥ ΒΙΑΡΙΣΤΑΔΑΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ
ΕΤΙΚΟΚΑΙΤΙ
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ
ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΑΡΑΠΙΣΙΑΝΟΥ ΒΙΑΡΙΣΤΑΔΑΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ
ΕΤΙΚΟΚΑΙΤΙ
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ

ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ ΠΙΡΙΑΔΟΝ Vs. 2. Whel. ΒΑ
ΜΟΥΣ. Vs. 4. ΜΑΙ. ΑΝΘΩΚΕΝ.
ΘΕΟΙ ΣΕΒΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΕΙ ΤΗΝ
ΚΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΒΑΘΜΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ
ΑΝΕΘΗΚΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ

Descriptio videtur ad fontem pertinere, de quo Pausan. X, 35, 55 τὸ δὲ ὕδωρ δι' ἀνδρῶν τὸ πότιμον
scriptiōnem addita sunt.

ΕΛΕΑΕ (Leuta); e Melet. Geogr. vet. et nov. p. 336.
NEMEIA ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΙΑ Β

ΝΕΜΕΙΑ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΙΑ Β
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ
ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ ΑΛΚΑΙΟΣ ΑΜΒΡΥΣΙΟΣ
ΣΑΡΑΠΙΣΙΑΝΟΥ ΒΙΑΡΙΣΤΑΔΑΣ
ΠΙΡΙΑΔΟΝ
ΕΤΙΚΟΚΑΙΤΙ
ΣΥΟΤΑΚΕΔΕΔΟΥΤ
ΥΠΩΝΙΑΔΙΑ
ΚΑΙ

Daulide. Titulum a ab Aberdeeno repertum edidit Walpol. Mem. p. 459 sqq. b est ex eiusdem lapidis alio latere a Leakio
editus in Walpol. Trav. p. 513 sqq. cf. p. 523. Partem a habeo etiam ex schedis Köhlerianis.
[Textum vide in pag. seq.]

In a ex schedis Köhlerianis vs. 10. addidi al-
terum M. Vs. 20. spatium vacuum reliqui ex Köhl.
Vs. 40. Walp. ΦΛΑΥΙΟΣ, Köhl. ΦΛΑΟΥΙΟΣ.
Vs. 42. Walp. ΣΩΚΛΑΡΟΥ, Köhl. quod dedi;
vs. 46. Walp. ΜΑΡΤΙΑΝΟΥ, Köhl. ΜΑΡΤΙΑΝΟΙΣ:
unde dedi ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ.

Αγαθὴ τύχη. Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καί-
σαρι Σεβαστῷ τὸ β', Γναίῳ Πεδανίῳ Φούσκῳ Σαλενάτορι
ὕπατοϊ, πρὸς θ'. Κ(αλ) Νουενβρίων, ἐν Χαιρυνείᾳ, Ζω-
πύρου Ἀριστίανος καὶ Παρμένων Ζωπύρου, οἱ ἐγδικοί τῆς

Δαυλιέων πόλεως, ἐμαρτυροποιήσαντο ἀπόφασιν ἀντιγεγρα-
φῆναι τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ Τ. Φλαυίου Εὐβούλου τὴν ὑπο-
γεγραμμένην.
Τ. Φλαυῖος Εὐβούλος, ὁ δοθεὶς κριτὴς καὶ δριστὴς
ὑπὸ Καίου Μαξιμου ἀνδραπάτου, καὶ τηρηθεὶς ὑπὸ Οὐα-
λερίου Σεουήρου ἀνδραπάτου, μεταξὺ Ζωπύρου τοῦ Ἀριστί-
ανος καὶ Παρμένωνος τοῦ Ζωπύρου καὶ Μεμμίου Ἀντιόχου
περὶ χώρας ἀμφιβεητουμένης, ἀκούσ[ας] ἐκατέρου μέρους
ἐφ' ὅσον ἐβούλοντο καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοψίαν ἐλθόν, κελεύ-
σαντός με ἀποφῆνα[σ]θαι Κλωδίου Γρανιανοῦ τοῦ κρατῆ-
στου ἀνδραπάτου, κρεῖνῳ καδῶς ὑπογεγραπταί. Ἀγρῶ

a.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΤΡΑΙΑΝΩ ΑΔΡΙΑΝΩ ΚΑΙ
 ΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩ ΤΟ ΒΓΝΑΙΩ ΠΕΔΑΝΙΩ ΦΟΥ
 ΣΚΩ ΣΑΛΕΙΝΑΤΟΡΙ ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΡΟΘ
 5 ΚΝΟΥ ΕΝ ΒΡΙΩΝΕΝ ΧΑΙΡΩ ΝΕΙΑ
 ΖΩ ΠΥΡΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΩΝ
 ΖΩ ΠΥΡΟΥ ΟΙ ΕΓΔΙΚΟΙ ΤΗΣ ΔΑΥΛΙΕΩΝ ΠΟ
 ΛΕΩΣ ΕΜΑΡΤΥΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΑΠΟΦΑΣΙΝ
 ΑΝΤΙΓΕΓΡΑΦΘΑΙ ΤΗΝ ΔΟΘΕΙΣΑΝ ΥΠΟ ΤΦΛΑΟΥ
 10 ΙΟΥ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΤΗΝ ΥΠΟ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
 ΤΦΛΑΥΙΟΥ ΣΕΥΒΟΥΛΟΣ ΟΔΟΘΕΙΣ ΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΟΡΙ
 ΣΤΗΣ ΥΠΟ ΚΑΣΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΡΗ
 ΘΕΙΣ ΥΠΟ ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ ΣΕΟΥ ΗΡΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΜΕΤΑ
 15 ΕΥΖΩ ΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ
 ΤΟΥ ΖΩ ΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΜΜΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΠΕΡΙ ΧΩΡΑΣ
 ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥ ΜΕΝΗΣ ΑΚΟΥΣ ΕΚ ΑΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ
 ΕΦΟΣΟΝ ΕΒΟΥΛΟΝΤΟ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΙΑΝΕΛΩΝ
 ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟΣ ΜΕ ΑΠΟΦΗΝΑΘΑΙ ΚΛΩΔΙΟΥ ΓΡΑ
 20 ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΚΡΕΙΝΩ ΚΑΘΩΣ
 ΥΠΟ ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΑΓΡΟΥ ΔΡΥΠΠΙΟΥ ΟΝ ΗΓΟΡΑΣΕ
 ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΚΛΕΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΜΕΜΜΙΟΣ ΑΝΤΙΟ
 ΧΟΣ ΚΑΤΑ ΛΑΒΟΜΕΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΕΚΟΜΙΣΘΕΝ
 ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΗΚΕΙΝ ΑΝΤΙΟΧΩ ΠΛΕΘΡΑ
 25 ΦΩΚΙΚΑ ΥΛΕΟΣ ΑΝΕΥ ΡΕΘΗ ΠΛΕΙΩ ΤΟΥ ΤΩΝ
 ΚΡΕΙΝΩ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΔΑΥΛΙΕΩΝ ΠΟΛΕΩΣ ΟΜΟΙ
 ΩΣ ΑΓΡΟΥ ΕΥΕΥΛΕΙΑΣ ΠΛΕΘΡΑ ΥΛΑ ΚΡΕΙΝΩ
 ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΑ ΔΕ ΛΟΙΠΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙ
 ΝΑΙ ΧΩΡΙΩΝ ΠΛΑΤΑΝΟΥ ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΤΟΜΕΩΝ
 30 ΠΛΕΘΡΑ ΣΛ ΚΡΕΙΝΩ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΑ ΔΕ ΛΟΙ
 ΠΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΝ ΔΕ ΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ
 ΚΡΕΙΝΩ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΟΘΕΝ ΑΝ ΒΟΥ
 ΛΗΤΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΝΕΚΑ ΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ
 ΔΡΥΠΠΙΩ ΚΑΙ ΕΥΕΥΛΕΙΑ ΕΝ ΔΕ ΠΛΑΤΑΝΩ
 ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΤΟΜΕΑΙΣ ΜΙΑ ΕΠΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΡ
 35 ΧΗΤΗΣ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ ΕΣΤΑΙ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΝ
 ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΟΘΕΙΣΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΕΦΕΞΗΣ ΜΗ
 ΕΛΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ ΤΑΙΣ ΜΕΤΡΗΣΕΣΙΝ ΑΠΑΣΑΙΣ
 ΜΗΤΕΡΕΙΘΡΩΝ ΜΗΤΕΡΟΣ ΑΤΡΑΧΕΑΟΝΤΑ ΚΑΙ
 ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΑ ΓΕΩΡΓΕΙΣΘΑΙ ΥΠΕΡ ΔΕΚΑΣΦΥ
 40 ΡΑΣ ΕΣΤΙΝ ΠΑΡΗΣΑΝΤ ΦΛΑΟΥΙΟΥ ΣΕΥΒΟΥ
 ΛΟΣ ΑΠΕΦΗΝΑΜΗΝ ΚΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙ ΜΕΣ
 ΤΡΙΟΣ ΣΩΚΛΑΡΟΣ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ
 ΝΕΙΚΩΝ ΣΥΜΦΟΡΟΥ ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΝΕΙΚΩΝΟΣ
 ΖΩ ΠΥΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥΣ ΩΣΙΒΙΟΣ ΔΡΑΚΩ
 45 ΝΟΣ ΝΕΙΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΕΩΝΘΕΟΔΟ
 ΤΟΥ ΚΑΛΛΩΝ ΦΥΛΑΚΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ
 ΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

b.

ΟΔΟΣ ΔΕ Η ΕΠΙ ΤΟΝ
 ΑΡΧΑΓΕΤΗΝ ΕΞ ΕΙ ΠΛΑ
 ΤΟΣ ΚΑΛΑΜΟΥΣ ΔΥΟ
 5 ΤΑ ΔΕ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΜΥΤΡΗΣ Ε
 ΩΣ ΕΝ ΚΑΡΑΞΟΥ ΣΥΓΚΟ
 ΝΗΕΝ ΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΙΚΑΔΟΣ
 ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΜΗ
 ΝΟΣ ΗΜΩΝ ΟΤΑΝ ΕΝ
 10 ΧΑΡΑΧΘΩ ΣΙΝ ΕΠΕΛΕΥ
 ΣΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΟΥΣ
 ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΥ ΔΡΥΠΠΙΟΥ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΚΟΜΙΣΘ
 ΣΑΝ ΧΕΙΡΑ ΥΠΟ ΣΕΡΑΠ
 15 ΑΔΟΣ ΖΩ ΠΥΡΟΥ ΤΟΥ
 ΕΓΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ
 ΦΙΛΩΝΑΣ ΩΣΙ ΚΡΑΤΟΥΣ
 ΚΑΙ ΔΑΜΩΝΑΣ ΖΩ ΠΥ
 ΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΡΕΙ
 20 ΜΕΝΕΙΤΙ ΛΕΙΠΕΙΤΩ
 ΡΙΘΜΩ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑ
 ΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΥΒΟΥΛΟΥ
 ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΤΡΙΑΚΟ
 25 ΤΟΥΤΟΥ ΕΧΕΙΝ ΑΠΑΙΤΗ
 ΣΙΝ ΣΕΡΑΠΙΑΔΑ ΑΠΟ
 ΤΗΣ ΔΑΥΛΙΕΩΝ ΠΟΛΕ
 ΩΣ ΠΑΡΗΣΑΝ
 ΚΟΥΡΡΙΟΣ ΑΥΤΟΒΟΥ
 30 ΛΟΣ ΚΕΚΡΙΚΑ ΚΑΙ
 ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΣΦΡΑ
 ΓΙΣΑΝΙΚΗ ΦΟΡΟΣ ΛΥ
 ΚΟΜΗΔΟΥΣ ΚΕΚΡΙΚΑ
 ΑΓΑΣΙΑΣ ΤΕΙΜΩΝΟΣ
 35 ΚΕΚΡΙΚΑ ΠΑΙΛΙΟΣ
 ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ ΕΣΦΡΑ
 ΓΙΣΑΤΕ ΤΑΡΤΗΝ ΕΙΣΙΔ
 ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΗΤΡΟΔ
 ΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ ΑΝ
 40 ΤΙΚΥΡΕΥΣ ΝΕΙΚΑΡΕ
 ΤΟΣ ΠΙΣΤΟΥ ΤΙΘΟΡΕΥΣ
 ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ
 ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙ ΑΚΙΝΔΥ
 ΝΟΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ ΤΙ
 45 ΘΟΡΕΥΣ ΣΕΕΚΟΡΝΗΛΙ
 ΟΣΑΣΙΟΧΟΣ ΕΥΝΟΥΣ
 ΕΠΑΙΡΑΚΑΛΛΙ ΓΕΝΗΣ
 ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΥ ΕΣΦΡΑΓΙΚΑ
 ΤΙΘΟΡΕΥΣ

δρυππίου, ὃν ἡγόρασε παρὰ τῶν Κλέας κληρονόμων Μέμμιος Ἀντίοχος, καταλαβόμενος ἐκ τῶν ἐπὶ με κομισθέντων γραμμάτων προσήκειν Ἀντίοχῳ πλέθρα Φωκικὰ υλὲς, ὅσα ἂν εὔρεθῃ πλείω τούτων, κρείνῳ εἶναι τῆς Δαυλιέων πόλεως. ὁμοίως ἀγροῦ εὐξυλείας πλέθρα υλὲς κρείνῳ εἶναι Ἀντίοχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως εἶναι χωρίων πλατάνου καὶ μοσχοτομείων πλέθρα σλ κρείνῳ εἶναι Ἀντίοχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως κρείνῳ γενέσθαι τῆς χώρας ὅθεν ἂν βούληται Ἀντίοχος

ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν δρυππίῳ καὶ εὐξυλείᾳ, ἐν δὲ πλατάνῳ καὶ μοσχοτομείᾳ μία ἐπ' ἀμφοτέροις ἀρχὴ τῆς μετρήσεως ἔσται μετρούμενων ἀπὸ τῆς δοθείσης ἀρχῆς τῶν ἐφεξῆς, μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἀπ' αὐαῖς μήτε βρείθρων μήτε ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας ἔστί. παρήσαν Τ. Φλαυίου Εὐβουλος, ἀπεφηνάμην καὶ ἐσφράγισμαι Α. Μέστριος Σώκλαρος, Κλεομένης Κλεομένους, Νείκων Συμφόρου, Λαμπρίας Νείκωνος, Ζώπυρος Ἀντίπατρου, Σωσίβιος Δράκων

νας, Νεϊκῶν Ἀλεξάνδρου, Λέων Θεοδότου, Κάλλων Φύλακος, Κάσσιος Μαρτυανός. Ψηφίσματι τῆς πόλεως.

b.

Ὅδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἔξει πλάτος καλάμους δύο, τὰ δὲ σημεῖα καὶ τοῦ[ς] ὅρους τῆς μ[ε]τρήσεως ἐνχαράξουσιν κοί[ν]ῃ ἐντὸς τῆς εἰκάδος τοῦ δωδεκάτου μηνός, ἡμῶν, ὅταν ἐνχαράξωσιν, ἐπελευσόμενων αὐτοῦς. περὶ ἀγροῦ δρυππίου κατὰ τὴν προκομισθ[εῖ]σαν χεῖρα ὑπὸ Σεραπιάδος. Ζωπύρου τοῦ ἐγδίκου καὶ τῶν περὶ Φίλωνα Ἰωσιμράτους καὶ Δάμανα Ζωπύρου ἀρχόντων κρεί[ν]ομεν, εἴ τι λείπει τῷ [α]ριθμῷ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Εὐβοῦλου τετρακοσίων τριακόν[τ]α πέντε πλέθρων, ταύτου ἔχειν ἀπαίτησιν Σεραπιάδα ἀπὸ τῆς Δαυλιέων πόλεως. παρήσαν· Κούρσιος Αὐτόβουλος, κέρικα καὶ τὴν πρώτην ἐσφράγισα. Νικήφορος Λυκομήδους, κέρικα. Ἀγασίας Τείμωνος, κέρικα. Π. Αἴλιος Δαμόξενος, ἐσφράγισα τετάρτην. Εἰσί[ας] πέμπτην. Μητροδό[ω]ρος Ἀπολλοδότου Ἀντικυρεὺς, Νεκάρετος Πίστου Τιθορεὺς, Τύραννος Τυράννου ἐσφράγισμαι. Ἀνίνδωνος Καλλικράτους Τιθορεὺς, Σέξ. Κορνήλιος Ἀ[ξ]ίохος, Εὐνους Ἐπα[φ]ρά, Καλλιγένης Κλεονεῖκου ἐσφράγικα Τιθορεὺς.

Tit. a. est p. Chr. 118. ix. Kal. Nov. Chaeroneae scriptus, Proconsule Achaiae Clodio Graniano. Continetur iudicium finium regundorum ex sententia T. Flavii Eubuli, qui litigantibus erat iudex datus et servatus a duobus prioribus Proconsulibus, qui sub Traiano fuerint necesse est: unde simul patet causam per plures esse annos dilatatam. Manifesto vero sententia ab Eubulo dicta pertinet ad litem, quam Dauliensium civitas moverat Memmio Antiocho: civitatis causam autem egerunt Zopyrus Aristionis f. et Parmeno Zopyri f. ut actores civitatis rem repetentes (ἐκδικοί). In fine subscripti sunt qui scribendo affuerunt (παρήσαν, quae dictio et ex titulis Graecis Latinisque et aliunde nota est), decem viri praeter Eubulum. Hanc igitur sententiam in album relatam esse (ἀντιγεγράφαι), illo quem diximus die Zopyrus et Parmeno civitatis syndici testibus productis affirmant; ipsaque sententia *iussu civitatis* (Ψηφίσματι τῆς πόλεως) marmori incisa est. Iudicavit vero Eubulus, ἀγροῦ δρυππίου plethra Phocica Antiochi esse 435, ἀγροῦ εὐξυλείας plethra 430, χωρίων πλατάνου καὶ μωσχοτομεῶν plethra 230: quidquid superesset terrae, de qua agebatur, id esse civitatis: simul quomodo demensio instituenda esset, praecepit. Iam tit. b. ad eandem quidem rem pertinet, non tamen ad universam, sed ad partem eius: via quam lata esse debeat definitur; termini quomodo et quando collocandi sint: postremo, si quid deficiat ad illa 435 ἀγροῦ δρυππίου plethra, quae competunt Antiocho, civitatem Dauliensium teneri, ut id expleat. Haec sententia supplementi causa additur priori; unde factum est, ut ea inciperet particulā coniunctiva: ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ etc. Non tamen eiusdem haec iudicis sententia est, sed Curii Autobuli et undecim aliorum, qui praesentes fuisse ac iudicasse dicuntur et sententiam signant: in quibus nullus est eorum, qui tit. a. memorantur; sunt vero partim peregrini, Anticyrensis, Tithorenses. Denique ipsa re docente haec sententia non ad actio-

nem Dauliensium pertinet, neque actores fuerunt Zopyrus et Parmeno civitatis syndici; sed actor a civitate repetit aliquid, Serapias Zopyri f. ἐκδικος, qui necesse est Antiochi causam adversus Dauliensium urbem egerit. Quae quum ita sint, post sententiam Eubuli patet Antiochum novam Dauliensibus litem movisse, quod neque de viae latitudine et aliis rebus constaret, nec certum esset ἀγρὸν δρύππιον tantum esse, quantum agri competere Antiocho. Igitur alii iudices dati sunt; qui quum partim peregrini sint, non probabile est rem potuisse ipso anno prioris tituli (p. Chr. 118.) perfici, quum praesertim prior causa per plures annos dilata sit. Itaque alius anni hic titulus est: quod tenendum, ne quis εἰκάδα τοῦ δωδεκάτου μηνός (tit. b.) Dauliensium putet debere die ix. Kal. Nov. (tit. a.) eodem anno posteriorem esse. Etenim ex iis, quae Introd. Boeot. cap. III, 4. disputavimus, liquet duodecimum Phocensium mensem fere Septembri Romanorum respondere, quatenus quidem mensis lunaris respondere solari potest.

De singulis paucissima moneo. Ἀπόφασιν esse sententiam monui ad n. 1711. Vs. 16. schedae et Köhlerianae et Aberdeen AKOYΣ, omisso ΑΣ lapicidae culpa. Δρύππιος, Εὐξυλεία, Πλάτανος, Μωσχοτομέαι videntur nomina propria praediorum, sed ducta a soli condicione et proventu. Δρύππιος videtur a δρύπη, druppa esse; μωσχοτομέαι est a μόσχοις, surculis: ceterum non saltus sunt vel loci arboribus consiti, sed arva, quae arari queant; quod ex seqq. patet. Μωσχοτομέαι ἐν ἐκατέρῳ τῶν ἀγρῶν offendit: exspectes ἐκατέρῳ τῷ μῶσῳ. Verba μήτε ὅσα τραχέα etc. sic verte: neque iis (computatis), quae, quum saxosa sint nec culturam patiantur, sint super decem malleolorum mensuram, h. e. nec computatis locis saxosis et culturam non admittentibus, si decem malleolis ampliora sint. Σφύραν esse mensuram patet, fortasse denominatam a σφύρα instrumento agrorum, quo diminuebantur glebae: et recte mihi videtur Leakius ap. Walpol. Trav. p. 528. mensuram plani dixisse. In subscriptis nota Κάσσιος, supra Κάσιος. In formis memorabile Δράκωνος: cf. Introd. Boeot. I, 17. Soclari nomen redit n. 1733. et reperitur etiam apud Plutarchum.

Tit. b. Ὁ Ἀρχαγέτης est ἡρῶν ἢ ῥω Ἀρχηγέτου in regione Tronide (Pausan. X, 4, 7.). Κάλαμον Italicae cannae confert Leakius, quae longi mensura est; addit Walp. εἶχε κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν, ex Apocal. XXI, 16. Heroni geometrae calatum esse $6\frac{2}{3}$ cubitorum in Lexico notavit Schneiderus. Χεῖρα esse χειρὸς γραφον ex Polluce II, 152. notatur, ubi allatus locus Hyperidis non est plane geminus. Tum mira virilis nominis forma est Σεραπιάς, sed certa ex seq. Σεραπιάδα. Duo deinde archontes memorantur ut praesides collegii, prorsus ut Ambryssi n. 1736. et Stiride n. 1724. b. Fortasse alter fuit proprie eponymus archon, alter bularchus (cf. n. 1725.). Archon Amphicleae Phocicae habetur n. 1738. Mox malis Κούρσιος. ΕΙΣΙΔ μuto in Εἰσί[Α]Σ: Walp. Εἰσίων; deinde Ἀξίохος et

Επαφρᾶ sunt haud incerta. In formulis, quibus ἐσφράγισα, ἐσφράγισμαι, ἐσφράγιχα. In ultimo nomine nota positum vocabulorum, de quo vide ad singuli subscribentium usi sunt, ingens est inconstantia; alius addit alius omittit vocem κέκρικα vel n. 25. et passim.

1733.

Ex rudibus *Tithoreae* (hodie Veliza) in sanctuario ecclesiae. Ed. Clarkius, *The Tomb of Alexander* p. 155. n. 4. Itin. P. II. S. III. p. 222.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΒΑΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΑΡΧΙΕΡΕΑΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΥΠΑΤΟΝΤΟΔ
ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΗΠΟΛΙΣ
5 ΤΙΘΟΡΕΩΝΚΑΙΤΦΛΑΒΙΟΣΣΩ
ΚΛΑΡΟΣΚΑΙΤΦΛΑΒΙΟΣΑΠΑΣ..
ΚΑΙΛΦΛΑΒΙΟΣΠΩΛΛΙΑΝΟΣΑΡΙΣΤΟΣ

Vs. 3. Δ̄ esse in lapide, non quod olim expressum erat Δ, in Itin. Clark. notatur ex Guil. Gellii auctoritate.

Αὐτοκράτορα Νέρβαν Καίσαρα, ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας ὑπατον τὸ δ', πατέρα πατρίδας, ἡ πόλις Τιθορέων καὶ Τ. Φλάβιος Σώκλαρος καὶ Τ. Φλάβιος Ἀ[γ]ασ[ίας?] καὶ Λ. Φλάβιος Πωλλιανὸς Ἀρίστο[υ]?

Inscriptio pertinet ad a. p. Chr. 98. m. Ianuar. De Soclari nomine cf. ad n. 1732. In fine Ἀριστος vix ferri potest: T. Flavium Aristum tamen ex Wheleriano lapide contulit Parrius in Clarkii libro priore.

1734.

Ambryssi (Dystomo). Minusculis dedit Meletius Geogr. ant. et nov. p. 333.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΩΝΑΤΡΑΙΑΝΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟΣΑΜΒΡΩΣΣΙΩΝ

Αὐτοκράτορα Νερ[ούαν] Τραιανὸν Καίσαρα Σεβαστὸν Γερμανικὸν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀμβρωσσ[έ]ων. Dedi Ἀμβρωσσέων ex n. 1729. 1736.

1735.

Elateae; minusculis dedit idem p. 336.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΣΕΒΗΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΛΑ
ΤΕΩΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖον Εὐσεβῇ Σεβαστὸν, τὸν μέγιστον, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἐλατέων.

M. Antoninum Philosophum esse *Pium* vocatum non satis constat (v. Eckhel. D. N. T. VII. p. 74.): fortasse igitur Caracalla intelligendus (cf. ib. p. 221.). De Elagabalo nolo cogitare.

1736.

Ambryssi (Dystomo), in basi statuae imposita. Minusculis dedit Meletius Geogr. ant. p. 333. deinde rectius Chandler. Inscr. II, 148. p. 82. quem vide in Syllabo de forma litterarum a nobis ad ipsius ductum expressa.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
CARAM·ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΟΔΟΝΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΝΑΥΤΟ
5 ΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙCΑΡΟΣΛΥ
CΕΠΤΙΜΙΟΥCΕΟΥΗ
ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
CΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑΒΙ
ΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
10 ΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙCΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΝΗΠΟΛΙC
ΑΜΒΡΩCCEΩΝΕΠΙ
ΤΗCΑΡΧΗCΑΝΤΕΡΩ
ΤΟCΤΟΥΑΝΤΕΡΩΤΟC
15 ΚΑΙΕΥΤΥΧΕCΤΑΤΟΥΤΟ[Υ]
ΖΗΘΟΥΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
ΤΟCΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟCΑΝ
ΤΕΡΩΤΟC ΨΒ

Supplementa apposita sunt Chandleri. Vs. 2. Mel. Αὐρηλιον. Idem vs. 5. Λ' (pro ΛΥ). Vs. 9. Mel. Ἀδιαβηνικο. Vs. 11. ἀδελφον. Vs. 12. Chandl. ΑΜΒΡΟ CΕΕΩΝ, Melet. Ἀμβρωσσεων, quod dedi. Vs. 15 sqq. Mel. το Ζηθου ἐπιμεληθεν ρος του αρχοντος ψ β'.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Κόμοδον Ἀντωνεῖνον, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Λυ. Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, Παρθικοῦ μεγίστου ἀδελφόν, ἡ πόλις Ἀμβρωσσέων, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀντέρωτος τοῦ Ἀντέρωτος, καὶ Εὐτυχεστάτου το[ῦ] Ζηθου, ἐπιμεληθέντος τοῦ ἀρχοντος Ἀν[τέ]ρωτος. ψηφίσματι βουλῆς.

M. Aurelius Commodus Antoninus, filius M. Antonini Philosophi, regnans usque ad a. p. Chr. 192. a Sept. Severo inter Divos relatus est, postquam Severus adoptione sese M. Aurelii Philosophi filium esse finxit: quod fecit a. p. Chr. 195. Ab

hoc igitur tempore Severus Commodi, Commodus Severi frater dicitur; v. Eckhel. D. N. T. VII. p. 173. hic titulus impositus basi est, quum Commodi statua reponeretur: unde fieri potuit, ut impolita Chandlero videretur basis. De scriptura Κόμοδος esse, vitato *Divi* in Commodio cognomento, quasi monui ad n. 1720. et de archontibus Phocicis ad iam vivo Commodio eius frater fuisset Severus. Et n. 1732. b.

1737.

Ibidem; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 512.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΟΕΙ
ΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΝΣΕΟΥΗΡΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΕΥΤΥΧ

Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον αὐτοκράτορα Μ. Αὐρήλιον
Σεουήρον Ἀλεξάνδρον, [εὐσεβῆ], εὐτυχῆ, Σεβαστόν.

1738.

In ecclesia prope vicum Dhadhia, ad montem Parnassum in parte septentrionali, ubi olim videtur *Amphiclea* sita esse Bacchi cultu insignis (Pausan. X, 33, 5.). Ed. Leakius in Walpol. Trav. p. 508. n. 7. addiditque notam Walpol. p. 520.

Ψ Κ Δ
ΜΟΥΛΔΑΜΑΣΙΠΠ
ΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΤΟΥ
ΓΑΛΟΥΘΕΟΥΔΙΟΝΥΣΟ
5 ΤΟΝΒΟΙΩΤΑΡΧΗΝΠΑ
ΤΡΟΣΒΟΙΩΤΑΡΧΟΥ
ΓΩΝΟΘΕΤΗΝΦΩΚΑΡ
ΧΗΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΘΕ
ΗΚΟΛΟΝΠΑΝΕΛΛΗΝΑ
10 ΑΡΧΟΝΤΑΚΑΙΤΑΣΑΛΛΑΣ
ΠΑΣΑΣΕΝΤΗΠΑΤΡΙΔΙ
ΤΕΛΕΣΑΝΤΑΛΙΤΟΥΡΓΙ
ΑΣΚΙΝΤΥΛΙΑΠΛΟΥΤΑ
ΧΗΗΓΥΝΗΤΟΝΙΔΙΟΝ
15 ΑΝΔΡΑΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙΑΡΕ
ΤΗΣΕΝΕΚΕΝΔΙΟΝΥ
ΣΟΥΕΝΤΕΜΕΝΕΙ

Ψηφίσματι [βουλῆς] καὶ δήμου. Μ. Οὐλίπιον Δαμάσιππ[ον], τὸν ἀρχιερέα τοῦ [με]γάλου θεοῦ Διονύσου[ν], τὸν Βοιωτάρχην, πατὸς Βοιωτάρχου, [ἀ]γωνοθέτην, Φωκάρχην, Ἀμφικτύονα, Θεκόλον, Πανέλληνα, ἄρχοντα, καὶ τὰς ἄλλας πάσας ἐν τῇ πατρίδι τελέσαντα λιτουργίας, Κιντυλία Πλουτά[ρ]χη ἡ γυνὴ τὸν ἴδιον ἄνδρα εὐνοίας καὶ ἀρετῆς ἔνεκεν, ἐν Διονύσου τεμένει, sc. ἀνέστησεν.

Litterae ω lineae minus incurvae sunt quam in nostro exemplo, et media altius surgit.

Vs. 1. videtur B perisse. De Boeotarchia Damasippi cf. Introd. Boeot. II, 2. Hunc non ante Hadrianum fuisse docet munus Panhellenis. Φωκάρχης pertinet ad concilium Phocicum, quod ea quoque aetate convenisse docet Pausan. X, 5, 1. De archonte cf. ad n. 1732. b. Mox malim Κυντυλία.

1739.

In vico qui dicitur Ἅγιος Βλάσιος, prope *Panopeum* Phocidis; ed. Melet. Geogr. vet. et nov. p. 332. minusculis.

ΕΠΕΥΟΥΔΑΜΩ Ἐπ' Εὐ[σ]υδάμῳ.

De hac sepulcralium titulorum forma v. Introd. Boeot. cap. I. extr.

Elateae; minusculis dedit Melet. Geogr. vet. et nov. p. 336.

ΕΠΙΡΩΜΑΙΩΓΙΦΙΛΩΙΚΑΛΛΙΔΩΡΑ

Ἐπὶ Ῥωμαίῳ φίλῳ Καλλιδώρα. *Callidora Romaeo (Romano) amico* posuit epitaphium.

1740.

Ambryssi; ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 512. Vide ad n. 1739.

ΕΠΙΜΑΚΗΤΙ
ΕΠΙΚΑΛΛΟΙ

Ἐπὶ Μάκητι.
Ἐπὶ Καλλοί.

1743.

Ambryssi; ex Dodwell. Itin. T. II. p. 512. Cf. praecedentia.

ΕΠΙΧΟ

Ἐπὶ Χο - - -

1741.

In porta aediculae Eremitae cuiusdam, in regione veteris *Buldis* iudice Whelero Itin. p. 325. Stirin versus ut videtur: et cum Stiriensi titulo n. 1730. aliquam hunc conjunctionem habere falso putabat Whel. Distinxi versus; Whel. verba uno tenore apposuit inter reliquum suae orationis textum.

ΕΠΙΞΕΝΟΒΟΥΛΗ
ΕΠΙΞΕΝΩΝ

Ἐπὶ Ξενοβούλῃ.
Ἐπὶ Ξένων[ι].

Epitaphia, ut praecedentia.

1744.

Tylosae (Veliza) in sepulcro ecclesiae. Ed. Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 222. ex schedis Guil. Gellii, Dodwell. Itin. T. II. p. 138.

ΑΡΧΕΒΟΥΛΑ
ΕΥΝΙΚΙΔΑΣ

Ἀρχεβούλα.
Εὐνικίδας.

Clark. ΕΥΝΙΚΙΔΑΣ.

Ppppp

INSCR. GR. VOL. I.

1745.

Ambryssi; ed. Meletius Geogr. vet. et nov. p. 333. minusculis, Dodwell. Itin. T. II. p. 512. Tractat Osann. Syll. p. 155.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΝ
ΧΑΙΡΕ

Ἐπαφρόδειτον
χαίρει.

Dodw. vs. 1. E pro EI. Ἐπαφρόδειτον non potest accusativus esse, ut visum. Nisi igitur vitium subest, neutrale erit mulieris nomen, ut Ἀφροδίσιον: quamquam forma haec neutralis Ἐπαφρόδειτον, quae deminutivi ne speciem quidem habeat, suspecta est.

1746.

Tithoreae in sepulchralibus lapidibus. Titulum *a* edidit Dodwell. Itin. T. II. p. 138. Memorat Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 222. Titulum *b* addidi ex Clarkio.

a.
ΕΥΘΥΜΑΧΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΦΙΛΩ ΣΩΣΙΚΡΑΤΕΙΑ
b.
Τιμοκράτης.

a. Εὐθύμαχος. φίλῳ Σωσικράτεια. Hic situs Euthymachus; amico posuit Sosicratia. Cf. n. 1742. 1764.

1747.

Ambryssi; ex Melet. Geogr. vet. et nov. p. 333. et Dodwell. Itin. T. II. p. 512.

ΝΙΚΙΑΣ

Νικίας.

1748.

Ad monasterium D. Lucae in Phocide, prope *Stirin*, in muro ecclesiae; ed. Chandler. Inscr. II, 147. p. 82. qui explevit lacunam.

[Γ]ΥΡΡΙΧΟΣ

Πύρριχος.

1749.

Ibidem in marmore („apud nobilissimam Lucae Monachi aedem in Phocide iuxta Daulidem ad VIII. mil.”); Cyriac. p. xxxi. n. 211. et ex eiusdem schedis a Compagnonio missis Murat. T. I. p. cxxxiii. 2.

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ
ΑΡΧΗΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑΣΑΝΘΟΣ
ΚΑΙΑΡΧΗΠΡΑΚΤΙΚΗΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΓΚΡΑΤΕΙΑ

Cyr. ΕΝΓΚΡΑΤΙΑ. Dele vel N vel Γ.
Φιλοκράτει. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρος, καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς ἐγκράτεια.
Φιλοκράτει videtur pro ἐπὶ Φιλοκράτει esse, quod in praegressis habes: titulum iudico sepulchralem, adscripta sententia stoica, in adolescentem defunctum quadrante.

1750.

Ambryssi; ex Dodwell. T. II. p. 512.

ΗΕΑΡΧ
ΥΤΟΥΑΝΓΕ
ΟΕΜΜΕΛΗ
ΟΩΔΡΟΝΑΓΑ
5 ΑΠΥΧΟΝ

Cave Ἀρχύτου coniungas: omnes versus fracti sunt nec cohaerent.

SECTIO TERTIA.

INSCRIPTIONES LOCRICAE.

1751.

Thronii in Locris Epiconemidiis, hodie Παλαιόκαστρο εἰς τὰ Μάρμαρα, supra vicum Ἑωμάν. Minusculis dedit Meletius Geogr. vet. et nov. p. 337.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΛΕΞΙΟΥΓΡΑΜΜ
ΑΤΕΩΣΕΥΦΡΑΝΟΡΟΣΤΑΜΙΑΑΡΙΣΤΕΝΟΥΣ
ΕΔΟΞΕΤΑΙΒΟΥΛΑΙΚΑΙΤΩΙΔΑΜΩΙΘΡΟΝΙΕΩΝ
ΑΛΚΙΝΟΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥΕΦ. ΟΗ
5 ΟΥΤΙΩΝ. ΟΔΟΓΧΗΤΟΝ

Reliqua deficiunt; verba πόλις ποτὲ μεσόγειος, quae apud Meletium addita sunt, non pertinent ad inscriptionem.

Ἀγαθὰ τύχη. ἄρχοντας Ἀλεξίου, γραμματέως Εὐφράνορος, ταμία Ἀριστ[ο]γένο[υ]ς, ἔδοξε τὰ βουλὰ καὶ τῶν δάμῳ Θρονιέων, Ἀλκίνο[υ] Δημητρίου Ἐφ. Ὁπου[ν]τίων.

Videtur decretum proxeniae esse. Ὀπουντίων Schol. Thuc. III, 89. τρεῖς Λοκρίδες εἰσιν, αὐτὴ τε ἡ
vix potest dubium esse, quamquam quomodo hoc τῶν Ὀπουντίων, καὶ ἡ τῶν Ἐπιζεφυρίων, καὶ ἡ τῶν Ὀζολῶν.
vocabulum ceteris coniunctum in hoc titulo fue- Accedit Polybii auctoritas XII, 11, 2. duplices tan-
rit, non exputo. Aetas tituli videtur media esse, tum Locros in Graecia agnoscentis. Unus Strabo
saeculi ante Christum fortasse tertii vel secundi, secum ipse pugnans modo Opuntem Epicnemidiis
qua aetate Epicnemidios Locros, quorum est Thro- annumerat, ut IX. p. 416. Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μη-
nium, ab Opuntiis iam separatos fuisse non con- πρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων, et p. 424. extr. modo Opun-
stat. Olim enim Opuntii ab Epicnemidiis non fue- tios et Epicnemidios dividit, ut p. 416. extr. et p. 425.
runt diversi, sed Opus fuit caput omnium Epi- quae divisio quin ipsius aetate obtinuerit non du-
cnemidiorum, hoc est eorum Locrorum, a quibus cito. Strabonem sequitur Eustathius ad Dionys. Pe-
reliqui omnes originem duxerunt: unde fit, ut riegel. Paulo aliter rem diiudicat Mannertus Geogr.
Opus Locrorum simpliciter dicatur μήτηρ et μητρό- ant. T. VIII. p. 116. quamquam non negat Opuntios
πολις (Pind. Olymp. IX, 20. et in epigrammate Py- esse partem Epicnemidiorum; ut Λοκροὶ Ἀμφισσέως
laeo Olymp. 75. circiter scripto apud Strab. IX. Ozolarum sunt, Illorum autem Epicnemidiorum a.
p. 425.), atque ut Epicnemidii apud Herodotum et Opuntiorum coloni sunt Ozolae (Strab. IX. p. 427. et
Thucydidem nusquam nominentur, sed Opuntii. aliis testantibus), quorum principes urbes Naupactus
Nec catalogus navium Iliad. β, 531 sqq. distinguit et Amphissā: ab Ozolis descendunt Epizephyrii, Stra-
Epicnemidios et Opuntios; et Ajax Oilei filius Na- bone auctore (VI. p. 259. IX. p. 427.); non tamen
ryco ortus (Steph. Byz. γ. Νέγου, Strab. IX. p. 425). hic vituperandus Ephorus erat, quod Epizephyrios
Opuntis dicitur rex fuisse (Strab. l. c. Steph. Byz. dixit Opuntiorum colonos quippe quod ipsi Ozo-
v. Ὀζόλαι), et tamen apud Eurip. Iphig. A. 264. rur- lae ab Opuntiis descendebant; et Epizephyrii vi-
sum Thronii ponitur. Similiter Pausanias X, 1, 2. dentur ex Grissaeo sinu in Italiam navigasse haud
Epicnemidiis haud obscure annumerat Opuntios; et ita multo postquam Opuntii Ozolas condiderant:
apud eundem X, 8, 2. ubi Locri Epicnemidii per- ita ut illi quoque Opuntii potuerint originem de-
ticipes Amphictyonis cogniti dicuntur, non pos- bere. Sic Geogr. ut suos colonos adiuvant Opuntii
sunt non Opuntii hic comprehensi esse, Locrorum; (Herodot. VII, 23, dicit Locrica in Ceo colonia
omnium principes, Etiam Plinius H. N. IV, 12. Naupacto progressa sit: namque Opuntii seu Epi-
Opuntem primae locae inter Epicnemidiorum oppida. cnemidii, qui ad Grissaeum sinum profecti erant,
recenset, et Schol. Pind. Olymp. XI. anit. tantum partim ibi subistere, partim in Italiam, partim
tres Locrorum populos novit, Epicnemidios, Ozo- Naupacto delati in Ceum sunt: et hinc communis
las, Epizephyrios, deque aliter Schol. Iliad. l. c. plures honorum institutorum Opuntii sive Epicnemi-
et Steph. Byz. γ. Ὀζόλαι ubi ex correctione Salma- thii (Pind. Olymp. IX, 15. epigr. Hyl. ap. Strab. IX.
sii scribendum) Λοκρῶν μὲν ἡ γαῖα εἰσιν Ἐπικνημιδίοι, p. 425. e lectione veteri optima Μητρόπολις Λοκρῶν
οἱ καὶ Ὀπουντίοι, ἔξ ὧν Ἀίας Ἐπιζεφυρίος, φὶ δὲ Ὀζόλαι. Αὐτὸν δὲ μὲν Ὀπείας) Λοκρίαν Epizephyriis, Ceis.
Unde idem: Ὀπείας, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων.

1752

Post Thronium accedimus ad Opuntem. Quam urbem Meletius Geogr. vet. et nov. p. 336. ingenti errore ponit ad hodiernam
Pantonnitzam, quae non longe distat a veteri oppido Scarphea prope Thronium (vide Gell. l. cit.). Verum urbis situm
perspexerunt Whelerus et Guil. Geilius, prope Talanti (Meletio Ταλάντιν s. Τάλαντι, quem locum bis nominat, p. 337.
p. 346. hic post absolutam Boeotiam) quod hoc loco fines Boeotiae et Locridis esse putabat, prope vicum Malassinam,
cuius meminit p. 340.), e regione insulae Apalantae (Τραλανταί). Ibi igitur in loco Ταλάντι, εἰς τὸν Ἀγίον Παυτελεῖμα
vidit hanc inscriptionem Meletius et minusculis edidit p. 337.

ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ ΔΑΜΩΠΟΥΝΤΙΟΙΣ ΕΔΩΚΑΝ
ΤΙΚΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙ.
ΑΣΥΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΡΟΔΑ
ΘΑΛΑΣΣΑΝΤ.
ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΤΕΑ

Titulus insigniter mutilatus sic fere restituen-
dus est: Ἀγαθὰ τύχα δάμω, Ὀπουντίοι ἔδωκαν [τῶ
δεῖνα τοῦ δεῖνα] - - τικ[ῶ], αὐτῶ καὶ [ἐ]ν γό[νο]ις προξε-
νίαν,] ἀσύλιαν καὶ αὐτοῖς [καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γὰν] καὶ
κατὰ θάλασσαν - - - ἀρχοντος Ἐροδάμου Νικόβου-
λος Νικονέ[ατος ἐγραμμάτευς].

Proxeniae decretum hoc fuisse sponte patet pe-
ritis. Ἐγγόνοις pro ἐκγόνοις in his decretis vidimus
aliquoties. Mox ΑΥΤΟΙΣ vs. 3. positum docet for-
mulam fere talem fuisse qualem n. 1793. in titulo

Acarnanico: ἀσφαλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι καὶ κατὰ
γὰν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνας: sed
Meletius plurima hinc omisit. Vs. 4. T fortasse erat
ex π[ό]λεμον καὶ εἰρήνας, quod addi solet, sed prae-
misso tamen καὶ. Nomini Ἐροδάμω non confido.
Γραμματέως nomen esse Νικόβουλος ex n. 1751. con-
iicio: quod nominativo casu expressum fuit, nisi
Νικόβουλος scribere malis, vel ab ἀρχοντος aliam in-
scriptionem incipere licet.

Ppppp 2

1753.

Ibidem in D. Nicolai; ex Meletio p. 337. qui minusculis habet.

ΟΠΑΛΛΙΟΣΤΑΤΙΟΣΟΠΟΛΙΧΟΥΤ

ΟΠΑΛΛΙΟΣ. Τάτης, ὁ Παλλίος? *Ptolichi* nomen notum est: pro quo potuit etiam Παλλίος dictum esse.

1754.

Ibidem in D. Nicolai; ex eodem, apud quem minusculis extat.

ΗΡΟΔΟΤΟΣΛΑΜΠΩΝΑΜΦΙΑΝΘΕΟΙΣ

Ἡρόδοτος, Λάμπων, Ἀμφίαν θεοῖς. (ἀνεξέτην).

1755.

Ibidem in D. Nicolai; ex Melet. p. 346. ubi minusculis extat; hinc Hobhouse Itin. p. 1051. qui pro Boeotico habuit, quod Meletius titulum hunc in fine capituli de Boeotia approposuit. Sed Opuntium esse satis patet ex verbis praemisissis: Τελυραίων ἱερίαν, ὅτι ἀναμεταξύ του Ῥαδου, καὶ Προσκυνῆ καὶ του Λαυκίτι, χωρίων του Ταλαντίου, εἶναι Μετόχι του Ἁγίου Γεωργίου του ἐν Μαλερσίμυς. Ἅγιος Ἀθανάσιος εἰς του Βένδρα ἐπανομαζόμενου, ὅπου ταπύλαι ἦτον τέμενος του Ἀσκληπιοῦ Σωτήρος, καὶ Σῶς ἐκ τῶν ἐκείσε εὐρισκομένων ἐπιγραφῶν δηλοῦται. οἷον ἡ ἐν τῷ πλησίον ναῷ του Ἁγίου Νικολάου.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΕΔΟΞΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΣΚΛΗΡΗ ΠΙΟΥ ΕΝΚΟΙΝΩ ΣΤΗ ΛΗΝΑΝ ΑΓΡΑΦΗΝΑΙ

ΕΝΗΡΕΣΤΗ ΛΗΙΕΝΑΙ ΤΑ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΝΤΙ

ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΝΕΥΕΡΓΕΤΗΘΗ ΠΑΡΑ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΜΝΗΜΗΣΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΥΛΙΟΣ ΑΡΙ

ΣΤΕΑΣ ΕΧΑΡΙΣΑΤΟ ΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

ΧΩΡΙΔΡΟΝ ΣΤΥΦΛΑ

ΓΕΓΩΝΕΣ ΑΠΟΜΕΝΗ ΟΥΣ ΑΥΡΙΘΑΛΑΜΟΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΝΟΤΟΝ ΚΑΛΛΙΣΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ

ΑΠΟΔΕΑΡΚΤΟΥ ΑΥΡΙΘΟΥ

ΔΥΣΕΩΣ ΟΥ ΑΡΕΣΚΟΝΤΕΣ ΟΛΜΩΝ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟ

ΝΟΜΟΙ ΑΠΟΔΕΜΕΣ ΗΜΒΡΙΑΣ ΣΥΜ

ΟΝΙΟΣ ΚΑΙ ΘΙΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟ

ΦΥΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ

ΤΑΣΚΑΙΑ ΧΕΡΟΙ

ΟΜΟΙΩΣ ΕΔΟΞΕΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ

Vs. 7. ΟΝΠΟΥΤΙ videtur in ΟΠΟΥΝΤΙ mu-

Ἀγαθὴ τύχη, ἐδοξεν τῇ ἱερᾷ γερούσιᾳ τοῦ Σωτήρος
 Ἀσκληπιοῦ ἐν κοινῷ, στήλην ἀναγραφῆναι, ἐν ᾗ στήλῃ
 εἶναι τὰ υπογεγραμμένα: ἀντι πολλῶν καὶ μεγάλων, ὡν
 εὐεργετηθῇ, παρὰ τῆς ἱερᾶς γερούσιᾳ τοῦ Σωτήρος
 ἀρεσκείας ἐχρησάται, διὰ τοῦ θεοῦ τῇ γερούσιᾳ χωρίων
 στυφλῆς γῆς, ὅπου πρὸς νότον [οἱ] Κάλ-
 λιστος κληρονόμοι, ἀπὸ δὲ ἄρκτου Αὐρ.
 ἀπὸ δύσεως οἱ Ἀρεσκοντ[ο]ς Ὀλμωγίου κληρονόμοι, ἀπὸ
 μεσημβρίας Σύμ[φ]ορος Ἀτ[τ]αλ[τ]αχ[τ]οῦ υἱοῦ Αἰαλ[τ]ύ[τ]α
 κληρονόμοι. ἐπὶ τι --- φυτεύσιν, τοὺς γερούσιας καὶ
 ἀχε --- αἰώνιον ἀναφερο[ν]τι [ω]ν. οἷον εἰς ἐδοξεν κατὰ τὴν
 αὐτὴν ---
 tandum; deinde cave *πλεισιονγεῖτονες* scribas: usus
 postulat solum *γεῖτονες*. Nec *πλεισιον* ex Boeotismo
 retinuerim. Vs. 8. post AYP pro interpunctione
 legit Melet. Ἀρεσκοντες dedit de Sanderi coniectura:
 Ὀλμωγίου, hex. Holmonibus. Post ΣΥΜ vs. 12. solum
 videtur excidisse: nam Meletii lacunae incertae
 mensurae sunt, neque in mediis versibus ut in exem-
 plo nostro, sed maxime in finibus fuisse videntur:
 versum enim initia et exitus ille non designavit.
 sacrum concilium Aesculapii dono acceperat fundum,
 idque per testamentum designantur fines, in qui-
 bus qui in orientem sunt, duplici limite definiuntur,
 in orientem simpliciter, ubi Aur. Thalamus, et in
 orientali plaga, quia *vergeti in meridiam* (πρὸς νότον).

1756.

Naupacti in Locris Oezelia, in moenium orientali parte, Cyriac. p. 111. n. 59. versibus indistinctis, et ex suis ve. *Barbatus* Cyriaci schedis Murat. T. II. p. 234. 2. versibus mire dispositis. Cf. Corsin. F. A. T. II. p. 444. Retinui formam tituli ex edito Cyriaci textu.

[Textum vide in pag. seq.]

Fundum lectionis, constituit exemplum Cyriaci.

Vs. 3. init. Mur. ΚΕΙΟΥΣΑΣ, et, tum ΚΑΛΙΣΤ
 ΤΩΔΙΟΝΥΣΙΩΤΩΔΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΩ, inepte. Cyr.

ΤΩΔΙΟΝΥΣΙΩΤΩΔΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΩ, sed Q pro O ex Mura recepi.

Vs. 4. Cyr. ΑΝΔΡΕΟΝ ΟΙΟΝΥΜΑΜΑ, Mur. quod

dedi. Mox p. ΤΙΜΗΜ Mur. ΤΙΜΗ. Vs. 6. Cyr.

Ibidem; Cyriac. p. vii. n. 60. et ex suis ac Barberinis Cyriaci schedis Murat. T. II. p. dxcii. r. Cyriacus habet versibus indiscretis, Muratorius distinctis; posterior initio, ubi id fieri poterat, sequendus erat, quod lacunas signavit ap. Cyr. non notatas. ceterum cave, ideo putes formam tituli Muratorianam esse genuinam. Inde à fine versus quarti, Muratori lectione prout sus discrepante ab edito Cyriaco, cuius textus unice genuinus est, versus ex meo divisi arbitrio, servato ex Mur. initio versus quarti. Aliter enim agi non potuit, si tituli rationem explicare volebam. De lineolis, quas in versibus posui, monebo paulo post.

Pro fundo posui textum Cyriaci; nam Muratoriana texta in universum minus sunt fida. Uterque vero mire discrepat. Vs. 1. Mur. ΚΑΙΚΛΕ p. ΚΛΕ. In fine lacuna est ex Mur. ut vs. 2. Vs. 3. ultima ΕΔΟΤΟΤΩΔΙΟΝΥΣΩΙ, omittit Mur. haud dubie de coniectura. Vs. 4. Mur. ΕΚΤΟΙ, Cyr. ΕΛΕΥΤΕ ΡΙΑΙ, et cetera ut dedi usque ad ΝΟΣ vs. 6. Pro his Mur. ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝΑΥΠΑΚΤΙΩΣΩΜΑΑΝ ΔΡΕΙΟΝΩΙ|ΟΝΟΜΑΑΡΙΩΝΟΙΚΟΣΛΥΚΙΔΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣΤΙΜΑΣ|ΑΡΓΥΡΙΟΥΜΕΑΡΙΟΝ ΥΙΟΣ, quae ex transpositis et mutilatis Cyriaci verbis composita videntur. In fine Mur. ΝΙΚΟ

Hoc vel illo magistratu certus, quidam homo
ἀνέστη [αὖ] διενέστω, etc.
1758.

Naupacti ad portam; Cyriac. p. viii. n. 61.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΔΕΑΡΟΥ ΚΑΠΠ

Επὶ Στασία [9]αροῦ, Καππ. Initium decreti, ut in Ceo titulo decretum Aetolicum, idque ut opinor Naupactionum, continente: ἐπὶ Δεωροῦ, Σωκράτους. Vide ad n. 1756.

Στασίας est pro Σπασίας (ut Μναςίας), sicut Κλίας et Καλλίας, Νικίας et Νικίας etc. Θευροῦ: ta-
correx. Osann. Syll. p. 161. Cf. Ebert. Diss. I. Cerer. Chthon. p. 15. quem vellem aliter iudicasse.

1759.

Inter Amphissam (quae hodie Salona) et Naupactum (Naupacto, Nepacto, Epacto, Lepanto) est Λοιδωρικίον (s. Λοιδωρικιον), titio p. 331. Doridis *καμπόπολις* et sedes episcopalis: haec manifesto in *Locris Ozolis* sita est. In vicinia Lidoricii sch. Mustoxydis haec tradunt inscriptionem repertam esse: Εἰς χωρίον ὀνομαζόμενον Μετόχι δύο ὥρας ἀπέχον τοῦ Λοιδωρικού. Sed Pouquevill, Itin. T. III. p. 249. ponit in muro conventus (μετόχι) monachorum Artotinae, quam putat Eritrium

ridis esse. At locum Artotina, de quo cf. Gell. Itin. p. 300. Müllerus mihi scribit non posse Erineum ad Pindum fluvium esse, qui Cephiso miscetur, sed esse ad flumen positum, quod in sinum Corinthiacum effunditur: itaque esse Artotinam Locris Ozolis tribuendam: Pouquevillium quidem Doridem omnino non vidisse idem notat Dor. T.I. p. 36. Itaque titulum in Locris Ozolis colloco, etsi et hic et n. 1760. qui eodem loco a Pouquevillio poni videtur, Doricas res refert.

ΚΑΛΧΑΝΤΑΜΟΨΟΝΔΙΚΑΙΟΣΗΡΑΚΛΗΣ
ΧΛΕΥΜΕΝΟΣ ΠΕΙΕΡΙΝΕΟΙ ΠΛΗΞΑΣ
ΑΥΤΟΝ ΤΩ ΚΟΛΑΦΩ ΚΑΙ ΑΠΕΚΤΕΙΝΑΣ
ΤΕΘΑΨΕΝ ΕΝ ΕΡΙΝΕΩ

Hoc est Mustoxydianum exemplum: Pouq. vs. 2. ΠΕΡΙ pro ΠΕΙ, sed P ut incertum notans; vs. 3. ΑΠΕΚΤΙΝΑΣ, vs. 4. ΕΝΘΕΡΙΝΕΩ.

Quae ad interpretationem tituli pertinent, contulit iam Müllerus Dor. T.I. p. 416. Calchantis et Mopsi vatum de fico certamen ex Hesiodo narravit Strabo XIV. p. 642. sed aliam fabulam secutus est Lycophron Alex. 980. ex qua Calchas de fico cum Hercule eodem modo contendens in Italia occiditur. Quam sic enarrat Tzetzes: Ἡρακλέους τὰς Γηρυόνοιο βοῦς ἐλαύνοντος ἐξ Ἐρυθείας καὶ ἰδόντος τὸν Κάλχαντα τοῦτον, ἥτοι τὸν Μόψον, ὑπὸ τινὰ ἐρινεὸν καθήμενον, συνέβη ἐρωτῆσαι, πόσους ὀλύνθους ἔχει ἡ ἐρινεός. τὸν δὲ εἰπεῖν, δέκα μεδίμνους καὶ ἓνα ὀλυνθον, ὥστε μὴ δύνασθαι χωρῆσαι ἐπιτιθέμενον τῷ μεδίμνῳ. τοῦ δὲ Ἡρακλέους πολλὰ βιαζομένου τὸν περισσὸν ὀλυνθον ἐπιθεῖναι τῷ μεδίμνῳ καὶ μὴ δυναμένου, ὁ Κάλχας αὐτοῦ κατεγέλα. ὃν πατάξας κονδύλῳ ἀπέκτεινε καὶ ἔθαψε περὶ τὴν ἐρινεόν. ἐρινεὸς δὲ καταχρηστικῶς ἐλέχθη ἡ ἀγρία συκῆ, ἀπὸ Ἐρινεοῦ πόλεως Δωρικῆς φαῦλα σῦκα ἔχούσης. Lapis noster in vicinia Doricae Erinei, etsi non in ipsa Doride, repertus fabulam hanc transferre ad Erineum Doricam videtur: certe alia causa vix potest excogitari, quare in ea regione talis inscriptio ab ullo confici et collocari potuerit. Titulus tamen ita mirus est, ut de eius veritate lis moveri possit; mihi omnino genuinus videtur, sed aetate satis recente, fortasse non ante Christi natales, ab antiquario ali-

quo rerum et verborum priscorum studioso confectus. Vates dicitur Κάλχας Μόψος, hoc est Tzetze sequentibus Κάλχας ὁ καὶ Μόψος. Eodem modo ex Mülleri emendatione Hercules, qui ab initio Alcaeus dictus esse dicitur, vocatur [Αλ]καῖος Ἡρακλῆς: δίκαιος certe vix ferendum. ΧΛΕΥΜΕΝΟΣ Müllero est χολούμενος: sed Tzetze vox κατεγέλα eo deducit, ut sit pro κεχλευσμένος, quasi a χλεύω omissa reduplicatione, quo facto retrahendus accentus erit, χλεύμενος, ut δέγμενος, βλήμενος. Sequitur ΠΕΙΕΡΙΝΕΟΙ, quod pro dativo haberi vix potest, quum terminatio ψ in hoc titulo scribatur Ω, Itaque recte Müllerus dedit περὶ ἐρινεοῦ, de fico. Sed si ΠΕΙ in lapide est, dederim περ, de quo Aeolismo antiquo etiam Doribus communi v. ad n. 1064. et 1688. §. 2. Etiam τῷ κολάφῳ p. τῷ κονδύλῳ Attico esse Doricum constat ex Epicharmo. Ἀπ[ο]κτείνας scribendum esse sponte patet: nec ferri potest τέθαψεν. Anne igitur Τ delebimus? Equidem etsi risum praebebo adversariis, retineo Τ, καὶ ἀποκτείνας τ' ἔθ. cf. Praef. §. IX. Καί - τε ex antiquo usu posuit, quisquis confecit hunc titulum. Postremo ἐν Ἐρινεῷ de oppido intelligimus. Utut de hac inscriptione iudicabitur, sic legenda videtur:

Κάλχαντα Μόψον [Αλ]καῖος Ἡρακλῆς, χλεύμενος περ[ρ]
ἐρινεοῦ, πλήξας αὐτὸν τῷ κολάφῳ, καὶ ἀποκτείνας τ',
ἔθαψεν ἐν Ἐρινεῷ.

1760.

Ibidem quantum video (Artotinae); ed. Pouquevill. l. c. p. 250. Fragmentum.

ΔΟΡΙΣ ΠΕΛΙΣΣΕΟΣ ΘΕΜΑΝΟΒΟΙΩ

An Δωρίς - - Βοίω? Boeum est Doridis oppidum.

1761.

„In Achaia apud Soloneum Phocidis oppidum prope Delphos ad x. mil.” Cyriac. p. viii. n. 65. et ex suis et Cyriaci schedis Murat. T. III. p. mdcclxxv. 6. Significatur Salona, Amphissa Locrorum Ozolarum.

ΠΟΛΥΕΤΙΟΥ ΓΟΝΤΗΝ
ΑΚΡΕΙΒΕΑΦΙΛΑΔΙΑ
ΤΗΡΕΚΤΗΝΙΔΙΗΝ

Ψ

Β

Γ diserte Cyr.

[Τὴν δέῖνα] Πολυετίου? - - τὴν ἀκρεμβέα, φίλα [μή]-
της ἐκ τ[ω]ν ἰδί[ω]ν. ψηφίσματα βουλῆς. Possis et [μ]ά-
της, si dialecti missionem non inusitatam evitare
nolis. Statuae haec subscripta erant, quam filiae
posuit mater. Polyetius videtur pater puellae esse;
nisi in ΓΟΝ quaesiveris γυναῖκα. Titulus est usi-
tata et aliunde notissima forma conceptus.

1762.

„In Achaia apud Cirrham maritimam civitatem Phocidis, quam Anconem Pentagiosque vocant”; Cyriac. p. viii. n. 65. et ex Cyriaci schedis Murat. T. III. p. mdcclxxvi. 2. Pentagi est prope Galaxidi, in Locris Ozolis, et videtur prope Phaestum esse.

ΑΡΧΕΔΑΜΟΥ
ΘΑΥΜΑΡΕΤΑΧΑΙΡΕ

Ἀρχεδάμου.
Θαυμαρέτα χαῖρε.

Non liquet de sententia. Vulgo in epitaphiis τὸ χαῖρε acclamatur defuncto: itaque Ἀρχεδάμου vel eius nomen esse dicas, qui Thaumaretæ posuerit monumentum, vel patris Thaumaretæ, praemisso patris nomine insolentius; aut potest etiam alius ante Thaumaretam in eodem sepulcro conditus esse, cuius ex-ciderit nomen primo casu expressum, [ὁ δαίνα] Ἀρχε-δάμου: igitur certe non opus est, ut Archedamum putemus esse nomen eius, quem condiderit Thau-mareta, et illud χαῖρε a defuncto acclamari super-

stiti Thaumaretæ: quod in quibusdam monumentis fit. Attamen earum quas significavi sententiarum nulla mihi vera videtur. Potius successu temporis *Archedamius* ipse et deinde *Thaumareta* in eodem conditi sepulcro sunt, et ille quum sepeliretur, no-men eius genitivo casu est insculptum, ut bino-rum defunctorum n. 1763. in eiusdem loci titulo et n. 1496. posthac vero Thaumaretâ illatâ solita ad-dita est acclamatio, Θανμαρέτα χαῖρε.

1763.

Ibidem; Cyriac. p. VIII. n. 64. et ex suis schedis Murat. T. III. p. MDCCLIX. 14.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΤΩΣ

Καλλικράτεος.

Καλλιστῶς.

De forma Καλλιστῶς v. ad n. 1756. et de geni-tivis ad n. 1762.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ dedit Mur. de suo opinor.

1764.

In pago Galaxidi in *Locris Ozolis*, prope vetustam *Oeantheam*; ed. Dodwell. Itin. T. I. p. 131. Hughes Itin. T. I. p. 397.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ
ΞΕΝΩ
ΑΜΟΤΙΜΑ

Κλεόδαμος. Ξένω [Δ]αμοτίμα. Hic situs est Cleo-damus: hospiti suo posuit Damotima. De forma ti-tuli cf. n. 1746. item 1742. Possis etiam Ξενῶ le-gere: sed ob n. 1746. potissimum praefero quod dedi.

1765.

Ibidem; ed. Hughes Itin. T. I. p. 397.

ΠΟΛΥΞΑ ΧΑΙΡΕ

Πολύξα vel Πολυξ[ῶ] χαῖρε.

SECTIO QUARTA.

INSCRIPTIONES THESSALICAE.

1766.

In oppido Turnavo, octo a Larissa miliaris, in finibus veteris *Atracis*, in aula domus episcopalis, in marmoris quadrati latere. Ed. Leakius in Walpol. Trav. p. 506. cum suis et Walpolii notis, his p. 516 sqq. Dixit quaedam de hoc titulo Müllerus in *Diar. class. Brit.* T. XXVI. p. 393 sqq. item Osann. Auctar. Lex. Gr. p. 83.

ΑΠΛΟΥΝΙΚΕΡΔ. ΙΟΥΣΟΥΣΙΠΑΤΡΟΣ
ΠΟΛΕΜΑΡΧΙΔΑΙΟΣΘΟΥΤΑΣ
ΟΝΕΘΕΙΚΕΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΙ
ΣΑΣΚΑΙΑΡΧΙΔΑΥΧΝΑΦΟΡΕΙΣΑΣ

Ἀπλουνι κερδ[ο]ίου Σουσίπατρος Πολεμαρχίδαος ὁ Θού-
τας ὀνέθεικε ἱερομνημονείσας καὶ ἀρχιδανυχαφορείσας.

Ἀπλουνι, vulgo Ἀπόλλωνι, ut n. 1767. Plato Cra-tyl. p. 1405. C. Ἀπλῶν (ita nunc legitur, olim Ἀπλόν) γὰρ φασὶ πάντες Θετταλοὶ τοῦτον τὸν Θεόν: sed praestat opinor lectio aliorum librorum Ἀπλῶν: quod scrip-sisse Plato videtur pro eo quod debebat scribere Ἀπλουνα. Sic in vase Siciliensi extat ΑΠΛΟΥΝ, et *Aplu* atque *Apuhu* in pateris Etruscis ap. Gor. Mus. Etr. T. II. p. 95 sqq. Dempster. Etr. reg. tab. 3. 4. Thessali pro ω dicunt ου, ut statim post Σουσίπατρος, atque inde etiam terminatio vocis κερδοῦν p. κερδῶν explicanda videtur, Aeolice abiecto i subscribendo (Greg. Cor. p. 606. Choerobosc. Bekk. Anecd. T. III. p. 1187.) et ω residuo mutato in ου. Κερδ[ο]ίου dedi

cum Walpolio, ex affinitate Boeoticae dialecti (vide Introd. Boeot. I, 10.): De Apolline κερδῶν v. Ly-cophr. Alex. 208. c. Schol. Vs. 2. ex Dobraei sen-tentia legitur Πολεμαρχίδα: quod relinquitur ΙΟΣΟ ΘΟΥΤΑΣ in promptu est mutare in ἱεροθύτας: pro quo Walpol. volebat retinere ἱσοθύτας, ut ὄνειρος et *Furius Fusius* etc. Sed posterius per se in-credibile convincitur formā ἱερομνημονείσας vs. 3. ne-que ΟΣ in ΕΡ mutare audeo, quum Leakii apo-grapha soleant valde bona esse. Quare alia inita-ratione et ne littera quidem mutata scripsi Πολε-μαρχίδαος ὁ Θούτας. Articulum vocis Θούτας rectissime positum esse intelliget, qui rem perpenderit: nam Sosipater ille dedicavit aliquid, quum erat hieromne-mon et archidaphnephorus; igitur si praeterea alio

munere functus ille vir vs. 2. dicitur, patet eius muneris nomen designandae diligentius personae inservire, ut in formula Σοφοκλῆς ὁ ποιητής: in qua formula articulus necessarius est. Et sic videtur Sosipater ὁ Σύτας vocari, qui, credo, perpetuo sacrificuli fungebatur munere, ideoque quasi perpetuo epitheto ὁ Σύτας nominabatur. Πολεμαρχίδαιος autem est *Polemarchidae filius*. Quippe Boeoti, Thessalorum posterī, pro genitivo patris nomen continente adiectivum patronymicum solent ponere. (vide ad n. 1574.): quod etsi in Boeotia non fit, quando patris nomen ipsum est patronymicum, tamen in Thessalico hoc titulo non dubito factum esse, assumpta praeterea terminatione αἰός pro εἰός, ut in Laconico n. 1360. Ἐτυμοκλήδαίος (Ἐτυμοκλείδαίος), ut Λεωνίδαῖος est Olympiae (Pausan.). Ὀνέθεικε pro ἄν. Αἰόλιε, vide Intt. Grég. Cor. p. 455. ubi ex Cumaeo titulo habes ONTEΘHN, ex Ioanne Grammatico ὄνω (ἄνω), ὀνέληται, ὀνεχώρησέν, ex Hesych. ὄστασαν (ἄνέστησαν), ὀσνάπτω (ἄν᾽ ὀσνάπτω). Cf. ad n. 3. extr. Et pro η Thessalis et Boeotis commune est, unde ὀνέθεικε, ἱεροναμονείσας etc. Hieromnemonia haec Sosipatri Müllero visa est ad Thessalorum aliquam pertinere Amphictyoniam: sed nihil obstat, quominus Delphicae s. Pylaeae Amphictyoniae hieromnemon Thessalicus fuerit ille Sosipater, ut Cottyphus Thessalus, ut n. 1689. Thaumacensis quidam, etc. cui sententiae convenit, quod statim de archidaphnephoria dicam. Omnino Thessalis in Amphicty-

nia Pylaea et Pythiis ludis plurimum fuisse auctoritatis, notavit iam Schneiderus ad Xenoph. Hellen. VI, 4, 30. Postremo ut accedam ad ultimam vocem, ἀρχιλυχνήφορον eam interpretati plures sunt: quod ut tueretur, Walpolius docet δ et λ, αν et υ confundi, et vere, quamquam non omnia, quae affert, sana sunt. At lychnophoria ab Apollineo cultu fere aliena videtur, quod etiam Müllerus notavit; nec scio omnino, quid sit ἀρχιλυχνήφορος, nisi forte de λαμπαδόρῃ (hoc est *praeside et liturgo lampadephoriae*): cogitabant docti. Equidem, quod et Leakius et Müllerus fecerunt, iam olim Explicatt. ad Pind. Pyth. XI, p. 336. professus sum, ἀρχιδανυχαφόρον esse ἀρχιδαφνηφόρον, hoc est ducem theoriae daphnephoricae, ἀρχιδέωρον δαφνηφορίας: daphnephoria enim Apollinea est; et nulla notior quam Pythica Delphis per Thessaliam ad Tempeum delubrum deducta (v. Müller. Dor. T.I. p. 202 sqq.): quodsi Sosipater hieromnemon Delphis sive Pylis fuerit, facile intelliges, quam hoc archidaphnephori munus consentiat cum hieromnemonia; nihilque est magis consentaneum, quam Thessalico hieromnemoni datum illud esse munus theoriae per Thessaliam deducendae. Δαύχνα autem Thessalicum iudico p. δάφνη. Nempe v. vetustae vocis δαύχνα cessit litterae φ; sed ipsum v. adhuc remanet in Latino *laurus* (λάφνη Pergaeis, Hesych. v.); χ. vetustae vocis expulsum est euphonice.

1767.

In vico Tatari inter Larissam et Tempe prope Peneum. Ed. Leakius in Walpol. Trav. p. 506. n. 3. cf. Müller. l. c. ad n. 1766. Walpol. p. 519.

ΑΠΛΟΥΝΙΤΕΜΠΕΙΤΑ
ΑΙΣΧΥΛΙΣΣΑΤΥΡΟΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

*Απλουι Τεμπείτα Αἰσχυλῆς Σατύροι, ἑλευθέρια. Titulus donarii pro libertate dicati. De Tempeo Apollinis sacro cf. Müller. Dor. T.I. p. 202. In Τεμπείτα, omissum videtur ex dialecto, non ob aetatem re-

centem. Σατύροι est pro Σατύρου, ex Aeolismo sane recondito, quocum conferendus Lesbicus Aeolismus τοῖς νόμοις, τοῖς θεοῖς: cf. Plehn. Lesb. p. 127. quamquam Lesbii Σατύρω dicunt, non Σατύροι. Remotiora sunt ὑπάκοισον, δίδου, et prorsus aliena θανοῖσα et talia, in quibus v. ex v. natum est. Müllerus tamen Σατύροιο, quae forma Thessalica, rescribendum sibi videri privatim significavit.

1768.

In fragmento monumenti reperto in Phthiotide, nunc Londini in aedibus Leakii; ex schedis Mülleri.

ΣΤΟΚΡΑΤΕΙΑ
ΤΤΑΡΛΕΙΑ
ΕΜΙΔΙΛΟΧΕ
ΑΙΕΥΕΜ

Ἀρ[ι]στοκράτεια?
... τταρ[δ]μεία?
Ἀρ[ι]έμιδι λοχε-
ία] τῇ εὐε[ργετίδι]?

Vs. 2. videtur adiectivum patronymicum latere, more Boeotico (cf. ad n. 1766.).

1769.

Olim Thebis Phthiotidis; in anaglypho duos cincinnos repraesentante. Est nunc in domo Leakii. Ex schedis Mülleri. Ed. Millington Ancient uned. mon. tab. xvi. statuarum.

ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ ΑΦΘΟΝΗΤΟΣ ΔΕΙΝΟΜΑΧΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ

Φιλόμβροτος, Ἀφθόνητος Δεινομάχου, Ποσειδῶνι.

Comam Neptuno dedicant filii Dinomachi.

Qqq qq

INSCR. GR. VOL. I.

1770.

In valle Titaresii, sex leucis Gallicis a Larissa Peneia in Caurum, in loco veterum *Cyretiarum*, in marmore candido repperit *Leakius*. Is Gallice versum titulum cum notis praebuit in epistola ad Prevostum, Biblioth. Britann. Nov. 1815. recusa in *Diar. class. T. XIII. p. 158 sq.* Idem Graecum textum edidit *Diar. class. T. XIV. p. 339.* cum Anglica translatione (cf. *T. XV. p. 165.*). Interim ex eiusdem schedis edidit et commentatus est *E. Q. Viscontus Journ. des Sav. Sept. 1816. p. 21 sqq.*

ΤΙΤΟΣ ΚΑΪΝΚΤΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΥΠΑΤΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΥΡΕΤΙΕΩΝ
 ΤΟΙΣ ΤΑΓΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΧΑΡΕΙΝΑΙ ΠΑΙ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ
 ΛΟΙΠΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΦΑΝΕΡΑΝ ΠΕΠΟΗΚΑΜΕΝ ΤΗΝ ΤΕ ΙΔΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ ΗΝ ΕΧΟΜΕΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΟΛΟ-
 5 ΕΝΤΟΙΣ ΕΞΗΣ ΕΠΙΔΕΙΞΑΙ ΚΑΤΑΠΑΝΜΕΡΟΣ ΠΡΟΣΤΗΚΟΤΕΣ
 ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΝΑ ΜΗ ΔΕΝΤΟΥΤΟΙΣ ΕΧΩΣΙΝ ΗΜΑΣ ΚΑΤΑ-
 ΛΑΛΕΙΝ ΤΟ ΥΚΑΠΟΤΟΥ ΒΕΛΤΙΣΤΟΥ ΥΕΙΩΘΕΤΕΣ ΑΝΑ-
 ΣΤΡΕΦΕΣΘΑΙ ΟΣΑΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ ΑΠΟΛΕΙΠΟΝΤΑΙ ΚΤΗΣΕΙΣ
 ΕΓΓΕΙΟΙ ΚΑΙ ΙΚΙΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΥΣΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ
 10 ΤΟ ΡΩΜΑΙΩΝ ΠΑΣΑΣ ΔΙΔΟΜΕΝΤΗΙ ΥΜΕΤΕΡΑΙ ΠΟΛΕΙ
 ΚΑΙ ΤΙΤΕΛΕΩΣΕΝ ΟΥΘΕΝΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΗΣ ΒΕΒΟΥΛΗΜΕΘ
 ΠΕΡΙΠΛΕΙΣΤΟΥ ΠΟΤΟΥ ΜΕΝΟΙΧΑΡΙΤΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΝ ΟΣΟΙ ΜΕΝ
 15 ΕΑΝ ΥΜΑΣ ΔΙΔΑΞΩΣΙΝ ΚΑΙ ΦΑΙΝΩΝΤΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΝΑΛΕ
 ΓΟΝΤΕΣ ΣΤΟΧΑΖΟΜΕΝΩΝ ΥΜΩΝ ΕΚΤΩΝ ΥΠΕΜΟΥ ΓΕΓΡΑΜ-
 ΜΕΝΩΝ ΕΓΚΡΙΣΕΩΝ ΚΡΙΝΩΔΙΚΑΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΑΣ
 ΘΑΙ ΑΥΤΟΙΣ

ΕΡΡΩΣΘΕ

Τίτος Καϊνκτίος, στρατηγός ὑπάτος Ῥωμαίων, Κυρε-
 τίων τοῖς ταγοῖς καὶ τῇ πόλει χάρεῖναι παῖ καὶ ἐν τοῖς
 λοιποῖς πᾶσιν φανεράν πεποίηκαμεν τὴν τε ἰδίαν καὶ τοῦ
 δήμου τῶν Ῥωμαίων προαίρεσιν, ἣν ἔχομεν εἰς ὑμᾶς ὁλο-
 [σχε]ρῶς, βεβουλήμεθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξει κατὰ
 πᾶν μέρος προεστηκότες τοῦ ἐνδόξου, ἵνα μὴ ἐν τοῖς
 ἔχουσιν ἡμᾶς καταλαβεῖν οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου εἰω-
 θότες ἀναστρέφονται, ὥστε γὰρ ποτε ἀπολείπονται κτή-
 σεις ἑγγεῖαι καὶ οἰκίαι τῶν καθήκουσων εἰς τὸ δημόσιον τὸ
 Ῥωμαίων, πᾶσας δίδωμεν τῇ ὑμετέρᾳ πόλει, ὅπως καὶ ἐν
 ταῖς μὲν τῇ καλοκαγαδίᾳ ἡμῶν, καὶ ὅτι τελῶς
 ἐν οὐδενὶ φιλαργυρῆσ[αι] βεβουλήμεθα, περὶ πλείστου
 ποιούμενοι χάριτα καὶ φιλοδοξίαν. ὅσοι μὲντοι μὴ κεκομι-
 σμένοι εἰσὶν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς, εἰάν ὑμᾶς διδάξωσιν
 καὶ φαίνωνται εὐγνώμονα λέγοντες, στοχαζομένων ὑμῶν ἐκ
 τῶν ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένων ἐγκρίσεων, κρίνω δίκαιον εἶναι
 ἀποκαθίστασθαι αὐτοῖς. ἔρρωσθε.

Koῖνκτιος est n. 1325. hic assumptum N, non
 ex Latino more, quae Visconti sententia est, sed
 ex Graeco haud raro. T. *Quinctius Flamininus* pro-
 sus ut n. 1325. et in praeconio ap. Plutarch. Vit.
 Flam. 10. sollemni denominatione vocatur a sese
 στρατηγός ὑπάτος Ῥωμαίων, omnibus locis post con-
 sulatum: nihilominus ὑπάτος me iudice non sum-
 ptus est adiective, quod volebat Viscontus, sed con-
 sul, quod nondum ἀνδύπατος dicebatur ea aetate.
 Quinctius vero exercitui in Graecia praefuit inde
 ab a. u. c. 556. (anno consulatus) usque in a. 560.
 Thessaliamque statim primo ingressus anno est,
 postquam Philippum Macedonem ad fauces Anti-
 gonenses fudit; nominatim autem Atracem est pro-
 fectus (Liv. XXXII, 15.), quod vicinum Cyreliis
 oppidum: sequenti anno vicit in ipsa Thessalia apud
 Cynoscephalas. Hinc oblata occasione Cyretiensium,

fortasse etiam aliorum Thessalorum, qui a Philippi
 steterant partibus, bona a Romanis videntur publi-
 cata esse; Cyretiisque putes eo plures fuisse Ma-
 cedonum sectatores, quod a. u. c. 554. id oppi-
 dum vi captum foede diripuerant Aetoli Romano-
 rum socii (Liv. XXXI, 41.). Postea, ex quo An-
 tiochus Magnus iam suspectus favorque concilian-
 dus nomini Romano apud civitates fuit, Quinctius,
 speciosa Graeciae liberatione promulgata famam
 benignitatis una cum populo Romano prae se fe-
 rens, multa ab ipso Athenis hibernante petentibus
 sociis, lenius agere coepit, cuius rei eximium exem-
 plum praebet Livius (XXXIII, 27.). Hoc pertinet
 ad a. u. c. 558. Quo tempore vel paulo post, for-
 tasse etiam a. 560. dum Elateae hibernans totius
 hiemis tempus iure dicundo consumpsit mutandis-
 que iis, quae Philippi aut huius praefectorum li-
 centia in civitatibus facta erant (Liv. XXXIV, 48.),
 scripserit Quinctius has litteras munificas, quibus de-
 liniret Cyretiensium animos: similes forsitan etiam
 aliis misit civitatibus. Non multum aliter iudica-
 runt Viscontus et Leakius. *Cyretiarum*, quae apud
 Ptolemaeum falso Χυρετῖαι, mentio fit Liv. XXXI,
 41. XXXVI, 10. 13. XLII, 53. Ταγούς Thessalorum
 magistratus maxime militares novimus e Xenoph.
 Hellen. VI, 4, 28. 33. coll. VI, 1, 8. 18. 19. Polluc.
 I, 129. Mox dedi ὁλοσχερῶς, ad Polybii usum, ex
 quo iudicare T. Quinctii stilum non absonum est;
 ceteri ὁλοκλήρως, nec male. Οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου
 εἰωθότες ἀναστρέφονται, qui non optimo consilio vitae
 sectam (ἀναστροφὴν) instituunt, Romanorum obtre-
 ctatores. De ipso, quod Quinctius largitur, be-
 neficio aliter censeo ac priores. Nam et Leakius
 de restitutis bonis publicatis dicit, et Viscontus

(p. 25. vs. 5.) diserte notat, bona publicata reddidisse Quinctium pristinis possessoribus; immo hic eo usque procedit, ut e verbis, ὅσαι γὰρ ποτὲ ἀπολείπονται etc. colligat Quinctium iam antea multa ex bonis publicatis reddidisse pristinis possessoribus de quibus vs. 16. 17. dicitur. At res est longe alia, nec quidquam in hac epistola de restituendis bonis publicatis legitur; sed alia est Quinctii mens, quam paucis explicabo. Quippe quorum bona Cyretiis publicata a Romanis erant, ii deliquerant adversus Romanos; sed ut fit, traxit ea calamitas etiam insontes aut publicati erant inter damnatorum bona etiam aliorum fundi, aut alii ius habebant in bonis publicatis, exempli causa ex hypotheca. Hi igitur potuerunt, ex publicatis bonis sua repetere et vindicare, quod etiam Athenis licuit per διαδικασίαν. Atque his sua adiudicarat iam prius Quinctius, qua de re vs. 16. 17. intelligendi sunt. Sed haec bona, iure ab aliis vindicata, non sunt in ταῖς καθήκουσαις εἰς τὸ δημόσιον τὸ Ῥωμαίων κτήσεσιν; immo illa οὐ καθήκον εἰς τὸ δημόσιον. Itaque ὅσαι ποτὲ ἀπολείπονται, eae debent reliquae esse subtractis aliis, non illis. Ne multa, alienaverat earum possessionum partem populus Romanus vel venditione vel donatione: quae nondum aliena-

tae sunt, eae sunt ὅσαι ποτὲ ἀπολείπονται. Quid vero fit his reliquis? Πάσας δίδομεν τῇ ὑμετέρᾳ πόλει, ait Quinctius, hoc non est restituimus pristinis possessoribus, sed *donamus civitati*. Publicaverat illa bona populus Romanus in suum commodum; nunc donatur civitati Cyretiensium, quae reliqua sunt, ut omnem avaritiae suspicionem a sese removeant Romanis, gloriae tantum et gratiae cupidi (ὅτι τελὲς ἐν οὐδενὶ φιλαργυρήσαι βέλβουλήμεθα, περὶ πλείστου ποιούμενοι χάριτα καὶ φιλοδοξίαν). Vides tantum de munificentia dici, non de lenitate nec de venia reis data. Similiter Neronianorum bona publicarat Galba, sed non sunt omnia statim in fiscum conversa; itaque *Neronianorum sectionum reliquias* postea Galba donavit aliis quibusdam, revocatis ab exilio (Tac. Hist. I, 90.). Postremo Quinctius addit in fine: *si quid tamen (μέντοι), quod privatis competat ex illis bonis iure ullo* (exempli causa ex hypotheca vel quod iniuria aliquid inter bona publicata coniectum erat); *nondum ab iis esset receptum, id iis esse reddendum (ἀποκαδίστασθαι)*; qua de re iudicium perimit Cyretiensibus, sed ita, ut eam rem aestiment ex ipsius iudiciis prioribus, quibus quidem; quid cuique competeret, constituerat. Sic tandem omnia inter se et cum verbis epistolae conveniunt.

1771.

Thaumacis (Dhomoko). Ed. Dodwell. Itin. T. II. p. 124. Leak. in Walp. Trav. p. 507.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΠΟΛΙΣΘΑΥΜΑΚΩΝ
ΕΔΩΚΕΑΓΕΣΤΩΙΑΓΡΟΛΕΩΝΟΣ
ΚΑΛΛΙΕΙΠΡΟΞΕΝΙΑΝΕΠΙΝΟΜΙ
ΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΕΝΚΤΗ
75 ΣΙΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΠΟΛΕ
ΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΕΠΙΤΟΝΑΠΑΝΤΑ
ΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙ
ΟΣΑΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΠΑΝ
ΤΑΑΡΧΟΝΤΩΝΣΦΟΔΡΙΑΛΕΩΣΠΑΝ
10 ΦΑΝΑΕΝΓΥΟΣΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣ
ΠΟΛΥΜΝΙΑΣΤΟΙΣ

Vs. 3. Leak. ΚΑΛΛΙΕΙ, Dodw. ΕΑΜΙΕΙ, ex quo cave exsculpas Λαμει. Vs. 6. Dodw. ΕΠΙ, Leak. ΕΝ: eadem varietas redit n. 1772. sed retinui Dodwellianum ob n. 1773. licet Leakio plurimum tribuam. Vs. 7. ΕΚΓΟΝΟΙΣ in litura scriptum est, et ΚΑΙ (sequens ut videtur) in margine additum notante Leakio. Vs. 9. extr. Dodw. ΛΕΩΣΠΑΛ, Leak. ΛΕ. — ΔΑ; composui utrumque. Vs. 10. Dodw. ΠΡΟΞΕΝΕΙΑΣ, Leak. quod dedi. Vs. 11. Leak. notat diserte ΤΟΙΣ esse in lapide.

Ἀγαθὰ τύχα, πόλις Θαυμακῶν ἔδωκε Ἀγέστῳ Ἀγρολέωνος Καλλιῇ προξενίαν, ἐπινομίαν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἔγκτησιν, ἀτέλειαν πάντων, καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ αὐτῇ καὶ ἐκγόνοις, καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξενίοις πάντα. ἀρχόντων Σφοδρία, Λεω[νί]δα, Φάνα? ἐγγυὸς τῆς προξενίας Πολυμνίας — — —

Callium est vicinum oppidum Aetoliae. De ἐπινομία cf. ad n. 1569. a. III. De dialecto vocis ἔγκτησις v. Introd. Boeot. I, 5. et de ordine vocabulorum cf. n. 1564. extr. Archontes debent tres statui, ut n. 1772. 1773. In fine *praes proxeniae* scriptus est, quod novum: intelligendus is, qui privatim proxeno ipsi obligatus sit, si proxenia non servetur a civitate; nam quum civitas det proxeniam, eius est praedem dare, non proxeni. Hic praes ex suo et patris nomine vocatur, ut n. 1772. 1773. itaque nomen non est ut putatur Πολυμνίαστος, quae forma omnino nulla est (Iota vacans etiam ex Boeoticis titulis sustulimus), sed ΤΟΙΣ debet ex patris nomine superstes iudicari: quamquam nomen Πολυμνίας paulo insolentius.

1772.

Ibidem, in eodem lapide; ediderunt *idem*.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΠΟΛΙΣΘΑΥΜΑΚΩΝΕΔΩΚΕΝΠΥΡΡΑ
 ΤΙΜΑΓΟΡΟΙΗΡΑΧΛΕΙΩΤΑΙΟΝΤΙΕΥΕΡΓΕΤΑΥΤ
 ΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΠΙΝΟΜΙΑΝΑ
 ΣΥΛΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΕΝΚΤΗΣΙΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
 5 ΠΑΝΤΩΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙΥΤΩΚΑΙ
 ΕΚΓΟΝΟΙΣΕΠΙΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΚΑΙΟΣΑ
 ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΠΑΝΤΑΑΡΧΟΝΤΩΝ
 ΑΙΕΙΡΑΚΟΥΝΙΚΟΜΑΧΟΥΕΝΓΥΟΣΤΑΣ
 ΠΡΟΞΕΝΙΑΣΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣΕΥΗΘΙΔΟΥ

Vs. 1. Dodw. ΕΔΩΚΕΣΥΡΡ, Leak. ΕΔΩΚΕΝ
 ΠΥΡΡΑ; vs. 2. Dodw. ΟΜΑΙΓΡΩΙΗΡΑΧΛΕΙΩΤΑΙ,
 Leak. ΤΙΜΑΓΟΡΟ --- Ρ --- ΕΙΩΤΑΙ: composui
 utrumque. Vs. 2. extr. pro ΑΥΤ Leak. lacunam
 signat. Vs. 3. init. Dodw. ut dedi, Leak. - - Σ.
 Quantum video; Dodw. coniectura usus est, debet-
 que ΕΥΕΡΓΕΤΑ[Ι]ΑΥΤΑΣ scribi. Litteras ΙΣ
 in lacuna omittit Leakius. Idem ΠΟΛΙΤ etc. Dodw.
 ΠΟΛΗΤ. Ultimam Α ex Dodw. retinui; Leak. id
 initio versus quarti habet. Vs. 5. extr. ΤΩΚΑΙ ex
 Dodw. nam Leak. lacunam habet. Scribe ΑΥΤΩ[Ι].
 Vs. 6. Dodw. ΕΠΙ, Leak. - Ν. v. var. lect. n. 1771.
 Vs. 8. Dodw. post vacuum spatium ΑΙΕΙΡΑΚΟΥ,
 Leak. ----- ΑΙΣΙΡΑΚΟ-; in fine Dodw. ΤΑΣ.
 Vs. 9. extr. pro ΟΥ Leak. lacunam habet.

Ἀγαθὰ τύχῃ, πόλιν Θάυμανῶν ἔδωκεν Πύρρῃ Τιμα-
 γόρῳ[ι] Ἡρα[κ]λειώτῃ, ὄντι εὐεργέτῃ αὐτῆς, προξενίᾳ
 ἰσοπολιτείαν, ἐπινομίαν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἐγκτησίαν
 ἀτέλειαν πάντων, καὶ πολέμου, καὶ εἰρήνης, καὶ αὐτῷ καὶ
 ἐκγόνοις, ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ ὅσα πᾶσι ἄλλοις προ-
 ξένοις πάντα ἀρχόντων --- α, Ἱερᾶκου, Νικο-
 μάχου. ἐγγυὸς τῆς προξενίας Νεοπτόλεμος Εὐηθίδου.

Heracleam intellige *Trachinem*. Vs. 8. primum
 nomen littera Α terminari non dubito; alterum pro-
 babiliter est Ἱερᾶκου, Aeolice p. Ἱερᾶκος, ut φυλάκει
 etc. Sed expectes Εἰράκου, ut εἰρεῖς; (sic etiam
 Lesbii; Boeoti Ἱαρος dicunt, ut alii Aeolēs et Do-
 res): nec tamen audeo alterum omittere Iota. De
 ceteris cf. ad n. 1771.

1773.

Ibidem in alio lapide; ed. Dodwell. l. c.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΠΟΛΙΣΘΑΥΜΑΚΩΝΕΔΩΚΕΜΑ
 ΚΟΝΙΟΙΦΑΛΙΟΝΟΣΛΑΡΙΣΑΙΩΙΟΝΤΙΕΥΕΡΓΕΤ
 ΑΑΥΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΠΙΝΟΜΙ
 ΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΕΝΚΤΗΣΙΝΑΤΕΛ
 5 ΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΕΠΙ
 ΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΥΤΟΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
 ΚΑΙΟΣΑΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓ
 ΕΤΑΙΣΔΙΔΩΣΑΠΑΝΤΑΑΡΧΟΝΤΩΝΝΕΠΙΜΕΝΕ
 ΟΣΑΛΙΟΤΑΝΙΚΟΜΑΧΟΥΕΝΓΥΟΣΤΑΣΠΡΟΞΕ
 10 ΝΙΑΣΦΙΛΗΜΟΝΑΝΤΙΠΟΝΟΥ

Vs. 3. primum Α videtur coniecturae deberi:
 expectamus ΑΙ. Omnino hic titulus non bene
 transcriptus est. Vs. 8. post ἀρχόντων dele Ν.

Ἀγαθὰ τύχῃ, πόλιν Θάυμακ[ω]ν ἔδωκε Μαν[ω]-
 νίῳ Φα...νος Λαρισαίῳ, ὄντι εὐεργέτῃ αὐτῆς, προξενίᾳ,
 [ἰσο]πολιτείαν, ἐπινομίαν, ἀσυλίαν, ἀσφάλειαν, ἐγκτησιν,
 ἀτέλειαν πάντων, καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἐπὶ τὸν ἅπαντα
 χρόνον, καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προ-

ξένοις καὶ εὐεργέταις δίδ[ονται] πάντα. ἀρχόντων Ἐπιμέ-
 νος, Ἀλι[ώ]τα?, Νικομάχου. ἐγγυὸς τῆς προξενίας Φιλί-
 μ[ω]ν Ἀντι[γ]όνου.

Vs. 3. manifesto falsum est ΚΑΙ incommode in-
 trusum, haud dubie ex coniectura; ut quaedam
 n. 1772. Quo titulo solo, ne longius discedam,
 comparato, patet ἰσοπολιτείαν scribendum esse. Cf.
 ad n. 1565. et Introd. Boeot. II. extr.

1774.

Hydrata oppidum hodie est Neopatra, Νεῖα Πάτρας s. Πατρατζίνι, quod demonstrant haec inscriptionum frustula ap. Melet. Geogr.
 vet. et nov. p. 385. Εἶναι ἐπιγραφή ἐν τινὶ λῶθῳ.

Αὐτοκράτορα ... Θεὸν Θεοῦ υἱὸν Σεβαστὸν
 εὐεργέτην, καὶ τοὺς υἱούς, Γάϊον, Οὐάρον, καὶ
 δα..... Ἰούλιον Καίσαρα ἢ Πόλιν Ὑπάτα,
 καὶ ἄλλαι.

Hic titulus a me quidem non intelligitur, quum
 nec qui Augustus sit nec qui Caesares pateat. De
 Octaviano Augusto et Caio Lucioque Caesaribus co-
 gites: sed Θεὸν si de defuncto est, vix poterit de il-
 lis intelligi titulus. Vari mentio etiam obscurior est.

1775.

[illegible]

De forma *scriptura* cf. ad n. 1603. Iulia, hoc
Livia Augusti, hic sacerdotem habet et *Iuno*
igitur titulus non antiquior et Claudio Impe-
re. V. Epist. ad Tac. Ann. V, 27 ubi de Livia
one; cf. n. 313.

1874

1776.

Lamiæ (Zeitun, Zeitun, Zeituni); ed. Paul. Lucas. Itin. Gr. As. mss. etc. T. IV. p. 318, n. 52. Et ex illo, mittente Bimardo, Murat. Tell. ap. p. 3. in izir. . . .

Dedi Muratorii exemplum, etsi emendatum a

Bimardo - ut videtur. Luc. vs 13

Ἡ πόλις Σεβαστηνῶν Λαμίων Μνασιλαῶν Παρ-
μόνου, ἰφύσει δὲ Σενοφάντου, ἐρετῇ ἔσκεν καὶ εὐχίας τῆς
ἐκείνης. Σεβαστηνὴ dicuntur cives urbis Augustae co-
gnominatae.

1777

ΘΥΜΑΡΗΣ ΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣ
ΔΑΜΟΣΘΕΝΗΣ ΦΡΟΝΙΚΟΥ

Lucas vs. 1. extr. ΟΕΝΕΟΣ, vs. 2. extr. ΦΡ< Τ
ΚΟΥ. Dedi Muratorianum.

Θυμάρης Δαμοσθένης.

Δαμρσ. Γένης Φρανκοῦ? in

Videtur filii et patris epitaphium.

1778.

Tricca (Tricala); ed. Pouquevill. Itin. T. III. p. 32. ex quo litterarum formam repraesento; sed quum ipse titulum continua serie praebeat scriptum et versus distinxerit duobus punctis, ego eum in versus distribui. Minusculis dedit Hughes Itin. T. I. p. 451. qui acceperat a Graeco Psalida: ex hoc quaedam correxii. E Pouquevillio apposuit Osann. Syll. p. 227.

ΦΩΤΑΘΕΟΙΣΙΚΕΛΟΝCΤΥΓΕΡΩΝΗΤΟΡΑΝΟΥCΩΝ
ΜΟΙΡΗΥΠΑΤΡΕΠΤΩΚΙΜΒΕΡΑΤΥΜΒΟCΕΧΕΙ
ΟΝΠΙΝΥΤΗΠΑΡΑΚΟΙΤΙCΑΝΗΡΟΝΠΟΟΙΡΑ
ΘΑΨΕΝΑΚΟΙΜΗΤΟΙCΔΑΚΡΥCΙΝΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

In Psalidae exemplo nonnulla correxit Hugh.
sed ea, utpote ex conjectura profecta, non recepi, nisi
a Pouq. firmata. Vs. 1. Psal. *συγερών*, Pouq. quod
dedi; ibidem extr. Pouq. *ΙΗΠΟΡΑΙΟΥCΙΝ*, Psal.
quod dedi. Vs. 2. Psal. *Κίμβρα*, Pouq. quod dedi;
tum. Pouq. *ΑΤΡΕΠΠΩ*, Psal. quod dedi. Vs. 3.
Pouq. *ΠΙΝΥΤΕ*, Psal. quod dedi. In fine Pouq.
ΠΟΟΙΡΑ, Psal. pro hoc *ὀδῖτα*, quod Hugh. explet
scribendo *φίλ' ὀδῖτα*: possis etiam *παροδῖτα*. Sed lo-
cus videtur aliter sanandus; nam *ἀνθρώγ*, quod vix

θάψεν ἀκοιμήτοις δάκρυσιν· Ἀνδρομάχη.

YAYO - 171 ANO 171
3910X1 - 171 ANO 171

1779.

Larissae Pelasgiotidis, ad Peneum, in Turcarum coemeterio; ex D. Giraud praebet Spon. Misc. erud. antiq. X, 28. n. 8. p. 331.

ΑΓΑΘΟΚΛΙ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΤΗ ΣΤΡΑΧΗΑΣ
ΕΤΕΛ. ΕΤΩΝ... ΕΠΟΙΗ
ΣΑΝΟΙΑ ΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ἀγαθοκλ[ης]? Μενάνδρου Ἀφροδισι(εύς) τῆς Τραχίας
(Ciliciae), ἐτελ(εύτησεν) ἐτῶν ... ἐποίησαν οἱ ἀπελευ-
θεροί.

1780.

Ibidem in eodem coemeterio; ex eodem Spon. l. c. n. 4. Hinc habet Astorius de Alcmanis monum. p. 9. et ex hoc Murat. T. II. p. XLII. 6.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΑΓΛΑΩΦΩΝ
ΤΟΣΚΥΖΙΚΗΝΟΣ ΧΑΙΡΕ

Ἀπολλόδωρος. Ἀγλα[ω]φ[ω]ντος Κυζικηνός, χαῖρε.

1781.

Qua via *Tricced* itur ad oppidum Moscoluri s. Mascoluri, secundum Meletium duabus, secundum Pouquevillium tribus a Tricca horis vicus est *Μισδάνι* s. *Meisdani*, ubi ecclesia est ἁγίων Ἀποστόλων cum monasterio. In hac ecclesia in cippo expressus equus conspicitur, et super hac imagine est inscriptio, minusculis edita a Meletio Geogr. p. 388. indiscretis versibus; maiusculis, sed versibus aequae indiscretis a Pouquevillio Itin. T. III. p. 86. Divisi in versus arbitrarios non multum discedentes a Pouq.

ΚΟΙΝΤΑ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΗΣ ἄνδρα ΠΑΝΜΗΜΗΣ
ΧΑΡΙΝ ΑΝΕΘΗΚΕ ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Fundus lectionis est Meletii apographum prorsus intemeratum; Pouq. vs. 1. ΑΦΡΟΔΙ. ΙΝ, vs. 2. post ἀνέθηκε lacunam habet, cui locum reliqui, etsi nihil deest. *Ibidem* Pouq. ΗΡΟΣ.

Κοῖντα Ἀφροδεῖσιν τὸν εαυτῆς ἄνδρα πνήμης χάριν ἀνέ-
θηκε. ἥρως χρηστὲ χαῖρε.

Sic haec legenda sunt; quod ex consensu Meletii et Pouquevillii concedet etiam Letronnius, licet in egregio libro *Recherch. sur l'Ég.* p. 471. alia proposuerit. Ἀφροδεῖσιν est Ἀφροδείσιον, quem

posuit uxor Quinta: de forma Ἀφροδεῖσιν vide ad n. 265. 269. 942. et Addenda ad n. 511. Ἄνδρα manifestum in lapide est, vitione quadratarii an residuum ex prisca dialecto Thessalica, quis diiudicet? Τὴν μητέρα habes in epistola hominis plebei Aegyptii barbare scripta, quae Parisiis in Museo Aegyptiaco asservatur (Peyron. Pap. Gr. P. I. p. 22.). Παναῖκαν, θυγατέρα est in lapide Olbiae ad Bory-

1782.

Larissae ad Peneum in eodem coemeterio, in quo n. 1779. 1780. Edidit Clarkius Itin. P. II. S. III. p. 276. n. 2.

ΑΥΓΗΓΑΙΟΝ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ἄνδρα
ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ
ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ἀύγη Γαῖον τὸν ἴδιον ἄνδρα μνείας χάριν. ἥρως χρη-
στὲ χαῖρε.

1783.

Ibidem in eodem coemeterio. Ed. Clarkius l. c. n. 1.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΕΡΜΟΓΕΝΗΝ ΤΟΝ
ΕΑΥΤΗΣ ἄνδρα ΠΑΝΜΗΝΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Διονυσία Ἑρμογένην τὸν εαυτῆς ἄνδρα μνίας χάριν.
ἥρως χρηστὲ χέριν? Χέριν barbare pro χαίρειν: nisi
fuit χέρε.

1784.

Ibidem in eodem coemeterio. Ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 28. p. 331. n. 9. ex D. Giraud.

ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ Ἑλπίδα τὴν αὐτοῦ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ
ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ
ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ἀβάσκαντος Ἑλπίδα τὴν αὐτοῦ θυγατέρα μνείας
χάριν. ἥρως χρηστὲ χαῖρε (p. ἥρως χρηστὴ χαῖρε, nisi
certe χρηστὴ scribendum, ut n. 1789. At retinet
me n. 1786.).

1785.

Ibidem in eodem coemeterio; edidit idem l. c. n. 3. ex eodem. Habet etiam Pocock. Inscr. ant. P. I. c. 5. s. 5. p. 61. cum lemma „Larissae Zeitoun”. At Zeitoun est Lamia.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ ΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Ρος. ΗΡΟΣ.
Εὐβούλος Εὐβούλου. ἥρως χρηστὲ χαῖρε.

1786.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. Spon. l. c. n. 11. ex D. Giraud.

ΑΝΤΙΚΡΑΤΗΣ ΕΥΚΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ
 ΓΥΝΑΙΚΙΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ
 ΕΝΕΧΟΜΑΙ ΜΗ ΔΕΝ ΑΕΤΕΡΟΝ ΤΕΘΗΝΑΙ ΧΩΡΙΣ
 ΕΜΟΥ ΗΓΩΝΕΥΣ ΛΟΝΓΙΝΟΣ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ
 5 ΕΤΕΡΟΣ ΤΟΛΜΗΣΗ ΔΩΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΤΑ ΜΕΙΟΝ ΧΑΒΦ

Ἡ ἀντικράτης Εὐκλεία τῇ αὐτοῦ γυναικὶ μνείας χάριν.
 ἥρως χρηστὴ χαίρει. ἐνέχομαι μὴ δὲνα ἑτερον τεθῆναι, χω-
 ρὶς ἐμοῦ. ἡ γ[ω]νὺς Λονγίνος. εἰάν δὲ τις ἕτερος τολμήσῃ,
 δώσει εἰς τὸ ταμεῖον δηναρίον βφ.

Cf. ad n. 1784. Non intelligo istud ἐνέχομαι;
 hoc enim est: *teneor*; sed desideratur ἀπαγορεύω vel

simile. Ἡ γονὺς Λονγίνος soloecè constructum. Vs. 5.
 ultimum A nihili est; fuit Z, siglum numeris prae-
 mitti solitum, ut in Smyrnaeo titulo sepulchrali Ale-
 xandri Alexandri f. ΧΖΒΦ. Denarii $\mu\mu\mu$ solita est
 multa in hac re; vide Smyrnaea.

1787.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 5. ex eodem. Inde habet Astorius de Alcm. monum. p. 9. et hinc Murat.
 T. III. p. $\mu\beta\sigma\sigma\chi\upsilon\iota$. 10.

ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ
 ΕΙΣΑΓΟΡΟΥ
 ΗΡΩΣ ΧΑΙΡΕ

Astor. ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ, ex coniectura. Mur.
 falso ΗΕΡΩΣ. Νικήφ[ω]ρος Εἰσαγόρου, ἥρως χαίρει. Fuit
 credo φ.

1788.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 1. ex eodem. Inde habet Astorius l. c. p. 8. et ex hoc Murat. T. II. p. $\sigma\mu\lambda\chi\upsilon\mu$. 5.

ΟΝΗΣΙΜΟΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥ
 ΙΑΤΡΟΥ ΧΡΗΣΤΕ
 ΧΑΙΡΕ

Male Astor. ΧΡΙΣΤΕ; Mur. recte.

Ὀνήσιμος Ὀνησίμου ἱατροῦ νίος, χρηστὴ χαίρει.

1789.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 6. ex eodem. Hinc habent Astorius de Alcm. monum. p. 9. Fleetwood Syll.
 p. 203. 1. Ex Astorio Murat. T. III. p. $\mu\beta\sigma\sigma\chi\upsilon\iota$. 15.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ
 ΓΥΝΗ ΔΕΘΡΑΣΩΝΟΣ
 ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΗ ΧΑΙΡΕ

Astor. Mur. ΠΑΡΜΟΝΗ. Παραμόνη Παρμενίσκου,
 γυνὴ δὲ Θράσωνος, ἥρως χρηστὴ χαίρει. Cf. ad n. 1784.

1790.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 10. ex eodem Giraud.

ΛΑΙΝΑΜΕΜΜΙΟΝ
 ΣΥΜΦΩΡΟΝΤΟΝ
 ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΑ
 ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ

Λαίνα Μέμμιον Σύμφωρον τὸν αὐτῆς ἀνδρα μνείας χάριν.

1791.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 7. ex eodem.

ΣΩΤΙΑΣ ΣΩΣΘΕΝΗ
 ΤΟΝ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ
 ΜΟΥ ΑΝΔΡΑ ΕΚ ΤΩΝ
 ΕΑΥΤΟΥ ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ

Sponius ἐκ τῶν αὐτοῦ vertit *ex mea pecunia*;
 id reprehendens Leichius in Mencken. Misc. Lips.
 nov. T. I. p. 477. vult *ex ipsius (viri) pecunia*. Sed
 ita debebat αὐτοῦ esse; ac ne hoc quidem commo-
 dum est. Potius αὐτοῦ licentius est pro αὐτῆς, et
 hoc noto usu pro ἐμαυτῆς, i. q. ἐκ τῶν ἰδίων.

Σωτίας Σωσθένη τὸν γλυκύτατόν μου ἄνδρα, ἐκ τῶν
 αὐτοῦ, μνείας χάριν.

1792.

Ibidem in eodem coemeterio; ed. idem l. c. n. 2. ex eodem. Ex Sponio dederunt Fleetwood Syll. p. 202. 5. Astorius de
 Alcm. monum. p. 8. Ex Astorio Murat. T. II. p. $\mu\lambda\iota\iota$. 7.

ΥΑΚΙΝΘΕΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
 ΔΗΜΟΣΙΕ ΗΡΩΣ
 ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

Astor. ΧΡΙΣΤΕ; sed Mur. recte.
 Ὑάκινθε, ἡλρισαίων δημόσιε, ἥρως χρηστὴ χαίρει.
 Δημόσιος est *servus publicus*.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Praeter operarum vitia complector hoc loco quae ipse mutanda intellexi et quae schedae doctorum vel libri post impressas plagulas oblata attulerunt, ita tamen ut si quid iam in progressu operis correxerim, eo remittam lectorem; postremo ex peritorum censuris potissima refero. Et in schedis quidem principem locum tenent variorum virorum collectanea, quae mihi Köhlerus Petropolitanus, vir eximius, sero misit: has schedas ut plurimum Köhlerianas dico, quod a quo quaeque scriptae sint, nescio: pars tamen est a Fauvelio profecta, manumque eadem scripta, qua schedae a St-Martino missae. Et Fauvelio quidem deberi apographum omnibus locis annotavi, ubi de ea re constabat: ceterum etiam reliqua prope omnia videntur ab eodem esse, qui fere solus hanc inscriptionum molem partim reconditissimarum sibi comparare potuit: sunt autem haec apographa ex parte multo vetustiora quam quae prius habuimus. In ipso opere condendo hae copiae mihi praesto fuerunt inde a n. 1538. iis vero, quae ad prius excusa pertinent, ita usus sum, ut si quid novi afferrent, annotarem, et integras, quas nondum habueram, inscriptiones, in his aliquot summi pretii, iis locis adderem, ubi addidissem, si oblatae maturius essent: ubi nihil novi praestiterunt illae chartae, eas omnino non nominavi; id quod maxime in iis inscriptionibus evenit, quae ex schedis St-Martini editae sunt, ut n. 108. Inter libros imprimis memoro tabulas *Claraci*, quibus titulos Musei Parisini complexus est Comes illustrissimus: his quod a n. 245. demum in ipso opere uti licuit, ad priores inscriptiones annotavi, quidquid in illis scitu dignum vel memorabile repperi. *Osanni* vero Sylloges eam partem, quae est inde a p. 273. accepi, quum opus circiter ad n. 580. perductum esset; *Rosii* librum, cui index „Inscriptiones Graecae vetustissimae” (Cantabr. 1825. 8.) inde a n. 1102. tractare licuit: ex utroque addidi ad priores inscriptiones ea, quae recepissem in opus ipsum, si libri tum iam editi fuissent; qui autem tituli ab illis post impressas nostras plagulas editi sint, ubi nihil ex illorum operibus addendum videtur, non refero. Tomo primo autem iamiam ad exitum perducto *Carolus Vidua*, Comes illustrissimus, per Alexandrum Humboldtum misit mihi „Inscriptiones antiquas in Turcico itinere collectas” (Paris. 1826. 8.): ex quo libro Atticis quaedam addidi. E censoribus *Koppius*, vir rei palaeographicae peritissimus, aliquot inscriptiones etiam in aliis libris praeter eos, quos citavi, excusas esse docuit: quorum quos de industria omisi, eos ne nunc quidem annoto; unus ex iis me latuerat invitum, quo usus ad n. 26. sum. De *God. Hermann*o vide Praef. §. V.

Praeterea et in Praefatione et in his Addendis conscribendis grato animo usus sum et aliorum monitis et imprimis *Maur. Meieri*, *Odofr. Mülleri*, *Schömanni*; qui quum in censuris suis optime docuerint, et quomodo ego in titulis tractandis versatus sim, et quomodo tractari haec materia debeat, aliquoties illorum verba mea facere non dubitavi. Alias censuras sero vidi; ut *Lennepi* et *C. Fr. Hermann*i, iuvenis docti, illam in nova bibliotheca critica, hanc in *Annalibus Heidelbergensibus*: itaque his raro usus sum, ut *C. Fr. Hermann*i mentionem feci ad n. 32. et 72. Ceteris locis ubi *Hermann*i nomen posui, dico litteratorem Lipsiensem celeberrimum.

N. 1. p. 2. Huius tituli interpretationem uberius defendi Praef. §. IX. Initio explicationis, ne quis pro *Ἀγροῦς* *νιέ* expectaret *Ἀγροῦς* καὶ *Διὸς* *νιέ*, monui *Ἀγροῦς* *νιέ* esse idem quod vulgo apud poetas „*Ἀγροῖδος* s. *Λαροῖδας*”: unde adversarius p. 86. me Doricum *Λαροῖδας* vulgato *Ἀγροῖδος* explicuisse finxit.

N. 3. p. 6. a. Dubitationem de fide columnae *Nanianae*, postquam ipsam Venetiis lustravit, candidè retractavit *Thierschius* Gr. Gr. Hom. ed. III. p. 19. (cf. ibid. p. 51.) et in *Itin. Ital. T. I.* p. 268. Nulla inscriptio certioris est fidei; nec merito eam suspectam habet etiam *Rosius* p. 329.

N. 4. p. 11. a. 10. scribe *Atticam*. Ibid. quae de *demiurgis* dixi, iis adde n. 1193. 1542. et nott. Mox b. 19. lege 57. (pro 57.), et b. 14. a. fin. scribe: „addendum certe pretium pactum erat”. Disputationi de proxenia adde dicta in *Introd. Boeot. cap. I.* extr. Ad interpretationem tituli (p. 11. b.) *Meierus* bene monet „donationem legitime apud magistratus fieri; δῶσιν enim grammaticis auctoribus esse ὄραν τις τὰ αὐτοῦ διδῶν τι διὰ τῶν ἀρχόντων”. Idem *Saotin* censet *virum* fuisse, quod *testamenti factio* prisca aetate ne *Romae* quidem competierit mulieri, licet *Ciceronis* saeculo competierit mulieri sui iuris. Credo tamen meam sententiam p. 12. a. explicatam stare posse.

N. 5. p. 12. Viri, qui hominem inter eos constitutum invadunt, sinistra tenent vaginas gladio- rum; ut hos ex illis modo exsertos esse putes: ceterum *gladii iam exserti sunt*, quos *exseri* in lemmate dixi, propterea quod actionem eam respexi, cuius eventum repraesentat imago: prope nihil interest, utrum illud an hoc dicas, nec quidquam alterutrum ad interpretationem tituli pertinet, quippe qui explicari omnino nequit. Multum tamen interesse putat *Hermannus*, qui praeterea illum, qui gladiis petitur, non *supplicem*, sed *exterritum* esse dicit; ego cum *Hirtio* *supplicem* dico eum, qui alteram

manum versus sinistrum, alteram versus dextrum aggressorem protendat: simul eum exterritum esse quis neget? Porro in vase hoc Dolonem repraesentari, quem invadant Diomedes et Ulysses, Hermannus negat; mediam enim figuram, contra quam apud Homerum, esse inermem (hoc monueram ipse), nec pelle lupina sed pallio tectam: deesse Ulyssis et Phrygis notas; nullum haberi scenae Homericæ vestigium; nec figurarum positum eo referri posse. Hirtius noster etiam post Hermannum in eo perstat, quod in opere Hamiltoniano dictum est; ac sane figurarum positus convenit in duos illos heroes Dolonem aggredientes, exploratorem vero inermem repraesentari omnino consentaneum est; nec quod ab Homericæ narratione quaedam discrepant, mirari potest qui artificum norit licentiam. Equidem de hac interpretatione modeste dubitavi; hypothetice tamen tentavi explicationem inscriptionis, eamque ipse reieci. At Hermannus confidenter pronunciat Orestis et Pyladis in Aegisthum impetum repraesentari; nec tamen illi haec sententia minime demonstrata profuit quidquam ad titulum interpretandum; nihil quidquam potuit huc referendum extricare, sed ut ego titulum ex alio vase male transcriptum dixit. Totus incubuit in hoc, ut in meis praeter ea, quae ipse reprehenderam, reprehenderet etiam alia; sed falso omnia. Primum enim πεπτομῆως a Buttmanno perperam formatum esse dicit contra ipsius grammaticam ampliorem T. I. p. 342. idque eum videri passive accepisse pro ἐπτομῆνως, ad Dolonem relatum. His respondet Buttmannus his verbis: „Formam πεπτομῆως in obscuriori aliqua dialecto usurpatam suspicabar eadem et forma et sensus ratione, qua eiusdem stirpis verbum πεπτῆως in Homericæ; de quo tamen nihil monebam, certus mentem meam neminem fugere posse, de indigno viris ioco securus”. Dein adversarius non intelligit, quid sibi velint verba mea: „Nec tamen aptum illud dis videtur: certe si Homerum contuleris, etiam melius poterat τῆς dici, vel etiam τετράνης”. Quippe dis πεπτομῆως ex Buttmanni sententia est bis perterritus; id mihi non placuit, quod in continua actione terrores numerari videbatur ludibundum: sin numeres Dolonis terrores, videtur saepius quam bis perterritus ex Homericæ narratione Iliad. κ, 341-455. semel quando ἔσση δούπον ἀκούσας vs. 354. tum fugiens vs. 357. tum ubi de eius tremore refertur vs. 374. 390. Sed me his rebus nihil tribuere sponte patet. Porro pro ἐπάσσο Hermannus postulat πάσσαις, male: nam qui Dolonem in eo esse videbat, ut occideretur, non nacturum illum mercedem, sed nactum intelli- gebat: iam enim pro nullo censendus est. Praeterea πεπτομῆως passivo sensu recentioris usus esse dicitur: vere: sed quidni id antiquitus iam in aliqua dialecto extiterit? Ita censet etiam Buttmannus. Postremo ne de caesura κατὰ τετράπρον ἑξαχάρων dicam, quam ne adversarius quidem mihi obicere ausus est, reprehenditur hiatus vs. ἐπάσσο. Hiatus me aegre ferre ipse satis scit Hermannus: neque ille

INSCR. GR. VOL. I.

me latuerat; sed paenitebat in ignoti hominis versiculo de hiatu admisso dicere vel verbulo, multoque magis eum cavere. Cf. Praef. §. XI. Denique quod profecit Hermannus, hoc est: τοῖον (vel τοῖων) vs. ἐπάσσο, quod tantum quantum nihil.

N. 6. p. 13. Sigillum Polycratis adhuc manere in Nanianis, docet Thiersch. Itin. Ital. T. I. p. 266. Hirtius tamen monet quo tempore Naniana monumenta ipse viderit, non id in illis affuisse.

N. 8. p. 14 sqq. Epistolae Bentleianae, quae in lemma affertur, exemplum Britannicum in Burney collectione epistolarum Bentley extat, unde repetierunt et alii et Friedemannus, apud quem est p. 212 sqq. Sigeensem inscriptionem quod dixi recentioris aetatis fetum esse, probavi Buttmanno, Maur. Meiero, Odofr. Müllero, Schömanno, Welckero; ex quibus viris duo historiae artium, ex qua argumenta petii, sunt peritissimi. At magno conatu mea impugnavit Hermannus non modo p. 37. sed prolixā commentatione p. 190-219. quam eadem fere rerum serie servata sed brevius percensere coactus sum: etenim me et quaedam omisisse contendit ab aliis collata, et male disposuisse argumenta, nec demonstrasse id quod volebam; nec recte verba inscriptionis explicuisse. Omisi igitur Dawesium Misc. crit. p. 121 sq. cum notis Burgessii p. 423 sq. Toupiū Em. ad Suid. T. II. p. 367 sq. cum notis Porsoni T. IV. p. 481. Quae mihi cognita fuisse, p. 21. a. certe ex parte docet, ubi attuli Theoph. Schneideri libellum de dial. Sophocli p. 47. qui disputat contra Dawesianā: quin in ipso lemma dixi me alios omittere. Cur vero tantorum virorum omisi nomina? Nempe Dawesius pauca et hodie trita ad exemplum male fidum notavit: Toupius similiter pravo usus apographo falsam protulit coniecturam, quam Porsonus ex lapidis scriptura tribus verbis refutat; haec tacui, quod ipsa lapidis scriptura supervacuam Toupiū et Porsoni mentionem reddebat. Burgessii vero notulam non putabam cuiquam fraudem facturam: nunc tandem Hermannī causa de ea disputandum infra erit. Insignem autem in ordine disputationis meae reprehendendo importunitatem reprimet brevissima huius ordinis adumbratio ab Hermannō parum perspecti. Primum externa et ad universum monumentum pertinentia considerans quaero, cur idem in eodem lapide bis scriptum sit, et quod huic rei coniunctum est, uter titulus sit vetustior: quae expositio me p. 17. a. media eo iam deducit, ut tituli antiquitatem affectatam habeam; alterum argumentum promitto me ad §. 1. allaturam: tum de palaeographicis et dialecti ratione dico. Mox ad singula accedens, per quattuor §§. diviso titulo, in unaquaque parte interpretationi addo ea, quae possint ex ea parte ad iudicium de tituli aetate ferendum peti. Et §. 1. quidem quod supra promiseram, hoc non primum, sed affero, simul significans esse hoc non primum, sed alterum, ubi p. 19. sub fin. titulum ipsa repetitione suspectum dico; id quod ad primum refertur argumentum: ut videas iniuriōse fingi, prioris me ar-

Rrrrr

gumenti ibi oblitum esse. Similiter §. 2. extr. post explicata verba e delectu vocabulorum nimis diligenti et grammaticum redolente meum confirmo iudicium; §. 3. verba tituli affectatae simplicitati prorsus congruere noto; postremo §. 4. quod hic primum artifices nominantur, de Proconnesia horum origine coniecturam propono et ex artis et artificum historia meae sententiae quaero patrocinium. Appendicis loco de Bentleiana ratione dixi. Sic unice ordinanda materia erat, ne lectori iudicium meum obtruderem, antequam ad ea pervenisset, unde petitum iudicium est: sed ut conferret lector ea, quae simul considerata essent, neve eadem his dicerem, ubi opus erat ad alias disputationis partes remisi; quod nemini non conceditur me excepto. Sed pergo ad ea, quae de ipso titulo et interpretando et iudicando prolata sunt.

Primum quæ p. 16. a. de Chishullo et Bentleio dixi, impugnantur; in qua disputationis parte ex Bentleii verbis rettuli, noluisse illum *inferiorem* titulum *antiquiorem* et primitivum esse; nam *neminem tam inepte facere potuisse, ut immenso superiori spatio relicto primitivam inscriptionem infimo prope loco poneret.* At Hermannus ex me refert, *Bentleium non intellexisse, cur tantum inter utramque inscriptionem spatium relictum esset, nec quemquam tam stultum futurum fuisse, ut potiore inscriptionem infimo loco apponeret.* Sic statim in introitu commentationis nescit, quae agatur res: longe aliud ego dixi, longe aliud ex me rettulit; non de *potiore* titulo dicitur, sed de *antiquiore*; non de *spatio inter utramque relicto*, sed de *spatio lapidis superiori universo relicto* h. e. *eo, qui inferiorem titulum*; ubi hic antiquior habeatur, *infimo loco apposuerit.* Accedit quod inter utramque inscriptionem non est magnum spatium relictum. Sed quae mihi obiiciuntur in hoc disquisitionis loco, duo sunt. Alterum est, quod Phanodici protomen lapidi impositam fuisse sumam sine demonstratione posse: enim etiam *ἀντίφρα* sive *ἀντίφρα* ad *Φανόδικον* *εἶναι* intelligi, non solum *εἶναι*, contra quam dixerim adversus Bentleium (p. 22. b.): ut in epigrammate ap. Pausan. V, 8. *Ἀντίφρα δὲ πένδος*, et ap. Herodot. I, 51. *Ἀλκιδάμου τινος* immo proprie nihil suppleri oportere. Concedo hunc genitivum ad dedicantem relatum, ubi nulla sit ambiguitas: nihilominus *nexus orationis*, quamdiu quid impositum fuerit nescimus, sponte eo deducit, ut ille genitivus ad imaginem referatur, quae fuerit imposita. Neque vero hoc argumento usus imaginem fuisse impositam statui, sed quod foramen superest inserendae protomae inserviens (vide lemma p. 14. et p. 18. a. extr.). At hoc ipsum falso oblectum est; verba *Φανόδικον* *εἶναι* possunt vel hoc solum significare, esse hoc *sepulchrum Phanodici*; potuit illi foramini alius tantum lapis insertus esse, cui insisteret aliquid, sigillum numinis, vel ille crater cum colo et hypobathro; quae omnia quum pro una recensentur, potuit singulari numero *εἶναι* dici. Minime vero. Nam ut taceam, quam hoc absonum sit talem lapidem et titulum

habere pro sepulcralibus: lapis ubi lapidi inseritur per commissuram (*ἀγμὸν*), commissura elaboratur angularis, non rotunda, quale illud foramen est; ac si alius esset lapis impositus, non poterat is quidquam esse nisi cymatium: cymatio vero si pilam ornare voluisset artifex, non elegisset alium lapidem, sed in ipsa id pila expressisset. Itaque rotundum quiddam insertum pilae erat; huic rotundo autem nec crateris hypobathrum apte imponi potuit nec sigillum numinis; nisi forte aereum dices sigillum fuisse, cuius basis inserta foramini esset: sed quantulum fuisse hoc sigillum basi insistentium digitorum diametrum habenti, idque in lapide tam amplo positum? Quare protomen per cylindrum infixam lapidi iudicavi, ut vulgo fit. Eadem docet Müllerus his verbis: „Quicumque inscriptionem infra scriptam legerit, *Ego sum Phanodici, et ego Sigeensibus craterem dedi*, sponte intelligit, Phanodici personam repraesentari. Hanc vero imaginem fuisse protomen, quae ope rotundi foraminis adhuc conspicui infixata erat, apertum est: protome cum pila formabat Hermam, cuius generis plurimi extabant. Quin latitudo lapidis (1' 6") et crassitudo (supra 10") tales sunt, ut thorax humanus solitae mensurae insidere potuerit; quapropter lapis supra non habet cymatium, quod ex eodem saxo caesum fuisset, si adesse id voluissent. Unaquaeque alia ratio imaginem collocandi solidus fuerit Soloecismus vel potius Alabandismus artificis." Alterum autem, quo petor, telum est illud, quod Chishullus ministravit: qui superest lapidem alii fuisse impositum; nisi enim hoc statueretur, inferiorem inscriptionem ut primitivam male infimo esse loco positam; ceterum ob tenuitatem lapidis hunc Hermannus ad parietem putat collocatum fuisse. At sive in pariete positus lapis fuit sive secus, protome, quam impositam fuisse docuimus, cum lapide constituit Hermam; Herma vero non imposita basi, nimisque alte posita imago fuisset; si magnus ille lapis alii fuisset lapidi ita impositus, ut inferior inscriptio ori legentium admoveretur propius. Quare erratum a lapicida statui in inferioris tituli loco eligendo; dein proportionis causa additum esse superiorem titulum, et ut tamen aliquid inesset discriminis, hominem grammaticae studiosum formas litterarum, dialectum et verba aliquot variasse; alia omissa esse, quod ceteris repetitis esset iam consilio satisfactum. Coniectura haec est, fateor; sed si eam non demonstratam logice esse Hermannus docet, non videtur aestimare, quid intersit inter demonstrationem et coniecturam; quae excogitatur, ut ea concilies, quae demonstrata prius sint. Neque enim expediri res sine coniectura potest, nec coniectura non est probabilis. Nam errant haud raro vulgares operae, quibus utuntur etiam artifices; atque ut concedamus, ut nos rem propositimus, vitium esse vitio correctum: tam lauditer est universas Sigeensis titulus, ut illius auctori etiam ille lusus sine temeritate possit tribui. Anne vero huiusmodi lusus sine exemplo est? Nemo ya-

riis litteris lūsit Archedamius (n. 456.)? Nonne Herodes illūsit marmoribus suis? Nonne n. 4759. nihil potest nisi antiquarii lusus esse? Quod superest, quoniam in spatio ratione magna huius quaestionis pars versatur, id quoque quaesitum est, quomodo factum esset, ut apud Chandlerum inscriptiones eo essent loco collocatae, ubi apud nos, Chishullus, autem super titulo superiore nullum, sub inferiore maius reliquisset spatium. Nempe quod Chishullus monumentum falso delineatum praebuit, ideo id ex Revetti pictoris tabula iterum repraesentavit Chandlerus; pictoris vero in tali re summa est auctoritas, ut quod non licet nobis necedere, illi credimus. Superiorem inscriptionem post Phanodici obitum posse additam esse negavi p. 17. id. quod non tantum iuris, cuiquam in alieno esset monumento, ut quod libet adderet. At monumentum in potestate Sigeensium fuit, inquit; si certa post Phanodici fata potuerunt inscriptionem addere, ut potuerunt prorsus delere, si causa fuerit delendi. Equidem illi argumentis, quo sublato non mutatur mea sententia, non multum tribui, neque eam firmabo sanctitate monumentorum exponenda, etiam diris subinde acta: sed si monumenti colloca-tionem Sigeenses concesserunt, Phanodico potuerunt quidem id tollere revocata concessione, nec tamen ideo in eo ex arbitrio quae vellent mutare. Verum probabilius est, inferiorem inscriptionem in prytaneo obiectam structura aliqua esse: itaque eius argumentum in superiore parte repetitum postea est, tertia persona pro prima §. 2. assumpta, omis-sis iis, quae iam non convenirent, usurpatis litteris novis, quae tum usitatae erant, dialecto recepta Ionica, ab uno fortasse ex Phanodici posteris ut-pote Ionico. Quasi vero haec sententia eas tollat difficultates, quae me ab illa probanda deterrue-runt. Nam si quis inferiorem titulum in conspi-cuum transferre locum voluisset, non fuisset causa quidquam mutandi, ne primam quidem personam in tertiam (§. 2.); verba §. 3. tum tandem omitti poterant, si ad Phanodici personam, non ad ima-ginem referebantur: sed ea ad imaginem referri in fra demonstrabitur; postremo cur Aesopi et fratrum memoria neglecta fuerit, quum praesertim spatium universo titulo repetendo suppeteret? Quae quum me offenderent, et quum et lusum grammaticam deprehendere in his titulis comparatis mihi viderer, et cum progressu artium non conciliare hoc mo-numentum possem, si id praeae tribueretur aetati: utramque inscriptionem fere simul exaratam ea ae-tate putabam, quae prisca scriptura Attica pri-dem exoleverat, et Simonidea dudum recepta erat. Haec aetas fere Alexandrina est; nam prisca Attica scriptura exolevit demum Olymp. 94. Alexandrina vero aetate doctos induluisse lusibus litterariis, et grammaticis, num demonstrandum demum est? num non satis id testantur alae, arae, secures? Tamen etiam adversus hoc disputatur, quod Phanodicum ipsum dixerim utraque dialecto, et Ionica et At-tica, in his duabus inscriptionibus usum esse: sed

ex illis, quae de hac re notantur, ob id ipsum, quod eam lusui et affectationi tribuo, nihil quidquam meam disputationem tangit, nisi hoc: Si talis lu-sus in titulo diversa et dialecto et scriptura repe-tendo non conveniat aetati septem Sapientum, quod is stultus sit, non magis eum convenire ulli aetati: neque illam aetatem adeo posse sapientem haberi, quae septem tantum Sapientes numerati sint. Quod delect a viro clarissimo scriptum esse. Nam pri-mum ea aetate, quam paulo liberior usque ad Si-monideas litteras probatas computavi, non potuit in dialecto varianda ludere, quod tum grammaticen non exercebant docti, neque illis dialectorum varietas doctrinae ostentandae materiam praeberebat. At Alexandrinis saeculo, florentibus grammaticorum studiis, maioris momenti fuit dialectorum ratio iamiam ex-olēcentium, et potuit aliquis in hac re peritiam antiqui usus monstrare. Quis vero sine summa ar-rogantia spernere aetatem septem Sapientum possit, virorum prudentia civilis et simplici sapientia in-signium fecundissimam? Quis, qui sciat, quo casu septem Sapientum nomen inclaruisse feratur, inob-plures quam septem tum prudentes et sapientes tri-ginta numerari potuisse contendat? Quis, si non hoc ob id negat, subijciat, accedo ad palaeographicas, quae in meo non obstare, quominus uterque titulus putetur recentiore esse aetate scriptus, immo superior-rem certe titulum sola affectatione esse. *Βοιωτογενῶν* exaratum, quo enim tempore Ionica litteratura reu-cepta fuerit, non constat, fuisse hoc scripturae genus. Igitur non quidquam promissa de universo monumento sententia collegi ex his palaeographi-eis; nec refello, quae adversus aliquid dicuntur, quod ego non dixi: sed in ea luce litterarum, quae Simonideam, Pandarum, Ionicos scriptores et philo-sophos viderit, quam multi iam extiterint scripti li-bri, antiquata saltem scripturae rudimenta fue-rint, secundum quae versus ducebantur *Βοιωτογενῶν*. Hoc qui negat, eum argumentis tui oportet, vel potius exemplis. *Βοιωτογενῶν* illud non est. Ad §. 1. male dicor collegisse, lapidi esse ima-ginem impositam. Sane interpretationem ita propo-sui, ut ea conveniret sententiae de imposita ima-gine; unde posthac dico: *imposita igitur imago fuit*; nec paenitet me huius rationis iactae, in qua omnia prorsus congruunt; ceterum imaginem impositam fuisse patebat iam ex ipsius lapidis condicione, ut statim in lepmate dixeram: idque paulo ante satis defensum est. Diutius singulis quibusdam rebus prorsus putidis immorari cogor. Nam p. 18. h. va-riis opinionibus pertractatis hoc dico *superesse*, ut Phanodicus ipse suam imaginem dicat, vel id po-suerint defuncto propinqui; sed statuo prius, quod stili monumenti non sepulchralis sit. Stili hic docetur pro argumento me dixisse; quod mihi non in mentem venit. Stili enim praeter alia in for-mulis cernitur, ut curiali, quem vecant, stilo cer-tae formulae propriae habentur: sic sepulchralia mo-numenta aliis, donaria aliis formulis insignia sunt. At in Sigeensi lapide non reperio epitaphiorum for-

mulas; igitur *stibum* dixi non sepulcralem: et hinc colligo titulum non esse sepulcralem, sive non esse sepulcrale argumentum. „At non hoc *superest*, ut Phanodicus suam dicarit imaginem; hoc debebat primum esse, *quum hoc diserte in lapide scriptum sit*“. Lego relogoque titulum; neque id invenio in lapide. Scilicet post verba *θεωδίκου αὐτὸ τοῦ Ἐπιμενεύου τοῦ Ἡγωνιστοῦ* additur: *καὶ ἡ κρῆττα καὶ πιστάτων καὶ ἡδυνήτων πρὸς τὸν ἀντικείμενον ἔδωκε μνημα Σίγελῶσι*: et ex hoc additamento a viro acutissimo collectum est, quod scriptum in lapide dicit, Phanodicum ipsum hoc monumentum posuisse. Sed ego, quomodo id inde colligatur, non percipio. Nam his verbis is, cuius imago cernebatur, sua de Sigeensibus merita proponit: num tamen ideo ipse haec scripsisset, ipse monumentum hoc condidisse censendum est? Nonne alius eum prima persona loquentem facere potest? Evolve titulos; haud rara reperies exempla, ubi *defunctus* suas praedicet virtutes prima loquens persona: anne igitur *defunctus* sibi posuit monumentum, sibi epigramma, quo praedicatur, inscripsit? Anne Thesmophanes puer scripsit et posuit versus n. 956. Iconius versus n. 942? Sed quid exempla congeram rei notissimae?

Impugnatur deinceps altera causa, ob quam de tanti vetustate dubitavi: et primum vapulo, quod non dixerim hanc esse alteram; quam iniuriam supra repuli. At deseruerat me Hermannō iudice illa mea antiquitatis cognitio, quum scribebam haec: „Simplici illa aetate nulla civitas immodicam hapolatura arrogantiam erat, ut, quod hodie reges faciunt, privatus imaginem suam publico donaret, vel ea publice ponenda vanam sibi gloriolam quaereret“. Amasis enim *multas* imagines ipsum repraesentantes *hunc in usum* donavit (Herodot. II. 182.). Quae quidem Amasidis dona mihi probe nota (v. Explicat. ad Pind. p. 172.) in Sigeensis lapidis translatione omisi sciens. Tres Amasis ipsum repraesentantes imagines in Graecis civitatibus collocavit; nam Lindi posita Minervae fuerunt simulacra: Cyrenis, unde eius uxor, posuit Minervae imaginem et in tabula expressam suam, quam tabulam, ut illud Minervae simulacrum, et prope hoc, in templo positam esse, sponte patet; Sami in Iunonis duas ipsius imagines posuit, ut hospitis sui Polycratis deam veneraretur. Non igitur in publico Amasis statuas proposuit Graecis in civitatibus, sed religionis causa in templis dicavit. Nec quid rex Aegyptius fecerit, quid huic licuerit, ad Phanodicum pertinet; de Graecis et privatis dicendum fuit. Itaque dixi de Themistocle: sed hic quoque suam imaginem in templo dicavit, nec sine invidia; quae etiam Phidiam et Periclem invasit (Plutarch. Pericl. 31. non 32. ut p. 19. b. 14. excusum est). Memoratis deinceps Bupalō et Anthermo (vel potius Athenide, ut nunc rectius eum vocant) Theodorum Samium concessi sese ex aere fudisse: cuius imago quod Plinio auctore tribus laevae manus digitis quadrigulam tenuerit tantae parvitas, ut totam eam cum curru et auriga aliis tegeret musca simul facta,

hinc ab Hermannō colligitur tanta illa aetate statuarum perfectio fuisse, ut quae de artium progressu dixerim, falsa sint habenda. At primum a me non de solo agitur artificio: nego tum iam moris fuisse, ut exigui meriti causa imago viri in publico collocaretur. Cum hoc non pugnat sigillum Theodori, quod hic vel *domi habuerit* vel *dicarit in templo*; etiam alienius vero a nostra re sigillum Polycratis est. (n. 6.), quod nemo pro Polycratis potest imagine habere: quamquam huius quoque mentio facta nescio quamobrem. Deinde, ut etiam de artis perfectione, quae illa aetate esse potuerit, dicam, harum rerum periti ab eadem quia ego sententia stant, neque istam muscam et quadrigulam patiuntur sibi fraudem facere: quam quadrigulam non potuisse a Theodoro elaboratam esse, apertum iudicabam; quare ne verbo quidem de ea re dixi: immo recte Meyerus Hist. art. T. II. p. 25. et Müllerus Aeginet. p. 99. universam illam imaginem abiudicant Theodoro. Neque ego aliter censeo aut censui, licet Theodorum sese ex aere fudisse concesserim et adhuc concedam: rudis enim Theodori ars fuit, certo auctore Pausania X. 38, 3. ubi de eius loquutus opere; nec quod Polycratis ille anulum scalpsit, ideo is opus adeo subtile fecisse putandus est. Sed nunc mea de ista imagine sententia, quam texi donec provocarer, uberius explicanda est. Antiqua, credo, imago extiterat Theodori ab ipso ex aere fusa; at haec non fuit illa, quam dicit Plinius his verbis: *Theodorus, qui labyrinthum fecit Sami, ipse se ex aere fudit, praeter similitudinem mirabilem fama magnae subtilitatis celebratus. Dextra limam tenet, laeva tribus digitis quadrigulam tenuit, translata Praeneste, tantae parvitas, ut totam eam currumque et aurigam integeret aliis simul facta musca*. Quid enim si haec imago Theodorum quidem referebat, utpote os eius ex antiquo sigillo expressum praebens exacte, sed recentius facta erat, quod artifex quidam muscam et quadrigulam potissimum a sese elaboratam repraesentare vellet? Quod si volebat, non potuit aptius facere: finxit statuarium inventis clarum Theodorum, cuius imaginem ex sigillo antiquo norat, limam tenentem, et altera manu illam quadrigulam, quam ostentare artifex volebat. Ipse vero artifex qui fuerit, probabiliter ostendetur. Nempe Plinium constat ex variis fontibus sua corrasisse sine iudicio: qui quum Praeneste sciret quadrigulam illam et muscam esse, quum praeterea ex Theodori imagine eam desumptam esse nosset legissetque Theodorum sese ex aere fudisse, temere colligit, eam imaginem Theodori, ex qua deprompta illa quadrigula erat, ab ipso Theodoro una cum musca et quadrigula factam esse. At rursum aliis locis servavit nobis artificem illius quadrigulae. H. N. XXXVI, 4. extr. *Sunt et in parvis marmoreis famam consecuti, Myrmecides, cuius quadrigam cum agitatore cooperuit aliis musca, et Callicrates, cuius fornicarum pedes atque alia membra pervidere non est: ubi quod Plinius opus marmoreum dicit,*

Theodorici musca, et quadrigula. Post Theodororum
 vero memini Chirisophi. Is mihi non valde anti-
 quus videtur: quis vero docuit esse antiquum?
 Sane Pausanias ubi de Chirisopho dixit, etiam Da-
 dali meminit: at, qui Pausaniam norit, non ideo
 putabit Chirisophum priscum esse artificem. Sed
 duo alia oblitus decore! Quippe in Amyclaei Apol-
 liniae solio ἀνίστατο, ἡχοὺς ἐπὶ τῷ θρόνῳ κειμέναι, Μο-
 ῖρῃτες αἱ στυγερὰ λέγουσι Βαδυνῆϊ τὸν Θέρον (Pausan.
 II, 18, 8), et Croesus in Delphicum templum pi-
 stricem suam dicavit aurea statua expressam (He-
 rodot. Plutarch.). Quid vero haec ad nostram rem?
 Plurimum enim interest inter Phanodicii imaginem
 ab ipso in prytaneo positam, et pistricem auream
 a rege barbaro in templo dicatam, accepiatissimam
 et pretiosissimam in illa aui infrequentia cimetium.
 Nec Magnetum artificum, quos iconice expressos
 esse necentum quidem est, chorus Apollinem sal-
 tatione venerans, ab ingeniosis et piis sculptoribus
 in sella Apollinis nativa simplicitate representatos,
 cum Phandicii imaginē in prytaneo collocata potest
 vel e longinquo conferri ab eo, qui de qua re age-
 tam cogitet. Denique, ut Mulleri verbis utar, qui-
 cunque chronologiae artis aliquam dederit operam,
 non ignorat, imagines honorarias privatorum, qui
 non sacros ludos vicissent, ante bellum Pelopon-
 nesiacum fuisse parissimas, sed illas statuendi mo-
 debat iam admodum usitatus esse, quando spem
 imaginem publice proponendam dicare licuit ei, qui
 nullo alio merito esset insignis, quam quod in pry-
 taneum (ad convivia prytanum) craterem cum hy-
 pobathro et colo dicasset. Nec de solis hōc Athē-
 nis contendimus: quamquam quidni Sigeenses tum
 Atticos, quorum dialecto etiam concepta inferior
 inscriptio est, ex Atticis potissimum moribus iudi-
 cemus? Verum Phandicus non meritorum suo-
 rum causa imaginem suam collocavit, sed amicitiae
 causa in memoriam sui donavit, quod diserte de
 eum est in titulo. Ita iterum fingitur aliquid in
 titulo dictum esse, quod non dictum est. Legitur
 in titulo hoc: *Ego sum Phandici, craterem verò
 et hypobathrum cum colo in prytaneum dedi memo-
 riae causa Sigeensibus.* Craterem igitur, et quae ad
 craterem pertinent, memoriae causa dedit, non ima-
 ginem, quae a donatis diserte distinguitur. Denique
 statulam sibi vel imaginem in prytaneo collocare, quod
 ne meritis viris conceditur, nonne est
 paulo arrogantius amicitiae documentum? Igitur his
 omnibus rebus nihil quidquam effecit Hermannus;
 qui si etiam Euripidem (Alcest. 349 sqq.) et Aeschy-
 lum (Agam. 425 sq.), Pericleae aetatis poetas, advo-
 cat, ut doceat ne Athenis quidem simulacra amoris
 monumenta offensionem praebuisse, qui evolverit
 illos locos, nihil reperiet aliud, nisi Admetum velle
 uxoris defunctae simulacrum, quod amplectatur,
 collocare in lecto, et in regis domibus ex Aeschyli
 sententia fuisse reginarum statuas: quae a Phano-
 dici imagine in prytaneo Sigeensi posita plane aliena
 sunt. Simul illam imaginem, quantum assequi con-
 iectura licet, fuisse marmoream p. 18. a. praetoneo

ex his, quae posthac addidi: quare difficultatem augeri apertum est. Neque haec, ut dicitur, infirma sunt, quod nondum docuerim imaginem impositam fuisse: de hac enim re inde ab initio non potuit dubitari nisi quadam artes dialecticas ostentandi cupidine.

P. 19. a. extr. quem ex Vossio falso citavi Ser. vii librum, non est VII. sed VI. p. 352. ed. Lion. Fortasse etiam ap. Harpocr. v. *Εκάτης νῆσος*, ubi *Φανόδιμος ἐν πρώτῃ Δελφικῶν*, Phanodius restituentis. Hunc ubi historiam de tripode Delphico in libro de Tripode vel de Septem sapientibus narrasse conieci, non nego eum potuisse eam in Deliacis narrare. *Pium* dixi, quod de sacris rebus scripsit, nam Deliacae maxime sacra sunt, et sacra solent piis potissimum cordi esse: tali pio homini et antiquarum rerum studioso convenire Sigeense monumentum idcirco. At craterem dicare et cetera potuit etiam qui nec pius nec doctus sit. Quis negat? Verum quum craterem prytanum inseriat sacris prytanum, qui ex eo libant, et quum inscriptio me iudice doctrinam sapiat, convenit monumentum donatori pio et docto. Nam quae in titulo reprehendenda sunt, ea quantum ad dictionem pertinent, non tam inscitiae scribentis quam affectationi tribuenda videntur, quae fit, ut aliquid paulo perversius, dum simplicitas quaeritur, ponatur de industria: quae autem in orthographia peccata sunt, lapicidae, non auctori imputo probabiliter. Quodsi dixeris, sed Phanodius affectasset priscum colorem, curaturum eum fuisse, ut titulus perfecte imitaretur antiquitatem, sicut factum sit in columnis Herodis, eumque tituli delinationem exactam fuisse lapicidae tradituram, ne quid hic ex sua admisceret aetate; non dubito quin tradita lapicidae delineatio sit, sed tamen hic non caverit errores: quod non mirabitur, qui operas vulgares experientia rerum norit. Ceterum in litterarum ductibus et scripturae forma titulus antiquitatem aequè refert diligenter ac columnae Herodis, et ex orthographicis vitis in titulo inferiore ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ certo debetur lapicidae, quum rectius compareat §. 3. unde etiam ΕΡΟΙΕΙΣΕΝ §. 4. eidem imputandum erit. Contra ΣΥΚΕΥΕΥΣΙ in superiore titulo ne vitium quidem haberi probabiliter potest. Postremo quod ad columnas Herodis n. 26. provocatur, id ipsum nobis favet. Nam in altera columna, prout ex prioribus apographis edita est, integer desideratur versus: quem etsi ea apographa, quae in Addendis memoro, habent, nondum constat vere in lapide esse. Immo contrarium est verisimilius: atque etiamsi ex his apographis emendaveris illam columnam, residuebit vitium idque antiquam migrans scribendi rationem, ΑΡΡΙΑ pro ΑΡΡΙΑΙ. Utut de hac re iudicabis, facilius errabatur a lapicida, qui recentiore aetate priscam scripturam incidere iubebatur, quam qui incideret verba et formas sua aetate usitatas.

Paucis defungi licet §. 2. Ubi quae de verborum et formarum diligenti in utroque titulo delectu dixi, levi transmissa iudicio, non refutata,

ea quantum valeant, optime notat Müllerus: „In oculos incurrit, ait ille, grammaticum studium Ionicam linguam et Ἰωνικὰ γράμματα Atticae dialecto et Ἀττικαῖς γράμμασιν ex adverso componendi: secunda inscriptio plures offert crases coacervatas (καὶ γὰρ, καὶ πρίστανον, ἀδελφοί, et fortasse Δισωπος), quam genuinorum dialecti huius monumentorum plurima repraesentant. Quae locum tumentur, etiamsi inferior inscriptio concepta erat, antequam auctor de superiore addenda cogitaret. Porro mihi defendendum est, quod ad §. 3. μελεδαινεῖν dixi medica significatione huic verbo propria usurpari: medica enim non propria esse dicitur. Propriam appello non generalem (et in ipso etymo sitam), sed quae usus proprietate invaluerit, restrictionem et ad certas res vel ad certa quaedam negotia vulgo accommodatam. Generatim μελεδαινεῖν de quavis cura est, restrictius de medica. Sic curatio Latinis ad quamvis curam refertur, sed restrictius et proprie ad medicam. Donatus ad Ter. Andr. I. 1. post init. Curatio proprie medicorum est, cura reliquorum; hoc est, si restricta et usus proprietate sancita utaris significatione, de medicis curationis vox usurpatur, curae de ceteris: nam medicis propriam curationem non ita dicit Donatus, ut neget etiam de aliis praedicari curationem posse, si quidem Ciceronem legit, sed vocem ex usu vulgo obtinentem restrictius et proprie usurpatam ad medicos referri vult. His addo verba Quintilianii Inst. Or. VIII. 2. ubi de proprietate sermonis dicit: „Et tertius est huic diversus modus, quum res communis pluribus in quo aliquo habet nomen eximium, ut carmen funebre proprie naenia, et tabernaculum ducis augurale: item quod commune est et aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur, ut urbem, Romam accipimus, et venales, novitios, et Corinthia, aera; quum sint urbes aliae quoque, et venalia multa, et tam aurum et argentum, quam aes Corinthium. Vides restrictionem vocis significatum Latine vocari proprium. Profecto dura mihi necessitas imposita est, qui talia defendere cogar.“

Post §. 4. de artificum origine verisimili et rebus cum ea coniunctis disputans, marmoream iudico Phanodici imaginem fuisse: nam si fusa ex aere esset, quorsum illae tam intentae preces: *Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαινεῖν με, ὦ Σίγειος?* Sane etiam aes laedi potest, sed difficilior; atque insuper Proconnesii viri mentio manu ducit ad marmorariam. „At universum monumentum cum lapide marmoreo, qui laedi potest, intelligere licet.“ Hoc examino distinctius. Initio dicitur: *Φανόδιον εἰς τοῦ Ἐρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου*; pergitur: *καὶ γὰρ κρατῆρα καπρίστατον, καὶ ἡδμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνημα*. *Σίγειος*; postremo additur: *Ἐὰν δέ τι πάσχω* etc. In his personam aliquatenus variatam esse, utut interpreter singula, concedendum est: nam media particula ex ipsius est Phanodici persona dicta; prima et tertia possunt varie trahi. Ponamus igitur aut utrasque has aut certe tertiam ab universo monumento, hoc est a magno lapide et imposita natura

lis magnitudinis protoime dici: tum magni lapidis persona exiguu capite instructi commutata cum viro ipso erit. Profecto vir et imago eius confundi possunt; sed qui talis lapidis et viri personam commutarit, stipes fuerit et lapis. Itaque verba *ἐὰν δέ τι πάσχω* etc. si de artis opere intelligenda sunt, tribui debent protomae, quam impositam fuisse docui; et fit ex illis probabile hanc fuisse marmoream. Quodsi marmorea fuit, ex vulgari de titulo Sigeensi sententia *Aesopus et fratres tantum non primi iconicas fecerunt imagines*: unde mirum est nihil de illis et de prisca in Proconneso marmorariorum fictorum officina narrari, quum praesertim Sigeense superesset monumentum. „Nempe marmoris scalpendi ars iam inde ab Olymp. 40. coepta erat; et vulgares Aesopus et fratres opifices fuerunt”. At quid eximium est in artis rudimentis? Nonne tum etiam tennia initia magni erant momenti? Et certe Solonis aetate iconicas imagines ex marmore confici solitas esse non constat. Quapropter omnibus collectis utrumque titulum esse recentiorum iudicavi, superiorem vero casui potius quam consilio originem debere: cuius disputationis nulla pars haec usque labefactata est; immo ne ordinem quidem argumentorum iure vituperavit adversarius acerrimus. Sane in hoc titulo non perficere licet, quod n. 25. perfecimus, ut recentior illius titulus demonstraretur argumentis prorsus certis: sed etiam si omnia, quae dixi, falsa essent, nondum de remotiore constaret tituli aetate: nunc quum argumenta in ea probabilia sint, probabilior est monumenti aetas recentior. Quo deducta re superest, ut ea examinem, quae de tituli explicatione in fine addidit Hermannus.

Equidem titulum iuxta interpretationem complexus non solum singula verba exposui, sed etiam nexum partium paucis docui: §. 1. tituli ad imaginem, §. 2. ad Phanodiceum, §. 3. 4. rursum ad imaginem, ita ut §. 2. imago cum persona Phanodici confundatur; hoc est, omnia loquitur imago, quae sola praesens conspicitur, sed §. 2. imago ipsius viri personam induit. Quam notionem confusionem p. 20. a. init. ex Pausania illustravi; eandem ex n. 747. illustrat Rosius (Inscr. p. 6.). ubi ita dicitur, ut imago pro ipso censeatur viro. Et n. 1582. primum Phorystas dicitur suam posuisse imaginem: *Εἰκόνα τὴνδ' ἀνέθηκε Φορυστάς*; deinde continuo imago induit personam viro: *σὺ δὲν ἀνέρας*. „At primam imaginem de se loqui (§. 1.), dein ut Phanodiceum (§. 2.) rursum ut imaginem loqui et Sigeenses alloqui (§. 3.), postremo pergere ut imaginem, sed alloqui omnes, qui ipsam videant, non iam solos Sigeenses, hoc est nimis malum”. Immo vero nihil inest mali; nisi quod §. 2. imago personam Phanodici induit, quod satis defendimus; quae quod §. 3. alloquitur Sigeenses, non nullam debet offendere; nam quae imago loqui potest, ea potest etiam alloqui Sigeenses, qui adsint: §. 4. autem imago non omnes, qui eam videant, alloquitur, sed neminem; loquitur simpliciter. Nunc vero quae

nam tandem bona pro his, quae mala habentur, sunt allata? Quippe Burgessio auctore (ad Dawes. Misc. p. 424.) formula *ἐὰν δέ τι πάσχω* dicitur testamentaria esse; additur non incognitam mihi illam fuisse formulam testamentariam (vide Corp. Inscr. p. 12.), quae quum aliunde nota sit tum ex testamento Stratonis ap. Diog. L. V, 61. et Argum. Is. de Cleonymi hered. Alibi esse *ἐὰν δέ τι συμβῇ*, docet Burgessius. Omnino haec mihi nota fuerunt; et Sigeensis lapidis verba reddidi ea ipsa formula, qua Romani in testamentis utuntur, ubi dico (p. 21. a. init.): „Quod superest imago ipsa loquitur, sed ita quasi homo sit: *ἐὰν δέ τι πάσχω, si quid mihi acciderit, μελεδαιῶν με, curetis me*”. Pomponius Digest. L. 16, 162. „Siquis ita in testamento scripserit, si quid filio meo acciderit” etc. Plura praebent Lexica. Nihil magis tamen in Sigeensi titulo cogitavi de testamento, propterea quod *ἐὰν δέ τι πάσχω* nihil est nisi ubi moriar, atque aequae extra testamentum quam in testamento dicitur; nec Burgessium attuli, quod is quoque ut ego in vulgari et tradita tituli interpretatione substitit, ex qua haec verba referuntur ad imaginem, adiecta sola testamentariae formulae notitia, qua afferenda nihil proficuit. Nam formula *ἐὰν τι πάσχω* per se aperta est. Rigitur formula; *ἐὰν τι πάσχω, si quid mihi acciderit*, ex omnium priorum hominum mente translatione facili ad imaginem relata esse putabatur, hoc sensu: *Si quid detrimenti patiar*. Nunc autem quid fit? Phanodico ipsi illa verba tribuit Hermannus; Phanodiceus his verbis testamentum scripsit; itaque medicam vocis *μελεδαιῶν* significationem criticus hoc loco reiecit; quae postliminio redibit, quum primum sublatum Phanodici testamentum fuerit. Interim medicandi vi dictum verbum *μελεδαιῶν* cum accusativo construi ab Hermannus additus doctus loco Hippocratis de morbo mul. p. 598. *τὰς δὲ ὑστερας ὠδὲ μελεδαιῶν*, quae ex Foëcio apposuit; et accuso me; quod imas commodos Hippocratis et Herodoti locos forte oblatos in rem meam verti; Foëciumque consulere neglexi; quo me usum esse Hermannus finxit. Attamen si *μελεδαιῶν* passiva vi de medicatione dicitur, quod ex Hippocratis duobus locis, p. 646. et 593. (ita pro 696. scribe p. 2016. a. fin.) a me monstratum est; pluribusque doceri e Foëcio potest; ex transitivi tamen accusativo constructione demonstrata illud ipsum passivum explicandum, et apud Herodotum quoque VIII, 115. ea, quam p. 2006. dixi, ratio sequenda erit. Denique recte attuli Theocriti idcum, in quo *μελεδαιῶν τινά* est de vulgati cura; ut in loco ab Hermannus addito Archilochi apud Orion. v. *ἐπιβόης* ex emendatione Elmsleii (Gaisf. Fragm. 91.): nam *μελεδαιῶν* sive medicam sive aliam vim habet, non potest pro hac vi mutare structuram. Idem est enim in utroque usu significatus; sed in medico restrictus: quae restrictione nullo modo afficitur structura. His interpositis pervenio iam ad Phanodici testamentum. Quod qui excogitavit, eius explicatio fere haec est: „*Εὰν τι πάσχω, μελεδαιῶν με, curetis*

tendum: *si defunctus fuero, curam mei suscipite*. Craterem enim Phanodicus dedit Sigeensibus, ut defuncti susciperent curam, quod nullos Sigei, ubi peregrinus vivebat, habebat propinquos. Vel *ἐάν τι πάσχω* sensu minus stricto etiam de gravi morbo intelligi potest, quo accidente sese curari a Sigeensibus Phanodicus velit. Igitur quum post obitum Phanodici adderetur superior inscriptio, omissae illae preces sunt, quibus iam nullus locus erat". Haud dubie si res ita sese habet, cur §. 3. in superiore desit inscriptione, explicitum est: at cur cetera omissa sint, ne hinc quidem explicari potest, quod supra docui, antequam ad §. 1. accederem. Atque insuper universa haec ratio est eiusmodi, ut mire ris eam potuisse ulli offerri. Primum confusionem personarum, quam minuere volebat, haud mediocriter auxit interpret. Nam *omnia loquitur imago, quae sola adest*; ea ex vulgari explicatione semel §. 2. confunditur cum ipso Phanodico; nunc vero bis, §. 2. et §. 3. Nec prudenter verba §. 3. ita scripsisset auctor, ut e Phanodici dicta essent persona; praestabat ea de imagine ponere, ne quis lepidus homo etiam verba §. 4. quae adduntur continuo, ad Phanodici personam referret: quo facto quid procedat ridiculi, nemo non videt. Deinde ea notionum confusio, ex qua imago personam viri induit, habet suos fines, quos excedere absurdum est: eosdem fines habet personae mutatio, quae fieri nequit nisi per illam confusionem. Absurdum autem est, *imaginem superstitis hominis, quae ponitur, ut superstitionis sit superstes*, viri ipsius persona suscepta ea pronuntiare, quae ad futuram mortem vel gravem morbum huius viri pertineant, et quae ille fieri corpori suo velit: imago enim perdurat etiam post viri mortem vel morbum. Porro anne unquam tale est testamentum scriptum, qualis haec inscriptio est? anne testamenti formula dedicationi monumenti inseritur per saturationem, eaque ex ore sive monumenti sive imaginis pronunciata, quasi viri, et prioribus et sequentibus verbis non ad virum, sed ad monumentum sive imaginem relatis? Et quis credat, cratere donando publicae sepulturae, quam quidem civitas curandam suscipiat, honorem comparari, et a peregrino, et *per testamentum*? Haec profecto nimium absona sunt. Sed remittitur iam aliquid de severitate, et testamentaria illa formula, cuius oblitio mihi exprobratur, iam mittitur universa; nam illud *ἐάν τι πάσχω* non solum de morte, sed de gravi morbo intelligi posse conceditur. Cur igitur tam multum testamentariae formulae tributum erat? Certe in testamentis *ἐάν τι πάσχω* mortem significat, non gravem morbum. Significet tamen gravem morbum, per me licet: ita Phanodicus Sigeensibus donaverit craterem, ut forte aegrotantis susciperent curam, redeunte sic quoque, ut hoc in transcurso addam, vocis *μελεδαινεῖν* vi aut medica aut medicae proxima. Anne igitur Phanodicus voluit medicos et famulos, qui eum foverent, a civitate mitti? anne in nosocomium recipi voluit? Nullumne habuit servulum,

nullam servulam vir apud Sigeenses tam gratus, cui promittere libertatem et bona posset, si ipsum probe foveret; nullum Sigei amicum vel hospitem vel Proconnesium proxenum, qui sive spe hereditatis sive officii causa eum curaret et defuncto iusta faceret; nullum, cui idem mandaret, libertum? Horum est enim, opinor, peregrinos aegrotantes fovere vel defunctorum sepulturae providere, non reipublicae. Itaque verba *ἐάν τι πάσχω, μελεδαινεῖν με, ὃ Σιγείης*, ad imaginem referenda sunt; monumenta enim ne laedantur, curat civitas, quod pervulgatum est; atque id etiam monumentis inscribi, Coo titulo apposito docuit Rosius, ubi habetur: *τοῦ μνημείου τούτου ἡ γερουσία κήδεται*. Quamquam haec res non eget demonstratione. Postremo Silligius in Catal. Artiff. p. 4. Aesopum Sigeensem, ut videtur, narrat cum fratribus vel sociis craterem cum basi et colo fecisse, et provocat de hac re ad Hermanni libellum; quo iure, ipse viderit. Illud nemo intelliget, quomodo primam personam et craterem cum colo et basi et Phanodicus nominari possint simul. Immo Aesopus est sculptor Proconnesius, qui fecit Phanodici imaginem ex marmore Proconnesio.

N. 9. p. 22 sqq. Vide Praefat. §. IX.

N. 11. p. 26 sqq. §. 1. p. 28. b. exemplis Elei pro σ' adde Hesych. *διὰ: τοὺς κριτάς, Ἡλείοι*. P. 29. a. *Ἡρακλῆος* mihi est Aeolicum p. *Ἡρακλῆος*, licet in voce *Φαλῆος* non sit σ' p. 21. Nempe non constat Eleum et Arcadicum Aeolismum prorsus congruere, in publicis autem actis eae solent nominum propriorum formae retineri, quibus utebantur ii, quorum sunt ea nomina, ut in Dorico decreto ap. Dem. de cor. p. 255 sq. non *Ἀθαναίων* dicitur, sed *Ἀθηναίων*. Hermannus vult *Ἡρακλῆος* (ut *Τελῶν*), nec male; modo ne provocetur ad codices Strabonis, qui pro *Ἡρακλῆος* praebent *Ἡρώα*. Qui enim Strabonem versavit, non nescit corruptissimos eius esse codices: et nomen urbis *Ἡρακλῆος* ex Thucydide, Polybio, Livio, Plinio, Pausania, Ptolemaeo, Aeliano, Stephano Byzantio, aliis, ita certum est, ut mentione indigni Strabonis fuerint codices. Ceterum verba *τοῖς Φαλῆσι καὶ τοῖς Ἡρακλῆσι* idem ad sqq. refert et cum *συμμαχία καὶ ἑα* coniungit: quod fieri non potest. Nam a *ῥήτρα* simpliciter dictum nihil significat, nec praecedit quidquam nec praecessit, quo illud relatum esse queat, ut statim docebitur. Neque usui tam congruum est *Ἡλείοις καὶ Ἡρακλῆσι συμμαχία καὶ ἑα*, quam contraria collocatio *ἢ ῥήτρα τοῖς Ἡλείοις* etc. Vulgo enim in principio ponitur foederis notio. Thucyd. V, 47. *σπονδὰς ἐποίησαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι* etc. V, 18. *σπονδὰς ἐποίησαντο Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι* etc. VIII, 58. *ἑνὸς ἡμεῖς ἐγένοντο ἐν Μαϊνάρῳ πεδίῳ Λακεδαιμονίων* etc. Alterum rarum est; Thucyd. V, 79. ex alio prorsus est genere. Prioribus exemplis accedit n. 74. ex nostro quidem supplemento, sed certo.

§. 2. p. 29. a. *ἄρχοι δὲ καὶ τοῖς* Hermannus vult *ἄρχοι δὲ καὶ τῶν*, quod unicuique primum in mentem venit, idque explicat *ἄρχοι δὲ καὶ τούτῳ τῶν ἐπὶ αἰσιν*.

μαχία: articulo autem in dictione ἀρχαῖα prodi, praecessisse aliquid huius argumenti: „Hic magistratibus foedus ictum est”, quo referatur vox ἀρχαῖα et illud τούτῳ τῷ ἔρει. Sed articulus ille id non evincit. Nam ne de traditis Demosthenearum orationum indicibus dicam partim articulo instructis, qui non sunt antiqui, articulus nihil significat nisi rem definitam: itaque ἀρχαῖα est certum et definitum foedus. At foedus hoc antequam Olympiae proponeretur, notum et certum fuit; et si dicitur ἀρχαῖα, est hoc idem ac si dicatur: „Hoc est foedus Eleorum etc. quod constat ictum esse”. Deinde si quid praeter ea, quae habemus, de foedere hoc Olympiae proponendum in tabula erat, aut capiebat hoc quae superest tabula aut non capiebat. Si capiebat, esset huic inscriptum; si non capiebat, aut eligebatur maior, aut binae connectebantur, ut connectuntur lapides (vide Acta Quaestorum Atticorum): at haec, quae superest, nulli superius appositae coniuncta fuit, quod ipsa eius forma docet; suspendebatur enim ansis duabus supra apposis, quae, si alia superius ipsi coniuncta fuisset, debebant ad utrumque latus esse, ne spatium separarentur, quae coniungi debebant. Neque alteram tabulam ad sinistram affixam fuisse probabile est: quod tum liceret dicere, si altitudo maior esset latitudine. Sed omnino hoc monumentum, quale habemus, absolutum est, nec quidquam desideratur: de quo ad §. 4. iterum dicendum erit. Tempus decretorum in decretis haud raro non est scriptum; ut n. 76. 86. 89. 101. et saepius: sufficiebat decretum proponere ipsum, quod hic Olympiae fit sanctitatis causa: tempora in actis publicis notata erant, ubi ea cognoscebat, cuius interesset. Quamquam non nego esse ea aliquoties foederum tabulis publice propositis addita; ut n. 74. ut apud Thucyd. V, 19. VIII, 58. His locis Thucydides tempora foederum, licet ex narrationis suae serie iam aperta, tamen definiit, quod ea in publicis repperit tabulis; unde colligas; ubi hoc non facit, ibi eum ea non repperisse adscripta, ut V, 77. 79. V, 47. Atque ita in hac quoque tabula tempus decreti facti omittitur. Lectionem ἀρχαῖα δὲ καὶ τῇ (ἀ) συμμαχία) merito reiecit Thierschius (Gramm. Gr. ed. III, p. 55. cfr. p. 709.). Nam proprietates sermonis etsi a veteribus et maxime a poetis non semper observatae, tamen in foedere sollemni legendo observanda demonstrativum aliud τῷδε postulat, non τῷ s. ταντῷ; quippe praesens annus est τὸδε τὸ ἔτος, quod nostra praebet lectio τῷ, quam moneo Bekkerus ut mihi etiam nunc unice probaret. Praeterea non ἀρχαῖα ἢ συμμαχία, sed ἀρχαῖα dicendum erat at ἔτος τῇ ἀρχαῖα τῇ συμμαχίᾳ. Rectam harum formarum rationem quatenus ad tempus referuntur, magna ex parte intellexit Küsterus de verb. med. p. 16 sq. ed. Wolk. quam paulo aliter divisam propono. „Ἀρχαῖα sive incipiendi sive imperandi potestate est praecire s. primus esse; quod ad tempus relatum initium facere s. incipere est: hoc enim fit praecundo. Ἀρχαῖα is, qui quid ita praecundo incipiat eiusque initium fa-

ciat, ut alius idem continuet, sicut ἀρχαῖα χειρῶν ἀδίκων, quas alius continuat. Sic certus annus ἀρχαῖα τῇ συμμαχίας, alius eam continuat; ut ἤρχε μύθων Calypso Odys. ε, 202. quos alius respondendo continuat. Sic ἀρχαῖα ἢ συμμαχία τινός, ubi societas aliquid incipiat, quod alia res, exempli causa alia societas, deinceps continuat. Ut, ἢ συμμαχία τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἤρχε τῇ τῶν Περσῶν καταλύσεως, ἢ δὲ τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Ἑλλήνων συμμαχία ἐτέλεσεν αὐτήν. Itaque ἀρχαῖα est τιθέναι s. καθίστησιν ἀρχήν, initium facit alicuius rei. Ἀρχεται medium autem est praecundo suum sibi initium facit; unde ἀρχεται aliquis, qui sibi praecundo initium rei facit, quam ipse deinceps continuat: ut ἀρχομαι τοῦ λόγου, initium mihi facio orationis, s. in orationis meae initio constitutus sum, oppositum progressui orationis; ut πάντες ἄνθρωποι ἀρχάμενοι ἀπ’ ὑμῶν, omnes homines suo sibi initio sumpto a vobis, ipsi etiam continuantes seriem. Igitur ἀρχεται medium pro re nata est modo ἐν ἀρχῇ ἐστίν, modo ἀρχήν ἔχει s. λαμβάνει (initium capit): nam ἀρχομαι τοῦ λόγου est ἐν ἀρχῇ εἰμι τοῦ λόγου; et πάντες ἄνθρωποι ἀρχάμενοι ἀπ’ ὑμῶν est idem quod πάντες ἄνθρωποι ἀρχήν ἔχοντες ἀπ’ ὑμῶν. His conveniunt loci a me allati. Thucyd. IV, 118. ἀρχαῖα δὲ τήνδε τὴν ἡμέραν, hic dies incipit foedus, quod reliquo continuatur tempore. Pactio Orchomenia n. 1569. a. III. ἀρχαῖα τῷ χρόνῳ ὁ ἐν-αὐτὸς ὁ μετὰ θύναρχον ἀρχοντά, hic annus incipit pacti tempus, sequentes anni continuant eiusdem pacti tempus. Neutro loco ἀρχεται dici potuit. Paulo intricatior est alius locus Inscr. n. 71. (quam exactius citare p. 29. non poteram, quod numeros titulorum Atticorum certos nondum constitueram), ubi singulis collatis patet scribendum esse: ἀρχαῖα δὲ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν τοῦ Μεταγίτινῶνος μηνὸς ἀπὸ ἀρχομένηας. Sed universa difficultas in levi posita est: traiectione verborum: τῶν σπονδῶν non ἐκ χρόνον pendet, sed ex ἀρχαῖα, et τῷ Μεταγίτινῶνος etc. appositio est ad τὸν χρόνον. Τῶν σπονδῶν ἀρχαῖα ὁ χρόνος; ὅς ἐστι τοῦ Μετὰγ. etc. indutias incipit tempus, quod est Μεταγίτινῶνος ab initio, aliud tempus eas continuat. Prorsus gemini sunt duo reliqui loci a me allati, alter excepta illa traiectione, alter ipsam quoque traiectionem referens: χρόνος ἀρχαῖα τῇ μνηστέρῳ Εὐβούλῳ ἀρχαῖα (n. 93.), tempus, quod est archaia Eubulus, incipit locationem; ἀρχαῖα χρόνος τοῦ τοῦ ὑποφίσματος ἢ βουλῆς, tempus, quod est certus hic senatus, incipit huius decreti vim. Postremo in his omnibus tribus locis genitivum ab ἀρχαῖα pendere, non a voce χρόνος, et illud χρόνος notam temporis per appositionem sibi adiunctam habere, demonstrat locus Thucyd. V, 16. ἀρχαῖα δὲ τῶν σπονδῶν ἐφορῶς Πλειστάκῃ etc. ubi χρόνος prorsus omissum est; quod imprimis tenendum, ne de tribus prioribus locis perperam iudices, neve in primo illorum ἀρχαῖα ὁ χρόνος putes esse pro ἀρχήν ἔχει ὁ χρόνος. Unus, qui discedit, locus affertur Eurip. Hippol. 409. ἐκ δὲ γενναίων δόμων τὸδ’ ἤρχε. Δηλείῳ γόνυ-σθαι κακόν, ubi proprietates sermonis postulabat ἤρχετο: nam malum suum sibi fecit initium, ἀρχήν ἔσχετο.

citatis proponitur, maius Iovis in multis ius. Cete-
rum τοι καθ' ἑμὴν σέβειν scribe non opus est, ut rabie-
otum lucri verbis ἀποσίνων: potius Graecorum
usu certo ex praegresso et δὲ μὰ τοῦ ἑοῦ mente repe-
titar οὐ μὴ συνόντες τοῖς ἀλλοῖς.

§. 4. p. 50. b. αὖ δὲ τῷ τὰ γράφει τὰ καθ' ἑμὴν,
ἀλλ' ἑβίας ἀλλ' ἑβίας αὖτε τὰς αἰετὰς αἰετὰς ἐντ', ἐπάρων· κ' ἐν-
χόρῳ τῷ ἑβίας· ἐγχαρμένῳ. Αἱ καὶ σ. αὖ καὶ cum opta-
tivo apud poetas reperiri notum est, et concessi ad
Pindarum: sed hoc loco καθ' ἑμὴν non καθ' ἑμὴν ex usu
et huius tituli et aliorum legendum: in quibus non
memini me reperire αὖ καὶ cum optativo, sed cum
coniunctivo, ut n. 1688, ut in foedere Cretensi
(Marm. Oxon. Chandi. p. 58 sq.) et saepius. Pro
eo, quod simplex ratio postulat, τὰ γράφει τὰ,
Hermannus legit τὰ γράφει τῷ, i. e. ἂ γράφει τῷδε,
quod hic forte scriptum fuerit; optativo enim
hoc respici singulas partes, et quae forte posthac
additae fuerint, et maxime superiorem tabulam, in
qua praeter notam temporis, quo factum foedus,
alia quaedam ad tempus constituta fuerint scripta,
quae iterumque iterumque mutarentur. At nulla
alia tabula huic iuncta omnino fuit, nedum ita,
ut quae in altera scripta essent, potuerint hic (τῷδε)
scripta dici, nec foederum tabulas, sic mutatas esse
ullo potest exemplo demonstrari; postremo prohibe-
re, ne quis laedat ea, quae forte posthac scripta
fuerint, non est moris civilis; immo id ipsum hoc
loco sensu cassum est. Nam quidquid illud sit,
quod posthac scriptum fuerit, id non potest laedi,
priusquam fuerit scriptum; si scriptum fuerit, id
iam praesens est; itaque de illo non potest dici
αὖ γράφει τῷδε, sed ἂ γράφει τῷδε, quod referebatur
ad quaeque prioribus substituta, quum primam
haec in priorum cesserant locum. Aut certe γράφει
τῷδε dicendum erat. Porro, quod tabu-
las laesioni eadem multa constituta a me dicitur,
quae foederis violationi, id tale visum est, quasi
Elei et Heraeenses fuissent Stoici, quibus paria
peccata omnia. Quod ut evitet, Meierus mens id
γράφει vult esse ea, quae his litteris continentur,
additque, non decorum esse, putari foedere dicta-
tar de tabulae laesione, nec si eadem tabula est
mors in Isthmo et Delphis ad Nemeae posita fue-
rit (Thucyd. V, 18.); poenam laesionis petuisse foe-
deratos exigere. At τὰ γράφει, et τὰ γράφει τῷδε litte-
ras designat, non argumentum; nec minorum et
vicinorum populorum foedera arbitror in omnibus
quattuor ludorum sacrorum locis proposita esse,
remotiore praesertim aetate, qua illorum ludorum
nondum tanta erat celebritas, si Olympia exceperis;
et Isthmum certe, a cuius ludis ardebantur Elei
(Pausan. V, 2, 3 sq. VI, 3, 4, 16, 2), omnino non
attulerim. Immo etiam maiorum civitatum foedera
ex parte tantum Olympiae proposita sunt (Thucyd.
V, 47.). Neque vero indecora de tabulae laesione
mentio est neque haerendum in poenae modo.
Nempe ob id ipsum, quod hic foedere de tabulae
laesione dicitur, intelligitur, non adversus petulan-
tiam plebis haec scripta esse, sed caveri, ne delen-

dis foederis exemplis societatis minueretur vis: nec de sola hac tabula dicitur, sed de omnibus huius foederis exemplis; etiam in actis publicis; in omnibus enim idem hoc scriptum erat: *Se quis haec verba laedat*. Atqui quum in centum annos iocetur foedus, nonne id in oblivionem adducere delendis tabulis poterant; quibus id iam non placeret, praesertim illa aetate, ubi rara litterarum monumenta? Nonne eadem multa debet affici, qui tabulam laedat, qua qui foedus? Nam omnino illa tabulae laesio est foederis violatio censenda. „At in democratica civitate”, ait Hermannus, „foedus obliterari actis delendis nequit, quod filius a patre traditam memoriam accipit”. Verum illae civitates non fuerunt democraticae; ea praesertim aetate; Elei ne posthac quidem legitime aut constantes. Ac si deleta monumenta sunt, periit foederis vis, quidquid pater edocuerit filium. Deleta privati commercii syngrapha periit pacti vis, quidquid loquebatur os. Hinc factum, ut Olympiae aliisque locis foederum ponerentur exempla, quo certius constaret de foederibus. Num vero sine exemplo hoc admisi, eandem quam foederis esse tabulae violationi poenam irrogatam? Nonne docuit Deionymio monumento iisdem diris devoveri qui tabulas laedat, quibus devoventur qui leges ibi scriptas violent? Num vero multa talenti magis acerba est quam dirae? Non opinor. „At qui tabulam laederent, consentaneum erat ne habituros quidem talentum argenti?” Tanto magis cavebatur delictum: nati qui multam solvere non posset, acerbior iam circumveniebatur calamitate, certe si ex Attico iure licet iudicare, cui similia necesse est etiam in aliis obtinuerint rebus publicis: et saepe Athenis de industria tantae delictis multae impositae sunt, quantum constabat non posse reum solvere, ut hic puniretur acerbius. Mitto quod Boissonadus contulit in foedere Priansiorum et Hierapythiorum singula foederis capita violentibus irrogari multas decem, quinquaginta, centum staterum, tabulae autem violatoris quinquaginta stateres: nam etsi qui caput foederis laedit, laedit foedus omnino, et ob hanc causam confundi haec a Boissonado potuerunt, tamen longius repetita res est, meliorque Teiarum dirarum collatio. Sed iam quum in foedere non possit de alia tabula laesione dici, nisi quae foederis violandi causa fiat, quoniam inquilini, qui peregrini sunt, non tenentur foedere, *τελέται* non possunt inquilini esse: neque esse inquilinos ulli argumento constet. Quod enim inquilini pendunt *τέλος*, *μετοίκιον* nihil est, nam civium quoque est *τέλος*. Nec quomodo puniendus peregrinus sit, qui Olympiae vel alibi publicum monumentum laeserit, pacto potest inter Eleos et Heraeenses constitui; hoc constitui legibus eorum, qui loci illius rebus praesunt. Non si in foedere de peregrinorum poena nihil dictum est, impune peregrini laedent tabulam, sed punietur reus ex legibus, non ex pacto. Iuris periti concedent. Igitur allatis argumentis satis gr-

vibus *τελέται* pronunciavi magistratum esse. „At quomodo”, inquit, „magistratui hoc imputari potest, laesurum eum tabulam, quod plebs facit?” Imputavi magistratui, foedus eum rescindere velle et artibus dirimere; simile quiddam Atheniensium magistratibus imputavit Philippus Macedo (Demosth. de cor. p. 251. 12.), cuius memor eram. „At ridiculum est magistratum sibi ipsum, ne deleat tabulam, multam talenti imponere”. Non sibi hanc soli irrogat magistratus, cuius forte opera foedus icitur; sed omnibus, qui per centum annos futuri sint, magistratibus irrogat civitas. Altamen etiam sibi irrogat cum civitate magistratus; nam ita sese alterius civitatis magistratus obstringit alteri civitati. „At si *τέται* est civis, *τελέται* magistratus, falsa est distinctio: nam magistratus et ipse civis est.” Sed non difficile est *τέται* de cive privato intelligere, quam praesertim Elide, credo tum etiam Heraeae, magistratus certarum fuerint familiarum; ut facile potuerint vulgares cives voce *τέται* distinguere ab officialibus magistratibus. Contra certo falsa divisio erit, si cum Hermanno *δῆμος* statues hominem de plebe esse et *τελέται* inquilinum: nam homo de vulgo necessario aut civis est aut peregrinus, et inquilini sunt in peregrinis. Etiam si *τελέται* tibi non est inquilinus, sed ut mihi magistratus, civis non potest ab homo de plebe opponi, quod magna pars civium plebs est. Quae quum ita sint, idoneis insuper argumentis additis *δῆμος* dixi pagum esse. Corollarium loco de *ἐπὶ* addo locos, alterum Euripidis, *Πάριον δῆμον φῶτα δ' αὖτε ἐπὶ πρῶτον*, alterum Aeschyli, *Οὗτε δῆμος οὐτ' ἐπὶ ἐνὶ* (Eustath. ad Iliad. 3, 262 p. 641. Rom.): sed ex neutro quidquam conficitur, nec si constaret, qui Aeschylō esset *δῆμος* hoc loco, aptari poetae usus foederis Pollucis interpretationi deberet. Coniuncta verba: *αὐτὲ τέται αὐτὰ τελέται, αὐτὲ δῆμος ἐστὶ*. Supervacaneum dicitur *ἐνὶ* esse, nec supra additum in formula *αὶ δὲ τοῖς θεοῖς αὐτὲ τέται αὐτὲ πάγον*; neque *ἐνὶ* (*ἐν*) sed *ἐπὶ* dicendum fuisse, quod non certum sit laesurum aliquem tabulam. At manifeste inepte dictum esset *αὐτὲ τέται αὐτὲ πάγον ἐνὶ*; igitur *ἐνὶ* ibi omissum est: sed hoc loco additur *ἐνὶ*, quod id addi potest; indicativum feret, qui meminerit, saepe apud Graecos ut apud Latinos in conditionali dictione ut certum potius quod incertum sit, maxime in distinctiva conditione. Statim post, *ἐφ' ἧς* non posse multam sacram esse, non demonstratum est, nec potest demonstrari, vocem, etsi alio significatu, ex Polluce firmavi, apud quem locum tuebatur, neque enim verum est, eam apud Pollucem verborum *τενὸν* non convenire in placentis affertur *ἐφ' ἧς*, sc. *πλάκους*. Quapropter non opus erat, ut novae proponerentur interpretationes huius loci: sunt tamen duae propositae. Prior haec test: *ἐνὶ ἐπ' ἧς καὶ ἐνέχοντο τῷ νταῖ ἐγγραμμένῳ*, sive *ἐνὶ ἐπ' ἧς καὶ ἐνέχοντο τῷ ἐνταῖ ἐγγραμμένῳ*, is hoc *hic* per interdictum dirarum scripto tenetor (*der soll sein das hier mit einem Fluche verpönt geschrieben verankert* mit einem Fluche verpönt geschrieben verankert lich seyn). Mitto, quod *ἐν* pro *ἐν* (*Dorice ἐν*)

durum est et loco incommodissimo positum, et quod ἐπάρω nulla plane est Graeca vox; at quum ἐνέχουσθαι τιμὴ dicatur, qui lege quadam poenam minitante vel poena ipsa teneatur, quam tandem lege vel poena ille tenetur? Nam nulla lex neque poena hic scripta est; ipsae dirae, quam poenam esse dixeris, hic non sunt scriptae, sed foedus. Nescio igitur quomodo dici possit ἐνέχοιτο ἂν ὄντι ἐπάρω τῷ ἐνταῦθα γεγραμμένῳ. Si de diris dicere volebat auctor foederis, debebat dicere: ἐπάρῃ ἂν ἐνέχου, diris tenetur, nec quidquam praeterea. Sed videamus etiam alteram explicationem, ex qua apodosis paulo prius incipit: αἶτε κέτας αἶτε τελέστα αἶτε δαίμων ἐστ', ἐπὶ ἄρῳ κ' ἐνέχοιτο τῷ 'νταῦτ' ἐγγραμμένῳ, sive olvis, sive inquilinus, sive de vulgo homo est, ad opem ferendam teneatur hic scripto (huic tabulae); ἄρος ἄρου enim esse ὄφελος (Hesych. Eustath. p. 1422. 19. Aeschyl. Suppl. 892. c. Schol.); dativum τῷ γεγραμμένῳ regi ab altero ἄρῳ, ut nominativus sit ἄρος τῷ γεγραμμένῳ, auxilium scripto; ἐνέχοιτο esse sine dativo positum. At quis unquam talem legit dictionem in rebus publicis: opem ferre tabulae? Si quis laesit tabulam, denunciandus est, in iudicium sistendus, puniendus aliqua ratione: talia praecipuntur in publicis decretis, non ut auxilium feratur tabulae. Nam quod vulgo dicitur βοηθεῖν τοῖς νόμοις conferri nequit: hic enim non de lege vel foedere ipso, sed de litteris scriptis in tabula, quae non laedendae sint, agitur. Nunc autem etiam singuli et universi cuiuscunque ordinis homines obstringuntur, ut tabulae opem ferant. Quid, malum, hoc monstri est? Anne πάνδημοι καὶ πανστράτις concurrendum Olympiam erat ad opem tabulae ferendam, quam primum praecipites nuntii delictum ab aliquo esse attulissent? Sed vide praeterea quae dura insint in hac interpretatione. Dura mutatio subiecti vocis ἐνέχοιτο, quae in nostra idem quod καλέουτο subiectum habet: id quod omnino expectatur: nam qui deliquit, qua teneatur (ἐνέχοιτο) poena expectatur. Durum, quod dativus τῷ ἐγγραμμένῳ post ἐνέχοιτο continuo positus regitur ab ἄρῳ, a quo seiunctus est, dum in nostra explicatione iungitur verbo ἐνέχοιτο, quod dativum habere solet. Durus alter dativus pendens ab altero tali loco, ubi summa est ambiguitas: nam ubi nulla fuerit ambiguitas, uti ap. Herodot. VII, 16. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελύσματα πεδόμενοι, facile hoc fertur. Quod vero ἐνέχουσθαι τιμὴ dicatur, teneri ad aliquid, id iam non durum est, sed inauditum. Dicitur enim ἐνέχουσθαι τιμὴ vel ἐν τιμῇ, teneri aliqua re.

N. 12. p. 31 sqq. Ἐν μέσῳ γε Θρήνης τε καὶ ἄσπετος, ἀνερ, 383. Ερμῆς] Malignus fuerit, qui γε hoc loco vertat saltem; non enim hanc solam esse eius significationem, inter alios Hermannus docet ad Soph. Trach. 73. Γς inservit voci supra ceteras extollendae, quod optime exposuit Thierschius Gr. Gr. ed. III. p. 549 sqq. itaque modo saltem, certe, modo quidem vel omnino reddi potest, modo nulla est particula reddendum, sed tonum tantum praegressae voci maiorem addit, sive emphasin sive ethos.

Hoc loco γε vocis μέσῳ ethicum toni augmentum addit. „At ethos in miliario quis expectet?” Nempe Hipparchus, qui Hermas Atticos posuit, vir fuit ἡθικώτατος, qui quum etiam miliariis formare mores civium vellet, de quo ex dialogo de lucro constat, non caverit in miliario ethos orationis. Vim voculae exemplo illustrabo. Iliad. α, 216. χρῆ μὲν σφωῖτερόν γε ἔπος, δαδ, εἰρύσασθαι, i. e. verbum hoc, utpote vestrum. Sic nostro loco: hic, utpote in medio. Intelliges iam cur p. 32. b. 29. γε non incommodum huic loco dixerim. Neque opus est alia, quae praecedat vel subsequatur, sententia, ad quam tale γε referatur: refertur ad id solum cui additur: ἐν μέσῳ γε, hic, utpote in medio. Quare etiam in initio epigrammatum ponitur, ubi ad nihil praegressum referri queat. Agathias Anthol. Palat. T. I. p. 171. T. II. p. 204. p. 299. dixit:

ἦ ῥά γε καὶ σύ, Φίλινα, φέρεῖς πόδον,
μὴ σύ γ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὦνδρωφ', Ἰζοῖο τραπέζης,
ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύγγμα τὸ τηλικόν;

In epigrammate vetusto ap. Pausan. V, 25. extr. VIII, 42, 2. concedo μὲν γε esse recte expulsam. Ceterum Osannus Syll. p. 241. in ceteris mecum sentiens vult: μέσσοι ἔσθης Θρήνης etc. Favet huic ἔσθης dialogus de lucro; sed μέσσοι nescio an ab epico epigrammate alienum sit: atque ut concedamus rariorem syllabae ante σ correctionem, ut ΗΕΣΤΕΚΕ ductibus lapidis accommodatur, vitiose ΗΕΣΟΕΚΕ scriptum fuisse sumendam est; quod durum videtur. Post illos fluctus, quos in particula minima γε excitavit Hermannus, obicit mihi, quod Θρήνης ut iambum posterem; Θριάσις adiectivum quidem primam habere longam; atque insuper etymon suadere longam. Nempe pagum Θριάσις a Θριάσι vel Nymphis Θριάσις, quae a Θριάσι dictae, denominatum ferunt (Etym. M. Lex. Ség. p. 265. et obscurius Steph. Byz. v.). At etymon non docet syllabarum mensuram, nec verum modum. Sic Θριάσι a grammaticis docetur esse pro Θριάσι; igitur ne ipsi quidem putarunt in etymo explicando syllabarum mensuram servandam esse. Coniectio oborto etymo est a condicendo. Et Iota natura longum baud raro ante vocalem in media voce recipit, ut πῖαινω, apud Pindarum πῖαινω, quod primus recte docuit Hermannus. Denique nullum idem exemplum vocum Θρία et Θριάσις repperi, ex quo pateat, Iota illud longum esse, duobus in quibus breve sit. Horum alterum est exigui momenti, Θριάσις Maximi Planudis figmentum Anthol. Palat. T. I. p. 449. Alterum est Senecae Hippol. 5. in versu anapaestico: subiecta iacent, et quae: Θριάσις. Haec est antiqua lectio: quae Θριάσις (omisso et) coniectura est nullo libro confirmata. Neque est quod dubites de lectione Θριάσις, quam ferri posse iudicat etiam Bothius Nott. p. 398. Quo iura enim dis, exilis (exiliis; Senec. Phoen. 625.), gaudis (Plaut. Capt. IV, 2, 60.), alis (Lucret. IV, 641. VI, 1225.), denaris (Martial. I, 118. IX, 101. bis) dicitur, potest etiam Θριάσις dici, quodsi in iudicatis fertur a

nonnullis haec forma non usitata fuisse, nonne *denarius* (nummus) est adiectivum? Thiriae aliam ob causam non favet Krusius Hellad. T.I. p. 579. et vult ἐν μέσῳ Στειρίας: quod ex traditis litterarum ductibus exsculpere nequeo; et meliore versiculo scriptum a poeta esset μέσσος Στειριέων, si id voluisset. Sane non spernendum Krusius argumentum attulit; locum enim, ubi titulus repertus sit, convenire in Stiriae viciniam (cf. Krus. T. II. p. 256.); quippe Fourmontus titulum tribuit τῇ χωρίῳ τοῦ Κουρσαλας, quod Krusius refert ad locum *Krusalades*, *Krusala*, *Kurtsakadai* dictum. At non constat Fourmontianum χωρίον τοῦ Κουρσαλας esse illum locum; potest alius quoque locus simili nomine vocatus esse: et probabiliter n. 94. eodem loco repertus pertinet ad Meliten, in via Athenis Thriam (v. Add. ad n. 94.), fere ut n. 12. Rectissimeque monere Sanderus videtur, τὸ χωρίον τοῦ Κουρσαλας esse demum, qui ad montem Corydallum est et ipse Κορυδαλλός vocatur: eum quidem Krusius ipse inter Athenas et Thriam posuit fere medium. Postremo ne de loco Fourmontiano fallaris a Rosio Inscr. p. 21., cf. Addenda ad n. 22. Accedo ad tertium opprobrium. Sententiam videbam postulare, ut in fine legeretur ὁδ' Ἐγμῆς, *In medio inter Thriam et Athenas, vir, hic Hermes est*: hoc quemque docet sensus recti et commodi, docent collata dialogi de lucro verba; nec ferri possunt tres, quas proposuit Hermannus, coniecturae:

ἐς μέσον εἰ Θρήν τε καὶ Ἄστεος, ἀνερ, ὁδ' Ἐγμῆς.
ἐν μέσῳ εἰ Θρήν τε καὶ Ἄστεος, ἀνερ, ὁδ' Ἐγμῆς.
ἐμμεσός ἦδε Θρήν τε καὶ Ἄστεος, ἀνερ, ὁδ' Ἐγμῆς.

in mediā es inter Thriam et urbem via, ubi columna (ὁδ' p. 251); vel, hoc trivium, ubi columna, est medium inter Thriam et urbem; haec enim contorta recedunt nimium a formula, quam tradidit scriptor dialogi de lucro, licet sensus idem sit. Itaque ego dixi aut ὁδ' esse corrigendum, aut, quod cum dubitatione proposui, ὁδ' Ἐγμῆς esse pro ὁδ' Ἐγμῆς ex aliqua singulari ratione scriptum, etiam media ante asperum a nonnullis in aspiratam mutata. Sensim enim confirmatus in his rebus orthographicis usus est; potuitque antiquitas variari (v. Praef. §. VIII.). Non pugna magno opere pro hac sententia, quamquam eam prorsus probat Buttmannus Gramm. Gr. ampl. T. II. p. 413. sed quae ad eam illustrandam dixi, sunt verissimae. Fit idem in μηδαίς, αἰδαίς et similibus formis; et asperam huius aspiratae causam esse, eamque non ex tenui esse notam sed ex media, docent formae, in quibus spiritalis asper non fuit: numquam enim dictum est μηδαί, sed μηδαί. Cōtitα μηδαίως; μηδαίφθεν dictum est, non solum μηδαίως etc. nam simplex est ἀμῶς, ἀμῶθεν, ἀμυγίππ etc. quae aspirari in optimis libris testatur Bekkerus. At μηδαίς, αἰδαίς etc. recentiores sunt barbarismi. Nihil potest barbarum vocari, quod frequens sanxit Graecorum usus. Scripserunt ita Aristoteles, Theophrastus, qui ab oris divinitate nomen traxit, Chrysippus et Chrysippei (Phrynich.

p. 182. et ibi Lobeck.), Aristoxenus, vir satis eruditus. ὁδ'εν legitur in fragmento Philolai Pythagorici p. 62. nostr. ed. quamquam nihil hoc exemplo conficitur, quod in aliis eiusdem locis libri praebent contrarium. Pleni harum formarum sunt tituli optime scripti; sic in Boeotico n. 1569. in Laconico n. 1335. in Arcadico n. 1434. in Chaeroneensi n. 1608. in Aetolicis Cei et in Ceis ipsis, in Theraeo Epictetae testamento, in Cyretiensi T. Quintetii Flaminii epistola, etc. Nec recentius tantum id ὁ est, quamquam eo recentiores usos esse notant grammatici. Profecto Zenodotus Odys. σ, 130. ap. Eustath. p. 1841. non scripsisset ὁδ'εν, nisi id antiquitus traditum esset; sustulere talia successores vulgaribus regulis addicti. Aeolicum dicunt Eustathius l. c. Philemon v. οὐδ' ἐν, Phavorinus. Quippe resedit apud Aeoles, qui ad hoc genus aspirationis erant procliviores, unde pro μῆδω μῆθω, pro δάσος δάσος dixerunt: postea latius propagatum in communem linguam est; sed ne Homericæ quidem poesi prorsus id incognitum fuisse, Zenodoti auctoritas evincit. Itaque nihil obstat, quominus Hipparchus, cuius Homericus textus Zenodoto fortasse propior fuit quam Aristarcheo, scripserit ὁδ' Ἐγμῆς. Contuli etiam conjugationem, in qua media ante aspiratam mutatur in aspiratam, „ut ἀμειβω ἀμειφθην“. Respondetur mediam non transire in aspiratam, sed mutari primum in tenuem, tenuem deinde in aspiratam. Quasi vero, quod grammatici, ut iusto systematis ordine proponant formarum analogiam, ἀμειφθην derivant ab ἀμειπται, ideo media β in π mutata sit, priusquam formaretur ἀμειφθην. Has rationes antiquatas putabam. Potius ex ἀμειβ-ω sunt ἀμειβ-ται et ἀμειβ-θην; tum postulante linguae indole ibi β in π, hic β in φ mutatur: et neutrum altero est prius factum. Addam tertium, secundo simile. Nempe ut in conjugatione ante aspiratam media transit in aspiratam, ita ante sibilum aspiratae propinquum eadem media transit in eandem aspiratam, ἀμειβω, ἀμειβ-τω, ἀμειφω (ἀμειφω). Nam hoc, quod vulgo est ψ, non φ fuit; sed φσ; quare Attici ΑΜΕΙΦΩΟ, non ΑΜΕΙΒΩΟ scripserant. Anne hic quoque dicemus, mediam primum in tenuem, deinde in aspiratam mutari? Hanc nostram rationem unice veram esse, docent eae formae, quae π vel φ habent, licet deriventur ab alia, in qua primitivum β iam evanuit. An enim si ἀμειβ-ται, ἀμειπτ-ται, ἀμειφ-θην derivatur ab ἀμειμ-μῳ, β dicemus primum in μ mutari, deinde retro μ (nam β iam evanuit prorsus) in π, et rursum in φ? Non opinor; sed simul sunt ἀμειβ-μαι, ἀμειβ-ται, ἀμειβ-θην, deinde in quovis sit ea litterae β mutatio, quam postulat linguae indoles. Itaque firma est ea, quam posui, comparatio. scribere. N. 13. p. 33. b. in commentario lin. 1. extr. N. 14. p. 33. Sine causa hic titulus metricus putatur. Talia fragmenta ex analogia iudicanda sunt, quam praebet n. 19. qui ut hic Argivus titulus est; addo Peloponnesiacum n. 1513. In his compa-

rent *πεδάφοι*, *μέτοικοι*: hi nostro loco latent in litteris ΠΕΔΑΦΟΦΟΙ, ubi FO in IK mutare non durum est, praesertim in Fourmontiano apographo. Nam vitium lapidis offerre speciem potest, quasi sit F (ut saepe F pro I lectum); O potuit Fourmontus legere pro superstiti L, postquam evanuit verticalis litterae K linea. Nota vero *πεδά* de industria me dedisse, *πὸν πεδά*: causas v. Introd. Boeot. I, 2. *Οἶκον* brevissimis verbis, quae nihilominus ut supervacua reprehensa sunt, notavi digamma habere, et scribi *πὸν πεδά*, ne quis forte, quod in tabulis Heracleensibus hanc litteram frequentantibus digamma in voce *οἶκος* deest et quod etiam *πέδοικος* dicitur (Aeschyl. ap. Hesych. v.), hoc posterius expectaret. Sub finem cur voci *δαμόται* in parenthesis addiderim *δαμόται*, nuper de cavillationis causa exponendum. *δαμόται* enim in hoc titulo ex mea ratione opponuntur *μέτοικος*; at *μέτοικος* vulgo opponuntur *πρόξενος*, ut n. 1515. In simili titulo. Iam Athenis *δῆμος* comprehenduntur soli cives: itaque *δῆμοις* opponi *μέτοικοι* possunt Attico usu. At apud Dorienses *δῆμοι* vulgo sunt *κῶμαι* vocati (Aristot. Poet. 3.); rarumque haud dubie apud hos *δῆμος* vocabulum pro pago, licet id n. 11. non sine causa statuerim. Itaque ut, rariore usu, *δαμόται* significarem hic idem esse quod *πόλεις*, digamma intendi ad Atticam formam *δαμόται*, quasi si dicerem: „*δαμόται*, hoc est idem quod *δαμόται* in Attica republica, cives comprehensi suis pagis, oppositi inquilinis”. Sed accuso brevitate meam, cuius iam saepe dedi poenas. N. 15. p. 34. Ut de formula mystica aut telestica vel oraculo cogitarem, adduxerunt me et cetera, quae legere mihi videbar, et illud *καθαίρειν* et *ὀδωφόρος*: atque ita spectanti nihil inest meis, quod reprehendas; verba et formae sunt probae vel veri similes, ut vs. 1. *ὄν* et *ἐδιδόρε*, quod redire vs. 4. videtur, *ἐδιδόρας ἀναλόν*: sententiae, quantum sententia inest lacero fragmento, conveniunt tali argumento; neque inauditum, prolem comedi ab aliquibus: faciunt hoc bestiae; Tantalique et Thyestae scelera nemo ignorat. Repetita vero edendi mentio confirmare potius coniecturam, quam ei obesse visa est. Porro vocis *ἀγκάλος* (de qua quem locum Aelianus ex Schneidero harum rerum peritissimo citavi, is est VII, 47. non 17. quod sphalma Schneideriani Lexici correxissem, nisi oblitus essem evolvere locum), eius igitur vocis vis me adduxit, ut etiam vs. 3. de bestia cogitarem, *ὅς ἐθηκε με [φ]ῆρα*: *φῆρα* p. *ῆρα* ex selectiore usu Aeolico, qui vulgo remansit in Satyris et Centauris denominandis; unde patet non proprium nomen esse *ῆρα*, sed appellativum. Sententiam quod attinet, memineram hominum in bestias mutatorum quam plurimorum in fabulis. Ceterum singula haec et quamvis mira quomodo inter se componi possent, utpote in fragmento nimis mutilo non quaesivi, satia habens repperisse quaedam, quae essent ex eodem genere petita, vix uno et altero in apographo Fourmonti, qui multa depravare solet, apice mutato. At in tali fragmento

proclivem ad labandum interpretationem esse quis neget? Ac sane, etsi quod Hermannus vs. 1. legit, *ὅς ἐθηκε με [φ]ῆρα*, non apertius est quam quod ego dedi, magnam speciem habet, quod amicus eius vs. 3. coniecit, *ὅς ἐθηκε με χῆρα*; quae dictio convenit *mulieris epitaphio*. Sed mihi non in mentem venerat cogitare de epitaphio mulieris. Nam ex Fourmontianarum schedarum dispositione titulus est Spartanus habendus, et ex litterarum forma priscus: antiquitus vero Spartae ne nomen quidem licuit sepulcro inscribi nisi certis quibusdam viris et mulieribus (Plutarch. Lycurg. 27.); quo minus et mulieri quamvis honoratae prisca aetate prolixum esse epitaphium impositum. Utut est, titulus, quod dixi, intellectum non admittit.

N. 16. p. 54 sq. De historia interpretationis huius tituli cf. Brøndsted. in Böttig. Amalth. T. III. p. 55 sqq. In qua me eodem quo Hermannum tempore versatum esse docet lemma; sed mea explicatio forte est prius edita, quum eam cum Thierschio communicassem: communicavi etiam cum Rosio, qui tamen eam non recte intellexit (Inscr. p. 67.). In notis p. 54. a. 4. scribe vs. 3. (pro vs. 4.). P. 35. b. Hermannum dixi per apocopen *Τυραν* pro *Τυρρανών* accepisse; sed de compendio scribendi sese cogitasse ipse, vere monet: quod non perspiciebam, qui talia scripturae compendia non vidissem in priscis titulis nisi in sollemnibus notis, quibus demi vel munera vel similia significantur, ut *ΤΡΙΕ* pro *τριήραρχος* n. 169. etc. N. 31. quidem *ΦΥ* nullo modo pro siglo haberi potest. Superest, ut quod olim posui, nunc confirmem, verba *τῷ Δι Τυρρανὸν ἀπὸ Κύμας*, esse *versum paroemiacum*, non qui casu exciderit (excidunt enim casu etiam iambici et heroici), sed eusum de industria. *ΤΥΡΑΝ* pro *Τυρρανών* sive *Τυρανὸν*, scriptum duplicem praebet offensionem: alteram, quod P. simplex est pro duplici, pro quo vel PZ expectes, quia antiquior forma videtur *Τυρρανός*, quam habemus in Hesiodis, apud Pindarum, Sophoclem, Euripidem, Critiam, Herodotum, Thucydidem, alios, nec contrarium afferri potest nisi *Τυρρανών* incertum in Simonideo epigrammate (Gaisford. n. 95.); alteram, quod apostropho abiecta est terminatio. Priorem p. 34. a. 4. removi uno prope verbulo, quantum ad litteram simplicem: nam si *ΤΥΡΑΝ* *ἡγεμενών* n. 11. *ἡγεμενών* n. 12. *ἡγεμενών* p. *ἡγεμενών* scribitur, quanto facilius scribi potest *Τυραν* p. *Τυρρανών*, quam nulla littera pronuntiando: facilius duplicetur quam P, unde de *ῆρας* pronuntiatio est *ῆρας* (*ῆρας*); unde *ἡγεμενών* et *ἡγεμενών* etc. unde etiam scriptum *Κυρρανός* (*Κυρρανός*) et *ῆρας* (*ῆρας*) et alia. Neapromentionibus quidem titulis P pro PP vitatur, ut *ΦΡΕΑΠΙΟΣ* n. 255. Deinde quum consensus auctorum doceat, Tyrrenos apud Cumas victos ab Hierone esse, haud dubium esse potest, Tyrrenica hic nominari, et proinde iam colligitur ex hoc titulo, mature coeplum esse dici etiam *Τυρρανός* pro *Τυρρανός*, ut pro *ῆρας* temporibus satis antiquis dictum est *ῆρας*, et pro *ῆρας* *ῆρας*. Haec ita multo post Hieronis

tutulum Thucydideae aetate Χαζρόν habes n. 143.
De ipso Thucyde non satis constat scriperint
Xepónnros, an *Χαζρόνnes*, an *Χεράνος* (cf. Poppo
Obs. Thuc. p. 147. et de elec. Thue. p. 210). Immo
ῥ̄ pro ᾠ adeo est antiquum, ut *τύρπς* (*tuimis*) pro
τύρps ante rerum memoriam in Latinam linguam
transierit; et ῥ̄ commune, ᾠ Atticum dictum sit:
Ex quo indicantibus grammaticis Τυρονηός est Atti-
cum visum, Τυρρώνες commune (Gregor. Cor. p. 54);
et recte: nam Attici maxime hoc retinuerunt ex
prisco Ionismo, a quò habent poetae; etiam Pin-
darus) cuius dialecti fundamentum est epico; Dor-
icorum et aliquot Aedistinis temperata. Quamquam
recentiorem Atticismum respicientes sunt etiam,
qui Atticum dicant *Δαρρὶον*; vñ Poppo de elec. Thue.
p. 209. Altera difficultas, quæ in abiecto Α posita
est, evincit versum, et versu expeditur. Nam apo-
strophūs quidem per se nullam difficultatem habet,
quod exemplis p. 34 et quas tamen et ipsa ex ver-
sis maximam partem sunt, docuit at nullus titu-
lus talem præbet apostrophum, *Αττινά, Νεγράνα*? (p.
Άττινά, Νεγράνα); ne in Atticis quidem, sed tantum
Doricis unde quarto colligitur, Α esse singularem
ob causam omissum, quæ est in versu positā. Ad-
cedit diotia concisa, manca soloposito Τυρρὼν sine
rei designatione, et breviter dicto ἀπακόντων, ut ex
Cumaea pugna capta Apolis non tam diceretur
quam significarentur, tacito omisso αὐστω. Tu-
pote nimis vulgare; et in solo relativo durum;
quamquam nei in hoc quidem in verso sine exem-
plo (M. 180 B.). Illud igitur, quante modo memo-
rari orationis conformatio evincit carmen: nam
manca dictio versus indicium (Praef. §. XII). Ver-
sul praeter ea imprimis convenit forma Τυρρὰν προ
Τυρρωνάκι illam certe, ubi in soluta oratione repe-
ritur, e poetico fluxisse usū merito notat Müllerus.
Ipsi adiectivi Τυρρὼν addo aliquot exempla, quod
de eo quoque comperi viros valde eruditos dubi-
tasse. Steph. Byz. v. Κόξινος λέγεται καλὸν γένος Κυ-
ζητηνοδὲς κέχρηται δὲ καὶ τῷ Κοζιμηνοδὲς ἀποδοτικῇ τεχνί-
τικοῦ οὔτε το Υτυρονά (adde δεύμας), καὶ πάλιν Τυρρὼνικὴ
οὗ χαλεπήτοιεν. Cf. Hesych. et alios v. Τυρρὼνικὴ καὶ Τυρ-
τορονή [δάματα] est ap. Steph. Byz. v. Τυρρὼν καὶ Τυρ-
τονή σάφην ἐμὴτα; Τυρρὼν καὶ αἰδέας ap. Polluc. IV; 70.
Τυρρὼν μελέαμαι; Τυρρὼν αἵδεαι sunt in Anthologia.
Iam vero, ut haec disputatio firmasset ostendendum
est; titulos tales e prosa oratione transire in versum;
et plures etiam vocēs extra versum poni, non tan-
tum unam et alteram. Docui iam olim, sed dis-
tinctius disserere odgoron De m. 22 i qua ubiqz semel
dubitari potest (vide Addenda); de altero exemplo
dubitationem excipit Pausan. II, 27, qui παρωγατέριον δὲ
τῶν ἱερῶν ἐπιγραμμάτων ἐπεστίν ἐπὶ τῇ πελοποννήσου ποσει-
δος εὖν φέρειν λεγείται γάρ θη αύτω... ταυτίστιμι τι
καὶ οἳ μὲν Ζεύς... ὅπως ἀνεθίκεν,
non N. 160 C. v. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Quis vero haec scripsit? et ubi?... Hieronis Amicus?
vñ Synaesilus, in Olympico donario. Vides quantum
hoc valeat ad Hieronis Olympicum dosarium! At

fortasse Hieronis amicus, probam et pentametrum an-
scuerunt elegiacum, non proeam et paroemiacum
anapaesticum, qui non usurpetur singillatim posi-
tus. Prorsus contra; multum ausus est Hieronis
amicus, qui elegiacum pentametrum subiecit pro-
sae; nam elegiacus pentameter primitivo usu (taceo
de Dionysio aereo et de Philippo Thessalonicensi)
est nihil nisi epodus heroici; paroemiaci ratio est
eadem quae heroici et senarii iambici, quod statim
docebitur. Tertium est exemplum, sed dubium vi-
sum, Pausan. X, 7, 1. idque Hieroneo vetustius:
μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου πρὸ ἀνδρῶν τριῶν
χαλκοῦς, ἀνατεθῆς τῶν Ἡρακλεῖ τῇ ἐν Ὀρίβαις ἐπιγράμμα
δι' ἡ τριῶν ἐχέμβροτος ἄρχας ἔδνησεν τῇ Ἡρακλεῖ
νικήσας τοῦ ἀγῶνι Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις
Ἑλλήσιν· δ' ἀνδρῶν μέλας κρι εἰλέγους.
In his alter versus corruptus est; sed fuisse eum
elegiacum produnt numeri superstitēs: ep mirus
fuisset Echembrotus, si elegis victor scripsisset sibi
epigramma heroicum. Igitur errat Hermannus, qui
totum epigramma vult in heroicos cogere: neque
ulla causa est quare prima verba negentur extra
versum posita esse; quod Thierschius noster non
negasset, nisi Thebani Herculis desiderasset mentio-
nem (Act. Monac. Di III, p. 385 sq.); quippe quod
non discere nisi ex epigrammate potuisset Pausanias,
dicentem illam tripodem Thebani Herculi esse. At
Thebis id epigramma vidit Pausanias: hinc illud
novit. Addam novum exemplum, in quo verba
aeque multa atque in galea Hieronis extra versum
posita, n. 456.
Ἀρχέδαμος δ' ἀρχαῖος ἐὺμφορέπτης
φραδαῖον Νυμφῶν τάντρον ἐξηγήσατο.
Hic dictio poetica exprimit versum. Postremo quod
intransita attigit, doceo paroemiacum multo quam
elegiacum pentametrum prius potuisse prosae subici.
Quippe si ponitur potest eiusmodi versus, quo so-
lita sit exigua quaedam sententia epigrammatice
vel proverbialiter concludi et quaerit. Talis est
hexameter heroicus tale distichon elegiacum (non
tamen solus pentameter elegiacus), talis senarius
iambicus. Proverbia conclusa hexametris et iambi-
cis senariis esse notat Hephaestio p. 26. paroemiacis
autem his et eo similis est, quod κατὰ στίχον repe-
titur, et eo, quod proverbiale metrum est. Tentum
enim abest, ut paroemiacus solis inserviat anapa-
sticis systematib. concludendis, ut et in canticis plu-
res esse excipiant spondiaci paroemiaci (Sophocli
Electr. 86. Eurip. Iphig. Auph. 5. Aristoph. Av-
1662. etc.), et Cratinus in Ulyse paroemiis κατὰ
στίχον ausus sit (Hephaest. p. 26.), et Tyrtaeus in
tegeti embateris paroemiacorum serie κατὰ στίχον
contexta composuerit, unde sex primi supersunt
versus. Proverbiale autem hoc metrum esse ipsum
nomen docepit Hephaestio. Τοῖς δὲ διμετρον κατὰ κλητὴν
κρίσις καὶ κλητὴν μὲν paroemiacόν, διὰ τὸ παροιμιακὸν τὸ
πρῶτον τῶν μέτρων εἶναι. Ὁ δὲ δεύτερος ὁμοιομετρικὸς
ἐστὶν ὁμοιομετρικὸς ὁμοιομετρικὸς ὁμοιομετρικὸς
ἁπλοῦς ὁμοιομετρικὸς ὁμοιομετρικὸς ὁμοιομετρικὸς

His duobus exemplis addo alia duodecim:

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτους.
 Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης.
 Αἶρεν ἔξω πόδα πηλοῦ.
 Ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἔχει.
 Ἐπὶ γῶργοι οὐραν ἴσασιν.
 Καθ' ἑαυτοῦ Βελλεροφόντας.
 Κἂν αἰεὶ δάκοι ἄνδρα ποτηρῶν.
 Ἀγναμπτήτατος βάτες αἶος.
 Ζύλον ἀγκύλον οὐδέποτε ἔρδον.
 Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς.
 Πολλὰ κυνὸς ἄρρενός εὐναί.
 Τὸ κυνὸς κακὸν ὥς ἀπέτισεν.

Haec collegi ex Michaelē Apostolio; reperiuntur etiam apud ceteros paroemiographos. In plurimis ipsa dictio versum evincit; omnia per se absoluta sunt: alia omisi, quae ex epicis sint carminibus: quamquam ne haec quidem necessario omittenda erant, quod potuerunt prius facta esse quam insererentur heroicis.

N. 17. p. 35 sq. Vide Praef. §. X. defensionem interpretationis.

N. 18. p. 36. init. cavē legas ἐπρίαντο.

N. 22. p. 38. Ne quis erret, moneo; Rosium p. 21. quidem locum, ubi Fourmontus titulum ponat, dicere Χουρβάλα (hoc est Κουρσαλα, v. Addenda ad n. 12.); sed semet correxisse p. 423. ubi ex Fourmonti schedis dicitur Χριστόδουλος Παζυζά habuisse. Hoc quoque credo male lectum esse p. Πατούσα, ut Mistox. In explicatione b. 3. lege *bina*. Vs. 1. dixi prosa conceptum (cf. Add. ad n. 16.); videtur enim generalis praemitti sententia, versu deinceps amplificata: unde redit idem ἔστησε; certē sequentia de eadem et re et persona dicta fuisse non dubito. Hermannus metrica illa quoque iudicat, exempli causa: Ἀρχέως τοῦ δ' ἔστησεν τάφου ἔμμεν ἄγαλμα. Dobracus *Diar. class. T. XXX. p. 145.* (Ros. *Inscr. p. 415.* coniecit ΗΟΔΟ: (ὁδοῦ): at ἐγγύς, ut πέλας; nec cepit etiam dativum.

N. 23. p. 38 sq. Hermannus coniecit, ut de duplici statua; πῶ [ἐποίησεν]: sed illud πῶ debebat potius prius positum esse ante ἀνέθηκεν. Amicus meus vult hexametri esse fragmen; sed retinent me et tituli forma, subsistente lineā in voce ἀνέθηκεν, et vocis forma vulgaris Ἀριστοκλῆς, pro qua in versu praestabat Ἀριστοκλέης. Nec causa est, quare de versu cogites. Cf. Praef. §. XI. P. 39. b. et p. 237. a. quod Cleotam dixi Phidiae adiutorem in Olympico Iove faciendo fuisse, id ex coniectura me dixisse apertum est; quare non esset quod Cleotam cum Colote confudisse me Silligius *Catal. artific. p. 91.* censeret, etiamsi non ipse de Colote distinctius egissem ad n. 24. Coniectura ipsa vaga est, fateor, sed nihil ei superstruxi, neque illi quidquam obest. Cleotas enim quadrat in Phidiae aetatem, atque Athenis et Olympiae artem fecit; et Athenis quoque Cleotae familiae cum Phidiacis operibus videtur aliquid coniunctionis fuisse: v. p. 237. a. Etiam Odofr. Müllerus in *diss. de Phidia I. 13.* Cleotam Phidiae adiutorem fuisse mecum censet: cui longe pluri-

mum tribuo. Ceterum Silligii causa addo Aristoclem Cydoniatam a Pausania in vetustissimis artificibus haberi, quod Pausanias in Anaxilai aetate definienda falsus est. Vide p. 39. a. Idem Silligius falso dixit Aristoclem Cydoniatam a me Olymp. 70-75. poni: posui contrarium. Nec iure Aristoclem Cydoniatam fert Sicyonium esse illum, de quo Pausan. VI, 3, 4. huius enim Sicyonii aetatem optime novit Pausanias, Cydoniatæ vix coniectando potuit aetatem definire: ut videas diversos esse, sicut patria eorum nominatur diversa. Neque ulla causa est quare duos statuamus huius nominis Sicyonios artifices fuisse, nec quare Cleotae patrem et filium, quos Atticos esse censeo et in inscriptionibus memorari, putemus esse Sicyonios: quorum Atticorum minorem Olymp. 95. superstitem fuisse p. 237. conieci, non Sicyonium aliquem.

N. 24. p. 39 sqq. Hic titulus Rosio p. 333. falso suspectus est. Vs. 1. non potest aliud exculpi quam *ἱερῇσι ᾠδῇσι*, omisso I subscr. ut n. 71. b. vs. 31. in *ᾠδῇσι*, ubi si aliam dixi rem esse, feci ideo, quod ibidem *τῇσι* est cum I subscr. *ἱερῇσι* fortasse dicuntur, quod caerimonis adiutus partus Callimacheum *ἱερὸν ὕπνον* (*Fragm. 10. de morte*): non recte contuli. Ceterum in mea restitutione nihil est duri: omissum *ἀνέθηκε* non eget defensione; cf. tamen Add. ad n. 16. Mistio dialecti et tolerabilis est et fide textus traditi nititur. Quippe dialectus in plurimis est Ionica distichis elegiacis propria, quam evincit certum *μήτηρ*, non *μάτηρ*; sic igitur etiam *ἱερῇσι*, *ἀμοιβῇ* et *Κολώτῃ* scribendum mihi erat: ex Dorismo loci, ubi positam epigramma, solum *α* pro *ου* in genitivis admiscetur, quod habes in ultimi versus verbis *τῷ Παρίῳ*; igitur etiam *Ἀσφαλίου* et *Ἐρω* scribendum erat. Tantum *οὐ* in *οὐ* et *πωτῆμα* in *ποτῆμα* mutandum est; sed ob haec vitia etiam cetera Ω omnia in Ο mutare non audeo! In priore vero epigrammate statuo hoc dici: *Ἀσφαλίου mater Phieris, Eri filia, dicat hoc donarium pro partu*, quo enixa erat Asphalium. Hoc simplex est et concinnum; eleganter vero *Ἀσφαλίου μήτηρ* praemittitur, quod ob Asphalium offertur donarium. Et *Ἀσφαλίου* diserte scriptum est. Contra Hermannus scribit *Ἀσφαλ[τῷ]*; matrem et filiam, quae simul pepererint, dicasse hoc donarium: quod sine ulla fingitur causa. In secundo epigrammate vult dico esse pro *ναῖς*, ut *δαίαιος*, ut abiecto *Ἰοτα* *παῖς*, quae contuli loco Pindarico, in quo me iudicē est *ναῖσαι*. Ita *Ἀλκμαίων*, *Ἀθηναῖος*, plura alia; et *Ἰοτα* illud potuisse in voce *ναῖαι* abiici, docent formae aequae bonae *ναίτης* et *ναίτης*. Porro mea coniectura exacte insistit traditis litteris. Hermannio magis sobrium visum est scribere *Κολώτα* *δαίαιος* *δαίαιος*, at simplici σ exaratum. Recte illi obloquitur Welcker. *Append. Trilog. Aeschyl. p. 80.* Nempe dum ego nihil muto (quod enim pro I pono N, non mutatio est, sed additio in loco vacuo), ipse I mutat in Ο, Γ in Σ, nec videt litterae, quam inserit, A nullum in aere locum relictum esse. P. 40. b. 15. scribe 42, 2. (pro 42, 4.).

N. 25. p. 42. b. Hypatodori Minervam apud Alienses ut insignem memorat Polyb. IV, 78, 5. vulgo *Exarôdages*; verum viderunt iam alii. In facienda socium habuit *Sostratum*, de quo dicere versedeo, quod utrum Plinii et Pausaniae loci ad nec ipsum pertineant necne, magis dubium est an putatur.

N. 26. p. 43. b. Ausonii verba pertinent ad hi-riolam p. 258. a. §. 6. e Plutarcho appositam. Ad 14. a. 15. ex fideliori Uhdénii delineatione noto Lithostroto Praenestino non ENHYΔΠΙΣ, sed IYΔΠΙΣ esse. Ibid. a. 43. lege *Traiano* (p. Ha-ano). Columnarum Herodis harum altera, nobis dexteram, in cuius vs. 1. est solum QΔENI; incerti auctoris delineatione extat in ephemeride entlema Magaz. LXIX. p. 25. (Jan. 1799); quae deli-atio non melior Smetianâ, quacum consentit et in rsuum ac litterarum dispositione et in lectione, si quod inferior inscriptio, quam Smetius spatii usa infra addit, est ad latus, et quod post TEI PPIA integer versus inseritur ENTOL. Pro quo-um debuerit esse ENTOL, interpolatum hoc-emplum ex altera columna iudico. Idem censeo- e utriusque columnae apographo, quod in schedis ighii Berolinensibus fol. 198. b. inveni. Id etiam i sinistra columna: in fine brevioris tituli addit AI, quod ex altera petitum videtur; in eadem ss. 14. 15. sic divisi sunt: KINESAN|TIMAPTYS, reiecto T ad normam dexteræ illius dextera vero-lem illud ENTOL (pro ENTOL) insertum est.

Breviorem titulum utrumque Pighius iuxta longio- res, sed in summa parte apponit, ut nos breviorém dicimus initio ponendum esse: at mutato ordine, brevioris tituli versus ita divisit in sinistra, ut apud Smetium sunt in dextera, et vicissim. Equidem ar- bitror haec duo exempla, Britannicum et Pighia- num, non esse optimae fidei. ENTOL inseruit utrius- que auctor, quod id deesse videbat; sed quum in sinistra columna praecedens Iota, quod et ipsum supplendum erat, in praegressa esset linea positum, neglexit id uterque.

N. 27. p. 46. Vs. 2. scripsi E]καλῆθεν, non quod primum in mentem venerat K[εφ]αλῆθεν, quod inter K et A nulla a. Fourmonti lacuna notata est inter- ponendis punctis: tantum diductius scriptae litterae videntur, ut proximum M. Raro certe Fourmontus lacunam non signavit punctis, et tantum maiorem (n. 94. 132. nam n. 119. non est Fourmonti: v. Add.). Quodsi lacunam statueris, eius mensura non e vs. 1. contrario ordine scripto iudicanda erit, sed e vs. 3. ad quem iudicans quum viderem unam tantum posse inter K et A litteram suppleri, malui nullam sup- plere, quum una suppleta non praeberet vocabu- lum. At si Osannus Syll. II, 57. vere tradidit, vs. 1. non EΘEN sed EΘEKEN legi, tale quiddam sup- plendum est: Δῆμος Ἀθηναίων [Καὶ Ἀθηναίων] αὐτῶν. Possunt etiam alia tentari, sed minus probabilia. Vs. 4. ἀριστον ut simplicius adhuc praefero alteri meae coniecturae ἀμειπτον.

Nota vero non licere quidquam mutare, quum omnia distincte expressa sint: P et D cur similia litterae φ essent, docui in lemmate. Titulus senario iambico quamquam non bono conceptus est, quidquid ob- loquitur Hermannus: hoc docet dictio concisa, prae- sertim illud τῶν Κορυθαίων, quo spolia de Corin- thiis haec esse magis significatur ob metri angustias, quam diserte enunciat. Cf. de versuum notis Praef. §. XI. Accedit crasis insolentior τῆς γῆς, ut in versu, quem contuli, simili τῶν κορυθαίων item ἀνέθεν, ut apud Simonidem. At huiusmodi versus donariis impositi non sunt ad optimorum poetarum normam iudicandi; ferenda est licentia quaedam, ut in hoc anapaestus comicotum more admissus, nec correptio longae ante vocalem in prima syllaba tribrachi iam- bici. Talis correptio quibus condicionibus apud scenicos admittatur in canticis, et apud lyricos poetas, etsi nescire dicor, tamen me nosse probe docent libri de metris Pandani p. 101. quo prorsus cavi; non quod locis ibi allatis prorsus geminum hunc putarem, sed ut eam correptionem certa qui- busdam condicionibus ferri etiam ab optimis poetis docerem. Quae vero in hoc versu correptio habet- tur in prima brevi tribrachi iambici, sane non conve- nit illis condicionibus, et est omnino vituperanda.

Inscr. gr. Vol. I.

exemplum appono ex Ros. Inscr. tab. vii. (ad p. 59).

at nihilominus certa. Contra in secunda brevi tri- brachi iambici ferenda etiam apud bonos poetas illa correptio, non solum, quod praecipitur vulgo, ubi ea in forma sit dactylum vel anapaestum referente, sed simpliciter. Etenim in hac forma fertur, et in forma tribrachi iambici. Καὶ μὲν ἐπὶ τῶν ποταμῶν, et quod breves praecessit longa, nihil potest ad cor- ripiendam sequentem longam conferre, propterea quod illa quae praecessit, longa non arsis est. Quae idem concedi debet in tali forma: Πύλου ἐπὶ τῶν ποταμῶν.

Legitur in Archilocho versu, αὐτὸς τε καὶ Τάλας αἰ- χματὰ δύο, non opus est crasi ad amoliendum cor- reptum, καὶ. Haec de metri. At Δαί ferri non potest; nam reperitur etiam Δαί. Itaque n. 1583. non ferri poterit παφάρδος, αἰλάρδος, κιθαράρδος, τραγάρδος, κομάρδος; nam reperitur etiam παφάρδος, αἰλάρδος etc. Itaque ferri non poterunt ἀνέκων, ἀρεγ- γύβι, ἀρεγύβι, ἀρεγύβι; reperitur enim etiam αἰκων, ἀρεγύβι, αἰκία. Neo ferri poterit πεδάρδικος; repe- ritur enim etiam πεδάρδικος. Ceterum in Ζεύς, Διός, Διὶ digamma olim fuisse concedunt fere omnes, qui his rebus dederunt operam. Ut tamen versum evitet, Her- mannus tunc eam, quam miram dixeram, lectio- nem ἀνέθεντα idē, eamque acuta defendit disputa- tionem.

T t t t

N. 31. p. 48. Ma πῶτος vel πῶτην certo legendum, et μα est γε, ut κα: γε, γα: γε: aliter enim nullus potest sensus inferri (cf. Welcker. Append. Trilog. Aesch. p. 79.): C vel Γ non ut Hermannovisum potest A vel T esse, sed est Γ, ut n. 7. n. 25. vs. 5: ubi transcribens id non satis recte pinxit: adde similem formam n. 30: et C in vase Capuensi, quod suo producam loco. Ex hac forma natum Latinorum P: et Latinum P formam Graecus rotundum.

N. 32. p. 48 sq. Immerito C. Fr. Hermannus in Annal. Heidelberg. Octobr. 1827. p. 998. dixit me in repraesentandis huius tituli litteris audacissimum fuisse: quum officinae Diurni classicae defuisse veras formas putarem, repraesentavi eas litteras, quibus editor: fuisse ipse dixit, qui quum Κηρύου et Κρηγεu haberet, non D sed P: et his Φ (Koppa) dedi,

Litterae scalpro incisae sunt, manu tremulae. Q, et P, Φ et Φ, ut n. 29. indistinguae, iudicando definiendae sunt; statim vero intelligitur, tertiam a fine litteram fuisse Φ (Koppa), non Θ: εδεξεν, vel εδεξην enim nulla est forma, nec videtur Θ diserte in aere esse; saltem primus editor pro illo habet Φ; quod reddidit littera *, ut videas illum legisse Koppa, Φ. E litt. 24. nimium proum est; Titulus secundum eam quae Praef. §. XI. monui, debet metricus haberi. Nam prosam esse si crederes, legendum foret: ἐν τῷ ὀνομαστικῷ τὸ κεφάλαιον εἰς τὸν εἰρηκόν. In quo si κεφάλαιον putes eum esse,

dae proximam habet in nummis Latinis et in Sci-
pionum sepulcralibus titulis. In omni augmento
ne quis haereat, exempli causa conferat n. 1794. a.
in Acarnanicis, tomo secundo edendis. In fine Eu-
putabam mutilum esse nomen gentilitium, ut Eu-
phrasius: at Rosius p. 20. recte notat Ψ fuisse Ψ ,
et demendum esse circulum, cuius species casti de-
betur. Sic habes Ψ nov.

causa vero, quare Θ et Φ et Ω consentiantur, satis patet ex lemmate n. 59. Ceterum eiusdem docti, cuius acere studium mihi magnopere placet, et lectionem et interpretationem neatiquam probo. Sed omnia de hac re disputatione accuratam, quod olim desiderabam, exemplum apponit ex Rossi Inscr. tab. vii. (ad p. 65.)

ΠΡΑΞΙΟΝΟΣ

qui praemium reportavit, uti illud praemium Giraldum esse, et vera esset, tamen non posset ab Atholothico praemium Giraldi propositumque; nam Atholothico proposuit simpliciter praemium, non Giraldi, sed cuiusvis praemium reportatuli victoris. Itaque Kai $\epsilon\lambda\omega\sigma\epsilon\iota\varsigma$ debet iam esse praemium ex talis Giraldum, nemo hoc, et in prosa oratione dicere ausus fuerit; nemo praemium Augustalium dixit in soluta oratione praemium Augustali. Contra in versu habet feritur paucis enim verbis constringenda oratio excusat audaciam. Versum igitur postui: $\Theta\epsilon\iota\varsigma$ $\alpha\upsilon\gamma\upsilon\sigma\tau\alpha\iota\circ$ $\epsilon\delta\circ\tau\circ$ $\kappa\epsilon\iota\rho\lambda\alpha\iota$ $\epsilon\delta\omega\lambda\circ\iota$ $\epsilon\delta\omega\kappa\epsilon\iota$, et firmavit

hanc nolle, provocat Petrizzopolium, ut famam vitam
puppeti proferat monumentum, idoneis iudiciis
examinandum praebeat; quod donec fecerit, fraudis
eum accuso. Neve iudices nimis remotos postu-
lare videar, ostendat titulum Andrae Mystoxydi
Gorcyraeo, viro doctissimo, Constantino Aebpio,
professori Gorcyraeo, Cyriaco Pittabo Atheniensi,
qui nunc Gorcyrae degit, in lapidibus tractandis
satis versato. Libet etiam huius tituli de hoc
sermo. At internas veritatis notas in hoc titulo mihi
agnoscere Hermannus visus est, etiam atque ego
interpretandi viam ingressus, recte lectam enim ti-
tulum esse talem, quem fingere non potuisset Pe-
trizzopolus; qui quidem titulus, si eum ipse fin-
xisset, aliter foret comparatus. At doctrina quidem
titulo, utcumque explicato, nulla inest reconditior,
nisi littera. Quod Leucadio homini ex nummis Corinthi
et ocloniarum notis; et praeter illam commenta
Fourmontiana; ex Bartholomio et Actis Academiae
Inscriptionum, libris in Graecia celebribus, non in-
cognita Graecis. Quod vero Petrizzopolus in trans-
latione tituli quaedam posuit, quae et mihi et Her-
manno in Graecis verbis non inesse videntur, inde
non patet Petrizzopolium, si finxisset titulum, ali-
ter eum compositurum fuisse. Nam haec Graeco-
rum verborum a me vel Hermanno positorum et
translationis Petrizzopolianae discrepantia multis mo-
dis explicari potest. Restat, ut doceamus, nec ex Her-
manniana quidem interpretatione ullam inesse veri
notam, nec ferri posse Dobraei cetera inscriptio-
nem peritissimae explicationem, cui quae inhaerit.
Hermannus igitur sic legit: *Μεγαλειότης
τῶ Κορινθίων καὶ πάσης τῆς πόλεως καὶ πάντων
ἀποστόλων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἱεροῦ ἐκτευσάτων ἐν τῇ
Λευκάτῃ.* Sic vs. 2. M mutatur in L, 3. E] in IN,
8. TEIMMATEEPOE in TIMANTETIEPOE, 9. YEI
TEATAN in OTEIEATAN. At ubi de veritate
tituli non constat, non est ille tot mutationibus in
aliquem redigendus; ac ne sic quidem lectus titulus
quidquam vel Graecum vel priscum vel genuini
nomen refert. Non dicam in Κορινθίων legas, non ex-
spectari Μεγαλειότης, sed Μεγαλειότηες; at ἐκτευσά-
των prorsus est barbarum, in Syriacis titulis admo-
dum recentibus, non in antiquo Leucadio ferens
dum, et ferinus τῶτος, ἡείος in titulis Romanae
aetatis, in antiquioribus tantum, longum in eum ti-
tulum, quo pertinet etiam Εὐδοκείας, εἰς τοὺς ἐκτευσάτων
eoque ne antiquo quidem: quamquam ἐκτευσάτων,
ἐκτευσάτων scriptum fuisse in responsione ad
Meierum demum dictum est, non antea. Porro
quales hae dictiones sunt πᾶσαν ἐκκλησίαν καὶ τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ ἱεροῦ κτίζειν in soluta oratione dixit?
quis dixerit unquam ἐκτεύνειν τὰς πόλεις καὶ πάντας
τὰς ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἱεροῦ κτίζειν? Non
tantum omnia. Haud paulo malis Dobraei (Diar.
class. T. XXX. p. 147. Ros. Inscr. p. 496.) [A καὶ
B καὶ] παῖδες τοῦ Μεσσηνίου τοῦ Κορινθίου καὶ τῆς
ἐκκλησίας τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἱεροῦ
κτίζειν? ἐκτευσάτων ἐν τῇ Λευκάτῃ. At haec non pos-
sunt probabiliter ratione excusari ex veteris traditis

9. 11. (S et Q), vs. 3. litt. 20. vs. 4. ΓΑΛ ante finem
vs. 5; litt. 9. 11; 12. 15. 16. 23. et fere ultima: ΑΙ
vs. 6. litt. 3. 23. vs. 8. litt. 14. 16. 19. 20. vs.
litt. 16. 20. 21. vs. 10. Χ, vs. 11. litt. 7. vs. 12.
fine litt. 10. 11. vs. 14. litt. 10. 12. et Η, vs. 16.
secundum et ultimum, vs. 17. ΚΟΝ, ΙΣ, ΝΝΟ
secundum ΒΟΛ, vs. 18. primum: Τ et ΝΕΛΚΟ

tp vs: 19. primum N, vs: 23. ultimum I, vs: 24. litt.
n, 3. 4. 7. 9. 10. et ultimum N, vs: 26. primum N et
B, ultima ANA, vs: 28. litt. 15. 18. 21. 22. et ultimum
g, ultimum N, vs: 29. litt. 13. 14. 22. (F), 31. 32.
a vs: 30. litt. 7. 10. 16. 25. vs: 31. B, vs: 32. utram-
E que M, vs: 33. primum X; primum F, litt. 18. ul-
et timum S, ultimum N, vs: 34. primum I, litt. 9. E,
N, tum EXQS, vs: 36. sub finem O et KY, vs: 39.

.. ΕΠΕΣΤΑΤΕΙ...
 .. ΟΣΑΡΑΝΕΜΣ.ΤΟ.Σ.ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑΤΑΜΙΔΑΗΧΣ...
 .. ΟΣΕΤΡΙΟΝΜΝΟΝΚΑΙΝΟΜΟΝΕΡΥΘΡΑΙΟΝ.ΟΣΠΑΡΟΣΡ...
 .. ΟΙΣΗΙΕΤΟΡΟ.ΟΣΑΡΗΔΙΝΟΝΜΙΘΑΝΟΙΜΑΝΔΙΑΓΑΛΕΜΙ...
 5 ... ΝΑΧΣΙΑ.ΕΤΙΠΟΣΜΝΕΟΚΑΙΑΤΑΣΕ..ΕΝΗΑΠΡΙΖΘΑΙΒΙ...
 .. ΣΗΒΙΚΕΑΤΟΝ...ΜΟΝΗΟ.ΟΥΧΙΟΥΟΝΟΣΣΤΙΝΑΧΑΝΡΑΧ...
 .. ΡΕΟΝΟΣ.ΘΑΣ...ΛΟΝΤΟΠΡΟΛΟΜΕΝΟΙΕΡΥΘΡΑΙΟΝΗΡ...
 .. ΥΑΜΟΝΒΟΛΕΜΟΝΑΚΕΝΚΘΕΙΚΑΙΑΕΒΑΤΟΝΑΝΑΡΑΣΤΟΝΔΕΟ...
 .. ΥΟΕΝΣΑΘΕ.ΘΕ.ΟΝ.ΕΝΙΕΙΟΛΕΙΡΑΙΕΝ.Ο.ΣΕΟΟΝΕΝΑΙΒΟΛΕ...
 10 ... ΔΟΛΕΞΟΝΕΤΡΕΑΚΟΝΤΑΒΕΓΑΕΛΟΝΟΣΑΔΙΟΧΣΙΝΔΕΝΑΙ...
 .. ΟΣΕΙΕΧΟΕΝΟΣΒΟΛΕΥΕΝΔΕΜΕΕΝΤΑΣΤΕΤΤΑΡΟΝΕΙΤΟΝ...
 .. ΚΥΑΜΕΥΣΑΟ...ΕΚΑΙΚΑΤΑΣΘΕΣΑΙΙΝΜΕΝΝΟΣΒΟΛΕΝΕΟΣΑ...
 .. ΟΟΣΚΑΙ...ΟΡ.ΠΑΡΧΟΝΤΟΔΕΛΟΙΠΟΝΤΕΙΒΟΛΕΝΚΑΙΤΟΝ...
 .. ΑΡΧΟΝΜΒΟΛΕΥΣΟΝΕΓΓΙΑΝΟΝΤΑΡΜΙΑΣΙΡ...ΝΗΧΣΙΕΝΑΙ...
 15 ... ΕΝΟΜΝΥΝΑΓ...ΙΑΚΑ.ΑΡΟΛΟΚΑΙΔΕΜΕ...ΒΡΑΡΟΝΝΗΝΟ...
 .. ΗΕΙΑΝΕΟ...ΑΙΓΑΙ.ΙΝΕΧΣΟ.Ο.ΝΔΕΡΟΝΟΝΟ...
 .. ΝΚΑΙΑ.ΙΕΚΟΝ...ΕΙΣΟΝΝΟΕΡΟΝΔΕΒΟΛΕΝΝΒΟΛ.ΓΟΝΕΑΤΑ...
 .. ΟΝΤΑΚΑΙΝΕΑΚΟΝΔΕΜΕΕΝΑΙΞΕΜΙΟΣΑΙ.ΙΕ.ΣΑΝΑΤ...
 .. ΟΑΝΕΟΔΕΜΟΕΟΝΝΣΟΕΝΟΝΔΕΜΟΝΚΑΤΑΚΑΙΕΝΜΕΟΛΕΤΟΝ...
 20 ... ΟΜΝΟΝΑ.Α.ΔΕ...ΣΟΛΕΝΚΟΛΕΥΣΟΗΟΣΑΝ.ΝΟ.Ν.ΑΙΣΣΤ...
 .. ΔΕΚΑ.ΤΑΕΡΥΘΡΑΙΟΝΤΟΙΓΠΛΕΘΕΙΚΑΙΑΘΕΝΑΙΟΝΚΑΙΤΟΝ...
 .. ΝΜΑ.ΟΝ.ΑΙΟΥΚ...ΤΕΣΟΜΑΙΑΘΕΝΑΙΟΝΤΟΠ.ΕΘΟΣΟΥΔΕ...
 .. ΧΣΥΝΜΑΧΟΝΤΟΝΑΡΕΝΑΙΟΝΟΥΤΑΥΤΟΣΕΛΟΟ.ΤΑ.ΥΟΙΓΕ.ΣΟΝ...
 .. ΛΟΥΕΜΟΝΒΟΥΤΑΥΤΟΣΕΛΟΟΥΤΑΛΛΟΝ.ΕΙ...
 25 ... ΤΟΝΟ.ΝΟΝ...ΑΔΕΧΣΟΜΑΙΟΥΔ.ΗΕΝΑΟΥΤΟΠΟΙΚΑΙΝΑ...
 .. ΙΠΕΙΣ.Θ.Α...ΜΕΔΟΣΘΕΝΑΟ.ΝΑΝΕΥΤΗ.ΣΟΝΑΝΑ...
 .. ΜΑΙΟΝΚΑΙΤΟ.ΝΜΟ.ΥΔΕΤΟΝΜΕΜΟΝΤΟΝΕΧΣΕΙΟ.ΝΟΝΤΙΣΚΑ...
 .. ΠΕΣΑΘΕΝΑΙΟΝΚΑΙΣΑΕΜΟΕΑΝΔΕΤΟΣΑΠΟΚΤΙΝΕΝ...
 .. ΕΟΣΗΕΤΕΡΟΝΕΡΤΟΙ...ΟΝΤΕΘ.ΑΤΟΕΑΝ.ΟΣΘΕΙΜ.ΝΔ...
 30 ... ΝΕΟΣΘΕΠΟΕΥΛΕΤΟΝΑΤΑΣΚΑΙΤΕΘΑΘΕΝΑΙΟΝΧΣΥΝΜΑΧΗ...
 .. ΑΧΡΕΜΑΤΑΔΕΜΟΣ.ΠΟΕΡΥΘΡΑΙΟΝΕΑΝΔΡΟΙΣ.ΒΟ...
 .. ΟΣ.ΤΟΣΤΥΡΑΝΝΟΙΣΤΕΜΝΑΜ.ΟΣΕΡΥΘΡΑΙΝΚΑΙ...ΟΣ...
 .. ΧΑΡΙΤΕΟΝΑΤΟ.Μ.ΠΑΙΔΕΟΝΟΙΕΧΣΕΝΠΕΑ.ΝΕΟ...
 .. ΕΙΟΘΕΜΙ.ΠΕΟ.ΕΧΟΣ...ΠΝΙΑΕΣ.ΟΙΕΧΣ.ΚΕΝ...
 35 ... ΕΡΥΘΡΑΙΟ.ΚΑΙ...ΝΑΘΕΝΑΙΟΝΑΡΟΣΑΝΟΝΤΑΔΕΧΡΙΜΑΤΑ...
 .. ΣΚΑΤΑΕΝΤΑΣΑΠΟΝΤΟ.ΑΙΔΕΣΤ.ΟΝΚΥ.Α...
 .. ΕΣΘΟΚΑΤΑΥΤΑΚΑΙ...ΕΝΟΝΤΟΝΑΘΕΝΑΙΟΝ...
 .. ΟΚΙΑΣΕΝ...ΥΘΕΡΥΘΡΑΣΙΤ...
 .. ΕΟΤΟΝΠΡΟΧΣΛΕΣ...ΡΟΣΑΘΕΝΑΙΟΝ...Ο...
 40 ... ΝΤΑΔΕΘ.ΟΥΕΝΕΛΑΠΕΡ...ΔΕΜΙΟΣΤΙΛΟΝΧΣΥΜΑΧΟ...
 .. ΝΑΜΕΝΕΙ.ΤΟΜ.ΟΡ.ΟΝΙΟΧΣΛΚΑΣΔΕΚΑΤΑ.ΟΙΟΣ...
 .. ΟΝΕΑΣ...ΙΟΑΣΟΟΜΑΣΤΟΕΙΝΕΥΙΣΑΝΟ...
 .. ΠΑΡΜ.ΟΝΤΟΝΧΙ.ΟΝΚΣΘΕΝΑΝΕΙΗΟΡΟΠΑΟΚΙΛΑ...
 .. ΒΟΛΕ...ΚΑΝΑ.ΘΑΣΙΕΡΑΕΤΤΙΣΟΥΛΕΣΗΕΚΑΣΤΕΣΧ...
 45 ... ΧΘΕ...ΑΘΕΝΑΙΤΟΝΟΚΟΡΙΝΤΟΣΕΜ.ΣΕΟΧ...

prima OK et ultimum S, vs. 41. ΑΓ, vs. 42. litt. g.
 Ys 15/19/20 vs. 44. primum I et primum K. In
 numerandis litteris puncta vaeui signa non compu-
 tavi. Ceterum reliquae litterae nihilo certiores sunt.
 Vs. 7 in fine supra scriptum ΟΘΕΝ, item vs. 19.
 ΕΟΛΟΤΟΝ, vs. 35 extr. ΤΟΤ, vs. 42 EN (su-
 per OS), quae manifesto variae lectiones sunt. Dis-
 positio litterarum non videtur accurate reddita hoc
 apographo esse, nec credibile inde a vs. 23 titu-

lum trium litterarum spatio in sinistram promi-
 misse, ut punctis signatum in hoc exemplo est.
 Omnino vero hoc est eiusmodi, ut de restitutione
 desperes: nimium multae enim litterae depravatae
 et omissae sunt: quae mihi videor coniectura assequi
 posse, haec sunt. / Decretum habemus Atticum ti-
 tulo n. 73. vetustate par, Cimoniae fere aetatis, de
 Erythraeorum republica, Athenis subiecta, ad po-
 pularis imperii normam constituenda, et maxime

rem fieri; vs. 10. extr. vs. 11. init. διώξιν δ' εἶναι πρὸς? τῶς [ἐ]χρη[μ]ένους, βουλευεῖν δὲ μὴ ἐντ[ό]ς τεττάρων ἐτῶν. . . . Vox ἐνεχομένους tamen valde incerta videtur. Formula διώξιν εἶναι est Attica, ut in iureiurando heliastico: οὐ ἂν ἦ ἡ διώξις. Dem. c. Steph. de fals. test. p. 1116. extr. ὑπὲρ αὐτῶν ὧν ἂν ἡ διώξις ἦ; c. Euerg. et Mnesib. de fals. test. p. 1160. 24. βί δὲ νόμοι τούτων κελεύουσιν τὴν διώξιν εἶναι. In kitteris Εἶτον vs. 11. extr. vacat l. Sequitur de sciātus constitutione tale quiddam vs. 12-14. Κυαμεῦσας [δὲ] καὶ κατασ[τ]ῆσαι [τῇ]ν μὲν [τέ]ως βουλῇν [τῶ]ν Ἀθηναίων ἐπιστ[ῆ]ναι [π]ρους καὶ [τὸν] φ[ρ]ο[ύ]ρ[ον] ἀρχον, τὸ δὲ λοιπὸν [τῇ]ν βουλῇν καὶ τὸν [φ]ρ[ο]ύρ[ον] ἀρχον βουλευσ[ε]ιν [περ]ί . . . ἀρχ[α]ίας π[ρ]ὶν [ἐ]ξέναι. Vs. 12. O pro T transcribentis vitium est: τέως, interim, donec novus valeat ordo, qui a sequenti fortasse anno incipiebat. Dubito tamen de lectione τέως. De φρουράρχῳ cf. n. 73. Vs. 14. primum M dele, item l ante π[ρ]ὶν: πρὶν ἐξέναι, priusquam magistratu decedant; contrarium est εἰσέναι, unde εἰσιτήρια dicta. Sequitur praeceptum de formula iurisiurandi, quod iurare debeat senatus; quam formulam integram restituere mihi non contigit, aliquid tamen inde perscipio. Nam vs. 15. 16. tale quid, fere fuit (singula non spondeo): τὴν δὲ βουλῇν ἐμγύναι [καὶ] Δία καὶ Ἀπολλ[ο]ν καὶ Διμήτ[ρ]α, ἐπαρωμεύουσ[ι]ς ἐξώλειαν [μ]εῖν εἶναι αὐτοῖς καὶ παῖσιν, ἐξώλειαν δὲ . . . Cf. de hac formula ad n. 1688. §. 1. Vs. 15. extr. NNH fuit ME, diacritas scripto M, ut solet ea praesertim aetate. Vs. 17. fortasse est καὶ εἰ[τ]ί; ut sine forsitan: [τ]ὸν δὲ βουλεύσ[α]ν βουλεύσ[α]ν [τ]α . . . Vs. 18. . . . δὲ καὶ εἶναι, et ζημιῶσαι vel simile. Vs. 19. an τῶ δὲ καὶ μοι δέμουν; Vs. 20. iam incipit id ipsam, quod iureiurando confirmare senatus debet; id etsi paulo aperius est, tamen non omnia certa sunt: ut statim post initium vs. 20. extr. in ΑΙΣΤ videtur arista in ea, de qua agitur re, usitatum latere, duplicato sigma (cf. ad n. 25), nec tamen confido. Sed tale quiddam omnino fuit ἐμγύναι [εἰ] δὲ τέδε. [τῇ]ν βουλῇν / [β]ουλευσ[α]ν ὡς ἂν [ἐ]π[ὶ] ἀριστο[κ]ράτει εἶναι. δ[ὲ] [τῇ]ν πᾶν τὰ φροῦρα: οὐκ ἐπὶ πλεονεξίᾳ καὶ ἀδικίᾳ, καὶ πᾶν γέν[ος] καὶ γέν[ος] . . . [τῇ]ν ἐμγύναι τῶν ἀθηναίων, οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλος [εἰ]ς [τὴν] αἰσ[ω]νίαν οὐδὲ ἐν αἰ[σ]ωνίᾳ οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλον ἐξ αἰ[σ]ωνίαν οὐδὲ ἐν αἰ[σ]ωνίᾳ. Vs. 20. alterum A fuit Δ, quod extra uncus posui de industria. Ibid. extr. NO. N. A mutavi in ΜΟΙΑΚ, sed hoc mihi non sufficere iam dixi. Atheniensium senatores videntur hac formula obstricti esse: βουλευσ[α]ν τὰ βασιλῆα τῶ δέμω. τῇ ἀθηναίων (orat. c. Neaer. p. 1346.). Nota vero hic πλεονεξία dici, non δέμω. Illud enim de deterioribus significandae aptius est. Vs. 22. sqq. constantem QY et OYK extat, non suppresso Y: sic omnino hac aetate moris fuisse alibi monui. Vs. 23. extr. N videtur vitiosum: formulam lateptem docuit me heliastarum iusiurandum ap. Dem. c. Timocr. p. 746. οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλος οὐδὲνα εἰσώ. . . . Οὐδὲ ἐν αἰ[σ]ωνίᾳ ex sqq. Vs. 25. nisi de hostibus non recipiendis dictum erat, scribendum: [δ]ωρεὰ δέχασθαι. αὐτ[ὸ]ν, εἰνα;

ut in iureiurando heliastico: οὐδὲ δῶρα δεῖξομαι τῆς ἡλιασσεως ἕνεκα; simile autem huic fuit iusiurandum senatus Attici, quod adumbravit Erythraei huius iuriurandi auctor. Quae sequuntur, fuerint fere similia iis, quae in heliastico iureiurando sic concepta sunt: οὐδὲ τοὺς φεύγοντας κατάξω, οὐδὲ ὧν δάνατος κατέγνησται, οὐδὲ τοὺς μενόντας ἐξελῶ etc. Sed ex his pauca agnoscere in hoc apographo licet. Vs. 26: fortasse Μίδους, mox ἀνευ est; vs. 27. manifesto Ἀθηναίων καὶ πῶν Συμμαχῶν; verum ex ultima voce solum NM superest, et videtur integer deesse versus; tum habes: οὐδὲ πῶν μενόντων ἐξελῶ. Post hoc deficit nexus; licet vs. 27. extr. 28. init. cohaerere videantur: καὶ [ῥά] περ[ὶ] Ἀθηναίων καὶ [τῶν] ἐμ[έων]. Pergitur fere sic: εἰάν δὲ [τῶν] ἀποκτ[ε]νῶν [τινὰ] ἢ ποῦ ἐς τοὺς θεοὺς ἐτερον ἐργάζων ἀνέστη[ον], τεθ[ε]ν[ε]ν[ν] ἔαν [δὲ] + Vs. 30. πο[λ]ύ[ων] γένε[σ]α + καὶ τῶν Ἀθηναίων Συμμαχῶν. Vs. 31: καὶ τῶν χημάτων δημόσια ἐστ[ε]ν Ερυθραίων. Videtur

delicti in Atheniensium societatem commissi reo poena constituta esse exilium et publicatio honorum, quae Erythraeorum civitas accipit, non Atheniensium. Vs. 31. extr. incipit nova formula: εἰάν δὲ [τῶν] βα[ρ]βάρων, τῶν τεθ[ε]ν[ε]ν[ν] καὶ [τῶν] Ερυθραίων. Tum Erythraeorum mentio fit; vs. 33. rursus τεθ[ε]ν[ε]ν[ν], et ut videtur ἐξ[ε]ν[ν] sine spiritu, qui in eadem dictione deest in actis Quaestorum. Vs. 34. ἔχουσ[ιν] - vs. 35. πῶν Ερυθραίων καὶ [τῶν] Ἀθηναίων ἀποκ[τε]νῶν? τὰ δὲ χε[ρ]ήματα - vs. 36. ἀπόντων? 37. κατ' αὐτὰ καὶ - Ἀθηναίων, 38. Ερυθραίων. Vs. 39. ΠΟΧΣΑ videtur ποχά esse: conicias igitur: τὸν [τ]όξα[ρχον] vel τοξ[ό]τας, tum φρου[ρούς] Ἀθηναίων: cf. n. 73. Toxarchus Atticus aliunde notus est. Vs. 40. extr. ἐν[ν] μαχο - vs. 41. μένει[ν] et τὸ [φ]όβ[ον] [τ]όξ[ας] δέκα - vs. 44. βουλή? tum ἱερὰ ἐπ[ὶ] τῇ [φ]υλῇ ἐκάστης. Vs. 45. Ἀθῆναι (non Ἀθῆναι: debebat enim hac aetate Ἀθῆναι esse). In sqq. cave de Corintho cogites.

73. c.

Olim Athenis in arce, fragmentum marmoris fere 19" altum, 10" latum, 4" $\frac{1}{2}$ crassum; nunc in Museo Strangfordiano Londini. Misit a se ex lapide transcriptum Bröndstedius.

A. In altero latere:

ΤΟΣΗΘΕΙ
ΞΙΔΟΧΕΑΣΤΑ
ΟΞΙΔΟΚΕΙΕΠΙΕΣΤΙ
ΘΑΝΔΟΚΕΙΑΥΤΟΙ ΜΕ
5 ΦΕΣΤΑΙΕΠΙΤΕΞΙ. ΙΚΕ
ΗΟΕΧΕΗΕΣΤΙΑΙΑΞΕΣΙ
ΕΣΤΙΑΙΑΙΗΟΤΑΜΠΕΡΤΙ
ΤΙΑ ΠΡΟΣΑΛΛΕΟ
ΜΕΝΑ ΕΣΡΟΛΕΞΕΥΕ
10 ΑΣΕ ΑΥΛΟΝΤΑΜΕ
ΗΙΠ ΟΝΟΙΞΕΟΙΞ
ΡΑΟ ΕΗΟΒΟΛΟΝ
ΙΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΟ
ΤΟΤΟ ΤΟΜΕΡΟΚΤΕ
15 ΕΡΙΟΝΡ. ΤΑΜΠΕΡΤΑΞ
ΔΕΜΟΞΕΗΟΑΡΧΟΝΤΕ.
ΟΙΑΘΕΝΕΞΙΝΑΡΑΦ
ΕΡΤΑΣΑΛΛΑΞΔΙΚΑΞ
ΚΙΑΟΞΕΞΟΡΟΠΟΝΡΙ
20 ΤΙΞΕΧΞΟΡΟΠΟΞ. ΗΕΞ
ΟΡΟΠΟΝΓΩΡΟΜΕ. ΕΙΠΡ
ΤΙΞΕΡΧΑ. . . ΔΟΞΕΞΗ
ΞΘΟΤΕΤΤΑΡΑΞΟΒΟΛΟ
ΜΕΝΗΟΙΠΟΜΠΕΥΟΝΤΕΞ
25 ΕΙΕΤΑΙΤΕΙΕΤΟΙΟΗ.
ΘΕΙΕΙΑΛΕΝΤΟΝΡ
ΜΝΕΝΑ. ΕΡ

In A. a. vs. 4. usque ad finem in sinistra nihil deest; sed in dextera, item supra et infra lapis fractus est, et inde a vs. 8. in medio traxit lacunam; B. in omnibus quattuor marginibus est mutilum. Scriptura diligenter στοιχιδόν exarata est. Incertae sunt litterae in A. vs. 4. litt. 1. vs. 5. litt. 13.

INSCR. GR. VOL. I.

B. In altero:

ΕΛ. ΡΕ
ΕΣΤΟΔΙΚΑΕΤΕΡΙΟΝ
3 ΕΧΕΕΣΤΙΑΙΑΞΕΞΑΛΕΙΤ/
ΤΟΙΑΥΤΟΙΜΕΝΙΗΟΙΝΑΥΤΟΔ
5 ΔΙΚΑΕΤΕΡΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΟΝΡ
ΟΥΝΕΞΘΟΗΑΙΔΕΡΑΧΞΕΞΟΝΤΟΛ
ΑΘΕΝΕΞΙΗΑΙΠΑΡΑΤΟΝΔΙΚΑΞ
ΙΟΝΚΑΙΑΔΙΚΕΜΑΤΟΝΤΑΣΔΙΚ.
ΟΘΕΞΜΙΑΡΧΞΕΚΕΙΕΑΝΔΕΥΙ.
10 ΙΟΕΑΛΟΞΙΕΣΤΙΑΙΑΞΕΗΟΞΕΡ.
ΤΑΑΝΔΡΑ ΕΚΤΟΝΟΙΚΟΝΤΟΥ.
ΙΔΟΝΑΙΤΑΞΕΥΘΥΝΑΞΕΝΗΕ. Ρ
ΤΕΙΕΝΗΕ. ΑΙΑΙΔΙΔΟΝΤΟ
15 ΑΔΕΜΟΞΕΝ ΕΣΤΙΑΙΑΙΤΙ.
ΔΕΤΘΕΑΥΤΟ ΚΑΙ ΝΔΙΟΙ.
ΕΛΛΟΡΙΑ. ΕΤΕΡΟΝΔΙ.
ΛΟΡΙΟ. . . ΕΝΕΛΛΟΡΙΑΙ
ΗΟΑΡΧΟ. ΗΟΑΘΕΝΕΞΙΔ.
ΞΙΑΙΚΥΑΜΕΥΞΑΝΤΟ.
20 ΑΙΑΙΚΑΘΟΤΙΑΝΤΟ.
ΚΤΟΝΟΙΚΟΝΤΟΥ.
ΕΝΔΕΤΟΥΤΟΞΤ
ΑΔΕΚΥΓΕΡΔΙ
ΟΥΕΙΡΟΜΕΝ

vs. 7. ultima lineola, vs. 9. secundum E, vs. 12. C et in fine N; vs. 13. vs. 17. ultimum T, vs. 18. prima et ultima littera, vs. 21. ΓΔ, vs. 22. A et ultima lineola, vs. 23. B, vs. 27. litt. 2. In B. incertae sunt vs. 3. et 5. littera prima et ultima, vs. 6. ultima, vs. 10. EA, vs. 12. littera 9, vs. 13. ΤΟ, vs. 14. litt. 1-4 et

Uuu uu

ἐπὶ τῇσι [δ]ύμῃσι latere (de scriptura τῇσι. cf. n. 71. 2. 31.): quæquam supplementum illud satis incertum. Ad commeatum vero refertur vs. 7. ὅ ἐξ Ἑστιαίας ἐσιών, adiecto mox vs. 7. illo ὅταμ περ τὰς ἄλλας δίκας (cf. vs. 15. 18.): quo significatur eas causas iudicandas, in foro esse, tum, quum ceterae huius generis causae agantur. Hoc ex collata formula n. 76. προῖκιο, ubi est: ταμίᾳ δὲ ἀποκαταμένειν, τοῦ τῶν πρὸς ἡμετέρας, ὅταμ περ τὰς ἄλλας δίκας. Illa vero res, de qua hic agitur, videtur Hestiaeae iudicanda dici. (H.) Ἑστιαίᾳ vs. 7.) fortasse eodem modo, quo (vs. 8.) Ἑστιαίᾳ πρὸς ἀλλήλους agerent. Ad commeatum pertinet manifesto etiam vs. 11. ἵπ[ποισι] ὄνασι; ἢ οἷσι; quod eo deducit, ut vs. 10. quoque de commeatu dicatur et γανλὸν ibi agnoscat, de maxima transgressionem. Additur vs. 12. formula iuris Attici usitata de actionibus publicis: γραφ[έσθω] δὲ ὁ βουλόμενος, accusato qui velit. eum qui in illa re deliquerit, ut in lege ap. Dem. c. Mid. p. 529. 16. γραφ[έσθω] πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ὁ βουλόμενος Ἀθηναίων, οἷς ἐξέστιν, et ubi vis. In fine vs. 12. M. superest ex M. maximeque cavendata, ne ἀβολὸν latere hoc loco putes: quæ deditissima sunt. Sed in huiusmodi causis publicis, quippe delictorum latentium φάσει, quæ maxime ad iura emporii et vectigalium pertinent (Oec. civ. Ath. T. I. p. 376. extr. Meier. et Schömann. Proc. Att. p. 248. sqq.), accusatori cedebat semis rei, de qua agebatur, vel multæ a noxio pendendæ, ut in φάσει ob effossas oleas instituta multæ semis. (Demosth. adv. Macart. p. 1074. extr. coll. Oec. civ. Ath. T. I. p. 376. init. quam causam esse φάσιν Hestierus et Processus Attici auctores recte iudicant); ut in φάσει ad mercaturam pertinente actor vincens (dicitur τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν. (Or. c. Theocr. p. 1325. extr.)) ut in decreto de olei commercio n. 355. 40. dicitur: (delator de pretio) τὸ ἥμισυ κατεχέτω, εἰ μήπω δέδωκεν, ἢ λαμβανέτω, τὸ δὲ ἥμισυ ἔστω δημόσιον. Hinc vs. 14. superest λαμβανέτω ipsum. Iam vero in tali causa accusator pro sua parte debebat prytaneā deponere. (Oec. civ. Ath. T. I. p. 376. init. Meier. et Schömann. Proc. Att. p. 252.), quod in lege ap. Demosth. adv. Macart. p. 1074. 27. sic exprimitur: πρυτανεῖα δὲ τιδέτω ὁ δίκων τοῦ αὐτοῦ μέρους. Hinc superest vs. 14. πρυτανεῖα τιδέτω τοῦ [αὐ]τοῦ μέρους. In medio periit HAY. Quando vero res in iudicium deferenda esset, vs. 15. dictum erat: [ἐς τὸ δικαστήριον, ὅ]ταμ περ τὰς [ἄλλας δίκας (cf. vs. 18. et B. vs. 2.).] Deinde vs. 16. de multa dicitur, vs. 17. de accusatione Athenis. (Ἀθήνησιν γραφ.); et vs. 18. redit formula bis iam explicata. Notabilis vero scriptura Ἀθήνησιν sine Iota subscr. quam unice veram esse et ratio et hi tituli docent. Sequitur aliquid de transitu ἐκ Χαλκίδος ἐς Ὠρωπὸν: Oropus enim tum Attica erat (Müller. Orchom. p. 411.), et per Oropum commeatus in Atticam importabatur ex Euboea (Thucyd. VII, 28.): etiam Chalcis autem parebat Atheniensibus. Tum vs. 20. de profectione vel importatione Oropo Hestiaeam dictum erat, fere sic: εἰ δὲ τις ἐξ Ὠρωποῦ ἐ[σ]τ[ί]αν etc.

et vs. 21. de eadem Oropum, Hestiaeā opinor, vs. 22. de importatione vel profectione Chalcide Hestiaeam: ἐκ δὲ π[ο]ς ἐ[κ] Χαλκίδος ἐς Ἑστιαίαν. Vectigal autem ab aliquo exigendum vs. 23. designatur: πατρίσθω τέτταρας ὀβολούς, exiguntur ab eo quattuor oboli. Vs. 24. fortasse exemptio a vectigalibus constituta erat pomipam ducentibus, maxime opinor Hestiaeasibus pomipam Athenas mittentibus ad Panathenaea et alia magna sacra, ut mos colonis Atticis. Vs. 25. manifestum vectigalia (τέλη) nominata sunt. (Tit. B. vs. 1. Elopeisium videtur mentio facta: gentile est Ἑλλοπιεύς (Strab. Steph. Byz.)) sed hoc loco videtur aliquid ex Ἑλλαπείσιν fuisse, et vs. 17. fuit Ἑλλοπιεύς. Sequuntur leges de iurisdictione, ut fit in symbolis; etque iudiciis in Athenarum urbe constitutis potissimum reservata videtur, ut tum solebat. Cf. vs. 7. 18. Vs. 3. quidem videtur praecipui, ut ἡγεμὼν δικαστηρίου, aliquis ὁ ἐξ Ἑστιαίας ἐκείνη τὰς δίκας eas, de quibus antea dictum erat. Vs. 4. constituitur, ut hae res agantur πρὸς αὐτὸν μὲν, fortasse Boedromione, quo mensae coeptae sunt causae mercatoriae agi (vide Meier. et Schömann. Proc. Att. p. 579.). Iam nominantur Attici ναυτοδ[ί]και, praesides iudiciorum de causis mercatoriis (Proc. Att. p. 83 sqq.). Hi opinor nautodicae, de quibus tamen in lacuna plura dicta erant; iudicium praebent plenum iudicandis illis rebus: [τ]ὸ δικαστήριον παρὰ τὴν πύλιν. Demosth. c. Mid. p. 581. 27. εἰς δικαστήριον εἰσὶ πεπληρωμένοι ἐκ τούτων; c. Timocr. p. 729. 25. δικαστήρια πληροῦτε, ubi cave scribas πληροῦτε. Si non plenum numerum iudicum exhibuerint, τὸ δικαστήριον certo modo πληθύνεσθω (vs. 6.). Tum vs. 6. de exceptionibus iudicati dicitur: αἱ δὲ πρόξεις ἑκτῶν etc. Mox vs. 9. patet formula ἢ μήπω ἢ πρὸς θεομῖα [ἐ]ξήκη, ut in lege hereditaria ap. Demosth. adv. Macart. p. 1055. init. εἰ δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου, προσκαλέσθω κατὰ ταῦτα, ἢ ἢ πρὸς θεομῖα μήπω ἐξήκη. Fortasse etiam in huius tituli hoc loco de hereditate dictum erat. Mox ἀλλῶς est de iis, qui causa deciderint; si igitur causa ceciderint nescio qui, Ἑστιαίᾳ lex vult aliquid facere. Accusativum Ἑστιαίᾳ habet Thucyd. I, 114. Manifestum tum vs. 11. de triginta vel quadraginta etc. viris agitur, qui eligendi Hestiaeae sint e certis familiis, ἐκ τῶν οἰκῶν ταύτων, credo ex Atticis cleruchorum familiis, exclusis alijs, quæ forte ibi habitabant aliunde conscriptae. Haec formula redit vs. 21. Illi videntur iudices constitui, fortasse de hereditate ex Attico iure accipienda. Nota vero οἶκον in iure Attico esse familiam vel rem familiarem: aedes designat vox οἶκία. Vs. 12. dicitur de rationibus Hestiaeae reddendis. Vs. 13. fortasse fuit τῇ βουλῇ τῇ Ἑστιαίᾳ δίδόντων, sed quid? Εὐδύνος opinor vel λόγον. Nam in coloniis cleruchicis rationes redditae sunt senatui coloniae, non Atheniensis reipublicae magistratibus (v. n. 108.). Vs. 14. populus Hestiaeae (Atticus) habetur. Vs. 18. est ὁ ἀρχων ὁ Ἀθήνησιν, hoc est qui vulgo eponymus vocatur; hic enim solus antiquis Atticis dicitur ὁ ἀρχων. Fortasse hic quoque de iure familiarum agebatur, quod admini-

Uuu uu 2

N. 84. p. 123. Habent hunc titulum schedae Köhlerianae duplices: ex quibus alterae pleniores sunt. Ante vs. 1. in fine versus est in his ΟΔΗ ΜΟΞ; vs. 1. eadem ΑΕΗΕΚ et in altero exemplo ΑΕΤΕΚ (pro ΕΝΕΞΑ); vs. 2. initio eadem ΙΔΗΜ etc. vs. 3. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. Claraci tabulae vs. 3. ΑΙΩΜΕΝ (ΑΙΩΜΝΕΙ); sed Köhlerianae schedae ΑΙΩ ΕΙΕ, hoc est ἰσθιν εἰς, ut correxi. Vs. 4. eadem initio. ΟΠ Λ; et in iisdem superest ΑΙ, quod supplevi. Vs. 6. eadem ΚΕΦΑΛΟΞΕΙΠΕ; etiam Clar. ΕΙΠΕ. Vs. 7. Köhlerianae schedae alterae ΦΑΝΟΚΡΑΤΗΝ, alterae ΦΑΝΟ.Ρ.... Vs. 8. Köhl. ΕΥΕΡΓΕ, 10. ΑΚΡΟΠΟΛΗΙ. Vs. 11. schedae Köhl. pro ΕΠΙ habent ΕΠΕ, ut correxi, et in altero ΕΠΕ...Α; Clar. ΕΠΕΙΔΑΝ. Vs. 12. Köhl. et Clar. ΗΓΓΕΛΕ. Vs. 14. Ξ, quod supplevi, firman schedae Köhlerianae; eadem post ἐάλωσαν nihil habent nisi ΑΝΑ.Τ. Vs. 15. Köhl. Clar. ΑΙΠΟΛΕΜΙΑ hic praefixo Κ; in fine Köhl. ΕΝΑΙ...Τ. Vs. 16. Clar. Köhl. ΕΥΕΡΓΕΞΙΑΝ, 17. Köhl. in fin. ΕΙ...Ρ. Vs. 18. Köhl. ΜΕΙΞΑΙ...Τ, Clar. ΜΕΡΙΞΑ. Vs. 21. Clar. ΜΕΡΙΞΑΝ. Ceterum apographa et Köhleriana et Claraci nostro imperfectiora sunt. Vs. 15. init. ΑΙ a Schömanno mutatur in Ν, et ΠΟΛΕΜΙΟ in ΠΟΛΕΜΙΩΝ, ut legatur: ἐάλωσαν ἂν αἱ σιτηγαὶ ὑπὸ τῶν πολέμιων. Sane ὡς εἶναι πολέμιων inopia mentionis supplementi a me positum est; nunc allata lectione πολεμίᾱ scribo: ἐάλωσαν ἂν αἱ[εἰ] σι[τηγοὶ] χειρὶ πολεμίᾱ. De sententia dubitare non licet; et res ex Diodoro narratam hoc decreto contineri prorsus manifestum est.

Post n. 85. p. 125. inserire:

85. b:

[Textum vide in pag. seq.]

15 ὁν δῆμο[ς], ὅτι δοκεῖ τῇ[ν] Βουλῇ, ἐπαινέ-
 αι μὲν Διονύσιον [τ]ῷ[ν] Σικελί[ας] βασιλέ-
 α καὶ τοὺς ὑε[ῖ]ς τοὺς [Δ]ιονύσιου Διονύ-
 σιο[ν] καὶ Ἐρμούκριτον, ὅτι εἰσὶ καλοὶ καὶ
 ἀγαθοί [π]ερὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων κα-
 ῖ τοὺς συμμάχους καὶ βοηθοῦσι τῇ βα-
 σι[λ]είᾳς εἰρήνῃ, ἣν ἐπέσχετο πρὸς αὐτοὺς
 20 καὶ Λακεδαιμόνους, καὶ - - - - -
 .. καὶ Διονυσίῳ - - - - -
 - - - - - εἰ[ς] ἡφίσταν[το]
 - - - - - τοὺς] ὑεῖς τοὺς Διονυσί[ου]
 - - - - -
 25 Διονύσι]ον καὶ τοῦ[ς] ὑε[ῖ]ς
 - - - καὶ ἐγγόνους
 - - - πατρίας - - - - -

105. [α] πειν· περὶ ὧν οἱ πρέσβεις [οἱ παρὰ
Διονυσίου ἦκου[τ]ες λέ[χ]ουσι[ν]. ἀδ[ό]χθαι τ-
ῇ βουλῇ· περὶ μὲν [τ]ῶν γραμμάτω[ν], ὧν ἐπ-
εμψ[εν] Διονύσιος [πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναί-
5. ων], καὶ τῆς εἰρήνης· τοὺς συμμάχους δόγμ-
α ἐξεγενεα[ί]ν εἰς τὸν δῆμον, ὅπως ὧν αὐτο-
ῖς βουλευομένοις δοκῇ ἄριστον εἶνα-
ι· πρὸς αὐα[γ]εῖν δὲ τοὺς πρέσβεις [πρὸς τὸν
δῆμο[ν] εἰς τὴν πρ[ώ]την ἐκ[κλη]σί[αν], καὶ συ-
10. λ[λ]έ[ξ]αντας τοὺς συμμάχους [τοὺς προέδ-
ρους μὲν χρηματίζεν περὶ ὧν ἀγγέλλουσι, γ-
νώμ[η]ν δὲ συμβάλλειν[θ]αι τῆς β[ουλῆς] πρὸς τ-

ΔΙΟΥΣΕΠΕΝΤΕΡΚΩΝΟΙΠΡΕΣΒΕΙΞΕ
ΔΙΟΥΣΙΟΗΚΟΝΕ.ΞΕΛΕΠΟΞΙ.ΔΕΔ
ΙΒΟΥΛΗΙΠΕΡΙΜΕΝΖΩΝΓΡΑΜΜΑΤ
ΝΙΕΝΔΙΟΥΣΙΟΞΙΣΟ.ΟΔΟΜΙ
5 .ΩΚΑΙΤΗΣΕΙΡΗΝΗΕΤΟΣΞΥΜΜΑΧ
ΑΞΕΝΕΝΚΕ.ΝΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟ
ΙΣΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙΣΔΟΚΗΙΑΡΙ
ΙΠΡΟΣΑΓΑΤΕΙΝΔΕΤΟΣΠΡΕΣΒΕΙΞ
ΔΗΜΟΓΕΙΣΤΗΝΠΡΟΞΗΝΕΚΧΑΙΞΙ
10 ΑΛΠΕΑΝΤΑΣΤΟΥΣΞΥΜΜΑΧΟΥΣΞ
ΡΟΣ.ΑΝΧΡΗΜΑΤΙΣΕΝΠΕΡΙΩΝΑ.
ΝΩΜ.ΗΔΕΞΥΜΒΑΛΛΕΞΚΑΙΤΗΣΒ
ΟΝΔΗΜΟΙΟΤΙΔΟΚΕΙΤΩΙΒΟΥΛ
ΑΙΜΕΝΔΙΟΥΣΙΟΝΕΟ.ΞΙΚΕΛ...
15 ΑΚ..ΤΟΥΣΥΕ.ΞΤΟΥΣ.ΙΟΝ...
ΞΙΟ.ΚΑΙΕΡΜΟΚΡΙΤΟΝΟΤΙΕΙ...
ΑΓΑΘΟΙ.ΕΡΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΑ...
ΤΟΥΣΞΥΜΜΑΧΟΥΣΚΑΙΒΟΗΘΟ...
ΞΙΑΕΩΞΕΙΡΗΝΗΙΗΝΕΠΟΗΞΑ...
20 ΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΞΚΑΙΟ...
ΚΑΙΔΙΟΥΣΙΩΙΠΕΝΑΙΟ...
Α.ΟΝΟΝΞΥΗΦΙΞΑΝΘΟΔ...
ΥΕΙΣΤΟΣΔΙΟΥΣΙ...
ΚΑΤΕΡΟΗΑΠΟΧ...
25 ΕΝΕ...ΑΙ...
ΟΝΚΑΙΤΟ.ΥΕ...
ΚΑΙΕΝΓΟΝΟΥΞΡΜ...
ΠΑΤΡΙΑΣ..ΑΝΕ...
ΙΣΤΟΣΤΗΣ.Ρ...
30 ΝΠΕΡΙΑΥ..Ν...Η...

30 - - - - - ις τοὺς τῆς
- - - - - ν περὶ αὐ[τῶ]ν

Supplementa, quae addidi, versus fere aequales praestant. Eximio hoc decreto manifestò Dionysio maiori Syracusarum tyranno et filiis ac nepotibus (ἐγγόνους vs. 27.) data civitas Attica est, cuius rei meminit Philippus in epistola ad Athenienses ap. Dem. adv. Philippi epist. p. 161. ὑμεῖς ἔδοτε πολιτείαν Εὐαγόρῃ τῷ Κυπρίῳ καὶ Διονυσίῳ τῷ Συρακουσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις τοῖς ἐκείνων. Haec res scripta erat fere vs. 24 sqq. Miserat vero Dionysius legatos epistolam ipsius afferentes et mandata de pace: qua de re senatus nunc decernit. Et primum audientes de ea re socios constituitur; hi primum deliberanto et suum decretum (τὸ τῶν συμμάχων δόγμα, ut ait in simili re Aeschines π. παρατρ. p. 240.) populo tradunto; deinde quid praeterea faciendum sit praecipit senatus: ut proximis comitiis ad populum adducantur legati, praesentibusque sociis deliberationem de eorum mandatis proponant proedri et simul sententiam senatus de laudandis et ornandis Dionysio et filiis. Dionysius vs. 14. fuit rex Siciliae dictus: quod mihi novum. Hiero quidem Gelonis f. non ausus est se regem Syracusarum dicere (vide n. 16.). Ἡγεμόν]α scribi nolim. Hermo-

criti quoque Dionysii f. nomen aliunde equidem non novī; Dionysius Dionysii f. qui ante Hermocratum nominatur, est patris successor notissimus. Laudantur vero hi reges ideo potissimum, quod auxiliantur τῇ βασιλείᾳ εἰρήνῃ, ἣν ἐποήσατο πρὸς αὐτοὺς καὶ Λακεδαιμονίους: aliter enim vix restitui locus potest: de qua pace miserat litteras Dionysius (vs. 5.). Velles fortasse βασιλέως de Dionysio intelligi: sed hoc vix licet, tum quod bellum cum Lacedaemoniis non gesserat Dionysius, tum quod βοηθοῦσιν etiam ad Dionysium regem, non ad solos filios referendum est. Intellige regem Persarum, et nota me de industria dedisse βασιλέως, non τοῦ βασιλέως; rex Persarum vulgo βασιλεὺς dicitur sine articulo: quominus, si hic omissus erat, ambigua esse dictio poterat. Persarum autem rex Artaxerxes et Athenienses ac Lacedaemonii pacem inter se confirmarunt eam, ad quam solam hoc decretum referri potest. De hac uberrime dixit Xenophon Hell. VI, 3. eaque teste certissimo auctore orationis c. Neaer. p. 1357. convenit archonte Phrasiclides Olymp. 102, 2. Alcistheni archonti (Olymp. 102, 1.) tribuit Dionysius Halicarnassensis Lys. p. 85. sed Diodorus XV, 50. male sub Olymp. 102, 4. refert. Persarum regis partes in ea pace memorant Diodorus et Dionysius

Aristoph. (p. 624.). - At statim post pacem, cuius confirmationi, favit Dionysius, idem Lacedaemoniis et Atheniensibus auxilium misit iam coniunctis (VII, 1, 28.), et Thebanorum tum adversariis. Quod et ipsum pertinet ad illam Dionysii tyranni *Βεβαιωσεν τῇ εἰρήνῃ*; quippe quod Thebani noluerant accedere pacti (Xenoph. Hell. VI, 5. et VII, 1, 27. Diod. XV, 50.), ideoque adversus illos bellum gerebant, una cum Lacedaemoniis Athenienses. Cave igitur vs. 20. extr. ubi [*Ὁ*] *Ὀδυσσεύς* suppleas. Ex his stimulatim propositis patet iam hoc decretum Olymp. 103 2-3. scriptum esse: huic aetati convenit etiam scriptura, et maxime inconstantia in diphthongo eo modo solo O modo pleno OY expressa. Ceterum nota formam *Ὀδυσσεύς* sine *ι* habet aetate.

Δυσιστράτου ἀρχοντος, ἐπὶ [τῆς] Ἐ[ρεχθιδ]ος δεκάτης
 πρυτανείας, ἡ - - - - Ἀθηνιεύς ἐγραμμάτε[υε, τῶν
 π[ρ]ο[ε]δ[ρ]ων ἐπὶ [η] [φ] [ι] [ε] Εὐαγγελ[ος]

N. 86. p. 125. Vs. 10. de demarcho cogitabam,
quod etiam inter peregrinos, certe inquilinos, et or-
mōus aliqua intercessit ratio (n. 70.) i. at praestat to-
talum hunc repetitum. Πόλεως enim quasi pnel-
tor peregrinus est. Vs. 13. Schömannus vult ξύμ-
βολα. Vs. 24. Os. supplet δίκαι κατὰ τὸν νόμον.

N. 87. p. 126. vs. 24. textus primitivi lege $\Delta\Omega\text{N}$ NION (monui iam ad n. 894.). P. 126. *b. extr.* quod dixi de decem talentis et de Stratonē non ob ea donata civitate dignato, quae longe fuerit carior, id mirum visum est. Veram rem sum paulo argutius elocutus, quod non putabam quemquam me non intellecturum. Nempe reipublicae salute vel commodo postulante ipsis inquilinis vel servis civitas donata est vel, ob merita, vel simpliciter quod suadebat rerum ratio, ut Clisthenis aetate; sed vendita non est, ne decem quidem talentis: nec tanti erat regi Sidoniorum decem donare talenta, quanti aestimandum erat, si servus proelio navali fortiter pugnasset. Quapropter servos ob victoriam navalem civitate donatos legimus, non regem ob decem talentorum munus. Ceterum τα δέκα ταλάντα primo aspectu olim putaveram esse τὰ εἰς τὰ κατὰ ψήφισματα ἀναλισκόμενα τῷ δήμῳ; sed ita exprimi illa notio non potuit.

N. 68. p. 127. in varia lectione (b. 1.) pro 16.
scribe 15. Claraci tabulae vs. 3. pro ΔΟΤΟΣ ha.

bent ITO; unde conicio: [δοῦναι τοὺς δημαρχοὺς
καὶ τοὺς τραπεζῆς. Eadem 11. ΑΙΥΣΤΕΡΩΙΕΤΕΙ
ΠΡΩ; 1/2. ΤΩΝΕΚ.

N. 91. p. 130. De indice huic et praecedenti titulo praescripto cf. ad η. 1363. De restitutione monui Praef. §. VIII. neque ea potest audacior cuiquam videri, qui norit et Pocockium et decretorum formulas. P. 131. b. 8. scribe $\pi\upsilon\tau\alpha[\nu\epsilon]\sigma\upsilon\sigma\eta\varsigma$.

boni N. 93. p. 132 sqq. Vide ad n. 714. ubi Φαλῶδα seu Φαλῶδα pro Φιλαρῶδι dicendum fundum ἰαδονῆι. P. 135. a. 24. lege: ἰδὲ ἡγεθῶσαν, et δ. 1. = 2. εἰσθήλας (εἰς ὁρήλας). 25. 5p. Quid iterum addidit Oannus Svll.

(ἐπὶ ὄρναις). N. 94 p. 134. Qui iterum edidit Osannus Syll. II, 64. post vs. 20 notat vacuum spatium, et vs. 6. legi ΔΗΜΟΣΘΕΝ. . ΗΜΟΦΑ (in alio opinor Fourmonti exemplo, ac quod Bekkerus usus est), hoc est Δημοσθένης Δημοφάνους. Vs. 7. et 9. Os. habet ΚΑΛΛΙΟΥ, et in fine ΑΝΙΔΕ. Quae de vs. 9. 10. dixi, in iis me iterata confirmat tituli inspectio: quam facile fuerit Fourmontio vs. 9. repetere ex prioribus, quivis videt; ΦΑΝ autem super ΔΕ videtur pro varia lectione adscriptum esse. Vs. 2. 3. Εὐδελόμεν servandum esse monui iam p. 508. & ad n. 172. quo titulo collato probabile et Osanno et mihi fit, n. 94. pertinere ad Meliten, et in Melitae regione Fourmontianum χωρίον τοῦ Κορυθαίης quarendum esse (cf. Add. ad n. 12.). Meierus initium catalogi δημοτῶν agnoscit, post διαθήκην confecti.

N. 96. p. 136. Initio potest scriba addi, quem amisi. Schömannus pro Chaeronensi pugna mavult bellum Lamiacum memorari; nam Athenienses in illa captos precibus Demadis esse dimissos (Demad. Frägm. §. 20. Polyb. V. 19. Diod. XVI. 87.)

N. 99. p. 137. Claraci tabulae. 3. ΚΑΙΤΟΣ, 6. ΤΗΤΑΘ, 7. ΕΠΑΙΝΕΞΑΝΤΑ, 8. ΑΡΙΞ (p. ΑΡΓ), 9. ΕΙΡΗΝΙΠΠΟΥ, 6. ΟΛΥΜΠΩΙ, et ΑΓ (p. ΑΠ). Vs. 1. Init. lectio 101 satis videtur firma esse, quare non poterit verum haberi, quod amicus coniecit: οὐ συλλογὴ τοῦ δήμου ἀνέθεσαν μητρί. Ψών ἐπὶ Ἡγησίου ἀρχόντος ἀπεφάνυνθαι ὑπὸ τοῦ δήμου.

N. 101. p. 140. Pollucis locum, quem ex uberiore rei definitione male concisum et luxatum putabam, ita cepi, ut a. rediret ad singulas familias unum habentes patremfamilias, et hae familiae dicercerentur τριακάδες, tricesima quaeque gentis pars, ut duodeκὰς est duodecima pars (Arat. Phaen. 555. 703.). Sed ut nunc legitur apud Pollucem, τὰς τρεῖς ad γένη, gentesque sunt τριακάδες vocatae, utpote tricenorum virorum, quemadmodum διὰς, τρεῖς sunt duo, tres, non dimidia et tertia pars; atque ita ipse intellexi Oec. civ. Ath. T. I. p. 36. Sic etiam pagorum τριακάδες fuerint tricenorum virorum, neque iam demoticae τριακάδες exacte respondebunt gentilicis, quod hae gentiliciae pagis ipsis respondent, τριακάδες demoticae vero partes sunt pagorum. At-

que haec sententia mihi nunc vera videtur; similiter Spartanorum τριακάδες (Herodot. I. 65.) gloriis habentur διπλά κατὰ δήμους καὶ ἀρχιδυὸς ἄνδρων; easque ob id potius, quod tricenae complexae videntur sint, quam quod tricesimam obae partem constituerint, τριακάδες dictas esse statuit etiam Müller. Dor. T. II. p. 85. Est etiam, qui τριακάδα et ὠβαν idem fuisse putet: quod non probat.

N. 102. p. 141. b. 3. scribe vs. 11. (pro vs. 10.)

N. 103. p. 141. Vs. 1. non, quod amico visum, scribi potest: μηδὲ τὴν ἑλὴν ἀγοστὰν πῶν τῶν χαλκίων. Debebat enim ἀρῶντων esse; et potius velandum erat, ne paderetur silva. Novam lapidis delineationem nuperrime misit Rosius, ab amico factam; in qua est Σ, quod postulavi, non Σ; pro Ω. sicut O ibi esse. Vs. 4. diserte habetur ΑΓΟΤΙΜΗΜΑ. Ex ceteris haec annoto: 5. extr. ΕΓΤΥΝΤΗ, 8. init. ΓΝΗΤΑΙ (igitur γίνηται), 11. pro ΑΛΛΟΣΗΤΑΙ ΧΩΡΙΩΙΟΙΜΙΣ est ΑΛΟ. ΟΣΗΤΩΙΧΩΡΙ. ΩΙΟΙ ΜΙΞ. 12. extr. ΣΧΟΙΝΟΥΝΤΟΣΚΑΙΞ, 15. ΑΛ ΜΥΡΙΔΑ, 16. in lacuna ΕΥ. ΠΟΥΠΙΕΞΤΙΝ (εἰ τοῦ εἶναι?), 18. ΤΩΙΔΕΔΕΚΑΤΩΙ, 20. ΕΞΝΙ (εἴ?), 22. extr. ΤΗΙ (τὴν, ut conieci), 23. ab initio .. Λ ... ΛΙΣΤΕ etc. et in fine ΚΧΙΟΒΟΙΗΚΑΤΑ, 24. ΟΝΘΩΑΙ.

N. 105. p. 144. a. 17. lege n. 90. (pro n. 9.) 19. lege Hosacharam, 29. liberatis.

N. 106. p. 144. Dobraeus (Diar. class. T. XXX. p. 124. Ros. Inscr. p. 389 sqq.) docet vs. 1. legi: ΙΣΤΕΙΩΝΕΤΕ ΔΗΝΙΕΝΖΙ ΔΗΙΙΕΝΤΩΙ ΕΡΩΙΕ ΠΑΙΝΕΣΑΙ ΔΕ ΑΙ

Sed Δ, ΝΖ, Α et ΕΝΤΩΙΕΡΩΙ ut incerta notavit. Hinc idem coniecit: ἐπαίνεσαι μὲν Τροίηνους, καὶ ἀναγράφαι τοῦτο (ni malis τόδε) τὸ ψήφισμα καὶ ἐνθάδε ἐν ---- καὶ Τροίῃ ἐν στήλῃ ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπαίνεσαι δὲ καὶ Ζηνόδοτον etc. At στήλη non satisfacit dactylibus traditis. Dobraeus inscriptionem putat Deliam vel Ceam esse. De Zenodoto quodam Troezenio cf. Voss. H. Gr. III. p. 475.

N. 107. p. 145. a. vs. 2. in Graecis dele tota singulum; p. 147. a. 9. scribe τοῦ[s. In tituli restitutione vs. 7. πρεσβείας mihi non placebat, quod dubitabam de legatione prius missa; quae tamen quum potuerit honores regi prius decretos (vs. 37.) perferre, non nunc obsum, quominus ibi scribatur: ἀφικόμενης τῆς ἀπὸ τοῦ δήμου πρεσβείας. Vs. 33. 34. praestat Meieri supplementum αἰ[τὸν βοηθ]εῖν τῷ δήμῳ.

N. 108. p. 148 sqq. Salaminem ne crede ante Aratum redditam Atheniensibus esse: diserte enim Pausanias docet diu iram Salaminis servasse Athenienses: καὶ ἐς τὸν πάντα ἐπώμοσαν χρόνον Σαλαμίνους ἀπομνημονεύσαν προδοσίαν, quae ille non scripsisset, si paulo post Olymp. 115, 3. recuperassent Athenienses insulam per Demetrium Poliorceten. Aratus autem reddidit haud dubie Olymp. 137, 1. quo anno liberatae Macedonico praesidio Athenae sunt. Hoc monuit Meierus. P. 150. a. 3. dele locum citatum Plutarch. Demetr. 16. quem apposui aliud agens. Vs. 1. (p. 150. a.) cum Rochetto falso intuli Ἐπὶ Ἐργόκλειους ἀρχόντος: Ergocles enim prior

ris anni archon est, quo archonte gymnasiarchiam gessit Theodotus (γυμνασιάρχης τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Ἐργόκλειους ἀρχόντος); et huius ille gymnasiarchiae iam reddidit rationes exacto anno. Recte Meierus: Ἐπικλέους ἀρχόντος. Nomen hoc habes n. 110. P. 150. a. 13. a. fin. scribe Θεόδοτον, p. 151. a. 3. lege T. I. (pro T. II.). Quod ibid. med. dixi, Vs. 11. ΕΑ ΝΩ[N est εἰλαῖον: οἱ εἰλαῖον εἰληφότες sunt ἱ, qui in gymnasio exercitati sunt, id est verissime dictum, et emendatio non modo facilis, sed certissima. Ε fuit E, A est Λ, N est ΑΙ, Ω vero O. Theodotus gymnasiarchus, quod paulo ante dictum, προσεδάπανσε πρὸς τὸ μερισθῆν αὐτῷ εἰς τὸ εἰλαῖον ἐκ τῶν ἰδίων: hoc oleum datur iis, qui in gymnasio exercentur; igitur non mirum est, quod continuo additur: ἀνέθηκεν δὲ καὶ ὄπλον, ἐν ᾧ καὶ ἀνέγραψεν τοὺς νενικηκότας τοὺς δρόμους, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς εἰλαῖον εἰληφότας. Amicus tamen interpretatur aliter, quod non intelligatur, quare tantum τοὺς νενικηκότας τοὺς δρόμους dictum sit, omis- sis luctatoribus, et quare non dictum sit: ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἀλειφομένους, quae formula est usitata: igitur τοὺς εἰλαῖον εἰληφότας putat ceteros esse ludotam

victores, exceptis cursoribus, oleo quippe donatos, ut in Panathenaeis. At cur non dictum fuerit, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς νενικηκότας τοὺς ἄλλους ἀγῶνας? Et certe si oleum fuisset praemium, debebat τὸ ἔλαιον dici: neque oleum solum in Panathenaeis praemium fuit, sed etiam vas olearium, quod non comprehenditur *olei* mentione: atque ut concedamus, victores posse dici τοὺς τὸ ἔλαιον εἰληφότας, et Salaminē quoque oleum esse praemio datum, quod tamen Panathenaeorum proprium est, ne sic quidem recta verbis ratio constabit. Nam si luctatoribus praemio datum oleum, dabatur etiam cursoribus, quod de Atticis ludis patet insuper: ex n. 242. (adde de curuli cursu n. 33. et nott.); igitur dicendum certe erat: καὶ ταύς ἄλλους τοὺς τὸ ἔλαιον εἰλη, quamquam cur omnino cursores prae ceteris nominarentur, nulla fuisset causa. Contra nostra explicatio nullis premitur difficultatibus. Designandi primum ludorum victores erant: quum vero de certaminibus nondum dictum in antegressis esset, non potuit dici simpliciter τοὺς νενικηκότας, sed addendum fuit aliquid, quo designarentur certamina. Potuit igitur dici τοὺς νενικηκότας τοὺς ἀγῶνας: sed quum nulla edita essent nisi cursus certamina, pro hoc dictum est τοὺς δρόμους. Haud raro enim cursus certamina sola habita sunt; quo pertinet λαμπαδηφορία numquam non seorsim edita. Ita intellige cursus solius ludos institutos Salaminē esse, gymnasiarcho Theodoto, credo in *Hermæis*, de quibus ante dictum: nam de iis solis ludis dicitur, qui ad gymnasiarchiam pertinent, non de omnibus; ad gymnasiarchiam autem pertinent Hermæorum ludi: quod cur statuam, longum est dicere. Iam post ludorum victores designantur οἱ ἔλαιον εἰληφότες, pro quibus de industria non nominantur οἱ ἀλειφόμενοι, ut paulo ante. Nam τῶν ἀλειφομένων alii suo sibi aere oleum comparant, alii accipiunt a gymnasiarcho sive ex publico: posteriores hi sunt οἱ ἔλαιον εἰληφότες, iique ideo sunt inscripti, ut constaret, quot homines ex publico sive a gymnasiarcho accepissent oleum; fere ut in duobus titulis Tauromenitanis inscriptum habetur, quantum olei quotannis consumptum in gymnasio esset. Ceterum formulae ἔλαιον εἰληφέναι similis est altera ἔλαιον vel τὸ ἔλαιον δεῖναι n. 1122. 1123. de eo, qui oleum in gymnasio praebeat volentibus.

N. 109. p. 151. Iterum edidit Osannus Syllog. II, 56. viditque egregie vs. 11. latere ἱερῷ τῆς Βένδιδος. Itaque illi thiasotae Bendidis fuerunt cultores, et solita est formula restituenda: ἀναγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιδίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Βένδιδος, quod fortasse Artemisium est a Pausania I, 36. init. commemoratum.

N. 111. p. 153. b. Demetriadem et Antigonidem, abolitis pridem ceteris Demetrii et Antigoni honoribus, alteram usque ad institutam Ptolemaidem (Olymp. 125, 3. – 133, 2. vide ad n. 120.), alteram usque ad Attalidem receptam (Olymp. 145, 1.) superfuisse non est probabile. At huius tituli aetate

INSCR. GR. VOL. I.

superfuit utraque, necdum addita est Ptolemais, quam statim quum reciperetur quinto esse loco positam omnino est consentaneum. Itaque titulus non solum anno Olymp. 145, 1. sed multo antiquior est, et videtur proxime ad Olymp. 123, 2. accedere. Significavit hoc Meierus, quamquam non iisdem verbis.

N. 112. p. 154. Vs. 7. delete ante ὑπὲρ τῶν θυσιῶν commate, Meierus vult ita construi: δεδύχθαι ὑπὲρ τούτων, ἃ ὑπὲρ τῶν θυσιῶν ἀπαγγέλλουσιν. Vs. 17. in textu minusculis scripto post ἀπὸ pondus auri, ex quo corona conficienda, supplendum esse, significavi lacunā relictā.

N. 113. p. 156. b. 22. scribe *Fastis*. Lin. 39. *Cecropidis* scripsi labente calamo; lege *Hippothontidis*.

N. 115. p. 158. 2. scribe ὑ[πὲρ] cum uncis.

N. 116. p. 159. Vide lemma ad n. 190.

N. 117. p. 159. Titulum, qui nunc in Museo Strangfordiano est, sed etiam magis obscuratus, denuo contulit Bröndstedius. Vs. 2. legitur ΓΕΓΟΝΕΝΑΙΓΑΣΙ, vs. 5. ab initio ΝΙΔΟΥ, dein ante lacunam KI, vs. 7. – ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ, vs. 8. ANΘΕΣ etc. vs. 9. init. EN non apparet; vs. 11. ab init. est ΣΠΡΩΤΟΝ, vs. 13. ab init. ΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ (igitur expelle istud mirum προγονίας, et lege χαροτόνias); vs. 15. extr. additur ΠΡ; vs. 17. extr. legitur ΓΕΙΝΟΜΕ; vs. 19. in fine additur Ω; vs. 20. praefigitur ΑΙ; vs. 21. extr. est ΜΗΤΕΕΝ; vs. 22. praefigitur Ρ, deinde est ΠΑΤΡΙΔΟΣΤΙΜΗΚΑΙΜΑ; vs. 25. sqq. habetur:

ΟΝΔΗΜΟΝΑΥΤΟΙΣΔ . . .
ΝΓΡΑΦΗΝΤΗΝΔΕΗ . . .
ΙΝΙΚΑΝΔΡΟΥΑΡΧ . . .
ΕΙΣΣΤΗΛΗΝ
ΤΟΥΣΛΑΧΟΝ

Vs. 28. supple eis στήλην [λιδίνην, vs. 29. τοὺς προέδρους] τοὺς λαχόν[τας]. Ductuum forma est Ο, Π et Γ, Φ; in ceteris nihil est memorabile, nisi quod ceterarum quoque litterarum fines transversis lineolis distinctae sunt, et quod Bröndstedio iudice scriptura universa Imperatorum aetatem refert. Litterae non στοιχηδόν scriptae sunt, certe non accurate. Lapis praeter sinistram marginem fractus est undique, 16" altus, 14" latus.

No. 119. p. 161. in lemmate scribe: „ex *schedis Rosianis*”. Errorem esse typothetae monui ad n. 171.

No. 120. p. 162. a. in Graecis vs. 8. scribe κατὰ τὰ δέντας, et vs. 34. γρ[αμμα]τεῖς etc.

N. 122. p. 164. a. 24. ex Corsinianis *Fastis* Demonicum ad Olymp. 105, 3. pertinere dixi: sed erravit Corsinus, debetque ille pseudonymus paucis annis post reponi: quod in commentatione de pseudonymis doceo et vidit iam Vömel de bello Amphipolitano p. 22. Mox p. 164. b. 39. lege: „Attalum III. *Eumenis* f.”

XXXX

N. 123. p. 165. a. *Hadriano Imperatore Senatus Quingentorum revocatus est*] De numero Senatus monui passim, ad n. 372. 380. 415. 420. Claudio Imp. superfuit Senatus Sexcentorum (n. 320. 361. 381. 480.); at Quingentorum Senatus habetur M. Aurelio Imp. usque ad Caracallam (n. 189 sqq. n. 353. cf. n. 395. 397. 438. qui omnes eius fere aetatis sunt). Unus titulus n. 406. Sexcentos offert, licet litterarum forma ad eandem fere aetatem nos deducat: sed hic lacer est et a Fourmontio vitiose transcriptus. Iam quum nulla possit causa excogitari, quare, dum XII tribus fuerunt, Sexcenti sint ad Quingentos redacti, nec cur Sexcenti, si hi post XIII tribus perdurarint, postea non mutato tribuum numero sint aboliti et Quingenti instituti; una cum XII tribubus in XIII auctis, quod Hadriano Imp. factum est, Quingentos statuo pro Sexcentis restitutos esse. Ex scriptoribus Pausanias, qui opus suum non ante annum M. Aurelii decimumsextum absoluit, consentit cum inscriptionibus, ubi I, 3, 4. dicit *βουλευτήριον τῶν πεντακοσίων καλουμένων*, οἱ βουλευούσιν ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις: unde patet tum Quingentorum Senatum obtinuisse; recte tamen non simpliciter dixit τῶν πεντακοσίων, sed addito καλουμένων: nam illi Quingenti vocati paulo plures fuerunt quam quingenti (quingenti et undequadragenta, vide ad n. 190. p. 323.). Sextus Empiricus autem, qui in secundi et tertii post Christum saeculi confiniis floruisse putatur, ubi adv. Gramm. §. 215. in exemplis soloecae orationis haec ponit, Ἀθῆναι καλὴ πόλις, Ὁρέστης καλὴ τραγῳδία, ἡ βουλή οἱ ἐξακόσιοι, non testimonium fert de hac aetate, qua Quingentorum Senatum obtinuisse certissimum est, sed exemplum structurae grammaticae profert in aliquo auctore lectum, ut Theodoretus, ubi Quingentorum Senatus meminit, facit hoc ex antiquis fontibus. Nam circa a. Chr. 270. Senatus iam fuit septingentorum et quinguaginta (n. 380.), saec. IV. autem trecentorum (n. 372.); nec posthac probabile est vetus institutum esse revocatum.

In interpretatione tituli p. 165. b. a. fin. 24. scribe *κάρνα*, et 22. a. fin. scribe 83. D. (pro 86. E.); p. 168. b. §. 5. lin. 4. scribe *κατασκευήν*, p. 169. b. 4. [ἐ]νο[χ]ος, 9. καθε[σ]ταμένον.

N. 124. p. 171. a. *ἐπιμελητὴς ὁ ἐπὶ τὸν λιμένα χειροτονημένος* est cum *ἐπιμελητῇ τοῦ ἐμπορίου* (non τῶν νεωρίων) conferendus. Notavit Schömannus.

N. 125. p. 171. a. 4. a. fin. scribe [τὴν etc.

N. 126. p. 172. tituli vs. 31. ubi dedi *ἵεναι* (p. 173. b.), Meierus coniicit *ἐπιέναι*. Idem vs. 39. vult ὁ ἐπὶ ἡρώου *καταλειφθεὶς* (expectabam *κατασταθεὶς*): Schömannus coniicit ἐπὶ Ἡρώου, de archonte.

N. 127. p. 174. 30. scribe *πατρίαν*.

N. 128. p. 174 sq. Vide ad n. 213. extr.

N. 130. p. 175. Claraci tabulae vs. 1. ΚΑΛΛΙ ΣΘΕΝΟΥΣ, cui non confido.

Post n. 133. p. 175. adde:

133. b.

Ad radicem *Brilessi*, in coronis duabus oleaginis; ex schedis Köhlerianis.

Η ΒΟΥΛΗ

ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ

Ἡ βουλή, Μεδοντίδαι sc. στεφανωθέντες. Memorabilis gentis olim regiae mentio.

Class. II. p. 179. b. 19. lege *nuper* (pro *super*). In parte tabularum huius classis Rosius litterarum numerum singulis versibus eundem restituere conatus est: quod non necessarium. Idem hinc inde aliam nunc atque olim in schedis mihi missis lectionem praebebat. Hinc potiora deinceps annotavi, exiguas discrepantias mittendas ratus. Eodem modo Köhlerianis schedis usus sum, in quibus aliquot ex his titulis insunt.

N. 137. p. 183. tituli vs. 8. post ΑΡΧΟΝΤΕΣ tolle uncum.

N. 138. p. 184 sqq. Hic titulus ex Osanni fide a nobis editus est, quod nullum nobis huius apographum miserat Rosius, contra quam ipse putat p. 226. ubi Osannum habuisse suas chartas dicit. Itaque annoto variationem lectionem potiore; plura addere supervacaneum est, quod pleraque ex titulum horum consensu firma sunt. Habent etiam schedae Köhlerianae, sed minus plenae sunt. Vs. 1. Ros. ΕΥΒΟΛΟΞ (Εὐβουλος, quod praestat, non Εὐκαλος); ibi, ex lapide praebet litteras ΕΚΠΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΣ ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑ (sic etiam Köhl. omisso tamen ΕΞ), quas assecutus coniectura eram. Vs. 2. Köhl. ΟΛΕΙ ΤΟΝΟΞ; ibid. extr. Ros. litteras ΕΛΡΑΜΜΑΤ servavit. Vs. 3. idem habet ΗΟΙΞΕΚ...ΟΦΟΝ et in fine ΕΡΜΕΙΟΞΕ; vs. 4. ΡΑΜΜΑ etc. (pro ΑΜΜΑ) et in fine ΤΟΙΞΤΑ, et sic deinceps unam alteramque litteram, quae a nobis suppleta est, dedit ex lapide: haec omnia annotare putidum. Vs. 5. habet ΛΥΞΙΕΤΡΑΤΟ...ΟΡΥΝΙΔΟ; Köhl. ΟΡΥΧΙΔΟ. Vs. 7. Ros. recte ΡΔΔΓΗΗ, et 8. ΡΗΗ (pro ΝΗΗ); Köhl. pro hoc ΗΗΗ. Vs. 11. Ros. Ρ (pro Ρ), ut correxi. Vs. 12. Ros. ΦΟΚΙΑΔ... (Φωκιάδης); Köhl. ΕΞΕΟΙΟ, ut correxi. Vs. 15. init. Rosius ΕΟΙ (pro ΙΟΙ); 16. Ros. ΑΡΑΥΡΑΙΙΙ (Köhl. ΙΙΙ: sine ceteris), et in fine ΡΔΔΓΗ. Tum Rosius vs. 24. extr. ΗΑΛ (Köhl. ΗΑΛΝ); vs. 25. extr. ΗΟΙΞΛ (Köhl. ΗΟΙΞΛΥ); 27. Ros. :ΙΙΙ: (pro :ΙΙΙΙ), deinde Köhl. Ros. ΔΔΓΗΗ, ut correxi. Tum Ros. vs. 29. ΙΙΙΙ (pro ΙΙΗ) et in fine ΤΟΥΤΟΝ; utrumque etiam Köhl. Vs. 33. Ros. pro ΗΕΛ.ΙΟΞ habet Ε.Τ...ΟΞ, quod si verum est, cedere debet Ελειος, et reponi Ε[ι]τ[ε]α[ι]ος. Vs. 34. ubi ΟΙΞ (pro ΗΟΙΞ) supplevi, quattuor litterarum spatium Ros. habet, quod omnino postulatur. Vs. 37. Ros. ΙΙΙ (pro ΙΗ), mox cum Köhl. Ρ (pro Ρ in pondere), et in fine ΡΙΙ (per errorem). Vs. 39. Ros. ΤΟΥΤΟΙΝΗ., dein ΙΙΙ (p. 111); et in fine ΗΗΡΔ, et sic nunc etiam n. 142. (non olim). Vs. 43. Ros. in primo pondere ΡΔΓΗ., ut correxi, nisi quod Rosius unius litterae lacunam ponderi annumerat,

tamen affirmantibus Mullero et Rosio $\sigma\tau\epsilon\rho\chi\eta\delta\upsilon\nu$ scriptae sint, licet non totidem in singulis versibus. Itaque ex illis tabulis sola haec noto. Vs. 2. TETA (pro TPI), quod ferri nequit. Vs. 6. extr. 7. init. A|ΘENAI..NEITTTTHHHHΔΔΔΔΓΓΓ, numero eo, quem ego ex coniectura dedi, nisi quod unum Δ apocodit; cetera Rosii lectioni propiora sunt, quam ferri poni posse iudico. Vs. 13. ΘΡΑΞΥΒΟΛΟΙ et in fine NEOME. Interpretationi addo haec: P. 226. b. § 1. *Adhuc* est: *Minerva pecuniis*, ut §. 10. et n. 145. 146. 147. Cf. Introd. classis § IV. *Θυμαράδης* habetur etiam ap. Phot. Lex. p. 75. ed. Herm. Dativo (*Αυσιδῶν* *Θυμαράδης*) non prytania Hellenotamiarum, sed Hellenotamiam eum, qui negotium tractavit, hic et alibi significari, ex collatis §§. 2. 3. et n. 147. pryt. VII. sponte patet. In fine §. 1. p. 227. a. init. merito offendit Meisum, quod Boedromione incipiente Athenis dixi *Eleutheria* celebrata esse: quid voluerim, paucis aperiam. Pugnam Plataicam Plutarchus (Camill. 19. Aristid. 19.) secundum Athenienses perhibet d. vi. vel iv. Boedromionis incipientis pugnam esse, sed

secundum Boeotos iv. Panemi (Metagittonis) exeuntis (Aristid. 19.): qui dies quum, contra quam Plutarchus putat, non potuerint congruere, Plutarchum iam olim (in Comm. de pugna Marathonica Probem. Ind. Leot. Univ. Berol. aestiv. a. 1816.) monui diem pugnae ex diebus sollemnum iudicasse. Quippe d. iv. Panemi exeuntis celebrata Plataeis Eleutheria sunt Iovi Eleutherio in memoriam pugnae Plataicae (Plutarch. Aristid. l. c.), quo die ibi pugnatum esse consentaneum est: Athenienses vero paulo post Athenis celebrabant sollemnia Plataicae pugnae, iii. vel iv. Boedromionis incipientis; eaque subsecutum d. v. Genesiorum affine festum est defunctis omnibus sacrum (v. Meurs. Gr. fer. v. Γενέσια et de die Lex. Seg. p. 86.) et d. vi. Marathonicae pugnae festum. Haec Attica Plataicae pugnae sollemnia ad similitudinem eorum, quae in Boeotia agebantur, cum Corino Fr. A. T. II. p. 332. 338. Eleutheria dixi; sed praestabat ea Plataica vocare. Haec hactenus. P. 227. b. § 10. E non ut amico visum in P, sed tantum in T vel X mutari posse docet numerorum consecutio:

N. 149. p. 228 sqq. Magnopere discrepat Claraci apographum, quod apponam integrum.

ΟΓΙΣΤΑΙ
ΕΝΟ ΕΝ
ΘΕΚΡΑΗ
ΝΟΣΤΧΧ
ΗΙΚΤΕΙ

ΛΟΣΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣΚΑΙΠΑΡΕΔΡΟΙΣ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΕΒΔΟΜΗ

ΝΟΔΟΡΟΙ (in fine suppletur ΕΣΤΕΝΔΙ)

ΟΒΕΛΙΑΝ. ΙΙΛΟΓΙΣΤΑΙ

ΛΟΓΙΣΤΑΙΣ

ΠΕΜΠΤΗΚΑΙΔΕΚΑΤΗ

ΟΝΟΣΛΟΓΙΣΤΑΙ

ΤΗΕΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

ΜΟΙ

ΤΗΙΣΤΑΜΕΝΟΣΚΗΡΡΟΦΟΡΙΟΝΟΣ

ΤΟΙΦΑΛΗΕΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙ

ΝΑΙΣΚΑΙ (in fine suppletur ΕΛΛΕΝΟΤΑ)

ΜΙΑΙΣΚΑΙΠΑΡΕΔΡΟΙΣ (in fine suppletur ΦΘΙΝΟΝ)

ΤΟΣΣΚΗΡΡΟΦΟΡΙΟΝΟΣΕΣΘΟΡΙΚΟΝ

ΝΙΚΟΓΡΕΙΟΙΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙ

ΚΑΙΣΥΝΑΡΧΟΣΙ

ΠΡΥΤΑΝΕΥΟΣΗΣ

ΤΟΜΗΝΟΣΕΚΑΤΟΜΒΑΙΟΝΟΣ (in fine suppletur Τ)

ΑΣΕΙΚΟΣΤΗΣΤΟΜΗΝΟΣΕΚΑΤΟΜΒΑΙΟΝΟΣ (in fine suppletur Ε)

ΠΙΤΗΣΕΡΕΧΩΗΔΟΣΠΡΟΣΗΚΤΗΣ

Vs. 4. igitur, si ΝΟΣ verum, fuit $\mu\eta\gamma\upsilon\varsigma$ vel mensis nomen — $\omega\gamma\upsilon\varsigma$, et stamma argenti. Vs. 9. *Δωβελίαν* iam coniectura assecutus eram e pristina lectione ΚΙΑΝ. Vs. 16 sqq. an non vera sit scriptura *Σκίρροφ*, dubito, etsi non est inusitata. Vs. 17. patet iam — *τῶ Φαλέρῃ καὶ συνάρχουσιν*, cuius dictionis finem coniectura assecutus eram e vestigiis tenuissimis (ΠΑΙ:Υ). Vs. 20. memorabile *ἔς Θορικόν*, reliquis nunc accedens vocabulis, simile additamento

ἔς Πύλον n. 147. pryt. III. Pecunia videtur numerata esse praesidiariis Thorici. Vs. 21. nunc liquet legendum — *vi. Κοπρεῖν καὶ συνάρχουσιν*; de Κοπρεῖν vide ad n. 145. p. 216. cum Addendis. Phalerensis autem ille (vs. 17.) et hic Coprensis videntur ut Μεκτενσίς et Paeonides, quos pridem habuimus, Hellenotamiae esse, diversarum omnes tribuum (cf. p. 230. b. med.). Ceterum post illum articularum, in quo de pecunia Coprensi illi numerata dictum erat, eodem

versum videtur alteri conscriptus annus esse. Vs. 27.

ΠΡΟΣΗΚΤΗΣ ferri non potest; praefero pristinam lectionem: nom. de prima agi prytania docet mensis Hecateμβάτων. In textu nostro p. 250. a. 7. a fin. p. 25. 16. lege vs. 20. vel nunc post Claraci epigraphum potius vs. 21. P. 250. b. 24. pro vs. 3. scribe vs. 16.

N. 150. p. 231. est in schedis Fauveli Kählerianis; Lectiones has habent. A. vs. 4. ΔΙΟΥΓΕΙΤΩΝ, 5. ΑΜΑΞΑΝΤΙΕΥΣ (corrigere iam Αμαξαντιεύς), 10. init. ΝΕΙ, 11. ΜΟΙ, 12. ΧΟΣ, et in fine ΕΓΡΑΜΜ, 20. ΗΗΗΗΔ etc. 21. ΚΑΤΥΡΙΔΕ, 23. ΧΗΗΗ, 28. ab init. ΟΝ, 35. ΗΗΗ, 36. ΔΟΕΤΑΘ etc. 42. ab init. ΔΟΙ. B. hic extat in illis schedis.

Vs. 1. ΛΕΡΑΦΑΓΑΡΕΩΚΑΝΚΑΕΚΤΑΤΑ, 2. ΓΑΡΓΥΡΩΝΦΛΟΓΝΑΞΗΝΔΟΑΓΗΞΑΞΟΞΟ, 3. ΕΛΕΥΣΙΝΟΟΗΝΔΑΓΒΟΙΔΙΟΝΕΛΕΦΕΝΤΙ; igitur vs. 3. Ελευσινόων fuit. 4. ΞΑΝΕΘΗΚΕΤΑΘ, ut supplevis. 5. ΜΗΤΗΡΕΝΗΤΟΕ, fere ut dedimus. 6. extr. ΚΛΗ, 8. ab initio ΔΕ, 11. ΜΕΓΑΣ, 13. extr. ΚΛΗΞΟΑΡ (in alteris ΟΑΡ), 15. diserte ΗΥΡΕΘΗ, 19. ut Chandl. 32. ab init. ΠΙΞ, 40. ΧΡΥΞΟΞΥΠΡΟΔΕΡΙΞΠΡΟΞ... ΕΧΟΞΑΝ. P. 234. b. 3. a fin. etc. p. 235. b. ab lege 738. (pro 739).

N. 151. p. 238. b. extr. lege n. 150. (p. 151). P. 239. a. 2. lege vs. 13. (pro 21). Quod ibi inexplicabile dixi ΙΝΑΙΑ, id cave putes esse *ita ra*, ut vs. 20. *ita ra* *Zeus*; nam vs. 20. hac formula locus designatur; at illic de loco cogitari nequit. Mihi *uana* superesse videtur ex adiectivo *herhae* vel *arboris* notionem continente. P. 239. b. 13. scribe n. 150. (p. 151); p. 242. b. 27. lege §§ 9. 22. 24. Postremo p. 243. a. 5. lege §. 42. (pro §. 41).

N. 155. p. 246. a. 16. a fin. *Quis enim vestes per tot annos asservatas traditasque esse putaverit?* Quam quae pars monumenti servata est annos complectatur septem, altera vero columna perierit, cuius eadem videtur magnitudo fuisse; et in superstitie etiam columna desinit laud pauca, sed decem vel plures annos videtur titulus comprehendisse. Per tot annos vestes esse asservatas, quotannis traditas et identidem tabulis inscriptas, mihi non credibile est; debebant illae tandem in usum quemcunque verti. Meo igitur iudicio hic non recensendus est rerum eodem anno traditarum, ab illius anni magistratu simul inscriptus, sed successione annorum natus, dum singulis annis suam partem inscribunt magistratus. P. 247. b. extr. *χρῶν ἐν πλαστῶ* Müllero in litteris ad me datis tunica est scutulata (Juvenal. II, 97. Phaedr. II, N. VIII, 73), quali utantur Scoti. P. 248. a. quid *edox* esset docui, antiquo usu intellige: nam Graeci posterioris aetatis non exacte observant vocis proprietatem.

N. 156. p. 249 sq. Dodwello fidem derogare non ausus rectius significavi suspicionem meam, titulum hunc Euclide priorem esse (vide maxime de vs. 8).

quam nunc firmant Guil. Gellii schedae a Rosio missae, in quibus *l* est, non *Λ* (etiam *Θ*, non *Θ*). Quare nunc mihi certum est, legendum esse *ἐν δὲ τῶν 10. τόνος*, et capita aerariis deorum debita cum undecim annorum usuris computata esse: immo conicio recensum hunc fuisse pecuniarum diis debitarum, quas decretum n. 76. iubet restitui. Conveniunt certe omnia, etiam *πᾶσι τοῖς θεοῖς* vs. 12. Quippe n. 76. hae pecuniae dicuntur inscribendae esse, postquam solutae fuerint, *καθ' ἑκάστον τῶν θεῶν τὰ χρεῖματα ὅποσα εἰσιν ἑκάστῳ, καὶ συμπάντων κεφάλαιον* (hoc est illud *πᾶσι τοῖς θεοῖς*). Ceterum vs. 1. Gell. CKTO (*εκτω*?), vs. 5. ΔΔΔΗΙC (31 dr. 2 1/2 ob. ego putaram esse 35 dr. 2 1/2 ob. assecutus quae licebat).

N. 157. p. 251. a. 2. lege *nec dimitte*, Ad p. 251. b. 6. a fin. nota sacrificium Iovi Servatori non in Delphi oblatum esse, sed paulo post, Scirophorionis ultimo (Lys. in Euandr. p. 790.). P. 252. b. 20. scribe d. 16. (pro d. 6.); nam Paci oblatum sacrificium est *Ἐκατομβαιῶνος ἑκτὴ ἐπὶ δέκα* (Schol. Aristoph. I. coll. Plutarch. Thes. 24.).

N. 158. p. 256. a. 5. *Et retinuerunt templum etiam post pugnam ad Aegospotamos, atque ipsa Demosthenes aetate, invitis Delis] Templum dixi, quod etiam tunc tenuerint Athenienses, docentibus his Amphictyonum actis aliisque rebus* (Oec. civ. Ath. T. I. p. 141.); contra civitas Deliorum tunc non fuit Attica, quod disertius dixi p. 259. a. sub fin. P. 256. a. 12. a fin. lege *Nesp.* (pro *Rat.*). P. 259. a. quae de *τιμῶν* dixi et maxime de verbis *τὸ ἐπιτελεσμένον καὶ ἀεφύγια*, satis videntur tuta esse. Multa decem milium drachmarum non potest cum *ἀεφύγια* coniuncta esse *πρὸς τιμῶν* loco, quod *ἀεφύγια* bonorum publicatio ipso iure sequitur, nec si exceptio nem statuas admissam in Delis esse; si multa esset *πρὸς τιμῶν*, haec posset priore loco poni, sed debebat dici: *ἀεφύγια καὶ τὸ ἐπιτελεσμένον*. Ceterum, ut meam sententiam prorsus perspicias, quibus multa imposita erat, ii §. 9. inscripti sunt ut debentes etiam tunc; unde citius erasus est, quod postea solverat multam. At quibus irrogata *ἀεφύγια*, ii inscripti non sunt, quod nihil debebant: publicata enim eorum bona erant: sed potius loco §. 10. recensentur bona eorum publicata, quae inscribenda erant, quod ex illis aliquid accesserat rei Apollinis. Ibid. (§. 9.) offendor quidem illo *καὶ* addito post *ἐν*, sed id nihilominus certum est. In fine tituli §. 10. mutavi ΕΥΚ in ΕΥΦ, quod *Euphanti* nomen his in prioribus conspicuum, redire consentaneum est; patet enim ex universa paragrapho, paucorum has fuisse domos ex publicatione bonorum templo vindicatas, ut aliquoties redeunt Leucippus et Episthenes: et K in Φ mutari eo loco, ubi litterae maxime evanidae sunt, sine ulla licet mora.

N. 160. p. 264. b. 14. dele voculam *ε*. P. 271. a. in subterraneis porticus Caryatidum addere esse

δάκτυλῳ et radices sacrae oleae, quae surgebat ad lucem per superius pavimentum. Haec ne errēs. P. 273. b. 23. post rotundi adde: *respondentes epistylis*. P. 281. a. sq. disputationi de sphaciscis adde notam ad n. 207. p. 341.

N. 165. p. 291 sqq. Claraci tabulae licet aeri incisae vitia multa offerunt; quin col. II. duos, col. III. sex intermedios versus omittunt. Col. I. vs. 45. Clar. RATIOLOS; col. II. vs. 30. Clar. ΦΙΛΑΙΟΣ; vs. 58. non falsus sum in Rosii schedis transcribendis: et receptum firmant tabulae Claraci. In fine tituli vs. 67. 68. forma R ficta ab eo est, qui litteras rubro induxit; lapicida dederat P (v. Bartholem. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 161. et notam Dacierii p. 162.).

N. 166. p. 295. b. 16. a. fin. scribe: *ibi titulus repertus est*. De re cf. Addenda ad n. 43.

N. 168. b. p. 297. Primus versus omnino illo loco positus est, ubi eum collocavi. Vide Ros. Inscr. p. (VII). Habeo etiam ex schedis Köhlerianis, ubi vs. 2. ΗΙΠΠΟΘΟΝΤΙΔΟΣ.

N. 169. p. 297 sqq. Nova accedunt apographa Claraci, ex quo selectam, Rosii Inscr. tab. xv. p. 111. ex quo integram addo lectionis varietatem. I. 4. Clar. ΘΟΥΚΙΔΙΔΕΣ, 5. Ros. ΑΝΔΡΟΝ, 64. Ros. ΜΑΣΤΟΣ, II, 2. Clar. ΚΑΙΡ, Ros. ΧΑΙΡ, 3. Clar. ΠΙΘ, 5. uterque ΝΙΚΟΔ, 7. uterque ΑΥΧΕΝ, 8. uterque ΛΥΕΙΜΑΧ, 9. uterque ΦΙΛΟΚΡ, 13. uterque ΑΡΙΣΤΟΚΡΑ, 25. 26. uterque ΚΤΕΣΙΑΣ, ΧΑΙΡΙΑΣ, 28. uterque ΝΟΚΛΕΙΔΕΣ, 29. uterque ΣΠΙΝΘΑΡΟΣ (exiguo tamen ductuum pingendorum discrimine hic ut alibi), 30. uterque ΕΞΙΟΧΟΣ, 37. Clar. ΟΟΦΑΝΕΣ, Ros. ΘΟΦΑΝΕΣ (Θουφάνης, ut Θουφάνης), 45. uterque ΚΑΡΙΝΟΣ, 59. uterque ΧΑΙΡΟΝ (Clar. non additis punctis, sed spatio duarum litterarum relicto), 61. uterque ΜΝΕ... ΚΛΕΣ (Ros. interposito supplemento), 62. uterque ΦΟΝ (sub ΚΛΕ), III, 16. uterque omittit X; tum uterque habet 17. ΝΕ, 18. ΟΝΟ, 19. ΔΕΝΟ, 22. ΣΟΞΤΡΑ, 23. ΜΕΝΙΛΛΟΣ (credo Μένυλλος); 25. Clar. ut nos, Ros. ΑΡΙ... ΕΙΔΕΣ, 26. Clar. ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ, Ros. ΠΑΡ... ΒΑΤΕΣ, 27. uterque ΦΥΞΙΚΟΣ etc. 58. Clar. ΣΠΕΙΞΟΝ, Ros. ΣΠΕΥΔΟΝ (non vere opinor), 61. Ros. ΑΙΞΙΜΕΔΕΣ. Postremo col. I. II. ubi nostra deficiunt, Claracus haec addit:

65
ΕΟΙ
Ο ΟΡΟΣ
ΟΟ ΡΟΣ
70 ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΟΡ
Ο ΟΡ ΧΕ
Ο

ΟΤΑΙ
ΡΟ
ΟΞΤΡΑΤΟΣ
ΡΙΟ

Eadem fere Ros. cum his varietatibus: I, 67. ΕΥΙ, 71. ΟΓ, II, 66. ΟΤΑΞ, 69. ΦΙΟ.

N. 170. p. 300. In epigrammate hoc celeberrimo pugnae ad Potidaeque victoribus posito vetustis Fautvelii exemplum his extans in schedis Köhlerianis habet vs. 2. ΑΘΑΝΑΤΟΜΜΕΟΑ, 3. ΞΕΜΑΙΝΕΝΑΡΕΤ (vide nostram coniecturam), 4. ΠΡΟΔΟΝΟΞΘΕΝΕΣ (et ΘΝΝΕΣ), 5. ΕΥΓΩΙΕΜΟΜΜΝΕΜ (et ΜΝΕΜΕ) ΛΑΒΟΙ. Φ. Vs. 7. ΔΑΜΦΙ, et in fine ΕΙ. Non addicunt haec Thierschii restitutioni. Vs. 3. scribe σημαίνεν ἀρετήν, 5. νίκην. εὐπόλεμον μνήμ' ἔλαβον σφ[ε]τερον. Ceterum super inscriptione est anaglyphum in hoc exemplo delineatum: repraesentantur tres bellatores nudi, clypeis rotundis, galeisque et hastis armati, in his duo chlamyde ex humero dependente; qui in sinistra adspectanti est, iacet humi hasta medii ictus; dexter ab his aversus hastam vibrat ut pugnant.

N. 171. p. 303. a. Vide quae ad n. 1057. mōm de erroribus Osanni, quorum alterum sūm fecit Rosius Inscr. p. 424. Fourmontum vs. 46. putans ΕΠΙ ΟΡΑΙΚΕΣΙ habere. Exemplis dictionis ἐπὶ ὀρεῖας (p. 304. b. 11.) addi multa possunt, ut τὰ ἐπὶ ὀρεῖας Aristoph. Av. 1375. etiam παραλῶν ἐπὶ ὀρεῖας Demosth. de cor. p. 254.

N. 172. p. 309. b. extr. de Colono dixi, qui aetate huius inscriptionis est Antiochidis. In recentioribus titula est Aegeidis; sed mirum, quod iam in anagraphe praetorum Samii belli, quam ex Androtione, sed mutilam, exhibet Scholiastes Aristidii recens editas p. 182. ed. Frommel. Aegeidi annumeratur; quippe praetores ibi ex constanti tribuum ordine dispositi sunt, de quo me movit Müllerus, et Sophocles Colonicus, secundo ponitur loco titulae Aegeidi tribuitur Colonus. Quodsi aetate Sophoclis Aegeidi annumerabatur Colonus, retractanda erunt, quae in Appendice ad Commentationem de Sophoclis Antigona primam Act. Acad. Borussic. 1824. Class. hist. et philol. p. 230. ex hacce collegi titulo. Sed nescio an Androtio ipse praetores ex ordine tribuum constanti digesserit, prout eius aetate, non Sophoclis, cuique tribui annumerabatur quisque demus. Quod iudicium ut confirmem, apponam catalogum praetorum belli Samii appositae tribubus ex constanti ordine sibi succedentibus.

Socrates Anagyrsius (Erechtheidis).
Sophocles Colonicus (Aegeidis).
Andocides Cydathenaeensis (Pandionidis).
Chreon Scambonides (Leontidis).
Pericles Cholargensis (Acamantidis).
Glauco Ceramensis (eiusdem).
Callistratus Acharnensis (Oeneidis).
Xenophon Melitensis (Cecropidis).

Deficiunt in fine duo; decem enim illi fuerunt duces auctore Thucydide; ex tribubus autem deficiunt tres ultimae, Hippothontis, Aeantis, Antiochidis. Iam quum tantum decem fuerint duces, necesse est Pericles substitutus fuerit pro ordinario duce uno ex iis tribubus lecto, quae deficiunt, e. c. pro Hippothontidis, vel Aeantidis duce, aut pro duce Antiochidis, nisi ex hac fuisse Sophoclem putes,

aut pro Aegeidis, si ex Antiochide statuas Sophoclem fuisse. Quae quum ita sint, consentaneum est Periclem in primitivo et vero illorum praetorum ordine, aut primo ultimove loco positum esse utpote extra ordinem a populo lectum, aut eius loco, cui exempto erat substitutus. Nunc vero aliter comparatus Androtonis ordo est; ut

proinde hic non videatur genuinus, sed ab Androtonione institutus esse.

N. 175. p. 310. vs. 4. (5.) Welckerus coniicit ἔσωσεν, structura leniore. Nota vero σφζω cum I subscr. ut n. 231.

Post n. 175. p. 310. inserte:

175. b.

Athenis; ex schedis Köhlerianis Fauvelii duplicibus.

ΟΦΡΥΓΩΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΕΓΕΝΑΤΕ
ΑΝΕΥΙΥΧΟΡΟΙΣ ΙΝΑ ΘΗΝΑΣΜΑΝ
ΤΗΝ ΣΟΡΥΜΑΙΟΣ ΟΜΝΗΜΑΤΟ ΔΕΣ
ΒΤΙΚΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΑΔΙΟΥ ΚΕΙΔΟΝ
5 ΣΕΜΑΥΤΟ ΑΜΕΙΝΩ ΥΛΟΤΟΜΟΝ
ΩΝΤΩΙ ΠΟΛΕΜΑΙΑ ΠΕΘΑΝΕΝ

-- ὁ Φρύγωνος? ἀρίστος ἐγε[γ]νατ' ἔ
-- ἀν' εὐ[ρ]υχόροις ἰν' Ἀθήνα[ι]ς
-- μνήμα τόδ' ἔσ[τ]ησεν?
-- ἔσ[τ]η καλόν. καὶ μὰ Δι' οὐκ εἶδον

5 -- αὐτοῦ ἀμείνῳ, ὑλοτόμον
-- ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανεν.

Vs. 6. soluta oratione scriptus: carmen praecedens vix potest restitui.

N. 180. p. 312. vs. 10. Claraci tabulae ΑΡΙΣΤΙ-
ΟΝΟΣ.

N. 183. p. 314. col. II. inscriptionis, vs. 9. Ilgenius fil. agnoscit Βατῆς, nomen demoticum; obscurius est alterum, quod col. III. vs. 1. latere putat ἐκ Μυρρινούτης; sed hoc quoque verum videtur.

N. 188. p. 318. vs. 2. Claraci tabulae ΡΟΣΖΩ
ΣΙΜ, tum post interpositum vacuum spatium, vs. 3.
ΟΙ, 4. ΤΗ (hoc est αἰσίτοι et ἱεροφάντης), vs. 7.
ΛΗΣΦΑ etc. Vs. 8. ΗΡΜΕΙΑΣ ΑΖΗΝΙΕΥΣ, vs. 9.
ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ.

N. 189. p. 318 sqq. Dedit Osannus Syll. II, 72. et vs. 36. habet ΜΥΣΤΙΚΟΣ), recte haud dubie, etsi schedae nostrae Bekkerianae non habent semicirculum.

N. 190. p. 322. b. 36. Vide numeri correctionem p. 327. b. interpositam. Ad p. 326. b. removenda difficultas est. Nam sententiae nostrae et hic et ad n. 81. propositae, ex qua γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν decretis nomen suum praescribit et non contribulis prytanibus est, obstat decretum senatus

contra Antiphontem Vit. X Oratt. ubi habetur: Δημόνικος Ἀλωπέκῃθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπεστάται: epistates enim haud dubie est prytanis (v. ad n. 90.), et Pallene est Antiochidis; igitur prytaniam habuit Antiochis, cuius quum etiam Alopece sit, scriba ibi est prytanibus contribulis. Quare accedente praesertim alio exemplo n. 124. dixeris γραμματεῖα τὸν κατὰ πρυτανείαν potuisse etiam ex tribu praesidente esse. Sed quum ille in catalogis sit semper inter aïsitos, qui non sunt prytanes, huic rationi non confido, sed n. 124. aliter explicandum esse adhuc censeo, in decreto adversus Antiphontem scripto autem veterem lectionem Παλληνεὺς retinendam esse, ut Παλλήνη fuerit demus aliunde non cognitus: nisi forte eius decreti aetate Pallene alius fuerit tribus atque Antiochidis. P. 326. b. lin. 5. a fin. proinde a n. 107. scribe inde a n. 107. retro. Ceterum γραμματεὺς τῆς βουλῆς n. 91. in Olymp. 106, 2. nominatur; sed γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν memoratur iam in lege Timocratea ante Olymp. 96, 4. scripta ap. Dem. c. Timocr. p. 720. 22. quod sententiam ad n. 107. a me propositam, ad quam p. 326. b. provoco, non commendat magnopere.

Post n. 196. p. 333. adde:

196. b.

Sepolliae, Atticae, in horto; ex schedis Köhlerianis.

[Textum vide in pag. seq.]

Recensus est prytanum Erechtheidis. Scriba populi et senatus non est prytanis, recte: vide p. 326. Ταμίαν vs. 4. intellige prytanum, ut n. 115. 116. De formis col. II. vs. 8. 21. repositis Ἀθηναῖς, Δῆμητρις, alibi dixi saepius. Prytanes, prout nomina constitui, sunt XLII, ut debent: vide p. 323. Col. II. vs. 7. delen-

dum siglum): ibi enim nomen non viri sed demi scriptum fuisse et numerus prytanum docet et situs vocis, quae in sinistram prominebat; quod etsi in ceteris demis non factum, nisi forte col. II. vs. 24. tamen fieri hic potuit; in viri nomine non potuit.

ΚΕΥΟΝΤΟΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙ
ΟΥ ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΟΥ

5	ΝΥΜΕΙΣ ΟΜΟΣ) ΤΑΜΙΑΣ ΩΝΙΟΣ ΠΟΛΙΟΥ ΣΗΝΙΟΛΛΟΥ	ΔΑΜΗΤΡΕΙΣ ΜΗΝΟΔΩΡΟΣ ΣΥ. ΜΑΧΟΣΙΣΙΔΩΡΟΥ ΣΣ. ΡΑΤΟΣΑΡΙΣΤΑΓΟΡΟΥ ΛΗΣ)	5
10	ΛΕΥΚΙΟΣ) Ν ΔΗΜΟΚΛΗΣ) ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΕΜΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΙΑΜΙΡΟΣ ΙΟΠΥΡΟΣ) ΜΕ ΦΙΛΟΝΟΡΕΣΤΟΥ ΕΠΑΓΑΘΟΣ ΕΥΦΡΟΣΙΝΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	ΑΘΗΝΙΑ. ΣΑΝΤΙΓΟΝΙΩΝΟΣ ΓΟΡΓΙΑΣ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΟΥ ΑΝΙΑΙΟΣ) ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΝΟΗΜΟΝ)	10
15	ΑΠΟΜΩΝΙΟΣ ΔΗΜΝΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΧΑΡΧΙΔΟΥ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΛΕΥΚΙΟΥ ΕΡΜΙΑΣ ΙΣΙΔΟΤΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΡΠΟΔΟΡΟΣ. ΛΤΟΥ	ΠΑΝΒΟΤΑΔΑΙ ΑΡΝΑΙΟΣ ΤΙΜΑΡΧΟΥ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΑΡΓΑΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙ ΧΜΟΥ)	15
20	ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΣΕΡΑΠΙΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥ ΤΙΤΟΣ ΡΟΥΦΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟ. 25 ΠΟΠΛΙΟΣ ΚΛΥΔΙΟΣ ΦΙΒΟΥΛΟΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΑ ΕΥΧΑΡΠΙΔΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΔΟΚΙΘΕΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΙ ΝΑΓΙΡΑΣΙΟ ΜΑΡΧΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥ ΚΛΕΑΝΔΡΟΣ ΑΜΜΟΝΙΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΚΡΟΙΣΟΥ ΣΩΦΙΛΟΣ)	20

-	- γραμματ]εύοντος βουλῆς καὶ δήμου Καλλικρατίδου Τρικουρύσιου.	
	Εὐω]νυμείς	[Α]αμ[π]τρεῖς
	-- ομος -- όμου, ταμία.	Μηνόδωρος [Μηνοδώρου],
5	-- ώνιος Πο[π]λίου. . . .	Σύ[μ]μαχος Ἰσιδώρου,
	[Θά]λου.	Σ[ώστ]ρατος Ἀρισταγόρου,
	Λεύκιος Λευκίου νεώτερος,	[Ἀγρ]υλῆς?
	Δημοκλῆς Δημοκλέους,	Ἀθήναιος (vel Ἀθηνίης vel Ἀθηναῖς) Ἀντιγονίανος,
	Λυσίμαχος - - -	Γοργίας Καλλικρατίδου,
10	Διονύσιος Ζ[ω]πύρο[υ],	Ἀν[τ]αῖος Ἀν[τ]αίου,
	Ζ[ω]πύρος Ζ[ω]πύρου [ν]εώτερος?	Ἀντίοχος Ἀθηναίου,
	Φίλ[ω]ν Ὀρέστου,	Ἀσκληπιάδης [Ἀσκληπιάδου],
	Ἐπάγαθος Εὐφροσ[ύ]νου,	Δημήτριος Ποπλίου,
	Διονύσιος Ἀλεξάνδρου,	Διονύσιος Ἀρίστωνος,
15	Ἀπο[λλ]ώνιος Δημ[έ]ου,	Νοήμ[ω]ν Νοήμονος,
	Ἀπολλώνιος [Ἰσ]αρχίδου?	Πανβ[ω]τάδα
	Ἀφροδίσιος Λευκίου,	Ἀρναῖος (vel Ἀργαῖος) Τιμάρχου,
	Ἑρμίας [Ἑρμίου],	Ἀφροδίσιος Ἀργαίου,
	Ἰσίδωτος Νικοστράτου,	Μένανδρος Ἀρισταίχμου
20	Καρπόδ[ω]ρος άτου,	τοῦ Ἀρισταίχμου,
	Μένανδρος [Μενάνδρου],	Δήμητρι[ς]? Εὐ[κ]αρπίδου,
	Σεραπί[ω]ν Διονυσοδώρου,	Ἀντίοχος [Ἀντίοχου],
	Χαρμίδης Διογένου,	Δοκίθεος? Ἀσκληπιάδ[ου],
25	Τίτος Ροῦφος Ἀπολλοδώρο[υ]?	[Ἀ]ναγ[υ]ράσιο[ι]
	Πόπλιος Κλαύδιος [Β]ιβύλος?	Μάρκος Κλαύδιος Ἀπολλοφάν[η]ς
		Ἀπολλοφάνου,
		Κλέανδρος Ἀμμ[ω]νίου,
		Διόδωρος Κροίσου,
		Σώφιλος Σωφίλου.

N. 198. p. 334. vs. 4. extr. schedae Köhlerianae: ΕΥΤΥΧΥΔΗΟΔΙΚΑΙΟΣ. Lege: Εὐτυχίδης, Δίκαιος.

N. 200. p. 335. Claraci tabulae vs. 16. ΑΝΤΙΟΧΟΣ, 19. ΕΥΩΝΥΜΙΟΣ, 25. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, 27. ΦΕΝΙΣΚΟΥ.

N. 202. p. 336. Tabulae Claraci vs. 4. ut Müllerus: nihilominus retinenda Dodwelli lectio, nec Müllerianae ex Claraco accedit maior auctoritas: nam Mülleri apographis usum hinc inde esse Comitem illustrissimum scio.

N. 203. p. 338. Claraci tabulae vs. 6. extr. ΗΦΟΔΟΥ, 7. ΠΕΡΙΓΕΝΟΥΣ (pro ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ), 8. ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ, 9. ΕΠΙΚΡΑΝΟΥΣ.

N. 204. p. 339. Claraci tabulae vs. 9. ΗΡΜΙΑΣ, 12. init. ΥΜΟΥΘΕΡΙΝΑΙΟΣ etc. (ut legendum sit Θεριναῖος Θεριναίου), vs. 13. init. ΙΟΣ, ut ego explevi; vs. 17. ΑΦΙΔΟΦΩΝ (male), 19. extr. ΒΙΣΑΝΕ, 20. ΠΕΙΣΙ et deinde ΑΛΛΩΝ.

N. 205. p. 339. Claraci tabulae vs. 1-3.

ΟΔΗΜΟΣΟΔΙΩΝ... ΜΟΥ... ΟΣΑ ---
ΕΙΣ... Ω... ΟΧΟΣ... ΧΛΕΟΧΡΑΤ
... ΧΑ. ΓΑΔ... ΟΦΩΝΟΥ

Vs. 4. ΚΡΑΤΟΣ (p. ΗΡΑΤΟΣ) et ΦΙΔΟΦΩΝΤΟΣ, ΠΡΑΚΤΟΡΕΣΧ... ΑΔΗΣ, 14. ΑΡΧΙΔΙΚΟΥ (igitur 5. ΦΙΔΟΦΩΝΤΟΣ, 7. ΕΑΣ (p. ΕΡΑΣ) et sub fin. Ἀρχιδίκου, non Ἀρχιδήμου), 15. init. ΛΕΜΝΙΔΗΣ ΓΟΙ (p. ΓΟ.), 8. ΚΛΕΟΦΡΑΔΟΣ et ΦΙΔΟ etc. 9. (Λεωνίδης), 16. ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙΕΠΑΛΚΟΣΕΠΑΛ ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ et ΒΙΤΤΩΝ, 10. ΣΙΑΡΧΟΙ, 11. ΚΟΥΜΕΝΙΠΠΟΣΛΕΟΣΤΡΑ, 17. ΓΟΡΓΙΑΣ. ΤΡΑΠΕΣΙΕΙΤΗΣ et ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ, 13. diserte

N. 206. p. 341. Claraci tabulae omisso vs. 1. habent vs. 2. ΤΟΝΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΝ, 3. ΤΟΝΣΑΤΥΡΟΝ, 6. ΑΝΤΙΟΧΟΣ, 7. diserte ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ, 8. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ et ΖΗΝΩΝ, 9. ΝΙΚΙΑΣ... ΣΟΥ, 10. ΟΙΝΟΘΕΤΗΣ et in fine ΘΡΙΑΣΙΟΣ (falso), 11. ΟΤΥΘ (p. ΘΤΧΟ), 12. ΠΡΟ (p. ΡΟ), 13. ΑΘΗΝΙΩΝΟΣΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙΑ, 15. ΑΡΧΕΣΙΛΑΣΑΡΧΕΣΙΛΟΥ, 17. ΑΡΙΣΤΟΛΟΧΟΣΑΝ, 18. ΚΛΕΑΡΧΕΔΙΚΟΥ (perperam), 19. ΟΥΑΝΤΙ etc. 20. ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ et in fine ΣΑΣ, 21. ΩΝΟΣΖΗΝΩΝ, 22. ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ, 23. ΑΡΧΟΥΕΣΤΙΑΙΟΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ, 24. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ, 25. ΜΟ. (p. ΜΟΙ), dein ΔΟ ΑΙΛΙΟΣ (falso), 26. ΔΕΥΧ... ΑΓΩΝΟΕΤΑΙ ΡΙΤ, 27. ΝΙΚΗΣΙΟΣΠΡΑΚΤΟΡΕΣ... ΜΟΣΕΥΚΡΑΤΟΥΣ, 28. ΚΛΕΟΔΑΜΟΥ... ΣΑΤΥ

ΡΟΣΣΩΣΙΜΟΥ, 29. ΑΝΤΙΟΧΟΣΑΝΤΙΟΧΟΥΤΟΥ... N et praeterea nihil, 30. ΧΟΣ... ΣΤΙΧ... ΟΙ ΑΥ, 31. ΔΟΛΑ... ΟΣ... ΕΙΔ, 32. ΟΟ.

N. 213. p. 344. b. 7. pro n. 111. scribe n. 211.

Post n. 226. p. 349. inserte:

226. b.

Athenis, ad Poecilen; ex schedis Köhlerianis.

ΠΥΘΟΔΩΡΟΣΕΠΙΞΗΛΟΕΧΟΡΗΓΕ
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΧΑΡΙΑΣΗΡΧΕ

Πυθόδωρος Ἐπιζήλου ἐχορήγει,

Ἀρίσταρχος ἐδίδασκε, Χαρίας ἥρχε.

Archon est eius aetatis, ubi Fasti deficiunt. EXO RHGE est exemplo antiquiorum titulorum retentum.

N. 227. b. p. 349. schedae Fauvelii Köhlerianae priorem titulum sic habent:

ΗΛΙ.....
ΜΑΣΙΜΟ<ΦΙΛΙΠΠ<ΓΑΙ.....Ι<<ΡΑ etc.

Videtur Fauvelio Christianus esse.

N. 232. p. 355. edidit interim Osann. Syll. II, 65. sed minus bene tractavit; tamen vs. 4. recte dedit Φιλομάχου, vs. 16. Ἀγαθοκλέους (ubi nos Ἀριστοκλέους). P. 355. b. 19. pro A. scribe C.

N. 236. p. 356. schedae Köhlerianae ΠΕΝΤΑ.

N. 238. p. 356. schedae Köhleri Fauvelianae duplices firman lectionem Fourmonti; nam in alteris vs. 2. est ΓΩΝΑΑΦΕΙΜΕΝΟΝ, in alteris ΑΔΟΝΙΣΤΟΝΑ|ΕΩΝΑΑΦΕΙΜΕΝΟΝ. Videtur legendum: ἀγῶνα ἀφειμένον.

N. 255. p. 364. extat in schedis Köhleri Fauvelianis, in quibus vs. 1. ΠΟΣ.ΥΜΝΗΓΟ, vs. 2. INSCR. GR. VOL. I.

init. ΕΥΣ, vs. 3. ΕΝΙΑΥΤ, vs. 5. extr. ΥΠΟ; deinde sequitur novus versus: ΔΟΤΡΙΡΟΥΝΤΟΣΘΕΟΔΩΡΟΥΤΟΥΠ: fere omnia ut correxi. In fine scribe iam: ὑποπαυδοτριβοῦντος Θεοδώρου τοῦ Π - - - ου Μελιτέως.

N. 261. p. 366. schedae Köhlerianae vs. 2. diserte ΔΡΟΥΣΟΥΠΑΤΟΥ, 3. ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΙΧ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥ (igitur Φιλοκράτου), 4. ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝ, 5. ΑΠΟΛ... ΕΥΣ (sed hae tres litterae ut incertae notantur) ΙΚΟΡΑΣΝΟΥ, 6. ΓΟΣΛΥΣΥΜ (sed ΥΜ incertum) ..ΝΙΒΙ, 7. post Εἰρηναῖος: ΖΗΝΙΩΙΣΩΣΙΡΑ (Σωσικράτης), 9. init. ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΣ (Φιλοκράτης), 10. ΤΥΧΟΣΔΙΟ (Εὐτυχος Διο - - -).

Υγγγγ

Ad n. 274. p. 380. confer hoc decretum:

274. b.

Athenis, in marmore, quod supra habet aëtoma, in cuius clypeo vss. 1-3. inscripti sunt: infra versum 10. est diota, super qua vss. 11-12. exarati sunt: iuxta diotam utrinque est corona; in his coronis reliqua scripta sunt: Erat olim apud viduam Tornaviti. Nos damus ex schedis Fauvelii Köhlerianis, in quibus annotatur id esse ab Elgino semotum.

ΑΓΑ
ΘΗΤΥ
ΧΗΙ

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΙΒ ΚΛ ΑΤΤΑΛΟΥ ΣΟΤΤΙΟΥ ΚΟΜΗ
5 ΤΕΥΟΝΤΟΣ ΙΕΡΕΟΣ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΑΣ ΕΙΝΑ ΠΑΙΑΝ
ΙΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΝΤΟΣ ΔΙΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΦΛ ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΥ ΦΥΛΑΣΙΟΥ ΟΙ ΕΚ ΤΟΥΣ ΣΥΝΣΤΡΕΜΑΤ...
ΕΦΟΗΒΟΙΤΕΙ ΜΗ ΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΗΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΩ
ΦΡΟΝΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΝ ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ
10 ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟ ΚΟΣΜΗΤΗΝ ΧΑΡΗΤΑ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΝ

ΑΓΟΝΟΘΕ
ΤΑΙ

ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΕΙΕΩΝ
15 ΦΛΑΣΤΡΑΤΟΛΟ
ΦΥΛΑΣΙΟΣ

ΑΔΡΙΑΝΕΙΩΝ
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΣ

Ἀγαθὴ τύχη. Ἐπὶ ἀρχόντος Τιβ. Κλ. Ἀττάλου
Σ[φή]ττιου, κο[σ]μητεύοντος ἱερέ[ω]ς Θεοῦ καὶ Θεᾶς Εἰ[ρη]-
να[ίου] Παιανίως, γυμνασιάρχου Ντος δι' ὅλου τοῦ ἔτους Φλ.
Στρατολάου Φυλασίου, οἱ ἐκ τοῦ συνστ[ή]ματ[ος]? ἔφηβοι
τεμίσαντες τὸν κοσμητὴν καὶ τοὺς σωφρονιστὰς καὶ τὸν
παιδοτρίβην ἀνέγραψαν, καὶ τὸν ὑποκοσμητὴν Χάρητα Χά-
ρητος Γαργήττιον.

ἀγ[ω]νοθέται

Γερμανικείων
Φλ. Στρατό[λα]ο[ς]
Φυλάσιος.

Ἀδριανείων
Ἀντίγονος Ἀπολλωνίου
Μαραθ[ω]νίου.

Si vera sunt, quae ad n. 246. dixi, titulus et hic et n. 274. Caracallae aetatis sunt. Anagraphe, quam titulus pollicetur, non scripta in hoc lapide fuit, sed infra apposita. De gymnasiarcho annuo quae ex n. 274. collegi in Oec. civ. Athen. T. I. p. 495. ea ad n. 274. non repeti, quod illis non confidebam.

N. 277. p. 386. Nuperrime accuratum apographum humanissime misit Völkelius. Marmor altum ped. II, uncias III, latum pedem et unciam cum semisse. Pro Π est Π; forma tituli aliquantum, non tamen multum, distat a nostro exemplo. Vs. 1. 2. legitur:

ΠΙΛΑΝΟΣ) ΑΦΡΟ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ) CΥΛ

ΑΙ

Vs. 3. pro ultimo Θ est Σ, vs. 4. ΕΡΜΟΓΕΝ et post magnam demum lacunam ΥΣ (ex demotici nominis fine -- εὐς), vs. 5. extr. ΘΜΟΝΕΥΣ (igitur Ἀθμονεύς, non Πλωθειεύς), vs. 6. extr. ΑΡΑΘΩΝΙΟΣ, ut emendavi. Vs. 7. extr. Α, sub paenultima superioris versus littera. Vs. 8. Εὐόδου idemque vs. 27. in alius nominis erasi loco exaratum est. Vs. 9. est ΓΑΪΟΣΙ etc. et mox ΕΙΣΙΔΕΤΟΣ, 10. extr. ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ (quod non probabile), 11. ΕΥΤΥΧ.ΥΣ

(ut vs. 15.); 15. Διονύσιος in erasi nominis loco scriptum est. Vs. 16. extr. lacuna nulla. Vs. 17. ΓΑΘ etc. Nomen patris excisum est. Vs. 18. ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΥ; vs. 19. primum Ε deest. Vs. 22. superest Φ. Vs. 25. ΑΙΑΘΩΝ. Vs. 26. extr. ΕΠΕΓΡΑΨΑ.

N. 298. p. 403. schedae Fauvelii Köhlerianae vs. 5. recte ΠΥΛΑΔΟΥ.

N. 305. p. 406. Gypseam huius lapidis formam misit Köhlerus, quam contuli ad nostrum textum. Vs. 1. Ο et locus lacunae a me notatae oblitterata sunt; pro Ν littera est, ex qua unus ductus Ι potest agnosci; Γ est maius ceteris. Cave vero putes fuisse πρυτανείας γ': certe quum demi non sint eiusdem tribus, ne cogites de prytanum catalogo. Vs. 2. ita scriptus, ut ΡΑΘ sit sub ΑΣ prioris. Vs. 3. superest solum Σ)ΑΘΜΟΝΕΥΣ, oblitteratis iis, quae praecedebant (ΔΙΣ addidi ex Pouq. qui id habet

ante illud Σ, quod falso vs. 3. ante vocem *Μαραθώνιος* apposuit una cum illo ΔΙΣ). Col. I. vs. 10. ultimum E, quod ex Pouq. addidi, non est in lapide. Col. II. vs. 9. lege *Ὀκτάιος* (Octavius). Vs. 10. distincte in lapide est ΕΙΓΕΝΗΣ; at quum nusquam in hoc titulo Ε compareat, non legendum *Ειστηγένης*, sed lapicida peccavit in apice horizontali pro verti-

cali apponendo. Vs. 16. videtur ΠΥΛΑΔΗΣ) in lapide esse, hoc est Πυλάδης Πυλάδου, ut hic frater prioris sit (vide ad n. 181. p. 313. b.). Vs. 23. videtur ΛΑΚΙ esse. Col. III. ultimae litterae hinc inde oblitteratae sunt. Cetera ut apud nos omnia.

Post n. 305. p. 407. inserte:

305. b.

In fragmento marmoris, quod in solo dextro margine integrum est, 9" lato, 1"-5" alto, 2" crasso, olim Athenis, nunc in Museo Strangfordiano; transcripsit et misit Bröndstedius.

	ΠΟ	
	ΡΟΣΙΔΩΝΙ	
ΙΙΑΛ	ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣΣΩΣΙ.	
	ΚΕΚΡΟΠΙΔΟΣ	
ΙΑΗ	ΜΥΣΤΙΚΟΣΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΥ	5
) ΧΟΛΑΡΓΕ)	ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΡΤΕΜΙΔΩΡ	
ΔΟΣΣΦΗΤ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ	
5 ΡΟΥΑΝΤ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δ ΕΠΙ	
ΣΤΗΣ	ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣΝΗΦΟΝΤΟ--	
	ΙΠΡΟΘΕΩΝΤΙΔΟ...	10
	..ΛΗΣΦΙΛΙΣΤΕΙΔ.	
	ΓΜΟΥ	

Sinistra pars maioribus litteris exarata est. Col. II. vs. 7. minoribus litteris videtur interpositus; Vs. 12. Γ incertum. Col. I. vs. 1. Παλ[ληνέως, vs. 3. Χολαργε[ύς, vs. 4. ὁ δέινα -- --]δος Σφήτ[τιος scripti, ex quibus prior Antiochidis, duo posteriores sunt Aca- mantidis. Dextra columna superest ex recensu nominum secundum constantem tribuum ordinem dis- positorum:

Πο - -
Ποσιδώνιος? - - -

Ἀσκληπιόδοτος Σωσι - -
Κεκροπίδος
5 Μυστικός Ἐλευσεινίου
Ἀφροδίσιος Ἀρτεμιδώρου
Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου
Διονύσιος Διονυσίου Ἐπι(εικίδης)
Ἐπαφρόδιτος Νήφοντος
10 Ἴπποθ[ω]ντίδος
- - τέλης Φιλιστείδου
- - - - - μου

N. 309. p. 408. schedae Fauvelii Köhlerianae vs. 1. ΟΔΗΜΟΣ, 3. ΥΥΡΟΝ, 4. ΤΟΝΕΑΤΟΥ, 5. ΕΥΕΡΓΕΤΗ.

N. 354. p. 423. Cf. lemma ad n. 911.

N. 359. p. 430. in schedis Köhlerianis superest praescriptum ΟΔΗΜΟΣ. In fine pro inversis illis, quae dedimus, haec sunt inversa inscripta uno versu: ΕΥΜΝΗΣΤΟΣΩΣΙΚΡΑΤΙΔΟΥΠΑΙΑΝΙΕΥΣ, Εὐμνηστο[ς] Σωσικρατίδου Παιανιεύς [ἐποίησεν]. Quod dedimus ex schedis Akerbladii, videtur per errorem ex ea parte lapidis petatum, quam edo n. 370. b. in his Addendis. In alio tamen Köhleriano exemplo plane desunt illa inversa.

N. 360. p. 431. Schedae Fauvelii Köhlerianae vs. 4. 5. ΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΩΝ; alterae Köhlerianae idem, sed in fine ΤΟΝ.

Post n. 373. p. 437. inserte:

373. b.

Athenis in occidentali muro Poeciles, cuius frons recentiore aetate aedificata; ex schedis Fauvelii Köhlerianis. Ultima voce omissa edidit ex alio Fauveliano apographo Boissonadus in Max. Planud. Metam. p. 653.

ΤΟΝΘΕΣΜΩΝΤΑΠΙΗΝΕΡΚΟΥΛΙΟΝΑΓΝΟΝΥΠΑΡΧΟΝ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣΜΥΘΩΝΤΑΠΙΗΝΕΣΤΗΕΣΟΦΙΣΤΗΣ

Τὸν Θεσμῶν ταμὴν Ἐρκούλιον ἀγνὸν ὑπαρχόν
Πλούταρχος μύθων ταμὴς ἔστι τῆς σοφιστῆς.

Cf. n. 1081. et 1080. ubi idem opinor Plutarchus.

Υγγγγ 2

Post n. 370. p. 435. adde:

370. b.

Athenis, in Erechtheo, in aversa parte lapidis n. 359. ex schedis Köhlerianis Fauvelii.

ΟΔΗΜΟΣ
ΠΑΥΛΛΟΝΦΑΒΙΟΝΜΑΞΙΜΟΝΑΡΕ
ΤΗΣΕΝΕΚΕΝΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΝ
ΝΕΣΗΙΟΥΕΞΟΛΩΝΙΙΛΝΥ

Ὁ δῆμος
Παῦλλον Φάβιον Μάξιμον,
ἀρετῆς ἕνεκεν τῆς εἰς αὐτόν.
Ἀντίγνωτος ἐποίησεν.

Hinc n. 359. Ἀντίγνωτος ἐποίησεν petatum puto. Vide Addenda. Fabius anne is est ad quem Plinius scribit Epist. VIII, 24.?

N. 381. p. 440. Ἐπιτερεὺς videtur sacerdos ab Atheniensibus Delio sacerdoti additus esse, ut Corinthiorum ἐπιδημίουργοι sunt demiurgis coloniarum additi.

N. 384. p. 441. schedae Köhlerianae ΒΟΥΤΑΙΟΣ.

N. 385. p. 441. tituli vs. 13. in voce Ἐριμππίδος M habent schedae Fauvelii Köhlerianae. Eadem constanter Δ. P. 443. a. 2. scribe n. 397. (pro n. 395.).

N. 406. p. 450. b. Vide Addenda ad n. 33.

Post n. 406. p. 450. inserte:

406. b.

In campo Rario; ex schedis Köhlerianis.

ΝΑΦΕΣ
ΛΑΞΕΝΙΩΝ
ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΝ
ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΣΤΟ
5 . . . ΤΗΝΟΦΙΛΟ

Vs. 1. τὸν fuit ἀφ' ἐστίας, 3. Μαραθώνιον. Sed τὸν κράτιστον dici illum non credo: igitur vs. 4. videtur τοῦ κράτιστον vel τῶν κράτιστων legendum.

406. c.

In campo Rario; ex schedis Köhlerianis.

ΕΤΑΣΜΥΣΤΗΝ
ΜΑΥΡΜΙΛΤΑΔ.
ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΙ
ΤΗΡΑΓΑΘΟΚΛ
5 ΤΟΝ

Τὸν ἀφ' ἐστίας μύστην Μ. Αὐρ. Μιλτ[ι]άδ[ην] Μαυραδ[ω]νιστὴν ὁ πατήρ Ἀγαθοκλ[ῆς]? τὸν [υἱόν].

N. 411. p. 451. in textu inscriptionis vs. 2. Dodw. ΤΗΣΩ, quod vitio calami in ΤΗΣΣΩ transiit. Schedae Köhlerianae Fauvelii ΘΟΡΙΚΙΟ; lege iam: ὁ δῆμος - [κρά]τῃ Σιδηράτους Θορίκιον. Col. b. vs. 3. in textu minusculis reddito scribe σάμν[α] et φρενός. Ceterum Fauv. hoc loco ΑΣΕΛΛΗΑΝΑΠΟ etc. Vs. seq. ex mea restitutione exspectes υἱεῖς, non υἱῶν, quod υἱεῖς Ἐργχθονιδῶν est pro Ἐργχθονίδαι (Ἀθηναῖοι), ut υἱεῖς Ἀχαιῶν apud Homerum, κοῦροι Ἀθηναίων apud Simonidem, n. 170. παῖδες Ἀθηναίων, alibi παῖδες Ἑλλήνων etc. sed putabam υἱεῖς designari iuventutem, de cuius parentibus olim bene meruisset ille vir, medicus mihi visus; et sic υἱῶν ad Ἐργχθονιδῶν referri poterat, si priorem progeniem (patrum) sanitati ille restituerat. At multo probabilius est, quod Graefius in tituli huius tractatione (Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 649.-657.) coniecit Ὠγγυῖων, quum praesertim Ὠγγυος fabulosus Atticae rex sit (Niebuhr. Act. Acad. Boruss. class. hist. et philol. 1820-1821. p. 57.). Fauv. ΣΩΤΥΓΙΩΝ. Quare nostra fere sic mutanda erunt:

Οὐ δοῖεν σεμνᾶς ἀν' ἀπὸ φρενός ἄλγῃ Μοισῶν
δωρεῖται σοι Ὠγγυῖων υἱεῖς Ἐργχθονιδῶν:

in quo Μοισῶν δῶρα, non ἄλγῃ Μοισῶν coniunge. Vs. 5. init. Fauv. ΣΟΝΙΑΣΕΔΟΣΑΝΓΕ etc. itaque ἔδοσαν γέρας legendum. Graefius legit: ἔδος· ἀνταράσαι γάρ, et alia multa proposuit. In fine versus quinti Fauv. ΑΘΗ. Vs. 6. init. Fauv. ΤΟΙΩΙΔΑΝΔΡΙ, ut correxi. Formulam τεκεῖν χάριτα Graef. adumbratam censet ex Sophocl. Ai. 517. χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἡ τίκτουσ' αἰ.

Post n. 411. p. 451. inserte:

411. b.

Prope Athenas in via qua Menidam itur. Repperit Tupperus; Dobraeus communicavit cum Boissonado, qui edidit ad Max. Plapudis Metam. p. 263. (Ovid. Lemar. T. V.) et mihi notitiam huius dedit tituli.

ΘΕΙΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΤΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ
ΑΛΞΕΙΜΕΣΣΩΙ ΟΓΝΩΡΙΜΟΣ ΜΕΣΤΗΣΕ
ΤΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

Θεῖον Ἀλέξανδρον, τὸν ὁμώνυμον, ἄλσει μέσσω
ὁ γνώριμος μ' ἔστησε τὸν διδάσκαλον.

Qui statum collocavit, et ipse Alexander dicebatur. Carminis compositionem hanc praeiit Critias ap. Hephaest. p. 22. ed. Gaisf.

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὁμνήσας τρέποις,

etc. sed non eadem quae Critiae excusatio huic carmini convenit.

N. 412. p. 452. schedae Fauvelii Köhlerianae alterae vs. 1. ΟΔΗΜΟΣ ΚΛΕΠΙΝΙΩΝ, 2. ΣΤΡΑΤΗ. Η.....Ν, 5. ΔΗΙΣ; alterae vs. 1. ΟΔΗΜΟΣ. ΛΑ ΜΩΝΩΝ, 2. ΣΤΡΑΤΗΓΗ.....Α. Lege nostro collate textu: ὁ δῆμος ὁ Παλαμινίων ἐκ στρατηγῶν.

N. 417. p. 453. schedae Fauvelii Köhlerianae supplementa nostra confirmant.

N. 419. p. 453. habent schedae Köhlerianae, servatis omnibus litteris. Vs. 2. habent YON, vs. 3. ΒΗΣΑΙΕΑ.

Post n. 419. p. 453. inserte:

419. b.

In campo Rario; ex schedis Köhlerianis.

ΟΙΡΕΥΣΤΙ...
ΕΥΚΛΗΣΩΣΤ...
ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝ...

Ὁ [ε]ρεὺς vel [ε]ρεὺς Π[β. Κλ.] Εὐκλῆς [τὸν δεῖνα], τὸν ἀδελφόν, ἀρετῆς ἐνέκεν. Eucles aliquis est ex Herodis Attici maioribus n. 477. itaque Euclem esse Tiberium Claudium vocatum probabile est.

N. 429. p. 456. b. 5. (in tituli interpretatione) scribe Καλλιπασῶ (p. Καλισσῶ).

Post n. 431. p. 457. insere:

431. b.

Athenis in parva basi; ex schedis Köhlerianis.

FBMPOYIM..
 ΣΩΣΤΡΑΤΗΘΕΟ
 ΚΑΝΗΦΟΡΗΣΑΣΑΙ
 ΠΙΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
 5 ΥΙΟΣΔΙΑΒΙΟΥΓΑ
 ΖΑΚΟΡΕΥΟΝΤΟΣΑΙ
 ΚΑΙΔΑΔΟΥΧΟΥΝΤΟΣ

Σωστράτη[ν] Θεο - - -
 κανηφορήσασα[ν] ἐ-
 πὶ Νικοστράτου [ιε-
 5 ρέω]ς διὰ βίου, [τοῦ δεῖνα
 ζακορεύοντος [Δήμητρι?
 καὶ δαδουχούντος.

Cave Nicostratum putes esse archontem; sacerdos debet nominatus esse, quod patet ex illo διὰ βίου.

N. 433. p. 457. a. ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων] Sic scribendum, si titulus Hadriano non antiquior; quae de re non certum iudicium ex stemmate ad n. 385. posito.

N. 448. p. 461. sic est in schedis Köhlerianis:

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
 ΗΑΠΟΔΑΔΟΥΧΩ
 ΚΑΙΓΕΝΟΥΣΑΠΟΠΕ
 ΡΙΚΛΕΟΥΣΚΑΙΚΟΝΟΝΩ
 5 ΝΟΣΚΑΤΑΔΕΜΑΚΕΔΟ
 ΝΕΣΑΠΟΑΛΕΞΑΝ
 ΔΡΟΥΟΝΟΡΑΤΙΑΝΗ
 ΑΦΕΣΤΙΑΣΙΟΥΝΙΑΝ
 ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΑΝ
 10 ΤΗΝΟΥΓΑΤΕΡΑ

Post n. 450. p. 462. adde:

450. b.

Thorici; ex schedis Köhlerianis.

ΑΜΟΣΙΣ
 ΑΜΕΘΕΚΕΝ

N. 466. p. 466. schedae Fauvelii Köhlerianae addunt integrum versum: ΤΟΥΣΥΝΔΡΟΧΟΥΣΤΕΙ
 ΡΕΩΣ.

Post n. 470. p. 466. insere:

470. b.

In Aetia; ex schedis Köhleri Fauvelianis.

ΑΥΣΩΑΧΕΩΙΩΙΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΕΥΜΝΗΣΤΟΠΑΙΑΝΙΕΩΣΓΥΝΗ

.. αὐσώ? - - - ἀνέθηκεν;
 Εὐμνήστου Παϊανίως γυνή.

Post n. 488. p. 473. adde:

488. b.

Ex eodem genere videtur titulus hic ibidem repertus; ex schedis Köhlerianis.

ΙΕΡΕΙΑΖΩΣΑΡΙΟ
 ΜΟΡΟΔΕΙΣΙΟΣ ΙΕΡΕΥ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ) Ἡ° ΜΗΝΟ
 ΡΑΦΙΚΟΣ Ἡ° ΑΛΚΕΤΗΣ
 5 ΘΕΩΝ Ἡ° ΑΛΕΞΑΣ
 ΖΩΙΛΩΣ

Ἱέρεια Ζωσάριο[ν]?

Ἀφ' ὁδοῦσιος ἱερέως,

Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου πρεσβύτερος, Μηνό - -

Γραφικός πρεσβύτερος, Ἀλκέτης,

5 Θέων πρεσβύτερος, Ἀλεξᾶς,

Ζωίλ[ο]ς.

N. 507. p. 476. Graefius Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 642. a Dodwello inductus titulum hunc cum n. 509. in unum commiscet.

N. 511. p. 477 sqq. Exactum apographum misit Völkeli, vir praestantissimus, ex quo multa rectius diiudicare licet. Titulus est sub aetomate, altus pedes ii, uncias ii, latus pedem et iv uncias cum semisse. Primus hymnus litteris aequalibus et lineis rectis bene exaratus; secundum, ait Völkeli, vix credas ab eadem manu incisum. Voces ἀγαθὴ τύχη altius positae sunt quam apud nos. Tit. I. nullam apographum varietatem affert, nisi quod aliquot litterae obscuratae sunt. Tit. II. vs. 1. extr. vs. 2. init. ΝΕΙΝ Völk. notat esse ναῖν, barbarum scriptum; hoc est pro vera lectione ναίονμι. Vs. 2. in lapide est ΒΙΟΥC etc. itaque βίου, non βίοντου scripsit quadratarius. Vs. 3. habetur ΞΥΓ etc. Debebat scribi ξυνεῖς, sed stupidus homo pro hoc dedit ξυγείν; notavit Völk. Ibidem sequitur: ΗΔΑΥΘΙΣΗΠΛΟΥΤΟΥΧΑΡΙΝΗΤΕΚΕ (ἡδ' αὖθις ἡ πλούτου χάριν ἡ τεκείων). Vs. 4. ΑΥΘΙCCEΥ ΜΟΝΟCΑΘΡΩΠΟΥCΒΑCΙΑΗ. Vs. 5. ΗΠΙΟ ΦΡΟΝΖΥΓΙΗCΑΦΡΟΔΕΙΤΑCΕΛ, 6. ΚΕCΙΘΗ ΡΕΥΟΜΕΝΗ - - ΤΙCΑΛΛΑΘΕCΘΕΝΑΝ. Vs. 7. post ΠΟΝΩΝ sunt fere haec: ΑΚΙCΑΤCΘΑΛΛΕΙ etc. Vs. 8. post ΜΕΤΑ habetur ΘΙCΑΛΛΑΚΕ...Υ ΓΕΙΑΤΕΘΑΛΛΑΚΑΙ; vs. 9. post ΧΑΡΙΤΩΝ est ΘΑΛΛΑCΘΕΝ. Vs. 10. ΕΥΔΑΙΜΩΝΕΦΥ. Itaque a vs. 5. ineptissime scriptum videtur: ἡ πόφρων ξυγείν Ἀφροδείτας ἔλκεσι θηρεύομεν, ἢ [εἰ] τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέλει; et reliqua fuerunt pleraque ut vulgo, barbaris tamen corrupta vitis; in fine ἔφω, ut apud Licymnium. Tit. III. ex Völkeli apographo hic est usque ad vs. 10.:

ΝΕΩΘΑΛΟΣ ΑΦ' ΠΤΕΝ
 ΡΕΣΑΡΡΕΤΑΙ
 ΛΥΣΙΠΟΝΟΝΑ
 ΜΟΝ ΤΗC
 5 ΝΑΤΟΝΑΔΕΙΚΗ
 ΣΑΓΕΝΗCΡΟΠΩΝΑΝΕΤΕΙΡΑΤCΚΚ ΜΑΤΩΝ
 ΒΑΡΥΑΛΓΕΑΝΟΥCΟΝΑΠΩCΑΜΕΝΩΠ ΛΝΔΕ
 ΓΕΓΗΘΕΝΑΚΕΙΡCΚΟΜΗCΝΕΟΝΕΡΝΟC ΧΩΝCΕ
 ΤΕΛΕCΦΟΡCΤΟΝΠΕΡΙΚΗΡΕCΤΗΚΑΙΠ ΑΚΙCCE
 10 ΜΝΑΘΕΟΥΚΑΜΑΤΟΥΒΡΟΤΟΝΕC CCYΔ....

In seqq. praeterquam quod aliquot litterae hodie minus conspicuae sunt, hae habentur varietates. *Xi* constanter est Ξ. Vs. 11. longior fuit quam vs. 16. sed litteris paulo maioribus scriptus; post ΒΑΡΥΑΛ fere est: ...ΙΙ...Ο. Vs. 12. extr. secunda epistola Völkeli nunciante post ΠΟΛΥ trium vel quattuor litterarum loco interiecto superest ΕΠΑΙ; in quo ΠΑΙ haud dubie valde oblitteratum (prius enim Völkeli apographum id omittit) non concoquo, idque in ΦΙΑΕ mutare etiam nunc audeo, Π in ΦΙ. Vs. 13. ΖΙΕΕΥ; mox deest Τ ante lacunam; in fine ΓCPIΘΑΙ (apud nos ΦΑΙ). Secundae Völkeli litterae afferunt ΓΕΓΗΘΟΥC. Vs. 14. ΓΕΛΩΤΛΥΕΙC:ΙΕΡC...ΝΥΜΝΑΙΟ, vs. 15. ΜΝCΕ, in fine ΕΑΩΠΑΙΑ: vs. 16. ΙΔΡ'ΙΑ, et ante lacunam ΔΩ; ante καὶ superest Ν. Vs. 17. ΑΛΕΞ etc. deinde ΑΟΙ.ΑΙC, sed Ο puncti speciem intus habet, non tamen ita positi, ut in littera Ο solet; unde vitium id lapidis esse intelligitur. Vs. 18. ΑΚΕCΙΝΚΑΛΕΟΝΤΕC, et ΤΑΧΟCΘΝ, 19. extr. VCITEΛΕ; 20. extr. EC, 21. ΑΥ'ΙΕΥΤΟ, in quo C ante Ε omisit lapicida; porro Völkeli apographum ΤΑΧΕΩCΙ. CΙ.ΙΑΕΑΔΑΙΜΟΝΕΘΗ (in alio tamen apographo habet Ι...ΙΔΕΑ), 22. ΜΑ...ΥΛΕΧΑΡΙΝCΕ, et in fine ΟΙΟΝΑΛΛΟΤΙΚ, 23. init. ΠΑΙΑ...CΑΝC...ΕΚΟΜΟΙ etc.

His allatis opem feram hymno quantum possum, et meas notas ex parte retractabo adiutus a Vökelio. Primum quod p. 477. b. extr. Telesphorum dixi ab Epidauriis Athenas missum esse, id periit iam, quod vs. 17. non Ἀθήναις legendum est, licet hoc vestigiis prioris apographi conveniat exacte, sed notante Vökelio αἰνδαῖς; qua voce Ἀθήναις sublata vs. 18. non iam necessarium est πέμπουσιν, quo prius omnia opus erat, sed μέλπουσιν quadrat et est in lapide diserte scriptum. Tamen manent quae de tituli aetate posuimus; atque etsi ab Epidauriis etiam tum istum pumilionem *Acesium* vocatum esse paulo post videbimus, nihilominus eum esse *Telesphorum* agnoscat universus hymnus: igitur ne illa quidem valde laborant, quae p. 479. a. de Acesio Epidaurio et Telesphoro Pergameno confusis dixi. De singulis sufficient haec. Vs. 1. extr. 2. init. est: Τελεσφόρε, σὰς ἀρετάς, unde Völk. coniicit versibus sex prioribus Telesphori virtutis opus quoddam enarratum esse, ob quod Aesculapius, cuius deinceps fit mentio, de recenti hoc suo germine dicatur gaudere (vs. 7. 8.), aucto per Telesphorum salutarium deorum numero et honore. Vs. 2. extr. est πάνσοφε, de Telesphoro, vs. 3. λυσί-

πονον, vs. 4. fortasse casus vocis μόνος, 4-5. Θάνατον δ' αἰκῆ, 5-7. -- γλωσσα γένη μερόπων ἀνεγείρα[ς]? ἐκ καμάτων, βαρυαλγέα νοῦσον ἀπωσάμεν[ος]? Nec versus tamen sic nec sententia constat. Βαρυαλγέα πῆματα νοῦσων Völk. notante habes in Orphic. Hymn. 66. Sequitur vs. 7-8. Π[αι]ᾶν δὲ γέγηθεν ἀκείρεκόμης, νέον ἔρνος [ἔ]χων σε, hoc est Aesculapius, qui ut infra Apollinis patris epitheto vocatur ἀκείρεκόμης sive ἀκερσεκόμης. Vs. 9. ni fallor, est: Τελεσφόρε, τὸν πέρι Κῆρ ἔστη, καὶ πολλ' ἄκεις? Coniecturam ἀκείματα non confirmat hoc apographum, sed alteram σεμνὰ Θεοῦ (vs. 9. 10.). Vs. 10. extr. videtur aliquid ex εὐδαίμων esse. Usque ad vs. 11. vix possunt heroici versus effingi, et sunt fortasse solutiones numeri. Sed inde a vs. 12. omnino sunt heroici, quamquam mali, et videtur novum quodammodo carmen incipere, idque, quantum nunc iudicare licet, fere in hunc modum conceptum, sed lapicidae vitii inquinatum:

* Ἦδη χαῖρέ μοι, ὦ ἰώμενος, ὦ πολὺ[λυστ]ε,
 φίλε Τε[λ]εσφόρε παῖ διέ, σύ γε γηδοσύ[νοισι]
 σοῦ] περὶ φαιδρὰ πρόσωπα γέλωθ' [ἴ]εις ἱερ[ε]ῦσι.
 15 ὑμνεόμεν σε, μάκαρ, φασὶν βροτε, δῶτορ εἰώ[ν].
 Παιᾶνος ἴδρυμα, Τελεσφόρε κλεινὲ δ[α]ῖμο[ν].
 καὶ σ' Ἐπιδαύριοι μὲν ἀλεξιχόροισιν ἀοιδ[αῖ]ς
 γηδοσύναι μέλπουσιν, ἀναξ, Ἀκείσιν καλέοντες.
 [σ]οῦ δέ τ' ἄκος ἔν[η]τοῖσι φέρει στυγερῶν ὀδυνῶν
 20 Κερροπίδα[ισι] λ[ύ]σι[ν] Τελεσφόρον, ἔξοτε [τύν]η
 νοῦσον ἀπωσάμενος [τὴν] πυρφόρον ἐς τέλος αὐτοῖ[ς]
 εὐτοκ[ί]ην ταχέως [νεοθ]ηλέα, δαῖμον, ἔθνηκας.
 οὐ μά[ν], κοῦ[ρ]ε, χάριν σε, Τελεσφόρε, ἄδμεν οἶον,
 ἄλλοτ[ε] κ[ἂν] Παιᾶ[ν]ος ἀκε[ί]ρεκόμου Θεραπεῖας
 ζωσφόρον σ' ἑόν· ἰὼ μάκαρ, αὐτὰς ὁ Βάνχας.

Vs. 12. Vökelio teste in lapide diserte est ΙΔΗ, quod per barbarismum pro ἦδη scriptum censeo. Vökelius assumpto ex prioribus ΙΙ...Ο coniicit Παιωῖδη; et pro πολὺλυστε vult πολύστενε, aequae bene. Ibidem paulo ante dedi olim χαῖρε σύ μοι, ut evitarem caesuram post ὦ, et eam ponerem post μοι, non ἰ vocis ἰώμενος corripi censens, sed synizesin voculae ὦ et illius ἰ statuens, ut crasis fit in ὦζυρέ; sed nunc retineo vitiosam caesuram. Mox ΖΙΕ puto pro ΔΙΕ esse, vitio fortasse lapicidae; etiam huius διέ ultima non eleganter producit vi caesurae, ut mox Παιᾶνός etc. Post ΓΗΘΟΥC non tantum superesse spatii, ut eo loco poni verbum queat, quod antea ibi posueram, secundis litteris docuit Vökelius. Pro γέλωθ' plene scriptum est γέλωτα, ut solet; p. 16 s. 16 s. (cf. Buttm. Gr. ampl. T. I. p. 543.) ΥΕΙC est. Dein Völk. notat

ΥΜΝΑΙΟΜΕΝ esse ὑμνέομεν. Idem vidit Ἀκείων esse Ἀκέσιον, conferens notas nostras ad n. 265. 269. 942. adde 1781. Ἀκείων omnino laborabat, quod ἀκείσθαι postulatur; quamquam in tam barbaro titulo etiam illud erat tolerabile. Vs. 19. pro litteris ισι λ et ν, quas supplēvi, spatium non est in marmore: lapicidae igitur imputandum vitium puto. Vs. 20. emendavi vel lapicidae vel poetae vitium scribendo τὴν πυρφόρον: paulo ante Τελεσφόρος primam male producit vel in thesi. Vs. 21. pro Ι. CΙ. ΙΑΕΑ (vel ΔΕΑ) dedi ΝΕΟΘΗΛΕΑ; melius non novi. Vs. 22. praestabat Τελεσφόρος p. Τελεσφόρε. Ibidem ΑΛΛΟΤΙ diserte est in lapide; audeo tamen corrigere. Τελεσφωρος, quantum intelligo, et alias et in medicationibus ab Aesculapio praestitis vitae auctor dicitur. Posui vero οἶον; nam οἶον vix scripseris. Ceterum nunc patet, Telesphorum ipsum dici Bacchum: de quo olim non liquebat.

Post n. 527. p. 484. adde:

527. b.

In marmore Musei Fauveliani; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΗΟΣΟΣΤΟΤΕ
ΖΟΥΘΑΜ

Ὁ[ρ]ος τοῦ τεμένους.

N. 530. p. 485. b. 19. post *Olymp.* 110, 1. de industria non addidi: vel *Olymp.* 116, 4. Nam si posterior hic archon Theophrastus intelligeretur, additum opinor ex more esset τοῦ μετὰ Νικόδωρον, ut hic distingueretur a priore.

N. 537. p. 486. schedae Köhlerianae ΕΙΣΕΡΧΕΙ.

N. 538. 539. p. 486. Conferri ad haec potest imprecatio (καταβολή) Artemisiae in patrem Damasini, quae continetur papyro Aegyptiaco Musei Vindobonensis edito a viro docto, Io. Petrettino Corcyraeo, professore Patavino, in libro: Papiri Greco-Egizj, Vindob. 1826. 4. Insunt formulae similes ac n. 989 sqq.

Post n. 558. p. 491. adde:

558. b.

Athenis in theatro, in cippo; ex schedis Köhlerianis duplicibus.

ΜΑΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ
ΕΞΑΘΜΟΝΕΩΝ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΤΗΘΗ

-- μα Μητροδώρου
ἐξ Ἀθμονέων,
Ἀπολλοδώρου τῆς.

558. c.

Athenis in cippo cum figura muliebri, veste artificiose et eleganter sculpta. Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 51, 4.

ΚΥΝΑΡΧΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΕΞΑΘΜΟΝΕΩΝ

Κυναρχία Διονυσίου ἐξ Ἀθμονέων.

Post n. 565. p. 492. adde:

565. b.

Athenis apud Gropium, Austriae consulem; ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 49, 2.

ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ ΔΕΙΝΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΙΞΩΝΕΥΣ Δεινοκράτης
Δεινοκράτους
Αἰξωνεύς.

Post n. 572. p. 493. adde:

572. b.

Athenis apud Gropium, in cippo; ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 50, 3.

ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ ΝΑΥΣΙΧΑΡΟΥΣ
ΑΙΞΩΝΕΥΣ Ναυσικράτης
Ναυσικάρους
Αἰξωνεύς.

Post n. 578. p. 494. inseratur:

578. b.

Athenis; ex schedis Köhlerianis.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΑΛΙΜΟΣΣΙΟ Ἀπολλώνιος
Θεοδότου
Ἀλιμο[ύ]σιο[ς].

Post n. 615. p. 498. insere:

615. b.

Prope Athenas ad monasterium Careae, sub aetomate; ex schedis Köhleri Fauvelianis.

ΑΙΧΟΣ ΜΙΛΙΧΟΣ)
ΙΝΗ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ ΕΡΓ

Μίλχος Μιλίου Γαργήττιος.
[ἡ δαίνα Μιλίου] [γυ]νή, ἐν Γ[αργήττιων].

Mirum est ἐγ, sed verum videtur.

Post n. 620. p. 499. insere:

620. b.

Athenis in Ceramico; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΧΕΡΕΑΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ
ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ Χειρέας
Ἑρμογένους
Γαργήττιος.

Post n. 626. p. 499. insere:

626. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΕΥΑΓΟΡΑ ΑΙΣΧΡΩΝΟΣ
ΕΡΧΙΕΩΣ ΘΥΓΑΤΗΡ
5 ΕΣΤΙΑΙΟΥ ΚΡΙΩΕΟΣ
ΓΥΝΗ Εὐαγόρα
Αἰσχρωνος
Ἑρχιέως
Θυγάτης.
Ἑστιαίου
Κριωέ[ω]ς
γυνή.

Post n. 635. p. 500. adde:

635. b.

Athenis; ex schedis Köhlerianis.

ΚΛΕΙΔΗΜΟΣ	Κλειδῆμος
ΚΤΗΣΑΡΧΟΥ	Κτησάρχου
ΕΥΩΝΥΜΕΥΣ	Εὐωνυμεύς.

Post n. 657. p. 503. adde:

657. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

...ΟΦΛΤΟΗΣ	- - - ης
ΑΝΤΙΚΡΑΤΟΥ	Ἀντικράτου
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ	Κηφισιεύς.

N. 656. p. 503. schedae Fauvelianae Köhleri
vs. 1. extr. ΚΛΙΣΤΟ pro ΚΙΑ etc.

Post n. 662. p. 503. adde:

662. b.

*Athenis in cippo nuper in via ab urbe ad Piraeum effosso, in quo duae figurae anaglypho expressae valde alto. Ed. Car. Vidua
Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 50, 4.*

ΑΓΑΘΗΜΕΡΙΣ Σ Η ΣΕΝΠΡΩΝΙΟΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΕΚΚΟΛΑΥΤΕΟΥΝΙΚΗΤΗΣΚΟΛΑΥΤΕΥΣ

Ἀγαθημερίς Σ. Η.	Σενπρώνιος
Ἀφροδείσιου, ἐκ Κολ[λ]υτέ[ων].	Νικήτης Κολ[λ]υτεύς.

Post n. 664. p. 503. adde:

664. b.

Athenis in cippo eleganti; ex schedis Köhlerianis.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΡΟΣΚΑΛΛΙΠΡΟ
ΕΚΚΟΛΩΝΟ

Ποσειδῖππος Καλλίππου
ἐκ Κολωνοῦ.

N. 666. p. 504. Accipe melius apographum, ut in quibus notatur titulum ad templum Poliadis s. pote vetustius, ex schedis Köhlerianis duplicibus, Erechtheum in arce inventum esse.

ΠΑΛΛΑΣΕΡΕΧΘΕΙΔΑΝΑΡΧΑΓ...ΝΚΑΤΑΝΑΟΝ
ΑΔΕΤΟΝΔΡΥΘΗΦΙΛΤΕΡΑΙΡ...ΟΣ
ΒΟΥΤΑΔΕΩΝΕΤΥΜΟΝΕΣΑΙΜ...ΑΣΤΕΝΕΤΩΡΜΕΝ
ΤΑΤΩΣΕΦΥΣΤΡΑΤΙΑΣΠΕΝΤΑΚΙΠΑΥΣΙΜΑΧΟΣ
5 ΤΟΙ...ΟΓΟΝΟΙΔΑΝΘΗΣΑΝΕΝΑΙΓΕΙΔΑΙΣΙΛΥΚΟΥΡΓΟΣ
ΧΩΧΘΟΝΙΤΙΜΑΣΙΣΑΤΟΙΔΙΟΓΕΝΗΣ
ΩΝΤΩΙΜΑΡΗΤΩΛΟΓΟΣΑΝΔΑΝΕΝΟΥΔΕΔΙΕΡΓΑ
ΕΔΡΑΚΕΝΑΡΧΑΙΑΝΠΑΤΡΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ
...ΧΕΙΡΚΑΙΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣΚΡΩΤΙΔΑΙΕΡΟΙΗΣΑΝ

Παλλὰς Ἐρεχθεῖδαν ἀρχαγ[έτι, σὸ]ν κατὰ ναὸν
ἀδὲ το[ι] ἰδρύθη φιλτέρα [Ἡ]ρ[α]κλέ[ος],
Βούταδῶν ἐτύμων ἐ[ξ] αἰμ[ατος], ἃς [γ]ενέτωρ μὲν
τα[γ]ῶς ἔφν στρατῖας πεντάκι παυσίμαχος,
5 τοῖ [πρ]όγονοι δ' ἀνθῆσαν ἐν Αἰγείδαισι Λυκοῦργος
χω[ρ]ὸν τιμαῖς Ἀτ[θ]ίδι Διογένης,
ὣν τῷ μ[ὲν] ῥήτ[ηρ]ος λόγος ἀνδανεν, οὗ δὲ δι' ἔργα
ἔδρακεν ἀρχαίαν πατρίδα Εὐρυδερίαν.
[Εὐ]χίρ καὶ Εὐβουλίδης Κρωπίδαι ἐποίησαν.

Perspicere iam licet, mulieri Palladis Poliadis sacerdoti ad templum Erechtheum dicatam fuisse statuat, cui subscriptum olim epigramma hoc: nomen sacerdotis plintho opinor statuae inscriptum erat. De sacerdote Poliadis ex gente Butadarum v. Müller. de Min. Pol. p. 13. De Ἀθηνᾶ ἀρχηγέτιδι cf. ad n. 477. Vs. 2. dedi Ἡρακλέος, qui Minervae imprimis dilectus. Sic φιλτέρα non fuerit nomen proprium. Paulo ante quod reposui τοι, verum esse non du-

bito: ΤΟΝ fuit ΤΟΙΙ. Construo: φιλτέρα τοι, tibi dilectior. Si quis tamen *Philteram* censuerit nomen mulieris esse (*Philoteram* aliunde nota est), pro Ἡρακλέος aliud nomen reponendum erit. Vs. 3. ἐτύμων est in nostro textu p. 504. Vs. 5. intellige Lycurgum celebrem oratorem. Vs. 6. ΔΙ duplicandum secundum nostrum textum p. 504. In fine artifices subscripti. Euchir Eubulidis f. Atheniensis statuarius est ap. Pausan. VIII, 14, 7. Euchir sine patris nomine ap. Plin. XXXIV, 19, 34. et sic etiam Eubulides ap. Pausan. I, 2, 4. Plin. l. c. 29. In hac inscriptione qui Euchir est, eum cave putes Eubulidis huius, qui una nominatur, filium esse: potius hic Eubulides huius Euchiris aut frater aut filius est, quippe Euchiri postpositus. Tres igitur, si non plures, eiusdem familiae artifices sunt, *Eubulides Euchiris pater, Euchir Eubulidis filius et Eubulides Euchiris sive frater sive filius*. Ceterum si titulus olim intelligi potuisset, in class. VIII. eum posuissem.

Post n. 667. p. 504. adde:

667. b.

Athenis in cippo, cuius imago contrita, effosso in viâ ab urbe in Piraeum. Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 51, 3.

ΣΤΑΚΤΗΖΗΝΩΝΟΣΕΚΥΔΑΘΗΝΕΕ

ΩΝ

Στακτή Ζήνωνος ἐ[κ] Κυδαθη[α]ίων.

Δ. 1826.

Post n. 668. p. 504. adde:

668. b.

Athenis ad Ceramicum; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΣΑΙΡΕΣΤΡΑΤΗ

ΘΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΚΥΛΑΘΗΝΑΙΕΩΣ

ΟΥΓΑΤΗΡ

ΕΡΙΑΧ

Χαραεστράτη

Θευμένους

Κυ[δ]αθηναί[ω]ς

Ουγάτηρ.

N. 703. p. 507. ut supplevi est in schedis Fauvelii Köhlerianis. Ω

Post n. 703. p. 507. insere:

703. b.

Athenis in cippo; ex schedis Köhlerianis.

ΗΡΗΝΗ

ΑΠΟΛΛΟΝΩΝΙΟΥ

ΛΗΣΙΑ

ΑΛΑΚΡΙΟΝΟ

5 ΑΝΠΤΡΕΕΩΣ

ΓΥΝΗ

Ει[ρήνη]

Απολλωνίου

Μι[λησία]

Μ[ακρί]ω[ν]ος?

5 Α[ν]πτρεώς

γυνή.

Vs. 5. fortasse alterum E delendum.

Post n. 710. p. 508. adde:

710. b.

Athenis in cippo, in quo vir iuxta amphoram; anaglyphum est in medietate altitudinis. Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 50, 5.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ

ΝΗΡΕΟΣ

ΜΙΛΗΣΙΟΣ

Εὐχαρίστος Νηρέ[ω]ς Μιλήσιος.

Post n. 734. p. 509. adde:

734. b.

Athenis in cippo, cuius imago contrita, effosso in viâ ab urbe in Piraeum. Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 51, 2.

ΧΑΡΙΣΤΩΚΑΙΚΙΑΤΙΕΡΗΜΩΚΑΙΚΙΑ
ΙΟΥΜΙΛΗΣΙΑ

Vs. 1. lectio ambigua esse dicitur inter ΚΙΑΤΙΕ, ΚΙΑΠΕ et ΚΙΑΜΕ. Sunt duo malierum cognatarum nomina, quantum video, et primum desinit vs. 1. in ΚΑΙΚΙΑ, transiens dein in alterum versum; postea adscriptum est alterum ita, ut vs. 2. huic quoque communis esset:

Χαριστῶ Καικιλ- . . . ειρημῶ Καικιλ-
ίου Μιλήσια. ίου Μιλήσια.

INSCR. GR. VOL. I.

Post n. 744. p. 510. insere:

744. b.

Athenis in cippo; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΙΩΠΥΡΙΩΝ

Ίωπυρίων

ΕΡΙΚΡΑΤΟΥ

Ἐπικράτου

ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ

Παιανίε[υ]ς.

Post n. 748. p. 511. adde:

748. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣΔΙΟΦΑΝΤΟΥ

ΠΑΛΗΝΕΥΣ

ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΥΚΑΙΘΕΟΔΩ

Διοφάντης Διοφάντου

Παλ[λ]ηνεύς.

Καρποφόρου καὶ Θεοδώ[ρ]ου.

Post n. 749. p. 511. adde:

749. b.

In Hymetto ibidem ubi n. 944. in columna; ex schedis Köhlerianis.

ΔΙΟΔΟΡΟΣ

Διοδ[ω]ρος

ΔΙΟΔΟΡΟΥ

Διοδ[ω]ρου

ΑΛΛΗΝΕΩΣ

Π[α]λληνεύ[ω]ς.

749. c.

Salamine in cippo ornato; ex schedis Köhlerianis Fauvelii.

ΞΕΝΟΤΙΜΟ

Ξενότιμος

ΟΛΥΜΠΙΟΔΩ

Ὀλυμπιοδώ[ρου]

ΠΙΕΡΑΕΥΣ

Π[ι]εραιεύς.

749. d.

Athenis in viâ ab urbe in Piraeum effossus cippus cum parva imagine. Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 51, 1.

ΟΝΑΣΩΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥΕΚΠΕΙΡΕΕΩΝ

Ὀνασῶ Ἀθηνοδώρου ἐκ Πειρ[α]ίων.

Post n. 763. p. 512. insere:

763. b.

Athenis, sub aëtomate; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΚΑΛΙΣΤΡΑΤΟΥ

ΣΗΜΑΧΙΔΗΣ

Διονύσιος. Καλ[λ]ίστρατου Σημαχίδης.

Post n. 791. p. 516. adde:

791. b.

Alopecae ad radicem Hymetti, in cippo anaglyphum nescio quale habente; ex schedis Köhlerianis.

ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣΑΒΡΑΕΥΣ

ΔΙΩΓΕΝΟΥΣ

ΠΥΣΙΟΥ

ΦΥΛΑΣΙΟΣ

ΜΗΛΗΤΙΩΝ

Zzz zz

Ἀπολλοφάνης
Δι[ο]γένους
Φυλάσιος
Πυσίου

In dextra mulierem exspectes; vs. 3. ἐκ Μελατέων
conieceris.

N. 805. p. 518. Vas hoc delineatum praebet
Rosius Inscr. p. 389. ubi Dobraei exemplum in-
scriptionis repetitur.

Post n. 835. p. 521. adde:

835. b.

In parva columna in Piraeo; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.
Nunc est Cantabrigiae in vestibulo Bibliothecae Universita-
tis: edidit Clarkius Gr. Marbles n. 15 p. 21. Vera tituli origo
patet ex Fauvelii schedis, qui titulum tractavit Athenis.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ	Κλεοπάτρα
ΓΟΡΓΙΟΥ	Γοργίου
ΒΗΡΥΤΙΑ	Βηρυτία.

Post n. 849. p. 522. insere:

849. b.

Athenis in cippo super anaglypho diotam repraesentante; ex
schedis Köhleri Fauvelianis.

ΣΩΦΡΩΝ	Σωφρών
ΙΕΡΩΝΟΣ	Ιέρωνος
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ	Ηρακλεώτης.

Post n. 855. p. 522. insere:

855. b.

Athenis in cippo; ex schedis Köhlerianis.

ΚΕΡΔΩΝ	Κέρδων
ΚΑΠΠΑΔΟΣ	Καππάδος.

Post n. 863. p. 524. adde:

863. b.

Athenis apud Gropium Austriae consulem; sub anaglypho fracto.
Ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 49, 5.

ΟΝΤΩΣ ΔΙΖΗΑΙ
ΞΕΝΕΦΙΛΤΑΤΕΤΙΣ
ΠΟΘΕΝΕΙΜΙΚΩΜΕΝ
ΜΟΙΠΑΤΡΙΣΕΣΤΙΝΕΓΩ
5 ΔΟΝΟΜΑΝΕΙΚΟΜΗΔΗΣ
ΜΟΥΣΑΩΝΘΕΡΑΠΩΝ
ΑΔΩΝΘΥΜΕΛΑΙΣΙΝΟ
ΜΗΡΟΥΔΟΣΑΙΣΕΝΓΕ
ΛΑΣΑΣΠΕΡΙΚΕΙΜΑΙΝΗ
10 ΔΥΜΟΝΥΠΤΝΟΝ

Ὦντως διζῆσαι, ξένη φίλτατε, τίς πόθεν εἰμί;
Κῶ[ς] μὲν μοι πατρίς ἐστίν· ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικομήδης
Μουσῶν Θεράπων· ἄδων θυμέλαισιν, Ὀμήρου
δόξαις ἐνγελάσας, περικείμεαι νήδυμον ὕπνον.

Vs. 2. vitiosus factus est; quod Νεικομήδης non in-
trabat in heroicum. Ὀμήρου manifesto ad seqq. per-
tinet: quamquam haec interpunctio malam caesu-
ram infert versui. Nicomedes hic anne parodus
fuit?

Post n. 864. p. 524. insere:

864. b.

Olim Athenis, sub anaglypho sepulchrali detritus, sed figuras
ostendente, quod nunc est in oppido Britanniae Halifax,
comitatus Eboracensis; in domo Rawsoni. Misit Rosius,
cui transcripserat amicus.

ΑΤΡΩΝ ΗΑΤΡΩΝ
ΛΑΟΔΙΚΕΥΑΤΡΩΝ ΜΥΘ
ΧΡΗΣΤΕ ΛΑΟΔΙΚΕΥ
ΧΑΙΡΕ ΧΡΗΣΤΕ

Super tertii ΑΤΡΩΝ littera Ω scriptum est. O,
nescio an ex varia lectione. Secundi ΑΤΡΩΝ tres
ultimae litterae ut incertae notatae sunt. Ad dex-
tram lapis paululum detritus est. Epitaphia sunt
patris et filii:

Ατρων	Ατρων
Λαοδικεύ	Ατρων[ος]
Χρηστὴ	Λαοδικεύ
χαῖρε.	Χρηστὴ
	χαῖρε.

Post n. 867. p. 524. insere:

867. b.

Athenis apud Gropium Austriae consulem in cippo; ed. Car.
Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 50, 1.

ΓΙΣΤΟΣΙ	Πίστος
ΜΑΙΩΤΗΣ	Μαιώτης.

(Vs. 1. ultimum f videtur lapidis vitium vel ex siglo
natum esse.

N. 898. p. 529. schedae Köhlerianae sic:

ΦΕΙΛΗΤΩΝ
CINΩNEYC

Post n. 914. p. 530. insere:

914. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΑΝΝΙΑ ΦΑΥΣΤΕΙΝΙΑ
ΙΟΥΛΙΟΣ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ
ΟΤΡΟΦΙΜΟΣ

Ἀννία Φαυστεινία
Ἰούλιος Ρουφείνος
ὁ τροφίμος.

N. 916. p. 531. Ante paucos annos, postquam Graeci arcem Athenarum ceperunt, in cuniculo, qui ex arce ad fontem decurrit, prope antrum Panis lapis detectus est, cuius hocce apographum in ipso loco confecit vir doctus, A. Stähele, et nobis misit.

ΠΑΡΑΔΙΔΩΜΙΤΟΙΣ
ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣΘΕ
ΟΙΣΤΟΥΤΟΤΟΗΡΩ.
ΦΥΛΑΣΣΕΙΝΠΛΟΥ
5 ΤΩΝΙΚΑΙΔΗΜΗΤΡΙ
ΚΑΙΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
ΚΑΙΕΡΙΝΥΕΙΚΑΙΠΑΣΙ
ΤΟΙΣΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙΣ
ΘΕΟΙΣΕΙΤΙΣΑΠΟΚΟ
10 ΕΜΙΣΕΙΤΟΥΤΟΤΟΗΡΩ
ΟΝΥΣΙΠΠΟΣΚΟΥΛΩΣΗ
ΕΣΤΙΚΑΙΕΤΕΡΟΝΜΕΤΑ
ΚΕΙΝΗΣΕΙΑΥΤΟΣΗ..

Haec sunt ipsa verba tituli n. 916. sinistra, vs. 1-6. Illud incertum est, utrum Ambrosianarum schedarum auctor, satis ille vetustus, lapidem eundem tractarit postea a Turcis struendo vel reficiendo cuniculo adhibitum, an diversus sit lapis hic et Ambrosianarum ille schedarum. Quod quidem versuum divisio et forma litterarum σ et υ dispar est, inde nihil decerno: nam in hac re nullam scio schedarum Ambrosianarum esse fidem: ceterum exceptis transcribentium vitiis nulla inter utrumque exemplum est discrepantia, nisi quod Stähele vs. 6. extr. habet I deficiens in Ambrosiano exemplo: quod fortasse sibi videre visus est, ubi non extat: certe idem Iota non habet in voce ἡρώων. Versum 11. ipse Stähele fatetur se non potuisse legere: ex Ambrosiano exemplo patet ΥΣΙΠΠΟΣΚΟΥΛΩΣΗ ΕΣΤΙ mutandum esse in ΗΑΝΑΚΤΟΜΩΕΙ|ΗΤΙ. Nunc confer utriusque exempli litteras: ΥΣ=Η, ΙΠΠΟ=ΑΝΑ, ΚΚΟ=ΚΤΟ, ΥΛ=Μ, ΩΣΗ=ΩΚΕΙ, ΕΣ=Η, et disce quid in restituendis inscriptionibus liceat. Vs. 12. 13. apud Stäh. μετακινήσει est, ubi in Ambros. μετακινήσει; posterius potest transcribenti deberi. Ibidem ante vocem αὐτός ap. Stäh. adde Η.

Post n. 917. p. 531. adde:

917. b.

Athenis in basi; ex schedis Köhlerianis.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ..
ΘΕΑΙΟΥ

Ἀρισταγόρας
Θεαίου.

917. c.

Athenis in sepulcro; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΑΡΙΣΤΙΟΝ

Post n. 932. p. 533. adde:

932. b.

Ad Pentelicum; ex schedis Köhlerianis.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ
ΝΟΥΜΗΝΙΟΣ

Δημητρία.
Νουμήνιος.

Post n. 937. p. 534. adde:

937. b.

Athenis olim, in lapide sepulchrali, qui nunc est in oppido Britanniae Halifax, comitatus Eboracensis, in domo Rawsoni. Misit Rosius, cui transcripserat amicus.

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣΗΓ
ΗΛΟΧΟΣ

Δημοχάρης. Ἡγήλοχος (Ἡγέλ.).

Post n. 938. p. 534. adde:

938. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΔΙΟΤΗΜΙΟΣ
ΔΙΟΜΝΗΣΤΟΥ

Διότημιος Διομήστου.

Post n. 939. p. 535. insere:

939. b.

Athenis in cippo; ex schedis Köhlerianis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ

Διονύσιος Ἀνδρονείκου.

Post n. 943. p. 535. adde:

943. b.

In anaglypho fracto, in quo supersunt duae caudae bestiarum marinarum, prope portum Phalerum; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

... ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ

Ἐπικράτης.

Post n. 945. p. 535. insere:

945. b.

Athenis; ex schedis Fauvelii Köhlerianis.

ΕΥΚΛΗΣ

Εὐκλῆς.

Zzz zz 2

N. 948. p. 536. Graefius Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 647. vs. 5. legit ἀλλ' ὅτι πένθος. Quod dedi ἄλλο τι, ita cepi: *Non solum quod mortuus sum lugeor; alium reliqui parentibus dirum luctum (ex genere necis). Ὀδυρομαι* passive accepi; active si accipiat, dixeris esse: *non lugeo solum, quod mortuus sum, sed quod etc.* At hoc in Graecis τεθνεύς οὐκ οἷος vix inesse potest; nec defuncti lugere dicuntur vulgo, sed superstites.

N. 962. p. 538. Pro Λ est Α (Ros. Inscr. p. xxvi.).

N. 966. p. 539. Pro Λ est Α (Ros. Inscr. p. xxvi.).

Post n. 973. p. 540. insere:

973. b.
Athenis apud Gropium Austriae consulem; ed. Car. Vidua Inscr. ant. (a. 1826.) tab. 50, 2.

ΜΥΡΤΙΣ
ΟΡΝΙΘΙΩΝΟΣ Μύρτις
Ὀρνιθίωνος.

Post n. 974. p. 540. adde:

974. b.
Athenis in cippo; ex schedis Köhlerianis.

ΜΝΕΜΑΧΟΣ
ΦΙΛΙΝΝΗΣ

Post n. 981. p. 540. insere:

981. b.
Athenis; ex schedis Köhlerianis.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ Ὀλυμπιάς.

N. 989 sqq. p. 541 sqq. Cephisiae cur positi hi tituli sint, docet Philostratus Vit. Soph. II, 1, 12.

Post n. 1042. p. 552. insere:

μετὰ γὰρ τὰ ἐν τῇ Παιωνίᾳ δητᾶτο μὲν ἡ Ἡρώδης ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τοὺς φιλάτους ἑαυτῇ δῆμους Μαγαθῶνα καὶ Κηφισίαν.

N. 990. p. 542. schedae Köhlerianae vs. 2. ΟΕ ΧΩΝ, 3. init. ΜΗ, 4. ΟΥΤΩΝΤΙ etc. 5. init. Λ, 7. extr. ΜΗΤΕΟΔΛΛ, 10. ΦΥΛΑΤΤΟΙ (igitur φυλάττοι legendum), 11. extr. ΑΥΞΩΝ, 12. extr. ΘΛΕ, 13. extr. ΓΟ, 15. init. ΑΣΘΑΙΜΗΔΕΝΗΑΠΟΚΡΟΥΣΑΙ etc. 17. extr. ΟΥΤΩΠΟ. Inde a vs. 14. med. non Σ est, sed C constanter.

N. 993. p. 543. lege: Πολυδευκίωνα Πόσειδωνι Ἀλκία. *Vibullia Alcia* uxor fuit Herodis. Titulus Ceus: Ἡ πόλις Ἰουλιανῶν Τ. ΚΛ. Ἀττικὸν Ἡρωδιανόν, Τ. ΚΛ. Ἀττικοῦ καὶ Βιβουλλίας Ἀλκίας υἱόν.

N. 995. p. 544. b. Cum Vibullis Herodi affinitatem intercessisse docent Add. ad n. 993. Poterant tamen etiam propinqui eiusdem esse Vibulli illi.

N. 997. p. 544. Cf. Graefium Act. Acad. Petrop. Vol. VIII. p. 698 sq. Non probo lectionem ΕΡΕΙ ΝΥCIN, Ἐρινύσιν, neque quod vs. 7. (5.) ΑΙ. in ἀγλαὸν mutatur. Ad *Oreadas* manu ducit *Nympharum* mentio.

Post n. 1012. p. 548. insere:

1012. b.

Athenis; ex schedis Fauvelli Köhlerianis.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
ΑΛΚΙΜΑΧΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
5 ΙΓΥΝΗ

Φαινάρετη Ἀλκιμάχου θυγάτηρ,
Καλλιμάχου γυνή.

1042. b.

In muro porticus Gymnasii Ptolemaei, Athenis. Ex schedis Fauvelli Köhlerianis.

ΟΥΤΑΛΕΘΕΛΗΞΙΝΕΛΗΣΑΜΦΙΟΝΙΣΗΡ.....ΠΠΙΟΟΥΣ
ΟΥΔΕΚΥΚΛΩΓΡΕΙΟΧΕΝΟΕΙΔ.....ΡΕΣΑ

Vs. 2. δὲ κύκλω πε[ρ][ε]χ -

Post n. 1052. p. 558. insere:

1052. b.

In museo Strangfordiano duae sunt tabulae marmoreae *Megar*is repertae, forma ovata et superficie convexa caesae, in quibus hi sunt tituli a Bröndstedio transcripti. I. alta est 17", lata 6"; II. alta 15" et dimidium, lata 5" et dimidium. Lapidum forma est eiusmodi, ut Bröndstedio iudice cum sex vel octo similibus cinxerint puteum vel cisternam. Litterarum forma haec est:

Α, Δ, Ε, Η, Κ, Μ, Ν, Ξ, Π, Σ, Υ, Ω.

I.

ΟΝΟΙΟΕ
 ΟΞΕΤΑΙΠΟΔΕΙ
 ΤΑΝΕΙΟΤΕΣΙΡ
 ΔΑΥΤΟΙΣΕΚΕΧΕΙ
 5 ΚΑΙΡΡΟΞΕΝΟΥ
 ΙΩΝΑΔΙΟΝΥΞΑΙ
 ΑΦΙΣΜΑΕΙΤΟΙΧ
 ΕΔΙΩΝΙΩΝ
 ΡΕΞΒΕΥΤΑΓΚ
 10 ΩΝΟΙΝΟΡΙΩΝΟ
 ΑΞΟΥΞΙΑΣΚΑΙ
 ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝΟΥ
 ΧΕΞΘΑΙΤΑΝΕΚ
 ΣΚΑΙΑΥΑΝΕΩ
 15 ΛΕΚΑΙΤΑΝΧΩΡ
 ΤΩΝΚΑΙΑΞΥΛΟ
 ΝΤΙΚΟΙΝ
 ΟΥΜΕΝ
 ΤΕΤΩ

II.

ΟΝΥΞΙ
 ΛΕΝΚ
 ΚΕΧΕΙΡ
 ΚΟΞΙΚΑΙΤΟΙΣ
 5 ΡΑΙΩΝ
 ΗΛΟΙΟΝΤΕΞΚ
 ΞΟΙΝΟΡΙΩΝΑ
 ΝΘΟΔΗΜΟΝΡ
 ΣΤΕΙΡΟΥΚΑΙΤΟ
 10 ΤΑΙΞΩΤΕΙΡΑΙ
 ΟΥΝΚΑΙΤΑΝΡΟ
 ΟΣΧΡΗΞΕΜΟΣ
 ΟΥΣΤΟΙΞΕΝΤΟΙ
 ΑΝΤΕΞΥΝΓΙ
 15 ΑΤΑΡΡΟΓΕΡΡ
 ΣΙΝΑΥΤΑΣΚΑΙ
 ΙΡΕΡΟΙΕΙΜΕΝ
 ΤΟΣΕΡΡ

Incertae sunt litterae hae: I. vs. 3. litt. 7., vs. 13. litt. 6., vs. 15. litt. 1., vs. 19. litt. 1. et II. vs. 6. litt. 1., vs. 10. ultima, vs. 13. prima et ultima, vs. 14. ultima, vs. 18. E. Praeterea ex Brøndstedii fide annoto, aliquot versus eatenus esse integros, ut in eodem lapide nihil fuerit scriptum nisi quod superest, ut col. I. vs. 18. 19. II. vs. 3. 5.

Col. I. videtur ordinis prior fuisse quam col. II. et fortasse haud procul a tituli in sinistra principio posita, ita ut litterae ΤΕΤΩ vs. 19. finem tituli constituerint; unde nihil ibi nisi ΤΕΤΩ scriptum fuisse dicitur. Col. II. ultima fuerit in dextram, transeunte deinceps scriptura in sinistrum principium, unde explices, quod vss. 3. 5. non sunt pleni. Versus connecti nequeunt; quod vss. 8. 9. ΠΡΕΞΒ. congruere videtur, fortuitum iudico. Aetas tituli videtur media esse, non multo ante Romanorum dominationem; antiquior haberi titulus ob litteraturae genus vix potest. Formas Ζ, Γ, Δ non intelligo; de spiritu ne cogites: potius videntur interpunctionis signa esse. Ceterum decretum continetur ad sacra pertinens et ἐκεχειρίαν

cum iis coniunctam, quare etiam quaedam ad peregrinos spectant, ut προξένου, πρεσβευτοῦ, ἀσουλᾶς mentio. II, 1. est aliquid ex Διονύσι[α] vel affini forma, ut I, 6. Διανύσαι - -; de cultu Dionysiacο Megaris vide Pausan. I, 40, 5. 43, 5. Corp. Inscr. n. 1059. Col. I, 2. habes: ἐδ[ο]ξε τᾷ πόλει, 3. anne aliquid ex πρυτάνει? II, 3. ex ἐκεχειρία, I, 4. αὐτοῖς ἐκεχειρία - -, 5. καὶ προξένου - -, 6. an Οἰνοπίωνα? Certe II, 7. est Οἰνοπίωνα et I, 10. Οἰνοπίωνα. Cogites vero de Oenopione Bacchi et Ariadnae f. qui Chium obtinuerat: is potuit Megarico cultui admixtus eo facilius esse, quod Minos coniunctus Megarensium rebus est. II, 6. an δῆλοι ὄντες? I, 7. ψάφισμα εἰ τοῖς Χίῳι? Ad Chios me deducit ille Oenopion. 9. est πρεσβευταὶ κ - - (de littera γ cf. n. 1052. passim). II, 10. τᾷ Σωτήρι, sc. Ἀρτέμιδι (vide ad n. 1063.), I, 11. τᾷς Θυσίας καὶ - -, II, 11. καὶ τὰν πόλιν; 12. χρησμός haud dubie ad sacra refertur; I, 13. παρέχεται τὰν ἐκ[εχειρίαν]? 15. δὲ καὶ τὰν χώρ[αν]; II, 15. κατὰ τὰ προγεγραμμένα; I, 16. aliquid ex ἀσυλος; II, 17. videtur ex πεποιεμένος p. πεποιμ. esse, ad Boeoticam normam.

N. 1058. p. 560. a. De Πυθαῖ adde Pausan. III, 11, 7. Πυθαῖα habes etiam n. 1429. Formam Πυθαῖς una cum altera Πυθαῖς affert Steph. Byz. v. Πυθαῖ. Tertia eidem commemoratur Πυθαῖος, a qua derivat vocem Πυθαῖότης, quae hinc inde extat, ut ap. Strab. IX. p. 404. Cas. et Schol. Sophocl. Oed. Col. 1047. Ita etiam Πυθαῖζων.

N. 1067. p. 563. Longius a traditis litteris recedit coniectura elegans de vs. ult. πρὶν στυγερὴν ἔμεν

οἶμον, ἐν ἀθανάτοισιν ἐμίχθη, quam Welckerus mecum communicavit.

N. 1071. p. 565. Tiberius Imperator non numquam Germanicus vocatus est, sed raro: numquam in nummis Eckhelio notis, quos solos secutus iniuria sum, semel in lapide Romano apud Gruter. p. ci. 1. Ἔστι δ' ὅτε καὶ Γερμανικὸς - - ὠνομάζετο, ait Dio Cassius LVII, 8.

Post n. 1079. p. 568. insere:

1079. b.

Megaritis in basi; ex schedis Köhlerianis.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΛΑΜΕΓΑ
ΡΕΩΝ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΡΑΥΡ
ΟΗΡΟΣΕΥΘΔΙΑΝΟΥ ΑΕΤΕΙ
5 ΠΟΛΩΙΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΕΜΝΗ
· ΣΝΟΣΤΕΙΜΩΝΤΟΥΣΕΙΜΝΟ
ΤΑΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΥ ΤΑΚΚΑ
ΘΕΡΑΣΤΑΣ ΕΝΑΥΤΩ ΕΚ
ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΠΟΙΗΣΑ

Ἀγαθὴ τύχη· στρατηγὸς λα(μπροτάτης) Μεγαρέων
πόλεως Μάρ. Αὐρ. Ο[υ]ῆρος Εὐοδιανού, ἔτει .. πολ[λ]ῶ[ν]
καὶ μεγάλων μεμνη[μ]ένος τεμνῶν τοῦ σεμνοτάτου βουλευ-
τηρίου, τὰς καθε[δ]ρας τὰς ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν ἐμῶν ἐποίησα.

Vs. 2. noli AA in τῆς mutare: est decurtatum
λαμπροτάτης (cf. n. 1062. et de siglo n. 1086. vs. 6.
ubi est ΛΑΜ). De praetore cf. ad n. 1072. Vs. 4.
ante ἔτει A est pro siglo interpunctionis lectum.
Annus 210. (CI) ex calculis ad n. 1053. propositis
erit a. u. c. 817. p. Chr. 64. Sed titulus recentior
est manifesto, et sub Aurelios Imp. vel aliquanto
post scriptus. Itaque vs. 4. extr. ductus CI cor-
ruptos iudico; et coniicio ΕΤ, retrogradis nume-
ris ut n. 1062. Sic fuerit annus 305. a. u. c. 912.
p. Chr. 159. Sed potest etiam OT scribi, ut sit
annus 370. ab u. c. 977. p. Chr. 224.

N. 1080. 1081. p. 569. Confer de Plutarcho et
Herculio n. 373. b. in his Addendis.

N. 1098. p. 572. schedae Köhleri Fauvelianae
vs. 1. extr. PAC· > KA. Non debebam Fourmonti >
negligere, pro quo Fauv. >, hoc est Ζωπυρῶ.

N. 1193. p. 593. In hunc titulum uberius, quam
pro nostro instituto, qui multa de industria omit-
tamus, commentatus est Io. Frid. Ebert in diss. I.
de Cerere Chthonia, Regiomont. 1826. 8. qui libel-
lus post impressa nostra ad nos pervenit.

In Introductione Laconicorum titulorum class. I.
p. 605. b. init. exemplo e n. 1254. petito adde im-
primis n. 1249. III. ubi magistratus Cass. Aristotele

patronomo munere fungentes enumerati videntur;
in fine columnae sane Cass. Aristotelis patronomia
non est scripta, sed ea perisse ibi videtur: ἐπὶ Ἀρι-
στοτέλους - - - Ibidem (p. 605. b.) lin. 6. pro III.
scribe II.

N. 1318. p. 646. Messenae tribuitur etiam in
schedis Köhlerianis, in quibus extat exemplum Fau-
velii: ubi vs. 1. est ΠΑΙΛΙΟΝ, vs. 6. extr. NO,
omissa ultima littera.

N. 1436. p. 681. Cum mulierum isto τέκνων δι-
καίω cf. virorum simile ius Spartae, Aristot. Polit.
II, 6, 13. ed. Schneid. βουλόμενος γὰρ ὁ νομοθέτης ὡς
πλείστους εἶναι τοὺς Σπαρτιάτας, προάγεται τοὺς πολίτας
ὅτι πλείστους ποιεῖσθαι παῖδας· ἔστι γὰρ αὐτοῖς νόμος τὸν
μὲν γεννήσαντα τρεῖς υἱοὺς ἀφρουργον εἶναι, τὸν δὲ τέττα-
ρας ἀτελεῖ πάντων. Cf. Aelian. V. H. VI, 6.

N. 1441. p. 682. vs. 1. init. schedae Fauvelii
Köhlerianae ΠHP etc. Patet nunc, esse legendum
Πό. [Π]ρα[τ]όλας.

N. 1513. p. 701. a. sub fin. Arcadum προσπελά-
ται ex Theopompo allati falsa nituntur lectione,
quam ex alio loco Athenaei X. p. 443. B. corrigen-
dam monuerat Casaubonus. Nam illi προσπελάται
sunt Ardiaeorum, Illyrici populi. Tamen quae de
Clarotis Tegeae dixi, retineo: nec quod Arcadia
non est ab exteris, qui immigrarint, subacta, ideo
Arcadibus nulli servi publici fuisse censendi sunt.
Nam servitium publicum non ex solo bello natum
est, sed ex aliis quoque causis: quod cur statuam,
non huius loci est exponere.

N. 1608. p. 784. a. quam vocis ἀνεγκλήτως inter-
pretationem reieci, eam confirmare licet ex testa-
mento Theophrasti ap. Diog. L. V, 55. τῶν δὲ παί-
δων Μάλωνα μὲν, Κίμωνα καὶ Παρμένοντα ἤδη ἐλευθέρους
ἀφίημι· Μάνην δὲ καὶ Καλλίαν παραμείναντας ἔτη τέτ-
ταρα ἐν τῇ κήπῳ καὶ συνεργασαμένους καὶ ἀναμαρτύ-
τους γενομένους ἀφίημι ἐλευθέρους. Quae verba
sunt eiusmodi, ut prope, quae de voce ἀνεγκλήτως
dixi, mittenda censeam: quamquam non constat,
quod dixit Theophrastus, idem in Chaeronensibus
dici titulis, quorum ratio omnino paulo diversa est.

